1.— MA VƯƠNG XỐNG NGỤC

Điểm Sương Sơn cũng gọi là Linh Tựu lĩnh (gọi tắt là Tựu lĩnh) chiếm một vị trí dài và rộng tới vài trăm dặm trên triền sông Hồng, trong khu vực Nam Chiếu xưa, tức là Đại Lễ quốc (sau này kêu là tỉnh Côn minh, hoặc Vân nam). Về mùa hạ, triền núi hiện ra màu xanh biếc, xa trong như những cảnh bình phong bằng ngọc thạch. Về thu đông và xuân, hàng trăm ngọn núi đều có mây vụ che mờ. Trong số đó, có 19 ngọn cao ngất, đỉnh núi quanh năm tuyết phủ với hơi lạnh thấu xương tủy.

Vua sáng lập ra Đại lễ quốc vốn họ Đoàn. Tuy là một nước nhỏ, văn hoá chưa được mở mang, nhưng cũng đặt ra hành văn võ với cung, điện, lầu, gác... Kho tàng họ Đoàn từng nổi tiếng là tàng trữ lắm vàng, bạc, châu, ngọc, với một pho sách Phù lục Võ thuật chân kinh» là vật báu vô giá.

Năm thứ sáu, sau khi họ Đoàn lên ngôi, thì từ phía bắc Trung hoa, một đoàn người gồm chín vị Thiên Ma vương cùng chín vị Địa Ma vương, gọi chung là Hỗn thế ma vương, ùn ùn kéo nhau xuống phía nam. Mục đích của họ là nhòm ngó kho châu báu của họ Đoàn nhất là bộ «Chân kinh». Theo lời đồn đại trên chốn giang hồ, thì bộ «Chân kinh» cổ quý này, giảng về các môn võ thuật xưa nay chưa từng có. Ai được bộ kinh này, sẽ trở nên bậc «Thiên hạ vô địch». Họ Đoàn vốn là tay hâm thích và khuyến khích võ nghệ. Vì thế, trong nước sản ra rất nhiều bậc kỳ tài, dị nhân. Cũng vì thế, các tay võ lâm thiên hạ, tuy thèm muốn bộ chân kinh, nhưng còn e ngại chưa chưa dám xâm nhập.

http://tieulun.hopto.org

Thuở ấy, trong hàng « Ma đạo », thì bọn « Hỗn thế Ma vương » đều là những tay cự phách, vang tiếng xa gần. Sau khi họ kéo xuống phía nam, xâm nhập Đại lễ quốc, thì bỗng như bóng ma biến đâu mất cả, chẳng ai biết tăm hơi tin tức gì hết.

Lại sau đó 15 năm, một bữa kia chợt có một đạo sĩ với một thầy chùa bí mật đi vào vùng núi Đ ềm sư ng. Họ quanh co tìm tới ở đó, qua một đêm. Hôm sau trời đã quá trưa một chút, họ tiến đến dưới chân một ngọn núi phủ tuyết trắng xoá. Hai người khẽ đưa mắt ra hiệu, rồ vị đạo sĩ khẽ gật đầu nói nhỏ :

– Đúng là chỗ này rồi !

Nơi đây là một huyệt động tối om ở dưới chân vách núi đứng thẳng như bức tường. Ngay nơi cửa huyệt, chồng chất lung tung từng tảng đa lơn với những cọc tre, đoạn cây cụt. Một điều lạ kỳ là ngoài trừ một diện tích khoảng trên dưới 10 trượng, không có một chút bằng tuyết nào, còn thì từ bề đâu đâu cũng là tuyết phủ trắng như bạc.

Lão thầy chùa trố mắt ra nhìn những tảng đá, một lúc lâu lão bỗng vỗ tay, khẽ nói :

Phải rồi ! Đây là thế trận Thiết tỏa, phỏng theo trận Ngũ môn trong Tôn tử binh thư ! Nhưng chẳng biết cuốn « Chân kinh » kia có giấu cất ở đây không ?

— Quyết không sai ! Dù có dù không ta hãy phá trận này đã ! Xông vô !

Dứt lời hai người theo hai phương hướng tiến bước. Họ vận dụng nội lực, dùng chưởng đánh sập những cọc tre ùng những tảng đá đi. Hai người cùng tiến qua cửa hang. Đạo sĩ cười ha hả, nói :

— Trận « Khóa sắt », thế là đã phá. Duy không biết trong kia có đặt cạm bẫy, máy móc gì ?

Chưa dứt lời thì từ phía trong động có tiếng reo hò nổi lên như sấm. Rồi một đoàn trên dưới ha, chục người kéo

và ra như ong vỡ tổ. Quần áo họ đều rách rưới không đủ che thân. Râu tóc họ soắn kết lại thành từng cụm mặt mũi nhơ nhớp, trông như lũ quỉ từ địa ng. c hiện ra. Lão đạo sĩ với lão thầy chùa đều á miệng trố mắt, đứng ngây ra như tượng gỗ. Bọn người quỉ xông ra, vây quanh lấy hai người, Một tên quỉ cất giọng cười khe khé, nói :

— Chúng ta trước hãy mần cại món này đi đã ?

Một tên quỉ khác, vội gạt đi :

— Chớ ! chớ ! Nếu không nhờ họ phá trận thì vạn kiếp bọn ta cũng không ra khỏi đây được. Hãy tha cho họ.

— Vậy thì bọn ta chuồn đi thôi !

— Chuồn đi mau ! (Bọn quỉ cùng reo lên)

Dứt lời, cả bọn ùn ùn kéo đi, trong loáng mắt đã biến mất dạng. Lão đạo sĩ cất tiếng run run; nói.

— Bọn ấy là ... là «Thập bát ... bát Thiên ma ...?

Lão thầy chùa chắp tay niệm Phật rồi nói :

— Đạo huynh à ! Chúng ta vì chút lòng tham, đã gây ra tai vạ tày trời rồi !

Ngay lúc đó, một ông già râu tóc bạc phơ, mình mặc áo bào vải vàng, hớt hải chạy tới, giậm chân la trời.

— Thiên Huyền tử ! Ngộ linh tử à ! Các người vì lòng tham lam đã tạo nên một tai hoạ thảm khóc cho làng võ. Chao ôi ! Phải chăng là ý trời muốn như thế ?

Thấy lão tăng và lão đạo sĩ đều thở dài, cúi đầu, ông già tóc bạc tiếp tục nói

— Nếu bọn ta Võ lâm Tam tử, không có cách nào cứu vãn tai hoạ này, thì chỉ còn có một lối là chết để tạ tội với thiên hạ

Nghe tới đây, lão tă g từ từ ngẩng mặt lên và nói :

— Không.. Không tử a ! Tại sao đạo trưởng không treo ở đây một tấm biển cho biết là nơi giam tù «Thập bát Ma vương»? Nếu treo bảng nói rõ ra đây là nơi giam tù bọn Ma vương, thì có khác gì sui bọn thủ hạ của họ tới phá ngục

Một trận gió thổi qua. Tuyết trút xuống. Trong lấy mắt

http://tieulun.hopto.org

chỗ ba người đứng biến thành như một tấm thảm trắng. Luôn cả ba người cũng bị tuyết bám lấy, trong hệt như ba pho tượng đắp bằng tuyết.

Tại Giang nam, giữa vụ xuân tháng ba, chính là lúc oanh lót véo von, cỏ non đẹp như nhung, phong cảnh hệt tranh vẽ.

Bữa đó, vào khoảng giữa trưa, trên con đường lớn qua Xuyên Ngạc, một thư sinh vận áo trắng, cưỡi con tuấn mã, đương tỏng buông tay cương cho ngựa đi bước một. Thư sinh trạc độ 18 tuổi, khuôn mặt rất soạn, da trắng, môi đỏ. Dưới lông mày lưỡi kiếm như vươn lên gài vào tận chân tóc, khiến cho bộ mặt đẹp như ngọc lại thêm phần rắn giỏi anh tuấn. Nơi bên yên ngựa gài một thanh cổ kiếm dài. Phía sau yên ngựa, đeo một chồng sách, có vẻ là một thư sinh du học.

Chàng cất giọng hát :

Giang nam, xuân đầm ấm !
Cảnh sắc, đẹp như gấm
Chin chục thiên quang, hoa đua thắm.
Sóng nước một màu lam ....
Quên sao được Giang nam !

Hát xong, chàng ngẩm nhìn phong-cảnh xung quanh, rồi lẩm nhẩm nói :

— Cũng nên xuống ghe, theo đường thủy được ngoạn thưởng phong quang vùng khe núi Tam giáp. Chỉ tiếc rằng mình phải bỏ về gấp kẻo song thân mong đợi..!

Nói rồi, chàng lại lên giọng ngâm nga.

Chùa tối, ngắm trăng thâu,
Đình hồ, nghe sóng vỗ.
Đẹp nhất Giang -nam là Hàng-châu,
Hẹn một ngày nào , .. tái ngộ ?

Chưa dứt lời ca, thì từ phía sau chợt có tiếng hỏi

— Tiểu đàn việt ! Phải chăng vừa từ Giang nam mới về tới đây, nên có vẻ cao hứng, cảm hoài. .

Chàng vẫn cao giọng hát tiếp :

. . . . . .
Ngọn trúc phất phơ,
Cành mai lơ thơ...
Trên sông nổi gió lạnh—Dưới tuyết trĩu cành tơ.
Mưa xuân cảnh giá buốt—Chim yến tình hững hờ.
Tìm nơi ấm áp. Tếch dặm xa mù
. . . . . .
Lòng khe, hệt dải lụa,
Nhà cỏ, gài cành mây.
Một mình muôn tình tưởng nhớ,
Cố nhân ngàn dặm xa bay.
Ánh trăng khêu mờ ảo. Trời lan gợi tình say.
Phảng phất u hương trước gió
Ra vào thành khí quanh đây !
Phong lưu đã thanh nết...
Thì cần gì, ai biết với ai hay...!

— Hay quá ! Phong lưu thành nết ! Cần gì ai biết, ai hay ! Được lắm. Nghe được ! (Tiếng ông già lại vang lên ở sát phía sau).

Chàng thư sinh hơi cau lông mày, ghìm ngựa quay mình lại, vẻ mặt hơi giận, lạnh ùng hất hàm mà rằng :

— Đạo trưởng là kẻ tu hành, sao lại có những hành động ấy ?

Lão đạo sĩ, tuy ăn vận sốch sếch, nhưng tướng mạo thanh kỳ :

— Tiểu đàn việt còn ít tuổi cho nên tính khí quá nóng nảy. Hành động ấy là hành động gì ? (Lão đạo sĩ hỏi)

Chàng cười nhạt, nhếch vai rồi nói :

— Đạo trưởng ngấm ngầm theo dõi tại hạ từ 3 ngả rồi. Hành động ấy là có mục đích gì ?

— Gặp nhau tức là có duyên. Bần đạo với Tiểu đàn, chúng ta hãy bàn về chữ duyên (Lão đạo sĩ gật đầu nói) :

— Tại hạ là kẻ trần tục, không hiểu chữ duyên là gì !

http://tieulun.hopto.org

(Chàng lạnh lùng nói) Xin đạo trưởng chớ lời thôi !

— Tiểu đàn việt sao nỡ cự tuyệt người ta trên bước đường trường ?

Bần đạo không nỡ bỏ qua cái «duyên» gặp gỡ này !

Con tuấn mã có vẻ như cũng bực tức vì bị chàng ghìm cương. Nó gõ móng xuống đất kêu đốp đốp. Mũi nó phập phồng, khụt khịt. Lão đạo sĩ vọt mình lên phía trước ngựa. Chàng thư sinh ngồi ngay ngắn lại, để ý nhìn lão. Rồi chợt như nhận ra là ai ? Chàng nói :

— Nghĩ lại ai ? Té ra Tôn giả là « Thiên Huyền tử » trong hàng « Võ lâm Tam tử ».

— Ha hà ! Đúng rồi. Bần đạo chính là Thiên Huyền tử !

— Đạo-trưởng có điều chi chỉ giáo ?

— Tiểu-đàn-việt chưa hiểu ý về chữ « duyên » bần đạo nói sao ?

— Văn bối vốn ngu muội ! Không hiểu được cao ý !

Thiên Huyền-tử hơi nhíu lông mày lại, cười mà rằng :

— Có gì đâu mà gọi là cao ý ! Bần đạo xét thấy công phu võ-nghệ của Tiểu đàn-việt, tương đương có chút căn bản...

— Chẳng qua mới biết được tý chút... (Chàng trả lời một cách lạc lõng).

— Có thể cho bần đạo biết họ tên là gì chăng ? (Đạo sĩ hỏi.)

— Văn bối họ Chu, tên là Sưởng.

— Là đệ tử của môn phái nào ? (Đạo sĩ hỏi)

— Điều ấy...! Xin lỗi, không thể nói được !

Trầm ngâm một chút, Thiên Huyền-tử nói tiếp :

— Bần đạo có câu này, sợ nói ra hơi khó nghe .. Xin...

— Xin cứ nói (chàng đón lời)

— Với tư chất như Tiểu đàn-việt, nếu được bậc phi-phàm chỉ giáo, huấn luyện cho, sẽ có kết quả phi-phàm !

Chu-Sưởng mỉm cười, nói :

— Văn bối hiểu ý Đạo trưởng rồi ! Đạo trưởng nói chữ

« duyên » là ý như thế ! Tiếc rằng chữ «hữu duyên» lại biến thành «vô-duyên». Vì văn bối không mong sẽ trở nên bậc phi-phàm. Thôi xin chào tái kiến !

Dứt lời, chàng giật dây cương, lái ngựa qua phía bên rồi từ từ tiến bước.

Thiên Huyền-tử ngây người ra ngó theo. Một phút sau lão lẩm nhẩm nói :

— Thằng nhỏ này là con cái nhà ai ? Là đệ tử phái nào ? Sao mà nó có vẻ cuồng ngạo đến thế ? Bất cứ ai trong làng võ, đều mong mỏi được Võ lâm Tam-tử chỉ giáo cho một vài ngón là đủ để thành danh với thiên hạ rồi ! Vậy mà riêng có thằng nhỏ này là không thèm cầu cạnh ...! (Ngừng một vài giây, lão lại nói tiếp) Nhưng...nhưng việc này có quan hệ đến cả một kiếp vận của làng võ-lâm. Bỏ qua thằng nhỏ này, thì không còn kiếm ai hơn được nó. Ta đành tạm quên mình là bậc tiền bối, thử cố công...một phen...

Dứt lời, lão vọt người đi. Ống tay áo rộng căng phồng lên, vạt áo phất gió, đuổi theo như mây bay, như nước chảy.

Chu-Sưởng không hề ngó lại sau, nhưng biết rằng lão đang đuổi theo. Chàng sẽ thúc ngựa, dưới ánh trời tà, cát bụi bay lên cuồn cuộn tới trước một khu rừng rậm. Vượt qua phía ngoài, toan tiến vào trong sâu, bỗng con ngựa gò hẳn mình lại, co hai chân trước dựng đứng hẳn lên rồi hếch mũi hí lên một hồi rùng rợn. Chu-Sưởng ngạc nhiên, đưa mắt quét ngang một cái, mặt chàng tái hẳn đi ... Chàng nhận ra nơi con đường lớn ngoằn ngoèo qua phía bên, cách đó chừng hai mươi trượng, ngổn ngang bảy tám cái xác chết, ngăn tắc hẳn lối đi.

Chu-Sưởng nhảy phắt một cái, rời khỏi yên ngựa. Chàng vỗ về con ngựa để nó đứng yên, đoạn từ từ tiến lại xem những cái xác chết. Tất cả đều là những nhân vật trong làng võ, có đeo đao kiếm ở bên mình. Hình như họ chưa kịp ra tay mà đã bị giết, dù thấy rằng kẻ giết người là bậc võ nghệ cao cường và tàn ác,

http://tieulun.hopto.org

Lại nhận xét kỹ một lượt nữa, thì những kẻ bị giết đây, nét mặt có vẻ như người ngủ say, mình mẩy không thấy vấy máu cũng không có thương tích. Duy ở khoảng giữa lòng mày hơi nổi lên một vết đỏ tía, lớn bằng hạt đậu thôi.

Chu-Sưởng buột miệng la lên :

— «Phi chỉ lưu-ngân» A ! Chính là nàng ư ? Đúng là Hồng-nương tử !

Chàng sẽ đưa mắt nhìn xung quanh, trên dưới. Quả nhiên nhận ra dấu hiệu của Hồng nương-tử : Bên đường, trên một chạc cây, treo một chiếc khăn choàng che gió của dân bà con gái, sắc đỏ chói mắt.

Chàng nhớ lại vừa rồi đi chơi Giang-nam, từng thấy một vụ giết người hung-hãn như thế ở trong tháp Lôi-phong

«Hồng nương tử là tay nữ La-sát từng làm tan hồn vỡ mặt các tay giang hồ, kể cả hai phe Hắc đạo và Bạch đạo. Là một điều là cho tới nay, chưa ai được rõ một mũi nàng ra sao. Theo lời đồn đại, thì nàng là kẻ nối nghiệp của Huyết-ảnh-môn

Chu-Sưởng chép miệng thở dài. Dừng tần ngần một lúc, chàng quay trở ra, dắt ngựa, đi diễu một vòng xung quanh những xác chết, đoạn nhảy lên mình ngựa rồi đi thẳng vào trong rừng.

Chợt như có tiếng cười nhẹt, phát ra từ trong rừng tâm.

Nghe tiếng cười mà ngó trước nhìn sau chẳng thấy bóng ai cả, chàng cảm thấy rờn rợn, nổi cả da gà lên. Chàng biết rằng bất cứ ai, hễ thấy dấu hiệu «Chiếc khăn choàng đỏ», thì dù dương đi bộ hay cưỡi ngựa, cũng đều phải quay trở lại, đổi hướng, tìm lối khác mà đi. Nếu cứ ngang nhiên vượt qua, tức là phạm vào một điều rất kỵ của Hồng-nương-tử, tức là rước đại họa vào mình, không bao giờ nàng tha thứ.

Nhưng Chu-Sưởng với tánh cuồng ngạo đã thành ra như một cái tật rồi. Biết vậy mà chàng vẫn ngang nhiên tiến lên, chẳng chút kiêng nể gì hết.

Một giọng cười lạnh như băng tuyết, phảng phất lọt vào

tai chàng :

— Giỏi thiệt ! Dám bất chấp lệ luật, vượt qua dấu hiệu của ta, nhà ngươi được kể là kẻ thứ nhất đó !

Giọng nói lạnh lùng, hình như nói qua đôi hàm răng nghiến chặt lại, vậy mà nghe lanh lảnh, có thể đoán rằng với âm thanh ấy thì người đương nói hẳn là còn ít tuổi.

Chu-Sưởng khẽ giò cương dừng ngựa lại. Kỳ thực thì chàng đã vượt lên khỏi chỗ treo chiếc khăn đỏ tới hơn hai trượng rồi.

Chàng hơi hất hàm và cất tiếng :

— Tôn giả, phải chăng là Hồng-nương-tử ?

— Đúng thế ! (có tiếng ai trả lời)

Chàng nói :

— Tại hạ có việc gấp rút. Bất cứ dù thế nào cũng phải vượt qua phía này ! Chỉ một lần này thôi !

Tiếng trả lời gọn lỏn và cương quyết :

— Chưa hề có cái lệ ấy cho ai hết !

Chu-Sưởng lắng tai nghe, cố tìm xem tiếng nói phát ra từ đâu. Phảng phất như gần, như xa tiếng nói tuy nhỏ nhẹ mà như rót vào lỗ tai. Chàng ngơ ngác tìm kiếm. Cuối cùng chàng hơi nghiến răng và hỏi :

— Chưa hề có miễn lệ ! Vậy tôn-giả ý muốn gì ?

— Nộp mạng ! (Giọng gay gắt hơn)

— Nhưng nếu tại hạ không chịu thì sao ?

Tiếng vọng tới càng gay gắt hơn :

— Chưa từng có ai thoát chết !

Thu-Sưởng nhảy xuống đất chống hai tay vào sườn, vênh mặt lên, nói :

— Tại hạ đã đi thì quyết không chịu phải quay gót trở về bao giờ !

Tiếng nói đưa tới rõ hơn :

Có muốn quay gót cũng không được. Quá trễ rồi !

— Tôn giả muốn tánh mạng ta ư ? Thì lại đây ! Tới đây

http://tieulun.hopto.org

mà lãnh !

Dứt lời, chàng ngưng tụ tinh thần, đề phòng bị đánh lén chăng. Mặt ngoài hết sức chấn tĩnh, kỳ thực thì lòng chàng cũng hơi bồi hộp ! Nhưng vì đã trót cưỡi lên mình cọp rồi, thì chỉ còn một liều. Nhảy xuống hay rút lui đều nguy hiểm.

Một phút, hai, ba, năm phút...! Chẳng nghe tiếng động gì hết. Sự yên lặng ấy, khiến Chu-Sưởng cảm thấy vừa hãi-hùng vừa không hiểu là thế nào ? Chàng nghĩ thầm :

— Con nữ ma này, chẳng rõ mặt mũi bóng dáng ra sao ? Nó sẽ dùng thủ đoạn gì với ta ? Cuộc đấu này hẳn là hung mãnh vô cùng ?

Chàng đưa mắt nhìn thanh gươm cổ qui giắt ở bên yên ngựa. Vẻ mặt tuấn tú của chàng nổi lên những nét trầm nghị, rắn giỏi.

Hồng Nương Tử lại cất giọng trong như tiếng chuông, lạnh như băng đá mà rằng :

— Con trâu mới sanh ra, chưa biết sợ hổ, báo !

Chu Sưởng cười nhạt, cũng cất tiếng lanh lùng mà rằng :

— Chớ...! chớ có tự cao tự đại...! Ngoài tầng núi cao này, còn có lớp núi khác cao hơn. Trên tầng trời xanh, lại có tầng trời khác.

— Ngươi có biết không ? Xưa nay những kẻ nào xúc phạm vào ai của ta, chưa hề có một ai may mắn được miễn chết !

— Nhưng...! Nhưng rất có thể là tại hạ không có trong cái số những kẻ chẳng may đó ! (Chàng vỗ ngực, vênh hẳn mặt lên, đầy vẻ tự đắc).

— Phì ! (Hồng nương tử cười một cách mỉa mai, bỗm hỉnh) Ngươi điên cuồng đến hóa ra ngu dại !

— Vậy đó ! Cuồng hay ngu thì làm gì nhau tốt nào !

— A ha ! Khá quá ! Làm gì nhau ư ? Người dù ngu mấy thì cũng phải biết thế nào là sống, là chết chứ ?

— Chàng bĩu môi nói :

— Thân đã là võ sĩ bá lại tính toán, so kè lo sợ sống với chết sao ?

— Nhà ngươi ngu quá hóa... ngốc ! Đồ ngốc !

— Hồng Nương tử à ! Ăn nói cần lịch sự một chút. He !

— Ha ha,.. ha ha ha ! Ủi chao ôi ! ha... ha ha ha ! (Nàng cười rũ rượi, càng ra vẻ hợm đời, khinh người.)

Chu Sưởng đỏ mặt, lớn tiếng quát :

— Hồng nương tử ! Có giỏi thì lò mặt ra đây ! Tại sao cứ phải tàng hình ẩn bóng.

Hồng nương tử nói :

— Anh bạn trẻ ơi ! Anh có vẻ như rực mỡ thì phải. Anh đã ăn được bao nhiêu năm cơm gạo rồi !

Sưởng nghe giọng nói rởn cợt, ẩm ờ ấy Chu Sưởng bực mình, kê « hừng » một tiếng.

Giọng nàng lúc nay càng trong, nhưng không lạnh lùng hoặc gay gắt như lúc đầu :

— Tên họ anh à gì ?

Chàng gắt :

— Không cần gì phải thông họ tên !

— A ! Anh nghĩ rằng họ tên của anh... bí mật lắm sao ? Anh tên là Chu Sưởng. Đúng thế không ?

Chu Sưởng hơi giật mình, nghĩ thầm :

— Mình chẳng làm gì cả mà con ma vương này có vẻ như để ý đến mình. Nó có dụng ý gì ?

Chàng sẵng tiếng, trả lời :

— Đã biết rồi, còn hỏi làm gì ? Kỳ cục há ?

Giữa lúc đó, chợt nghe có tiếng chân ngựa lộp độp...

Trong loáng mắt, tiếng ngựa đã tới gần. Chu Sưởng quay lại nhìn phía sau. Chàng hết sức kinh ngạc. Ba người cao lớn cỡi ba con ngựa, đã vượt qua chỗ treo dấu hiệu « khăn choàng đỏ ». Chàng nghĩ thầm :

— Ba người này là thế nào mà dám lọt vào tận đây ? Họ vô tình không biết cái dấu hiệu « khăn choàng » ấy, hay là họ

http://tieulun.hopto.org

biết mà cố ý xúc phạm chơi !

Vừa nghĩ tới đây, thì ba con ngựa đã vọt qua phía trước Chu Sưởng rồi đồng thời cùng ngừng cả lại. Bụi cát bay mù bám đầy cả quần áo mặt mũi Chu Sưởng.

Chu Sưởng giận lắm, trừng mắt nhìn đối phương, nhận ra đó là ba ông già, vận đồ đen, mặt mũi đều hung á , lăm le như chỉ chực ăn thịt người vậy. Sáu con mắt lóe điện cùng phóng ra trùm lấy Chu Sưởng. Một ông già trong bọn, có bộ râu loằn soằn như râu dê, cất tiếng oang oang hỏi Chu Sưởng.

— Chú nhỏ à ! Chú có thấy một người con gái nào vận áo đỏ chạy qua lối nầy không ?

Chu Sưởng lạnh lùng nói :

— Hãy ăn nói cho lễ độ một chút ! Các người vừa tưới cát bụi vào người ta. Chưa xin lỗi, còn chực hỏi gì ?

— Ủa ! Cái gì thế...! (một ông già so vai, trố mắt nhìn chàng và hỏi).

Thế rồi cả ba, cùng đưa mắt cho nhau rồi đồng loạt cất giọng cười một cách chế nhạo :

— Ha ha...! Hả hả hả ! Hả hả á !

Họ cười như điên. Chu Sưởng hất hàm nói :

— Có gì đáng phải cười ! Các người muốn cười hả ? Ta sẽ bắt phải...khóc cho mà coi !

Một ông già, không để râu, bên má có những vết sẹo chằng chịt cất giọng nửa cười nửa rờn, nói :

— Chú khỉ non kia ! Trông chú có vẻ khảu khỉnh, đẹp trai đáo để ! Chỉ phải một nỗi là chưa...chưa vỡ bọng cứt...!

Nói rồi, lão phá lên cười.

Chu Sưởng thẹn đỏ mặt, lớn tiếng mắng :

— Ông già rồi mà còn ăn nói...lỗ lăng, vô lễ...! Không biết nhìn trước ngó sau...!

— Lỗ lăng...! Vô lễ...ư ? Chà ! Ghê gớm quá ! Cái gì là kì ông biết nhìn trước ngó sau ? Ta cần gì, sợ gì ai mà phải nhìn trước ngó sau ?

Chu Sưởng lại «hừng» một tiếng, vừa toan cất tiếng thì lão lại hỏi luôn :

— Hà hà ! Chú nhỏ a ! Chú vẫn chưa trả lời câu hỏi của bọn ta. Có con bé nào ăn vận màu đỏ vừa đi qua lối này không ?

Chu Sưởng gắt :

— Ta không cần trả lời !

— Chú nhỏ này bướng bỉnh quá đa ! Ý hẳn là chán đời, không thiết ống chăng ? Chà ! Mới ba tuổi ranh mà coi chừng như đã «thất tình» chỉ muốn chết !

Cả bọn lại phá lên cười.

Chu Sưởng càng nóng tiết, lớn tiếng quát :

— Câm mồm ! Các người định giở trò gì ?

Lão già sẹo mặt, tiến lên một bước, hỏi :

— Chú có biết tụi này là ai chăng ?

— Ta không cần biết ! (Chu Sưởng trợn mắt lên, nhìn lão. Mắt chàng như tóe lửa ra).

— Chú còn nhỏ tuổi, biết sao được. Nhưng dù cố ý không muốn biết, thì cũng phải cố ráng mà biết ! Chú đã nghe ai nói đến « Thục Trung Tam Hổ chưa ?

Chu Sưởng giật mình. Chàng không ngờ rằng ba ông già này lại chính là « Ba con hổ xám » là tụi Ma đầu khét tiếng vùng Ba Thục. Ba người này đều võ nghệ cao cường, họ chịu chơi và gì cũng dám mần. Mỗi lần đối địch với ai thì cả ba người cùng lúc ra tay. Các tay võ lâm lỡ vớ mà gặp họ, thì lo mà lẩn tránh cho mau.

Chu Sưởng tuy có nghe tiếng họ là hung mãn, nhưng vì lúc này chàng đã sẵn tức giận, và tánh vốn ngạo cuồng cho nên cũng bất kể họ, là Tam hổ, là Tam long. Chàng nhếch một bên mắt, nhún vai và lên giọng mai mỉa :

— A ! A ! Nhớ ra rồi ! Lâu nay tại hạ vẫn ngưỡng mộ cái ác danh của các người !

Ông già râu dê cười nhạt, gằng từng tiếng mà rằng :

http://tieulun.hopto.org

— Chú nhỏ ! Quả thực chú không sợ chết sao ? mà dám nói ra những lời mỉa mai như thế ? Người ta giết một con sâu, con kiến còn khó. Đến như lão phu đây,... thì... hà... hà giết người còn lẹ hơn. Có thiệt là chú không muốn sống nữa chăng ?

Đến lượt ông già mắt ba góc trong bọn, từ nãy vẫn ra vẻ trầm lặng, giờ cũng cất giọng rè rè mà rằng :

— Đại ca à ! Mất thì giờ cải vã với thằng con nít này làm gì ? Ta hãy gấp đường đuổi theo, chớ để con ranh con kia chạy mất ?

Lão già râu dê nói :

— Thằng oắt con này, có đáng để ta phải ra tay chăng ?

Lão già mắt ba góc nói :

— Để cho nó tự quyết.. làm phước mà.

Lão già có bộ mặt đầy sẹo, đưa mắt, hất hàm, bảo với Chu Sưởng :

— Oắt con ! Có nghe nói gì đó chăng ?

— Nghe nói cái gì ? (chàng hỏi)

— Nói cái gì à ? (lão sẹo mặt nói :) Cho phép ngươi được tự sát. Một đặc ân !

Lão nói rồi, giơ một ngón tay cái lên, mặt gằm gằm, khẽ ngước mắt nhìn Chu Sưởng.

— Tự sát ! Tại sao ? (Chu Sưởng hỏi)

— Tại sao ? Hừng ! (Lão gằn giọng nói). Bọn ta không thèm bận tay đối với hạng nít sữa như ngươi. Cho nên mới gia cho ngươi được cái đặc ân là... (lão càng giật giọng, gằn từng tiếng hơn) là tự... sát. Nghe chưa ?

Chu Sưởng giận tím gan lại, khí tức đưa lên tưởng như sắp nghẹt thở. Chàng vừa toan lên tiếng chửi cho bọn vài câu thậm tệ thì bỗng từ trong rừng sâu có tiếng cười «sắc nhọn» đưa ra như chọc vào màng tai mỗi người.

Lão già râu dê nhếch bên rìa mép lên, khẽ mắng mấy, giật giật môi mà rằng :

— Hèn chi mà thằng nhãi con này có vẻ bướng bỉnh, không sợ chết ! Té ra, mày có... có cái để nương bóng, tựa oai đây !

Lão mắt ba góc vội ngó vào trong bụi rậm, mũi hơi khịt khịt, hệt như chó săn đánh hơi, rồi lên tiếng :

— Bạn nào ẩn nấp trong đó ? Mời.... mời ra đây, nói... nói chuyện đàng hoàng cái nào !

Trong rừng thẳm yên lặng.

Chu Sưởng lạnh lùng, nói :

— Mời ra ư ? Mời ra để rồi tụi bay bỏ mạng ráo trọi !

Lão già mặt sẹo nhổ toẹt nước miếng xuống đất rồi lớn tiếng quát :

— Oắt con chưa vỡ lòng... mà lại toan trò các tay tổ này ư ? Ai ở trong rừng kia ?

— Hồng nương tử (Chu Sưởng khẽ nói)

— Gì ? Ai... ai ? (Cả ba ông già cùng vội hỏi. Mặt mũi đều tái mét cắt không ra giọt máu.

Chu Sưởng thủng thẳng nhắc lại :

— Hồng...Nương...tử...! (ngừng một giây, chàng hỏi :) Tụi bay nghe rõ chưa ?

Chẳng cần ai bảo ai, ba lão già cùng quay phắt mình đi rồi vớ lấy cây cương dắt loạt nhảy lên mình ngựa. Bỗng lão già sẹo mặt, cất lớn tiếng nói với hai người kia :

— Khoan đã ! Thằng oắt con nói láo đấy ! Tại sao không thấy có dấu hiệu gì hết ?

Miệng tuy nói vậy, mà giọng có vẻ hơi run run. Lão già mắt ba góc và lão già râu dê vội vã đưa mắt nhìn ngó khắp nơi. Chợt quay lại phía sau, bên đường, trên một nhánh cây, lão nhận ra dấu hiệu gì, lập tức mặt tái lợt đi, tay lão chỉ run, miệng hô :

— Chạy, mau !

— Bỏ cha cả rồi ! (hai lão già kia cùng một lúc hô lớn)

http://tieulun.hopto.org

Thế là mọi người cùng đưa gót chân lên thúc mạnh vào sườn ngựa, tay giật giây cương, rẽ lối chạy dài. Sở dĩ họ hoảng hốt bỏ chạy như vậy vì lão già mất ba góc đã nhận thấy chiếc «khăn choàng che gió» màu đỏ treo trên ngọc một cành cây.

Về phần Chu Sưởng, dẫu rằng tánh vốn ngạo cuồng, nhưng nhờ được cha mẹ răn dạy từ nhỏ, — phàm gặp việc gì cũng nên nhẫn nại và nhân nhượng vài ba phần, vì thế chàng cố nén tức giận, mặc cho bọn « Thục trung Tam hổ » đời khỏi chỗ, không muốn gây sự lôi thôi gì với họ nữa.

Có điều lạ rằng, không thấy Hồng nương tử có phản ứng gì hết. Chàng nghĩ thầm :

— Hoặc giả con Ma vương này cũng đời khỏi đây rồi chăng ?

Tiếng gió ngựa dương lộp độp vừa lìa khỏi nơi chàng đứng mới cách xa chừng hai mươi trượng, thì bỗng nghe :

— Ối !..Ối ! ối !

Ba tiếng rú kinh hãi rừng rợn từ phía đoàn người ngựa đua tới. Chu Sưởng giật mình tốc cả tóc gáy lên. Chàng nhảy phắt lên yên, phóng ngựa đuổi theo. Tới nơi, chàng trố mắt ra nhìn. Ba cái xác Thục trung Tam hổ, nằm sóng soài ra một lượt. Nhận xét kỹ, không có thương tích gì hết, duy ở nơi giữa khoảng lông mày, hiện lên một vệt chấm đỏ tim, lớn bằng hạt đậu. Họ đều bị giết chết bằng lối «Phi chỉ lưu ấn », trong khi ba con ngựa của họ thì chạy biến dạng đâu mất.

Chu Sưởng từ từ bước xuống mình ngựa. Bề ngoài mặt chàng cố làm ra vẻ ung dung, kỳ thực thì trong lòng hết sức hồi hộp. Trông người lại nghĩ đến mình, bữa nay quả thực hung nhiều, cát ít, khó lòng thoát chết. Với tài sức như «Thục trung Tam hổ», vậy mà cùng lúc cùng bị giết trong có lấy mắt, hầu như không kịp ngáp, đủ thấy công lực của Hồng nương tử cao siêu kinh hãi đến bậc nào.

Tuy vậy, chàng không có ý trốn chạy. Chàng nghĩ rằng trốn chạy không thoát, trái lại chỉ lộ ra mình hèn nhát. Chàng nghĩ rằng, nếu chẳng may bị chết ở đây thì cha mẹ sẽ đau khổ đến thế nào ? Và đó là một điều đại bất hiếu. Vả lại mình đã hẹn với cha mẹ ngày về rất gấp, không nên để cha mẹ phải mỏng lòng tựa cửa mong đợi.

Nghĩ đi, nghĩ lại một lúc, cuối cùng chàng có quyết ý. Lập tức chàng lấy ở phía dưới yên ngựa ra một mãnh giấy thư, cầm cây viết, dầm vào hộp mực, viết :

Kính gửi Cha Mẹ thân mến,

Trên đường trở về nhà, chẳng may gặp sự ngăn trở quá hung hiểm, đành không thể tuân theo lời cha mẹ dặn, nhẫn nhục, nhường nhịn để mong tránh khỏi tai nạn được ! Con biết rằng như thế là có tội rất lớn đối với cha mẹ !

Con nghĩ đến nề nếp nhà ta, từ mấy đời nay, thuộc hàng võ sĩ, cho nên không nỡ và đừng làm để cho danh tiếng nhà ta bị suy giảm, sụp đổ. Vì vậy chỉ còn biết, đem hết sức mình ra đối phó với sự việc sảy ra,

Nếu như sau đây ba bữa mà con chưa về tới nhà thì tức là con đã vì danh dự nhà ta mà chôn vùi xác ở nơi rừng thẳm của miền Xuyên Ngạc.

Con dâng thư này, mong Cha Mẹ tha thứ tội bất hiếu của con.

Con bất hiếu là Chu Sưởng
lạy giập đầu, dâng thư này.

Viết xong, đưa mắt đọc lại. Nghĩ đến cha mẹ, lòng chàng rạo rực, đau như dao cắt, nhưng vẫn cố nuốt nước mắt. Tuy nhiên vì bất đắc dĩ, bị bức bách nên không thể sao được ! Chàng gấp phong thư lại, rồi luồn cả bút mực cho vào cái túi vải, cột vào dưới yên ngựa. Hoạn chàng lấy thanh cỏ kiếm trên yên ngựa ra, cột vào bên thắt lưng, đâu đấy rồi mới khẽ đưa tay vỗ vào đầu ngựa, ngậm ngùi nói :

http://tieulun.hopto.org

— Đại thanh à ! Cơ sự này thì ta với mày tạm thời phải xa cách nhau. Mày hãy theo lời ta, mau về nhà trước đi ! Mày phải đưa tin cho cha mẹ ta biết. Đó là việc hệ yếu.

Con ngựa hiểu ý. Nó khẽ hý lên một hồi, lại vươn cổ đưa đầu ra cọ sát vào mình chủ nó.

Chu Sưởng cảm động cơ hồ bủn nhủn cả tay chưn. Chàng vội trấn tĩnh lại, vỗ mạnh một cái vào hông ngựa và rắn giỏi quát :

— Đi ngay kẻo trễ !

Con ngựa giậm chưn, hất đầu, hí dài một tiếng, lập tức bốc tung vó, cuốn gió lao đi, vút cái biến mất dạng.

Chàng nhìn theo cho tới khi chỉ còn phẳng phất cát bụi qua khe những lùm cây. Giây lát tiếng vó ngựa cũng không nghe thấy nữa, chàng thở phào một cái như nhẹ được một phần lo âu. Tâm thần chàng trở lại bình tĩnh, gạt trừ mọi nỗi lo lắng chuẩn bị đối phó với Hồng Nương tử.

II NÀNG ÁO ĐỎ :

Mặt trời mỗi lúc mỗi ngả về tây. Trong rừng rậm, suốt ngày vốn không có ánh nắng xuyên lọt thì tới lúc này càng nám, hầu như tối ! ẩn.

Chu Sưởng định thần lại, ngó trước nhìn sau, đoạn dõng dạc cất tiếng gọi :

— Hồng nương tử ! Ra đây ! giải quyết cho xong câu chuyện giữa chúng ta !

Trong rừng, vang vang có tiếng Hồng nương tử vọng ra :

— Chu Sưởng ! Ngươi thả ngựa cho đi báo tin cầu cứu hả ? Không kịp mà ! Dù kịp nữa thì cũng chẳng thoát được tay ta đâu !

— Chớ nói rỡn ! (Chàng nghiêm mặt trả lời) Chu Sưởng này không thèm làm cái trò ấy đâu !

— A ! Phải chăng (tiếng nàng trơ nên kinh ngạc) Phải chăng chỉ là để báo hung tin cho người nhà. Khẳng khái và quyết liệt thay...!

— Hồng nương tử ! Thời gian chẳng đợi. Tối đến nơi rồi. Xin chớ nói những chuyện đâu đâu !

— Ngươi sốt ruột, sợ tối trời, không biết đường về Tây phương chầu Phật sao ?

— Chớ ngông cuồng ! (Chàng gắt) Trong hai đứa, biết đứa nào sẽ đi chầu Tổ ?

— Ngươi hãy tự xét mình, tài nghệ so với Ba con Hổ xám Bồ thục» với «Tám con gấu ngựa ở Tương Tây» thế nào ? Có hơn được tụi ấy không ?

Tới đây, Chu Sưởng mới rõ ra rằng tám cái thây nằm ngổn ngang ngay lối vào khu rừng là bọn «Tương Tây Bát Hùng» toàn là những tay anh chị khét tiếng võ nghệ.

— Hồng nương tử à ! Mỗi đẳng mỗi khác, so sánh vô lý. Nói lắm vô ích !

— Hiện giờ, trong lòng ngươi không bị vướng víu, lo lắng gì nữa chứ ?

— Giỏi thì ra mặt đi !

Tiếng cười khanh khách vang lên :

— Với tài sức ngươi, chưa đáng để ta phải lộ mặt ! «Hừng» một tiếng, Chu Sưởng nói giọng đầy bực tức :

— Không ra mặt thì dù muốn chạm đến lông chân ta cũng không được. Chớ hòng nói khoác là lấy được mạng ta !

— A ! Không hiểu sao bỗng dưng ta lại đổi ý kiến, đổi hẳn chủ ý (Tiếng Hồng nương tử nói).

— Đổi ý kiến ! Đổi chủ ý ! (chàng nhắc lại với giọng đầy ngạc nhiên).

— Đúng thế ! (nàng xác nhận).

— Nhưng chủ ý gì chứ ? (chàng hỏi).

— Ta đổi chủ ý, nghĩa là ta không muốn giết ngươi nữa. Hiểu chưa ? Không có ý giết ngươi nữa, nghĩa là ngươi được sống khỏi chết !

http://tieulun.hopto.org

Câu chuyện thực là đột ngột. Khác nào cơn giông tố đương ngộp trời, sắp trút xuống đầu, bỗng tan biến đi đâu mất.

Chu Sưởng ngẩn cả mặt ra ; chàng nghĩ thầm :

— Con nữ La sát này vụt cái đổi ý kiến, hẳn là có ý gì đây.

Nghĩ vậy chàng hỏi ,

— Tại sao lại đổi chủ ý ?

Khu rừng trở lại lặng ngắt như tờ, không nghe tiếng Hồng nương tử trả lời.

Chu Sưởng như kẻ lạc vào trong đám sương mù, đầu óc bâng khuâng, ngơ ngẩn, không đoán ra câu chuyện đi đến đâu. Bảo rằng đến đây là xong, thì thực là vô lý ! Tại sao nàng lại gây rắc rối như thế ? Tại sao, trong một lòng cái nàng giết mười một mạng người, mà lại trừ riêng mình ra.

Nhưng sự thế đã biến đổi một cách đột ngột như vậy, thôi thì cũng lấy làm mừng là đã tránh được một cuộc đánh nhau sanh tử. Tốt hơn hết là mau mau lên đường, đuổi kịp con ngựa sớm chừng nào hay chừng nấy, để tránh cho cha mẹ khỏi lo lắng, đau thương khi nhận được bức thư từ con ngựa đem về.

Nghĩ vậy, lập tức chàng nhún gót phóng mình đi như mây bay gió cuốn, nhưng vẫn ngơm ngớp để phòng phía sau, sợ lỡ ra Hồng Nương tử theo gót, đánh lén chăng ?

Tuôn hẳn một lèo chạy ra khỏi cánh rừng, không thấy có sự gì sảy ra, chàng cảm thấy nhẹ cả người, thở phào một cái. Tới đây thì đầu óc lại vẫn lên những câu hỏi tại sao Hồng nương tử lại đột ngột thay đổi chủ ý ? Đó là một điều bí mật, dù đặt giả thiết này, giả thiết nọ, cũng không trả lời được.

Để đuổi cho kịp con Đại Thanh, chàng không dám ngừng bước, cố dùng hết tài khinh công gia sức chạy. Khốn nỗi hai chân thì đuổi sao kịp được bốn vó. Vả chăng Đại Thanh chẳng những chạy trước từ lâu rồi, nó là loài tuấn mã, từ

ngoài biên cương đem về, cho nên sức người không theo kịp được.

Cho đến lúc trời đã tối mịt, tính ra đã đuổi theo được vài chục dặm, chàng vẫn không thấy bóng vía Đại thanh đâu, đành phải hãm đà từ từ dảo bước.

Một lúc sau, chàng nhận ra trước mặt toàn là núi cao, thấp, lớn, nhỏ. Chàng tính nhẩm, còn cách xa nhà ngoài trăm dặm nữa, như vậy phải chạy thâu đêm đến sáng mới về tới nơi.

Vạt áo cài mùa lên theo chiều gió, chàng tiến lên trên con đường ngắn qua một đồi hồ g reo.

Mặt trăng vừa lò lên. Sương mù trắng sóa như màn bạc che phủ cả ngọn đồi.

— Hi...hí hí !

Tiếng ngựa hí nghe rất quen từ đâu gió đưa lại. Chàng ngơ ngơ, vội theo hướng chạy vọt tới. Chàng giật mình khi nhận ra chính là con Đại Thanh bị cột vào một gốc thông gần đấy.

Nhưng tại sao Đại Thanh lại bị cột ở trên gò này ? Phải chăng có ai đã cố tình làm ra trò này ? Hoặc giả do bọn ăn cướp nào đó, đã bắt rồi cột lại đây ? May sao lại tìm kiếm ra được !

Chàng ngẩn ngơ cả người, vội chạy tới. Con ngựa nhận ra chủ thì mừng rỡ cuống quít. Chàng nhận xét con ngựa không bị thương tích gì hết, sau đó kiểm soát lại hành lý cột trên yên ngựa. Không mất mát gì cả, duy chỉ có phong thơ chàng viết vừa rồi là không thấy đâu cả ! A ! quả thực là có sự rắc rối bí mật ?

Vậy thì đúng là con ngựa bị bắt, bị cột vào đây, bị lấy lấy trộm mất phong thư. Kẻ kia đã biết chắc là chàng sẽ qua lối này ? Nhưng kẻ kia là ai chứ ? Lấy trộm phong thư là có dụng ý gì ?

Chàng bóp chán suy nghĩ. Câu chuyện quá ly kỳ, bí mật, không tìm ra được một tia lý do gì !

http://tieulun.hopto.org

Bỗng nhiên, có tiếng quát tháo, la hét từ một phía đồi thông bên kia đưa tới, tiếp theo có tiếng một người con gái run lập cập nói :

— Các...các vị cố tình..giết..giết hết cả sao ? Tiểu nữ vốn không có thù..thù oán gì với các..các vị từ trước đến..đến nay..

Có tiếng đàn ông quát :

— Ta chỉ biết vâng lệnh trên mần việc ! Thôi mà ! Cô nàng xinh đẹp kia ơi ! Nói nhiều vô ích mà..!

Lửa giáo phừng cháy, đôi lông mày lưỡi kiếm dựng đứng lên, Chu Sưởng vọt mình tới.

Trong khoảng rừng thông thưa thớt bên mé đồi, bốn người đàn ông vạm vỡ, mặt mũi như hung thần, tay cầm gươm sáng loang, vây quanh một thiếu nữ.

Thiếu nữ vận quần áo sắc đỏ, tay sách một chiếc bao vải, trạc trên dưới hai mươi tuổi. Dưới ánh trăng ngần, nàng xinh đẹp như tiên nữ giáng trần. Mắt nàng dầm dìa lệ, vẻ mặt đầy kinh hãi, khủng bố.

Người xưa tả Tây Thi đẹp, đẹp đến nỗi khi đau bụng, tái mặt, ôm bụng kêu trời, lại càng đẹp. Thì cô gái áo đỏ này nước mắt ràn rụa, mặt tái nhợt đi, mà vẫn đẹp, vẫn yêu kiều, vẫn diễm lệ như thiên tiên vậy.

Chu Sưởng tiến gần tới nơi, chỉ còn cách bốn người kia độ chừng hai trượng mà họ vẫn chẳng hay biết gì cả.

Thoáng nhìn lối ăn vận của thiếu nữ, Chu Sưởng chợt nhớ lại vừa rồi bọn «Hồ sám Ba Thục» hỏi về tung tích một thiếu nữ ! Đúng rồi, chính là họ tìm kiếm cô nàng đây !

Một trong bốn người, khoa tít thanh gươm lên vài vòng rồi, quát :

Người đẹp ơi ! Lên đường đi thôi !

Cô nàng áo đỏ lạy van :

— Xin... xin các vị lãm... phước buông tha cho... cho tiểu nữ .. Kiếp sau xin... xin...

Một tay kiếm khác quát lên :

— Kiếp sau ! Kiếp sau là cái... đếch gì ! Nếu sơ mổi chưa không đi được... thì ca ca ta sẽ bế đi.... êm ru!

Câu nói khinh bạc, càng khiến Chu Sưởng nóng mắt !

Chợt có tiếng một người trong bọn hỏi :

— Anh em à ! Vừa rồi nghe có tiếng ngựa chi đó !

Người kia nói :

— Mặc mẹ nó ! Đứa nào dám trêu vào tay Thái tuế ! Đứa nào dám tới đây !...

Hắn chưa dứt lời thì Chu Sưởng khẽ « Hừng » một cái rồi cười nhạt mà rằng :

— Đứa nào dám tới đây.. can thiệp !

Hắn giật mình cả ba người kia cùng quay phắt lại nhìn. Hắn lên tiếng :

— Ngươi là ai ?

Họ thấy chàng ăn vận đàng hoàng, khí thế bất phàm cho nên cũng có vẻ hơi e ngại.

Thiếu nữ áo đỏ vội la gọi :

— Công tử cứu... cứu mạng !

Chu Sưởng khẽ đưa mắt quét ngang một cái. Chàng nhận ra cô nàng đẹp tuyệt trần. Nét mặt bi thương, sầu thảm giọng kêu cầu ai oán, tất cả... tất cả... đều đẹp.

Chàng nghĩ thầm :

— Tụi bốn tên còn đó, bắt người đem đi, chắc chỉ vì sắc đẹp. Kể ra cô nàng đẹp thật. Chà ! Mình đi khắp Giang nổi tiếng là kinh đô của người đẹp, vậy mà chưa thấy ai đẹp như thiếu nữ nầy !

Bốn tay kiếm nọ, khẽ đưa mắt cho nhau, cùng lăm lăm mũi gươm, chuẩn bị đối phó. Một người, có vẻ là tay đầu sỏ, trầm giọng hỏi :

— Anh bạn à ! Anh định can thiệp vô đạo sao ?

Chu Sưởng trả lời gọn lỏn :

— Đã hẳn !...

Tên đầu sỏ nói :

http://tieulun.hopto.org

— Sao mà dại dột quá vậy !

— Anh muốn nói gì ? (Chu Sương hỏi)

Người kia cười, nói :

— Coi bề ngoài, anh bạn cũng ra vẻ dường hoàng, tuổi còn trẻ. Chết đi chẳng cũng uổng sao ?

Chu Sưởng thủng thẳng từng tiếng ;

— Trái lại thế ! Tụi bây chết đi thì chẳng có uổng chút nào hết !

Cả bốn tên cùng sầm nét mặt lại. Mắt họ như tia lửa, dày, hung dữ. Tên đầu sỏ nói :

— Nhãi con ! Mi là con thiêu thân, tự ý nhào vô lửa, tìm chỗ chết... !

Nhớ lại lời cha mẹ dạy, - chớ giận dữ nóng gấp, chàng cố nén lửa giận, vẫn nhỏ nhẹ nói :

— Các vị nhất định phải dùng võ lực, sanh tử sao ?

Một người trong bọn hỏi lại :

— Theo ngươi thì... ?

— Thì... lên đường đi khỏi đây là hơn (Chu Sương nói)

Tên đầu sỏ hỏi :

— Luôn cả con bé kia chứ !

— Lưu cô ta lại ! (Chu Sưởng nói)

— Hà hà ! Ha ha hà !

Bọn kia phá lên cười. Một lúc, tên đầu sỏ cố nín cười, trố mắt nhìn chàng rồi lên giọng chế riễu :

— Ranh con ! Ngươi nói ăn tai quá trời..Nghe như ca hát vậy. Hà hà !

— Ta không muốn phải..giết người (Chu Sưởng nói)

— Ủi cha ! (Tên đầu sỏ so vai nhe bộ răng cải mả ra) Ranh con, miệng còn hôi mùi sữa mà dã ăn nói khoác lác !

— Thực là Ếch ngồi đáy giếng. Nghĩ rằng trời chỉ bằng cái giếng mà thôi. Mi có biết tụi các cha đây là tụi nào không ?

Chu Sưởng cũng nói giọng khinh khi :

— Vô danh tiểu tốt ! Tụi ngươi bất quá chỉ là chồn, cáo,

chó, chuột..! Xá kể !

Tiếng rít lên từ hàm răng bốn người kia rồi cả bọn cùng mũi gươm, cùng khoa lên một lượt như điện chớp. Tên đầu sỏ gân cổ lên quát :

— Nhãi con ! Mi đã từng nghe ai nói đến tụi «Hắ bảo» chưa ? Hắc Pao là..là «Đội lũy đen». Nghe chưa ?

Chu Sưởng giật mình !..!

— Tụi ngươi là người của.. «Hắc bảo». Biết lắm !

«Hắc bảo» là một bang phái thần bí trên chốn giang hồ. Thế lực «Hắc bảo» rất lớn, bao trùm cả một vùng rộng lớn Đại Giang Nam Bắc. Thành tích cướp của giết người, hoành hành thiên hạ thực là khủng khiếp. Thôi thì muốn để ai sống thì được sống, muốn ai chết thì người ấy phải chết. Trong hàng võ lâm, hễ nghe nhắc đến hai chữ «Hắc bảo» là đủ kinh hồn, tàng đởm đi rồi !

Nhưng «đội lũy đen» ấy, tức là Hắc bảo, ở đâu ?

Đứng đầu Hắc Bảo là ai ?

Hoàn toàn bí mật ! Từ trên mười năm nay, chưa ai tìm ra manh mối gì hết.

Tên đầu sỏ gay giọng, nhắc lại lời Chu Sưởng :

— Biết lắm ! (ngưng một vài giây, hắn hừ một tiếng rồi tiếp) Biết ! Nhưng..biết thì đã quá trễ..!

Một ý nghĩ vẩn lên trong đầu óc Chu Sưởng. Chàng nhớ lại lời phụ thân dặn rằng trên chốn giang hồ, phải tránh né, chớ gây gổ với tụi «Hắc bảo» mà rước lấy tai vạ vào mình. Lúc này nếu hàng chuồn đi thì cũng chẳng khó khăn gì. Khốn nỗi ! chàng có võ nghệ hẳn hoi ! Là một võ sĩ, mắt thấy tụi côn đồ uy hiếp, khi lăng một thiếu nữ há có thể lờ đi được sao ?

Nghĩ vậy, hào khí bừng lên, chàng gằn giọng, hỏi :

— Vị cô nương kia có chuyện gì đã sảy ra cho các vị ?

Tên đầu sỏ nhếch mép nói :

— Không ai được quyền hỏi đến việc riêng của tụi ta

http://tieulun.hopto.org

của Hắc bảo !

Chu Sưởng quắc mắt, nói :

— Nếu như ta cứ nhất định hỏi thì sao ?

Bọn kia cùng cười rộ lên. Một tên nói :

— Sắp chết đến nơi rồi còn nói phách ! Hì hì.. Hà hà !

Cô nàng áo đỏ rên rỉ, cầu cứu :

— Công tử ! Nếu không ra tay tế độ thì... hu hu (nàng khóc thảm thiết) hu hu hu ! Kết quả sẽ thảm khốc... không... không tưởng tượng.., được !

Chu Sưởng loáng mắt lên, đưa nhìn khắp đó đây một lượt. Lòng chàng lập tức có sự quyết định. « Đường lối của nhà võ » không thể giây phút phản bội được. Gặp việc tàn ác vô nhân đạo như đây, quyết không bỏ qua. Có điều rằng vì sao cô ả này bị bọn « Hắc bảo » hùng hắt ? Bọn ba con « Hồ sơn Ba thục » với tội « Tàm con gấu Tương Tây » vừa rồi bị Hồng nương tử hạ sát trong rừng rậm, nguyên do cũng là thủ hạ của « Hắc - bảo »... ?

Nghĩ tới đây, chàng hất hàm hỏi thiếu nữ :

— Cô nương ! Sự tình thù oán với bọn này như thế nào ?

Cô nàng áo đỏ vừa nức nở, vừa nói :

— Cả nhà tôi tám mạng, bị tụi chúng giết... sạch. Còn lại mình tôi... Chúng cũng không... tha !

— Thù hận gì mà... đến thế ? (chàng hỏi)

— Vì... vì... (nàng ngập ngừng ngào, nói không ra lời). Chỉ vì.. Hắc Bảo chủ nhân để ý... đến nhan sắc tôi... !

Chu Sưởng thét lớn :

— Chúng bay đáng chết... !

Cả bọn cùng quát lên :

— Cầm mồm đi... Oắt con... !

Vừa dứt lời, thì tên đầu sỏ trong bọn đã tiến lên vừa tầm, mũi kiếm trong tay hắn vạch ra mấy đạo hàn quang.

Kiếm thuật của hắn khá cao siêu, cùng một lúc tuôn ra năm lần kiếm khí như chớp như điện, rít không khí nhằm

đánh vào năm nơi yếu hại của đối phương.

Chu Sưởng khẽ di bộ, nhẹ nhàng tránh khỏi năm đòn kiếm ác liệt.

— A ! Ranh con khá quá. Tề ra mi cũng biết « nghệ » lắm chi mà mi dám nói cứng.

Cùng với ba tiếng «... dám nói cứng » vừa thoát ra khỏi miệng tên đầu sỏ, lập tức bốn người nhảy ra đứng chặn giữ lấy bốn phía.

Cất giọng lạnh như băng, Chu Sưởng nói :

— Tụi ngươi sợ ta ra tay chăng ?

Một tiếng oang oang thét lên :

— Giết mày như giết chó !

Tên đầu sỏ vừa dứt lời thì mũi gươm chí mạng đã như rắn hổ mang tuôn ra, nhắm giữa ngực Chu Sưởng phóng tới. Đồng thời, ba lưỡi gươm của ba người kia cũng từ ba góc, hoặc quạt, hoặc xiên vỏ. Kiếm khí loáng lên như điện chớp, kiếm phong thét gió rít lên như còi. dù chưa chạm đòn cũng đủ khiến ai non gan, tự nhiên là tan hồn nát mật, cất tay không kịp.

— Keng..leng keng..!

Tiếng reo lên, ngân nga như chuông, nghe đến trói tay, hoặt óc. Lập tức ánh gươm tắt phụt, trong khi bốn tay kiếm cùng «ý !» lên một loạt và cùng rút lùi lại sau một, hai..ba bước.

Trong tay Chu Sưởng lúc đó đưa thanh gươm thép màu xanh lánh, chênh chếch cao lên ngang nơi ngực.

Thực ra thì mãi tới khi tên đầu sỏ lia nhào tới đâm ra một kiếm, lúc đó chàng mới rút kiếm ra khỏi vỏ. Nhưng với một tốc độ kỳ cường, tự rút kiếm, gạt kiếm, hoàn trả đòn, chàng đã vận dụng liền một hơi. Tất cả chỉ vỏn vẹn là «một» động tác, huyền ảo, lanh lẹ, tưởng chừng như thanh cổ kiếm từ trước đã sẵn sàng có ở nơi tay của chàng vậy.

Có lẽ chưa từng gặp một địch thủ lăng lệ như thế, cho nên

http://tieulun.hopto.org

bốn tay kiếm lão luyện khẽ đưa mắt cho nhau, mặt mày ỏ vẻ kinh ngạc. Phải chăng vì công lực của chàng thanh niên này kỳ cường đến nỗi họ không ngờ tới, cho nên vội nhảy xa ra và cẩn thận đề phòng?

Kỳ thực thì sự kiện trên chỉ hiện ra trong một hai giây thôi: Bởi lẽ những nhân vật trong «Hắc bảo» không một ai là không hung dữ, độc ác gan lỳ.

Mới giao nhau có một dồn, tuy kém nước, — có lẽ vì họ khinh địch, — thì đời nào họ chịu thôi ngay.

— Tiến lên! Nhào đó!

Cả bốn người cùng thét lên một dịp, cùng dạp bộ nhào tới, bốn thanh gươm cùng gào gió: trước sau, tả hữu, trên dưới đều là những đường kiếm chí mạng, xuyên, thoi, phạt, quát, tận lăng quyết tâm hạ đối phương trong một tròn mười guồm mãng kích.

Sát cơ lúc này như tia điện lóe lên trong đầu óc Chu Sưởng. Chàng «Hừng» một tiếng, thanh kiếm màu đen loáng lên, vạch như xẻ không khí.

— Ối!

Đồng thời một tiếng rú rùng rợn cũng nổi lên, từ cổ họng một tên trong bọn kia phát ra. Đó là tiếng rú của đứa vừa rồi đã thốt ra câu «Giết mi như giết chó!» Thân hình hắn đổ sụp xuống tại chỗ, máu tươi từ ngực phun ra phì phì...!

Ba tên còn lại giật mình, cùng ngừng tay gươm một loạt.

Chu Sưởng quắc mắt nói:

— Tại hạ bị bách quá, bất đắc dĩ mới phải giết người!

— A!.. (tiếng la khẽ, trong vắt, thốt ra từ đôi môi tươi thắm của cô nàng áo đỏ).

Chợt thấy ba tay kiếm, hồng cúi đầu lùi xa hẳn ra!

Chu Sưởng hơi cảm thấy như có điều gì khác lạ! Chàng giật mình, ngoảnh đầu ngó lại phía sau!

Một hình bóng người to lớn, chẳng rõ đã hiện ra lúc nào, đang sừng sững ngay phía sau chàng.

Định thần nhìn kỹ, Chu Sưởng cảm thấy rùng mình, lạnh đến cả xương sống.

Cái hình dáng người to lớn đó, dưới ánh trăng lờ lộ trông như vị sơn thần lẫm liệt với chiếc mũ màu xanh, áo bào xanh, quần trắng, giầy trắng, tay cầm một chiếc hốt bằng sắt dài tới ba thước. Thêm vào cái hình dáng to lớn với lối ăn vận như hung thần ấy, đôi mắt lồi hẳn ra, mũi giẹp phẳng ngang với đôi má. Nếu không có đôi lỗ mũi huếch thì có thể coi như quái vật kia không có mũi. Miệng loe rộng như miệng ống nhổ, răng nanh lòi ra, cằm nhẵn thín không có râu trông thực tởm mắt.

Riêng về lối ăn vận, thoạt nhìn khiến người ta nghĩ ngay đến hình ảnh pho tượng «Lục Phán quan» thường thấy trong miếu thờ Thành Hoàng.

Đôi mắt xanh rợn của người ấy, lúc đó đương tia thẳng vào phía Chu Sưởng.

Thực là một quái vật! Nhưng quái vật này là ai? Cứ một việc quái vật ấy xuất hiện lúc nào mà chẳng ai biết, cũng đủ chứng thực là công lực ấy cao cường khủng khiếp!

Chu Sưởng ngang nhiên cất tiếng trước:

— Các hạ là ai?

Quái vật lặng thinh, vẫn trố mắt ra ngó chàng.

— Đứng lập dị! (chàng sốt tiết lên, gắt)

Một, hai, ba, bốn giây yên lặng, rùng rợn trôi qua! Rồi nửa như trả lời, nửa như tự giới thiệu với tất cả những gì là khủng khiếp, quái vật gằn từng tiếng mà rằng:

— «Hắc bảo» Hộ pháp... Lục Phán Quan.

Tiếng dội lên như sấm, cơ hồ phá vỡ màng tai mọi người. Chu Sưởng chưa từng nghe nói đến cái tên «Lục Phán quan» nhưng đã giữ chức vị là Hộ pháp trong Hắc bảo, - một tổ chức bí mật lừng danh làng võ, - thì công lực người này tự nhiên là ghê gớm hữu hạng. Chàng bất giác buộc miệng, khẽ la:

— Lục Phán Quan!

http://tieulun.hopto.org

Trước hết, Lục Phán quan hình như không cần đếm xỉa đến Chu Sưởng vội. Lão phóng tia mắt xanh lè ; chăm chú nhìn cô nàng áo đỏ. Tia mắt lão đầy tham lam, khát vọng, tưởng chừng như có thể nuốt sống cô ả kia đi. Một lúc lâu, lão mới chậm dãi lên tiếng :

— Quả nhiên là một vưu vật trên đời ! Trông khảu khỉnh quá !

Kế đó, lão đưa mắt nhìn Chu Sưởng :

— Nhải ranh ! Mi có biết sẽ chết bằng cách nào không ?

Chàng nghiến răng, hất hàm :

— Sai quỷ sứ bắt lấy hồn ta, đem xuống Địa ngục, bỏ vô vạc dầu chắc ?

— Bản tòa sẽ... hà hà (lão gằn giọng nói)... Sẽ xé xác mi ra từng mảnh nhỏ !

Chàng phì cười, nói :

— Chu sợ...hà hà (chàng nhại lại giọng cười quái gở của Lục Phán Quan). Chỉ sợ chẳng làm gì nổi ta thôi. Hà hà ! Chớ giở lối trò mạt, khủng bố... !

— Bản tòa đã ra tay thì thây xác không toàn vẹn (Lục Phán quan nói tiếp :

Chu Sưởng vênh mặt lên giọng nói thách thức

— Thử coi ?

Đôi mắt Lục Phán quan như lồi hẳn ra ngoài, đảo lên lộn xuống mấy vòng, đoạn cười một cách âu hiểm nhe răng :

— Nhãi con ! Bản tòa bỗng nảy ra một mối nhơn từ không nỡ hạ độc thủ... !

Lại một phen nữa chàng phải ngạc nhiên trước sự đổi ý của lão quái vật. Chàng nhớ lại việc vừa qua Hồng nương tử cũng vụt đổi ý kiến như vậy.

Chàng chấn tĩnh lại, lạnh lùng hỏi :

— Vì cớ gì ?

Lão nhăn nhở, nói :

— Vì cớ lạ ! Hà hà ! Lão nhân thấy ở nhà ngươi, cốt cách

bậc thường. Có thể trở nên một kỳ tài, một siêu phẩm hiếm có trong hàng võ lâm !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Vậy cớ sao ? Tại sao lão lại đổi ý ?

— Nếu như ngươi muốn tiếp tục sống .Mà sẽ được sống một cách sung sướng hơn ai hết thì.. (lão nghiêm nét mặt lại nói tiếp) thì chỉ có một cách..! một lối !

— Một lối ? (chàng cau mày hỏi)

Lục Phán quan đứng thẳng người lại, hai tay buông thõng, sửa lại giọng cho thực đĩnh đạc :

— Phải ! Chỉ có một lối là...là làm ễ, nhận ta làm thầy. Ta sẽ truyền nghệ...cho !

Chu Sưởng phá lên cười :

— Lão khéo vớ vẩn ! Điên hay rồ..?

Đôi mắt Lục Phán quan như lóe ra điện xanh lét. Lão nổi giận, thét :

— Sao ? Ngươi không chịu ư ?

Chu Sưởng lắc đầu ;

— Đời nào !

Lão nói như gầm lên :

— Ngươi dám nhắc lời lại người vừa nói ?

— Đời nào ! (chàng nhắc lại và cố ý nhấn mạnh :) Lão làm ngủ !

Từ nơi cổ họng, Lục Phán quan khẽ «hừ» một tiếng đoạn tay gài cây hốt bằng sắt vào bên thắt lưng, miệng thì nói :

— Bản tòa đập nát xác ngươi ra. Nghe đây. Bản tòa hô một..hai..ba mà không trả lời chấp thuận thì mồng mạng đó ; nghe chưa !

Lão gân cổ lên, hô :

— Một..hai..ba ạ (tiếng ba có ý chậm rề và kéo dài ra chờ đợi mong chàng kịp trả lời thỏa mãn)

Cùng với tiếng «Ba..ba..a» kéo dài ra ấy, Chu Sưởng tung tiếp vô. Chàng hô một cách gọn gàng gấp lẹ, riêu cợt :

http://tieulun.hopto.org

— Bốn, năm, sáu..!

Thực ra chưa kịp bỏ đến tiếng «sáu» thì bàn tay lớn như chiếc quạt lá bồ của Lục Phán quan, với năm ngón tay khoằm khoằm móc câu, đã xẻ gió chộp thẳng lấy người chàng.

Chu-Sưởng vốn tự xét là công-lực không bằng đối-phương, cho nên cố ý khêu tức lão, cũng là một lối dụ địch. Trong khi hô lên «bốn, năm... sáu» chàng vẫn đề phòng. Lập tức đưa cây gươm lên, vạch ngang một phát, chàng đã vận-dụng hết sức tống ra một đòn. Ngọn kiếm hung mãnh, huyền ảo, cùng một lúc đánh vào mười hai huyệt ách yếu của đối phương.

Ngọn kiếm ấy, quả thực kinh thần khốc quỷ.

— A!....

Chẳng rõ Lục Phán-quan đã dùng thủ-pháp gì, Chu Sưởng chỉ cảm thấy tay kiếm rung mạnh, nhoi lên một cái. Chẳng những ngọn đòn của chàng bị phong toả, không có hiệu lực, đồng thời chàng bị bức bách phải nhảp lùi về sau tới h bước, thốt ra một tiếng la đầy kinh ngạc.

Lục Phá-quan cũng không theo vào để hạ độc thủ. Lão thả chương về, ngẫn ngừ, tự hỏ như lấy thế làm kỳ dị. Lão lẩm nhẩm nó. :

— Nhãi con khá đáo để ! Chịu đựng nổi được chiêu của bản tòa, kể à hãn hữu đó !

Chu-Sưởng thì cảm thấy ớn lạnh gáy. Chàng tự xét là công-lực chẳng đến nỗi quá yếu. Cổ điều rằng, cứ tỉnh tỉnh mà xét thì với một chiêu của lão, chàng gắng sức vẫn có thể tiếp nhận, chịu đựng được. Vậy mà lão quái lại cho rằng đó là một điều hiếm có? Đủ thấy rằng công-lực của lão quái quả thực cao siêu, không thể đo lường được.

Nghĩ đến đây, chàng đứng lặng yên, không thốt ra nữa lời.

Trong khi đó thì cô nàng áo đỏ cứ xanh xám cả mặt, người run lên như cou mèo bị giảm vào nước lạnh vậy.

III. LỆNH « TỬ BÀI »

Bị một chiêu kỳ diệu xuất quỷ nhập thần của Lục Phán-

quan làm cho chàng cơ hồ muốn ngộp thở. — Chu-Sưởng tuy kinh-hãi nhưng vẫn giữ được bộ mặt bình tĩnh, lặng yên, chờ đợi.

Nàng áo đỏ sợ quá, rú lên một tiếng rồi, run lên cầm cập, hiểu chút nữa thì té xuống.

Lục Phán quan trố mắt nhìn chàng. Một phút sau, hất hàm, cất tiếng hỏi :

— Ranh con ! Ngươ thuộc môn phái nào ? Thụ nghiệp ai? Khá đó ...! Với cỡ tuổi ấy...!

Chàng lắc đầu lia lịa :

— Xin lỗi ! Kh ng thể cho biết được !

— Khá lắm ! gan lì ! (lão lẩm nhẩm nói rồi cất lớn tiếng:) Nhãi con ! Nếu như ngươi chịu đựng nổi hai chiêu nữa của bổn toà, thì từ nay Bổn toà sẽ vĩnh viễn rút lui, không ló mặt trên giang hồ nữa ! Coi... đây... !

Cũng với hai tiếng «coi đây» vừa thoát ra khỏi miệng, thì thân hình lão đã vươn dài ra một cái và hai bàn tay từ từ đưa ra chộp.....

Thoáng mắt một cái, Chu Sưởng nhận ngay ra cái lối ra chiêu nhào vô của lão. Chàng kinh hãi hết sức, vì với một cái chộp ấy của đối phương, tuy là bình giảm không có gì là hung mãnh, nhưng bên trong ngấm ngầm có sự kỳ ảo biến hoá khôn lường. Đúng như câu người ta thường nói về những đòn của bậc cao thủ : Không có lối nào có thể tránh né được, cũng không có thế gì có thể chống gạt được.

Dưới tình thế bức bách, không còn cách gì để thoát hiểm nữa, chàng đành liều mạng, dùng lối tấn công thay cho thế thủ. Chàng gầm lên một tiếng đem toàn lực tuôn ra một chiêu, cũng như cái lối đổi đòn, mặc đối phương muốn đánh vào đâu, mình không né gạt, trong khi mình cũng đâm hèm lại, chẳng chịu kém. Trong nghề võ, người ta kêu đó là lối đổi đòn, là lối kết liễu, mà thường là cả hai cùng đánh đòn nhau, hoặc là cùng bị thương, hoặc là cùng rủ nhau đi chầu Tổ một lúc !

http://tieulun.hopto.org

Một chiêu ấy của Chu Sưởng dùng trong trường hợp nay, quả thực là đích đáng và hung hãn cùng cự !

Lục Phán-quan là tay lão luyện có thừa. Thoáng mắt đã nhận ra cây gươm của Chu Sưởng là một vật báu, lại thấy chàng liều mạng đổi đòn, lão không dại gì mà chơi lối đó, cho nên ngón chộp vừa tuôn ra nửa vời thì lập tức lão lật tay một cái, biến ngọn «chộp» thành một ngọn «phách chưởng».

Chỉ nghe một tiếng «Pinh» tiếp liền là một tiếng «ự».

Cô nàng áo đỏ rú lên một tiếng, nhắm mắt lại. Trong khi đó thì Chu-Sưởng cảm thấy rùng mình lên như kẻ bị điện giật.

Chàng thối lui lại đến bốn, năm bước, miệng há ra, « ọc một cái phun ra một tia máu. Lập tức hai mắt chàng hoa lên, tối sầm lại, thân mình lảo đảo muốn té siêu. Chàng ghĩ thầm.

— Hỏng rồi ! Không ngờ mình bị huỷ dưới bàn tay của tên ác ôn này !

Lục Phán-quan cười lên một tràng dài, đoạn lắc lư đầu, đầy vẻ đắc ý và hỏi :

— Ranh con ! Bản toà bình sinh giết người như giết con chi. Duy đêm nay, Bản-toà không theo thường lệ ! Mà đây là câu hỏi cuối cùng : Mi có chịu nhận ta làm sư-phụ không ?

Chu-Sưởng trợn mắt lên, lắc đầu :

— Không đời nào !

Lục Phán quan giơ tay lên phát chưởng. Nhưng rồi lại từ từ buông tay xuống, cất tiếng giận dữ mà rằng.

— Con thỏ chưa mở mắt kia ! Nghe ta nói đây : Nếu như Bổn-toà vừa rồi thẳng tay, không chút thương xót thì sức mi không chịu nổi được một chiêu đâu. Mi nên nghĩ cho kỹ. Nếu như học được nghề ở nơi ta, thì rồi đi cùng khắp thiên hạ, không ai có thể địch nổi !

Chu-Sưởng lắc đầu, dùng gọn lỏn có một tiếng :

— Mặc !

— A ha ! Được lắm. Coi đây nè ! Bản toà quyết xé mi ra

thành trăm mảnh.....!

Vừa dứt lời, lão quơ tay ra chộp.....!

Lúc này quả tình Chu-Sưởng không còn sức đưa thanh gươm lên. Luôn cả lùi bước hay di chuyển tránh né cũng không được. Chàng chỉ còn biết hắm mắt đợi chết !

Cô nàng áo đỏ, lại một lần nữa rú lên rồi chết lặng đi.

Giữa lúc tánh mạng nguy ngập như ngàn ân treo bằng sợi tóc thì bỗng có tiếng một ông già nói :

— Lục Phán quan à ! Bần đạo xin thay thế cho gã thanh niên kia để tiếp nhận một chiêu.....!

Cùng với câu nói từ xa vừa truyền đến thì một lão đạo sĩ, thân vận lội thôi, cùng xuất hiện ra trước mắt mọi người.

Nghe tiếng quen quen, Chu Sưởng vội mở mắt ngó coi và nhận ngay ra người đó là «Thiên Huyền tử»,—là một người trong bọn «Võ lâm Tam tử». Chính là vị đạo sĩ từng gặp, từng chặn lối chàng, và cũng khăng khăng đòi thâu chàng làm đệ tử.

Tự nhiên là lòng chàng phấn khởi, có hy vọng thoát chết.

Lục phán-quan hơi giật mình, vội thâu chưởng về, quay mình lại. Lão cũng nhận ra là ai rồi, liền cười lên khanh khách mà rằng :

— Nghĩ là ai ! Anh già hồ lốn này. Không ngờ lại còn lò mặt ra đời ? Ý hẳn không muốn sống yên ổn. Ngứa nghề giở trò muốn chết chứ gì ?

Thiên Huyền tử lặng thinh, tiến đến bên cô nàng áo đỏ, trao cho nàng một viên thuốc đỏ, và khẽ dặn :

— Đưa thuốc nầy cho anh chàng kia, bảo phải nuốt ngay, kẻo thừa dịp chuồn đi, chớ chậm trễ mà nguy cả đó. Hiểu chưa ? Mau.. !

Dứt lời, vị đạo sĩ quay phắt lại, tiến lên vài bước, khẽ gật đầu chào Lục Phán quan mà rằng :

— Lâu lắm không được gặp ! Mạnh giỏi chứ ?

Lục Phán quan gay gắt giọng :

http://tieulun.hopto.org

— Chẳng mạnh giỏi thì cũng chẳng ốm yếu. Khách sáo mà chi. Nói ít chứ..Nộp mạng đây..

Vèo một cái, một chưởng tống theo liền, phách không nhằm giữa mặt Thiên Huyền tử.

Lão đạo sĩ vội cất tay, đáp lễ liền..

«Pình» một tiếng, gió cuốn lên, cát, đá bay mù, cây gãy cành, cỏ bật cả rễ. Hai cái bóng người đương đứng gần nhau, bỗng cùng thối lui về sau vài ba bước. Hai bên mớm đòn, thử nhau một chưởng, dồn sức.

Nhưng chỉ một giây sau, hai bóng người lại nhào lại với nhau...

«Pình..pình pình» liên tiếp, rền rĩ như sấm nổ, nói chi đến cây gãy cành, đá bật gốc, luôn cả trời đất cũng hôn ám, trăng sao đều mờ tối đi.

Ngay từ lúc hai bên chào nhau bằng một chưởng đầu tiên, thì có nàng áo đỏ đã lẻn đến với Chu Sưởng. Ngọn tay lúp măng, nõn nà như ngọc, khẽ nhón cầm viên linh đan đỏ thắm đưa vào miệng chàng.

Chu Sưởng vừa há miệng định nói gì thì viên thuốc đã chạy thọt vào cuống họng thiếu chút nữa thì chàng bị ngột thở, sặc đến phát ho lên. Cô nàng quỳnh lên, sợ viên thuốc sổng đi mất, vội vàng một tay bịt chặt lấy miệng chàng, một tay vuốt ngực cho thuốc trôi xuống..

Giữa lúc đó thì ba tay gươm còn lại trong bọn bốn người từ nước, đột nhiên đưa mắt cho nhau rồi hô một tiếng cùng xông thẳng vào hãi chiến.

Một tiếng thét :

— Muốn chết..!

Cả ba tay kiếm, cơ hồ cùng rú lên rùng rợn, và cùng tế siêu xuống, lăn lông lốc như ba trái cầu.

Họ bị trúng đòn của «Thiên huyền tử».

Thiên Huyền tử, trong khi phải đối phó với một cường địch như cỡ Lục phần quan, vậy mà còn bung mãn như thế,

ủ thấy xưa nay tiếng đồn về «Võ lâm Tam tử» quả thực là ác đáng, không sai.

Chưởng phong của đôi bên lúc đó phát ra có khi chuyển thành gió lốc, mạnh đến nỗi Chu Sưởng đứng cách khá xa mà cũng loạng choạng muốn siêu. Thấy vậy, cô nàng áo đỏ vội đến sát hẳn lại, đưa tay giữ chặt lấy chàng.

Chu Sưởng hơi đỏ mặt, cố sức đứng lại cho vững. Nàng nhỏ nhẹ hỏi :

— Công tử ! có cử động được chăng ?

Chợt nghĩ đến mọi nguy hiểm trước mắt, và sự thể sẽ tới trong giây lát, chàng vội điều hòa hơi thở rồi thở vận khí hành công. Quả nhiên linh đan thần hiệu, toàn thân huyết mạch chạy đều, công lực đã khôi phục được tới sáu bảy phần.

Chàng chau mày, nghĩ thầm :

— Lúc này ta không thể ích kỷ, chuồn thẳng được. Ta không thể không lo cho số phận. Thiên Huyền tử. (chép miệng thở dài, chàng lẩm nhẩm nói :) Nhưng dù rằng mình chẳng bị thương đi nữa, thì... theo lề lối nhà võ,— mình cũng không được phép nhảy vô đánh hội. Thiên Huyền tử đời nào chịu để cho mình làm cái việc ấy..!

Nghĩ vậy, chàng càng lúng túng, thở dài, nhíu lông mày, nghiến răng kèn kẹt.

Cô nàng áo đỏ thúc dục :

— Công tử à ! Chúng ta..chạy đi thôi !

Nàng đã lỡ lời, thốt ra hai tiếng «chúng ta..!» chẳng thuận tí chút nào. Nàng hơi đỏ mặt, nhưng rồi lại chấn tĩnh lại ngay nghĩ rằng : Hai người tuy chỉ là ngẫu nhiên gặp gỡ giữa đồng, nhưng vì cũng gặp tai họa thì tự nhiên đã biến thành đồng bạn trong cơn hoạn nạn». Nghĩ vậy mà nàng rất tự nhiên vì cử chỉ đàng hoàng với tấm lòng thành thực, chẳng cần cách sáo hay e lệ giả dối gì hết.

Nơi trận địa, tại một góc kia, ba tay gươm đương ngồi quay mặt vào nhau, điều hòa lại hơi thở để chữa nội thương sau khi

http://tieulun.hopto.org

bị chưởng phong của Thiên Huyền tử quét trúng.

Lục phán quan với Thiên Huyền tử thì đương ra sức quần nhau, quyết đấu một trận sanh tử.

Lúc này Thiên Huyền tử có vẻ là hơi lấn át được Lục phán quan.

Chu Sưởng đưa mắt quét ngang chiến địa một cái. Chàng gật đầu, sẽ nói :

— Cô nương hãy chuồn trước đi !

— Tại sao ? (nàng vội hỏi).

— Tại hạ không thể..không thể bỏ rơi vị đạo trưởng kia được !

Cô nàng trố đôi mắt nhung lên nhìn :

— Công tử a ! Nhưng..nhưng chính đạo trưởng đã căn dặn..dã bảo phải đi ngay cơ mà ! Lẽ phải là mình..lịch kỳ.

Chu Sưởng cau mày, nói :

— Vẫn hay đạo trưởng căn dặn như thế..nhưng..nhưng mình là võ sĩ, thì..!

Cô nàng nhỏ nhẹ tiếng, nói như giót vào tai chàng :

— Công tử à ! Tôi thành thực nói câu này, xin công tử xét kỹ : ở lại chỉ có hại chớ không lợi gì cho Đạo trưởng. Sự có mặt của công tử ở đây, lúc này, khiến cho Đạo trưởng thêm lo ngại cho công tử. Giao chiến với cường địch mà lòng thì bối rối vì công tử tôi e rằng vì thế mà Đạo trưởng bị chia sẻ, giảm mất công lực đi. Huống chi, nội thương của công tử chưa hẳn...

Chu Sưởng nói :

— Cô nương lo như vậy cũng phải. Nhưng tại hạ có chủ trương, dụng ý khác biệt..

Cô nàng giả vờ kêu «Trời», cố ý cất cao giọng cho Thiên Huyền tử nghe tiếng :

— Công tử không nghe lời Đạo trưởng ư ? Ở lại để làm gì, lợi gì cho ai ? Trái lại càng thêm lụy cho Đạo trưởng. Huống chi..hẳn là công tử cũng chẳng muốn rằng lại một lần

nữa tôi bị sa vào tay bọn ác ma vô nhân đạo !

Chu Sưởng đứng trơ người ra không biết trả lời sao !

Chợt nghe Thiên Huyền tử giật giọng la :

— Đồ ngốc ở đâu ! Cứ bịn rịn soắn sít mãi ở đây. (Lão đạo sĩ cười gằn, quả tình là cố ý nói cho chàng phải dời đi nơi khác :) Đồ ngốc ! Muốn nhỏ to trò truyện gì thì tìm nơi khác mà to, nhỏ, truyện trò, cớ sao cứ lóng nhóng ở đây ? Nếu như cường địch ập cả tới bây giờ, thì rõ ràng là hại người cố tình hại ta ...! Cút mau ! Đi ch xa đi..! Trời (Lão giậm chân gào thét lên)

Chu Sưởng giật mình, nghĩ :

— Đúng thế ! Chẳng cần họ phải kéo tới đông. Chỉ cần một cao thủ nào đó của Hắc bảo kịp tới lúc này, là đủ nguy hại cho cả ba người. Nội-thương của mình chưa khỏi hẳn cô nàng đây coi ra chẳng có võ nghệ gì hết, lúc đó dù muốn chạy cũng không thoát. Nhất là không nên để di lụy cho lão đạo sĩ. Một mình ông ta ở lại lúc nay, muốn thoát-thân cũng dễ, thừa sức.

Nghĩ vậy rồi, ngạo khí tự nhiên lắng xuống. Chàng lớn tiếng nói :

— Lão tiền bối ! Ân huệ này, xin hẹn sau đây có dịp được báo đáp !

Dứt lời chàng quay lại nói với nàng áo đỏ :

— Chúng ta .... chuồn đi thôi !

Chưa dứt lời, chàng quay mình dảo bước, đi về phía rừng thưa thớt cây.

Cô nàng áo đỏ vội vã theo sau :

— Công tử a ! Đi lộn trở lại phía ấy ư ?

Chu Sưởng vẫn lẹ bước, cũng chẳng ngoảnh lại nhìn. Chàng vừa đi vừa nói :

— Vì con ngựa của tại hạ cột trên gò phía kia.

— A ! phải .... (Cô nàng reo lên .....)

Chu Sưởng khẽ hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Cô nương từng luyện lập võ nghệ chứ ? Là đệ tử môn phái nào ?

— Có ! Có học chút ít, nhưng chỉ là lối hoa quyền lăng nhăng, không thuộc môn phái nào hết. Để phòng thân còn lo chưa đủ, nói chi đến .... võ nghệ... ! A ! Quên khu y mất : Xin lỗi ! Vì quá bối rối, quên chưa kịp hỏi danh tánh Công tử ?

— Tại hạ họ Chu. Chu là sọn đọ ấy. Tên là Sưởng chữ Sưởng do chữ Vĩnh ghép với chữ Nhựt !

— A ! (cô nàng nói) : Tôi xin tự giới thiệu họ tên. Tôi là Hác-Cung-Hoa !

Tên đúng với người. Nàng đẹp lộng lẫy, đẹp như một bông hoa nơi ngự uyển, nơi cung cấm nào đó. Chu-Sưởng bất giác buột miệng khen :

— Cái tên đẹp ... lịch sự quá !

Chàng hơi tự hối là đã thốt ra một lời có vẻ khinh bạc, thiếu nghiêm trang.

Cung-Hoa nở một nụ cười, nói :

— Công tử quá khen ngợi !

Còn đương nói chuyện thì đã tới chỗ cột con Đại-thanh. Chàng giật mình, trợn con ngươi tưởng như xé rách cả khoé mắt ra được. Con ngựa quý của chàng nằm soài ở dưới đất, đầu óc nát nhừ, máu chảy lênh láng khắp mặt đất.

Chu Sưởng vừa tức giận, vừa thương xót, cơ hồ muốn khóc lên được.

Hác Cung-Hoa rú lên :

— Ý ! ! Đây hẳn là thủ đoạn của Lục Phán quan. Quyết không sai !

— Chu Sưởng lấy làm lạ hỏi ;

— Sao cô đoán chắc là đo Lục Phán quan ?

— Đập nát nhừ đầu ngựa ra mà con ngựa không kịp kêu lên nửa tiếng ... Phải không ? Công-tử ? Từ hồi nãy, chưa hề nghe tiếng ngựa kêu ở đây mà. Vậy thì ngoài trừ lão quái ấy ra, ai mà hung mãnh được như thế ? Đúng là lão Lục mà !

Chu Sưởng hậm hực, nói :

— Cô nương đoán vậy có lý lắm. Đúng là lão Lục đấy. Cay thực ! Có phen ... Một ngày nào đó, tại hạ sẽ ghè vỡ sọ lão quái-vật ra cũng như con Đại-thanh của tại hạ đây !

Cung Hoa quay sang thực tế hỏi :

— Chu công-tử ạ ! Giờ tính sao ? (vừa nói, vừa hất hàm, ngó nhìn con ngựa)

— Tính gì nữa ! Đói cẳng giò của ta vẫn còn, thì hãy biết nhờ vào nó vậy !

Giọng nói run run, sắp muốn khóc, Cung Hoa lắc đầu, rền rĩ :

— Công tử a ! Công tử vì tôi mà suýt nguy đến tánh-mạng, lại chết mất con ngựa quý Trời đất ... (nàng giậm chân, nghẹn ngào, khóc thành tiếng) Trời đất hỡi ! Thực ... Thực chỉ tại ...!

Chàng nói :

— Hác Cô-nương ! Nhắc lại mà chi, chỉ thêm xấu hổ ! Chỉ tại hạ tập nghệ còn kém, tính lại ngang ngạnh không tự lượng sức, cho nên mới đến nỗi thế.

Cung Hoa thổn thức, nói :

— Công tử nói vậy, càng khiến cho tôi .... khổ tâm, không biết nói sao được !

Xa xa, vẫn còn tiếng la hét, vọng lại. Rừng vắng, canh khuya, càng thêm hãi hùng, kinh khủng.

Chu Sưởng nói :

— Chúng ta hãy lo lìa xa nơi đây đã, mọi việc sẽ có dịp tính sau ? Cô nghĩ sao ?

— Xin tuỳ ý công tử !

Chu-Sưởng lấy ở nơi yên ngựa ra các đồ dùng cần-thiết cất vào trong bọc. Những gì không cần yếu lắm, đành bỏ cả lại.

Cúi nhìn con ngựa một lần cuối cùng, hai người quay đi, lững thững sóng đôi, đoạn cứ hướng trước mặt mà chạy dài

http://tieulun.hopto.org

Dưới ánh trăng, có mỹ nhân cùng đi với, thôi còn phải nói gì nữa ! Nhưng Chu Sưởng trái lại chẳng cảm thấy lý thú hoặc phấn khởi gì hết !

Thực vậy ! Chàng chưa từng lang bái, ủ rũ như thế. Đúng như một con gà nòi vừa bị bại trận, tàng đởm kinh hồn, hình dạng rũ rượi, bao nhiêu hào khí hăng hái, phút chốc bị tiêu tan như khói...

oOo

Trăng đã lặn, sao cũng mờ dần, trời hoe sáng !

Hai người lếch thếch đi tới một con đường nhỏ quanh co ẩn hiện ở lưng chừng một sườn núi. Xa xa đã nhận thấy một con đường lớn tuôn dài, sát với chân núi.

Chu Sưởng ngừng bước, giơ tay chỉ về phía dưới núi, rồi nói :

— Hắc cô nương ! Chúng ta chia tay nơi đây !

Cô nàng đầy vẻ buồn thảm, lo âu, ngước mắt nhìn chàng miệng ấp úng như nói với một mình :

— Chia tay ư ?

— Chu Sưởng lại ngạc nhiên, nói :

— Chẳng lẽ hai người cứ lẻo đẻo mãi thế này sao ? Đây đã tới đường cái lớn, xe cộ đi lại tấp nập, cô nương yên trí, khỏi lo !

Một giây yên lặng, bỗng cô nàng bật cười lên, nói :

— Thì tôi cũng mong rằng... như thế !

Câu nói có vẻ vớ vẩn, kỳ thực thì lẽ cố tình nói ra với ý nghĩa âm thầm, kín đáo, khiến người nghe, muốn suy luận để hiểu ra thế nào cũng được.

Tự nhiên là Chu Sưởng cũng hiểu ý nghĩa thế nào. Chàng không khỏi bùi ngùi và động tâm. Nhưng lúc này, lòng chàng đương nóng như lửa chỉ muốn chắp cánh về ngay nhà thăm cha mẹ.

Cha mẹ chàng, nhân vì lánh mặt kẻ thù mà phải đi ẩn cư, tuyệt đối giấu kín nơi ở, không ai được biết. Chàng nhớ lại,

mỗi lần chỗ ở bị kẻ lạ mặt nhòm ngó, là mỗi lần lại vội vã dời đi ở nơi khác. Và như thế đã tới bốn phen thiên cư rồi. Nay há dễ gì mỗi lúc cho ai biết nơi ẩn cư của mình. Huống chi mình chưa biết rõ lai lịch, gốc tích cô nàng... A «...Thấy sắc mà mê, không đáng mặt là chân võ sĩ ». Lời nghiêm phụ dạy, còn vang vang bên tai. Không thể dễ dãi... đại dột được!

Nghĩ vậy rồi, chàng nghiêm nét mặt lại, trịnh trọng cất tiếng :

— Xin chào Hắc cô nương ! Mong một dịp khác, trong những sự kiện may mắn lại được gặp !

Cung Hoa rân rân nước mắt ra, cất tiếng thê thảm; rầu rĩ mà rằng :

— Chu Công tử ơi ! Tôi nay là kẻ cô khổ, linh đinh, cả nhà bị tàn sát rồi, không biết về đâu, không có thân thích để nương tựa. Huống chi, cuộc đời nhiễu hiểm, trên già gồ ghề nhiều sóng gió bất kỳ, tương lai sẽ kết liễu đời mình ra sao ? Khởi nghĩ xa xôi, cũng thấy là đen tối không tưởng tượng được ! (Càng nói về sau, giọng càng thiều não, nghẹn ngào). Vả Công tử là bậc khí phách lỗi lạc, lại dư ăn dư mặc, tôi thành bạo xin thưa thực câu này Nếu Công tử giúp cho tôi được nơi tạm an thân, dù làm thân thị tỳ, tôi cũng cam lòng...

Chu Sưởng lắc đầu :

— Cô nương lầm nhận ! Tại hạ vốn là con nhà nghèo hèn, làm sao có thể... ?

Cô nàng khẽ nói :

— Tôi không tin ! Không tin... !

— Cô nương nhất định không tin thì tại hạ đành chịu, chớ biết giải thích sao bây giờ ?

— Chẳng qua là lời nói từ chối khéo ! Kỳ thực là chỉ tại Công tử không thèm... A ! không rủ lòng nhân từ... !

— Hắc Cô nương à ! xin chớ nghĩ lầm. Nếu quả tại hạ có được coi thường cô nương, hoặc..(chàng ngần ngừ không biết dùng danh từ gì để đại biểu được ý mình một cách trang trọng

http://tieulun.hopto.org

đứng dắn) Hoặc..hoặc..khinh khi, thì vừa rồi dã chẳng quên cả tánh mạng, dám mạo hiểm, kết nên thù hằn với tụi «Hắc bảo».

— Xin lỗi ! Đó là tôi lỡ lời nói vậy thôi ! (nói rồi, nàng khép vạt áo, cung kính cúi đầu).

Chu Sưởng vội vái, đáp lễ :

— Có nên quá trân trọng ! Không nên..!

Nàng trịnh trọng nói :

— Cải ơn cứu nạn, xin để sau báo đáp..!

— Tại hạ không cần báo đáp. Vả lại chỉ là một việc mọn, cô nương không cần nghĩ ngợi.

— Làm ân mà không cần báo đáp, đó là phần của Công tử. Nhưng về phần người được cứu nạn, tôi há lại không nghĩ đến ân sâu..!

Chàng chắp tay nói :

— Tại hạ quả thực là rất cảm động, rất đau đớn về sự cảnh của cô nương. Khốn nỗi, lòng có thừa ý tốt mà sức mình không sao được, vì hoàn cảnh của tại hạ quá nỗi khe khắt, đặc biệt. Sau này, hoặc giả có dịp mà cô nương hiểu biết chăng ! Giờ chỉ biết thành tâm cầu chúc cho cô nương ở hiền gặp lành, qua mọi gian nan, hết được họa hoạn.

— Đa tạ Công tử.

— Xin cô nương trân trọng.

— Xin công tử cũng trân trọng (tới đây nàng rào nước mắt ra) Mong được tái kiến !

— Rất có thể lắm ! (giọng chàng cũng gần như kẻ tắc mũi, nghẹn ngào).

Chu Sưởng khoát tay một cái thi lễ. Chàng cố sức nén cảm động, lẳng vai một cái, vọt mình bay đi, đem theo một mối tình tự thương cảm, bâng khuâng..!

Qua hết sườn núi, Chu Sưởng phăng phăng dảo bước trên đường cái lớn, men theo biên giới các tỉnh Xuyên Ngạc đi về phía Nam.

Ngày thứ ba thì tới địa hạt thành Lợi Xuyên. Chỉ còn một thôi đường nữa tới khu rừng núi Võ lăng, cách xa nhà không

còn mấy nữa.

Vào trong thành Lợi xuyên rồi, chàng tiến thẳng đến một tiệm quen là nhà hàng «Thái Bạch cư».

Mụ chủ quán lạch dạch như con vịt bầu chạy ra đón. Mặt mũi, chân tay, mình mẩy mụ, chỗ nào cũng núng nính những thịt với mỡ. Mụ toét miệng cười một cách thân thiết, thành thực. Hai tay ngắn trùn, luôn luôn chà sát vào hai bên đùi, mụ cất tiếng khàn khàn nói :

— Ủi chào ! Đúng nửa năm rồi không thấy bóng vía đâu cả. Mời đó ! mời đó ! Ý..! (mụ rụt cổ, trố mắt) Con ngựa..ngựa đâu ?

Chu Sưởng ngượng ngập, nói :

— Tôi đi bộ mà..!

— Ăn vận gì mà lếch thếch thế ! Trời, thực là phong trần, lem luốc ôi là lem luốc ! Vô trong nhà sau, tắm rửa thay đổ mặc đi đã !

Chu Sưởng nói :

— Đại nương cứ mặc tôi ! Cho tôi vài chén cơm, ăn qua loa, lên đường luôn !

Mụ cất tiếng quàng quạc lên !

— Ối ! Lâu lắm mới tới đây mà. Sao ? Sao gấp vội như vậy ?

Chu Sưởng tủm tỉm cười, không trả lời. Chàng lẳng lặng tiến vào nhà trong.

Qua một cái sân trồng trúc, tô điểm khá nên thơ, chỗ này bồn hoa, nơi kia quải thạch, thực là u nhã. Phía trong là căn nhà chia thành ba gian chạy hàng chữ nhất, có hàng hiên, cao lan rộng. Hai gian bên thì tối, độc gian giữa thông thoáng, sáng sủa.

Chu Sưởng tiến thẳng vào gian giữa, tự ý kéo ghế ngồi xuống.

Một lúc sau, chú tiểu nhi bưng khay trà đặt lên một góc bàn. Kế đó bày lên bàn bốn đĩa hoa quả với một chiếc khăn

http://tieulun.hopto.org

lớn thấm nước nóng. Hắn tủm tỉm cười, ghé sát tận tai mà rằng:

— Công tử có... dùng rượu chăng ?

— Dùng một chút cũng hay!

Tiểu nhị lại hỏi:

— Công tử nhậu với món gì ?

— Tùy đó ! (chàng cười, gật đầu) vài bốn món như mọi khi vẫn dùng mà !

Tiểu nhị cung kính nói:

— Xin đợi chút xíu ! A ! hữa nay có món lạ: Thịt hươu và ngỗng trời nữa ! Công tử dùng cả hai chăng ? Mấy khi có hai món này.

Chu Sưởng gật đầu:

— Cả hai ! Nhớ là ta không thích món dồ xào dầu.

— Dạ, — dạ..dạ..!

Hắn chạy vọt xuống tới bếp rồi mà còn nghe tiếng «dạ» vang lên.

Chu Sưởng cầm chiếc khăn lớn lau qua mặt mũi và tay. Chàng nhấm nhấp chén trà, và chìm đắm vào sự suy tư, hồi ức.

Chàng nhớ lại trong một thời gian ngắn, giữa đường gặp bao nhiêu truyện, nào là Hồng nương tử, — Thiên Huyền tử, Lục Phán quan. — Cô nàng áo đỏ Hác Trung Hoa..hình ảnh hàng chục xác chết cũng hiện cả lên trong trí nhớ một lượt với con ngựa yêu qui.

Nhưng điều mà khiến chàng phải nghĩ ngợi nhất và kỳ dị nhất là phong thư gửi về cho cha mẹ, đặt chiếc túi, cột dưới yên ngựa, bỗng biến đi mất. Thiệt lạ ! vàng bạc, qui vật khác vẫn y nguyên mà chỉ lấy đi một phong thư ? Mà phong thư ấy chỉ là gặp sự thế cấp bách, không có cách gì hơn để báo tin cho nhà biết, phải mượn con ngựa đem tin về. Mình nay đã thoát chết, thì phong thư vô giá trị. Nếu quả thư ấy dọa tay cha mẹ, thì chỉ làm đau lòng, lo sợ, nào có ích gì ? Vậy mà có

kẻ lấy đi ? Lại còn bắt con Đại thanh cột ở đồi thông để làm gì ? Bí mật... toàn là bí mật !

Suy đi, nghĩ lại chẳng biết đầu tơ mành mối đâu mà lần. Rồi thời ý niệm chàng lại trở với hình dáng, dung nhan cô nàng áo đỏ. Tư-dung nàng thực là diễm lệ tuyệt thế, mà vận mệnh nàng cũng bi thảm tuyệt thế. Thương cảm chán rồi, có lúc chàng tự thấy bừng bừng nóng mặt trái tim hơi dập mạnh.

Chàng hơi hối hận là sao không hào hoa phóng khoáng hơn một chút. Chàng chép miệng tự trách.

— Chu Sưởng a ! Cứu ai thì phải cứu đến nơi đến chốn ! Mày ngu quá ! Thì cứ đem nàng gửi ở nơi nhà hàng này có hơn không ? A ! không được rồi ! Nơi ấy, người tứ phương ra, vô hàng ngày. Giữ kín sao được ? Càng xinh đẹp lại càng dễ khiến thiên hạ để ý. Nàng là người bị bọn Hắc bảo theo dõi chẳng những sẽ bị bắt liền, và còn liên lụy đến nhà hàng này nữa. Chà ! khó quá ! Giá như có phép thuật gì, hóa nhòa cho lem luốt cái dung quang kỳ diệm của nàng đi, thì mới che mắt thiên hạ. Bọn Hắc bảo dù có biết e ăng nữa, mà nàng thì đã biến thành ma mọi rồi, hẳn chúng không còn bắt đi làm ?Chao ôi ! Thiệt là Hồng nhan bạc mệnh !

Giữa lúc ấy thì chú tiểu nhị đem lên một mâm các món ăn. Hắn buông chiếc cánh sáo xuống rồi từ từ quay gót, đi trở ra.

Chu Sưởng rót rượu, nhấm nhấp, giải muộn.

Tâm lý chàng vẫn xao xuyến nghĩ đến Hắc Cung Hoa, bạc mệnh, đa truân» quả thực «tạo hóa ghen với tài sắc» xưa nay vẫn thế.

Một lúc sau, chàng đã ngà ngà say, vừa dùng được hai chén cơm thì đột nhiên chiếc mành sáo bị gạt qua một bên, rồi một người đàn ông lạ mặt, vận áo xanh, đứng sừng sững nơi khuôn cửa, giữa lối ra vào. Người ấy chăm chú nhìn chàng rồi khẽ cười.

Chu Sưởng thấy lạ quát hỏi:

http://tieulun.hopto.org

— Ai..? Muốn gì ?

Hàn-tử áo xanh cất tay một cái, ném ra một vật rồi quay ngoắt mình chạy trở ra.

Chu-Sưởng kịp giơ đũa lên, cặp giữ lấy vật đó, miệng thì quát :

— Chạy đâu... thoát !

Cùng với tiếng « quát », người chàng đã như máy lò xo bật đi, ra theo liền. Nhưng người kia đã biến mất dạng.

Vật kia vẫn bị chàng kẹp giữ ở nơi đầu đũa, có vẻ là vật cứng rắn, hơi nặng. Chàng nhìn xem, té ra là một chiếc thẻ bài bằng sắt mỏng, lớn bằng cỡ bàn tay. Giữa chiếc thẻ sắt, khắc nổi lên một chữ « TỬ » ! Chiếc thẻ màu đen, duy chữ « Tử » sáng loáng như mạ bạc vào, càng tăng thêm vẻ khủng bố !

Ngắm nhìn chiếc thẻ bài, Chu Sưởng kinh hãi, tái mặt, tuốt ra một tiếng :

— TỬ BÀI !

Đúng là Tử-bài ! là một «của tin» của Hắc bảo báo hiệu chắc chắn về việc giết người. Ai nhận được « tử-bài » nhất định là phải chết, là bị giết không sai. « Tử bài » có giá trị hơn cả «Lệnh Diêm vương» sai quỉ sứ đi giết người.

Từ trước, trên giang-hồ, Chu Sưởng từng được nghe người ta nói nhiều đến cái món «tử bài» của Hắc-bảo. Và bữa nay thì chính tay chàng nhận được.

Chàng quay trở vào bàn ăn. Nhưng... không còn tâm dạ nào nghĩ đến ăn uống nữa.

A ! Thế lực của Hắc-bảo quả là đáng sợ ! Tin tức sao mà mau lẹ thế. Vận mạng chàng vẫn ở trong tay bọn ác ma. Chúng theo dõi chàng sát nút.

Vậy thế còn Hắc-Cung-Hoa, ra sao ? Càng tuyệt đối không thể thoát khỏi nanh vuốt tụi ác ôn được.

Chính bản thân chàng đương bị sự chết chóc đe doạ, vậy

lại lo hãi thay cho cô nàng áo đỏ ! Thực là vớ vẩn, thực là ảnh.

Chợt nghe tiếng chân chạy lạch bạch ..., lạch bạch...!

Rồi mụ chủ quán ỷ ạch từ phía bếp chạy lên. Mặt mũi hớn hở, mụ xông vào trong phòng ăn, hất hàm, hổn hển hỏi :

— Vừa rồi...? Người vừa rồi là...?

Chu-Sưởng cầm chiếc thẻ giơ lên :

— Họ đưa cho...cái này...!

Mụ béo run rẩy, la lên :

— «Tử bài»...Tử...! Tử....(Mụ quýnh lên, nói không thành tiếng nữa).

Chu Sưởng ném chiếc thẻ sắt xuống bàn đánh choang một cái, đoạn trầm giọng mà rằng :

— Đúng ! Đây là «Tử vong lệnh» ! Là lệnh «bắt phải chết, phải chết».

Bao nhiêu gân thịt trên mặt mụ chủ quan đều nổi cả lên, bệt giật như giấy thung co rẫn. Đôi lông mày rậm của mụ kéo thành hàng chữ nhất, hầu như nối tịt lại với nhau.

Mụ há hốc miệng, một lúc mới nói lên tiếng :

— Nhưng...tại sao chứ ? Sao có thể gây...gây chuyện với Hắc bảo chứ ?

Chu-Sưởng cười một cách đau khổ :

— Nào ai muốn gây chuyện...Bắt đắc dĩ mà !

Mụ hỏi dồn :

— Sao ? Việc gì đã sảy ra ?

— Có gì đâu ! (Chu Sưởng nói) Chỉ vì giữa đường cứu nạn cho một người con gái...!

— Ủi ! Việc như vậy.....mà nói rằng có gì đâu ! Biết làm sao...làm sao bây giờ ?

Mụ nói rồi, đứng đờ người, miệng càng há hốc ra, bộ-dạng bệt như con vịt bị người ta tọng cơm vào họng quá nhiều, cứng cổ ra.

http://tieulun.hopto.org

Chu-Sưởng vẫn bình tĩnh mà rằng :

— Đại nương à ! Có gì mà quá kinh hãi ! Bất quá ta tức khắc dời khỏi đây...Khỏi liên lụy đến ai hết. Sẽ tuỳ đào tuỳ biện...!

— Dời khỏi đây, tưởng thế là...là ổn việc à ! Quyết không ra khỏi đây được một dặm đường...!

Chu-Sưởng ngắt ngang lời mụ :

— Nhưng...chẳng lẽ cứ ngồi đây, đợi cho người ta trói mình lại sao ? Ba mươi sáu kế, trốn đi là hơn hết...là thượng sách !

Mụ xua lắc tay, ra hiệu

— Để yên...! Bình tĩnh một chút để...để ta khỏi rối ruột ...May ra...!

— Chẳng cầu may gì hết. (chàng cả quyết nói) Ta quyết không thể để liên lụy cho mụ... !

Mụ vẫn xua tay :

— Yên lặng..! Chớ nói gần...! Yên..yên ..để ta tính-toán... Yên lặng mà !

Mụ cứ luôn miệng hết «yên đi» lại «yên lặng», trong khi đôi lông mày rậm của mụ càng lúc càng có giật mạnh và khít hẳn lại với nhau.

Chu Sưởng rất đỗi kinh ngạc.

Thực vậy, mụ chủ quán chưa bao giờ có cử chỉ, thái độ kỳ lạ như thế đối với chàng. Chàng chưa từng nghe nói mụ biết võ nghệ hoặc có gì khác lạ về hoạt động giang hồ, hoạt động lục lâm. Vậy mà nay lại nhận biết được chiếc «Tử bai» của tụi Hắc bảo ? Thực là một sự lạ ? Phải chăng, đây là một dị nhân, với hành tung kín đáo gì đó...không chịu lộ diện cho ai nhận biết ?

Nhưng dù vô luận là thế nào, sao mụ lại dám trêu chọc vào tụi Hắc bảo để mang họa vào thân ?

— Đại nương à ! Thôi, khỏi tính toan gì hết ! (chàng lên tiếng gọi) Nghĩ gì mà hung...vậy ?

Mụ gật đầu :

— Tìm cho chú một..một lối thoát !

— Khỏi bận nghĩ mà chi ! (chàng cười và nói)

— Tại sao chứ ? (Mụ hất hàm, hỏi)

Chàng cau mày mà rằng :

— Nhà cửa, tính mạng của Đại nương..?Không thể nhân nơi ta mà..!

— Im đi ! Đừng lý luận gàn dở nữa ! Một khi bị rớt trong tay bọn Hắc bảo rồi, thì phải chết. Nhưng chết nào có yên. Chú có chết thì cũng chẳng sao, nhưng luôn cả cha mẹ chú cũng không yên được !

Chu Sưởng choáng cả người lên ! Từ lâu, qua lại quen biết quán ăn này, mụ chưa hề có nửa lời hỏi đến — lai lịch với nơi ở của chàng. Chàng cũng không hề tiết lộ một chút gì với mụ. Vậy mà hình như mụ biết đến cả cha mẹ chàng ?

— Phải chăng..? Vì, phải chăng..mụ quán này là tay sai của Hắc bảo, cố ý đóng kịch cốt để lừa gạt mình vào cạm bẫy..? Để dò xét tông tích, cửa nhà mình ?

Chàng nghĩ thầm như vậy, rồi trầm giọng, hỏi :

— Đại nương nói gì thế ?

Mụ nắc mắt lên, quát :

— Im đi !

Chu Sưởng như kẻ trong mê mộng, quả tình không hiểu mụ muốn giở trò gì ?

Chợt mụ đi tuốt vào phía vách nhà, đưa tay lên ấn mạnh vào một viên đá hoa, miệng thì đếm :

— Một, hai..ba, — Một..hai ba (tiếng «một hai» trước cơ hồ đếm liền nhau, tiếng «một» sau tách rời riêng ra rồi đến «hai ba» liền nhau.

Vách tường toàn bằng đá hoa trắng, viên đá nào cũng giống hệt viên nào. Sau hai lượt mụ ấn mạnh vào một viên đá, bỗng nghe có tiếng chuyển động, rồi vách bỗng tách xẻ ra một khoảng rộng lộ ra bên trong có bậc đá đi sâu xuống phía

http://tieulun.hopto.org

dưới, tối om như mực.

4- MỤ QUÁN THÂN BÍ.

Kẽ vách mở rộng ra rồi, mụ quay lại, bất hàm, nói với giọng ra mệnh lệnh :

— Chui đó ! Bên dưới có thức ăn đủ dùng cho ba hôm. Sau ba hôm thì cứ việc chui ra khỏi đây.

Chu Sưởng kinh hãi vô cùng. Chàng nghĩ :

— Nếu quả như mình ức đoán đúng, thì một khi xuống hầm, tức là chui đầu vào cạm, như cá chui vào lọ rồi, hết, lối thoát. Nhưng nếu..quả thực mụ có lòng tốt cứu mình, thì..

Chàng còn đương ngẫm nghĩ thì mụ lại thúc giục :

— Xuống đi..!

— Đại nương à..!

Mụ gắt :

— Đại nương với Tiểu nương cái đếch gì ? Không xuống ngay thì không kịp..!

Chu Sưởng nghĩ thầm :

— Giữa giây phút quan hệ một là sống, hai là toi mạng này, không thể không hỏi cho mình bạch hơn. Thà rằng ngồi đây, rồi liều một trận trống mái sanh tử, chớ hồ đồ vờ vẫn chui đầu vào cạm rồi chết, chẳng là ức lắm sao ?

Nghĩ vậy, chàng nghiêm nét mặt, gay giọng, hỏi :

— Đại nương có phải là nhân vật võ lâm không ?

— Sao mà lôi thôi, lắm lời như vậy ? Chú muốn chết lắm phải không ? (mụ đỏ mắt, phùng mà lên nói).

— Quả tình ta không hiểu tại sao mụ lại tạo hiểm, hết sức cứu một kẻ đã tiếp được «Tử bài» như ta. Mụ không sợ xúc phạm đến tụi Hắ : bảo, không sợ chúng sẽ đốt nhà và giết luôn cả mụ đi ư ?

Mụ lắc đầu, nói :

— Sau này, có dịp sẽ rõ !

— Nhưng..nhưng ta muốn biết rõ ngay lúc này đã ! Không hồ đồ được..!

— Gấp rút quá rồi ! (mụ la lên) Gấp đến chết người...mà cứ lai nhai..Trời !

Chu Sưởng vẫn thủng thẳng hỏi tiếp :

— Lại còn điều này nữa ! Hình như Đại nương tỏ rõ cả thế của ta ?

— Cho rằng ta tỏ rõ ra đi nữa thì có sao ? Nhưng... Trời ! Đó đi ! Chui đó lẹ lên !

— Không được ! (chàng gay gắt giọng) Quyết không được ! Đại nương phải nói rõ ra đã..!

— Không kịp rồi ! Trời ! Chết cả nút bây giờ...!

Chu Sưởng càng ngờ vực hơn. Chàng kiên quyết giọng, dằn mạnh từng tiếng :

— Không thể được. Ta cứ đợi ở đây !

Mụ giậm chân, trợn tròn mắt lên quát :

— Bắt buộc ta phải...ra tay ! Hả ?

Tiếng «hả» oai hùng, đầy đe dọa, khủng bố.

Chu-Sưởng rùng mình, bụng nghĩ :

— A ! Đúng là con hồ-ly tinh rồi ! Nó đã lộ chân tướng, bỏ đuôi ra đây mà !

Nghĩ thế, chàng cười nhạt rồi nói :

— Thực không ngờ, kéo ụt ịt, rụt cả đầu cổ lại như Đại nương mà lại là tay có võ nghệ !

— Ngươi không thể ngờ tới được. Sự tình sẽ còn hơn thế nữa. Chẳng phải ta chỉ có...thế này thôi đâu ! Còn nhiều..... thiệt điều mà ngươi không bao giờ...chẳng bao giờ ngờ tới !

— Như thế thì Đại nương lại càng...cần giải thích cho ta điều rõ !

Mụ mỉm cười...!Một giây yên lặng trôi qua !

Thình lình mụ quát giật giọng :

— Xuống lẹ !

— Không thể được..!

http://tieulun.hopto.org

Mụ chép miệng :

— Rút lại không dùng võ lực không xong..! (Mụ nói rất sẽ, nhưng giọng lại cả quyết, gay go hơn là vừa rồi khi mụ quát lác).

— Xin tùy ! (chàng cũng hạ giọng xuống, nhưng kiên quyết, sắt đá hơn).

Tiếp đó, một tiếng «keng» nổi lên như rồng ngâm, đồng thời thanh thiết kiếm đen lấy dã lăm lăm trong tay Chu Sưởng. Chàng phải tuốt kiếm, thì biết rằng một nhân vật như mụ phải là hạng cự phách hữu hạng trong Hắc bảo.

Mụ chủ quán sẽ hất tay một cái. Ống tay áo rộng của mụ co lên, lộ ra đôi cánh tay nung núc những thịt. Trong căn nhà lúc đó, không khí hết sức ngột ngạt, nghiêm trọng, ác liệt..'

Chu-Sưởng cảm thấy nguy ngập, dùng như đã ức đoán. Chàng lạnh cất tiếng :

— Đại nương ! Bao lâu quen biết. Mụ đối xử với ta rất tốt. Lẽ ra ta không nên nghi ngờ mụ. Quả t ực từ trước ta không ngờ vực gì hết. Nhưng.. (chẳng cớ lựa lời cho êm đẹp) Nhưng giây phút sanh tử quan hệ này, ta không thể không hỏi...

Mụ dịch lại gần một bước, khẽ gằm lên :

— Không hỏi gì hết... Có xuống không ?

— Không ! (chàng quát lên)

— Được lắm ! Nhãi con...!

Cùng với hai tiếng « nhãi con » hầu như chưa thoát ra khỏi miệng thì «vèo» một tiếng, một chưởng phát ra, cách không đập vào chàng.

Chu-Sưởng vận công đưa ngang lưỡi kiếm, phất tréo gọc, phá chưởng phong của mụ.

— Còn phải ăn thêm vài chục tạ gạo nữa, chú nhỏ ơi ! Đã nước gì !

Mụ chủ tay béo rụt cả đầu cổ, mà động tác lẹ như chớp. Tay chưởng đã phát ra vẫn y nguyên không đổi hướng.

ưng còn tay trái, mụ vươn ra theo, chỉ vạch một phát, thời phong tỏa đường kiếm của chàng như chết cứng, ông biến hóa nhúc nhích được. Thành thử, chỉ không đầy ột lấy mắt, Chu Sưởng bị trúng ngay một chưởng. Thân hình àng lảo đảo, đứng không vững !

— Xuống !

Thân hình đang loạng choạng, chưa đứng vững, thì tiếng uát «xuống !» giật giọng nổi lên. Do một chưởng phong nữa tới, Chu Sưởng không thể cưỡng lại được, lập tức té siêu, mình vào trong kẽ hở bức vách.

Nhưng chàng đ u phải là tay tầm thường. Vừa té xuống, ạm người vào bậc đá thì lẹ như chớp đã bật người đứng ất trở lên ngay.

Mụ béo, cười hềnh hệch, quơ tay một cái, chộp luôn lấy ại chàng, dìm thẳng xuống.

Bị sức dìm khá mạnh, chàng không thể cưỡng được nữa, ần này thì lạng hẳn người đi chui tọt vào bên trong đường ầm.

Tiếng mụ cười dắc ý, cùng với tiếng vách đá chuyển động, ẽ vác lên đó khép kín hẳn lại.

Ch -Sưởng kinh hồn tán đởm, quơ tay vịn lấy vách đá ên trong đường hầm. Chàng không ngờ rằnh con mụ béo ụt như vịt bầu, bước chân lạch đạch như lẽ mình đi không nổi vậy mà công lực cao cường, ra tay lanh lẹ đến thế ? Công-phu võ nghệ của chàng há phải là không có căn bản vững chắc, lại thêm có thanh cổ kiếm tro g tay, vậy mà....chưa được một chiêu, đã thảm bại, đã hì dánh nhào tới nhào lui.

— A ! nếu mụ định giết mình, thì...dễ quá (chàng lẩm nhẩm nói một mình)

Định thần, mở mắt ngó nhì , trước sau đều tối đen như mực, giơ tay trước mặt cũng không thấy hình bóng bàn tay của mình. Lập tức ngồi xuống, chàng nhắm nghiền hai mắt lại, cố trấn tĩnh tinh-thần. Một lúc sau mở choàng mắt ra,

http://tieulun.hopto.org

Lần này đã có thể hơi nhận ra sự vật xung quanh.

Chàng đưa mũi kiếm, gõ vào nơi này, chỗ kia. A ! cánh cửa lối đi ra toàn bằng sắt đúc rất dày, dù có bảo kiếm cũng không thể khoan lủng, phá vỡ ra được !

— Đã không thể lùi bước, thì chỉ có tiến lên xem sao !

Chàng nghĩ vậy. Sự thể đến đây chỉ còn biết mặc cho sự may rủi mà thôi ! Nghĩ lại mà giận cho mụ béo một phần, nhưng căm giận cho mình cả mười phần, vì lẽ mình ít kinh - nghiệm, lịch duyệt !

Chàng nghiến răng đến trẹo cả quai hàm, tay lăm lăm thanh kiếm, dạp bộ theo bậc đá bước xuống, bụng thì nghĩ :

— Phen này quyết....không chịu. Dù là gặp núi đao, rừng kiếm thì cũng nhảo đó, chơi một trận sanh tử.

Xuống ! Cứ theo bậc đá đều nhịp thẳng bước, chừng đó năm chục bước thì tới bậc cuối cùng. Tới đây là một lối đi bằng phẳng. Ngừng chưn nghe ngóng một phút, thấy lặng ngắt như tờ, chàng lại tiến bước.

Tuy là tối tăm, nhưng nơi đây không ẩm thấp, không có mùi hôi mốc xông lên.

Tiến lên độ hai mươi trượng nữa, thì ngoẹo ra phía bên trái, có ánh sáng le lói từ một căn phòng rọi ra. Trong phòng có giường với bàn ghế.

Chu Sưởng dừng bước nơi cửa phòng, phân vân suy nghĩ :

— Chẳng hay mụ chủ quán là....có lòng tốt, hay là...có ác ý....?

Đứng yên lặng một lúc, lắng tai nghe ngóng. Tự hồ lặng ngắt như tờ, chàng tự nhủ :

— Lùi lại sau thì hết lối rồi ! Chỉ có tiến ! Vậy nên coi trong phòng kia có gì lạ...!

Tay nắm chặt chuôi gươm, chàng dạp mạnh, tiến thẳng vào trong, chàng đưa mắt quét lia một cái : Nơi đây sạch sẽ, tuy nhỏ hẹp mà dày dũ ngăn nắp. Trên bàn có lương khô, có vò chứa nước. Trên giường có chăn mùng,

gối áp đầu giường có cái giá gỗ, trên bầy mấy chục cuốn sách, với một cây đèn.

Chàng ngẫn cả người ra : Từ lúc bị nhốt dưới hầm này, chưa có chuyện gì ác liệt sảy ra cả. Cứ tình hình này, thì đúng như lời mụ quán nói..? Coi số lương thực trên mặt bàn vừa đủ dùng cho ba ngày.

— Phải chăng mình đã hiểu lầm, ngờ oan cho mụ ? Nhưng tại sao mụ đã bất chấp nguy hiểm, dám chọc mất tụi Hắc bảo? Tại còn..lại còn số lương khô đây ? Không phải là mới đem chứa ở đây, bởi vì từ lúc mình nhận được hiếc thẻ «Tử bài» trước sau không dầy một khắc đồng hồ, mụ luôn luôn có ở trước mặt mình, kia mà ! Vậy tức thì số lương khô đây là chuẩn bị cho mụ dùng khi cần thiết phải ẩn trốn..

Bụng tuy nghĩ vậy, nhưng vẫn không tin hẳn là thế. Lúc này với hiện tình, chàng ý nhiên là con một con rùa bị nhốt trong chiếc thùng sâu, mà mụ chủ quán muốn thọc tiết lúc nào cũng được.

Chàng chợt nghĩ đến lối vào đường hầm là một khuôn cửa có cánh bằng thép đúc. Vậy mà mụ béo dặn rằng sau ba ngày sẽ cứu việc chui ra khỏi. Làm sao phá ra nổi ? Mụ nói láo hoét ! Lương thực dùng cạn thì chỉ có mà chết đói mềm ra thôi.

— A ! Phải rồi ! Mụ không giết mình ngay là vì có mưu gian gì đây. Đúng thế ! Nghe lời lẽ mụ nói vừa rồi, có vẻ như là mụ biết lai lịch, gia thế của mình.

Nghĩ đến đây, chàng cảm thấy ớn xương sống. Bao nhiêu những ức đoán từ trước đều tiêu tan cả, mà mụ chủ quán ở trên kia, hẳn là đồng bọn của tụi Hắc bảo.

Chàng rùng mình, lo lắng cho tánh mạng cha mẹ, em trai, em gái ở nhà.

Càng suy nghĩ càng him đắm vào bí mật, rắc rối chàng càng lòng như bị lửa đốt, liền xách gươm chạy trở ra. Loáng thoáng đã trở lại chỗ khuôn cửa sắt, đưa tay sờ soạng, dùng hết

http://tieulun.hopto.org

cách, mà cánh cửa không mảy may nhích động. Một hồi lâu chàng mướt mồ hôi ra, - thất vọng, - chán ngán, - bất giác, lại quay trở lại nơi gian phòng, ngồi thừ mặt ra...

Bất ngờ, chàng lại nhận ra trong góc phòng có đặt một chiếc lọ bằng đồng trên một chiếc giá. Giọt nước từ phía đáy chiếc bình nhỏ xuống một chiếc bồn hứng, nghe đánh «bỏm». Chàng biết đó là một loại « đồng hồ » để đo thời khắc, lập tức chạy tới gần coi và nhận lấy ngấn nước lúc này lên cao đúng một phần tư chiếc chậu. Còn ba phần tư nữa : chừng nào nước lên đầy chậu là hết trọn ba ngày.

— Ôi ! Hèn, sui, họa, phước ! Hiện tình không thể đoán trước được ! Chắc chắn thì sui nhiều hơn là hèn.

Nhìn đến chiếc giá sách, vô ý thức chàng như chiếc máy, bất giác đứng lên, tiến lại gần, lần coi ngoài bìa. Chàng bỗng nhiên phì cười, vì đây toàn là sách Kinh nhà chùa cả. Chàng nghĩ :

— Mụ này mà cũng đọc kinh ? Mụ tu hành cái gì ? Tu đến rụt cả đầu cổ, híp cả mắt lại...

xXx

Lương khô đã dùng gần hết. chậu nước đặt phía dưới chiếc giá để đồng hồ đã đầy, tức là đã qua hết ba mươi đêm ngày rồi.

Ba ngày đêm, quả tình đối với Chu Sưởng dài bằng ba mươi năm. Chàng hết ôi ra sân lại đi vô phòng, không tìm được để thoát ra ngoài.

Tuy nhiên con người, chừng nào còn có chút hơi thở thì lòng tham sống vẫn chưa tiêu tan hết.

Chàng ra khỏi căn phòng nhỏ lại lững thững đi về phía cửa vô hầm.

Gần tới nơi, liếc mắt nhìn một lượt, Chu Sưởng bất giác mừng quýnh lên. Một hiện tượng bất ngờ là bên lề khuôn cửa sắt có ánh sáng rọi qua nghĩa là vách tường đá, chỗ liền với cánh cửa như nứt ra một vạch thẳng, khá rộng.

— A ! (chàng nhủ thầm) Mụ chủ quán nói đúng ! Mụ là người tốt (chàng lầm nhầm tự trách) Mình rõ thực hồ đồ, thì oan cho người ta !

Vẫn hết sức thận trọng đề phòng, chàng rút kiếm ra rồi dùng mũi hở bước lên tới bậc đá cao nhất, rồi xuống tấn, vận công vào tay, lồng tay vào khe hở tận lực kéo ngang ra một cái.

Cánh cửa rung rinh, nhưng chưa chuyển động hẳn..

Chàng hạnh ngực, vừa dùng tay móc vào chỗ khe, hơi nghiêng vai, «hô» một tiếng toàn lực quán chú đẩy mạnh đi.

Cánh cửa theo tiếng hô dịch ra một phía cùng một lúc ánh sáng tràn ngập vào lóa mắt, lại có mùi cháy khét tỏa theo vào. Chàng vội lách mình qua kẽ cửa hở. Bên ngoài lại một tầng cửa đá nữa. Cửa này để hở, không đóng kín. Lại một lần nữa chàng nghiêng mình lách qua, lòng sung sướng như muốn bay lên vậy.

Nhưng vừa ra đến phía ngoài, liếc mắt nhìn đó đây, bất giác chàng rụng rời hết vía, choáng hẳn người lên.

Trước mắt chàng, đâu là nhà hàng Lý Bạch ! Đây đó, trước mắt, chỉ còn là đống gạch vụn với vài cái cột gãy. Đến những cây trúc to mọc kia xanh um mà giờ cũng chỉ còn lại những gốc cháy thành than.

Chàng nghĩ bụng :

— Hèn chi mà cửa đường hầm tự hé ra, nguyên do là bị sức nóng đốt nứt ra vậy.

Sự thể đã xảy ra lúc nào ? ra sao ? Chính mụ chủ quán tự đốt nhà, - hay là tụi Hắc bảo, vì không kiếm tìm được chàng mà giận lây đến nhà hàng này ?

Mụ béo đã tự đốt nhà ư ? Điều này không thể được, vì lẽ gì mụ không điên rồ gì mà đang tay hủy cả cơ nghiệp. Cũng không thể phải vì cứu một mạng của chàng mà đốt cháy hầu hết cả một xóm !

Chàng nghĩ kỹ, thì thủ đoạn man rợ này, chỉ có tụi « Hắc bảo » mới làm nổi và dám làm.

http://tieulun.hopto.org

— A ! Mụ béo chủ quán a ! Các người làm công trong quán a! Lân bàng nơi đây a ! Ai bị chết cháy, bị tàn sát ? Ai chạy thoát a ! Kẻ nào là hung thủ trong việc này a !

Bao nhiêu phen vào sanh ra tử, trước nhiều sự đau thương, chàng chưa bao giờ phải xa nước mắt. Nói đúng ra đã bao phen nước mắt trào lên, nhưng chàng lại nuốt xuống được... Lần này là lần đầu tiên, nước mắt chàng trào ra, nóng hổi... nuốt không xuống, gạt không kịp... !

Thực là :

Kẻ nam nhi, không dễ dàng gì hổ lệ.

Nhưng một khi đã phải nhỏ lệ, thì...!!

Do bi tráng, xót xa, dần dần chuyển đến phẫn, hận. Chu Sưởng bất giác ngẩng mặt lên trời, thốt ra lời thề :

— Còn sống ngày nào, thề diệt cho sạch bọn « Hắc bảo » để nêu cao chánh nghĩa của làng võ !

Nếu quả thực mụ quán, nhân vì cứu mạng cho chàng mà đến cơ nghiệp tan tành, có thể là Mụ cũng bị giết, - thì kiếp này chàng phải ân hận suốt đời. Rồi nữa, chàng mà không diệt trừ được tụi Hắc bảo, thì tụi họ cũng giết chàng, hủy diệt cả nhà chàng.

Chàng muốn gầm lên một tiếng, mon rằng tức thời gọi tụi Hắc bảo để giết đi. Nhưng chợt nghĩ đến Lục Phân qua, nghĩ đến công lực của mình, chàng bất giác thở dài, lắc đầu, chán nản.

Chàng không thể cứ đứng mãi ở đây được, vì rất có thể là bọn Hắc bảo vẫn rình mò, lẩn khuất gần xa. Với chiếc áo nho sinh sắc trắng của chàng, chỉ thoáng nhìn từ xa, tụi Hắc bảo dễ nhận biết ra ngay. Nếu chẳng may họ tóm được thì bị giết đã đành, nhưng cái thù kia thì sao ? Mụ chủ quán hy sinh tài sản, tánh mạng, một cách vô ích ư ?

Lập tức chàng lại gia sức đẩy kín vách đá lại, đoạn làm ra bộ rất tự nhiên, như một khách qua đường tìm trọ, thấy nơi đây bị hỏa hoạn thì tìm đi nơi khác.

Qua xóm nhà cháy rồi, chàng tiến vào xóm đông người ở. Người ta đương chỉ chỏ, bàn tán về vụ cháy.

Chu Sưởng để ý nghe, vờ vĩnh hỏi nguyên do việc cháy. Người ta chỉ biết lửa phát ra từ quán Mụ béo, rồi lan ra cả xóm, có kẻ chết, có kẻ bị thương. Còn Mụ quán thì phải đợi sau khi bới hết đống gạch vụn, lửa tàn ra mới biết được.

— Mụ béo như thế thì chạy sao kịp. Có lẽ chết thiêu ra tro rồi.

— Lửa nào mà thiêu hết được cái khối thịt đồ sộ ấy !

Mọi người đương bàn tán xôn xao thì có tiếng vó ngựa dồn rã nổi lên từ phía đầu xóm.

Thoáng cái, năm con ngựa đen, lướt tới như bay. Trước hết là bốn tay võ sĩ đeo kiếm, khoác áo che gió màu đen, đi sau là một ông già áo bào rộng tay, cũng màu đen.

Người lối xóm chạy giạt cả ra, năm con ngựa phi thẳng vào trong xóm nhà cháy, giữa những cặp mắt tò mò, kinh ngạc của mọi người.

Chu Sưởng vốn nóng lòng về nhà gấp vì đã quá kỳ hẹn ước định với cha mẹ. Chàng đã toan đi ngay, nhưng rồi lại dừng bước ngó theo. Chàng nghĩ thầm về hành tung của năm người áo đen kia hoặc giả có liên quan gì đến vụ cháy nhà vừa rồi chăng ?

Vì cách xa không nghe rõ tiếng họ nói với nhau. Ông già mặc áo bào đen, giơ tay chỉ chỏ đó đây, môi miệng cử động như đương giảng giải hoặc ra một mệnh lệnh gì vậy, trong khi bốn người kia cung kính nghe, hầu như không dám ngẩng mặt lên nhìn lão.

Một lúc lâu, một cảnh tượng rùng rợn diễn ra :

Một người trong bọn bốn võ sĩ nhảy phắt khỏi mình ngựa, chân vừa chạm đất thì loáng một cái, hắn rút gươm ra, - loáng một cái nữa, lưỡi gươm hắn đưa lên cổ, cắt ngang một phát như ta chặt khúc thân cây chuối vậy.

Mọi người sợ quá rú lên cùng một lúc với thân hình gã võ

http://tieulun.hopto.org

sĩ tê xuống máu nơi ở cổ phun ra như vòi nước.

Màn kịch diễn ra, khiến mọi người cùng kinh hồn táng đởm, kẻ thì la lên, kẻ thì nhắm mắt lại, một vài kẻ hoảng chạy hoặc run lên cầm cập, tê siệu, tê vẹo.

Gan dạ như Chu Sưởng mà cũng không khỏi ớn cả xương sống! Sự việc ấy là thế nào? Lai lịch của năm người ra sao?

Tại sao tay võ sĩ kia lại phải tới chỗ xóm nhà cháy này mà tự sát?

Hoàn toàn là bí mật! Khủng khiếp!

Liền đó, lại một võ sĩ nữa nhảy phắt khỏi mình ngựa. Mọi người nín thở. Những tiếng « rú » hai hùng hình như sẵn sàng từ cổ họng mọi người lại sắp tuôn ra. Ai cũng mắt thấy võ sĩ nọ có một động tác gì khác thường, chẳng hạn như nếu hắn lại rút gươm ra.

Hắn tiến đến bên xác chết. Với một động tác lanh lẹ, hình như là chuyên nghiệp, hắn hơi cúi mình, quơ tay một cái tóm ngay lấy chiếc khăn choàng che gió ở xác chết. Chỉ một cái hất tay, xác chết lăn theo chiều tay hắn, cuốn tròn vào trong tấm khăn đen. Một cái hất tay nữa, cái xác đã dời khỏi mặt đất, và bị cặp ở bên nách hắn. Hắn cột cái bọc ấy vào phía sau yên ngựa rồi lại nhảy lên mình ngựa. Bấy nhiêu việc, hắn chỉ làm trong khoảng độ hai phút.

Ông già áo bào đen phất ống tay một cái. Năm con ngựa cùng quay đầu, cất gió chạy bay đi.

Màn thảm kịch ấy tới đây chấm dứt. Nhưng những hình ảnh hãi hùng, tàn khốc ấy, vĩnh viễn còn lại trong đầu óc người trong xóm. Đại để thì những truyện khủng khiếp trong kiếp sống giang hồ là thế đó.

Chu Sưởng ngần người ra nhìn theo làn cát bụi cứ mỗi lúc một lợt dần. Bỗng có một bàn tay từ phía sau khẽ vỗ lên bả vai chàng. Chàng giật mình ngoảnh lại. Một vị hòa thượng già, áo màu tro đang ở sau lưng, mắt thao láo đương nhìn chàng.

Chu Sưởng vội bước ngang qua bên, đồng thời quay phắt mình trở lại:

— Lão tiền bối! Có điều gì chỉ giáo?

Lão hòa thượng trầm giọng, sẽ nói:

— Theo ta lại phía kia. Mau!

Dứt lời lão lẹ bước, đời đi ngay.

Thực là hết kinh ngạc này lại tiếp đến kinh ngạc khác, Chu Sưởng điên cả đầu:

—Mình chẳng quen biết lão này bao giờ. Ông ta thuộc môn phái nào? Tại sao lại bảo mình đi theo? Phải chăngcũng một tụi «Hắc bảo»?

Nghĩ đến tụi Hắc bảo, máu nóng tức thì sôi lên. Quên cả nguy hiểm, chân chàng tự nhiên cứ cất bước. Lão Hòa thượng cắm đầu đi, không cần ngó trở lại. Hình như lão thừa biết rằng thế nào thì chàng cũng đi theo, cho nên lão càng gấp bước, đi lẹ gần như là chạy vậy.

Chu Sưởng theo sau, cẩn thận cách xa một khoảng chừng năm trượng.

Lão theo đường hẻm, vắng người, qua ngách này tới ngách nọ. Một lúc sau, đi tắt qua một bãi rộng hoang vu, tới chân tường thành. Lão quay lại, đưa mắt nhìn chàng, rồi phóng vọt cái vọt mình bay qua ra phía ngoài.

— A! Tại sao lão không theo lối cửa thành mà ra ngoài? Hay là có gì.. dậy?

Chu Sưởng không dam vọt mình ra theo ngay, vì sợ bị phục ở ngoài có âm toán chăng? Chàng nhảy lên mặt tường đã, trông thấy có ai ẩn nấp ở dưới, mới buông mình nhào xuống.

Phía ngoài thành Lợi xuyên, nơi đây hoang vu, vắng vẻ hẳn. Lão hòa thượng không ngừng bước. Trái lại, lão càng đi mình đi rất lẹ. Chu Sưởng cũng phóng theo.

Lại một lúc sau, tới một khu rừng rậm rạp, lão hòa thượng ngừng bước, quay mình lại.

Chu Sưởng cẩn thận đề phòng. Chàng ngừng bước, đứng

http://tieulun.hopto.org

cách xa lão năm trượng, ngấm ngầm vận công lực để kịp thời đối phó.

Lão chăm chú nhìn chàng. Một, hai phút sau, lão gật đầu khẽ nói :

— Quả là một mầm non, kỳ tài, xuất chúng !

Chu Sưởng hơi động tâm, cất tiếng hỏi :

— Tiền bối là Cao nhân của... môn phái nào ?

— Lão nạp là Ngộ Linh tử !

Chu Sưởng thở phào, nhẹ cả người :

— Tiền bối tức là Đệ nhị Cao nhân trong hàng Võ lâm Tam tử ?

— Đúng thế ! Tiểu Thí chủ kiến văn khác lục !

Chàng chắp tay cung kính :

— Tiền bối truyền cho vãn bối theo tới đây hẳn là... hẳn là có việc gì quan hệ ?

Nét mặt nghiêm trọng, Ngộ Linh tử đằng hắng một tiếng rồi ung dung nói ;

— Tiểu Thí-chủ liều lĩnh quá ! Thực là gan mật trùm cả trời !

Chu Sưởng giật mình hỏi :

— Lão Tiền bối dạy như vậy là..thế nào ?

Lão nhún vai, trợn mắt lên :

— Màn thảm kịch sảy ra vừa rồi ở bên trong thành ! Tiểu Thí chủ có biết nguyên do chăng ?

Câu hỏi chính đúng vào điều nghi hoặc của Chu Sưởng. Đó là một điều bí mật, kỳ quái mà chàng muốn biết.

Quả tình, thoạt tiên, chàng ngờ lão hòa thượng này cũng là người của Hắc bảo. Một khi được lão nói tên hiệu ra rồi, chàng biết lão là một trong hàng «Võ lâm Tam tử» lừng danh thiên hạ.

Bao nhiêu ngờ vực đều tiêu tan, và chàng đã tỏ ra vẻcung kính, nhân vì trước đây mới vài ngày chàng đã gặp «Thiên Huyền tử» là người đứng vị thứ ba trong «Tam tử», vả lại

Thiên huyền tử còn là người từng có ơn to, cứu mạng cho chàng. Nếu không có Thiên Huyền tử kịp thời xuất hiện thì ắt ra đó chàng đã bỏ xác dưới chưởng phong ác liệt của Lục Thần quan rồi.

Nghe Ngộ Linh tử hỏi đúng vào điều mình đương cần biết, chàng vội vã thưa :

— Vãn bối quả tình không rõ nguyên do ra sao ?

— Tiểu Thí chủ làm sao mà rõ được (lão chậm dãi nói tiếp) Lão già áo bào đen vừa rồi là «Vô tình Thái tuế Hứa Thần» còn bốn người kia là «Hắc võ sĩ» !

— Hắc võ sĩ ! (chàng ngẩn ra)

— Thí chủ chưa từng nghe nói đến sao ?

— Quả thực chưa nghe ai nói tới !

— Hắc Võ sĩ là hạng cảm tử, là hạng «tử sĩ» của Hắc bảo, võ nghệ cao cường lại thêm tánh tàn khốc hung bạo không thể tưởng tượng được !

Chu Sưởng trừng mắt, nghiến răng đến trẹo cả quai hàm một lúc mới hậm hực nói :

— Té ra họ là nuốt vuốt của « Hắc bảo » !

— Hứa Q ân là chức Đại Đầu mục trong hàng Hắc võ sĩ !

— Nhưng, vì sao tên Hắc võ sĩ ấy lại tự sát ?

— Vì sứ mạng không làm tròn chớ sao !

Chu Sưởng hỏi :

— Sứ mạng gì mà hệ trọng đến thế ?

Lão hòa thượng nhấn mạnh từng chữ :

— Sứ mạng phải... giết cho được thí... chủ (lão vừa nói giơ tay chỉ vào Chu Sưởng)

Chu Sưởng lẳng mình một cái vọt tới gần Lão hòa thượng tiếng hỏi :

— ... Giết vãn bối !

Lão Hòa thượng nhếch mép, cười gằn :

— Chứ sao ! Đúng thế. « Hắc bảo » đã phát thẻ « Tử bài» ai thì người đó phải chết. Từ xưa đến giờ, chưa hề sai.

http://tieulun.hopto.org

Vậy mà lần này « Tử bài » của họ đã mất linh ! Lần thứ nhất họ bị thất bại. Mới hận ấy, phải biết... !

— Thế nghĩa là họ đã ra lệnh cho tên Hắc vũ sĩ ấy phải giết người. Không giết được người thì hắn phải tự sát ?

— Đó là qui củ, luật lệ của Hắc bảo.

Chu Sưởng cau mày, hỏi :

— Tiền bối có biết chủ nhân hoặc chủ tịch của tụi Hắc bảo là ai không ?

— Điều ấy ư ? (lão cau mày, nói tiếp) có lẽ trong khắp rừng võ chẳng ai biết rõ cả !

Chu Sưởng lại hỏi :

— Vậy còn trận hỏa hoạn cháy cả xóm là do đâu ?

— Quái hỏa ! (lão lè lưỡi, nhún vai nói)

Chu Sưởng rùng mình, lắp lại :

— Quái hỏa ! !

5 — TAI HỌA LIÊN MIÊN

Nghe lão hòa thượng nói «quái hỏa», Chu Sưởng cũng la lên «quái hỏa» ! rồi đứng ngẩn người ra, vì chàng biểu thếnào là «quái hỏa» !

Lão hòa thượng gật đầu :

— Thực là quái hỏa ! Không biết ai đã tung lửa ra đốt. Chỉ biết rằng lúc đó không có gió, vậy mà cháy hung quá, giây phút lan ra, không tài nào cứu được.

Chu Sưởng nghĩ thầm :

— Phải chăng là chính Mụ chủ quán đã nổi lửa để cứu mình ? Như vậy chẳng là quá đáng lắm sao ? Chết chóc ! cơ nghiệp ra tro cả. Mà mình thì có phải là thân thích của mụ đâu ? Chẳng qua là quen biết mà thôi !

— Tiền bối nhất định cho là quái hỏa (chàng hỏi).

— Theo câu truyện bọn Hắc bảo vừa rồi nói với nhau, — tuy đứng xa mà ta cũng nghe hơi rõ, — thì không phải là chính

đốt lửa ! Thế mới là quái hỏa chứ ?

— Tiền bối có biết số người bị chết thiêu chăng ?

— Không biết !

— S o tiền bối biết rằng vãn bối b họ truy tầm ?

— Nghe họ nói loáng thoáng với nhau là phải giết cho kỳ được gã thư sanh áo trắng mà ! Thư sanh áo trắng là thí chủ đó còn ai ở quanh đây nữa ?

Chu Sưởng gật đầu. Lão hòa thượng nói tiếp :

— Lúc này, trong khoảng trăm dặm bao quanh đây, đều tai mắt, tay chân của tụi Hắc bảo. Thí chủ dám ló mặt ra ở chỗ nào, thì quả là gan thật..!

— Đa ạ Tiền bối chỉ bảo !

— Không cần đa tạ ! Chẳng qua là tại « có duyên » với nhau đó thôi !

Nghe lão hòa thượng nói đến hai chữ « có duyên ». Chu Sưởng lại nhớ đến hiên Huyền tử mấy bữa trước. Quả thực là « có duyên » vì chỉ trong vài ngày, chàng được gặp hai nhân vật trong hàng « Võ lâm Tam tử » đều là bậc kỳ nhân vang tiếng thiên hạ. Làng võ, nhiều người mong cầu mà vô duyên không được gặp. Nhưng chẳng hay, trong hai chữ « có duyên » của lão hòa thượng này, có ý nghĩa gì khác không ?

Chàng lẩm nhẩm nhắc lại :

— « Có duyên » . .« có duyên »

— Võ nghệ của Tiểu Thí chủ thuộc môn phái nào ?

Chàng hơi ngập ngừng, rồi buột miệng nói :

— Phụ thân vãn bối huấn luyện cho !

— A ! Vậy thế..Lệnh tôn là. là ai ?

— Điều này..Xin lỗi tiền bối ! Vãn bối không tiện nói ra !

— Đã không tiện thì..khỏi phải nói nữa. (Ngừng một chút lão lại hỏi) Tiểu Thí chủ đã thừa nhận là «có duyên», vậy chẳng hay có chịu «tùy duyên» chăng ?

— Tùy duyên ? (chàng hỏi).

— Đúng thế !

http://tieulun.hopto.org

Chàng cau mặt :

— Xin Lão tiền bối giải thích rõ ràng cho ! Quả tình đối với các danh từ chuyên môn của nhà tu hành, vãn bối không được tường tận lắm.

Ngộ Linh tử ngần ngừ một giây, như để chọn lựa lời cho đích đáng, dễ hiểu ;

— Lão hủ xét coi cốt cách, túc căn của Tiểu Thí chủ, tin rằng sau này rất thành tựu. Có thể trở thành... Thiên hạ Đệ nhất cao thủ »...

Tới đây thì Chu Sưởng đã hiểu ý lão muốn gì ? Và câu chuyện của lão đã qua đoạn mở đầu, chuyển tới phần chánh yếu. Lão cùng một chủ trương như « Thiên Huyền tử » từng nói với chàng vừa cách đây vài bữa.

Biết chắc như vậy, nhưng không muốn nói trắng ra vội, chàng vờ vĩnh, tủm tỉm cười, hỏi rằng :

— Làm sao có thể trở thành... Thiên hạ Đệ nhứt cao thủ được ? Thiên hạ làm gì có Cao thủ bậc nhất ?

Ngộ Linh tử nghiêm nét mặt rồi nói :

— Võ học thì cố nhiên là sâu rộng như biển, cao siêu như núi, ai có thể học biết hết được. Đã không học hết được, thì không ai có thể tự xưng là « Cao thủ Bậc nhứt » ! Tuy nhiên, khi nói đến chữ «Bậc nhứt», phải hiểu đó là chỉ một cách phiếm, khái quát, cho một người công tập luyện cao siêu, hơn cả mọi người trong một thời kỳ nào đó thôi, chớ không phải là vĩnh viễn trong quá khứ và tương lai.

Chu Sưởng cười thầm trong bụng ! Lối giải đáp của lão tuy cũng có lý phần nào, nhưng vẫn là sự giải thích miễn cưỡng. Phụ thân chàng từng được tôn lên là «Cao thủ Bậc nhứt» vậy mà phải đi ẩn cư, lánh mặt kẻ thù ? Vậy thì kẻ thù kia phải chăng còn cao siêu hơn « Đệ nhứt Cao thủ » ? Hay là kẻ thù ấy mới thực là « Đệ nhứt Cao thủ » ? Cái danh hiệu « Đệ nhất », một là tự mình gán cho mình, - hai là do anh em trong làng võ phong chức cho, lấy gì làm tiêu chuẩn. Ngay như chủ

nhân của tụi « Hắc bảng » lúc này, hẳn là « Bậc thứ mấy » ?

Bụng tuy cười thầm, nhưng chàng vẫn giữ vẻ nghiêm chỉnh, gật đầu, nói :

— Tiền bối giải thích có lý lắm !

Ngộ Linh tử tỏ vẻ hài lòng, gật đầu, trịnh trọng và hoan hỉ, khẽ hỏi :

— Vậy thế... Tiểu Thí chủ hẳn là có... có ý nguyện trở nên đương kim « Đệ nhứt Cao thủ » chứ ? Ta xin nhấn mạnh là « Đương kim... » thôi !

Chàng khiêm tốn, trả lời :

— Vãn bối không dám có hoài bão, nguyện vọng quá cao đến thế !

Lão hơi cau mặt, càng ôn tồn nhủ :

— Có gì mà quá cao ! Với tư chất của Thí-chủ miễn là Thí-chủ muốn... !

Chàng cung kính, hỏi :

— Ý Tiền-bối là...?

— Tiểu Thí chủ ơi ! Thí-chủ gặp lão nạp đây, —đó là một kỳ duyên », một « kỳ duyên » ! (Lão nhắc đi nhắc lại hai chữ kỳ duyên...)

Chu-Sưởng nghĩ thầm :

— Trong bọn «Võ lâm Tam-tử », đứng đầu là « Không-không-tử », công phu thành tựu rất cao siêu. Cả về văn với võ, cùng các môn « tạp học » khác cũng hơn ai hết. Đến như Thiên Huyền-tử với Ngộ Linh tử thì công phu võ nghệ chưa chắc đã hơn được phụ thân mình ? Vậy mà Ngộ Linh-tử dám nói rằng huấn luyện cho mình trở nên « Cao thủ Bật nhứt » thì quả thực là vô-lý, là đại-ngôn !

Nghĩ vậy, chàng hết sức uyển chuyển lời mà rằng :

— Xin đa tạ thạnh đức của Lão tiền bối. Vãn bối thành thật ghi ở trong lòng !

— Tiểu thí-chủ không... không muốn... ?

Chu-Sưởng càng kính cẩn, nói :

http://tieulun.hopto.org

— Không phải là vãn bối không muốn thế... Nhưng vì là không thể theo được !

A ! Nhưng tại sao chứ ! Với cốt cách trời cho ấy, ngàn vạn người, chưa có được một... !

— Theo lẽ thói ưa làng võ, thì môn-phái có sự cách biệt một cách nghiêm khắc !

Lão hoà thượng xua tay, nói :

— Khỏi lo....điều ấy ! Không buộc Thí chủ phải nhận theo môn-phái, cũng không có sự xưng hô hắt phải nhận là sư-đệ gì hết !

Thấy lão bám sát quá, chàng không dám để lão lải nhải mãi, bèn nói trắng hẳn ra :

— Vãn-bối theo lời phụ thân, không dám vượt khuôn phép gia huấn. Rất tiếc rằng dành có phụ tấm lòng tốt của Lão-tiền-bối. ..!

Ngộ-Linh-tử chép miệng, nhìn chàng một phút rồi nói :

— Tiểu Thí-chủ ! Xin nghĩ kỹ lại.....coi !

— Thực là rất tiếc ! Thực là vô-lễ ! Xin đại lượng tha thứ Quyết không theo....được !

Lão Hoà-thượng càng nghiêm nét mặt, rồi gay giọng, hất hàm mà rằng :

— Tiểu Thí chủ có biết rằng Thiên-hạ Võ lâm sắp sửa đại loạn không ?

— Lão Tiền bối nói vậy tức là có ý ám chỉ cho bọn «Hắc bảo» ác ôn ?

Lão giương to mắt, giọng nói càng nghiêm-trọng :

— Còn hơn cả thế nữa !

Chàng thành thực hỏi :

— Vãn-bối ngu độn, không hiểu...?

Lão mấm môi một lúc rồi trịnh trọng cất tiếng :

— Tiểu Thí chủ à ! Trời đã sanh ra bậc kỳ tài thì tất nhiên là để dùng vào việc lớn ! Làng Võ lâm Trung-nguyên ta, trải qua bao phen kiếp vận, tan nát, vậy mà không bị tiêu diệt hẳn,

qua một thời suy yếu rồi lại chấn chỉnh ngóc đầu lên được, cho là nhờ ở sức vãn hồi của các bậc kỳ tài hơn đời, đã coi thiên hạ là...trách nhiệm của mình. Tiểu Thí chủ, đầy đủ cốt cách kỳ lạ, chẳng hay có chịu hiến thân vì dân vì nước, vì thanh dư Võ-lâm...!

Chu-Sưởng cất tiếng hào hùng, khẳng khái :

— Gặp cơ-hội, vãn bối xin nguyện đem tài hèn ra trừ gian không dám tiếc thân.....!

— Vậy thì tại sao lại còn do dự ? Sao không theo lời đề-nghị của lão-nạp ngay từ lúc này ?

— Điều ấy, xin thứ lỗi cho vãn bối, không thể làm được !

— A Di Đà-Phật ! (Ngộ Linh tử khẽ niệm hiệu Phật rồi nói :) Phật gia rất quí trọng là chữ «duyên». Lão-nạp cũng cần giữ tôn chỉ ấy để đợi «nhân duyên» nó tới. Tạm thời hãy gác câu chuyện ấy lại một bên. Có điều rằng Lão nạp ấy ấy trong lòng, vậy xin có câu này nói để Tiểu Thí chũ biết : Hành tung của Tiểu Thí chủ phải cần mật kín đáo. Bọn cáo, hồn luôn luôn gài bẫy đó !

Chu Sưởng vái dài một cái tới đất, đoạn chắp tay, cung-kính nói :

— Rất đa tạ mối quan hoài của Lão Tiền bối !

Chàng nói rồi, lại vái thêm một vái nữa. Ngộ Linh tử đáp lễ mà rằng :

— Vậy hãy tạm từ biệt.

Chàng giơ tay, cúi mình :

— Xin kính chào Lão Tiền-bối !

Lại một lần nữa,Lão Hoà thượng ngẫm nghĩa chàng từ đầu tới chân, chép miệng một cái, phất tay áo lên, quay mình phóng đi như bay.

Chu Sưởng như cất được gánh nặng, chàng thở phào một cái, nhẹ nhõm hẳn người đi. Nhìn theo Ngộ Linh tử đã mờ dần qua khe các lùm cây rồi, chàng nhận xét địa thế đoạn tuyệt qua rừng, phóng bước đi lẹ.

http://tieulun.hopto.org

Qua khỏi cánh rừng âm u, trước mắt là một dải những núi non xanh ngắt, chạy dài như bất tuyệt.

Chàng có một cảm xúc vui mừng như con chim mỏi cánh mải miết tìm về tổ ấm. Trong khoảng núi non trùng điệp, xanh ngắt một màu trước mặt, chính là nơi cha mẹ chàng ẩn cư để lánh kẻ thù.

Trong một phút giây cao hứng, chàng cất giọng ngâm :

Đường về phong cảnh xinh xinh,
Non cao hốc thẳm, rừng xanh một màu.
Võ lăng sớm mận, tối dào,
Mặc ai quen thú ra vào...động tiên...

Giọng chàng vang lên, dư âm kéo dài, dội trở lại...Bỗng loáng lên một cái : Một bóng người vụt hiện ra đứng sừng sững giữa lối đi.

Chu Sưởng giật mình vội ngừng bước.

Người kia ăn vận từ đầu đến đuôi toàn là một màu đen : Áo chẽn đen, quần đen, giải khăn bịt trán, mảnh vải choàng vai che gió, cho đến đôi giầy mỏng gót cũng đồng sắc đen lánh.

Chu Sưởng kinh hãi, buột miệng la :

— Hắc Võ sĩ !..

Lập tức máu nóng sôi lên vì hừa hận, mắt toé hào quang, chàng đặt tay lên chuôi kiếm.

Người kia cười nhạt, nói :

— Nhãi con à ! Lệnh Tử bài đã ra thì không một ai thoát khoát chết. Có đ.ều rằng kẻ nào ngoan ngoãn thì được hết êm ả hơn !

«Soạt» một tiếng dài, thanh cổ kiếm đã ra khỏi vỏ, chàng nghiến răng nói :

— Ta thề giết sạch lũ chó chết !

Hắc Võ sĩ cũng rút kiếm, cất giọng chế riễu :

— Nhãi nhép ! Chớ nói chuyện mơ mộng ! Trước hết hãy nói tên họ, lai lịch ra, để Bổn võ sĩ tiện bề báo cáo lại với

ượng cấp. Màu.

— Ngươi chưa đáng bậc để ta phải thông họ tên ! (chàng ầm hầm, nói gay giọng).

— Cũng được ! Tốt lắm ! Vậy cho phép ngươi được hân hạnh tự sát! Chớ để Bổn Võ sĩ bận tay. He !

— Chó cắn bậy !

— Lão tử đập chết..mày ngay..!

Hắn vừa nói vừa dạp bộ tiến thẳng vào.

Kiếm quang loáng lên như rủ mùng bạc xuống, hắn dùng ối «gió giật sấm vang» tuôn ra một lúc hàng năm bảy ngọn iếm, trùm úp lên đầu cổ, mình mảy đối phương. Chỉ một hiêu ấy thôi, đủ biết Hắc Võ sĩ không phải tay tầm thường.

Về phần Chu Sưởng, đương lúc cảm hờ cực độ, chàng nghiến răng ken két, vung gươm lên đón chặn lẫn kiếm hung ác.

..Keng...keng keng ! Tiếng gươm trọi nhau, ngân lên, kiếm thi loang ra lạnh ngắt, rồi bỗng tắt phụt đi. Thì ra đôi bên đều lùi lại sau một bước rộng.

Hắc Võ sĩ vội ngó lại kiếm của mình : Dọc lưỡi gươm của hắn bị sứt bi chỗ như răng cưa vậy. Mặt hắn tối sầm xuống, hắn cắn nhăn răng, lớn tiếng quát :

— Nhãi con ! Cậy có gươm tốt !

Chu Sưởng lặng thinh, vận công phu vung kiếm nhảo tới hắn liền.

Hai bên cùng nhảo vô nhau, thoắt cái lại dời xa ra, rồi lại nhảo dô. Kiếm thanh chát chúa, kiếm quang như chớp giật, đao chém giết tơi bời, loạn mắt.

Chỉ lấy mắt, hai bên qua lại, đã trên mười chiêu, đáp lễ nhau bằng những đòn chí mạng. Chu Sưởng nghĩ thầm :

— Hãi thiệt ! Đây chẳng qua mới là hạng Võ sĩ của họ mà kiếm pháp đã cao cường đến thế. Hèn chi mà tụi Hắc bảo một tay dám chống đỡ cả trời, hoành hành thiên hạ. Vậy mà mình dám khoác lác rằng sẽ hủy diệt họ, quả thực mình là kẻ

http://tieulun.hopto.org

ỉ ngốc nói chuyện mơ mộng !...

Vừa nghĩ tới đó thì vụt đâu lại hiện ra hai người ăn vận đồ đen nữa.

Chu Sưởng tự nhũ :

— Hỏ g to rồi !

Chà g vội vã thi triển độc môn « sát thủ » gia truyền...

« Ối » — một tiếng rú thất thanh nổi lên, gã Hắc võ sĩ lùi lại sau tới ba bước rồi « bịch » một tiếng, hắn ngồi phệt uống đất...

Nơi ngực bên phía trái của hắn bị toang ra. Vết thương dài tới gang tay, máu phun như tưới.

Lập tức hai tên Hắc võ sĩ tới sau, nhảo dô. Họ vừa la lét, ừa múa gươm, từ hai bên đánh vào, khí thế rất mực hung ẫn.

Chu Sưởng dương hăng đánh. Lại một tuyệt chiêu gia uyền, cướp dồn phát ra uy lực kỳ cường.

... « Ối » ! Một trong hai đứa, mũi gươm chỉ xuống đất, ạng choạng lui về phía sau mấy bước. Còn một đứa đứng trố ắt ra như kẻ mất hồn.

Mối thù hận đương nồng, Chu Sưởng vung gươm lên rồi hỉ thẳng vào mặt tên võ sĩ đứng đó.

« Keng » Hắn bật lùi về phía sau vài bước. Chu Sưởng ầm lên :

— Nộp mạng ! (lại một tuyệt chiêu tung ra).

Lần nay chỉ nghe một tiếng « ự » từ cổ họng tên võ sĩ nọ hát ra. Tiếng « ự » hải hùng rùng rợn, của kẻ bị giết không ịp há miệng. Kế đó « huych » một tiếng, tên võ sĩ đổ sụp gười xuống, chết liền.

Chu Sưởng say máu ! Chàng quay ngoắt mình lại, vung iếm phạt ngang một phát.

Lại một tiếng « Ối » nổi lên. Tên võ sĩ bị thương ngồi gần hất, chết gục xuống.

Còn lại một tên bị thương nhẹ, thấy vậy hãi quá ! Hắn vội

quay mình, quăng chân lên cổ mà chạy..

Lại nói về phần Chu Sưởng, chàng vừa lớn lên, căn bản tập luyện chưa thực vững chắc, cho nên sau một lúc liên tiếp ung tới ba tuyệt chiêu, thì chân lực cơ hồ tiêu hao đến thở không ra hơi nữa.

Thấy tên võ sĩ nọ bỏ chạy, chàng đành chống kiếm xuống đất mà ngó theo rồi thở dài.

— Quay lại !

— Tiếng thét dữ dội nổi lên từ phía bên. Chu Sưởng giật mình ngoảnh đầu lại coi. Chàng kinh hãi, tưởng như hồn muốn lìa ngay khỏi xác !

Một ông già áo bào đẹp, theo sau là bốn tên Hắc võ sĩ nữa, đã có mặt từ lúc nào rồi.

Ông già này có cái mõm nhọn như mỏ «Thiêu lôi», mặt thì hẳn ra, mũi tẹt lõm xuống, mặt mũi cực kỳ dữ tợn. Cứ lối ăn vận ấy thì ông già này ít nhất cũng là Đầu mục của bọn Hắc Võ sĩ. Mà tiếng quát giật đội «Quay lại !» là lão ra mệnh lệnh.

Nghe tiếng quát, tên Hắc võ sĩ vừa rồi đã chạy xa được hơn mười trượng — giật bắn người lên, vội dừng bước quay trở lại, tiến đến gần chỗ lão đứng. Hắn run lên bầy bầy cúi gầm mặt xuống !

Lão già đưa mắt liếc Chu Sưởng một cái rồi khẻ nhảy nhảy mép, cười một cách nanh ác.

Chu Sưởng quá nhanh quá ! Vì phóng ra một lúc ba tuyệt chiêu mà sức lực tiêu hao, chưa kịp vận công thâu hồi lại được. Vậy mà, lại thêm năm tên ác ôn mới này nữa, thì sức mấy mà chịu đựng nổi. Dù chỉ đối trọi với một người thôi, thì lúc này cũng khó mà qua được ba chiêu.

Lại nói chuyện về tên Hắc Võ sĩ bị lão già gọi giật trở lại.

Mặt hắn xám ngắt, cúi gầm xuống, tay vẫn ôm thanh gươm, mình khom rạp xuống, miệng thì lắp bắp :

— Xin kính chào Vương Đầu mục.

http://tieulun.hopto.org

— Hừng ! Miễn chào ! (lão trừng mắt nhìn)

— Quả tình là công lực của gã nhỏ kia, cao quá mức tưởng tượng của anh em thuộc hạ !

— Câm đi ! Sao dám bỏ chạy ? (lão hầm hầm, gằn từng lời) Hèn nhát, sợ địch đến bỏ chạy. Ngươi biết rằng như thế là phạm vào điều luật thứ mấy của Bổn trại ?

Hắn run lên, hàm răng lập cập gõ vào nhau, một phút sau cố thốt ra tiếng :

— Ty chức... biết tội ! Xin... Đầu... Đầu mục... !

— Nói mau ! Phạm vào điều lệ nào... ?

Như một chiếc máy động tác, tên Hắc võ sĩ quỳ một đầu gối xuống đất, một đầu gối đưa lên tựa vào ngực để giữ cho thân xác khỏi sụp xuống :

— Điều lệ thứ... thứ... năm... năm, năm !

Lão già lạnh lùng, tàn khốc, hỏi :

— Điều lệ thứ năm ấy thế nào ?

Mồ hôi toát ra ướt đầm cả người, tên Hắc võ sĩ càng run lên cầm cập, ấp úng kêu :

— Xin .. xin Đầu... mục... !

— Xin cái gì ? Ta phải đọc cho ngươi nghe điều lệ a ?

— Không... Không .. không dám thế (hắn run bần bật người, mãi mới nói được hai tiếng « không dám »)

— Vậy thì... đọc lên ?

— ...Dạ ! dạ... Sợ giặc, bỏ trốn... Chế...ết, Chết !

— Được lắm ! Vậy thì còn dợi gì mà không tự quyết ?

Tên Hắc võ sĩ lạy giập đầu xuống đất, vừa lạy vừa kêu khai thảm thiết :

— Muôn lạy... Đầu mục ! Saanh... phước... sanh phước cho kẻ hèn... này... !

— Luôn cả những đứa nào đã bảo đảm cho mi gia nhập bổng ta, sẽ được điều tra, trị tội ! (Nói tới đây, lão lùi một bước hơi nghiêng đầu về phía một tên Hắc võ sĩ trong bọn)

— Dạ ! dạ !

Một tên đứng gần nhất, đạp mạnh bước tiến lên. «Soạt» ! một tiếng, gươm của hắn ra khỏi vỏ..

— Ối ! (tiếng rú rùng rợn, xé tan sự yên tĩnh, cùng với ánh lưỡi gươm của tên đao phủ nó thọc xuyên phía lưng, suốt qua phía ngực tên võ sĩ đương quỳ dưới đất).

Tên Hắc võ sĩ phạm tội «bỏ chạy» té sập xuống, máu phọt ra lênh láng. Tên «đao phủ» rú gươm ra, liếc chùi lưỡi gươm trên mình xác chết, rồi nhảy về đứng ở phía sau lão già, mặt vẫn điềm nhiên phớt tỉnh như à không có sự gì sảy ra hết.

Đây là lần thứ hai Chu Sưởng được mắt thấy lối xử tội thảm hình của tụi Hắc bảo tàn khốc, vô nhân đạo đến như thế lần trước, có lẽ vì tên Hắc võ sĩ nọ dám can đảm «tự sát» nên được đồng bọn cuộn bọ xác vào tấm vải đen rồi đem đi. Lần này, chắc chắn tên Hắc võ sĩ này không được cái ân huệ ấy.

— A ! Đối với đồng dảng mà chúng còn hạ sát tàn nhẫn, nghiệt ngã đến thế, thì đối với người ngoài..p ải biết (Chu Sưởng chép miệng, lẩm nhẩm nói).

Chợt thấy lão già giơ tay lên, ra lệnh :

— Các chú lôi cái xác này bỏ ở bên gốc cây. Còn ba cái xác kia (lão chỉ vào xác ba tên Hắc võ sĩ bị Chu Sưởng giết) được đem đi chôn ngay ở đây hết việc, các chú khỏi trở lại đây. Nghe !

Bốn tên Hắc võ sĩ dạ ! dạ ! rồi sùm nhau lại : Ba đứa vác xác lên vai, một đứa theo sau hộ tống, chạy như bay, hoảng cái mất ăng.

Chu Sưởng ngạc nhiên. Vì sao lão già lại ra lệnh cho bốn tên kia khỏi quay trở lại, và còn nói rằng «Ở đây hết việc rồi»?

Chàng đương phân vân, nghi hoặc thì lão già vụt cái quay phắt lại nheo đôi mắt ốc nhồi chăm chú nhìn chàng.

Một phút yên lặng, đầy khủng bố..

Bỗng thấy lão ôm tay quyền, đưa lên ngang ngực, cất giọng ôn tồn, nói :

http://tieulun.hopto.org

— Chào Chu Thiếu hiệp! May mắn gặp đây

Chu Sưởng giật mình, nghĩ thầm

— Ủa! Sao lão biết là mình họ Chu? (chàng hơi bối rối, không biết phải trả lời cách nào).

Lão cười «hi hi», nói tiếp:

— Khu khu họ Vương, tên là Trung Cự, giữ chức Đầu mục Hắc Võ sĩ. Trân trọng có lời kính thăm Tôn Lệnh đường được mạnh giỏi?

Chu Sưởng lại giật mình. Vì sự tình có liên quan đến tánh mạng của cha mẹ cùng các em. Chàng bất đắc dĩ phải nói dối:

— Tại hạ không phải họ Chu!

Vương Trung Cự lại cười «hi hi» mà rằng:

— Tại sao Thiếu hiệp không dám thừa nhận?

Chu Sưởng cố chấn tĩnh, hỏi lại:

— Các hạ căn cứ vào đâu mà nói như vậy?

Lão nhếch một bên vai, đưa ba ngón tay lên, gật đầu mà rằng:

— Thiếu hiệp đã giết một lúc ba tay Hắc Võ sĩ của ta, bằng một tuyệt chiêu «Nhứt kiếm Truy hồn»? Phải hông?

Chu Sưởng rùng mình, nhưng vẫn cố nén sự kinh hãi, vội trả lời:

— Võ học trong thiên hạ, dù là trăm ngàn biến hóa, mà tinh thức thì vẫn không xa lìa hẳn Bản Tông gốc rễ được. Rất có thể là vừa rồi, ngẫu nhiên mà có sự giống nhau, khiến Các hạ nhận lầm chăng?

Lão tủm tỉm cười một cách ranh mãnh, cất giọng nhỏ nhẹ mà rằng:

— Chu thiếu hiệp à! Lão nạp mà lầm thì thiên hạ đều không có con người ráo trọi! Nghe đây, tại sao lão dám nh n định một cách chắc chắn như thế, và nếu như ai muốn đánh cuộc, lão dám khoét đôi mắt này ra để ăn thua đủng hay không đủng. Nghe đây! « Nhứt kiếm Truy hồn » là một tuyệt

thiệu, do « Thánh kiếm Chu Minh Tung» tự sáng chế ra, được thiên hạ suy tôn là Thiên hạ Đệ nhất Cao thủ. Thánh kiếm Chu Minh Tung chưa hề thâu nhận học trò, nghĩa là tuyệt thiêu ấy chưa truyền dạy cho người ngoài. Vì thế, lão nạp có thể đoán và biết chắc chắn thiếu hiệp là ai rồi! (nói tới đây, lão hất hàm, nhìn chàng ra vẻ đắc ý)

— Các hạ đã nhận lầm! Rất là... lầm (Chu Sưởng nói vậy, kỳ thực chỉ là câu nói đệm, để có thì giờ nghĩ cách trả lời cho có lý).

Lão giờ giơ tay chỉ lăn mắt:

— Thần nhãn Vương Trung Cự đây... Hà hà, hi hi! Cái biệt hiệu Thần nhãn của lão nạp, chưa bao giờ nhận lầm! Dám đánh cuộc! Móc tròng con ngươi, đánh cuộc chơi!

Chu Sưởng ngầm vận công, thấy rằng khí lực đã hồi phục lại quá nửa rồi. Nếu như khéo vờ vĩnh kéo dài thêm câu chuyện ra, thì có thể khôi phục hoàn toàn lại được. Nhất là lão đã đuổi hết tụi thủ hạ đi khỏi rồi thì một trọi một, tận lượng dùng tuyệt chiêu, đã dễ gì lão hạ nổi mình.

Nghĩ vậy, chàng đỡ lo, bèn hết sức bình tĩnh, cố ý cười một cách riễu cợt mà rằng:

— Chủ tiệm cầm đồ mà còn có thể bị lầm! Hà hà! Các hạ tuy là « Thần nhãn » thật, nhưng tục ngữ đã nói « Thánh cũng có khi lầm ». Thần hoặc Thánh cũng vẫn lầm mà. Chỉ sai tí xíu, đủ lạc đi dặm ngàn.

— Trong dáng vẻ, nhất là thần thái thì thiếu hiệp càng giống với Thánh kiếm họ Chu! Thiếu hiệp khó chối được!

— Đây là lần đầu tiên, tại hạ được nghe Các hạ nói như thế. Các hạ...?

Chàng định hỏi lão đã gặp hoặc quen biết « Thánh kiếm » từ hồi nào?

— Chu thiếu hiệp! (lão ngắt lời chàng)

— Ủa lạ! Sao các hạ cứ nhất định gán cho tại hạ là họ Chu. Chẳng lẽ phải đưa trình thẻ lý lịch ra sao?

http://tieulun.hopto.org

— Không thể lầm được ! Nói thiệt rằng lão nạp ấy bình nh rất... rất ngưỡng mộ « Thánh kiếm ». A ! (lão rèn rĩ nói ếp) Chỉ hận một điều là mình hèn thấp, không có danh tiếng, ên không được bái kiến bậc dị nhân. May được gặp thiếu iệp bữa nay ! Thiếu hiệp có thể tiến dẫn lão nạp chăng ?

Gia đình chàng đã ba bốn phen phải đổi chỗ ở vì sợ kẻ ù theo dõi tông tích. Nay hà vì mấy lời của kẻ vu vơ không uen biết mà để lộ lai lịch ra, chàng vội lắc đầu nguầy nguậy à rằng :

— Các hạ lầm rồi ! Các hạ đã nhận lầm ! Tại hạ biết giải ích ra sao bây giờ ?

Vương Trung Cự, vẫn hết sức nhẫn nãi, nhất định bám ết lấy câu chuyện :

— Chẳng qua là vì Chu thiếu hiệp có thiên kiến ! Thấy lão ạp là Đầu mục trong Hắc bảo, cho nên không thèm... !

Chàng vội ngắt lời lão :

— Quả tình tại hạ không phải là con, cũng chẳng phải họ ng thân thích của...

L o nghiêm nét mặt, hỏi :

— Vậy thì thiếu hiệp thuộc môn phái nào ?

— Điều này, xin lỗi ! không thể nói ược !

Lão sầ n mặt, trầm giọng :

— Vương mỗ há có thể để ai khinh khi mình được ! Họ hu biết hông ?

Chu Sưởng cười thầm nghĩ rằng :

— Rút cục thì lão cũng phải lộ chân tướng ra. Tàn ác thị i trở lại tàn ác, cáo già chung qui vẫn lòi đuôi cáo ra !

Chàng thử vận dụng công lực, đã khôi phục được tới chín hần rồi. Hào khí tức thời nổi lên, chàng cười nhạt, nhưng vẫn n tồn giọng :

— Đó là Các hạ tự nhận, tự nói ra !

Lão vụt trợn tròn đôi mắt lên, mặt đỏ như gấc, đổi giọng, ầy dọa nạt, hách khí :

— Nhãi con ! Mi không biết kính trọng...!

Chu Sưởng cố ý trêu lão :

— Kính trọng đâu đến hạng... như... ?

— Nhãi con ! Mi không tự lượng sức ! Kể cả việc mi giải oát con bé áo đỏ, đến việc kháng cự thế «Tử bài» và bữa ay lại giết hại ba tên Võ sĩ. Mi biết mi sẽ bị chết cách nào hông ?

Chu Sưởng cũng trợn mắt hỏi :

— Các hạ nghĩ rằng phải giết người theo cách nào ?

— Cắt, xẻ ra từng mảnh nhỏ (lão nghiến răng nói) Bắt đầu từ tay chưn đã. Hà hà ! Như vậy không chết ngay, hãy cho mi ếm mùi đau đớn đã. Hà hà ! rồi đến mình mầy, cuối cùng oi gan ruột, mặc cho chó ăn xương thịt. Nghe rõ chưa ?

— Nói khoác (Chu Sưởng cố trêu tức).

— Ngươi mở mắt..coi !

«Keng» một tiếng, gươm của lão Vương ra khỏi vỏ, rung n như chiếc lò xo, vạch thành những nét loằng nhoằng, sáng ời.

Cơ hồ cùng một lúc, gươm của Chu Sưởng cũng «soạt»và ắm gọn nơi tay chàng.

Sát khí đằng đằng trên mặt hai người, sát cơ loáng loáng uanh hai thanh gươm.

Chu Sưởng quán chú công lực vào thanh cổ kiếm. Chàng y vọng với một tuyệt chiêu, dùng hết khí lực, có thể hạ ngay ối phương!

Thần nhãu họ Vương thì trợn lòi hẳn hai mắt ra. H n nang từ đôi mắt lảo loé ra như điện lò. Lảo thận trọng, từ từ ưa gươm lên ngang nơi trước ngực. Với thái độ ấy, với lối ưa kiếm tên ấy, đủ tỏ rằng lảo không dám coi thường đối hương. Lảo phải đối phó với một « cường thủ hữu hạng » !

Về phần Chu Sưởng ? Chàng tự biết thân lắm. Phen này, ới một đòn, -phải, chỉ một nhát gươm thôi, - nếu như không ạ được đối phương, thì hậu quả... ối thôi ! sẽ nghiêm trọng

http://tieulun.hopto.org

cùng !

Không khí căng thẳng đến tuyệt độ. Cả hai người cùng lắc ng ra tay gươm, cùng nhảo vô...

— A ! A !

Hai tiếng la kinh ngạc nổi lên một lúc, cùng với tiếng gươm ắt chú', xé không khí, toé ra những tia lửa như lò than ợ rèn.

Ta lửa vụt tắt liền, hai bóng người vụt dời xa hẳn au ra.

Chu Sưởng thì bật lùi lại sau hai bước, hơi thở g p như i ngược lên trong lồng ngực. Còn Thần nhãn Vương Trung thì nơi đầu bả vai, máu tuôn ra đầm đìa. Tuy nhiên đó chỉ thương tích ngoài da thôi !

Chu Sưởng rất đỗi kinh hãi ! Một chiêu « Phá hủ, chim uyền » hụng mảnh của chàng, mà lão Vương chỉ bị thương ẹ thôi ư?

Vương Trung Cự cười gằn, nói :

— Nhãi ranh ! Quả nhiên khá thiệt. Gia truyền có khác ! ỉ tiếc rằng công phu chưa « chín nục». Một chiêu ấy, nếu do chính tay «Thánh kiếm Chu Minh Trung» phát ra thì .. o rùng mình, le lưỡi, lắc đầu)..ố thôi khỏi bàn ! Dù là năm y mạng của lão phu đây cũng đi đứt trong một lấy mắt..

Đó là sự thực lão không che dậy sự kinh hãi !

Về phần Chu Sưở. g, tuy được gia truyền nhưng vì còn ít ồi. uyện tập chưa «chín mùi» cho nên công lực chưa du . Công lực tức là hơi sức nếu chưa trầm ổn, vững vàng thì là tuyệt chiêu phát ra, cũng bị giảm hẳn hiệu năng đến ản nửa.

Lúc này thì Chu Sưởng trở lại lo ngại, vì chàng cảm ấy nội lực lại tiêu đi mất một nửa sau một đòn dùng quá . Nhưng không dám thở gấp, và nét mặt chàng vẫn cố giữ bình tĩnh, nhàn hạ là khác.

Vương Trung Cự tiến lên vài bước, trở lại chỗ đứng vừa

Thình lình lão gầm lên một tiếng, thẳng tay tuôn ra một iêu. Lão chủ công, cho nên hạ thủ cướp đòn đánh trước.

Chu-Sưởng nghiến trẹo hàm răng, dồn hết chân lực, lại ưa ra một chiêu «Truy hồn» nữa, lấy thế công thay cho thế !

Chỉ nghe đánh «hực» một tiếng từ cổ họng Chu Sưởng hát ra, chàng loạng choạng lùi về sau vài bước, thanh gươm in như muốn lìa khỏi tay.

Vương Trung-Cự cười một cách đắc ý :

— Uở ! Nhãi con ! Té ra mi chỉ...có vậy thôi ư ?

6— TƠ TÌNH MUỐN MỐI

Chu-Sưởng loạng choạng, không thể còn che đậy được vẻ inh hoàng điên bái.

Vương Trung-Cự phì cười.....«Vèo» lại một ngọn kiếm uôn ra liền, không để chàng kịp thở...

Chu-Sưởng không còn đủ sức để gạt đỡ nữa. Chàng cố ức né ra một bên, tránh khỏi được ngọn đòn chí mạng của ọ Vương.

Ngọn gươm của lão bị chém hụt, lập tức đổi hướng, hoá hành một trận «Mưa ra hoa», theo sát đối phương rồi trút ngay xuống !

— Ối ! ối !

Chu-Sưởng rú lên vì thân chàng bị dính liền một lúc ba mũi kiếm : Một ở bên vai, hai nhát trên ngực. Áo dài trắng ủa chàng đỏ loè ngay lên.

Lão Vương tiến lại vừa tầm, dí mũi gươm vào ngực chàng ười cười «hí hí» mà rằng :

— Oắt con ! Hẳn là mi chịu cung khai tam đại ...?

Chu-Sưởng lúc này bình tĩnh hết sức, vì biết tình thế, dù ợ hãi cũng vô ích ! Chàng lớn tiếng mắng :

— Đồ ngu ! Kẻ sĩ, có thể bị giết, nhưng không thể bị nhục ! Mi giết ta đi !

http://tieulun.hopto.org

Lão Vương lắc lư đầu rồi nói :

— Chết một cách dễ dàng thế ư ?

— Mi định làm gì ta ?

— Trước khi còn chưa rõ lai lịch của mi, thì chỉ có việc giết chết, thế là xong chuyện. Nhưng giờ đã biết rõ mi là con của «Kiếm thánh» Chu Minh Trung, thì tình hình sẽ phải khác.. khác trước !

Chu Sưởng cau mày. hỏi :

— Ngươi nói khác là....thế nào ?

Lão thủng thẳng nói từng tiếng hình như không phải để trả lời cho Chu-Sưởng :

— Kiếm thánh Chu Minh Trung, trốn tránh bảy tám năm rồi. Nhưng bây giờ thì hẳn là phải ló mặt ra....!

Như bị búa cái nện vỡ đầu, Chu-Sưởng la lên một tiếng, há miệng ộc ra một ngụm máu tươi.

Vương Trung-Cự bỗng lớn tiếng quát :

— Nhãi con ! Đi theo ta !

Chu-Sưởng cũng giật giọng quát :

— Không..!

— Mi còn đủ sức cưỡng lại chăng ? (Lão trừng mắt, giơ tay chỉ vào mặt chàng.)

Chu-Sưởng nghiêm giọng :

— Muốn giết.....Cứ việc ra tay đi !

Lão cười hà hà, nói :

— Hiện giờ ta không muốn giết mi ! Có điều là Trại chủ Hắc bảo sẽ hoan hỉ, hoan hỉ được mi dời ngót ngọc chiếu cố Bảo-trại một phen !

Chu-Sưởng chợt nghĩ :

— Phải chăng Hắc bảo chủ nhân chính là cừu gia của phụ-thân mình ? Có thể lắm....! (Nghĩ tới đây, chàng vội hỏi:) Chủ nhân của ngươi là ai ? Tên họ là gì ? Thuộc môn phái nào ?

— Mi chưa đáng bậc để hỏi những điều ấy (Lão so hai vai lắc mỏ ra)

— Tại hạ còn sống, nhất định có phen sẽ trả lại mối cừu hận bữa nay !

Lão rụt đầu, lè lưỡi :

— Hi hi ! Há há ! Nhãi con nói đùa đấy chứ ? Mi nói mê ngủ làm chi cho mệt ! Hi hi.....!

Chưa dứt tiếng cười, lão đưa tay lên khẽ búng một cái. Bị cách không điểm trúng huyệt «Nhuyễn-ma», Chu Sưởng theo tay lão, té sập xuống.

Lão Vương tra gươm vào vỏ, cất tiếng âm hiểm nói :

— Nhãi ranh ! Chúng ta lên đường ! Hi hi ! Giờ thì mi hết từ chối. Hi-hi....

Vừa nói, lão vừa đưa tay ra chộp lấy cổ áo Chu Sưởng từ từ nhấc bổng lên.

Chu Sưởng vẫn mở mắt nhìn lão, tai nghe rõ lão nói gì, chỉ khổ một nỗi là toàn thân rời ra, tê liệt, không thể quẫy cựa được.

Mắt trừng trừng gió lão quơ tay thộp cổ mình mà không có sức phản kháng, thầm tâm chàng đau đớn ê chề, khổ cực hơn là bất cứ tội tình gì ! Chàng nghĩ thầm :

— Chỉ cầu cho nó giết ngay mình đi !

Giữa lúc đó, bỗng từ xa có tiếng ngựa hí với tiếng vó ngựa dập loạn lên !

Vương Trung Cự đặt chàng xuống đất, vội quay mình, nghiêng đầu, giật giật tai theo chiều gió. Đột nhiên lão «hừng» một tiếng, rồi lẩm nhẩm nói :

— Đứa mũi nào dám mó vào....ngựa của ta !

Cùng với ba tiếng «....ngựa của ta..!», thân hình lão tuôn đi như gió về phía có tiếng ngựa hí.

Đằng này, hầu như cùng một lúc với họ Vương chạy đi coi ngựa, thì Chu-Sưởng thoáng thấy một mùi u-hương, nhẹ như hương lan....Lập tức chàng cảm thấy thân mình bị nhấc bổng lên cao, theo với cái mùi hương lan vèo vèo bay đi, vào tít trong rừng thẳm.

http://tieulun.hopto.org

Thân thể chàng tê liệt, không động cựa được. Không cần ngó nhìn phía dưới chân, cứ ái hương thoảng ấy, chàng đoán chắc kẻ cứu chàng là một người đàn bà hoặc là một thiếu nữ !

Chu Sưởng nhắm mắt nghe ngóng.

Một lúc sau, chạy như thế cũng tới năm bảy dặm đường rồi, chàng mở mắt ra ngó. Nhưng vì bị người ta xách gáy, mặt úp xuống phía dưới, cho nên chỉ biết được đại khái nơi đây là rừng núi, thiếu ánh sáng. Cố nhiên không tài nào ngửa mặt lên để biết dung nhan kẻ cứu mình. Xong cứ đôi giầy thêu, mũi nhọn, nhỏ xíu, cũng có thể hình dung kẻ cứu mình là một giai nhân...hữu lạng.

Rồi nàng dừng bước. Chàng bị ném sấp mặt xuống một cái ổ nằm, — một chỗ có trải cỏ khô rất mềm mại. Một giọng nói trong như tiếng sơn ca hát :

— Tiểu Huệ a ! Giải trừ huyệt đạo cho người ta !

Có tiếng nhỏ nhẹ, dường gần đấy, hỏi :

— Tiểu thư ơi ! Tiểu tỳ không hiểu vì sao tiểu thư lại...lại bận tâm...can thiệp..?

Giọng sơn ca lại véo von :

— Thế a ! Nào biết được..! Ta cũng chẳng biết là..tại sao ?

Tiếng nữ tỳ lại nói :

— Nếu chẳng may..mà câu chuyện vỡ lở ra thì..chẳng những tiểu tỳ bị giết, mà tiểu thư cũng...

Tiếng cô chủ nói :

— Việc này chỉ có ta biết và Tiểu Huệ biết thôi ! Ai biết nữa. Sợ gì tiết lậu ?

— Nhưng vẫn có thể...!

— Nhưng việc đã sảy ra rồi mà. Chẳng lẽ đem trả người ta lại chỗ cũ à ! Như thế lại càng tiết lậu ! (chép miệng một cái, cô chủ nói tiếp) Thôi mà ! Chớ nhiều lời ! Hãy điểm khai huyệt đạo cho người ta..!

— Dạ ! (tiếng nữ tỳ dạ gọn lỏn).

Chu Sưởng nằm im, nghe rõ từng lời.

Bỗng, một lần gió nhọn như đầu ngón tay vút tới đập trúng vào «ma huyệt». Chàng rùng mình một cái, toàn thân nhẹ nhõm như kẻ thoát khỏi xiềng xích, lập tức ngồi nhổm lên. Mùi hương lan mê hoặc còn quyện lấy áo, chàng trố mắt ra nhìn.

Trước mặt chàng, là một thiếu nữ áo xanh lợt, tươi như hoa hồn sớm mai, tuổi độ mười lăm, mười sáu, đương tủm tỉm cười nhìn chàng.

Chu Sưởng vội nhảy xuống đất, mặt nóng bừng, chắp tay vái một cái :

– Đa tạ cô nương ra tay..!

Thiếu nữ đưa tay che miệng, cười ngặt nghẽo :

— Ta là Tiểu Huệ ! Chớ «đa tạ» ta làm gì ! Nên cảm tạ tiểu thư..kia (vừa nói, vừa chỉ tay về phía bên).

Chu Sưởng vội theo chiều tay thiếu nữ, quay mình lại. Chàng ngẩn đờ mặt ra..Cách nơi chàng đứng ước ba trượng, một cô nàng ăn vận như công chúa, đẹp như thiên tiên giáng hạ, đương đứng tựa bên khuôn cửa tròn vành trăng.

Nàng nở một nụ cười như say sưa, ảo diệu. Vẻ đẹp của nàng so với cô nàng áo đỏ Hác Cung Hoa thực là hơn nửa cân. Hơn âm lạng. Tính chất về vẻ đẹp của mỗi người mỗi khác. Hác Cung Hoa thì ôn nhu, uyển mị, mười phần mười là nữ tính. Còn cô nàng đây, thì trong cái đẹp kiều diễm có một vẻ trẻn gỏi, cang cường, lộ ra bản sắc đanh đá của một tay nữ hiệp :

Hình như tới đây, mới nhận rõ mặt mũi Chu Sưởng, cô nàng bất giác rùng mình, đôi mắt sâu và đen láy nhìn chàng không chớp. Nụ cười trên môi dần dần tắt đi, trong khi đôi má hơi ánh hồng lên.

Cả hai người cùng hơi linh quỳnh và nhất là thiếu tự nhiên. Không khí cũng tự nhiên nóng lên một cách vi diệu.

Chợt nhớ đến thái độ của mình khó giữ được nghiêm chỉnh, Chu Sưởng vội chắp tay vái dài mà rằng :

http://tieulun.hopto.org

— Tại hạ xin tạ ơn cô nương !

Nàng hơi nghiêm mặt, nói :

— Khỏi phải...! Tướng công họ tên là gì ?

Chàng buột miệng, trả lời :

— Họ Chu, tên Sưởng (nói rồi chàng mới hối hận đã hấp ấp thú tên họ ra).

Thiếu nữ lại hỏi :

— Vậy thế Chu tướn ; công là cao đệ của bậc cao nhân nào ?

Chàng hơi ấp úng :

— Xin cô nương thứ lỗi cho ! Không thể..

Nàng gạt đi luôn :

— Đã không muốn nói..thì không dám ép..!

Chu Sưởng chợt nảy ra một ý. Chàng nghĩ thầm :

— Nếu cứ thụ động bị hỏi mãi, có thể vô tình trung mà ị lộ lai lịch ra ! Ấu là..Và cũng là điều cần biết..

Nghĩ vậy, chàng dõng dạc hỏi :

— Xin thỉnh giáo cô nương họ tên để tiện xưng hô ?

Nàng trả lời liền, và gọn lỏn :

— Kỳ Anh.

— Kỳ Anh ! (chàng lắp lại) : Kỳ Anh cô nương ?

— Chớ sao ? (nàng hỏi).

— Nhưng..nhưng Kỳ Anh chỉ mới là mỹ danh thôi. Còn ọ. ? Quí tánh...?

— Ủa ? Như thế...có sao ?

Chu Sưởng cười và nói :

— Như vậy thì khi thưa gửi, chẳng lẽ tại hạ lại..kêu tên n hay sao ?

— Chớ sao ? Cứ tên mà kêu !

— Như thế chẳng hóa ra ngạo mạn với..

— Chớ khách sáo ! Chớ lắm thường theo thói tục ! Trai i, có tên thì để mà kêu, gọi, xưng hô. Trừ phi gian tà, đi ăn ộm ăn cắp tuổi không muốn người ta kêu tên ra !

Chu Sưởng hơi đỏ mặt. Chàng cảm thấy cay cú về câu nói vô tình của cô nàng. Chàng không gian tà, không ăn cắp ăn trộm, nhưng thường vẫn phải giấu họ, giấu tên, và còn lo giấu mặt đi là khác.

Ý nghĩ đó chỉ thoáng qua như chớp rồi biến mất. Chàng phải tiếp tục câu chuyện :

— Vậy tại hạ xin phép kêu là... Kỳ cô nương ?

— Đứng dắn lắm ! Có gì lạ ?

Nàng không chịu nói họ ra, hoặc là nàng không có họ ? Hẳn bên trong có điều gì bí ẩn, rắc rối. Nhưng đó là việc riêng, chàng không nên tò mò. Luôn cả lai lịch của nàng cũng không nên thắc mắc đến. Thì chính bản thân chàng, chẳng cũng có nhiều bí ẩn đó sao ?

— Xin phép hỏi cô nương điều này : Kỳ cô nương bỗng dưng đi qua khu rừng vắng vừa rồi... hay là có việc gì ?

Nàng trả lời liền :

— Ngẫu nhiên... gặp chuyện bất bình ấy !

Chàng biết rằng vừa rồi là do nữ tỳ Tiểu Huệ ra tay cứu mạng, đem chàng tới đây. Một cô gái nhỏ bé như kia mà xách nổi một người đàn ông, nhẹ như xách cái khăn gói, lại bay chạy hàng bảy tám dặm xa, không tỏ ra nặng nhọc, thì công phu võ nghệ quả thực kinh nhân.

— A ! (chàng nghĩ thầm) nữ tỳ mà còn thế thì Tiểu thư phải biết. Công phu võ nghệ nàng hẳn là cao siêu khó lường được. A !

Chàng tự trách là từ trước mình lắm lúc cũng đã tự kiêu thực là ếch ngồi đáy giếng !

Chợt nghe Tiểu Huệ nói

— iề thưa ! Chúng ta sớm sớm dời khỏi đây chứ ?

Kỳ Anh gật đầu, đoạn khẽ liếc nhìn chàng rồi hỏi :

— Chu Tướng công đã cứu một cô gái áo đỏ, nhân thế mà gây thù với Hắc bảo. Phải không ?

Chu Sưởng lại giật mình ! Sao nàng lại tỏ rõ ngọn nguồn

http://tieulun.hopto.org

lến thế ? Nhưng rồi chàng cũng phải trả lời sự thực :

— Đúng thế !

Nàng tiếp luôn :

— Từ nay trở về sau, trên chốn giang hồ, Chu tướng công sẽ gặp nhiều gian hiểm hơn !

— Vâng ! Tại hạ cũng nghĩ thế, cho nên (chàng nghĩ kỹ rồi tiếp) tại hạ định rằng sẽ ở ẩn một nơi... !

— Thì cũng chẳng có cách gì hơn là hãy im hơi kín tiếng. ! (nàng chợt nghĩ ra điều gì) Ta có một vật... thành tâm em tặng cho tướng công !

Tiểu Huệ so vai, há miệng... hình như muốn nói gì, bỗng ại im bặt.

Chu Sưởng vội hỏi :

— Kỳ cô nương ! Cảm ơn cô nương nhiều lắm. Cô nương ịnh tặng cho...

— Ối chà ! Có gì đâu ? Chỉ là một vật mọn tạm, gọi là kỷ iệm bữa nay quen biết !

Dứt lời, Kỳ Anh thu tay vào bọc, lấy ra một chiếc bao vải hỏ, mở bao ra. Hai ngón tay nuột nà cặp lấy một vật nhỏ, ơ lên. Ánh sáng màu thúy lục xanh ngắt, tuyệt đẹp. đó một mảnh ngọc, dùng làm đồ đeo trong mình.

Chàng phập phồng trống ngực ! Thực là kỳ quái ! Trước úi đao rừng kiếm, chàng không động tâm, vậy mà lại nổi rống ngực lên trước một vật có vẻ chỉ là đồ trang sức thôi.

Chàng hơi đỏ mặt, ấp úng :

— Tại hạ đã may mắn được cô nương cứu mạng, chưa iết cảm tạ cách nào ? Đâu dám nhận thêm tặng vật.. !

Kỳ Anh cũng hơi đỏ mặt :

— Chẳng đáng là bao. Chỉ là chút kỷ niệm.

Một thiếu nữ, dùng vật đeo liền bên mình làm quà tặng. ! thế là nghĩa gì ? Chàng hiểu ý tứ ấy lắm, và càng thêm ăng túng, không biết nên nhận hay cự tuyệt ?

Tiểu Huệ từ nãy, luôn luôn mấp máy môi. Mấy lần chực

nói gì, lại im đi. Tới đây thì hết như chiếc bong bóng da bơm căng, bị phì hơi, không thể cầm giữ lại được nữa, nàng giậm chưn, la lên :

— Trời ! Tiểu thư a... !

Kỳ Anh giơ tay một cái. Tiểu Huệ vội im bặt đi. Nàng ân cần dặn Chu Sưởng :

— Đây là một vật từ đời tổ tiên truyền lại. Nếu gặp tai họa gì gấp quá, Tướng công nhớ đưa vật này ra, tự nhiên là có công hiệu !

Chu Sưởng càng choáng ả đầu óc lên ! Cô nàng này là ai ? Môn phái nào mà một mảnh ngọc đeo bên người lại có hiệu lực lớn lao đến thế ?

— Kỳ cô nương a ! Tại hạ không dám nhận... !

Hình như chẳng cần nghe chàng biện bạch, cô nàng cứ hồn nhiên nói tiếp :

— Nếu có ai hỏi về lai lịch ngọc này, thì cứ nói là do ta tặng cho. Không cần gì khác !

Dứt lời, nàng uyển chuyển bước tới, hai tay trịnh trọng trao cho Chu Sưởng.

Không thể thối thác được, vả hình như bị một ma lực gì lôi cuốn, thúc đẩy, hai tay chàng bất giác đưa ra, đón lấy.

Kỳ Anh nhoẻn một nụ cười :

— Chu tướng công à ! Thế là chúng ta tự nhiên mà có sự giao kết bè bạn rồi !

Trong lòng chàng bỗng dội lên một sự cảm thụ khó tả, khó nói. Thực vậy

« Rất khó xài là ân huệ của người đẹp ban ra »

đó là câu nói chí tình của ai đã tự đóng vai đa tình và đã chót nhận ân huệ của mỹ nhân !

Cuộc gặp gỡ này thực là quá sức thần kỳ. Giả như có chủ với cô nữ tỳ mà không ngẫu nhiên qua đó rồi ra tay cứu trợ, thì giờ phút này Chu Sưởng đã là tù nhân của Hắc bảo, chưa nói đến hậu quả sẽ khủng khiếp vô cùng !

http://tieulun.hopto.org

Nhưng, nếu bảo đó là sự ngẫu nhiên mà nàng qua đó, thì ra hồ như không đúng ! Vậy thì lai lịch với hành-động của àng khiến người ta nghĩ nát óc cũng không tìm ra được manh ối, lý do !

— Chu tướng-công ! Chúng ta tái kiến nhé !

Cha Sưởng lại giật mình (- vì lúc đó chàng đương chìm ào trầm ngâm suy nghĩ). Chàng vội ôm tay quyền đáp lễ :

— Xin cô-nương tuỳ tiện. Ân huệ này, tại hạ ghi lòng ạc dạ, thề có ngày báo đáp !

Kỳ Anh cười, nói :

— Ta không ưa nghe những tiếng như «báo ơn, báo đức» i hết. Tất cả chỉ là sự ngẫu nhiên...đưa tới. Đã hiểu là do gẫu nhiên thì cũng nên có thái độ ngẫu nhiên mà nhận lấy, hế mới là thoát tục, và cũng là chí tình, thông đạt đạo ....!

Chu Sưởng cảm động đến ngột ngạt cả hơi thở. Chàng ấp ng, nói khẽ :

— Không phải là tục sáo ! Tại-hạ chí thành....chí tình ! hông chút tục-sáo !

Kỳ-Anh gật đầu, khúc khích cười :

— Tốt lắm ! Ta lãnh ý rồi : Chào tái kiến !

Tay nàng giơ lên khẽ vẫy một cái, vạt áo bay tung, cùng ới Tiểu-Huệ, phơi phới xuyên qua rừng, loáng cái đã biến ạng.

Chu Sưởng nhìn theo bâng khuâng như kẻ bị phù thuỷ hâu mất hồn vía. Một lúc lâu mới hoàn hồn, mà hương lan òn lại như phảng phất, say người.

Tới đây, chàng mới cảm thấy vết thương còn nhói đau. Nhìn i vạt áo trắng thì loang những máu. May là ở nơi rừng sâu úi hiểm, chớ nếu như ở chỗ khác thì không biết giấu mặt vào âu !

Chàng lại tự hỏi :

— Vậy thì nàng....là thế nào ? Môn phái, gốc tích ra sao ?

— Nàng mò mẫm tới chỗ rừng sâu núi thẳm để làm gì ?

— Nàng liều mạng cứu mình khỏi tay ác ôn, -đó là ngẫu-nhiên hay là.....hay là...?

Càng tự hỏi, càng suy nghĩ càng thấy rối như tơ vò. Đó mới thực là :

«Cắt đi không đứt, mà càng chải,
«Càng gỡ thì lại càng rối như lòng bong.

Đến như việc nàng trèo, chọc, hành hạ khiến con ngựa phải giậm chân hí lên, cốt nhử cho Lão Đầu mục phải vội vã chạy tới thì mưu mẹo ấy quả thực là tài tình. Nếu sau này Thần nhãn Vương-Trung Cự vỡ lẽ ra là bị mắc mưu một thiếu nữ, thì có lẽ lão tức đến ụa máu ra được !

Cầm mảnh ngọc màu xanh trong tay, -chàng ngắm nhìn không mỏi mắt. Chẳng biết đó có phải là do mảnh ngọc tự nó có hương lan chăng ? Hay là do tâm lý sui nên, chàng vẫn phảng phất thấy hương lan say cả người.

Lòng chàng như mặt nước hồ thu lăn tăn gợn sóng. Chàng nghĩ đến chuyến đi Giang-nam này, gặp vô số là giai nhân mà chàng chẳng thèm để ý. Không ngờ trên đường về nhà, lại liên tiếp gặp hai cô nàng cùng vào hàng tuyệt mỹ,...và cùng ý tứ triền miên...!

Ánh sáng trong rừng mỗi lúc mỗi nhạt. Mặt trời đã gác đầu non tây.

Chàng lo nghĩ đến nỗi nhà !

Lập tức chàng cố gắng tinh thần, dảo bước xuyên qua rừng liền đêm đi vào trong miền núi.

Chàng không theo vệt lối đi, luôn cả lối đi ngựa cũng không có. Chàng vượt núi, băng khe, theo một phương hướng đã thông thuộc, chạy như bay.

Do lòng mong mỏi trở về thăm nhà, chàng quên cả vết thương còn đau, quên hết mỏi mệt. Lúc này thì luôn cả hình ảnh Hác Cung Hoa với Kỳ-Anh cũng không được mang theo trong đầu óc chàng. Chàng cứ cắm đầu, mũi miệt băng đèo vượt núi, chân chạy như muốn cuồng lên.

http://tieulun.hopto.org

Nghĩ đến thân mình lang bái, áo quần lem luốc, rách rưới, khi về tới nhà, cha mẹ hỏi thì sẽ giải thích ra sao ? Hai em trông thấy, mình như vầy, chúng sẽ bảo sao ? sẽ nghĩ sao ?

Đương hối hả lẹ bước, chợt thấy có vài cái bóng đen thấp thoáng trên ngọn núi trước mặt. Những bóng ấy chỉ lướt đi, loáng mắt là biến mất.

Đêm đã gần khuya, không nhận rõ được bóng ấy là người hay là loài thú rừng.

Ngay lúc đó, lòng chàng như xao xuyến, trực giác cảm thấy có điều gì chẳng lành...!

Theo chàng hiểu và xét, nếu như những bóng ấy là loài thú vật, thì không có cất lời chạy như chàng vừa thấy. Nếu là người chạy, thì khoảng núi cao rừng thẳm ấy, vốn không có người ở, không vết chân người qua lại. Vả chăng lúc này gần nửa đêm rồi, thì ai điên rồ tới đó mà chi ?

— Đúng rồi, thì ai điên rồ tới đó mà chi ?

— Đúng rồi ! Tụi Hắc bảo đi tìm kiếm mình đây !

Chàng gấp thêm bước.

Tờ mờ sáng, chàng đi tới trước một nơi kêu núi tuyệt hiểm thì ngừng bước đứng lại.

Đ y l à một khu rừng nguyên thủy, rậm rạp, đen ngòm một sắc, trông không biết đâu là giới hạn nữa. Lúc này sương mù buổi sớm dầy đặc, mê ly, nếu như tiến lên vài chục bước nữa, sẽ có cảm giác như là tiến vào chỗ hồng hoang, ảo ảnh.

Nghĩ chán một lúc, đối cảnh mơ mộng, hoang vu, bất giác tình hoài xúc động, chàng vươn cổ, cất tiếng hát :

« Việc cũ, thương tâm.
« Đối cảnh, lệ khôn cầm...!
. . . . . .
« Sương thu lạnh ngắt..!
« Mành tương phất phất..!
« Đình viện lặng như tờ..!
« Gió thu...hiu hắt..!
. . . . . .

« Gươm vàng...bóng khuất,
« Trăng khi...mây tan !
« Thê lương bóng nguyệt canh tàn,
« Không chiếu Tần Hoài lầu ngọc.
« Muôn dặm...quan san...

Đó là khúc «Lãng đào sa» của Lý Hậu chúa, một ông vua vong quốc thời Nam Đường.

Đối cảnh động tình cảm khái, sở dĩ Chu Sưởng hát bài Lãng đào sa, là vì phụ thân chàng, lánh kẻ thù đi ẩn cư, thì những khi cảm thấy tình hoài đau khổ, ý chí tiêu trầm, thường cũng ngâm nga hát bài ấy lên. Lúc này, Chu Sưởng cao giọng ngâm bài ấy, tiếng chàng vang dội cả khu rừng núi, chính là một cách từ xa thông tin cho người nhà ở trong khu rừng núi trước mặt biết rằng «chàng du tử đã về».

Tiếng hát vang lên, dội lại rồi khu thung lũng lại trở lại yên tịnh như tờ. Một lúc sau, dãy núi trước mặt vẫn không thấy có động tĩnh gì hết !

Phải vượt qua một thung lũng sâu thẳm, vách núi dựng đứng như bức tường, mới tới được dãy núi trước mặt. Từ mỏm núi bên kia, phải có người quăng dây qua, rồi người bên này bám lấy mà lần sang. Nếu không dùng sợi dây làm cầu, thì phải đi vòng quanh mất hàng chục dặm đường mới lần mò tới bên kia được.

Nhà chàng ở ngay mỏm núi bên kia. Chàng đợi người nhà quăng dây cho. Nhưng đợi khá lâu rồi, chàng suốt ruột, lại cất tiếng lên hát. Rừng núi trả lời tiếng hát của chàng bằng tiếng hát vang dội lại, rồi chìm vào yên lặng.

Ý nghĩ về một triệu chứng chẳng lành vụt nảy ra trong đầu óc Chu Sưởng. Chàng nghĩ đến hình dạng mấy cái bóng đen biến ra, lướt đi ở đầu núi lúc đêm qua. Lòng chàng hồi hộp, sợ hãi hơn bao giờ hết !

Chu Sưởng lập tức trở gót, theo lối đi vòng quanh. Mặt trời lên cao rồi, chàng mới lần tới nhà một người ở sườn

http://tieulun.hopto.org

núi. Đây là nơi chàng vẫn lui tới để gửi ngựa hoặc hành lý. Người trong nhà đó là vợ chồng lão bộc của phụ thân chàng, lão họ Lục, sanh được một người con gái năm nay đã ngoài hai chục tuổi. Từ nơi đây về tới nhà chàng còn phải vượt năm bảy dặm đường cheo leo hiểm hóc, người xa lạ khó mà qua được và cũng không biết lối mà đi nữa.

— Lục thúc ! Lục thúc ơi !

Chàng lớn tiếng gọi ! Như thường lệ, mỗi khi gần tới nơi, chẳng cần lên tiếng hai con chó săn to lớn đã cong đuôi chạy tới, đón chàng từ cách xa một dặm rồi.

— Quái lạ ! Sao bữa nay..? ! tứ bề lặng ngắt...!

Nghĩ tới đây, Chu Sưởng cắm đầu cắm cổ chạy một mạch, bất kể là đá núi chênh vênh, gai góc chằng chịt kéo rách toang cả quần áo.

Tới nơi, chỉ thấy cửa gỗ khép hờ hững, gió thổi cánh cửa lung lay, cọt kẹt. Ngay dưới khuôn cửa, bên trong, hai con chó ngao, nằm chết cứng trong vũng máu.

Không còn nghi ngờ gì nữa ! Nhất định là có chuyện chẳng lành sảy ra. Chu Sưởng như ngộp thở, máu hôi toát ra ướt cả lần áo ngoài.

Chàng đẩy cánh cửa bước vội vào bên trong. Mùi máu tanh xông lên cơ hồ phát nôn. Chàng đưa mắt nhìn đó đây.

— Ối ! (Chu Sương rú lên một tiếng, mắt hoa lên tưởng chừng trời đất nghiêng ngửa).

Trong nhà phía bên một chiếc bàn lớn, hai cái xác chết nằm trong vũng máu đọng đã đen tím lại. Vết thương chém nát tơi bời, tuy nhiên vẫn còn nhận ra được đó là xác vợ chồng lão Lục !

Ai đã giết vợ chồng họ Lục ? Tại sao...?

Chu Sưởng tức giận đến lạnh cả người, lòng se thắt lại.

Lại còn Tiểu Hương, người con gái duy nhất của họ Lục ? Hiện tình ra sao ?

Chàng run cả người lên ? Vì quá sợ chăng ? Vì uất hận

chăng ?

Nhìn khắp đó đây một lượt, không thấy gì khác nữa. Chu Sưởng lật đật chạy sang gian phòng tay mặt. Chẳng thấy ai hết, chàng quay ngoắt sang căn phòng phía tay trái. Qua lần cánh cửa khép hờ, chàng ló đầu vào :

— Ối (Chu Sưởng la một tiếng, nhắm mắt lại, mềm cả người ra ! Nếu không kịp tựa vào khuôn cửa thì té siêu xuống đất)

Thảm cảnh ! Khủng bố ! Hãi hùng ! Vô nhân đạo !

Trong thiên hạ, không còn thảm trạng nào hơn nữa !

Trong thiên hạ, cũng không thủ đoạn nào tàn ác hơn nữa!

Phía đầu chiếc giường kê áp nơi vách, một cái đầu lâu trắng hếu hốc, răng nhe ra, tóc xõa xuống chấm đất. Phải nhìn kỹ mới biết đó là Tiểu Hương. Phía chân giường, một xác người trần như nhộng, - đúng ra chỉ là một khúc thân người cụt cả tay chân, - ngâm trong vũng máu đã tím đen !

Một lúc lâu, Chu Sưởng mới hoàn hồn, nước mắt trào ra chàng cố trấn tĩnh, nghiến chặt hàm răng, bước tới bên giường rít tiếng nghẹn ngào :

— Tiểu Hương Thư thư a ! Oan khổ.., đến thế này là cùng cực !

Liền đó, chàng đặt xác Tiểu Hương vào giữa giường, hai tay nâng đầu lâu nâng ghép vào cổ ngay ngắn, lại thâu lượm tay chân bị vứt ở một góc phòng đem đặt trả vào với xác, rồi kéo chiếc chăn, phủ kín lên.

— Giết ! giết ! giết !

Chu Sưởng nghiến răng kèn kẹt, thét lên. Mắt chàng trợn ngược, toé lửa, cổ hổ như trào máu ra... !

Giây phút này, chàng có một ý niệm là « Giết ! Phải giết ! Phải vấy máu ! » đối với bọn đã sát nhân lại hãm hiếp một cách quá ác độc, dã thú ! thì chỉ có giết và giết !

Giận và uất xung lên quá mãnh, khiến đầu óc bàng hoàng, run rẩy cả người, hai chân mềm ra, chàng phải vịn mép

http://tieulun.hopto.org

giường ngồi xuống.

Chàng mong rằng đó chỉ là cơn mộng ! Nhưng khốn nỗi, hết thảy đều là sự thực hiển nhiên !

— Không được ! Ta không thể bỏ đây mà dời đi được, dù là việc gấp phải về nhà ngay... !

Nghĩ tới đây, chàng cố chấn tĩnh tinh thần, đứng phắt dậy rút gươm ra, dán sức đào ba lỗ huyệt ngay giữa căn phòng rồi lần lượt thu lượm ba cái xác, vùi lấp đi.

Chàng quỳ xuống, lầm nhầm khấn :

— Chú và thím Lục a ! Tiểu Hương thư thư a ! Anh hồn chứng dám cho ta. Ta thề quyết sẽ báo thù này.

Khấn xong, vội vã quay gót, phi hồn về phía cánh rừng u uất. Lòng chàng nóng như lửa đốt. Giận mình không chắp cánh bay một mạch về nhà để gặp cha mẹ với hai em ngay phút này !

Có thể nói là lúc này chàng đâm đầu chạy liều, bất chấp đường lối, bất chấp gai góc làm rách da, lủng thịt. Chàng chạy bay, toàn nhờ ở trực giác, không cần mắt phải nhìn nhận phương hướng... !

Cho tới giữa trưa, qua mấy lùm cây thấp, đã nhận thấy mái nhà tổ ấm.

— Ba, Má ơi ! Ba Má ! (chàng cố vươn cổ, lớn tiếng gọi) Con đã về... Con về đây... nè !

Cửa vẫn đóng không có tiếng ai trả lời !

Vượt qua hàng rào, chạy tới trước cửa thì hầu như kiệt sức ! Không cất được tiếng nữa !

Cánh cửa chỉ khép hờ, nhưng chân chàng thì nặng trĩu, không thể cất lên được, đành vịn vào gốc cây bên cạnh đó, hồn hển thở gấp.

Chàng không dám tưởng tượng đến những gì có thể sẽ xảy ra bên trong cánh cửa ! Cố sức xua đuổi những hình ảnh chẳng lành chớm hiện ra trong đầu óc, và hy vọng rằng nếu

như lúc này mà gian nhà yên lặng như tờ, - thì đó chỉ là theo tiền lệ. Nghĩa là nơi ở một khi bị có kẻ dòm ngó, thì lập tức phụ thân dọn đi ở nơi khác ngay. Đã vài bốn phen xảy ra như thế rồi, - đã có lần chàng đi xa trở về, chỉ còn lại một đống tro tàn. Nhờ có dấu hiệu riêng chỉ dẫn, vậy mà cũng phải mất mười ngày công phu mới tìm được đến nơi nhà mới.

— Công phu võ nghệ của phụ thân được tôn là Thánh kiếm, há phải tầm thường. Dù xảy ra việc gì, phụ thân cũng thừa sức bảo vệ cho cả nhà !

Nghĩ vậy, lòng chàng cũng hơi được yên một chút !

Nhưng rồi lại nghĩ đến cảnh hãi hùng ở nhà Lục thúc vừa rồi, chàng sởn tóc gáy, lạnh đến gót chưn.

— Nếu ở đây lặng ngắt vì đã dọn nhà qua nơi khác, thì... thì vừa rồi ở nhà Lục thúc .. (chàng đương nói, bỗng ngừng bặt lại, không dám nói tiếp nữa... Nhưng đã cố tránh không dám nói ra, mà ý nghĩ ấy cứ vang lên trong đầu óc)... ở nhà Lục thúc vừa rồi, bề ngoài chẳng cũng lặng như tờ đó sao ?... Vậy mà... !

Chu Sưởng không tin cái thuyết quỷ thần. Nhưng lúc này chàng cảm thấy mình mềm yếu quá, cô độc quá, thành thử chàng mong ước có sự may mắn có thần linh phù trợ... và chỉ còn biết hy vọng một cách mong manh, - nói đúng ra là quá hão huyền, - vì không có liên quan với nhà chàng... !

Ánh nắng chiếu vào mái nhà. Mắt chàng nhìn ra chỉ là một mầu mung lung, tro bụi !

Sau tấm cánh cửa khép hờ kia, cảnh tượng sẽ hiện ra như thế nào ? Bằng cách nào chàng sẽ tiếp thụ cái cảnh tượng sắp bày ra ở trong, nếu như..

Đã hết thở dốc, đã hết sức trấn tĩnh lại tinh thần, chàng đưa tay lên đẩy cánh cửa. Chỉ cần sẽ đẩy một cái là cánh cửa mở toang ra, vậy mà bỗng tay chàng run run, vội co rụt trở lại liền.

Ánh nắng đã kéo hình bóng chàng đi hắn qua một bên, trên

http://tieulun.hopto.org

mặt đất. Thời gian từ lúc chàng đứng ở nơi trước cửa đã khá lâu rồi. Chàng đứng chết lặng ra đó, hồn vía như lìa khỏi xác!..

— Éc...éc éc !

Tiếng chim lợn xẻ không khí bay qua. Chu-Sưởng giật mình như người mê choàng dậy, mồ hôi lại toát ra, ớn lạnh khắp chân lông, mình mẩy !

Nơi rừng sâu, núi thẳm mà tiếng chim cú, chim lợn nổi lên, vẫn biết là sự rất thường. Nhưng với tâm lý chàng hộ Chu lúc này, thì là một điềm gở, báo hiệu chẳng lành ! Kẻ nào không tin dự triệu, thì cứ việc mà không tin...Nhưng nếu qua những cảnh hãi hùng như vừa xảy ra ở nhà họ Lục, nay về đến nhà, thì tâm lý dù là sắt, đá, dù là duy vật đến bậc nào, cũng phải rung động...tin tưởng.

Vận-mạng thì không cách nào biến cải nổi ! Vậy nên...

Vận-mạng thành sự thật cũng không cách nào tránh khỏi?

Chu-Sưởng hiểu thấu lẽ ấy rồi, tự nhiên đủ can-đảm, mím chặt hai môi lại, đẩy tung cánh cửa ra, mạnh bước tiến vào bên trong để nhận lấy tất cả sự thật !

Đồ đạc như bàn ghế, đồ trang-trí, đều ngăn nắp, không chút di dịch, không chút vết tích bị tàn-phá. Chu- Sưởng thở phào một cái, chống tay vào góc bàn, cố chấn tĩnh những ý nghĩ vớ vẩn đương tác loạn trong óc. Chàng đưa tay áo lên gạt mồ hôi trán.

Một vài phút trôi qua, lặng lẽ, chàng bắt đầu sục sạo coi xét các nơi trong nhà. Hết thảy đều không thấy gì lạ, ngoài trừ sự lắng tĩnh đến lạnh óc, và không có bóng ai hết !

Việc gì đã xảy ra ?

— A ! Lạ quá ! (chàng nói một mình) phải có chuyện gì quá sức tưởng tượng, đã sảy ra ! Nếu quả là đã đi lánh ở nơi khác thì ít nhất cũng phải đem theo một vài thứ đồ dùng cần thiết. Vả như mọi lần, nỗi lửa đốt huỷ ngôi nhà trước khi ra đi...!

Lại một phút trầm lặng trôi qua.

— A ! Phải rồi ! Có lẽ gấp rút quá....chỉ cần thoát thân nên không kịp...gì hết.

Chàng lại trở ra gian nhà ngoài, xem xét lại, hy vọng có thấy dấu-hiệu bí mật gì ghi lại chăng ?

Tìm kiếm mãi chẳng ra manh mối gì cả, chợt nhìn lên vách chỗ phụ thân chàng vẫn treo thanh gươm, chàng bất giác giật mình đánh thót : Thanh gươm báu từng nổi danh «Thánh kiếm» không có đấy.

Chu Sưởng ngơ ngẩn cả người, lại thêm phần lo lắng cho số phận cả nhà. Chàng ngồi phịch xuống ghế, ôm đầu, thở dài sườn sượt !

— Ôi ! Biết tìm đâu bây giờ....! Mọi lần ra đi đều có để lại ám hiệu, nhờ đó có thể theo tới chỗ ở mới được. Lần này...không nhận được dấu hiệu gì hết...?

Bỗng...chàng nhớ ra, ven thung lũng, có một cái hang bí mật, rất hiểm hóc, kín đáo, có thể tỵ nạn gặp khi gấp rút quái Phụ thân chàng tự gia công tu sửa cái hang ấy có thể chứa được năm mười, còn to ra rộng.

7— AI LÀ HUNG-THỦ

Nghĩ tới cái hang bí-mật, chàng sáng hẳn mắt lên, vùng đứng vậy, chạy một lèo. Vượt qua góc rừng rậm rạp, chàng có thể phỏng nhận đâu là vách núi và chỗ cái hang kia ở chừng khoảng nào .

Chàng cắm đầu cắm cổ chạy, qua một khoảng đất trống, dừng ra đó là một cái bãi đá, không cây cối, lác đác có những nhành cỏ dại từ kẽ đá đâm lên.

— Máu !

Chu-Sưởng kêu lạc cả tiếng, gần như thét lên !

Sự phát hiện này, khiến chàng lại chìm vào những hình ảnh dã man, khủng bố, chân tay chàng lập tức run lên.

Tuy vậy, chàng còn đủ tỉnh táo để suy luận :

http://tieulun.hopto.org

— Hãy bình tĩnh ! Đây đã xảy ra một cu c đấu sanh tử. Đừng thế. Nhưng với phụ-thân mình. Đệ nhất Cao thủ «Kiếm thánh» thì mán đây phải là máu kẻ thù. Bình tĩnh ! Bình tĩnh ! (chàng luôn luôn tự nhủ) Theo vết máu rải rác khắp nơi sẽ tìm được...sự thật ! Bình tĩnh ! Việc đã rồi ! Lo hại vô ích !

Nghĩ thế rồi, chàng lại mạnh bạo tiến bước.

Nơi kia một vũng máu đọng. Giữa vũng máu có hai ngón tay mỗi ngón đủ ba đốt.

Tuy cố sức nén hồi hộp mà đầu óc cũng nóng ran lên, Chu-Sưởng vội cúi xuống lượm hai ngón tay ấy lên coi :

Cả hai ngón cùng bị cắt sát gốc, rõ ràng là bị lưỡi dao hoặc gươm rất sắc chém cụt. Theo hình dáng mà đoán xét, thì đây là một ngón tay giữa với ngón tay chỏ, hoặc cũng có thể là ngón giữa với ngón vô danh.

Cả hai ngón cùng sù sì, m p như quả chuối. Chu-Sưởng lẩm nhẩm nói :

— Người nhà mình không ai có ngón tay to lớn, thô lỗ như thế này !

Chàng đưa mắt nhìn qua nơi khác.

Cách đấy không xa, cả một cánh tay, nằm phơi ra. Cánh tay này đứt lìa mình mẩy, luôn cả một đầu bả vai còn dính theo vào.

Chu-Sưởng nghiến răng, vứt hai ngón tay kia đi rồi tất tả chạy vội lại coi !

Chỉ nhìn qua ống tay áo, chàng cũng biết ngay, đó là cánh tay của người phe địch.

— A ! Cuộc đấu này mười phần hung ác, sanh tử ! Chỉ cầu khẩn sao cho cha mẹ với hai em đều thoát.

— Nhưng...Nhưng họ là ai ? (chàng lẩm nhẩm tự hỏi) Là cừu nhân xưa hay là... (ngừng một giây, lại hỏi tiếp) Hay là bọn Hắc bảo ? Vô lý ! Hắc bảo thì hắt quá vừa mới gây thù với mình. Và mình chưa về tới nhà, thì họ biết đâu nơi mình mà tìm đến...?

Theo chàng nghĩ, ngoài trừ bọn Hắc bảo ra, thì trê giang chẳng có thế lực nào lớn lao dám đối đầu với phụ thân chàng ! Nhưng vì sao phụ-thân chàng lại có thù với họ ? Mối thù ấy thế nào ? Hắc bảo-chủ là tay g ê gớm tới bậc nào khiến cho phụ-thân chàng phải luôn luôn lẩn trốn ?

Bao nhiêu nghi vấn, bao nhiêu bí mật bao trùm cuộc lẩn tránh, thù hận quả thực « Kiếm thánh Chu Minh trung» chưa bao giờ nói cho Chu Sưởng biết về kẻ thù.

Theo lời Thần nhãn Vương Tung Cự từng thốt ra, lại thâu lượm các chứng cớ linh tinh khác nữa, góp lại mà suy xét, thì Hắc bảo tự hồ có ý tích cực truy tìm tông-tích «Kiếm thánh».

— A ! nếu vậy Hắc bảo là...! rất có thể Hắc bảo từ trước là thù nhân của phụ thân mình. Và cách mười bữa nay, vô tình trung, mình lại gây thêm một mối thù nữa, tức là việc mình đã cứu thoát cô gái áo đỏ.

Vết máu loang lổ rải rác khắp đó đây trên bãi đá rộng chừng một mẫu vuông.

Chu Sưởng lướt qua một lượt, không thâu lượm được gì cả. Chợt đưa mắt nh n nơi một bụi tre cận mọc bên lề bãi, chàng nhận thấy có một mảnh vạt áo lộ ra.

Tim chàng hồi hộp, đập mạnh, vì mong rằng nếu có thi thể của đối phương ở đó, thì may ra có thể nhận biết kẻ thù là hạng người nào, thuộc phái nào ?

Chàng nhảy hai bước đã tới nơi.

— Ố....ủ...! ủ...!

Chu Sưởng liu lưỡi lại, rú lên một tiếng rồi mắt tối sầm, mình quay tròn, đổ sập xuống liền.

...Trời đất dảo lộn, hồn lìa khỏi xác, Chu-Sưởng nằm thẳng cẳng ra đó, không tri giác gì hết !

Thời gian cứ trôi, không biết bao lâu, Chu-Sưởng mới dần dần tỉnh lại, chống tay ngồi dậy. Đôi mắt chàng trừng trừng nhìn bốn cái xác chết : Hai già, hai trẻ. Chàng

http://tieulun.hopto.org

cứ trơ mắt ra nhìn không nước mắt, không nói lên nữa lời !

Từ khi ra đời, chàng chưa từng gặp sự xúc động và quá đau đớn đến thế bao giờ !

Đau đớn mà còn kêu khóc lên được, trào nước mắt ra được, thì sự đau đớn hoặc giả còn trong một giới hạn nào đó. Kêu la, rên siết, tức là còn đủ khả năng bài tiết được sự đau khổ, bi thương đi. Đến như uất hận, căm hờn, bi thương đến trơ ra khô cả nước mắt, miệng cứng lại, không thành tiếng... thì sự đau đớn ấy đã kết thành khối trong lòng, không phép nào tiêu được.. !

Cha, mẹ, em trai, em gái, cùng bị giết. Trong tay phụ thân chàng còn lăm lăm giữ nửa cột lưỡi kiếm cụt, toàn thân bị thương tích, từ cổ tới chân toàn là máu. Em trai, em gái chàng đều cụt cả tay chưn, còn mẹ thì bị lột trần, tay chân bị cột vào bốn chiếc cọc lớn. Rõ ràng là bị gian sát, cũng như trường hợp Tiểu Hương là con gái của Lục thủ.

Trên đời này, còn có thảm cảnh nào tàn khốc đến như thế nữa ?

Chu Sưởng hoàn toàn như bị tê liệt cả tri giác. Tâm can như bị xé ra, luôn cả linh hồn cũng bị cướp đoạt ra khỏi thể xác. Lúc này chàng chỉ còn là một cục thịt.

Mắt trừng trừng mở, nhưng con ngươi thì trơ ra, không có tinh thần, chàng không hay biết là mình còn sống chăng ? còn ở trong thế giới này chăng ?

Một khắc, nửa giờ rồi một giờ... đột nhiên từ cổ họng chàng tuôn ra một chuỗi cười, thoạt tiên như tiếng lang sói, chốc lát như tiếng cú mèo kêu đêm, có lúc lại sằng sặc như bị ai vít đầu, bóp nghẹt nơi họng, hoặc dìm mũi xuống nước vậy.

Tiếng vọng vào núi, dội trở lại, rền rĩ vang lên, càng tăng thêm sự hãi hùng khủng khiếp !

Một hồi lâu, tất cả trở lại lặng ngắt, đầy thần bí, đầy chết chóc... Lúc này chỉ thấy kẽ mắt chàng rách ra, nước mắt máu

chỏ xuống dỏ cả má, mặt sần sần rắn lại trơ ra như da dê.

Đột nhiên chàng đứng phắt lên, người hơi lảo đảo. Rồi «Soạt» một tiếng, chàng đã rút gươm ra khỏi vỏ, đưa ngược gươm đâm thẳng vào ngực...

Mũi gươm chạm vào da, thấu xương thịt, lạnh cơ hồ buốt đến tận xương tủy, trong một giây, như có luồng điện dầy mình khi truyền vào óc, khiến chàng vụt cái, tỉnh cơn điên, thét to một tiếng : «Không»...! rồi nói tiếp

— Ta không được phép chết !

Và thanh gươm trong tay chàng đồng thời rớt xuống đất, với tiếng «keng..keng» ! gân lên !

Giữa lúc đó...chợt có một giọng cười âm hiểm nổi lên, rồi có tiếng nói tới :

— Ai bảo ngươi là không được phép chết. Hà hà hà ! Nhãi con ! Trái lại, mi phải chết...

Chu Sưởng vội quay lại ngó. Cách nơi chàng đứng chưa đầy ba trượng, — hiện ra ba người, đương chăm chăm nhìn ngó chàng !

Cả ba cùng cao lớn như hộ pháp ngoài chùa. Người đứng giữa, trên trán nổi lên cục thịt bướu dài đến ba tấc. Phía bên trái là một người mặt trắng nhạt như thây ma. Người đứng phía tay mặt lại càng hung dữ hơn với bộ râu loăn soăn leo lên tới mang tai, mũi khoằm mỏ chim két, đôi mắt to, hoắm sâu vào trong, loé loé tia ra ánh sáng lạnh và xanh lét.

Quái nhân mặt trắng bệch, cười lạnh lùng mà rằng :

— Kể cũng không uổng công tìm kiếm ! May vớ được nó đây nhổ cả phải nhổ cả rễ...!

Người mũi khoằm, tán đồng :

Đúng thế ! Đúng thế ! Đúng là tục ngữ nói đúng : «Nhổ cỏ bới lại gốc. Sang xuân nó bộc phát !» Lúc đó thì hối lại chẳng kịp !

Người đứng giữa có cái bướu ở trên trán đắc ý cười khanh khách mà rằng :

http://tieulun.hopto.org

— Tất cả, Lão đại đã tiên liệu trúng. Lẹ tay thôi ! xong đây mình ta lên đường liền !

Máu hăng lên vì thù hận, con mắt đỏ lừa lại rướm máu ra, Chu Sưởng hầu như sắp phát điên, chộp lấy thanh kiếm rớt trên mặt đất, nhào một cái lăn tới vừa tầm tay, tận lực phạt ngang, chém dọc.

Bỗng nhiên ba người kia hình như biến mất, rồi lại hiện ngay ra tức khắc. Thực ra, mỗi người đã dồi hẳn chỗ đứng của cho nhau, lẹ đến nỗi trong không đầy một cái lấy mắt, chưởng chừng họ vẫn tại nguyên phương vị chớ không hề di động qua nơi khác.

— Hách hách...hách !

— Ồ...ồ..ồ..ồ !

— Ha ha...há há !

Ba tiếng cười tuy khác nhau, nhưng cùng inh ỏi như muốn màng tai người ta ra.

Chu Sưởng lúc này bất kể là công lực cao hay thấp, bất kể sanh hay tử, chỉ có một quyết ý là phải lưu huyết đối phương, phanh xác quân thù. Chàng thét lên :

— Nói họ tên ra, mau !

Lão quỉ có hữu nơi trán, nói :

— Hạng người chưa xứng đáng hỏi đến họ và tên lão phu!

Chàng gầm lên :

— Chó săn Hắc bảo !

Lã : quái tim bầm mặt lại, vẫy tục ra :

— Chết mẹ mày đi. Há!

Lão giật giọng quát to một tiếng, đưa tay lên đập. Hai người kia cơ hồ cũng một lúc ấy cũng ra tay. Ba đạo chưởng phong, hô gió tuôn ra, nhằm cả vào Chu Sưởng, khí thế hung hăn, mạnh đến dời núi sập rừng, không gì chống lại được.

Chu Sưởng vì ra một đòn đã quá kiệt sức rồi, chân bám đất không vững nữa. Cang phong vừa mới quạt tới thì như cỏ gặp gió, thân hình chàng nhẹ nhàng bốc cao lên trời,

anh kiếm rớt xuống liền, còn người thì bay giật đi, rớt xuống ra ngoài vách núi.

— Thế là được, mặc xác nó...hà hà hà !

— Chẳng mặc nó thì ai xuống vực thẳm ấy mà lấy xác nó n, hách hách...hách hách !

— Hồ hồ, hố hố hố ! Mẹ kiếp...!

Ba người dồn một trận cười quái gở rồi cùng phất ống tay o, chạy bay, biến dạng.

Trên bờ vực thẳm, trở lại yên lặng hoàn toàn.

xXx

Công phu võ nghệ của Chu Sưởng há phải tầm thường. rong lúc tinh thần đã hỗn loạn vì bi thương, uất hận, lại bị a tay quái nhân hợp lực đánh thì làm sao chống lại được. Cũng may mà chân chàng lúc đó bám không vững xuống đất o nên chưởng phong vừa tới thì người chàng bị đánh t ng n ngay. Nếu như cố chống lại, thì nhất định là bị nội thương t năng, chết ngay được.

Nhưng cũng không may là vì chàng bị bắt ra ngoài vác á, rớt xuống vực thẳm. Bị đánh tung lên cao, chàng vẫn ữ ược bình tĩnh và nghĩ rằng nếu như rớt xuống tới đáy vực hì xác nát như tương. Chàng thu hết công lực, để khi ến cho thể xác nhẹ bớt đi, rồi vừa khi hết đà lên cao, dùng ức rớt xuống, chàng co tròn mình lại quẫy mạnh ra một cái ể lái mình vào phía vách đá. Khốn nỗi chưởng phong của ba người kia quá mạnh, đưa chàng ra quá xa, dù vùng vẫy mấy cũng không thể lộn trở về tới chỗ đứng trước được !

Tới phút sanh tử quan hệ thì tự nhiên sức phản ứng của người tăng lên mạnh gấp năm, gấp mười. Thực vậy ở lúc bình thường không phép nào làm được thì ở lúc nguy cấp sanh tử, nhiều trường hợp phản ứng có vẻ như là quái dị, thần thánh, siêu nhân lực.

Chu Sưởng gom hết sức mình, lái người hướng trở vào phía trong rồi đạp mạnh một cái. Nhờ có cơn gió ngẫu nhiên

http://tieulun.hopto.org

cuốn trở lại, người chàng bạt theo, nhưng vẫn chìm thấp dần xuống. Hai tay chàng vươn ra vừa lúc chạm vào vách đá. Nhưng vì vách đá dầy rêu, trơn như láng mỡ, tay chàng không bám bíu vào đâu được cả, thế là thân mình cứ theo chiều dọc, tuột xuống phía dưới.

Bụng chàng chỉ kịp nghĩ :

— Thế là... hết truyện :

Đó là ý nghĩ cuối cùng trong cái thời gian ngắn ngủi từ lưng chừng vách đá rớt xuống. Và khi thân mình chàng gieo xuống gần đất, thì đã hầu như mất hết tri giác, không còn biết gì nữa.

xXx

Nơi đầu núi, tại bãi đá bên bờ vực thẳm, một bóng người áo đỏ đương bồi hồi, đi đi lại lại, thỉnh thoảng lại thân dài thở vắn. Tấm khăn choàng che gió sắc đỏ tươi phất phất như múa, lộ ra một thân hình yểu điệu.

Nàng là ai ?

Nơi bờ vực, mới nổi lên một nấm mồ lớn, với một tấm bia đá khắc hàng chữ :

« Đây là nơi hợp táng vợ chồng cùng con trai,
« con gái Kiếm thánh Chu Minh Tung »
Hồng nương tử.
kính lập bia này

— Nàng chính là vị Nữ Sát tinh « Hồng nương tử » ?

— Tại sao nàng lại xuất hiện ở đây ?

— Tại sao nàng lại đắp mồ và dựng bia cho gia đình họ Chu ?

Trời đã gần tối, nàng vẫn còn như si như ngốc, đứng ở nơi bãi đá, miệng lẩm nhẩm nói :

— Hắn... hắn không có tướng chết non... Thế thì... hắn ở đâu ?

Màn đêm đã xuống. Hết thảy đều chìm ngập vào trong bóng tối và lặng tĩnh.

Bóng người áo đỏ cũng biến đi từ lúc nào...

xXx

Trở lại câu chuyện Chu Sưởng bị rớt xuống vực thẳm...

Một cảm giác rất lạ, toàn thân nóng ran lên rồi Chu Sưởng từ từ hoàn hồn lại, mở mắt ra nhìn, nhận ra là mình đương nằm ở trong một cái hang, bên mình là một đống củi đương cháy ngùn ngụt.

Một lúc lâu thì thần trí Chu Sưởng hoàn toàn hồi phục.

Chàng lẩm nhẩm nói như kẻ đương ngủ mê :

— Ta... chưa chết ư ? Lạ... lạ thiệt ?

Một giọng nói của ông già vang lên, trả lời :

— Ngươi vẫn sống hẳn hoi mà !

Chu Sưởng vội cất đầu chực ngồi lên :

— Chớ động cựa. Nằm yên đó (tiếng ông già lại vang lên kịp ngăn chàng lại)

— Úi... úi ! (Chu Sưởng vừa ngóc đầu cựa mình thì xương cốt, mình mẩy đau nhức tưởng như muốn ngất lịm đi được. Chàng rú lên mấy tiếng, trong khi vẫn đưa mắt để nhận xem ông già nọ là ai, hình dạng hẳn là cổ quái lắm ?)

Nhưng vì không thể quay hẳn mặt lại, nên không trông thấy gì hết. Tiếng ông già hình như từ góc phía sau lưng chỗ chàng ẩm, và hình như từ bên trong vang dội ra chớ không phải lão đứng ngay gần đó.

Rớt từ trên cao mấy trăm trượng xuống vực thẳm mà không chết, quả là một kỳ tích !

Mạng sống con người có lúc cực mong manh, nhưng có lúc thì lại vô cùng vững vàng, hình như có một sự đảm bảo. A ! nếu vậy thì cái thuyết «số mạng» chẳng phải là hoang đường, chẳng phải là vu hoặc !

— Đa tạ lão tiền bối đã cứu mạng ! (Chu Sưởng đành nằm

http://tieulun.hopto.org

xuống, cất tiếng nói vào phía trong)

— Số chưa chết thì dù cột cả tay chân lại, ném vào lò lửa cũng không chết được. Ngươi rớt trúng vào bụi dây mây cách mặt đất trên mười trượng. Nhờ thế mà sức gieo xuống bị kìm hãm lại. Từ bụi dây mây lại rớt xuống một đợt nữa. bất quá chỉ đến trẹo gân, gẫy xương mà thôi...!

Rõ ràng là tiếng ông già nói từ phía sau chỗ nằm, nhưng Chu Sưởng không thể nhích người quay lại để ngó được. Chàng chép miệng, nói :

— Lão Tiền-bối cứu mạng, cái ơn ấy, vãn-bối suốt đời không quên được !

— Đó chỉ là «cơ duyên» thôi ! Nói gì đến ơn huệ với báo đáp !

— Xin cho biết họ tên để vãn bối ghi lòng tạc dạ và để tiện xưng hô ?

— Hà hà ! Đã lâu rồi.....lão quên cả tên tuổi rồi. Thì cứ kêu lão là «người trong núi».

— Ối ! ối ! (Chu Sưởng bỗng rú lên)

— Sao vậy ! Đau lắm phải không ?

Những hình ảnh thảm khốc, khủng bố vụt lại hiện lên trước mắt, Chu-Sưởng rú lên mấy tiếng rồi thổ ra một ngum máu tươi.

Chàng lịm đi một lúc. Phảng phất lại nghe tiếng «Ông già trong núi» nói :

— Chú không chết đã là một điều kỳ dị, hãn hữu lắm rồi ! Chớ bi thương quá. Nếu can-hoả động lên nội thương lại phát ra thì dù là thần tiên cũng không thuốc nào cứu chữa được!

— Dạ ! dạ ! (Chu Sưởng nuốt nước mắt) cố trấn-tĩnh bi thương, nằm yên lặng)

— Chú nhỏ à ! Tên họ chú là gì nhỉ ?

— Vãn bối họ Chu, tên là Sưởng.

— Theo học môn phái nào ?

— Gia truyền học nghệ...Cố phụ của vãn bối là Chu-Minh Trung.

— Vậy chú là con trai của «Kiếm thánh»...!

— Dạ ! Lão Tiền-bối hẳn là có quen biết tiên nghiêm...!

Ông già chép miệng nói :

— Trước đây vài chục năm, có gặp. Chú nói là «tiên nghiêm» ? Phải chăng là đã....

Chu Sưởng nhắm mắt lại, cố nén uất hận :

— Thân phụ, thân mẫu cùng hai em, nhân tỵ nạn ẩn cư trên đầu núi bên kia....

— A ! Hèn chi mà lão phu thỉnh thoảng thấy từ phía vực bên nà, có người bám dây thừng thả mình vãn, qua phía bên kia. Thì ra chính là gia-đình nhà chú, di-cư tới, ở láng giềng với ta đó.

Ngừng một chút, hỏi lại hỏi :

— Chú nói tiếp đoạn đuôi cho ta nghe ?

Chu-Sưởng nói :

— Vãn bối đi xa, về đến nhà. Thảm kịch đã xảy ra từ hồi nào rồi. Toàn gia bị giết. Thế rồi ngay đó, vãn bối bị kẻ thù vây đánh, rớt xuống đây....

— Vậy chú có biết kẻ thù của gia đình chú là ai ? Lai lịch họ thế nào ?

— Vãn-bối suy luận, tìm hiểu, ức đoán không ra !

Ông già trầm ngâm, hỏi :

— Vậy còn những kẻ vây đánh chú ...?

— Ba tên vây đánh vãn bối đều võ nghệ cao cường không thể tưởng tượng được !

Tiếng ông già «cười phì» :

— Chẳng qua là trong lúc quá bi thương, chú không kịp trấn tĩnh để đối phó. Nếu quả thực họ là tay cao cường ngoài sức tưởng tượng thì...cần gì phải đến ba người. Đi vây mà cũng không bắt sống được chú, hoặc ít nhất thì cũng giết chú tại chỗ, chết không kịp ngáp ! Cao cường cái đếch gì ! Hình dáng họ thế nào ?

— Một người có cái bướu thịt ngang giữa trán ; một người

http://tieulun.hopto.org

da trắng bệch, lợt lạt như thây kẻ chết trôi ; một người râu xồm, lộ xỉ...

— Họ đều dùng binh khí... ?

— Tay không cả.

— Tất cả chỉ có ba người thôi ?

— Bọn họ hẳn là đông lắm mới có thể hạ sát được cả gia đình vẫn bối như thế. Ba người ở lại mai phục..., hy vọng là giết nốt cả vẫn bối.

Một phút yên lặng. Chu Sưởng có cảm giác là ông già đương suy nghĩ điều gì.

— Cả ba người ấy, hình dạng cùng cao lớn, đẫy đà, như hộ pháp nơi cửa chùa ? (ông già lại hỏi)

— Phải đó ! Đúng thế !

Ông già « A ! » lên một tiếng rồi nói :

— Hình dạng to lớn như hộ pháp, mặt mũi như hung thần, có thể là tụi « Thập bát Thiên ma » chăng ? Nếu vậy thì võ nghệ cao cường là đúng. Nhưng tại sao phải... ba người này đánh một người còn thanh niên. Kỳ thiệt ! Kỳ thiệt !...?

Chu Sưởng gằn giọng nghiến răng, nhắc lại :

— Thập bát Thiên ma ! Mười tám vị Thiên ma... !

Ông già nói

— Đó chỉ là chợt nghĩ tới, chợt ức đoán như thế ! Rất có thể là lão đoán sai...

— Tại sao vậy ?

— Thập bát Thiên ma tuyệt tích giang hồ từ mấy chục năm rồi ! Cứ cỡ tuổi của họ, thì không thể là kẻ thù của « Kiếm thánh » được ! Không quen biết gặp gỡ, thì sao có thể kết thành thù hận ?

Chu Sưởng nghiến răng nói :

— Vẫn bối thề báo lại món nợ máu này... !

— Chú nhỏ à ! (Ông già ôn tồn nói) Chú không nên nóng vậy... chỉ sợ...

Chu Sưởng dự cảm như có điều gì chẳng lành, hoặc ngang

trái, vội hỏi :

— Chỉ sợ... chỉ sợ thế nào ?

Ông già càng hạ giọng, càng nhỏ nhẹ lời :

— Chu Sưởng à ! Chú cần phải có dõng khí, am đảm mà tiếp nhận lấy sự an bài « vô tình » này !

Chàng rùng mình, hỏi :

— Thế nào là sự vô tình an bài... ?

Ông già lặng yên, hình như suy nghĩ, hình như cân nhắc lời rồi mới nói :

— Tai nạn như thế mà chú sống được...

Chu Sưởng vội đón lời :

— Vẫn bối vô cùng cảm tạ, được Lão Tiền bối ra tay, cứu mạng cho !

Ông già thở dài :

— Không phải thế. Chú bình tĩnh và nghe ta nói đây : Thoát chết... nhưng chú biến thành kẻ tàn phế.

Chu Sưởng choáng cả người lên, ngây mặt, đờ mắt ra, cố xoay trở mình để xét lại các thương tích, nhưng đau quá, không cất tay lên được.

Đây là một sự thể quá thảm khốc, bi thương. Bốn chữ «vô tình an bài» sao mà tạo hóa quá tàn nhẫn đến thế ! Tàn phế ! là một sự kiện khủng khiếp, vì từ đây hết thảy hy vọng báo thù không còn nữa. Chí báo thù vẫn nung nấu trong lòng, mà ...tàn phế, tức là một hình phạt ghê gớm. Sống đó để biến thành một vật chứa đựng uất hận suốt đời. Nghĩa là bắt sống để mà chịu đau khổ ; là một cực hình quá khốc liệt..!

Chàng la lên :

— Tạo hóa hờn giận, thù hằn gì với ta ?.. Quỷ thần ghen ghét chi ta ?..Sao không giết ta đi..?

Tiếng la tuyệt giọng ấy, — mỗi tiếng là một «tiếng kêu đứt ruột» ! là «tiếng kêu ra máu».

Ông già thở dài sườn sượt.

http://tieulun.hopto.org

— Lão phu đã vận dụng tất cả khả năng rồi, chỉ có thể giữ cho chú...khỏi chết. Sức lão không thể cứu chữa cho khỏi thành...tàn...!

Chu Sưởng nghẹn lời, nói :

— Lão tiền bối ơi ! Vậy thì vãn bối hết...hết lý do để mà sống..Sống để làm gì chứ ?

— A ! Tại sao không sống ? Sống để mà làm...một cái gì? Sao chú vội coi thường mạng sống như vậy ? Tỷ dụ như lão phu đây gặp cảnh ngộ tàn khốc còn hơn chú nhiều. Vậy mà vẫn sống...sống nhăn ra đây ! Cảnh ngộ của chú đã thấm vào đâu ?

— Khốn nỗi ! Theo lão tiền bối cho biết, thì vãn bối đã thành kẻ tàn phế. Cái thân tàn tật, vô dụng, thà rằng chết đi còn hơn ! Chết còn hơn là...sống..mà..tàn..phế..vô..dụng..!

Càng về cuối câu, tiếng nói càng rời rạc, rõ là lời của kẻ tuyệt vọng, không tha thiết gì đến sanh mạng, không cần gì hơn là được chết sớm !

Chợt tiếng ông già trở nên rắn giỏi, đanh thép :

— Nhưng..công lực của chú vẫn còn nguyên kia mà !

Thực là kỳ quái ! Sinh lực từ đâu mà tới một cách điện chớp, khiến Chu Sưởng cắt hẳn đầu lên, duy có điều là chưa thể ngoái cổ nhìn lại phía sau được. Mắt chàng sáng hẳn lên, hỏi hỏ :

— Công lực của vãn bối chưa bị...tiêu tán ? (Hỏi rồi, chàng từ từ hạ thấp đầu, lại nằm xuống).

— Chưa tiêu tán. Đúng thế !

— Nhưng tàn phế..! (chàng hỏi) : Tàn phế đến cỡ nào ? Tàn phế tới..mấy chục phần trăm ?

Ông già nói :

— Chú bị vỡ hẳn xương đầu gối chưn trái ! Ta đã băng bó liền lại, nhưng rồi chân trái sẽ bị rụt ngắn đi chút ít..Ngắn chắc một tấc... đi lại sẽ thấm thọt.

Một tia hy vọng loé lên, mắt lại thao láo, sáng hẳn lên,

chàng vội hỏi.

— Chỉ có vậy thôi ư ?

— Còn nữa !

— Lão nói nhỏ, Chu Sưởng giật mình :

— Còn nữa..? Còn gì nữa ?

— Hết đẹp trai..Hà hà !

— Mặt mũi..chứ gì ?

— Không quan hệ sao ? Mặt mũi đầy... vết thẹo !

Chu Sưởng cố đưa tay lên sờ vuốt mặt. Phía tay mặt, một vết thẹo bằng ba ngón tay ghép lại, chạy lên tới tai. Phía bên trái, từ trán xuống gần tới cằm, sần sùi như vỏ cây khô, cóthể nói là toàn diện, chỗ nào cũng có thẹo, duy chỉ hai con mắt là nguyên vẹn.

Chàng nở một nụ cười khẽ reo lên :

— Khoái ! Khoái..! Thọt một chút cũng được ! Mặt mũi xấu xí không đáng quan tâm..!

— Tốt lắm ! Giỏi lắm ! Thế mới đáng là nam nhi chí khí ! Vận rủi trái ngược đến với ta, ta cười mà nhận lấy ! Có nhẫn nhục chịu đựng nổi những gì mà kẻ khác không kham chịu nổi, thì mới có thể làm được những việc khác thường, không ai làm được !

— Hiện giờ vãn bối không cựa mình được ? Chẳng hay như thế đã từ..

— Chú đã bị mê man mất tám ngày, tám đêm rồi !

— Tám đêm ngày ư ?

— Chứ gì ? May mà lão phu biết thuốc chữa thì mới chóng lành các vết thương như thế. Với tám ngày đêm, chú coi là lâu lắm sao ?

— Không dám ! Quả là một kỳ công. Ân huệ của lão tiền bối thực là tái tạo..

— Khỏi nói đến ân huệ gì hết ! Lão phu đã luyện xongliều thuốc trị cả nội ngoại thương, chế thành hoàn. Nuốt ngay bữa nay thì nội ngày mai có thể lên đường được. Giờ thì hãy gác

http://tieulun.hopto.org

mọi truyện lại, — để mai sẽ nói nốt..!

Dứt lời, nghe đánh «bịch» một tiếng. Một cái hộp nhỏ rớt xuống nơi đầu giường.

Chu Sưởng hết sức ngạc nhiên ! Lão quái nhân này tự xưng là «Cốc trung nhân», — người trong núi, — đã ra tay cứu chàng, thì tại sao lại không chịu lộ mặt ra ? Lại có điều bí mật gì đây ?

Nghĩ thế rồi, chưa cầm lấy b o thuốc vội, chàng mỉm cười và hỏi :

— Tại sao không cho vãn bối cái hân hạnh được biết...tôn nhan ?

— Hãy lo nuốt hết liều thuốc đi đã. Chớ mất thì giờ nói những truyện..vớ vẩn !

— Dù sao thì vãn bối cũng thấy... (chàng im bặt, không dám nói hết lời)

— Cảm thấy sao ? Hà hà ! Nghi ky... nghi ngờ chứ gì ? Hà hà hà ! Thì cứ nói toạc móng heo ra !

— Đâu dám nghi ngờ ! Vãn bối cảm thấy sự... khao khát được biết tôn nhan.. !

— Lão phu yêu cầu chú hãy... lo nuốt hết liều thuốc ấy đã. Lo cho lành mạnh đã !

Chu Sưởng đành nuốt tiếng không dám nói năng gì nữa. Chàng cầm lấy bao thuốc, mở ra coi. Tất cả có mười viên. Mỗi viên lớn bằng trái long nhãn.

Chàng nhắm mắt, cho dần từng viên một vào miệng, nuốt ực đi, vì hương vị cay nồng, chàng không dám nhai kỹ.

— Ngay phía đầu giường, gần chiếc gối có nước uống đó. Uống ngay đi cho thuốc dễ tan !

Chu Sưởng quơ tay với. Đó là một chiếc chén bằng gỗ, đầy nước trong vắt. Nước qua cổ họng, chàng cảm thấy mát rượi, lạnh thấu đến rún.

Nhưng một lúc sau thì nhiệt độ từ khoảng dưới rún từ từ lên cao, dần dần lan ra khắp người và tay chân. Nhiệt độ cứ

mỗi lúc mỗi tăng, toàn thân nóng sôi lên như ngâm mình trong lò lửa, mồ hôi đầm đìa, cuối cùng đầu óc chàng quay lộn, mê man, không biết gì... !

Đến khi tỉnh lại thì bao nhiêu đau đớn, tê bại biến đâu hết, thân mình nhẹ lâng đi.

Đống củi ở gần chỗ nằm, hình như mới được chất thêm vào, ngọn lửa cháy hừng hực, khói tỏa ra cơ hồ làm nghẹt hơi thở.

Chu Sưởng thử cựa mình. Không thấy trở ngại gì cả, chàng ngồi nhổm lên rồi đứng phắt dậy.

Vì nằm lâu, các khớp xương bất thần bị động tác mạnh, kêu lên « rắc rắc » và chàng loạng choạng, thiếu chút nữa thì tè nhào vô đống củi đương cháy.

Kỳ thực thì nguyên do chỉ tại chàng quên phứt đi mất là một chân bị thọt. Chợt nghĩ ra thế, chàng nhăn mặt, đau lòng vì lúc này mới biết mùi vị tàn phế là thế nào

Nhưng đã thành ra sự thực rồi, không còn phép nào thay đổi được ! Tai nạn như thế mà không chết, đó là một sự kiện hết sức kỳ dị !

Chàng cắn răng, chịu nhận sự thực rồi, tự nhiên là trong lòng khỏi bận tâm về phía ấy nữa, — lập tức ý nghĩ chuyển về phương diện khác, chàng vội quay mình đi nửa vòng, lòng khao khát muốn biết chân dung vị ân nhân đã cứu sống cho chàng.

Chu Sưởng ngẩng mặt lên, nhìn ra phía ngoài, cách chừng độ năm trượng, nhận ra là cửa hang. Bên ngoài cửa hang, mù mịt hơi sương tỏa ra, không nhìn rõ cảnh vật gì hết.

Quay hẳn mình vào phía trong, chàng nhận ra lại còn một tầng động huyệt nữa. Không dám liều lĩnh tiến vào, Chu Sưởng chắp tay, kính cẩn lên tiếng :

— Lão tiền bối !

Bên trong, tiếng ông già hỏi :

— Thế nào ! Đã khá chưa ?

http://tieulun.hopto.org

Chàng sung sướng, nói :

— Lão tiền bối ! Thuốc hiệu nghiệm như thần. Văn bối đã khỏi hẳn rồi !

— Tốt lắm ! Giờ chú có muốn nói gì... thì nói luôn đi. Khỏi khách sáo chi cả !

Chu Sưởng không dám nói văn hoa, nói gần xa gì hết. Chàng vào thẳng ngay vào đề chính :

— Văn bối muốn được trông thấy Tôn nhan !

— Ủa ! Chú nhất định đòi phải... được trông thấy ta ? Ta không phải là thần, cũng chẳng phải là thánh...!

— Lý đương nhiên là văn-bối phải rập đầu bái kiến !

— Từ mấy chục năm rồi, lão phu ở đây, chưa từng trông mặt một ai, ngoài trừ chú ra !

Chu-Sưởng nói :

— Vậy thì cũng là lần thứ nhất, đặc cách cho phép văn bối được thấy tôn nhan. Văn bối thành khẩn và thành tâm khẩn tạ Lão-Tiền-bối !

Ông già yên lặng một lúc, ho khù khụ mấy tiếng rồi nói :

— Cũng được ! Tạm phá lệ ! Cho phép chú là kẻ thứ nhất kể từ khi ta ở đây, - được trông thấy «bộ mặt thật» của ta. Vì ta nghĩ rằng như thế hoặc giả cũng giúp ích cho chú được phần nào chăng !

Chu-Sưởng đứng yên, chắp tay chờ đợi.

— Còn nghĩ gì mà chưa tiến đó ? (Tiến ... ông già hỏi).

Chu-Sưởng «Dạ !» một tiếng thật to rồi cất bước.

Chàng thậm thọt đi, lòng thì nơm nớp, không rõ bên trong thế nào, lão nhân hình dạng tiên phong đạo cốt ra sao ?

Phía trong động, ánh sáng rất lọt.

Hình ảnh thứ nhất thâu vào mắt Chu Sưởng là một chiếc bàn với một chiếc ghế gỗ, chỉ là do những nhát dao đẽo gọt qua rồi ghép lại.

Chiếc bàn rất lớn, chồng chất rất nhiều lương thực.

Kế, liền bên là chiếc giường, cũng thô sơ như chiếc bàn.

Trên giường trải lá khô thay cho chiếu nệm.

Chợt nghe tiếng ho từ phía sát vách.

Chu-Sưởng nhảy theo.

— A ! (chàng khẽ rú lên một tiếng tim đập mạnh, tưởng chừng có thể nhảy ra ngoài lồng ngực)

Quả tình lúc đó, - dù đã nhờ tiếng ho báo trước, biết trước là tiếng người rồi, - nhưng đối tượng, qua mắt chàng mới trông ra nhìn, thì chỉ là một quái vật với lông lá lôm xôm, bờm tóc xoắn tít lại lẫn với râu, thành từng mảng, từng bệt, với một con mắt loáng như tia điện loé ra...

Trên mình quái vật khoác áo, đúng ra chỉ là những mảnh vải rách cột lại với nhau. Qua những chỗ hở, thì thân mình quái vật chỉ là một khối thịt, mà hai chân thì cụt tới ngang đầu gối ! Quái vật ngồi trên đầu giường áp với vách.

Tiếng cười «hà hà...» phát ra từ cái khối thịt bất thành hình ấy :

— Chú nhỏ à ! Chú bị tàn tật, nhưng so với lão phu đây thì còn là may mắn nhiều !

Chu Sưởng chợt nhớ rằng mình đã lỡ «rú» lên một tiếng. Chàng vội quỳ xuống :

— Thứ lỗi cho văn bối, vì quá kinh hãi và nhất là đã quá xúc động !

— Đứng lên, ngồi vào ghế kia.

Chu Sưởng rập đầu, vái một vái, đứng lên, tiến lên, ngồi xuống ghế. Chàng yên lặng chưa biết nên phải nói câu gì trước ?

Ông già khẽ hất hàm, nói :

— Trước hết chú cần phải ăn mấy món rau, đậu và lương khô ở trên bàn đó, cho đỡ đói lòng...!

Nghe lão nhắc đói, Chu Sưởng tự nhiên thấy ruột nóng như lửa, đói như bị cào cấu, tưởng như run với sản lãi dương, hàm loạn, đụ ngoáy vào rún vậy.

http://tieulun.hopto.org

Chàng không khách khí, miệng «dạ !» một tiếng thì tay đã chộp một trái cây, lớn bằng cái tô, tọng luôn vào miệng. Giả như lúc này lão nhân chơi ác, kêu gọi chàng một tiếng, thì chàng chết nghẹn mất.

Trái cây ngọt lạ, ngọt đến gần như là đắng, chất nước sánh như mật ong đặc, hương vị tuyệt thơm.

Chàng nuốt hết trái ấy rồi, mới hỏi :

— Tiền bối ! Đó là trái gì ?

— Trái sữa ! Duy chỉ vực sâu này là có, bổ nguyên ích khí, không kém nhân sâm quả.

— Trái sữa ? Lớn quá, mà hương vị khác lạ.

— Ta đặt cho nó cái tên ấy. Không phải là loại vú sữa vẫn có bán đâu. Chú hôn mê tám ngày tám đêm, toàn nhờ chất sữa của trái đó mà không chết đói, lại khỏi phục chân lực rất lẹ.

— Có thế chứ ! (miệng nói, tay không quên làm việc, chàng lại với lấy một trái nữa. Lần này ăn thong thả, nên có thể nói chuyện được) Chàng hỏi :

— Lão tiền bối hẳn là từng gặp tai nạn gì ghê gớm và bi thảm ?

Lão nhếch mép, ngửa cổ lên cười một cách bi thảm, rồi gật đầu, nói :

— Tai họa của lão phu, thực chẳng kém gì chú..!

— Vãn bối được phép nghe thuật lại chăng ? (chàng ngừng lại không ăn, và đợi lão nói).

— Kiếp sống của lão phu tới phút này là hết rồi. Khỏi phải nhắc lại làm gì !

Cả hai bên đều có tâm sự, đều muốn giấu kín.

Chu Sưởng ăn hết ba trái sữa, lửa đói xẹp đi hết, tinh thần phấn chấn lên. Nhưng cứ nghĩ đến mọi việc sẽ tới, chàng muốn khóc lên được.

Lão quái cất tiếng phá tan sự thầm lặng :

— Chú nhỏ à ! Ngày mai, ngay từ mờ sớm, chú sẽ ra khỏi

vực này ?

Lòng ruột Chu Sưởng rạo rực nao nao lên, - một phần vì cảm ân, một phần vì thương xót thay cho lão quái từ mấy chục năm, tàn phế, và tuyệt đối cô độc.

— Còn Lão Tiền bối ? Sao ?

— Ta sẽ... cùng nát với cỏ cây ở nơi này !

— Ố ..! Không được... ! Vãn bối nguyện sẽ phụng sự Lão tiền bối cho đến khi... trăm tuổi !

— Hì hà hà ! hà hà ! Kể cũng thú thiệt ! Chú nhỏ à ! C' ù có lòng tốt, ta cảm động lắm. Nhưng đối với nhân sinh, lão phu đã chán ngắt rồi, chẳng biết thích thú gì nữa. Có một điều là ..

Lão yên bặt đi, chỉ thấy hai môi hơi mấp máy như người đương khấn thầm, cầu tài trước tượng Phật, tượng Thánh vậy.

Chu Sưởng nhắc lại :

— Chỉ có một điều... ! Nhưng là điều gì chứ ?

— Một điều. . . một . . . một tâm nguyện, một điều tâm nguyện. Nhưng điều tâm nguyện, - theo sự thực, - thì không thể hoàn vẹn được, chỉ vì, chỉ tại... (Lão thở dài) ôi chao ! Lòng ta đã chết mà ý niệm không tiêu tan nên thể xác cứ còn vất vưởng mãi, A ! Biết làm sao bây giờ !

Một giọt nước mắt (vì lão có một mắt) long lanh như hạt ngọc lăn động trên đầu khoé mắt lão.

Chu Sưởng nói một cách thành thật, khẩn cầu :

— Vãn bối có thể... giúp được chăng ?

— Không... ! .

— Lão tiền bối sao cứ chịu khổ thế ?

— Vận mạng hẩm hiu như thế này... chẳng khổ sao được ? Đành chịu.. !

— Vừa rồi Lão tiền bối nói đến một điều tâm nguyện chưa toàn vẹn ?

— Khi đại hạn tới rồi, thì... bất cứ là việc gì chẳng hết thì cũng tự nó hết !

http://tieulun.hopto.org

— Cho phép..vãn bối được một phen tận lực ?

— Khỏi phải nữa mà !

— Vãn bối thành tâm, mong được tận lực.

— Nhưng lão phu không muốn làm ân, để đòi hỏi, đòi ép ai hết !

— Vì sao lão tiền bối lại có ý nghĩ bất hợp tình như thế ?

— Tánh lão phu không muốn phải chịu ơn của ai ?

— Nói vậy thì vãn bối đây chịu ái ơn cứu sống của Lão tiền bối ..chẳng hóa ra là một sự lỗi lầm hay sao ? Vãn bối thực không hiểu...!

— Chú nhỏ ! Chuẩn bị để mai lên đường thực sớm.

Chu Sưởng như không nghe thấy lời lão hối thúc. Chàng cứ tiếp tục câu vừa nói :

— Vãn bối thực không hiểu, không phục chút nào cả ! A ! Phải rồi ! Phải chăng Lão Tiền bối e rằng vãn bối thọt cẳng, không làm được việc ?

— Lão phu không nghĩ thế đâu !

— Nếu như Lão tiền bối không cho vãn bối được thỏa mãn sự yêu cầu ấy, — chàng cố ý gằn tiếng, nói lớn) — vì đó cũng là một điều tâm nguyện của vãn bối, — (chàng lại nhắc lại), nếu không thỏa mãn điều yêu cầu ấy, thì trọn đời vãn bối sẽ đau khổ, không an tâm.

— Chú nhỏ à ! Chú có lòng tốt. Thế là quá đủ rồi ! Khỏi phải..khỏi phải..!

Chu Sưởng quỳ phắng xuống, giọng nói khích động, thành khẩn :

— Lão tiền bối không chịu thì vãn bối thề không đứng dậy, thề quyết không dời khỏi đây.

Nước mắt lão vụt tuôn ra, như hạt sương bám khắp chòm râu. Một lúc, lão gật đầu nói :

— Đứng lên !

— Lão Tiền bối chấp thuận điều thỉnh cầu chứ ? (chàng vẫn quỳ, không nhúc nhích).

— Ủi chao ! Lão phu chấp thuận điều ấy ! Nhưng... nhưng đó là việc do lão phu nhờ chú, cầu ở chú. Nghe chưa ? Chớ điều lầm ! Chớ mắn theo cái ý nghĩ là để trả ơn lão phu. Nghe chưa ? Chú nhận lời giúp, - may mà thành công, chẳng may thì thất bại. Thành bại do cơ duyên !

Vãn bối hiểu ý. Xin vâng lời dạy !

Nói xong, Chu Sưởng tự động đứng lên, trở lại ngồi xuống ghế.

Ông già chớp chớp mắt một hồi lâu mới cất tiếng nói :

— Lão phu thỉnh cầu chú giúp cho.., một việc...

Chu Sưởng cảm thấy xúc động, không nỡ ngẩng mặt lên nhìn lão. Chàng khẳng khái đáp ứng :

— Xin cứ truyền bảo !

Hình như lão nói qua hơi mũi khụt khịt, nghẹn ngào.hồn nên rất khó nghe :

— Đó là một tâm nguyện. Chính vì điều ấy mà lão phu còn cố kéo dài kiếp sống tới giờ.... một kiếp tù đầy địa ngục thì đúng hơn...

Ngừng hẳn một lúc khá lâu... lão cất tiếng rõ ràng và như một mệnh lệnh :

— Lão nhờ chú, với điều kiện là tùy theo cơ duyên thuận tiện đưa tới... gặp thì làm... Không nên miễn cưỡng, nếu như cơ duyên không tới... Có thể hiểu là việc nó tự nhiên đến chớ không phải lăn lộn, khổ công nhọc sức đi tìm mà được. Chú nghe rõ chứ !

— Dạ ! vãn bối hiểu là : Thí dụ ngẫu nhiên giữa đường gặp sự bất bình thì ra tay, chớ không phải đội cái danh là hiệp khách để đi lùng kiếm sự bất bình. Có phải thế không ạ !

— Đúng thế ! Nhưng chưa đủ. Ngẫu nhiên gặp đó, nhưng cũng nên thuận lẽ, thuận với sức mình. Chớ bắt chước cái lối làm vương cử đỉnh, nặng quá đến lòi cả hai mắt ra.

Thâm tâm Chu Sưởng đã quyết rằng bất kể điều nguyện vọng của lão là thế nào, - dù khó khăn gian hiểm đến đâu, -

http://tieulun.hopto.org

cũng hoàn thành cho kỳ được. Nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng chàng cứ đáp ứng :

— Dạ dạ ! Vãn bối xin ghi nhớ !

— Chú có biết vì sao thân hình lão biến ra đến như thế này không ?

Chu Sưởng cười thầm, vì là lần đầu tiên gặp lão, và việc xảy ra cách đây từ vài chục năm trước khi chàng ra chào đời thì làm sao biết được.

— Xin Tiền bối thuật chuyện lại.

— Lão bị bạn thân, bạn tri giao hãm hại !

— Úi ! bạn thân ư ? Bạn tri giao mà lại hại nhau đến nước ấy ư ?

— Đúng thế. Ngoài mặt hắn đầy từ thiện, đầy Phật tướng, mà trong lòng thì..úi chà ! tim, gan, phổi, ruột hắn toàn là thuốc độc, dao găm !

— Người ấy..Hắn là ai ?

Ông già gằn từng tiếng, nói :

— Võ lâm Sinh Phật..Tây Môn Vọng !

Chu Sưởng kinh ngạc đến nỗi cả người lên.

«Võ lâm Sinh Phật Tây Môn Vọng» thì thiên hạ đều lừng danh, đứng hàng số một, số hai trong làng chánh phái «bạch đạo», nổi danh nhất về những hoạt động giúp người yếu, trừ kẻ gian ác, ủng hộ chánh nghĩa. Vô số người chịu ơn của hắn. Chính phụ thân chàng là Kiếm thánh từng nói và khen ngợi Tây Môn Vọng. «Ông già trong túi» đây kêu hắn là tri giao, vậy mà bị hắn hãm hại ? Thực là một trường hợp khó hiểu !

Chu Sưởng kinh hoàng la lên :

— Ủa ! Sao lại..Tây Môn Vọng ?

— Chú không tin ư ?

— Không phải là..không tin. Có điều là..?

— Chú bị mê hoặc vì cái danh tiếng «Sinh Phật» của hắn ! Hắn là..Sinh Phật mà..

Thanh danh của hắn... không có xấu mà !

— Thanh danh không xấu, - trái lại được xưng là khác. Nhưng chính vì sự trái ngược ấy mà lão phu mới kêu hắn là «Phật diện, xà tâm» !

— Xưa kia, lão tiền bối giao du rất thân với hắn.

— Không thân thiết, sao lại kêu là tri giao ?

— Nếu vậy Lão tiền bối cũng là bậc tên tuổi, dị nhân trong hàng võ lâm !

— Khỏi bàn đến điều ấy ! Việc ta yêu cầu là nhờ chú tìm kiếm cho ta một người...một...

— Xin cho biết tên ?

Giọng lão thê lương bi thảm :

— Hoa hậu Trương Phương Huệ...

— Ủa ! Hoa hậu... Trương (quả tình cái tên Tây Môn Vọng chưa khiến cho chàng phải kinh ngạc cỡ hồ muốn tê người ra như khi nghe nói đến Trương Phương Huệ).

— Chú nghĩ gì ?

— Phải chăng chính là Võ lâm Đệ nhất Mỹ nhân theo như truyền thuyết trên chốn giang hồ ?

— Chớ sao ? Có gì phải sửng sốt... :

— Là cừu địch của Lão Tiền bối chăng ?

Lão cười một cách đau khổ :

— Là vợ của lão phu !

Chu Sưởng lè lưỡi đến nửa ngày chưa rụt lại được. Hồi lâu chàng rụt rè hỏi :

— Nếu vậy thì Lão Tiền bối chính là Trung nguyên Đại hiệp Gia cát Vương» mà tên tuổi lừng lẫy trên khắp giang hồ từ xưa ?

Lão hơi gật đầu :

— Chú nghe rộng, biết nhiều, đáng mặt là con cháu của «Kiếm thánh».

Lúc này, Chu Sưởng càng cảm thấy lòng khích động mạnh.

— A ! Một vị Đại hiệp lừng danh một thời mà rút cục đến

http://tieulun.hopto.org

tàn phế, cô khổ, cơ cực đến nỗi này (chàng than ngắm trong bụng rồi cất tiếng hỏi) : Lão Tiền bối yêu cầu vãn bối t m gặp Trương Lão Tiền bối để... để... (chàng lắp mãi tiếng « để...» mà không biết nên phải nói tiếp vào như thế nào ?)

Đột nhiên lão quái thét lên :

— Không được kêu mụ là... Tiền bối. Mụ không xứng với tiếng tôn xưng ấy.

Chu Sưởng ngẩn mặt ra :

— Vãn bối hoàn toàn chẳng hiểu gì cả ?

Răng nghiến kêu kẹt kẹt, mắt lừ lừ đầy oán độc, Gia Cát Vương hậm hực giọng :

— Hừng ! Thuở ấy... lão phu và Tây Môn Vọng, vô tình trong cùng hâm mộ, theo đuổi một người con gái, - một tuyệt đại giai nhân. Kết quả là lão phu chiếm được trái tim của giai nhân. Lập tức lão phu bỏ hẳn lối sanh nhai lãng đãng, không hoạt động theo kiếp giang hồ nữa. Kết hôn rồi định cư tập nghiệp. Tây Môn Vọng tỏ ra đứng đắn, không coi lão phu là tình địch. Hắn vẫn đi lại thăm hỏi như thường. Lão phu càng tâm phục nhân phẩm của hắn.

Thấy lão ngừng lại, Chu Sưởng xen vào hỏi :

— Người con gái ấy, - vị giai nhân ấy là... hẳn là Hoa hậu Trương Phương Huệ ?

— Chẳng hắn thì còn ai vào đấy ? Lấy nhau được một năm thì sanh một đứa con gái. Lão phu thương quí hơn hòn ngọn trên tay. Thế rồi...

— Tại họa xảy ra ? (Chu Sưởng buột miệng hỏi).

— Lặng yên nghe đây ! Tai họa khác xa với thảm họa ! Thế rồi... sau cuộc kết hôn năm thứ ba, đứa con lã được đúng hai tuổi... Năm ấy là cách đây hai chục năm có lẻ rồi lão phu lần mò tới khoảng núi trên kia để hái thuốc luyện linh đơn. Không ngờ Tây Môn Vọng theo gót cũng tới... (lão thở gấp, và nói tiếp) Hắn... hắn nói trắng ra rằng. Hắn không thể cắt đứt tơ tình với Trương Phương Huệ được

ng những vậy, hắn còn cho biết từ một năm qua, hắn vẫn ứt đi lại với tình nhân.

— Lão tiền bối có thể tin được lời hắn sao ?

— Cố nhiên là không tin ! Nhưng hắn đưa ra một vật để chứng !

— Chứng vật ? Trời...!

— Hắn đưa ra chiếc bà bao của con đốn kiếp Trương ơng Huệ để chứng thực cho việc thông gian, và còn nói ở dĩ con đốn kiếp ấy chán ghét lão phu chỉ biết vùi đầu việc luyện võ, luyện thuốc. Sự thực có chứng cớ như thế. phu không thể không tin lời hắn...!

— Sau rồi..ra sao ?

— Tây Môn Vọng thú thực rằng : Nhân một phút mê hoặc c đẹp, hắn chót phạm vào một lầm lỗi lớn, không mặt nào dám nhìn ai nữa. Hắn cương quyết yêu cầu lão phu hắn đi !

— A ! Lại thế kia ư ? Thực xứng đáng là dệ tử nhà...

Lão cắt lời chàng, và nói tiếp :

— Lúc ấy, quả tình lão phu cảm động hơn là xúc động. Lão phu chỉ tự trách vì mình lơ đễnh, thiếu bổn phận..và ho Tây Môn Vọng biết là từ nay mình sẽ đi biệt tích, mặc ên đời, mặc cho chúng tự do được vẹn nguyện ước. .với

Nói đến đây, lão đổi một chén nước. Uống rồi lại tiếp tục huyện :

— Lão Tiền bối nghĩ và xử trí, quyết đoán lối đó là chân cả mọi phương diện. Thế thì thảm họa bị tàn phế lại là truyện khác...

Như không để ý đến lời Chu Sưởng nói, Gia Cát Vương ếp tục :

— Thế rồi..thế rồi, thừa lúc lão phu không đề phòng. Sinh Tây Môn Vọng hạ độc thủ, đánh mù một mắt của lão phu· ánh bất ngờ, không kịp trở tay, và công lực của hắn vốn

http://tieulun.hopto.org

cao siêu hơn, hắn lại dùng gươm chặt lìa cả hai chưn rồi dẫy lão phu xuống vực thẳm này..!

Chu Sưởng nắm tay dập mạnh xuống bàn. Mặt bàn dầy tới một gang mà cũng uốn mình nhảy cỡn lên, khiến cho đống lương khô lăn rớt cả xuống đất. Chàng lúi húi lượm đặt trả lại chỗ.

— Một là mạng chưa chết — hai là số bị dẫy ải chưa thoát nợ trần, lão phu rớt xuống trúng vào một lùm giây mây gần phía chân vách núi, không bị nhừ xương, nát thịt. Nơi vực này lại rất nhiều những cây thuốc lạ, dùng chữa nội ngoại thương và dùng thay cho món ăn rất tốt, cho nên mới sống được (lão thở phào một cái) Đại để câu truyện tóm tắt là thế..

— Lão Tiền bối sai vãn bối tìm gặp Trương Phương Huê là có ý..?

— Nó là đứa tội khôi ! Giết nó đi !

— Dạ :

— Nhưng chờ quá miễn cưỡng, có thể tùy nghi, thuận tiện cơ hội thì mới làm !

— Vãn bối chắc là làm được việc đó !

— Việc nữa là, tìm kiếm được con gái lão, thay thế lão phu trông nom coi sóc nó. Năm nay, nếu nó còn sống, thì cũng khoảng mười sáu, mười bảy tuổi..!

— Vãn bối có thể tìm ra và chu toàn được !

— Thế là đủ rồi. Lão phu chết đi, có thể nhắm mắt được. Hoặc giả cũng là ý trời xui khiến được gặp chú trong khi tuyệt vọng. Quả tình lão phu chỉ cầu có thế... và ủy thác vào một mình chú hết thảy !

— Nhưng còn... ?

Lão vội nói chặn ngay :

— Còn Tây Môn Vọng chứ gì ? Mặc nó ! Lão phu đã tính việc, và từng dặn chú không nên miễn cưỡng làm quá sức!

Tội hắn lớn, hắn cũng là tội khôi. Vả lại sau khi đã được Tiền bối cho biết là mọi việc bỏ qua, tự mình đi biệt tích, mà

còn nhẫn tâm hạ thủ. Tội hắn tầy trời, như thế mà lại không nói gì đến.

Lão thở giải, nói :

— Không nên miễn cưỡng mà !

— Vì sợ công lực hắn quá cao chăng ?

— Hừ ! Công lực quả cao. Cái ấy dã hẳn. Nhưng tâm nguyện của ta chỉ cầu có thế thôi. Chu toàn được hai việc là mãn nguyện rồi. Không nên quá sức, quả miễn cưỡng !

— Trước hết, Lão tiền bối hãy lìa khỏi đây. Vãn bối kiếm chỗ khu đảo để Lão tiền bối yên thân. Sau này lệnh nữ sẽ được tin... để đoàn tụ.

— Lão phu đã nguyện không nhìn mặt ai hết !

— Luôn cả lệnh nữ sao ?

— Phải !

— Vì sao chứ ?

— Vì đại nạn của lão phu đã tới nơi... ?

Chu Sưởng kinh hãi, nói :

— Lão Tiền bối tuy vậy mà trông còn khoẻ mạnh ?

Lão nhếch mép cười một cách đau khổ :

— Tàn phế cả hình hài, cả tâm hồn rồi... Cái xác sở dĩ còn sống đây chỉ nhờ vào sức thuốc mà thôi. Thuốc chỉ có thể cho khỏi chết trong một thời gian nào đó, có giới hạn. Chứ không thể nối dài mạng ra được. Lão phu nghiên cứu được, nên biết rõ điều này lắm. Ngoài ý lý ra thì vấn đề mạng cũng phải tin...

Chu Sưởng ngậm ngùi, rơm rớm nước mắt :

— Dù thế chăng nữa thì Lão Tiền bối cũng không nên...

— Chớ lại nhai nhiều lời quá ! (lão gạt phắt ngay đi). Lão thân thể không toàn vẹn đồng thời muốn giết con nghiệt tử ấy đi thì mới nhắm được mắt. Vô luận là thế nào, thằng bé kia cũng là con của nghiệt phụ sanh ra, thì tình cha với tình mẹ con cũng giống nhau, cho nên không thể, cũng không muốn gặp mặt nó.

Đây là điểm chính yếu. Lão nói rằng Đại hạn đã gấp lắm.

http://tieulun.hopto.org

chỉ là câu nói che đậy, cưỡng ép. Chu Sưởng hiểu thế rồi tự nhiên biết rằng lúc này không thể cưỡng bách lão bỏ nơi đây dời đi nơi khác được. Nếu cố ép, sẽ có sự chẳng lành xảy ra. Chàng tính rằng, hãy cứ tìm kiếm cho ra con gái lão đã, sau đó sẽ liệu.

— Vậy thế lệnh nữ tên là gì ?

— Mới sanh ra thì tên nó là Minh Châu. Sau này nó theo mẹ, ở với tên gian phu, chắc là đổi tên khác !

— Hình dạng cô Minh Châu có gì đặc biệt để dễ nhận biết?

— Tìm kiếm được mẹ nó, tự nhiên là biết nó ở đâu.

— Dạ dạ !

— Ta có hai vật này, trao cho chú.

Dứt lời, lão bới ở dưới lượt lá khô nơi đầu giường, lay ra một chiếc hà bao đã cũ với một cái túi nhỏ bằng vải :

— Chiếc hà bao này là trước đây mười lăm năm, Tây Môn Vọng đưa ra làm bằng chứng. Lão phu còn giữ được đây. Tìm được con nghiệt phu Trương Phương Huệ, thì trao tận tay nó, và nhớ... đây : Chú không cần phải ra tay...

— Không giết nụ ?

— Có giết ! Nhưng không cần chú phải gia tay. Trong hà bao này có chất thuốc độc, hơi chạm vào là phải chết (lão nghiến răng kèn kẹt) Phải chết ! chết một cách thê thảm, dù thuốc trời cũng không cứu chữa được ! Thuốc này do mười năm khổ công nghiên cứu mới chế ra được. Nhớ lấy ! Nhớ lấy. Chú mà mở ra thì chú uổng mạng !

Thu Sưởng rùng mình :

— Độc dữ vậy ?

— Phải thế chớ ! Như vậy chẳng khác gì chính do tay lão phu đã giết được con ác phu. Có vậy thì chết mới có thể nhắm được mắt.

Chu Sưởng hỏi :

— Còn cái túi nhỏ ?

— Gặp mặt con Minh Châu, trao túi nhỏ này cho nó, và bảo nó rằng : Đây là di mệnh của lão phu...

Nói xong, lão cẩn thận trao vào tay Chu Sưởng, đoạn lại nói tiếp :

— Cái hà bao, chú không được mở ra. Cái túi nhỏ cũng không được mở coi. Trao cái túi tận tay con Minh Châu, chớ để lạc vào tay kẻ khác...! Nghe !

— Vãn bối ghi nhớ rồi !

Lão thở phì một cái :

— Ái chà ! Lão phu đời hỏi ở chú nhiều quá, nhiều quá ! Làm làm quá...!

— Có gì đâu ! Lão tiền bối chớ nghĩ thế ! Mạng sống của vãn bối là do Lão Tiền bối ban cho. Việc nhỏ này..xá kể..! Đáng toan nói là Ân đức ấy biết lấy gì báo đáp, — nhưng sợ lão không bằng lòng nghe nói Ân, huệ, nên vội im bặt.

— Chú ra phía ngoài nghỉ ngơi. Trời cũng sắp sáng, lo mà khỏi nơi này !

— Đây có lối thông ra phía ngoài núi không ?

— Có chứ ! Năm xưa, lão phu lần mò đi hái thuốc tìm ra một lối bí mật. Sớm mai, chú cứ theo lòng vực này đi về phía đó, chừng năm sáu dặm sẽ thấy một dòng khe chảy xuyên qua núi. Phía trên khe, cây cỏ phủ kín, vô tình khó thấy được. Mùa này không phải mùa mưa, lòng khe nông cạn, có thể lội dọc lòng khe để ra phía ngoài...Nghe rõ chưa ?

— Dạ ! Vãn bối nghe rõ.

— Vậy ra ngoài kia, tạm nghỉ ;

— Dạ, dạ !

8 —TRỜI SẦU ĐẤT VÌ « DUYÊN, HẬN »

Chu Sưởng đứng lên thi lễ rồi quay trở ra.

Đống lửa ở gian ngoài gần tàn. Chàng vội lấy củi chất

http://tieulun.hopto.org

thêm vào rồi ngồi tựa mình vào vách, nghĩ xa, nghĩ gần, tâm tình như nước thủy trào cuồn cuộn dâng, muốn phát điên lên được.

Lạo nhiều hình ảnh, bi thảm, tàn khốc, hãi hùng lần lượt như diễn ra ở trước mắt.

Nghĩ đến kẻ thù đã tàn sát cha, mẹ, hai em, nhất là mẫu thân chàng bị gian sát, khiến chàng đau lòng không muốn sống nữa.

Tủi với hận khiến chàng nghẹt cổ họng, gần như tắc thở, làm sao có thể nằm xuống ngủ đi được.

Chu Sưởng quơ tay lên đầu, bứt ra từng nạm tóc, ném vào đống lửa. Máu từ chân tóc ứa ra, chảy qua trán, xuống mặt mà cũng không hay biết, tựa hồ có như vậy mới tạm quên được chút nào đau khổ đương cào cấu, cửa xé ruột gan.

Ngọn lửa dần dần thấp xuống. Một hồi lâu tắt hẳn. Hơi lạnh từ phía ngoài lùa vào.

Chu Sưởng đờ người, tựa mình vào vách đá không chút động cựa, mắt vẫn mở thao láo không chớp... Ước chừng một, rồi hai trống canh trôi qua,... đột nhiên một bóng đen từ cửa động đi vào...

Chu Sưởng giật mình. Bản năng tự vệ của con nhà võ, tự nhiên là phản ứng lại ngay. Chàng vung tay, định tống ra một chưởng...

— Chớ ! Chớ !...

Đó là tiếng « Ông già trong núi » Gia Cát Vương.

Chu Sưởng vội thâu chưởng về. Lúc ấy cái bóng đen đã cửa động tiến gần tới chỗ Chu Sương ngồi rồi. Chàng định thần nhận ra là chú vượn lớn, hai tay ôm các trái cây, và lương thực.

Con vượn trừng trợn mắt, nhăn răng ra nhìn chàng có vẻ bênh hung lắm. Giữa lúc đó thì Gia Cát Vương cũng vừa vặn vọt tới bên mình Chu Sưởng, giơ tay vẫy con vượn mà rằng :

— Đại hắc à ! Lại đây ! Đây là bạn mà !

Con vượn hiểu ý, nhìn Chu Sưởng rồi gật gật đầu. Liền nó quay mình tiến vào phía bên trong.

Gia Cát Vương giải thích cho chàng hiểu :

— Lão phu nuôi con vượn này từ khi nó còn nhỏ, đặt tên là Đại hắc. Nó hiểu ý người, nhưng vẫn còn dã tính, hung n. Sức nó mạnh ghê gớm, tay võ nghệ tầm thường không thể gần nó được. Nó được một điểm là hết sức trung thành và m chỉ đi kiếm lương thực. Nhiều khi nó có thể nhịn đói để ường cho cho lão phu ăn...!

Nói tới đây, ông già nhìn ra phía cửa động, rồi tiếp :

— Chú nhỏ à ! Lên đường đi thôi !

Thâm tâm Chu Sưởng bỗng nhộn lên một mối tình tự uyến luyến. Tuy mới gần lão trong một thời gian ngắn ngủi, chàng coi lão như bậc trưởng bối thân thích. Về một ương diện khác, «ông già trong núi» lại là một nhân vật tên ội trên giang hồ trước kia, — vậy mà gặp phải tai họa kỳ m như thế, — tự nhiên chàng này ra cái tâm lý đồng bệnh ơng liên, — lại còn một phương diện nữa là cái ơn cứu ng, quả thực là lớn, không thể lấy gì báo đáp được. Chàng i lão như cha, như mẹ vậy !

Trong lòng rộn lên những tình tự ấy, tự nhiên là hiện cả nét mặt. Chu Sưởng bùi ngùi muốn khóc.

Ông già nhìn chàng rồi cười mà rằng :

— Hà..hà ! Đường đi của chú còn dài, còn nhiều gian khổ, hú phải mài giũa ý chí cho sắc mạnh mới được !

Câu nói của lão tuy vậy mà ngụ ý sâu xa, khiến Chu ưởng cảm động muốn rớt nước mắt.

Chàng nghẹn ngào, nói :

— Đa tạ Lão Tiền bối chỉ giáo !

— Chú nhỏ à ! Lão phu năm nay mới sáu chục tuổi. Chỉ n kêu là Tiền bối thôi ! Chớ dùng chữ «lão» quá đáng !

— Dạ, dạ !

http://tieulun.hopto.org

— Ra khỏi vực này rồi, chú định hoạt động gì ?

— Tìm kiếm kẻ thù.

Lão cười và hỏi :

— Chú tự xét công lực của chú thế nào ?

Như bị một thùng nước lạnh tưới lên đầu, Chu Sưởng cúi đầu, thở dài.

Đúng thế ! Với công lực của chàng thì nói chuyện báo thù chỉ là nói khác, là ảo tưởng, là tức cười !

Công lực của phụ thân chàng cao siêu đến thế mà còn bị giết, huống chi chàng, dù có học được tuyệt chiêu, nhưng cũng chưa phát huy được hiệu lực thì địch sao nổi với kẻ thù.

Gia Cát Vương cười, khẽ vỗ vai chàng :

— Chú nhỏ ơi ! Chớ thán nản, nhụt cả chí khí ! Trời có thể cho ta thời tiết tốt, hưng trời không gieo hạt, cấy lúa cho ai bao giờ ! Lão phu vì bị tàn phế quá cỡ rồi, vả lại không còn thì giờ để cố gắng hơn nữa, cho nên đành chịu vậy đó thôi. Nhưng có câu này tặng cho chú trước lúc chia tay. Câu ấy là Có chí báo thù thì mười năm chưa phải là muộn. Chú phải tìm kiếm danh sư để luyện thành tuyệt nghệ thì mới báo thù được. Có điều rằng thật danh sư thì khó kiếm lắm !, Hết thảy phải có « cơ duyên » mới được !

Chu Sưởng gật đầu nói :

— Văn bối ghi nhớ lời vàng ngọc.

— Với công lực và kiếm thuật của Lệnh tôn mà còn bị kẻ thù giết hại, đủ thấy kẻ thù ấy ghê gớm đến thế nào. Tìm được danh sư học thành tuyệt nghệ rồi, lại cũng phải hết sức cẩn thận hoạt động thì sau mới khỏi hối tiếc !

— Dạ ! Đúng thế !

— Lão phu với Lệnh tôn tuy không giao tình thân thiết, nhưng đã là chỗ tình đồng đạo, và lại lão phu cũng hâm mộ, và tâm phục tư cách của Kiếm thánh, - thì đối với cái việc cả nhà chú bị hại, - thân già tàn phế này không thể ra tay giúp được gì, - nghĩ mà hổ thẹn !...

Ngừng một chút, lão bỗng hỏi :

— Khi sanh thời, Lệnh tôn có nói cho chú biết chút gì về lai lịch kẻ thù, hoặc lý do gì mà sanh thù hận ?

— Không bao giờ nói đến !

— Như vậy thì cuộc điều tra của chú càng khó khăn !

Chu Sưởng ngẫm nghĩ một chút rồi nói :

— Ở chỗ bãi đá, nơi xảy ra cuộc chiến, vẫn bối kiểm điểm chiến trường, thấy bên phe địch còn để lại hai đốt ngón tay, một cánh tay gãy. Như thế đủ thấy rằng cuộc ác chiến ghê gớm, phe địch có kẻ chết, có kẻ bị tàn phế.

Sau này có thể nhân dấu vết tàn phế mà tìm ra kẻ thù chăng ?

— Có lý ! (lão gật đầu nói)

— Lại còn điều này nữa..

— Lại tìm được di vật gì khác của họ chăng ?

— Không phải là di vật ! Số là bọn Hắc bảo sau khi biết được lai lịch của văn bối rồi, họ tra hỏi rất gắt về nơi ở với tung tích của tiên phụ. Vì thế, văn bối ngờ rằng việc thám sát, có thể tin chắc như vậy do tụi Hắc bảo chủ động nhân vì họ đã tìm ra được nơi ẩn cư của tiên phụ.

Lão cau mày nghĩ rồi hỏi :

— Hắc bảo ? Lão phu chưa nghe nói đến bao giờ ?

— Bọn này nổi lên, ngang dọc giang hồ, hình như là từ khi Tiền bối bị tai họa !

Lão gật đầu :

— Có lẽ..Nhưng hoạt động của họ, dại dề ra sao ? Cướp và giết người chứ gì ?

Chu Sưởng lắc đầu :

— Cướp của giết người chỉ là thủ đoạn của bọn ăn cướp. Còn như bọn Hắc bảo, phải nói là một tay họ che kín cả trời.. không những cướp của, cướp người, mà đối với làng võ lâm và đồng đạo, họ cũng thẳng tay, mặc sức gian sát. Hết thảy làng

http://tieulun.hopto.org

võ lâm trong nước đều sống dưới sự dâm uy của bàn tay tuí Hắc bảo !

— Hắc bảo chủ là ai ?

— Hắc bảo là cả một sự bí mật. Tới nay, toàn thể võ lâm không ai biết Hắc bảo đặt cơ quan ở đâu ? Hắc bảo chủ là ai ?

— Chúng hoạt động như vậy, thì ít nhất cũng có, lưu lại vết tích gì chứ ? Ít nhất thì người của chúng cũng lắm kẻ bị thương, bị bắt giữ trong những trận giao tranh với hàng võ lâm. Có thể lấy đó mà tìm ra manh mối, liên lạc của chúng ?

Chu Sưởng gật đầu rồi lại lắc đầu mà rằng :

— Họ có bị giết, có bị thương. Nhưng với bị thương nhẹ thì họ đem đi, với kẻ bị thương nặng thì họ giết đi cho tuyệt tích. Kẻ nào bại trận bỏ chạy, thì họ càng phải giết đi.

— A ! Thiên hạ võ lâm hỡi này sao mà sanh ra lắm việc thế ? Chánh với tà, sinh với diệt, thực là khủng khiếp. (ngưng một chút, lão thở dài, nói tiếp). Nhưng rồi cũng không thể cứ thế mãi được. Rút lại vẫn không qua được cái lý : Tà đạo sẽ thua chánh lý !

— Dạ ! Đúng thế ! Nhưng chỉ mong rằng chánh với tà mau được tỏ rõ ra, sớm kết liễu. Chứ nếu cứ kéo dài tình thế này ra thì...!

— Chú nhỏ à ! Tư chất của chú, trời cho rất tốt; rất đặc biệt đó ! Làng võ lâm trong khoảng một trăm năm tới đây, chưa ai có được cái căn cốt kỳ lạ như chú ! Tiếc rằng gặp phải kiếp số, vận hạn, bị thọt một chưn, có thể ảnh hưởng đến công phu tiến triển võ nghệ của chú. Nhưng mọi việc còn do trời định đoạt, chú cứ vững chí, chớ nản lòng, có thể là sẽ gặp cơ duyên... !

— Dạ ! Cháu tin tưởng hai chữ « cơ duyên ».

— Giờ chú có thể lên đường...!

Chu Sưởng cố nén mối xúc động, đứng lên, chắp tay quỳ xuống vái mà rằng :

— Vãn bối xin tạm biệt. Mong rằng sẽ được gặp Tiền bối thỏa tâm cầu chúc...

— Tốt lắm ! Tốt lắm ! Lão phu mong có thể sống cho tới một ngày nào đó... để được gặp chú. Thôi ! đi đi...

— Kính chào Tiền bối (chàng đứng lên, vái dài xuống một vái)

— A ! còn điều này...!

— Dạ ! Xin Tiền bối chỉ giáo !

— Hai việc phải căn dặn lại một lần nữa ! Việc thứ nhứt phải hết sức bí mật hành vi, bí mật lai lịch để tránh tai họa kẻ thù «nhỏ cỏ, nhổ cả rễ» Việc thứ nhì là nếu như thuận với chiều ý nguyện của lão phu, khiến cho tìm gặp được con gái Kinh Châu, xin chớ nói cho nó biết lão phu bị thảm họa như thế nào. Chỉ có thể cho biết rằng...lão phu đã chết rồi !

Cùng với năm tiếng «...lão phu đã..chết rồi», lão ứa nước mắt ra, nghẹn tắc cả lời.

Chu Sưởng cũng rơm rớm nước mắt, khẽ nói :

— Vãn bối xin ghi nhớ !

Dứt lời, chàng ngẩng nhìn «ông già trong núi» một lần nữa, rồi thậm thọt, thất thểu bước đi ra phía ngoài hang

xXx

Hơi sương mù mịt, mê man, ngoài năm trượng, dù mắt tinh cũng không nhận ra cảnh vật gì hết.

Chu Sưởng cứ lần theo ven khe vực đi xuống phía xa tới. Chàng thử vận dụng thuật khinh công. Nhưng vì một chưn bị thọt, thành thử thiếu nhẹ nhàng hoạt bát, so với người thường thì cũng không lanh lẹ hơn bao nhiêu. Về thuật khinh công của chàng, trước kia mười phần, nay rút hẳn đi chỉ còn độ hai, ba phần là cùng. Lòng chàng đau khổ, không bút nào tả hết được !

Phải mất nhiều thì giờ, tốn hao sức, Chu Sưởng mới vượt được hết lối ven đáy vực để tới chỗ mà «ông già» nói là cửa khe suối đi ra phía ngoài.

http://tieulun.hopto.org

Quả nhiên, chàng tìm ra một cái hang lớn cửa rộng tới hơn một trượng ngay sát dưới lòng vực, dưới vách núi.

Cửa động bị nước xói vào, nhẵn bóng lên. Phía trên có cây che kín, vô tình không ai nhận biết được là có lối thông.

Trong động là dòng nước chảy, sâu chừng vài ba gang tay thôi. Nước trong vắt, róc rách chảy, và đúng như lời «Ông già trong động» nói : Nếu không phải là mùa khô cạn thì không thể theo lối này ra ngoài được.

Chu Sưởng nhận xét hình thế rồi, cương quyết bò rạp xuống, chui qua cửa hang.

Chỗ có đá gồ lên, nước càng nông cạn, đọng lại thành như một cái ao nhỏ. Hơi sương mỏng bao phủ, mắt có thể trông suốt tới tận đáy.

Đột nhiên....!

— Ối ! (Chu Sưởng la lên một tiếng)

Chàng kinh hãi, nằm cứng người ra, không cục cựa, nhích người đi được nữa !

Dưới đáy ao, hiện ra một hình ảnh dữ-tợn, khủng bố, đầu tóc rũ rượi, mặt mày chằng chịt những vết thẹo ngang dọc đồ mặc rách rưới với những vệt máu loang lổ, đen tím. Dù ai gan dạ bậc nào, thoạt ngó thấy vậy, cũng rụng rời, mất mật !

Chàng cố trấn tĩnh tinh thần, nóc cổ nhìn lên phía trên, không thấy ai, cũng không có bóng một quái vật nào hết. Nhưng cúi xuống, thì hình bóng quái vật lại hiện ra rõ ràng dưới nước!

— A ! Trời ....!

Chàng vụt hiểu ra, khẽ la lên, - hai chân mềm nhuyễn, cố sức mới ngồi lên được :

— Trời ! Sao mà mình lại biến ra hình dạng quái gỡ đến thế ? Quái thai ! quái thai !

La lên rồi chàng bỗng rẻ lên cười sằng sặc như điên. Chàng đã cười ra nước mắt máu.

Lần đầu tiên, sau khi thoát chết, Chu Sưởng được dịp ngó

bộ mặt thật của mình. Thực là quá sức tưởng tượng của !

— Ối ! Hình thù mặt mũi như vầy thì còn dám ló mặt ra ai nữa ?

Lòng chàng lại sôi lên những sóng thù với hận. Hết thảy ật trên đời không còn gì đáng kể nữa, ngoài trừ mối hận!

Hận ! lại một phen cướp đoạt linh hồn chàng tách lìa khỏi xác..!

Hận ! Khác nào như lò lửa phừng cháy...!

Hận ! trong một lấy mắt, biến dổi tành nết..!

Chàng cảm thấy, trời biến dổi, đất biến đổi, hết thảy và cả bản thân cũng biến đổi. Trời sầu, đ t thảm, quỉ khóc, gào..!

— Hận ! Hận ! Ức, hận !

Chàng gầm lên như con thú dữ, rồi vụt cái khom rạp người g, mải miết bò, xuyên qua lối dòng khe luồn dưới vách

Cách xa mười trượng, hơi sương dầy đặc, mắt không thấy ết, nhưng vẫn cứ mải miết, liều mạng bò đi.

Mình mẩy va chạm cọ sát vào đá, có thể nói là khắp nơi u đến chưn đều bị sây sát, rớm máu, nhưng chàng không hiết chi hết, cứ việc tiến.

Một hồi lâu, trước mắt hấy rộng ra, chàng đã tới một vực núi khác. Lúc này thì tay chân rời rã, chàng lăn đùng ngâm mình trong lạch nước, thở hồng hộc như bò vậy.

Đầu óc mơ màng như mây vụ trắng, tuyệt nhiên chẳng một chút ý niệm gì hết.

Ánh nắng mặt trời dần dần toả xuống, làm mỏng lớp sương trong lòng vực.

Mây trắng như thi nhau chạy, từng lớp từng lớp qua trên ng, hình như một dấu hiệu êm nhẹ, xoa vuốt nỗi đau lòng chàng.

Dòng nước róc rách chảy, rửa sạch những vết máu trên

http://tieulun.hopto.org

mình chàng, nhưng đồng thời cũng làm cho n ững vết thương nhức nhối một cách kỳ dị, khiến chàng vụt tỉnh trở lại, lập tức lết mình bò ra khỏi lòng khe. Ánh nắng như tưới xuống đầu mặt, mình mẩy, dần dần cảm thấy chút hơi nóng, đầm ấm, chàng hồi tỉnh hẳn lại.

Những hình ảnh hãi lùng về «máu» tự nhiên lại lần lượt hiện lên trong đầu óc :

Chú Lục, thím Lục, Tiểu Hương,....rồi phụ thân, mẫu-thân em trai, em gái....tất cả đều bị thảm sá dưới bàn tay tanh máu của kẻ thù.

— Không thể bỏ mặc thi thể của cha mẹ, các em, phơi ra ở nơi hoang sơn được !

Ý nghĩ đo thúc đẩy chàng rất mạnh. Phải trước hết thâu ượm, chôn cất thi thể đã.

Chàng chắn khởi tinh thần tìm lối leo lên.

Đây đã ra ngoài khu vực hẻm rồi, có lối lên đỉnh núi. Chu-Sưởng nhận rõ phương hướng liền theo phía sau, mải miếtchạy.

Một giờ sau, chàng đã mò tới chỗ người nghĩa bộc là Lục-thúc ở.

Nhà cửa tiêu diều, thê lương, chàng lầm nhầm nói :

— Người chết đã đành ! Kẻ sống đau lòng chịu sao nổi !

Chàng tiến vào trong nhà tới gian phòng chôn ba cái xác bữa nọ, bồi hồi một vài phút rồi theo lối bũ xuyên rừng đi về phía nhà chàng.....

9— TAN LÒNG NÁT RUỘT

....Cảnh vật ẫn y nhiên, nhân sự hoàn toàn khác.

Xúc cảnh động lòng, chàng lại một phen nhỏ lệ.

Chu Sưởng không vào trong nhà, vội vã vượt qua nơi bãi đá tìm đến chỗ cha mẹ bị giết.

— A ! Ngôi mộ ! Ngôi mộ lớn, hợp táng ? Ai đắp mồ này ?

Sự kiện trước tiên dập vào mắt chàng là một nấm mồ rất lớn, đắp rất cao. Chàng vừa la, vừa chạy vụt tới nơi.

Nhìn kỹ lại, chàng càng kinh dị ! Tuy là một nấm mồ lớn ng chia ra làm bốn, nằm khít nhau.

Nấm mồ đứng hàng đầu có dựng một tấm bia đá khắc họ phụ thân chàng. Phía sau t m bia, khắc chữ « HỒNG ƯƠNG TỪ » KÍNH LẬP MỘ BIA.

— A ! Hồng nương tử qua đây làm gì ?

— Tay nữ La sát, giết người không chớp mắt này, tại sao thu thập tử thi và đắp mồ đứng bia cho gia đình ta ?

Bí mật với mê lý... khiến chàng ngẩn ngơ, không biết tìm ra đầu mối !

àng n ở lại, trên khoảng đường về nhà, bữa đã vô ý vượt n chỗ có dấu hiệu « khăn choàng đỏ » trong rừng thẳm.

ồng nương tử thanh ngôn là phải giết chàng, nhưng vụt cải ổi ý ? ! Phải chàng nàng đã bám gót chàng để lần mò tới đây?

— Mọi việc xảy ra ở đây có liên can gì tới nàng chàng ?

— Nàng đã mắt thấy tấn thảm kịch này chăng ?

Chu Sưởng đặt ra nhiều câu hỏi ? Nhưng hỏi chỉ là để à hỏi, - núi sâu rừng rậm, trời cao lồng lộng, - hết thảy ẫn lặng lẽ, không trả lời cho chàng.

Thế rồi, chàng quỳ phục ở trước mồ, một lúc sau lăn ềnh ra đó, thiếp đi chẳng còn biết trời đất gì hết...

xXx

Chu Sưởng tỉnh lại thì màn đêm đã phủ xuống tự lúc nào.

Chàng không động cựa, và cứ thế nằm phủ phục trọn một đêm trước mấy nấm mồ !

Một đêm đã qua.. Trời bắt đầu điểm sáng ở phía đông !

Nỗi đau thương vừa dẹp thì lại bùng lên muôn mối đau khổ khác. Chàng giập trán vào tấm bia đá đến rớm máu và lầm nhầm khấn rằng :

— Cha, mẹ và hai em khôn thiêng xin chứng giám lòng này ! Từ nay, Chu Sưởng sẽ không khóc nữa, — nhưng thề rằng với món nợ xương máu này, — sẽ đòi hỏi kẻ thù phải trả lại gấp một trăm lần !

http://tieulun.hopto.org

Khấn xong đứng phắt lên, đưa mắt nhìn xung quanh một lượt. Chợt thấy gần đó có một đoạn kiếm gãy mũi, nhận ra đó là thanh gươm của phụ thân từng lừng danh là «Thánh kiếm».

Chu Sưởng bước tới, lượm thanh gươm lên. Cả chuôi với lưỡi cụt còn lại, chỉ dài vào khoảng một thước rưỡi (ước ba gang tay) Chàng xé mảnh vạt áo, quấn chặt đoạn kiếm gãy lại, giắt vào trong mình. Thanh cổ kiếm của chàng vẫn dùng, luôn cả vỏ gươm đều bay đâu mất ở lúc bị ba tên ác quái ác đánh tung mình lên trời rồi rớt xuống lòng vực.

Giắt lưỡi kiếm vào mình cẩn thận rồi, Chu Sưởng lại hướng vào nấm mồ, vái ba cái, sau đó quay gót đi về phía ngôi nhà cũ.

Chàng vào trong nhà, lục tìm đống quần áo, đoạn lột bỏ hết đồ mặc rách rưởi, vấy máu đi, cải trang vận áo vấn, quần hẹp, toàn bằng vải bố, lấy chiếc nón đội lên đầu, chân đi dép cỏ.

Mặt mũi, y phục hoàn toàn khác hẳn xưa, đến nỗi soi vào gương, tự chàng cũng ngờ vực :

— Ai ? Ai trong gương ?

Quả tình nếu tiếng nói cũng đổi khác thì tự chàng cũng không dám nhận là Chu Sưởng nữa.

Chàng không bi thương xót xa nữa ! Hết thảy biến thành «hận», và chỉ có hận !

Chàng đã thề trước mồ của cha mẹ, từ đây sẽ không nhỏ nước mắt nữa !

Sau khi thu thập ít vàng bạc, giắt vào bên người, Chu Sưởng quay ra, khép cửa lại, băng mình ra khỏi núi.

Chiếc hà bao của «Ông già trong núi», gợi lên cho Chu Sưởng một ý nghĩ : Muốn báo thù, nếu chỉ cậy ở võ công thôi thì không đủ, không thể được. Phải nhờ ở trí tuệ nữa và bất kể là thủ đoạn nào, miễn là báo được thù !

Nói rằng tìm kiếm danh sư, luyện thành tuyệt nghệ ? Chỉ may mà gặp được chớ không tìm đến được ! Vì, ai là danh sư?

đâu là tuyệt nghệ ? Tìm kiếm nơi đâu ? Nếu quả thiệt, «Hắc bảo» chính là kẻ thù của phụ thân, vậy thì những tay võ lâm hiện nay, ai có thể hơn tụi họ được ? Lại như, nếu quả thiệt có ai công lực cao hơn tên chủ nhân của Hắc bảo, thì lẽ nào tới lúc này còn chưa ra tay sao cứ để mặc cho tụi kia thỏa chí hung bạo muốn giết ai thì giết ?

Hướng chi, luyện tập thành tuyệt nghệ, há rằng vài tháng hay một năm có thể thành tựu được, như vậy thì mối thù biết bao giờ trả ?

Nghĩ ra điểm ấy rồi, Chu Sưởng cảm thấy không còn gì hơn nữa là quyết tâm làm việc. Chàng quyết định rằng sau khi ra khỏi núi, thì việc trước hết là dò tìm tung tích ba gã quái nhân đã, và sau đó là Hắc bảo.

Đi hết miền núi rồi tới vùng thị trấn.

Chu Sưởng hơi chút e ngại :

Diện mạo ấy, khiến chàng nghĩ rằng không dám nhìn ngó, hoặc nhìn nhận người quen biết. Vả lại, hình dạng chàng khiến người ta kinh hãi, phải xa lánh. Nhưng không thể cứ không nhìn ngó ai, vì như thế thì làm sao qua lại các nơi, làm sao có thể báo thù được ?

Chàng nghiến răng, cố mạnh bạo ngẩng đầu lên, chân bước thọt tiến vào trong thị trấn.

— Ối, cha..!

— Ối ! ối chạy !

Một, hai, ba người cùng la lên ! Một bà bưng mặt, dắt chạy, một cô run lên, miệng la « chạy » nhưng chân cứng rồi té siêu xuống.

Tiếng la chạy không ngớt, trẻ con khóc thét, đàn ông cũng một vài người xô đẩy nhau, kêu lên ới ! ới !

Chu Sưởng vội ngừng bước lại ! Đó là một phản ứng đầu tiên của mọi người kể từ khi chàng bước chân vào chốn thị hồ ! Và cũng là lần đầu tiên mà dân ở thị trấn này được thấy một,.. quái thai, - một con qui !

http://tieulun.hopto.org

A ! nếu như thử đặ ta vào địa vị chàng lúc đó thì sẽ biết lòng chàng đau khổ đến thế nào ?

Hận ! lại càng nung nấu gan ruột chàng trai trẻ, sau bao nhiêu bi thương, uất ức !

Chàng giơ tay sua. lắc để trấn tĩnh mọi người, để cho họ biết chàng là một người cũng thịt da như họ, chớ không phải là quỉ sứ hiện hình.

Một lúc lâu, chàng đánh bạo từ từ tiến bước, đi hẳn vào trong đường lớn, nhưng mặt thì cúi gằm xuống.

Vẫn còn những tiếng la. hét. dân bà. co nít chạy giạt ra. Một vài đứa trẻ đi sau, cách chừng hai chục bước, dùng đá ném theo...

Chu Sưởng nhẫn nại. không nổi giận.

Một lúc sau chàng tiến vào một tửu quán ngay đầu góc ngã năm.

Vừa bước chân qua ngưỡng cửa thì một chú tiểu nhị vội vã chạy lại đón khách. Đột nhiên hắn la lên :

— Ối ! đứng lại... ! Ối ! đó đây làm gì ? Cút...

Chu Sưởng lạnh lùng hỏi :

— Tiệm này mở ra để... làm gì ?

Tiểu nhị vừa lùi, vừa nói :

— Ủi, ủi ! Để... buôn bán ! Bán cơm... rượu !

— Sắp đóng cửa rồi sao ? Không buôn bán nữa a ?

Tiểu thi càng lùi, sua tay lia lịa :

— Xin... xin qua tiệm khác... !

— Tại sao phải qua nơi khác, trong khi tiệm vẫn còn khách tới lui ?

— Sợ... sợ khách trông thấy cùi thì bỏ đi hết !

Máu nóng, lửa giận xông lên, hai mắt Chu Sưởng đỏ ngầu, trợn lên nhìn tiểu thi.

Thằng nhỏ hãi quá, lùi thêm vài bước, chạm phải chiếc bàn phía sau. Nó rú lên rồi té liền xuống.

Liền đó, một người vận áo dài, có vẻ là chủ quán hoặc là thủ quỹ, vội vã tiến ra. Người này nhìn Chu Sưởng từ đầu

gót. rồi lại từ gót chưn lên đầu, đoạn chau đôi lông mày mà rằng :

— Anh là người... trong miền núi tới không ?

— Quả tình với diện mạo và cách ăn vận ấy thì không ai chàng là người ở trong làng tới.

— Chẳng kể ta là người trong núi hay là ngoài núi. Hễ ăn g là trả tiền !

— Xin anh qua tiệm khác cho !

— Khôn ! Ta ăn ở đây ! Trừ khi anh tuyên bố nhà hàng vỡ nợ, đóng cửa rồi. Còn có khách ra vào kia thì anh ng c quyền từ chối riêng ta.

Chủ quán nổi giận, trợn mắt quát :

— Tên cùi thọt này ! Ăn nói độc địa. Bổng dưng bảo cửa ng ta vỡ nợ đóng cửa. Đây không phải là nơi anh nói càn. i bậy được ! Cút đi !

Nghe chủ quán lớn tiếng, khách ăn nhiều người chạy ra Thấy mặt mũi Chu Sưởng như quỉ. họ kinh hãi, một phần ghét. gỉ ghê gớm, một phần vì thương hại.

Chu Sưởng nghiến răng. quát.

— Ngươi dám mỉa mai sự tàn tật của ta hả ? Là cùi hả ? mắt hay là mù ?

Sự thực, Chu Sưởng không tức giận vì bị mỉa mai là tàn ế, chàng hận vì bị coi là cùi !

Chủ quán nói giọng chế riễu :

— Không là cùi thì cũng là con quỉ. Trông dẹp trai lắm ?

Mọi người cười ồ lên.

Câu nói càng làm cho Chu Sưởng cay cú thêm. Chàng hiến răng, trợn m t, hỏi :

— Anh là chủ quán này, phải không ?

— Ta là chủ quán.

— Anh không muốn làm ăn buôn bán nữa sao ?

— Nếu không muốn là không muốn làm ăn buôn bán với ng một mình anh thôi ! Hiểu chưa ?

http://tieulun.hopto.org

Lúc này thì phía ngoài tửu quán, người ta bu lại khá đông. Người nói thế này, kẻ nói thế nọ. Câu chuyện của họ là nhằm vào bộ mặt quái gở của Chu Sưởng mà bàn tán, chế riễu.

Chu Sưởng nghiến trẹo cả quai hàm, hỏi chủ quán :

— Anh không sợ phải hối hận chăng ?

Chủ quán giậm chưn la lên :

— Thằng què này ! Cút đi ! Mất cả...làm ăn buôn bán của người ta !

Mặt vốn đã như quỉ sứ, hai mắt lúc này lại đỏ ngầu lên, trông càng thêm dữ tợn, Chu Sưởng «Hừng» một tiếng, rồi giật giọng quát :

— Đó là anh muốn...chết.

Cùng với tiếng chết thốt ra khỏi miệng thì tay phải chàng đã lẹ như chớp đưa ra chộp một cái.

Chưn trái của chàng tuy bị thọt, nhưng ông lực của chàng đâu có bị phế hủy. Một cái thộp ấy, dù là tay võ nghệ khác cũng phải kinh hãi, huống chi là chủ quán.

— Ối...!

Chủ quán rú lên, lạc cả tiếng. Hắn bị Chu Sưởng thộp ngang sườn, nhắc cao lên như người ta xách cẳng con gà giơ lên để coi gầy hay béo vậy. Sườn hắn, bị năm ngón tay Chu Sưởng bấm vào, lủng thịt, rớm máu ra.

Chủ quán kêu la rên siết. Mọi người cùng kêu rú lên. Họ không ngờ anh chàng thọt mà hung đến thế.

Người làm công trong quán, kẻ thì cầm dao, kẻ vác cây xiên, bò nhau xông tới để cứu nguy cho chủ quán.

Chu Sưởng vung tay, dùng ngay chủ quán làm «chiếc mộc» đở đòn, quay tít đi mấy vòng. Bọn người làm công hạy giạt cả đi, anh nào xông vào trước đều bị đánh gạt, té lăn cù, kêu cha mẹ gọi ầm ỹ !

Chủ quán giãy giụa, van lạy :

— Chết... chết tôi mất. Ối ối ! Trăm lạy thiếu gia tha mạng cho... Tôi có mắt mà không... không thấy núi Thái sơn.

Ối Thả ra...chết...chết..!

Chu-Sưởng gầm lên :

— Quá trễ ! Ta quật mi chết tươi...mới đã giận !

Chợt có tiếng ông già gọi :

— Anh bạn trẻ à ! Không nên....không nên thế !

Chu-Sưởng ngoái cổ nhìn, thấy một ông già tóc bạc phơ, mình vận áo dài bằng vải thô sắc vàng, từ phía cửa ngoài, gạt đi người đi, tiến vào. Trông ông già uy nghi, đạo mạo khác thường. Chu-Sưởng cố nén giận, hỏi :

— Lão-trượng là....ai ?

Ông già chậm dãi, cất tiếng vang vang :

— Công phu, võ nghệ như bạn mà lại tranh cường với từng người như chủ quán đây sao ?

Câu nói tuy có ý tặng bóc, kỳ thực là hề bai hành động hung hãng của chàng. Chu-Sưởng hơi chột dạ, ngần ngừ một giây rồi nói ;

— Tiểu khả là kẻ tàn-tật, bị chúng cợt.....

Ông già cười ha hả, nói :

— Ở đời này mấy ai khỏi tàn tật. Nếu thể xác không tàn-tật thì hà hà.....trong tâm hồn cũng què, thọt. Đó mới là điều đáng mắc cỡ. Tại sao anh bạn cứ nghĩ rằng chỉ riêng mình là tàn tật. Tàn-tật thể xác, không phải là điều xấu, tàn tật ấm ức, phẩm cách, mới là một điều sỉ nhục. Thôi đi ! Anh bạn hãy tha...cho hắn !

— Lão trượng định nói khó cho hắn ư ? (ý chàng định nói là xin nài hộ cho chủ-quán)

— Anh bạn ! Nếu cho ta được chút thể diện, ta sẽ bắt hắn phải lỗi anh bạn !

Chủ quán đau tái mặt, nói không thành tiếng :

— Tôi...xin...xin tạ...tạ tội ! xin tạ...!

Chu Sưởng lườm hắn một cái, cố nuốt hận, nới lỏng tay Chủ-quán rớt «huỵch» xuống đất, quằn quại kêu khóc như chết !

http://tieulun.hopto.org

Ông già gật đầu, tiến lại, khẽ vỗ vai Chu Sưởng :

— Anh bạn có vui lòng nhấp với lão phu đôi ba ly rượu chăng ?

Biết ông già chẳng phải bậc tầm thường, lại phục vì những lời lẽ của ông vừa rồi, Chu-Sưởng bình tĩnh trở lại, cung kính nói :

— Cho phép tiểu khả được làm chủ tiếp rượu lão trượng?

Chủ quán được mọi người nâng dậy, vội nói :

— Để tôi....để tôi ! Bay đâu, bày tiệc...xin...xin lỗi mau.

Ông già kéo tay Chu Sưởng đi thẳng vào trong, tìm một góc xa hẳn mọi người, ngồi xuống

Khách ăn lần lượt trở về chỗ, nét mặt mọi người còn đầy vẻ kinh hãi vẫn lấm lét nhìn theo. Tiểu nhị thì lo bày bàn ăn chỗ ông già và Chu-Sưởng ngồi.

Sau khi an toạ rồi, Chu Sưởng nhìn ông già và hỏi :

— Lão trượng ! Xin cho biết họ tên để tiện xưng hô ?

Ông già nói :

— Lão-phu họ Không.

— Họ Không ? (chàng ngạc nhiên nhắc lại)

— Ông già cười mà rằng :

— Họ Không chớ sao ! Anh bạn trẻ chưa nghe nói đến họ Không bao giờ ư ? Thiên hạ nếu có họ Không thì cũng có thể có họ Không được. Có gì lạ ?

Chu-Sưởng gật đầu nói :

— Lần đầu tiên được nghe nói đến họ Không ? !

Ông già cười :

— Hà hà ! Vậy thế anh bạn, họ tên gì ?

Nhớ lại lời Gia-Cát-Vương từng căn dặn phải bí mật hành-tung, lai lịch, Chu-Sưởng lanh trí trả lời :

—Tiểu khả có khổ, lênh đênh từ hồi nhỏ, không có họ tên. Bị người ta kêu là «Khổ nhân nhi» !

Ông già nhìn chàng rồi gật đầu :

— Khổ-nhân nhi là con người có khổ ! A ! Cái tên ấy, vậy mà rất có ý nghĩa !

Chu Sưởng hơi chột dạ. Chàng nhận thấy câu nói của ông già kín hở mà sâu xa !

Tiểu nhị bưng các món ăn lên.

Hai người lặng lẽ cầm đầu ăn.

Trong khi ông già, chẳng biết vừa ăn vừa nghĩ gì, thì thỉnh thoảng Chu Sưởng cứ rộn lên những mối ngờ vực :

— Ông già này tới đây một cách khá bất ngờ (chàng tự nhủ) : Mình nên dè dặt, vì có thể là kẻ thù chưa biết chừng.

Ông già thả sức uống rượu. Tay luôn luôn giữ bình rượu, thỉnh thoảng ra là nốc một hơi cạn chén liền, lại tống luôn chén khác vào miệng, hình như nếu chậm rót, chậm uống thì con sâu rượu nó không chịu nằm yên.

Chu Sưởng thì vì trong ông rồi như tơ vò, nên chỉ uống cho gọi là rồi xin lỗi, dùng cơm.

Ông già lặng thinh, cứ uống, chỉ gọi là nhấp nhảm chút đỉnh «dưa cay» mà thôi. Hết vò rượu này, lão gọi vò khác, liên tiếp nốc hết tám vò.

Khách ăn thì thào, nhòm ngó. Ai cũng lắc đầu le lưỡi, coi tay «bợm rượu» số một.

Chu Sưởng ăn xong, uống hết ly nước trà, thì ông già đưa ống tay lên quệt rượu trên mép rồi nói :

— Chúng ta đi đi thôi !

Chàng càng ngờ vực, hỏi :

— Đi ! Đi đâu chứ ?

Ông già nói là đi liền. Chỉ thấy lão đứng phắt lên, nói rất khẽ vào tai chàng :

— Tìm chỗ vắng vẻ hơn để nói chuyện !

Chu Sưởng suy nghĩ :

— Lai lịch ông lão này thực là vu vơ. Chẳng gặp mặt lần nào ! Lão lại xưng là họ Không thì khắp gầm trời không làm gì có cái họ ấy ? Không cho biết tên, cũng không nói đạo hiệu? Mình với lão có chuyện gì đáng nói ? Nếu bảo vì lão mến, tưởng mình thì vô lý thậm. Với mặt mũi như mình thì ai mà dám

http://tieulun.hopto.org

giao du, ai mà ưa thích mình cho được. Nếu lại nghĩ rằng lão đã nhận ra lai lịch mình là ai rồi, thì cũng vô lý hết sức ! Mặt mũi với cái chân thọt này, hết thảy đã biến mình thành dị dạng, đến thánh cũng chẳng nhận ra được mình là ai nữa ! Vậy sao lão lại muốn nói chuyện với mình ? Và nói chuyện gì chứ ?

Còn đương ngần ngại, suy nghĩ, thì ông già đã bon bon đi ra tới cửa rồi !

Do tá h háo kỳ đã thúc đẩy, chàng bất giác đứng, phắt lên, lấy ra một ít bạc vụn quăng lên mặt bàn rồi quay gót.

Tiểu nhị khép nép, tiến lại, nói :

— Tiểu gia ! Khỏi trả tiền, Đây là chủ quán tự ý thết đãi đề... tạ tội !

Chu Sưởng sua tay :

— Khỏi tạ tội chi hết !

Dứt lời, chàng tập tễnh đi ra.

Hai ngườ ra khỏi cửa, đi về phía ngoài thành. Cố nhiên là qua đâu, Chu Sưởng cũn kh ến người ta hết via, hoặc lánh xa nhòm ngó, không dám lại gần.

Một hồi sau, tới chỗ đồ g không quạnh quẽ không một bóng người, Chu Sưởng ngừng bước, hỏi :

— Lão trượng có điều gì chỉ giáo.

Ông già cũng ngừng bước, quay lại :

— Anh bạn à ! Thiệt tên anh là « Khổ nhân nhi » ư ?

Chu Sưởng chột dạ, nói :

— Đúng ! Nhưng tại sao Lão trượng lại hỏi điều ấy ?

Ông già nghiêm nét mặt hỏi :

— Phải chăng vì mục đích gì đó mà... mà anh bạn đã tự làm, tự hủy hoại thân thể đi ?

Chàng làm ra bộ rửng sốt, (- kỳ thực là chàng giật mình đánh thót) và ngờ ngẫn, hỏi lại :

— Không hiểu Lão trượng nói vậy là thế nào ?

Ông già mỉm cười, khẽ gật đầu :

— Thuở xưa, Vương Tá tự chặt một cánh tay đi, trá hàng ước Kim, mục đích là để cứu Lục văn Long là con cháu bậc ung thần, bị Đệ tứ Thái tử nước Kim là Ngột Truật bắt cầm ù. Khi ở trong trại quân nước Kim, thì Vương Tá lấy tên là Khổ nhân nhi ». Đó là một khổ nhục kế để cho giặc tin cẩn inh. Nay anh bạn trẻ, theo lối đó để hành động chứ gì ?

Chu Sưởng cố trấn tĩnh, cười phá lên để che lấp vẻ bối ối hiện trên mặt :

— Chỉ là ngẫu nhiên có sự giống nhau về tên tuổi mà thôi. hiên hạ đặt cho cái tên ấy thì tiều khả cũng cứ nhận lấy, ực ra tiều khả chưa từng đọc biết truyện Vương Tá...

Ông già vội nói :

— Ừ thì cũng tạm cho là ngẫu nhiên thiên hạ đặt tên mà ó sự trùng nhau đi ! Nhưng anh bạn đã nói không thiệt tình, iều này dễ nhận ra lắm... !

Chu Sưởng ra vẻ không phục, hỏi :

— Căn cứ vào đâu mà...?

Ông già ngắt luôn lời chàng :

— Điểm thứ nhứt là lối ăn vận không hợp với lời ăn tiếng ói của anh bạn chút nào. Điểm thứ nhì là con mắt của anh ạn, thường lộ ra vẻ uất hận gì đó, tỏ rằng trong lòng có chứa ất điều gì ; hè gớm. Điểm thứ ba là anh bạn có những ngọn ôn bất phàm. Kẻ tinh mắt, thoáng qua cũng biết ngay rằng ỏ nghệ của anh bạn được chân truyền của bậc cao thủ. Điểm ứ tư (lão nhấn mạnh giọng) hết sức quan trọng, — là chỉ c qua cũng nhận ra rằng các thương tích trên mặt, kể cả ân bị thọt nữa, đều là thương tích rất mới. Vô luận là thế ào, bất kể do nguyên nhân gì, cái tên «Con người có khổ» uyết không phải ngay từ thủa nhỏ, thiên hạ đã kêu cho như ế. Vì thương tích mới mà có tên gọi mới được đặt ra ! Lão u đoán như vậy, anh bạn nghĩ sao ?

Bị lão phanh phui nói cho một hồi, — cứ mỗi điểm lão ói ra là một lần Chu Sưởng giật mình đánh thót, đến nỗi mồ

http://tieulun.hopto.org

hỏi toát ra đầm đìa áo.

— A ! Chu Sưởng nghĩ thầm) đôi mắt của ông già này ghê gớm thiệt, giỏi hơn cả Quỷ Cốc tử. xét đoán như thần, như trông rõ cả ruột gan, đầu óc mình. Quả tình mình không nghĩ tới những điều ấy. Nếu như kẻ thù mà cũng nhận xét tinh vi như thế, thì mình hết nghề giữ bí mật...!

Bụng nghĩ thế, óc vẫn còn sáng suốt càng cần thận lời lẽ hơn. Điều cốt yếu là hiện giờ, ông già này có ý định gì ?Không thể bỏ qua không hỏi cho vỡ lẽ :

— Đó là theo lối nhận xét riêng của Lão trượng ? Lão trượng đã nhận...

Ông già ngắt lời chàng :

— Anh bạn trẻ xuất thân không phải tầm thường. Tư chất, cốt cách thuộc hàng thượng thừa. Nhân xảy ra việc gì đó, mà phải che dấu hình hài, diện mạo làm cho biến đổi khác hẳn đi.

— Tiểu khả phủ nhận sự nhận xét ấy của lão trượng ! Lão trượng nghĩ sao ?

— Lão phu không có ý tò mò, soi mói bí mật của anh bạn đâu. Nói vậy mà chơi, — còn trúng hay không trúng, — chẳng quan hệ đến ý chỉ của lão phu !

Chu Sưởng hơi nhún vai, nói :

— Vậy thì Lão trượng kêu tiểu khả tới chỗ vắng vẻ này, hẳn có điều gì dạy bảo ?

— Đã hẳn thế !

— Xin nói thẳng mục đích ?

Ông già nghiêm giọng hơn :

— Lão phu tìm kiếm một đồ đệ để truyền nghề cho.

— A ! (chàng vờ vĩnh reo lên) Té ra là thế, và lão trượng đã để ý đến tiểu khả ?

— Đúng thế !

Chu Sưởng ôm bụng cười rẻ lên ! (chàng cố ý cười ngặt nghẹo, như điên).

Ông già hỏi :

— Có gì đáng cười vậy ?

— Tiểu khả xin lỗi, đã thất lễ với Lão trượng. Khốn nỗi không thể nín cười được khi nghĩ rằng không hiểu sao Lão trượng lại lựa trúng một kẻ tàn phế như tiểu khả ? (Nói tới đây chàng vẫn cố tình ôm bụng cười)

Ông già nghiêm nghị hẳn nét mặt :

— Lão phu nhận rõ cốt cách, để ý đến cả tư chất...!

Chợt nhớ lại câu chuyện nhà sư Thiên Huyền từ với đạo sĩ Độ Linh tử từng để ý yêu cầu mình theo học, Chu Sưởng ngắt lời ông già mà rằng :

— Ý Lão trượng muốn tiểu khả trở nên Vô địch thiên hạ ?

Lão nói giọng đầy hứa hẹn :

— Có thể lắm !

— Nếu vậy, hẳn lão trượng phải là một cao nhân, một đại sư Vô địch thiên hạ ?

Câu hỏi của chàng có thể hiểu ra là tâng bốc, đồng thời cũng là chế riễu, vì dù lão là Vô địch thiên hạ thì cũng không thể tạo ra được học trò Vô địch. Huống chi, theo chàng ghĩ, lão không thể là Vô địch thiên hạ được.

Nhưng lão đã trả lời một cách rất khéo léo, không khoác lác, thành thực và hợp lý :

— Anh bạn nhỏ hẳn cũng biết câu tục ngữ rằng : Màu xanh lấy từ màu lam mà ra, vậy mà xanh đẹp hơn lam. Băng, vàng là nước kết lại mà thành, vậy mà lại trong, lạnh hơn nước ! Thầy chỉ căn cốt và tư chất, học trò giỏi hơn thầy, có gì lạ !

Trong đầu óc Chu Sưởng đã quyết định việc đi kiếm kẻ thù để rửa hận. Nay hễ vì lời một kẻ vô vẫn làm lay chuyển ý định, - chàng vội chắp tay, nói :

— Tiểu khả không dám có tham vọng ấy. Lòng tốt của Lão trượng, tiểu khả xin ghi nhớ trong lòng !

Ông già hơi biến sắc mặt, nói :

http://tieulun.hopto.org

— Anh bạn trẻ chớ để qua mất cái cơ hội ngàn năm có được một dịp này ?

Chu Sưởng cả quyết, nói ngay :

— Kẻ tàn tật này không dám hy vọng quá cao ! Xin lão trượng thứ lỗi cho !

Dứt lời, thập thọt vội vã đi liền.

Ông già vội đuổi theo :

— Phải chăng anh bạn cho rằng lão phu nói khoác lác, không đáng tin cậy ?

Chu Sưởng vẫn tập tễnh đi. Vừa đi vừa nói :

— Đâu dám... ! Đâu dám... !

Ông già cố gọi lại :

— Anh bạn có muốn lão phu biểu lộ, thi triển chút ít công phu để chứng thực khả năng chăng ?

— Khỏi phải..xin chào tôi kiến !

Chàng cứ nguầy nguậy mãi miết đi cho lẹ, như kẻ bị ma đuổi vậy.

Ông già bực mình nhìn theo, lẩm nhẩm nói theo, cố ý cho Chu Sưởng nghe tiếng :

— Kỳ tài ! Thiệt là kỳ tài hiếm có..! Nhưng (lão nói to hơn) vô duyên thì cũng là uổng...

Chu Sưởng giả điếc, cứ mãi miết đi, trong lòng cả quyết, từ nay càng phải cẩn thận che dấu hình tích thì mới khỏi bị lọt vào mắt kẻ thù.

Nghĩ đến ông già họ Không mà tức cười.

— Lạ thiệt ! (chàng nghĩ thầm) Thực không ngờ rằng thiên hạ lại lắm kẻ chỉ làm le chục « làm thầy người ta ». Có điều rằng, với mặt mũi và hình dáng như lúc này, mà ông già nọ hầu như nhận ra được gốc rễ nhà mình, công phu của mình thì mất lắm quả thực là mắt thánh. Nhưng có thực rằng tư chất với cốt cách của ta, được như lão nói không ? Chà ! Cái đó cũng chẳng cần, bỏ qua đi ! Miễn rằng đại thù báo được, là mãn nguyện rồi !

Báo thù tuyệt hận ! Nói ra tưởng là dễ ! Nhưng có làm mới hay rằng nó phức tạp, rắc rối ! Bắt tay và đâu mà làm ? Tuyệt mù mịt mù !

Chàng cứ nhắm mắt, vừa đi vừa chạy !

Tướng mạo của chàng, ngoài trừ việc đã khiến mọi người sợ hãi xa lánh, thì còn có gì để ai chú ý.

Từ lúc được ông già cảnh giác, chàng bắt đầu lắp nhớ những câu nói có vẻ thô tục, với cử chỉ quê mùa, lo sao cho lời nói với hình dạng khớp hợp với nhau.

Một hôm, chàng thất thiểu đi tới miền phụ cận Quy-châu bờ Tràng-giang.

Đương đi, chợt có một lũ người cưỡi toàn ngựa đen, hùng hổ lướt qua phía bên. Người cưỡi ngựa đồng phục sắc đen, vai choàng mảnh vải rộng che gió cũng màu đen.

— Hắc võ sĩ !

Chu-Sưởng la thầm ở trong bụng, lập tức vận dụng công lực và cắm đầu đuổi theo !

Vì chân trái chàng thọt, cho nên chỉ theo được một quãng thì lại quá xa. Một lúc sau không còn nhận thấy hình ảnh nữa kia nữa, chàng thở dài, đứng thừ người ra.

Chợt phía sau có tiếng cười khúc khích đưa tới.

Chu-Sưởng vội quay lại. Như bị điện giật, chàng há miệng muốn kêu lên, nhưng rồi đã kịp thời nuốt tiếng đi ngay.

Trước mắt chàng là hai tay kỳ mã : Một người là một thiếu nữ đẹp như tiên, ăn vận sang trọng như nàng công chúa. Một người ăn vận áo xanh lối thị tỳ, khá duyên dáng. Cả hai nàng, cưỡi đây chẳng bao lâu, từng dùng kế «điệu hổ ly sơn» dẫn cho tên đầu-mục Hắc võ sĩ là Vương-trung-Cự bỏ chàng để chạy đi coi xét con ngựa lúc ấy hình như có kẻ định ám hại.

Thiếu nữ chính là Kỳ Anh, thị-tỳ chính là Tiểu Huệ, và cả hai là ân nhân đã cứu mạng cho Chu Sưởng.

Chàng vội đưa tay sờ nắn bên mình, thấy rằng mảnh ngọc

http://tieulun.hopto.org

màu lục của Kỳ Anh tặng vẫn còn nguyên !

Chàng tự biết là hình dạng mình hiện như quỉ sứ !

— Quá khứ ơi ! Quá khứ trôi qua rồi ! Nay còn đâu !

Chàng cố sức nén mối tình tự như thủy triều đương tràn ngập trong lòng. Sự đau khổ, khỏi phải nói, không gì có thể so sánh được !

Giữa lúc đó thì thị nữ Tiểu Huệ, cau mày, nói với cô chủ:

— Tiểu thư nè ! Coi cái bộ mặt của người này nè.....!

Kỳ-Anh hình như chẳng để ý đến lời nói của Tiểu-Huệ. Nàng có vẻ ngạc nhiên, nhìn chàng rồi hỏi :

— Vừa rồi, hình như anh đuổi theo mấy người cưỡi ngựa phía trước kia, phải không ?

Như kẻ đương cơn mê mà lại thấy mình trầm mình trong mộng mị, đầu óc mung lung với quá khứ, si ngốc với những hình ảnh trong bữa được hai nàng cứu thoát khỏi tay Hắc đầu-mục nọ Vương, thành thử Chu-Sưởng cứ đứng thộn mặt ra đó chẳng nói chẳng rằng chi cả.

Tiểu-Huệ ngồi trên mình ngựa cúi xuống, hét vào tai chàng :

— Ối ! Tiểu-thư hỏi gì, anh có nghe tiếng không ?

Hồn vừa trở về với xác, Chu-Sưởng giật mình tỉnh lại «A !» lên một tiếng rồi nói :

— Hỏi...Hỏi ta ư ?

Thiếu-nữ ăn vận như công-chúa phì cười rồi nhắc lại :

— Vừa rồi anh đuổi theo ai ?

Chàng lúng lưỡi, đứng giọng kẻ si ngốc nói :

— Đuổi ai.....nào có đuổi ai đâu ?

Thiếu-nữ lại hỏi :

— Phải chăng là đuổi theo đoàn người vận đồ đen cưỡi ngựa đen ấy ?

Chàng đã thực tỉnh hồn, nhưng k. éo làm ra vẻ ngờ ngẩn, ấm ức nói :

— A ! Tôi...tôi chỉ là chạy...chạy theo chơi mà ! Có quen thuộc với ai đâu mà đuổi theo ! Tôi định chạy...chạy thi với

ấy con ngựa !

Thiếu nữ và nữ tỳ cùng xé lên cười :

— Anh có biết võ nghệ phải không ? (thiếu nữ hỏi)

— Có có ! (chàng cố quờ quạng hai tay, kiễng gót bên trái cho cân người) Có học qua vài bữa !

— Anh có biết bọn cưỡi ngựa ấy là ai không ?

— Tôi đi đâu mà quen biết với họ. Không quen biết nhưng trông họ mặt là oai phong...!

Thiếu nữ cười mà rằng :

— Đồ ngốc ! Bận sau thì chừa, chớ có rỡn với họ mà chết mất mạng !

Hai tiếng «Đồ ngốc» ! lọt vào tai chàng, làm tê buốt cả ăn óc lên. Chàng cố nén đau khổ, cố chịu đựng lấy. Lập tức bẹt miệng ra cười, lại cố vênh mặt lên rồi nói như là nói với một mình :

— Chạy theo chơi, chạy thi chơi mà đến chết bỏ mạng ư ? Đeo đẽo chạy sau, còn cách đến mười trượng thì dù ngựa nó có đá trở lại cũng không tới được. Có đá trúng thì đau là cùng. Xưa nay những kẻ bị ngựa đá đều chết nhăn cả ra...!

— Ta có lòng tốt bảo thiệt anh mà anh chẳng biểu bụt gì hết. Lần khác, nếu gặp bọn võ sĩ ăn vận đồ đen, cưỡi ngựa đen thì phải lánh cho xa ! Không phải chết vì ngựa nó đá, mà chết về tay bọn võ sĩ ấy, nếu như anh làm gì khiến họ nổi nóng lên !

Hương lan thoang thoảng, tiếng nói nhẹ nhàng, khiến Chu Sưởng không thể không đưa mắt ngó nhìn vị giai nhân tuyệt thế từng trao cho chàng mảnh ngọc làm kỷ niệm.

— A ! Tâm địa nàng rất tốt, khốn nỗi mình vô duyên ! Đứng trước mắt mà như cách sông, cách núi. (Chàng lại đưa tay sờ lại mảnh ngọc, lại tiếp tục nghĩ thầm) Vô duyên ! Vô duyên đến nỗi...không dám nhìn nhận...!

Nghĩ tới đây chàng lại ngẩn người ra !

Tiểu Huệ có vẻ nóng ruột, nhắc :

http://tieulun.hopto.org

— Tiểu Thư à ! Chúng ta quay trở về chứ ?

— Quay về ? (Cô nàng đưa mắt mơ mòng, nhìn khắp đó đây một lượt)

Tiểu Huệ nheo nhéo nói :

— Mọi ngả, khắp đường quanh đây đều qua hết cả rồi. Nào có thấy bóng vía anh chàng ấy đâu ?

« Anh chàng ấy » là ai ? Tự nhiên Chu Sưởng phải hiểu là ai rồi ? Chàng muốn khóc lên rồi !

Thiếu nữ cau mày, nói :

— Phải tìm gặp chàng. Không tìm thấy, không thể yên tâm được !

Tiểu Huệ nhỏng nhẽo, nói :

— Tiểu thư... quá lắm ! Quá... si... !

— Câm miệng đi ! (Thiếu nữ vội quát) Dù bằng cách nào thì anh chàng cũng chưa thể qua khỏi vùng này được !

— Tiểu thư tặng cho chàng mảnh ngọc ấy, thực là quá liều lĩnh ! mạo hiểm ! Nếu như Lão gia biết thì...

— Im ! Ta đã bảo câm miệng mà !

Ruột gan Chu Sưởng như bị dao cứa ra từng đoạn. Nàng đi tìm kiếm chàng, và đã từ lâu rồi, chứ không phải chỉ có bữa nay. Đi khắp vùng, khắp nơi, dù là chạy bằng ngựa, cũng không phải là công việc trong năm mười ngày. Khốn khổ, chàng có còn xứng đáng với nàng đâu ? Chàng tự nghĩ :

— Không ! Không được ! Một vạn lời không thể được ! Mình là thân tàn phế, mặt mũi như ma, tựa hồ ! Giả thử lúc này nàng biết rằng tên ma mọi, cùi, thọt, đang trước mặt nàng, chính là anh chàng thư sinh mà nàng đương tìm kiếm, thì nàng sẽ thất vọng đến chết mất !

Chàng có một quyết định mà chàng tự cho là nhân-đạo : Tốt hơn hết là cứ làm cho nàng thất vọng đến tan nát lòng. Để nàng vĩnh-viễn giữ được một kỷ ức đẹp đẽ, thơ mộng ! Chỉ có thế thôi !

Chàng cũng cảm thấy rằng không thể dừng đây một giây phút nào nữa, vì chàng sợ sẽ phát điên lên mất !

Chu Sưởng cắn chặt môi đến vãi máu ra. Không còn dủ can đảm để liếc nhìn nàng nữa, chàng quay ngoắt mình, thất thểu bước cao bước thấp, mãi miết đi liền.

Tiểu Huệ lớn tiếng la :

— Tiểu thư ! Thằng cha vô lễ quá trời... !

Tiếng Kỳ Anh ngọt như mía :

— Một gã quê mùa, lại tàng tật. Ta chỉ biết là đáng thương thôi ?

Sao còn trách móc người ta ?

Tiểu Huệ nhiếc mắng chàng là vô lễ, chàng cũng không thấy đau khổ bằng những lời nói ngọt ngào của Kỳ Anh, đó là thấm thía, đứt ruột.

Tiếng vó ngựa nổi lên đều đều, xa dần rồi biến mất hẳn.

Chu Sưởng ngồi phệt xuống ở dưới một gốc cây bên bờ sông, khác nào một kẻ vừa qua khỏi một cơn đau nặng. Rồi chàng nặng trĩu, chìm đắm vào trong vực thẳm vô hạn của thương cùng tủi.

Một giờ trôi qua trong những đau đớn ê chề. Cuối cùng, như người từ trong vực sâu vượt sóng nhoi lên được, chàng nắm chặt tay - đập mạnh vào đầu, lẩm nhẩm nói :

— Chu Sưởng a, Chu Sưởng ! Hai vai nặng thù máu, một thân tàn phế, thì còn bụng dạ nào mà nghĩ đến mối tình nhi nữ, nghĩ đến những điều quá phận ! Chu Sưởng a ! Muốn trả được thù, thì trước hết hãy chôn vùi cho sâu những ý tưởng vớ vẩn ấy đi !

Nghĩ thế rồi, chàng vùng đứng phắt lên, lòng cởi mở, giải thoát được nỗi bi đát.

Nhân vì phải giữ kín lai lịch, không muốn ai đặc biệt chú ý đến mình lắm, nên không thi triển môn khinh công. Chàng cứ ung dung từng bước, quay trở về phía thành Quy Châu.

Cho đến khi mặt trời đã ngả về tây rồi, mà thành Quy châu vẫn chưa hiện ra trước mắt. Còn phải một đỗi đường khá nữa, không thể nào tới nơi kịp trước khi trời sụp tối !

Bỗng mây đen từ bề kéo tới, sấm chớp nổi lên ầm ầm, hộ cơn mưa sắp trút xuống.

Một là vì Chu Sưởng không có mục đích gì, không cần phải gấp bước, hai là hạt mưa đã lác đác rớt

http://tieulun.hopto.org

xuống, tốt hơn hết là hãy kiếm chỗ đụt mưa đã.

Chàng ngó trước, ngó sau, cách lối đi một quãng không xa mấy, thấy một khoảng đất khá rộng, xanh um những cây tùng cây bách. Nếu không phải là trang trại của nhà nông thì cũng là một nơi đền miếu chi đó.

Khoảng đường lúc này vắng vẻ, Chu Sương liền thi triển liền khinh công, - một mạch tới nơi thì người đã ướt dầm như gà luộc. Tuy không bị lạnh, nhưng áo quần bị ngậm nước, chàng cũng cảm thấy khó chịu.

Nhận ra đây là một tòa miếu lớn, Chu Sưỡng mừng lắm, vội đẩy cửa bước vô.

Trong miếu không có bóng người, không thấy nhang khói, trên dưới lặng ngắt.

Chu Sưỡng theo lối hành lang, đi vòng vào phía sau.

Chàng đưa mắt quét lia một cái, chợt thấy trên lối hành trang đi vào gian đại diện, có một bóng đen như vật gì lớn, treo lủng lẳng. Nhận kỹ lại, vật ấy chính là một người hai chân bỏ thõng, lơ lửng cách mặt đất lối hai ba gang tay.

— Ối ! nơi đây có người thắt cổ.

Chàng vừa la vừa chạy tới, bất ngờ trượt chân một cái, thiếu chút nữa thì té siêu xuống. Chợt ngó xuống chỗ đất trơn ướt, Chu Sưỡng bất giác khẽ rú lên một tiếng. Mặt đất lênh láng máu còn đỏ lòm chưa đông đặc. Lại ngó lên nhìn cái xác treo, Chu Sưỡng cơ hồ muốn nghẹt hơi thở.

Đó là một cái xác người to lớn, vận áo bào sắc lục, giầy màu trắng, nơi cổ do một sợi giây thừng lớn quàng ngang, cột lên cây xà dưới mái hành lang. Nhưng điều kinh hãi nhất là ngang nơi giữa lưng xác chết, một cây hốt sắt xuyên qua ra trước ngực, máu còn theo đó nhỏ giọt xuống.

— Lục Phán quan !

Chu Sưỡng kinh hãi, la lên, lạc cả tiếng. Chàng đưa tay giụi mắt, ngó kỹ lại : Đúng là Lục Phán quan !

Lục Phán quan giữ chức Hộ pháp cho Hắc bảo, với công

kinh nhân, tên tuổi lừng lẫy, từng đấu ngang sức với ân Huyền tử trong làng Võ lâm Tam tử.

Ai đã giết lão ?

Ai dám hạ thủ giết một nhân viên cao cấp của Hắc bảo ?

Ai giết nổi một tay võ nghệ cao cường như Lục Phán n thì người đó quả thiệt là cao siêu, không tưởng tượng c ?

Theo vết máu còn tươi, nóng, thì họ Lục mới bị giết, có là giữa lúc trời lác đác mưa, Chu Sưỡng còn đương từ đường lớn, bắt đầu rẽ ngang đi lại đây.

Bồng... lộp... độp... lộp độp... !

Tiếng vó ngựa từ phía cửa miếu đưa tới. Rồi nghe rõ g ngựa hí, tiếng người nói. Tiếng chân ngựa nhộn nhịp ng cả lại ở trước cửa miếu.

Chu Sưỡng cố chấn tĩnh hồi hộp, thì thoáng cái ba, bốn bóng đen đã tiến vào trong miếu. Họ đeng phục màu đen. i bìa trong nhìn ra, phảng phất mỗi người đều choàng một ái vải rộng che gió, cũng màu đen.

Chu Sưỡng p ền ngực hấp không khí, hết sức chấn áp inh ngạc :

— Hắc võ sĩ ! (chàng nghĩ thầm) A ! Thiệt là oan gia gặp n trên lối hẹp. Tụi bay tự dẫn xác tới !

Chợt lại nghĩ rằng :

— Mình còn phải giữ kỉ mặt hình dạng. Sức đâu giết cả đứa một lúc. Tên nào chạy thoát, nó sẽ báo cáo về diện o, hình dáng mình ra, thế là lộ chân tướng. Tạm thời hãy tránh đi là thượn, thượng sách.

Nghĩ vậy, chàng gấp bước tiến vào bên trong gian đại diện inh nấp ở sau cái khám thờ.

Trời vẫn mưa. Màn mưa khá dầy, cho nên Chu Sưỡng n gì, người ở phía ngoài vô tình không thấy rõ được.

Về phần Chu Sưỡng, chẳng phải vì chàng sợ hãi mà phải tròn. Máu nóng đã xông lên thì chỉ muốn uống máu phanh

http://tieulun.hopto.org

thấy kẻ thù thì mới hả giận. Bất kể là bọn «Hắc bảo» có phải là kẻ thù đã giết cả nhà chàng không ? chỉ một việc họ cố tình lừng bắt chàng cũng đáng để phải giết họ đi rồi. Nhưng, nếu chàng ra mặt ngay lúc này thì hỏng việc, kết quả sẽ tai hại không nhỏ !

Bốn tên Hắc võ sĩ ngó qua gian ngoài một lượt rồi đạp bộ tiến qua lối hành lang.

— Ối ! Ối ! a !

Cả bốn tên cùng thất thanh la lên, cùng lùi lại mấy bước, tám con mắt trợn trừng, bốn cái lưỡi cùng lè ra. Chúng dực cả người, mặt tái nhợt đi nhìn vào cái xác treo lủng lẳng nơi đầu dãy hành lang.

Chợt lại nghe có tiếng giầy nhộn nhịp từ phía ngoài rồi vài bóng người nữa tiến vào trong miếu.

Mưa đã thưa hạt. Chờ Chu Sưởng nấp lại thẳng ngay với cửa vào trong miếu, thành thử bất cứ một động tác gì của tụi kia ở phía ngoài, đều không qua được mắt chàng.

Chàng nhận rõ, bọn tới sau, thoạt tiên là hai người tên Hắc võ sĩ, đem theo một thiếu niên đầy mình lem luốc vết máu theo sau là một người to lớn quá cỡ, vận áo bào trắng, khuôn mặt tròn, da trắng bệch như xác chết trôi vậy.

Vừa bước vào khỏi khuôn cửa, người áo bào trắng đã quát tháo ầm ỹ :

— Việc gì đó ? Tụi bay làm gì mà nhộn nhạo, la lối lên như thế ?

16 — CÔNG HIỆU MẢNH NGỌC

...Bốn tên Hắc võ sĩ tới trước bên trong hành lang, đương kinh hãi, bàn nói trước cái xác treo lủng lẳng nên không để ý nghe phía ngoài có người tiến vào.

Chợt có tiếng dõng dạc, quát hỏi :

— Đâu cả rồi ? Làm gì mà ầm ỹ lên thế?

Bốn người cùng giật mình, họ nhận ra là ai rồi, vội vã nhìn nhau nói :

— Kính bẩm Bạch...Bạch Hộ pháp...Ối ! Hãi quá ! Lục Hộ pháp..bị..bị..

— Sao ? nói mau ?

— Bị...bị giết !

— Hả...ả ?

Người áo bào trắng la lên một tiếng, thân hình vọt đi như tia chớp loáng, đem theo tiếng «ha...ả» kéo dài vào tới trong lối hành lang.

— A ! (Chu Sưởng nghĩ thầm) Người áo bào trắng này ăn vận kỳ-dị, hệt như lối ăn vận của Lục Phán-quan, duy chỉ khác nhau về màu sắc thôi. Lão cũng được tụi hắc võ-sĩ kêu là Hộ-pháp. Vậy thì lão là «Bạch Phán quan» không còn nghi ngờ gì nữa. Không kêu tên, không kêu họ, chỉ lấy một chữ đầu của «ngoại hiệu» mà xưng hô, đó là một lối chưa từng có trong giang võ lâm. «Lục Phán-quan» là chức vị Lục Hộ-pháp, vậy thì con quái này là Bạch Phán quan rồi !

Đến lượt Bạch Phán-quan kinh hãi rụng rời, lè lưỡi ra, nhìn cái xác chết. Mặt lão càng trắng bệch, mắt trợn ngược, loé hung quang ra. Một giây sau mới gằn giọng, hỏi :

— Đầu đuôi xảy ra....như thế nào ?

Bọn Hắc võ sĩ nói :

— Tụi chúng tôi vừa tới...đã thấy sự thể sảy ra như thế này rồi ! Hãi quá..!

Hai tên Hắc-võ sĩ đem theo một thanh niên, cũng hớt hãi chạy vô hành lang, rồi đứng dở mặt ra, ngộp thở !

Râu tóc Bạch Hộ-pháp lúc này dựng đứng cả lên. Lão giậm chân một cái !

— Ầm ! (cả toà miếu rung chuyển lên, cát bụi với mấy viên ngói từ trên trút xuống, mặt đất như vỡ lên rồi lõm hẳn xuống một tấc.

Chu-Sưởng lè lưỡi ! Công lực của Bạch Phán-quan còn cao

http://tieulun.hopto.org

hơn Lục-Phán-quan nhiều !

— Gỡ xuống coi ! Cứ đứng thộn mặt ra đó Đồ ăn hại (Bạch Phán quan, quát mắng, ra lệnh)

— Dạ dạ !

Lập tức hai tên Hắc võ-sĩ tiến lại, một tên ôm xác chết, một tên nhảy lên, đưa mũi kiếm cắt «xoẹt» sợi dây thừng. Thi thể Lục Phán quan được nhẹ nhàng đặt trên mặt đất, bên vũng máu.

Bạch Phán-quan bước tới, cúi xuống ngó :

— Bị giết không đầy nửa giờ trước đây (Lão lớn tiếng ra lệnh) Cấp tốc truyền lệnh ta ! Phải để ý và tra xét những kẻ khả nghi trong vùng năm chục dặm. Nghe !'

— Dạ, dạ !

Một tên Hắc võ sĩ tung chưn, cầm cờ chạy vụt đi liền.

Bạch-Phán-quan nhìn xác Lục Phán quan, trầm ngâm một phút. Lão nghiến trẹo hàm răng «kẹt kẹt» rồi cất giọng run run mà rằng :

— Hừng ! Kẻ nào dám.....công nhiên chống lại với Bổn-trại ? Hừng ! Khả thiệt....!

Qua khe hở của chiếc khám thờ. Chu Sưởng để ý nhìn chàng thanh- iên bị tụi chúng bắt. Mặt mũi chàng thanh-niên lem luốc, tái nhợt đi, áo quần cũng bê bết những máu, chắc hẳn là đã xảy ra một cuộc ác chiến giữa thanh-niên với tụi Hắc-võ-sĩ. Coi mặt mũi thì thanh-niên kia vào khoảng độ hai chục tuổi

Bạch Phán.quan lắc đầu rồi hất hàm đưa mắt ra lệnh cho ba tên Hắc võ sĩ đứng gần đó ;

— Chuẩn bị việc đưa thi-thể về trại. Nghe !

— Dạ ! Tuân lệnh !

Ba tên Hắc võ-sĩ, khom mình thi lễ rồi tất tả chạy ra phía ngoài miếu, liền mất dạng.

Mưa đã tạnh từ lúc nào rồi. Trong sân loé lên ánh nắng nhạt màu hồng của chiều tàn.

Bạch Phán quan nặng bước tiến vào trong đại điện, quay lưng vào chiếc hương án, đứng sừng sững nhìn ra ngoài.

Đột nhiên lão giật giọng quát :

— Dẫn nó vô !

Cùng với tiếng « dạ dạ ! » nổi lên, chàng thanh niên lập tức bị hai tên Hắc võ sĩ dẫn vào trong điện.

Chu Sưởng nơm nớp lo sợ :

— Nếu hình tích mình bị Bạch Phán quan phát giác, thì toi đời (chàng không dám thở mạnh). Chàng thanh niên kia ai ? Sao bị họ bắt ?

Chợt nghe Bạch Phán quan nói :

— Ranh con à ! Nghe đây ! Do chính tay mi viết một phong thư cho Lão già ngoan cố, hẹn trong mười ngày, phải đem nộp bản « Thần nông bí khúc » để đánh đổi lấy tánh mạng của mi ! Rõ chưa ?

Chàng thanh niên lớn tiếng trả lời :

— Không thể được !

Bạch Phán quan so vai, hỏi :

— Mi không muốn sống hả ?

— Muốn sống như... (chàng thanh niên ung dung nói)

Bạch Phán quan mừng rỡ, vội ngắt tiếng chàng thanh niên:

— Muốn sống như mọi người chớ gì ! Vậy thì viết thư đi... còn đợi gì..?

Chàng thanh niên bỗng lớn tiếng thét :

— Muốn sống nhưng không sợ chết. Mi hiểu chưa...

— Hà hà ! Ha.. ha ha ! (Bạch Phán quan cười vang lên) Khá quá ! Thực là chí khí ! Thực là lý luận hơn người. Có điều mi chưa nghĩ kỹ rằng (Lão hơi hạ giọng) Rằng nếu mi chết thì Lão già ngoan cố cũng... đau khổ mà chết theo ! Chẳng cần ai phải giết.. !

— Câm mồm !

— Chú thỏ non ơi ! Bình tĩnh đôi chút mà ! Nghĩ kỹ đi, chịu nhận điều kiện đi !

http://tieulun.hopto.org

— Không !

Bạch Phán quan mỉm cười, càng xuống giọng thấp hơn ; nhưng lại ghê rợn hơn là :lão quát tháo :

— Tốt lắm ! Vậy trước hết hãy mượn một bên cánh tay của chú để làm tin, gửi cho Lão ngoan cố. Nếu nhỏ Lão vẫn không chịu dâng «Thần nông Bí khúc» thì...Ha hả, cứ cách ba ngày, lại một lần. Lão sẽ nhận được«của tin» của chú. Và cuối cùng Lão ngoan cố sẽ nhận được hà hà (giọng nói bỗng rít lên) sẽ nhận được...đầu lâu của chú !

Chàng thiếu niên trợn ngược lên, cơ hồ đến rách cả khoé mắt ra :

— Bạch Phán quan ! Đồ ác ma ! Mi sẽ phải trả một giá đắt gấp trăm ngàn lần.

Chu Sưởng nhủ thầm :

— Mình đoán không sai ! Lão này đúng là Bạch Phán quan! Hung dữ hơn cả Lục Phán quan !

Bạch Phán quan gật gù đầu rồi nói :

— Bản tòa nói ra rồi, quyết không đổi ý (lão bỗng quát giật giọng lên) Mau ! Lột cánh tay áo bên trái no ra!

Một trong hai tên Hắc võ sĩ, rút gươm khỏi vỏ, «soạt» một tiếng cùng với tiếng hắn thưa :

— Dạ ! Tuân lệnh !

Chàng thiếu niên quả nhiên cang cường, không chịu khuất, chỉ nghiến răng trợn mắt nhìn Bạch Phán quan. Chàng đã coi chết như không vậy.

Bạch Phán quan, «chừng» một tiếng, lại hỏi :

— Bản tòa gia ơn cho mi, đáp câu hỏi lần chót. Mi có chịu viết thư hay không?

Thiếu niên yên lặng không trả lời.

Bạch Phán quan ra lệnh :

— Nói ?

Thiếu niên lạnh lùng đáp :

— Ngươi nghĩ rằng phụ thân ta chịu trao tận s ch quý ấy cho ngươi hay sao?

— Nhãi con ! Một bản bí lục so với tánh mạng một đứa độc nhất, còn qui báu hơn à ?

Thiếu niên vẫn ung dung nói :

— Thầy phụ ta bình sinh chưa hề bao giờ chịu cúi đầu phục ai hết !

— Nhưng, lần này, bây giờ, phải là ngoại lệ. Lão phải phục, phải cúi đầu.

— Thân phụ ta sẽ báo thù. Quyết không tha tụi ngươi.

— Trừ phi Lão ngoan cố không bao giờ ra khỏi cái hang ổ ấy. Còn phải ra khỏi hang thì không thoát được tay bọn ta bảo ta !

— Ngươi chớ làm ! Chớ mê mộng !

Bạch Phán quan thình lình quát :

— Chặt cánh tay trái nó đi !

Tên Hắc võ sĩ không kịp «dạ» nữa. Lưỡi gươm sẵn tuốt trần rồi, hắn vung tay một cái, bổ cao gươm lên..

Chu Sưởng lại một phen sẽ được chứng kiến một thảm cảnh. Mắt chàng trợn tròn lên, tưởng chừng con ngươi sắp lộn ra ngoài khuôn mắt.

Khốn nỗi, chàng địch làm sao được với Bạch Phán quan. Lão thò mặt ra, chẳng những chẳng cứu nổi ai mà còn chết uổng, đem theo thù hận xuống âm phủ vẫn chưa tiêu tan được. Chàng không được phép chết như thế. Nhưng vì quá phẫn nộ, chàng bất giác hơi thở mạnh, phát ra tiếng ấm ức rất nhỏ.

Bạch Phán quan cất tay ra lệnh cho tên Hắc võ sĩ :

— Khoan ! Hãy để nó đấy ! (Lão cười rồi lạnh lùng cất giọng hỏi) Ai đó ? Ra mặt đây !

Hành tích bị bại lộ rồi, Chu Sưởng không thể cứ nấp ở chiếc khám được.

Chàng trấn tĩnh ý chí, nghiến chặt hàm răng, từ phía sau chiếc khám thò bước ra.

Vừa lộ mặt khỏi chỗ tối, Bạch Phán quan « A ! »lên một tiếng. Lão cũng phải kinh ngạc vì « bộ mặt hủi » sần sùi của

http://tieulun.hopto.org

đối phương.

Nhưng chỉ thoáng nữa giây thôi, lão bình tĩnh, nhìn chàng rồi hất hàm, hỏi :

— Tên Tiểu quỉ kia ! Mi vô đây để làm gì ?

Chu Sưởng làm ra bộ sợ hãi, run rẽ, nói :

— Tó. dó... dụt mưa !

— Đụt mưa ?

— Dạ ! quần áo còn ướt nè !

Bạch Phán quan nhận thấy quần áo chàng còn dầm nước. Lão cau mày hỏi :

— Ai đã giết và treo cổ người ở ngoài kia ?

— Dạ dạ ! Việc ấy tôi... tôi đâu biết !

Bạch Phán quan lại ngắm nhìn Chu Sưởng từ gót chưn lên đến đầu, rồi lại từ đầu xuống gót chưn. Ngắm đi ngắm lại, bất quá là một thằng nhỏ quê mùa, thọt cẳng, mặt mũi thì ôi thôi! xấu hơn quỉ, mọi !

Bạch Phán quan lắc đầu, hỏi :

— Mày có thấy việc gì sảy ra vừa rồi không ?

— Không thấy gì... ngoài trừ cố cái xác treo lủng lẳng ở.. ở lối vô đây.

— Hừng ! Mày gặp bản tòa tức là mày có phước lớn. Võ sĩ ! Hãy mần thằng này trước.

Võ sĩ cầm kiếm « dạ ! » quay ngoắt ngay mình lại, bước ngang ra hai bước tới vừa tầm. vung gươm vèo một cái nhắm ngang sườn Chu Sưởng chém xuống.

Tự nhiên là chàng có phản ứng lại. Trong lúc tên kia bất ngờ, nếu như chàng ra một chưởng thì nhất định là bắn chết không kịp ngáp.

Nhưng không, chàng cố dấu kín võ nghệ lai lịch, hy vọng cuối cùng là có thể chạy trốn thoát chăng ? Vì biết rằng dù có giết được này, nhưng còn Bạch Phán quan đó, chàng khó thoát được nếu như lại giết một thuộc hạ của lão.

Giả như chàng cứ dầm đầu chạy thì không đến nỗi bị lộ tẩy.

Tay kiếm của tên võ sĩ vừa hạ xuống thì phản ứng tự nhiên của chàng là bước ngang ra một bước, tránh khỏi. Tuy chàng thọt một chưn mà ứng phó lại rất lẹ.

Hắc võ sĩ chém hụt một kiếm, tự nhiên là bị mất đà, người hắn quay hẳn một vòng, thiếu chút nữa thì té sấp xuống. Hắn thở hồng hộc, mặt đỏ lên. cố lấy lại thăng bằng, định lăn vô tiếp thêm một kiếm rứa hẹn.

Nhưng hắn chưa kịp ra tay thì một bóng trắng đã vèo đi. Bạch Phán quan đã đứng chắn ngang trước mặt, tay lão chộp đúng nơi mạch máu ở cổ tay Chu Sưởng rồi.

Động tác của lão lẹ và huyền ảo như ma vụt hiện hình. Chưng nói là Chu Sưởng kịp phản ứng lại. Lão tới lẹ đến cỡ nào dù chỉ là một ý niệm thôi cũng chưa kịp loé lên trong đầu óc đối phương.

Lão quắc nhìn Chu Sưởng :

— Giỏi đa ! Oắt con ! Khéo giả vờ ngây ngô thiệt ! Biết điều nói rõ lai lịch ra

Mạch máu cổ tay chàng bị siết đến tắc lại. Bất thần không thể vùng vẫy được, tri khôn khi quẫn bách, chợt nghĩ ngay đến một vật.

Chàng nhớ đến mảnh ngọc màu lục của Kỳ Anh tặng. Chàng dặn rằng lúc nào nguy cấp quá lắm thì đưa ra, tự nhiên sẽ có công dụng bất ngờ.

Lúc này là đường cùng rồi ! Bất kể là mãnh ngọc có công hiệu hay vô công hiệu, hảy thí nghiệm đã. Nghĩ vậy, chàng không đổi sắc mặt, cất tiếng dõng dạc, gần như là ra mệnh lệnh:

— Buông tay !

Bạch Phán quan cười khanh khách mà rằng :

— Mày mơ ngủ sao ?

Chu Sưởng quắc mắt :

— Ta có vật này cho Lão coi !

Lão hỏi một cách ỡm ờ :

http://tieulun.hopto.org

— Vật gì ? Ngươi định hối lộ ta chăng ? Hà hà ! Vàng bạc hay châu ngọc ?

— Hãy buông tay ra đã !

Lão phì cười :

— Thả mày ra...dù chắp thêm cho mày đôi cánh nữa thì cũng chẳng bay đi đâng trời được !

Dứt lời, lão buông tay ra liền.

Chu Sưởng cố ý trì hoãn, kéo dài thì giờ ra, hy vọng may ra có một sự gì lạ xảy tới chăng ? Chàng gật đầu cười, từ từ thu tay vào bọc.

Bạch Phán quan tuy nói cứng, nhưng cũng ngấm ngầm vận công lực, phòng hờ đối phương. Lão chăm chú theo dõi từng cử động của Chu Sưởng.

Về phần Chu Sưởng quyết tâm trì hoãn. Chàng thò tay vào phía mình bên tay trái, sờ nắn, tìm kiếm mãi rồi từ từ rút tay ra. Tay chàng chẳng có vật gì hết !

Bạch Phán quan giơ nắm tay lên, thét :

— Làm kế hoãn binh hả ? Chực đợi ai tới cứu ứng. Hễ đứa nào hơi ho hoe lúc này là ta đập ngươi chết tươi ngay.

Chu Sưởng cứ điềm tĩnh từ từ thò tay qua phía bọc bên tay mặt, lại sờ nắn, tìm tòi, trong khi lão Bạch vẫn giơ cao nắm tay, sẵn sàng đập xuống.

Thời gian chàng cố kéo dài ra, kể cũng khá lâu rồi, và đã tới lúc không thể cử trì hoãn hơn nữa được ! Tới đây thì cái hy vọng mong manh ở một sự gì lạ xảy ra có thể cứu chàng, thế là hết, chàng chỉ biết còn hy vọng vào mảnh ngọc của Kỳ Anh, — một hy vọng mong manh cũng chẳng khác gì hy vọng hão huyền ở một chuyện lạ.

Vẫn giữ được nét mặt bình tĩnh và ngây ngô, tay cầm mảnh ngọc từ từ rút ra rồi đưa thẳng vào tận mũi lão Bạch, miệng lớn tiếng nói :

— Ông già coi cái nè !

Thực không ngờ chàng lại có cử chỉ thô lỗ đến thế ! như thế.

Lão Bạch kịp lùi lại nửa bước, trong khi tên Hắc võ sĩ cầm gươm vừa rồi, choáng cả người, la lên :

— Hắc phù ! (mặt hắn kinh hãi, tái hẳn đi)

Bạch-Phán quan thì đỏ dồn cả hai mắt lại nhìn ngắm Chu-Sưởng. Một lúc lâu hai mắt lão lác trật hẳn đi ! trong khi Chu-Sưởng cảm thấy nhẹ hẳn người. Chàng nghĩ thầm :

— Chẳng hiểu Hắc-phù là cái đếch gì cả. Nhưng rõ ràng là mảnh ngọc đã có hiệu lực rõ ràng.

Một phút sau, Bạch Phán quan từ từ hạ nắm tay trái xuống rồi đưa bàn tay mặt ra đón lấy mảnh ngọc màu lục đậm, lật qua lật lại, coi kỹ cả hai mặt. Xong rồi lão cau nhíu lông mày lại, đặt trả mảnh ngọc vào tay Chu Sưởng.

— Tấm thẻ này, anh có từ..? Ai cấp cho anh ?

Từ trước lão Bạch vẫn gọi chàng bằng «Mày, mi, ngươi» nay bỗng đổi giọng.

— Chu Sưởng lúc này có vẻ lên nước. Không thèm nhìn lão chàng cất giọng nhạt nhẽo mà rằng :

— Lão....khỏi hỏi đến điều ấy !

Bạch Phán quan ngần ngừ một chút. Cuối cùng lão hất tay ra hiệu rồi nói :

— Xin mời.....cứ tuỳ tiện !

Chu Sưởng hiểu rằng «...cứ tuỳ tiện» có nghĩa là lão không có quyền và không dám làm gì mình nữa rồi. Cũng có nghĩa là «có cái thẻ bài bằng ngọc này» thì mình tuỳ tiện muốn ở, muốn đi đâu cũng được.

— A ! một Lão Ma-đầu cùng hung cực ác như lão, đường đường giữ chức Hộ-pháp của Hắc bảo, vậy mà đương cơn hung tợn, phải xẹp ngay xuống, chịu cúi đầu dưới oai quyền của một mảnh ngọc xanh này, thế thì mảnh ngọc này là thế nào đây ? Há phải là vật tầm thường, mà chủ nhân nó là cô nàng Kỳ Anh, đứa chan tình tứ, đẹp như tiên tử kia, hẳn là phải có một lai lịch khác thường, không lường hiểu được.

Nghĩ thế rồi, tin chắc vào oai quyền của chiếc thẻ ngọc

http://tieulun.hopto.org

của mình có trong tay còn có thể có công hiệu hơn thế nữa. Chu Sưởng càng mạnh bạo hơn, càng được thể lên nước.

Đột nhiên chàng chỉ tay vào chàng thiếu-niên bị tụi họ bắt rồi bất hàm ra lệnh :

— Thả ng ời kia ra !

Gã thiếu-niên nhìn cái bộ mặt như quỉ của anh chàng quê mùa lại thọt một cẳng. Hắn ngẫn tò te ra, quả tình không iểu thế là thế nào ? Sự kiện biến đổi kỳ lạ vừa rồi giữa Chu Sưởng với Bạch Phán quan đã khiến hắn như mê ly, không dám tin hẳn vào tai với mắt của hắn rồi. Nay nghe Chu Sưởng đột nhiên ra lệnh cho Hắc bảo, bắt phải thả hắn ra, — càng khiến hắn u mê hơn nữa. Hắn cắn thử đầu ngón tay xem có biết đau không, rồi hắn lẩm nhẩm tự-hỏi :

— Ta đương mê ngũ hay là đương ở trong cơn mộng mị huyền ảo...!

Về phần Bạch Phán-quan, — lão đương chán ngán, cay cú vì sự xuất hiện của chiếc Hắc-phù. Tưởng thế là yên, bất ngờ lại nghe Chu Sưởng ra lệnh như thét vào tai, lão giật mình, hai mắt trợn tròn lên vì kinh hãi chớ không phải vì giận dữ. Lão cố trấn tĩnh, cẩn thận hỏi lại :

— Tiểu hiệp nói gì ?

Nghe lão kêu mình là tiểu hiệp, Chu Sưởng khoái quá, thiếu chút nữa thì phì cười vào mặt lão. A ! từ «mày, mi, ngươi» lão đưa chàng lên một bậc mà kêu là «anh», giờ lão kêu bằng «tiểu hiệp». Nếu làm già hơn chút nữa, có lẽ lão sẽ quỳ xuống lạy mà tôn chàng lên gọi là «thiếu gia» hoặc «tổ sư gia» cũng nên !

— Ta nói rằng «thả người ta ra». Nghe chưa ?

— Tha hắn ra ? (lão Bạch làm như có vẻ không tin vậy). Chu Sưởng vênh mặt nói :

— Nghe cho rõ, ta nói là «Thả người ta ra» chớ không phải là «Tha.....ra» Người ta có tội gì mà dám nói rằng «tha...ra» ?

— Căn cứ vào đâu mà..nói thế ? (lão gặng hỏi lại một câu).

— Căn cứ vào cái Hắc phù đây ! (Chu Sưởng quả tình ông biết tên của mảnh ngọc là gì ? Nghe họ nói là Hắc phù, chàng cũng ngang nhiên kêu là Hắc phù).

Bạch Phán quan nhíu lông mày, đôi mắt toé ngắn quang nhìn đi ngắm lại anh chà g thọt một lúc rồi lắc cúi mặt, nhẩm khẽ nói :

— Kỳ thiệt ! Khó quá ! Không thể được...!

Đó là lão tự hỏi, tự nhủ như thế.

Chu Sưởng hơi chột dạ, vì chàng nghĩ rằng như thế là lão mặt, nghi ngờ rồi. Chàng có biết đâu như thế là cái tâm của kẻ đã bị khuất phục, nhưng l i muốn giữ thể diện chút !

Chót liều thì phải liều đến nơi đến chốn. Lúc này mà tỏ hơi mềm một chút thì chỉ có mà mất mạng. Chu Sưởng liền n lên một bước, tay giơ Hắc phù, hất hàm một cái rồi lên ng :

— Lão dám chống lại mệnh lệnh của chủ nhân «Hắc phù» y, hả hả ?

Mặt lão Bạch đã sẵn tái nhợt, nay lại càng tái xanh đi. Lão úng nói :

— Đó là..là chủ nhân của cây thẻ «Hắc phù» đã cho Thiếu p, ý kiến phải như thế ư ?

Tới đây thì thực thà như Chu Sưởng, cũn có thể nhìn rõ ấy ả ruột gan lão Bạch đã mềm nhũn ra rồi.

Về phần Chu Sưởng, bản tâm không muốn dợi cái oai nh của Kỳ Anh để hành động hoặc nạt trộ ai hết. Nhưng ông thể thấy người khác sắp bị giết mà không cứu. Vả lại, i «Hắc bảo» bắt cóc chàng thiếu niên kia để đòi cuốn sách Thần nông Bí điển» chi đó, nếu chàng không cứu thì có khác giúp khi giới ch : kẻ thù, một khi họ được tập sách ấy.

Rung nghĩ thoáng qua như trên, miệng tùy theo câu hỏi, lời liền :

http://tieulun.hopto.org

— Đúng thế ! Không sai !

Lão Bạch lại hỏi :

— Hết thảy hậu quả sau này, do chủ nhân của chiếc thẻ « Hắc phù » sẽ chịu hết chăng ?

Sở dĩ lão cố gặng hỏi lại như thế, là vì lão ngờ rằng có thể Chu Sưởng hành động không đúng với ý chí, không đúng như chủ nhân «Hắc phù» đã dặn chàng phải làm như thế nào?

Chu Sưởng thừa biết rằng hành động của chàng hắc chắn là sẽ gây nên nhiều rắc rối nghiêm trọng cho chủ nhân của mãnh lục ngọc Hắc phù. Mảnh lục ngọc tuy là do tay Kỳ Anh tặng cho, chưa chắc nàng là chủ mảnh ngọc ấy.

Chót đã nhảy lên mình cọp rồi, nếu nhảy xuống thì cọp vồ chết liền. Chu Sưởng gân mặt lên trả lời :

— Đương nhiên như thế !

Chàng trả lời nghe ngon sớt, gọn lỏn đi.

Bạch Phán quan lại rủ rỉ, khẽ hỏi :

— Sao thiếu hiệp lại biết rằng Bổn tòa tới ngôi miếu này?

Biết rằng lão còn hơi nghi ngờ, hỏi như vậy là mong tìm ra được điều gì mình sơ hở lòi đuôi ra chăng ? Chu Sưởng cũng rỉ rỏm nói :

— Lẽ ra thì ta cũng chẳng cần trả lời lão. Nhưng không sao ! Ta có thể nói rằng do ngẫu nhiên cũng có, do cố ý cũng có... hà hà ! Lý thú thật !

— Xin Thiếu hiệp giải thích thế nào là do ngẫu nhiên, và thế nào là do cố ý. Bản tòa quả thực không hiểu.

— Hà hà ! Có gì đâu. Sớm nay, trên đường gần Quy châu ta gặp bọn các người và có đuổi theo một quãng. Các người có nhận thấy không ?

— Có, có đi qua con đường ấy, nhưng vô tình không để ý đến người đi đường, đến thiếu hiệp.

Chàng gật đầu nói :

— Ta có tật nơi chưn, nên không đuổi kịp. Nhưng dù sao như thế tức là có sự cố ý chứ gì ? Lão nghĩ sao ?

— Đồng ý ! Đúng là có cố ý.

Chàng nói tiếp :

— Đến như việc ta đô miếu này là tại trời mưa. Nếu trời không mưa thì ta cứ thẳng đường mà đi, chớ ngoẹo đô đây làm gì ? Vậy rõ ràng là do ngẫu nhiên mà gặp.

Lão gật gật khen :

— Đúng ! đúng ! (nhưng còn cố gạn thêm một câu nữa, lão làm bộ hỏi thăm) Chẳng rõ chủ nhân Hắc phù hiện ở đâu. Bổn tòa cần gặp ngay vì việc này cần phải báo cáo mới được!

Chu Sưởng hiểu rằng sở dĩ lão Bạch hỏi như thế là vì lão ngờ rằng chàng đã ngẫu nhiên lượm được mảnh Hắc phù ở đâu đó, rồi đưa ra để trộ nạt. Nếu không nói được chủ nhân mảnh Hắc phù hiện ở đâu, thì dùng chàng là anh gian bịp. Rắt may là chàng vừa gặp Kỳ Anh buổi sớm. Qua câu chuyện nàng nói với nữ tỳ Tiểu Huệ là quyết đi tìm gặp chàng chớ chưa chịu về ngay, thì có thể đoán rằng lúc này nàng còn tìm kiếm chàng trong khoảng các đường, các ngả không ngoài một trăm dặm quanh đây. Nghĩ vậy, chàng trả lời liền :

— Cách đây chừng một trăm dặm thôi !

Câu trả lời của chàng quả nhiên là có hiệu lực. Lão Bạch bỗng giậm chân một cái rồi hạ lệnh :

— Thả người ta ra !

Hai tên Hắc võ sĩ quỳnh lên, miệng « dạ dạ ! », lập tức cởi trói cho chàng thiếu niên kia.

Chàng thiếu niên nhìn Chu Sưởng rồi mở miệng vừa toan nói gì thì Chu Sưởng đã kịp chạy lại nắm cánh tay mà rằng :

— Chúng ta đi đi thôi !

Dứt lời, Chu Sưởng kéo tuột hắn đi theo chàng ra khỏi miếu.

Màn đêm buông xuống rồi. Mây tan, mưa tạnh. Nền trời lấp lánh sao.

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng cùng chàng thanh niên một mạch dẫo bước ra đến đường cái.

Chàng thiếu niên chắp tay thi lễ, cất giọng cảm động mà rằng :

— Thâm tạ cái ơn cứu mạng của huynh đài !

Chu Sưởng cẩn thận đưa mắt xem xét xung quanh rồi nói :

— Khỏi cảm tạ chi hết !

Chàng thiếu niên nói :

— Tiểu đệ xin ghi tạc vĩnh viễn trong lồng.

— Khỏi bận tâm điều ấy mà !

— Dám xin huynh đài cho biết, chủ nhân của mảnh ngọc Hắc phù ấy là ai ?

Chu Sưởng cười mà rằng :

— Điều ấy thì...xin lỗi ! Không thể tiết lộ được !

— Vì sao huynh đài lại cứu tiểu đệ ?

— Chà ! Xin cứ coi là sự ngẫu nhiên, cao hứng. Can chi phải bận lòng cho mệt.

Chàng thiếu niên khẩn khoản hỏi :

— Xin huynh đài cho biết họ và tên ?

Chu Sưởng lờ đi và giục :

— Tốt hơn hết là chuồn đi ngay. Đó là thực tế hơn hết. Khách sáo mà chi, vô ích !

— Xin vâng ! Nhưng dù sao thì huynh đài cũng cho biết tên họ để sau này còn có dịp..!

Chu Sưởng chỉ tay lên mặt rồi nói :

— Cứ nhớ cái mặt như con quỉ này là đủ rồi. Dễ nhận lắm mà. Trên giang hồ, khắp thiên hạ, không làm gì có bộ mặt nào giống cái mặt này đâu. Cứ nhớ thế là quá đủ rồi, để hỏi tin để tìm kiếm lắm mà.

Thiếu niên còn nói lai nhai :

— hễ nhưng..nhưng..

Chu Sưởng bực mình, gạt phắt đi và cảnh cáo :

— Chớ lai nhai. Chuồn ngay đi ! Nếu như lão Bạch vụt

đổi ý, đuổi theo bắt lại, thì ta cũng chịu, không thể can được nữa. Đi mau !

Thiếu niên lặng lẽ một vài giây, rồi nói

— Tiểu đệ xin tuân lời dạy. Mong rằng có dịp được tái ... Tiểu đệ tên kêu là Văn Sùng - Minh.

Chu Sưởng lạnh lùng, nói :

— Văn huynh ! Mau, đi ngay đi !

Thiếu niên vái chào, quay đi. Hắn chép miệng thở dài, quả không hiểu ruột gan anh chàng thọt này ra sao mà hành thì ra vẻ hăm hở, nghĩa hiệp, nhưng nói năng thì lại là nhạt nhẽo, lạnh lùng, đến nỗi họ, tên cũng không cho biết.

Chu Sưởng nhìn theo chàng họ Văn dần dần biến dạng vào bóng tối. Một lúc sau chàng thở phào một cái và nghĩ :

— May thay ! Thực không ngờ rằng một mảnh ngọc bất chỉ là vật đeo trang sức, mà liệu lực đến thế. Cứu nguy ta đã đành, lại cứu được cả cho người khác nữa !

Chàng dẫo bước đi. Khi tới Quy châu thì đã quá muộn cửa thành sắp đóng. Chàng nghĩ rằng Dù có kịp vào trong nữa, thì lúc này các nhà trọ cũng đóng cửa cả rồi. Mặt mình thế này mà đêm hôm gõ cửa đòi trọ, hẳn là bị cự tuyệt và sẽ làm náo động cả lên, chi bằng tìm nơi nghỉ ở ngay ngoài thành là hơn.

Hai bên đường trên lối đi vào thành cũng có quán trọ, nhưng cũng đều đóng cửa cả rồi. Nơi đây, chỉ những người hàng vặt tới ngủ trọ trước khi trời tối, để trở đây ra đi sớm từ gà gáy. Cố nhiên là ở đây chật chội bẩn thỉu.

Chu Sưởng còn đương ngần ngại, chưa biết nên trọ ở đâu, một bóng người cao lênh nghênh từ phía trước đi tới, người ấy cất bước đi có vẻ du nhàn, không gấp, vậy mà hết sức lanh lẹ, chỉ thoáng cái đã tới trước mặt Chu Sưởng rồi.

Dưới ánh đèn lồng treo trước cửa một căn nhà trọ, Chu

http://tieulun.hopto.org

Sưởng nhận rõ mặt mũi người ấy. Chàng không khỏi kinh hãi, rợn cả người lên.

Đó là một quái thai, - một cái thây quỉ nhập tràng, - da khô dét bọc lấy bộ xương, hình dạng người ấy nếu chỉ cao quá tầm thôi thì cũng không lạ. Gầy như que củi mà lại to lớn thì mới đáng hãi chứ. Người ấy vận một chiếc áo bào rộng bằng vải sắc lam : Nếu đem áo ấy ra làm chăn thì ba người đắp cũng thừa dài và rộng.

Quái nhân ấy, đương đi, bỗng ngừng bước lại, đôi mắt xanh lè cúi nhìn Chu Sưởng từ đầu tới chưn.

Chu Sưởng cảm thấy rợn cả người, vội quay ngoắt mình đi bước lẹ qua phía bên.

— Đứng lại !

Tiếng quát chưa dứt, quái nhân vụt cái, đã đứng chặn ngang trước mặt rồi.

Chu Sưởng bực mình, gắt :

— Thế là cái gì ? Ý muốn làm gì ?

Bộ điệu như một bà mẹ kén chồng cho con gái ngắm nhìn vị chàng rể tương lai, quái nhân ngó từ đầu đến chân Chu Sưởng rồi vỗ tay cười :

— Há há ! Hì hì hì ! Tài tình hết chỗ nói ! Cốt cách hơn đứt hẳn thiên hạ nè ! Mặt mũi kỳ dị nè !

Nghe quái nhân bình phẩm mình là « Mặt mũi kỳ dị », Chu Sưởng cảm thấy mình « khóc cũng dở, mà cười thì cũng dở », thực chán tình, không có ý riễu cợt gì hết. Thực là kỳ cục, khiến chàng ngẩn ngơ, chẳng hiểu thế là cái quái gì ?

Cứ hình mạo với lối ăn vận ấy, Chu Sưởng dù thật thà chất phác, cũng thừa đoán ra quái nhân chẳng phải là bạng lương thiện, duy cặp mắt sáng ngời ấy đủ biểu lộ rằng quái nhân là tay cao cường xuất chúng.

Quái nhân lẩm nhẩm nói một mình

— Như vầy là đúng với điều kiện ! Nhất định là lão phu đã rút trúng chiếc thẻ số 1 rồi.

Như người bị chìm ở trong sương mù dầy đặc, Chu-Sưởng ngơ ngác người ra, chẳng hiểu quái-nhân nói vậy là thế nào ? Chàng phát cáu lên, gắt hỏi :

— Các hạ nói chi kỳ cục vậy ?

Quái nhân lại càng cười ngất :

— Hì hì ! Hị hị hị ! Tốt quá ! tốt quá ! Trông thấy ta mà không sợ mướt mồ ra thì trái mật, lá gan ấy mới lớn chứ ! Ta thấy là căn-cơ...hơn ai hết !

Cùng với mấy tiếng «căn-cơ hơn ai hết» chưa thốt ra khỏi miệng, lão quái đưa bàn tay khô dét như móng gà, chộp lấy chàng một cái.

Ngọn đòn «chộp» mới quái dị làm sao ? Chu Sưởng kinh hãi, phản ứng lại là nhảy tránh đi, nhưng không có kẽ hở nào mà tránh.

Ý niệm «...tránh» như tia lửa mới loé lên trong đầu óc chưa kịp tắt, thì nơi sườn Chu Sưởng đã bị quái nhân «chộp» trúng và giữ chặt lấy.

Từng tia, từng làn khí âm như theo đầu ngón tay lão quái tuôn ra, thấm vào trong người Chu Sưởng. Không đầy nửa giây chàng đã cảm thấy toàn thân vô lực, chân tay, mình mẩy rời rã, nhuyễn hẳn ra như bông gòn bị ngâm nước. Chàng muốn kêu lên, nhưng không thể há miệng ra được.

Cái thủ pháp quái dị ấy, quả thực Chu Sưởng chưa từng được nghe ai nói tới. Chàng nghĩ :

— Mục đích của lão quái ra sao ? Lão bắt giữ ta để làm gì ? Giết ta chăng ? !

Miệng không kêu lên được ! Chân tay hết cử động ! Đến nước này chỉ còn có nhắm mắt, mặc trời với số mạng thôi !

Trên giang hồ, mỗi bước mỗi nguy nan; gian hiểm ! Chu Sưởng dành lẳng lặng nếm thử cái mùi vị của đường đời ấy.

11— TIẾNG CHUÔNG «CỨU KHỔ»

Chu Sưởng bị lão quái-nhân vác lên vai, cắm đầu chạy

http://tieulun.hopto.org

như điên, tốc độ như gió.

Trong bụng chàng vẫn tỉnh, mở mắt, lắng tai nghe ngóng.

Một lúc sau, tới trước một toà nhà cổ, rất lớn. Chàng đưa mắt nhìn, nhận ra đây là một trang-trại bỏ hoang, cỏ dại lan tràn, cây cối nghiêng ngả.

Quái nhân «hú» lên một tiếng dài rồi nhảy qua cổng tẹ làng như cưỡi gió vậy.

Mắt chàng bỗng loá lên !

Lão quái vác chàng tới một gian nhà khá h lớn. Bên trong ánh lửa chập-trùng sáng rực với bóng người cao thấp, nhưng không nghe tiếng a: nói gì cả.

«Huych» một tiếng. Chu Sưởng bị quái nhân ném xuống đất, xương thịt như muốn rời nhau ra, mắt nảy đom đóm !

Quái-nhân đưa chưn khẽ đá vào bên sườn một cái, lập tức huyệt đạo được khai thông. Chu Sưởng vùng ngồi lên ngay.

Chàng đưa mắt nhận xét khung cảnh và nơi phòng khách. Vừa ngc vào trong, chàng kinh hãi thất thần, lông tóc dựng đứng lên, mồ hôi ra như tắm.

Giữa phòng, trên mặt đất, bốn cái xác chết nằm ngổn ngang trên vũng máu, mùi tanh đưa ra nồn ruột.

Hai bên phòng, áp nơi vách, sừng sững sáu quái-nhân khác mặt mũi đều dữ tợn hung ác như thiên-lôi. Mỗi quái nhân, trong tay đều giữ chặt một thiếu niên vào cỡ dưới hai chục tuổi. Coi lối ăn vận của sáu thiếu-niên đủ biết họ thuộc các tầng lớp khác nhau về gia thế, duy có điều là người nào cũng mặt mũi sáng sủa thông minh cả.

Bọn sáu người thiếu niên, người nào cũng sợ hãi tái mặt đi, mình run lên cầm cập.

Một ông già, áo bào đen ngồi trên ghế đặt giữa phòng. Tướng mạo lão khá uy nghi, nhưng đôi mắt thì đầy âm khí rùng rợn.

Nghe tiếng động đánh «huych» ở phía cửa, ông già áo bào đen quay lại cất tiếng lạnh như băng, hỏi :

— Lão Thất à ? Sao trở về trễ nhất bọn.

Quái-nhân bắt được Chu Sưởng vừa rồi, vội nói :

— Chỉ chậm một chút thì.....chẳng có gì đem về nộp cả !

— Lão vác cái của khỉ ấy về ư ? (Ông già áo đen, hất hàm hỏi)

Quái nhân giơ cả hai tay lên vừa chạm tới xà nhà, đoạn lại buông xuống chỉ vào Chu Sưởng mà rằng :

— Ủi ! Lão Đại ! Coi lại nè ! Đứa nhỏ này căn cốt tuyệt hảo, Tướng mạo tuy xấu, nhưng có sao ? Lão Đại a ! Coi kỹ xem ! Không trúng cách ư ?

Ông già áo bào đen quay hẳn lại, hơi nghiêng mình nhường cho ánh sáng chiếu vào người Chu Sưởng. Mắt lão như tia điện đưa ngang quét lên người Chu Sưởng một cái.Chu Sưởng buốt cả người.

Mắt lão như sóng điện thấu qua gan ruột người ta.

— Ờ, ờ ! (Lão già áo đen gật gù đầu) Được ! được lắm. Đúng đây rồi ! Đây rồi....!

Thực là mê ly, quái dản ! Chu Sưởng chẳng hiểu là thế nào cả, duy chỉ cảm thấy khủng bố, hãi hùng.

Kế đó, lão già áo đen từ từ đưa mắt quét lia một cái về hai bên vách phòng, đồng thời giơ tay chỉ bao quát, miệng nói :

— Bất hợp cách rảo trọi !....

...«Đốp ! Đốp ! Ối ! ối. Đốp ! ối ! ối ! Đốp ! đốp, đốp ! Ối ! ối ! ối !»

Sáu tiếng «đốp» như búa giáng liên tiếp. Mỗi tiếng «đốp» là một tiếng «ối» rùng rợn, hãi hùng ! Máu, óc với xương thịt lan tành, phọt ra, tia lên.

Sáu chàng thiếu-niên bị sáu tên quái nhân giáng cho mỗi chàng một chưởng nặng như búa cái. Sáu cái xác đổ sập xuống, đầu nát ra như tương !

Chu Sưởng hoa mắt, ù tai, choáng cả đầu óc lên. Hai mắt chàng trợn ngược cả ! ồ vãi máu ra được. Một hành vi quá vô nhân đạo, tàn khốc hơn cả ác thú. Địa ngục ! Cảnh địa ngục cũng không rùng rợn đến thế.

http://tieulun.hopto.org

— Ác ma ! Quỉ độc !

Chàng nổi điên lên, - miệng la thất thanh !

Lão già áo dài đen trừng mắt ngó lại, hung hăn như sắp ăn thịt người. Đột nhiên tia mắt lão dịu hẳn đi với tiếng cười ha hả, khoái trí :

— Đúng kiểu ! Khá lắm ! Lão Thất có con mắt hơn đời, kén được chân tài, đúng tư cách, xứng đáng được tụi ta cộng đồng truyền tuyệt nghệ cho !

Chu Sưởng vụt hiểu ra, nghĩ thầm :

— Cha mẹ ơi ! Trời đất quỉ thần ơi ! Tụi chúng dùng lối ấy để kén chọn môn đồ ư ! Kẻ nào vô phúc, không đủ tư cách và điều kiện là bị thủ tiêu liền để chúng khỏi bị lộ tung tích. Thương thay ! tụi mười thiếu niên kia lọt vào tay họ, bị hy sanh oan uổng. A ! Còn ta đây ! Được coi là trúng cách ! Trúng cách thì... chắc chắn là còn khốn khổ, bi thảm hơn là bất trúng cách ! Việc đã đến thế này, hãy chấn tỉnh tinh thần để coi... sẽ tùy cơ đối phó.

Lão già áo đen, còn ngắm nhìn chàng một lúc, rồi ra lệnh :

— Lại đây ! Tới trước mặt ta đây !

Biết rằng lúc này chưa có cơ hội thoát thân, Chu Sưởng không do dự, đi thẳng tới trước mặt lão.

Một trong sáu quái nhân đứng hai bên phía vách, như nhận ra điều gì, vội lên tiếng :

— Thọt... một cẳng !

Lão già áo bào đen, vỗ tay :

— Hà hà ! Cẳng tốt ! Thế mới kỳ diệu, mới đủ... đủ để đại biểu cho cái đặc sắc của tụi ta !

Vừa nói, lão vừa đưa bàn tay gân guốc ra, sờ nắn, xoa, bóp từng đầu khớp xương, từng bắp thịt trên khắp thân thể Chu Sưởng.

— Ha ha ! Hì hì... hi hi hí... ! há há há há !

Lão rú cười lên như điên.

Nếu gạt bỏ hết những hình ảnh về hành vi tàn ác khủng ... vừa rồi đi, cứ nhắm chặt mắt lại mà nghe, ... có lẽ trên đời này, không có cái gì có thể tiêu biểu cho sự ống khoái một cách «THỐNG KHOÁI» như chuỗi cười của ... quái vật lúc ấy !

Ông già áo đen cười chán chê rồi, một lúc quay sang nói ... sáu tên quái nhân đương đứng ở hai phía bên vách :

— Anh em à ! Tụi ta có thể hoàn thành kế hoạch một cách ... au lẹ ! Sáu v , sẽ chia thành ba bọn, mỗi bọn hai người, tới ... đương, Thiếu lâm và Thái cực nhé ! Phải lên đường ngay ... khắc và trễ lắm là sau hạn một tháng đều phải trở về, ... húc mệnh !

Sáu người kia «dạ dạ ! » cúi đầu thi lễ, rồi kẻ trước ... người sau ra khỏi tòa nhà.

Ông già quay lại, nói với Chu Sưởng :

— Chú nhỏ à ! Thế là chú có phước lớn lắm đó !

Chu Sưởng hậm hực, nói :

— Phước lớn..? Hừ ? là cái dếch gì ?

Lão giả thích :

— Nghĩ là..Chú đứng cho vững và bình tĩnh mà nghe ta ... nói, kẻo mừng quá hóa điên thì khổ. Hà..hà hà ! Nghĩa là dưới ... hợp lực huấn luyện của tụi anh em ta, chú sẽ thành ra «Thiên hạ đệ nhứt nhân».

— Xin lỗi ! Ta không chịu đâu !

Ông già áo đen trố mắt, ngạc nhiên :

— Sao ? Chú không muốn thành Đệ nhứt nhân ? Nói thiệt ... hay nói đùa hả ?

Chu Sưởng quả quyết :

— Nói thiệt đó.

— A ! (Ông già so vai nói) Điều ấy không do chú muốn ... hay không muốn mà được ! Hết thảy do ta định đoạt. Ta muốn ... thế, thì sẽ phải thế...Lão Thất à !

http://tieulun.hopto.org

Lão Thất «dạ» !

— Đại ca truyền gì vậy ?

— Dẫn nó về phòng của Lão Thất, tạm để nó đó. Phải để hết sức trông coi, không cho nó đi đâu hết !

— Xin tuân lệnh.

— Lão Thất tức là quái nhân có hình dạng như quỉ nhập tràng, gầy đét mà lại cao lớn, lập tức đưa tay khẽ chọc vào chỗ xương sườn Chu Sưởng.

Như bị điện giật, toàn thân chàng mềm nhũn ra, đứng không vững. Chàng cố ậm ự nói :

— Tụi bay uổng phí mưu mô ! Ta không chịu đâu !

— Nói khoác ! Câm đi..!

Quái nhân lập tức chộp lấy ngang sườn Chu Sưởng giơ cao lên rồi đi về phía sau trại. Gã chạy phăng phăng, xuyên qua nhiều lớp nhà đã xiêu, đổ, qua đống gạch vụn tới một gian ở tít một bên góc vườn.

Gian nhà này còn nguyên vẹn, ánh sáng qua cửa nhận thấy có giường, mùng chăn, nệm.

Quái nhân tiến vào trong căn nhà :

— Đây là căn phòng riêng của lão phu. Tạm thời xin nhường cho chú ở.

«Huych» một tiếng. Chu Sưởng lại một lần nữa bị quái nhân ném xuống giường. Không nói thêm nửa lời, quái nhân quay trở ra, đóng cửa rồi khóa trái lại.

Chu Sưởng nằm ngửa trên giường, nhăn nhó cả mặt lại mà cười. Chàng cười cho cái vận hạn quái gở của mình, toàn gặp những chuyện quái gở ?

— Bằng cách nào ? Làm thế nào để thoát khỏi tay bọn ma quỉ này ? Hà hà ! Giờ thì không còn mong đợi gì ở một sự may mắn nào nữa !

Đó mới thực là cười ra nước mắt !

Bi đát, bực tức mà cười !

Chu Sưởng cố hết sức để đứng lên.

— Hãy đứng giây xem xét bình thế căn phòng này đã (chàng khẽ nói một mình) rồi sẽ tìm mưu kế.

Chàng vịn giường cố đứng lên được, hai chân lẩy bẩy, ra cất lên được một bước thì người xiêu đi, kịp ngồi xuống vậy.

—A! (Chu Sưởng thở dài, tuyệt vọng). Thoát khỏi bàn tay khó bằng lên trời. Tụi quái nhân này lai lịch ra sao mà ra nào đứa nấy đều võ nghệ cao siêu?

Chợt nhớ lại phụ thân xưa, từng giảng giải về huyệt đạo với phép điểm huyệt và giải huyệt, Chu Sưởng vội lê vào giữa giường, cố gắng ngồi như lối Phật ngồi tòa sen, lặng tĩnh điều hòa hơi thở rồi vận dụng tâm pháp gia truyền.

Chàng đã cố gắng, khốn nỗi khí đan điền như dòng lệt bệt, không phép nào đưa lên được. Bụng dưới như nước đổ vào một cái rồi chìm xuống. Cố sức lắm thì nó ục... ục ục. Rồi cuộn lên rồi xẹp đi liền.

— A ! Tụi quái nhân này có lối điểm huyệt riêng, không giống như các môn phái khác.

Chàng hết hy vọng, dành ngã mình xuống giường, nằm thẫn thờ ngơi lung tung !

Báo thù tuyệt hận thì bất cứ là dùng thủ đoạn nào cũng được. Đã chẳng có hy vọng thoát khỏi tay bọn ma quỉ này. - Tôi cứ liều theo họ cho tạm yên một phía đi. Biết đâu, sự học hỏi của tụi này có thể tạo cho mình thành một cao thủ kiệt xuất cũng chưa biết chừng? Tới đấy thì lo gì chẳng báo được thù, tuyết được hận !

Nhưng, từ xưa, chánh phái với tà phái không thể cùng chung với nhau được. Chàng thuộc chánh phái, là con của bà Kiếm Thánh, nếu như học theo đòi ma đạo thì dù là nhờ đó có báo thù được nữa thì còn ra thể thống gì nữa. - tức là tự chàng đã hàng phục bọn ma đạo rồi !

Hướng chi, hành động lối ấy của tụi quái nhân, lẩn là chắc có mục đích gì ghê gớm lắm. Học nghệ ở họ thì phải chịu

http://tieulun.hopto.org

sự kiềm chế, chịu mọi điều kiện của họ mà hậu quả tai hại sẽ không thể tưởng được !

— A ! Hắc phù !

Chu Sưởng ngẫu nhiên sờ ta vào bên mình, chạm phải một vật. Chàng reo lên, mắt sáng vì hy vọng :

— Phải rồi ! Hắc phù có thể khuất phục được tụi cao cấp của Hắc bảo, thì cũng có thể...(chàng tủm tỉm cười, đắc ý) mạt trộ được tụi này !

Hy vọng trẻ, tinh thần cởi mở, Chu Sưởng thiu thiu n ắm mắt, ngủ phứt đi một mạch.

Khi bừng mắt dậy thì ánh nắng đã lùa qua cửa sổ.

Trên chiếc bàn nhỏ áp đầu giường đã bày sẵn cơm thịt với một bình nước trà.

Sẵn đói bụng, bất chấp là thế nào, Chu Sưởng bò ra đầu giường, uống một ly nước rồi ăn cơm.

Cả đến hai hàm răng cũng rời ra ra. Chu Sưởng không thể ăn uống lẹ làng như trước được. Phải mất một giờ mới nuốt trôi được vài chén cơm.

Ăn xong, chàng cuống quít lên, vì cần phải phóng uế.

Chàng cố sức lắm mới lần ra được đến cửa. Nhưng cửa bị khóa trái ở phía ngoài, không sao ra được. Quỳnh quá, chàng cố lết người, tới được góc phòng liền ngồi xuống phóng bừa ra đó.

Một lúc lâu mới lại cố lết mình trở về ngồi trên giường, vừa lúc đó thì Lão Thất cũng đẩy cửa bước vào.

Lão nhìn chàng, gật đầu cười mà rằng :

— Chú nhỏ ! sức ăn khá lắm.

Chợt nhớ đến mảnh Hắc phù, Chu Sưởng vội thọc tay vào bọc, đưa ra, dí hẳn vào mắt Lão Thất. Chàng ra vẻ đắc ý, nửa như ra mệnh lệnh :

— Biết cái này không ?

Quái nhân cầm lấy, lật qua, lật lại coi.

Quái nhân gật gật đầu... ngắm nghía mảnh ngọc.

Chu Sưởng hơi nổi trống ngực, hồi hộp...

Một phút sau, Quái nhân quăng trả Chu Sưởng, và cau mày lại mà rằng :

— Đồ đeo của đàn bà, con gái. Chú nhỏ à ! Thần trí của chú có vẻ không được tốt !

Chu Sưởng há hốc, miệng run cả người lên. Chàng cảm thấy lạnh người như bị người ta trút cả thùng nước đá lên đầu !

— Hắc phù ! A ! Hắc phù vô hiệu đối với tụi này (chàng nghĩ thầm, ruột se thắt lại)

Quái nhân nói tiếp :

— Chú nhỏ à ! Cố gắng chờ đợi. Chú ở đây và chỉ bị buộc mất một thời gian chừng một tháng thôi. Sau đó thì chú sẽ được do nhiều, không bị trói buộc...

Quái nhân chợt khịt mũi một cái rồi ngơ ngác nhìn quanh phía !

— Ý ! Sao chú lại phóng uế cả ra đây ? A ! Phải rồi tại ta khóa. Từ nay sẽ để ngỏ cửa, Chú có thể tùy tiện, bất cứ nào ra phía vườn mà phóng... !

Chu Sưởng sẽ « Hừ ! » một tiếng thay cho trả lời.

Quái nhân thu lượm chén dĩa trên bàn, cho cả vào một túi, xách đi ra ngoài.

Chu Sưởng buồn ngủ quá, lăn kềnh xuống giường, ngửa mặt nhìn lên xà nhà.

— Thế là hết hy vọng trốn khỏi tay họ !

Chẳng mấy lúc mặt trời đã ngả về chiều.

Quái nhân lại đem cơm nước tới, đặt lên bàn rồi lặng lẽ lấy gót đi ra liền.

Chu Sưởng lóp góp bò dậy, ăn quấy quá cho xong việc.

Dưới tình cảnh này, thì trong lòng Chu Sưởng, ngoài mối « hận » sẵn nung nấu ruột gan ra, tựa hồ như không còn nghĩ đến gì vương vấn trong đầu óc nữa !

http://tieulun.hopto.org

Màn đêm buông xuống.

Từ khuôn cửa sổ nhìn ra, bảy ngôi sao hình chữ tâm đã ngả về tây. Đêm đã khuya....

Đột nhiên, có tiếng chuông vọng lại...!

Tiếng chuông thì không có gì đáng lấy làm quái lạ. Có điều rằng tiếng chuông nổi lên trong một khu trại bỏ hoang thì cũng là một sự bất thường.

Tiếng chuông bắt đầu rất nhỏ. Chu Sưởng còn ngờ rằng có lẽ tai mình nghe lầm, hoặc bị ù tai mà tưởng ra như thế chăng ?

Chàng lắng tai rồi lẩm nhẩm nói :

— Đúng ! Đúng là chuông...!

Theo chiều gió nhẹ đưa lại, lựa gần, lựa xa, chợt ở bên đông, chợt ở bên tây, thoắt cái cao bổng, thoắt lại trầm trầm. Rất lạ là chuông có từng hồi, mau, thưa, có nhịp nhàng tiết tấu, lọt vào tai, tuyệt vời âm điệu, trong như khí thu, nhẹ nhàng như làn mây bay, xôn xao như dòng nước chảy....

Chu-Sưởng nhắm mắt, lắng tai, tâm hồn phiêu phiêu, theo nhịp lên xuống, trôi nổi...

...Một lúc sau tâm hồn hoàn toàn như khiêu vũ trong những làn sóng chuông. Ngoài chuông ra chàng không còn biết đến gì ở xung quanh nữa.

Dần dần, muôn vàn ý niệm trong lòng đều như bị điệu chuông tẩy sạch lâng. Lòng chàng bắt đầu chuyển vào cái lãnh vực «trống không, sáng tỏ» rồi tự nhiên như có một lực lượng huyền bí theo nhịp sóng chuông mà lưu chuyển trong khắp cơ thể, cứ hết đợt sóng này lại đến đợt sóng khác.

Đợt sóng cứ mỗi lúc mỗi dồn dập, người chàng tự nhiên nóng dần, nóng dần rồi nóng ran cả lên...Tới đây thì tự nhiên chàng nhảy ra khỏi giường lúc nào mà không tự biết. Kế đó chàng tiến ra khỏi cửa phòng, tới bãi cỏ hoang rồi cứ theo hướng của hồi chuông mà đi.

Qua mấy lớp nhà đổ nát, qua một cái sân rất rộng, tới

bức tường ngăn, chàng vượt qua một cách dễ dàng như không. Tới bức tường lớn ngoài cùng, chàng nhảy qua như ngự gió bay, rồi rớt xuống.

Tiếng chuông vụt tắt. Chu Sưởng như kẻ trong cơn mê thấy mình đương bay mà giật mình tỉnh ra.

Chàng ngó lại thấy mình đã ở phía ngoài trang trại rồi.

— Thế là cái gì ? (Chu Sưởng lẩm nhẩm tự hỏi) Ta đương nằm mê sảng hay sao ?

Hỏi rồi, chàng đưa một ngón tay lên miệng thử cắn !

— Ối ! đau quá. Là sự thật, không phải mộng !

Chàng hớt hải, quay nhìn tứ phía. Dưới màn đêm, đại khái chỉ thấy toàn là rừng cây rậm rạp.

Thế là cái gì ? Có vị cao nhân nào ngấm ngầm truyền công lực qua hồi chuông, giúp sức, cứu chàng ư ? Thực không thể ngờ thì thế được ?

Chàng thử vận công, để chân khí lên ?

— A ! (chàng khẽ reo) huyệt đạo đã thông khai, công lực hoàn toàn khôi phục !

Chàng ngẩn người ra, nửa ngờ là ảo giác, nửa nhận là sự thực. Một lúc sau chàng bật lên hỏi :

— Vị cao nhân nào đó đã ra tay cứu cho vãn bối.

Rừng cây lặng ngắt, ngoài trừ một con vạc kêu sương vỗ cánh bay tít trên không !

Đột nhiên, có tiếng quái thảo rất quen tai :

— Khá thật ! Kim linh Phu nhân ! Cứ nghĩ rằng mụ chết từ lâu rồi ! Té ra còn sống !

Chu Sưởng nhận ra là tiếng «Ông già áo bào đen». Chàng tự hỏi :

— Nhưng Kim linh Phu nhơn là ai ? Tại sao những hồi chuông vừa rồi có thể giải huyệt cho mình ? Vị phu nhân này đặc cách tới đây để giải cứu cho mình ư ?....

Lại có tiếng một quái nhân khác, nghe cũng rất quen tai từ phía trang trại đưa tới :

http://tieulun.hopto.org

Tại sao Phu nhân, lại một phen nữa, làm khó khăn, gây chuyện rắc rối với tụi tôi ?

Đó là tiếng quái nhân Lão Thất.

Kế đó, là tiếng một người đàn bà có tuổi, trong như tiếng chuông vàng, trả lời :

— Điền Hoành à ! Lão đây cũng không ngờ rằng tụi ác ôn - trời tru đất diệt như tụi bây, mà vẫn còn sống nhăn ra ở thế gian này ?

Ông già áo đen cất tiếng lạnh lùng nói :

— Chớ dùng giọng lưỡi bởi móc kẻ khác !

Chu Sưởng lẩm nhẩm ghi nhớ :

— Điền Hoành... Lão này tên là Điền Hoành.

Tiếng Kim linh Phu nhân cười ran lên :

— Đối với tụi các người thì dùng bốn chữ «Trời tru đất diệt » là đúng lắm... Đích đáng lắm... ha... ha... ha !

Lão áo đen cáu kỉnh, hỏi :

— Mụ cố tình mỉa mỉa bởi móc bọn ta, cốt ý để làm gì ?

— Lão cần tìm kiếm một người.

— Mụ kiếm một người... Ai chứ ?

Chu Sưởng hồi hộp, lắng tai.

Kim Linh Phu nhân nghiêm lại giọng mà rằng :

— Kiếm tìm đứa con trai nhà họ Lưu, người ở Thành đô.

Ông già áo đen phá lên cười :

— Ha hả... ha hả ! Kỳ quái... kỳ quái ! Một nhân vật nghiêm chỉnh như « Kim linh Phu nhân mà lại chịu làm tay sai cho nhà giàu họ Lưu ? Hà hà !

http://tieulun.hopto.org

11 — TIẾNG CHUÔNG «CỨU KHỔ»

KIM LINH Phu nhân quát:

— Câm miệng! Chớ nói càn. Hắn là hàng cháu chắt có ột họ xa với ta.

— A! (ông già áo đen nói) Hèn chi mà mụ chịu ra sức đến ế! Tìm kiếm thì cứ việc mà tìm kiếm, nhưng tại sao lại mò m tìm đến chỗ an cư lạc nghiệp của Điền Hoành này.

Kim Linh Phu nhân phì cười:

— Úi chao! Trời đất quỉ thần hỡi! Điền Hoành ma « an lạc nghiệp » thì còn trời đất nào nữa! Nghe đây. Lão điền biết rằng tụi bây đặt cơ sở tại đây rồi sai thủ hạ đi khắp bắt cóc thanh niên về...

Chu Sưởng nghĩ thầm:

— Té ra Kim Linh Phu nhân cốt ý là đi tìm kiếm người chớ không phải vì mình mà tới đây. Thực là một sự ngẫu iên gặp gỡ kỳ lạ. Tạo hóa an bài, không thể lường trước ược! Không thể không tin hai chữ cơ duyên được! Ngẫm ĩ ra thì tiếng chuông của vị Phu nhân này có công hiệu là ô môn điểm huyệt của tụi ác ma, khôi phục công lực cho ình. Đến như việc đêm vừa rồi, trong trang trại này, - mắt ình thấy hàng chục thanh niên bị ác ma giết, - thì trong số ó thể có con trai nhà giàu họ Lưu lắm!

Vừa nghĩ tới đó, thì tiếng Ông già áo bào đen vang lên:

— Làm gì có việc ấy!

— Thực tế chăng? (Kim Linh Phu nhân hỏi)

— Cam đoan là không! (Ông già áo đen trả lời)

http://tieulun.hopto.org

— Điền Hoành à ! Nếu như sau này lão điều tra ra việc ấy, — nghĩa là quả thực tụi các người đã bắt cóc con nhà họ Lưu, — thì tụi các người nghĩ sao ?

— Nếu đủ bằng chứng xác thực, thì Điền Hoành này xin tuy Phu nhân xử trí thế nào cũng xin chịu !

— Được lắm ! Được lắm ! Lão sẽ điều tra ra cho mà coi ! Tới lúc đó thì..chớ oán hận !

— Ồ hay ! Xin lỗi Phu nhân nói như thế tức là cố ý cột chặt việc đó cho tụi tôi rồi ! Sao lại cứ...

Kim linh Phu nhân ngắt lời, hỏ :

— Thế nào là lão cố ý cột chặt cho tụi các người ?

— Thì rõ ràng là Phu nhân nói giọng đe dọa. Nào là sẽ điều tra cho mà coi, — nào là lúc đó thì chớ oán hận ! Hoàn toàn là nhằm tụi tôi mà nói chứ gì !

— Hừ ! Khá lắm ! Lý luận khá lắm...! Giờ lão cũng có việc vội, không có thì giờ dề...

Nghe tới đây, Chu Sưởng chợt nhớ đến tình hình nguy hiểm của mình trong giây phút này. Nếu bị tụi ác ôn trông thấy thì hết đường thoát Lúc này không chuồn mau còn đợi lúc nào ?

Mặc hai phe cãi lý với nhau, Chu Sưởng lòn từ bụi cây này qua bụi cây kia, nhằm chỗ âm u hiểm hóc mà đi.

Chàng không dám theo đường cái lớn, cũng không dám đi về phía Quy châu nữa. Chàng đoán rằng trễ lắm là bữa ăn tới, Lão Thất sẽ biết là chàng đã chuồn, và sẽ tung người đi tìm kiếm các ngả. nhất là ngả đi Quy châu càng bị kiểm soát gắt vì Lão Thất từng gặp chàng ở đó.

Chu Sưởng cắm đầu chạy. Tới sáng thì chàng đã chạy một hơi được sáu chục dặm đường. Nếu như không thọt một cẳng thì với tài khinh công của chàng trước kia, chắc chắn có thể đã vượt xa ngoài trăm dặm rồi.

Đây đã thuộc về giới hạn hạt Hưng sơn. Chếch về hướng đông tức là giải Miên bằng thuộc Kinh châu.

Chu Sưởng rẽ ra con đường lớn, nghỉ chân, ăn uống tại một quán ăn nhỏ. Sau đó lại tiếp tục đường trường !

Với hoàn cảnh và tình hình Chu Sưởng lúc đó, thì đúng một «đường trường vô giới hạn»..vì..đi đâu ? tới đâu ? chàng chưa có kế hoạch gì hết !

Nhưng vẫn cứ phải đi, phải mải miết chạy.

Bỗng nghe có tiếng nhạc ngựa !

Như con chim một lần đã bị tên, thì lần sau hễ thấy bóng cành cây cong là cũng hết vía đi rồi, Chu Sưởng hơi chột dạ, vội vàng cúi gầm mặt xuống, lẹ bước nép qua một bên lề đường cho tránh khỏi bị ai để ý.

Hai con ngựa vừa tới, bỗng ngừng lại đúng bên cạnh chỗ chàng đứng.

Tuy vẫn cúi mặt, nhưng chàng ó cảm tưởng như sắp có việc gì liên quan tới chàng. Tim chàng đập mạnh.

— Tiểu thư a ! Hắn nè !

Đúng là tiếng cô thị nữ Tiểu Huệ.

Chu Sưởng thở phào, đỡ lo. Nhưng chỉ sau một giây thôi, chàng nhớ đến một việc, tim chàng lại giật lên như điện. Chàng nhớ lại việc đã liều lĩnh dùng mảnh ngọc «Hắc phù» làm bùa trộ nạt tụi Bạch Phán quan của Hắc bảo.

— Bạch Phán quan đã điều tra ra sự thể chàng là lão ?

— Nữ tỳ Tiểu Hương bị phạt nặng và tiểu thư Kỳ Anh có thể là bị quở trách ghê gớm ?

— Vậy thì lúc này sẽ phải trả lời thế nào ?

— Có thể là hai nàng sẽ trói nghiến chàng lại để giao về cho Bạch Phán quan trị tội ?

Nghĩ vậy, chàng quay mình lại ngẩng đầu lên.

Hai con ngựa đứng sững bên cạnh chàng. Ngồi trên mình ngựa, là Tiểu Hương và Kỳ Anh.

Nét mặt Kỳ Anh lạnh ngắt như hơi sương, hất hàm hỏi :

— Trong mình ngươi có giắt mảnh ngọc bội màu xanh đen, phải không ?

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng làm ra vẻ ngờ ngẩn, hỏi :

— Thế a ! Sao Tiểu thư biết ?

Kỳ Anh « hừng » một tiếng rồi nói :

— Người chớ giả vờ ngờ ngẩn. Chớ hòng qua mắt ta !

— Tiểu thư nói gì ? Tôi không hiểu !

— Mảnh ngọc bội ấy, ngươi lấy được của ai ?

Chu Sưởng nảy ra một ý, tìm cách nói quanh. Chàng vội nghiêm nét mặt rồi hỏi :

— Tiểu thư phải chăng phương danh là Kỳ Anh ?

Kỳ Anh hơi biến sắc mặt, cau mày hỏi :

— Sao ? Sao ngươi biết được tên ta ?

Tin chắc rằng mưu mẹo của mình có thể qua mắt nàng được, chàng thêm vững dạ :

— Chà ! Câu chuyện nói ra thì... dài !

Cô nàng sốt ruột, giục :

— Dài hay ngắn, cứ nói ra, mau... !

Chàng thở dài, rồi lại chép miệng :

— May quá ! may quá ! Nếu tiểu thư không hỏi thì thiếu chút nữa tôi.., bỏ qua mất.. !

Cô nàng quýnh lên, hỏi dồn :

— Nói mau ! nói mau ! sao ? Thế là... thế nào ?

Chu Sưởng càng chậm dãi :

— Nói thì cũng phải có đầu có đuôi chứ ! Nếu nói quảng giữa hay chỉ quảng đuôi thôi thì có trời hiểu !

Chàng để ý thấy cô nàng thở mạnh, rõ ràng là thầm tâm nàng lo lắng, mong được biết ngay tin tức về « *Anh chàng Chu Sưởng đẹp trai* » mà nàng đã một phen cứu mạng, lại tặng cho chiếc bội ngọc.

Bởi vậy rồi chàng càng cảm thấy đau khổ, muốn đứt ruột khóc lên được.

— Trời ! sao mà vẫn hoa thế. Nói mau !

— Tại hạ là người trong miền núi ! Đôi khi đi săn bắn

đêm mới ! Tình cờ, cách đây không bao lâu, một hữa... gặp một chàng công tử, hình dong tuấn tú...

Kỳ Anh vội nhảy phắt xuống đất, tiến lên một bước, cất giọng cảm-động, hỏi :

— Phải chăng là một nho sinh ? Một thư sinh ăn vận áo trắng, trông vẻ. (nàng toan nói là trông vẻ phong nhã, đẹp đẽ, - nhưng vội nuốt tiếng, im bặt đi)

Chu-Sưởng gật đầu, như nối tiếp vào cho câu nói của nàng đầy đủ rõ ràng hơn ;

— ...Đẹp trai mà ay nghi, khoảng chừng mười tám mười chín tuổi là cùng...

Chu Sưởng hơi ngừng lại. Kỳ-Anh đổi giọng tha-thiết cầu-khẩn, giục chàng nói tiếp :

— Rồi sao nữa ? Nói lẹ lên một chút.

Chu-Sưởng chép miệng :

— Anh chàng công-tử ấy gặp phải...gặp phải một việc chẳng lành. (chàng nói với giọng xót xa)

Cô nàng giậm chân, thở dài :

— Việc chẳng lành...là việc gì ?, Nói tiếp mau.. ? ..Sao mà hoạn nạn thế ?

— Chàng bị trọng thương.

— Trời : (Kỳ-Anh la lên)

— Vâng ! Bị trọng thương ! (Chu Sưởng lặp lại)

Kỳ-Anh choáng người lên, càng giục :

— Sau rồi sao ? sao ?

Chu-Sưởng thọc tay vào bọc, từ từ lấy mảnh ngọc bội ra, dung nói :

— Anh chàng nhờ tại hạ tìm trao cái này cho một cô-gái dáng, đẹp như tiên, tên là Kỳ-Anh...Chàng còn dặn kỹ rằng nếu như gặp cô Liễu Huệ cũng được, yêu cầu Tiểu-chuyển nộp lại cho cô-chủ. (Tới đây Chu Sưởng ngừng lại khẽ lắc đầu, mặt buồn thiu đi tỏ vẻ thương xót)

Kỳ Anh rơm rớm nước mắt, vội hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Chỉ có thế thôi a ? Chàng có nói gì nữa chứ ?

Chu-Sưởng cố chấn tĩnh xúc động, nói :

— Anh chàng thực đáng thương ! Chàng nói với tại hạ rằng thương tích nặng lắm, e rằng chẳng sống được bao lâu nữa. Mãnh ngọc bội này tuyệt đối không thể để lọt vào tay kẻ khác được... Nếu như số còn sống, sau này thế nào cũng tìm gặp Tiểu thư. Nếu chẳng may, chết đi thì....thì...thì ân nghĩa của Tiểu thư nguyện x n kiếp sau, kiếp sau đền bồi, báo đáp !

Cô nàng như chết lặng người đi, nước mắt dòng dòng chảy xuống đôi má phấn, xuống áo. Một phút sau, nàng bỗng cất tiếng thê thảm, gần như la hét lên :

— Chàng không chết...Không thể chết được..! Tướng mạo ấy không phải là non yếu..!

Đến lượt nữ tỳ Tiểu Huệ cũng không cầm lòng được, đưa ống tay áo lên quệt nước mắt.

Trước tình cảnh ấy, Chu-Sưởng đau đớn như bị dao cứa ruột thiếu chút nữa thì chàng cũng đến nhỏ lệ. Chàng cố nuốt nước mắt, tuy rằng chàng coi phen này như thế là đã giải quyết xong được một việc rất quan-hệ.

Kỳ-Anh bỗng lại lên tiếng :

— Chàng còn dặn gì nữa chứ ? Chẳng lẽ lạ ...

Chu Sưởng đau lòng quá, cắn môi tự nhủ :

— Phải dứt khoát ngay! Không thể cứ bịn rịn dùng dằng, mình sẽ mềm gan ra mất rồi chẳng còn ý chí tiến thủ nữa.

Lập tức chàng phấn khởi dũng-khí lên, trả lời gọn lỏn :

— Có vậy thôi !

— A ! (Kỳ Anh chợt nhớ đến một việc) Tại sao...các hạ lại biết rõ cả công dụng của mảnh bội-ngọc này ?

—Có gì đâu! (Chu Sưởng trả lời) Vị công-tử dặn bảo rằng hễ gặp sự gì nguy hiểm thì cứ giơ mảnh ngọc ra để mà thoát thân, miễn sao tìm gặp được Tiểu thư Kỳ Anh hoặc thị nữ Tiểu-Huệ.....

Ngừng một giây, chàng nói tiếp :

— Chà ! Nếu không có mảnh ngọc này thì tại hạ cũng bị ắt, chưa biết chừng bị giết rồi. Nhờ mảnh ngọc này mà thoát ạn, lại nhờ sự ngẫu nhiên mà vô tình gặp Tiểu thư ở đây. ếu không thì cũng chẳng biết Tiểu thư ở đâu để mà tìm gặp !

Chàng cầm mảnh ngọc bội nhét vào tay Kỳ-Anh.

Cô nàng tiếp lấy. Nước mắt lại một phen trào ra ,như ối chảy.

Tiểu Huệ nhỏ nhẹ, nói giọng an ủi Kỳ Anh :

— Tiểu thư à ! Ở hiền thì dù gặp tai nạn cũng qua khỏi. hông nên quá thương cảm !

Kỳ Anh cố nén xúc động, nhìn Chu Sưởng :

— Các hạ từng lợi dụng mảnh ngọc bội này (vừa nói vừa ơ chiếc Hắc phù lên)... để cứu mạng cho một người ! Phải hông ?

Chu Sưởng gật đầu :

— Đúng thế !

— Người được các hạ cứu cho ấy, có bà con thân thuộc với các hạ chăng ?

Chu Sưởng trả lời ngay :

— Không có liên quan thân thuộc gì hết ! Chẳng qua chỉ thấy việc bất bình mà can thiệp !

Kỳ Anh gật đầu, chép miệng :

— Các hạ to gan, lớn mật quá... !

Chu Sưởng vênh mặt lên, nói :

— Quá khen ! Có gì là to gan lớn mật !

— Vậy ra các hạ vẫn không biết đối phương là ai sao ? ác hạ vô tình đã... vuốt râu hổ, bứt râu rồng... !

Chu Sưởng nói với vẻ tự nhiên, như không coi là quan ọng :

— Biết, biết chứ ! Sao lại không biết ! Nghe nói tụi họ là i Hắc bảo gì đó ?

Cô nàng gật đầu :

— Hừng ! Câu chuyện rồi sẽ không nhỏ như Các hạ nghĩ

http://tieulun.hopto.org

đâu ! Các hạ lợi dụng mảnh Hắc phù để tự cứu lấy mình, hoặc giả họ còn có thể châm chước cho được ph n nào ! Nhưng Các hạ đã đi quá trớn, lợi dụng Hắc phù cưỡng bức họ buông thả người khác ra. Điều ấy họ quyết không tha thứ lâu !

Chu Sưởng cũng ngẫm ngầm nhận rằng mình đã lợi dụng một cách quá đáng. Khốn nỗi, đứng trước những sự kiện và hoàn cảnh lúc ấy, thì bất cứ một tay võ sĩ nào có lòng ẩn trắc, có nghĩa khí, đều không thể ngờ đi được. Phải cứu sanh mạng kẻ thế cô, bất kể hậu quả sẽ ra sao !

Cũng may là mặt chàng bây giờ sần sùi những thẹo, khiến Tiêu Huệ và Kỳ Anh, chẳng những không nhận ra được chàng là ai nữa, và luôn cả vẻ mặt, dù khi kinh ngạc, lúc bi thương cũng không hiện rõ ra lúc đó.

Một giây qua, chàng ngỏ lời xin lỗi :

— Điều ấy, xin Tiểu thư rộng lượng tha thứ..!

Kỳ Anh gật đầu :

— Việc đã lỡ ra rồi, khỏi nhắc lại mà chi !

Chu Sưởng nói giọng hối hận :

— Thực không ngờ rằng mảnh ngọc nhỏ mọn ấy mà có uy lực công dụng đến thế. (Chàng vờ A ! lên một tiếng rồi nói) Lại phép hỏi, — phải chăng Tiểu thư là chủ nhân chính của... của mảnh «Hắc phù» ấy chăng ?

— A ! Điều ấy, xin Các hạ bất tất hỏi đến làm gì ! Nhưng chắc hẳn là vị công tử áo trắng ấy, có nói tên họ ra cho các hạ biết. Phải không ?

— Không ! Tại hạ cũng quên không hỏi chàng !

— Kỳ Anh thở dài, lại hỏi :

— Vị công tử ấy bị thương...Việc ấy xảy ra tại đâu ?

— Địa điểm khá xa...! Tại khoảng núi miền Võ lăng, cách Lỵ Xuyên chừng một ngày đường.

— Và nguyên do bị thương ? Ai ? ai ? đã đánh đến bị thương ? Hung thủ là hạng người nào ?

Chu Sưởng lắc đầu :

— Khi tôi gặp chàng thì việc đã xảy ra rồi. Chỉ thấy bị thương vả chàng cũng không nói cho biết gì hết !

— Ủi chao ! Nhưng lúc đó Các hạ cũng không nghĩ cách để cứu cho chàng ư ?

Chu Sưởng nắm chặt hai bàn tay với nhau, lắc đầu tỏ ý không thể làm gì hơn được mà rằng :

— Vị công tử ấy gan lì và có vẻ là cố chấp lạ ! Chàng trao lại mảnh ngọc, ân cần dặn phải như thế nào, sau đó thôi thúc tôi hạ phải dời khỏi đấy ngay. Chàng nói rằng kẻ thù hình như còn lởn vởn gần đấy, và lại vết thương thuộc về nội phủ, nội thương, thầy thuốc không chữa nổi..!

Chu Sưởng bịa truyện, miêu tả có lý, sinh động như thiệt, tự nhiên là cô nàng phải tin.

Nhưng đồng thời tâm lý chàng cũng tan nát trầm trọng. Trước mặt chàng là người chàng yêu, và xét vậy thì từ trước nàng đã yêu chàng, yêu một cách tha thiết,—đó là sự thực chứng minh. Nhưng chàng đã phải nói dối nàng không dám để lộ tung tích. Nào phải chàng sợ lộ tung tích ? Điều đau khổ là chàng không nỡ để nàng biết rằng người mà nàng yêu, hiện đứng trước nàng có gang tấc, mà mặt mũi đã biến thành ma mọi, lại què tật thọt một cẳng.

Đã có một giây, một ý niệm hơi loé lên trong óc chàng, chàng nghĩ rằng : Ước chi Kỳ Anh cũng gặp tai nạn gì đó rồi mặt mũi nàng cũng xấu như ma mọi. Lúc đó chàng sẽ cho nàng biết rõ chàng là ai ? sau đó có thể...!

Nhưng chỉ là một ý niệm vừa loé lên vội tắt phụt lẹ hơn than từ lò lửa bắn ra. Theo chàng, ý niệm đó thiếu quân tử, kỷ là hèn hạ !

Kỳ Anh thở dài một cách áo não :

— Vậy còn tên họ Các hạ ? xin cho biết ?

— Tại hạ không có họ tên, chỉ có một cái tên hiệu vớ vẩn «Khổ nhân nhi» !

http://tieulun.hopto.org

— Khổ nhân nhi ? Con người có khổ ? (nàng hỏi)

— Đúng ! Ý nghĩa hoặc giả là thế chăng (chàng nói)

— Ủa ! Sao lại «... hoặc giả là thế chăng ? » Các hạ nói lạ ! Tên hiệu mình đặt ra mà chính mình lại ngờ vực, không hiểu rõ ý nghĩa ? Tại sao thế... ?

Thấy chàng ngớ ngẩn. Tiểu Huệ phải phì cười !

Kỳ Anh khẽ đưa mắt! Tiểu Huệ tự bịt lấy miệng, và im thin thít.

Chàng gân cổ, phân trần :

— Thiên hạ người ta kêu mình là Khổ nhân nhi. Họ gán cho cái tên ấy, thì mình nhận lấy. Nào biết họ có dụng ý gì ? Vì mình tàn tật xấu xí mà họ thương hại đặt cho cái sước hiệu ấy ? Vì họ có ý chế riễu mà đặt cho cái tên ấy ? Vì sao nữa ?.. Mình không cần hiểu, Cứ nhận, cứ nhận.. !

— A ! Nguyên do là thiên hạ đặt tên. Nhưng phải chăng vì việc tìm trả mảnh ngọc bội này mà Các hạ đã ra khỏi miền núi, lần mò tới đây ?

— Có thể là nguyên nhân động lực chánh yếu...!

Kỳ Anh tỏ ý ái ngại :

— Giờ thì Các hạ trở về chứ ?

Chu Sưởng lắc đầu nguầy nguậy :

— Không đâu ! Tại hạ không trở về vùng ấy nữa !

Kỳ Anh cau mày, hỏi :

— Các hạ tìm trả chiếc ngọc bội ! Ta thành thực cảm ơn ! Nhưng tại sao lại không chịu trở về .. ?

— Tại hạ một mình cô khổ. Ngoài tấm thân này ra thì không có tài sản chi cả. Lại thêm bị tàn phế, xấu như ma lem, luôn luôn bị xóm làng riễu cợt. Vì thế, ủi chà! thà rằng đi đong đó đây, còn hơn.

Kỳ Anh với nét mặt đầy thương xót, nói :

— Theo ta nghĩ thì Các hạ nên đổi lại chủ định ấy, không nên đi lang thang nữa. Trước hết Các hạ chịu khó dẫn lối cho ta tới địa điểm vừa nói đó, để ta kiếm tìm tung tích chàng thư

sinh áo trắng. Sau đó, ta cam đoan là sẽ kiếm được một nơi để Các hạ an thân, tránh được mọi rắc rối. Chẳng hay các hạ nghĩ sao ?

Chu Sưởng vờ ngẫm nghĩ rồi trả lời :

— Tiểu thư có lòng tốt, tại hạ xin ghi nhớ trong lòng ! Đa tạ, đa tạ.. !

Kỳ Anh nói thêm :

— Xong việc rồi, ta có thể giúp Các hạ một số vốn để tự lấy buôn bán sinh nhai ?

— Xin đa tạ thạnh tình của Tiểu thư. Vì công tử ấy đã cho tại hạ một món tiền đủ để.. !

Kỳ Anh hơi đổi giọng, có vẻ dọa nạt :

— Các hạ nhất định không chịu hướng dẫn ta sao ?

Chu Sưởng lắc đầu :

— Không phải là không muốn giúp Tiểu thư việc ấy. Nhưng tại hạ chót đã thề rằng quyết không trở về nữa !

Kỳ Anh hơi gay giọng :

— Nếu như ta nhất định buộc các hạ phải dẫn lối thì sao?

Chu Sưởng vươn cổ, nói :

— Thì xin cứ chém cổ tại hạ đi, còn hơn là bắt tại hạ làm trái với lời thì của mình:

Kỳ Anh sầm hẳn nét mặt lại...

12 — CHẠY ĐÂU CHẲNG THOÁT

Chu Sưởng ngang nhiên trả lời Kỳ Anh :

— Xin cứ giết ngay tại hạ đi ! (chàng nhăn mặt, nói)...Còn hơn là bắt tại hạ vi bội lời thề !

Cô nàng sa sầm nét mặt xuống...

Giữa lúc đó thì xa xa, cát bụi tung lên với tiếng ngựa hí, tiếng vó ngựa rồn rập. Chỉ một phút sau đã nhận rõ một đoàn người và ngựa, toàn sắc đen, cuốn gió bay tới.

— A ! Hắc võ sĩ ! (Chu Sưởng nghĩ thầm)

http://tieulun.hopto.org

Thoáng thấy bọn Hắc võ sĩ hiện ra, làn sóng thù với hận p tức cuồn cuộn nổi lên trong lòng Chu Sưởng.

Đoàn người áo đen hơi ghìm cương cho ngựa chạy nước ều, nhưng chỉ sau khi đã vượt qua bên mình Chu Sưởng ội, thì bốn tên Hắc võ sĩ lại thả cương thúc ngựa vọt đi như ay.

Hình như họ chẳng để ý đến bọn ba người là Chu Sưởng, ỷ Anh và Tiểu Huệ.

Về phía Kỳ Anh, Tiểu Huệ cũng chẳng để ý gì đến họ hết.

Chu Sưởng cứ ngẩn cả mặt ra. Chàng nghi hoặc, không iểu tại sao tụi Hắc võ sĩ lại không thộp cổ mình:

— A ! Phải chăng đó là hiệu lực của mảnh ngọc Hắc phù? (hàng nghĩ hầm, lắc đầu) Lai lịch của Kỳ Anh với Tiểu Huệ, uả thiệt là khó hiểu...khó hiểu !

Chàng nảy ra ý thử thăm dò, liền hỏi Kỳ Anh :

— Trong giang hồ, người ta đồn đại rằng Hắc võ sĩ hung : như sói, như hổ, hoành hành bá đạo. Xét ra chưa hẳn là oàn toàn đúng...!

Kỳ Anh lạnh lùng hỏi :

— Không hoàn toàn đúng ?

Chu Sưởng nhìn theo bọn kỵ mã lúc đó đã đi xa tít, rồi ói :

— Tiểu thư không thấy đoàn người ngựa vừa qua đó ư ? ọ đi thẳng không để ý đến bọn ta...

— Hoặc giả chỉ vì bọn ta không trêu chọc, không làm gì p.

Chu Sưởng lắc đầu :

— Tại hạ thì cho rằng...(dương nói, chàng ngừng bặt lại, vẻ lưỡng lự, e dè).

— Các hạ nghĩ thế nào ? Xin cứ nói, chớ ngại...! (Kỳ Anh ũng tò mò muốn biết rõ ý anh chàng thọt).

— Tại hạ cho rằng...chỉ vì có quan hệ đến Tiểu thư !

Kỳ Anh ngạc nhiên, hỏi :

— Quan hệ đến ta...thế nào ?

— Tiểu thư là chủ nhân của chiếc thẻ Hắc phù, vì thế mà họ không dám...!

— Các hạ lầm to...!

Kỳ-Anh chỉ nói nửa câu rồi im bặt. Không giải thích sự n to ấy là lầm thế nào !

Chu-Sưởng chưa chịu thôi. Chàng còn cố dò hỏi :

— Trong giang hồ, rừng võ lâm, lẽ nào lại không một ai u gì về tình hình bên trong của Hắc-bảo ?

Kỳ-Anh lườm chàng một cái rồi nói :

— Hoặc giả đúng !

Chu Sưởng hỏi luôn :

— Cả Tiểu thư cũng không biết sao ?

Nàng nguýt dài mà rằng :

— Biết sao đặng !

— Thần bí...Quả thiệt là thần bí !

Kỳ-Anh tỏ vẻ sốt ruột :

— Thôi ! khỏi lai nhai, vô ích ! Trở về câu chuyện chính. ác.hạ có chịu dẫn đường cho ta không ?

Chu-Sưởng rút ngắn lời, cả quyết hơn :

— Trái lời thề ! Không được !

Kỳ Anh thở dài :

— Không nỡ cưỡng ép nữa...Ta thực nể Các hạ vì đã tốn ng lặn lội đi kiếm ta, trả lại chiếc bội-ngọc !

Dứt lời, nàng nhảy phắt lên mình ngựa :

— Tiểu Huệ à ! Chúng ta đi !

Hai con ngựa cùng cất tám vó lên, con trước con sau, soài inh ra chạy như gió lướt.

Chu Sưởng nhìn theo với đôi mắt bùi ngùi, thương cảm

Nhờ ý niệm về sự phục thù, với ý nghĩ «tự ty» đã nén ép h cảm, nên chàng không nhỏ lệ.

– Một mối tình chung của Kỳ Anh đối với ta, thế là kiếp y không thể báo đáp được !

http://tieulun.hopto.org

Bụng nghĩ, mắt ngó theo không chớp.

Bụi cát cuồn cuộn tung lên, trải lại phía sau như một lằn ới chạy dài, chạy dài rồi lợt dần với tiếng vó ngựa mỗi lúc ỗi nhỏ dần...

Bóng hồng biến hẳn đi như ảo ảnh.

Đương chìm đắm trong mơ mộng...bỗng tai chàng dội lên ng quát giật giọng :

— Đây rồi ! Khá quá ! Ngươi ngang nhiên từ chối cái đại ước tụi ta thành thực đem lại cho ngươi ! Để coi phen này i ngươi có bay đi đằng trời ?

Chu-Sưởng giật bắn người vội quay hẳn lại ngó.

Lão quái-nhân hình dạng như quỷ nhập tràng đương đứng ng sững nhìn chàng.

Thấy chàng quay lại, quái-nhân lạnh lùng nói :

— Chỉ vì Lão Đại đã vừa ý, lựa trúng ngươi rồi, nếu không i ta đập ngươi chết tươi ngay lúc này !

Biết rằng không thể chạy thoát thân được, mà phản kháng i cũng chỉ thêm «ốm đòn» mà thôi. Chu Sưởng chấn tĩnh nh thần, gằn hằn giọng, hất hàm hỏi :

— Các hạ định làm gì ta bây giờ ?

—Bây giờ ý a ? Chẳng có làm gì cả ngoài việc tóm cổ ngươi, em về trại, trả cho Lão Đại !

— Nhưng cũng cần phải coi xem, tiểu khả có bằng lòng hay ông chứ ?

— Hà hà hà ! (quái nhân cười ngất) Chú nhỏ a ! Đúng là ữa ban ngày nói chuyện mê mộng ! Chú không bằng lòng i mặc xác chú ! Nghe rõ không ?

Chu-Sưởng nhún vai, nói :

— Tiểu khả liều chết...không chịu !

Quái-nhân cũng nhún vai, chế riễu :

— Muốn chết, tưởng dễ lắm hả ! Nếu ta định giết chú, thì chú muốn sống cũng không được !

— Ủi ! Trời đất hỡi ! Ở đời này mà lại có cái lối cưỡng

h, bắt người ta phải làm đồ đệ. Kỳ cục quá trời !

Lão quái đắc ý, nói :

— Với tụi lão phu đây thì làm gì cũng ra ngoài lề lối thông ờng. Hồng có theo luật lệ của thế tục ! Hà hà ! Trái lại tự đặt ra lệ luật xài chơi, và còn bắt thiên hạ phải chịu hác !

— Nhưng ít nhất thì tiểu khả cũng phải biết lai lịch của Các hạ đã chứ ? Xin nói lai lịch cho biết ?

— Tới lúc nào nên biết, lão phu sẽ cho biết. Hiện giờ a phải lúc. Lai nhai vô ích !

Chu Sưởng bực quá mà phải phì cười. Chàng tự cười cho vận mệnh chẳng ra gì của mình.

Chợt quái nhân thét to :

— Lên đường ! Mau !

Bỗng có tiếng chuông vàng lanh lảnh nổi lên từ mé khu gần đấy vọng lại.

Chu Sưởng hồi hộp, nghĩ thầm :

— Kim linh Phu nhân xuất hiện chăng ?

Quái nhân đưa đôi mắt sáng ngời quét lia một cái, miệng nhẩm nói :

— Hừng ! Mụ già này cố ý kiếm chuyện với tụi mình đây !

Dứt lời, quái nhân cúi xuống, lẹ như chớp đưa tay thộp ngang sườn Chu Sưởng nhấc khỏi mặt đất, đoạn lẳng vai cái, nhún cẳng...

— Vương Thập Bổ ả ! Ngươi đánh bài chuồn hả ?

Cùng với câu thét hỏi trên từ phía rừng vang lên, vọng ra nơi thì một bóng người cũng đồng thời hiện tới đứng ngang giữa lối.

Có thể nói là bóng người ấy đã đem câu quát thảo trên. phía rừng theo ra cùng một lúc. Hoặc nói khác đi, thì tiếng thảo vừa rời đã đưa bóng người ấy ra tới chỗ Chu Sưởng Quái nhân đứng. Tốc độ khinh công của người ấy, hầu như đã bành hành với tốc độ âm thanh.

http://tieulun.hopto.org

Lão quái nhân đã nhún gót định lao chạy, nhưng không kịp, đành phải ngừng lại.

Chu Sưởng ngẩng lên nhìn, nhận ra người vừa xuất hiện là một bà già tóc bạc, da dẻ sần lên như da gà, đứng cách đường cái khoảng độ hai trượng.

Mặt mụ lạnh như đồng, đôi mắt loáng loáng tia điện nhìn lão quái nhân lại nhìn Chu Sưởng. Khỏi phải hỏi, cũng biết mụ chính là « Kim Linh Phu nhân » nghĩa là « Bà chuông vàng ». Quái nhân nhăn nhó, nhìn mụ và hỏi :

— Phu nhân có điều gì chỉ giáo ?

Kim linh Phu nhân nghiêm nét mặt lại, nói :

— Vương Thập Bồ à ! Vẫn cứ tiếp tục làm những việc tàn nhẫn vô lý như thế sao ? Đứa nhỏ kia, đã bắt cóc được ở đâu thế ?

Quái nhân không trả lời theo câu hỏi, mà lại giải thích theo một lối khác :

- Đứa nhỏ này là... là đồ đệ chung cho cả tụi anh em tôi ! Tụi chúng tôi hợp lực truyền thụ công phu võ nghệ cho hắn. Hắn là « cộng đồng truyền nhân » của tụi tôi !

— Hử ! Cộng đồng truyền nhân ? (Kim linh Phu nhơn hỏi)

Lão quái nhân gật đầu :

— Đúng thế ! Cộng đồng truyền nhân, cộng đồng đồ đệ mà !

Chu Sưởng tức quá, quát giật giọng :

— Nói láo ! Tụi bay bắt....

Chàng chưa kịp thốt ra chữ «... bắt cóc... » thì lão quái nhân đã « Hừng » một tiếng đánh lấp đi, đồng thời siết bàn tay một cái. Chu Sưởng bị lão bóp, đau thấu xương, cơ hồ muốn chết lặng cả người đi..!

Kim linh Phu nhân, lạnh lùng nói :

— Vương Thập Bồ ! Buông thả đứa nhỏ ấy ra ?

— Sao ? Sao lại thả nó ra ? (quái nhân gân cổ lên hỏi)

— Thả hắn ra là... thả hắn ra ! Chẳng có tại sao hết ! Tại

g ta muốn như thế !

— Học trò của Phu nhân, thì có ai can thiệp bảo Phu nhân thả ra không ? Tại sao Phu nhân lại can thiệp vào việc g của tụi chúng tôi ?

— Ta không muốn, và không cho phép tụi các người làm cỗi, tàn hủy những mầm non của làng võ. Ta không muốn ng mầm non của thế hệ bị tụi các ngươi làm biến mất cả n tánh, hóa thành những kẻ chuyên lấy máu người ta để khát !

— Nếu như khu khư đây không chịu thì sao ? Phu nhân ng muốn thì cứ mà không muốn, nhưng nói rằng không phép thì khí hơi quá !

Vương linh Phu nhân quắc mắt lên :

— Vương Thập Bồ ! Lão chưa đủ tư cách để có thể nói g « không chịu » trước mặt ta đây !

— A ! Phu nhân cố tình gây sự chống đối lại với tụi anh tôi sao ?

— Câu chuyện giữa ta với tụi các người chưa nói với. Ta ết điều tra xem người con trai nhà đại phú họ Lưu ở Thành tại sao biến mất tích. Nếu quả là do tụi các người làm ra c đó, thì các người sẽ biết tay ta ! Sẽ phải trả một giá rất c !

Quái nhân hỏi :

— Vậy thì chỉ bàn về câu chuyện hiện tại chứ gì ?

— Hiện tại ! Đúng thế ! Câu chuyện lúc này là hãy buông người ta ra (Kim linh giơ tay chỉ Chu Sưởng)

— Không thể được ! (quái nhân trả lời gọn lỏn)

Kim Linh Phu nhân hỏi :

— Ngươi nhắc lại câu đó coi ?

Quái nhân không nhắc lại câu vừa nói, nhưng lại gân cổ lên hỏi :

— Muốn uýnh nhau chăng ?

Kim linh Phu nhân thủng thẳng nói :

http://tieulun.hopto.org

— Cần đến thì...uỳnh nhau chớ sao ?

— Kim linh Phu nhân à ! Trên giang hồ, trong làng v lâm Trung nguyên, tụi anh em ta chưa từng...(lão nhấn mạ tiếng) chưa từng phải cúi đầu với ai hết ! Xin chớ nghĩ rằng

— Ta đây bất chấp ! (Kim linh Phu nhân nói).

Quái nhân cứ nói tiếp :

...Chớ nghĩ rằng lúc này khu khu chỉ c một mình, khôn có cứu viện. Chớ lầm !

— Thả người ta ra ! Mau !

Giọng mệnh lệnh, gay gắt hết sức. Kim linh Phu nhân vừ nói, vừa đưa bàn tay đặt trước ngực. Nơi cổ tay lộ ra có đe một chiếc chuông vàng sáng loáng, cỡ lớn bằng chiếc ché uống rượu !

Quái nhân vội lùi lại sau đến hai ba bước rồi cất giọn âm hiểm, hằn học mà rằng :

— Phu nhơn à ! Nên biết rằng với tụi anh em tôi, thì d là việc nhỏ bằng cái móng tay, cũng phải trả đũa !

Kim linh Phu nhân cười nhạt, nói :

— Đó là việc về sau ! Nhưng hiện tại, ngươi hãy lo th người ta ra đã !

— Nếu như ta không chịu ?

— Thì dùng võ lực chớ có khó chi ?

— Được ! Được lắm ! Dùng võ lực giải quyết vấn đề hiện tại. Phải biết lão Vương này lúc sợ gì ai ?

«Plnh — Ối» ! Hai tiếng đi liền nhau với một bóng người bị ném đi như trái cầu.

Chàng bị Vương Thập Bổ tống cho một chưởng, đồng thời với chưởng phong phát ra, lão Vương cũng phong tỏa luôn cả huyệt đạo của chàng lại.

Thực là tà môn, quái đạo ! Chu Sưởng bị đánh nhào đi, xa tới hơn bốn trượng; lăn lông lốc như trái cầu rồi nằm cuộn tròn mình lại như một khối thịt.

Kim linh Phu nhân đưa mắt nhìn theo rồi quay hẳn đối

ông này trắng lại.

Quả tình, lúc này mụ mới nhận rõ bộ mặt xấu như quỷ sứ của chàng thanh niên này.

Về phần Chu Sưởng tuy bị đánh tung người đi, nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo. Chàng rất cảm khích Kim linh Phu nhân. Lần trước mụ cứu chàng chỉ là sự ngẫu nhiên. Chủ tâm mụ là cứu người cháu chắt họ Lưu, mà hóa ra cứu Chu Sưởng. Nhưng lần này rõ ràng là mụ ra tay cứu chàng.

Đánh bật Chu Sưởng đi và đồng thời điểm huyệt rồi, Vương Thập Bổ quay phắt lại, — chẳng nói chẳng rằng, — thình lình đưa cả hai bàn tay ra, lẹ như cái chớp, chộp luôn một cái.

Hắn tự biết công lực của hắn còn kém so với Kim linh Phu nhân, vì thế mới dùng lối «hạ thủ đánh trước» để chiếm lấy tiên cơ.

Một ngọn đòn «chộp» bất thần ấy, khí thế hùng mạnh, hung dữ, thần tốc, kỳ hiểm, thực là cao tuyệt, độc tuyệt.

Chu Sưởng nghĩ thầm :

— Kinh quá ! Xét lại công lực của mình trước khi bị tàn phế, cũng không chịu đựng nổi một cái «chộp» ấy của lão ác quái. A ! Tại sao gần đây mình gặp toàn là những nhân vật công lực cao siêu hữu hạng cả.

Nhưng..giữa lúc hai tay lão ác quái vừa tuôn ra thì Kim linh Phu nhân, như cái bóng ma, thoắt ái đã đổi hẳn chỗ đứng. Phản ứng của mụ thần kỳ siêu tốc độ, khiến Chu Sưởng không kịp nhận ra bộ pháp mụ di chuyển như thế nào ? Có thể nói rằng mụ đã đổi chỗ cùng một lúc và cùng một tốc độ với chưởng phong của đối phương ; phát ra.

«Keng...keng...reng keng keng»...

Chiếc lục lạc vàng ở nơi cổ tay Kinh linh Phu nhân bỗng reo lên «reng reng keng...» inh ỏi, nhức óc.

Mỗi tiếng là một mũi dùi đâm vào màng tai, buốt thấ tim gan, đầu óc, như tiếng dáo mác, gươm đao nơi chiến trường

http://tieulun.hopto.org

đây sát phạt, so với tiếng chuông lần trước Chu Sưởng từng nghe, thực khác hẳn.

Vương Thập Bồ lúc đó tái nhợt bẩn màu da đi, bao nhiêu gân ở mặt thi nhau nổi lên, giật giật co rân như giây thung. Lão quái tận lực nghiến chặt đôi hàm răng, hai chân gập lại gần như ngồi xổm, hai tay giữ trước ngực, lòng bàn tay hướng ra phía ngoài.

Chu Sưởng nhận ra rằng hai bên đều vận dụng nội lực để ăn thua nhau một trận đấu sanh tử.

Dùng tiếng chuông để phóng công lực qua làn sóng rung động, quả thiệt là một việc kỳ quái.

Chu Sưởng cũng hy vọng rằng hồi chuông lúc này, cũng có hiệu lực như lần trước, giải phóng huyệt đạo cho mình. Nhưng chàng đã thất vọng. Chàng có cảm tưởng rằng nếu như chàng đứng gần chỗ Vương lão quái thì màng tai bị rách, máu sẽ sôi lên trong huyết quản rồi chết mất.

Một lúc sau, toàn thân Vương Thập Bồ cử rung lên mỗi lúc mỗi mạnh hơn rồi mờ rồi tuôn ra ướt áo. Rõ ràng là nội lực của Quái nhân so ra kém Kinh Linh Phu nhân một bậc, không chống giữ nổi với làn sóng âm thanh của «Chuông vàng»

Liếc mắt qua, cũng thấy rằng sự thắng bại chỉ còn là vấn đề từ một giây đến nửa phút.

Chợt đâu, giữa hồi chuô g đương inh ỏi, có một tiếng «ự» nổi lên. Chỉ thấy Vương Thập Bồ, đầu tóc rũ rượi, mặt nhợt nhạt như xác chết trôi đã ba ngày, người loạng choạ g, siêu vẹo, cố gắng lùi về sau được bốn năm bước thì há hốc miệng phun ra một tia máu tươi. Lão quái nhân tuy chưa té xuống, nhưng nội thương cũng khá nặng.

Tiếng chuông tới đây cũng im bặt đi.

Chu Sưởng tỉnh cả người lại, vì không phải nghe những hồi chuông như dùi đâm vào tai nữa, - vì có hy vọng là mình sẽ thoát nạn !

Kim linh Phu nhân lạnh lùng, cất tiếng :

Vương Thập Bồ ! Còn muốn nói gì nữa chăng ?

Vương lão quái, ôm ngực, hằn học :

— Món nợ máu này, khi khác sẽ tính toán ! Mụ sẽ phả, trả giá chợ đen với ta.

Kim linh phu nhân phất ống tay áo, nói :

— Cứ việc lo trả thù. Lão thân đây sẵn sàng bất cứ lúc nào cũng đón tiếp được.

— Khu khu đây xin nhắc lại lời tuyên bố trước rằng tên nhỏ kia là học trò chung của tụi tôi !

— Thực vậy ư ?, (Kim linh hỏi)

— Đương nhiên ! (Lão quái trả lời)

Kim linh phu nhân bĩu môi, hỏi :

— Tên nhỏ kia tự nguyện xin làm đồ đệ a ?

— Cái đó không liên can gì đến mụ !

Kim-linh phu-nhân khẽ hất hàm :

— Ngươi cút đi cho rồi !

Lão so vai mà rằng :

— Đương nhiên là cút ! Ta ở lại đây làm gì,— nhưng còn mụ, sau này mụ sẽ phải hối hận !

Dứt lời, lão quái đâm đầu chạy thẳng.

Chu-Sưởng bỗi hộp dợi !

Quả nhiên Kim linh phu nhân chạy tới bên chàng, dùng bàn tay cách không liên tiếp vỗ xuống mấy cái. Huyệt đạo bị tắc, lập tức theo tay mụ khai thông liền. Chàng vùng đứng lên, hướng vào Kim linh phu-nhân, vái xuống một cái sát đất rồi nói:

— Đa tạ Lão Tiền bối đã ra tay giải thoát cho...!

Kim Linh Phu nhân gạt phắt đi và hỏi :

—Khỏi khách sáo, tên họ chú là gì ?

—Dạ vãn bối là Khổ Nhân Nhi ạ !

— Khổ nhân nhi ? (mụ trố mắt ra nhìn, lắc đầu, tỏ vẻ ngạc nhiên)

— Dạ ! Khổ nhân nhi ạ!

Kim linh phu nhân ân cần hỏi :

http://tieulun.hopto.org

– Có thật rằng chú nhỏ là đồ-đệ của tụi ác ôn đại m
đầu ấy không?

— Không, không! (Chu Sưởng vội nói) Vãn tối bị tụi h
bắt cóc đem đi.

Kim linh phu nhân gật đầu:

— Lão thân đây biết rõ lắm (Mụ càng ngọt ngào giọng
Vì thế lão mới ra tay giải thoát cho chú. A này, chú nhỏ à
Chú có hay biết tin tức gì về một số thanh thiếu niên bị tụ
họ bắt. Số mệnh các thanh niên ấy ra sao? Họ bị giam ở đâu

Chu Sưởng rụt đầu, lè lưỡi:

— Có, có! Mắt vãn-bối được thấy tụi ác ma ấy đập chết
một lúc mười người bằng cỡ tuổi vãn bối! Giờ đây nhắc lại
còn rợn cả tóc gáy lên!

— Trông thấy ở đâu? (kim linh phu nhân hỏi)

— Lão Tiền bối cứ tới chỗ trang-trại! ở hoang ấy...!

Kim linh Phu nhân lại hỏi:

— Trong bọn mười thanh niên bị giết, có người con trai
nhà Lưu ở Thành đô chăng?

— Cái đó thì vãn bối sao biết được. Vả lại, có thể là trước
đó cũng đã có nhiều thanh niên bị chúng giết rồi. Trừ phi
Lão Tiền bối tìm được xác, nhận được mặt hoặc di vật gì của
họ Lưu để lại thì mới rõ được! Rất tiếc vừa rồi thả cho tên
ác-quái đi mất, nếu dùng cực hình tra-tấn thì nó phải xưng ra
hết!

— Khá thiệt...! Hừng...

Kim linh phu nhân bỗng dưng gầm lên, rồi nói tiếp:

— Hỏng kiểu rồi!

Chu-Sưởng choáng người ra, vội hỏi!

— Việc gì vậy! Sao lại hỏng kiểu?

— Nghe đây, chú nhỏ! Nội lực của chú đã luyện được tới
bậc khí với huyết dung hoà với nhau chưa?

Chu-Sưởng nói:

— Được, được! Cố gắng có thể..!

Kim linh Phu nhân vội nói:

— Vậy chú nhỏ hãy thử vận nội công quản-trú vào hai
huyệt «ủng song» và «ốc ê», xem có thấy sự gì khác lạ chăng?
Từ từ chớ quá mạnh!

Chu Sưởng hơi tái mặt. Lập tức theo lời mụ bảo chàng từ
từ vận nội khí lên thử thăm dò ở hai nơi huyệt đạo ấy.

Nguyên-khí đưa đi, bức áp vào huyệt «Ủng song», chỉ
thấy nó cuồn cuộn dội trở lại. Cả huyệt «Ốc ê» cũng vậy,
chẳng những không thông qua được mà còn khiến cho Chu-
Sưởng đau đớn muốn chết đi:

Chàng kinh hoàng la lên:

—Hỏng to! Nơi huyệt đạo hình như có con gì ngọ nguậy
đau buốt nhức nhối....!

Kim linh phu nhân lắc đầu, nói:

— Lão quái thâm độc thiệt..

Chu Sưởng càng quýnh hơn:

— Chẳng lẽ ngoài ngọn điểm huyệt ra, lão vương còn
chơi thêm đòn ngầm nữa sao?

— Hẳn chứ! Bề ngoài lão chỉ dùng lối điểm huyệt,
phong bế nội lực của chú lại, nhưng lão còn chơi một đòn
ngầm kêu là «Âm sát Trung mệnh chỉ»

Mồ hôi từ trán chảy xuống đầm đìa, ướt hết mặt, ướt cả
áo, Chu Sưởng kinh hãi nhắc lại:

— Âm sát Trung mệnh chỉ?

— Đúng thế (Kim linh phu nhân hỏi:) Chú nhỏ nghe nói
đến môn ấy bao giờ chưa?

Chu Sưởng lắc đầu! Kim linh phu nhân nói tiếp:

— Chỉ pháp này làm hao tổn âm khí người ta. Ngoài trừ
tụi ác ma ấy ra thì không ai giải cứu nổi!

— Ối! (Chu Sưởng la lên một cách tuyệt vọng)

— Chú nhỏ à! Bây giờ chú chỉ còn có một lối.....một
lối duy nhất để... thoát chết!

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng vội hỏi :

— Lối duy nhất là... là lối nào ?

— Là... (Kim linh Phu nhân nhấn mạnh giọng) quay về theo tụi họ !

Chu Sưởng giậm chân, nghiến răng :

— Không thể được ! Vãn bối không theo họ được !

— Không theo ư ? Không theo thì sẽ chết ! (Kim linh Phu nhân chép miệng nói)

Chu Sưởng như chết điếng cả người, la lên :

— Chết thì chết ! Không thể theo bọn ác ma được !

Kim linh Phu nhân ngậm ngùi, nói :

— Chú nhỏ à ! Không ngờ rằng chú lại có chí khí đến nh thế ! Nhưng chỉ sau đây nửa giờ thì công lực của chú dần đ bị tiêu tan, rồi tới ngày mai, cũng vào giờ phút này thì... (n chép miệng thở dài)... thì khí huyết trong mình chú chạy lo l n, thế là hết sống. Có điều rằng, chao ôi ! sự đau đớn do k huyết chạy loạn ấy nó hành hạ, thì dù gan là sắt đá cũ không chịu nổi. Vì thế, lão thân khuyên nhủ chú, tạm thời h quay về theo tụi họ đi. Sau khi họ cứu chữa cho lành mạ rồi, sẽ c dịp trốn thoát chăng ! Bây giờ lão thân đây có th giúp chú lên đường tìm về nơi trang trại hoang phế là s huyệt tạm của tụi họ !

Chu Sưởng thở dài một cách tuyệt vọng. Chàng nghiế răng rồi cả quyết nói :

— Đa tạ Lão tiền bối! Xin Lão Tiền bối cứ mặc vãn bố khỏi bận tâm mà chi..!

— Ờ ! Nhưng...

Chu Sưởng lắc đầu :

— Vãn bối liều theo số mạng.. !

Kim linh Phu nhân cố sức khuyên ngăn :

— Chú nhỏ cố chấp, liều mình vô ích ! Nếu còn muốn sống thì chỉ có một lối là tạm theo ! ọ ! Bất quá chỉ tạm theo mà thôi... sau sẽ có dịp ..

Chu Sưởng lắc đầu, nhăn nhó mà rằng :

— Vãn bối bị hết nạn nầy đến nạn khác, đều là những tai nạn lạ lùng, tày trời cả, thảm tuyệt trần gian. Vì thế đã chẳng coi sanh tử là gì nữa ! Sống cũng như chết, — Sống càng đeo khổ thì chỉ có chết đi may ra là hết được mọi chuyện chăng, nếu như người ta không có linh hồn, nghĩa là không hiểu biết gì nữa sau khi chết đi !

Nghĩ ngợi một lúc, Kim linh Phu nhân lại nói :

— Thôi được ! Chú cứ khăng khăng một mực như thế thì lão thân đây cũng đành ! Có điều rằng, lát nữa, — hừng, — chỉ một lúc nữa thôi, thế nào tụi chúng cũng kéo nhau tới tìm kiếm chú, vì chúng quyết là không bỏ qua chú đâu. Lão thân đây có việc gấp phải điều tra xem thằng cháu họ Lưu hiện giờ ra sao ? ở đâu ? còn sống hay chết ? ! lão phải đi ngay...

Dứt lời, mụ để ý ngắm nhìn Chu Sưởng một phút rồi chép miệng mà rằng :

— Căn cốt với tư chất của chú đã lọt vào con mắt tụi ác ma rồi, thì...

Chu Sưởng vội hỏi :

— Xin Lão tiền bối cho biết lai lịch tụi chúng ?

Kim linh Phu nhân so cả hai vai l n, nói :

— «Cửu Địa sát» là tụi chín tên ác ma Địa sát, nổi danh thiên hạ là hung tàn...độc ác...

Mấy tiếng hung tàn...độc ác...như gió đưa đi, nhỏ dần... biến mất với hình dáng u ụ Kim linh cũng nhỏ dần rồi biến đi trong một hai giây...

Còn trơ lại một mình Chu Sưởng.

Chàng đờ người ra, không động cựa được.

— A ! Không ngờ tụi ác quái lại là «Cửu Địa sát» theo như lời truyền thuyết trên chốn giang hồ..? Như thế thì lại càng không thể chung sống với tụi đại lưu manh, vô nhân tính này được, dù chỉ là tạm bợ rong ít lâu. Người ta chỉ nghĩ nông nổi rằng chết là thiệt thòi, là đau khổ, có biết đâu rằng sống chung

http://tieulun.hopto.org

với tụi ác ma sẽ đau khổ, sẽ tai hại vô cùng, không thể tưởng tượng được. Theo như lời Kim linh Phu nhân vừa nói, chỉ một việc điểm huyệt ngầm của chúng thôi, cũng đủ chứng thực lòng hiểm độc của chúng.

Nghĩ tới tình trạng công lực bắt đầu bị tiêu tan, tiếp theo là hai nơi huyệt «ứng xong, ốc ế» đau nhói, Chu Sưởng cảm thấy ớn cả xương sống : Cái chết như bóng ma hiện ra với tất cả sự đau đớn về xác thịt thảm thuyệt trần gian, chưa từng có.

13 — ÁC GIẢ, ÁC TRỊ

Trời phú tánh, Chu Sưởng sanh ra sẵn có ngạo cốt. Nhất là trong lúc phẫn hận cực độ thì chàng coi sống hay chết chỉ là một mà thôi, cho nên bất chấp cả lời Kim linh Phu nhân chỉ bảo, khuyên nhủ.

Nhưng một lúc sau, bình tĩnh trở lại, nhớ đến mối thù hận. Lập tức lý trí can thiệp một cách quyết liệt :

— A ! Chu Sưởng a ! (đó là tiếng vang trong tâm hồn chàng chớ không phải là lời tự nhủ thầm) Chết là phải, còn hơn là sống chung với tụi chúng ! nếu như chỉ sống để mà cầu sống thôi. Chu Sưởng à ! Đối với một kẻ mang nặng mối thù hận thì «sống» với «chết ngay lúc này» là hai đường hoàn toàn khác nhau, trái ngược nhau, sao có thể lầm lẫn coi là một được. Vì một lẽ rất rõ rằng là chỉ có sống mới trả được mối đại thù. Từ ngàn xưa, chưa từng có chuyện chết rồi còn báo được hù. Nói cách khác để tỏ rõ rằng sống với chết hoàn toàn khác nhau trong việc báo thù tuyệt hậu là, giả như kẻ thù may mắn chết trước rồi thì mình chỉ còn suốt đời deo hận.

Lý luận suy tư của chàng trong phút này còn đi đến chỗ có cả sự kỳ tưởng rằng là : « Nếu như kẻ thù thâm độc, muốn cho mình suốt đời chịu đau đớn ê chề, thì họ chỉ việc tự tử đi, còn hơn là họ tìm bắt mình hoặc giết mình ! »

Đại đề thù hận lớn đã ngưng kết thì người ta nảy ra những ý nghĩ như thế. Nếu có thể lễ bái, cầu xin cho kẻ thù đừng bị ai giết, sống lâu hơn, thì chắc chắn Chu Sưởng ngày nào cũng đi tới các đền chùa để cầu nguyện.

— Phải do chính tay ta giết được kẻ thù

— Nguyện vọng duy nhứt của ta là báo thù .

— Bằng bất cứ giá nào cũng phải rửa hận này ! Vậy nên chẳng ngại gì việc phải theo họ, làm đầy tớ tạm thời cho họ ?

— Một mình mà thâu tập, học được những sở trường của Chín tên ác ma » thì phải biết... công lực không dễ gì ai hơn nổi !

— Phụ thân mình một đời theo đường chánh, mà chỉ hái được cái danh hiệu là « Kiếm thánh » thôi, rút lại đến thân bị hại, danh bị tàn, mà còn di lụy cho cả vợ con nữa ! Như thế thì nay mình phải... thế nào chứ ?

Nghĩ tới đây, chàng tưởng chừng như là đã tìm ra được một lối thoát, một hướng đi, lập tức cảm thấy lòng như cởi mở dễ chịu đôi chút.

Chàng cố lết chân ra tới chỗ đường liền với ven rừng, bụng chắc chắn rằng Vương Thập Bổ đã chơi đòn ngấm điểm huyệt thâm hiểm như thế, thì thể nào cũng quay trở lại để thộp cổ chàng đem đi.

Chừng nửa giờ trôi qua, mạch máu trong người bắt đầu như co rắn, rung chuyển lên. Rồi chỉ một vài giây toàn thân rung động, như bộ máy cạn nước, sôi lên, nung nấu phát cháy, phát nổ.

Lúc này thì hai huyệt « ứng xong » và « ốc ế » thấ sức hành hạ, như có hai mũi khoan, đục, ngoáy, lại thêm đầu óc nhức nhối như bị lưỡi dao nạo khoét, mồ hôi vã ra khắp mình lạnh toát...

Chàng hoảng cả hồn vía :

— Nếu như lão ác ma Vương Thập Bổ không kịp thời trở lại, thì mạng mình sẽ ô hô... ai tai... !

http://tieulun.hopto.org

Chàng không còn đủ sức đứng nữa. Ngồi phệt xuống đ
rồi lăn ềnh ra, chỉ còn rên siết...

Đột nhiên có tiếng động bên mình.

Chu Sưởng hơi hé mắt ! Đó là một phản ứng của chàn
Kỳ thực thì hầu như là chỉ còn đủ sức để mà hé mắt ra m
chút thôi !

Một bóng người đứng sững trước mặt chàng.

Thoáng qua, chàng vội nhắm nghiền ngay mắt lại. Chàn
thất vọng vì nhận ra người này không phải là Lão quái Vươn
Thập Bồ,

Người này cũng vẻ quái ác chẳng kém gì lão Vương : Đ
nhọn, cằm bạnh, mũi mỏ kết, đôi môi dầy như mọng nướ
năm chòm râu ngô màu vàng úa, thưa thớt, bộ lông mày sế
ngược, tròng con ngươi xanh lè, khó coi đến muốn phát nô
ra được .

Chu Sưởng lặng yên, cố nén rên siết.

Một vài giây sau, nghe tiếng tên ác quái cất tiếng khà
khàn hỏi :

— Chú nhỏ à ! Mụ già vừa rồi, sao không đem chú
theo đề ..?

« Mụ già vừa rồi » là chỉ Kim linh Phu nhân. Giọng lư
của tên này cùng một lối như Vương Thập Bồ.

Chu Sưởng chợt nhớ lại phụ thân chàng từng nói đế
hình dạng, mặt mũi và y phục từng nhân vật trong tui ác ó
« Cửu Địa Sát ».

Chàng mở mắt ra ngó lại, rồi buột miệng hỏi :

— Các hạ là « Tang môn sát... Bạch... Thái Quan » .. phả
không ? Đồ ác ma !

— Chú nhỏ khá thiệt à ! Nhưng ai..ai đã méc với chú nhỏ
điều ấy ?

— Tại hạ, ngẫu nhiên nghĩ tới..!

Lão ác ma gật đầu :

— Đúng thế ! Lão phu chính là «Tang Môn Sát Bạch Thá

Quan» đây. Chú đã rõ lai lịch...

Chu Sưởng ngắt lời lão và hỏi :

— Định làm gì tại hạ ?

Hình như chẳng để ý nghe chàng hỏi, lão Bạch cứ thủng thẳng nói tiếp câu nói của lão :

— ... Đã rõ lai lịch của anh em Cửu Địa Sát, thì lão phu chỉ cần hỏi chú nhỏ một câu...

Chu Sưởng bực mình :

— Hỏi gì thì hỏi đi ?

— Hỏi một lời thôi, là c'ú nhỏ đã nghĩ kỹ chưa ? Có bằng lòng theo học nghệ ở tụi ta không ?

— Bằng lòng thì sao ? Mà không nằng lòng thì sao ? Ta không thể cứ mù quáng mà...

Lão quái sua lắc tay :

— Chớ...chớ lý luận lai nhai ! Nếu bằng lòng thì lão phu lập tức khai thô g huyệt cấm cho chú, sẽ dễ chịu ngay và theo lão phu đi luôn. Nếu không bằng lòng, «hừng» lão phu cũng vẫn khai thông huyệt cấm cho chú, chú sẽ cảm thấy dễ chịu ngay, và lão phu cũng sẽ cho chú đi ngay lên...nát bàn thế giới. Hiểu chưa ?

Thực không còn gì thâm hiểm độc ác hơn thế. Đập chết ngay đi, chỉ là tàn ác. Chữa cho khỏi hẳn, khai thô g huyệt đạo cho thể xác lành mạnh, trí óc bình thường trở lại hẳn, rồi mới hạ thủ giết đi cho bỏ ghét, cho sướng tay. Cha mẹ, trời đất thiên địa, quỷ thần hỡi ! Còn gì độc địa thâm hiểm hơn nữa !

Một, hai giây suy nghĩ, Chu Sưởng đã có quyết định. Lập tức nghiến răng, nghiến l i, trả lời :

— Ta bằng lòng theo học !

Lão quái nhân gạn hỏi :

— Thật tâm chưa ?

— Chắc chắn thế ! Tại hạ đã quyết ý rồi !

— Lần này mà tìm cách trốn chạy nữa thì chỉ có mà chết

http://tieulun.hopto.org

thôi ! (Vừa nói lão quái vừa đưa ngón tay, cách không điểm tám lần khai thông cho tám huyệt ở phía trên mình Chu Sưởng đoạn lão cười khanh khách mà rằng) chú nhỏ à ! Đứng dậy thôi ! còn nằm để ăn vạ ta hay sao ?

Chu Sưởng chợt nghĩ ra là mình hết đau rồi, thử vận công thấy mạch máu chạy đều hòa như thường, lập tức vùng đứng phắt lên.

« Tang môn sát » Bạch Thái Quan nhìn kỹ chàng một phút rồi gật gù đầu mà rằng :

— Con mắt của Lão Thất khá thiệt, tinh thiệt ! quả nhiên là cốt cách kỳ lạ, thượng thượng đẳng !

Chu Sưởng đưa mắt lườm lão quái một cái.

Bỗng chàng rùng mình cơ hồ buột miệng rú lên một tiếng. Chàng nhận ra rằng bàn tay trái Tang Sát Môn thiếu một ngón giữa đứt sát gốc.

Chàng động tâm, nghĩ nhớ lại sự việc xảy ra trên bãi đá gần bên vực thẳm, tình hình cả nhà bị thảm sát. Tại đó còn rớt lại hai ngón tay của phe thù địch với một cánh tay nữa.

Trong hai ngón tay còn rớt lại thì một ngón đúng là ngón tay giữa, còn một ngón có thể là hoặc là ngón giữa hoặc là ngón vô danh. Đến như hai ngón tay ấy là của một người hay là của hai người thì chàng không thể đoán định được.

— Vậy thì, phải chăng..?

Bọn « Cửu Địa Sát » thì chàng đã được thấy đủ mặt rồi. Trong đó không có mặt nào giống với hình dạng ba quái nhân từng đánh chàng rớt xuống vực thẳm.

Nhưng, trên đường trở về nhà đêm hôm ấy, mắt chàng thấy bóng người qua lại nơi đầu núi, với những vết tích còn lại trong cuộc sanh tử chiến đấu, lại thêm vào ba quái nhân kia, thì những kẻ nhúng tay vào việc tàn sát cả nhà chàng, không phải chỉ có chín người.

Có thể rằng tụi Cửu Địa Sát này cũng tham gia trong bọn [illegible]t nhân bữa đó. ?

Chàng nghĩ thầm :

— Phải điều tra cho ra mới được. Tụi họ đã tuyển lựa [illegible]ng mình thì đó là một cơ hội tốt...!

Nghĩ thế rồi, chàng tìm lối thử dò xét, trước hết hãy nói [illegible] xa tận đâu đã :

— Đáng tiếc là tại hạ đã thành tàn tật...!

Lão quái hiểu ý chàng, nên nói đón ngay :

— Chú nhỏ à ! Chớ buồn, chớ coi mình thế là người bỏ [illegible]. Được những tay như tụi anh em lão đây huấn luyện, đào [illegible]o cho thì cái tật ở chân hơi thọt một bên, có đáng kể gì đâu ? [illegible] có cách tập luyện riêng...!

Chu Sưởng hỏi :

— Vậy thế giờ ta lại trở về nơi trại hoang ấy ư ?

— Không ! Nơi ấy không kín đáo lắm. Sẽ có chỗ [illegible]ín đáo, [illegible]ật hơn nhiều.

— Ở đâu ? Có xa lắm không ?

— Tới nơi sẽ biết. Nào, lại đây ! Lão phu sẽ giúp sức lên [illegible]ng, để rút ngắn thời giờ đi.

Dứt lời, lão quái quơ tay một cái, cắp Chu Sưởng vô nách, [illegible]g mình chạy như bay như gió. Lão quái không theo đường [illegible] mà lại vượt qua cánh rừng tới một nơi mênh mông, vắng [illegible]n vắng ngắt.

Công lực của «Tang Môn Sát» thực là kinh người. Lão vận [illegible]g khinh công, chạy như bay liên tiếp trong hai giờ mà tốc [illegible]hông giảm.

Qua nơi khoáng dã tiếp đến khu núi non tầng lớp bao vây, [illegible]ng có lối đi. Tang Môn Thần cắp Chu Sưởng chạy vượt qua khe, lên cao xuống thấp, thoăn thoắt nhẹ nhàng như [illegible] ở nơi đất phẳng vậy.

Lại một lúc sau nữa, lão quái tiến vào một nơi vực núi âm [illegible]y cối với dây mây, dây song chằng chịt che khuất cả ánh

http://tieulun.hopto.org

nắng. Cứ coi những khối đá chênh vênh, vách núi toàn là rêu phong xanh biếc, lối đi bị lá cây khô phủ dầy hàng thước thì biết rằng vực thẳm này từ ngàn xưa không ai đặt chân tới.

Tang Môn Sát thả Chu Sưởng xuống đất :

— Chú nhỏ à ! Gần tới nơi rồi, đi thong thả, không cần phải chạy nữa !

Chân trái tuy thọt, nhưng Chu Sưởng vẫn chạy khá lắm. Chỉ phải một điều là tập tễnh, thậm thụt, trông thực khó coi, tức cười...!

Thất thểu như thế, chừng nửa giờ sau, đi hết chỗ âm u thì bắt đầu vào chỗ có ánh nắng. Đây là khu đất với đá trống có vẻ là do nhân công khai phá.

Chỗ đất trống này rộng chừng trên nửa mẫu, một dẫu án sát vào chân vách núi với mấy gian nhà bằng đá, có dây nây với rêu xanh tô điểm, từ nóc rủ xuống, màu sắc lẫn với màu núi.

Tang Môn Sát dẫn Chu Sưởng tới gian nhà đá, bên trong thấy có hai người. Một người là ông già áo bào đen tức Điền Hoành. Lúc này thì Chu Sưởng có thể đoán rằng lão Điền chính là « Địa linh Sát » đứng đầu bọn Cửu Địa Sát. Còn người kia là Vương Thập Bồ, sước hiệu « Truy Mệnh Sát » đứng hàng thứ bảy, cho nên cũng kêu là Lão Thất.

— Đại ca ! Tiểu đệ đã về ! (Tang Môn Sát chào rồi nói tiếp) và đã đem theo món hàng ấy về đây (vừa nói vừa giơ tay chỉ vào Chu Sưởng)

— Nhị đệ về lẹ như vậy, thực vất vả ! (Lão Đại Điền Hành nói)

Chu Sưởng không chào hỏi, chẳng nói nửa lời, cứ đứng trơ ra đó, người hơi vẹo lệch về bên chưn trái.

Trong phòng bày chín chiếc ghế, - một chiếc đặt giữa, tám chiếc đặt thành hai hàng bên.

Tang Môn Sát ngồi đầu hàng ghế bên tay mặt. Huy Mệnh Sát ngồi thứ nhì hàng ghế bên trái.

Coi ghế ngồi, có thể biết thứ vị của mỗi người trong hàng Cửu Địa Sát.

Ông già Điền Hoành đưa mắt, lạnh lùng nhìn Chu Sưởng một cái rồi nói :

— Chú nhỏ à ! Lão phu trịnh trọng hỏi lại chú một lời : có chịu theo làm môn đệ tụi này không ?

Chu Sưởng gật đầu :

— Chịu ! chịu !

— Vì lẽ gì, nguyên nhân gì đã khiến cho chú thay đổi thái độ ương ngạnh trước kia ?

Chu Sưởng trả lời liều cho khỏi bị nghi ngờ :

— Vì tiếng tăm của Cửu vị Địa sát...! lừng lẫy...!

— A Có thế chứ ! Vậy hãy đợi bọn này chuẩn bị xong xuôi việc rồi, sẽ làm lễ nhập môn sau.

— Hoặc giả thế !

Điền Hoành dằng hắng một tiếng rồi cất giọng nghiêm trịnh mà rằng :

— Trong làng võ lâm thì không có «phải, quấy» gì hết, chỉ lệ, lý lẽ, là «cá bé làm mồi cho cá lớn, — sức mạnh là lý, là luật pháp». nếu chú nhỏ không giết thì kẻ khác thì khác cũng giết chú đi. Cái lý đó, chú nhỏ có hiểu không ? nên, trên giang hồ mà cứ phân biệt ra trắng với đen, với tà, chỉ là láo khoét, lấy gì làm thước đo...lấy gì làm lượng. Thế mà, vô số những kẻ, lúc nào cũng vỗ ngực tự mình là bạch đạo, là nghĩa sĩ, kỳ thực thì đã làm nên tội ác tầy trời, — trong khi vô số kẻ bị kêu là hắc đạo, tà, chưa hẳn đều là những sát nhân, khát máu cả...!

Lối lý luận của lão quái, rõ ràng là thiên lệch, vơ lấy lẽ phải về cho họ, nghe ra trôi tai thiệt, nhưng không phải là hoàn toàn không có chút đạo lý nào. Ngay như phụ thân chàng một tỷ dụ : Nếu không giết người ta đi thì người ta cũng giết mình, không tha.

Vô hình trung, tư tưởng của Chu Sưởng có biến chuyển.

http://tieulun.hopto.org

Có điều rằng «Cửu Địa Sát» từng giết một lúc mười mạng thanh thiếu niên, thì màn kịch tàn khốc ấy, Chu Sưởng không thể quên được. Tuy rằng có nhiều trường hợp mà giữa bạch với hắc, giữa chánh với tà không có gì để phân biệt rõ, nhưng nhiều trường hợp thì rõ trắng rõ đen, không thể lý luận lối «vơ đũa cả nắm» như lão quái được. Thế mà, người trong phe thuộc « bạch đạo » dù có đốn mạt đến đâu, cũng không thể làm những việc quá ư man rợ như bọn « hắc đạo » !

xXx

Một bữa kia, Chu Sưởng bấm đốt ngón tay, tính ra mình tới ở nơi hang vực này đã được mười ngày rồi.

Sau bữa ăn sáng, chàng ngồi chơi chuyện trò với ba vị « lão ma đầu » trong tòa nhà đá.

Bỗ nhiên... một bóng người loạng choạng tất tả chạy từ ngoài tới...

Bốn người giật mình... cùng đứng phắt dậy !

Tang Môn Sát Bạch Thái Quan la lên :

— Lão Ngũ ! Việc gì thế ?

Bạch Thái Quan chưa dứt lời thì « huych ! » một tiếng. - Lão Ngũ, người vừa chạy vô đã té sấp nằm trên mặt đất..

Chu Sưởng đứng gần nhất, nên được nhận xét rõ hơn.

Lão Ngũ nằm co coắp, toàn thân là máu, hơi thở hắt ra ra nhiều hơn là hút vào. Miệng Lão Ngũ cũng ứa máu ra ! Lão là « Đoạn mạnh Sát » không còn ngờ vực gì hết.

Với công lực của tay « Sát thần » ấy, thì ai còn gần được lão, vậy thì ai mà đã hạ thủ đánh lão đến trọng thương nhường ấy ?

Tang Môn Sát với Truy Mạng Sát cùng vội vã chạy tới, khám xét thương tích. Cả hai cùng tái mặt đi.

Truy mạng Sát, thở dài, nhìn Địa Linh Sát, cất giọng thê lệ mà rằng :

— Đại ca ! Hết cứu chữa rồi ! Mạch máu nơi trái tim bị... đứt rồi... !

Gân thịt trên mặt Địa Linh Sát co giật lên xuống, đôi

mắt đỏ ngầu, lão nghiến răng nói :

— Mau ! Bơm vào một chút nguyên khí cho hồi tỉnh lại, ta cần phải hỏi để biết..ít nhiều.

Lập tức hai lão ác quái cùng nắm lấy cổ tay Lão Ngũ, dùng n ón giữa bấm vào nơi huyệt «mạch máu» rồi do đó dồn nguyên khí tống vào trong người kẻ bị thương.

Một hai phút như thế, nơi ngực Lão Ngũ đã hơi phập phồng lên, xuống rồi lão từ từ hé mắt ra, hai môi khẽ mấp máy như muốn nói gì mà không thành tiếng.

— Địa Linh Sát, giật giọng gọi :

— Lão Ngũ ! Tỉnh lại. — cố nói đi, — nói cho anh em biết câu chuyện..? xảy ra ?

— Trong khi nói vậy, Lão Đại vẫn dụng toàn nội nguyên lực truyền tiếp vào cho Lão Ngũ.

Lão Ngũ cố gắng một lúc, miệng mấp máy mạnh hơn, rồi phều phào tuôn ra những tiếng nhỏ như tiếng muỗi bay :

— Ta...với Lão Bát ..tới Thái...Thái cực môn...khi...quay trở về...về..

Lão Đại vội hỏi :

— Thế đã lấy được cuốn «Thái cực Tâm giải pháp» ấy chưa ?

Lão Ngũ nói như hơi thở sắp hết :

— Lấy được...rồi bị..bị..cướp mất..! Lão Bát...thì..

Lão Đại quýnh lên hỏi :

— Lão Bát sao ? sao ?

— ...Bị..bị gì..ết ?

— Bị giết hả ? Nói ?

— Dạ ! Chết..rồi !

— Ai ! Đứa nào..? dám ?

— Thà..ập ..Thập..

— Trời ! nói đi Thập..gì chứ ?

Lão Ngũ trề môi, tiếng nói càng nhỏ đi.

Lão Đại vội ấp hẳn tai vào miệng Lão Ngũ, cố sức chú ý nghe :

http://tieulun.hopto.org

— Th..ập bá át... Phi th...iên !

— Sao ? Thập Bát Phi Thiên hả !

Lão Ngũ nhắm mắt, ngoẹo đầu, cố nói ra được một tiếng « da ! » rất sẽ, mũi vẹo qua một bên, rồi nằm im. . . Lão đã hết thở !

Tang Môn Sát với Truy Mệnh Sát cùng buông cổ tay Lão Ngũ ra. Hai người ngồi phệt xuống đất, nhìn cái xác chết, rồi nước mắt tuôn ra như nước chảy.

Bổng Địa Linh Sát giậm chân, nói :

— Thực không ngờ đối phương lại lẹ tay, hạ thủ trước như thế ! Chà...!

Đối phương là ai ? Chu Sưởng nghe được thế thì chỉ biết thế ! Bốn chữ « Thập Bát... Phi Thiên » chẳng biểu là ý nghĩa thế nào ? Chỉ cho một đảng nào ? Hoặc chỉ cho một nhân vật nào ? Không thể đoán ra được ! Có một điều, khiến Chu Sưởng nghĩ ngay tới là «kẻ nào» đã giết nổi hai tên đại ác ma này, — thì phải là một nhân vật ghê gớm không thể tưởng tượng được !

Còn đối với cái chết của Lão Ngũ, — tuy là hãi hùng, — nhưng Chu Sưởng chẳng động tâm thương xót chút nào cả. «Cửu Địa Sát» tội ác cao như núi, quen giết người thì có người giết trả lại điều ấy là lẽ thường !

Đoạn Mệnh Sát Lão Ngũ, với «Đào Hoa sát Lão Bát chính là hai người trong số sáu lão quái mà trước kia còn ở trong khu trại hoang phế, được Lão Đại điều động tới Thiếu lâm tự Võ Đương sơn và Thái Cực môn với một sứ mệnh bí mật gì đó.

Hai người được phái đi Thái Cực môn để lấy cuốn Thái cực Tâm pháp giải chỉ đó. Nhưng không hiểu chuyện gì đã xảy đến cho họ, và còn bị cướp mất cuốn sách.

Tang Môn sát lắc đầu hỏi :

— Đại ca ! Kế hoạch của tụi mình...?

Địa Linh sát hậm hực nói :

— ...Cứ tiến hành...Phải hoàn thành với bất cứ giá nào ! Nếu không thì không thể chơi nhau với tụi kia được.

Tang Môn Sát, nghi ngại, nói :

— Không biết mấy người đi về phía Thiếu-lâm với Võ-Đương ra sao...Mong rằng không gặp phải...

— Chớ nói gì nữa !

Lão-Đại giơ tay gạt phắt đi, hình như sợ Tang Môn Sát nói ra những lời gở chăng.

Tang Môn Sát lặng yên.

Không khí tử vong càng thêm ghê rợn.

Đột nhiên, Truy Mệnh Sát như chiếc lò xo bị tuột nút, vụt đứng phắt dậy, mặt mũi kinh hoàng, tái mét, miệng la lớn :

— Hỏng to..!

Địa Linh Sát trừng mắt, hỏi :

— Cái gì mà...hỏng to ?

Truy-Mệnh-Sát vẻ mặt hớt hãi, vươn cổ ngó ra phía ngoài, rồi cất giọng nghiêm trọng mà rằng :

— Lão Ngũ bị thương chạy về đây...Biết đâu đối phương đang theo tìm dấu vết máu. Có thể là nơi đây đã bị lộ..?

Tang Môn Sát nhảy lên, gằn giọng hỏi :

— Vậy đối phó các hạ nào ?

Địa Linh Sát nghiến răng kèn kẹt :

— Nếu đối phương chỉ có một người theo tới thôi, thì ba đứng ta có thể ứng phó !

Truy Mạng Sát tái nhợt cả mặt, nói:

— Nếu họ đông tới hai ba người thì sao ?

Địa Linh Sát ngẫm nghĩ một chút rồi nói :

— Miễn là núi xanh vẫn còn đó, lo gì không có củi đốt. Ta mình hãy tạm lánh khỏi đây, và đồng thời xúc tiến gấp kế hoạch đã định.

Nghe nói đến kế hoạch, Chu Sưởng chẳng rõ kế hoạch họ thế nào ? càng thêm phân vân, rối cả óc.

http://tieulun.hopto.org

tâm hỏi họ điều bí mật ấy, vì biết rằng dù
ông nói cho biết. Tuy vậy chàng cũng ý
ế hoạch ấy thế nào cũng có liên quan đến
o mới bắt cóc chàng.

hú» thê lệ xé không khí vọng lại, «chu» lên
. tiếng chó sói, thanh âm vang dội cả núi,
á vỡ màng tai ra.

Bạch Thái Quan trợn mắt, dậy kinh hoàng

g tai mà ! Tụi nó đã tới..!

Điền Hoành hậm hực giọng :

ần vô rừng kia, nấp kín một chỗ để coi xem
iệu.

Bồ giơ tay chỏ vào Chu Sưởng :

hỏ này ?

nói :

vào trong gian bí mật, tạm lánh. Nhị đệ
huồn trước...đây !

ng «chuồn trước...đây» vừa thoát ra khỏi
nh kéo tay Bạch Thái Quan vọt mình ra khỏi

Bồ không nói nửa lời, quơ tay một cái, cắp
ên nách rồi chạy tuốt vô lớp trong của gian

ra sát vào sườn núi, có một khối đá lớn lồi
g chiếc bàn con. Truy Mạng Sát đặt tay lên
ực ấn mạnh một cái, một cái cửa tự động mở,
ng.
hưa kịp há miệng hỏi thì đã bị lão Vương
g, liền đó cửa hang đóng ập lại.
thì dù là mắt thánh cũng chẳng nhìn ngó thấy
g đưa tay khều quào, sờ soạng hai bên, chỉ biết

ằng vách đá nhẵn nhụi.

Chàng vội nhắm mắt lại, một lúc sau vụt mở mắt ra, vận
ụng nội lực ra giúp điện ba cho thị tuyến. Lúc đó đã hơi
hận thấy xung quanh.

Hang này sâu chừng năm trượng, ngoài rộng, trong hẹp,
hông có bày biện chi hết, đúng là chỗ để ẩn nấp tạm trong
hi gấp rút không kịp thoát thân ra phía rừng. Cũng có thể là
ơi để ngồi luyện công.

Chu Sưởng ngồi tựa vào vách đá, phân vân phỏng đoán:

Bọn sắp tới là bọn nào, lai lịch ra sao ? mà khiến cho tụi
Gian Sát Ma Đầu » này phải kinh hoàng, lẩn tránh.

Cứ nghe cái lối xuất hiện với tiếng « hú » thê lệ vừa rồi
ng có thể ức đoán rằng bọn kia chẳng phải là «bạch đạo».

— Đó là một bọn đông chăng ?

— Hay mới chỉ là một « cự ma » nào đó ?

Họ có phải là kẻ đã đánh bại và giết Đoạn Mệnh Sát với
o Hoa Sát không ? . . . . . .

. . . . . .

Những thắc mắc trên, và còn nhiều nghi vấn khác cứ nối
p nhau hiện lên trong đầu Chu Sưởng.

Thực ra thì đối với chàng lúc này, ngoài trừ tánh hiếu
, bực giọc, nghi vấn ra, chẳng có điều gì khác khiến chàng
à bận tâm cả.

Hai phe họ chơi nhau, sống thác mặc tụi bay, - hầu như
ng liên quan gì đến chàng hết.

Thời gian cứ lặng lẽ, âm thầm trôi qua. Chẳng rõ là bao
Chu Sưởng chỉ cảm thấy rằng chẳng phải là ngắn ngủi
à chàng đã bắt đầu lo ngại, băn khoăn.

— Chẳng hay tụi « Tam Sát » số phận ra sao ? Nếu quả
cũng về chầu Tổ như hai người được phái tới Thái Cực
, thì mình sẽ chết rũ xương ra ở trong hang bí mật này !

Nghĩ vậy rồi, chàng sốt ruột vùng đứng lên, vừa dò bước
ờ soạng trên dưới vách đá, hy vọng rằng sờ trúng chỗ

http://tieulun.hopto.org

nút nào đó mà cửa sẽ mở ra chăng ?

Chàng sờ tới khối đá lớn là then chốt của cửa hang.

Nhưng khối đá liền tịt với vách đá, không chút di động.

Mò tìm một lúc lâu, không tìm ra được dầu mối gì hết, Chu Sưởng ngây người ra ngẫm nghĩ. Chàng nhớ lại những động tác của lão Vương Thập Bồ khi mở cửa để ném chàng vào trong hang này.

Một người trời đã phú cho có một đặc chất hơn người, thì họ phải có những suy luận, phán đoán cũng hơn người. Chu Sưởng nhớ lại mọi động tác của Lão Vương rồi, lập tức chiếu theo đó để hành động.

Chàng nhận định lấy chỗ có thể chắc chắn là nơi nút bấm rồi đặt tay lên thử sờ, thử ấn từng phân từng tấc một, không bỏ qua một chỗ nào.

Quả nhiên, ở một chỗ vách gồ ghề, Chu Sưởng thử ấn tay vào một cục đá lồi bằng bàn tay. Sự ngẫu nhiên đã tới bằng một cách rất thần diệu là chàng đã tận lực ấn mạnh vào một cái. Khối đá không nhúc nhích. Cách ba bốn giây, chàng lại ấn liên tiếp vào đó hai cái, nhưng chỉ ấn vào rất nhẹ thôi. Cuối cùng chàng tận lực giáng cho một quả đấm... Bỗng nghe như có tiếng bánh xe lăn rồi đột nhiên cánh cửa hang mở rộng bắn ra liền.

Ánh sáng lùa vào khiến Chu Sưởng loé cả mắt.

Chàng đưa tay giụi mắt. Một cảnh tượng bày ra khiến chàng kinh hãi hết sức :

Ngay trước cửa hang, ba người trong tụi Cửu Sát ngồi xếp chân bằng tròn, thoáng coi vẻ mặt họ cũng biết là cả ba đều bị nội thương rất nặng.

Chu Sưởng vội chạy tới, vờ hỏi :

— Ba vị ngồi làm gì ở đây ?

Địa Linh Sát Điền Hoành nhăn nhó, nói :

— Mau khiêng ba anh em ta vô trong hang !

Chu Sưởng đưa mắt coi tứ bề. Xung quanh, xa gần đều

lặng lẽ, không có bóng người.

Động tác tự nhiên của chàng là không nói năng gì hết, ghé ngay vai cõng Địa Linh Sát đem vô hang trước, đoạn quay ra tiếp tục cõng nốt Tang Môn Sát rồi tới Truy Mệnh Sát.

Truy Mệnh Sát hổn hển nói :

— Chú nhỏ ơi ! Yêu cầu chú đóng cửa hang lại ?

Chu Sưởng hỏi :

— Nhưng làm thế nào để đóng chứ ?

— Ủa ! Vậy bằng cách nào chú...đã mở ra được ?

— Chu Sưởng phì cười nói :

— Chỉ là ngẫu nhiên, khác nào cái lối «chó ngáp mà lại ngáp trúng con ruồi» !

Truy Mệnh Sát dã mệt bở cả hơi tai mà cũng phải phì cười, rồi hổn hển vừa thở vừa nói :

— Hứ ! Cũng ấn xuống như lúc mở ra. Ấn một cái mạnh, nghỉ một chút, ấn liền hai cái nhẹ, rồi một cái mạnh. Nhưng nút đóng thì ở phía bên trái, đối chiếu với nút mở.

Chu Sưởng theo lời, tìm được nút máy ấn xuống theo thứ tự «Một...hai ba..,Bốn», lập tức cửa hang đóng kín, bên trong như mực.

— Tụi kia đâu ? (Chu Sưởng hỏi).

— Họ bỏ đi cả rồi. (Truy Mạng Sát trả lời).

— Các vị đều bị thương cả sao ? (Chu Sưởng hỏi).

— Nói ít chứ ? Lặng yên đợi đó ! (Truy Mạng Sát hơi gắt giọng trả lời).

Chu Sưởng lạnh lùng đưa mắt lườm Truy Mệnh Sát rồi im lặng không nói gì nữa.

Chợt Tang Môn Sát, nghiến răng nói như kẻ gần đứt hơi :

— Chú nhỏ à ! Nếu như chú căm hận tụi ba anh em đây, thì lúc này chú ra tay hạ sát để như chơi !

Chu Sưởng không ngờ rằng lão lại thổ lộ ra như thế. Tuy nhưng chàng vẫn bình tĩnh, trả lời một cách hồn nhiên :

— Tiểu khả không cần hạ thủ giết các vị, nhất là không

http://tieulun.hopto.org

bao giờ lại hèn hạ nhằm dịp người ta đương nguy khốn !

Tang Môn Sát lại tiếp :

— Vậy nếu muốn dời khỏi đây, cũng được ! Trốn đi ?

Chu Sưởng nhún vai, nói :

— Tiểu khả không có ý ấy ? Nhất là lại trốn đi thì...!

Lão quái nói :

— Chú nhỏ, hay quá trời ! Lão phu rất mến chú. Chỉ đáng tiếc là...Ai chà !

Chu Sưởng hỏi :

— Chi mà thở dài ? Đáng tiếc cái gì ?

Lão rền rĩ nói tiếp :

— ...Đáng tiếc là...mọi việc thế là hỏng cả ! Ai chà (lão lại thở dài sườn sượt).

Địa Linh Sát Điền Hoành từ nãy vẫn yên lặng. Bỗng lão gay gắt giọng mà rằng :

— Lão Nhị ! Nói nhiều hao tổn nguyên khí ! Mau vận công, chuẩn bị giao phó mọi việc về sau !

Liền đó cả ba lão quái cùng nhắm mắt, ngồi như thày tăng nhập định vậy.

Mấy tiếng «... giao phó mọi việc về sau» lọt vào tai Chu Sưởng, lại một phen khiến cho chàng e ngại, giật mình! Chàng cảm thấy sắp có việc gì đây mà có thể rất liên quan tới chàng ? Lão quái nói vậy là thế nào ? Phải chăng cả ba tay lão quái cùng bị thương chí mạng và sắp chết cả một lượt ?

Với công lực của ba lão quái này mà còn có kẻ thắng nổi thì đối phương quả thực là bậc siêu tuyệt !

Lại như, tâm ý, tư tưởng của tụi tà ma ngoại đạo như tụi «Cửu Sát tinh» đây, thực khác xa hẳn với những người thường Tang Môn Sát đột nhiên hỏi và thổ lộ những câu như trên với Chu Sưởng, thì quả thực là một điều mà không ai có thể ngờ tới ! Thực vậy :

— Chu Sưởng muốn chuồn đi lúc đó, chính là một dịp rất tốt. Họ không đủ sức ngăn giữ nữa !

— Chàng ra tay giết tụi họ đi, thực dễ như bỡn, vì họ kiệt sức, không thể chống cự lại !

Việc lạ lùng hơn nữa là chàng đã không thèm làm, ngay cái ý định trốn chạy hoặc thừa cơ giết họ, cũng không hề nghĩ tới !

Chu Sưởng tựa mình vào vách đá, lặng lẽ nghe, coi xem có sự gì lạ sắp sảy ra ?

Tam Sát vẫn lặng ngắt với hình dáng thày tu nhập định.

Một giờ, hai giờ trôi qua... âm thầm tĩnh mịch... rồi lần lượt ba người trước sau từ từ mở mắt ra.

Địa Linh Sát Điền Hoành nhìn Chu Sưởng rồi cười một cách đau khổ mà rằng :

— Chú nhỏ ạ ! Nguyên tụi này có ý định huấn luyện cho chú trở thành một cao thủ chưa từng có. Tiếc rằng... tiếc rằng trời không chiều ý người.. !

Chu Sưởng hơi động tâm, liền hỏi :

— Nói như vậy là ý thế nào ?

Điền Hoành nhăn nhó, trả lời :

— Cả ba người tụi ta đây cùng... không sống được nữa rồi ! Không thuốc nào chữa được !

Chu Sưởng « A ! » một tiếng rồi hỏi :

— Đã bị... bị thương ?

— Đúng thế... !

Chu Sưởng làm ra bộ kinh hãi :

— Nghiêm trọng đến thế ư ?

— Quá nghiêm trọng là khác !

Chu Sưởng thở dài .

— Với công lực của ba vị mà không cứu chữa được sao ?

Điền Hoành lắc đầu, nói :

— Dù có ai hơn ta đi nữa cũng... không cứu chữa nổi !

Chu Sưởng thương hại, khẽ hỏi :

— Nhưng bị thương như thế nào ? Tình trạng thương tích

http://tieulun.hopto.org

Địa Linh Sát Điền Hoành trừng mắt lên một cái, dằn vẻ ức ận, kế đó lại dịu xẹp ngay xuống mà rằng :

— Chú nhỏ có b ết đối phương là ai không ?

Lão hỏi trúng ngay vào điều Chu Sưởng cần muốn biết ! Chu-Sưởng vội hỏi luôn :

— Đó là ai ? Nhân-vật nào mà ghê gớm thế ?

— Chú nhỏ à ! (Lão quái khẽ hất hàm hỏi) Chú thử đoán coi, trong làng võ lâm hiện đại, ai... (lão hơi nhấn mạnh, với giọng đầy căm hờn) ...kẻ nào có thể đánh bị thương nặng tụi ta?

Chu Sưởng vờ cau mày rồi lắc đầu :

— Tiền khả chưa đi đó đi đây mấy, kiến văn hẹp hỏi, biết sao nổi điều ấy !

Điền Hoành nghiến răng, nói :

— Một mình mà có thể khiến cho ba anh em lão-phu bị thương nặng ? A ! trong thiên-hạ chỉ có..chỉ có...

— Ai ? ai ? (Chu-Sưởng hỏi gấp)

— Chú từng nghe nói đến Thập bát Thiên ma chứ gì ?

Chu Sưởng rụt đầu, lè lưỡi nhắc lại :

— Thập...Bát...Thiên...Ma ? Tụi họ tới đây chắc là đông ?

Điền-Hoành gật đầu rồi lại lắc đầu :

— Đúng thế ! (lão giơ một ngón tay cái lên) Như g tới đây chỉ đơn thương độc mã !

14— ĐỊA SÁT BỊ XÓA TÊN

Chu Sưởng kinh hãi, tròn xoe hai mắt, giật giọng, nói :

— Thập Bát Thiên Ma ư ? Theo người ta đồn thì Thập Bát Thiên Ma không còn nữa. Trước đây khoảng mười năm, họ đã chết ở vùng mạn-hoang rồi ! Thủ-hạ của họ cũng tan nát không còn ai dám ló mặt ra nữa ?

— Thiên hạ đồn thì có gì làm bằng ? Duy có điều là họ biến dạng trong mười năm qua, đó là sự thực !

— Nếu không chết ráo trọi, thì một bọn đông như thế, sao bỗng dưng lại biến hẳn tông tích ?

Điền Hoành lắc đầu :

— Thế mới kỳ : Nguyên nhân vì sao họ biến mất dạng ong mười năm qua, ai mà biết được ? Nhưng bữa nay tới ây, đích xác là lão «Phi thiên Thần ma» thủ lãnh của «Mười m Ác ma» công lực cao siêu nhất trong bọn.

Chu Sưởng lẩm nhẩm nhắc lại :

— Phi thiên...Thần ma, — Ph thiên Thần ma, Phi...

— Trừ nó ra, thì khắp giang hồ, — nhất định không có ất nào có khả năng đánh bại ba anh em Lão phu đây trong ng một lúc.

Chu Sưởng vẫn tiếp tục nhắc lại tên :

— Phi thiên Thần ma ! Phi thiên Thần ma ! Công lực cao ệu nhất trong bọn Thập Bát Thiên ma !

Chợt nghe tiếng Tang Môn Sát nói :

— Đại kha ơi ! Bàn vào việc chánh yếu đi. Thời gian không.. hông đợi chờ ta đâu ! Lỡ ra thì...

Địa Linh Sát Điền Hoành nghiến răng, lắc đầu, nói giọng ầy hối tiếc :

— Chỉ tại...chỉ tại ta thiếu công phu hàm dưỡng, không nén ược tánh nóng nảy trong một lúc. Đáng lẽ thì cứ nhẫn nại, ấp kín trong rừng, không thò mặt ra thì đâu đến nỗi ? Hối n thì đã...quá muộn rồi ! Chao ôi ! Rõ thực già rồi mà còn i...

Tang Môn Sát nói :

— Đại ca ơi ! Việc qua rồi, hối cũng chẳng làm gì ! Vả tụi cũng không để cho đối phương rút lui được vẹn toàn kia à. Hắn cũng bị sứt mẻ với ta...?

Điền Hoành thở dài :

— Đối phương có bị thương nhưng không đến nỗi chết. uy chỉ có tụi ta, kể cả từ trước, thế là thiệt mất..năm mạng.. au đớn thiệt là đau đớn !

ruy Mệnh Sát, mặt trắng nhợt, gân ở mặt cứ giật lên ng hồi, cũng lắc đầu, hậm hực nói :

http://tieulun.hopto.org

— Đúng thế ! Chẳng những nghĩ mà chưa xót thôi, rồi đây chết đi mà không thể nhắm mắt. Hận này, thù này biết kiếp nào trả được !

Điền Hoành quay lại nhìn lão Vương, kẻ đó lại quay nhìn Chu Sưởng mà rằng :

— Chú nhỏ ơi ! Nghe ta thuật lại câu chuyện : Mười năm trước, tụi anh em ta đây cả thảy có chín người, được đồng đạo giang hồ kêu là « Chín vị Địa Sát » tức là « Cửu Địa Sát ». Cái tên ấy rõ ràng là đối lập lại với cái tên thiên hạ kêu là « Mười tám vị Thiên ma », tức là « Thập bát Thiên ma ». Chao ôi ! Chỉ vì cái tên ấy thôi, mà tụi Thiên Ma với tánh tranh cường hiếu thắng, lập tâm quyết tiêu diệt tụi Địa Sát này. Đột nhiên, tụi Mười tám Thiên Ma biến dạng đi trong mười năm liền. Cho đến gần đây lại thấy họ xuất hiện. Vì thế tụi Lão phu đây phải đối phó, nghĩ ra kế hoạch là tìm kiếm một người có căn cốt siêu phàm, thâu làm đồ đệ. Do chính anh em Lão phu hợp sức lại dào tạo cho, tin rằng như thế đủ để chơi nhau với tụi Thiên Ma. Tiếc thay, ý người thì như thế, nhưng ý trời thì không thế... Nay thì kế hoạch của tụi Lão phu đành thất bại !

Chu Sưởng chỉ khẽ thốt ra một tiếng « Ồ ! » rồi chìm vào sự suy tư. Chàng nghĩ thầm :

— Té ra họ chỉ vì cái tên hiệu do thiên hạ gán cho mà quyết tâm tiêu diệt nhau đi! A ! Trên đời, chữ « danh » hoặc chữ « lợi » sao mà ghê gớm tấn khốc đến thế. Mà tụi Địa Sát này cũng chẳng kém tranh danh, hiếu thắng. Giả như họ chịu tuyên bố tình nguyện vứt bỏ, không nhận cái danh hiệu Địa sát vớ vẩn, thì mọi việc êm ru.. ! Trước kia mình cứ nát óc nghĩ không hiểu kế hoạch của tụi Địa sát ra sao ? Thì ra họ khổ công đi tìm người đủ « tư chất với cốt cách » là cốt để... hợp lực truyền thụ công phu, bảo vệ cho cái tên tuổi họ khỏi bị tiêu diệt. Mà vô phước cho mình chẳng may lại lọt vào mắt họ..!

Ý nghĩ ấy, thuật lại thì dài dòng, kỳ thực chỉ loáng lên trong đầu óc khoảng độ một, hai giây là hết :

Điền Hoành kể tiếp !

— Chú nhỏ à ! Thú thực rằng ba anh em Lão phu đây đều trúng ngọn đòn kêu là « Thiên Ma chỉ » của lão Phi thiên thần ma. Lục phủ ngũ tạng, đều hỏng cả rồi, dù là thần tiên cũng không cứu chữa được. Vì thế tụi Lão phu bàn tính với nhau, nảy ra một chủ ý là... (Tới đây Lão Điền ngừng lại, liếp chớp mắt ngó Chu Sưởng)

Chu Sưởng hỏi :

— Chủ ý ra sao ?

Điền Hoành nói tiếp :

—... Là lợi dụng từng giờ phút, lúc này còn sống ngắc ngoải, chưa chết, còn có thể góp nội lực của ba người dồn lại truyền sang cho chú nhỏ..!

Chu Sưởng kinh hãi, nói :

— Dồn góp cả khí lực lại rồi truyền sang cho tiểu khả ư ? Truyền thụ như vậy..! ?

Điền Hoành giơ một ngón tay lên :

— Đó không phải là truyền thụ võ nghệ. Chỉ là truyền nội sức. Vì thế mà chú nhỏ không lo phải chịu cái danh phận môn tụi ta là sư phụ !

— Nghĩa là danh phận không phải là môn đồ học nghệ ? (Chu Sưởng vội hỏi)

— Đúng thế ! (Cả ba lão quái cùng xác nhận). Đúng thế ! Tự nhiên không bị coi là đồ đệ !

— Nhưng..? Nhưng dù sao thì cũng có đặt ra một vài điều kiện ? Phải, không ? (Chu Sưởng hỏi)

Điền Hoành gật đầu :

— A ! Chú nhỏ quả thực là thông minh. Đúng là «chuông to thì không cần phải vỗ nặng. Chỉ khẽ gõ cũng kêu vang». Cũng là hiểu thế, tốt lắm ! Có điều rằng, đây cũng chưa dám gọi là điều kiện, thực ra chỉ là tụi ta yêu cầu, thỉnh cầu với chú nhỏ mà thôi !

http://tieulun.hopto.org

— Xin cứ nói ?

Điền Hoành trịnh trọng nói :

— Góp hết nội lực của ba anh em Lão phu lại đem dồn vào cho chú nhỏ, thì tự nhiên là nội lực của chú nhỏ tăng gia lên tương đương với nội lực của một người được rèn luyện qua hai giáp tý, tức là phải một trăm hai chục năm tu luyện thì nội lực mới hùng mạnh được tới cỡ ấy. Thêm vào đó phần nội lực sẵn có của chú nhỏ, thiết nghĩ như thế thì làng võ lâm cổ kim, chưa từng ai có một nội lực hùng hậu tới bậc đó. Đại khái, thời gian chỉ cho phép Lão phu làm được việc ấy t ôi...Giờ đây, xin nói đến điều Lão phu thỉnh cầu với chú nhỏ. Việc yêu cầu số một là hy vọng chú nhỏ sẽ báo thù cho tụi ta ?

Chu Sưởng ngẫm nghĩ, cân nhắc :

— Thiên hạ đã phải kêu là «Thiên Ma» thì tội ác của chúng khỏi phải nói, không thể tha thứ được ! Huống chi, biết đâu chúng chẳng cũng là kẻ thù của mình...?

Nghĩ vậy, chàng châm giãi trả lời :

— Về điểm ấy, tiểu khả chấp thuận, sẽ tận lực thi hành !

Điền Hoành nói tiếp :

— Thỉnh cầu số hai là : Lão phu còn bốn anh em nữa được ủy thác qua Thiếu lâm và Võ đương, chưa kịp về. Chú nhỏ cố gắng tìm gặp họ. Có thể là họ sẽ hết sức giúp, rèn luyện cho chú...!

— Còn điều gì nữa chăng ?

Điền Hoành lắc đầu :

— Có vậy đó thôi !

Chu Sưởng nói :

— Tiểu khả nhận lời sẽ làm hai việc đó. Nay đến lượt tiểu khả yêu cầu với các vị ?

Cả ba cùng nói :

— Xin cho biết ?

Chu Sưởng nhìn Tang Môn Sát Bạch Thái Quan rồi hỏi :

— Tiểu khả xin hỏi Các hạ một việc ?

Bạch Thái Quan gật đầu :

— Điều gì biết rõ, Lão phu xin nói, không giấu giếm gì hết. Nhất là lúc này...sắp xa lánh cõi đời rồi !

Chu Sưởng giơ tay chỉ vào bàn tay của lão :

— Ngón tay cụt kia ?

Bạch Thái Quan ngạc nhiên hỏi :

— Gì vậy ? Ngón tay lão bị cụt mà !

— Phải rồi ! Ngón cụt ấy ?

Lão Bạch càng lấy làm lạ :

— Chú nhỏ hỏi...để làm gì chứ ?

Chu Sưởng trả lời vắn tắt :

— Cần phải hỏi ?..Có việc phải hỏi ?

Bạch Thái Quan, buồn thảm nét mặt.

— Bắt buộc Lão phu phải hồi tưởng lại câu chuyện đáng «hận» xưa ? Nhắc lại mà chi ?

Chu Sưởng gay giọng hơn :

— Tiểu khả cần hỏi cho vỡ lẽ...!

Bạch Thái Quan gật đầu nói :

— Vậy chú nhỏ nghe đây : Đó là câu chuyện sảy ra đã từ ngoài mười năm rồi. Dưới lưỡi gươm ác hại của gã «Túy-Ma» đứng hàng thứ mười sáu trong tụi «Thập bát Thiên ma», Lão phu bị cụt mất ngón tay giữa đây.

Nói rồi, lão Bạch giơ bàn tay có ngón cụt lên.

— Ủa ! Việc ấy.. đã từ ngoài mười năm rồi sao ? (Chu Sưởng hỏi lại).

— Đúng thế ! (Lão Bạch gật đầu, nói).

— Có thiệt không ? Có thiệt không ? (Chu Sưởng nhấn mạnh giọng hỏi đi hỏi lại).

— Chú nhỏ ơi ! (Lão Bạch trố mắt nhìn chàng). Tại sao chú nhỏ hỏi như thế ? Mười năm có lẻ mà...Việc có gì can hệ với chú đâu ?

— Không đâu ! Không đâu ! Tiểu khả cần biết rõ đã, sau

http://tieulun.hopto.org

đó mới có thể chấp thuận điều kiện của các vị !

— Tại sao vậy ?

— Tại sao ư ? Tiểu khả xin lỗi là không thể nói ra với bất cứ ai hết.

— Giờ thì chú nhỏ đã rõ nguyên do về ngón tay cụt của ta rồi chứ ? Biết như vậy đủ chưa ?

— Đủ lắm ! Miễn là đúng về thời gian ?

Địa Linh Sát giơ tay vẫy :

— Chú nhỏ còn muốn hỏi gì nữa chăng ?

Chu Sưởng lắc đầu :

— Thời gian gấp rút lắm rồi. Vậy yêu cầu chú nhỏ lại đây ngồi giữa bọn ba anh em lão phu ?

Chu Sưởng tiến lại, ngồi xuống, xếp chân bằng tròn.

Địa Linh Sát, nghiêm giọng, hỏi lại :

— Hai điều yêu cầu của Lão phu vừa rồi, chú nhỏ nhớ kỹ chưa ?

— Nhớ lắm ! Xin hết sức !

— Việc tụi ta chết lúc này, chưa quan hệ bằng việc chú nhỏ ghi nhớ và hứa giúp ta. Vậy yêu cầu chú nhỏ tự miệng mình nhắc lại hai điều ấy một lần nữa ?

— Báo thù cho các vị. Tìm gặp bốn vị còn lại mà chưa kịp trở về đây. Tiểu khả trịnh trọng tuyên bố như thế.

Điền Hoành gật đầu :

— Đúng thế ! Tốt lắm ! Vậy là được. Giờ chú nhỏ chuẩn bị vận công, nhắm mắt ngưng thần để tiếp nhận nội nguyên do tụi ta truyền qua ! Hết sức gan dạ, bình tĩnh. Mặc những cảm giác lạ, dù là khó chịu đến cách nào, cũng đừng hoảng sợ. Hễ hoảng sợ là chết không kịp ngáp, chết như bị sét đánh. Chỉ gia sức dùng nội lực mà đạo dẫn nguồn khí lực mới truyền vào cơ thể. Nghe rõ chưa ?

Chu Sưởng gật đầu.

Trước hết chàng hơi có vẻ quỳnh lên, bởi lẽ sự tình đã xảy tới một cách quá kỳ diệu, không ai có thể ngờ tới được.

Chàng hiểu rằng trong chốc lát là cả ba tay «Địa sát» sẽ tự dưng lăn cổ ra chết. Nếu họ không truyền nội nguyên của họ cho chàng, thì công phu tu luyện của họ cũng phải cùng với thể xác cùng tiêu tan.

Nội-nguyên chân lực được truyền sang thể xác Chu Sưởng, tức là chân lực của họ vẫn còn tồn tại trên thế gian, khác nào như thế «hồn nọ mượn xác kia» vậy.

Bắt đầu ba vị Lão Sát cùng đưa bàn tay ra. Lòng bàn tay người này ấp vào lòng bàn tay người kia thành một lối truyền dây xích.

Địa Linh Sát đưa một bàn tay ấp vào huyệt «Thiên Linh» tức là nơi thóp trên đầu Chu Sưởng.

Họ đã áp dụng lối «Khai đỉnh Đại pháp» của Phật-môn.

— Chú ý và tận lực đưa dẫn nội nguyên ! (Tiếng của Điền-Hoành vang dội lên) Nghe !

Chu-Sưởng khẽ gật đầu, không dám nói, vì cứ nói thì bị trống hơi. Chàng vận dụng để khí lên, dẫn cho chu lưu qua các huyệt đạo, mạch máu.

Tiếp liền với tiếng hô của Điền Hoành, lập tức một luồng khí nóng theo huyệt «chóp đầu» truyền vào trong người Chu-Sưởng.

Thoạt tiên chàng rùng mình một cái như bị điện giật.

Lập tức chàng thâu liễm tâm thần, hết sức bình tĩnh trở lại, và dùng nguyên chân nội lực của mình làm mồi tiếp đón, đạo dẫn nguồn nguyên lực mới, đi khắp «kỳ kinh bát mạch» ở phía dưới thì thông qua dan-điền, tuần tự đưa lên phía trên xung qua «trùng lâu».

Nguồn nhiệt khí ấy mỗi lúc mỗi mạnh, mỗi nóng lên, sôi sùng như nước thủy triều. Lúc ấy nếu hơi kinh sợ, ngừng việc đạo dẫn trong một lấy mắt thôi, thì sức nóng kinh-khủng ấy sẽ đốt cháy ngay một điểm nào nó trong kinh mạch, mà Chu Sưởng có thể lăn cổ ra chết không kịp ngáp.

Đó là trường hợp «Tẩu hoả Nhập ma», bị nhẹ thì cũng

http://tieulun.hopto.org

thì nh tàn phế vì tê liệt.

Có lúc Chu Sưởng cảm thấy như mình ngồi trong một lò lửa cao độ, đương hừng hực cháy. Chàng cắn môi chịu đựng. trong lòng vẫn tỉnh táo.

Có lúc lại cảm thấy toàn thân, xương tủy, mạch lạc vv.... đều lạnh buốt đi như trầm mình trong biển băng đá. Chàng nghiến răng chịu đựng. không một giây nào quên ngừng vận-chuyển nội-lực, hướng dẫn lên xuống đều nhịp.

Chàng như kẻ lúc nào cũng sắp phát điên lên được. nhưng đầu óc vẫn sáng suốt và nhận biết rằng toàn thân đều được lưu thông, duy có chưn trái, từ khớp xương đầu gối trở xuống là công lực không đạt tới được.

Cứ như thế, nguyên khí lên xuống đều nhịp. Cuối cùng ó hợp thành một dòng như thác chảy, rất mạnh. dồn vào xung phá «cửa quan sinh tử» tức là «Sanh tử Huyền quan»

Một lần như thế, chàng cảm thấy chết lặng người đi. Dòng nguyên-khí không xung phá nổi huyệt «nhâm» và «đốc», nó trồi trở lại liền.

Chàng tận lực vận khí, tống mạnh nó đi...

Lần thứ hai, nó đi không lọt, lại dội trở lại. Chu Sưởng nghiến trẹo cả hàm răng. lại một lần cố sức dồn đẩy đi. Chàng biết rằng phút nguy nan sanh tử là lúc này. cho nên nơi huyệt này mới có tên là «Cửa quan Sanh tử». Nếu không tiếp hơi tống cho nguyên.khí thông qua, tức là nó phá trở lại.

Lần thứ ba, chàng tận láng liều mạng thúc đi. Lần này chàng cảm thấy như sức điện giật mãnh liệt... rồi vụt cái đau đớn, nhức nhối như biến đi đâu hết.

Đó chính là hai nơi huyệt «Nhâm» và «Đốc» mở ra, mà nhà tu đạo kêu là «Cửa quan huyền bí».

Cửa quan ấy «huyền bí» thiệt, và cũng «sanh tử» thiệt. vì thong qua được thì chẳng những «sống», mà từ đây nội lực sẽ có thể vận dụng theo ý muốn. Nếu không qua được thì «chết» liền. Vì thế mà cũng kêu là «Sanh-tử Huyền quan»

Cùng với cảm giác nhẹ lâng đi hiện ra như cái tia lửa «loé, ắt», Chu Sưởng theo cái «tắt» chìm ngay vào một cảnh-giới hoàn toàn «lăng, tịnh». quên không biết là «có mình» nữa.... uôn vàn ý niệm đều tĩnh tịch, không, rỗng.

Đó là sự thực sau khi xung phá được cửa qua «Sanh, tử».

Một hồi sau, cũng chẳng biết là bao lâu rồi, Chu Sưởng từ rong «lắng tĩnh» từ từ trở lại, mở mắt ra nhìn.

Trong động sáng như ban ngày, trông rõ từng cái tơ, sợi óc. Kỳ thực thì cửa vẫn đóng, động vẫn tối như đêm.

— A ! (chàng bất giác reo lên).

Hiện tượng đó, chính là nội lực của chàng xung bái, tăng n gấp mấy chục lần, và một khi «nhâm, đốc» đã khai thông, t chàng đã đổi khác hẳn, khác nào một con sâu lông. nay ến thành một con bướm rồi.

Chu Sưởng đưa mắt nhìn xung quanh. Thâm tâm, chàng ước đó vài giây đã sẵn có một cảm giác lạ lạ.

Quả nhiên ba Lão quái nhân «Địa sát» đã chết cứng ra từ c nào mà vẫn ngồi chờ không tê. Thì ra khi người ta đã oát hết chân nguyên ra, lập tức chết cứng, khác hẳn với tình ng đau bệnh chết của người thường.

Chu Sưởng kinh hãi một lúc, vì đây là lần đầu tiên chàng ực mắt thấy như thế.

Chàng đứng dậy, lùi lại sau vài bước, rồi hướng vào ba ho tượng Địa sát» cung kính vái xuống ba vái.

Theo chàng nghĩ thì «Cửu Địa sát» cũng tội lỗi như núi, àng với họ không có ước hẹn nhận nhau làm sư phụ với đồ gì hết, nhưng dù sao họ cũng có cái ơn là truyền chân lực g cho chàng, vậy không thể không tỏ lòng ghi nhớ, vẫn i chàng đã hẹn sẽ thực hiện hai điều yêu sách của họ dưới h thức trao đổi.

Chàng cung kính vái dài tới đất ba vái, xong rồi vừa toan ng người lên, chợt nhận ra trên mặt đất trước chỗ Địa Linh Điển Hoành ngồi có những nét vạch, nét vẽ thành những

http://tieulun.hopto.org

hình rất kỳ lạ,

Chàng đặc biệt để ý tìm hiểu xem đó là vẽ cái chi ?

Chàng không thể ước định được những hình đó vẽ sẵn ra từ trước hay là vừa rồi khi sắp chết mới vẽ ra.

Những hình vẽ, những ký hiệu ấy sâu lõm hẳn vô mặt đá tới ba phân (chừng nửa đốt ngón tay), nét nào nét ấy rất đều nhau Đủ thấy rằng kẻ nào đã vạch vẽ, các hình ấy, thì công phu về chỉ lực của họ đã tới độ cao siêu ngoại hạng.

Đã không nhìn nhận ra có gì khác lạ trên các dấu hiệu ấy thì cũng chẳng nên quá hiếu kỳ để tâm nghiên cứu cái đó làm gì ! Chu Sưởng đứng phắt lên, bụng nghĩ :

— Sẵn nơi hang đây là ngôi nhà mồ thiên nhiên rất tiện cho mấy cái xác này, vậy khỏi tốn công đem đi đâu chôn cất lôi thôi gì nữa.

Chu Sưởng ấn nút, cửa hang mở ra liền.

Chàng tiến ra gian nhà ngoài, vác thi thể của lão « Đoạn Mệnh Sát » đem vô đặt trong hang, đoạn quay trở ra đóng chặt cửa hang lại.

Mọi việc xong xuôi rồi, thì trời cũng vừa hoàng hôn.

Chu Sưởng quay ra gian phòng phía ngoài, dự định sáng sớm mai sẽ dời khỏi vùng này.

Chàng lấy lương khô ra ăn qua loa cho đỡ đói, rồi đánh lửa đốt một ngọn đèn dầu lên. Một mình ngồi đối ngọn đèn, càng cảm thấy mình cô độc, thê lương, đau khổ.

— A ! Trong vòng có nữa ngày thôi, mà bao nhiêu biến đổi lớn lao, kỳ lạ !

Ngồi lặng, thầm nghĩ :

— Mình đã thâu được toàn bộ công lực của ba tay quái nhân này. Theo sách Địa Linh Sát Điển Hoành cho biết thì mình tiếp thụ được một nguồn nội lực ngang với công lực của một trăm hai chục năm rèn luyện, thêm vào đó số lượng công lực mình sẵn có, như vậy là mình đã có công lực tương đương với một trăm tám chục năm rèn luyện rồi. A ! Với số lượng công lực quá dồi dào ấy mà đem thi triển độc môn kiếm pháp « Nhứt kiếm truy hồn » của phụ thân, chắc chắn là không bị

đuối sức như trước kia. Nếu thêm kinh nghiệm, khéo ứng biến thì chắc chắn có thể chơi nhau với bất cứ kẻ thù địch nào !

Nghĩ tới đây, thì mắt chàng lại hiện ra các hình ảnh xưa của cha, mẹ, hai em, với cả nhà người lão bộc họ Lục bị giết quá thê thảm.

Chàng cất đầu lên, cố nén mối ức hận. Tay chàng đặt lên ngực, bất giác lại đụng chạm vào thanh gươm cụt nữa lưỡi của phụ thân. Chàng nghiến hai hàm răng lại, kêu lên kèn kẹt.

— Nợ máu quyết phải đòi. Và đây đã tới lúc tụi sát nhân phải trả..! phải trả.

Nhưng kẻ sát nhân, hay tụi sát nhân ấy là ai ?

Thực là đau lòng, nát ruột mỗi khi nghĩ tới vấn đề ấy ! Tìm xét cho ra manh mối đó là việc chẳng dễ. Lại còn lo lắng điều tra cho đúng thủ phạm mới được. Nếu lầm lộn thì thù vẫn không trả được mà lại mang thêm đau hận là đã giết kẻ vô tội !

Cả đêm ấy, chàng chập chờn nửa ngủ, nửa thức, - cuối cùng bừng hẳn mắt ra thì trời đã hoe sáng.

Lập tức Chu Sưởng vùng đứng lên tìm lối ra khỏi miền cực bí mật.

Tuy rằng chân trái bị thọt, nhưng vì nội lực tăng gia quá mức hạn, cho nên lúc này chàng phi bộn nhẹ nhàng, lanh lẹ vô cùng, không bị khó khăn hao sức nữa.

Ra khỏi vực rồi, chàng cảm thấy thư khoái, thở phào một cái, như người cất được gánh nặng.

Đột nhiên... !

... Tia mắt Chu Sưởng chạm vào một khối đá lớn đứng sừng sững ở bên lối đi ra.

Chàng lác cả mắt ra nhìn, lông tóc dựng đứng cả lên, cơ hồ muốn ngộp thở.

Trên mặt khối đá, hiện ra bốn cái đầu lâu, nhăn răng, lồi mắt, đầy khủng bố.

Bốn cái đầu lâu được đặt thành bốn góc rất ngay ngắn.

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng có trấn tĩnh, nhìn nhận lại từng chiếc đầu lâu một, có vẻ là quen quen.

Sau một phút, chàng nhận ra đó là đầu lâu của bốn tay «Địa sát» từng được Điền Hoành phái đi Thiếu lâm tự và Võ đương sơn.

Thực không ngờ rằng luôn cả bốn người này cũng bị hại. Không cần ước đoán, cũng biết rằng tình đoạn này là do những nhân vật trong hàng «Thập Bát Thiên Ma» !

Từ đây, cái tên «Cửu Địa Sát», thế là vĩnh viễn bị loại ra khỏi danh sách của giới giang hồ !

Nhẩm tính lại thời gian từ lúc được phái đi, thì bốn người này không phải bị giết trên đường trở về. Nghĩa là họ chưa kịp tới Thiếu lâm tự và Võ đương sơn mà giữa đường đã bị giết.

Thủ đoạn của Thập bát Thiên ma quả thiệt là kinh hãi, thần tốc vô song.

Nhưng, giết người là một việc ! Họ còn đem bốn cái đầu lâu trưng bà ở đây, với mục đích gì ?

Tự nhiên là việc này đã ca giảm cho Chu Sưởng được một trách vụ rắc rối. Bốn người còn lại, nay chết rào trọi, thì điều yêu sách thứ nhì của Điền Hoành, không còn lý do khiến chàng phải lo nghĩ thì hành nữa.

— A ! (Chàng thốt ra lời than thở) Cửu Địa Sát rút cục đến chết thê thảm như thế, có thể nói rằng «lưới trời lồng lộng, báo ứng trước mắt».

Đến như bốn cái đầu lâu kia, phải xử trí ra sao ? Theo đạo nghĩa, thì cũng phải chôn lấp đi cho họ.

Lập tức Chu Sưởng ra sức đào một cái hố, đem bốn chiếc đầu lâu đặt vào, đoạn vùi lấp đi.

Chàng nghĩ thầm :

— Chín ông «Địa sát» thế là chết rào trọi cả rồi. Như vậy thì đối phương sau khi trưng bốn cái đầu lâu ở đây, hẳn là cũng đi khỏi xa rồi. Có thể rằng tụi Thiên Ma đã đặt bốn cái

đầu lâu ở đây, trước khi họ ra tay giết nốt ba mạng còn lại của tụi Địa sát?...?

Chu Sưởng vừa nghĩ tới đây thì phía trước bỗng nổi lên một trận cười như điên.

Chàng giật mình, nghiêng mình ngó ra.

Phía sau khối đá lớn, lù lù một quái nhân với áo bào sặc sỡ gấm thêu đứng sừng sững nhìn chàng.

Quái nhân này cao tới ngoài tám thước, mặt hình bạng nổ thành nhiều góc, gân thịt nổi lên thành những lằn vệt ngang, đôi mắt loáng láng tinh quang, lòng mắt trắng nhiều hơn đen.

Chu Sưởng thoạt nghĩ, cho rằng quái nhân này hẳn là một trong bọn Thập Bát Thiên Ma. Có điều chưa chắc hẳn là Phi Thiên Thần Ma, là người đã dùng «Thiên ma chỉ» thần công đánh bại bọn Địa Linh Sát ?

Quái nhân cười như điên một lúc rồi cất giọng nhức nhối như đâm dùi vào tai người ta :

— Chú nhỏ kia ! Chú có quan hệ thế nào với bọn «Cửu Địa sát» ?

Chu Sưởng đã toan không thèm trả lời. Nhưng lại hiếu kỳ, muốn biết rõ đối phương hơn, nên lạnh lùng mà rằng :

— Chẳng là thế nào với Cửu Địa Sát cả !

Quái nhân cau mày ngắm nhìn Chu Sưởng. Hoặc giả vì trông thấy bộ mặt của chàng xấu như ma mọi nên càng ra vẻ hồ nghi, lại hỏi :

— Chú nhỏ là môn hạ của Cửu Địa Sát chăng ?

Chu Sưởng lắc đầu và đáp một tiếng :

— Không.

— Vậy thì chú là ai ?

Chu Sưởng bực mình :

— Là một Du hồn trên giang hồ !

Quái nhân phá lên cười :

— Hì hì. Ha hà hà ! Cái tên mới thú vị chưa ? Nhưng tại sao chú lại đem chôn vùi bốn cái đầu lâu ấy ?

http://tieulun.hopto.org

— Trắc ẩn chi tâm, ai mà không có.

Chàng tuôn ra một tràng chữ sẵn của thầy Mạnh.

Quái nhân khẽ « Hừng ! » một tiếng rồi nói :

— Khá nhỉ ! Lại dùng chữ sách ra mà lý luận giải thích cho việc làm ! Khá thiệt !

Chu Sưởng xoay ra thế tấn công, hỏi luôn :

— Còn Các hạ sao ? Các hạ phải chăng là hung thủ đã giết bốn người ấy ?

Quái nhân trả lời hơi có vẻ úp mở :

— Hoặc giả chú nhỏ nghĩ đoán như vậy !

Chu Sưởng hỏi luôn !

— Cho biết tên họ Các hạ ?

Quái nhân đầy vẻ kiêu ngạo, nói :

— Chưa đáng bậc hỏi ta điều ấy !

Chu Sưởng tức lắm, « khịt » mũi một cái :

— Các hạ tới đây làm gì ?

Quái nhân nhíu lông mày, chăm chú nhìn ngó Chu Sưởng. Một phút sau lão cười một cách quái gở mà rằng :

— Lão phu trông lầm rồi ! Không nhìn ra rằng chú đã luyện tới cái bậc « thần và khí doanh dư » rồi. Đúng thế ! Với công phu học nghệ của Cửu Địa Sát, quyết không thể có được tay học trò như cỡ chú. Có điều rằng...

Nói tới đây, lão quái im bặt, chỉ khẽ mỉm cười nhìn chàng.

Nghe lão quái nói, Chu Sưởng hơi giật mình ! Phụ thân chàng khi còn sống cũng chưa luyện được tới bậc kêu là « THẦN MÃN, KHÍ DOANH ». Chàng tự biết rằng từ hồi nhỏ phụ thân đã truyền cho những « tâm pháp bậc thượng thừa », chỉ vì công phu chàng luyện chưa được tới mức « lửa đỏ biến thành xanh ngắt » cho nên dù có những ngọn đòn hoặc ngọn kiếm độc đáo, uy lực hung mãnh vô cùng, nhưng chàng đã không phát huy nổi được uy lực của ngọn đòn, đường kiếm siêu tuyệt ấy ra. Làng võ có câu rằng : Một phần rèn luyện là một phần nội lực ». Đó là một định lý, không thể chỉ cố gắng

trong một lúc mà thành tựu được.

Vậy mà nay, ngoài cả sự tưởng tượng của chàng, đã thâu hoạch được toàn bộ chân-lực của «Tam vị Địa sát», thêm vào cái vốn đã tập luyện từ trước, khác nào chung đúc công phu của bốn người vào một thân mình, thì nội-nguyên «Doanh và mãn» là sự dương nhiên rồi.

Thoáng nghĩ như trên trong một hai giây, Chu-Sưởng, đã quyết ý đi sâu hơn nữa, liền hỏi tiếp ngay vào câu của lão quái đương nói nửa chừng :

— Có điều rằng...thế nào ?

— Chú nhỏ với tụi Cửu-Địa-sát hẳn là có bà con, hoặc mối quan hệ chi chi đó ?

Chu-Sưởng nói với giọng giang-hồ, ương ngạnh ::

Có thì sẽ...làm sao ?

Lão quái thủng thẳng từng lời :

—...Thì được đi theo tụi Cửu-sát xuống dưới Âm-ty để hợp thành Thập Địa-sát !

Lửa hận bừng lên...Chu Sưởng từng hứa với tụi Địa Linh rằng sẽ báo thù cho họ.

Mà nay chính là một cơ hội, khỏi phải tiềm kiếm đâu xa. «Oan-gia gặp nhau nơi đường hẹp», thì còn đợi gì nữa ?

Tuy vậy, tâm-lý Chu-Sưởng cũng có chút e dè, vì đã chắc gì mình có thể đối địch với đối phương, trong khi chàng chưa từng thí-nghiệm gì về nội lực mới xung mãn của mình, ngoài việc một việc là đã vượt ra khỏi nơi vực núi kỳ hiểm, một cách dễ dàng, lanh lẹ ngoài ý tưởng tượng.

Chàng phải thận trọng, cố đè nén tức giận xuống, vì nếu lỡ một chút sơ-xuất là «vẽ hổ không thành, lại hóa ra vẽ chó» mà hậu quả sẽ tai hại khôn tính trước được.

— Ý Các-hạ định giết cho kỳ hết sao ?

Lão quái cười một cách nanh ác rồi nói :

— Hẳn chứ ! Vì đó là lề lối mần ăn của ta !

Chu Sưởng nghiến răng lại, hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Trong hàng Thập Bát Thiên-Ma thì Các hạ đứng thứ mấy?

Sở dĩ chàng hỏi vậy là có hai ý nghĩa : Một là biết rõ thân phận lai lịch đối phương. Hai là do thứ bậc của lão quái nói ra, chàng có thể ước lượng công lực của lão để mà đề-phòng cẩn thận hơn. Bởi vì theo chàng nghĩ, nếu lão ở hàng đầu hoặc ở hàng nhì, ba cho đến năm, sáu thì khỏi phải nói, công lực lão sẽ khủng khiếp vô cùng. Nếu như lão ở hàng chín, mười, càng xuống dưới nữa thì công lực càng kém. Tuy nhiên đó chỉ là sự tương đối chênh lệch chút ít giữa họ với nhau, chớ đối với thiên hạ thì dù là tên Ma-vương thứ mười tám, cũng vẫn ghê gớm, khó ai t ắng nổi.

Đến lượt lão quái giật mình khi bị chàng hỏi cho câu ấy. Lão chấn tĩnh ngay lại :

— Hà hà hà ! Chú nhỏ khá quá ! Câu hỏi đủ chứng thực là chú nhỏ có mối quan-hệ với tụi Cửu Địa Sát. Phải thế không? Vì nếu không thì cái bộ chú, đi đâu mà biết được lai lịch của lão phu ?

Chu-Sưởng gân cổ lên hỏi lại ?

— Tại hạ chưa từng phủ nhận mà ! Sao Các-hạ lại nói với cái giọng coi như là tại hạ đã nói dối ?

— Vậy tức là chú nhỏ đã thừa nhận ! (Lão nói giọng quyết đoán, buộc chặt lấy)

Chu Sưởng cười toáng lên mà rằng :

— Nói vậy thì lại là vu-khống, nói bậy...Tại hạ chưa hề có thừa nhận ! Phải hông ?

Lão-quái bị vặn lý, hơi đỏ mặt vì không trả lời nổi. Lão vội đổi qua vấn đề khác và nói :

— Thôi ! Chú nhỏ hãy trả lời lão phu một việc. ?

— Việc gì ? Biết thì mới trả lời được. — không biết thì trả lời sao ?

— Tro g tụi «Cửu Địa Sát» có tên nào còn sống chăng ? (Lão vừa hỏi vừa trố mắt nhìn chàng)

Chu-Sưởng nói :

— Tại hạ không trả lời câu hỏi đó, trừ phi Các hạ cho biết rõ lai lịch, họ tên của Các hạ ?

Như chiếc máy có lò so bật đi, vụt một cái lão quái đã từ phía sau khối đá lớn vọt tới trước mặt Chu Sưởng, đồng thời cất tiếng lạnh lùng mà rằng :

— Chú chưa đủ tư cách để mặc cả, đòi điều kiện trao đổi món hàng với ta. Nghe hông ?

Chu Sưởng thản nhiên, không biến sắc mặt, trả lời :

— Vậy thì khỏi hỏi ta nữa. Nghe hông ?

Chàng vênh mặt, cố tình nhai lại giọng ngạo nghễ khinh người của lão quái.

Lão quái gằn giọng, nói :

— Tìm khắp làng võ lâm, chưa từng có kẻ nào dám nói năng như thế với lão phu ?

Chu Sưởng không chịu kém nước :

— Thì bữa nay thuộc ngoại lệ chớ sao ? Mà tại hạ cũng được kể là ngoại lệ. Hân hạnh, hân hạnh !

— Ha ha, há hà hà ! Thú thiệt ! Con trâu con chưa biết sợ con cọp ! Ha ha khoái thiệt..há há..há.

Lão quái ngật ngưỡng cười như điên..Bỗng lão giơ tay khẽ phất một cái.....

«...Ầm..»..«dào..dào dào» Khối đá lớn với đường kính một trượng, theo tay lão quái, bể ra làm bốn năm mảnh, lăn ềnh ra, đá vụn trút xuống như mưa.

Lão vênh mặt lên nhìn Chu Sưởng, như ý dò xét nét mặt với phản ứng của chàng thế nào ?

Tuy trong lòng bị ớn lạnh, nhưng ngoài mặt thì Chu Sưởng vẫn giữ được vẻ thản nhiên. Chàng cũng vênh mặt nhìn lão quái mà mỉm cười.

Lão quái gật gật đầu, hơi nhún vai một cái...

— 15 - «ĐIÊN CUỒNG» VỚI «NGANG NGẠNH»

Bị Chu Sưởng luôn lu .a dùng giọng bướng bỉnh hầu như

http://tieulun.hopto.org

ngạo mạn chế riễu. lão quái rà oai, phát chưởng dập tan khối đá cao bằng đầu người ra. Tưởng như vậy đủ để áp đảo «con trâu mới sanh ra » ấy. Nào ngờ chàng chẳng chút sợ hãi, lại còn mỉm cười nhìn lão.

Lão quái gật gù đầu, yên lặng một lúc rồi cất tiếng :

— Khá lắm ! Khá quá ! Chú nhỏ à ! Với gan mật ấy, đáng được lão phu phá lệ, khuyến khích. Nghe đây nè ! Nếu chú nhỏ tiếp nhận nổi ba chưởng của lão phu mà không chết, thì lão phu xin tự động nói tên hiệu ra, và đồng thời cũng tha cho chú đời khỏi nơi đây !

Chu Sưởng trầm giọng, nói !

— Ai xin mà tha ? Ai cầu mà phá lệ ? Có muốn thử chơi thì... cứ mà thử !

Miệng tuy nói cứng, kỳ thực thì tâm lý cũng hơi run, Chàng tự hỏi :

— Chẳng hay, với nội lực mới của mình, có chịu đựng nổi được ba chưởng của lão chăng ? Nhưng trước tình thế này chỉ có nhìn thẳng và nhận lấy sự thực sắp tới. Dù biết rõ là tử lộ đó, nhưng cũng phải nhắm mắt cố vượt lên, không còn lối thảo lui nữa. Biết đâu... hừ ! Biết đâu chẳng...?

Khí hào hùng vụt cái l i bốc lên cao 3.000 trượng.

Nếu như chưa tiếp nhận được nguyên lực của ba tay «Địa sát » hợp lại truyền sang cho mình, Chu Sưởng không tiếp nổi được phần nữa chưởng của lão quái nhân này.

Lão quái nhân giơ tay lên, miệng nói :

— Chú ý ! Đây là một chưởng...thứ nhứt !

Dứt lời, tay lão quái đưa thẳng ra, phát chưởng.

Chu Sưởng không dám coi thường. Chàng vội vận tập công lực ra tay, cũng tống ra một chưởng.

Hai luồng chưởng phong giáp vào nhau. « PÌNH ! », một tiếng nổ ran, đá núi cùng với cành cây và gốc rễ tung lên, rớt xuống. Tiếng nổ kinh thiên động địa, vọng vào vách núi, rồi quật trở lại vang lên như sấm.

Chu Sưởng bị đẩy về phía sau, liên tiếp lui đến ba bước, ch máu trong người đưa ngược lên, cơ hồ muốn ngộp thở.

Chàng ngó lại lão quái nhân. Lão vẫn đứng nguyên tại , duy có hai chân là thụt sâu xuống đất, chìm đến ngang mắt cá.

Lão quái nhân nhìn chàng :

— Hố hố hố ! Thú vị quá ! Không ngờ rằng chú nhỏ tiếp n nổi một chưởng của ta !

Chu Sưởng vận công, điều hòa khí huyết trong một hai giây nói :

— Còn hai chưởng !

Lúc này quả tình Chu Sưởng đã bất kể đối phương là hạng hay quỉ nào ? Cái ý phục thù cho «Cửu Sát» thế là tạm ra hẳn một bên, bởi lẽ với một chưởng vừa rồi đánh ra ng tự biết rằng mình không địch nổi đối phương rồi. Không nổi, lo tự vệ chưa đủ thì còn dám nghĩ gì chi đến việc hạ phương nữa.

Tiếp nhận ba chưởng của lão quái nhân mà không bị hộc chết tươi, đó là một sự may mắn lắm rồi. Chu Sưởng đây mới tỉnh ngộ ra rằng, chỉ có nội lực hùng hậu cũng a đủ. Nếu như chưa biết vận dụng nội lực một cách thích g, đúng lúc thì sức phát huy bị kém sút đi nhiều. Mà đây chỉ là dùng chưởng đối trọi với chưởng mà còn bị kém, như trong khi giao tranh bằng đòn nọ, chiêu kia thì lại đòi hỏi sự vận dụng nội lực một cách lanh lẹ, và thích phối hợp với những chiêu thần tốc, không kịp nghĩ ngợi, việc dùng như máy vậy.

Tiếp theo với lời nhắc «Còn hai chưởng» của Chu Sưởng, quái nhân lớn tiếng thét :

— Nhận chưởng thứ nhì..đây !

Cùng với tiếng lão quái thét, một trận kình khí với sức sắp từng hề núi tuôn ra liền...

Chu Sưởng vận dụng tới mười hai thành công lực, phát

http://tieulun.hopto.org

chưởng, đưa kình phong ra chặn lại.

Lại một tiếng « Ầm » như xé đất, sụp núi nổi lên hai đạo kình phong giáp nhau, khí thế còn mạnh gấp đôi lần trước.

Chu Sưởng cảm thấy trong luồng chưởng phong của đối phương, ngoài sự hung mãnh ra còn có những tia cang khí xuyên thấu da thịt, thấu vào đến ruột gan nữa !

Kình phong của lão quái đã mạnh, lại thêm cang khí thấu vào người, thì sức dồn và ép tự nhiên vô cùng hung dữ. Chu Sưởng bị đẩy lui đi, loạng choạng tới bảy tám bước, thiếu chút nữa thì té siêu đi, đồng thời mạch máu căng ra, máu đưa ngược lên, cơ hồ muốn trào ra ngoài mép.

— A ! (chàng nghĩ thầm) nếu nội lực mà yếu như trước khi chưa được ba tay Địa Sát truyền tiếp cho, thì chỉ một nửa chưởng của lão quái nhân, mình cũng chết tốt, không thế nào chịu đựng được !

Nhìn lại lão quái ! Lần này lão cũng bị kình phong của chàng đánh bật lùi lại sau ba bước, thân hình cũng bị lay chuyển qua bên trái, trở lại bên phải hai lần.

Chu Sưởng kiểm soát cơ thể, biết rằng lần này như thế là mình đã bị nội thương nhẹ rồi. Nhưng vẫn còn sức chống giữ được mình.

Ngoài mặt chàng vẫn giữ được điềm tĩnh, nhất là màu da chưa đến nỗi bị nhợt đi.

Lão quái nhân trố mắt ra nhìn Chu Sưởng. Vẻ mặt lão đầy kinh ngạc.

Một dịp tốt để điều hòa lại hơi thở, ngấm ngầm, dạo dẫn khí huyết, chàng quyết không để chậm trễ một giây nào !

Như thế một lúc sau, lão quái nhân đột nhiên tuôn ra một chuỗi cười như điên cuồng, dài dằng dặc mãi không ngớt.

Chu Sưởng vận công, ngấm ngầm dạo dẫn nguyên khí, và chàng cầu khẩn thầm cho lão cứ cười ngất thêm ba bốn phút nữa đi, để chàng đủ thì giờ lấy lại sức.

Một phút rồi hai phút trôi qua...! Lão quái nhân bỗng ngừng

chuỗi cười quái gở lại :

— Quả thực là lão phu không thể ngờ tới được ! Trong võ lâm, chỉ có một số rất ít..rất ít người có thể tiếp nhận hai chưởng của lão phu. Vậy mà chú nhỏ tiếp nhận nổi, ra té nhào xuống chết tốt, thì hãn hữu thiệt, kỳ dị hết chỗ nói. Có điều rằng, chú nhỏ à ! Chú vẫn giữ nguyên ý định tiếp nhận một chưởng thứ ba, — «một chưởng chung kết» chứ ?

Chu Sưởng gằn giọng, nói :

— Ba chưởng là con số của Cổ hạ tự ý đưa ra mà ? Tại hạ không cần trả lời câu hỏi ấy !

— A ! Chú nhỏ he quá trời ! Chú trả lời một cách nước đôi muốn hiểu đó là «mềm» hoặc «cứng» đều được. Dù sao lão phu cũng phục chú nhỏ là bình tĩnh, vẫn giữ thể diện nhà võ. Nhưng chính vì phục cái trí óc bình tĩnh của chú nhỏ lão phu tình nguyện tự ý hủy bỏ lời đề nghị ba chưởng. Ta là với hai chưởng đã tiếp nhận, được coi là đủ số rồi. (đưa một ngón tay lên, hơi nghiêng đầu, tỏ vẻ tự đắc và cười hồng rồi nói tiếp) : Bình sinh lão phu đã nói ra một thì một, hai là hai, ba là phải đủ cả ba, không bao giờ có thay đổi. Đó là luật lệ. Duy lần này, lão phu đặc cách phá lệ đó.

Chu Sưởng nói :

— Vô lý ! Tại sao phải phá lệ đó.

Lão quái nhân nhấp nháy một bên mắt. Trông con ngươi lên lộn xuống vài lần rồi lão rụt cổ, so vai, nhún mình một cái rằng :

— Tại vì (lão hạ giọng nói một cách nhỏ nhẹ) với chưởng thứ ba thì chú nhỏ..hết nghề sống !

Biết rằng lão không khoác lác, nhưng vì bổn tánh ngang tàng, Chu Sưởng vênh mặt lên mà rằng :

— Chưa chắc ! Chớ quá tự đại !

Lão quái há hốc miệng ra, một hai giây sau mới khẽ gật đầu rồi nói :

— Khá thiệt là khá ! Lưu Bị nói rằng «Toàn thân Triệu

http://tieulun.hopto.org

Tử Long, chỗ nào cũng là gan với mật. Lão phu đây nói rằng «Toàn thân của chú nhỏ, là do gan với mật đúc kết thành». Từ khi lão phu ra đời đến nay, lần đầu tiên lão gặp một kẻ ngang ngạnh, hung cuồng như chú nhỏ !

— Có gì lạ ! (Chu Sưởng bất hàm nói)

— Tiếp nhận chưởng thứ ba... nè !

Cùng với tiếng « Nè ! » đầy đe dọa, khủng bố, lão quái nhân co hai cánh tay lại rồi đẩy ra một cái.

Tuy chưa nhận thấy kình phong tuôn ra, nhưng Chu Sưởng cũng không dám chậm trễ coi thường.

Đây là một đòn « sanh tử » quyết định số mạng !

Lập tức chàng đem tận lượng nguyên lực dồn vào hai tay, nghiến chặt hàm răng, nhắm mắt tống ra một chưởng đón chặn trước...

...Ngay lúc đó, - với thời gian của một cái lặng ngón tay, kình phong của lão quái nhân đột nhiên ào ào tuôn ra, với sức mạnh ngập trời, tràn đất.

Sau một tiếng «ÀM», xung quanh khoảng hai chục trượng vì không còn sót lại vật gì để phá nữa, duy chỉ thấy mặt đất như vỡ lên, thụt xuống, rung rinh tưởng như địa trấn vậy.

Toàn thân Chu Sưởng như bị sức mạnh hung tàn quật vào. Chàng loạng choạng lùi về phía sau, năm bước rồi mười bước, mắt đỏ đom đóm, mình mẩy tay chân, xương cốt như lỏng lẻo, rời rã, muốn nhừ ra được.

Đầu óc chàng vẫn còn hiểu biết. Chàng tự nhủ :

— Ta không thể té xuống ngay ! Cắng không thể chết được !

Ý niệm ấy cường liệt vô cùng. Lúc này ý chí thay thế cho sức mạnh của thể xác. Nhờ ý chí quật cường vô song ấy, rút lại thì chàng cũ đứng vững được lại, thân hình không bị té sụp xuống đất.

Lão quái nhà, lại một lần nữa kinh hãi đến hốc miệng ra. Một hai phút mới cất được tiếng :

— Được rồi ! Thế là hợp lệ ! Lão phu cũng giữ đúng lời hứa. Chú nhỏ nghe đây ! Và cũng là lần đầu tiên lão phu phải nói tên hiệu ra với kẻ khác. Lão phu đứng hàng thứ mười, với ngoại hiệu «Cuồng ma» nghĩa là «Ma mà lại Điên». (Lão-quái cười và nhắc lại :) Hà hà ! «Cuồng Ma»! Chú nghe chưa. Nhớ kỹ...Hà hà...hà hà hà !

Giữa mấy tiếng cười quái gở ấy, lão-quái-nhân vụt bay mất như một làn khói. Lão biến hẳn dạng rồi, tiếng cười của lão mới từ vách núi vang dội trở lại.

«Cuồng Ma» ! Lão đúng là một con «ma điên», điên từ cử động, cử chỉ, đến lối ăn nói, giọng cười.

Trên đời, trong khi có một con ma «điên cuồng » hết cỡ như lão quái nhân, thì cũng có một chú nhỏ «ngang ngạnh, quật cường hết chỗ nói như Chu-Sưởng.

Cổ nhân dạy rằng :

«Trong thiên hạ, chưa từng có sự vật gì đơn độc tồn mà không có sự vật khác đối trả lại»

Câu ấy thực chí lý, đầy khoa học. Nhất là trong làng võ, thì câu chuyện trên đây là một chứng thực rất hiển nhiên vô cùng hùng hồn !

Trở lại câu chuyện Chu-Sưởng. Chính giữa lúc bóng lão «Cuồng Ma» đem theo chuỗi cười như điên như cuồng tiêu tan vào trong lớp không khí xa xa rồi biến đi, thì thân-hình Chu-Sưởng bỗng lắc đi lắc lại hai lần rồi «huych» một tiếng ...chàng sụp xuống đất, máu theo miệng ộc..ộc...tuôn ra.

— Ta...hết sống rồi ư ?

Chàng chỉ kịp nghĩ thế thôi...Cảnh vật, trời đất dảo lộn trong một mớ hỗn độn. Thần-trí mất dần sáng suốt.

Chu Sưởng có sức vận dụng công phu, điều hoà huyết mạch để xem nội thương nặng tới trình độ nào. Khốn nỗi chàng đã hết sức rồi, không điều động được nguyên-khí nữa.

— Thế là tôi mạng !

Chàng nghĩ vậy. Phen này thì ôm hận xuống âm-ty

http://tieulun.hopto.org

Máu tươi vẫn cứ ứa ra khỏi miệng. Nguồn lửa sống ấy, nếu cứ tuôn đi mất, thì chàng sẽ như ngọn đèn cạn dầu, cứ lụi dần rồi tắt ngấm.

«Chết» lúc này kể cũng chẳng oan uổng lắm. Vì chàng đã ngang nhiên dám tiếp nhận luôn ba chưởng của một quái nhân trong hàng «Thập bát Thiên ma», điều mà thiên-hạ võ-lâm chỉ nghe nói đến một chưởng cũng đủ sợ vỡ mật ra rồi. Ngay đến tụi bất-tử là «Cửu Địa Sát» mà cũng không sống nổi một chưởng của Thiên Ma, đừng nói là Chu Sưởng đã sơi tới ba chưởng !

Chết thì chẳng oan, nhưng «chết» thì không nhắm được mắt bởi lẽ món «nợ máu» chưa đòi được, khổ đến nỗi kẻ thù là ai? chàng cũng chưa biết !

Trong lúc thần-trí bắt đầu hỗn loạn, thì tựa hồ như có một cái bóng người tiến đến bên mình. Chàng cố mở mắt ra để nhận xem là ai ? Nhưng con mắt mơ hồ như có một làn khói dày bao phủ, không thể phân biệt rõ sự vật.

Chu Sưởng cố há miệng định lên tiếng. Nhưng cổ họng như bị cứng ra, tiếng nói chỉ phều phào, luôn cả tai chàng cũng không nghe rõ được.

— Đó là lão «Cuồng Ma» đi rồi lại lộn trở lại để hạ thủ giết mình chăng ?

Tâm lý nghĩ vậy, tinh thần bị thúc bách phải tỉnh trở lại, nhưng mắt vẫn lèm nhèm chưa nhìn rõ được mọi vật.

Chu-Sưởng có cảm giác như là trên thân thể chàng bị nhiều tia gió xói vào, mạnh như thể bị người ta dùng ngón tay chỏ, liên tiếp điểm vào huyệt đạo, đồng thời chàng cũng hơi nhận ra lúc bóng người ấy vụt cái biến mất...

...Và chỉ một vài giây sau thì thần-trí chàng trở lại bình thường, khí lực cũng được khôi phục liền.

Chàng chống tay, vừa toan ngồi dậy, thì chợt có tiếng người con gái, nhỏ nhẹ nói :

— Không nên động cựa vội !

Chàng giật mình, cố nhớ lại xem tiếng nói ấy với chàng [illegible] xa lạ ! không phải là người quen :

— Cô nương là ai ? (chàng hỏi).

Tiếng cô nàng vọng lại :

— Ta có vài câu muốn hỏi đây...?

— Ủa ! Thực kỳ lạ. Mình hỏi người ta không trả lời mà [illegible] hỏi lại mình ?

Nghĩ vậy, Chu Sưởng nói giọng hơi bực bội :

— Trước hết hãy cho tại hạ biết danh hiệu đã ?

Tiếng cô nàng lại léo nhéo, như xa như gần :

— Điều ấy, Các hạ không cần hỏi làm gì ? Hãy nghe đây : [illegible] phải Các hạ từng nhận sự ủy thác của một chàng thư sinh [illegible] đồ trắng đem một vật gọi là «của tin» tức là chiếc «Hắc [illegible]» trao lại cho một thiếu nữ, nào đó ? Phải thế không ?

Chu Sưởng hết sức kinh hãi, vì việc đó duy chỉ có chàng [illegible] Hác Kỳ Anh và Tiểu Huệ biết thôi ! Mà tiếng nói của cô [illegible]ng đây tuyệt đối không giống tiếng Kỳ Anh và Tiểu Huệ. [illegible]y thì sao cô nàng đây lại biết được việc ấy ? Tại sao lại hỏi [illegible]n việc ấy ? Chàng bị giữ ở dưới vực núi tới mười bữa rồi, [illegible] cô nàng sao lại biết mà tìm đến ?

Bấy nhiêu nghi vấn khiến chàng loạn cả đầu óc, quên [illegible]uấy hẳn chưa trả lời câu hỏi của cô nàng.

Tiếng thiếu nữ lại nheo nhéo nhắc :

— Các hạ không nghe thấy câu ta hỏi sao ?

Ương ngạnh của chàng lúc này hình như tan đi đâu hết, [illegible]ng vội nói :

— Có, có nghe tiếng !

— Vậy thì trả lời đi ? Có việc ấy không ?

— Có, có ! Nhưng...

Thiếu nữ phì cười, nói :

— Có có ! rồi lại nhưng...! Nhưng là làm sao ? Nhưng [illegible]ìa là không có...sao ?

— Nhưng..là nhưng tại sao cô nương biết được cậu

http://tieulun.hopto.org

chuyện riêng ấy ?

— A ! Câu hỏi có lý ! Có điều là cổ nhân từng dạy « muốn giữ kín, trừ phi mình không làm gì cả ». Chẳng lẽ khi Các hạ đứng nói chuyện với một người nào, lại bắt cả thiên hạ phải bịt tai lại hay sao ? Huống chi nếu Các hạ đã lựa ngay vào đúng chỗ người ta sẵn đứng từ trước, chẳng lẽ lại đuổi người ta đi để mình nói chuyện sao ?

— A ! Thực là nguy biện một cách những nhẽo (Chu Sưởng nghĩ thầm) Chẳng qua cô ả này đã nghe trộm câu chuyện mình nói với Kỳ Anh và Tiểu Huệ bữa đó. Nhưng thôi, mồm mép dài mà cãi lý với cái hạng « lưỡi dài » này.... Duy có điều tại sao nàng lại hỏi về việc ấy ? Cần phải cật vấn cho ra.

Nghĩ vậy rồi, chàng hỏi :

— Tại sao cô nương cứ một mực hỏi về việc ấy.

— Xin chớ bận tâm (Cô nàng nhỏ nhẹ nói) Xin lại hỏi điều này nữa là Các hạ từng nói rằng chàng thư sinh áo dài trắng ấy bị thương nặng ở trong miền núi. Phải thế không ?

— Phải phải ! Đúng thế ! (chàng trả lời)

— Các hạ đã... nói dối ?

— Ủa ! Tại hạ mà lại nói dối ư ? Sao biết là nói dối ? Biết là nói dối thì cần gì phải hỏi ?

— Hừ ! (cô nàng ra vẻ hầm hực nói) Hàng chục người đã đi tìm kiếm khắp nơi trong khoảng một trăm dặm vuông, vậy mà chẳng chút dấu vết khả nghi gì rào trọi ? Chẳng qua là Các hạ đã thuận miệng bịa ra câu chuyện đó. Xét ra lý thì bên trong hẳn là có ẩn tình bí mật gì đó. Vậy tốt hơn hết là Các hạ cứ nói thật ra đi ?

Chu Sưởng lắc đầu :

— Tại hạ nói thật, cần gì bịa đặt ?

— Chớ có giả vờ đóng kịch ! Nè là chứng cớ, nghe đây ! Các hạ đã có thể tiếp nhận nổi ba chưởng của lão quái « Ông Ma » thì công lực chắc chắn là cho hơn chàng thư sinh áo dài trắng là Chu Sưởng.. ?

Chu Sưởng kinh hãi, la lên :

— Cô nương ! Sao biết gã thư sinh ấy tên là Chu Sưởng?

— Hẳn chứ ! Ai cấm đoán ta biết tên người ấy ?

Câu trả lời lại ngang cành bứa, rút lại vẫn là chẳng trả lời gì cả ! Thực là một anh bưởng bỉnh, gặp một chị bưởng phè. Chu Sưởng chép miệng thở dài ! Chàng đủ can trường để đối phó với những khó khăn, nguy hiểm tày trời, nhưng chàng không thể chịu đựng nổi cái sự « ngang phè » một cách « những nhẽo » ấy. Khổ một nỗi là dù không chịu nổi thì vẫn cứ phải chịu, chứ làm gì ai tốt ?

— Chàng vội xoay sang một chiều khác, và hỏi :

— Vậy thế cô nương là ai chứ ?

— Ủi ! Ta đương hỏi Các hạ kia mà ? Hãy trả lời lẹ đi Đúng là cái lối «thậm vô lý», như chị lớn ăn hiếp em bỏ.!

Chu Sưởng cau mày lắc đầu :

— Xin lỗi ! Tại hạ không thể nói gì hơn nữa !

— Vậy ra Các hạ không thể nói gì hơn nữa !

— Vậy ra Các hạ không có ý muốn sống ?

Chu Sưởng khó chịu quá, lập tức đổi lối xưng hô :

— Tôn giả với Chu Sưởng có bà con quan hệ gì ?

Thiếu nữ hình như cũng bực mình, cất lớn tiếng hỏi :

— Không nói những chuyện vớ vẩn ấy nữa ! Các hạ bảo rằng chàng thư sinh áo trắng lúc ấy ở đâu ?

— Ở trong miền núi Võ lăng !

— Nói dối !

— Tôn giả bức bách người ta quá đáng...

— Nếu Các hạ không nói sự thực ra thì ta sẽ cho Các hạ lăn dần đi mà chết !

Chu Sưởng nhăn nhó, nói :

— Tại hạ dù có muốn nói, nhưng biết nói gì bây giờ, chỉ vì không có gì để mà nói. Tại hạ không nói thì trách là không Mà hễ nói thì lại kêu là nói dối. Vậy là ý gì ? Kỳ cục thật!

— Ta lại hỏi Các hạ câu này nữa : Cô nàng ăn vận như lối

http://tieulun.hopto.org

Công Chúa ấy với chàng thư sinh áo trắng tên là Chu Sưởng ấy, hai bên có mối quan hệ gì không ? Mối quan hệ ấy như thế nào ?

— Điều ấy làm sao tại hạ biết được? Đến như cô nương mà cũng chẳng biết nổi ?

— Các hạ muốn ta hạ độc thủ chăng ?

Cái lối ăn nói ấy, khiến cho Chu Sưởng chợt nhớ ra là điệu nói của ai rồi. Chàng vội hỏi !

— Tôn giá phải chăng ngoại hiệu là...Hồng Nương tử.

Một tiếng « ủi ! » rất sẽ vọng lại, rồi tiếng thiếu nữ nói tiếp, với vẻ kinh ngạc :

— Sao Các hạ biết ?

Câu hỏi ấy thực chẳng khác nào một câu thừa nhận mình chính là Hồng Nương tử.

Chu Sưởng hết sức cảm khích và trong lòng bỗng bị xúc động mạnh. Chàng nhớ lại rằng, ở nơi bãi đá trên bờ vực thẳm nàng đã hết lòng vì cha mẹ với hai em của chàng, thu lượm thi thể, đắp mồ và lập bia hẳn hoi. Ơn đức ấy thực là lớn, lẽ ra chàng phải nói rõ lai lịch mình ra mới phải. Nhưng chàng lại nghĩ rằng hành động của nàng từ trước quá bí mật, úp mở. Nàng là một «nữ ma» từng làm cho các nhân vật cả hai phe hắc đạo, bạch đạo, chỉ nghe nhắc đến tên hiệu cũng đủ khiếp hãi đến bở vía ra được. Đối với chàng, nàng có dụng ý gì ? Xưa kia chàng cũng chưa từng nghe cha mẹ nói rằng có họ hàng thân thích với Hồng Nương tử gì hết ?

— Hồng Nương tử hiện có mặt ở bên cạnh mình chăng ?

Chu Sưởng cảm thấy hơi rùng mình. Chàng có ý muốn biết bộ mặt thực của vị nữ ma lừng danh trong làng võ lâm hiện đại.

Nhưng chàng cũng e ngại rằng mình đương bị thương nặng, nếu như lỡ ra mà vị nữ ma dầu này nổi giận lên thì hậu quả sẽ vô cùng tai hại. Vả lại, nàng đã có lòng tốt chôn cất cho cha mẹ và hai em chàng, — nếu như đó quả thực là do thiện ý của

nàng, — thì cái việc chàng cố tình khám phá dong nhan nàng lúc này là điều không nên làm, vì trước sau nàng vẫn hết sức giấu diếm chẳng để cho ai biết mặt bao giờ.

Nghĩ vậy rồi, Chu Sưởng cố ý hỏi :

— Tôn giá từng đắp mồ cho cả gia đình vị «Kiếm thánh»?

Hồng Nương Tử lại «ủi !» một tiếng tỏ vẻ hết sức kinh dị mà rằng :

— Các hạ cũng biết cả việc ấy ư ?...Vậy...vậy thế Các hạ là ai...ai chứ ?

Chu Sưởng ngẫm nghĩ một chút rồi nói :

— Tại hạ với cô nương hai bên cùng thành thực công bố. Cô nương nghĩ sao ?

Hồng Nương Tử nhắc đi nhắc lại :

— Thành thật công bố..Thành thật công bố ! Nhưng công bố điều gì chứ ?

Chu Sưởng nói :

— Nếu Tôn giá nói thực mối quan hệ giữa Tôn giá với vị tiền bối «Kiếm thánh» như thế nào, thì tại hạ sẽ nói sự thực về gã thư sinh áo trắng ra. Hai bên phải thành thực không nói dối. Tôn giá nghĩ sao ?

Hồng Nương Tử nói :

— Nếu như ta không chịu nói ra ?

— Thì tại hạ cũng không chịu nói !

— A ! (Hồng Nương Tử khẽ la). Nhưng Các hạ cũng không quên rằng lúc này đây thì sự sống hay chết của Các hạ nằm ở trong tay ta ?

Chu Sưởng lạnh lùng nói :

— Nhớ lắm..! Biết lắm..: Nhưng đối với sống hay chết, tại hạ không để ý mấy. Nghĩa là tại hạ coi chết như không. Xin cô nương chớ đem cái chết ra mà đặt điều kiện bắt buộc tại hạ. Điều gì thì tại hạ không dám tự khoa trương, chớ như điều mặc cả có tính cách buôn bán ấy thì tại hạ dám tự hào là bậc «siêu con buôn»!

http://tieulun.hopto.org

— Ái chao ! Gàn ơi là gàn ! Lý luận cun ! Chính tự Các hạ đưa ra điều kiện «hai bên cùng công bố», thế tức là một sự trao đổi hàng hóa, một lối con buôn rồi. Nhưng thôi, ta không cần cãi với Các hạ nữa ! Có điều rằng «coi chết là sự thường». Các hạ quả là tay có khí cốt, cang cường. Nhưng nè ! Các hạ ý muốn thưởng thức...thưởng thức thủ đoạn của ta chăng ?

Chu Sưởng nói giọng hơi mỉa mai :

— Đâu dám ! Cô nương dùng chữ « thưởng thức... thủ đoạn » thực là quá trang nhã lịch sự. Đối với tại hạ thì chỉ nên...

— Chỉ nên... thế nào ? (cô nàng vội hỏi)

— Chỉ nên dùng bốn chữ « nếm mùi... thủ đoạn » là đúng hơn, vì thủ đoạn của cô nương ra sao, từ trước tại hạ đã từng nghe nói đến nhiều lắm !

Một vài giây trầm lặng. Chu Sưởng có cảm giác như Hồng Nương Tử đương ngẫm nghĩ điều gì ?

Đột nhiên có tiếng nàng phì cười rồi nói :

— Kể thì Các hạ cũng « ngang bướng » hơn ai hết. Ta đành phá lệ cúi đầu chịu thua chơi. Vậy ta xin trả lời trước về câu Các hạ hỏi « ...ta có mối quan hệ gì với vị Kiếm thánh ? » Xin nói thành thật rằng, ta chỉ vì hâm mộ nhân phẩm của vị tiền bối « Kiếm thánh » mà thôi, chớ không phải bà con họ hàng xa gần chi hết !

Chu Sưởng dồn luôn :

— Nơi ẩn cư của Kiếm thánh rất bí mật, không ai biết được. Vậy mà Tôn giả cũng biết..?

— A ! Hỏi có lý, có lý. Mà cái việc sở dĩ ta biết được nơi bí mật ấy, cũng rất là có lý, nhân vì chính... chính anh chàng thư sinh áo trắng đã dẫn ta tới.

Chu Sưởng khẽ gật đầu, nhưng lại làm ra kinh ngạc mà hỏi rằng :

— Ủa ! Té ra Tôn giả đã theo gót anh chàng... tới đó ?

— Ối a ! Các hạ hỏi nhiều quái đa ! Ta trả lời thế là đủ

rồi. Bây giờ đến lượt Các-hạ phải nói sự thực cũ chàng thư sinh áo trắng ấy ra ?

Chu Sưởng thoáng nghĩ tới một việc. Chàng vờ cùng khích nàng, gằn từng tiếng mà rằng :

— Cô-nương cho phép tại-hạ được hỏi thêm một câu nữa... chỉ một câu thôi...?

— Hỏi đi ! (Hồng-nương-tử thúc giục)

— Hung thủ giết cả nhà «Kiếm thánh» là ai ? (Chu-Sưởng nói qua hai hàm răng nghiến chặt)

— Hỏi như vậy đủ biết rằng Các-hạ chẳng phải chỉ là một tên phế vở vẩn. Các hạ hỏi điều ấy để làm gì ?

Chu Sưởng biết là mình lỡ lời, dễ bị lộ tẩy. Nhưng cũng phải trả lời :

— Tự nhiên là có chút ít nguyên-nhân !

— Vậy mà đối với cô nàng ăn vận lối Công-chúa thì Các-hạ đã không tỏ ra cái thần thái như bây giờ đây. Câu hỏi vừa rồi tưởng cũng không nên đem ra hỏi ta.

Chu-Sưởng cứ ngan nhiên nói :

— Mỗi lúc mỗi khác, hoàn cảnh cũng không giống nhau, cho nên ấy khác, lúc này khác..!

— A ! Các hạ lúc này không còn là anh chàng vở vẩn nhà quê nhà mùa nữa ?

— Hừng ! (Chu Sưởng hơi nóng mặt lên)

— Thì ta cũng chẳng hẹp gì mà không nói cho Các-hạ biết. Khi xảy ra vụ thảm sát gia đình Kiếm thánh, vì ta tới trễ một chút, cho nên không được chứng kiến. Có điều rằng sau này ta sẽ cố điều tra cho ra hung thủ.

Nghe Hồng-Nương-Tử nói rồi, Chu Sưởng đâm ra thất vọng.

Hồng-Nương-Tử chỉ biết đến thế thôi, và nói ra dầy vẻ thực-thực, quyết không nói dài. Chàng cũng rất cảm khích với nàng hứa rằng «...sau này sẽ cố điều tra ra hung thủ». Nghĩ về những việc nàng đã làm từ trước cho gia-đình chàng,

http://tieulun.hopto.org

cho chính bản thân chàng, thì nàng quả là có thiện ý.

Mặc dù là hành vi của nàng quá bí-mật, lại không chịu lộ-diện ra bao giờ, - nhưng đó là việc riêng của nàng, có thể là nỗi khổ-tâm riêng, - vậy mình không nên tò mò vô-lý.

Giờ đến lượt chàng phải trả lời câu hỏi của nàng về chàng thư-sinh áo trắng.

Chàng ngẫm nghĩ một vài giây, rồi ngang nhiên nói :

— Cô nương muốn biết về chàng thư sinh áo dài trắng tên là Chu Sưởng, phải không ?

— Đúng thế ? là ai ? hiện ở đâu ?

— Hiện ở đây (chàng vỗ ngực) Tại hạ là Chu Sưởng, từng được cô-nương cứu mạng !

Hồng-Nương-Tử rú lên một tiếng, nói giọng run run đầy ngờ vực lẫn bi-đát :

— Sao ? sao ? Úi cha..!. Các hạ mà lại là...là Chu-Sưởng ? Các hạ là Chu Sưởng ? Trời đất ! Thiên địa ! Quỉ-thần hỡi ! Ta nghe lầm chăng ?

Giọng nàng áo não, tiếng nói như đứt ruột.

Chu Sưởng nghiến chặt hai hàm răng, ruột đau như cắt trầm giọng xuống :

— Không nghe lầm đâu (chàng thở dài, cơ hồ trào nước mắt ra). Tại hạ là chính gã thư sinh áo trắng, là Chu Sưởng đây !

— Tiếng...tiếng nói của Các hạ thì có thể là đúng. Nhưng... nhưng ai mà có thể...tin...tin được !

Chu-Sưởng chép miệng :

— Chính tại-hạ cũng không tin được. Lắm lúc tự mình cũng phải ngờ vực mình ! Nhưng...nhưng tại hạ không thể từ chối không tiếp nhận sự thực đã tới với mình !

Hồng-Nương-Tử hỏi :

— Các hạ dùng thuật «dịch dung» thay đổi hẳn hình dạng, mặt mũi ?

— Đâu có ! (chàng nói)

— Không phải vấn đề hóa trang lối ăn vận. Ta nói đây là nói về diện mạo với bên chân trái kia ?

Chu Sưởng vẫn trầm giọng, thong thả từng tiếng :

— Đó là do kẻ thù...ban cho. Vì thế mới không nhận là đã có dùng thuật «dịch dung».

— Ối ! Thế thì..đáng hãi quá trời ! (Hồng nương tử la lên).

Một nữ ma đầu nổi danh là giết cả chục mạng trong một chút bằng môn thần công «Phi chỉ lưu ngấn», nghĩa là cứ chỉ qua đầu ngón tay, cách không hàng mấy trượng giết người mà chỉ lưu lại ở nơi xác chết một cái chấm đỏ nơi giữa lòng bàn tay, — vậy mà lúc này cũng phải la lên rằng «...đáng hãi quá trời»! Vậy thì cái tâm lý ấy là thế nào ? Có thể tin rằng nàng cảm xúc thật sự chăng ? Nàng động lòng trắc ẩn chăng ?

Chu Sưởng chợt nhớ lại lời nghị luận có vẻ cưỡng ép của lão quái Địa Linh Sát Điển Hoành rằng : Trong làng võ lâm, vấn đề «đen, trắng, phải, quấy», khó mà phân biện chính xác được. Giữa chính với tà, không có vạch ra một giới hạn nào rõ rệt cả. Nhân tánh dù đã nghiêng về phía làm ác, nhưng cũng còn một phần, hoặc là một điểm là «thiện».

— Thí dụ như ta đây (Chu Sưởng tự nhủ) sau này vì phải báo thù, khó tránh được sẽ có phen giết người như điên, sẽ đổ máu người. Mà như vậy thì là «chính» hay là «tà» ?

Nghĩ thế rồi, chàng cất tiếng, hỏi :

— Sự thực đã nói ra rồi ! Tôn giả có điều gì chỉ giáo chăng ? Xin cứ nói ? Đây là lần thứ nhất, sau vụ kẻ thù hãm hại, cô nương là người thứ nhất được tại hạ tỏ rõ cho biết về sự thực phũ phàng là như thế !

Hồng Nương tử cất tiếng cảm động, hỏi :

— Chu Sưởng à ! Nhưng sự thực đã xảy ra như thế nào ? Ngươi chớ tiếc lời thuật lại một lượt ?

Chu Sưởng nghiến răng, khẽ gật đầu, cố nuốt khí nghẹn trong cổ rồi thong thả kể chuyện

— Câu chuyện xảy ra như vầy . Bữa đó tại hạ về tới nhà,

http://tieulun.hopto.org

thì thấy cả nhà đã bị tàn sát rồi. Rồi ngay ở nơi bãi đá là chỗ thảm sát đó, tại hạ bị ba tên vây đánh đến rớt xuống chân vực thẳm. Nhân thế mà bị trọng thương, thành tàn tật như thế này.

— Các hạ có nhận biết gì về lai lịch đối phương chăng ?

— Không đoán ra được họ là môn phái nào ! (Chu Sưởng nói).

— Hình dong, trạng mạo của họ ?

Chu Sưởng ngẫm nghĩ một chút :

— Không nên nói ra. Lỡ cô nàng hăng máu nghĩa hiệp, tìm kiếm ra họ mà giết đi mất thì hỏng to. Phải là chính tay ta giết họ mới được, mới hả... !

Nghĩ thế rồi, chàng trả lời luôn :

— Gặp họ thì tự nhiên là nhận ra ngay !

Cô nàng liền hỏi :

— Các hạ hiện nghe tình trạng trong mình ra sao ? Có bị đau nhức không ?

— Mỏi rời chân tay, tưởng chừng như bị om nhừ các khớp xương ra và chân lực không tụ lại được.

— A ! Các hạ bị nội thương nặng đến thế ? (Hồng nương tử nói với giọng tha thiết)

— Tại hạ tự liệu mình... e rằng nguy đến tánh mạng. Có thể lắm... Có thể nguy... lắm.

Hồng Nương Tử thở dài, nhỏ nhẹ giọng :

— Các hạ hãy nhắm mắt lại... Yêu cầu nhắm mắt cẩn thận Không được ngó trộm. He !

— Để làm gì ? (chàng vội hỏi)

— Để ta dịch hân kiểm soát, coi kỹ lại thương tích cho. Ta có thể tin được ở lòng quân tử của Các hạ chăng ? Nhắm thật chặt mắt lại. Nghe chưa ?

Trái tim chàng bỗng giật giật lên như đương khiêu vũ ở trong lồng ngực. Chàng nghĩ thầm

Vấn đề chủ yếu của cô nàng là không muốn lộ diện cho ta thấy rõ mặt. Việc đó có thể là nỗi khổ tâm của nàng, mình

không có quyền tò mò. Ngoài ra, giả thiết như nàng quả thực có ý hại mình thì lúc này mình chỉ có khoanh tay để chịu chết, không sức dâu chống đỡ lại được. Vậy thì từ chối việc nàng thăm bệnh cho mình là hoàn toàn vô ích !

Nghĩ thế rồi, chàng thốt ra tiếng :

— Được !

Chỉ vỏn vẹn có một tiếng thôi, rồi lập tức chàng nắm thẳng hai tay, mắt nhắm nghiền lại.

Liền đó chàng cảm giác như có một làn gió nhẹ đưa tới với hương phảng phất như hơi lan. Rồi chàng lại cảm thấy có những ngón tay mềm mại di động, sờ nắn vào vài nơi huyệt đạo trên ngực và gáy.

Một lúc lâu, bỗng nghe tiếng nàng rú lên :

— Ý a !

Tiếng « rú » gần như lạc cả giọng đi, khiến Chu Sưởng giật nảy mình, vùng mở mắt ra...

... chỉ thấy một bóng áo đỏ đánh nhoáng một cái, vèo đi và biến ngay mất...

... liền đó, tiếng cô nàng léo nhéo từ cách xa hàng mười trượng vọng trở lại :

— Sao lại mở mắt ra ? Thiếu quân tử... ?

Chu Sưởng bẽn lẽn, nói :

— Tại hạ tuyệt đối không có ý nhìn lén đâu ! Chỉ là tại mình hãi vì tiếng « rú » của cô nương.

— Không sao ! May mà ta kịp thời... ! Ối ! Các hạ bị trúng nội lực « Thiên Cang Sát » của lão quái vật « Cuồng Ma », thấm sâu vào tới tạng phủ và kinh mạch... !

— « Thiên Cang Sát » ? (Chàng nhắc lại)

— Đúng thế !

— Thiên Cang Sát thì... sẽ ra sao ? (hàng hỏi)

Tiếng cô nàng thở dài :

— Hiện lúc này thì ta cũng không có cách cứu chữa nổi.

Chu Sưởng cười một cách bi thảm :

http://tieulun.hopto.org

— Tại hạ chấp nhận số mạng !

— Không thể được ! (tiếng Hồng Nương Tử giật giọng quát lên, nghe như dấm vào màng tai.

Chu Sưởng động lòng. Ba tiếng «Không thể được» nói như thét lên từ đáy tim, nghe ra có nhiều ý nghĩa ? Tại sao cô nàng lại có giọng cả quyết thay cho mình như thế ? Nàng nhất định là mình không thể cứ chịu theo số mạng, — nghĩa là không thể chết được, trong khi nàng thú thực rằng lúc này không có cách gì cứu chữa được nữa !

Thực là khó ăn khó nói ! Chàng biết nói gì bây giờ ?

Cảnh vật trở lại tịch mịch, lãnh tĩnh. Vì cả hai người cùng yên lặng không nói nữa.

Chu Sưởng vốn không hy vọng gì nàng sẽ giúp đỡ cho việc gì. Nhưng có vài lời mà theo chàng cần phải bộc bạch, nói với Hồng Nương tử :

— Tôn giả từng lo lắng thu lượm thi thể, lại đắp phần mộ cho thân phụ, thân mẫu cùng hai em của tại hạ. Ân đức ấy, tại hạ không đời nào quên được. Nếu như tại hạ không chết, thế nào cũng xin báo đáp.

Cô nàng cười lạnh lùng mà rằng :

— Ai cầu mong sự báo đáp ?

Chu Sưởng vội đỡ lời :

— Vẫn biết cô nương không cần báo đáp, nhưng mỗi người có mỗi lập trường và ý chí !

— Các hạ...không thể chết ! (Giọng nói quyết liệt, lại nhấn mạnh từng tiếng).

Câu nói lại khiến Chu Sưởng ngạc nhiên, vì lẽ có tính cách quyết định ghê gớm. Chàng vội hỏi :

— Tại hạ không thể chết ? Sao vậy ?

— Không chết ! (Tiếng nàng nói qua khe răng).

— Tại sao ?

— Vì ta muốn thế ! Ta cần Các hạ sống !

— Tại sao chứ ?

— Đừng hỏi vặn ta nữa !

Chu Sưởng đành câm miệng.

Lòng chàng nhộn lên muôn sự nghi hoặc. Hành vi của vị nữ ma này thực khiến cho người ta khó hiểu quá ?

Một lúc lâu, Hồng Nương Tử mới lên tiếng :

— Hiện giờ ta chỉ có thể cứu chữa cho Các hạ đi lại như người thường thôi, còn sanh mạng thì có thể kéo dài thêm chừng nửa tháng nữa !...Các hạ có chốn nào tạm ở yên thân chăng ?

— Có, có ! Ở ngay trong hang tại khu vực sào huyệt của tụi Cửu Địa Sát. Được chăng ?

— Vậy là tốt rồi ! Các hạ ở đó, chịu khó chờ ta trong vòng nửa tháng..?

— Đợi Tôn giả trong nửa tháng ? rồi sau..?

— Ta thân hành tới một nơi xa, kiếm thuốc cứu chữa cho, nhưng...nhưng..:

— Nhưng thế nào ?

— Vô luận là thế nào, ta cũng phải đem sự sống lại cho Các hạ. Các hạ phải sống..

Chu Sưởng cảm động, hỏi :

— Tại sao Tôn giả lại đối xử với tại hạ quá ân huệ đến thế ? Hồng Nương Tử âm thầm giọng, trả lời :

— Tương lai Các hạ sẽ hiểu !

— Tại hạ không dám tiếp nhận ân đức quá lớn ấy !

— Im đi ! Hồng Nương tử đây chỉ là làm cái công việc mà ta ý muốn làm thôi !

16 — ĐƯỜNG TRƯỜNG KINH HÃI

Chu Sưởng cười một cách đau khổ, không dám mở miệng hỏi thêm câu nào nữa. Người ta đã thay mình lo liệu việc chôn cất tang ma cho người nhà mình mồ yên mả đẹp, tất cả chỉ là do lòng nhân đạo tự nhiên, mình đã chịu nhận thịnh tình

http://tieulun.hopto.org

của người ta từ trước, nay lẽ nào lại còn khách sáo từ chối cái ơn huệ người ta giúp đỡ mình về sau này nữa ?

Thốt nhiên thiếu nữ nói to :

— Nhắm mắt ! Há miệng ra !

Chu Sưởng theo lời, vừa mở miệng ra, mấy viên dược hoàn đã trôi tuột vào cuống họng, hòa vào nước miếng tan ra thành bột, chàng liền nuốt ực đi, chỉ trong nháy mắt, chợt cảm thấy kẽ răng thơm phức, mát rợi, không biết thuốc ì mà hay đến thế ?

Tiếp luôn sau đó, mấy chỗ huyệt đạo của Chu Sưởng đều bị chỉ phong của Hồng nương tử điểm trúng.

— Nửa tháng nữa, ta sẽ gặp nhau !

Hai chữ « gặp nhau » cuối cùng đã biến thành một dư âm Chu Sưởng kinh sợ, không ngờ đối phương hành động lại quá ư thần tốc đến thế !

Mấy viên dược hoàn chẳng vừa nuốt vào bụng, lúc này đã biến thành một luồng hơi nóng ran cả đan điền, rồi theo kinh mạch dẫn đi khắp thân thể, cơn đau cũng theo đó mà giảm bớt dần dần, duy chân nguyên vẫn không làm thế nào để tu được như cũ.

Chu Sưởng đứng lên, chàng có cái cảm giác lâng lâng như thân mình sắp sửa bay lên tới chín từng mây biếc.

Chàng nghĩ đến cuộc hành trình vất vả gian lao trên con đường vào cốc, mà cái sức của mình lúc này chẳng khác gì một người bình thường mấy tý, thêm vào đấy chiếc chân trái cử động lại khó khăn, trong bụng bất giác cũng cảm thấy khiếp sợ. Nhưng trừ cách ấy ra, thực không còn lối nào khác. Đằng nào cũng phải ở lại trong gian thạch thất dưới cốc này để chờ « Hồng nương tử » trong vòng nửa tháng nữa.

« Hồng nương tử » ! Hồng nương tử là ai ? lai lịch của nàng thế nào ?

Hình dáng của nàng ra sao ? Đẹp hay xấu ?

Năm nay nàng bao nhiêu tuổi ?

Tại sao lại không muốn cho người ta trông thấy bộ mặt thật ?

Nàng bảo đi xin thuốc, nhưng xin thuốc ở đâu ?

Tất cả ngần ấy vấn đề, đều hoàn toàn bí mật khiến cho người ta phải băn khoăn ngờ vực, mà không sao tìm được giải đáp.

Chu Sưởng lắc đầu, cười một cách đau khổ, rồi tập tà tập tễnh đi về phía cốc khẩu...

Thốt nhiên một tiếng quát thật lớn, từ đâu vọng lại :

— Đứng lại !

Chu Sưởng giật mình kinh sợ, dừng bước, rồi từ từ quay lại, bất giác hồn vía rụng rời, chân tay bủn nhủn.

Trước mặt chàng sừng sững một quái nhân mặc áo bào trắng, quái-nhân ấy chẳng phải ai xa lạ, lại chính là «Bạch-phán-quan», vị Hộ-pháp trong «Hắc bảo»

Cách xa đấy một quãng, còn có hai tên «Hắc vũ sĩ».

Bạch phán-quan trừng mắt nhìn Chu Sưởng một lúc lâu, rồi mới cất cái giọng âm hiểm bảo chàng :

— Này thằng ranh con mặt quỉ kia ! giỏi lắm ! Mày đám lợi dụng danh nghĩa «Hắc-phù chủ nhân» loè ta, bắt ta phải tha thứ cho yếu phạm ra, làm cho bản-toà không làm trọn được....

Lão vừa nói đến đấy. Chu Sưởng đã nhổ toẹt một bãi nước bọt xuống đất, cười nhạt hỏi :

— Vậy chớ cái «Mặc phù» ấy là giả ư ?

«Bạch phán-quan» quát to :

— Không phải là «Mặc phù» giả, nhưng «Mặc phù chủ nhân» không hề bảo mi bắt bản toà phải tha thằng con lão quái vật đó, đúng không ?

— Vậy thì các-hạ định làm gì tại-hạ ?

Lão «hừ» một tiếng, gằn giọng :

— Làm gì à ? ta sẽ xé xác mi ra !

Chu Sưởng nghiến răng, mím môi nói :

— Ngươi cứ việc động thủ đi, tại hạ quyết không chống lại !

http://tieulun.hopto.org

Nếu Chu-Sưởng không bị trúng phải «Thiên cương sát» của Ma-vương bế hảm công-lực, thì cứ nhờ vào nội nguyên chàng vừa được Tam-sát truyền cho cũng đủ chơi nhau với Bạch phán quan một chuyến, nhưng lúc này vũ công của chàng đã mất hết, sơ với những kẻ không biết vũ-nghệ cũng chẳng hơn gì.

Nếu Hồng-nương-tử chưa đi vội, hay hoặc chàng vào cốc sớm hơn chút nữa, thì tình thế chắc sẽ đổi khác.

Trong khi ấy thì «Bạch Phán quan» dần bước tiến lên giơ tay ra nắm lấy cánh tay Chu-Sưởng một cách rất dễ dàng, không hề tốn một chút hơi sức.

Chu-Sưởng đành nhắm mắt chờ chết, cam tâm phó mặc số mệnh không còn biết làm cách gì khác.

Một trong hai tên Hắc vũ sĩ lúc này mới lên tiếng !

— Bẩm Hộ-pháp, «Mặc phù chủ nhân» đã ra lệnh không được hại tính mạng của thằng bé này !

Chu-Sưởng chợt thấy động lòng, «Mặc-phù chủ nhân là ai? nếu bảo đó chính là thiếu-nữ Kỳ-Anh thì thật thâm ư vô lý, một người con gái yếu đuối như nàng, làm sao có thể khiếp-phục được bọn «Hắc-bảo» hung dữ như ác quỉ kia ? Nhất định «Mặc-phù chủ nhân» phải là bậc sư-tôn hoặc tôn-trưởng của nàng chớ không sai.

Bạch Phán quan trừng mắt nhìn tên Hắc võ sĩ, hỏi :

— Ra lệnh bao giờ ?

— Dạ, cũng mới đây !

— Nhưng, Bảo-chủ cũng vì việc ấy mà nổi cơn thịnh nộ. Ngài bắt bản toà phải lấy cho bằng được đầu thằng mọi con này, đem về cho Ngài.

— Nhưng...nhưng...

— Bản toà phải tuân theo lệnh của Bảo-chủ.

— Dạ !

Bạch phán-quan nhìn trừng trừng vào mặt Chu Sưởng, thốt nhiên cất giọng cười ha hả !

— Không ngờ thằng ranh con tàn phế này hồng dưng mất

hết công-lực, không biết nó bị thương về tay ai ? Bản toà cũng ngờ, không muốn hạ thủ.

Nói xong hắn nhấc bổng Chu-Sưởng lên, dang thẳng cánh tay ném chàng vào đám cự thạch, cách đấy chừng mấy trượng.

Chu-Sưởng hồn vía như bay ra khỏi thất khiếu, một cái ném ấy, đủ cho xương thịt chàng nát ra thành cám.

Sự thực lúc này không để cho chàng kịp suy nghĩ, thân mình đã như một mũi tên vuột khỏi dây cung, vùn vụt bay đi

— Ha, ha, ha ha !

Trong tiếng cười vang như lệnh vỡ, Chu-Sưởng chỉ cảm thấy thân mình lúc thì như vướng phải cái gì, lúc lại như chìm xuống, tựa hồ như có người đỡ, trong lúc thần trí hoảng hốt, chàng quay đầu nhìn lại, cái đập vào mắt chàng trước tiên, là khuôn mặt của một chàng trung niên văn-sĩ.

— Ơ ! (cái tiếng kêu kinh ngạc đó, hình như vừa thốt ra của miệng Bạch phán-quan.

Chu-Sưởng được đặt đứng xuống đất chàng định thần nhìn, lúc này mới nhận rõ người cứu mình là một gã đàn ông ngoài trạc trên dưới bốn mươi, ăn mặc theo lối văn sĩ, miệng hơi mỉm tìm, thái-độ có vẻ hoà ái dễ thân. Nhưng khi mắt chàng chạm xúc với hai luồng nhỡn tuyến của đối-phương, tự nhiên chàng cảm thấy rùng mình, ánh mắt của gã sắc như dao, tưởng như có thể nhìn thấu suốt cả ruột gan người ta.

Vậy gã là ai ? tự nhiên sao lại tới đây cứu chàng ?

Chu-Sưởng vừa toan lên tiếng cảm ơn cứu mạng, chợt đã thấy Bạch phán-quan hỏi to :

— Lâm tổng-quản cũng đến đây à ?

Ba chữ «Lâm Tổng-quản» lại làm cho Chu-Sưởng thất vọng. Hai phương rõ ràng là cùng một phe với nhau, xem chừng gã trung-niên văn-sĩ họ Lâm này đúng là Viên Tổng-quản của Bảo-bảo rồi, không còn nghi ngờ gì nữa. Câu nói của chàng vừa định thốt ra khỏi miệng ban nãy, giờ lại vội nuốt ngay vào trong họng.

Trung-niên văn-sĩ thủng thỉnh nói :

http://tieulun.hopto.org

— Đã có nhân vật «Thập bát thiên ma» xuất hiện ở vùng này, đó là một việc quan trọng, tại hạ đâu dám làm biếng, ngồi yên một chỗ !

Bạch Phán quan chỉ Chu Sưởng, nói :

— Còn thằng ranh con tàn phế này...

Trung niên văn sĩ giơ tay nói :

— May mà tại hạ tới đúng lúc. Bảo chủ muốn bắt sống gã, để thân hành tra hỏi lấy.

— À !

Chu Sưởng cảm thấy hơi thở như bị tắc nghẹn. «Hắc bảo chủ nhân» đã muốn tự tra hỏi lấy, may ra mình sẽ được chiêm ngưỡng phong thái của một tay cự phách thần bí đang làm rung động làng võ Trung nguyên, thật là cơ hội ngàn năm một thủa.

Trung niên văn sĩ lại nói !

— Đã điều tra được mục đích sự hiện diện của tụi «Thập bát Thiên ma» ở vùng này chưa ?

Bạch Phán quan lắc đầu đáp :

— Tuyệt không tìm thấy đầu mối gì hết !

— Bảo chủ dặn tại hạ chuyển đạt cho các hạ rõ là chúng ta phải hết sức giữ gìn, tránh đừng để xảy ra sự xung đột với bọn họ.

— Tuân lệnh !

— Còn thằng bé này, xin giao cho tại hạ.

— Xin Tổng quản cứ tùy tiện.

Trung niên văn sĩ cắp Chu Sưởng vào nách, rồi nhanh như một luồng điện bay vọt đi ngay.

Chu Sưởng không còn đủ thì giờ chống cự, đành chỉ lắng lặng mặc cho hắn muốn đem mình đi đâu thì đem chàng nghĩ bụng : «Nếu quả hắn định đưa mình về Hắc bảo, thì thật là Tái ông thất mã, trong cái rủi lại có cái may, mình sẽ thừa dịp đó xét xem Hắc bảo có thật là cừu gia của mình không». Kế đó chàng lại nghĩ tới hoàn cảnh của mình lúc này, thân đã bị

trúng « Thiên cương sát » Viên thuốc của Hồng nương tử đưa cho, chẳng qua cũng chỉ tạm thời sống được nửa tháng. Chợt giác lại thấy tuyệt vọng : thôi thì đằng nào cũng chỉ có một chết, đành là lại mang thêm một món nợ nhân tình của Hồng nương tử, không còn cách gì báo đáp !

Con đường trước mặt chỉ toàn những núi non hiểm trở, không gặp bóng một người nào.

Mãi tờ xế chiều, mới tới một tòa sơn trấn. Trung niên văn sĩ đặt Chu Sưởng xuống, hai người đi bộ vào trấn, tìm chỗ nghỉ ngơi.

Sơn trấn này rất phồn thịnh, náo nhiệt, nhà cửa san sát như bát úp, hàng hóa không thiếu thứ gì. Gã trung niên văn sĩ nhờ tên tiểu nhị ra chợ mua cho một bộ quần áo, rồi bảo Chu Sưởng thay bỏ bộ áo cũ đi.

Chu Sưởng mặc bộ áo mới vào, lập tức thằng bé xấu xí đổi lốt, biến thành một gã thư sinh quái dị.

Chu Sưởng cũng chẳng để ý gì cả.

Dụng ý gì của đối phương, chắc có lẽ chỉ cốt che mắt mọi người, hai người ăn mặc một lối, trong khi đi đường, ít bị người ta chú ý hơn.

Ăn uống, nghỉ ngơi xong, hai người sóng vai nhau bước khỏi trấn. Tướng mạo của Chu Sưởng làm cho những người qua đường đều trố mắt ra nhìn, rồi thì thào to nhỏ cùng Chu Sưởng vẫn tỉnh bơ như không biết.

Ra khỏi trấn, lại vẫn là con đường núi gập ghềnh hiểm trở.

Chu Sưởng lại bị Trung niên văn sĩ cắp đi như lúc nãy.

Trong khi đi đường, hắn hỏi Chu Sưởng :

— Tiểu huynh đệ nầy, tên thật của chú là gì ?

Chu Sưởng vẫn nhắc lại câu sáo củ :

— Khổ nhân nhi ! Không tên không họ

— Trông chú không phải là người sinh trưởng ở thôn

http://tieulun.hopto.org

— Tại sao vậy ?

— Cặp mắt và nước da của chú đã chứng tỏ chú xuất thân ở chỗ giàu sang, và đã luyện võ nghệ, lại thông minh hơn người, căn cốt rất tốt, bộ y phục cũ của chú, chỉ dành lừa được những kẽ tầm thường.

— Ừa !

Chu Sưởng cũng không muốn phân biện.

— Chú có vui lòng nói cho ta biết lai lịch của chú không ?

Chu Sưởng lắc đầu :

— Không thể nói được !

— Chú có biết chuyến này chú đi, vận mệnh sẽ ra sao không ?

Chu Sưởng cười khẩy :

— Đại khái đến chết là cùng chớ gì ?

— Chú kiêu ngạo quá ! nhưng cái tính ấy đối với chú không tốt chút nào hết. Trên đời này không có ai lại cố ý đi tìm cái chết bao giờ !

Trong thâm tâm Chu Sưởng phát ra một nụ cười đau đớn; chàng chỉ còn sống được có nửa tháng, dầu có muốn sống cũng không thể được nữa. Chàng chỉ lạnh lùng trả lời :

— Cũng có thể tại hạ ở ngoài lệ đó.

Trung niên văn sĩ ngửng mặt lên trời cười ha hả :

Chú hãy nói cho ta biết nguyên nhân nào đã khiến cho chú ra ngoài lệ đó ?

— Chu Sưởng lẳng lặng giây lâu, rồi thũng thỉnh đáp :

— Tại hạ không muốn trả lời câu hỏi ấy.

Gã văn sĩ đưa mắt nhìn chàng, chợt lại hỏi :

— Khi chú mới sinh ra, tướng mạo chắc hẳn không giống thế này ?

— Cố nhiên !

— Cứ xem những vết sẹo trên mặt chú, chỉ mới chừng độ một năm . . .

Chu Sưởng chợt rùng mình, gã Tổng quản họ Lâm này con mắt thật là tinh vi, sắc xảo, gã có thể nhận xét được cả từ chân tơ kẻ tóc, không cái gì có thể qua mắt lão được.

Chàng cười một cách đau khổ :

— Cũng có thể đúng như vậy !

— Tại sao chú bị mất hết công lực ?

— Tập nghệ không tinh !

— Chú bị thương bởi tay nào ?

Chu Sưởng vừa buột miệng định nói ra, chợt lại đổi ý lắc đầu :

— Tôi không rõ lai lịch của đối phương.

Trung niên văn sĩ vẫn không tha, cố hỏi cho kỳ được :

— Tại sao chú lại lần mò vào chốn thâm sơn cùng cốc này làm gì ? Chú cố ý tìm tới đây, hay chỉ là do sự tình cờ ?

Chu Sưởng thấy gã cứ hỏi lải nhải mãi, cũng có vẻ bực mình, cau mày nói :

— Có phải các hạ định lấy khẩu cung tại hạ đó chăng ?

Gã văn sĩ vỗ vai chàng, cười :

— Tiểu huynh đệ muốn hiểu thế nào cũng được !

— Xin miễn cho tại hạ khỏi trả lời !

— Tiểu huynh đệ không nên bướng bỉnh ! Nếu đứng trước tờ Báo chủ, mà chú cũng trả lời như vậy, thì có khác gì tự tìm cái chết...

Chu Sưởng lạnh lùng hỏi :

— Tại sao các hạ lại quan tâm đến sự sống chết của tiểu đệ như vậy ?

Gã văn sĩ tủm tỉm cười :

— Thôi được, chú đã không muốn trả lời thì thôi, cuộc nói chuyện của chúng ta đến đây kể như chấm rứt.

Buổi tối, hai người lại đi tới một sơn trấn, tới trước cửa trấn, gã trung niên văn sĩ đặt Chu Sưởng xuống đất, sóc lại mủ áo cho chỉnh tề rồi nói :

— Đêm nay chúng ta phải ngủ trọ ở đây, sáng mai đi sớm.

Chu Sưởng chỉ vâng dạ tuân theo. Hai người đưa nhau vào một tửu quán nhỏ ngay đầu trấn, gọi lấy rượu thịt ăn uống. Từ đó không ai nói với ai câu nào nữa.

http://tieulun.hopto.org

Trong quán lúc này đã đông nghẹt những người, ai trông thấy tướng mạo xấu xí kỳ dị của Chu Sưởng, cũng phải lấy làm kinh hãi.

Chu Sưởng ngoài mặt tuy vẫn làm bộ không thèm để ý, nhưng lúc này ngồi giữa đám đông người, thấy bao nhiêu cặp mắt cứ đổ dồn cả về phía mình, như xem một giống quái vật, thì cũng không tránh khỏi được sự bực mình.

— Hạt bí, hạt dưa, dâu phộng rang đây !

Một giọng rao hàng rè rè như ống bó rỉ từ ngoài cửa quán đưa vào tới chỗ khách ngồi uống rượu.

Chu Sưởng quay lại nhìn ra phía cửa, chỉ thấy một mụ đàn bà to béo phục phịch, tay xách một chiếc giỏ đan bằng tre, đang len lỏi đi qua các bàn rượu, tên tửu bảo đi theo phía sau, luôn mồm quát mắng :

— Đi đ ! đi ra chỗ khác ! ở đây không ai mua đâu, đừng làm rầy người ta !

— Mụ đàn bà vẫn lờ như không nghe tiếng, còn cố cất giọng gào thật to :

— Hạt bí, hạt dưa, dâu phộng..,

Gã trung niên văn sĩ thốt nhiên đưa tay ra vẫy :

— Hạt bí, hạt bí ! đem lại đây !

Mụ đàn bà lườm gã tửu bảo một cái, rồi lách mình qua các bàn rượu, thoăn thoắt bước về phía gã văn sĩ, vừa đi vừa hỏi :

— Lão gia muốn mua gì ạ ?

Chu Sưởng vừa nhìn rõ mặt mụ đàn bà, thốt nhiên quả tim đập thình thịch, suýt nữa buột miệng kêu lên, nhưng chỉ trong nháy mắt chàng chợt nghĩ ra, lại vội ghìm ngay lại được.

Thì ra mụ đàn bà ấy chính là Bạn đại nương, người mở tửu điếm ở thành Lợi xuyên ngày trước, vì cố cứu mình mà bị bọn người nhà Hắc bảo phóng hỏa thiêu trụi cả cơ nghiệp. Cũng may trời thương phật độ mụ vẫn chưa chết, nhưng sao lại lưu lạc đến đây ?

Cố nhiên là mụ không thể nhận ra Chu Sưởng được, vì diện mạo của chàng lúc này đã hoàn toàn đổi khác.

Nếu chàng cất tiếng hỏi thăm mụ, thì hành tung lập tức bị lộ ngay, không còn cách gì che đậy được nữa. Người cùng đi với chàng lại là viên Tổng quản của Hắc bảo, hậu quả sẽ tai hại thế nào, không cần phải hỏi cũng rõ.

Trung niên văn sĩ thò tay vào mình lấy ra một nắm bạc rồi miệng nói :

— Bốc cho ta một nắm để nhắm rượu, bao nhiêu cũng được. Tiền đây.

Mụ đàn bà nhìn nắm bạc vụn trong tay gã văn sĩ, ngần ngừ :

— Lão gia, tôi không có tiền trả lại...

— Khỏi trả lại, còn thừa thưởng cho mụ hết !

Mụ đàn bà hớn hở đáp :

— Đa tạ lão gia, lão gia nhân đức quá ! Trời thật độ cho lão gia đa phúc, đa thọ !

Miệng nói, tay vẫn luôn luôn thò vào trong giỏ bốc từng nắm hạt bí bỏ vào một chiếc khay con để trên bàn.

Chu Sưởng trong bụng rất lấy làm áy náy, thật ra cũng chỉ vì mình, mà Bạn đại nương phải lâm vào cái tình trạng khốn đốn như ngày nay, làm thế nào mà chuộc được cái lỗi ấy ?

Bạn đại nương không biết vì vô tình hay hữu ý, bất chợt đưa mắt nhìn Chu Sưởng, thốt nhiên mụ giật bắn người kêu lên một tiếng, bàn tay dời ra, hạt bí, hạt dưa bắn tung tóe cả xuống đất.

Hình như mụ cũng biết thế là thất lễ, vội khom lưng gật đầu chào Chu Sưởng, miệng lí nhí xin lỗi :

— Tiểu... tiểu phu nhân này tội thật đáng chết !

Trung niên văn sĩ ung dung nói :

Không sao, mụ đừng sợ, ông bạn đồng đạo nhỏ của ta vốn dĩ mặt mũi vẫn thế...

Mụ đàn bà vẫn tiếp tục bốc hạt bí bỏ lên bàn.

http://tieulun.hopto.org

Gã văn sĩ cau mày nói :

— Thôi, đủ rồi, sao mụ bốc nhiều thế ?

Mụ đàn bà cảm khích ứa nước mắt nói :

— Nhưng số tiền của lảo gia có thể mua nổi cả mười cái giỏ này.

— Ta đã nói là ta thưởng cả cho mụ cơ mà ! Không lẽ ta mang hạt bí đi đường ăn hay sao ?

— Lão gia thật là người tốt bụng...

Gã trung niên văn sĩ xua tay nói :

— Có gì mà đáng kể ? Nhưng ta khuyên mụ nên tìm đến những nơi đô thị lớn mà kiếm ăn, mới có hi vọng khá được, chứ ở cái thị trấn bé nhỏ này, thì làm sao đủ nuôi sống ?

Mụ đàn bà bùi ngùi nói :

— Lão nhân gia, tiểu phụ nhân này ở đây trước hết là mượn nghề này tìm kế mưu sinh, sau là cũng muốn nhân thể đó tìm tung tích đứa con trai bị thất lạc.

Chu Sưởng nghe mụ nói, trong bụng lại hơi sửng sốt, thèm chỗ chàng biết, thì Bạn đại nương có con cái gì đâu ? Và mụ cũng chưa hề lấy chồng nữa. Câu này chắc là mụ chỉ cố ý bịa ra, để cầu người ta thương xót...

Trung niên văn sĩ tinh tinh vốn trầm tĩnh lúc này cũng tỏ ra xúc động vội hỏi :

— Vậy ra mụ đang đi tìm đứa con bị thất lạc ?

— Dạ, lão nhân gia xét cho, đó chính là mệnh căn của tiểu phụ nhân này đó.

Nói đến đây mụ lại bùi ngùi như muốn khóc.

Chu Sưởng ngầm nghĩ cười thầm, Bạn đại nương đóng kịch thật khéo, mụ nói y như thật, nếu mụ biết người ngồi trước mặt mụ đây chính là kẻ thù đã làm cho cơ nghiệp mụ tan thành tro khói, thì không biết mụ sẽ có cảm tưởng thế nào ? Cứ xem cái cô gái lực của mụ hôm ném mình xuống địa thất, thân thủ không phải tầm thường, thì đủ biết không dễ nào mụ chịu cam tâm làm cái nghề buôn bán tầm thường này !

Trung niên văn sĩ vừa nghe mụ nói, vừa lơ đãng lấy ngón tay nhúng vào chén rượu cặn rồi viết chữ lên mặt bàn Chu Sưởng cũng không chú ý tới gã chợt lại nghe tiếng gã nói với mụ đàn bà :

— Vậy thì mụ là một con người mệnh khổ !

Mụ đàn bà sắc mặt rầu rĩ, nước mắt thốt nhiên chảy xuống lòng dòng nghẹn ngào nói :

— Ngài coi, tiểu phụ nhân này dù phải trải bao nhiêu gian khổ, cũng quyết không nản chí, vả khuyển tử không phải là người yếu tướng, chắc chắn nó vẫn còn sống ! Nếu quả, nó lại đồ sông đồ biển, chẳng may nó..có mệnh hệ nào, tiểu phụ nhân không tìm được người, tất cũng phải tìm cho bằng được cương cứng nó.

Trung niên văn sĩ hình như cũng cảm động lắm, nét mặt thoáng hiện vẻ buồn, thở dài một tiếng nói :

— Đáng thương, thật đáng thương ! Ta cũng cầu cho mụ người lành trời tựa, khiến cho mẹ con mụ lại được cốt nhục đoàn viên.

Chu Sưởng nghĩ thầm : thân làm một viên Tổng quản của Cái bảo, thì có khác gì ma vương uống máu người không tanh, bộ mặt giả đạo đức của hắn tuyệt khéo, mà tấn hài kịch của Bạn đại nương diễn cũng rất tài tình.

Mụ đàn bà kéo vạt áo lau nước mắt, rồi chắp tay nói :

— Tiểu phụ nhân xin cáo từ, đa tạ lão nhân gia ban thưởng !

Trung niên văn sĩ xua tay :

— Không có gì, hà tất mụ phải để ý.

Bạn đại nương quay mình đi thẳng ra cửa, giỏ hạt dưa của hắn vẫn còn nhiều, nhưng xem chừng mụ cũng không cần bán nữa.

Gã Trung niên văn sĩ ngây người nhìn theo mụ đàn bà đi khuất, rồi quay lại nói với Chu Sưởng :

— Tiểu huynh đệ, chúng ta ăn cơm cho xong đi, rồi còn

http://tieulun.hopto.org

lên đường cho sớm.

Chu Sưởng lúc này công lực đã mất hết, trong khi đi đường tuy nhờ được gã văn sĩ cắp vào nách, không phải đi bộ bước nào, nhưng cũng cảm thấy mỏi mệt khó chịu, nên khi nghe đối phương nói vậy, chàng vội buột miệng hỏi :

— Chúng mình phải đi suốt đêm hay sao ?

Gã văn sĩ gật đầu :

— Ừa...

— Thế là thế...

— Im mồm !

Chu Sưởng thở ra một hơi dài, nâng chén lên uống cạn, đoạn cắm đầu xuống và cơm.

Ăn cơm xong đã bắt đầu canh một, gã văn sĩ tính trả tiền hàng, rồi cầm tay Chu Sưởng ra khỏi cửa quán, nhằm phía cửa trấn bước đi.

Đi tới cuối phố, chỗ vắng vẻ không người, chợt thấy một gã mặc áo đen giắt hai con ngựa từ phía trước mặt đi lại.

Chu Sưởng còn đang ngơ ngác, đã thấy gã trung niên văn sĩ lên tiếng :

— Tiểu huynh đệ, phiền chú chịu khó một chút nhé !

Chu Sưởng còn chưa hiểu rõ ý đối phương muốn nói gì, đã thấy huyệt « hắc điểm » của mình bị tê cứng đi, rồi mê man không biết gì nữa.

Đến khi tỉnh dậy, chàng chỉ thấy khí lạnh buốt người, cơ hồ không sao chịu nổi. Trước mắt tối đen như mực, giơ bàn tay lên không trông rõ năm ngón. Chàng lấy tay sờ xung quanh mới biết là mình đang nằm trên một cái nền đá lạnh buốt.

Vậy thì đây là đâu ?

Không có lẽ mình đã được đưa vào Hắc bảo rồi chăng ?

Nếu quả đúng như vậy, thì đây là một gian nhà thuộc loại thạch lao ở trong Hắc bảo, không còn nghi ngờ gì nữa !

Chu Sưởng vừa bắn khoăn suy nghĩ, vừa chống tay ngồi nhỏm dậy.

Thốt nhiên...

Phía ngoài có tiếng gã trung niên văn sĩ nói nho nhỏ như vào tai chàng :

— Chú ý trả lời những câu hỏi của Bảo chủ.

Chu Sưởng chợt rùng mình, toàn thân lạnh toát, quả nhiên mình đã ở trong Hắc bảo. Nhưng sao lại tối như bưng lấy mà không còn trông thấy gì cả thế này ?

Bất giác chàng buột miệng hỏi :

— Đây là đâu ?

Lại nghe tiếng gã trung niên văn sĩ trả lời :

— Im, không được hỏi !

Kế đó chợt nghe có một giọng nói oang oang, làm cho tai ta khiếp đảm :

— Tên mi là gì ?

17— HẮC NGỤC VONG HỒN

Nghe giọng nói hách dịch oai nghiêm, tựa hồ như người chính là « Hắc bảo chủ nhân » một nhân vật thần bí mà Sưởng vẫn ao ước gặp mặt không sai.

Chàng ngần ngừ giây lát, rồi bằng giọng rắn rỏi trả lời :

— Khổ nhân nhi !

— Mi xuất thân từ đâu ?

— Chẳng xuất thân từ đâu cả !

Rồi im một lát, chợt lại nghe tiếng hỏi :

— Mi có quen với « Mặc phù chủ nhân » à ?

Chu Sưởng lại ngần ngừ một lát, rồi ấp úng đáp :

— Tôi chỉ... chỉ biết một vị cô nương, không biết đó có phải « Mặc phù chủ nhân » không ?

— Chiếc Mặc phù của nhà ngươi do đâu mà có ?

— Có người nhờ tại hạ giao trả cho vị cô nương ấy.

— Người nhờ mi đó là người thế nào ?

— Một gã thanh niên bị thương nặng sắp chết.

http://tieulun.hopto.org

—Tên gã là gì ?

— Tôi không biết !

— Có phải là một gã thư sinh mặc áo trắng, diện mạo thanh tú khôi ngô không ?

Chu Sưởng giật mình đánh thột một cái, vội lấy tay chặn lấy trái tim :

— Phải đó.

— Những câu mi nói hoàn toàn đúng sự thật cả chớ ?

— Nửa lời cũng không nói dối.

— Gã thư sinh áo trắng bị thương ở đâu ? bằng vật gì ?

— Điều ấy tại...tại hạ cũng không rõ lắm, chỉ thấy hắn máu me đầy mình, hơi thở chỉ còn thoi thóp, hình như sắp chết đến nơi.

Chu Sưởng ngoài miệng tuy hỏi đâu đáp đó, nhưng trong bụng lại nghĩ thầm : Tại sao đối phương lại quan tâm đến câu chuyện này một cách đặc biệt như vậy ? Chàng lại nhớ đến câu chuyện tên đầu mục Hắc võ sĩ «Thần nhỡn» Vương trung Cự sau khi đã do chiêu «Nhất kiếm chiêu hồn» nhận ra thân thế mình rồi, hắn liền thi hành cả hai phương pháp: vừa sẵng vừa ngọt, cố vặn hỏi cho kỳ được cảnh huống hiện tại của mình và cha mẹ mình. Cứ lý đó suy ra, thì kẻ thù của mình, chắc chắn tới chín phần mười là bọn «Hắc bảo» chớ không còn ai khác nữa.

Nghĩ đến đấy, cơn giận lại sôi lên sùng sục, lồng ngực nóng như lửa đốt. Chàng nghiến răng thầm nhủ : Ta chưa thể chết được ! Ta còn phải sống, sống để báo thù» !

Chàng lại chợt nghĩ đến hoàn cảnh hiện tại của mình, bất giác chua xót nghĩ thầm : «Sống ! cố nhiên ta còn cần sống, nhưng liệu có sống được không ?

Hồng nương tử tuy đã vì chàng mà đi cầu thuốc, nhưng lúc này chàng đã lọt vào tay bọn «Hắc bảo», công lực mất hết, dẫu có muốn thoát thân ra khỏi nơi đây, cũng khó ngang với lên thiên giới, còn nói gì đến chuyện báo thù ?

Nếu cứ âm thầm mà chịu chết ở trong gian hắc ngục này, dù muôn đời nghìn kiếp về sau, chắc chắn mình không thể nhắm mắt được !

— Vậy thì làm thế nào, làm cách nào để mà sống ? Chàng mỉm cười chua chát, tự nhủ : (Giờ chỉ còn một cách không cần lựa chọn thủ đoạn, cam tâm nhận giặc làm cha, bọn may...)

Còn đang suy nghĩ, chợt ai nghe tiếng Hắc bảo chủ nhân với đồng bọn :

— Thôi xong rồi, ta chỉ cần hỏi hắn có thế thôi !

Gã trung niên văn sĩ hỏi :

— Ta phải xử trí tên này thế nào, xin chủ nhân ban cho thị.

Hắc bảo chủ nhân lẳng lặng giây lâu rồi đáp :

— Thằng bé này biết nhiều quá, cứ chiếu lệ...

Sau tiếng « thằng bé này biết nhiều quá » ở cửa miệng bảo chủ nhân thốt ra, đủ hiểu lão cũng e ngại về chàng ít. Còn câu « cứ chiếu lệ » thì không cần phải nói cũng lão muốn giết chàng để diệt khẩu.

Chu Sưởng tình cấp trí sinh, vội nói to :

— Bảo chủ, tại hạ có lời giao ước với «Mặc phủ chủ nhân»

Hắc bảo chủ nhân « hừ » một tiếng, rồi hỏi :

— Cái gì ? mi vừa bảo mi có ước hẹn với « Mặc phủ chủ » à ?

— Dạ, đúng thế !

— Ước hẹn cái gì ?

— Ước hẹn sẽ gặp mặt, không gặp không được !

Chủ nhân Hắc bảo cười sặc !

— Hắc, hắc, hắc ! Nếu vậy thì ta e rằng mi phải lỗi hẹn mất!

Bảo chủ làm khó dễ với một tên vô danh tiểu tốt như làm gì ? Không có lý do...

Vừa nói đến đấy, Hắc bảo chủ nhân đã quát to :

— Cầm họng đi, ý ta đã quyết, mi có nói dài dòng nữa

http://tieulun.hopto.org

nữa cũng bằng thừa !

— Chu Sưởng mỉm mới nói :

— Thế nào «Mặc phù chủ nhân» cũng phải tìm cho bằng được tại hạ mới nghe.

— Tại sao thế ?

— Vì người ấy muốn nhờ tại hạ giúp cho một việc quan trọng.

Chu Sưởng không dám dùng chữ «cô ấy» hoặc «ông ấy» để chỉ «Mặc phù chủ nhân», vì cho tới lúc này, chàng vẫn chưa biết đích xác «Mặc phù chủ nhân» là trai hay gái. Cái gì y ngọc của chàng là do thiếu nữ Kỳ Anh tặng, nhưng Kỳ Anh chưa chắc đã phải là «Mặc phù chủ nhân». Chàng chỉ cần bịa ra một chuyện, mục đích là để kéo dài thời gian, trong khi đó may ra Hồng nương tử kịp tới cứu chàng cũng chưa biết chừng. Nếu chưa gặp mặt nàng, thì chàng dẫu chết, cũng không tài nào nhắm mắt được.

— Mặc phù chủ nhân nhờ mi làm việc gì mà quan trọng như vậy ?

— Muốn nhờ tại hạ đưa đi tìm di cốt của chàng thư sinh áo trắng.

— Di cốt ? Hừ, tại sao mi dám quả quyết là gã thư sinh ấy đã chết thật rồi ?

— Đó là một nơi thâm sơn cùng cốc, quanh năm không có vết chân người qua lại, làm sao hắn có thể sống được ? Khi tại hạ gặp hắn, hơi thở của hắn chỉ còn thoi thóp, giỏi lắm cũng chỉ sống được chừng nửa giờ nữa là cùng. Vì vậy nên tại hạ dám quyết rằng lúc này hắn chỉ còn lại bộ xương khô.

— A !

Yên lặng giây lát, kế lại nghe tiếng Hắc bảo chủ nhân nói:

— Việc chấp hành hãy tạm hoãn lại !

Sau câu nói đó, xung quanh lại lặng ngắt như tờ, trong bóng tối lại hồi phục cái không khí âm thầm lặng lẽ như cũ.

Chu Sưởng thở ra một hơi dài. Tâm trạng của chàng cũng âm nặng nề, giống hệt như cái quang cảnh trong toà thạch ở lúc ấy.

Chàng cố moi óc tìm trong trí nhớ xem vị trí của Hắc bảo âm ở nơi nào. Sau khi ra khỏi sơn trấn, lập tức chàng bị gã ông niên văn sĩ điểm ngay huyệt đạo, nên không sao nhận được phương hướng, nhưng cứ lấy lý mà suy ra, thì chỗ gặp người mặc áo đen giắt ngựa đi tới, tức là cửa chính đông của sơn trấn vậy thì quyết không khi nào họ lại quay trở vào trong trấn để rồi lại hướng về phía tây mà đi. Tất nhiên chỉ còn có ba lối, chính đông, đông bắc đông nam, trong ba ngã ấy không biết họ đi về ngả nào.

Từ lúc ăn cơm ở trong trấn, cho tới bây giờ, chàng vẫn chưa cảm thấy đói, khát, vậy thời cuộc hành trình có thể chưa vượt phạm vi một trăm dặm, cứ thế suy ra thì lúc này chàng vẫn ở trong vùng núi Kinh sơn mới đúng.

Ngồi một lúc lâu lâu, con mắt Chu Sưởng đã tập quen với bóng tối, có thể lờ mờ nhận thấy cảnh vật ở quanh mình. Thì ra gian thạch lao này, trên dưới bốn phía đều là vách đá, không một cái cửa sổ nào, lúc này là ban ngày hay ban đêm, không sao phân biệt được.

Thốt nhiên...

Bên tai chàng nổi lên mấy tiếng rên se sẽ.

Chu Sưởng giật mình, nghĩ thầm : không lẽ trong toà «Hắc ốc» tối như bưng lấy mắt thế này, ngoài chàng ra, còn có người khác nữa chăng ?

Chàng vừa nghĩ vừa mở mắt thật to, đăm đăm tìm trong xó thấy hình như có hai cái bóng đen lù lù nằm ở một góc chàng liền dón dén bước lại.

Khi tới gần hai cái bóng đen, chàng mới nhận ra là hai người nằm cuộn tròn trên mặt đất, chàng liền ngồi xuống, hỏi:

http://tieulun.hopto.org

— Bằng hữu là ai ?

Một trong hai cái bóng đen, chỉ hơi cọ quậy một chút rồi cất cái giọng yếu ớt của một người ốm nặng đã kiệt sức thều thào hỏi lại :

— Ngươi...ngươi là ai ?

Chu Sưởng ngẩn mặt ra một lát, rồi mới trả lời :

— Tôi là «Khổ nhân nhi» một đứa trẻ vô danh !

— Một đứa trẻ vô danh thì sao lại lọt vào đây được...

— Bây giờ chúng ta chưa cần phải tranh luận đến chuyện ấy vội, ông bạn hãy cho tôi biết : bạn là ai ?

— Bần tăng là Ngộ Linh tử ?

Chu Sưởng choáng người lên, ngồi chết sửng một lát, mới bỏi bằng một giọng run run :

— Ngộ Linh tử ? Trời ơi ! thế ra tiền bối chính là một trong ba vị «vũ lâm Tam tử» đó ?

Ngộ Linh tử thở dài :

— Đúng đó tiểu hữu ạ ! Ta nghe giọng nói của ngươi, thì hình như ngươi hãy còn ít tuổi lắm phải không ?

— Vãn bối chưa đầy hai chục...

— A !

— Còn vị này là...

— Thiên Huyền Tử !

Chu Sưởng giật bắn người lên như bị điện giật, chàng lặng hẳn người đi, không sao thốt được lên tiếng : hai người một tăng một đạo, uy danh chấn động vũ lâm, được cả hai phe hắc bạch hâm mộ kiêng nể, lại đã từng kẻ trước người sau muốn thu mình làm đồ đệ, nói rằng muốn tạo cho mình thành một đệ nhất cao thủ trong làng võ vậy, mà giờ đây ai ngờ họ đã biến thành hai vong hồn trong «Hắc ngục».

Ngoài ra, Thiên Huyền tử đối với mình lại còn có cái ơn tặng thuốc.

Chàng đã toan nói rõ lai lịch cho Ngộ Linh tử biết, nhưng nghĩ lại lại thấy không ổn, nếu chẳng may bị người trong

Hắc bảo nghe tiếng, thì hậu quả sẽ tai hại chưa biết thế nào mà lường. Chàng ngẫm nghĩ một lát, rồi ngẩng lên hỏi :

— Hai vị tiền bối tại sao lại lọt vào đây ?

Ngộ Linh tử không đáp, lại hỏi lại :

— Đây là đâu ?

Chu Sưởng ngạc nhiên hỏi :

— Ô hay ! Thế ra tiền bối cũng không biết đây là đâu ư?

— Ta không biết thật !

— Theo ý vãn bối đoán thì đây là một ngục tối trong Hắc bảo.

Ngộ Linh tử thốt kêu lên :

— A, Hắc bảo...

— Tiền bối có thể cho vãn bối biết những chuyện đã xảy được không ?

Ngộ linh tử trầm ngâm một lát, rồi bằng giọng khích ng ông nói :

— Tiểu thí chủ, nếu thí chủ sống mà ra khỏi nơi đây có thể giúp cho bần tăng một việc được không ?

Chu Sưởng khẳng khái đáp :

— Có thể được lắm chứ nhưng cái hy vọng thoát khỏi đây, nghe chừng mong manh lắm !

— Đó lại là chuyện khác bần tăng chỉ cần biết tiểu thí có vui lòng nhận lời giúp bần tăng hay không thôi !

— Bằng lòng !

Ngộ Linh tử chắp tay ngang ngực nói :

— A di đà Phật ! ngã Phật từ bi cứu độ cho tiểu thí chủ thoát khỏi...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Tiền bối muốn vãn bối làm việc gì, xin cứ cho biết.

— Tiểu thí chủ hãy bình tâm nghe bần tăng thuật qua câu chuyện.

— Vãn bối xin lắng tai.

— Trong giang hồ người ta đang đồn rầm lên rằng bần tăng cùng hữu Thiên Huyền tử đã sang nước Đại lý lấy được hộp

http://tieulun.hopto.org

«Ngọc hạp chân kinh» là một bảo vật truyền quốc...

— «Ngọc hạp chân kinh»?

— Phải, đó là một bộ kỳ thư của võ lâm !

— Rồi sau thế nào, xin đại sư cứ kể tiếp !

— Sự thực thì tuyệt đối không làm gì có chuyện ấy, những lời đồn đại trong giới giang hồ, quả là đáng sợ vì thế mà bọn bần tăng bị giá họa...

— Nhưng, công lực của hai vị tiền bối đâu phải tầm thường, có lẻ nào..

Ngộ Linh tử xua tay ngắt lời chàng nói tiếp :

— Vừa rồi tiểu thí chủ nói, bần tăng mới chợt nghĩ ra, kẻ ra tay lại chúng ta không ai khác, ngoài «Hắc bảo chủ nhân» !

— «Hắc bảo chủ nhân» công lực cao đến thế cơ à ?

— Không thể ước lượng được.

— Hợp cả công lực của hai vị tửu bối lại, mà còn không thể...

— Bần tăng và Thiên Huyền đạo hữu trước sau đều bị cướp vào đây.

Chu Sưởng đưa mắt nhìn Thiên Huyền tử từ nãy đến giờ vẫn nằm im như một xác chết, hỏi :

— Tại sao Thiên Huyền tiền bối vẫn nằm im không nhúc nhích ?

Ngộ Linh tử thở dài đáp :

— A di đà phật, Thiên Huyền đạo hữu sắp được tiếp dẫn...

Chu Sưởng kinh sợ vội hỏi :

— Thiên Huyền tiền bối tính mệnh nguy rồi sao ?

— A di đà Phật !

— Tại sao thế ?

— Bần tăng và Thiên Huyền đạo hữu công lực đã bị phế, chịu đủ mọi cực hình...

Chu Sưởng mím môi nghiến răng nói :

— Nếu phen này vãn bối may mắn được ra khỏi nơi đây,

uyện sẽ lấy máu rửa sạch «Hắc bảo» mới cam tâm !

Ngộ Linh tử lại niệm Phật hiệu rồi nói :

— Nhất niệm chứng quả, nhất niệm trầm luân, bần tăng nghiệt thật thâm trọng !

Chu Sưởng bị khích động đến nỗi toàn thân run lẩy bẩy, ng nhắc lại câu hỏi ban nảy :

— Tiền bối muốn sai vãn bối làm việc gì ạ ?

Ngộ Linh tử thở hổn hển một lát, rồi nói :

— Nếu tiểu thí chủ nhờ Trời Phật cứu độ thoát khỏi được kiếp này, thì xin vì bần tăng tìm hộ Không Không tử..

— Không Không Tử ? có phải vị tiền bối đứng đầu «Vũ Tam tử» không ?

— Đúng đấy ! Bần tăng và Thiên Huyền đạo hữu, tiếng được anh em võ lâm ghép ngang hàng với Không Không hủ, nhưng nếu đem công lực và tài trí so sánh với Người, thật là vạn phần không được một. Xin nhờ thí chủ chuyển bần tăng nói với Không Không thí chủ hộ cho rằng: Bần và Thiên Huyền đạo hữu, chỉ vì một chút ý nghĩ sai lầm, nỗi tạo thành lỗi lớn, bây giờ chúng tôi đành phải gánh hậu quả...

— Tiền bối làm sai lầm việc gì ?

— Bần tăng ngượng miệng không dám nói ra, sau này g Không thí chủ sẽ nói cho thí chủ rõ.

Chu Sưởng có vẻ bất nhẫn, nói :

— Tiền bối không nên quá tự trách mình !

— Xin tiểu thí chủ hãy nghe bần tăng nói nốt, à xin nói với Không Không thí chủ rằng : Bần tăng và Thiên Huyền hữu tuy không bàn với nhau mà cùng đồng một ý, chúng tìm được một gã hậu sinh căn cốt thật là kỳ tuyệt.

— A !

— Đó là một chàng thư sinh hay mặc áo bộ nho sinh

Chu Sưởng quả tim chợt như muốn nảy ra khỏi lồng ngực,

http://tieulun.hopto.org

chàng thư sinh áo trắng rõ ràng là mình rồi chớ còn ai vào đấy nữa ? Chàng vội hỏi :

— Một chàng thư sinh áo trắng ?

— Phải !

— Tên anh ta là gì ?

— Rất có thể là người vừa rồi tiểu thí chủ nói chuyện với Hắc bảo chủ nhân đó.

Nếu vậy thì có lẽ chàng thư sinh ấy là truyền nhân của hai vị đã lựa chọn ?

— Không phải, tuy bần tăng và Thiên Huyền đạo hữu đều muốn thế nhưng hắn ta đâu có chịu. Tuy nhiên căn cốt của hắn, ta dám đoan chắc rằng trên đời này chỉ có một không hai.

— Rất có thể lúc này người ấy đã dữ nhiều lành ít...

— Không, không ! nhất định không có chuyện ấy !

— Tiền bối nói thế là ý thế nào ?

— Bần tăng đã được học qua về thuật xem tướng, người thanh niên ấy quyết không thể chết non được, dù có gặp sự gì nguy hiểm, rồi cũng qua đi.

Chu Sưởng nghe nói trong bụng tuy ngầm kinh sợ, nhưng chàng cũng rất phục khoa tướng số của lão Hòa thượng, bèn cố ý hỏi :

— Tiền bối có dám quả quyết như vậy không ?

— Cố nhiên, nhà Phật đã răn không được nói dối, bần tăng đâu dám vọng ngôn !

— Còn việc gì nữa xin đại sư cứ nói nốt.

— Bần tăng muốn Không Không thí chủ tìm cho được chàng thanh niên ấy, để kết liễu một nhân quả kiếp trước.

Chu Sưởng ngơ ngác không hiểu, hỏi lại :

— Nhân quả kiếp trước là nhân quả gì ?

— Xin miễn cho bần tăng khỏi phải trả lời câu ấy. Việc mà bần tăng thỉnh cầu, tiểu thí chủ có thể giúp được chăng ?

— Nếu vãn bối còn có ngày được trông thấy ánh sáng

mặt trời, thì quyết thế nào cũng xin làm cho kỳ được.

— A di đà Phật, nếu vậy thì bần tăng xin đa tạ trước.

— Tiền bối đừng nói chuyện tạ ơn, đó chỉ là một việc nhỏ mọn, xá chi mà đáng kể ! Duy có điều rằng...

— Có điều gì xin thí chủ cứ cho biết.

— Chỉ sợ vãn bối không thể thực hành được lời hứa.

— Nghe giọng lưỡi của Hắc bảo chủ nhân vừa rồi, thì hình như hắn đã có ý giết tiểu thí chủ.

— Không phải vãn bối muốn nói về việc đó.

— Tiểu thí chủ nói vậy là ý thế nào ?

— Trong mình vãn bối đã trúng phải « Thiên cương sát » và « Thập bát thiên ma »...

— Thế nào ? tiểu thí chủ bị trúng « Thiên cương sát » ư ?

— Dạ phải. Vãn bối bị trúng « Thiên cương sát » của bọn ma, chỉ còn sống được mười mấy hôm nữa.

— Trời !... nếu vậy thì làm thế nào tiểu thí chủ tìm ngay được Không Không tử, ông ta sẽ có cách cứu được thí chủ. Thí chủ không cần phải yêu cầu, ông ta cũng sẽ gắng sức giúp đỡ...

Chu Sưởng cười một cách đau khổ :

— Bốn bể mênh mang, trong một thời gian ngắn biết đi đâu mà tìm được người ? Vả chăng thân mình còn bị giam cầm ngục tối này, chưa biết ngày nào ra thoát, còn nói chi đến chuyện chữa bệnh ?

Trầm ngâm một lát, chàng chợt nói sang chuyện khác.

— Vãn bối còn muốn thỉnh giáo tiền bối một điều :

— Điều gì ? tiểu thí chủ cứ nói.

— Tiền bối có biết người vẫn dùng sợi dây ngọc màu mực làm tín vật là ai không ?

Ngô Linh tử cau mày nói :

— Sợi dây ngọc màu xanh ! có phải là « Mặc phù chủ » mà tiểu thí chủ vừa nói ban nãy không ?

— Dạ, chính phải !

http://tieulun.hopto.org

— Uả, vừa rồi tiểu thí chủ chẳng nói...

Chu Sưởng vội ngắt lời :

— Vãn bối không dám xác định rằng người mình gặp có phải «Mặc phù chủ nhân» không, nên mới phải thỉnh giáo tiền bối.

Ngộ Linh tử ngẫm nghĩ một lát rồi lắc đầu :

— Bần tăng chưa từng nghe ai nói đến cái danh hiệu ấy bao giờ.

Giữa lúc ấy...

Chợt nghe trên nóc nhà lao có tiếng động «lạch sạch» Ngộ Linh tử vội nói :

— Im, có người đưa cơm tới.

Tức thì một luồng ánh sáng lờ mờ từ trên nóc nhà dọi xuống, phía trên mở ra một khoảng tròn, đường kính rộng độ một thước, từ lỗ hổng trông lên, thấy những tảng đá lợp trên nóc đều có tới ba thước bề dầy Chu Sưởng bất giác lạnh toát xương sống, tự nghĩ dù cho mình có bản lĩnh thông thiên, cũng khó lòng phá nổi nhà lao mà ra được.

Nhờ chút ánh sáng lờ mờ đó, Chu Sưởng mới nhìn rõ mặt mũi Ngộ Linh tử đang ngồi cạnh mình, nhưng lúc này diện mạo của ông ta đâu còn như trước nữa, thật là ba phần giống người, bảy phần giống quỉ. Nếu không phải hai người đã nói chuyện với nhau từ nãy đến giờ, mà chỉ nhìn diện mạo bề ngoài, thì chắc chắn Chu Sưởng không tài nào nhận ra được.

Lại ngó đến Thiên Huyền tử, bất giác chàng cũng động lòng ứa nước mắt, một vị lão đạo oai danh lừng lẫy một thời, mà giờ đây trông chẳng khác gì một kẻ hành khất chết đói nằm ở vệ đường, tấm áo bào bê bết những máu, chứng tỏ ông ta đã bị hành hạ một cách cực kỳ thảm khốc.

Còn Ngộ Linh tử thì cách giờ giải thoát chắc cũng không xa mấy nữa.

Từ cái khoảng trống trên nóc nhà, một chiếc giỏ tre đang được từ từ buông xuống trong giỏ có ba nắm cơm và một bình nước.

Ngộ Linh Tử cầm ba nắm cơm bỏ vào một cái bình không bên cạnh, chiếc giỏ từ từ kéo lên, tức thì trong nhà giam lại trở về bóng tối như cũ.

Chu Sưởng cặp mắt trợn trừng, tưởng như muốn rách cả hốc mắt, hậm hực nói :

— Thật chẳng khác gì một luyện ngục ở nhân gian !

Ngộ Linh tử thở dài, thều thào nói :

— Tiểu thí chủ xơi cơm nhé ?

— Đa tạ đại sư, vãn bối chưa thấy đói.

Chính giữa lúc ấy, từ trong một góc thạch lao có tiếng gã ngục quản họ Lâm đưa tới :

— Khổ nhân nhi, lại đây !

Chu Sưởng trong lòng hơi xúc động, thủng thỉnh bước tới nhưng không thấy ai cả. Tiếng nói vừa rồi chắc là do từ một cơ quan đặc biệt nào trong nhà giam phát ra.

— Cả gì thế ?

— Ta có mấy câu muốn hỏi tiểu huynh đệ.

— Vừa rồi hỏi khẩu cung thế còn chưa đủ sao ?

— Không, đây chỉ là chuyện riêng của ta thôi !

— Chuyện riêng ?

— Phải !

— Muốn hỏi gì cứ hỏi đi !

— Ban nãy ngươi nói chàng bạch y thư sinh bị tao ngộ như vậy có đúng thật không ?

Chu Sưởng thầm nghiến răng, đáp :

— Sao lại không đúng ? Mắt ta trông thấy dành dành mà !

— Tiểu huynh đệ cho rằng gã đã bị phơi thây trong miền hoang hoang rồi phải không ?

— Chắc chắn cũng không sai mấy !

— «Mặc phù chủ nhân» hẹn ngươi đưa đi tìm xác thật à ?

— Cố nhiên là thật !

— «Mặc phù chủ nhân» với gã Bạch y thư sinh có quan hệ với nhau thế nào ?

http://tieulun.hopto.org

— Điều ấy tại hạ làm sao mà biết được ?

— Lời nói của nhà ngươi tựa hồ không đúng sự thật ?

— Tin hay không tin là do các hạ.

Lắng lặng giây lâu, đối phương lại lên tiếng !

— Tiểu huynh đệ có biết «Mặc phủ chủ nhân» thân phận thế nào không ?

Chu Sưởng do dự một lát rồi trả lời :

— Không biết, các hạ có thể nói cho tại hạ rõ được không?

— Không thể nói được !

— Câu hỏi ấy hình như quá thừa...

— Ngươi có biết rằng nếu không vì cớ «Mặc phủ chủ nhân» thì ngươi chết đã lâu rồi không ?

— Điều ấy tại hạ đã biết.

— Ngươi và «Mặc phủ chủ nhân» hẹn nhau ở đâu ?

— Trọng cốc, nơi tại hạ bị bắt.

— Bao giờ ?

— Tại hạ bị khống chế đã mấy hôm rồi ?

— Hai ngày !

Vậy thì chỉ còn mười ba ngày nữa thôi. Cũng có thể đối phương đến sớm hơn chúng tôi hẹn với nhau trong vòng mười lăm ngày.

— Ngươi có thể nói cho ta biết tường tận hơn những chuyện gì có liên quan đến Bạch y thư sinh được không ?

18 — VE SẦU LỘT XÁC.

Nói đi nói lại, rút cục vẫn chỉ luẩn quẩn về thân thế của mình khi chưa bị tàn tật. Điều đó đủ chứng tỏ rằng đối phương chú trọng đến sự sống chết của mình như thế nào. Chu Sưởng vẫn thản nhiên, thủng thỉnh nói :

— Tại hạ biết được chỉ có bấy nhiêu...

— Đây là ta lấy tình riêng thỉnh cầu ngươi, sao ngươi không chịu nói ?

— Riệng hay công cũng thế thôi !

— Nhưng nếu ta bằng lòng cho ngươi đặt điều kiện thì sao?

Chu Sưởng chợt lại động lòng, gã trung niên văn sĩ này vì lại quan tâm đến sự sống chết mất còn của mình như ? Hắn là chức Tổng quản trong Hắc bảo, địa vị hiển hách ngang với Hắc bảo chủ nhân, mình thì lúc này chẳng khác nắm chốc thớt, sống chết ở trong tay đối phương, còn có kiện gì để trao đổi nữa ? Đây rõ ràng chỉ là một thủ đoạn bịp vả chăng sự thực cũng không thể cho phép mình phản được nữa. Nhưng đối phương đã nêu lên như thế, chi mình hãy tương kế tựu kế, giả vờ dò xem ý hắn thế nào mất gì đâu mà sợ !

Nghĩ vậy, chàng liền lạnh lùng hỏi :

— Điều kiện gì ?

— Ngươi có muốn sống không ?

— Cố nhiên, thường tình con người ta, ai mà không muốn !

— Vậy thì lấy ngay việc đó làm điều kiện có được không?

Trong óc Chu Sưởng chợt thoáng qua một ý nghĩ như chớp, sự thực không thể thay đổi được, dây chẳng qua là đối phương cốt lấy đó làm mồi nhử mình, hi vọng sẽ nói hết sự thực cho họ nghe. Tức như điều kiện có đẹp hơn nữa thì mình cũng không còn đủ thì giờ để mà xét.

Huống chi tự mình đã đưa cái danh nghĩa « Mặc phủ chủ » ra để làm cái bình phong che chở, thì biết đâu đối phương chẳng đưa chàng tới chỗ hẹn hò, với điều kiện là họ cho người đi theo giám sát. Nếu may mắn được gặp Hồng tử thì đại sự không còn gì đáng lo ngại nữa.

Nghĩ vậy, chàng bèn cố ý chép miệng mà rằng :

— Thật là đáng tiếc..!

Lâm Tổng quản vội hỏi :

— Sao lại đáng tiếc ? Đáng tiếc cái gì ?

— Đáng tiếc là tại hạ không thể sao tiếp nhận điều kiện

http://tieulun.hopto.org

lấy được.

— Tại sao ?

— Tại vì tại hạ không sao có thể dựng đứng nên những chuyện không có thực được.

Gã trung niên văn sĩ cười nói :

— Ta biết ý ngươi rồi, nhưng này Khổ nhân nhi, ngươi chớ quá đa nghi, điều kiện này tuyệt đối không phải là khuôn sáo, mà cũng không phải là nói dối...

— Cũng có thể !

— Quả đúng như vậy, không phải là « có thể », «có thiếc» gì hết, bỉ nhân xin lấy nhân cách bảo đảm với ngươi !

Chu Sưởng ngẫm nghĩ cười thầm : « Nhân cách thì có cái giá trị cóc khô gì ? Dẫu ngươi nói với đứa trẻ ba tuổi, nó cũng không thèm tin. Chàng điềm nhiên trả lời :

— Tại hạ chỉ đành vâng theo mệnh trời... Sự thực tại hạ chỉ biết có thể biết làm thế nào hơn được ?

Lâm Tổng quản lặng ngắt giây lâu, rồi lại lên tiếng :

— Vậy là câu chuyện trao đổi giữa chúng ta không thành rồi !

— Không thành !

— Ngươi phải biết rằng khi đưa ngươi tới chỗ hẹn với «Mặc phủ chủ nhân», người giám sát chính là ta !

— Ủa !

— Sự sống chết của ngươi, hoàn toàn do ta tác chủ !

Hết ngọt đến sẵng, hết sẵng đến ngọt, Chu Sưởng chỉ thở dài một tiếng, cố ý làm ra vẻ khổ sở nói :

— Tại hạ có phải là loài vô tri vô giác đâu mà không biết tham sống sợ chết ? Nhưng nếu không thể sống được thì cũng đành vậy, chớ biết làm thế nào ?

— Thôi, cuộc nói chuyện tới đây là hết. Ngươi cứ thong thả suy nghĩ cho kỹ đi. Có thế nào vài hôm nữa trả lời cho ta biết cũng được.

Tiếng nói im bặt, xem chừng đối phương đã đi khỏi. Chu

Sưởng ngồi tựa lưng vào vách đá, thù và hận đang cuồn cuộn chảy trong huyết quản, làm cho chàng như điên như cuồng. Cứ đem tất cả những khía cạnh tỉ mỉ ghép lại mà phán đoán, thì Hắc bảo chính là kẻ thù của mình, không còn hồ nghi gì nữa, nhưng lúc này mình đã thành ra miếng thịt nằm chốc trước của kẻ thù, họ muốn bầm mu n cắt tùy ý. Công lực đã mất, trong khi sự sống chết chưa biết thế nào, cho dẫu có gặp lòng nương tử, dã chắc đâu rằng có ta xin được thuốc ?

Trong một xó nhà khác, Ngô Linh Tử chợt cất tiếng nói, nghe giọng ông lúc này đã yếu quá rồi :

— Tiểu thi chủ, người nói chuyện với thi chủ vừa rồi là thế ?

— Hắn là một viên Tổng quản trong Hắc bảo, họ Lâm, còn tên thì vẫn hỏi chưa rõ

— Sao thi chủ không lợi dụng cơ hội mà chuồn đi ?

— Không thể được, tiền bối chưa rõ...

— Tiểu thi chủ mau lại đây, Thiên Huyền đạo hữu đã giải thoát rồi.

Chu Sưởng nghe nói giật bắn người lên, vội vàng dừng lại, run run hỏi :

— Thiên Huyền đạo trưởng tịch rồi ư ?

— Phải, người vừa tịch xong !

Tuy đó chỉ là kết quả ở trong ý liệu của mọi người, nhưng một vị kỳ nhân uy danh lừng lẫy trong làng võ đương thời gặp cái cảnh ngộ thê thảm thế này, ai không phải mủi lòng lệ ?

Chu Sưởng quì xuống lạy một lạy, vì người chết đối với mình có cái ơn tặng thuốc, nếu không có Thiên Huyền tử, rất khó chàng đã chết về tay «Lục Phán quan» từ lâu rồi.

Trong gian ngục tối lúc này có một người gần chết, một người sống, và một cái thi hài, không khí càng thêm bi thảm. Chu Sưởng thù hận đầy lòng, không sao nén nổi, chàng đưa tay đấm thùm thụp vào vách đá, vừa đấm vừa la hét om

http://tieulun.hopto.org

— Có người chết ! có người chết ! Mở cửa ra mau lên !

Ai ngờ chàng kêu như vậy, mà lập tức có ngay phản ứng, chỉ nghe tiếng ken két, rồi trên vách đá hiện ra một khung cửa nhỏ, phía trên có một vệt ánh sáng lờ mờ chiếu xuống, soi rõ những bực thang đá đi lên. Điều này đủ chứng tỏ rằng gian ngục tối này được xây ngầm ở dưới đất.

Hai tên đại hán mặc áo đen lù lù tiến vào, một trong hai tên hỏi :

— Kêu cái gì mà rầm lên thế ?

Chu Sưởng nghiến răng, nói như rít lên :

— Có người vừa chết, ta kêu các ngươi vào mà đem chôn, chớ kêu cái gì ?

— Ai chết đâu ?

Chu Sưởng trỏ vào thi hài Thiên Huyền Tử nói :

— Vị Đạo gia này.

Một tên áo đen khác bước lên mấy bước, nắm lay Thiên Huyền tử xem mạch, rồi bằng một giọng lạnh lùng, hắn nói :

— Chết sớm thì càng được siêu sinh sớm, làm cái gì mà phải om xòm lên như vậy ?

Rồi hắn ngửng lên bảo đồng bạn :

— Ngô tam chạy đi báo với Lâm Tổng quản, để ta ở đây canh chừng cho.

Gã áo đen vừa nói ban nãy, lập tức quay gót đi liền. Chỉ trong chốc lát, gã trung niên văn sĩ đã cùng hắn thủng thỉnh bước vào phòng giam.

Trước hết, gã văn sĩ cúi xuống lấy tay sờ vào ngực Thiên Huyền tử xem đã chết thật chưa, rồi đứng lên nhìn Ngô Linh tử nói :

— Hòa thượng coi đó, một người đã chết, thì bao nhiêu châu báu ngọc vàng đã ra công góp nhặt suốt một đời người, cũng đến vứt đi bằng hết, có dùng gì được đâu ? Sao ngươi không trông cái gương đó mà đưa hộp «Ngọc hạp chân kinh» ra, rồi cứ việc ung dung ra khỏi nơi đây mà tiêu dao tự tại, có

phải sướng thân không ?

Ngô Linh tử sẽ «chử» một tiếng, rồi bằng một giọng thều thào gần như hết hơi đáp :

— Bần tăng đã nói hết lời từ trước, sao các ngươi còn cứ mơ hồ ? «Ngọc hạp chân kinh» ở đâu ? Bần tăng làm gì có «Ngọc hạp chân kinh» ?

Trung niên văn sĩ không nói nữa, chỉ hất tay một cái, bảo hai tên đại hán áo đen đứng sau lưng rằng :

— Thôi các ngươi đem lão đạo sĩ này ra ngoài kia mà chôn đi !

— Tuân lệnh !

Gã Trung niên văn sĩ đưa mắt nhìn Chu Sưởng, rồi mới bước ra khỏi ngục.

Hai tên đại hán áo đen khom lưng tiễn Lâm Tổng quản ra, gã tên gọi Ngô Tam trong tay đã cầm sẵn một chiếc túi gai lớn, chúng xúm lại khiêng Thiên Huyền Tử ấn vào trong túi, không khác gì nhồi một món đồ vật.

Chu Sưởng mắt đỏ ngầu như miếng tiết, sẵng giọng hỏi :

— Các ngươi không kiếm được một cỗ quan tài hay sao ?

Ngô Tam cười hềnh hệch nói :

— Này chú nhỏ xấu như ma lem kia, đừng có phách lối nhé, ta chỉ sợ đến lượt chú, thì dẫu muốn cầu một cái túi gai như thế này, cũng chưa chắc đã có, đừng nói là quan tài !

Nói xong hắn phủi hai tay vào nhau, rồi đứng lên bảo đồng bọn :

— Trịnh Bất Cổ à, cái túi này hãy tạm để đây, chúng ta đi ăn cơm cho no bụng đã, lát nữa sẽ hay !

Tên kia gật đầu tỏ ý tán thành !

— Phải đấy, tớ cũng thấy đói bụng lắm rồi. Thôi đi !

Hai đứa song song bước ra khỏi ngục, tức thì cửa ngục đóng lại như cũ.

Ngô Linh tử thốt nhiên cố chống tay ngồi lên, cặp mắt sáng lạnh nhìn Chu Sưởng nói bằng một giọng run run :

http://tieulun.hopto.org

— Tiểu thi chủ, ngươi có cơ hội thoát thân rồi

Chu Sưởng ngạc nhiên vội hỏi :

— Đại sư nói sao ? Văn bối thoát thân bằng cách gì ?

Ngộ Linh Tử không trả lời câu ấy, vẫn tiếp tục như nói một mình :

— Việc này thật là.....là có Phật tổ độ trì, trời cho cơ hội..

— Đại sư nói thế nào, văn bối vẫn chưa nghe ra ?

— Đây là một phương pháp cầu sự sống trong cái chết..... nhưng mà, không biết tiểu thi chủ có chịu nghe theo kế hoạch của bần tăng không ?

— Xin đại sư cứ cho nghe !

— Tiểu thi chủ hãy tạm thay chỗ cho Thiện Huyền đạo hữu.

Chu Sưởng giật mình, nhưng chỉ trong phút chốc chàng đã nghĩ ngay ra, liền hỏi :

— Có phải ý tiền bối muốn văn bối nằm vào trong cái túi ấy, giả làm thi hài của Thiên Huyền đạo trưởng, để cho tụi kia đem đi chôn không ?

— Ừ đúng thế !

Chu Sưởng ngẫm nghĩ một lát, rồi lắc đầu :

— Không được làm như thế đối với người chết, thực là đại bất kính...

— Đến lúc này mà còn câu nệ tiểu tiết như vậy, chỉ là người ngu, thích đạo chẳng qua cũng cùng chung cõi rễ, trút bỏ được cái túi da dơ dáy ngày nào tức là giải thoát ngày ấy. Việc gì phải giữ kẽ quá thế ?

Chu Sưởng chợt thấy trong dạ bồn chồn, không sao tự chủ được, vội nói :

— Đành rằng vậy, nhưng làm sao che được mắt bọn ngục tốt ?

Ngộ Linh Tử ngẫm nghĩ một chút rồi nói :

— Cũng chẳng có gì là khó, trong nhà ngục tối như hũ nút thế này, vả chắc cũng không ai ngờ lại có thể xảy ra chuyện ấy, mà phải để ý khám xét kỹ lưỡng ? Tiểu thi chủ chỉ việc cởi

áo của mình mặc vào thi hài của Thiên Huyền đạo hữu, để ông nằm quay mặt vào vách, ưa hồ như người nằm ngủ, còn mình thì mặc bộ áo của ông ta rồi chui vào trong túi, thế là yên chuyện.

— Nhưng...

Ngộ Linh tử không để cho chàng nói dứt lời, vội tiếp :

— Trừ cơ hội này ra, thì không còn cách gì khác nữa tiểu thi chủ không nên bỏ phí lương cơ.

— Nhưng thoát khỏi nơi đây, rồi lại bị chôn sống, thì tình cảnh còn thê thảm hơn.

— Nếu đây không phải là chuyện cầu sống, mà lại là cầu chết, thì khi nào bần tăng lại xui dại ngươi...

— Tiền bối còn có diệu kế khác chăng ?

— Sự sống và sự chết đều chiếm một nửa, chỉ cần biết ngươi có dám mạo hiểm không thôi.

Chu Sưởng ngẫm nghĩ một chút, rồi quả quyết nói :

— Để cho kẻ thù mặc tình mổ xẻ, thì thà liều đi tìm sự sống trong cái chết còn hơn. Được rồi, văn bối xin vui lòng mạo hiểm.

Ngộ Linh tử gật gù nói !

— Tốt lắm, thế mới thực là con người phóng khoáng, thì giờ gấp lắm rồi, tiểu thi chủ hãy nghe ta nói...

— Văn bối xin cung kính nghe lời tiền bối dạy bảo.

— Bần tăng hồi nhỏ đi vân du sang Tây trúc, gặp một vị dật tôn kỳ nhân, tặng cho bần tăng một viên thuốc, gọi là «qui tức hoàn» ...

— Qui tức hoàn ?

— Phải, chắc từ xưa đến giờ tiểu thi chủ chưa từng nghe nói đến ? Từ bấy đến nay, bần tăng vẫn luôn luôn giắt ở trong mình. Viên thuốc này có cái công dụng là người uống thuốc, sẽ bị tắt thở trong mười hai tiếng đồng hồ, trong bề ngoài trông khác gì người chết, nhưng sau mười hai tiếng đồng hồ lại sống lại như thường.

— À, văn bối chỉ nghe nói về đại pháp «qui tức» chứ chưa từng nghe nói...

http://tieulun.hopto.org

— Thôi hãy bỏ chuyện ấy đi, bây giờ không còn thì giờ bàn chuyện phiếm nữa. Thế nào ? ngươi bằng lòng chứ ?

— Vãn bối xin tuân lệnh. Nhưng hiện giờ vãn bối đã mất hết công lực, dù cho có sống lại, cũng không thể đào đất mà chui ra được, như vậy thì so với người bị chôn sống cũng chẳng hơn gì...

— Vì thế mới gọi là mạo hiểm. Tuy nhiên theo ý bần tăng, thì bọn ngục tốt đem chôn người, chắc chúng cũng chỉ vùi đắp qua loa cho xong việc, như thế thì sự đào đất chui ra, cũng không lấy gì làm khó khăn lắm. Nếu may mắn chúng chỉ đem vứt ra ngoài rừng thì lại càng hay hơn nữa.

Nói xong, thò tay vào mình lấy một chiếc bình thủy tinh nhỏ xíu, dốc ra một viên thuốc lớn bằng mắt rồng, rồi nói tiếp:

— Mọi việc thu xếp xong xuôi, ngươi nhớ nuốt ngay viên thuốc này đi,

Chu Sưởng giơ tay đón lấy viên thuốc, trong bụng tự nhiên lại thấy bồi hồi xúc động, từ nhỏ đến giờ, chàng chưa bao giờ trải qua những giây phút hồi hộp như thế. Việc này không khác gì đem sinh mạng của mình ra mà đặt một canh bạc, sống chết toàn nhờ trời, không thể bằng vào tài năng, trí khôn mà quyết định. Nếu đối phương đào huyệt quá sâu, hoặc cẩn thận lấy đá đè lên, thì đời mình đành là đi đứt, không còn hi vọng gì nữa. Còn nếu họ quăng mình ra rừng thật, thì trong khi mình mê man tới mười hai tiếng đồng hồ, liệu có thoát khỏi nanh vuốt của loài lang sói hay không ?

Nhưng sau chàng lại nghĩ mình đã bị trúng phải « Thiên cương sát » của « Cuồng ma », dù nhờ được viên thuốc của Hồng nương tử có thể duy trì được ít lâu, nhưng bất quá cũng chỉ sống được hơn mười ngày nữa, tuy mình đã bịa ra một câu chuyện đánh lừa họ, để họ đưa mình tới chỗ hẹn với Hồng nương tử, biết đâu rằng từ nay đến ngày ấy lại không xảy ra sự gì bất trắc, chi bằng cứ thử mạo hiểm một chuyến xem sao, may ra thoát được cũng chưa biết chừng ?

— Trong bụng đã quả quyết, chàng bèn nói với Ngộ Linh Tử :

— Được, vãn bối xin tình nguyện mạo hiểm một phen.

— Tiểu thi chủ đừng quên những lời bần tăng ủy thác thế !

— Không khi nào vãn bối dám quên.

Chàng đã toan đem thân thế của mình nói thật hết cho Ngộ Linh tử nghe, nhưng rút cục chàng lại nén lại được, vì rừng có vách tai, nếu chẳng may câu chuyện của mình lọt vào tay đối phương, thì bao nhiêu tâm cơ mưu trí cũng bằng uổng cả.

Ngộ Linh tử thấy chàng vẫn ngồi trầm ngâm suy nghĩ, sốt ruột vội dục :

— Hài tử, mau sửa soạn đi, chúng sắp vào bây giờ !

Chu Sưởng cố ấn khởi tinh thần, đứng dậy mở chiếc túi của bé Thiên Huyền tử ra, đem vào một xó nhà, cởi áo của mình mặc vào cho ông ta, lại đặt ông nằm quay mặt vào vách, trông giống như người ngủ. Xong đâu đó chàng liền quỳ xuống lạy ba lễ, rồi đứng lên nói với Ngộ linh tử :

— Tiền bối, mọi việc đã xong xuôi cả rồi, còn phải làm gì nữa không ?

— Tốt lắm, bây giờ thì ngươi chui vào túi gai đi.

Chu Sưởng vừa toan chui vào túi, chợt lại nghĩ ra một việc, vội dừng lại nói :

— Tiền bối, trước kia vãn bối đã có lời hẹn với Mặc phù thần nhân, biết đâu người ấy chẳng cứu cho vãn bối thoát nạn. Vậy còn tiền bối, trừ cơ hội này ra, thì không còn có dịp nào khác nữa, vậy thì tiền bối nên thay Thiên Huyền đạo trưởng nằm vào trong này mới đúng.

— Hài tử, việc ấy quyết không thể được !

— Sao vậy ?

Ngộ Linh Tử thở dài :

— Một là bần tăng đã chót làm một việc lầm lẫn, không còn mặt nào trông thấy các bạn đồng đạo trong thiên hạ nữa ;

http://tieulun.hopto.org

thai là : hiện giờ công lực của bần tăng đã bị hủy, thân thể đã bị tàn phế, chỉ còn một chút hơi tàn, dù có thoát khỏi nơi đây, rồi cũng lại đến chết rấp chết rúi ở đâu bờ xó bụi nào đấy thôi. Ba là bần tăng chẳng gì cũng là một nhân vật trong «Vũ lâm tam tử», mà để cho một bọn vô danh tiểu tốt nó làm nhục, thì thà chết đi còn hơn...

— Nếu tiền bối ra thoát nơi đây, tất nhiên sẽ lại có ngày.

Ngộ Linh tử xua tay nói :

— Hài tử, khí huyết của ta đã khô kiệt, có sống chẳng qua cũng chỉ được hai ba ngày nữa là cùng, ngươi hà tất phải bận tâm...

— Tiền bối...

Ngộ Linh tử cau mặt, gắt :

— Ta nói thế là hết rồi, ngươi phải cấp tốc hành động ngay đi, đừng chần chừ nữa, mau lên :

Chu Sưởng không biết làm sao được, đành quì xuống lạy Ngộ Linh tử một lạy, vừa khóc vừa nói :

— Vãn bối xin tuân lệnh !

Rồi chàng đứng lên chui vào trong túi. Ngộ Linh tử vừa thở hổn hển vừa thắt lại miệng túi, xong rồi lại vỗ tay vào túi, nói :

— Hài tử, mau nuốt viên thuốc đi.

Chu Sưởng vâng lời, lấy viên thuốc ra nuốt ực vào cuống họng.

Mọi việc vừa xong, tiếng cánh cửa ngục lại ken két nổi lên, tiếng chân người dẫm xuống đất thình thịch. Chu Sưởng trí giác dần dần trở nên mơ hồ, rồi mê man không biết gì nữa.

xxx

Chợt một cơn đau dữ dội làm cho Chu Sưởng dần dần hồi tỉnh, chàng nhận thấy mình đang bị kéo lê trên mặt đất gập ghềnh lồi lõm, người bị lúc lắc va chạm vào những tảng đất rắn như đá, khắp mình đau đớn như dần, tưởng chừng các khớp xương sắp bị long ra.

Nhưng họ định đem mình đi đâu thế này ? Có lẽ họ định đem đi chôn chăng ?

Nếu quả thế thật, thì mình chỉ còn nước chờ chết, vì sức thuốc đã tan ra, một khi bị chôn xuống đất, thì làm sao không bị ngạt thở được ? Thế là mình bị chôn sống.

Nghĩ đến hai chữ « chôn sống », chàng lại thấy sợ toát mồ hôi, đó là một cách chết cực kỳ thảm khốc, trên thế gian này không còn cách chết nào ghê gớm hơn nữa.

Nhưng để ý nhận xét kỹ thì hình như lại không đúng.

Trong khi bị kéo đi, lúc thì nhanh, lúc thì chậm, có lúc dừng hẳn lại, như để nghỉ tay. Và cứ nghe hơi thở phì phò, đủ hiểu người kéo mình đi không phải là người có công lực.

Lấy lý mà suy ra, nếu hắn là người có công lực, thì hắn đã cắp mình vào nách mà mang đi, có phải đỡ tốn hơi sức bao nhiêu không ?

Chu Sưởng nghiến răng cố chịu nhịn đau không dám động cựa.

Không bao lâu, chiếc túi dừng lại, tức thì một mùi khăn khẳn như mùi thây chết xông thẳng vào mũi, khiến cho chàng ợm giọng, suýt nữa thì nôn ọc ra, tiếp theo đó lại nghe như có vật gì bò lên mình, hơi thở phì phò đập vào màng tai.

Chu Sưởng ở miền rừng núi đã lâu, cảnh huống trong rừng không lạ gì đối với chàng, tức thì một ý nghĩ đáng sợ hiện ra trong óc.

Hang sói !

Chàng đoán chắc là mình đã bị chó sói tha vào hang sói, vì tiếng phì phò đó là hơi thở của những con sói con.

Chàng sợ quá, co rúm cả người lại.

Tự nghĩ công lực của mình đã mất hết, trước sau gì rồi cũng đến phải rơi vào miệng sói, làm thế nào bây giờ ?

Chàng càng nghĩ càng thấy sợ, chân tay bủn rủn, hồn lên mây...

« Xoạt » miệng túi gai bị xé ra một lỗ hổng lớn một cái

http://tieulun.hopto.org

đầu sói sù sì những lông dập ngay vào ánh mắt chàng, rồi đến cái lưỡi đỏ như máu, hàm răng nhọn hoắt, nhìn thẳng vào chỗ miệng túi.

Sự sống chết chỉ cách nhau trong một tích tắc.

Một ý nghĩ liều mạng cầu sống chợt loé lên trong tri óc, chàng nhớ đến nửa thanh « thánh kiếm » giắt ở trong mình, đó là một món vũ khí duy nhất còn sót lại. chàng se sẽ rút ra, nhằm thẳng miệng con chó sói ráng sức bình sinh, đâm mạnh một nhát.

Một tiếng rú kinh hồn, nghe vang cả óc, khiến cho người nghe phải rợn tóc gáy.

Chu Sưởng nhắm chặt hai mắt lại, tự nghĩ : « Nếu nhát kiếm này không giết nổi con sói, thì nhất định mình phải chết. »

Những tiếng kêu gào, vật vã, nhào lộn thật là khủng khiếp kinh hồn.

Có đến một khắc đồng hồ, những tiếng ghê gớm đó mới hoàn toàn chấm rứt, chỉ còn nghe thấy hơi thở phều phào, cực kỳ nặng nhọc.

Chu Sưởng lúc này mới hoàn hồn, chẳng biết rằng nhát kiếm của mình đã thành công, chàng đã cướp lại được sinh mạng của mình ở trong tay thần chết.

Chàng thò đầu ra ngoài (ò xét. vừa đưa mắt nhìn, thốt bỗng rùng mình, xương sống lạnh toát, một con chó sói to như con trâu con nằm trong vũng máu, nhưng chưa chết hẳn, nửa thanh kiếm còn cắm trong miệng. một đầu đã thò ra ngoài cuống họng.

Hai con sói con xúm quanh bên cạnh, đang tham lam liếm những vệt máu của cha chúng.

Tình hình này chắc hẳn còn một con sói cái nữa cũng sắp trở về hang.

Chu Sưởng lập tức rụt đầu vào, lấy tay lần tháo sợi dây buộc ở miệng túi. rồi chui ra.

Hai con sói con thấy có vật lạ bên mình, liền nhe nanh giơ

vuốt, nhìn Chu Sưởng thị oai.

Chu Sưởng rút lưỡi kiếm cắm trong miệng con sói đực ra, giết chết luôn cả hai con sói con. Cái hang này nguyên là một hang động. do thiên nhiên tạo nên, bề sâu ước trên ba trượng. Trong động, xương trắng chất thành đống. có bộ đã khô rồi. có bộ hãy còn bốc ra những mùi hôi thối khó chịu, xung quanh vẫy những quần áo rách, vải rách. thấm thiết không nỡ nhìn.

Không lẽ những bộ hài cốt vừa mới vừa cũ này toàn là kiệt tác của «Hắc bảo» chăng ?

Nhớ đến Hắc bảo, chàng lại giật mình. không biết sau khi thấy mình mất tích thì họ sẽ có những hành động thế nào ?

Điều cần thiết hơn hết là mình phải cấp tốc dời ngay khỏi nơi đây vì loài chó sói dẫu đáng sợ, nhưng bọn người trong Hắc bảo còn đáng sợ hơn.

Nghĩ vậy, chàng liền đứng phắt dậy.

Thốt nhiên...

Chu Sưởng chợt nhận thấy trong đống xương trắng có một chiếc bình sứ nhỏ. Chàng hiếu kỳ cúi xuống nhặt lấy. Giờ cũng không còn thì giờ mở ra xem, cứ thế hấp tấp bước khỏi động.

Ra tới cửa động, chàng đưa mắt nhìn quanh.

Núi non rải rác, gai cỏ thành rừng. Chỗ này chỗ kia mồ mới, mả cũ, xương trắng khắp nơi, không một nấm mồ nào là được toàn vẹn khỏi đổ nát, đủ biết là lang sói ở đây hoành hành hung dữ. bới đất tìm xác chết để ăn.

Sào huyệt Hắc bảo có thể là ở quanh đâu đây ? Nhưng chàng đã hết sức mắt cố tìm xem có nhà cửa gì chăng, mà không thấy chi hết.

— A ! Lúc này chưa phải lúc đi tìm tung tích kẻ thù.

Nghĩ thế rồi, chàng vội vã phi bôn về phía núi non trùng điệp.

Chạy cuồng một hơi tới vài chục dặm thì người đã thấy mệt không chịu nổi, hai chưn, nhất là bên chưn trái như có từ chối không chịu làm việc nữa rồi.

http://tieulun.hopto.org

Trước mặt chàng bày ra những hòn núi với hang hốc bị gai, mây, chằng chịt che gần kín.

Biết rằng nơi đây ít ai dám tới, chàng liền cố gắng lết gót đi tới, tìm một nơi hết sức kín đáo và hiểm hóc rồi ngã mình xuống nằm nghỉ.

Tính về thời gian, lúc này có thể đã là giữa trưa ngày thứ nhì rồi.

Một lúc sau đã hết mệt, hết thở dốc rồi, chàng lần đem chiếc bình lấy được từ hang chó sói ra coi.

Trên bình hình như có khắc chữ rất nhỏ, phải hết sức mắt mới nhận ra ba chữ «Hồi Thiên Đan» lý tý như đầu con ruồi vậy.

— Hồi Thiên đan ! Hồi Thiên đan !

Chu Sưởng lẩm nhẩm nhắc đi nhắc lại ba chữ ấy rồi lại, nghĩ thầm :

— Đã kêu là «Hồi Thiên» thì phải là thứ thuốc hiếm có, là loại thuốc cải tử hồi sanh gì đó ? Chẳng rõ nó có giúp cho việc trừ khử độc «Thiên Cang Sát» của mình không?

Chu Sưởng mở nút bình dốc ra tay coi.

Ba viên thuốc xanh như màu ngọc thạch, lớn bằng hạt đậu lăn tròn trong bàn tay chàng, hương thơm xông lên ngào ngạt, điếng cả mũi.

Nghĩ đi nghĩ lại nhiều lần rồi, rút cuộc chàng ngửa cổ lên trời nhắm mắt nuốt đánh «ực».

Chỉ giây phút sau, từ bụng dưới bỗng sôi lên ùng ục, phảng phất như có lửa cháy âm ỷ, rồi cứ thế tăng dần nhiệt độ lên.

Toàn thân, trong ngoài, đều bị nóng bỏng...

19. MAY MẮN LẠI TỚI

Chu Sưởng nuốt ba viên thuốc rồi, chỉ một phút sau nghe rõ tiếng sôi lên ùng ục ở trong bụng, phảng phất như có lò than đương ngụt cháy, toàn thân như bị nung đốt, gân xương

co rụt rồi rần ra kêu răng rắc.

Bỗng «ộc ộc...»; máu từ cổ họng đưa lên trào ra miệng mũi, Chu Sưởng kinh hãi quá, la lên :

— Thế là tôi mạng !

Liền đó, chàng loạng choạng, quay người đi một vòng, té siểu xuống đất, thân mình co coắp, lăn đi, lộn lại, tay chưn quờ quạng, có sức ngồi lên không nổi, lại vật mình xuống liền vừa rên siết vừa thở hồn hển như đứt hơi.

Dần dần như kẻ bị kiệt hết sức, Chu Sưởng nằm thẳng đờ người ra, chân tay nằm nhũn không động cựa được nữa.

Chàng có một cảm giác kỳ lạ; — người chập chờn có lúc như trôi nổi trên mặt nước, vụt cái lại như bay giạt ở lưng chừng trời, phiêu phiêu theo gió. Lúc này thì đau đớn, khó chịu cứ tiêu tan dần dần, tuy nhiên tay chưn lại bắt đầu quờ quạng, chơi vơi như kẻ tập bơi lội dưới nước vậy.

— Chắc chắn là ta đã chết rồi ?

Bụng chàng tự hỏi thế, và chàng nghĩ rằng nếu quả thiệt mà mình đã chết rồi, thì cái chết kể cũng vi diệu, vì hồn mình đã lìa khỏi xác mà còn cứ phiêu phiêu khác nào cụm bông bay trước gió như thế này thì chẳng cũng thú lắm sao ?

Kỳ thực thì chỉ là một trạng thái thần trí mơ mòng, nửa như hôn mê, và cuối cùng Chu Sưởng chìm vào sự hoàn toàn bất tỉnh chẳng còn cảm giác gì nữa.

Chu Sưởng nằm lịm hẳn đi trong sự thần trí hôn trầm. Qua một thời gian rất lâu, thần trí dần dần trở lại, đau đớn khó chịu đều tiêu tan hết, chàng vươn vai, cử động tay chưn và cảm thấy hết sức thư khoái. Lập tức chàng thử vận khí hành huyết. Quả nhiên nội lực xung bái, mạnh như sức thủy triều dâng lên và không một huyệt đạo nào là không khai thông theo ý muốn.

— A ! (Chu Sưởng mừng quá reo lên).

Chẳng đứng phắt dậy, giơ chân múa tay một hồi hệt như kẻ điên múa ở giữa chợ vậy.

http://tieulun.hopto.org

— Hồi thiên đan ! A ! Hồi thiên đan giải trừ và cứu chữa được nội thương do «Thiên Cang sát» gây nên. Đó là một kỳ công không ngờ tới. Chủ nhân của thuốc «Hồi Thiên đan» bị chó sói ăn thịt, để lại bình thuốc, vô tình trung đã cứu mình thoát chết !

Chu Sưởng nhớ lại việc lão hòa thượng Ngộ Linh tử chết ở trong ngục :

— Ôi ! sao mà lão lại không may mắn đến thế !

Vừa than thở xong, thì bỗng có tiếng khẽ động cành lá, lập tức có hai cái bóng đen hiện ra ở phía trước.

— Hắc Võ sĩ !

Chu Sưởng nghĩ thầm trong bụng. Chàng gờm gờm theo dõi từng lời nói và động tác của họ.

Hai tên Hắc Võ sĩ vừa đi vừa nói cười với nhau. Một tên cười và bảo với tên kia :

— Thế nào ! Ta đã bảo có sai đâu. Cứ tiến vào trong vực núi tìm kiếm là...

Tên kia nói :

— Thì ta vẫn chịu phục c' ú là tay kinh nghiệm mà :

Tên nọ đắc ý, nhìn Chu Sưởng rồi gật đầu mà rằng :

— Chú nhỏ khá thiệt ! biết dùng cái mẹo «Ve sầu lột xác» để qua mắt tụi ta. Tụi ta đi tìm k ếm chú thực là hết sức cực nhọc, phải huy động tới hàng trăm người lục soát gắt gao trong phạm vi mấy chục dặm quanh đây. Giờ thì chú chịu khó đi theo các cha đây. He !

Chu Sưởng không nói nửa lời. Trong bụng chàng đã có chủ định rồi.

Đến lượt tên kia hất hàm nói :

— Chú nhỏ à ! Thiên hạ tuy rộng lớn, nhưng..không có chỗ nào để chú chuồn đâu. Có họa chắp cánh lên hẳn trên trời thì mới thoát.

Chu Sưởng lạnh lùng hỏi :

— Hai vị định làm gì ?

Tên nọ cười nhạt mà rằng :

— Chú nhỏ thọt kia ơi ! Còn phải vờ hỏi mà chi ? Cố nhiên là đem chú nhỏ về, phúc mệnh.

Chu Sưởng khẽ «Hừng» rồi nói :

— Thử ra tay coi ?

Cả hai tên võ sĩ cùng nói :

— A ! Thách các cha...hả ?

Cùng với tiếng «hả», cả hai cùng một lúc vươn thẳng tay nhảo tới liền.

Cả hai cùng yên chí rằng công lực của đối phương đã bị tiêu tan, hoặc ít nhất thì cũng bị khống chế, vì thế họ chẳng đề phòng gì cả.

«Pinh..Pinh» hai chưởng phát ra, liền đó là hai tiếng «Ối Ối» ! thất thanh la lên...Một bóng đen bị đánh tung lên bay đi xa tới ngoài ba trượng rồi rớt xuống đất đánh «huych» một tiếng.

Xương lồng ngực của hắn bị vỡ, miệng hộc máu tươi, hết nghề động cựa.

Còn một tên thì té siêu tại chỗ, máu từ mũi, miệng tuôn ra người không động cựa.

Với một công lực của «180 năm» lại thêm vào công phu võ ng ệ đã cao, thì sức hùng hậu khỏi phải nói cũng biết là ghê gớm vô cùng. Huống chi lại bất thần phát chưởng với uy lực kinh người thì hai tên võ sĩ cố nhiên là bị tử thương, không chống lại nổi.

Tên Hắc Võ sĩ bị té ngay tại chỗ, miệng lưỡi ngọng cứng lại, chỉ «a ! a ! » mấy tiếng không nói ra lời được.

Chu Sưởng thộp cổ lôi hắn ngồi dậy, đoạn gay gắt giọng mà rằng :

— Sào huyệt Hắc bảo hiện ở đâu ? Biết điều thì trả lời ngay không được hậm trẻ !

Miệng hắn vẫn trào máu ra, mắt giương lên nhìn, gân mặt, co giật, không trả lời.

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng điên tiết lên, một tay vặn trái cánh tay mặt của tên Hắc Võ sĩ, một tay rút gươm ra, quắc mắt thét to lên rằng:

Ngươi không trả lời thì ta sẽ cắt từng tấc thịt ngươi ra, muốn chết ngay cũng không được.

— Cứ việc cắt.

Hắn nghiến răng, nói giọng cả quyết không sợ.

Chu Sưởng gặng hỏi nữa :

— Ngươi nhất định không nói hả ? ,

— Không ! Không đời nào (Hắc hơi lắc đầu nói). Ngươi dù có chắp cánh bay cũng... không tài nào thoát khỏi bàn tay của bổn bảo !

«Soẹt» một tiếng tiếp theo là tiếng rú rùng rợn của tên Hắc Võ Sĩ. Ngực hắn bị Chu Sưởng vạch cho một nhát gươm, da thịt phanh ra trông thấy cả xương trắng hếu với máu tuôn ra sối sả. Nhưng hắn nghiến răng cố chịu đựng, mắt vẫn trừng lên đầy vẻ oán hận.

Chu Sưởng lại hỏi :

— Mày chịu nói chứ ?

Hắn vẫn giương mắt, lắc đầu :

— Không !

Hắn chỉ nói một tiếng «không» cộc lốc, đầy cả quyết, đầy cang cường bất khuất.

Chu Sưởng khẽ dùng sức vặn một cái.

«Rắc» một tiếng, lại một tiếng rú lên.

Cánh tay mặt tên Hắc Võ sĩ bị Chu Sưởng bẻ gãy rời chỗ khớp vai.

— Có nói không ?

Toàn thân hắn quằn quại, ưỡn lên ưỡn xuống rồi bỗng «oẹ» một tiếng, miệng hắn phun máu ra phè phè, người hắn mềm nhẽo, duỗi thẳng chưn ra.

Chu Sưởng kinh hãi rụng rời, vì chàng không hiểu tại sao hắn lại chết lẹ như thế ? Hắn chết bằng cách nào ? Quyết không phải vì bị bẻ gãy tay.

Đột nhiên có tiếng động rất khẽ...

Một bóng người đồng thời từ phía sau một gốc cây gần đó xuất hiện.

Chu Sưởng càng thêm kinh hãi. Chàng nhận ra người đó chính là họ Lâm, ăn vận lối văn sĩ, trạc độ trung tuần và là vị Tổng quản của Hắc bảo.

Chu Sưởng nghĩ thầm :

— Lẽ nào là tên Tổng quản lại hạ thủ giết một thủ hạ của mình ? Nguyên vì tên võ sĩ nọ đã cương quyết không chịu thổ lộ điều bí mật, thì gã cần gì phải giết đi cho diệt khẩu ? Đồng thời nếu Tổng quản đã hạ thủ bằng cách nào ? Cứ lấy khoảng cách xa mà xét, thì chỉ có cách dùng ám khí mà thôi. Nhưng ám khí mà không nghe thấy tiếng gió, cũng như không trông thấy lằn sáng tới, thì tài nghệ ấy quả thực là tuyệt nghệ kinh nhân.

Gã văn sĩ họ Lâm tiến thẳng tới trước mặt Chu Sưởng, đôi mắt gã loáng loáng như điện chăm chú nhìn chàng.

Bị gã nhìn đến ghê rợn cả người lên, Chu Sưởng không nhẫn nại được bèn hất hàm nói :

— Không ngờ rằng chúng ta lại gặp mặt lẹ thế.

Gã hơi giật mép, trầm giọng nói :

— Anh bạn à ! Anh bạn quả thực là chẳng tầm thường chút nào ? Bí mật thiệt !

— Đúng thế. Nói đúng lắm !

Gã nhếch tỷ mỏ, hơi cười :

— Vậy chúng ta có thể nói chuyện được chăng ?

— Có chuyện gì đáng nói ?

Sao lại không ?

Chu Sưởng nhớ lại mình đương giữ cái xác chết trong tay bỗng dưng buông ra. Cái xác rớt xuống đất đánh huych một tiếng rồi hất hàm hỏi :

— Các hạ đã giết hắn phải không ?

— Nếu ta giết, thì sao ?

Chu Sưởng lại hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Tại sao phải giết hắn ?

Gã vênh mặt, nói :

— Khỏi cần anh bạn phải hỏi ! Đương nhiên là có lý do, phải có lý do chứ !

Chu Sưởng lạnh cả người, vừa kinh hãi vừa khốn hoặc không hiểu ra sao. Vì nếu như đối phương hạ thủ đánh lén chàng như lối đó thì quả thực là chết không kịp ngáp, chết mà không kịp biết vì sao mà chết. Vả lại, tại sao gã đã không giết chàng, mà lại giết ngay thủ hạ của gã ?

Nghĩ vậy rồi, Chu Sưởng lạnh lùng hỏi :

— Có việc g . xin cứ nói đi ?

Vẫn giữ giọng trầm trầm, gã nói :

— Khu khu có ý muốn hiểu rõ lai lịch chính xác của anh bạn. Xin nói cho t iết ?

Không chút nghĩ ngợi, Chu Sưởng trả lời liền :

— Không thể được !

Gã hơi biến sắc mặt, ngẫm nghĩ một lúc, miệng mấp máy một hồi mới thành tiếng :

— Khu khu xin hỏi một câu khác. Yêu cầu anh bạn cứ sự thực trả lời cho ?

Chu Sưởng cười, nói :

— Có biết thì mớ i trả lời được. Và chăng có thể trả lờ được thì mới trả lời !

— Chàng thư sinh áo trắng, hiện giờ còn sống chăng ? Hoặc đã chết từ hồi nào ?

— Không thể nói cho Các hạ biết được !

Gã hơi cau mày nói :

— Anh bạn à ! Tình thế lúc này, anh bạn đã như cá nằm trong lưới, như vật ở trong bàn tay của bản bảo rồi đó ! Phải biết thế mới được.

Chu Sưởng vênh mặt nói :

— Chưa chắc ? Chớ nói khoác !

Gã nhấn mạnh từng tiếng :

— Khu khu chỉ phóng ra một ám hiệu thì anh bạn dù có ôm thổ cũng chẳng thoát !

Chu Sưởng chau mày, nghĩ một giây rồi hỏi :

— Vậy thì tại sao không phóng ám hiệu ra ? Còn chờ đợi nữa ?

Gã hơi nhướng lông mày lên một cái, đoạn giơ thẳng một ón tay rồi nói :

— Vì khu khu có ý muốn đem vấn đề «sống còn» của anh n để đổi lấy một lời nói thực của anh bạn !

Giữa lúc ấy, lại một bóng người hiện ra như ma.

Người đó chính là Thần nhãn Vương Trung Cự giữ chức u mục bọn Hắc Võ sĩ.

Vương Trung Cự đưa mắt quét lia một cái, chỉ tay vào hai xác chết rồi hỏi :

— Tổng quản à ! Đây là gã thọt đã hạ thủ sao ?

Gã văn sĩ chỉ «Hừ ! » một tiếng mà không trả lời.

Vương Trung Cự lại hỏi :

— Gã thọt oắt con ấy mà công lực cao siêu đến thế ư ? ực là không ngờ...không ngờ !

Gã văn sĩ lạnh lùng nói :

— Vư ng đầu mục nghĩ thế nào ?

— Gã thọt ấy, khi bị giam tù thì công lực đã mất hết rồi mà ? Sao lại ..

— Hoặc giả gã đã khôi phục lại sau đó ?

Vương Trung Cự lại hỏi :

— Vừa rồi, Tổng quản đã không kịp can thiệp cứu hai ười này sao ?

Gã văn sĩ hơi cau mày, nhưng lại bình tĩnh lại ngay, rồi m dài ói :

— Bản nhân tới nơi thì việc đã xong mất rồi !

Thần nhãn Vương Trung Cự, nhếch cái miệng như mỏ m kết, đôi mắt lồi dảo đi nháy lại nhiều lần, nhìn Chu ưng lại nhìn gã văn sĩ, tựa hồ bán tín bán nghi. Yên lặng

http://tieulun.hopto.org

một lúc, Vương Trung Cự mới cất giọng ám hiểm mà rằng :

— Sẽ diệu cổ gã thọt về để Bảo chủ đích thân tra khảo ? Hay là... thế nào.. nhỉ ?

Từ điệu bộ cho đến màu mè lối nói ấy, tỏ rõ ra rằng Vương Trung Cự đã nghe lỏm được ít nhiều những gì mà Chu Sưởng với gã Tổng quản nói với nhau vừa rồi, nếu không muốn nói chắc chắn là đã nghe lỏm được hết đầu đuôi câu chuyện.

Trên mặt gã văn sĩ lúc này thoáng hiện lên có sát khí. Nhưng chỉ là thoáng qua như cái chớp rồi biến mất ngay. Kế đó, gã văn sĩ trầm giọng nói :

— Vương Đầu mục nghĩ thế nào về việc này ? Xin cho biết ý kiến !

— Đâu dám ! Đâu dám ! Ty chức hoàn toàn chờ lệnh của Tổng quản để thi hành.

Gã văn sĩ nói :

— Vậy được ! Áp giải tên này đi ! Không được đối xử tàn nhẫn nếu gã không chống cự !

Vương Trung Cự « dạ » một tiếng, nhưng lại cố ý dềnh dàng, cúi xuống kiểm soát mình mẩy cái xác chết một cách khá kỹ lưỡng.

Giữa lúc đó, gã văn sĩ đột nhiên phất ống tay áo lên một cái...

... « Ối » ! một tiếng rú rùng rợn nổi lên, thân mình Thần nhãn Vương Trung Cự như bị sét đánh trúng, co rúm chưn tay, đổ ềnh ngay xuống, miệng ú ớ nói không thành tiếng :

— Mà ây,... mày... lại.. ?

Chu Sưởng rụng rời hết vía, bụng nghĩ :

— Uở lạ ! Gã này giữ chức Tổng quản cho Hắc bảo, vậy mà lại giết thủ hạ là người của Hắc bảo đi? Kỳ lạ hết chỗ nói.

Chu Sưởng đứng gần nên trông thấy rất rõ. Khi gã văn sĩ phất tay một cái thì một tia trắng như sợi chỉ bạc rất nhỏ được phóng ra. Tia ấy phóng đi không nghe có tiếng rít gió

cũng không có hương vị gì hết. Vậy thì đó là loại ám khí gì, hay là một loại công lực của một tà đạo nào đó ?

— Tại sao Các hạ lại giết người ấy ? (Chu Sưởng hiếu kỳ, buột miệng hỏi).

Trung niên Văn sĩ lạnh lùng nói :

— Chẳng có tại sao cả. Chỉ tại...chỉ tại hắn tự ý cầu lấy chết !

Chu Sưởng hỏi luôn :

— Các hạ không sợ luật pháp của Hắc bảo hay sao ?

Trung niên Văn sĩ hơi nhếch mép :

— Điều ấy anh bạn không nên hỏi đến.

Chu Sưởng lại hỏi :

— Các hạ còn điều gì chỉ giáo chăng ?

— Nói thiệt khỏi úp mở. Mong anh bạn cho biết về sự thật của chàng thư sinh áo trắng. Hiện giờ anh chàng ấy ra sao ?

Chu Sưởng hơi động tâm. Chàng ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi :

— Lập trường của Các hạ thế nào ? Hỏi là để hỏi cho Hắc bảo hay là vì việc riêng ?

— Việc riêng (gã văn sĩ xác định).

— Việc riêng thì được (Chu Sưởng gật đầu, nhưng lại hỏi nữa). Nhưng vì sao ? Nguyên nhân gì ?

Trung niên văn sĩ chép miệng nói :

— Anh bạn nè ! Nếu như khu khu muốn giết anh bạn, bất quá chỉ mất công phất tay một cái thôi.

— Vậy sao không phất tay đi ?

— Không giết, vì cần câu trả lời của anh bạn. Anh bạn hiểu chưa.

— Nếu như tại hạ không chịu nói ra ? (Chu Sưởng cố ý nói giọng ngang ngạnh).

— Thì...anh bạn sẽ làm bạn vĩnh viễn với ba cái xác chết này, chưa kể là nếu như người ta quả thiệt có linh hồn thì linh hồn anh bạn sẽ vô cùng đau khổ vì hối hận đã không nghe lời ta !

http://tieulun.hopto.org

— Thiệt vậy kia ư ? (Chu Sưởng ngẫm nghĩ một chút, lại hỏi) Tại sao không điệu cổ ta về trụ sở Hắc Bảo ?

Trung niên Văn sĩ khịt mũi rồi nói :

— Anh bạn hỏi vậy là thừa lời, quá thật thà ! Khu khu ngu ngốc đến đâu thì cũng không dại dột đến nỗi đem anh bạn về để rồi anh bạn nói toang cả sự thật vừa rồi ra. Dù có mọc được đầu lâu ra thì cũng không dám làm cái việc như tự thú ra ấy. Hiểu chưa?

Chu Sưởng nghi hoặc không đoán ra được gã Tổng quản này làm như vậy là có ý gì ? Duy có một điều chàng có thể nghĩ tới được, và cho là chắc chắn, là gã Tổng quản không trung thành với tụi Hắc bảo.

Có điều là gã Tổng quản cố hết cách truy hỏi tông tích chàng thư sinh áo trắng, tức là Chu Sưởng, vậy là có mục đích gì ? Ngay trước mắt đây, chỉ vì việc truy hỏi ấy, mà một lúc gã phải ra tay giết đến hai mạng người của Hắc bảo ? Thế là cái gì ?

Nghĩ vậy chàng gặng hỏi thêm :

— Các hạ cần phải giết ta đi, để diệt khẩu phải không ?

— Hẳn thế !

— Vậy thế mục đích của Các hạ là thế nào ?

— Anh bạn chỉ việc trả lời câu ta vừa hỏi. Chớ hỏi ta về mục đích !

— Xét vậy thì Các hạ hẳn là phải có quan hệ gì đó với anh chàng áo trắng ?

— Hẳn thế ! Trong làng võ lâm, nếu không là ân huệ thì là thù địch. Nguyên nhân quan hệ ở đó.

— Đó là một lối trả lời hàm hồ, khéo léo ! nước đôi !

— Anh bạn nên trả lời lẹ đi. Chớ uổng phí thời giờ vô ích. vì việc gấp lắm rồi..

Chu Sưởng cẩn thận, hỏi lại :

— Các hạ từng hứa rằng lấy sinh mạng của tại hạ đổi lấy một câu trả lời về hiện tình của chàng thư sinh áo dài trắng.

— Đúng thế ! Ta có hứa như thế ! Và nếu muốn ta phải nhắc lại câu đã hứa cũng được.

— Các hạ không sợ rằng thả ta ra, ta sẽ tiết lộ việc vừa rồi với người của Hắc bảo ?

Trung niên văn sĩ phì cười, nói :

— Ta không sợ điều ấy ! Vì lẽ anh bạn chỉ lo trốn lần còn chưa xong hả dám tìm đến với họ.

— Đó chính là điều mà ta không hiểu nổi ?

— Có gì mà khó hiểu ?

Chu Sưởng nhăn mặt, lắc đầu :

— Vì Các hạ là Tổng quản của Hắc bảo.

— Đó là một việc riêng biệt hẳn...

— Vậy ta có thể biết được mục đích của Các hạ chăng ?

— Không cần biết.

— Xin cho biết quý tánh, danh ?

— Ta là Hà Văn Tai.

Chu Sưởng cau mày ngẫm nghĩ một lúc lâu mới chép miệng mà rằng :

— Ta chỉ có thể trả lời Các hạ một câu thôi. Còn những điều khác không trả lời, Các hạ chớ hỏi nhiều ! Như thế chịu không ?

Trung niên văn sĩ gật đầu :

— Chịu, chịu !

— Vậy thì xin nghe đây. Ta nói rằng chàng thư sinh áo trắng ấy chưa chết, tức là hà hà... vẫn còn sống nhăn ra

— Sao ? chưa chết hả ?

— Đúng thế ! Vẫn sống !

Trung niên văn sĩ trố mắt hỏi :

— Thế ra trước kia toàn là nói bịa cả ?

Chu Sưởng nhún vai :

— Nửa nói thiệt, nửa bịa đặt.

— Ủa ! Thế nào là nửa thật, nửa bịa ?

Chu Sưởng phì cười :

http://tieulun.hopto.org

— Nói rằng anh chàng ấy bị thương, đó là nói thiệt. Còn như « sắp chết » là nói bịa !

Trung niên Văn sĩ hỏi :

— Vậy thế tông tích của anh chàng lúc này ra sao ?

Chu Sưởng lại nhún vai ;

— Úi ! Các hạ ước bẹn là chỉ hỏi có một việc « sống hay chết » thôi. Xin chớ hỏi hơn nữa.

Trung niên Văn sĩ gật đầu nói :

— Đúng thế ! Khu khu đã hứa thì không thất tín được. Có điều là...

— Có điều là... cái gì chứ ? (Chu Sưởng hỏi)

— Là... nếu như việc gì không dính líu đến anh chàng thư sinh áo trắng, thì có thể hỏi được chăng ?

— Điều ấy ư ? Có thể hỏi. Nhưng ta chỉ trả lời những gì xét ra nên trả lời thôi !

— Việc ước hội giữa anh bạn với chủ nhân của mãnh ngọc Hắc phù, phải chăng cũng là câu chuyện bịa đặt.

Chu Sưởng lặng ngắt, một lúc mới nói :

— Việc ấy a ? Cũng là nửa thiệt, nửa giả.

Trung niên văn sĩ lắc đầu, cau mày :

— Sao ? Cũng lại là nửa thật, nửa giả nữa ?

Chu Sưởng gật đầu :

— Ước hội là sự thiệt, còn đối tượng là... là chưa hẳn chắc

— Lúc đầu anh bạn đưa chiếc thẻ ra, phải chăng là để cầu thoát thân ?

Chu Sưởng cười mà rằng :

— Cầu sống là bản tánh của con người !

Trung niên Văn sĩ lại hỏi :

— Vậy thế anh bạn có ước hẹn sẽ gặp ai ?

Chu Sưởng nhún vai mà rằng :

— Điều ấy cũng không thể nói được. Xin lỗi !

— Anh bạn vẫn chuẩn bị để gặp gở chăng ?

— Hoặc giả thế.

Trung niên văn sĩ nghiêm giọng nói :

— Tốt hơn hết là anh bạn không nên đi, nghĩa là chẳng nên gặp.

Chu Sưởng nhếch một bên lông mày rồi hỏi :

— Nhưng...vì sao chứ ?

Vẫn giữ nét mặt nghiêm trọng, trung niên văn sĩ nói :

— Xin thành thực cảnh cáo để anh bạn biết mà đề phòng. Vì việc anh bạn chuồn khỏi nhà giam, Bảo chủ tức giận, đã phái toàn số các cao thủ của Hắc bảo đi lùng kiếm, với mệnh lệnh rất ngặt là phải bắt cho kỳ được anh bạn thì mới cam lòng. Ở địa điểm anh bạn ước hẹn gặp ai đó chắc là một số khá đông cao thủ của Hắc bảo, cũng đã sẵn sàng để «đón tiếp» anh bạn. Đồng thời, các thuộc hạ làm tai mắt trinh sát của Hắc bảo ở khắp nơi xa gần cũng đã nhận được lệnh điều tra, theo dõi tông tích con mồi, như thế tức là anh bạn bị bủa vây nghiêm mật, một bước đi cũng khó thoát khỏi con mắt với bàn tay tuỉ họ.

Những nghe nói mà cũng đủ rợn cả người lên rồi. Chu Sưởng nhận rằng gã trung niên văn sĩ đã nói sự thiệt chớ không phải là trò nạt. Chàng hỏi :

Nhưng chẳng lẽ tại hạ sẽ vĩnh viễn không đi đó đi đây sao?

— Vậy thì chỉ còn biết trông vào số mạng thôi !

Chu Sưởng bỗng hỏi :

— Xin cho biết tin tức về lão đạo sĩ bị giam trong ngục ra sao ?

Trung niên văn sĩ tỏ vẻ thương sót, chép miệng thở dài mà rằng :

— Chết rồi ! Sống làm sao nổi !

— Ủa ! Chết rồi sao ?

— Chết ngay sau khi anh bạn chuồn ra khỏi đây.

Chu Sưởng cảm thấy lòng chua xót. Chàng thầm khấn ở trong bụng rằng.

— Hai vị lão Tiền bối, chết có linh thiêng, xin chứng giám

http://tieulun.hopto.org

lòng này. Văn bối thề rằng sẽ báo thù cho hai vị!

Dù sao thì người cũng đã chết rồi. Chu Sưởng không hỏi thêm gì nữa. Chàng hỏi sang việc hiện giờ :

— Các hạ còn việc gì chỉ giáo chăng ?

Trung niên Văn sĩ khẽ gật đầu :

— Hiện tình thì anh bạn nên theo ta dặn là ngày thì ẩn mặt, đêm hãy ra đi, và đi về hướng bắc. Vì theo ta biết, hướng đó canh phòng không ngặt lắm, may ra thoát chăng ?

Hướng bắc ? Chính là trái hẳn với hương nam là nơi chàng ước hẹn với Hồng Nương tử.

Chu Sưởng tuy may nhờ lượm được bình thuốc Hồi thiên đan, giải được độc Thiên cang sát, khôi phục được công lực rồi, nhưng đã chót có ước hẹn thì không thể sai được.

Huống chi nàng vì chàng mà đi kiếm thuốc, đó là do hảo tâm. nếu như thất ước hẹn thì còn ra thể thống gì nữa, sau nà. còn mặt mũi nào dám nhìn ai nữa.

Chu Sưởng khó nghĩ quá, hết cau mày lại lắc đầu thở dài.

Trung niên văn sĩ dùng chưởng phong phá đất thành cái hố sâu, đoạn đem ba cái xác chết đặt vào rồi vùi lấp đi. Kế đó lại lấy cành lá khô phủ kín, che giấu vết tích đi. Xong rồi nhìn Chu Sưởng mà rằng :

— Anh bạn à ! Khu khu giữ lời hứa, xin mời anh bạn lên đường và chào tái kiến ! (dứt lời quay gót đi liền)

Chợt nhớ tới một việc. Chu Sưởng giơ tay vẫy và gọi :

— Các hạ ! Xin hãy ngừng bước... !

20— GIẤY HỒNG LÀM MAI

Trung niên Văn sĩ Hà văn Tai vừa quay gót đi, liền bị Chu Sưởng gọi giật trở lại :

— Xin hãy ngừng chân. Tại hạ có việc yêu cầu!

Hà Văn Tai quay lại hỏi :

— Anh bạn định hỏi gì nữa ?

Chu Sưởng nói :

— Không có việc gì phải hỏi cả ! Nhưng là một thỉnh cầu. Chẳng hay Các hạ có giúp cho không ?

— Tùy việc, có thể giúp thì mới giúp. Xin cứ nói ?

— Thi thể của Võ lâm Nhị tử, xin chôn lấp tử tế và lập cho một tấm bia «mộ chí» ?

Hà Văn Tai ngẫm nghĩ rồi nói :

— Chôn vùi thì được. Nhưng không thể lập mộ chí được ! Vì như thế...!

— Như thế thì có gì khó khăn chứ ?

Hà Văn Tai nhăn mặt, lắc đầu:

— Anh bạn thử nghĩ xem. Có hai điều không thể làm được : Một là vì những vụ giết người, và còn nhiều hành vi khác của Hắc bảo, đều triệt để giữ kín. Nếu lại lập mộ chí lên thì có khác gì tự họ lại công tội lỗi ra với thiên hạ ? Hai là muốn đắp mồ thì cũng phải lấy cớ là vì vấn đề vệ sinh thì mới được. Nếu như lại lập mộ chí thì khu khu đây sẽ bị họ ngờ vực, bị coi là có liên hệ gì với kẻ chết ! Vì thế, lời thỉnh cầu của anh bạn, chỉ có thể thực hiện được một nửa thôi. Xin anh bạn bằng lòng vậy.

Chu Sưởng ngẫm nghĩ một chút lại hỏi :

— Vậy thì làm một dấu hiệu để sau này dễ tìm nhận. Như thế có tiện chăng ?

— Dấu hiệu ấy thế nào?

— Thí dụ như đắp thành mồ thực vuông, hoặc trồng thêm một cây tùng, cây bách. miễn là để sau này dễ tìm ra khi có dịp qua lại nơi đó. Như vậy được chăng ?

Hà Văn Tai hỏi hỏi :

— Tại sao anh bạn lại tha thiết yêu cầu việc đó ? Bất quá người ta chết đi, được chôn vùi hẳn hoi, thế là vinh hạnh rồi !

Chu Sưởng nói :

— Đúng là tha thiết yêu cầu ! Vì lẽ hai vị Võ lâm Tiền bối đã cùng chung hoạn nạn với tại hạ, cùng ở tù vậy mà một

http://tieulun.hopto.org

mình tại hạ chưa chết. Chưa chết thì phải tưởng niệm người đã chết. Lý do là thế !

— Được lắm ! Khu khu đáp ứng điều yêu sách đó !

Vừa dứt lời thì loáng một cái, nhìn theo chỉ thấy như một cái bóng chạy dài, mờ dần ! Hà văn Tai đã biến mất dạng.

Chu Sưởng kiếm một chỗ hơi phẳng phiu, tạm ngồi rồi chìm đắm vào sự suy nghĩ :

— Hành vi của gã văn sĩ đứng tuổi Hà văn Tai này thực khiến cho người ta khó hiểu quá. Việc xảy ra vừa rồi, như giết mấy tên Hắc võ sĩ, thì rõ ràng gã không trung thành với tụi Hắc Bảo. Gã buông thả mình đi, càng tỏ rõ sự phản bội của gã. Nhưng tại sao gã cứ một mực dò hỏi về tin tức sống chết với hành tung của mình ? Riêng một việc gã đã giữ lời hứa buông thả mình ra, thì cũng đáng là võ sĩ !

Việc chàng ước hẹn gặp Hồng nương tử, thì phải đúng hẹn có mặt, đó là việc dĩ nhiên đi rồi. Cũng như việc Hắc bảo sẽ bố trí các cao thủ ở địa điểm chàng ước hẹn, cũng là việc dĩ nhiên phải có, để giám sát cả chàng lẫn Hồng nương tử, để rồi thộp cả hai một lúc.

— Chà ! (Chu Sưởng thở dài), những tay cao thủ như Hà Văn Tai thì Hắc Bảo chẳng thiếu chi người. Hiện giờ thì nội lực của mình đã tới một cực hạn rồi, nhưng còn phần võ thuật thì chưa đủ để chơi nhau với những tay cao siêu ấy được Lỡ ra một chút, sẽ ôm hận suốt đời...

... Ngộ Linh tử yêu cầu chuyển tin tức tới Không Không Tử. Tất nhiên là mình phải gặp mặt đưa tin. Không Không Tử không biết rằng mình lại chính là chàng thư sinh áo dài trắng. Nếu như mình vô ý để lộ tẩy ra, thì cái tin tức do Ngộ Linh Tử dặn miệng ấy sẽ thành vô dụng...

... Đến như khi phụ thân còn sống mà nói đến kẻ thù, nhưng không cho biết là ai, thì tới nay xét ra chính là Hắc bảo không còn ngờ gì nữa ! Nhưng Hắc Bảo có phải là hung thủ trong vụ thảm sát cả nhà mình không ? Việc này đòi hỏi phải

điều tra thêm một bước nữa. Mình đã gặp và bị bao nhiêu là bất ngờ rồi, thì việc điều tra của mình, khỏi phải nói ; — cũng biết là gặp nhiều khó khăn..

.....Lần này, một sự bất ngờ duy nhất xảy tới khiến cho mình thâu hoạch được chút kết quả, đó là việc mình đã hơi rõ trí sào huyệt của Hắc Bảo...

...Xét kỹ lại, muốn tra cứu vụ án đẫm máu của mình, thì là Văn Tài chính là một đầu mối rất có giá trị, cần thiết cho mình để từ đó mà lần tìm ra các đầu mối khác. Phải áp mẹo làm sao, khiến có thể nắm lấy mối liên lạc quan hệ với Hà văn Tai ?

. . . . . .

Khi mù mịt tỏa ra, màn đêm buông xuống. Nơi vực này đen lại như mực đến nỗi giơ bàn tay ra trước mặt cũng không nhìn thấy năm ngón.

Chu Sưởng chấn khởi tinh thần, chạy như bay ra phía ngoài vực sâu.

Trong phạm vi giới hạn kiểm soát của Hắc Bảo, chàng cố giữ sao cho khỏi bại lộ hành tích, vì thế càng phải liều đề phòng từng bước trên lối đi ra.

Qua một đêm tới sáng sớm, Chu Sưởng đã vượt được đoạn đường núi gần một trăm dặm.

Bắt đầu tiến gần vào một khu có người ở, Chu Sưởng cảm thấy lo ngại. Chàng nghĩ rằng :

— Trong thiên hạ, làm gì có người thứ hai nào mà lại có bộ mặt ma quỷ như mặt mình. Thiên hạ trông thấy mà sợ nôn, sợ hãi muốn chết được, thì đã đành rồi, — nhưng điều mình lo nhất là không thể qua mắt của bọn thủ hạ Hắc Bảo được. Với bộ mặt này, chỉ thoáng từ xa, họ đã nhận ra mình rồi !

Suy đi nghĩ lại mãi, cuối cùng Chu Sưởng quyết định thi hành lối «ban ngày thì nấp, đêm đến thì ra đi».

Chàng tới một tiệm bán đồ ăn ở gần núi, mua lương khô,

http://tieulun.hopto.org

lại tới tiệm bán đồ mặc, mua một bộ quần áo cũ. Vì khi ở trong nhà ngục, và trước khi lìa khỏi nơi ấy, thì Chu Sưởng đã lột bỏ áo quần ngoài đem mặc vào cho Thiên Huyền Tử. Lúc này chàng chỉ vận có một bộ đồ lót mình thôi, nên hết sức khó coi.

Mua được đồ mặc rồi, lập tức mặc vào người, và chỉ một hai phút sau, chàng lại nghiễm nhiên trở lại với lối ăn vận trước kia.

Chu Sưởng đã quyết định là bất kể mọi sự nguy hiểm, sẽ tìm gặp Hồng nương tử theo như đã ước hẹn.

Chàng đã tính trên đầu ngón tay là kỳ hạn gặp gỡ còn khá đủ để ung dung trên độ đường tới địa điểm. . . . . .

Một hôm, còn cách kỳ hẹn hai ngày Chu Sưởng đã đi tới gần địa điểm ấy. Trước hết chàng tìm đến một nơi khá cao để ẩn mình và quan sát có gì lạ. Từ nơi đây, chàng có thể nhìn rộng ra chung quanh tứ bề được.

Nấp yên một chỗ, quan sát hết gần nửa ngày rồi mà không thấy có triệu chứng gì khác lạ. Chu Sưởng liền lợi dụng địa thế kín đáo lặng lẽ lần mò vào sâu trong vùng vực núi.

Trên đường đi, tuyệt nhiên không thấy động tĩnh gì hết, chàng cứ lủi thủi tiến bước.

— Tụi Hắc bảo thì cố nhiên là đương theo dõi ta (Chu Sưởng nghĩ thầm)

Chính vì nghĩ như vậy mà cảnh vật càng yên lặng thì chàng lại càng cảm thấy như có một áp lực vô hình, nhưng rất nặng nề, đè ép lên người.

Thế rồi ngôi nhà bằng đá mà trước đây không bao lâu tụi Cửu Địa Sát dùng làm sào huyệt, đã thấp thoáng hiện ra dưới tầm mắt.

Chu Sưởng càng hết sức trận trọng, ngừng bước lại ở một khoảng rừng nhỏ gần đó, lắng tai nghe ngóng, đưa mắt nhận xét. Một hồi lâu, yên lặng vẫn hoàn yên lặng, Chu Sưởng bèn đi vòng lối ven rừng rồi tiến bẩn vào chỗ gian nhà đá.

Hết thảy đều y hệt như khi chàng lìa khỏi đây, duy chỉ trong gian nhà thì hơi ẩm thấp với hơi mốc xông lên làm ngứa cả mũi.

Nhìn chín chiếc ghế bỏ không ở gian phòng, Chu Sưởng sinh ra muôn vàn mối cảm thương, bùi ngùi :

— A ! Chín tay Địa sát, ai mà cũng phải khiếp hãi dù là mới chỉ nhắc đến tên thôi, — trước kia oanh liệt cả một thời, — mà nay thì đâu ?

Chàng đi quanh các gian nhà đá, quan sát một lượt, vẫn chẳng thấy có gì đáng để ý cả, khiến càng thêm phân vân, ngó vực :

— Tụi Hắc Bảo chẳng lẽ lại không phái các tay cao cường tới dinh nấp, tra xét nơi đây. Không thể tin rằng tụi họ đã dinh chỉ việc truy tầm, theo dõi mình ?

Nhưng còn một giả thiết nữa là hoặc giả đối phương chưa kịp phái người tới chăng ?...

...Chu Sưởng quay trở về tới gian nhà chính, chợt nhớ đến phía sau nhà còn có một cái hang ăn sâu vào trong núi :

— A ! nơi đó chẳng phải là một chỗ ẩn nấp kín đáo sao ? Mình đã mua lương khô đem theo thì có thể ở đó vài bữa, chẳng phải lo đói !

Nghĩ vậy, Chu Sưởng đi kiếm một cái bình, chứa đầy nước vào, xong rồi đi về phía sau gian nhà.

Đi tới gần chỗ hang đá, Chu Sưởng đưa mắt nhận xét gần xa, bỗng giật mình lên : Trên mặt đất, ở phía bên trái, nằm ngổn ngang sáu cái xác người đều vận màu đen với một tấm vải choàng che gió cũng màu đen. Chỉ thoáng nhìn cũng biết họ là tụi người của Hắc Bảo.

Chu Sưởng tiến lại coi, nhận ra người nào người nấy, trên chỏ giữa lông mày đều in một dấu đỏ bằng hột đậu.

— Phi chỉ lưu ngân !

Chu Sưởng vừa mừng vừa kinh hãi. Hồng Nương tử quả nhiên đã y hẹn tới đây.

http://tieulun.hopto.org

Chàng đứng ngẩn người ra chờ đợi. Ước nửa giờ sau, vẫn chẳng nghe thấy « Hồng nương tử » lên tiếng gì hết.

Phải chăng nàng đã dời khỏi đây rồi ? (Chu Sưởng lẩm nhẩm tự hỏi). Hai bên ước hẹn trong khoảng mười ăm ngày, nay còn hai ngày nữa mới mãn hạn. Vậy mà sao nàng đã dời khỏi đây quá sớm như th ?

Chàng nghĩ ra mấy trường hợp có thể đã sảy tới :

— Có thể vì nàng không kiếm được thuốc ? Nhưng dù là không có thuốc thì cũng phải đợi ở đây, hoặc ít nhất cũng ghi lại ám hiệu gì để báo cho mình biết chứ ?

— Hoặc giả có nàng tính lộn ngày ? rồi lại nghĩ là mình sai hẹn nên mới giận mà bỏ đi ?

Hoặc giả đã sảy ra sự gì bất ngờ ?

Bấy nhiêu giả thiết được nêu ra, đều có lý phần nào thôi!

— Xét lại, thì sự ước hẹn này do chính mình đưa ra, hẹn rằng sẽ đợi nàng ở nơi đây. Vậy thì mình cứ đợi chăng ? Hay là bỏ đi ?

Cuối cùng, nhận định rằng vì chưa quá kỳ hạn, chàng phải ở lại hai ngày đúng như lời hẹn rồi mới đi đâu thì đi.

Chu Sưởng nghĩ kỹ rồi tiếp tục tiến bước đi về phía giàu nhà đá.

Đường lối đã thuộc nút bấm cũng biết rõ rồi, Chu Sưởng chẳng khó khăn gì đã mở được cửa hang ra.

Bỗng một sự đại bất ngờ đã sảy tới !

Số là cửa hang vừa mở ra, Chu Sưởng vừa tiến vào thì có tiếng người từ trong hỏi :

— Ai đó ?

Chẳng rụng rời hết vía lùi lại một bước, vì nhận ra là tiếng nói một thiếu nữ ?

Nhờ ánh sáng lọt vô hang, Chu Sưởng chấn tĩnh trở lại, định thần ngó vào. Chàng lại giật mình đánh thót một cái nhận ra bóng dáng một nàng ăn vận màu hồng. Cô nàng chính là Hác Cung Hoa !

Trời đất, quỉ thần ! Hác Cung Hoa mà lại ở trong hang đá này thì thật là một việc không ngờ đến nỗi khiến Chu Sưởng phát sợ ớn xương sống lên !

— Cô nương là ...

Chu Sưởng cơ hồ buột miệng kêu tên «Hác Cung Hoa» lên. Cũng may là chàng kịp thời «thắng» gấp lại, khi nhớ rằng mình không thể để lộ tung tích, và cũng không thể để cho nàng biết hiện giờ cái mặt mình nó đã biến thành ra ma mọi, quỷ quái rồi.

Hác Cung Hoa lên tiếng hỏi tiếp :

— Có phải là..Khổ Nhân nhi đấy không ?

Chu Sưởng lại giật mình, vội hỏi :

— Cô nương...sao biết là...?

— Thiếu hiệp có ước hẹn gì đó để gặp Hồng Nương Tử ở đây mà ?

— Đúng thế ! Chẳng hay..?

— Hãy đó đây đã. Đóng cửa hang lại đã.

Tiếng nàng nhỏ nhẹ, tưởng chừng có thể thấm nhỏ cả đá, dung mạo lại đẹp như thiên tiên, khiến một tay sắt đá tâm tràng như Chu Sưởng cũng phải ngây ngất hồi hộp.

Thấy chàng đứng ngẩn ra đó, cô nàng áo màu hồng lại thúc giục :

— Vô đây nói chuyện, chẳng cũng tiện sao ?

Chu Sưởng đưa mắt nhận xét khắp xung quanh, trên dưới bên trong hang đá một lượt, đoạn tiến vào trong, bấm nút đóng cửa hang lại.

Trong hang tối đen như mực. Chu Sưởng đứng chặn nơi cửa hang chớ không tiến hẳn vào trong sâu.

Bao nhiêu ngờ vực nảy ra ở trong đầu óc, khiến chàng luẩn trí, không biết lúc này phải nên như thế nào ? Và bắt đầu nên hỏi cô nàng như thế nào ?

Một phút sau, mắt chàng đã quen với chỗ tối và đã nhận ra các sự vật. Chàng thấy đôi mắt Hác Cung Hoa đương thò lò

http://tieulun.hopto.org

ra nhìn về phía chàng đứng.

Chu Sưởng bèn cố ý làm như không nhận biết ra nàng và hỏi :

— Xin cho biết phải xưng hô với cô nương như thế nào?

— Ta là Hác Cung Hoa ! (nàng trả lời)

— A ! Tại sao Hác cô nương lại...tới đây ? Cô nương sao lại ở trong hang này ?

Cô nàng nói

— Hãy ngồi xuống đã. Thung dung nói chuyện mà !

Chu Sưởng hồi hộp, chỉ khẽ trả lời bằng một tiếng «được» ! rồi ngồi ngay xuống tại chỗ.

Hác Cung Hoa cất giọng bi thảm, nói :

— Lúc đó ta đương quanh quẩn ở vùng xung quanh khu vực này, và bị kẻ thù truy kích.

— Tụi họ là người của Hắc Bảo..chứ gì ?

— Ý ! Sao thiếu hiệp biết ?

Biết rằng mình chót lỡ lời, nhưng lẹ trí, chàng vội tìm câu giải thích :

– Nhân vì tại hạ thấy nơi ngoài hàng có một số thây người ăn vận đồ đen, cho nên đoán ra như vậy !

— Hác Cung Hoa mỉm cười, nói :

— Thiếu hiệp quả thực là thông minh !

Chu Sưởng thở phào một cái :

— Xin kể tiếp câu chuyện ?

Cô nàng cau mày, nói tiếp :

— Ta bị kẻ thù truy tập gắt quá, tới lúc cùng đường sắp bị thộp cổ thì được Hồng Nương tử cứu thoát !

Chu Sưởng hơi cau mày, hỏi :

— Nhưng cô nương tìm tới vùng này làm gì ?

— Ta có ý định đi kiếm danh sư, để luyện thành tuyệt nghệ báo thù.

— A ! Té ra là thế ! Xin cứ kể tiếp đi ?

— Ta được Hồng Nương tử cứu thoát rồi, nàng cho biết là nàng có cuộc ước hẹn tại đây !

Chu Sưởng gật đầu :

— Vì thế mà Hồng Nương tử đã đem cô nương tới hang này để tạm ẩn ?

— Chính thế.

— Sau rồi ra sao ?

— Hãy kể hết đoạn đầu đã. Hồng Nương tử nhân tìm kiếm người nàng hẹn gặp, vô tình chung tìm ra cái hang này. Nàng coi là nơi an toàn, bèn đem ta tạm gửi vào đây.

Chu Sưởng hơi sốt ruột :

— Rồi sau... ra sao ?

— Nàng không gặp người mà nàng hẹn gặp, lại gặp ngay bọn thủ hạ của Hắc bảo.

— Thế là nàng lại phải giết người ?

— Đúng thế !

— Thế còn Hồng Nương tử... ?

— Nàng có việc gấp phải đi ngay. Khi từ biệt nàng dặn ta cứ yên trí ở đây sẽ có một người là « Khổ nhân nhi » tới, tức là thiếu hiệp... !

Chu Sưởng mừng rỡ :

— A ! Hẳn là nàng có nhắn lời dặn lại tại hạ gì đó ?

— Có chứ !

— Nàng dặn lại ra sao ?

Cô nàng gật đầu nói :

— Nàng cho biết rằng, nguyên là nàng có câu chuyện phải tới Hán trung tìm kiếm một người tên là « Hồi thiên thủ Du Hoa » để cầu xin một liều thuốc kêu là « Hồi Thiên Đan » chi đó !

Chu Sưởng động tâm, nhắc lại :

— Hồi Thiên Đan !

— Đúng thế ! Hồng nương tử cho biết là duy chỉ có « Hồi Thiên» đan mới cứu chữa được cho thiếu hiệp để khôi phục lại được nguyên lực và mọi bệnh..! Chỉ tiếc rằng nàng không gặp Hồi Thiên Thủ Du Hoa vì ông ấy đi xa, và không biết rằng ông

http://tieulun.hopto.org

đi đâu ?

Chu Sưởng nghĩ thầm :

— Trước kia mình ở trong một nơi hang kêu là « Hang chó sói », ngẫu nhiên vớ được một bình thuốc, có chữ đề là « Hồi thiên Đan » ở bên mình một cái xác đã rữa nát cả thịt ra rồi. Như vậy đúng là Hồi Thiên Thủ Du Hoa đã bị tụi Hắc Bảo giết rồi quăng xác vô cho chó sói ăn thịt. Do sự tình cờ kỳ lạ đó khiến cho mình vớ được bình thuốc còn rớt lại, quả thực là duyên may kỳ ngộ. Và tới giờ mới biết là Hồng Nương Tử bôn ba đi cầu thuốc cho mình, lại chính là thứ thuốc ấy !

Bụng nghĩ vậy, nhưng không dám thổ lộ ra, Chu Sưởng bèn hỏi tiếp câu chuyện :

— Vậy rồi kết quả ra sao ?

Cô nàng thở dài :

— Nàng thất vọng rồi lại ra đi nữa !

Chu Sưởng cảm thấy chua xót cả lòng :

— A ! Sao mà...

Cô nàng hỏi với giọng tha thiết :

— Được biết thiếu hiệp bị trúng « Thiên cang sát», nhưng coi bộ thì hình như đã lành mạnh rồi mà !

— Vâng ! Tại hạ đã khôi phục, hoặc giả đó là sự may mắn hoặc giả là ý trời muốn thế ?

Cô nàng lấy làm lạ, hỏi :

— Xin ? Xin cho biết.. ?

— Vô tình, tại hạ đã lượm được Hồi Thiên Đan, nhờ vậy mà giải trừ được tai nạn !

— Ủi ! (tiếng cô nàng mừng rú lên) May mắn là nhường nào. Nếu sớm biết như vậy thì Hồng Nương tử khỏi phải bôn ba, lo ngại cơ hồ phát cuồng lên được. Chẳng qua là số Hồng Nương tử phải vất vả !

Chu Sưởng cảm động vội hỏi :

— Hồng Nương tử lo ngại đến thế ư ?

— Hẳn chứ ! Nàng cho biết rằng nếu không có thuốc giải cứu thì trong vòng mười lăm bữa, thiếu hiệp không thể sống được. Thiếu hiệp tính lại coi, tới nay đã qua mất bao nhiêu lâu rồi !

— Tới nay là qua mười ba ngày đêm rồi. Còn có hai ngày nữa là tại hạ phải chết nếu không có thuốc. Hèn chi mà nàng chẳng cuống lên ! Tại hạ thực rất đỗi cảm khích thạnh tình của Hồng Nương tử !

— Tại sao thiếu hiệp không theo lời ước hẹn, tới đây sớm hơn để đợi nàng ?

— Tại hạ gặp phải tai nạn bất ngờ, thiếu chút nữa thì chết sống, may thoát được tới đây cho nên hơi trễ !

— Thiếu hiệp gặp tai nạn như thế nào ? (Cô nàng tha thiết vạn hỏi).

Chu Sưởng «hừng» một tiếng đầy vẻ uất hận, đoán chép miệng mà rằng :

— Nói ra chẳng bõ thêm buồn ngán. Thà rằng chẳng · hắc lại nữa cho đỡ nản !

Hắc Cung Hoa không dám gạn hỏi nữa. Nàng chỉ chép miệng thở dài.

Chu Sưởng liền xoay qua chuyện khác và hỏi :

— Cô nương đi khắp các vùng rừng núi danh tiếng, để tìm kiếm danh sư phải không ?

Cô nàng nói :

— Vâng, đã quyết ý như thế.

— Vậy thế cô nương đã tìm ra chưa ?

— Vô duyên chưa được gặp !

Chu Sưởng cười rằng :

— Cần gì phải đi tìm tận đâu. Cô nương khỏi than phiền vô duyên không được gặp, kỳ thực thì sẵn sàng ngay trước mắt. Tại sao không...?

Cô nàng vội vồ ngay lấy và hỏi :

— Ai ? Ngay trước mắt là...

— ..Là Hồng nương tử chứ còn ai ?

http://tieulun.hopto.org

— A ! Hồng Nương tử ! Nhưng nàng nhất định không chịu thâu nhận học trò.

Chu Sưởng ngạc nhiên hỏi :

— Không chịu thâu học trò à ? Tại sao ?

— Nào biết được tại sao ?

Chu Sưởng chợt nhớ đến những cái xác của mấy anh em Địa Sát do chính tay chàng đem đặt ở đây, vậy mà sao lại biến đi đâu hết ?

— A ! Suýt quên mất ! Cô nương có biết rằng nơi hang đây trước có giấu mấy cái xác người...

— Có, có ! Vì Hồng Nương tử hiềm rằng ô uế cho nên đã đưa ra ngoài và chôn vùi cả rồi !

Chu Sưởng băn khoăn, hỏi :

— Hồng nương tử chẳng hay rồi có trở lại đây nữa không?

Cô nàng nói :

— Về lắm chứ !

— Hồng Nương Tử tạm an trí cô nương tại hang này và còn dặn dò lại cô nương. Phải chăng là nàng biết chắc tại hạ thế nào cũng tới ?

— Xét ra thì đúng như thế ! Nàng nói rằng thế nào thiếu hiệp cũng ý ước tìm đến. Trừ phi thiếu hiệp gặp phải điều gì trở ngại lớn, chớ quyết không sai lời !

Chu Sưởng khẽ gật đầu và nghĩ thầm :

— Không ngờ Hồng Nương Tử coi trọng mình đến thế ?

Hác Cung Hoa nói tiếp :

— Hồng Nương Tử có yêu cầu ta chuyển giao cho thiếu hiệp một vật.

Chu Sưởng hồi hộp vì ngạc nhiên, vội hỏi :

— Vật gì thế ?

Hác Cung Hoa bật một mồi lửa, phúc chốc gian nhà hang sang rõ hẳn lên. Nàng luồn tay vào trong tới áo trong rút ra một chiếc bao bằng vải giơ lên mà rằng :

— Chiếc bao này !

Chu Sưởng không dám phơi cái bộ mặt quá ma mọi của mình ra, nên cúi đầu, ấp úng nói :

— Xin...Xin cô nương ném lại đây cho ?

Sẵn mồi lửa ở tay Hắc Cung Hoa bèn đốt cây đèn dầu đặt ở bên cạnh chỗ ngồi lên rồi cười mà rằng :

— Thiếu hiệp hoạt động trên giang hồ đã quen, vậy mà chưa ra vẻ phóng khoáng chút nào cả. Sao vẫn còn như ấp úng, thẹn thò vậy ?

Nói rồi nàng ném chiếc bao vải cho chàng.

Chu Sưởng vội đưa tay đón lấy, trong lòng cảm thấy chua xót.

Chàng cũng phục ngầm trong bụng rằng Hồng nương tử quả thiệt là xếp đặt châu đáo vì đã dự bị sẵn cả một cây đèn cho nơi tối tăm này.

Chàng hồi hộp nghĩ :

— Chẳng hay nàng gửi cho mình cái gì đây?

Vừa nghĩ, chàng vừa cởi chiếc bao ra coi.

— A !

Chu Sưởng khẽ rú lên một tiếng, tay hơi run run. Trong chiếc bao vải chỉ có một lá thư nhỏ. Mà lá thư ấy lại chính là bức thư chàng đã cột vào yên ngựa để gửi về cho cha mẹ, hồi từ ở Giang nam trở về, trên con đường ranh giới hai tỉnh Xuyên Ngạc, tại một khu rừng rậm, lần đầu tiên chàng Hồng Nương tử.

Cũng bữa tối hôm đó, khi về tới chỗ rừng thông trên một ngọn đồi nhỏ, Chu Sưởng thấy con ngựa đã bị ai đập chết. Kiểm soát lại mọi vật chàng để ở nơi yên ngựa, thấy mọi thứ vẫn y nguyên, duy chỉ bức thư này là biến mất.

— A ! Không ngờ là lại lạc vào tay Hồng Nương Tử.

Chàng đã toan xé bỏ bức thư đi, thoáng mặt lại nhận ra phía dưới có thêm mấy hàng chữ rằng :

. . . . . .

Cây ngọc, cảm thương trần kiếp.

http://tieulun.hopto.org

Hoa thơm, buồn ngán phiêu linh.
Thư hồng xin trao làm mối.
Duyên đẹp sẵn định từ trời.

Chu Sưởng coi xong, cứ ngẫn cả mặt ra !

Chàng hiểu rằng câu thơ thứ nhất, dùng chữ «cây ngọc» là chỉ vào chàng, với những tai nạn, biến cố từng gặp phải từ trước.

Câu thứ nhì với chữ «doanh hoa» là chỉ cô nàng Hác-Cung Hoa đây, đương trên bước phiêu linh.

Câu thứ ba và thứ tư, rõ ràng là Hồng Nương Tử đứng ra làm mối, ghép Hác-Cung-Hoa với chàng «đẹp duyên» trong cuộc gặp gỡ tại hang đá này mà Hồng-Nương Tử cho là «duyên trời sẵn định.»

Nghĩ thế rồi, Chu Sưởng bất giác ngẩng mặt lên nhìn trộm Hác Cung Hoa một cái, tự nhiên tim chàng đập mạnh, mặt nóng bừng lên.

— Hoa thơm lại có sắc ! (Chu Sưởng nghĩ thầm) quả thực là một đoá «Danh hoa» như chồi lan «Tố tâm» ở nơi hang u tĩnh, Hồng Nương Tử tán dương Hác Cung Hoa rất đúng. Nhưng còn «Ngọc thụ» là «cây ngọc» mà chỉ vào cho mình, thì thực là mỉa mai. Mặt mũi mình như ma qui, lại thọt một cẳng...Ôi chao ! Càng nghĩ càng thêm tủi hổ. Ghép «danh hoa» vào với «quỉ thụ» là «cây quỉ», thực là một ý nghĩ «chửi cả thiên-hạ» !

— Thiếu-hiệp ! Chỉ là một bức thư ngắn ư ?

Chu Sưởng đau nhói cả tim gan lên, chỉ trả lời độc có một tiếng :

— Vâng !

— Trong thư nói gì ?

Chàng ấy ứng trả lời :

— Không có việc gì can hệ cả.

Hác Cung Hoa bỗng thu hẳn nét cười trên mặt lại, đôi mắt nàng tròn xoe, nhìn chàng tỏ vẻ không tin, đoạn lắc đầu mà rằng ?

— Hồng Nương Tử dặn đi dặn lại rằng ta phải cho đợi thiếu hiệp ở đây để trao lại chiếc túi vải ấy. Vậy thì trong thư, ít ra cũng phải có nói tới chứ ?

Chu Sưởng tế tái cả người đi, cười một cách đau khổ rồi chậm giãi mà rằng :

— Hác Cô Nương ơi ! Trong thư chỉ có mấy lời vắn tắt, và nói về việc riêng thôi !

— Việc riêng ? Việc riêng là cứ nhất định không được nói với bất cứ ai cả hay sao ?

— Vâng, đúng thế !

Cô nàng lắc đầu :

— Ta không tin !

Chu Sưởng ngạc nhiên hỏi :

— Sao cô nương lại cứ...không tin ?

Hác Cung Hoa cúi đầu, như có vẻ bẽn lẽn, khẽ lầm nhầm nói :

— Nhân vì.. hừ...nhân vì...!

Chu Sưởng lại cảm thấy tê buốt cả óc. Chàng không biết nói gì hơn là bèn thuận miệng hỏi :

— Nhân vì...làm sao ?

Hác Cung Hoa cất tiếng buồn thảm, nói :

— Hồng Nương Tử dặn ta rằng trao chiếc túi vải lại cho thiếu hiệp rồi, tự nhiên là thiếu hiệp sẽ có câu chuyện nói lại với ta ?

Chu Sưởng đưa hai tay lên bưng mặt, lắc đầu nghĩ :

— Mặt mũi mình ghê tởm hơn cả một tên mọi xấu xí nhất trong các chủng tộc mọi, lại què một cẳng, thì làm sao có thể xứng đáng với một người thường được, đừng nói là với một danh hoa sắc nước hương trời như kia. Vậy mà oái oăm ác đại thay, Hồng Nương ở lại ghi hai người vào với nhau ! Thế là cái quái gì ? Hồng Nương Tử có lòng tốt, nhưng trái lại chỉ gợi vạ làm đau khổ ! Nếu như mình nói thẳng ngay việc này ra thì Hác Cung Hoa sẽ phản ứng như thế nào ?

Nghĩ thế rồi, chàng buông tay xuống, cương quyết nói :

http://tieulun.hopto.org

— Tại hạ không có việc gì muốn nói cả !

Hác Cung Hoa chau mày lại. Trên mặt nàng hiện ra vẻ tức hận khôn tả, và hỏi :

— Có thực là vậy không ?

— Thực vậy (chàng trả lời)

Hác Cung Hoa dồn luôn :

— Chẳng lẽ Hồng Nương tử lừa gạt ta sao ?.

Chu Sưởng nhăn nhó, đau khổ :

— Cái ấy... (chàng buột miệng nói) Hồng Nương Tử không đời nào lừa gạt..!

— A ! (Hác Cung Hoa la lên) Thế là cái gì chứ ? Hồng Nương Tử không lừa gạt ta, vậy mà thiếu hiệp lại bảo rằng không có việc gì để nói với ta ? Thực là khó hiểu ? Tại sao lại lúng túng nói quanh như kẻ gian bị tra hỏi vậy ?

Chu Sưởng quẫn quá, không biết trả lời sao trôi được câu chuyện !

Nghĩ ngợi một lúc, đột nhiên chàng đưa bàn tay lên miệng cắn một cái ở đầu ngón tay giữa cho máu chảy ra, dùng ngón tay làm cây viết, viết luôn ở phía dưới câu thơ của Hồng Nương Tử...

21— THẺ NGỌC LÀM TIN

Thấy Chu Sưởng cắn ngón tay chảy máu ra, Hác Cung Hoa hãi quá, la lên :

— Ối ! Làm gì thế ?

Chu Sưởng lặng thinh, cứ cắm đầu viết. Nửa phút sau viết xong, mới nói :

— Có gì đâu !

Hác Cung Hoa tái mặt, gay giọng nói :

— Thiếu hiệp ! Hình như có ý khinh khi ta lắm. Phải thế không ? Hả ?

Chu Sưởng coi thì hàng chữ chàng vừa viết xong :

Sao nỡ để chim phượng phải làm bạn
với chim quạ đen ngòm»

Coi lại hàng chữ rồi, chàng nghiêm nét mặt và nói :

— Hác cô nương ơi ! Cô nương nghĩ xem, như tại hạ có xứng đáng chăng ?

— Xứng đáng cái gì chứ ? Xứng đáng thế nào chứ ?

Chu Sưởng gằn từng tiếng mà rằng :

— Xứng đáng là kẻ dám khinh khi kẻ khác chăng ?

— Thiếu hiệp ! Ta không hiểu là ý thế nào ?

Chu Sưởng gấp hẳn lại, tức thì lại, đặt trả vào trong chiếc túi vải, đưa cho Hác Cung Hoa và nói :

— Cảm phiền Hác Cô nương chuyển giao vật này cho Hồng Nương Tử và nói giúp cho rằng : «Tấm thanh tình của Hồng Nương Tử, tại hạ xin ghi lòng, khắc cốt. Một ngày khác xin báo đáp».

Hác Cung Hoa cứ thộ lộ mắt ra nhìn Chu Sưởng. Nàng cũng đón lấy chiếc túi vải :

— Thiếu hiệp a ! (nàng lớn tiếng nói) : Ít nhất thì cũng thuật lại với ta những gì mà Hồng Nương Tử đã nói ở trong lá thư chứ

Chu Sưởng cảm thấy muốn nghẹt thở. Chàng lắc đầu, cầm chiếc túi vải ném tới bên mình Hác Cung Hoa rồi thủng thẳng nói :

— Hác cô nương có thể đọc bức thư..sẽ rõ hơn !

Cùng với ba tiếng cuối cùng «...sẽ rõ hơn» thoát ra hầu như chưa khỏi miệng thì Chu Sưởng đã quay mình, đưa tay bấm vào chỗ nút mở cửa hang.

Hác Cung Hoa kêu gọi lạc cả tiếng :

— Thiếu hiệp ! Thế là thế nào ?

Chu Sưởng tan nát cả lòng nên cứ lặng thinh. Cửa hang lúc đó vụt mở ra, chàng nuốt nước mắt, nghiến răng vọt mình ra khỏi rồi cắm đầu cắm cổ tung chân lên chạy như kẻ bị ma đuổi.

http://tieulun.hopto.org

Chạy một hơi thẳng, không đủ can đảm ngó đầu lại nhìn xem cô nàng có theo dõi mình không, loáng cái đã ra khỏi giới hạn vực núi.

Như thoát được một cực hình, chàng ngửa mặt lên trời thở phào một cái.

Hình ảnh một Hác Cung Hoa duyên dáng, đẹp như Tây Tứ vẫn còn như lởn vởn ở trước con mắt u sầu của chàng, nhưng đồng thời cũng hình như xa xôi cách trở đến mấy mấy mươi tầng sông núi.

Chu Sưởng tự nghĩ :

— Ta giữ thái độ với hành vi như thế là rất đúng rồi. Mình xấu xí như ma, lại là thân tàn tật, vậy càng không nên làm chàn nản, lầm lỡ cả thời son phấn trẻ đẹp của Hác Cung Hoa. Huống chi việc này chỉ là do ý riêng của Hồng Nương Tử mà thôi. Hác Cung Hoa nào có tình nguyện? Việc hệ trọng cho suốt đời, không thể chơi đùa như Hồng Nương tử đã định được. Nếu ép uổng mà rồi cả đôi bên cùng đau khổ, — một bên thì đau khổ vì lấy chồng ma mọi, — một bên đau khổ vì tự ty là mình quá xấu xí, không dám cùng người đẹp lộ mặt ra đến ngoài, — như vậy thì còn thú hưởng hạnh phúc chi nữa?

Một chiếc ngỗng trời vạch ngang trên mây lao mình đi, truyền lại mấy tiếng kêu «lạc đàn» bi thảm.

Chu Sưởng bất giác ứa nước mắt ra nhìn theo...!

Hình ảnh ấy chính là hình ảnh cô đơn của chàng !

Chu Sưởng ngây người ra một lúc, tới khi khuất bẵn bóng chim hồng, mới lại tiếp tục phi bôn.

Chính Chu Sưởng cũng chẳng biết lúc này mình đi về phương hướng nào? Chàng cắm đầu cắm cổ chạy, một lúc sau thì trời đã sụp tối !

Chợt như người mê mộng mới tỉnh ra Chu Sưởng nhận thấy là mình vẫn còn quanh quẩn trong vùng núi non rải rác đó đây, phía trước không có làng xóm, phía sau chẳng có điếm trọ.

Chàng nghĩ thầm :

— Chẳng cần lo việc ăn ngủ. Ngủ một đêm lộ thiên ở nơi đây thì đã sao ?

Chàng đưa mắt một vòng, nhận ra rằng trước mặt về phía tay trái là một ngọn núi, cây cối hơi thưa.

Lập tức chàng chạy về phía đó.

Trên đầu núi có nhiều những tảng đá lớn chồng chất lên nhau, tuy tà thiên nhiên mà nhiều tảng chồng lớp phẳng phất như hình những cái cột có mái che, sạch sẽ khô ráo, đúng là một nơi tạm nghỉ đầy lý tưởng

Chu Sưởng kiếm được một chỗ khá phẳng phiu, dủ để duỗi dài chân tay ra nằm, phía trên lại có tảng đá mỏng che hầu phía dưới.

Chàng nằm ngửa mặt, duỗi thẳng tay chưn ra để cầu lấy giấc ngủ được thư khoái.

Nhưng đầu óc không hiểu sao không tài nào tẩy xóa được cái hình ảnh duyên dáng của Hác Cung Hoa !

Một lúc lâu, hình ảnh ấy biến đổi, chuyển sang hình bóng con người diễm lệ từng tặng cho chàng chiếc thẻ ngọc Hác Phù. Người ấy là Kỳ Anh, ăn vận như một nàng cung chúa. Nàng với tên thị nữ Tiểu Huệ bị câu chuyện láo khoét của chàng bịa đặt ra, thành thử cùng nhau nhảo đi Võ lăng sơn, hy vọng là tìm kiếm được chàng thư sinh áo trắng.

Chu Sưởng nghĩ mà tức cười và đau khổ ! Chàng bật « Hừng » lên một tiếng khá lớn !

Bỗng có tiếng lụ khụ của một ông già từ phía bên truyền vào tai chàng !

— Ai đó ! « Hừng » cái con chó gì mà làm mất cả giấc mộng đương khoái trá của lão đây ?

Chu Sưởng giật bắn người lên.

Thực không ngờ rằng trên đầu núi chơ vơ này, ngoài chàng ra lại cũng có người khác leo lên để ngủ !

— A ! vậy mà mình chẳng hay biết gì hết (Chu Sưởng

http://tieulun.hopto.org

nghĩ thầm như vậy lập tức chàng ngồi phắt lên)

Dưới ánh trăng không tỏ lắm, chàng nhận thấy một bóng người đen ngòm nằm cuộn tròn mình như một con sâu, trên một tảng đá lớn khác, cách chỗ chàng nằm ước chừng hơn ba trượng.

Người ấy nằm như thế, cho nên Chu Sưởng không nhận rõ được mặt mũi. Nhưng cứ nghe tiếng và giọng lu khu, cũng biết đó là một ông già.

Chu Sưởng lên tiếng hỏi :

— Tiền bối là bậc cao nhân, xin cho biết quý danh tánh ?

Người ấy quát giật lên :

— Ranh con ! Ngươi dám chơi chữ mỉa mai cả lão nhân gia đây ! Hừ ! khá thiệt !

Chu Sưởng rất đỗi kinh ngạc, nghĩ thầm :

— Mình có làm gì vô lễ ở đâu mà lão lại mắng mình như thế ? Kỳ cục thiệt !

Ông già lau nhàu như nói một mình :

— Quả thực, dưới gầm trời này không còn một nơi nào yên tĩnh cả. Định ngủ một giấc ngon lành, đã phải leo lên tận đây, mà cũng không yên thân !

Chu Sưởng muốn cười cũng dở, mà khóc thì cũng dở ! Chàng nghĩ rằng đây là một ông già quái gở, khó tánh khó nết. Thôi thì mặc lão muốn nói gì cứ nói, chẳng nên gợi chuyện lôi thôi chi cả.

Nghĩ vậy, chàng lại lăn kềnh ra, duỗi thẳng tay chưn, ngửa mặt lên nhìn trời.

Một hai phút trở lại yên lặng như tờ...

... Bỗng ông già lại lên tiếng, có vẻ như không nhịn được, mà phải tuôn ra :

— Chú nhỏ à ! Tánh nết của chú nhỏ kể cũng hay hay ! Rất hợp với tánh nết của ta !

Tiếng lão trở nên ồ ồ, thô lỗ, làm nhộn cả màng tai lên. Nhưng dù sao thì cũng chứng minh rằng tánh lão cổ quái khác người !

— Đêm lặng, ở trong vùng núi hoang, ngẫu nhiên gặp lão, thử phá tan sự tịch mịch chơi !

Chu Sưởng tự nhũ thầm như thế. Tính chàng cũng khá vui, bèn cười mà rằng :

— Thế a ! Thế thì càng thú vị lắm chứ sao ?

— Chú nhỏ à ! Tại sao chú cũng bắt chước ta mà leo lên tận đây để ngủ ?

Chu Sưởng nói ỡm ờ chơi :

— Hoặc giả cũng giống như Lão Tiền bối vậy ! Đó là tự ý chớ vãn bối không có ý bắt chước đâu !

— Chú nhỏ à ! Chú cũng giống như ta sao ? Chớ có nói liều nói lĩnh ! Miệng còn hôi sữa, mà đã ngán đời rồi sao ?

Chu Sưởng khẽ cười :

— Cũng gần như là chán đời rồi !

—Hừ ! Vậy thế họ tên chú nhỏ là gì ?

— Khổ Nhân nhi ! (Chu Sưởng đáp)

— Cái gì khổ...Khổ... (lão vội hỏi) nhắc lại coi, tai lão hơi nghểnh ngãng mà !

Chu Sưởng thừa biết là lão giả điếc. Nhưng cũng cứ nhắc lại. Chàng nói rõ to :

— Khổ Nhân Nhi !

— Sao ? (Lão ngồi nhổm ngay dậy, miệng nhắc lại ba tiếng Khổ Nhân Nhi)

Kế đó lão bỗng cười lên ồng ộc :

— He quả là be ! Thế mới thiệt là :

Đạp mòn guốc sắt tìm không thấy,

Gặp ra thì chẳng mấy công phu. Hà hà hà !

Chu Sưởng lại giật mình, nghĩ thầm :

— Phải chăng lão quái vật này là người của Hắc Bảo, được phái đi để lùng bắt mình ? Rõ thực là «Oan gia gặp nhau ở nơi đường hẹp !

Nghĩ vậy, lập tức ngồi nhổm lên, đồng thời vận công ra hai tay, chuẩn bị sẵn sàng đối phó.

http://tieulun.hopto.org

Chàng lớn tiếng hỏi :

— Nói thế là có ý tứ gì ?

Lão vẫn còn cười :

— Hà hà hà ! Lão Nhân gia chính là, ..hà hà...hà hà hà... đương đi kiếm chủ nhỏ ! Hà hà...

Cùng với hai tiếng cười cuối cùng thì thân hình lão như con người máy, cứ y nguyên bộ dạng đang ngồi, bỗng bay vút tới, khác nào như có sợi giây cột ở trên đầu để đưa lão qua sang chỗ Chu Sưởng ngồi.

Chu Sưởng đã vận công sẵn sàng.

Vừa lúc ông già bay sang đem theo cả tiếng cười «hà hà» tới thì Chu Sưởng tống cho một chưởng. Chưởng phong hung mãnh gào gió tuôn đi, như phá núi sập rừng.

Với một nội lực kinh-nhân ngang với một trăm tám chục năm rèn luyện, lại dùng toàn lực phát ra, thì khí thế hung hãn như sóng biển xô đ..

Ông già bị đánh bật rở về nguyên chỗ. Chỉ thần tình là lão vẫn giữ nguyên được cái lối ngồi như trước.

— Ôi ! Nhãi con ! Sao chú lại chơi lão như thế ?

Lão vừa nói vừa đứng thẳng lên.

Tới đây, Chu Sưởng mới nhận rõ hình dạng lão. Thân hình lão lùn tịt, béo rụt cả đầu, cổ, tròn lông lốc như một trái cầu bằng thịt.

Râu tóc lão trắng toát như bạc, cặp áo bào màu đen buông xuống chưa tới đầu gối, càng cũn cỡn tăng thêm sự lùn tịt một cách quá hài hước !

Nhận rõ dáng điệu của lão rồi, Chu Sưởng suýt nữa phì cười, vì chàng nhớ lại rằng vừa rồi, chàng đã dùng hai chữ «cao nhân» để tôn xưng lão.Không ngờ lão lại hiểu lầm là có ý mỉa mai hình dáng lùn tịt, cho nên mới nổi hung mà quật mắng ầm ầm.

Quái lão nhân trố mắt ra nhìn Chu Sưởng rồi lắp đi lắp lại:

— Không được ! Không dùng, không dùng...!

Bộ dạng với ngôn ngữ của lão thực là quá hài hước, tức cười.

Nhưng Chu Sưởng không dám quên lãng việc tiếp tục vận nội lực để phòng bị.

Một chưởng của chàng tung ra mạnh là nhường ấy, đá vỡ, cây lìa cành, bật gốc vậy mà chỉ đánh bật lão trở về nguyên chỗ, không bị thương tích gì điều này đủ chứng thực rằng công lực của lão kinh hãi tới bậc nào !

— Không được và không dùng cái gì chứ ? (Chu Sưởng hỏi)

Lão nhắc lại :

— Không dùng !..Không dùng ! Lão khoét (Lão lại nhai một hồi rồi mới giải thích). Không dùng và lão khoét là vì chú nhỏ không thể có một nội lực như thế được !

Chu Sưởng tức cười, hỏi :

— Tại lẽ gì ? Tại sao ?

— Nguyên vì công lực sẵn có của chú nhỏ hồi trước kia; so ra chưa bằng một nửa phần lúc này ?

Chu Sưởng giật mình vội hỏi :

— Tiền bối căn cứ vào đâu mà đoán định như vậy ?

Quái lão nhân vuốt chòm râu bạc rồi nói :

— Căn cứ vào cái điều mà lão nhân gia đây biết được, chứ căn cứ vào cái chó gì ?

Chu Sưởng trở về câu chuyện chính :

— Vừa rồi Tiền bối nói rằng muốn kiếm vãn bối ?

— Đúng thế !

— Tiền bối có điều gì dạy bảo ?

Quái lão nhân, giơ một tay rồi nói :

— Tạm gác việc ấy ra một bên. Giờ trước hết hãy lo giải quyết một vấn đề...!

— Vấn đề gì ? Xin cứ nói.

Quái lão nhân hất cằm, hỏi :

— Vừa rồi vì sao chú nhỏ lại phát chưởng đánh ta ?

Chu Sưởng cười, trả lời :

http://tieulun.hopto.org

— Bởi tại Tiền bối chưa thông qua họ tên lai lịch, vả lại bất thần nhào đô...Vãn bối thất lễ phải ngăn lại, đó chỉ là một phản ứng tự nhiên để tự vệ.

Quái lão nhân lẩm nhẩm nói :

— Lão nhân gia đây đã gần trăm tuổi rồi, còn phải tự giới thiệu căn cước họ tên với đồ nhãi ranh hay sao ?

Chu Sưởng giải thích thêm :

— Ngoài ra, cũng vì hiện giờ vãn bối đương bị kẻ thù truy kích, cho nên mới phải đề phòng.

— Thôi được (quái lão nhân nói). Khỏi bàn việc ấy nữa ! Có điều rằng, chú nhỏ đã đánh ta một chưởng, thì món nợ ấy phải tính toán mới được !

Chu Sưởng bật phì cười. Ông già quái gở này mà tâm tánh còn như trẻ con, đúng là cái lối con nít chơi với nhau, đứa nọ đập đứa kia một cái thì đứa kia cũng phải đập trả đứa nọ một cái. Nếu không được như thế thì phải cãi nhau hoặc khóc rùm beng lên. Coi vậy thì quái lão nhân quyết không phải là người của «Hắc Bảo», mà là bậc lương thiện, thuộc «bạch đạo».

Nghĩ vậy rồi, Chu Sưởng cười hỏi :

— Tiền bối định tính toán bằng cách nào ?

— Bằng cách là ăn sao trả lại nấy. Chú nhỏ đập ta một chưởng thì ta cũng cho chú nhỏ sơi lại một chưởng. Sao lại bắt ta riêng chịu thiệt ?

Chu Sưởng tả từ đứng lên, và nói ;

— Nhưng không biết cái lối trả đũa của Tiền bối ấy sẽ như thế nào ?

— Chú nhỏ chuẩn bị tiếp nhận đây !

Chu Sưởng hỏi :

— Tiếp nhận một chưởng chứ gì ? Nhưng phải chăng là Tiền bối cứ ngồi nguyên tại chỗ mà phát chưởng ?

— Hẳn chứ ! (lão quái nhân trả lời).

Chu Sưởng nhún vai, hỏi :

— Như vậy mới là có công bình chứ ?

— Chú nhỏ khá lắm ! Tâm tính chú nhỏ như vậy là khá lắm ! Tiếp chưởng của lão đây !

Dứt lời, lão ngay người lại, hai bàn tay tống mạnh ra phía trước.

Dẫu rằng hai bên cách nhau tới ba trượng, nhưng Chu Sưởng cũng không dám lơ là coi thường. Chàng tụ hội tinh thần, dồn nội lực ra để tiếp nhận.

Một luồng gió nhẹ nhẹ từ từ lướt tới, tựa hồ như không có sức mạnh gì cả. Chẳng rõ đó là quái lão nhân cố ý làm dị hay là chơi rỡn.. ?

Nhưng thời gian đó chỉ là thời gian của một chút o dư thôi. Luồng gió nhẹ nhẹ, đột nhiên biến thành trận kình khí mạnh như muốn đổ núi sập rừng.

Lúc này dù Chu Sưởng có muốn phát chưởng ra để đánh ngăn kình phong của lão quái lại, nhưng không kịp. Đành chỉ dồn nội nguyên ra làm bức tường bảo vệ thân mình, tức là chịu đựng lấy chưởng phong của đối phương.

« Pình » một tiếng. Chu Sưởng bị đánh bật ra khỏi khối đương ngồi. Chàng chệnh choạng tới chục bước, rồi quật mình vào một tảng đá khác.

Tuy chưa đến nỗi bị thương, nhưng cũng bị nảy đom đóm mắt ra và lộn cả đầu óc lên:

Quái lão nhân cười như điên và nói :

— Như vậy cũng không đến nỗi sai lắm ! Nếu không như thì chiêu bài nhân hiệu của lão nhân gia sẽ đến phải hủy đi mất !

Thực là bực mình đến độ khóc dở cười dở. Chu Sưởng ổn định lại tinh thần, vọt mình trở lại bay về chỗ đứng trước.

Quái lão nhân cũng từ từ ngồi xuống.

Chu Sưởng cười và hỏi :

— Như vậy được coi là hai bên hết nợ rồi chứ ?

— Sạch nợ ! (lão xoa hai bàn tay vào nhau như kẻ xoa

http://tieulun.hopto.org

tay cho sạch nhơ bụi đoạn vẫy một cái mà rằng) Giờ thì chú nhỏ ngồi xuống cho đàng hoàng !

Chu Sưởng theo lời ngồi xuống.

Hai bên ngay ngắn ngồi đối diện với nhau. Chu Sưởng nhìn kỹ lại, thấy rằng mặt mũi lão nhân đầy vẻ ôn hòa và còn từ ái là khác.

Quái lão nhân, nheo đôi mắt lại, nhìn Chu Sưởng một lúc rồi gật đầu mà rằng :

— Quả nhiên là tư chất siêu phàm ! Con mắt lão nhờ trời còn khá tốt ! Hà hà !

Chu Sưởng hơi chột dạ, không hiểu đối phương nói về việc gì ? Nghe lão nói đến hai chữ « tư chất », Chàng chợt nghĩ ngay tới cái trò « đòi thâu nhận đồ đệ » như đã từng gặp phải mấy phen rắc rối. Chàng vừa bực, vừa tức cười khi nghĩ rằng tại sao trong làng võ lâm lại có nhiều người « cứ thích làm thầy người ta » ?

Nghĩ thế rồi, chàng vội hỏi :

— Giờ thì xin Lão Tiền bối cho biết tên họ để tiện việc xưng hô ?

Lão quái nhân vuốt chòm râu dài chấm rún, đôi mắt nhấp nháy như ngôi sao, gật gật đầu, đầy vẻ hứng thú và tự đắc rồi nói :

— Chú nhỏ có nghe nói đến cái tên hiệu « Nam cực tẩu » không ?

Chu Sưởng giật mình, nghĩ thầm :

— Nam Cực tẩu là một trong số rất hiếm những bậc dị nhân đứng ngoài làng võ của Trung nguyên. Danh tiếng của Nam Cực Tẩu còn vang lừng hơn cả bọn « Võ lâm Tam Tử » Phụ thân khi còn sống thường nhắc tới và lấy làm tiếc rằng chưa được gặp. Thực không ngờ rằng, ngồi trước mặt mình lúc này chính là bậc dị nhân lừng danh thiên hạ Nam Cực Tẩu.

Nghĩ tới đây Chu Sưởng đổi giọng cung kính :

— Dạ ! Lão Tiền bối là Nam Cực Tẩu ?

— Đúng thế !

— Vãn bối cam chịu tội thất kính !

Nam Cực Tẩu lườm một cái mà rằng :

— Nói nhảm cả tai. Sáo ngữ. Lão không ưa cái lối quá tôn xưng thành ra nói nịnh !

Chu Sưởng chắp tay nói :

— Quả tình vãn bối xin lỗi !

Nam Cực tẩu hỏi :

— Chú nhỏ xuất thân từ môn phái nào ?

— Gia truyền. (Chàng trả lời).

Lão kinh ngạc vì không nghĩ gia truyền mà cao siêu đến thế, hằn rằng cha mẹ chàng phải là tay bất tử nào đó ?

Lão vội hỏi :

— Gia thế của chú nhỏ ?

— Điều ấy, xin lỗi Tiền bối ! Vì vãn bối phải giữ kín !

Lão gật đầu, nói :

— Vậy khỏi hỏi đến việc ấy mà chi. Chú nhỏ có biết vì sao mà lão lại muốn tìm kiếm chú ?

Chu Sưởng chắp tay, nói :

— Đó chính là điều vãn bối mong được chỉ giáo !

Lão quái hất hàm mà rằng :

— Có gì đâu ! Chỉ là vì lão nhân gia chót đã nhận sự ủy thác của một người.

— Chẳng hay là vị Tiền bối nào đó ?

— Không Không Tử !

Lão Quái nói rồi trừng mắt ngó chàng.

Chu Sưởng làm ra bộ nửa kinh hãi, nửa mừng rỡ mà hỏi :

— A ! Phải chăng là Không Không Tử đứng đầu trong bọn «Võ lâm Tam tử» ?

— Đúng thế ! Trong hàng võ lâm, làm gì có một người hai nào mà cũng có cái tên Không Không Tử ấy !

Chu Sưởng nói :

— Vậy thế là càng hay !

http://tieulun.hopto.org

Lão quái hỏi :

— « Càng hay... » là thế nào ?

Chu Sưởng biết là mình lỡ lời. Không Không Tử với chàng chưa từng quen biết bao giờ, vậy thì tại sao lại ủy thác cho Nam Cực Tẩu tìm kiếm chàng làm chi. Vậy thì bên trong việc này hẳn là phải có ẩn bí gì đây ?

Vả lại, việc Ngộ Linh tử khi sắp chết, căn dặn nhờ chàng tìm kiếm Không Không tử để chuyển lời báo tin, thì Nam Cực Tẩu làm sao mà biết được ?

Nghĩ vậy, chàng liền trầm giọng mà rằng :

— Vãn bối đây cũng nhận sự ủy thác đi kiếm tìm «Không Không » Tiền bối !

— A ! Sao mà lại có sự trùng nhau, giống nhau đến thế ? Chú nhỏ chịu sự ủy thác của ai ?

— Của Ngộ Linh Tử (Chu Sưởng nói)

Lão Quái bất hàm hỏi :

— Cái lão trọc đã gây ra tai họa ấy ? Hừ ! Lão ủy thác cho chú nhỏ việc gì ?

Chu Sưởng nói :

— Nhắn lời đưa tin.

— Tại sao lão trọc ấy lại lựa chó nhỏ mà ủy thác cho công việc đưa tin ?

— Bởi vì... (Chu Sưởng nghĩ ngợi một chút rồi trả lời) ồng với vãn bối đây cùng chung tai nạn !

— Cùng chung tai nạn với lão trọc ấy ? (Lão quái ngạc nhiên hỏi) Là thế nào ?

Chu Sưởng nghĩ lại chuyện cũ mà muốn trào nước mắt ra. Chàng thuật lại một cách sơ lược việc bị giam ở trong « Hắc ngục » đã gặp Võ Lâm Nhị Tử, duy chỉ có việc Hồng Nương Tử làm mối vợ cho là không kể ra !

Nghe Chu Sưởng thuật chuyện trên, cứ mỗi lần kể đến những hành vi tận ác của tụi Hắc Bảo, là râu tóc của Nam Cực Tẩu lại một lần dựng ngược hẳn lên.

Nghe xong. Nam Cực Tẩu « hừng » một tiếng mà rằng :

— Tụi Hắc bảo thương luân bại lý đến thế là cùng. Tụi chúng còn sống ngày nào là làng Võ Lâm Trung nguyên ta không yên được với chúng. Như chú nhỏ đúng thực là thoát chết khỏi địa ngục sắt của chúng !

Chu Sưởng nghiến răng, nói :

— Vãn bối còn sống, thề quyết tiêu diệt cho kỳ hết tụi ma quỉ Hắc bảo ấy.

— Chú nhỏ có chí khí lắm ! Đáng khen ! Chú nhỏ cần gặp ngay «Không Không Tử»...

Chu Sưởng gật đầu :

— Nhưng chẳng hay vị Lão Tiền bối ấy hiện ở đâu ?

Nam Cực Tẩu nói :

— Đích xác ở đâu thì không thể biết được. Nhưng đại ước thì ông ấy chỉ quanh quẩn trong phạm vi mấy tỉnh Xuyên Ngạc. Ông ấy cũng mong đợi chú nhỏ !

Chu Sưởng vội hỏi :

— Có cách gì để kiếm, để nhận ra chăng ? Để nhận ra nhưng lại phải kín đáo mới được ?

Nam Cực Tẩu cau mày một phút rồi nói :

— Có thể có cách...Chú nhỏ đã là tù nhân vượt khỏi «Hắc ngục» thì tụi Hắc bảo phải tìm hết cách và với bất cứ giá nào quyết bắt hoặc giết đi. Vì thế phải hóa trang, chớ lộ diện là hơn hết. Lão đây có một vật này, trao cho chú. Chú nhỏ cầm vật này, tới chi nhánh của đảng ăn mày, đặt tại Quy châu, đưa cho họ coi, nhờ họ tiềm kiếm giúp cho.

Nói xong. Nam Cực Tẩu rút từ bên túi ra một chiếc thẻ bằng tre đen đưa cho Chu Sưởng và nói tiếp:

— Đây là chiếc thẻ mà xưa kia làng ăn mày chế ra dâng cho vị Trưởng lão của hàng bang. Thẻ này là tín phù, tức là vật làm tin, coi như ấn tín ra mệnh lệnh. Vì Trưởng lão tặng cho ta, nhưng ta không cần dùng nó. Này chú đưa thẻ này ra rồi muốn cần gì, sai bảo gì, bọn cái bang cũng tận lực làm.

http://tieulun.hopto.org

Nhân dịp, chú nhỏ nhờ họ chuyển đưa chiếc thẻ về tổng đà, trả lại cho Trưởng lão cái bang là «Thôi mạng Thần khất Đồng Diệc Linh».

Chu Sưởng giơ hai tay ra đón lấy và cung kính nói :

— Xin tuân mệnh !

Nam Cực Tẩu nói :

— Nếu như chú nhỏ còn đủ sức thì luôn ngay đêm nay, cố gắng lên đường...?

— Vậy thì vãn bối xin cáo từ.

— Được ! Dọc đường phải cẩn thận ! Nghe !

— Dạ ! dạ !

Dứt lời, Chu Sưởng chắp tay thi lễ, từ biệt Nam Cực Tẩu rồi đi xuống phía chân núi.

Trên đường đi, Chu Sưởng vẫn tiếp tục cái lối «ngày nghỉ, đêm ra đi».

Bữa ấy, vào khoảng canh ba, chàng đã tới được phía ngoài thành Quy châu.

Chàng hơi ngần ngừ, vì đêm đã sang canh ba thì các người đi ăn xin đều đã về ổ của họ cả rồi. Biết hỏi ai để tìm đến chi nhánh hội quán của họ ?

Nghĩ ngợi một lúc, Chu Sưởng nảy ra một chủ ý. Chàng cho rằng, thông thường thì hội quán của ăn mày phần nhiều là đặt tại phía ngoài thành, ở nơi nào vắng kẻ đi người lại nhất.

Nói là «đặt» thì chưa đúng. Họ «lựa» những chỗ như miếu thổ địa, Thành hoàng v.v.., làm chỗ lui tới.

— Vậy thì tốt hơn hết là ta hãy đi vòng quanh phía ngoài tường thành, may ra tìm được chăng ?

Chu Sưởng tự nhủ thầm như trên rồi lập tức hành động. Chàng diễu quanh thành và để ý đến những nơi hẻo lánh.

Đương đi, bỗng có tiếng thất thanh kêu cứu.

Chu Sưởng vội ngừng bước, nghe rõ là tiếng kêu của một người con gái.

Nơi gần đó, nhà cửa thưa thớt, rãi rác. Nhà nào nhà nấy tối om om không còn ánh đèn lửa nữa.

Tiếng kêu cứu vụt tắt hẳn, Chu Sưởng chưa kịp nhận ra là từ gian nhà nào giọng ra ?

— A ! Chẳng thể tới từng nhà mà tra xét được !

Chu Sưởng nghĩ thầm và đương do dự chưa biết nên hành động thế nào, bỗng một tiếng thét rú rất sẽ lại vọng tới rồi lại im bặt ngay đi. Nếu không phải là đêm tĩnh lại thêm tai nghe rất sáng thì khó mà nhận ra được.

Nhờ công nội lực rất hùng hậu lúc này Chu Sưởng nhận ngay ra tiếng khẽ rú ấy phát ra từ một chỗ có cây cối rậm rạp cách chỗ chàng đứng khoảng vài chục trượng.

Lập tức chàng chạy bon về phía đó, và nhận ngay ra trong khoảng um tùm có một gian nhà cỏ với hàng rào trúc bao quanh.

Trong nhà có ánh đèn leo lét chiếu ra. Theo lối kiến trúc cùng với cảnh trí xung quanh, Chu Sưởng nhận ra đây chẳng phải là nhà làm ruộng mà là nơi ở của một vị ẩn cư !

Hai bên và sau trước đều không có nhà cửa nào khác vậy thì càng chắc chắn rằng tiếng kêu cứu ấy là từ gian nhà này mà ra!

Không một chút chậm trễ, Chu Sưởng vượt hàng rào tiến thẳng tới gian nhà tranh, nhận ra cánh cửa chỉ khép hờ, ánh sáng đèn lọt ra ngoài.

Chu Sưởng tới sát khuôn cửa, ló đầu vào nhòm. Chàng lạnh cả xương sống lên : Trên mặt đất trong gian nhà chính, một cái xác ăn vận lối văn nhân nằm thẳng cẳng trong vũng máu.

— A ! Lại một vụ thảm sát ! (Chu Sưởng nghĩ thầm) Là vì thù hận hay là...

...Có tiếng rền rĩ nữ nỉ từ gian phòng bên đưa tới.

Chu Sưởng đưa mắt nhận xét không thấy có lối ăn thông qua, liền đi vòng phía ngoài tới bên khuôn cửa sổ ngó vào.....

...Máu chàng lập tức sôi lên trong huyết quản cùng một lúc với ý niệm «phải giết» nảy ra trong trí óc.

http://tieulun.hopto.org

...Dưới ánh chiếc đèn dầu đeo trên vách, một tên Hắc võ sỹ đương một tay, siết chặt lấy vai một đứa con nít khoảng bốn năm tuổi, một tay đưa thanh gươm sáng loáng đặt vào cổ nó, mắt thì trợn trừng mà miệng thì lại nhăn răng ra cười.

Đứa nhỏ sợ hãi, mặt nhợt nhạt, miệng há hốc ra, như tuồng chết lặng đi.

Bên lề chiếc giường, một ông già cỡ tuổi trên dưới năm chục, đương thoát bỏ y phục sắc đen ra, gần như là khỏa thể rồi.

Một thiếu phụ khoảng ngoài hai chục tuổi, đầu tóc rũ rượi, nằm tênh hênh ra ở giữa giường, đương nghiến răng trợn mắt nhìn lão già với vẻ căm hờn, đầy oán độc, chết chóc.

Lão già vừa cười vừa nói :

— Người đẹp a ! Chớ...Xin chớ ngó ta một cách hung dữ như thế, làm cho ta cụt cả thú hứng. Nếu muốn bảo toàn tánh mạng cho đứa nhỏ kia, thì nên biết điều dỗi chút, thuận theo ta, chiều theo ý ta...!

Thiếu phụ yên lặng, hai hàm răng cắn lấy môi, máu tươi chảy ra đỏ lòm cả cằm.

Lão già đưa bàn tay cóc gặm ra, đặt lên má thiếu phụ rồi nhăn nhở cười mà rằng :

— Nên suy nghĩ kỹ ! Ta không có ý cưỡng ép đâu ! Hà hà...Chỉ là dỗi chuộc mạng cho đứa nhỏ thôi...

Đầu óc Chu Sưởng lại một phen cuồng lộn lên về những hình ảnh cả nhà bị giết, con gái Lục thúc và thân mẫu bị cưỡng gian, v...v..

Chợt lão già ra lệnh cho tên Hắc võ sĩ :

— Ra phía ngoài đứng đợi và canh phòng cẩn thận. Chừng nào ta gọi sẽ vào đây...chắc chắn là chú cũng được dự phần, thừa hưởng ..

Tên Hắc võ sĩ «dạ dạ» ! rồi rít lên. Hắn quay gót, xách cổ đứa nhỏ đem đi theo, trong khi còn cố ngoái cổ lại nhìn thiếu phụ.

Thiếu phụ đờ mắt, há miệng rên :

— Con...con ơi ! Chết...chết cả !

Lão già lên giọng an ủi :

— Việc gì mà chết. Miễn là chiều theo ta, đảm bảo là đứa nhỏ được an toàn...!

Thấy tên Hắc Võ sĩ đi ra phía cửa gian phòng, Chu Sưởng vội chạy vòng qua phía đó, vừa lúc hắn bước ra ngoài được vài ba bước.

Hai bên giáp mặt nhau.

Hắc võ sỹ giật mình, quát lên :

— Ai đó ?

Lẹ như điện chớp, Chu Sưởng chộp ngay lấy cổ tay cầm gươm của tên Hắc Võ sĩ.

Một cái ấy, có thể coi là dồn hết thảy cừu hận cũ sẵn tích chứa trong lòng, thêm vào máu sôi nóng vì cái sự tàn nhẫn, chó đểu đương bày ra trước mắt, cho nên nội lực chàng đã dùng đến cái độ là vừa chộp một cái mà tên Hắc võ sỹ chỉ kịp kêu «Ối» ! một tiếng, đồng thời với một tiếng «rắc» khô khan nổi lên : Cổ tay hắn bị siết gãy nát ra, thanh gươm rớt xuống đất reo lên «keng keng»...

— Cái gì ở ngoài ấy ?

Tiếng lão già từ trong phòng hỏi ra.

Tên Hắc võ sĩ ngoài này đau chết lặng cả người đi. Hắn vội buông đứa con nít trong tay, đồng thời nghiến răng tận lực tống ra một chưởng.

«Pình...» một tiếng. Chu Sưởng không tránh, không gạt, ngang nhiên hứng lấy chưởng phong đánh tới. Chàng chỉ khẽ rung người lên một chút.

Lúc đó đứa con nít mới oà khóc lên được !

Tên Hắc Võ sĩ thấy một chưởng của hắn không làm gì nổi đối phương, liền lớn tiếng cầu cứu :

— Bách Đầu mục ! Đúng ! Phải nhãi con ấy nè !

Tiếng «nè» chưa thốt ra khỏi môi, thì «chát» một tiếng.

http://tieulun.hopto.org

đầu lâu hắn đã bị Chu Sưởng đập cho một cái, phọt óc ra, té sập ngay xuống...

22— BANH XÁC DÂM QUỈ

Bên ngoài, Hắc võ sĩ vừa nói lên được một câu thì bị Chu Sưởng giáng cho một quyền nặng như búa cái, vỡ đầu ra, chết không kịp ngáp.

— Thằng nhãi con ấy hả ! (không nghe tiếng Hắc võ sĩ trả lời nữa, lão già nói tiếp) Té ra là mày, khá thiệt !

Vừa nói, lão già vừa vọt mình khỏi gian phòng. Trên mình lão lúc đó chỉ còn lại có một chiếc quần đùi thôi !

Thấy lão xông ra, Chu Sưởng ngừng ngay bước lại, hai mắt như loé ngân quang, trừng trừng nhìn lão.

Sát khí ngùn ngụt bốc hơi trên bộ mặt dầy vết thẹo của Chu Sưởng, khi n cho một tay đại ác ôn như Bạch Đầu mục cũng cảm thấy ớn cả óc lên.

Lão đã ra khỏi khuôn cửa được ba bước, lại vội vàng lùi lại sau một bước.

Giữa lúc ấy thì thiếu phụ thừa dịp ngồi nhỏm dậy, khoác áo vào, chạy tuốt ra ngoài phòng ôm lấy đứa con nhỏ rồi lại lùi vào đứ g ở trong góc phòng.

Lão Bạch quắc mắt, giật giọng mà rằng :

— Thằng nhãi thọt ! Thực không ngờ rằng mày lại tự dẫn xác tới đề... tìm lấy cái chết !

Chu Sưởng không nói không rằng. Mắt chàng đỏ lên như sắp phun ra máu, « vèo » một cái đưa tay tận lực phát ra một chưởng.

Lão Bạch đưa một tay lên đón chặn, một tay vươn ra chộp luôn một cái...

Nội lực của Chu Sưởng tương đương với nội lực một trăm tám chục năm rèn luyện, huống chi lại được phát ra dưới một cơn uất hận cực độ, thì uy thế không ai lường nổi.

Lão Bạch vốn ỷ mình là cao cường nên đã đánh giá đối phương xuống quá thấp, lại nhân sự việc quá bất ngờ xảy tới cho nên không khỏi lĩnh quỵnh. Bởi lẽ rằng khi Chu Sưởng thoát khỏi Hắc ngục thì lão biết rằng công lực của chàng đã bị điểm huyệt làm cho tiêu tan hết mà giờ đây chàng chỉ còn như người thường thôi.

«Phành» một tiếng chuyền dây cả mặc đất lên, cùng với một tiếng «Hự» như kẻ bỗng dưng bị hàng tấn nặng quật vào ngực, Lão quỉ dâm bị chưởng phong đánh bật trở lại trong phòng.

Như bóng theo liền với người, Lão dâm quỉ bị bắt vào phòng tin Chu Sưởng cũng bay vọ liền, hai tay chàng thộp luôn ngay lấy huyệt «bả vai» của lão.

Mười ngón tay Chu Sưởng cứng hơn mười gọng kiềm bằng thép, đâm và bấu ngập vào trong bả vai, khiến lão dâm quỉ rún cả người lại, á hốc m ệng ra, rên không thành tiếng, trong khi máu tươi theo ười vết đầu ngón tay phun ra như suối.

Bốn con mắt n in nhau không chớp.

Về phần Lão ác quỉ, phần vì quá đau, phần vì kinh hãi quá trời, vì lão không thể ngờ đến cái nước rằng anh nhãi con chẳng những khôi phục toàn lực mà còn hung mãnh quá sức là khác, vớ một thời gian kỷ lục không tiền khoáng hậu.

Trước sau, Chu Sưởng vẫn lặng ngắt, mắt vẫn ngầu đỏ, hai môi mím chặt.

Lão Bạch bị gãy xương bả vai, hai cánh tay thế là hoàn toàn bị hủy.

Gi y phút quyết định, dàng nào thì cũng như gần chết, dù có thoát lhì cũng chỉ còn là một cái thân hình «nửa chết» mà thôi ! Lão quái tính chơi một đòn liều mạng, cả hai cùng đi đứt cho hả giận...

«Huych» một tiếng, lão co chân phải lên thình lình tống đầu gối vào huyệt «đan điền» ngay phía dưới rún của đối phương.

Đúng là một đòn hiểm độc, và rất nặng.

http://tieulun.hopto.org

Nguyên vì màn thảm kịch vừa rồi đã khích động quá mạnh đến nỗi Chu Sưởng cơ hồ muốn phát điên lên được. tự nhiên là chàng đã mất hết nửa phần lanh lẹ đi rồi. Thình lình bị một đòn nặng tấn công trúng vào huyệt lợi hại là « đan điền », chàng « hực » lên một tiếng vội lăn nhào, té ngửa r cho nhe bớt đòn của đối phương đi phần nào.

Nhờ có công lực quá hùng hậu nên chàng chỉ bị đau nhói lên chớ không đến nỗi chết.

Lão dâm quỉ đã chơi được một đòn « trúng tủ » rồi, thì quyết thừa cơ làm luôn một cú nữa. Lập tức lão phi ngay một chân lên tống theo cho chàng một cái đá nữa.

Về phần Chu Sưởng. bị một vố đau trối chết, tức cả hàng quang lên, nhưng cũng nhờ thế mà đã tỉnh cả người ra, sự mẫn tiệp trở lại chàng trong không đầy một cái chớp điện.

Chàng vội lăn mình qua bên, đồng thời quờ tay mặt ngoặc trái trở lại một cái, chộp đúng nơi gói chưn của lão quái, tay trái chàng, đưa cạnh bàn tay ra, chặt chéo xuống một cái.

... « Rắc » ... « Ối » ! lão dâm quỉ bị lìa mất cổ chưn, la hộc lên một tiếng, toàn thân quật xuống đất như trời giáng.

Chu Sưởng đứng phắt lên, tiến đến vừa tầm, cúi xuống nắm lấy hai ống chân đối phương, từ từ nâng cao hắn lên khỏi mặt đất.

— Hà hà hà ! (Từ nãy tới giờ chàng mới phát ra mấy tiếng cười khô khan, lạnh lùng, ghê rợn).

— Oắt con ! (lão quái như cảm thấy cái gì hết sức rùng rợn sắp đến với lão) Mày dám làm g Bổn tòa...?

— Hà hà ! (Chu Sưởng lại cười lạnh như vàng đá). Với một tên dâm quỉ, tàn ác, chó đểu như ngươi, thì gì ta cũng dám làm hết. Ha hà...

Cùng với hai tiếng « hà hà » cuối cùng, chỉ nghe đánh « xoạc » một cái với tiếng « hu ú hú » rùng rợn từ cổ họng tên ác quỉ phát ra, lão ác quỉ bị Chu Sưởng cầm hai chân xé toạc từ háng lên tới ngang ngực : Ruột, gan với tim phổi hòa

máu rớt đầy cả mặt đất.

Giết xong tên ác quỉ, nỗi uất hận cũng được tiết vợi đi hẳn, Chu Sưởng mới ngó vào trong phòng thấy biến mất thiếu phụ rồi.

Chàng vội quay sang phòng chính, thấy thiếu phụ một tay ôm con, phục mình trên cái xác người ăn vận lối văn nhân, và khóc lóc cơ hồ đứt cả hơi.

Ánh đèn leo lét chiếu, cảnh tượng gian phòng thực là thê thảm hãi hùng.

Một lúc sau, thiếu phụ mới từ từ gạt nước mắt, ngẩng đầu lên. Bộ mặt Chu Sưởng khiến thiếu phụ hết hồn. nhưng rồi nàng hiểu ra ngay rằng con người mặt mũi như ma mọi ấy lại chính là ân nhân cứu mạng cho hai mẹ con nàng. Lập tức nàng lạy rập đầu xuống đất, nức nở khóc mà rằng :

— Đa tạ Thiếu hiệp đã ra tay cứu mạng cho mẹ con tôi !

Chu Sưởng lạnh lùng. nói :

— Khỏi tạ ơn ! Chỉ là ngẫu nhiên gặp thì ra tay. Người chết đây, là thế nào trong nhà này ?

Thiếu phụ nghẹn tắc họng, cố nói :

— Dạ ! đây à...Chồng...tôi !

— Tên họ và sước hiệu ? (Chàng hỏi).

— Thần chưởng «A một tiếng rồi nói :

— Ta được biết tiếng ! Nhưng câu chuyện đã xảy ra vì những nguyên nhân nào ?

Thiếu phụ giơ tay chỉ :

— Xin Thiếu hiệp...ngó lên...mặt bàn sẽ rõ.

Chu Sưởng nhìn lên bàn, miệng la lên :

— Tử bài !

— Vâng, đúng là cái thẻ đòi nộp mạng kêu là «Tử bài» của tụi Hắc Bảo·

Chu Sưởng hỏi :

— Nhưng vì sao họ đã đem Tử bài ấy tới đây ?

Thiếu phụ khóc rũ rượi, nói qua tiếng nghẹn ngào :

http://tieulun.hopto.org

— Chỉ vì...vợ chồng tôi...thương người ! Số là chúng tôi đã cho một...cô gái mọ...tới ở nhà. Mà cô gái ấy...lại là người.. mà Hắc bảo đương truy nã !

Chu Sưởng hơi chột dạ, vội hỏi :

— Cô gái ấy là ai ?

— Đó là một nàng...xinh đẹp, vận áo màu hồng !

Chu Sưởng cơ hồ rú lên, nhưng cố hãm lại được. Chàng nhắc lại :

— Vận áo màu hồng ?

— Dạ ! Đó là việc mới xảy ra năm bữa trước đây.

Chu Sưởng hỏi :

— Cô ấy có cho biết tên họ không ?

— Chỉ nghe cô ấy tự giới thiệu là họ...Hắc.

Chu Sưởng cảm thấy nhói quả tim lên.

Không ngờ (chàng nghĩ thầm) Không ngờ lại có sự tình giống nhau đến thế. Ủi chau ! Mình đi chơi Giang nam, trên đường trở về nhà, nhân vì lòng nghĩa hiệp ra tay cứu cô nàng Hắc Cung Hoa, vì thế mà nhận được thẻ «tử bài». Thế là đi tới đâu cũng bị tụi Hắc bảo truy sát. Nếu không được mụ chủ quán béo lùn như con vịt mập cứu cho thì đã bỏ mạng rồi. Mụ chủ quán nhân vì cứu mình mà bị họa, cháy hết cơ nghiệp còn tánh mạng của mụ thì chưa rõ ra sao. Bữa nay đến lượt Thần chưởng Tú sĩ Khương giác, cũng vì cứu cô nàng họ Hắc mà bỏ mạng, vợ con cũng thiếu chút nữa bị cưỡng gian, v.v. A ! Sao mà lắm chuyện thế ?

Chu Sưởng lại nghĩ đến Hắc Cung Hoa ở trong cái «hang đá» bí mật, chẳng biết hiện giờ ra sao ? Chẳng biết Hồng nương tử đã trở lại gặp cô nàng chưa ?

Chàng nghĩ đến Hồng nương tử dùng lá thơ làm mối, rõ thực là rắc rối, khó hiểu..?

Chợt nhớ rằng tình thế lúc này hết sức nguy hiểm cho mẹ con họ Khương, Chu Sưởng vội giục :

— Khương Phu...nhân à ! Ngay bây giờ đây, phải [illegible]

đêm ra đi, dời khỏi chỗ này càng xa càng tốt. Tụi chúng quyết không chịu để cho yên đâu !

Thiếu phụ trào nước mắt, ngập ngừng một phút rồi nghẹn ngào mà rằng,

— Thiếu hiệp a ! Tiện thiếp muốn ủy thác thiếu hiệp một việc...can hệ, chẳng hay Thiếu hiệp có vui lòng nhận giúp cho chăng ?

Chu Sưởng cau mày hỏi :

— Việc gì ? Nếu có thể, tại hạ xin giúp.

Thiếu phụ chỉ tay vào đứa con nhỏ

— Tiện thiếp trăm lạy thiếu hiệp, xin ủy thác đứa nhỏ này cho Thiếu hiệp !

Chu Sưởng hỏi :

— Thế còn phu nhân ? sẽ đi đâu ?

Thiếu phụ vừa nói vừa nấc nở nghẹn ngào :

— Tiện thiếp sẽ...theo chồng...xuống âm phủ...

Đứa nhỏ lúc đó nằm ở trong lòng Khương thị. Nó đã hết sợ hãi, hai mắt tròn xoe hết ngó nhìn mẹ lại nhìn Chu Sưởng. Hình như trong óc thơ ngây của nó cũng cảm thấy rằng con người mặt xấu như quỉ đứng trước mặt nó lúc này, không phải là kẻ tàn bạo, cho nên nó không tỏ ra sợ hãi gì hết.

Nghe thiếu phu nói vậy, Chu Sưởng vội xua tay lia lịa mà rằng :

— Không được ! Không thể được !

— Thế nghĩa Thiếu hiệp không thể nhận được sự ủy thác đứa nhỏ này ? (Thiếu phu hỏi)

Chu Sưởng giải thích :

— Trước hết là, tại hạ cũng đương bị tụi Hắc bảo truy kích gắt gao, thì làm sao có thể đem đứa nhỏ đi theo với mình được. Sau nữa là Phu nhân định tự sát, đó là một ý nghĩ rất lầm. Khương Tú sĩ chết rồi, thì phu nhân phải chấp nhận lấy hoàn cảnh, nghĩa là phải sống để nuôi nấng đứa nhỏ. Tự sát, chỉ là giải quyết cho riêng mình, cho hết đau khổ, nhưng còn đứa

http://tieulun.hopto.org

nhỏ thì sao ? Có thể đành lòng mà chết ư ?

Thiếu phụ gục đầu vào xác chồng, khóc không thành tiếng. Đứa nhỏ cũng òa lên khóc.

Màn kịch bi đát, thảm tuyệt trần gian bày ra trước mắt Chu Sưởng lúc này, càng như bồi đắp thêm vào mối uất hận của chàng :

— Khương Phu nhân à ! Phải nhận hiểu tình thế cho đúng. Mỗi phút chậm trễ lúc này, là một phút nguy hiểm. Phu nhân phải quyết định ngay, nhân lúc đêm tối, ra đi liền tức khắc.

Vài ba phút yên lặng. Thiếu phụ từ từ ngồi lên nhìn đứa nhỏ một phút, khẽ gật đầu rồi vùng cứng p ắt dậy, bảo đứa nhỏ đứng yên đấy, đoạn vội vã chạy qua phòng bên.

Một lúc sau, thiếu phụ trở lại, ăn vận gọn gàng tề chỉnh, vai đeo một cái túi vải, tay dắt con, nhìn Chu Sưởng rồi quỳ rạp xuống đất, lạy và nói :

— Mẹ con tôi xin đa tạ cái ơn của Thiếu hiệp đã cứu mạng cho !

Chu Sưởng vội né ra một bên và nói :

— Tại hạ không dám nhận sự tạ ơn quá lớn như thế ! Xin Phu nhân đứng lên.

Thiếu phụ «dạ dạ» ! rồi đứng lên :

— Xin Thiếu hiệp cho biết họ tên ?

Chu Sưởng lạnh lùng trả lời :

— Điều ấy khỏi cần !

— Dù sao Thiếu hiệp cũng cho biết tên. Thiếu hiệp không muốn lưu danh, nhưng mẹ con tôi thấy rằng cần phải biết để hoặc...

Chu Sưởng sốt ruột, thuận miệng nói :

— Tại hạ là «Khổ nhân nhi».

— Khổ nhân nhi ư ? (thiếu phụ ra vẻ ngạc nhiên vì cái tên họ quái gở ấy).

— Đúng thế ! (Chu Sưởng nói).

Thiếu phụ lẩm nhẩm :

— Khổ nhân nhi là.. Con người có khổ ? (thiếu phụ hỏi) : Tức là sước biệu chăng ?

— Phải đó !

— Nhưng còn tôn tánh đại danh ?

— Tại hạ không có họ tên gì hết. Chỉ có độc cái tên hiệu không đẹp đẽ ấy thôi.

— Tiện thiếp xin ghi nhớ.

Chu Sưởng giục toàng lên :

...Phu nhân nên đi ngay tức khắc. Công việc ở đây, mặc tại hạ lo liệu cho !

Thiếu phụ hỏi :

— Thi thể của chồng tôi ?

— Tại hạ sẽ chôn lấp tử tế !

Thiếu phụ lại trào nước mắt, nói :

— Cả nhà họ Khương chúng tôi, từ kẻ sống đến người đã chết, đều đội ân sâu của Thiếu hiệp.

Chu Sưởng xua tay nói :

— Không đáng để Phu nhân bận lòng ! Xin đi ngay đi !

Thiếu phụ đưa mắt nhìn căn phòng, đầy vẻ luyến tiếc.

Đứa nhỏ ngẩng mặt hỏi :

— Má à ! Chúng ta đi đâu ?

Thiếu phụ nghẹn ngào :

— Con à ! Thiên hạ rộng lớn, thế nào cũng kiếm được chỗ để mẹ con ta an thân !

Đứa nhỏ giơ tay chỉ Chu Sưởng và bỏi mẹ :

— Còn vị thúc thúc xấu như mọi đây..?

Thiếu phụ vội mắng ngắt lời đứa nhỏ :

— Vô lễ à ! Chớ nói bậy !

Chu Sưởng cười mà rằng :

— Đúng là «xấu như ma» ! Nó nhận xét rất đúng ! Không nên trách nó !

Thiếu phụ cúi đầu, nói :

— Thiếu hiệp ! Xin chào và mong có phen được gặp gỡ sau này !

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng giơ tay :

— Xin mời Phu nhân lên đường ! Thận trọng coi chừng và xin chúc bình an thuận tiện !

— Đa tạ Thiếu hiệp !

Dứt lời, thiếu phụ dắt con đi ra khỏi nhà và chỉ vài phút sau là biến dạng trong đêm tối.

Chu Sưởng thở phào một cái, lập tức quay mình đi xuống phía sau nhà, đào một lỗ huyệt rồi đem thi thể Thần chưởng Tú sĩ Khương Giác đặt vô, đoạn vùi lấp đi.

Xong rồi, chàng lại nảy một tấm đá lát bậc thềm nhà, dùng đầu ngón tay vạch lõm đá xuống, khắc thành một cột chữ :

Cố Thần chưởng Tú sĩ Khương Giác, chi mộ »

Chàng dựng tấm đá ở nơi đầu nấm mồ để làm bia.

Một việc hoàn tất rồi thì xa xa có tiếng gà gáy truyền tới, .. trời sắp gần sáng.

Chàng cũng không quên đặt chiếc « Tử bài » lên trên mồ của Khương Giác. Sở dĩ chàng làm như thế, cốt để cho tụi Hắc Bảo biết rằng người mà họ gửi cho chiếc Tử bài, đã bị thủ hạ của họ giết rồi. Như vậy họ sẽ khỏi đi tìm bắt vợ con Khương Giác nữa.

Tới đây, mọi việc được coi là làm châu đáo rồi, Chu Sưởng mới nổi lửa lên đốt gian nhà rồi tức khắc dời khỏi ngay nơi đó.

Chu Sưởng chợt nghĩ ra rằng thiếu phụ cũng là người trong làng võ lâm, tất nhiên nàng sẽ hiểu nhiều về việc giang hồ. Vậy mà chàng đã quên không hỏi về trụ sở phân chi của « Cái bang » ở đâu ? Giờ thì chẳng lẽ lại đuổi theo thiếu phụ để hỏi về điều ấy ?

Ngọn lửa bốc lên ngùn ngụt, đỏ rực cả xa gần.

Chu Sưởng chạy một thôi đã xa cách đấy chừng độ ba dặm đường.

Trời đã mờ sáng, thôn xóm xa gần ẩn ước hiện ra trong làn sương mai.

Trên đường cái lớn đã có ít người qua lại.

Chu Sưởng dẫn đo kỹ và cho rằng nếu như hành tung của của chàng bị bại lộ mà tụi Hắc Bảo theo dõi thì chỉ gây thêm sóng gió cho hàng « Cái Bang » thôi. Như nay trời đã sáng đành phải ẩn nấp một chỗ, đợi đến tối mới tìm kiếm dư c.

Muốn giữ kín tung tích khỏi bị lộ, thì phải lánh xa nơi thành thị, càng xa càng tốt.

23 — GẶP MẶT « PHẬT SỐNG »

Chu Sưởng thực hành cái kế hoạch giữ kín tung tích bằng cách « đêm đi, ngày nấp » để đi tìm kiếm trụ sở của « làng ăn mày » ở Qui châu.

Lập tức, chàng dời xa hẳn đường cái lớn, xa hẳn tỉnh thành rồi rẽ ngoẹo về phía đồng đất hoang vu mà đi.

Đương mải miết đi, chàng nhận thấy phía trước mặt ẩn ước hiện ra một tòa miếu lớn.

Chu Sưởng mừng rỡ, vì đây là một nơi chàng có thể dùng làm chỗ náu mình rất tốt. Lập tức chàng gia bước chạy bay tới.

Nhưng trước khi tới trước cửa, chàng mới nhận ra đây không phải là một nơi miếu thờ, mà là một ngôi đền thờ, nguy nga đồ sộ.

Một tấm biển treo nơi cổng đền với ba chữ rất lớn thếp vàng chói lọi :

« HUYỀN ĐÔ QUAN »

Cửa đền đề ngỏ, Chu Sưởng ngó vô, nhưng chẳng thấy bóng một người nào cả !

Chu Sưởng nghĩ bụng :

— Tạm thời, tốt hơn hết là kiếm ngay lấy một chỗ kín đáo, ngả lưng ngủ một giấc cho đỡ mệt xác, không nên kêu gọi làm phiền các đạo sĩ ở đây.

Nghĩ vậy rồi, chàng tiến vào bên trong cổng đền.

http://tieulun.hopto.org

Đây là một khu sân rất rộng, cây cỏ xanh tốt, lối đi trải đá xanh, hai bên trồng toàn là một loại «tử trúc» tức là thứ trúc thân giống màu đỏ.

Qua sân, là một tòa nhà để khách tới viếng tạm ngừng chân. Như vậy thì phía sau tòa nhà này, hẳn là gian thờ chính của ngôi đền.

Hai bên đông tây là hai dãy nhà kiến trúc kiểu giải vũ, có lối đi với hành lang trang trí các loại hoa triện hết sức nhã quan.

Một đầu về phía đông bắc là một gian nhà cửa đóng chắc chắn, kín mít.

Căn cứ vào những điều đã kinh nghiệm, Chu Sưởng không chút do dự, tiến thẳng tới gian nhà đầu ấy, đẩy thử cánh cửa. Nhưng cửa này không nhúc nhích, dùng là được cài then ở bên phía trong.

Chàng liền vượt qua tường mà vô. Bên trong có lối đi. Chàng theo đó tiến bước, một quãng dài tới cuối lối đi lại hiện ra một tòa viện lạc nhỏ với một dãy những gian nhà xinh xắn, xung quanh có cây cỏ xen lẫn với những chồng đá dủ hình kỳ lạ. Lối bố trí thực là hết sức mỹ quan, duy có điều là đó đây cỏ hoa lẫn lá khô đầy mặt đất, rõ rằng là một nơi từ lâu không có người trông coi, quét dọn.

— Nơi đây kín đáo, yên tĩnh quá !

Chu Sưởng lầm nhầm khen ngợi, chân vẫn đều bước qua một khoảng sân tới trước dãy nhà chính.

Gian nhà này có chiếc khóa đồng rất lớn, khóa ở bên ngoài. Chiếc khóa nặng tới ba bốn cân, lâu ngày đã han rỉ thành màu xanh.

Cố nhiên là chàng không dám đập bể khóa để tiến vô bên trong.

Chu Sưởng đưa mắt nhận xét rất lẹ hình thế trước sau tả hữu một lượt, cuối cùng chàng đi vòng qua phía bên, thấy có chiếc ghế dài bằng đá đặt ở dưới bóng mát một giàn dưa leo

Chàng nghĩ thầm :

— Nơi đây chắc không bị ai phiền quấy, dù là các đạo sĩ trong đền này cũng chẳng lảng vảng tới làm gì !

Suốt đêm trước không nghỉ ngơi, lại nhân những việc xảy ra ở nhà Khương Giác, thì dù là sức voi cũng phải thấm mệt. Cho nên vừa nằm mình xuống ghế là chàng đã ngủ thiếp đi liền.

Thời gian trôi đi đều đều...

Chu Sưởng cũng đều đều ngáy « pho.. pho »...

Ngoài trừ tiếng chàng ngáy với tiếng chim rỉu rít, cả một khu này không còn tiếng động chi khác. . . . . như thế, không biết bao nhiêu lâu, bỗng có tiếng người nói xôn xao với tiếng quát lác từ phía ngoài cửa lớn đưa tới.

Chu Sưởng giật mình tỉnh giấc ngồi nhổm lên, nhìn mặt trời đã lên tới giữa đỉnh đầu rồi.

Chàng cau mày, lắng tai nghe..

Có tiếng từ phía ngoài cánh cổng sân :

— Vô lượng Thọ Phật ! Tiểu đạo không dám tự chuyên ! Xin xét tình và thứ lỗi cho !

— Im đi ! Đừng có tạ cớ ! (Tiếng một người đàn ông quát giật lên)

— Dạ ! Tiểu đạo không dám mượn cớ để từ chối. Quả thực đây là nơi « cấm địa » của ngôi đền này. Ngoài trừ vị Đạo trưởng ra, ngay các đạo sĩ khác tu đạo tại đây cũng không được phép tự tiện tiến vô...!

Tiếng người đàn ông hỏi gắt :

— Tiểu đạo sĩ muốn chết hả ?

Đạo sĩ thưa :

— Thì chủ hoàn toàn không nhìn nhận luật lệ và lề thói trên chốn giang hồ.

— Tụi bay tránh cả ra ! Chớ cản trở lối... (tiếng người đàn ông thét) Mau !

— Xin chớ... chớ... (tiếng đạo sĩ nói như quỳnh lên, liu cả giọng lại)

http://tieulun.hopto.org

— Ối !..ối.. ối, ối :

Liên tiếp bốn năm tiếng kêu rú rùng rợn cùng với tiếng thân hình người té quật xuống đất.

Có tiếng thét rất lớn :

— Phá cửa đó ! Thộp cổ tên đạo sĩ đầu trâu. Nghe !

Cùng với tiếng thét, lại có tiếng người rú lên và tiếng một cái thây người té sập xuống. Kế đó...

...«Ầm» một tiếng, cửa lớn bị một chưởng giáng vô, luôn cả cánh lẫn khuôn cửa bể ra thành từng mãnh vụn, tung lên rớt xuống ào ào....liền đó có nhiều bóng người nhào đổ trong..

Chu Sưởng lộn mình một cái, từ trên chiếc ghế đá bay vào qua phía sau một hòn núi giả gần đó, ẩn hình kín đáo.

Qua kẽ hở của chồng đá, chàng ngó ra phía sân.

Chàng cảm thấy cơ hồ muốn ngộp thở vì cái ý niệm muốn giết người bỗng làm cho mạch máu của chàng bị nóng bỏng hẳn lên.

Chàng nhận thấy tụi người phá cửa nhào đổ, chính là tụi tay chân của Hắc Bảo : Hai tên Hắc võ sĩ áp điệu một vị đạo sĩ đứng tuổi, theo sau là một lão già vận áo bào sắc đen, cuối cùng là hai tên Hắc võ sĩ đi hầu.

Lão già áo bào đen chính là «Vô tình Thái tuế Hứa quân» là một tên đầu mục trong hàng «Hắc Võ sĩ»

Hứa quân giơ tay phẩy một cái, ra lệnh :

— Khám xét khắp nơi !

Hai tên Hắc võ sĩ đi sau cùng, «dạ dạ ! » ran lên, lập tức chạy tông tới trước cửa gian điện chính, co giò đạp tung cánh cửa ra rồi nhào đổ.

Vị đạo sĩ đứng tuổi bị hai tên Hắc võ sĩ bắt giữ, lúc đó trợn ngược con ngươi cơ hồ muốn rách cả khóe mắt ra, hết sức vùng vẫy nhưng không tài nào thoát ra nổi.

Ức quá, đạo sĩ la lên :

— Tụi bây hành động man rợ, Quan chủ quyết sẽ giết cả tụi bay đi !

«Bốp» ! Đạo sĩ bị chúng cho một bạt tai, miệng ói máu ra mặt sưng húp ngay lên.

Chu Sưởng giận đến tím mặt lại, đôi mắt đỏ ngầu, đã toan nhảy ra can thiệp, chợt thoáng thấy cái bóng người như đám khói lợt lướt qua phía trước mặt. Cảm giác báo cho chàng biết là có một cao thủ nào đó sắp xuất hiện...

Chàng vội nén giận, đứng nghe ngóng. .!

Sở dĩ chàng nhận ra đó là một bóng người là vì do ánh nắng phản chiếu nổi bật lên, chớ nếu như lúc khác, không có ánh nắng thì khó mà nhận ra kịp.

— A ! Ai mà công lực cao siêu đến thế ? Đó là người của phe Huyền đô Đạo sĩ, hay là của phe Hắc Bảo ? (Chu Sưởng hỏi thầm và để ý nhìn về phía cửa điện vừa mới bị chúng phá ra)

...Nửa phút sau, hai tên Hắc võ sĩ từ trong tịnh xá đi ra. Một tên, tay cầm một tập sách chi đó bằng lụa, chạy tới trước mặt Vô tình Thái tuế Hứa Quân rồi cung kính khom mình, dâng tập sách :

— Thưa bẩm Đầu mục. Chỉ tìm thấy có tập sách này.

Hứa Quân cầm lấy coi, đôi mắt dảo lộn một vòng, miệng đọc

— «Huyền đô Bảo lục» !

Vị đạo sĩ đứng tuổi giậm chân la lên :

— Đó là tập sách truyền dạy môn phái võ công của Bổn quan. Tụi bay dám...

Hứa Quân quát lên :

— Câm miệng đi ! Tên đạo sĩ mặt trâu kia, biết điều thì đem nộp...cho ta ngay !

Đạo sĩ nói :

— Bần đạo đã thưa rằng không biết gì về cái ấy...cả !

Hứa Quân cười nửa mép :

— Được lắm ! Bộ nhà ngươi, chừng nào chưa trông thấy quan tài thì chưa xanh mặt ! Nói cho ngươi rõ : Nếu ngươi không đưa nộp cái ấy cho ta thì...chỉ trong chốc lát, cả khu vực Huyền đô quan đây sẽ biến thành biển lửa, tro bụi. Lúc

http://tieulun.hopto.org

đó ngươi sẽ trơ mắt ra, chưa kể là luôn cả tánh mạng ngươi cũng...tiêu nốt !

Đạo sĩ hãi qua, run lên :

— Các ngươi làm như thế thì còn trời đất nào nữa ?

— Tên mặt trâu kia ! Chớ nhiều lời ! Chẳng có trời đất nào hết ! Trời cũng không làm gì nổi ta !

Giữa lúc đó, vụt cái...

...Một bóng người bỗng hiện tới...,

Mọi người giật mình, nhận ra đó là một ông già cao lớn, vận áo bào bằng gấm, đôi mắt loáng loáng nổi bật trên làn da hồng hào, đỏ như da gà trọi với năm chòm râu dài xuống quá ngực.

Vị Đạo sĩ đứng tuổi vội kêu lên :

— Tây môn Thi chủ tới vừa đúng lúc ! Xin...xin vét sử cho việc này !

Ông già áo gấm cau mày, hất hàm hỏi :

— Việc gì đó ?

Vị Đạo sĩ đưa tay chùi máu ở nơi mép, rồi cất giọng phẫn hận mà rằng :

— Tụi họ bức bách tiểu đạo tôi phải dâng cho họ cuốn «Phù lục Chơn kinh». Họ cứ nhất định buộc cho Sư thúc tôi đã chiếm được cuốn ấy ?

Chu Sưởng hết sức kinh hãi.

Chàng nghĩ thầm :

— A ! Té ra tụi «Hắc Bảo» cũng lăm le muốn kiếm cuốn Phù lục Chân kinh. Họ nghĩ rằng vị Đạo sĩ chủ quan ở đây đã chiếm được sách đó, nên mới tới kiếm tìm, yêu sách và tàn sát.

Theo lời của vị Đạo sĩ đứng tuổi này, thì vị Sư thúc của Đạo sĩ, chắc chắn là «Thiên huyền tử» không còn nghi ngờ gì hết. Nhưng, các đạo sĩ ở đây vẫn chưa biết là Đạo trưởng của họ đã bị chết ở trong nhà giam của tụi Hắc bảo rồi. Hèn chi mà nơi tinh xá đây bỏ hoang, lại chia ra một khu cấm địa, không

ai được lui tới. Sở dĩ như thế, vì đây là nơi chân tu của Trưởng lão «Thiên Huyền tử».

— Nhưng còn ông già vận cẩm bào đây là ai ?

Chu Sưởng còn đương tự hỏi, thì «Thái tuế Vô tình Hứa Quán vừa vặn cất tiếng nói :

— Nguyên lai Tôn giả là «Võ lâm Sinh Phật Tây Môn Vọng». Thứ lỗi cho khu khu chưa kịp chào hỏi !

Chu Sưởng giật mình đánh thót !

Thực không ngờ rằng ông già áo gấm đây lại chính là «Võ lâm Sinh Phật Tây Môn Vọng» là người mà khi xưa plai thân chàng từng hết lời ca tụng, coi như là hàng đầu trong làng «Bạch đạo Võ lâm».

Công lực của Tây Môn Vọng tuyệt cao. Suốt đời ông ta vì nghĩa mà hành hiệp. Với những hành động giúp kẻ khốn, nâng đỡ kẻ yếu, ông ta được người ta kêu là «Vị Phật sống của làng Võ lâm».

Thấy Hứa Quán chào, Tây Môn Phật ôm tay quyền đặt ngang dưới ngực, rồi nói :

— Không dám ! Xin Các hạ cho biết danh tánh để tiện việc xưng hô ?

— Khu khu là Hứa Quán, ngoại hiệu...hà hà...là Vô tình Thái tuế !

Vị Phật sống nhỏ nhẹ hỏi :

— Ông bạn họ Hứa ơi ! Chẳng hay có vui lòng nghe bần nhân phân trần chăng ?

Hứa Quán nói :

— Tốt hơn hết là Các hạ không nên can thiệp, dính líu vào việc này !

Phật sống cười nhân nhó mà rằng :

— Khốn một nỗi là bần nhân chót đã gặp đây, thì không thể khoanh tay đứng ngó được.

Hứa Quán hơi khó chịu :

— Xin Các hạ chớ cậy ở mình là...là bậc có danh vọng

http://tieulun.hopto.org

lớn trong làng võ lâm...!

— Hà hà hà ! Hà hà ! (Tây Môn Vọng cười ngất) Các hạ nói hơi... quá đáng. Bổn nhân đây là hạng bét trong làng võ lâm, dám đâu có ý tự thị ! Có điều rằng bổn nhân đây vốn là bạn thâm giao với Đạo trưởng Huyền đô quan, cho nên không thể không can thiệp.

Nói đây, Chu Sưởng mới chợt nghĩ tới việc chàng bị ba tên Hắc Bảo đánh tung lên rồi rớt xuống vực thẳm. Sau đó chàng được một quái nhân cứu sống lại.

Vị quái nhân ấy chính là Trung nguyên Đại hiệp Gia Cát Ngọc, nhân vì vợ ông ta là Trương Phương Huệ bất trinh, rút cuộc ông ta bị Tây Môn Vọng làm hại.

xXx

Vậy thì lúc này, đứng trước tầm mắt Chu Sưởng đây, Tây Môn Vọng là kẻ đã cướp vợ bạn, là hung thủ đã chặt cụt cả hai chưn của bạn.

Chu Sưởng nghĩ thầm :

— Ta chịu cái ân sâu của Trung Nguyên Đại hiệp Gia cát Ngọc, cứu mạng cho, - ta đã nhân lời vì ông ta báo thù, quyết giết cho được Trương Phương Huệ, Tây Môn vọng, và tìm gặp con gái ông ta là Minh Châu.. ! Nhưng cứ bề ngoài mà xét thì Tây Môn Vọng không phải là hạng vô sĩ đến thế..!

Chu Sưởng còn đương nghĩ ngợi như trên thì Vô tình Thái tuế Hứa Quân đã cười vang lên rồi thình tình giật giọng lớn tiếng quát :

— Tây Môn Vọng ! Các hạ thực là đã không biết tự lượng sức mình !

Tây Môn Vọng cười tủm tỉm, vẫn nhỏ nhẹ giọng mà rằng:

— Ông bạn họ Hứa ơi ! Xin nghe lời khu khu biện bạch.

— Tây Môn Vọng à ! Nếu không nể Các hạ, - nếu là kẻ khác, thì ngay giây phút này, quyết không thể còn đứng ở đây mà lại nhai nói gì với ta được.

Tây Môn Vọng càng dịu giọng hơn :

— Khu khu hy vọng rằng có cách và có thể giải quyết được tốt đẹp hơn mà !

Hứa Quân gắt lên :

— Các hạ nhất định không chịu rút lui sao ? Nhất định phải can thiệp hả ?

Tây Môn Vọng nói :

— Việc bức bách đến bất đắc dĩ, thì cũng không thể không bỏ qua được.

Hứa Quân đảo lộn tròng con mắt lên một vòng, biến hẳn sắc mặt, gật đầu nói :

Được lắm : Các hạ đã nhất định can thiệp, thì Hứa Quân đây cũng gọi là lấy lòng Các hạ một phần ! (Hắn quay lại ra lệnh cho đồng bọn). Buông thả cho tên đầu trâu ấy ra !

Hai tên Hắc Võ Sĩ «dạ dạ» ! rồi lên rồi lập tức buông tha vị đạo sĩ đứng tuổi ra.

Đạo sĩ loạng choạng cố giữ cho khỏi té, liền đó chạy tới đứng bên cạnh Tây Môn Vọng.

— A ! Danh vọng của vị Phật sống trong làng Võ lâm quả thực là chẳng tầm thường ! Đây, chính mắt ta chứng kiến, một tay Đầu mục của Hắc Bảo, giết người như giết con chó, — vậy mà cũng chịu cúi đầu, không dám làm càng. Phải chăng, vì Phật sống đây đã khéo che bịt cả tai, mắt thiên hạ, mà bộ mặt thiệt, của lão tới nay vẫn chưa bị lột trần ra ?

Chu Sưởng càng nghĩ, càng thêm ngờ vực, không biết phán đoán «thật, giả» như thế nào ?

Cuối cùng chàng tự nhủ :

— Hãy coi xem Phật sống giải quyết vụ này ra sao mới có thể phán đoán rõ hơn được !

Chỉ thấy Tây Môn Vọng ôm tay quyền thi lễ một cách trịnh trọng và nói :

— Xin thành thực cảm tạ thịnh tình của ông bạn !

— Khỏi cảm tạ gì hết (Hứa Quân nói) Bổn nhân đây chỉ là vâng lệnh trên để làm việc, mà cứu cánh là phải hoàn thành

http://tieulun.hopto.org

nhiệm vụ này. Còn như Các hạ đã ra mặt xen vô cái chuyện tới đây yêu cầu Các hạ ra lệnh buộc tên đầu trâu kia, phải nộp cuốn Phù lục Chân kinh cho bổn nhơn !

24 — VÒNG TRÒN, LẠI GẶP.

Vô tình Thái Tuế Hứa Quân yêu cầu Sinh Phật Tây Môn Vọng phải ra lệnh cho vị Đạo sĩ nộp Phù Lục Chân kinh cho mình.

Tây Môn Vọng hỏi lại một cách úp mở, nước đôi :

— Nếu như không thể nộp được ? thì sao ?

— Thì...máu sẽ tràn ngập Huyền Đô quan ! (Hứa Quân rít giọng trả lời).

Giọng nói quyết liệt, đanh thép của Hứa Quân thực là sặc mùi máu tanh, khủng bố.

Tây Môn Vọng nhìn vị Đạo sĩ mà rằng :

— Hàm Hư đạo sĩ a ! Nghe rõ chưa ? Xin cứ đem ra nộp đi ! Chừng nào Sư thúc của Đạo sĩ trở về đây, ta sẽ hết sức biện bạch, làm chứng cho !

Hàm Hư đạo sĩ nhăn nhó mặt, nói :

— Tiền đạo quả thực không biết gì về việc ấy !

— Có thiệt vậy chăng ? (Tây Môn Vọng hỏi).

— Tiểu đạo quả tình là không biết. Không dám nói dối

Tây Môn Vọng lại gạn hỏi thêm :

— Thí dụ như chỉ cần nói, hoặc chỉ dẫn cho biết Sư thúc đã cất giấu sách đó ở đâu...Như thế cũng có thể coi là tạm giải quyết câu chuyện lúc này...!

Hàm Hư nói :

— Trong phạm vi ngôi đền này, chỉ riêng nơi tịnh xá vừa bị phá tung cửa ra kia (Hàm Hư vừa nói vừa giơ tay chỉ) là nơi Sư thúc của tiểu đạo ở để tu dưỡng, có chứa cuốn Huyền Đô Bảo lục đã bị các vị kia vừa mới chiếm đoạt, — ngoài nơi ấy ra thì không còn nơi nào là bí mật để có thể cất giấu gì hết !

Tây Môn Vọng lại cố gạn hỏi thêm :

— Hàm Hư à ! Hãy bình tĩnh... bình tĩnh... Thử cố gắng nhớ lại coi, còn nơi nào khác chăng ? Còn nơi nào có thể ngờ là chỗ giấu sách ấy chăng ?

Hàm Hư chau mày, méo cả mặt ra, mà rằng :

— Tiểu đạo làm sao mà biết được ? Nguyên ở trong đền này, thì chỉ có như đã nói... Còn ngoài nơi đây ra, Tiểu đạo chưa từng bước chân ra đi đến đâu hết !

Tây Môn Vọng đưa tay vuốt chòm râu dài, cau mày lại, không nói nửa lời, tỏ vẻ suy nghĩ rồi lắc đầu biểu thị không còn biết ăn nói sao đây !

Hứa Quân thúc giục :

— Vậy thì yêu cầu Các hạ... rút lui đi !

Tây Môn Vọng bỗng nghiêm nét mặt lại, nói :

— Không !

Từ lúc nãy đến giờ, lần đầu tiên lão mới dùng cái giọng quyết liệt và cộc lốc như thế.

Vô tình Thái tuế sầm nét mặt, hỏi :

— Các hạ quyết can thiệp ? Bằng cách nào ?

Tây Môn Vọng trả lời :

— Bằng cách là... là...

— Là dùng võ lực chứ gì ? (Hứa Quân gay gắt lời hỏi)

Tây Môn Vọng chép miệng lắc đầu và nói tiếp :

— ...Là xin khoan hạn cho một tháng. Khu khu đây sẽ cùng với Hàm Hư đạo nhân hết sức kiếm tìm khắp nơi, ngoài ra sẽ phái người đi tìm Đạo trưởng Thiên Huyền tử về, như vậy sẽ nhất định là có thể thỏa mãn Các hạ !

Hứa Quân lạnh lùng, nói :

— Không thể được !

Tây Môn Vọng trầm giọng, hỏi :

— Vậy theo Các hạ thì thế nào ?

— Ta cứ theo lệnh trên làm việc !

Tây Môn Vọng hỏi luôn :

http://tieulun.hopto.org

— Lệnh ấy thế nào? Nếu như cứ theo lệnh ?

— Lệnh ấy là nếu không nộp Phù lục Chơn kinh thì tức khắc Huyền Đô quan phải ngập máu !

Tây Môn Vọng hơi nhún vai rồi nói :

— Khu khu có mặt tại đây, thì ý định ấy của Các hạ khó thực hiện được !

Hứa Quân trợn mắt :

— A ! Tây Môn Vọng ! Ngươi dám công nhiên chống đối với Bổn Hắc bảo ư ?

— Không hẳn là công nhiên đối địch. Nhưng khu khu đây suốt đời chỉ biết phụng sự hai chữ «công nghĩa» mà thôi ! Can thiệp vào sự «bất công» chưa hẳn là «chống đối» theo cái ý nghĩa của Các hạ hiểu !

Tây Môn Vọng nêu cao hai chữ «Công nghĩa» một cách lẫm liệt, khiến Chu Sưởng cũng phải gật đầu, thán phục ngầm ở trong lòng.

Hứa Quân nói giọng de nạt :

— Sau này ngươi sẽ không kịp hối hận !

Tây Môn Vọng vẫn bình tĩnh, thung dung nói :

— Tây Môn Vọng đây một khi đã nhúng tay vào việc công nghĩa, thì không bao giờ có hối hận !

— Không hối hận ? (Hứa Quân nhắc lại). Luôn cả tánh mạng cũng hy sanh ?

— Tại sao không dám ?

— Thử nghĩ lại coi như thế có đáng hy sanh tánh mạng chăng ?

(XEM TIẾP QUYỂN II)

Kiểm duyệt số : 1141/BTT/NT/NHK/QN Ngày 19-6-1968

http://tieuluu.hopto.org

Tây Môn Vọng khẳng khái, nói :

— Hễ là việc nghĩa thì nói đến hy sanh tánh mạng chỉ là điều nên làm, (lão nhấn mạnh). Nghĩa sĩ mà lại từ chối không làm thì chỉ là khuyển sĩ !

Hứa Quân nhún vai :

— Nói vậy tức là trừ phi chơi nhau một trận trống mái, thì không thể giải quyết được.

Giọng nói của Tây Môn Vọng bỗng trở nên quyết liệt, đầy kiêu hãnh, tự tin :

— Họ Hứa nghe đây nè ! Nói thiệt cho mà biết, một người với góp thêm cả bốn tên thủ hạ đó nữa, đều không đối địch nổi với bổn nhân đâu !

...Keng...keng keng... ! tiếng gươm rút khỏi vỏ reo lên, bốn tên «Hắc Võ sĩ» gần như cùng một lúc đều sẵn sàng khí giới trong tay cả rồi.

Bên ngoài cửa lớn, đồng thời cũng xuất hiện tới vài chục đạo sĩ, người nào người nấy đều nắm tay, trợn mắt, sẵn sàng nhào đó...!

Không khí đột nhiên khẩn trương, đầy sát phạt.

Chu Sưởng nghĩ rằng :

— Bất kể trên thực tế Tây Môn Vọng là người thế nào thì cái vụ án Gia Cát Ngọc bị chặt đứt cẳng hãy gác lại đó, sau này sẽ điều tra và giải quyết. Hiện tình ta phải giúp phe Huyền Đô quan mới được.

Chợt nghe Tây Môn Vọng lớn tiếng quát hỏi :

— Hứa quân à ! Ngươi nhất định phải nhuộm máu nơi Huyền Đô quan này phải chăng ?

Hứa quân trợn mắt, nói :

http://tieulun.hopto.org

— Kể ra không còn cách nào hơn để giải quyết vấn đề này!

Hàm Hư Đạo nhân cất tiếng bi thảm, nói :

— Tây Môn Thí chủ ơi ! Thí chủ không nên can thiệp vào việc này. Bọn chúng tôi tuy không đủ sức chống đối, nhưng cũng xin cùng sống còn với ngôi đền này !

Tây Môn Vọng lớn tiếng quát :

— Hàm Hư nghe đây ! Không kể mối thân tình giữa ta với Thiên Huyền tử, chỉ riêng với hai chữ «công nghĩa» thôi, cũng đủ khiến ta phải can thiệp rồi...!

Hàm Hư Đạo sĩ cảm động, nói :

— Tây Môn Thí Chủ, nếu như gây thù với Hắc Bản, thì hậu quả sẽ...!

Tây Môn Vọng phất tay một cái :

— Chớ nói nhiều ! vô ích !

Vô tình Thái Tuế kẻ đưa mắt ra hiệu. Bốn tên Hắc Võ sĩ cùng thét to một tiếng cùng tiến bước, bốn thanh gươm dài như sấm chớp cùng hướng vào «Võ lâm Sinh Phật Tây Môn Vọng» mà chụp xuống.

Hàm Hư đạo nhân lúc đó đứng ở bên cạnh Tây Môn Vọng tự nhiên là cũng hóa thành mục tiêu bị tấn công.

Chỉ thấy loáng một cái như chớp, không biết Tây Môn Vọng đã vận dụng thần pháp với bộ pháp như thế nào mà đã an nhiên thoát hẳn ra ngoài màn kiếm của bọn Hắc Võ sĩ.

Chẳng những thế, lão còn đem được cả Hàm Hư Đạo nhân ra theo, trong khi bốn ngọn kiếm múa lên, toàn là chém vào không khí cả.

Chỉ một ngọn hoán vị khinh thân ấy của Tây Môn Vọng cũng đủ khiến cho mọi người sợ lè lưỡi rồi !

Bốn tên Hắc Võ sĩ lại thét to một tiếng, cùng xoay mình ra tay kiếm. Lần này kiếm thế hết sức lăng lệ, gấp mười lần trước.

Tây Môn Vọng đưa hai tay ra, một bàn tay ngoắt thành một vòng tròn, một bàn tay vạch chéo xuống. Cang phong tuôn ra như bão táp, cuốn phăng lấy cả bốn tên Hắc Võ sĩ đẩy lui hẳn về phía sau mấy bước.

— Các vị không tự lượng sức ? Khu khu không nỡ giết người ! Phải hiểu như thế ?

Hứa Quân cười khanh khách mà rằng :

— Tây Môn Vọng à ! Chớ giả đạo đức, nước mắt gừng ! Phải biết, đây là một cuộc tử đấu. Chưa chết thì chưa thể giải tán, chưa hết chuyện được !

Cùng với mấy tiếng «chưa hết chuyện được», Hứa Quân đưa hai bàn tay đặt chéo lên nhau, xô bộ nhảo tới.

Bốn tên Hắc Võ sĩ cũng nhảy tới, bao quanh chiếm giữ lấy bốn góc.

Tây Môn Vọng dùng khuỷu tay khẽ đẩy Hàm Hư Đạo nhân một cái.

Hàm Hư Đạo nhân hiểu ý, vung tay nhằm vào một tên Hắc Võ sĩ tống ra một chưởng.

Thực không ngờ rằng chưởng phong của Đạo sĩ lại lăng lệ đến thế.

Bị chưởng phong quét trúng, tay gươm của hắn lạng hẳn qua một bên, đồng thời tên Hắc Võ sĩ ấy lại bị đẩy bật về phía sau mấy bước.

Hai tên Hắc Võ sĩ đứng hai bên cùng ra tay giáp công từ hai phía, lẹ như chớp loáng. Giữa lúc đó thì Hàm Hư Đạo nhân thừa cơ vọt mình về phía trước xa tới tám thước, thiếu chút nữa thì bị hai lưỡi gươm liếm phải.

Chợt nghe «Pinh» một tiếng...

Tây Môn Vọng với Hứa Quân đã thử nhau một chưởng.

Hai chưởng phong giáp vào nhau nổ lên một tiếng dậy đất. Tây Môn Vọng vẫn đứng nguyên tại chỗ, trong khi Hứa Quân bị bật rẽ, lùi lại sau hai bước, đủ thấy rằng công phu họ Hứa kém họ Tây Môn một «trù».

Cùng lúc ấy, một tên Hắc Võ sĩ thừa cơ phát kiếm, đánh trộm vào phía lưng Tây Môn Vọng.

Công lực của Tây Môn Vọng há phải tầm thường. Lão vẫn đứng yên không ngó lại sau.

Chỉ thấy lão ngoắc tay một cái, hệt như là trên lưng lão

http://tieulun.hopto.org

cũng có đôi mắt để nhìn, liền đó có tiếng rú lên, thanh trường kiếm của tên Hắc Võ sĩ rời khỏi tay, bay tuốt lên trời, lao về phía những ngọn giả sơn.

Thực là quái dản. Thanh kiếm bay đi, rớt xuống mà không ai nghe thấy tiếng rớt, tưởng như ở chỗ ngọn núi giả kia có con quái vật gì đó đã nuốt chửng mất thanh kiếm rồi !

Bỗng nghe «Ối» một tiếng rùng rợn.

Tiếng «Ối» làm kinh hãi mọi người lúc đó, đồng thời tên Hắc Võ sĩ đương đứng quay lưng về phía giả sơn, tự ưng tê lăn dùng xuống đất.

Và đồng thời, trên bãi chiến, thình lình : hiện ra một gã thanh niên mặt mũi như ma mọi, tay cầm thanh trường kiếm, chính là thanh kiếm của tên Hắc Võ sĩ, bị Tây Môn Vọng đánh tung lên trời bay về phía giả sơn.

— A ! a !

Tiếng mọi người kinh ngạc, cùng la lên, trước sự hiện thân bất ngờ và thân hình như ma quỉ chợt hiện hình ra vậy.

Hứa Quân cũng giật mình, vội đưa mắt nhìn kỹ. Bỗng gã la lớn lên :

— Té ra là mày ?!

Chu Sưởng xuất hiện lẹ như cái bóng. Chàng đưa mắt quét ngang một cái, kế đó chú mắt nhìn Tây Môn Vọng rồi hất hàm, hỏi :

— Các hạ phải chăng là «Võ lâm Sinh Phật».

Tây Môn Vọng biến hẳn sắc mặt. Chẳng hiểu đó là vì lão kinh hãi hay là vì thấy việc quái lạ xảy ra. Tuy vậy, lão vẫn giữ được phong độ ung dung :

— Lão phu được người ta gán cho cái tên hiệu quá lớn ấy ! Anh bạ trẻ, - xin cho biết họ tên là gì ?

Chu Sưởng trả lời :

— Tại hạ là Khổ nhân nhi.

— Khổ nhân nhi...ư ? (Tây Môn Vọng trố mắt ra nhìn chàng. Lão cho cái tên ấy là hết sức kỳ cục).

— Đông thế ! (Chu Sưởng nói). Tại hạ cũng Đạo trưởng Thiên Huyền tử, có quen biết-!

— Thế a ! ? (Tây Môn Vọng càng ngục nhiên, lạ lên).

Chu Sưởng bất thần quay mình lại, nhìn thẳng vào mặt Hứa Quân, rồi lạnh lùng, nói :

— Còn Các hạ ! Hẳn là cũng không thể ngờ tới...Phải thế không ?

Hứa Quân hơi gật đầu, cất giọng âm trầm mà rằng :

— Tên nhãi ranh thọt kia ! Lão phu quả thực là không thể ngờ tới...!

Chu Sưởng gay giọng mà rằng :

— Chưa hết chuyện đâu ! Còn có chuyện khác hơn thế nữa khiến cho Các hạ càng không thể ngờ tới được.

— Chuyện gì ? Nói nghe chơi ! (Hứa Quân ra bộ kiêu ngạo, dùng giọng như nói rỡn).

— Nói thật chứ nói chơi làm gì ! (Chu Sưởng nghiêm mặt mà rằng) : Chuyện ấy là...là tụi các ngươi sẽ phải chết rào trọi ! Nghe !

Tiếng «nghe» của chàng đầy cương quyết, hách dịch như ra một mệnh lệnh.

Hứa Quân bĩu môi, nói :

— Nhãi nhép ! Cũng học đòi nói lớn ! Mày chẳng qua là may mắn thoát chết một lần, nhưng không thể còn may mắn tới hai lần được. Mà lần này chính là lần thứ hai, chính là lần tận số của mày.

Chu Sưởng đỏ ngầu hai mắt, tiến lại hai bước, nâng cao lưỡi kiếm, quát rằng :

— Thiếu gia đây phải giết cho kỳ hết bọn tay sai của Hắc Bào !

Ba tên Hắc Võ sĩ cùng rút tay lẹ như điện chớp : Một tên dừng chưởng, hai tên dùng kiếm đánh.

Chu Sưởng hơi quay mình, thanh kiếm trong tay lóe sáng, vạch ngang một cái.

http://tieulun.hopto.org

« Ố ! » Một tiếng la cụt lủn, một cái đầu lâu từ cổ một tên Hắc Võ sĩ bay đi, cùng một lúc với thân hình gã đổ sụp xuống đất, máu tươi ở cổ phun ra phè phè..!

Trong khi đó thì hai tên « Hắc võ sĩ » còn lại sợ xanh mắt, đứng ngây ra. Có lẽ họ đã không kịp nhận rõ đường kiếm của đối phương đã vạch ra như thế nào mà đồng bạn của họ không kịp phản ứng.

Chu Sưởng dương say máu... Lưỡi gươm vừa vạch đi, liền đó vạch trở lại theo chiều trái. Loáng, loáng điện chớp. « ố... ùi » tiếng người rú lên...

... Lại một tên Hắc võ sĩ ngã ngục xuống, còn một tên rời kiếm khỏi tay rớt xuống đất « keng keng ». Ngực hắn bị thanh ra một vết khá sâu, máu tuôn như suối, người bắt lui lại sau tới mười bước, chênh choạng muốn té, mặt vàng như nghệ.

Vô tình Thái Tuế Hứa Quân thấy vậy, hộc lên một tiếng và phát ra một chưởng.

Lối phát chưởng của hắn hết sức kỳ lạ và hung mãnh vô cùng.

— Ngừng lại !

Tây Môn Vọng giật giọng quát lên, lập tức phất tay một cái, phong tỏa ngay chưởng lực của Hứa Quân lại.

Thực ra thì Chu Sưởng không muốn Tây Môn Vọng giúp sức đánh Hứa Quân lúc này. Nhưng vì chàng đã đứng về phía Huyền Đô Quan, thì tự nhiên Tây Môn Vọng là phe bạn, có tư cách và bổn phận là góp sức diệt thù. Chàng không thể trách cứ gì lão được !

Hứa Quân trợn mắt hỏi Tây Môn Vọng :

— Các hạ làm gì vậy ?

Tây Môn Vọng trịnh trọng nói :

Khu khu chỉ có ý muốn cho mọi việc được dẹp lại, khỏi lưu huyết.

— Chỉ sợ không yên dặng

Tây Môn Vọng nói :

— Hứa Quân à ! Các hạ đã chứng kiến công lực của anh bạn trẻ đây. Nếu như Bổn nhân đây lại góp thêm một tay vào, thì liệu Các hạ có thể toàn vẹn thi thể mà rút lui được không?

Hứa Quân nói:

— Bổn nhân đây không chịu ai uy hiếp cả !

Tây Môn Vọng nói :

— Đó là sự thực, Các hạ không thể phủ nhận !

Chu Sưởng vừa toan nói vào, nhưng Tây Môn Vọng như đã đón biết chàng muốn gì, nên vội xua lắc tay ngăn lại mà rằng :

— Anh bạn trẻ à ! Bất cứ việc gì cũng nên nghĩ đến hậu quả của nó !

Chu Sưởng vội im bặt tiếng. Chàng cũng nghĩ rằng, không nên giết họ ở đây, vì như thế thì bọn đạo sĩ của Huyền Đô quan sẽ bị họ báo thù ghê gớm.

Tây Môn Vọng hất hàm hỏi lại Hứa Quân ;

— Thế nào ? Kiến nghị của Khu khu đưa ra vừa rồi, có chấp nhận chăng..?

Hứa Quân hậm hực nói :

— Ba chết, một bị thương ! Hừ ! Món nợ này phải tính toán cách nào chứ ?

Tây Môn Vọng đưa mắt một vòng rồi nói !

— Có tính toán chứ ! Bốn đạo sĩ của Huyền Đô Quan bị giết, chẳng lẽ lại không tính toán trừ nợ đi sao ? Nếu trừ đi thì phe Các hạ kể là có lời chút ít rồi ! Vậy còn đòi chi nữa ?

— Bổn bảo xưa nay chưa từng có tha thứ cho kẻ nào dối đầu lại với mình bao giờ.

— Khu khu nói đến thế là hết lẽ rồi, Các hạ nên đắn đo cân nhắc.

Nét mặt vô tình Thái tuế lúc này càng thêm cau có, nhăn nhó thêm. Hắn cân nhắc lợi hại, một lúc lâu mới lắc đầu và hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Tây Môn Vọng ! Ngươi dời thời hạn trong một tháng ? Đúng thế chăng ?

— Đúng thế (Tây Môn Vọng nói).

— Nếu tới hạn mà không phục đáp được thì sao ?

— Thì Tây Môn Vọng này xin tình nguyện lui gót giang hồ kể từ hạn đó !

Hứa Quân hỏi :

— Có dịch xác thế không ?

Tây Môn Vọng cười vang lên mà rằng :

— Chớ nói rỡn ! Tây Môn Vọng này há phải là kẻ nói dối bội cho qua truyện ?

— Tốt lắm ! Bổn nhân cứ y thế mà trình lại với Bảo chủ !

Dứt lời, hắn quay sang nói với Chu Sưởng :

— Nhãi con ! Chúng ta tạm gác lại câu chuyện bữa nay, và hẹn sẽ lại gặp gỡ !

Chu Sưởng lạnh lùng, nói :

— Rất tốt !

Hứa Quân bất hàm, hỏi tên Hắc Võ sĩ bị thương :

— Ngươi còn đi lại được chứ ?

Tên Hắc Võ sĩ nói :

— Dạ ! Còn hoạt động được !

Hứa Quân ra lệnh :

— Ngươi đem một cái xác đi, còn lại sẽ do Bổn nhân đây phụ trách !

— Tuân lệnh !

Chu Sưởng cất giọng lạnh như băng đá mà rằng :

— Hứa Quân ! Để tập sách Huyền đô Bảo lục lại trả cho Huyền đô quan !

Vô tình Thái tuế «hừ» một tiếng, trừng mắt nhìn Chu Sưởng, rồi ném cuốn «Huyền đô Bảo lục» xuống đất. Hàm Hư đạo nhân vội chạy tới lượm lên.

Phía ngoài cửa lớn, các đệ tử Huyền Đô quan vẫn còn chen chưn nhau đứng vây kín lối ra.

Vô tình Thái tuế, mỗi tay cắp một cái xác Hắc Võ sĩ, đạp bộ đi ra. Tên Hắc Võ sĩ bị thương cũng vác một cái xác đồng bọn lên vai, vội vã theo ra liền.

Các Đạo sĩ vội nhường lối, nhưng đều nghiến răng mắm miệng nhìn theo.

Hàm Hư Đạo nhân hướng vào Chu Sưởng rồi cúi đầu thi lễ mà rằng :

— Đa tạ Thiếu hiệp đã ra tay cứu giúp !

Chu Sưởng vội đứng né qua một bên, đáp lễ :

— Khỏi cần tạ ơn gì cả !

— Xin mời quá bộ tới phía trước...

Chu Sưởng gạt luôn đi mà rằng :

— Khỏi mất thì giờ ! Tại hạ phải lên đường ngay ! Có câu chuyện muốn thưa với Đạo nhân đây !

Đạo nhân chắp tay, nói :

— Xin Thiếu hiệp cứ truyền dạy ?

Chu Sưởng trầm giọng nói :

— Theo tại hạ biết, thì luôn bữa nay nên giải tán ngay các Đệ tử của Huyền Đô Quan, đề phòng xa tụi Hắc bảo bảo thủ bằng cách giết không tha một ai cả !

Hàm Hư Đạo nhân cau mày, hỏi :

— Giải tán ư ?

Chu Sưởng gật đầu :

— Cần giải tán, mỗi người đi mỗi phương thực xa, bỏ mặc ngôi đền trống, dù tụi chúng có đốt phá cũng đành, miễn là khỏi chết người.

— Nhưng dù sao thì cũng phải đợi Sư thúc của Bần đạo về, do Sư thúc quyết định mới được !

Chu Sưởng lắc đầu nói :

— Đợi được Đạo trưởng về thì quá muộn. Vả lại Thiên Huyền Đạo trưởng còn đâu mà...quyết định ?

— Thiếu hiệp nói sao ? (Hàm Hư đạo nhân vội hỏi) Thiên Huyền Đạo trưởng... !?

http://tieulun.hopto.org

—... Đã quy tiên hồi bị giam ở trong nhà ngục của Hắc Bảo (Chu Sưởng tiếp lời)

Hàm Hư Đạo nhăn tái cả mặt, run run giọng, nhắc lại lời của Chu Sưởng:

— Đã... quy tiên ở... trong... ngục ? Có thể như... như thế được... sao ? Thiếu hiệp ?

Chu Sưởng gật đầu :

— Đó không phải là tin đồn. Tiểu khả đây cũng bị giam giữ ở Hỏa ngục của tụi Hắc bảo, cùng chung một căn nhà đá với Thiên Huyền Đạo trưởng. Tiểu khả trốn thoát nên khỏi chết. Mắt được thấy đầu đuôi vụ án bi thảm ấy.

— Vô lượng Thọ Phật ! (Hàm Hư Đạo trưởng niệm Phật hiệu qua giọng nghẹn ngào, nuốt nước mắt, đầu cúi xuống, tay chưn mình mẩy run lên cầm cập như kẻ bị sốt rét.

Gân thịt trên mặt Tây Môn Vọng bỗng giật giật co rắn liên hồi. Lão hết sức xúc động, lớn tiếng hỏi Chu Sưởng :

— Tiểu bằng hữu ! Việc đã sảy ra đến thế ư ?

— Chẳng lẽ tiểu khả lại bịa chuyện ra sao ?

Tây Môn Vọng xua tay nói :

— Không ! Bần nhân không có ý nói rằng anh bạn trẻ bịa chuyện ra đâu ! Chỉ là hết sức ngạc nhiên về anh bạn trẻ đã thoát khỏi hỏa ngục của Hắc Bảo ?

Chu Sưởng gật đầu :

— Đúng thế ! Cho tới bây giờ, tiểu khả mỗi lúc nhớ lại câu chuyện, còn cảm thấy bàng hoàng như người trong mộng, mà lại nói chuyện nằm mộng. Chính tiểu khả cũng không tự tin mình nữa. Nhưng sự thực là thế, ở đời có những sự đã sảy ra ngoài sức tưởng tượng của con người. Tính toán, cẩn thận đề phòng như Hắc Bảo, lưới thép chăng như thế, mà vẫn có con cá lọt được ra ngoài, đem tin loan báo cho thiên hạ biết.

Tây Môn Vọng vội hỏi :

— Anh bạn nhỏ có thể thuật lại đầu đuôi mọi việc đã sảy ra như thế nào chăng ?

— Xin lỗi ! Không tiện nói ra (Chu Sưởng từ chối gọn lỏn)

Tây Môn Vọng lại gạn hỏi :

— Anh bạn xuất thân từ môn phái nào ?

Chu Sưởng vẫn lắc đầu nguầy nguậy :

— Điều ấy.. cũng không thể nói được ! Xin lỗi.

— Đường kiếm vừa rồi anh bạn trẻ phát ra, có vẻ đúng là môn tuyệt học «Nhứt kiếm Truy hồn» của vị Kiếm thánh Chu Minh Trung ?

Nghe lão gọi đúng lai lịch ra, Chu Sưởng giật mình, ớn cả xương sống lên. Nhưng bề ngoài chàng vẫn giữ vẻ bình tĩnh mà rằng :

— Võ học, tuy chia ra môn nọ phái kia, kỳ thực thì cũng chung một nguồn gốc. Vì thế mà nhiều khi có những đường quyền, ngọn kiếm tương tự hoặc phần nào giống nhau !

Đôi mắt Tây Môn Vọng bỗng loáng loáng lên như chớp điện tia thẳng vào mắt Chu Sưởng. Tia mắt ấy có cái khí thế sắc nhọn như muốn thấu suốt vào tới ruột gan đối phương để tìm hiểu những bí mật ở trong lòng.

Nhưng chỉ thoáng qua trong một hai giây thôi rồi lão trịnh trọng nói :

—Đối với các môn võ học của các danh gia Trung nguyên, Lão phu dám tự hào là cũng có hiểu biết một cách sơ lược. Về kiếm thuật của anh bạn trẻ, lão phu đoan đích rằng ngoài trừ môn kiếm của «Kiếm thánh» ra, thì không thể có môn kiếm nào tương tự được như thế !

Chu Sưởng thán phục ngầm trông bụng :

— Con mắt lão này tinh thật. Sức hiểu biết của lão cũng rộng thiệt !

Nghĩ vậy, chàng vội trả lời cho qua câu chuyện :

— Tiểu khả chỉ là hạng bét, hạng chạy cờ trong làng võ học. Sức hiểu biết còn quá thấp, không dám biện bác chứng minh gì hết !

Tây Môn Vọng vẫn còn nói lại nhai :

http://tieulun.hopto.org

— Tin đồn đại trên chốn giang hồ rằng là vì «Kiếm thánh» có người con trai đương hoạt động nay đây, mai đó, hành tung rất bí mật...?

Chu Sưởng cố hết sức lảng tránh câu chuyện ấy. Chàng giả vờ ngáp một cái rồi nói :

— Úi ! Các chuyện trong làng võ lâm, — tiểu khả là kẻ hậu sanh thì làm sao biết được ?

Đương nói chuyện với người ta mà ngáp dài, là một sự vô lễ, tỏ ý chán nản không muốn nghe. Chu Sưởng cố ý ngáp, tưởng rằng như thế Tây Môn Vọng sẽ phật giận hoặc cụt hứng mà ngắt chuyện đi. Không ngờ lão vẫn điềm nhiên, bám riết :

— Anh bạn à ! Những vằn vệt trên mặt anh bạn, hình như là...mới bị thương gần đây, mà là do ai nạn gì đó, chớ không phải là do đao kiếm, khí giới gây ra ?

Chu Sưởng lại một phen giật mình bỡ vía vì thấy rằng sức mắt của lão quá tinh, nhận xét hết sức tế nhị, như thần. Chàng không trả lời nữa và xoay sang cái thế tấn công hỏi lão :

— Tiền bối là bậc danh tiếng lừng lẫy trong làng võ, tiểu khả kính mộ từ lâu mà vô duyên chưa được bái yết. Bữa nay, may mắn được gặp ở đây, được chiêm ngưỡng phong độ, nghi biểu, thực là ngàn năm một thủa. Tiền bối có thể cho biết nơi tĩnh cư ở đâu, để sau này có dịp xin thành tâm tắm gội trước khi tới bái yết.

Sở dĩ chàng hỏi địa chỉ với lời lẽ văn hoa như thế là có hai mục đích :

— Một là để chuyển hướng câu chuyện, khỏi bị lão cứ lại nhai hỏi về lai lịch của mình.

— Hai là để sau này dễ tìm kiếm, điều tra và kết liễu vụ án «cướp vợ, hại bạn», tìm gặp mẹ con Trương Phương Huệ, báo thù và trả ơn cho Gia Cát Ngọc, tức là ông già bị chặt cục cằm hai chưa và bị ném xuống dưới vực thẳm.

Tây Môn Vọng cười ha hả :

— Rất tiếc rằng lão phu nay đây, mai đó, không nhất định ở đâu lâu cả. Tuy nhiên vết chưn, thường không lìa xa các vùng Đại giang Nam Bắc. Sẽ có nhiều cơ nhiều cơ hội lại gặp nhau mà !

Chu Sưởng thất vọng « A ! » lên một tiếng !

Đúng là thất vọng, vì lẽ Đại giang Nam Bắc quá rộng lớn, chu vi hàng mấy vạn dặm, trừ phi ngẫu nhiên mà gặp, còn như cố công tầm kiếm thì trọn đời cũng không tìm kiếm được.

Giữa lúc chàng thốt ra tiếng « A ! » đầy chán nản và thất vọng ấy, thì một bóng người cũng vừa lướt tới lẹ hơn gió !

Chu Sưởng vội nhìn lại, bất giác ngẩn cả người ra !

25— « KHÔNG KHÔNG TỬ »

Chu Sưởng vừa « A ! » lên một tiếng, thình lình một cái bóng người hiện ra lúc nào, lẹ đến nỗi tưởng chừng như người đó vẫn có mặt ở đây từ trước chớ không phải là vừa mới tới.

Công lực của Chu Sưởng lúc này há phải tầm thường, vậy mà cũng không kịp để bắt giờ nghe tiếng động.

Chàng ngẩn người ra nhìn.

Người đó là một ông già râu tóc bạc phơ, mình khoác áo bào bằng vải thô sắc vàng, phiêu nhiên như một ông tiên vậy.

Chu Sưởng nhớ lại sau lần thảm biến xảy ra, chàng ra khỏi miền núi, lần mò tới một thị trấn, bữa ấy gặp ông già này, ngồi cùng bàn uống rượu. Ông già tự giới thiệu là họ « KHÔNG » lại ngỏ ý muốn thâu nạp chàng làm đồ đệ..! v..v... ... và chàng đã từ chối !

Chu Sưởng còn đương ngẩn mặt ra, hồi tưởng lại bữa gặp gỡ ấy, thì ông già đã tiến lại gần Tây Môn Vọng, thi lễ rồi cười ha hả mà rằng :

— Tây Môn Lão đệ ! Mấy chục năm rồi không gặp mặt nhau. Rất mừng rằng trông Lão đệ vẫn y nhiên phong thái như xưa. Có phần khỏe mạnh, và trẻ lại là khác ! Ha— hà hà !

http://tieulun.hopto.org

Tây Môn Vọng vội thi lễ rồi cười vang lên mà rằng :

— Lão kha trông nhuận sắc, hồng hào hơn xưa, duy chỉ có râu tóc thì trắng cả rồi. Thực là tiên phong đạo cốt ! Lão kha tới đây vừa hay. Nơi đây vừa xảy ra câu chuyện rất can hệ !

Ông già nghiêm nét mặt lại, hỏi :

— Câu chuyện gì... vậy ?

— Có tin đồn đại trên giang hồ rằng Thiên Huyền Tử đã tìm được cuốn « Phù lục Chân kinh ». Việc ấy thực có chăng ?

— Chỉ là chuyện đồn hão ! (Ông già lắc đầu nói :) Làm gì có việc ấy ?

Tây Môn Vọng gật đầu mà rằng :

— Lão kha đã nói rằng không có việc ấy, thì nhất định đúng là không có rồi !

Ông già quay sang nhìn Chu Sưởng, rồi nụ cười lại hiện ra trên môi mà rằng :

— A ! Anh bạn trẻ ! Rõ thật là vòng tròn lẩn quẩn, không ngờ lại gặp nhau ở đây. Thiệt là hữu duyên, hữu duyên, thiên lý tương ngộ !

Chu Sưởng vội ôm tay quyền thi lễ, và nói :

— Quả thiệt may mắn lại gặp Lão tiền bối !

Đến lượt Hàm Hư Đạo nhân tiến lên, cung kính khom mình thi lễ mà rằng :

— Kính chào Lão tiền bối ! Lão tiền bối vẫn khang kiện như xưa ?

— Đạo sĩ là... đệ tử Huyền Đô quan ? (Ông già cau mày, như cố nhớ lại xem là ai)

— Dạ ! Vãn bối tên là Hàm Hư. Lão tiền bối hẳn còn nhớ mười năm trước đây, bữa ấy tiền bối cùng gia sư uống rượu. Vãn bối nhân rót lầm thứ rượu xấu, bị gia sư đánh cho một cái bạt tai và mắng cho một hồi.. ?

Ông già vỗ tay cười ầm lên :

— Hà hà !... hà ! Nhớ ra rồi ! nhớ ra rồi ! Đạo nhân là

Hàm Hư. Lão phu già rồi, trí có kém minh mẫn, vả chăng. Đạo nhân bây giờ khác hẳn xưa nhiều lão phu không nhận ra được nữa ! Ủi chao ! Thì giờ như tên bay ! Người ta chóng già lão !

Ngừng một hai giây, ông già cất tiếng hỏi :

— Thiên Huyền tử hiện giờ ở đâu ? Lão phu chạy mòn cả gót mà không kiếm ra được ?

Hàm Hư rơm rớm nước mắt, nói :

— Thưa ! Đã qui tiên rồi ạ !

Ông già giật mình, hỏi lại :

— Chết thật a ? Hồi nào ?

— Dạ ! Đã qui chân rồi !

Ông già lại hỏi :

— Sao không nghe ai nói ? Chết ở đâu ?

Hàm Hư chỉ tay vào Chu Sưởng :

— Do vị Tiểu hiệp đây cho biết là chết ở trong nhà giam của Hắc Bảo !

Con mắt của ông già vụt loé lên chiếu thẳng vào mắt Chu Sưởng và hỏi :

— Có việc ấy a ? Thiên Huyền tử chết ở trong nhà ngục của Hắc bảo ư ?

Chu Sưởng gật đầu, nói :

— Đúng thế !

— Lão phu lâu lắm không tới Trung nguyên, không cần thiệp nhìn ngó tới việc của làng Võ lâm nước nhà. Nghe đồn làng Võ lâm Trung nguyên cơ hồ biến thành thiên hạ riêng của Hắc bảo rồi ! Anh bạn trẻ a ! Do đâu mà anh bạn biết được tin Thiên Huyền tử chết ở trong nhà ngục Hắc bảo ?

Chu Sưởng nói :

— Dạ ! Tiểu khả cùng bị giam trong một gian nhà tù với «Thiên Huyền» tiền bối !

— Bằng cách nào mà trộn thoát ra khỏi ?

— Tiểu khả được «Ngộ Linh» tiền bối giúp mưu bày kế,

http://tieulun.hopto.org

Nhờ thế mà thoát chết.

— A ! Thế nghĩa là Ngộ Linh tử cũng bị giam giữ. Và chắc là cùng trốn khỏi với anh bạn ?

Chu Sưởng chép miệng thở dài :

— Bị bắt giữ, bị hành hạ, và đã chết ở trong nhà giam rồi !

— Ôi ! Không ngờ !... thực không ngờ rằng «Võ lâm Tam tử» đã mất đi hai người...rồi.

Ông già nói tới đây thì nghẹn lời, nước mắt trào ra đọng trên chòm râu, lóng lánh như hạt soàn...

Nghe ông già than thở như trên, Chu Sưởng mừng quá, vội la lên :

— Lão Tiền bối ! phải c..ăng người chính là Không Không tử ?

Ông già gật đầu :

— Đúng thế. Lần trước gặp anh bạn trẻ, lão phu chẳng đã từng tự giới thiệu là họ «Không» đấy ư ?

Chu Sưởng xúc động, nói :

— Tiểu khả ngu độn ! Thành thử lúc ấy không nghĩ ra được Tiền bối là..ai !

— Xin anh bạn trẻ hãy thuật lại câu chuyện bị bắt giam ấy như thế nào ?

Chu Sưởng nói :

— Dạ ! Xin để lúc khác sẽ nói riêng với Lão tiền bối về câu chuyện ấy !

Không Không tử hỏi :

— Có cần lắm không ?

Chu Sưởng nói :

— Mục đích chuyến đi này là cốt yếu để tìm gặp cho kỳ được Lão Tiền bối mà !

Không Không tử mừng rỡ, gật đầu :

— A ! Tốt lắm. Để lát nữa sẽ nói !

Dứt lời, Không Không tử quay sang hỏi Hàm Hư Đạo nhân

Hàm Hư Đạo nhân chắp tay nói :

— Thưa ! Bọn Hắc Bảo sai mấy tay Hắc Võ sĩ tới đây đòi cho được bộ sách gì đó, kêu là Phù lục Chân kinh. Thế rồi cuộc xung đột xảy ra, đến nỗi đôi bên cùng có người bị giết. Họ tuyên ngôn rằng nếu như không dâng nộp cho họ thì sẽ giết hết đạo sĩ của Huyền Đô quan đi !

— Hừng ! Thực là quái gở (Không Không tử hỏi tiếp) Thế rồi sau đó... ra sao ?

— May có Tây Môn Thị chủ kịp thời tới giải nguy. Nhưng tụi họ hẹn cho một tháng, phải có để đem nộp cho họ !

— Ủi chao ! Đồng đạo tàn sát lẫn nhau ! Ngày mạt kiếp của Trung nguyên Võ lâm đã tới !

Sinh Phật Tây Môn Vọng cũng thở dài mà rằng :

— Những rắc rối trong làng võ lâm, chẳng bao giờ hết được, từ ngàn xưa vẫn là như thế đó. Có điều rằng tới ngày nay thì lại càng khốc liệt hơn.

Không Không tử trầm ngâm, hỏi :

— Hàm Hư đạo nhân à ! Giờ tính toán ra sao ? Đã có quyết định gì chưa ?

— Dạ ! Theo lời của vị Thiếu hiệp (Hàm Hư vừa nói vừa chỉ vào Chu Sưởng) thì chỉ có cách là giải tán các đạo sĩ, người nào người ấy đi tìm nơi khác tạm xa lánh hẳn nơi đây.

Không Không Tử đồng ý gật đầu và nói thêm :

— Để vãn hồi hạo kiếp, lão phu cần phải lo toan một công việc tối khẩn cấp, không thể trì hoãn một phút nào nữa, sợ lỡ việc thì cả là một sự nguy hại không biết đâu mà lường...!

Hàm hư đạo nhân tần ngần nhìn Không Không tử một lát rồi tiếp lời hỏi :

Tiền bối định khởi giá ngay tức khắc ư ?

Không không tử gật đầu đáp :

— Phải ! lão phu cần phải đi ngay !

Tây môn Vọng đứng thần thờ nhìn Không Không tử ra chiều quyến luyến và tiếp lời :

— Lão ca ! sao lão ca lại vội vàng thế, anh em xa cách

http://tieulun.hopto.org

mười mấy năm nay, vừa mới gặp mặt đã vội phân ly ! Lão ca không cố gắng lưu lại, để anh em cũng hàn huyên một chút hay sao ?

Không Không tử lắc đầu cười đáp :

— Rất tiếc không thể chiều theo ý Lão đệ được. Thôi ! Còn duyên tái ngộ, lần sau gặp nhau anh em sẽ nắm tay nhau uống rượu thực say. Còn hôm nay đành để cho lão đệ thất vọng thôi !

Tây môn Vọng lại hỏi tiếp :

— Theo như lời lão ca vừa nói thì cuốn «Phù lục chân kinh» vẫn Còn ở trong cung cấm nước Đại lý hả ?

Không Không tử gật đầu :

— Đúng như thế, Cuốn sách quý đó hiện giờ vẫn còn nằm ở trong cấm cung nước Đại lý !

Tây môn Vọng thở dài tiếp lời :

— Ôi ! những tin phao đồn ở chốn giang hồ quả là đáng sợ, thực là không may cho Thiên Huyền và Ngộ Linh, bỗng không mang hoạ.

Không không tử nét mặt đầy vẻ cảm phẫn, nói tiếp :

— Nợ máu phải trả bằng máu : Bọn Hắc bảo sớm muộn thế nào cũng phải đền tội ! chứ không thể nào dung thứ được !

Chu Sưởng cũng phẫn khai không nhận được điều nói xen vào

— Chẳng hay chủ nhân Hắc bảo hùng cứ ở nơi đâu ? Và bản lĩnh cao siêu tới bực nào ? các vị tiền bối có hiểu không ?

Chưa ai kịp nói gì, Tây môn Vọng đã mau miệng lắc đầu đáp :

— Hắc bảo chủ nhân quả là một nhân vật nguy hiểm và bí ẩn, e rằng, có lẽ khắp trong võ lâm chưa chắc đã có một ai biết rõ tông tích hắn.

Không không tử nóng ruột không muốn mất thì giờ, liền giơ tay ngắt đứt câu chuyện. Rồi vừa vẫy Chu Sưởng vừa nói :

— Tiểu hữu ! chúng ta đi thôi kẻo trễ mất.

Đoạn lại hướng sang phía mọi người vái chào :

— Xin cáo biệt các vị.

Hàm Hư đạo nhân cúi đầu đáp lễ và tiếp lời :

— Đệ Vãn bối đi tiễn chân...

Hàm Hư chưa nói hết câu, Không không tử đã vội ngắt lời :

— Xin miễn hết tất phải làm phiền các vị !

Vừa nói dứt lời, Không không tử đã phóng bộ đi thẳng ra phía ngoài.

Chu Sưởng hướng về phía Tây môn Vọng và Hàm Hư đạo nhân rồi khoanh tay vái chào :

— Xin tạm biệt hai vị.

Đoạn, chàng cũng rời bước đi theo Không không tử. Vì chân trái bị tàn phế. Công lực không được linh hoạt, nên chàng đi đường cứ xiên bên nọ dọ bên kia. Coi hơi có vẻ chật vật.

Tuy nhiên, Chỉ trong nháy mắt hai người đã đi ra khỏi ngoài cổng. Huyền Đô quan

Không Không tử đưa mắt nhìn khắp tứ phía một lượt. Rồi ghé vào bên tai nói nhỏ với Chu Sưởng :

— Tiểu hữu, chúng ta đi kiếm chỗ nào thực vắng vẻ không có một người qua lại để bàn chuyện mới khỏi lộ chứ nếu để lọt vào tai người ngoài thì hư việc mất.

Chu Sưởng biểu đồng tình gật đầu đáp :

— Dạ ! đúng thế !

Đoạn hai người lại tiếp tục đi. Không Không tử dẫn lộ đi trước, Chu Sưởng lẽo đẽo theo sau. Hai người đi chưa tới nửa dặm đường, thì Chu Sưởng đã bị Không Không tử bỏ rơi một quãng khá xa. Chu Sưởng tuy đã luyện rèn tới ba chục năm công lực, song khốn nỗi chân trái chàng bị tàn phế. Công lực bị hạn chế mất một bên, nên so với Không Không tử là một cao thủ bậc nhứt, tất nhiên là chàng không thể nào theo kịp. Tuy thế, nhưng nếu so với mọi người khác, thì chàng đâu có chịu thua kém. Không Không tử hình như cũng nhận thấy rõ điều đó, nên cũng từ từ đi chậm lại, và quay lại bảo với Chu Sưởng :

http://tieulun.hopto.org

— Chúng ta đi lên thẳng ngọn núi nhỏ kia !

Không Không tử vừa nói vừa giơ tay chỉ về phía trước.

Chu Sưởng lẳng lặng gật đầu.

Hai người tiếp tục đi, chưa tới nửa khắc, đã leo lên tới đỉnh núi.

Không Không tử chỉ một tảng đá ở giữa đám rừng thưa bảo Chu Sưởng :

— Chúng ta ngồi chỗ này.

Chu Sưởng gật đầu :

— Dạ !

Chu Sưởng ngồi trước, Không Không tử còn bẻ bảy tám cành cây cắm rối rít bốn chung quanh, kế đó lại nhặt mấy hòn đá đặt xen lẫn vào đấy rồi mới tới tảng đá ngồi bên cạnh Chu Sưởng.

Vốn dòng dõi danh gia, Chu Sưởng cũng là người có kiến thức, thấy Không Không tử hành động như thế, chàng liền nói :

— Tiền bối có ẽ tinh thâm về thuật «Kỳ môn bát trận» lắm đấy nhỉ ?

Không Không tử mỉm cười đáp :

— Muốn cho chu đáo, yên tĩnh mình cần phải ngăn ngừa trước đón như thế mới được.

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Cứ hay lão tiền bối lấy cành cây và đá bày trận này, gọi là trận gì vậy ?

Không Không tử gật gù đáp :

— Đây gọi là «Thiên la trận» một trận đồ từ ở «Kim toả trận» mà lập ra, có chăm chước biến đổi.

Chu Sưởng kêu «A» một tiếng và nói tiếp :

— Tiểu khả đối với trận đồ này hoàn toàn không hiểu gì hết.

Không Không tử ngắt lời :

— Thôi, bây giờ chúng ta bắt đầu nói chuyện tiểu hữu nói là muốn tìm lão, ấy có chuyện gì đây ? hãy nói cho lão nghe.

Chu Sưởng phân vân không hiểu là nên nói rõ sự thực, hay là nên cứ nói theo như lời «Ngộ Linh tử» dặn lại ? Sau một lát suy nghĩ chàng mới trả lời :

— Tiểu khả có nhận một điều ủy thác quan trọng của Ngộ Linh tử tiền bối, là báo tin.....

Chu Sưởng còn ngập ngừng, Không Không tử có vẻ nóng nghe liền giục :

— Tin gì ? Xin cho biết ngay !

Chu Sưởng nói tiếp :

— Hai vị tiền bối «Thiên huyền» và Ngộ linh», vì bị tai bay vạ gió do tin phao đồn ở chốn giang hồ, mà bị «Hắc Bảo» bắt cầm tù và dùng cực hình tra khảo về cuốn «Phù lục chân kinh» đến nỗi phải uổng mạng...

Không Không cắm phẫn ngắt lời :

— Đáng giận, bọn «Hắc bảo» thực là tàn nhẫn vô nhân đạo, quyết phải tiêu diệt cho hết quân ma quỉ để trả thù cho kẻ bị thác oan.

Đoạn, lại quay sang hỏi Chu Sưởng :

— Thế trước khi chết «Ngộ linh tử» có dặn tiểu hữu điều gì chăng ? Hãy nói cho lão nghe.

Chu Sưởng gật đầu kể tiếp :

— Ngộ linh tiền bối dặn rằng : Có một gã Bạch y thư sinh là một kỳ tài trong Võ lâm. Xin tiền bối cần nhất phải tìm gặp cho kỳ được gã ta !

Không Không tử hỏi lại !

— Gã Bạch Y thư sinh ấy hả ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Dạ ! Chính phải !

Không Không tử hỏi tiếp :

— Ngộ Linh tử dặn có một câu đó thôi ư ?

Chu Sưởng đáp :

— Dạ ! Ngộ linh tiền bối dặn có thế thôi !

Không Không tử chăm chú nhìn ngắm Chu Sưởng một hồi.

http://tieulun.hopto.org

lần rồi mới nói dần từng tiếng :

— Cứ theo như con mắt lão phu nhân định, thì chính tiểu hữu đây mới thực là kỳ tài trong Võ lâm !

Chu Sưởng chột dạ, tiếp lời :

— Lão tiền bối quá khen, tiểu khả đâu dám nhận điều đó !

Không Không tử cười khà khà nói tiếp :

— Đấy lão phu nói thành thực là như thế, chứ không phải là quá khen đâu. Lần trước gặp tiểu hữu ở một thị trấn, lão phu có nói là đợi có duyên tái ngộ, mà hôm nay....

Không Không tử nói nửa chừng đến đấy ngừng lại, chăm chú nhìn vào mặt Chu Sưởng, tựa hồ như muốn thăm dò xem phản ứng của chàng ra sao.

Chu Sưởng cũng hiểu rõ thâm ý của Không Không tử. Xong chàng cố ý làm ra vẻ không hiểu và hỏi lại :

– Có điều gì chỉ giáo xin lão tiền bối cứ nói rõ !

Không Không tử nói :

— Chắc tiểu hữu còn nhớ chứ, cái điều mà lần trước lão phu đã ân cần nói với tiểu hữu...

Thấy Không Không tử ngập ngừng Chu Sưởng ngắt lời hỏi lại :

— Có phải là tiền bối muốn thu nhận tiểu khả làm đồ đệ đó chăng ?

Không Không tử nghiêm nét mặt nói tiếp :

— Này tiểu hữu ! Lão phu từng đã chu du khắp nơi, từ nam hoang, nước Đại lý lên tới miền bắc, mục đích hình yếu không phải là tìm người kế truyền cho mình mà là vị đại kế chung cho cả làng Võ lâm...

Nghe Không Không tử nói tới đấy. Chu Sưởng hết sức ngạc nhiên, liền hỏi lại :

— Mục đích của lão tiền bối là vì đại kế chung cho cả làng Võ lâm ? Xin giải thích cho tiểu khả rõ !

Không Không tử gật đầu đáp :

— Đúng như thế mục đích lão phu muốn tìm một bậc kỳ tài

là vì đại kế của cả Võ lâm. Bởi tại trước đây Thiên Huyền tử và Ngộ Linh tử nhân vì nghĩ sai một chút mà xảy ra to chuyện, khiến cho tất cả Võ lâm đều bị nguy hại. Bởi vậy nên cần phải tìm phương pháp để bổ cứu mà «Võ lâm Tam tử» mới phải lãnh trách nhiệm chia đường đi khắp mọi nơi để tìm lấy một bậc kỳ tài !

Nghe Không Không tử nói Chu Sưởng gợi tính hiếu kỳ cố theo dõi câu chuyện, bèn hỏi tiếp:

— Nghe lão tiền bối nói, tiểu khả xiết đỗi ngạc nhiên không hiểu duyên do ra sao. Lão tiền bối có thể chỉ giáo minh bạch cho tiểu khả nghe được chăng ?

Không Không tử thở dài đáp :

— Đương nhiên lão phu có thể nói rõ cho tiểu hữu nghe, xong có điều....

Nói tới đấy Không Không tử ngừng lại một chút, Chu Sưởng liền ngắt lời hỏi :

— Có điều gì, xin cứ cho vãn bối biết ?

Không Không tử không trả lời ngay, mà còn hỏi lại Chu Sưởng :

— Lão phu muốn hỏi lại tiểu hữu một điều, chẳng hay tiểu hữu có chịu lãnh trách nhiệm ngăn chặn làn sóng cuồn loạn này không ?

Trả lời một cách lấp lửng, Chu Sưởng đáp :

— Tiểu khả chưa rõ sự thực việc đó ra sao....?

Chu Sưởng chưa nói hết câu. Không Không tử đã ngắt lời :

— Tiểu hữu có ưng chịu lãnh trách nhiệm đó trước đã, rồi lão phu mới nói ?

Chu Sưởng ngập ngừng đáp :

— Rất tiếc là tiểu khả đã mang tấm thân tàn phế, đâu còn đủ khả năng...e rằng...

Không Không tử vội ngắt lời :

— Tiểu hữu không nên tự ti mặc cảm bất tất phải nói những câu tự coi thường mình như thế, nhất thiết mọi việc

http://tieulun.hopto.org

đều do tạo hóa an bài. Chỉ có vấn đề là tiểu hữu có vui lòng chịu lãnh trách nhiệm hay không ? Có thế thôi !

Chu Sưởng bồi tiếp :

— Thế thì điểm thứ nhất là tiểu khả phải nhận lão tiền bối là sư phụ chứ ?

Không Không tử gật đầu đáp :

— Theo quy luật trong Võ lâm, danh phận sư phụ và đồ đệ, chính là một điều cần phải có.

Chu Sưởng lại hỏi tiếp :

— Không hiểu sao lão tiền bối lại thu nhận một kẻ tàn phế như tiểu khả làm đồ đệ ? Lão tiền bối căn cứ vào ở điểm nào mà lựa chọn như vậy ?

Không Không tử bắt đầu đổi giọng xưng hô một cách thân mật, mà rằng :

— Sở dĩ ta — đặc biệt lựa trọn ngươi là vì ta nhận thấy ngươi có tư chất rất tốt.

Chu Sưởng khiêm tốn đáp :

— Lão tiền bối quá thương mà nói thế thôi, chứ thực ra tiểu khả có tài cán gì, chẳng qua cũng chỉ như là loại cây gỗ tạp đâu phải như loại cây gỗ quý có thể dùng làm rường cột được...

Không Không tử liền ngắt lời :

— Thôi đừng có nói văn hoa phù phiếm nữa !

Đứng trước sự chọn lựa quyết định cực kỳ trọng đại, Chu Sưởng cố nhiên là phải trầm ngâm suy nghĩ. Việc nhập môn bái sư đâu phải là một chuyện đùa, nếu không thận trọng thì sai một ly đi một dặm, sẽ phải ân hận suốt đời. Song đây lại là một trường hợp đặc biệt. Không Không tử là một tay cự phách trong hàng Bạch đạo, hơn nữa địa vị ông ta lại tôn quý tuyệt đối là một bậc quốc sư của nước Hại lý, lời nói và việc làm của ông ta, tất nhiên, phải có giá trị. Lại còn một điểm Xảo d êu khác nữa, là cả « Võ lâm Tam tử » trước sau đều nhằm tuyển trúng mình. Ba người này không có mưu tính với nhau

trước mà lại cùng hợp một ý định. Sự gặp gỡ ở trên thế gian này có một thuyết mà người ta cho là bởi chữ duyên mà ra. Có lẽ đúng chăng ?...

Sau một lát trầm tư, mới quyết định hẳn. Chu Sưởng trầm giọng nói :

— Tiểu khả xin nguyện ý làm đồ đệ, song có mấy điều còn thắc mắc. Xin cho được dãi bày,...

Thấy Chu Sưởng chịu làm đồ đệ. Không Không tử vui mừng hiện ra nét mặt. Ông nói :

— Có điều gì thắc mắc xin cứ việc nói ?

Đổi cách xưng hô có vẻ thân mật Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Văn bối trong mình mang mối huyết cừu. Vậy sau này về mọi hành động văn bối có thể tự chủ được chăng ?

Không cần suy nghĩ, Không Không t r trả lời ngay :

— Đương nhiên là có thể tự chủ được về mọi hành động. Miễn làm sao không trái với Võ đạo là được.

Chu Sưởng lại nói tiếp :

— Còn một điểm này nữa...

Không Không tử ngắt lời, hỏi lại :

— Điều gì ? xin cứ nói cho hết ?

Chu Sưởng đáp :

— Về thân thế của Văn bối, tạm thời hãy xin giữ kín...

Không Không tử vội ngắt lời :

— Được rồi ! Hiện giờ ngươi có thể giữ kín không cần phải nói rõ thân thế vội. Ngoài ra còn điều gì muốn nói nữa không ?

Chu Sưởng lắc đầu đáp :

— Hết rồi, không còn điều gì thắc mắc nữa ạ !

Thốt nhiên, cả Không Không Tử lẫn Chu Sưởng đều sửng sốt ngáo ngác đứng nhìn ngó về phía trước.

Chỉ thấy một luồng khói đen mịt từ trong Huyền đó quan ngùn ngụt bốc lên, xông thẳng tới từng mây.

Không Không tử nét mặt tái mét, cất tiếng run run nói :

http://tieulun.hopto.org

— Nguy to ! Huyền đô quan lại bị tai họa rồi...

Chu Sưởng cũng hậm hực tiếp lời :

— Kẻ gây nên tai họa này tất nhiên lại bọn Hắc bảo chứ không còn nghi ngờ gì nữa.

Không Không tử liền dặn Chu Sưởng :

— Ngươi ở yên đây nhé, và nhớ kỹ đừng có hành động gì bất luận là nhìn thấy gì, cứ phải ngồi nguyên đây. Không được ra khỏi ngoài thế trận ! Để ta tới phía trước xem xét ra sao.

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Vãn bối xin vâng lời, lão tiền bối cứ việc tùy tiện.

Không Không tử liền vặng người phóng bước ra khỏi trận với một thân pháp vô cùng tinh diệu. Chỉ trong chớp mắt thân hình đã mờ khuất không còn tăm dạng đâu nữa.

Chu Sưởng nhìn làn khói từ phía xa xa ngùn ngụt bốc lên, bất giác như sôi bầu máu nóng. Chàng tự nhủ thầm :

— Bọn Hắc bảo kia nó dám ngông ngược coi Võ lâm Trung nguyên không còn ra gì, mặc sức sinh sát, muốn làm gì thì làm, trong hơn 10 năm nay, không có một ai dám dả động tới ! Than ôi ! Võ đạo suy đồi, đến thế này là cùng.

Còn đương trầm ngâm than vãn một mình, thì chợt thấy thoáng có mấy bóng đen từ dưới sườn núi chạy vọt lên. Khi mấy bóng người đó lên gần tới đỉnh núi. Chàng nhận ra họ toàn là những nhân vật của Hắc bảo. Cả thảy có sáu tên Võ sỹ áo đen, và ba lão già áo dài đen. Trong bọn có nhận diện rõ một lão chính là «Vô tình Thái tuế Hứa Quân».

Chu Sưởng căm phẫn cực độ liền đứng phắt lên. Xong chàng chợt lại nhớ lời Không Không tử vừa căn dặn, nên đành nén giận ngồi xuống.

Chín bóng người vẫn theo những giác độ khác nhau mà tiến. Khi lên tới đỉnh núi, chúng từ từ tiến xát lại gần chỗ Chu Sưởng ngồi.

Trước tình thế hết sức khẩn trương, Chu Sưởng tự cảm thấy trong lòng rạo rực, mạch máu căng thẳng bội phần.

Một điều rất kỳ lạ là cả chín tay cao thủ tiến tới ven chỗ những cành cắm với những tảng đá bày đặt một cách lộn xộn thì chúng đều ra vẻ mơ hồ ngừng bước. Chỗ tảng đá lớn nơi Chu Sưởng ngồi, đối với chỗ chúng đứng, chỉ cách vài bước, mà chúng như là mờ mắt không nhìn thấy gì. Còn Chu Sưởng ngồi bên trong nhìn ra, thì vẫn thấy mọi vật như thường, không có gì khác lạ cả.

Một lão già trong bọn chúng ngạc nhiên hỏi :

— Kỳ lạ thực ! Rõ ràng bọn mình thấy nó lên trên núi này, vậy mà sao chúng ta đuổi theo lên đến đây thì không thấy tông tích nó đâu. Chẳng lẽ nó mọc cánh bay lên trời chăng ?

Vô tình Thái tuế nhận xét một lát rồi nói tiếp :

— Trên ngọn núi này có vẻ gì cổ quái, đáng ngờ...?

Chu Sưởng nhìn đối phương với con mắt lạnh lùng. Thấy chúng ngơ ngác mơ hồ, chàng lại càng bội phục tài năng của Không Không tử. Và tự nhủ thầm :

— Nếu trước kia thân phụ mình mà biết được trận pháp «kỳ môn» này, thì đâu đến nỗi mắc phải thảm họa...

Chu Sưởng còn đương nghĩ thầm như trên, thì đột nhiên bọn Hắc bảo chín người đều sợ sệt hiện ra nét mặt rồi khom lưng cúi đầu đứng lui ra cả hai bên.

Chu Sưởng thấy lạ ngó nhìn, nhận thấy hai bóng người lù lù xuất hiện một cách âm thầm như ma quỷ hiện hình.

Người đi trước, đội khăn đen, mặc áo bào đen, mặt cũng bịt vải đen, suốt từ đầu trở xuống đều đen nghịt, chỉ lộ có hai con mắt rọi ra tia sáng coi rất ghê rợn.

Người đi theo sau là một gã văn sỹ trung niên. Gã này chính là Hà văn Tai giữ chức Tổng quản của Hắc bảo. Chu Sưởng tức thời máu nóng sôi sùng sục. Thoáng nhìn chàng đã hiểu ngay người mặc áo bào đen che mặt, chính là «Hắc bảo Chủ nhân», một kẻ kiêu hùng thần bí, vô cùng lợi hại trong

http://tieulun.hopto.org

bọn hắc đạo hiện kim. Chàng không ngờ là hắn lại đột nhiên xuất hiện ở nơi đây.

Chu Sưởng nóng gan đã toan vãng mình nhảy vọt ra khỏi «Kỳ môn» trận. Xong lý trí đã thức tỉnh chàng rằng muốn đòi nợ máu rửa hận thù, thì ngay hiện giờ hãy còn quá sớm, cần nên nhẫn nại ráng đợi cơ hội thuận tiện.

Lửa cừu đốt cháy trong tim máu cừu chạy quanh huyết quản, mỗi lần gặp mặt cừu nhân lại khiến cho chàng căm hờn tột độ hầu như sắp phát điện vậy.

Hắc bảo chủ nhân cùng Tổng quản Hà văn Tai lặng lẽ đứng ở lề ngoài trận thế đưa mắt quan sát một hồi lâu.

Trong lúc đó ba lão già và chín Võ sỹ áo đen, vẫn đứng nghiêm chăm chăm từ trước lời sau không một ai dám ngẩng đầu lên nhìn.

Qua một lúc khá lâu, mới thấy Hắc bảo chủ nhân cất tiếng nói với một âm điệu rất kỳ quái. Hắn quay sang hỏi Hà văn Tai ;

— Hà tổng quản có nhận thấy điều gì khác thường không?

Gã văn sỹ đứng tuổi kính cẩn đáp :

— Theo như sự nhận xét của ti chức, thì tựa hồ như ở đây có kẻ nào bày một «Kỳ môn trận» gì đó ! chẳng hay sự nhận xét của ti chức có đúng không ?

Hắc bảo chủ nhân gật đầu nói tiếp :

— Đúng rồi! Đây chính là sở trường của Không không tử. Tổng quản coi kỹ lại xem, trận này là trận gì ?

Sau một lát suy nghĩ, Hà văn Tai lắc đầu đáp :

— Trận này ti chức chưa được am tường, nên không dám phỏng đoán càn bậy.

Hắc bảo chủ nhân vừa dùng ngón chân vạch từng vạch trên mặt đất, vừa lẩm nhẩm nói :

— Cửa này là sinh cửa này là «tử» phía này là «kính»...

A ! a ! Không đúng là «đỗ» mới phải...chỗ này là «hữu»

Thôi chúng ta hãy cứ vô phá thử xem sao ?

Gã văn sỹ kính cẩn đáp :

— Xin tuân lệnh !

Kế đó Hắc bảo chủ nhân với Tổng quản Hà văn Tai cùng cất bước tiến vô.

Chu Sưởng thấy thế, liền đứng phắt lên, ngưng tụ công lực vào hai bàn tay, chú mục nhìn đối phương, chuẩn bị đợi đối phương tiến tới nơi là tức khắc ra tay phát chưởng đánh trước, để chiếm lấy phần chủ động.

Hắc bảo chủ nhân cùng với Tổng quản Hà văn Tai một người bên tả, một người bên hữu tiến vào trong trận. Khi chúng tiến sâu vào trận độ ngót 8 thước, chỉ thấy chúng đi quanh vào lại đi quanh ra, như là gà mù chẳng nhận ra đường lối nào hết.

Chúng đi đi lại lại hoài, mà rút cục cũng chỉ nội trong một phạm vi nhỏ hẹp chưa đủ một trượng.

Chu Sưởng đứng nhìn thấy rõ tình hình như thế, liền bình tâm suy nghĩ, và tự nhận thấy là chính mình cũng chưa am hiểu trận pháp này ra sao, nên không dám vượt qua ranh giới đã vạch. Chàng đành phải theo đúng như lời Không Không tử dặn, cứ đứng nguyên một chỗ không dám di động nữa.

Lại nói chuyện bọn Hắc bảo chủ đi lanh quanh một hồi, rồi lại trở về chỗ bắt đầu xông trận. Rút cuộc hai người đành trở ra khỏi trận địa.

Hắc bảo chủ nhân trầm giọng hỏi :

— Hà tổng quản ! Theo ý Tổng quản thì chúng ta nên dùng phương pháp gì để bắt sống... bọ ?

Hà văn Tai cúi đầu đáp :

— Theo thiển kiến của ti chức, thì bây giờ chúng ta phải bố phòng cho thực là chu mật, bắt chước như lối người xưa : Ngồi giữ gốc cây chờ thỏ chạy mà bắt !

Hắc bảo chủ nhân gật đầu nói :

http://tieulun.hopto.org

— Kế sách đó tuy có vẻ ngây ngô, xong cũng không còn cách nào khác nữa, thôi truyền lệnh thi hành đi !

Tổng quản Hà văn Tai quay sang phía «Vô tình thái tuế» rồi cất tiếng dõng dạc gọi :

— Hứa Đầu mục đâu ?

Hứa Quân vội vàng đáp :

— Dạ ! tiện chức đây ạ !

Tổng quản nói tiếp :

— Truyền lệnh cho bố phòng, bao vây khắp cả ngọn núi này, không được để sơ hở một chút nào !

— Xin tuân lệnh ! (lời Hứa Quân)

Chỉ trong chớp mắt, tất cả nhân vật của Hắc bảo đều theo lệnh rút xuống hết chân núi. Trên đỉnh núi lại trở lại cảnh lặng lẽ im lìm.

Chu Sưởng thốt nhiên cảm thấy nao nao nóng ruột, và băn khoăn lo lắng. Chàng nghĩ thầm :

— Bọn Hắc bảo đã bố phòng nghiêm mật như thế, tất nhiên lúc Không Không tử quay về ngọn núi này, thế nào cũng phải gặp đối phương. Không hiểu ông ta có đủ sức đối phó với chủ nhân Hắc bảo không ? Hơn nữa đối phương lại đông người mạnh thế, dù cho Không Không tử có bản lĩnh cao cường chăng nữa, thì họa may cũng chỉ có thể bảo toàn được bản thân mà rút lui là tốt rồi. Như thế thì có lẽ mình bị giam hãm ở trong trận địa này cho đến chết đói thôi ! Giả như đối phương có triệt thoái vòng vây chăng nữa, thì rồi mình cũng phải chết ở đây thôi. Vì mình không hiểu gì về trận pháp « Thiên la » này, thì làm sao mà biết đường ra khỏi trận được.

Chu Sưởng vừa băn khoăn lo lắng, vừa ngó nhìn về phía « Huyền đô quan » chàng vẫn còn thấy ngọn lửa bốc ngùn ngụt. Chắc chắn là tất cả sẽ cháy ra tro hết. Chàng càng thêm căm giận thủ đoạn tàn ác của bọn Hắc bảo.

Chu Sưởng vẫn bâng khuâng lo lắng nên cứ ngồi đờ ra đó. Nửa giờ trôi qua, cảnh núi rừng vẫn im lìm lặng lẽ, tuyệt

nhiên không thấy một động tĩnh gì khác.

Ngồi một mình trên tảng đá giữa đỉnh núi, từ nơi trán mồ hôi đã bắt đầu nhỏ giọt xuống, ướt cả hai má.

26. THIÊN LA TRẬN

Chu Sưởng tự nhủ thầm :

— Nếu quả thực Không Không tử bị chặn đánh giữa đường, hay là ông ta tới Huyền đô quan mà liều mạng giao đấu với đối phương, như vậy thì với trường hợp nào chăng nữa, mình vẫn không thể nào thoát khỏi vòng nguy khốn.

— Thiên la trận quả là huyền ảo vô cùng, hiện giờ một mình bị hãm trong trận địa, cũng chẳng khác gì mắc bị giam hãm trong lồng cũi sắt vậy.

Chu Sưởng càng nghĩ càng thêm lo, hầu như tuyệt vọng, không còn mong gì thoát thân được nữa.

Giữa lúc lo âu, không biết làm cách nào để thoát thân thì đột nhiên có một bàn tay đập vào vai khiến chàng giật mình đánh thót một cái. Chàng vội ngó trở lại. Bất giác chàng tươi hẳn nét mặt bao nhiêu nỗi lo buồn đều tiêu tan tức khắc. Người vừa vỗ vai chàng đây, không phải là ai xa lạ mà chính là Không Không tử đã quay trở về một cách êm du không một tiếng động dù là chỉ tiếng động rất nhỏ, Công lực chàng cũng khá thâm hậu, thế mà ông ta tới nơi lúc nào chàng vẫn không hề phát giác.

Chu Sưởng mừng quýnh, vội hỏi :

— Lão tiền bối đã về đây hả ?

Không Không tử lặng thinh không nói gì Chu Sưởng nhìn lại thấy nét mặt ông ta đầy vẻ phẫn khái, đôi lông mày bạc nhíu lại với nhau. Chàng kêu «ối» một tiếng và hỏi tiếp :

— Lão tiền bối tình hình Huyền đô quan bây giờ ra sao ?

Không Không tử thở dài đáp :

— Chỉ còn một đống tro tàn !

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng ngâm ngùi hỏi :

— Thế còn các đạo sỹ thì sao ?

Với giọng nói đầy phẫn hận, Không Không tử đáp :

— Không một người nào được may mắn thoát khỏi :

Chu Sưởng giậm chân nghiến răng mà rằng :

— Hành động tàn ác của bọn Hắc bảo như thế, có lẽ nào trời còn dung thứ cho nó !

Không Không tử chau mày, lắc đầu :

— Ôi ! Võ đạo không được chấn hưng, chính khí bị lu mờ, bọn tà ma ngạo ngược, hoành hành không còn kiêng kỵ, thời vận đảo điên này, còn nói gì đến thiên lý được nữa ?

Chu Sưởng lại hỏi :

— Bọn chúng ngược ngạo như thế, vậy Lão tiền bối có ra tay can thiệp không ?

Không Không tử lắc đầu đáp :

— Không ! Vẫn hay rằng trước sự tàn bạo ngông cuồng của chúng nó, phàm là người có dòng huyết ai là phẫn nộ. Xong hiện giờ chưa thể diệt trừ bọn nó được. Nhổ cỏ thì phải nhổ tận gốc, chứ nếu chỉ giết mấy tên nanh **vuốt của** nó thôi, thì cũng chẳng ích gì.

Chu Sưởng lại hỏi :

— Chủ nhân Hắc bảo vừa xuất hiện **mới đây**, chẳng hay lão tiền bối đã biết tin chưa ?

Không Không tử gật đầu đáp :

— Có, lão phu đã biết rồi !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Thế Lão tiền bối đã nhận được rõ lai lịch của nó chưa ?

Không Không tử lắc đầu đáp :

— Ta chưa rõ nó là ai ?

Chu Sưởng lại hỏi :

— Hắc bảo chủ nhân cùng với **mấy tên thuộc hạ** đã có bố phòng ở dưới chân núi. Lão tiền bối lúc **trở về đây** có gặp đối phương chặn đón không ?

Không Không tử lắc đầu đáp :

— Không !

Chu Sưởng hết sức ngạc nhiên, vội hỏi :

— Lão tiền bối không gặp họ ? thế thì lạ thiệt....?

Chu Sưởng chưa nói hết câu, Không Không tử đã ngắt lời :

— Tiểu tử ! ngươi lấy thế làm lạ lắm phải không ? Người ta có thể tự tin ở thần pháp huyền diệu. Như lão phu đây nếu có ý định ẩn tàng hình tích, thì dù cho đối phương có truy tầm mấy cũng không thể phát giác thấy. Bởi vậy nên khách giang hồ mới đặtước hiệu cho ta là «Không Không tử»...

Chu Sưởng trợn xoe hai mắt và nói :

— À ! Bây giờ Vãn bối mới hiểu rõ !..

Không Không tử ngắt lời :

— Thôi, không nói chuyện dài dòng nữa, bây giờ chúng ta hãy tiếp tục bàn tới câu chuyện chính yếu...

Chu Sưởng vội xua tay, nói :

— Hãy thong thả. Hiện giờ bọn Hắc bảo hãy còn đang bao vây nghiêm mật ở chung quanh non núi này. Chúng ta nói chuyện ở đây, e rằng tiết lộ chăng...?

Không Không tử lắc đầu :

— Ngươi cứ yên tâm, bất tất phải nghĩ tới chúng nó. Chúng ta ngồi ở giữa trận này vững như là núi Thái sơn. Dù chúng đứng gần ta mà cũng không nghe tiếng ta la hét.

— Vãn bối còn một việc nữa, cần báo cáo để lão tiền bối rõ...

Không Không tử vội hỏi :

— Việc gì ?

Chu Sưởng tiếp tục nói :

— Lần trước Vãn bối tới Quy châu tìm Lão tiền bối, có lãnh được chỉ thị của «Nam cực tẩu» tiền bối...

Không Không tử ngạc nhiên ngắt lời :

— A ! ngươi gặp lão quái vật đó rồi ư ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

http://tieulun.hopto.org

— Dạ ! Văn bối đã gặp rồi, lúc đó «Nam cực tẩu» có tặng Văn bối một chiếc «trúc phù», chủ ý là cho văn bối dùng làm tín vật để tiện bề liên lạc với đệ tử Cái bang, nhờ họ dò tìm hành động lão tiền bối. Hiện giờ thì văn bối đã được gặp lão tiền bối rồi, bất tất phải cần tới tín vật đó nữa, vả lúc đó «Nam cực tẩu» còn giặn thêm là : Sau khi xong việc phải đem «trúc phù» trả lại cho Cái bang...

Không Không tử xua tay ngắt lời :

— Tạm thời hãy giữ vật đó lại, chưa cần hoàn lại Cái bang vội vì sau nay sẽ có lúc còn phải cần dùng tới vật đó...

Chu Sưởng hỏi lại :

— Giữ lại như thế có thỏa đáng không ?

Không Không tử gằn giọng, nói tiếp :

— Có gì mà không thỏa đáng ? Miễn sao mình sử dụng nó vào việc chính đáng là được rồi.

Chu Sưởng cúi đầu đáp :

— Dạ ! Hiện giờ Văn bối xin tuân theo lời lão tiền bối chỉ giáo.

Không Không tử nghiêm nét mặt nói tiếp :

— Đây có thể nói tới một sự kiện bí ẩn trong Võ lâm. Ngươi đã được nghe qua về câu chuyện ở nước Đại lý chưa ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Có ! Văn bối đã được nghe rồi, việc đó xảy ra ở tại khu rừng mé núi Thương sơn, và bãi biển Nhĩ hải ?

Có phải chuyện đó chăng ?

Không Không Tử gật đầu đáp :

— Đúng thế ! Còn câu chuyện về «Thập bát Thiên ma» nữa, ngươi đã được nghe nói chưa ?

Chu Sưởng nói :

— Chính Văn bối đã gặp «Cuồng ma» một trong bọn «Thập bát Thiên ma» và bị trúng một ngọn «Thiên ma sát» của gã...

Không Không tử gật đầu tiếp lời :

— Ả ! Ra thế đó. Hiện giờ lão phu kể tiếp cho mà nghe:

Cách 20 năm trước đây « Thập bát Thiên ma » liên kết với nhau kéo xuống miền nam tới nước Đại lý, với mục đích là mưu đồ lấy gái đẹp, châu báo và cuốn « Phù lục Chân kinh » là một vật quốc bảo của nước Đại lý...

Chu Sưởng ngắt lời, hỏi lại :

— « Phù lục Chân kinh » tức là một bảo vật mà bọn Hắc bào vẫn khẩn thiết tìm kiếm. Họ đã dùng đủ mọi thủ đoạn để cưỡng đoạt cho bằng được, có phải không ?

Không Không tử gật đầu đáp :

— Đúng ! Lúc đó bọn « Thập bát Thiên ma » quấy phá hết sức tai hại, chúng làm cho hầu khắp nước Đại lý bị xao xuyến. Sau cùng, lão phu phải dùng « Kỳ môn Trận pháp » giam giữ cả bọn vào trong một hang đá ở núi Thương sơn, rồi bày một trận « Kim tỏa » bao vây ở cửa động...

Chu Sưởng vội ngắt lời và hỏi :

— Sao lúc đó Tiền bối không tiêu diệt hết luôn cả bọn đi, để trừ hẳn hậu hoạn về sau ?

Không Không tử thở dài đáp :

— Cái đó cũng là do ý trời định sẵn. Đoàn Hoàng đế của bản quốc, Ngài sùng tín đạo Phật nên đã hạ lệnh không được tàn sát họ..!

Chu Sưởng lắc đầu thở dài và hỏi tiếp :

— Thế rồi về sau ra sao ?

Không Không tử thủng thẳng kể :

— Về việc « Thập bát Thiên Ma bị lão phu giam cầm trong thạch động, khắp trong Võ lâm không có ai biết được. Cách mấy năm sau, có lần « Thiên huyền tử » và « Ngộ Linh tử » kéo xuống miền nam, du lịch khắp cả dãy núi Thương Sơn, tình cờ phát hiện thấy « Kim tỏa trận » ở cửa thạch động trong dãy núi Thương sơn. Lão phu trong lúc sơ ý, nói đùa trận này không ai có thể phá nổi. Thiên Huyền tử và Ngộ Linh tử động lòng tự ái, cho là lão phu có ý thách thức họ...!

Chu Sưởng cảm thấy cao hứng, vội hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Về sự liên hệ giữa «Võ lâm Tam tử» như thế nào ? Xin lão tiền bối cho biết.

Không Không tử lắc đầu đáp :

— Giữa «Võ lâm Tam tử» không có thân thích gì với nhau hết. Chỉ có sự giao hảo trên đạo nghĩa thôi. Bạn đồng đạo trong Võ lâm, gọi đùa bọn lão phu là «Võ lâm Tam tử», chứ thực ra «Thiên huyền tử» trước kia vẫn lấy đạo hiệu là «Thiên Huyền» và «Ngộ Linh tử» trước kia vẫn lấy pháp hiệu là «Ngộ Linh». Còn lão phu thì lấy ngoại hiệu là «Không Không hiệp» về sau người ta mới đổi lại gọi là «Tam tử» chỉ có thế thôi, chứ không có liên hệ gì với nhau cả.

Chu Sưởng tiếp lời :

À ! Ra thế đó !

Không Không tử tiếp tục kể :

— Thiên Huyền và Ngộ Linh, một mặt thì vì hiếu thắng, một mặt khác nữa thì lầm tưởng là bên trong «Kim tỏa trận» là chỗ cất giấu «Phù lục chân kinh» là một vật quốc bảo của nước Đại lý, lòng tham dục làm mờ ám lương tri, hai người liền chuyên tâm nghiên cứu về «Kim tỏa trận suốt trong thời gian mười năm đăng đẳng. Rút cục hai người thấu hiểu được trận pháp thế rồi vài năm trước đây họ rủ nhau lại xuống miền nam lần nữa, tìm tới Thương sơn, phá vỡ «Kim tỏa trận. Thành thử «Thập bát Thiên ma» thoát khỏi ngục giam, rồi gây nên mối hiểm họa về sau.

Nghe Không Không tử kể chuyện, Chu Sưởng hết sức khích động, chàng thốt nhiên kêu «A» một tiếng và nói :

— Hèn chi mà Thiên Huyền tử và Ngộ Linh tử cả hai vị tiền bối mỗi khi nghĩ tới chuyện đó đều tỏ vẻ hối hận và tự trách là do một ý nghĩ sai lầm mà gây nên mối tai họa về sau.

Không Không tử buồn rầu nói tiếp :

— Điều này đúng như thuyết nhân quả của nhà Phật. Thiên Huyền và Ngộ Linh chính là kẻ đã gieo gió thì phải gặt bão. Họ bị chết là đáng kiếp, mình làm mình chịu chả còn kêu

oan uổng gì được nữa.

Chu Sưởng lại hỏi :

— Trong chốn giang hồ phao đồn là hai vị tiền bối đó đã lấy được « Phù lục Chân kinh » chẳng hay họ căn cứ vào đâu mà bịa đặt ra câu chuyện đó ?

Không Không tử đáp :

— Có hai lý do : Một là có thể quỷ kế của « Thập Bát Thiên Ma », hai là cũng có thể vì việc hai người xuống miền nam lần thứ hai, bị người ta biết rõ chuyện đó, rồi họ phỏng đoán tầm bậy, nên mới xảy ra tin đồn đó...!

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Sao lúc bấy giờ lão tiền bối không nói cho hai vị biết rõ chân tướng, có phải là tránh khỏi được mối đại họa cho ngày nay không ?

Không Không tử gật đầu khen :

— Ngươi nói đúng lý lắm ! Lão phu cũng tự nhận là thất sách, Có điều lúc đó lão phu vẫn e ngại là nếu để tiết lộ câu chuyện giam cầm « Thập bát Thiên ma » ở trong thạch động, thì rồi người ta loan truyền tới Trung nguyên. Tất nhiên đồng đồi con cháu của bọn Thiên ma, chúng nó tìm kế báo thù thì hậu quả nguy nan khó mà lường được. Bởi thế nên lão phu không dám nói cho Nhị tử biết rõ sự thực về việc giam cầm đó.

Chu Sưởng gật đầu nói tiếp :

— À ra thế, kể ra lão tiền bối lo xa thế cũng phải !

Ngừng một lát, Không Không tử lại tiếp tục kể :

— Bọn « Thập bát Thiên ma » đứa nào cũng hung hãn tàn ác. Bọn nó một khi xuất hiện giang hồ, thế tất chúng sẽ gieo tai họa cho sinh linh. Vì mất dê nên phải rào chuồng, bởi lẽ đó mà lão phu hy vọng tìm được một trang kỳ tài, cốt để đào luyện thành một tay cao thủ tuyệt đỉnh, để cứu vãn tình thế tránh khỏi tai họa về sau...

Nghe Không Không tử nói tới đây, Chu Sưởng kích

http://tieulun.hopto.org

động hết sức.

Chàng cất tiếng run run :

— Vãn bối làm sao gánh nổi trách nhiệm lớn lao đó...

Chu Sưởng chưa nói hết câu : Không không tử đã ngắt lời:

— Tiểu tử ! mi đã nhận lời lão phu rồi cơ mà !

Chu Sưởng lắc đầu nói tiếp :

— Có điều...

Không không tử xua tay và nói :

– Thôi mi bất tất phải nói nhiều, mi hãy cùng lão phu đi xuống miền nam ngay bây giờ.

Chu Sưởng hỏi lại :

— Đi tới nước Đại lý phải không ?

Không không tử gật đầu.

Chu Sưởng có vẻ băn khoăn hỏi tiếp :

— Hiện giờ bọn Hắc bào đang bao vây chúng ta ở quanh dưới chân núi, làm sao mà chúng ta ra thoát được ngoài vòng dai đó, và tránh làm sao cho chúng nó khỏi theo dõi được ?

Không không tử cười đáp :

— Điều đó rất dễ, mi bất tất phải bận tâm, chúng ta hãy dời khỏi nơi đây đã, rồi sẽ nói chuyện sau...

Chu Sưởng vẫn tỏ vẻ ngần ngại, chàng nói :

— Bốn bề chung quanh đều có kẻ địch giám thị, làm sao mà chúng ta thoát đi được ?

Không Không tử «hừ» một tiếng và nói :

— Chúng nó có giám thị cần mật gấp mấy đi nữa, đối với lão phu cũng bằng thừa, hãy lại đây để l o phu dắt mi đi qua một lộ trình !

Không Không Tử vừa nói vừa dang tay cắp Chu Sưởng vắng người phóng ra ngoài trăm dặm, một cách rất lẹ làng. Nhờ có cây rừng đá núi cụm tum khuất khúc dễ bề che giấu len lỏi, lại nhờ ở thân pháp mẫn tiệp kỳ diệu, nên Không Không tử đưa Chu Sưởng vượt qua trùng vi của đối phương một cách dễ dàng, không hề bị cản trở gì hết.

Suốt dọc đường Bọn Hắc bào tuy có đặt khá nhiều trạm thám sát, song thân pháp của Không không tử tuyệt kỳ linh diệu thân hình nhẹ lướt như làn khói, những con mắt dò thám của đối phương chưa kịp phát giác, thì ông đã như một ảo ảnh biến hiện đi qua khỏi từ lâu rồi.

Chỉ trong vòng nửa giờ Không không tử đã đi xa tới hơn mười dặm, hoàn toàn thoát khỏi phạm vi dám sát của bọn Hắc bào.

Không không tử đặt Chu Sưởng xuống bên con đường mòn ở giữa một khu rừng.

Vốn cũng là một tay cao thủ, có ba mươi năm công lực mà phải bị người ta cắp vào hông kèm đi một lộ trình khá dài. Chu Sưởng hết sức bứt rứt khó chịu.

Hai người ngồi tựa gốc cây nghỉ ngơi một lát. Không không tử liền cởi bọc, lấy ra một vật, đưa cho Chu Sưởng và nói :

— Đây là một bộ mặt giả bằng da người, hiện giờ cần phải hóa trang, mi hãy cầm lấy và đội vào mặt !

Chu Sưởng lẳng lặng đưa tay nhận lấy bộ mặt giả, rồi cẩn thận khẽ banh ra và trùm vào mặt. Bộ mặt xấn xí của chàng, bỗng chốc biến thành bộ mặt hùng tráng, nước da hồng hào trong rõ ra vẻ một bậc tử trung niên.

Không Không tử đứng ngắm nhìn Chu Sưởng một lát, và gật gù có vẻ đắc ý. Rồi ông ta cũng lấy ra một bộ tóc giả trùm vào đầu, cải trang thành một lão mặt đen, râu lốm đốm. Đoạn ông lại cởi áo vải trùm bên ngoài ra để lộ chiếc áo màu lam ở trong.

Nhờ ở kỹ thuật khéo léo và dụng cụ tinh vi hai người cải trang xong, thì không ai có thể nhận ra được là Không Không tử và Chu Sưởng nữa.

Làm xong công việc thiết yếu, Không không tử quay sang bảo Chu Sưởng :

— Tiểu tử lên đường ! Chúng ta tới thị trấn nào gần nhất. Vào tiệm ăn uống đã, rồi sẽ tiếp tục cuộc hành trình.

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng ngơ ngác hỏi :

— Lão tiền bối, chúng ta định đi đường nào đây ?

Không Không tử cười đáp :

— Hành trình còn dài lắm, trước hết chúng ta phải đi bằng đường thủy vào Tứ xuyên rồi vòng quanh Khang biên vào Vân nam đấy là đi đường tắt đó !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

—Lão tiền bối, đi đường tắt như thế, chắc rút ngắn lộ trình nhiều lắm đấy nhỉ ! đi có tới một tháng không ?

Không không tử nhún vai đáp :

— Đi tắt như thế gần được khá nhiều chứ cứ đi theo đường chính thì xa lắm. Nếu chúng ta đi nhanh thì có thể chưa tới một tháng

Không không tử lại dục :

— Chúng ta đi thôi !

Hai người liền cất bước, đi được chừng 6, 7 dặm thì ra khỏi rừng, tới đường công lộ.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện. Không không tử bảo Chu Sưởng :

— Tiểu tử, ta xem mi bây giờ so với lúc mi gặp ta lần trước thấy khác nhiều lắm...

Chu Sưởng hỏi :

— Khác về gì cơ ?

Không không tử đáp :

— Tất cả về "tinh" khí "thần" đều thấy thay đổi hết.

Nghe Không Không tử nói Chu Sưởng hết sức thán phục về nhãn lực quan sát của ông ta, chàng nhận thấy Không Không tử cùng Với Thiên huyền tử và Ngộ linh tử, ba người tuy là cùng hàng «Võ lâm tam tử». Song ông già nầy so với hai ông già kia, thấy là Không không tử hơn hẳn nhị tử về cả mọi mặt. Tự nhiên chàng thấy bình phục thêm. Rồi chàng liền đem việc mình học trộm võ công của «Tam sát» trong «Cửu địa sát» kể lại cho Không Không tử nghe.

Nghe Chu Sưởng nói, Không Không tử hết sức vui mừng, ông cười ha hả và nói :

— Lão phu thành thực mừng cho mi, đấy cũng lòng trời xui khiến được như thế là đỡ cho lão phu nhiều lắm, lão phu khỏi phải tốn nhiều tâm lực !

Chu Sưởng tự nghĩ thầm :

— Không Không tử lần này đưa mình xuống miền nam, mục đích của ông ta là muốn đào tạo cho mình trở thành một tay cao thủ kiệt xuất, để thu phục bọn «thập bát thiên ma» ! tủng sử mình có học được tất cả võ công và các môn pháp thuật khác của ông ta chăng nữa, thì liệu có thể đủ sức đối phó với «Thập bát thiên ma» không ? người ta thường nói trò giỏi hơn thầy. Song đấy là trường hợp rất hiếm, trường hợp đặc biệt như thế, là phải có nhiều yếu tố, có thể nhờ ở tư bẩm trời phú cho, hay là nhờ có kỳ tích nào đó, thêm vào phải có một thời gian đào luyện. Còn như mình bây giờ, làm gì có những yếu tố đó, mà mong trở thành một kỳ tài kiệt xuất được ! Không Không tử đương nhiên hiểu rõ như thế, mà làm sao ông ta không tự tìm cách ứng phó, lại cứ khẩn khoản về việc đào tạo cho mình, có phải là thêm việc ra không ?

Suy ngẫm một hồi lâu, vẫn không tìm ra câu giải đáp. Chu Sưởng liền nghĩ ra một kế, lấy những khía cạnh để ướm hỏi Không Không tử, chàng nói :

— Ngày trước lão tiền bối thu phục được «Thập bát thiên ma» ngày nay sao lão tiền bối không tự thu phục bọn chúng, hà tất phải đợi đào luyện vãn bối cho mất nhiều tâm lực ?

Không Không tử cười đáp :

— Tiểu tử, việc đời mỗi lúc một thay đổi, lúc trước khác, bây giờ khác, không thể chấp nhất được. Ngày trước ta thu phục bọn chúng, là toàn nhờ ở dùng mưu kỳ, những bọn ma quỷ đó, đều là những tay lợi hại chứ đâu phải tầm thường. Về mưu kế chỉ có thể dùng một lần được thôi. Không thể dùng đến lần thứ hai được !

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng tò mò hỏi tiếp :

— Thế thì sau này vạn bối có phải ứng phó với bọn chúng, lão tiền bối chỉ giáo cho, nên dùng sức hay là dùng trí ?

Không Không tử nhún vai đáp :

— Bọn ma quỉ đó lợi hại lắm, đối phó với nó phải thận trọng, nên dùng cả trí lẫn lực mới được.

Chu Sưởng lại hỏi :

— Nếu lực không đủ, mà trí còn kém, thì làm sao mà đối phó được với đối phương ?

Không Không tử nghe Chu Sưởng hỏi, thốt nhiên vuốt râu cười ha hả một hồi rồi mới nói :

— Ha ! ha ! ta hiểu rõ ý mi nói rồi, luận về trí về lực, lão phu đây vẫn chưa dám tự tin là ăn đứt được «Thập bát thiên ma», thế thì cái người mà do lão phu đào luyện nên tất nhiên còn kém một bậc. Vậy thì làm sao đủ khả năng để đối phó với bọn chúng. Có phải mi còn thắc mắc về điểm đó không ?

Thấy Không Không tử hiểu thấu cả tâm can, Chu Sưởng bất giác thẹn đỏ mặt, chàng lúng túng đáp :

— Dạ, Dạ chính Vãn bối có thắc mắc về điểm đó !

Không Không tử an ủi nói tiếp :

— Tiểu tử cứ yên tâm, mọi sự đã an bài sẵn, lão phu đã nói qua với mi rồi mà...

Chu Sưởng hỏi :

— Lão tiền bối, an bài thế nào cơ ?...

Không Không tử ngắt lời :

— An bài kỳ diệu lắm, không thể nào tưởng tượng được.

Chu Sưởng im lặng không nói gì nữa.

Hai người lủi thủi đi được một lộ trình khá dài, Không Không tử muốn phá bầu không khí thầm lặng gợi chuyện nói trước :

— Tiểu tử ! lão phu nói thực cho mi nghe. Đoàn hoàng đế đã ban tử dặc ân cho ta, ta đi kiếm một người nào có tư chất thượng thừa, phú tính kỳ giai để ngài ban cho quốc bảo «Phù

lục chân kinh» mà tham khảo tu luyện để trở thành một bậc kỳ tài kiệt xuất...

Nghe Không Không tử nói, Chu Sưởng quá khích động cất tiếng run run hỏi :

— Tham cứu đào luyện về «Phù lục chân kinh» quả thực có chuyện đó ư ?

Không Không tử gật đầu đáp :

— Đúng thực như thế, lão phu đâu có nói đùa, đấy tức là mọi sự đã an bài, như lão phu vừa nói đó.

Chu Sưởng sực nhớ ra trước đã có lần Thiên huyền tử và Ngộ Linh tử đều có nói là cần đào tạo một tay cao thủ vô địch, thế ra «Võ lâm tam tử» đã có mật ước với nhau về chuyện đó rồi. Song còn một điều khiến thâm tâm chàng vẫn còn thắc mắc.

Sau một lát trầm tư Chu Sưởng lại hỏi :

— «Phù lục chân kinh» là vật truyền quốc chí bảo của nước Đại lý. Có phải đúng như thế không ?

Không Không tử gật đầu đáp :

— Phải rồi ! đúng là vật quốc bảo !

Chu Sưởng lại vặn hỏi :

— Đã là một vật quốc bảo, thì chẳng lẽ khắp cả nước từ Vua trở xuống, lại chưa có một ai tham cứu và rèn luyện bao giờ cả ư ?

Không Không tử gật đầu khen :

— Tiểu tử, mi nói có lý lắm. Song thực ra chưa có ai nghiên cứu qua.

Chu Sưởng lắc đầu nói tiếp :

— Thế thì Vãn bối lại càng thắc mắc...

Không Không tử ngắt lời giải thích :

— Vì thế này nên chưa có ai đủ tư cách nghiên cứu và tu luyện về «Phù lục chân kinh», là khó kiếm được người nào có hoàn toàn đủ cả ba điều kiện...

Chu Sưởng lấy làm kỳ lạ hỏi tiếp :

http://tieulun.hopto.org

— Ba điều kiện như thế nào ?

Không không tử dằng hắng một cái, rồi từ từ nhấn mạnh từng chữ.

Ông nói :

— Điều kiện thứ nhất là, người đó phải có phú tính thượng thừa, tư bẩm siêu nhân. Điều kiện thứ hai là : phải là người còn thuần tuý nguyên dương. Điều kiện thứ ba là : phải có công lực cơ bản ít nhất là 10 năm trở lên. Ba điều đó phải đủ cả chứ thiếu một điều nào cũng không được.

Ngừng một lát Không không tử lại nói tiếp :

— Ba điều kiện đó, kể ra cũng không có gì là khó, mà nó khó ở điểm : Khó có người nào mà lại kiêm bị cả ba điều kiện, đúng là chỉ có duyên may mới gặp, chứ không thể tìm được. Cố nhiên là, người có căn cốt thượng thừa tuy khó tìm thực, song cũng không đến nỗi hiếm lắm. Còn về người đã có công lực từ mười năm trở lên mà vẫn giữ được tấm thân thuần tuý nguyên dương, thì là một điều rất khó trong những sự khó.

Nghe Không không tử nói, Chu Sưởng có vẻ khích động với một giọng nói hơi run run chàng hỏi :

— Lão tiền bối cho là vãn bối là người hoàn toàn đủ cả ba điều kiện đó ư ?

Không không tử đưa mắt nhìn ngắm Chu Sưởng một lượt rồi gật gù vừa cười vừa nói :

— Hoàn toàn phù hợp, còn dư điểm là khác ! quả là duyên trời xui khiến...

Hai người đương nói chuyện hào hứng, thì thốt nhiên thấy một cỗ kiệu hoa khênh đi lướt qua.

Chu Sưởng đưa mắt nhìn, bất giác chàng buột miệng kêu :

— Ủa ! Kìa,

Chàng thấy chiếc kiệu hoa đó do 4 người đàn bà áo đỏ, mày thô, chân to, hình thù cổ quái làm phu kiệu, kiệu khênh đi như bay, chỉ trong chớp mắt, đã đi xa tới hơn mười trượng, cả là một sự lạ kỳ.

Không không tử trầm giọng bảo Chu Sưởng :

— Trong thiên hạ thiếu gì sự lạ, đã xông pha trên bước giang hồ, mi phải nhớ câu cổ nhân nói : «Kiến quái bất quái» (Thấy sự quái dị cũng coi như thường)

Chu Sưởng cúi đầu nói :

— Dạ, lời tiền bối nói thực là một bài học rất hay. Vãn bối xin ghi nhớ.

Vào lúc đó, lại nghe thấy những tiếng vó ngựa nện nhịp nhịp cát bụi bay mù, rồi một bày ngựa chạy lướt qua nhanh như gió cuốn, làm cho cát bụi bốc theo bám vào đầy người Không không tử và Chu Sưởng.

Chu Sưởng nổi giận mặt đỏ bừng bừng. Song chàng thấy Không không tử vẫn thản nhiên như không, bất giác chàng tự thẹn là mình còn kém tu dưỡng.

Nhìn theo đám bụi mù thấy vạt áo đen phấp phới bay theo chiều gió. Chu Sưởng buột miệng kêu :

— Bọn «hắc võ sỹ» !

Không không tử tủm tỉm vừa cười vừa nói :

— Sắp mở màn diễn kịch rồi !

Nghe Không không tử nói, không hiểu ra sao, Chu Sưởng khẽ cất tiếng hỏi :

Tiền bối có thể dự đoán sẽ xảy ra chuyện rắc rối giữa hai bọn đó chăng ?

Không không tử bình tĩnh nói :

— Bốn người cưỡi ngựa vừa đi qua đây đúng là bọn truy kích cỗ kiệu vừa đi khỏi trước đây, mà người ngồi trong cỗ kiệu hoa đó là một nhân vật rất bí ẩn, cứ theo như bộ pháp kỳ diệu của 4 người phu kiệu đàn bà áo đỏ mà nhận xét, thì người ngồi trong kiệu tất nhiên không phải là nhân vật tầm thường.

Không không tử vừa nói đến đây, thì bỗng nghe ở phía trước có tiếng quát :

— Đứng lại !

Tiếng quát vừa dứt, thì thấy cỗ kiệu hoa khênh quay đầu

http://tieulun.hopto.org

và ngừng ở ngay giữa đường, bốn tên Kỵ mã, tức là bốn hắc Võ sỹ, từ lưng ngựa nhảy phắt xuống vây quanh cỗ kiệu hoa đó.

Không Không tử kéo tay Chu Sưởng và nói :

— Chúng ta tới gần một chút xem cho rõ, không có chuyện gì đáng e ngại đâu !

Không Không tử và Chu Sưởng chạy tới còn cách chỗ đó chừng ba trượng, thì đứng lại.

Chỉ thấy một trong bốn người đàn bà phu kiệu mặc áo đỏ quát hỏi :

— Tụi bay định làm gì thế hả ?

Tiếp thấy một tên trong bốn tên « Hắc võ sỹ » cũng to tiếng quát lại :

— Mở rèm kiệu ra !

Người đàn bà áo đỏ lúc nảy nổi giận mắng :

— Tụi bay muốn chết hả ?

Tên Hắc võ sỹ kia mắng lại :

— Thối lắm !

— Liệu hồn (lời người phu kiệu)

Tên Hắc võ sỹ tuốt kiếm chỉ mặt mụ phu kiệu áo đỏ và ra lệnh :

— Mở rèm kiệu ra...

Mụ áo đỏ nhún vai :

— Mi có giỏi thì ra tay mở lấy đi ?

Tên hắc võ sỹ nổi giận múa kiếm xông vào đánh liền, mụ đàn bà áo đỏ khẽ vẫng người né tránh rất lẹ, thân pháp cực điêu linh diệu, đường kiếm không sao đánh trúng.

Tên võ sỹ hiên hô :

— Xung phong !

Tiếng hô chưa dứt, bốn thanh trường kiếm đồng thời xông vào giáp chiến. Chỉ thấy ánh kiếm tỏa ra sáng lóe, lẫn với mầu hồng phấp phới tung bay, bốn mụ phu kiệu lẫn né phiêu diêu như là bóng ma, bốn tên Hắc Võ sĩ tới tấp tấn công, mà lưỡi kiếm không làm sao chạm vào người đối phương được.

Sau một chập giáp công không có kết quả, bốn tên hắc võ sĩ liền tiến sát tới bên kiệu, chĩa kiếm giới bị nhằm đứng bốn bên kiệu, rồi một tên đứng ở phía trước kiệu, đưa trường kiếm cuốn rèm lên.

Vừa vén rèm kiệu lên, liền thấy hắn thất thanh kêu :

— Ủa !

Đồng bọn đứng ba góc kiệu, không hiểu sao, đều nhảy ra phía trước nhòm, rồi cả bọn đều đứng đờ ra.

Bọn chúng nhìn thấy người ngồi trong kiệu mặc áo bạch bào, rõ ràng là « Bạch phán quan » hộ pháp của « Hắc bảo ». Bốn mụ phu kiệu mặc áo đỏ liền vẫng người tới bên kiệu, một người trong bọn buông rèm kiệu xuống. Bốn tên Hắc võ sỹ nhìn thấy Bạch phán quan đều thất đãm, nhất tề chạy tới đứng sắp hàng trước kiệu tay đưa ngang kiếm thi lễ, và nói :

— Xin tham kiến hộ pháp !

Chỉ nghe người ngồi trong kiệu khẽ « hứ » một tiếng với cái giọng điệu lạnh lùng, rồi im bặt không thấy nói gì thêm nữa.

Bạch phán quan ngồi kiệu hoa, mà phu kiệu lại là bốn mụ đàn bà áo đỏ, đã là sự lạ, rồi lại còn bị thuộc hạ của Hắc bảo truy kích, lại càng khiến cho người hoài nghi không sao mà hiểu rõ duyên do được nữa.

Chu Sưởng ngạc nhiên hết sức, liền kêu « A » một tiếng và nói :

— Lão tiện bối ! đây là cả một vở kịch ly kỳ !

Không Không tử mỉm cười tiếp lời :

— Đây mới là màn mở đầu, chưa tới màn tinh thái đâu !

Một trong bốn mụ phu kiệu áo đỏ quát :

— Bọn ngươi không đi còn đợi gì nữa hả ?

Bốn hắc võ sỹ đưa mắt nhìn nhau, rồi lui lại vài bước chứ chưa đi ngay.

Bốn mụ đàn bà áo đỏ nâng kiệu lên vai, rồi phóng đi như

http://tieulun.hopto.org

bay nhằm tiến thẳng về phía trước.

Bốn tên hắc võ sỹ còn đương đứng chưng chửng nhìn nhau thì kiệu hoa đã khênh đi khuất bóng không còn nhìn thấy gì nữa.

Không Không tử kéo tay Chu Sưởng và nói :

— Tiểu tử ! chúng ta cũng nên đi thôi chứ !

Chu Sưởng chưa kịp nói gì, thì một trong bọn hắc võ sỹ đột nhiên vặng người tới trước mặt hai người, rở giọng nạt nộ lớn tiếng quát hỏi :

— Bọn mi ở đâu tới ?

Chu Sưởng nổi xung, vừa toan phát tác nhưng chưa kịp thì đã thấy Không Không tử khoanh tay vái chào và trả lời :

— Chu cháu chúng tôi đi Tứ Xuyên thăm bà con, vừa đi tới đây, mỏi chân ngồi nghỉ một lát rồi lại tiếp tục đi.

Thấy đối phương có bộ nhút nhát, tên hắc võ sỹ lại lên mặt lớn tiếng hỏi tiếp :

— Ta cần mi phải khai rõ tên họ và lý lịch, muốn sống thì phải nói cho đúng, chứ nếu man trá, thì ta giết đừng có trách nghe chưa ?

27 — THẦN BÍ THÁI KIỆU

Không Không tử làm bộ dụt dè run sợ, khoanh tay khúm núm khẽ nhỏ nhẻ nói :

— Dạ ! dạ ! lão phu đây họ Hà, tên là Thường Hữu, còn tên này là Hà Nhân cháu gọi lão phu bằng chú !

Tên Hắc Võ sỹ đó lại hỏi tiếp :

— Tước hiệu của mi là gì ?

Không Không tử làm ra vẻ ông lão nhà quê nhút nhát vừa xoa hai bàn tay vào nhau vừa nói :

— Lão phu không có tước hiệu gì hết !

Tên hắc võ sỹ thấy thế lại hỏi giồn :

— Mi thuộc môn phái nào ?

Không Không tử đáp :

— Lão phu không có thuộc môn phái nào cả, chỉ có lúc còn nhỏ tuổi có học được mấy đường quyền cước của người mãi võ bán thuốc thế thôi !

Ba tên hắc võ sỹ khác cũng chạy tới đưa mắt nhìn ngó hai người một lát, rồi một tên trong bọn nói :

— Lão già nhà quê đấy mà, thôi để cho họ đi.

Đoạn hắn lại vẫy tay bảo hai người :

— Thôi, cho chú cháu ông già đi !

Không Không tử cúi đầu chào bọn chúng, rồi kéo tay Chu Sưởng và nói :

— Hà nhân, chú cháu ta lên đường !

Chu Sưởng vừa bực mình vừa tức cười, chàng lẳng lặng rời bước.

Hai người đi một quãng, quanh sang góc núi, thì thấy chiếc kiệu hoa vừa đi khỏi lúc nãy, đặt chỏng chơ ở ngay giữa đường, bốn mụ phu kiệu áo đỏ đi biến đâu không thấy tông tích gì nữa.

Chu Sưởng ngạc nhiên buột miệng hỏi :

— Ủa ! sao lại thế này ?

Không Không tử mỉm cười đáp bảo Chu Sưởng :

— Mi chạy lại mở rèm kiệu ra mà coi, đừng có sợ !

Chu Sưởng ngơ ngác hỏi lại :

— Lão tiền bối có biết người mặc áo bạch bào ngồi trong kiệu vừa rồi không ?

Không Không tử không trả lời và hỏi lại Chu Sưởng :

— Thế mi có biết không ?

Chu Sưởng đáp :

— Dạ ! Vãn bối có biết, hắn là «Bạch phán quan» hộ pháp Hắc bảo !

Không Không tử tủm tỉm cười nói tiếp :

— Hắn đã đi phó nhậm rồi !

Chu Sưởng thực thà hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Đi phó nhậm thực hả ?

Không Không tử đáp :

— Đương nhiên là hắn đi phó nhậm thực sự. Phán quan là chức vị ở dưới âm ti. trên đương thế này đâu phải là nhiệm sở của hắn, bởi vậy nên lão phu biết là hắn xuống âm phủ rồi.

Chu Sưởng lắc đầu nói :

— Vẫn bối không hiểu...

Không Không tử thủng thẳng nói :

— Mi xem qua sẽ thấy rõ ngay.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, đi đã gần tới bên kiệu, mà Chu Sưởng vẫn còn mơ hồ nghi hoặc chàng lẩm bẩm nói :

— Kỳ quái thực, không hiểu bốn mụ dàn bà áo đỏ lại bỏ Kiệu ' oa ở giữa đường này mà đi đâu nhỉ ?

Không Không tử nhoẻn cười một cách thần bí ông nói :

— Phán quan đã đi phó nhậm rồi, không cần dùng tới bọn họ, nên họ phải đi chứ !

Nghe Không Không tử nói nửa đùa nửa thực, Chu Sưởng vẫn không hiểu ra sao, chàng nghĩ thầm trong bụng :

— Nghe giọng điệu Không Không tử nói, có lẽ cỗ kiệu kia là kiệu bỏ không, không có người ngồi. Song không hiểu vì đâu mà ông ta lại cả quyết nói như thế, chẳng lẽ ông ta có thuật tiên chăng ?

Muốn tìm hiểu rõ chân tướng, Chu Sưởng từ từ rời bước, tiến tới gần kiệu, đưa tay phải ngang lồng ngực giới bị, rồi nghiêng mình đưa tay trái vén rèm kiệu lên xem.

Vừa vén lên Chu Sưởng giật nẩy mình và văng người lùi lại ba bước liền, rồi vung tay phải toan...

Không Không tử vội vàng hô :

— Ngừng tay !

Nghe Không Không tử hô, Chu Sưởng tức khắc thu chưởng Không Không tử nói tiếp :

— Bất tất phải phát chưởng, cứ bình tĩnh lại gần coi.

Nghe theo lời Không Không tử. Chu Sưởng bước lại gần

kiệu, thấy rõ ràng Bạch Phán quan nghiễm nhiên ngồi trong kiệu. Song không có động tĩnh gì hết. Chu Sưởng nhìn tướng tận lại lượt nữa, bất giác buột miệng nói lớn :

— Uả ! hắn đã tắt thở rồi !

Không Không tử vừa cười vừa nói :

— Hắn đã tắt thở từ lâu cơ mà.

Không hiểu sao Không Không tử lại biết rõ như thế, Chu Sưởng nghi hoặc hỏi :

— Lão tiền bối ! làm sao biết được như thế ?

Không Không tử nhún vai một cái và giải thích :

— Tiểu tử ! mi cho làm lạ lắm phải không ? chính ra có gì là ly kỳ huyền diệu đâu, đấy chỉ là do sự quan sát tinh vi và căn cứ vào tình lý mà suy đoán đấy thôi. Đầu tiên, ta thấy bọn Hắc võ sỹ truy kích kiệu đó, ta đoán chắc là người trong kiệu nhất định là kẻ đối địch với Hắc bảo, điều đó không còn nghi ngờ gì nữa. Sau thấy tên Hắc võ sỹ vén rèm kiệu lên, thì người ngồi trong kiệu lại té ra là Bạch phán quan một hộ pháp viên của bọn « Hắc bảo », nhưng chỉ thấy y ngồi nguyên không có nói gì cả, nên lão phu thoáng nhìn đã biết ngay là y chết rồi, mà tất nhiên là y bị chết ở dưới tay chủ nhân của cái kiệu đó...

Nghe Không Không tử nói cặn kẽ rành mạch, Chu Sưởng hết sức bội phục sự nhận xét tinh tế của ông ta. Chàng hỏi tiếp :

— Thế thì chủ nhân chiếc kiệu đó đâu ?

Không Không tử đáp :

— Tất nhiên là y ở trong kiệu ngồi ẩn sau lưng Bạch phán quan.

Chu Sưởng hỏi tiếp !

— Sao lão tiền bối biết chắc được như thế ?

Không Không tử cười đáp :

— Khó gì mà không biết, một xác chết quyết nhiên không thể nào ngồi vững được, mà Bạch phán quan lại ngồi nghiễm

http://tieulun.hopto.org

nhiên giữa kiệu chứ không dựa vào đâu, thế thì tất phải có người núp sau lưng giữ, vã lại có tiếng «Hứ» phát ra từ trong kiệu, dương nhiên là có người nữa ở trong kiệu.

Chu Sưởng thán phục buột miệng kêu «A» một tiếng và hỏi tiếp :

— Sao họ lại bỏ kiệu giữa đường ?

Không Không tử nói :

— Thủ đoạn đó chỉ có thể che mắt đối phương trong nhất thời thôi, chứ đâu có thể áp dụng mãi được !...

Không Không tử vừa nói đến đây, thì lại nghe có tiếng vó ngựa nhộn nhịp từ xa vọng lại.

Không Không tử kéo Chu Sưởng và nói :

— Thôi, chúng ta đi, để tránh bớt khỏi chuyện rắc rối !

Hai người vội vàng rảo bước đi vào trong rừng ở bên. Vừa lúc đó đột nhiên lại phát sinh ra một chuyện lạ nữa : cỗ kiệu đó dần dần đi khuất vào trong rừng. Chu Sưởng thoáng nhìn thấy thế hết sức kinh hãi, chàng quay đầu lại nhìn tiếp, thì thấy xác Bạch phán quan bị quẳng nằm ngay ở giữa đường.

Xem như thế thì chủ nhân cỗ kiệu đó vẫn chưa có rời khỏi kiệu.

Không không tử chau mày nói :

— Chủ nhân của chiếc kiệu đó vẫn chưa có đi khỏi, việc đó thực là ngoài ý liệu của lão phu.

Hai người vừa vào khuất trong rừng. Thì toán kỵ mã đã tới thấy nguyên là 4 tên hắc võ sỹ lúc nãy, không hiểu sao bọn chúng vừa đi lại quay lại, và thêm một lão già áo đen nữa.

Vừa tới nơi, năm người đồng thời xuống ngựa, thấy 1 trong bốn Hắc võ sỹ, nhặt xác Bạch phán quan đặt lên ngang lưng ngựa, rồi nhảy lên yên quay ngựa đi trở lại, còn bốn người nữa cũng đều lên ngựa và nhắm tiến thẳng về phía trước hiển nhiên là bọn chúng đi truy tầm chiếc kiệu lúc nãy.

Đột nhiên nghe «Bình» một tiếng vang giới. Không Không tử và Chu Sưởng đều thất kinh, ngó nhìn theo chỗ tiếng vang,

thì chỉ thấy chếc kiệu bị tan tành ở trong rừng, mà tuyệt nhiên không thấy bóng dáng một người nào :

Không Không tử nhìn ngó chung quanh một lượt rồi nói :

— Chủ nhân chiếc kiệu lần này đã rời khỏi hẳn rồi.

Chu Sưởng có vẻ cảm khái tiếp lời :

— Dã dám đối đầu với Hắc bảo, tất nhiên phải là nhân vật phi thường !

Không không tử dằng hắng một tiếng và quay sang bảo Chu Sưởng :

— Này cháu chúng ta không phải là người giang hồ, tốt hơn hết chúng ta đừng có nói đến chuyện giang hồ làm gì, thôi khởi hành !

Nghe Không không tử nói như thế, Chu Sưởng cũng hiểu là tất nhiên ông có dụng ý, nên chàng liền tiếp lời :

— Dạ ! thưa chú, cháu buột miệng nói lắm bảy lắm bạ thế thôi, từ giờ trở đi cháu không dám nói càn nữa...

Chu Sưởng vừa nói tới đây chợt chàng thoáng nhìn thấy một lão già áo xanh, mặt đỏ râu hồng đứng sừng sững bên một gốc cây, chỉ cách có hơn hai trượng, bất giác dật mình đánh thót một cái, chính ra Chu Sưởng không biết lão già tóc đỏ xuất hiện từ lúc nào mà không hề nghe có tiếng chân bước, tưởng chừng như lão ta vẫn đứng đó từ trước vậy. Bây giờ chàng mới biết là Không Không tử đã phát giác thấy lão già, nên ông ta mới dụng ý nói với chàng mấy câu lúc nãy, khiến chàng càng thêm bội phục sự lịch duyệt giang hồ, và tài ứng biến mau lẹ của Không Không tử, chàng thấy là cùng đi với ông ta thêm được nhiều kinh nghiệm lắm.

Chu Sưởng đương bận trầm tư mặc tưởng, thấy lão già mặt đỏ đưa luồng nhãn quang nhìn ngó chàng từ đầu đến chân, khiến cho chàng cảm thấy lạnh ớn cả người.

Trước những diễn biến gian giáp rùng rợn và bí ẩn.. Rồi đến tình hình đe dọa đột ngột, khiến cho Chu Sưởng trong lòng vô cùng bối rối.

http://tieulun.hopto.org

Thấy đối phương chằm chặp nhìn ra vẻ tò mò, Chu Sưởng bất giác buột miệng hỏi :

— Các hạ là bậc cao nhân ở phương nào ? Xin cho biết tôn tính đại danh ?

Lão gia mặt đỏ vẫn lặng thinh và cứ trừng mắt nhìn Chu Sưởng, qua một lúc lâu mới nhách mép nói :

— Xích diện nhân !

Trả lời một cách cụt lủn, và giọng nói lành lạnh, khiến cho người nghe chối cả tai, và không có cảm tình một chút nào, «Xích diện nhân» một danh hiệu thập phần mới lạ, trên chốn giang hồ chưa có nghe ai nhắc tới tên đó bao giờ.

Chu Sưởng ngơ ngác đưa mắt nhìn Không Không tử, như muốn dò hỏi xem ông có biết «Xích diện nhân» là ai không ?

Chu Sưởng thầm tưởng Không Không tử là bậc giang hồ lão luyện nhiều linh duyệt, rộng kiến văn, may chăng ông có hiểu rõ lai lịch đối phương được chăng. Song chừng đã thất vọng chàng thấy ánh mắt của Không Không tử cũng có vẻ lờ mờ không đoan xác.

Chu Sưởng đứng lặng thinh một lúc lâu không nói gì. Không khí hầu như nặng nề khó thở.

Ba người lặng lẽ nhìn nhau, cứ thế qua một lúc lâu mới thấy «Xích diện nhân» dằng hắng một tiếng rồi hỏi Chu Sưởng

— Đối với lão phu đây mi cho là một kẻ xa lạ lắm có phải không ?

Chu Sưởng thản nhiên đáp :

— Đúng như thế, đối với các hạ chẳng những là tiểu khả chưa được hân hạnh gặp lần nào, mà ngay danh hiệu «Xích diện nhân» tiểu khả cũng chưa có nghe qua ai nhắc tới bao giờ..

Xích diện nhân nhách mép cười một cách bí ẩn, lại liếc nhìn qua Chu Sưởng và nói :

— Song ngược lại, lão phu đối với mi lại rất quen thuộc, chứ không xa lạ chút nào hết...

Nghe «Xích diện nhân» nói, Chu Sưởng không khỏi đật mình. Hiện giờ chàng đã hoán cải dung mạo hóa trang đổi lốt khác hẳn trước, làm sao đối phương còn nhận ra, mà bảo là quen thuộc, chàng ngạc nhiên hết sức, bất giác buột miệng hỏi :

— Các hạ có biết tiểu khả thực ư ?

Xích diện nhân gật đầu đáp :

— Đương nhiên !

Chu Sưởng lắc đầu nói :

— Thế thì lạ thực, tiểu khả rất ít hành tẩu giang hồ, và quả thực chưa có...

Chu Sưởng chưa nói hết, «Xích diện nhân» đã xua tay lia lịa ngắt lời :

— Thôi, hãy im đi, trước cửa phật chân chính, đừng có thắp hương giả mạo, đừng có đóng kịch nữa, chính mi là «Khổ nhân nhi» có phải thế không ?

Nghe «Xích diện nhân» gọi đúng tên hiệu mình, Chu Sưởng bất giác thất kinh, tự nhiên lùi lại một bước, cất tiếng hơi run run hỏi lại :

— «Khổ nhân nhi» là ai hả ?

«Xích diện nhân» nghiêm nét mặt đáp :

— Là mi !

Cố viện lý Chu Sưởng nói tiếp :

— Các hạ lấy chứng cớ gì mà lại tự nhiên nhận tiểu khả là «Khổ nhân nhi» ?

— «Xích diện nhân» nói tiếp :

— Lão phu đâu có nói vu vơ. Có chứng cớ hiển nhiên chứ !

Chu Sưởng lại vặn hỏi :

— Chứng cớ gì ?

Xích diện nhân đưa tay chỉ vào chân trái Chu Sưởng và nói :

— Chứng cớ đấy !

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng xúc động hầu như nghẹn thở, chàng bị tàn phế chân trái, đã trở thành một dấu tích, không thể thay đổi được nữa ! Chàng cố ý trấn định và lạnh lùng nói :

— Người bị tàn phế một chân trái, trong thiên hạ có nhiều người bị như thế chứ, chẳng lẽ chỉ riêng một « Khổ nhân nhi » ? « Xích diện nhân phá lên cười sằng sặc và nói tiếp :

— Đành rằng như thế, song tính cách mỗi người một khác biệt chứ đâu có giống nhau hả ?

Chu Sưởng vẫn lắc đầu phủ nhận chàng nói ;

— Vị tất !

Xích diện nhân lại nói tiếp :

— Song lão phu đã biết rõ mi lắm !

Chu Sưởng nổi xung hầm hực hỏi :

— Các hạ cần chỉ giáo gì ?

Xích diện nhân hỏi lại :

— Thế mi chịu thừa nhận rồi hả ?

Không biết nên thừa nhận, hay cứ phủ nhận tới cùng, Chu Sưởng cứ dằn do hoài, không quyết định được.

Thấy Chu Sưởng dừng lặng thinh, Xích diện nhân càng giồn ép và nói tiếp :

— Nếu mi chịu buông bỏ mặt giả ra, thì thôi khỏi cần phải tranh biện nữa !

Nghe Xích diện nhân nói thế, Chu Sưởng lại càng thất kinh, bộ mặt giả này, về kỹ thuật chế hóa thập tinh xảo, những người tầm thường quyết nhiên không thể nào khám phá ra được, mà đối phương lại nhận ra ngay, điều đó quả là kinh dị.

Từ trước tới giờ Không Không tử vẫn im lặng như kẻ bàng quan, bây giờ mới bắt đầu xen vào cất tiếng hỏi :

— Các hạ tức là người ngồi trong kiệu phải không ?

Xích diện nhân cười khanh khách hỏi lại :

— Phải thì làm sao ?

Không Không tử nói tiếp :

— Thế thì đồng thời các hạ cũng lại đeo bộ mặt giả ! có phải đúng thế không ?

Xích diện nhân lại cười ran một hồi và tiếp lời :

— Ha, ha ! chúng ta hiểu nhau quá xá rồi !

Không Không tử lại hỏi :

— Mục đích chính yếu của các hạ tới đây là làm gì, có thể nói cho chúng tôi biết được không ?

Xích diện nhân dơ tay chỉ Chu Sưởng và nói :

— Mục đích lão phu tới đây là cần gặp « Khổ nhân nhi » nói qua mấy câu chuyện thôi, chứ ngoài ra không còn việc gì khác nữa.

Nghe Xích diện nhân nói rõ mục đích là cốt tìm gặp mình nói chuyện, Chu Sưởng liền hỏi :

— Các hạ có chuyện gì muốn bàn với Tiểu khả đó ? Xin cứ cho biết rõ ý kiến.

Xích diện nhân hỏi lại :

— Thế mi đã thừa nhận thân phận rồi hả ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Cứ coi là đúng đi !

Xích diện nhân gật gù nói tiếp :

— Thế thì tốt lắm rồi...

Xích diện nhân chưa nói hết, Chu Sưởng đã ngắt lời :

— Xin Các hạ cho biết về thân phận của các hạ trước khi chúng ta nhập đề câu chuyện !

Xích diện nhân gật đầu hỏi :

— Mi có biết « Hồng nương tử không » ?

Nghe đối phương hỏi Chu Sưởng không khỏi kinh ngạc, chàng chưa nhận ra đối phương là ai, mà sao lại có thể hiểu rõ về chuyện riêng của mình như thế ! Sau một lát do dự chàng mới gật đầu đáp :

— Có biết !

Xích diện nhân hỏi tiếp :

— Theo sự nhận xét của mi, thì mi thấy « Hồng nương

http://tieulun.hopto.org

tử là người thế nào ? Và mi đối với nàng ra sao ?

Sau một lát trầm tư Chu Sưởng nói :

— Tiểu khả thực ra chưa dám phẩm bình. Song riêng đối với nàng thì tiểu khả còn vương món nợ ân tình chưa có trả được !

Xích diện nhân gật đầu khen :

— Ta thấy mi là một người rất thanh bạch, lão phu tới đây chính là vì đã nhận lời ký thác của nàng...

Xích diện nhân chưa nói hết câu, Chu Sưởng đã có vẻ nóng nảy ngắt lời :

— Ả. Ra thế. xin Các hạ chỉ giáo !

Xích diện nhân nói tiếp :

— Mi có còn nhớ cuộc hội ước ở trong sơn cốc ngày nào không nhỉ ?

Vừa nghe Xích diện nhân nói tới đấy. Chu Sưởng tức thời nghẹn đầy lên cổ. Rồi bóng dáng yêu kiều của cô thiếu nữ áo đỏ Hác cung Hoa mơ màng hiện ra trước mắt, chàng cũng nhớ lại cuộc phó hội ở Sơn Cốc. Và chàng cũng nhận thấy đối phương đã khơi mào nhập đề câu chuyện. Đấy cả là một vấn đề thập phần nan giải. Sau một lúc trầm ngâm rồi chàng mới giãn giọng đáp :

— Không thể quên được !

Xích diện nhân đưa luồng nhãn quang liếc nhìn Không Không tử rồi quay lại hỏi :

— Sự có mặt của lão già đóng vai chú giả của mi kia, có gì phương ngại cho câu chuyện không ?

Chu Sưởng lắc đầu đáp :

— Lão tiền bối đó đối với tiểu khả rất thân, chúng ta cứ việc tự do nói chuyện, không có gì đáng e ngại đâu.

Xích diện nhân gật đầu nói :

— Tốt lắm, bây giờ lão phu sẽ chuyển đạt lời Hồng nương tử, chắc mi còn nhớ Hác cung Hoa một cô gái ngây thơ đáng thương đó chứ ?

Sự tình sẽ tới đúng như ý liệu trái tim Chu Sưởng đập inh ỉnh như muốn nhảy qua lồng ngực, mắt chàng nóng rừng rực, mồ hôi tràn mướt ra, chàng nghẹn ngào đáp :

— Nhớ lắm !

Xích diện nhân lại hỏi :

— Mi đem nàng bỏ một mình ở trong sơn cốc, nếu không may xảy ra chuyện gì bất trắc, thử hỏi liệu mi có thể an tâm được chăng ?

Chu Sưởng thở dài đáp :

— Tiểu khả tin chắc là thế nào «Hồng nương tử cũng săn sóc nàng, nên tiểu khả...

Chu Sưởng chưa nói hết, Xích diện nhân đã ngắt lời :

— Nếu thời gian đó mà lỡ xảy ra chuyện gì trục trặc thì rồi làm sao ?

Chu Sưởng cúi đầu đáp :

— Điều đó...thì tiểu khả xin nhận lỗi !

Xích diện nhân hỏi tiếp :

— Có phải mi không ưa những chuyện gì bận bịu chăng ?

Chu Sưởng lắc đầu đáp :

— Tiểu khả không bao giờ có ý nghĩ đó !

Xích diện nhân lại hỏi :

— Mi đã không có ý nghĩ như thế. Sao mi lại cự tuyệt sự an bài của Hồng nương tử ?

Chu Sưởng đứng ngẩn ra một lúc lâu, rồi mới nhăn nhó cười gượng và nói :

— Tiểu tử tự nhận thấy không xứng đáng, nên không giám nhận sự an bài của Hồng nương tử.

Xích diện nhân lại vặn hỏi :

— Sao lại không xứng ?

Chu Sưởng thở dài đáp :

— Điểm đó chắc Hồng nương tử cũng hiểu rõ lúc đó tiểu khả đã viết thơ giãi bày rõ tâm sự, giao cho Hác cô nương rồi !

http://tieulun.hopto.org

Xích diện nhân không chịu buông lỏng ông nói tiếp :

— Đúng là mi quá tự cao, mà coi « Hác cung hoa » không đáng lọt vào mắt xanh...

Chu Sưởng nổi xung ngắt lời :

— Tiểu khả nhất quyết không chịu thừa nhận câu đó !

Xích diện nhân nói tiếp :

— Thế thì cuộc lương trác trở bởi vì đâu ? Hồng nương tử ta tin rằng nương tử quyết nhiên không có bao giờ làm việc một cách hồ đồ, trước khi an bài việc này, chắn chắn là Hồng nương tử đã hỏi ý kiến Hác cung Hoa mà nàng cũng ưng thuận, nên nương tử mới thi hành...

Chu Sưởng thở dài ngắt lời :

— Song tiểu khả không muốn làm lỡ dở tuổi thanh xuân của nàng, tiểu khả tự biết mình lắm :

— Xích diện nhân lắc đầu nói tiếp :

— Mi hiểu lầm rồi, Hác cung Hoa chỉ cần người có tư cách để ký thác chung thân, chứ nàng tuyệt nhiên không có trọng thị về dung mạo, mi nên nghĩ lại và đừng nên phụ nhã ý của nàng.

Chu Sưởng vẫn khăng khăng một mực chàng nói :

— Dù sao người ta cũng phải tự biết thân phận mình một chút !

Xích diện nhân lại hỏi :

— Nói gần nói xa chẳng qua nói thực, lão phu hỏi mi điều này, mi thấy « Hác cung Hoa » thế nào ?

— Người đẹp mà tư chất minh mẫn, xứng với cái tên.

Xích diện nhân lại hỏi :

— Có chỗ nào mi chê không ?

Chu Sưởng lắc đầu lia lịa và đáp :

— Không !.. Không !

— Xích diện nhân lại hỏi :

— Thế mi có nhận lời hay không thì bảo ?

Chu Sưởng cương quyết đáp :

— Tiểu khả không thể tuân mệnh được !

Xích diện nhân « Hứ » một tiếng và lạnh lùng hỏi :

— Mi cự tuyệt hả ?

Chu Sưởng nhăn nhó đáp :

— Mối thịnh tình này tiểu khả trọn đời cảm khích...

Xích diện nhân lại dịu giọng nói :

— Mi nên nghĩ kỹ lại nhé !

Chu Sưởng vẫn giữ khăng khăng một mực đáp :

— Tiểu khả đã nghĩ nhiều lắm rồi :

Xích diện nhân đổi giọng nói tiếp :

— Nếu mi nhất quyết cự tuyệt nhã ý của « Hồng nương tử » mi tưởng tượng xem hậu quả sẽ ra sao ?

Thấy giọng nói của đối phương đầy vẻ đe dọa, Chu Sưởng cũng nóng mầu đáp :

— Nếu Hồng nương tử không hiểu rõ nỗi khổ tâm của tiểu khả mà nguyên lượng cho, thì đấy cũng là sự bất hạnh cho tiểu khả, thì dù hậu quả thế nào chăng nữa, tiểu khả đây cũng xin vui lòng lãnh nhận.

Xích diện nhân nhún vai nói tiếp :

— Mi là người quá ư cuồng ngạo !

Chu Sưởng tiếp lời :

— Đâu dám thế !

Xích diện nhân chau mày hỏi :

— Nếu lão phu hạ sát mi ngay tức thời...

Xích diện nhân vừa nói tới đấy, Chu Sưởng đột mình cất tiếng run run hỏi :

— Các hạ nói như thế là ý gì ?

Xích diện nhân lạnh lùng đáp :

— Lão phu đã vừa nói lúc này, là lão phu tới đây chính vì đã nhận lời ủy thác của Hồng nương tử !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Hồng nương tử muốn các hạ nếu sự ủy thác bất thành thì hạ sat Tiểu khả, phải thế chăng ?

http://tieulun.hopto.org

Xích diện nhân « hứ » một tiếng và đáp :

— Chính thế !

Chu Sưởng thản nhiên nói tiếp :

— Tiểu khả đây không phải là hạng người sợ chết, nhưng xin lỗi, hiện giờ thì chưa thể giao tính mạng cho các hạ được.

Xích diện nhân vẫn hỏi :

— Vì sao ?

Chu Sưởng bình tĩnh đáp :

— Vì còn một việc lớn chưa giải quyết xong !

Xích diện nhân nói tiếp :

— Lão phu không thể chờ đợi lâu được.

Chu Sưởng nghiến răng nói tiếp :

— Xin khoan hạn cho một năm, cho tiểu khả giải quyết xong việc, tiểu khả sẽ xin tự động tới nộp mạng, dám mong các hạ chấp nhận lời yêu cầu đó cho.

Xích diện nhân cười khanh khách hỏi lại :

— Nếu lão phu không chịu chấp nhận...

Chu Sưởng liền ngắt lời :

— Tiểu khả dù phải gắng sức phản kháng, chứ ngoài ra chả còn làm thế nào hơn được.

Xích diện nhân vừa cười khẩy vừa nói :

— Chỉ sợ mi không còn dư địa mà phản kháng thôi !

Chu Sưởng nói tiếp :

— Tận nhân lực quy thiên số, chứ biết nói sao bây giờ !

Trường diện dằng dặc sát khí, tình thế trở nên vô cùng khẩn trương : bầu không khí ngột ngạt, khiến cho mọi người hầu như nghẹn thở bứt rứt.

Sự thực hiển nhiên, Xích diện nhân quả là một nhân vật bí ẩn võ công siêu quần, cứ xem như tác động của ông ta lúc nãy thì đủ rõ, thủ tiêu Bạch phán quan một viên hộ pháp của Hắc bảo một cách êm ả lẹ làng, thân pháp phiêu diêu lúc ẩn lúc hiện, đối phương không biết đâu mà lường công lực Chu Sưởng so với Xích diện nhân cách xa một trời một vực chính

Chu Sưởng cũng tự thấy rõ hơn ai hết.

Từ nãy đến giờ Không Không tử vẫn đứng lặng thinh quan sát thốt nhiên cười khanh khách một hồi, rồi tiến lên một bước cất tiếng nói :

— Xích diện nhân, ông bạn đừng bức người ta thái quá vậy !

Xích diện nhân đưa mắt nhìn Không Không tử và lạnh lùng nói :

— Lão phu đây chẳng qua cũng chỉ làm việc thay cho người ta thôi !

Không Không tử nói tiếp :

— Song việc đó e rằng chưa chắc đã phải bản ý của « Hồng nương tử ?...

Xích diện nhân ngắt lời hỏi tiếp :

— Làm sao mà mi biết được đấy không phải là bản ý của Hồng nương tử hả ?

Không Không tử cười đáp:

— Hôn nhân là việc chung thân đại sự, tất nhiên cần phải có được sự đồng ý của cả hai bên, không thế, thì không phải là giai ngẫu, mà trái lại sẽ là oán ngẫu. Theo như lời Các hạ vừa nói lúc nãy là Hồng nương tử không bao giờ làm việc một cách hồ đồ. Bởi thế nên...

Xích diện nhân chau mày ngắt lời :

— Mi muốn được an thân, thì tốt hơn hết đừng có chõ mõm vào. Vì việc này không có can chi gì đến mi.

Không Không tử cười nói tiếp :

— Bần nhân đối với tiểu cô này là chỗ thân tình vui buồn chung chia sẻ..

Xích diện nhân nói tiếp :

— Mi nói như thế, tức là mi cũng chuẩn bị động thủ hay sao đấy ?

Không Không tử mỉm cười và ôn tồn tiếp lời:

— Bằng hữu. Xin đừng nóng nảy, đối với việc này bần nhân tuy chưa được hiểu rõ nguyên ủy bên trong ra sao. Song

http://tieulun.hopto.org

vừa mới được nghe sơ lược mối chuyện. Chủ ý của tiểu kha này là không muốn đem tấm thân tàn phế, làm lỡ tuổi thanh xuân của người bạn gái, đấy là do ư tâm địa lương thiện mà ra, chứ không phải là có ý làm phật lòng «Hồng nương tử». Hơn nữa sự tình cũng chưa phải là đến chỗ tuyệt vọng, sao không đợi cơ hội mà trù liệu dần dần, hà tất vội vàng mà phải giải quyết bằng cách đổ máu. Bằng hữu nên nhớ rằng đây là việc vui mừng cơ mà. Bần nhân xin góp ý kiến như thế đó chẳng hay Các hạ có cho thế là phải không ?

Nghe Không Không tử thuyết một hồi. Xích diện nhân nghe ra hình như cũng đã xiêu lòng thấy lão có vẻ trầm ngâm lặng thinh đứng lắng tai nghe.

Chu Sưởng cũng hiểu rõ, Hồng nương tử chủ trương việc này là do lòng tốt mà ra, là vì nàng hiểu rõ thân thế lai lịch chàng và biết rõ diện mục của chàng trước khi chưa bị tàn phế nàng có nhả ý tác hợp cho Nản cung Hoa với chàng đã từ lâu rồi, sau này không may chàng bị tàn phế, mà nàng vẫn thủy chung như nhất. Không vì chàng bị tai họa mà thay đổi ý. Kể như thế thì nàng với với chàng là thịnh tình lắm !

Còn đối với Không Không tử thì hiện giờ vẫn chưa hiểu rõ lai lịch chân thực về chàng.

Chu Sưởng thầm nghĩ Hồng nương tử nhiệt tâm như thế mà mình lại quá quyết tuyệt, thì cũng không nên. Vì nghĩ đến điểm đó chàng dùng kế hoãn binh nói tiếp :

— Xin các hạ vui lòng cho tại hạ triển hạn một năm, tại hạ sẽ tới gặp Nản cô nương, để giải quyết việc này ngay trước mặt, như thế có được không ?

Sau một lúc trầm lặng «Xích diện nhân» hỏi :

— Mi xin triển hạn một năm hả ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Dạ ! một năm.

Xích diện nhân lại hỏi.

— Trong thời gian một năm đó, hành tông của mi ở đâu ? có thể cho ta biết chăng ?

Chu Sưởng chần chừ đáp :

— Tại hạ cũng chưa thể biết trước được.

Xích diện nhân chú mục nhìn Chu Sưởng một lúc lâu rồi mới thầm giọng nói :

— Mong mi giữ đúng lời !

Chu Sưởng nói tiếp :

— Quân tử nhất ngôn, đã nói không bao giờ thất tín.

«Xích diện nhân» gật đầu nói :

— Được rồi, bây giờ chúng ta tạm chia tay đợi ngày tái ngộ.

Xích diện nhân vừa nói dứt lời, liền cất bước luôn.

Chu Sưởng giận với :

— «Xin gởi lời kính thăm Hồng nương tử» tấm thịnh tình của nương tử ngày khác quyết xin báo đáp.

Xích diện nhân tiếp lời :

— Lão phu sẽ chuyển đạt với Hồng nương tử !

Tiếng nói về sau hãy còn văng vẳng, mà thân hình Xích diện nhân đã mờ khuất không còn thấy bóng dáng gì nữa.

28 — BIÊN HOANG VƯƠNG TRIỀU

Trước thân pháp Kỳ diệu thần tốc của Xích diện nhân, khiến cho Chu Sưởng vô cùng thán phục, bất giác buột miệng khen :

— Thân pháp nhanh tuyệt !

Không Không tử cũng nói tiếp :

— Xem như thế này, thì Tước hiệu của lão phu phải nên nhường cho hắn mới đúng !

Chu Sưởng tỉ tê hỏi :

— « Xích diện nhân » nhân vật nào mang cái danh hiệu mới lạ đó, lão tiền bối đã nghe qua ai nói chưa ?

Không Không tử đáp :

— Làm gì có nhân vật đó, đấy chỉ là đối phương trang hòa và lâm thời bịa đặt ra danh hiệu đó đấy thôi, thế mi chưa nhận ra lai lịch hả ?

http://tieulun.hopto.org

Nghe Không Không tử nói, Chu Sưởng thất kinh dật mình thót một cái, chàng cất tiếng run run hỏi :

— Xích diện nhân chính là bản thân Hồng nương tử hả ?

Không Không tử gật đầu đáp :

— Đúng rồi !

Chu Sưởng nghi hoặc hỏi lại :

— Có điểm này đáng nghi, không hiểu « Xích diện nhân có đúng thực là Hồng nương tử hóa trang ra không ? vì Hồng nương tử là đàn bà cơ mà, làm sao mà đổi giọng nói được ?

Không Không tử nói tiếp :

— Lão phu cũng biết đối phương là đàn bà, có hai điểm để chứng minh...

Chu Sưởng ngắt lời hỏi :

— Hai điểm thế nào ?

Không Không tử hạ thấp giọng nói :

— Điểm thứ nhất là đối phương đã thừa nhận là người trong kiệu, mà bốn tên phu kiệu là bốn mụ áo hồng, chủ nhân là đàn bà, thì mới dùng phu kiệu đàn bà, lẽ đương nhiên là thế.

Hơn nữa hai gót chưn đối phương nhỏ, chân lại đi nhuyễn hài, không xứng với người, đấy là một minh chứng đối phương là con gái cải dạng nam trang...

Nghe Không Không tử phân tích rành mạch, Chu Sưởng hết sức bội phục, chàng nói :

— Lão tiền bối nhận xét thực tinh vi, vãn bối xin bái phục. Còn minh chứng thứ hai thế nào ?

Không Không nói tiếp :

— Minh chứng thứ hai là : tuy nàng dùng nội công để biến đổi giọng nói, song đem so với giọng nói của một ông lão nội công thâm hậu, thì không giống được, mi có nhận thấy giọng nói của đối phương lanh lãnh chối tai hết sức không ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— A, phải rồi, vãn bối ngu muội, không nhận thấy chỗ đó.

Không Không tử nói tiếp :

— Không phải mi ngu muội đâu, chỉ vì còn thiếu lịch duyệt một chút, và đồng thời không đủ bình tĩnh đấy thôi.

Chu Sưởng cúi đầu nói tiếp:

— Đa tạ lão tiền bối đã chỉ giáo !

Không Không tử kéo tay bảo Chu Sưởng :

— Thôi bây giờ chúng ta lên đường.

Hơn một tháng đồng dã vượt suối băng ngàn, hai người đi nhau trên con đường quan san vạn lý.

Ngày hôm đó hai người đã đi tới kinh thành Đại lý Không Không tử trút bỏ bộ mặt giả ra, phục hồi nguyên diện mục, Chu Sưởng vẫn còn giữ nguyên hóa trang cũ.

Đối với cảnh vật phong thổ, cùng với cách phục sức ngôn ngữ của dân chúng, nhất thiết đều khác hẳn Trung quốc phong thổ và chủng tộc ở Đại lý hết sức phức tạp. cứ cách chừng năm dặm đã riêng biệt hẳn một phong mạo. Song có mỗi một điểm này nơi nào cũng giống nhau, là phần đông đều nói được mấy câu tiếng Hán, dù rằng không sõi.

Trước một hoàn cảnh cực đoan khác lạ, Chu Sưởng cảm thấy bỡ ngỡ hết sức.

Hai người vừa vào tới thành cửa đông, hai bên đường thấy dân chúng đứng xem đông nghịt, trong cửa thành đã có mấy trục quan văn quan võ áo mũ đai cân tề chỉnh đứng dàn thành hai hàng đợi nghinh tiếp.

Không Không tử kéo tay Chu Sưởng luôn luôn nhoẻn miệng cười, đi xuyên qua các phố.

Đi đến đâu dân chúng đều vỗ tay và hô vang :

— Hoan nghênh quốc sư ! hoan nghênh quốc sư !

Không Không tử vừa đi vừa đưa tay vẫy đáp lễ.

Vừa vào tới cửa thành, thấy một vị lão giả quắc thước, mặc áo bào tía chạy ra đón và khoanh tay nói :

— Tỉ chức phụng thánh dụ hoàng gia, ra cung nghinh quốc sư !

http://tieulun.hopto.org

Tiếp đến hai hàng văn vũ quan viên đều khom lưng vái chào Không Không tử cúi đầu đáp lễ và nói :

— Không dám ! Không dám !

Chu Sưởng bỡ ngỡ như lạc vào trong cõi mộng, chàng không ngờ Không Không tử lại là vị quốc sư. Địa vị quốc sư có lẽ khắp cả nước chỉ dưới có một người. Đại lý tuy là một nước nhỏ bé ở biên hoàn mà cũng có đủ văn vũ bách quan nghị vệ phẩm trật như Trung quốc vậy.

Bách quan văn vũ đều theo hai người tiến vào nội thành.

Được người ta chú mục nhất là Chu Sưởng, một người dung mạo xấu xí mà lại cùng sánh vai với một vị quốc sư, nhiều người xôn xao bàn tán không hiểu lai lịch chàng thế nào.

Khi tiến vào tới con đường chính thẳng vào nội thành đã thấy một hương án bày sẵn, bốn tên đồng nữ chia đứng hai bên, trên hương án có đặt một đỉnh trầm ở chính giữa bên ngoài đặt ba chén ngọc và một cái ngân bình, ngoài ra không còn vật gì khác nữa.

— Không Không tử vừa tới thì bốn tên đồng nữ, một cầm bình bạc, còn 3 đồng nữ khác mỗi người cầm một chén ngọc, tới đưa cho Không Không tử và đồng thanh nói :

— Đức vua ban rượu tẩy trần !

Không Không tử nghiêm nghị cúi đầu vái và nói :

— Bái tạ ân điển thành hoàng !

Đoạn, tiếp nhận từng chén lần lượt uống hết.

Rồi đến tám người khênh một cỗ kiệu đặt xuống trước ông già áo bào tía lúc nãy tiến tới vái Không Không tử và nói :

— Xin mời quốc sư lên kiệu !

Không Không tử nói :

— Xin mạn phép !

Không Không tử vẫy Chu Sưởng và nói :

— Lại đây cùng ngồi kiệu với lão phu !

Chu Sưởng khiêm nhường nói :

— Vẫn bối xin đi bộ theo sau thôi !

Không Không tử nói tiếp :

— Mi đi bộ không tiện, cứ lên kiệu ngồi với lão phu, không việc gì phải câu nệ !

Chu Sưởng nghĩ tới chỗ chân trái mình bị thương, nếu đi bộ theo sau kiệu, thì thập phần bễ bối nên chàng không từ chối, đợi cho Không Không tử ngồi xong, rồi chàng lên ngồi ghé ở một bên cạnh.

Tám người nâng kiệu lên vai, từ từ tiến thẳng về phía trước. Trong thành, phố xá rất náo nhiệt, đường phố xây toàn bằng một thứ đá xanh, những chiếu bài ở trước cửa hàng làm toàn bằng gấm hoa, trông rất ngoạn mục.

Đi một lát thì tới cửa chính hoàng cung, môn lâu trong rất nguy nga, cột cờ cao chót vót, hai con sư tử bằng đá Đại lý rất lớn hùng cứ hai bên, một sân rộng ở trước cửa có tới nữa dầu cũng xây toàn đá Đại lý, ngoài cửa cùng còn có 18 vệ sỹ mặc nghiêm xếp hàng một.

Kiệu phu đặt kiệu xuống thềm trước cửa, lại thấy mười mấy người mũ áo ra đón.

Không Không tử nhất nhất đáp lễ và ân cần thăm hỏi, lâu ngày xa nhau chuyện hàn huyên không dứt.

Tất cả mọi người đều nhìn Chu Sưởng bằng con mắt kỳ dị, song không có ai dám hỏi gì.

Chu Sưởng cảm thấy bứt rứt khó chịu hết sức.

Bên trong cửa chính lại có một cái sân rộng nữa, trong sân có đường chữ thật rộng và lót bằng đá vân, hai bên đường cũng hàng cây tùng bách xanh ngắt che rợp cả mặt đường, nhìn về phía thấy cung điện lâu đài san sát.

Chợt thấy một ông lão áo vàng từ trong chạy ra tới giữa đường chữ thập hô lớn :

— Nhà vua có chỉ truyền, quốc sư lữ hành vất vả, hãy về quán xá nghỉ mệt, ngày khác sẽ bệ kiến thành hoàng.

Không Không tử cúi đầu nói :

— Đa tạ ân sủng thành hoàng !

http://tieulun.hopto.org

Ông già áo vàng lại tươi cười hỏi thăm !

— Quốc sư vất vả lắm nhỉ !

Không Không tử đáp :

— Vẫn chưa xứng đáng đền đáp ân sủng của thánh hoàng.

Ông già áo vàng nói tiếp :

— Quốc sư vẫn được khang thái và mọi việc đều thuận lợi chứ ?

Không Không tử gật đầu đáp :

— Đa tạ, mọi sự đều tốt đẹp. Còn Tổng quản ở nhà vẫn được khang cát ?

Ông già áo vàng mỉm cười đáp :

— Tiểu lão nhi nhờ hồng phúc của quốc sư vẫn được như thường.

Muốn ngắt câu chuyện Không Không tử nói :

— Ngày khác chúng ta sẽ nói chuyện nhiều.

Ông già áo vàng tiếp lời :

— Xin quốc sư tùy tiện !

Không Không tử vừa toan cất bước, thì ông già áo vàng lại kêu « a » một tiếng và hỏi tiếp :

— Còn vị này là ai ?

Ông vừa hỏi vừa chỉ vào Chu Sưởng.

Không Không tử cười khà khà một hồi và nói :

— Đây là đệ tử của lão phu vừa mới thu nhận ở trung nguyên đem về đấy !

Đoạn, Không Không tử lại giới thiệu ông già áo vàng với Chu Sưởng

— Đây vị này là Khâu văn Kê tổng quản trong hoàng cung sau này mi còn nhiều việc nhờ tới tổng quản, mi ra chào Tổng quản đi !

Chu Sưởng khoanh tay nói :

— Xin tham kiến Khâu tổng quản !

Khâu văn Kê cũng khoanh tay đáp lễ và nói :

— Không dám !

Đối với cách xã giao thù tạc mới lạ Chu Sưởng cảm thấy rất nực cười.

Không Không tử lại quay sang vái các quan văn võ ra đón và nói :

— Phiền lòng các vị ra đón, ngày khác sẽ xin hầu chuyện !

Các quan đều vái và nói :

— Quốc sư dạy quá lời !

Không Không tử dắt tay Chu Sưởng đi rẽ về con đường bên trái, vừa đi vừa kể cho Chu Sưởng nghe về thể thức trong hoàng cung.

Tuy gọi là hoàng cung song phạm vi cũng chỉ rộng bằng một dinh thự của vị đại quan ở trung quốc thôi, có điều về cung điện nghi vệ thì theo đúng như cung Vua của một nước.

Đi xuyên qua một cung viện thâm nghiêm hai lần cửa kín, tới trước cửa hình mặt trăng. Vừa bước vào khỏi cửa, Chu Sưởng thấy cảnh trí rất thanh bình, có cỏ thụ, có sơn hồ kình tạ u nhã, không có vẻ cung cấm chút nào, mà trái lại đầy vẻ lâm tuyền phong vị.

Hai tên tiểu đồng chạy ra và nói :

— Quốc sư đã về !

Không Không tử đưa tay xoa đầu hai tiểu đồng, rồi vừa đi vừa cười vừa nói :

— Ngưỡng sơn. Mộ Thủy chào thiếu sư đi !

Ông vừa nói vừa chỉ vào Chu Sưởng.

Không Không tử gọi tên hai tiểu đồng, danh từ nghe cũng hay hay không tục chút nào, Chu Sưởng nghĩ đến cái biệt hiệu « hồ nhân nhi » của mình nếu giới thiệu với ai thì chẳng tục chút nào. Có lẽ cũng bởi thế mà lúc giới thiệu với Khâu văn Kê, Không Không tử cũng không nói rõ tên, mà bây giờ hai tiểu đồng ra chào cũng lại tìm ra cách xưng hô thực tao nhã « thiếu sư » thay vào.

Chu Sưởng còn đang nghĩ vẩn vơ, thì hai tên tiểu đồng mắt tròn xoe nhìn mặt Chu Sưởng rồi đứng chắp

http://tieutuu.hopto.org

đứa đứng sau cúi lạy và nói :

— Ngưỡng sơn khấn kiến thiếu sư !

— Mộ thủy khấn kiến thiếu sư !

Chu Sưởng vô cùng lấn bấn, về điểm chính mình chưa có làm lễ bái sư, danh phận chưa định, mà bây giờ lại nhận đại lễ, thì làm sao cho phải, nên chàng dìu lưỡi nói :

— Thôi ! thôi !

Hai tiểu đồng đứng dậy lui ra một bên.

Không Không tử đưa tay vẫy Chu Sưởng và nói :

— Mi đã theo ta đến đây, ở địa phương này nhất thiết mi cứ tùy tiện, bất tất câu nệ tiểu tiết !

Nói xong hai người nhẫn tiến vào một biệt điện giữa đám cây cối hoa cỏ um tùm.

Tòa biệt điện này tuy không lộng lẫy, song rất tinh trí, chạm trổ tỉ mỉ rất là công phu, trước cửa một cái biển lớn viết ba chữ theo thể cổ triện :

— « Bích trấn điện »

Trong điện bài trí nguyên đồ cổ và những bức danh họa thực là trang nhã.

Vào tới trong điện ngồi thư thả một lúc, tiểu đồng Ngưỡng sơn dẫn Chu Sưởng vào một căn tịnh xá ở đằng sau, rồi lấy nước đem quần áo phục dịch cho chàng tắm gội thay quần áo.

Chu Sưởng không dám bỏ mặt giả ra, trong lòng chàng vẫn băn khoăn không biết tính sao, nếu cứ đeo mãi bộ mặt giả thì làm sao mà chịu được.

Chu Sưởng tắm gội xong, được một lát, thấy Mộ thủy đến mời sang phòng khác ăn cơm.

Bữa ăn bày trong tòa thủy các, tiệc tuy không có long can phượng tủy, song toàn là sơn hào hải vị. Không Không tử đã ngồi ở ghế đầu, Chu Sưởng tới nơi không có khách sáo ngồi luôn vào ghế cuối.

Không Không tử cười nói đùa :

— Đây là tiệc lão phu thết mi tẩy trần !

Chu Sưởng xun xoe tiếp lời :

— Tiểu bối đâu giám !

Không Không tử cười khanh khách nói tiếp :

— Trước khi chưa làm lễ bái sư, chúng ta vẫn coi nhau như bạn, không cần câu chấp !

Chu Sưởng lặng thinh không nói gì.

Không Không tử đưa mắt nhìn Chu Sưởng rồi thốt nhiên sực nhớ ra và quay sang bảo chàng :

— Mi có thể bỏ bộ mặt giả được rồi !

Chu Sưởng nghe theo vừa đưa tay lên gỡ bộ mặt giả ra, hai tiểu đồng đứng hầu bên cạnh, đều hoảng hốt kêu « á » một tiếng. Không Không tử lừ mắt nhìn, hai tiểu đồng chột ý cúi ngằm mặt xuống. Còn Chu Sưởng thì cố nhiên không khỏi tủi hổ.

Sau khi ăn uống xong, mỗi người tự về phòng riêng đi ngủ.

Riêng Chu Sưởng trong lòng trăm chiều cảm khái, nghĩ đến nghĩ xa chẳng chọc cả đêm không sao ngủ được.

Trời vừa bừng sáng, Ngưỡng sơn đã vào phòng báo tin hoàng đế có truyền chỉ triệu vào bệ kiến.

Chu Sưởng vội vàng rửa mặt chải đầu, thay quần áo chỉnh trong lòng chàng vô cùng hồi hộp.

Chàng vừa sửa soạn xong, thì lại thấy tiếng Không không gọi. Chu Sưởng chạy ra ngoài cửa đón mời.

Không Không tử nói :

— Thánh hoàng muốn gặp mi đấy !

Chu Sưởng tiếp lời :

— Tiểu bối đã được biết tin rồi.

Không Không tử nói tiếp :

— Bây giờ đi theo lão phu !

Chu Sưởng sực nhớ ra một điều hỏi tiếp :

— Lão tiền bối, vào bệ kiến quốc vương bây giờ, có cần phải đeo mặt nạ giả vào hay không ?

http://tieulun.hopto.org

Không Không lắc đầu đáp :

— Bất tất !

Hai người rời khỏi «dịch trấn điện» ra cửa bên, đi ven theo con đường rải đá trắng, hai bên cung tường cao vút, khiến cho con đường dũng đạo thấp phần u ám, đi tới tận đầu cửa là đại môn sơn đỏ, bên trong đại môn thì nhìn thấy một tòa cung điện hùng vĩ hiện ra trước mặt, đi xuyên con đường hẻm rải đá sỏi tới trước điện.

Hai người vừa tới trước điện đã thấy Tổng quản Khâu văn Kê đứng đợi sẵn dưới thềm đá trắng trước cửa điện.

Khâu văn Kê nhìn thấy hai người liền hô lớn :

— Hoàng đế có lệnh mời quốc sư !

Không Không tử sửa lại khăn áo cho ngay ngắn, rồi ghé bên tai Chu Sưởng nói nhỏ.

— Mi hãy đứng chờ đây một lát.

Chu Sưởng gật đầu tiếp lời :

— Được rồi, lão tiền bối cứ vào trước.

Đoạn chàng đứng nép vào bên thềm đợi.

Không Không tử từ từ bước lần từng bậc thềm tiến vào điện.

Chu Sưởng đứng ngoài đợi một mình, trong lòng buồn bực tự nghĩ thầm :

— Thực là vô cớ, đi ngay tới đây chịu khổ như là tù tội không bằng....

Chu Sưởng đứng dơ ra trầm tư một lúc khá lâu, mới thấy Tổng quản Khâu văn Kê ra gọi.

— «Khổ nhân nhi» vào điện kiến !

Chu Sưởng an định tâm thần, khấp khểnh bước lần từng bậc đá, tiến vào trong điện chàng thấy trong điện vàng son rực rỡ ánh châu lóng lánh lóe cả mắt.

Thấy một lão già mặc hoàng bào diện mục oai nghiêm. Song có vẻ nhân từ phúc hậu, tuổi chừng trên dưới ngũ tuần, ngồi trong ỷ dặt ở giữa điện. Còn Không Không tử thấy ngồi

ghế bàng đầu cạnh bên.

Chu Sưởng vừa vào tới, thoáng nhìn đã biết ngay vị lão già mặc hoàng bào ngồi ỷ kia là quốc vương rồi :

Thấy Không Không tử nói :

— Vào bái kiến thánh hoàng !

Chu Sưởng nghe lời liền rón rén tiến bước từ từ tới trước vị lão già hoàng bào, quỳ gối lạy tung hô Vạn tuế và nói tiếp :

— Tiểu thần xin khấu bái thánh vương.

Lão già mặc hoàng bào liền vẫy tay bảo Chu Sưởng đứng dậy và nói tiếp :

Đây là biệt điện chứ không phải trong triều, cứ tự nhiên không phải giữ đúng nghi tiết.

Chu Sưởng khoanh tay vái và nói :

— Tạ ơn thánh vương !

Chu Sưởng vừa đứng thẳng người lên ngẩng dần đưa mắt nhìn, thoáng thấy Quốc Vương chau dìu đôi mày lại.

Tức thời chàng cảm thấy nặng trĩu trên đầu.

Không Không tử hiểu rõ ý Quốc Vương có ý không hài lòng. Vì thấy dung mạo Chu Sưởng xấu xí nên nói :

— Hoàng gia, người này ngoại mạo tuy xấu. Song tư bẩm thiên phú thực là một kỳ tài hãn hữu.

Quốc Vương vẫn lặng thinh không nói khả phủ ra sao, xem có vẻ không ưng một chút nào.

Không Không tử lại nói tiếp :

— Xin Thánh Vương tài phán thế nào ?

Trầm ngâm một lúc lâu mới thấy quốc vương nói :

— Quốc sư ! tạm thời ta hãy hoãn bàn việc đó, để trẫm suy nghĩ đã !

Không Không tử hơi biến nét mặt nói tiếp :

— Hoàng gia, lão thần tự tin ở nhãn lực, quyết nhiên không có nhầm nét sai lầm đâu...

Quốc Vương tiếp lời :

— Quốc sư, đến ngày mai sẽ bàn !

http://tieulun.hopto.org

Không Không tử đứng dậy cúi đầu vái và nói :

— Lão thần tuân chỉ, xin cáo lui !

Chu Sưởng cảm thấy thập phần buồn bực, hiển nhiên là quốc vương thấy dung mạo chàng xấu xí nên không vừa ý, thế thị mình đi nam hoang chuyến này là uổng công rồi.

Chàng đứng đờ ra như tượng gỗ, Không Không tử đưa tay vẫy và nói :

— Hài tử, chúng ta cáo lui !

Chu Sưởng dật mình vội vàng quỳ lạy quốc vương và nói :

— Tiểu đầu xin cáo thoái !

Hai người lùi ra khỏi biệt điện, lại theo đường cũ trở về «Địch trần điện».

Sau khi vào tới trong điện ngồi, Không Không tử thần sắc có vẻ ngưng trọng bảo Chu Sưởng :

— Mi đừng buồn, lão phu thế nào cũng tranh biện với quốc vương đến cùng...

Chu Sưởng cười nhăn nhó tiếp lời !

— Nhất thiết đều xin tùy theo tiền bối định đoạt.

Không Không tử nói tiếp :

— Nếu việc này mà không thành, thì từ đây lão phu sẽ treo mũ...

Nghe Không Không tử nói có vẻ quyết liệt, Chu Sưởng liền tìm lời khuyên giải chàng nói :

— Lão tiền bối không nên phẫn khái quá như thế, người ta thường nói : «Mưu sự ở người mà thành sự do trời» chứ vãn bối không quan tâm về sự đắc thất...

Không Không tử ngắt lời nói tiếp :

— Lão phu đã hiểu rõ tâm tình mi rồi, mi về phòng đi nghỉ, lão phu cần vào lý luận với quốc vương.

Chu Sưởng gật đầu đáp !

— Dạ ! Vãn bối xin cáo lui !

Chu Sưởng về phòng nằm, trong lòng hết sức chán nản, không muốn lưu lại cấm cung một ngày nào nữa, chỉ muốn

làm sao tìm cách thoát ra được khỏi cấm cung sớm được là may.

Chu Sưởng nằm trằn trọc, bao nhiêu mối hận chôn sâu trong lòng từ trước tới giờ, lại ngùn ngụt bốc cháy.

Vừa lúc đó bỗng chàng văng nghe tiếng cười dòn dã giọng con gái từ trong điện phía trước vọng tới, tiếng cười nghe rất êm tai, chàng thầm đoán :

— Tất nhiên đây là thiếu nữ thuộc loại cung nga thái nữ.

Tiếp nghe tiếng Không Không tử cười khanh khách và hỏi:

— Thế nào thân pháp đã luyện được đến đâu rồi ?

Tiếp đến tiếng trong vắt giọng thiếu nữ trả lời :

— Luyện tới mức muốn đi trốn không lo họ tìm thấy nữa.

Tiếp lại thấy tiếng Không Không tử cười nói :

— Ha, ha, ha, giỏi rồi !

Lại nghe tiếng con gái hỏi :

— Nghe nói Dương công mới thu nhận được một vị cao tức trung nguyên đem về hả ?

Tiếng Không Không tử nói:

— Ủa, làm sao mi biết ?

Tiếng thiếu nữ trả lời :

— Hứ ! Khắp cả nước từ lớn đến nhỏ, không một ai là không biết tin...

Tiếng Không Không tử nói :

— Ghê nhỉ !

Rồi lại tiếng thiếu nữ nói :

— Dương công công nói mà không giữ lời hả ?

Tiếp lại nghe tiếng Không Không tử hỏi lại :

— Tự đâu mà nói thế ?

Lại nghe tiếng thiếu nữ nói :

— Trước kia có lần công công nói là vĩnh viễn không thu nhận đồ đệ, mà sao bây giờ lại thay đổi, mới thu nhận một người ở trung nguyên đem về, chẳng hóa ra công công nói tiền hậu bất nhất ư ?

http://tieulun.hopto.org

Lại nghe tiếng Không Không tử nói :

— A ! việc đó hả ? ... trước kia khác, bây giờ khác đấy là do tình thế đặc biệt chứ !

Tiếng thiếu nữ nói tiếp :

— Nguy biện, già mà không biết xấu hổ !

Tiếng Không Không tử tiếp lời :

— Sao mi không bao hắn ngay là « già mà không chết ?»

Tiếng thiếu nữ nói tiếp :

— Thôi nói thực đấy, không nói bông nữa. Dương công công có thể cho tôi biết mặt cao tức được chăng ?

Nghe hai người đối thoại một hồi, Chu Sưởng ngạc nhiên hết sức, không hiểu thiếu nữ đó là ai ? mà lại gọi Không Không tử là « Dương công công » xem như thế này, thì chắc chắn Không Không tử là họ Dương rồi, song nghe giọng thiếu nữ nói thì không phải là loại cung nga thái nữ, chẳng hay nàng là ai nhỉ ? Chu Sưởng còn đương suy luận, lại nghe tiếng Không Không tử cười khanh khách một hồi và nói :

29 NGẠO CỐT

— Công chúa đừng nên xem mặt hắn làm gì ?

Nghe Không Không tử nói, Chu Sưởng lại càng kinh ngạc bội phần, té ra thiếu nữ này lại là một vị công chúa, xem như thế, thì người miền nam họ chất phác tự nhiên không có phù phiếm văn hoa lễ nghi phiền phức như ở trung thổ, cái câu «nam nữ thụ thụ bất thân»đối với miền này không có ăn nhằm gì hết.

Tiếp lại nhe tiếng công chúa hỏi :

— Sao thế ?

— Không vừa mắt !

Lại nghe tiếng công chúa năn nỉ.

— Tôi chỉ cần biết mặt một nhân vật thượng quốc như thế nào mà lại khiến cho Dương công phải phá lệ thu làm đồ đệ

thế thôi, chứ có cần gì vừa mắt hay không vừa mắt !

Tiếng Không Không tử nói tiếp :

— Công chúa không hiểu ?

Tiếng công chúa hỏi lại :

— Không hiểu thế nào ?

Lại nghe tiếng Không Không tử ngắt lời :

— Thong thả rồi lão sẽ nói cho nghe.

Tiếng công chúa giận giỗi nói tiếp :

— Dương công công từ nay đã có một đệ tử tâm ái rồi, không còn cưng Đoàn thụy Chi này nữa nhỉ ?

Không Không tử ôn tồn nói :

— Thế công chúa nhất định xem mặt hắn ư ?

Tiếng công chúa tiếp lời :

— Đương nhiên ! nếu không cần thì đâu tôi phải tới năn nỉ với Dương công làm gì ?

Chu Sưởng lẩm nhẩm trong miệng :

— «Đoàn thụy chi» thế ra tên công chúa là «Đoàn thụy chi» ngừng một lát mới thấy tiếng Không Không tử nói :

— Được rồi ! để lão gọi ra !

Đoạn thấy Không Không tử cất lớn tiếng gọi :

— Khổ nhân nhi ! ra đây tiếp kiến công chúa !

Nghe tiếng Không Không tử gọi, Chu Sưởng thất kinh không biết đối xử ra sao chẳng lẽ vác bộ mặt quái đản này ra cho người ta nhìn ư, mà nhất là đối phương lại là một vị công chúa cao sang nhất phẩm, mà không ra thì không được biết chúi vào đâu bây giờ, thôi thì sau trước cũng phải bêu xấu một lần cũng liều nhắm mắt đưa chân, đến đâu thì đến.

Sau một lát chần chừ suy tính, Chu Sưởng đành liều bước ra.

Vừa bước chân vào tới trong điện, Chu Sưởng sáng hẳn mắt ra, chàng thấy một thiếu nữ đẹp ngồn ngộn như tiên nữ giáng trần tuy trang điểm sơ sài, phục sức thanh nhã, không vàng châu quấn vóc, ngọc bội dinh dang như lúc mình tưởng

http://tieulun.hopto.org

tượng, mà vẻ đẹp thiên nhiên càng nhìn càng ưa. Khiến cho chàng ngẩn người ra, hai chân như là mọc rễ xuống đất không còn rời bước được nữa:

— À !

Thoáng nhìn thấy hình dung Chu Sưởng, công chúa Đoàn thụy chỉ kêu thất thanh một tiếng và tái nét mặt.

Chu Sưởng cảm thấy : thẹn, phẫn, hận, nộ, bao nhiêu thứ giồn giập, chàng quay phắt người phóng bước ra khỏi điện đi thẳng.

Không Không tử gọi với :

— Khổ nhân nhi, quay lại !

Chu Sưởng tức tối không còn nghe tiếng, chạy thẳng về phòng riêng ở phía sau điện, ngồi phịch xuống ghế.

Tiếp lại nghe tiếng Không Không tử ở trong điện nói :

— Công chúa làm cho gã khó chịu...

Tiếng công chúa nói :

— Không hiểu sao Dương công công lại kén chọn con người như thế làm đồ đệ ?

Tiếp nghe tiếng Không Không tử nói :

— Sở dĩ lão mới bảo là công chúa không hiểu.

Tiếng công chúa nói tiếp :

— Thế thì xin Dương công công chỉ giáo cho :

Lại tiếp tiếng Không Không tử nói :

— Lão phu kén chọn hắn về tư bẩm siêu nhân, chứ không để ý về dung mạo, công chúa có biết Ân Anh người lùn cũng làm tướng nước Tề giúp Cảnh công giữ vững nghiệp bá. Bài đồ diện mạo xấu xí mà làm tể tướng nhà Tần sự nghiệp lẫy lừng ! chứ nếu dùng người mà chú trọng ở dung mạo bên ngoài, thì đâu có được.

Tiếng Công chúa nói tiếp :

— Thế để tôi... Xin lỗi gã nhé ?

Tiếng Không Không tử nói :

— Thôi bất tất !

Tiếp đến tiếng công chúa hỏi :

— Tên gã là gì ?

Tiếng Không Không tử trả lời :

— Khổ nhân nhi !

Tiếng Công chúa hỏi :

— Uả ! « Khổ nhân nhi » tên chi mà lạ vậy ? trong thiên hạ làm gì có họ Khổ ?

Tiếng Không Không trả lời :

— Đấy là tên hiệu của gã !

Tiếng công chúa nói :

— Không, tôi hỏi tên thật của gã cơ !

Tiếng Không Không tử đáp :

— Gã không có tên !

Công chúa nói :

— Uả ! sao lạ vậy có người nào lại không có tên không có họ ?

Bây giờ tôi mới nghe nói là một !...

Tiếp đến tiếng Không Không tử nói :

— Công chúa cho thế là hy hãn lắm ư ? trong chốn giang hồ còn rất nhiều sự lạ kỳ, mà công chúa chưa được biết...

Chu Sưởng không muốn hai nghe hai người đối thoại nữa. Chàng liền bước tới bên án sách, tuỳ tiện đưa tay rút lấy một cuốn. Xem nhan đề ngoài bìa là : « Sử giám yếu lược» chàng mở ra xem được mấy trang, cảm thấy chả có ý vị gì, liền gấp lại đặt trả vào chỗ cũ, rồi đổi một cuốn « Hán thực hóa chí » cũng cũng chỉ lật qua lại gấp vào trả nốt về chỗ cũ.

Đoạn chàng chạy ra khỏi phòng, nhằm đi thẳng vườn hoa Ngự uyển. Trong vườn đủ thứ kỳ hoa dị mộc, muôn hồng nghìn tía đua tươi, phảng phất hương đưa, khiến cho chàng cảm thấy tinh thần sảng khoái, và bao nỗi tâm tình uất kết, bỗng nhiên thấy lâng lâng cởi mở.

Thốt nhiên...

http://tieulun.hopto.org

Một bóng người mập mạp trông quen quen từ trong lối vườn hoa từ từ đi tới.

Vừa thoáng nhìn Chu Sưởng đã buột miệng gọi :

— Phi đại nương ! Phi đại nương !

Không hiểu sao Phi đại nương lại lưu lạc đến Đại lý một nước bé nhỏ xa tít tận miền nam hoang, và làm sao lại vào ở trong vườn ngự uyển nơi cung cấm, quả là một sự lạ kỳ, không bao giờ Chu Sưởng tưởng tượng tới.

Bao nhiêu việc về dĩ vãng lần lượt gợi trong ký ức, chàng toan chạy thẳng tới kể rõ thân thế cho Phi đại nương nghe..

Đương lúc còn do dự thì Phi đại nương đã tới bên chàng chỉ còn cách vài thước.

Phi đại nương nhìn ra Chu Sưởng cũng hết sức kinh ngạc kêu «A» một tiếng và hỏi :

— Mi đấy hả ?

Chu Sưởng cố nén sự xúc động làm ra vẻ bình tĩnh nói t

— Tại hạ đây !

Phi đại nương hỏi tiếp :

— Mi còn nhớ người đàn bà bán hạt dưa và phán xa ở trong tiều trấn về miền núi ngày trước ư ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Nhớ lắm chứ !

Phi đại nương hình như sực nhớ ra một điều, mụ kêu «A» một tiếng và hỏi tiếp :

— Lúc đó hình như mi cũng đi với một gã văn sĩ trung niên nào đó...

Phi đại nương chưa nói hết Chu Sưởng đã ngắt lời :

— Có, đúng rồi. Song tại hạ lại xa hẳn rồi...

Phi đại nương tâm tình có vẻ khích động chăm chăp nhìn Chu Sưởng giọng nói hơi run run hỏi lảng sang chuyện khác

— Ta nên gọi mi thế nào nhỉ ?

Chu Sưởng đáp :

— Tôi là «Khổ nhân nhi» !

— Phi đại nương xua tay nói :

— Ta hỏi về cách xưng hô cơ mà ?

Chu Sưởng vừa cười vừa nói :

— Người ta ở đây kêu tại hạ là «thiếu sư» ! thế thì Phi đại nương cũng kêu như thế được rồi.

Phi đại nương lại hỏi :

— Thiếu sư hả ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Đúng rồi !

Đứng tần ngần một lát, Phi đại nương lại hỏi :

— Chàng tú sỹ giúp tiền cho tôi lúc đó, cảnh huống chàng về gần đây thế nào ?

Chu Sưởng muốn giữ kín mầu chuyện gã văn sỹ trung niên văn sỹ đó chính là tổng quản của «Hắc bảo» nên chàng chỉ trả lời một cách hàm hồ :

— Gã khá lắm !

Ngừng một lát Chu Sưởng hỏi tiếp :

— À này, bây giờ tại hạ gọi Phi đại nương bằng chị nhé ?

Xưng hô thế cho nó có vẻ thân :

Phi đại nương khiêm tốn đáp :

— Không dám ! tôi chỉ là một tên đầu bếp trong ngự trào thôi đâu dám để thiếu sư gọi bằng chị ?

Chu Sưởng cười nói tiếp :

— Tại hạ là con nhà võ, trong võ lâm người ta không có phân giai cấp, người ta chỉ phân biệt tôn ti, theo tuổi lớn nhỏ chứ không theo phẩm tước...

Phi đại nương cười đáp :

— Cung kính bất như tòng mạnh, thiếu sư gọi thế nào cũng được, ở đây họ cũng quen gọi tôi bằng chị !

Chu Sưởng tò mò hỏi tiếp :

— Sao chị lại đến mãi đây hả ?

Phi đại nương thở dài đáp :

— Vì tị nạn cừu nhân !

Nghe đại nương nói Chu Sưởng buột miệng kêu :

http://tieulun.hopto.org

— A !

Đại nương nói là « tị nạn cừu nhân » Chu Sưởng biết ngay là đại nương phải bỏ đi ẩn tránh vì sợ bọn Hắc bảo truy sát, mà truy nguyên xảy ra tai họa đó là tự bởi chàng, vì nếu chàng không giúng tay vào việc thiếu nữ áo đỏ Hắc cung hoa, thì đâu có phải nhận « tử bài » rồi đối phương vì cứu mình mà đắc tội với Hắc bảo đến nỗi cơ nghiệp bị phá hủy người bị lưu lạc, chàng xiết đỗi ân hận và tự nghĩ thầm :

— Đại nương, có một ngày tôi sẽ đền đáp lại :

Phi đại nương rán mắt nhìn Chu Sưởng một lúc lâu rồi buồn rầu và rụt dè nói :

— Thiếu sư, tôi nói điều này, thiếu sư thứ lỗi cho nhé, thiếu sư có những chỗ rất giống với một người mà tôi ngày đêm tưởng niệm. Nghe Phi đại nương nói, Chu Sưởng xiết nỗi đau lòng, nhưng vẫn giữ bình tĩnh hỏi lại :

— Ai cơ ?

Phi đại nương thở dài đáp :

— Người đó niên kỷ phỏng phất ngang với thiếu sư, con mắt thì rất giống, thân hình cũng một cỡ, chỉ có điều. Ôi ! chàng ta đâu có còn ở trên thế gian này... ôi thực đáng thương!

Phi đại nương vừa nói vừa rươm rướm nước mắt.

Chu Sưởng cảm động hỏi :

— Người đó là người thế nào đối với chị ?

Phi đại nương đáp :

— Là thân nhân !

Chu Sưởng lại hỏi :

— Người đó đã dành là thân nhân, nhưng thân nhân như thế nào ? chị phải nói rành mạch chứ !..,

Phi đại nương ngắt lời :

— Ôi ! Đừng nhắc nữa, ta buồn lắm rồi.

Thấy Phi đại nương vì mình mà thương tâm, Chu Sưởng hết sức cảm khích chỉ muốn nói rõ ra :

— Đại nương, người mà chị hằng quan tâm đó, chưa có chết đâu, người đó đương dung trước mặt chị, vì mạo hủy

chị, vì mạo hủy thân tàn mà chị không nhận ra đấy,

Song chàng nghĩ : thời cơ chưa đến, hiện giờ chưa phải là lúc thổ lộ chân tướng, nên chàng phải tạm thời ẩn nhẫn chưa dám nói rõ cho Phi đại nương nghe.

Vừa lúc đó bỗng thấy tiểu đồng «Ngưỡng sơn xăm xăm chạy ra, trước hết hỏi Chu Sưởng :

— Thiếu sư ở đây ư ?

Rồi lại quay sang phía Phi đại nương nói :

— Đại nương, tôi đi tìm chị đây !

Phi đại nương hỏi :

— Việc gì thế ?

Ngưỡng sơn đáp :

— Trưa hôm nay công chúa ăn cơm ở «Địch trần điện, Quốc sư bảo nhà bếp phải chuẩn bị !

Phi đại nương gật đầu nói :

— A, ra thế, ta về đây !

Đoạn gật đầu chào Chu Sưởng :

— Tạm biệt thiếu sư !

Phi đại nương quay gót đi theo lối cũ trở về.

Chu Sưởng chau đôi mày dự định một một chủ ý, chàng gọi tiểu đồng Ngưỡng sơn nói :

— Ngương sơn ! ta muốn ra ngoài thành một chút được không nhỉ ?

Ngưỡng sơn nói :

— Thiếu sư muốn ra ngoài thành du ngoạn ư ?

Chu Sưởng gật đầu nói :

— Ta muốn đi du ngoạn cho biết đó biết đây một chút !

Ngưỡng sơn nói tiếp :

— Để tiểu sinh về bẩm với quốc sư đã chứ ?

Chu Sưởng gật đầu nói :

— Vào bẩm quốc sư đi !

Ngưỡng sơn lại ton ton chạy trở về, một lúc, lại thấy hắn chạy ra cười hớn hở nói :

http://tieulun.hopto.org

— Quốc sư ưng thuận cho đi rồi, và bảo chỉ được phép đi gần quanh mấy chỗ thôi, đi một chốc phải quay về ngay. Quốc sư lại giặn đưa bộ mặt giả cho thiếu sư hóa trang trước khi đi chơi.

Chu Sưởng hí hửng mừng thầm, sửa soạn xong đi liền.

Ngưỡng sơn nhanh nhẩu nói :

Thiếu sư còn lạ, để tiểu sinh đi trước dẫn đường cho !

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Tốt lắm ! ta cứ đi theo mi được rồi.

Ngưỡng sơn dẫn Chu Sưởng đi xuyên qua nội uyển, rồi theo đường giáp đạo qua phía cung điện đi thẳng ra ngoài.

Hai người đi tự do không có bị ai ngăn cản hỏi han gì cả.

Ra tới ngoài phố thì vừa lúc chợ đông, hàng quán la liệt phố xá náo nhiệt, người buôn bán tấp nập, thực là 1 đô thị sầm uất dị thường.

Ngưỡng sơn vẫn còn tính khí trẻ con, hôm nay mới được buổi ngao du tự do tự tại, nên hết sức hứng thú, khoa chân, múa tay và nói chuyện luyên thiên.

Chu Sưởng dầu có để ý nghe, chàng chỉ ừ ừ gật gật mặc cho Ngưỡng sơn khoác lác, vì chàng còn để tâm nghĩ phương kế trở về trung nguyên. Chàng thấy thái độ quốc vương hiểu hiện trong lúc chàng bẽ kiến khiến cho chàng tuyệt vọng không còn muốn lưu lại một giây phút nào nữa.

Hai người đi được một hồi tới cửa bắc. Chu Sưởng đóng kịch làm ra vẻ hào hứng lắm, quay lại Ngưỡng sơn hỏi chuyện:

— Nghe nói phong cảnh ở Nhĩ hải đẹp lắm, chúng ta ra chơi một lúc đã..

Ngưỡng sơn ngẩng nhìn mặt trời rồi nói :

— Thiếu sư, chúng ta quay về cung thôi, kẻo lại trễ mất. lúc đi Quốc sư đã giặn không được đi lâu !...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Chúng ta hôm nay ăn cơm tửu lâu nhé ?

Ngưỡng sơn lắc đầu tiếp lời :

— Không được ! Quốc sư đã giặn là phải về bồi tiếp công chúa cơ mà ! Đâu có thể ăn cơm ngoài được.

Chu Sưởng lắc đầu nói :

— Ngưỡng sơn, ta không muốn bồi tiếp công chúa.

Ngưỡng sơn hỏi lại :

— Sao vậy.

Chu Sưởng chau mày đáp :

— Dung mạo ta xấu lắm, không thể ngồi bồi tiếp Công chúa.

Ngưỡng sơn lại nói :

— Công chúa là khách quen của «Địch trần điện» sau này sẽ gặp mặt luôn, lâu dần rồi cũng quen đi chứ...

Chu Sưởng nói tiếp :

— Đấy là việc về sau này, còn hôm nay chúng ta hãy ngao du cho thỏa thích đã ?

Ngưỡng sơn lắc đầu nói :

— Tiểu sinh không dám đâu, sợ quốc sư rầy...

Thấy ngưỡng sơn hơi xiêu lòng, Chu Sưởng lại tán giỏn thêm :

— Ngưỡng sơn, đừng sợ nhất thiết ta chịu hết trách nhiệm. Quốc sư không có rầy mi đâu.

Ngưỡng sơn chau mày nói tiếp :

— Thiếu sư ! như thế là bất kính đối với công chúa đó.....

Chu Sưởng tiếp lời :

— Sớm nay công chúa nhìn thấy bộ mặt ta mà hoảng sợ, ta định không về bồi tiếp, có lẽ công chúa lại còn hài lòng hơn là nhìn thấy bộ mặt xấu xí của ta.

Ngưỡng sơn đứng lặng một lát mới nói tiếp :

— Quốc vương chỉ có một mình công chúa, ngài thập phần sủng ái coi như viên ngọc trên bàn tay...

Chu Sưởng ngắt lời hỏi :

— Thế Quốc vương không có thái tử a ?

Ngưỡng sơn lắc đầu đáp :

http://tieulun.hopto.org

— Không !

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, thoắt cái đã đi tới cửa thành. Ngưỡng sơn đứng lại không đi nữa. Chu Sưởng cũng ngừng bước và quay lại hỏi :

— Bây giờ vừa bữa ăn rồi, chẳng hay ở bãi biển có tửu lầu nào thanh lịch ? chúng ta vào đánh chén đã !

Ngưỡng sơn đáp :

— Có, ở đấy có «Vọng hải lâu» rất hoa lệ sang trọng tuy cũng náo nhiệt, nhưng bộ trong lại có vẻ thanh tĩnh !

Chu Sưởng thấy ngưỡng sơn lanh lẹ, khen :

— Mi nói tiếng Hán hay nhỉ...

Ngưỡng sơn ngắt lời :

— Chính tiểu sinh gốc người Hán, cha mẹ đến đây buôn bán rồi nhập quốc tịch luôn, tiểu sinh được tuyển vào cung để hầu hạ quốc sư !

Chu Sưởng gật đầu nói :

— Ừ ! ra thế.

Ngừng một lát Chu Sưởng lại tiếp :

— Bây giờ thế này nhé, mi quay về bẩm với quốc sư là ta gặp một người bạn cũ, lâu ngày mới tái ngộ, đương vui chuyện không dứt ra về được, xin đến chiều sẽ trở về cung. Mi bẩm cho quốc sư hay rồi trở ra đây, ta tới vọng hải lyu, đợi mi ở đó nhé ?

Ngưỡng sơn ngần ngại hỏi :

— Thế liệu có ổn không ?

Chu Sưởng đáp :

— Làm sao không ổn, mi về mau đi rồi ra ngay !

Ngưỡng sơn lại hỏi :

— Thiếu sư có biết vị trí Vọng hải lâu không ?

Chu Sưởng cười đáp :

— Khỏi cần, không biết thì hỏi thăm chứ lo gì !

Ngưỡng sơn vẫn có vẻ ngần ngại nói :

— Có điều...

Ngưỡng sơn vừa cất tiếng, Chu Sưởng đã ngắt lời:

— Thôi ! đừng có nói dài dòng văn tự nữa, đi ngay, ta đợi mi, hôm nay chúng ta ngao du cho thỏa thích một phen !

Ngưỡng sơn vừa sợ bị rầy lại vừa thích đi chơi, ngần ngừ một lát, rồi quay đầu về cung.

Nhìn theo Ngưỡng sơn đi đã xa, Chu Sưởng cảm thấy nhẹ nhõm chàng tiếp tục rời bước nhằm đi thẳng về phía trước, đi hết con đường thành, nếu đến Vọng hải lâu thì phải đi quặt tay phải, nhưng Chu Sưởng lại mải miết đi theo hướng bên trái.

Chu Sưởng vì chân trái tàn phế đi không thuận tiện, thân pháp bị hạn chế. Song nhờ có công lực thâm hậu, riêng nhờ có chân phải, mà chàng đi cũng rất nhanh, đối với võ sỹ tầm thường thì không thể nào theo kịp được.

Vì sợ Không Không tử phái người đuổi theo, nên Chu Sưởng mải miết đi không dám tạm ngừng chút nào.

Chu Sưởng ngắm thẳng phương hướng quay về trung nguyên, nhưng chọn con đường khác chứ không đi theo con đường cũ, tuy rằng cùng một phương hướng. Chàng mải miết đi, đến nhá nhem tối, thì đi đã được tới gần trăm dặm.

Chàng tới một thị trấn khá đông đúc, người Hán ở đây rất đông có lẽ chiếm tới phần nửa dân số. Song ngôn ngữ thì thông dụng tiếng Hán.

Chu Sưởng thầm nhủ :

— Ngưỡng sơn đến vọng hải lâu không thấy mình, hẳn tất phải quay về cung bẩm báo, tất nhiên Không Không tử cho đi tìm trong thành phố khắp một lượt, vì Không Không tử có ngờ đâu là mình trốn về Trung nguyên, đợi tới khi tìm khắp nội ngoại thành mà không thấy rồi mới phái người đi truy tầm, thì không thể theo kịp mình rồi, hơn nữa có nhiều đường đi chứ đâu phải có một đường...

Chu Sưởng ưng tâm tìm tới một tiệm rượu của người Hán, vào tạm nghỉ và ăn uống.

Trong tửu điếm không có món ăn gì đặc biệt, bất quá có

http://tieulun.hopto.org

mấy món chim rừng là hảo xực. còn ngoài ra đều là các món ăn thường. Chu Sưởng ngồi vào bàn, gọi tiểu nhị lấy một đĩa chim quay và vài món khác, với một bình rượu, chàng vừa tự rót rượu uống tâm sự ngổn ngang suy tính :

— Mình nên đi kiếm trình cả đêm, hay là tìm nơi ngủ một đêm rồi mai sẽ tiếp tục đi ?

Mình tuy đã có công lực ba chục năm rồi, nhưng võ nghệ hãy còn kém, mà cừu địch thì toàn là những nhân vật nhất lưu cao thủ cả. lần này trở về trung nguyên sẽ đối phó bằng cách nào đây ?

Chàng vừa trầm tư vừa rót rượu uống. bất tri bất giác uống hết bình này sang bình khác.

Uống rượu để tiêu sầu, nhưng rượu vào sầu lại thêm sầu !

Chưởng quỹ là một hán tử trung niên, mặc áo dài rộng vải thô đen, trông rất thô kịch, trong tiệm khách ăn rất vắng. chỉ leo teo kể cả Chu Sưởng mới có ba người.

Rảnh việc, chưởng quỹ liền chạy đến ngồi bên cạnh Chu Sưởng. rồi mon men gợi chuyện hỏi :

— Quý khách là người Hán ?

Chu Sưởng đáp :

— Phải !

Chưởng quỹ hỏi tiếp :

— Quý khách đến đây buôn bán hay là...

Chu Sưởng tiếp lời :

— Không có.. tôi đến thăm một người bạn.

Chưởng quỹ hỏi tiếp :

— Bạn của quý khách là ai ? tôi ở đây quen rất nhiều. để tôi dẫn...

Chưởng quỹ chưa nói hết Chu Sưởng xua tay ngắt lời :

— Bất tất phải phiền chưởng quỹ, tôi biết nhà rồi bạn tôi làm thuốc trong thành Đại lý...

Chưởng quỹ nói tiếp :

— A. làm thuốc hả ? chẳng hay đại danh vị đó là ai ?

Chu Sưởng chẳng qua nói nhăng nói cuội cho xuôi câu chuyện, bị chưởng quỹ gạn hỏi, chàng đâm bị, thộn mặt ra, song vì chàng đội bộ mặt giả, nên chưởng quỹ không nhận thấy.

Chu Sưởng chậm chải đáp :

— Họ Dư !

Chưởng quỹ vỗ đùi cười ha hả nói tiếp :

— La « Thần thu Dư Hoa » đấy ư ?

Chu Sưởng liều lĩnh đáp :

— Phải !

Chưởng quỹ cất cao tiếng nói tiếp :

— Thất lễ. Dư quốc thủ tiếng tăm lừng lẫy khắp miền nam này cứu sống nhiều người lắm. ngay tiện nơi đây cũng là nhờ Dư quốc thủ cải tử hồi sinh đấy ! Không may Quốc thủ mới tạ thế Dư rồi !

Nói dứt lời chưởng quỹ đứng dậy vào trong nhà.

Chu Sưởng vừa bực mình vừa buồn cười. không ngờ mình tiện buột miệng nói liều thế. mà ngẫu nhiên lại đúng có «thần thủ Dư hoa» làm thuốc ở thành Đại lý thực, khéo may Dư hóa mới chết, không có đối chứng, chứ nên không thì chuyện mất.

Chưởng quỹ vào trong nhà một lát lại quy ra, một tay cầm bình rượu tay cầm đĩa gà quay và một đôi đũa, đặt vào bàn ngồi xuống ghế lúc nãy. Vừa cười khì khì vừa nói :

— Đây chỉ là chén rượu lạt. Xin mời quý khách chứng cho lòng thành cho bỉ nhân !

Chủ Sưởng ngạc nhiên hỏi :

— Chưởng quỹ làm gì vậy ?

Chưởng quỹ vừa xoa tay vừa nói :

—Có gì đâu, quý khách đã là bạn tri giao với Dư Quốc thủ. nhân là người chịu ơn Dư quốc thủ, nên mạo muội gọi là chút lòng thành !

Nói dứt lời chưởng quỹ rót đưa Chu Sưởng một chén và rót cho mình một chén rồi nâng chén nói :

http://tieulun.hopto.org

— Xin mời ! bữa ăn hôm nay là của bỉ nhân thết quý khách.

Chu Sưởng tiếp lời :

— Thôi, đừng làm thế !

Chưởng quỹ khách sáo đáp :

— Có gì đâu, xin tự nhiên cho !

Nói xong, Chưởng quỹ nâng chén uống một hơi cạn.

Chu Sưởng cũng phải cạn chén, thấy hương vị thơm nồng thập phần sảng khoái.

Chưởng quỹ lại rót tiếp và mời mọc ân cần. Sau khi uống ba chén, Chu Sưởng cảm thấy tê mê buồn ngủ và ú ớ nói :

— Rượu ngon !...

Chu Sưởng dần dần choáng váng trông một người hóa hai, hai mí mắt nặng chĩu chỉ chực nhắm lại.

Một lát, Chu Sưởng gục mặt xuống bàn ngủ thiếp đi không còn biết trời đất gì nữa.

Không hiểu qua bao lâu Chu Sưởng mới dần dần hồi tỉnh, chỉ thấy mình mẩy đau nhức, bốn chân tay không còn cử động được nữa, hầu như bị tê liệt, bên tai văng nghe có tiếng xôn xao, mùi hương ngào ngạt xông thẳng vào mũi.

Chu Sưởng vừa hé mở hai mắt, bất giác thất kinh, thấy mình bị trói dặt hai tay vào một cái cột, chu vi người vây đông nghẹt, kẻ đứng người ngồi lô nhô họ chỉ chỏ bàn tán, hai bên có đốt hai đống lửa đốt bằng củi dàn hương, mùi hương từ hai đống lửa đó đưa ra vậy.

Đây là chỗ bãi hoang, ở giữa mới dựng lên một cái sàn lộ thiên, là một nơi tập họp lâm thời.

Trên sàn bày một hương án ở chính giữa, trên hương án bày hương hoa đèn nến, tựa phía trong có một bài vị, Chu Sưởng nhìn lên thấy bài vị có viết hàng chữ :

— «Thần thủ Dư hỏa lão thái y chi linh vị».

Chu Sưởng trợn mắt há miệng, không hiểu đầu cuối câu chuyện xảy ra như thế nào ?

Chàng bàng khuâng tự nghĩ :

— Việc này nhiều khê lắm, chắc chắn tên chưởng quỹ kia không phải là vì chịu ơn Dư Hoa mà khoản đãi mình ? chính ra mình đâu có biết Dư Hoa là ai chẳng qua chỉ nhắm mắt nói mò, ngờ đâu ngẫu nhiên lại trùng hợp...

Chu Sưởng vừa nghĩ vẩn vơ vừa đưa mắt nhìn chung quanh, thấy có bảy tám người mặc áo dài đứng bên hương án trong số có cả tên chưởng quỹ.

Xem qua tình hình Chu Sưởng cảm thấy, bất luận là thế nào đối với chàng cũng là bất lợi.

30— TẾ SỐNG

Chu Sưởng vận công toan cựa mình gỡ giây trói, song cảm thấy toàn thân bất lực, không sao dễ khí được.

Chàng thất vọng không hiểu chưởng quỹ đã dùng chất gì pha rượu, mà có vẻ bá đạo đặc biệt như vậy ?

Thốt nhiên...

Một lão già đứng bên hương án hô lớn.

— Quan lang giá lâm !

Cả hội trường nghiêm nghị lặng im không một tiếng động, hàng rào người đứng phía tây dãn ra một lối đi.

Ở miền biên thùy nam hoang này, quan lang là một ông vua con chúa tể ở địa phương, cầm quyền sinh sát trong tay, điều này Chu Sưởng cũng đã nghe nói rồi.

Chu Sưởng ngước mắt nhìn theo, chỉ thấy lấp lóe một con rồng lửa từ xa xa vươn mình ngoi tới, nguyên đó là mấy chục hán tử tay cầm đuốc đi hai bên đường, và một cỗ kiệu khênh ở giữa, chàng đoán chắc người ngồi trên kiệu là một vị quan lang rồi !

Vừa tới hội trường mấy chục hán tử cầm đuốc, liền phân khoảng đứng dàn hàng quanh hội trường một cách rất có trật tự hội trường trở nên sáng rõ như ban ngày.

http://tieulun.hopto.org

Đặt kiệu gần trước cửa hương án, những bô lão và viên chức đứng ở bên hương án liền ra nghinh tiếp.

Một vệ sỹ mặc áo chẽn lưng deo dao, dơ tay vén rèm kiệu thấy một ông già mặc cẩm bào diện mạo khôi ngô, từ trên kiệu bước xuống, đưa luồng nhãn quang nhìn quanh hội trường khắp một lượt.

Thoắt thấy tất cả mọi người tại hội trường đều nhất loạt quỳ rạp. Khác nào một đám cỏ bị làn gió lướt ép xuống.

Mấy viên kỳ mục ra nghênh tiếp cũng đều khom lưng khấu đầu làm lễ và nói :

— Cung nghinh đại nhân !

Quan lang gật đầu đáp lễ rồi từ từ rời bước tiến tới trước hương án, dơ tay vẫy cho dân chúng đứng dậy, rồi ngồi vào một ghế bành đặt một bên phía trước hương án.

Tám vệ sỹ lưng deo dao, đứng hàng chữ nhất ở phía sau ghế quan lang ngồi.

Quần chúng đã lần lượt đứng cả dậy rồi, song không có một người nào hé miệng nói nửa tiếng, hội trường hết sức lặng lẽ và nghiêm nghị.

Chu Sưởng đầu óc nặng trĩu. Song vẫn chưa hiểu hội trường này họ làm gì ?

Bảy tám kỳ mục đứng nghiêm chỉnh một hàng đầu ở trước, rồi dân chúng lần lượt đứng từng hàng theo thứ tự ở sau. Ông già mặc cẩm bào (tức quan lang) rọi tia mắt long lanh nhìn Chu Sưởng từ đầu tới chân khắp lượt rồi cất tiếng hỏi :

— Chỉ có một tên này thôi hả ?

Một ông già áo dài trong bọn kỳ mục đứng hàng đầu khẽ đằng hắng mấy tiếng và đáp :

— Dạ, đêm qua tên này vào ăn trong tiệm của Triệu lão Phẩm hắn vô tình tiết lộ phong thanh, may nhờ Triệu lão Phẩm nhanh trí, dùng thuốc mê bỏ vào rượu cho hắn uống, nên mới bắt được hắn một cách dễ dàng...

Quan lang hỏi tiếp :

— Hỏi khẩu cung chưa ?

Ông già áo dài đáp :

— Bẩm chưa, còn chờ lệnh đại nhân !

Bây giờ Chu Sưởng mới ngã ngửa ra biết là mình bị tên chưởng quỹ dùng kế hãm hại bắt mình nộp cho quan lang vì ả nghi mình là thủ phạm vụ ám sát « Thần thủ Du Hóa » ác là : ách giữa đàng đem quàng vào cổ.

Quan lang hỏi :

— Triệu lão Phẩm đâu !

Một người trong đám kỳ mục ứng tiếng thưa :

— Dạ, tiểu dân đây !

Chu Sưởng ngước mắt nhìn, thấy chính là tên chưởng quỹ bán rượu chàng hôm trước y đứng khom lưng không dám nhìn thẳng mặt quan lang, với vẻ sợ sệt nhút nhát rất đáng khét.

Quan lang giãn giọng hỏi :

— Tên đó tới tiệm mi vào lúc nào ?

Chưởng quỹ run run đáp :

— Bẩm bẩm... buổi chiều hôm qua !

Quan lang hỏi tiếp :

— Hắn nói những gì ?

Chưởng quỹ vẫn giọng run run nói :

— Bẩm... Hắn.. hắn nói là đi tới đây thăm bạn, bạn họ Ư, nên tiểu dân sinh nghi... cho hắn uống rượu say, rồi trói lại khám trong người hắn, quả nhiên tìm thấy chứng cớ.

Quan lang hỏi tiếp :

— Chứng cớ gì ?

Chưởng quỹ đáp :

— Kiếm gẫy !

Nói dứt lời chưởng quỹ chạy tới bên hương án cầm một thanh kiếm chỉ có một nửa dâng chuôi, giơ lên ngang mặt rồi lại đặt xuống chỗ cũ.

Nhìn thấy « đoạn kiếm » Chu Sưởng giận điên lên được, vì đấy là một di vật của phụ thân, không ngờ đối phương lại lấy

http://tieulun.hopto.org

của mình đem ra làm bằng chứng, giá họa cho mình vào tội sát nhân...

Ông lão mặc cẩm bào (tức quan lang) bỗng trầm nét mặt, nhìn Chu Sưởng bằng con mắt đầy phẫn khái, rồi lại nhìn sang phía dân chúng cất tiếng sang sảng tuyên bố :

— Thần thủ Dư hoa, là người giầu lòng nhân từ, cứu thế hoạt động rất nhiều, có thể nói là khắp miền này ai, ai cũng kính ngưỡng. Không ngờ lại bị giết chết một cách thê thảm, bọn hung phạm cộng năm tên, bốn tên đã phải đền tội rồi, còn một tên nữa, có lẽ linh hồn thái y đun đủi nên y tự vương vào lưới. Thái y sau khi lâm nan, giáo nghiệm di thể có nửa kiếm đằng mũi còn cắm trong mình, nay tìm trong mình hung phạm lại có nửa, kiếm dằng chuôi, tội chứng đã xác thực, bắt tất phải tra vấn gì nữa...

Nghe quan lang tuyên bố, toàn thể dân chúng có mặt tại đây, người nào cũng đầy vẻ phẫn khích, bao nhiêu con mắt đỏ ngầu nhìn thẳng vào mặt Chu Sưởng.

Chu Sưởng tự nghĩ họ đã cho mình là hung thủ giết «thần thủ Dư hóa» họ phải báo thù, nếu mình không tự biện bạch, tất nhiên sẽ phải chết một cách thảm khốc, nên chàng vội cất cao giọng thanh minh :

— Quan lang ! Các hạ phải xử cho đúng lý !

Ông già mặc hoàng bào tạnh lùng hỏi :

— Đúng lý làm sao ?

Chu Sưởng nói tiếp :

— Các hạ không nên vin vào bằng cứ vu vơ mà buộc tội cho người lương thiện...

Quan lang bỏi lại :

— Thực mi vô tội hả ?

Chu Sưởng tự biện hộ chàng nói :

— Tại hạ là người đi qua đường, còn nửa kiếm gẫy này là vật kỹ niệm gia truyền, sao lại cho hung khí được ?

Viên quan lang lắc đầu nói tiếp :

— Sao lại có thể trùng hợp như thế ?

Chu Sưởng cải :

— Sao các hạ không cho đem nửa kiếm kia đến để khớp vào nửa kiếm này xem hai nửa có liên khớp, thì mới có chứng cớ xác đáng mà buộc tội chứ.

Nghe Chu Sưởng nói cũng có lý, ông già mặc hoàng bào trầm ngâm một lát rồi mới nói :

— Nửa kiếm kia đã tuần táng theo thái y rồi, mà di thể thiêng liêng không thể xúc phạm được !

Chu Sưởng tiếp tục tranh biện :

— Chính ra tại hạ cũng chẳng biết thái y là ai...

Thổ quan sát :

— Câm miệng ! giảo biện cũng vô ích !

Thổ quan vừa quát tháo vừa hạ lệnh :

— Bịt miệng nó lại !

Một trong toán vệ sỹ bước tới, xé miếng vạt áo của Chu Sưởng vo tròn lại rồi, nhét vào miệng chàng.

Chu Sưởng trong lòng như lửa đốt hai mắt rán nhìn như muốn rách mi Khốn nỗi sức thuốc mê vẫn chưa tiêu hết, không để chân khí được, nên vô phương phản kháng.

Nếu lúc đầu mà chàng nói tên Không Không tử ra, thì sự tình tất nhiên xoay chuyển khác hẳn, song chàng khí cốt cao ngạo, không có chịu nói. Bây giờ thì chàng hối tiếc cũng muộn rồi.

Viên thổ quan giọng dạc tuyên bố :

— Sửa soạn hành lễ.

Một kỳ lão người Hán mặc áo dài màu lam tiến lên đứng gần bên hương án, còn mấy người khác đứng xếp hàng đứng phía sau, thổ quan đứng quay mặt về hương án.

Kỳ lão mặc áo lam đứng tân lễ bắt đầu xướng :

— Thượng hương ! nhất tuần, nhị tuần, tam tuần.

Viên thổ quan đứng chủ tế, thuận theo thứ tự cầm ba nén hương vào bát hương.

http://tieulun.hopto.org

Viên tán lễ xướng tiếp :

— Quỳ !

Tiếng xướng lấy giọng ngân rất dài, tất cả mọi người đều quỳ rạp xuống.

Bầu không khí âm thầm nặng nề, khiến cho người ta rùng mình nổi gai ốc.

Chu Sưởng hồn phách lên mây, không ngờ bỗng dưng họ lại đem mình làm phẩm vật tế sống ! một cách oan uổng !

viên tán lễ lại xướng :

— Bái ! nhất khấu, nhị khấu, tam khấu.

Từ chủ tế trở xuống đều lạy rạp xuống và khấu đầu ba lần theo thứ tự người thông xướng !

Viên tán lễ xướng tiếp :

— Hiến lễ.

Hai hán tử mặc áo chẽn hồng từ bóng tối phía sau hương án nhảy ra, một người tay cầm cái bồn gỗ sơn đỏ, trong bồn có để một cái tô sành. một người nữa tay cầm con dao nhọn sáng quắc, song song tới trước hương án quỳ một chân làm lễ, rồi lại song song đi tới bên cột gỗ, một người đứng bên tả một người đứng bên hữu, chuẩn bị hạ thủ.

Chu Sưởng yên trí là mình bị giết rồi. trong lòng chàng lại trở nên bình tĩnh, xua đổi tất cả mọi ý nghĩ bận rộn trong đầu óc, và phó mặc theo định mạng.

Một tên khoái thủ cầm dao găm nói tiếng Hán chưa được lưu loát, nghoảnh về phía Chu Sưởng bảo nói :

— Ta nguyện cho mi kiếp sau đầu sinh, mi sẽ làm người lương thiện !

Một tên khác cầm bồn nói :

— Coi bộ thằng này đáng ghét lắm, đừng cho nó chết nhanh chóng. làm cho nó chết từ từ !..

Tên cầm dao ngắt lời :

— Làm thế tội nghiệp, cho nó một dao hoa kiếp cho rồi.

Vừa dứt lời y liền vươn tay lên đưa ngang lưỡi dao nhắm

đưa vào cổ họng Chu Sưởng.

Tất cả mọi người có mặt tại hội trường đều đứng im lặng, không ai nói một câu nào, bao nhiêu con mắt đều hướng nhìn Chu Sưởng. Song không có một người nào tỏ vẻ đồng tình, mà trái lại họ còn lấy làm khoái trá trước cái chết thê thảm oan uổng của chàng ! Vì họ yên trí chàng là kẻ sát nhân.

Chu Sưởng nhắm liền mắt lại...

Vừa lúc đó, bỗng nhiên có tiếng quát vang như tiếng sấm dậy lưng trời, khiến cho cả hội trường đều rung động :

— Ngừng tay !

Hai tên khoái thủ đặt mình thót một cái, nhảy lùng lùng lùi lại hai bước liền. tất cả mọi người đương quỳ. đều nhổm lên đứng dậy.

Chu Sưởng mở bừng mắt ra nhìn. thấy thoáng một bóng người chạy thẳng tới trước hương án. người này vận võ trang lưng đeo kiếm, tuổi trạc tứ tuần.

Vừa thấy người này tới, Viên thổ quan tái nét mặt, vội vàng cúi đầu vái chào và nói :

Tây tảo thổ ty Ân thiệu Lương xin kính chào nội thị trưởng !

Người mới tới này hình như đi vừa phải chạy gấp nên thở hốc mệt vừa thở vừa nói :

— Ân thổ ty đừng khách sáo nữa ! nếu bắn nhân mà đến chậm một bước, thì sự tình sẽ lỡ bét, và nguy hại không biết đâu mà lường được...

Tất cả các kỳ lão và cả viên tán lễ người Hán, đều lần lượt tới hành lễ vái chào nội thị trưởng. rồi mới lui ra đứng về một bên.

Ân thiệu Lương sợ sệt nói tiếp :

— Nội thị trưởng có điều chi xin chỉ giáo ?

Nội thị trưởng nghiêm nét mặt nhìn về phía Chu Sưởng rồi quay lại hỏi :

— Ân thổ ty có biết vị kia là ai không ?

http://tieulun.hopto.org

Ân thiệu Lương run sợ nói không nên tiếng đầu lưỡi đáp :

— Là... là...

Nội thị trưởng giận giọng ngắt lời :

— Là đệ tử của quốc sư !

Thổ ty Ân thiệu Lương dật mình bất giác buột miệng kêu :

— A !

Tiếp đến những tiếng la hoảng, chấn động khắp cả hội trường.

Khắp cả mọi người có mặt tại đây, từ thổ quân Ân thiệu Lương trở xuống, sau khi nghe nói biết rõ người mà họ vừa toan hành hình, chính là đệ tử kế truyền của quốc sư, người nào cũng hồn vía bay lên mây, mặt tái mét, cắt không ra máu.

Nội thị trưởng vội vàng chạy đến cởi trói cho Chu Sưởng rút giẻ ở miệng ra, và khích động nói :

— Thiếu sư bị một phen uỷ khuất nhỉ !

Chu Sưởng chỉ nhăn nhó cười, chứ không nói gì.

Hai người sánh vai nhau đi đến trước hương án. Tên chưởng quỹ ở tửu điếm hồi trước, sợ run cầm cập, hốt hoảng sụp xuống khấu đầu lạy lia lịa và đíu lưỡi nói :

— Tiểu nhân.. tội... đáng chết... đáng chết...

Thổ ti Ân thiệu Lương khoanh tay vái Chu Sưởng xin lỗi và gượng cười, nói :

— Sao lúc trước thiếu sư không cho biết rõ thân thế, thực là nguy hiểm, khiến cho thuộc hạ của ti chức suýt gây tội lỗi...

Lúc này Chu Sưởng đã an định tâm thần chàng cười lạt đáp :

— Bọn chúng rõ thủ đoạn bá đạo hết sức quỷ quyệt, tôi đâu có cơ hội để nói cho chúng biết lai lịch !

Ân thiệu Lương đứng thộn ra không biết nói sao nữa. Tên chưởng quỹ vẫn phủ phục dưới đất không dám ngẩng lên.

Nội thị trưởng đưa mắt nhìn khắp mọi người một lượt rồi kéo Chu Sưởng và nói :

— Thiếu sư, được tin thiếu sư bỏ đi quốc sư cho tôi hỏa tốc đi trước, còn quốc sư cũng thân hành đi luôn sẽ tới đây bây giờ, chúng ta đi ra nghênh đón chứ ?

Chu Sưởng cảm khích nói !

— Quốc sư thân hành tới hả ?

Nội thị trưởng gật đầu đáp :

— Chính thế !

Thổ ti Ân thiệu Lương xun xoe nói :

— Có thể mời thiếu sư cùng nội thị trưởng đi giả tới phủ đường ti chức một chút được chăng..

Nội thị trưởng trầm nét mặt đáp :

— Bất tất !

Ân thiệu Lương hình như vẫn băn khoăn về việc vừa rồi nên muốn lấy lòng nơi thị trưởng.

Hai người vừa toan cất bước. Thổ ty Ân thiệu Lương lại vò đầu, gãi tai nói :

—Việc này ti thuộc tự biết lỗi, mong rằng trước mặt quốc sư, nội thị trưởng nói đỡ cho một vài lời, ti thuộc xin ghi tâm khắc cốt không bao giờ dám quên ơn...

Nội thị trưởng vội gạt đi và nói :

— Việc đó quốc sư sẽ tự định đoạt !

Chưởng quỹ lóp ngóp bò dậy đi bằng hai gối tới trước mặt Chu Sưởng hai tay cầm gói giấy nhỏ dâng lên và nói :

— Thiếu sư, tiểu nhân tự biết tội đáng muôn chết, dám mạo phạm đại giá, song sự đã lỡ, hối tiếc cũng muộn rồi. Đây là thuốc giải xin dâng thiếu sư !

Chu Sưởng thấy vẻ sợ sệt và ăn năn hối lỗi của chưởng quỹ, hàng liền cầm lấy giải dược và nói :

— Thôi bỏ qua ! bất trị giả bất tội !

Được lời như cởi tấm lòng. Chưởng quỹ tươi hẳn nét mặt mừng quýnh quỳ xụp lạy lần nữa và nói :

— Tạ ơn thiếu sư đã tha tội !

Chu Sưởng vừa uống giải dược vào khỏi cổ họng, cảm giác khó buồn bỗng thấy tiêu tan hết, và đồng thời công lực phục hồi ngay tức khắc, chàng buột miệng khen.

— Tiên dược !

http://tieulun.hopto.org

Nội thị trưởng thấy thế, lại quang sang mắng :

— Tụi bay toàn là tụi hèn mọn, động một tí là dùng thuốc để ám hại người...

Chưởng quỹ tiếp lời :

— Dạ, Dạ ! tiểu nhân quả là tội đáng muôn chết !

Nội thị trưởng lại quay sang bảo Chu Sưởng :

— Thiếu sư ! chúng ta khởi hành chứ ?

Chu Sưởng gật đầu, chạy tới hương án cầm lấy «đoạn kiếm» gói vào bọc.

Hai người cất bước rời khỏi hội trường.

Từ thổ ty Ân thiệu lương trở xuống đến thị lễ tiễn hành. Thổ ti Ân thiệu lương sai một tên vệ sỹ chọn một cỗ ngựa tốt nhất trong bầy, dắt đưa cho Chu Sưởng và nói :

— Xin mời thiếu sư lên ngựa !

Chu Sưởng cũng không khách sáo tiếp lấy giây cương nhảy lên yên. Nội thị trưởng cũng lên ngựa. Hai người song song cho ngựa chạy.

Đi được một quảng, bỗng thấy Chu Sưởng giò cương cho ngựa chạy chậm lại và nói :

— Nội thị trưởng hãy cho ngựa chạy thong thả một chút để tại hạ nói chuyện.

Nội thị trưởng liền giò cương và quay lại hỏi :

— Thiếu sư có điều gì chỉ giáo ?

Chu Sưởng khiêm nhượng đáp :

— Không dám ! Xin nội thị trưởng cho biết quý danh ?

Nội thị trưởng đáp :

— Tại hạ tên gọi Hồng mãn !

Chu Sưởng nói tiếp :

— Tại hạ muốn phiền Hồng nội thị trưởng một việc...

Hồng mãn ngắt lời :

— Thiếu sư cứ nói :

Đắn đo một lúc rồi Chu Sưởng mới nói tiếp:

— Tại hạ muốn phiền Hồng nội thị trưởng phục bẩm với

quốc sư là tại hạ xin gởi lời từ biệt.

Hồng Mãn ngạc nhiên hỏi :

— Thiếu sư đi đâu ?

Chu Sưởng đáp :

— Tại hạ quay về Trung nguyên.

Hồng Mãn hỏi tiếp :

— Làm sao thiếu sư lại quay về Trung nguyên.

Chu Sưởng ngần ngại mãi không trả lời. Hồng Mãn nói tiếp :

— Việc đó tại hạ không giám tác chủ đâu, hay giờ thế nào Thiếu sư phải tự trình bày với quốc sư !

Nghe Hồng Mãn nói Chu Sưởng cảm thấy rất khó nói, tâm trạng của chàng lúc này, chính cũng như lúc Sở bá Vương sau khi thất trận ở Cai hạ không còn mặt mũi nào nhìn thấy phụ lão Giang đông. Song sự thực thì chàng lại không thể để khó cho Hồng Mãn, vì chính Hồng Mãn cũng là ân nhân cứu mạng của chàng, nếu y đến chậm nửa bước thì tính mạng chàng tiêu mất rồi, bây giờ nghĩ tới vẫn còn dật mình.

Chu Sưởng còn đương trầm ngâm suy nghĩ, bỗng vẳng nghe tiếng vó ngựa nhịp nhàng từ xa tiến lại.

Hồng Mãn reo lớn :

— Quốc sư tới rồi !

Chu Sưởng nhìn theo thấy ba cỗ ngựa đã phi tới gần trước mặt, quả nhiên ngựa đi đầu là Không Không tử, tiếp theo sau là hai tên vệ sỹ trong hoàng cung.

Vừa tới nơi, Không Không tử vội vàng xuống ngựa chạy lại cầm tay Chu Sưởng với vẻ khích động, hỏi :

— Tiểu tử, làm sao lại bỏ đi thế hả ?

Chu Sưởng cúi gầm mặt một lúc lâu không nói gì cả !

Không Không tử lại hỏi tiếp :

— Tiểu tử, đối với mi là một người kỳ vọng duy nhất, ta đặt cả hi vọng tương lai vào mi, có điều chi ủy khúc, mi cứ việc nói, không một giây phút nào mà ta không quan tâm tới

http://tieulun.hopto.org

mi, mi có điều gì khó khăn, ta cũng giải quyết được...

Chu Sưởng cảm động tiếp lời :

— Đối với lão tiền bối, tại hạ vô cùng **kham hội**, việc này tại hạ lấy làm bứt rứt lương tâm và hối lỗi. Song... có điều tại hạ thế nào cũng không ở đây được nữa.

Chu Sưởng nói tới đây, Không tử ngắt lời :

— Thôi được ! mọi việc thong thả sẽ bàn.

Đoạn lại quay sang hỏi Hồng mãn :

— Nội thị trưởng, gặp thiếu sư ở đâu hả !

Hồng mãn liền kể lại mọi việc cho Không Không tử nghe một lượt.

Nghe xong Không Không tử giậm chân huỳnh huỵch rồi nói :

— Nguy hiểm ! Nguy hiểm ! Tiểu tử, mi khái tinh lắm !

Chu Sưởng cúi đầu tiếp lời :

— Văn bối biết có lỗi nhiều lắm.

Không Không tử nói tiếp :

— Cũng may mà còn cứu vãn lại kịp.

Chu Sưởng lại nằn nì nói :

— Văn bối muốn cáo từ tại đây...

Không Không tử ngắt lời :

— Hãy thong thả !

Đoạn, Không Không tử lại quay bảo Hồng mãn :

— Nội thị trưởng hãy truyền lệnh triệt hồi những người truy tông ở các đường về hết và bẩm với thánh hoàng, là vài ngày nữa lão phu sẽ về cung !

Hồng mãn hỏi :

— Quốc sư chưa hồi cung bây giờ ư ?

Không Không tử gật đầu đáp :

— Lão phu có mấy việc cần phải giải quyết, các người hãy về trước !

Hồng mãn gật đầu nói

— Dạ ! xin tạm chờ

Nội thị trưởng Hồng mãn cùng với hai tên thị vệ trong hoàng cung, nhất tề lên ngựa, chạy đi như bay, trong thoáng mắt đã khuất mờ trong bóng tối.

Đợi mọi người đi khuất Không Không tử mới nghiêm nét mặt nhìn Chu Sưởng và nói :

— Tiểu tử ! nhất thiết mọi sự đều ổn thỏa rồi !

Chu Sưởng đương lúc phiền lòng rối trí, và phân vân nửa muốn đi nửa không nỡ tuyệt tình, nghe Không Không tử nói thế chàng liền hỏi :

— Thỏa đáng việc gì cơ ?

Không Không tử cười khanh khách nói tiếp :

— Tất cả mọi sự đều thi hành theo như kế hoạch !

Chu Sưởng hỏi lại :

— Quốc vương chấp thuận rồi ư ?

Không Không tử gật đầu đáp :

— Đương nhiên ! lão phu đã nói từ trước, nếu như thánh hoàng không chuẩn hứa, thì sẽ trả mũ áo đi về.

Chu Sưởng cảm khích tiếp lời :

— Việc gì mà lão tiền bối phải khẩn thiết quá như thế !

Không Không tử trầm giọng nói tiếp :

— Tiểu tử ! đây là một đại sự, quan hệ đến việc hưng vong của tất cả võ lâm. Hơn nữa lão phu lên miền bắc đến Trung nguyên, duyên trời xui khiến, mới gặp được mi, khi nào lão phu lại chịu buông tay...!

Chu Sưởng lại nói :

— Song văn bối không muốn quay về Đại lý thành nữa, việc đó mong lão tiền bối lượng xét cho !

Không Không tử gật đầu đáp :

— Được, tiểu tử hiện giờ không cần phải quay về Đại lý thành !

Nghe Không Không tử nói, Chu Sưởng hết sức ngạc nhiên, đứng ngẩn ra một lát rồi mới hỏi lại :

— Có thể không cần phải quay về thực ư ?

http://tieulun.hopto.org

Không Không tử đáp :

— Đúng thế, tạm thời không cần quay về !

Chu Sưởng lắc đầu nói tiếp :

— Vãn bối không hiểu ?

Không Không tử vuốt râu thong thả nói tiếp :

— Lão phu phải tốn nhiều công phu diễu trần nguyên ủy, phân tích lợi hại, nói nhiều lắm mới thuyết phục được hoàng gia...

Ngừng một lát Không Không tử mới lại kể tiếp :

— Bây giờ thì hoàng gia đã chuẩn hứa giao «Phù lục chân Kinh» cho lão phu, để trao lại cho mi tham luyện tập. Ở rãy núi Thương sơn có một chỗ để tu luyện tuyệt tốt, tức là chỗ ngày trước lão phu cấm chế bọn «Thập bát thiên ma» đó, lão phu đã trù liệu cho một mình mi ở đó cho tĩnh mịch, tiện bề tham cứu tu luyện. Sự ăn uống mi phải tự lý. Về thực phẩm lão phu sẽ phái người tiếp tế đến nơi...

Sau một lúc trầm tư Chu Sưởng hỏi :

— Vãn bối còn có một điều thắc mắc...

Không Không tử ngắt lời hỏi lại :

— Điều gì ?

Chu Sưởng nói tiếp :

— «Phù lục chân kinh» đã là bảo vật truyền quốc của nước Đại lý, thì lẽ ra chính quốc vương phải tự luyện tập chứ ? Hơn nữa, chẳng lẽ toàn quốc lại không có người nào có thể tham khảo nghiên cứu được du ?

Không Không tử gật đầu tiếp lời :

— Mi nói cũng có lý, về điểm này lão phu đã nói qua rồi, muốn luyện tập «Phù lục chân kinh» phải là người hãy còn đồng trinh. Có nội lực cơ bản, và bẩm phú kỳ giai, thiếu một điểm nào trong ba điểm đó cũng không đủ tư cách. Vì thế nên khắp nước từ đức vua trở xuống cũng không chọn được ai ! Quốc vương không may lại vô tự, chỉ có một mình công chúa Đoàn thụy Chi, trong nước thiếu bậc kỳ tài, mà nếu đem

« Phù lục chân kinh » truyền thụ cho kẻ bất lương, thì hậu quả sẽ vô cùng nguy hại !...

Chu Sưởng tiếp lời hỏi :

— Sao lão tiền bối lại có thể cương quyết đặt hết tin nhiệm ở vãn bối ?

Không Không tử cười ha hả đáp :

— Tiểu tử, lão phu với cái thuật xét người có thể tự tin được !

Chu Sưởng lại hỏi :

— Bảo vật truyền quốc, lại có thể truyền thụ cho người ngoài ư ?

Không Không tử nói :

— Đấy là tình thế đặc biệt. Nếu trừ khử được bọn « thập bát thiên ma » thì cả là mối họa hoạn âm thầm luôn luôn đe dọa cho nước Đại lý. Bọn ma đầu đó quyết nhiên không sớm thì chầy thế nào chúng cũng trả thù.

Chu Sưởng lại hỏi :

— Sao bây giờ không thấy chúng động tĩnh gì ?

Không Không tử thở dài đáp :

— Càng lặng lẽ, lúc bộc phát lại càng dữ dội. Rất có thể bọn « Thập bát thiên ma » mưu đồ thu phục tất cả võ lâm Trung nguyên trước đã, rồi mới giốc toàn lực, một chuyến mà tiêu diệt Đại lý quốc.

Chu Sưởng kêu « A » một tiếng tiếp lời :

— Có thể như thế ư ?

Không Không tử đáp :

— Rất có thể !

Không Không tử lại hỏi :

— Tiểu tử ! bây giờ mi không còn nói đến chuyện đi nữa chứ ?

Chu Sưởng lắp bắp đáp :

— Nếu lão tiền bối cho phép, vãn bối vẫn xin đi !

Không Không tử ngắt lời :

http://tieulun.hopto.org

— Thôi ! tiền tử hãy lên ngựa cùng đi với lão phu.

Chu Sưởng rất cảm khích trước thịnh tình Không Không tử đối với mình, nên khiến cho chàng không thể nhắc tới chuyện bỏ đi được nữa !.

Chàng cầm cương nhảy lên yên ngựa, dủng dỉnh đi theo Không Không tử.

Được một lát, thì trời bừng sáng, đi tới đâu đều có người đón tiếp.

Vừa tới chân núi, Không Không tử truyền lệnh cho thổ dân sắp xếp lương thực dụng cụ vận chuyển lên ngọn núi cao nhất trong rãy núi Thương Sơn.

Hai người đều bỏ ngựa lại rồi cùng cử bộ lên núi.

Đến nửa ngày thì leo lên tới phần nửa ngọn núi mà trông lên chỉ thấy tuyết phủ trắng xóa một màu.

Khí hậu trên đây cực hàn, nhất là trên đỉnh núi cao lại càng lạnh, tuyết đọng rất dầy, quanh năm không lúc nào tan hết.

Tới chiều thì lên tới chỗ tù cấm «Thập bát thiên man ngày trước, vết tích «Kim tỏa trận» bị tàn phá vẫn còn.

Không Không tử chỉ thạch động và nói :

— Tiểu tử, mi sẽ ở trong động đó, lão phu bày lại trận thế ở ngoài cửa động, mi ở bên trong có thể an tâm mà tu luyện, không còn lo gì đến chuyện người hay thú đến phá quấy nữa ! Bây giờ chúng ta lên thẳng chỗ đó.

Chu Sưởng gật gù đáp :

— Dạ, chỗ này thập phần hợp ý vãn bối, tốt lắm !

Hai người đi qua chỗ trận địa đã tàn phá rồi tiến sâu vào thẳng trong động.

Động này là một kỳ cảnh thiên nhiên thập phần rộng rải khô ráo, trong động sạch làu làu không một chút dơ bụi. Có lẽ Không Không tử đã có chủ ý từ lâu, đã phái người tu sửa đồ ăn thức dụng bàn ghế, mọi thứ đều sẵn.

Trong động có động nữa, lớn nhỏ có cả thảy trên mười cái.

Không Không tử đánh đá lửa châm đèn dầu cho sáng.

Hai người ngồi xuống hai chiếc ghế ở giữa chính động.

Không Không tử hỏi :

— Tiểu tử ! mi thấy động này thế nào ?

Chu Sưởng mỉm cười đáp :

— Động này là nơi tối thích hợp cho việc tiềm tu nghiêm khảo.

Chu Sưởng lại đưa mắt nhìn ngắm một lát và hỏi :

— Phải chăng lão tiền bối đã an bài từ lâu rồi ư ?

Không Không tử cười đáp :

— Từ lúc mới đặt bước tới đây lần đầu, ta đã lưu ý và chỉnh đốn bao nhiêu lần rồi

Chu Sưởng bàng khuâng đáp :

— Lão tiền bối uổng phí nhiều tâm cơ khiến cho vãn bối hết sức áy náy...

Không Không tử xua tay tiếp lời :

— Tiểu tử bất tất phải nói dài dòng hiện giờ chúng ta cần nói chuyện chính yếu đã !

Chu Sưởng tiếp lời :

— Xin lão tiền bối cứ nói vãn bối xin kính cẩn nghe theo.

Không Không tử hỏi :

— Mi có vui lòng nhận ta làm sư phụ không ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

Tiểu tử xin tình nguyện !

Không Không tử nói tiếp :

— Theo qui chế võ lâm thì phải hành lễ bái sư, lễ đó không thể khiếm khuyết được mi nghĩ sao ?

Chu Sưởng khoanh tay đáp :

— Đây là lẽ đương nhiên đệ tử đâu giám không tuân.

Không Không tử đứng dậy quay chiếc ghế lại chính giữa, nét mặt đầy vẻ trang nghiêm.

Chu Sưởng cũng đứng dậy đưa tay lột bộ mặt giả ra rồi đứng hướng mặt về phía Không Không tử.

http://tieulun.hopto.org

Nơi sơn động tuy không có trang bày nghi thức nhưng vẫn không kém phần nghiêm túc.

Không Không trầm giọng nói :

— Lão phu vốn không ở môn phái nào, quyết tâm tự lập những võ công và nghệ thuật một phần là do sở đắc trong bí lục, một phần là do ý tự ngộ tự thông. tiểu tử mi sẽ là đệ tử đệ nhất của lão phu, nhưng sau khi mi nghiêm cứu luyện tập « Phù lục chân kinh » mà thành tựu rồi sự thực có thể nói là mi làm người sáng môn lập phái...

Chu Sưởng quỳ gối sụp lạy kính cẩn nói :

— Đệ tử Chu Sưởng, tham bái sư phụ !

Không Không tử hết sức ngạc nhiên hỏi :

— Uả, sao tên mi lại là Chu Sưởng ?

Chu Sưởng đáp :

Bây giờ danh phận sư đệ đã định rồi đệ tử không dám dấu sư phụ nữa, đệ tử chính tên thực là Chu Sưởng và tức là « Bạch y Thư sinh ». Người mà hai vị tiền bối Ngộ linh Tử và Thiên huyền Tử vẫn thường nhắc đến.

Không Không tử hỏi lại :

— Bạch y Thư sinh tức là mi đây hả ?

Chu Sưởng tiếp lời đáp :

— Đúng thế ! đệ tử chính là di cô của « Kiếm thánh Chu minh Tường !

Không Không tử đứng ngẩn người ra giờ lâu. rồi cất tiếng cười khanh khách và nói :

— Kỳ duyên ! thực là kỳ duyên ! thế thì sư phụ đây càng tự hào là có con mắt tinh đời, sư phụ đây với lệnh tôn có lẽ là thầu giao cách cảm chăng...

Ngừng một lát Không Không tử lại hỏi :

— Đệ tử vừa nói « di cô » phải chăng...

Không Không tử vừa nói đến đấy Chu Sưởng đỏ ngầu hai mắt và rướm lệ chàng ruồn rụa khẩn khẩn :

— Để thong thả rồi đệ tử sẽ bẩm bạch sư phụ.

Không Không tử gật đầu nói :

— Được rồi !

Sau khi hành đại lễ tam quỳ cửu khấu xong xuôi Chu Sưởng nghẹn ngào nói :

— Xin Sư phụ giáo huấn !

Sau một lúc suy nghĩ Không Không tử nói :

— Đệ tử là giòng dõi danh môn, Sư phụ đây cũng không cần phải nói nhiều. Sư phụ chỉ cần khuyên đệ tử có mấy chữ. Thành. Chính. Nhân. Dũng. mong con nên ghi nhớ.

Chu Sưởng cúi đầu đáp :

— Xin kính tuân lời giáo huấn của Sư phụ.

Không Không tử tiếp tục nói :

— Về chân trai của con bị tàn phế. Sư phụ đã tự sáng chế ra một bộ pháp đặc biệt thoát thai ở «Không Không thần pháp» để truyền thụ cho con, vì muốn cho đệ tử chuyên tâm luyện tập lấy một bộ pháp đó trước, ngoài ra các võ nghệ khác tạm thời chưa cần truyền thụ, để con có đủ thì giờ mà tham cứu tu luyện về «Phù lục chân kinh», chính ra trong kinh này như thế nào Sư phụ đây cũng chưa có xem qua. Đệ tử nên tự tu luyện lấy, Sư phụ mong con cố gắng. Nói rứt lời Không Không Tử liền thò tay vào bọc lấy ra một cái hộp ngọc nho nhỏ đưa cho Chu Sưởng.

Có vẻ xúc động Chu Sưởng hai tay run run đỡ lấy chiếc hộp ngọc.

Đây là một bảo vật truyền quốc của Đại lý mà tất cả những nhân vật võ lâm đều ngấp nghé muốn chiếm đoạt bây giờ tự dưng vào tay khiến cho Chu Sưởng muôn phần khích động tưởng chừng như sống trong mộng cảnh.

Chu Sưởng cúi đầu lạy tạ và nói :

— Đệ tử bái tạ ân điển Sư phụ.

Không Không tử vẫy tay nói :

— Đứng dậy !

Chu Sưởng lạy xong hai lạy rồi đứng sang một bên.

Không Không tử chỉ chiếc ghế và nói :

http://tieulun.hopto.org

— Hãy ngồi xuống.

Chu Sưởng khiêm tốn đáp :

— Đệ tử không giám !

Không Không tử vừa cười vừa nói :

— Không cần câu nệ tiểu tiết, Sư phụ đấy tuy là một vị Quốc sư song vẫn quen lối mây ngàn hạc nội rất ghét gò bó.

Chu Sưởng nghe lời ngồi vào ghế.

Không Không tử nghiêm nét mặt nói :

— Bây giờ để tử cho sư phụ biết rõ về thân thế !

Nói đến thân thế Chu Sưởng ruột đau như cắt, song trước mặt tôn sư điều tất yếu là phải nói rõ thân thế. Sau một lúc nghẹn ngào chàng liền nhất thiết đem mọi tao ngộ bắt đầu từ lúc du lịch Giang Nam tới lúc bị tàn phế. Nhất Nhất thuật lại cho Không Không tử nghe chỉ bỏ qua những chỗ dính líu đến đàn bà con gái không nhắc đến.

Sau khi nghe Chu Sưởng kể thân thế Không Không tử bất giác cảm thương cho Chu Sưởng và tìm lời khuyên giải Ông nói :

— Tiểu tử tạm thời con hãy nên gạt hết mọi sự buồn rầu để chuyên tâm tham khảo tu luyện võ công bọn giang hùng sẽ có ngày phải rơi đầu.

Chu Sưởng gật đầu đáp.

— Xin lãnh ý !

Không Không tử vẫy Chu Sưởng và nói :

— Hãy ra đây Sư phụ truyền thụ cho con luyện tập một bộ pháp tức là «Không Không bộ pháp» đặc điểm của bộ pháp này là dùng chân phải làm chủ, chân trái làm phụ vì muốn thích hợp với mi nên sư phụ mới nghiên cứu sáng chế ra bộ pháp đó.

Chu Sưởng cảm động nói :

— Đa tạ ơn đức Tài bồi của Sư phụ.

Không Không tử tay chỉ, chân gạch, miệng nói chỉ qua vài lượt Chu Sưởng đã lãnh hội được ngay, và diễn luyện lại một

lượt không sai quy củ một chút nào có chăng chỉ kém về Hỏa hầu thôi.

Đêm hôm đó Không Không tử và Chu Sưởng ngồi luôn trong động cho tới sáng.

Nửa ngày hôm sau thời thổ dân đã chuyển vận thực vật và dụng cụ lên tới nơi.

Không Không tử ra lệnh cho thổ dân trở về.

Trong động chỉ còn hai người Chu Sưởng tự róm bếp nấu ăn, còn Không Không tử thì ra ngoài cửa động bày lại « Kim tỏa Trận »

Sau bữa cơm trưa, Không Không tử giảng giải về phương pháp xuất nhập trận địa cho Chu Sưởng rồi lại ân cần dặn dò Chu Sưởng mấy câu, đoạn ông ra khỏi cửa động đi đâu không rõ.

Chu Sưởng định tâm ôn tập lại « Không không bộ pháp » chàng thấy bộ pháp này vô cùng huyền diệu bên trong bao hàm cả nguyên lý, kỳ môn thuật số, khác hẳn với các bộ pháp khác, vì chuyên tâm nhất trí nên Chu Sưởng tiến bộ rất mau chóng, chỉ trong vòng mười ngày đã có thể vận dụng tùy theo ý muốn. Ngày hôm sau Chu Sưởng chuẩn bị nghiên cứu về « Phù lục chân kinh ». Chu Sưởng cầm hộp ngọc ngắm nghía thấy cách chế tác rất tinh xảo và chất ngọc cũng là thứ thượng thặng do cả một khối ngọc gọt dũa ra, ngoài hộp dùng lụa phong kín lại, trên có in ấn tín của nhà vua, hoàn toàn không có ngấn tích gì hết hiển nhiên là cái hộp này chưa có mở ra bao giờ. Chu Sưởng cố nén khích động, trước hết đặt hộp ngọc lên bàn, rồi lạy hai lạy, kính cẩn đưa tay mở hộp ngọc ra. Hộp ngọc này không có khóa nên mở rất dễ, trong hộp đựng một cuốn sách bìa bằng lụa, có đề bốn chữ cổ triện « Phù Lục Chân kinh ».

Lật sang trang đầu thấy có hai hàng chữ lệ « Thử kinh bệ chiến Quốc thời, kỳ sĩ công Đương Minh sở trước nguyên phong bát niên xuất thổ »

Sau trang có một hàng chữ nhỏ : « Yên ba Tẩu Âu Dương

http://tieulun.hopto.org

vô khí. Cẩn chí.

Lật sang trang hai thấy những chữ ghi chú Đúng như lời Không không tử nói là luyện kinh này phải đủ ba điều kiện tất yếu chứ không thể ai ai cũng luyện tập được.

Tiếp đến trang sau là mục lục :

31 KHỔNG TIỀN KHOÁNG HẬU

«Thượng thiên — nội công tâm pháp»

«Trung thiên — Chưởng chỉ thân pháp»

«Hạ thiên — Kiếm thuật»

«Phụ lục — Kim cương thần công nhập môn»

Chu Sưởng mở tới thượng thiên, thấy chép toàn về khẩu quyết, huyền ảo khó hiểu, phải là bậc đại trí tuệ và dụng tử công phu họa chăng mới tham ngộ được

Chu Sưởng vốn dòng dõi «kiếm thánh» chàng rất ham thích kiếm pháp, nên liền mở tới hạ thiên, thoáng xem chàng đã tặc lưỡi thở dài trong đó có một chiêu kiếm gọi là « Thiên địa giao thái » tổng cộng mười hai câu khẩu quyết, ngoài ra không có chú giải gì thêm muốn tham cứu hiểu thấu được một chiêu này cũng thấy thiên nan vạn nan.

Từ hôm đó Chu Sưởng bắt đầu nghiên cứu theo thứ tự trong « Phụ lục Chân kinh ».

Đêm quên ngủ, ngày quên ăn, để hết tinh thần tập trung tư tưởng, vào việc tham luyện, không cần biết đến ngày tháng nữa.

Về thượng thiên, chàng dụng công mất một trăm ngày. Song đấy cũng còn nhờ ở công lực thâm hậu của chàng một phần lớn, chứ nếu không thì phải tới trên ba năm họa may mới có kết quả.

Tới trung thiên, chàng cũng lại phải dụng công một trăm ngày nữa. Trong đó riêng về thân pháp chàng chỉ mới hiểu thấu về khẩu quyết chứ không thể thực tập được, vì chân trái bị tàn phế.

Trong thời gian này Không Không tử lui tới có ba lần, và lần nào tới ông cũng hỏi sơ qua về sự tiến bộ của chàng. rồi lại đi ngay, còn mọi việc ở bên ngoài tuyệt nhiên không nhắc tới nửa câu, sợ chàng phân tâm.

Khảo luyện xong hai thiên. Bây giờ Chu Sưởng bắt đầu tham cứu về thức «thiên địa giao thái» một kiếm thức độc nhất vô nhị ở thiên cuối.

Chỉ vỏn vẹn mười hai câu khẩu quyết, Chu Sưởng đã tử công phu suốt mười ngày liền, mà vẫn ù ù cạc cạc, ngay câu đầu cũng chưa hiểu thấu, vì dùng tâm trí quá mức, gây nên hậu quả không tốt, chàng cảm thấy tâm thần càng ngày càng thêm mất bình tĩnh.

Sau chót, chàng mới hiểu là tư lự quá sức không phải là biện pháp hay, theo nhà phật có phương pháp «Diện bích tĩnh ngộ» hãy thử thí nghiệm xem sao ?

Từ đấy Chu Sưởng bắt đầu luyện tập theo phương pháp mới, vứt bỏ nhất thiết mọi ý nghĩ vẩn vơ, ngồi xếp bằng quay mặt vào vách, do thực nhập hư, tới chỗ vô ngã vô vật...

Một ngày !

Hai ngày !

Rồi 3,4,5.....ngày ..

Tiếp tục tới ngày thứ mười lăm, trong tâm kính đột nhiên thấy lóe ánh sáng do hư phản thực, chàng đã ngộ triệt được bốn câu khẩu quyết đầu, thế là chàng đã mở mối từ chỗ hỗn độn vô biên mà tìm ra được một tia ánh sáng.

Từ đấy Chu Sưởng cứ chiếu phương pháp đó mà tiếp tục tham ngộ.

Trong thời gian này Không Không tử có tới hay không, chàng cũng chẳng biết nữa, vì mỗi lần chàng diện bích, ít nhất là hai ngày. Có lần tới ba bốn ngày, những ngày đó chàng quên luôn cả ăn uống.

Một người đã chuyên tâm về điều nào, thì thời gian tựa hồ như ngừng lại trên điểm đó, căn bản họ không biết là trôi đi lúc nào.

http://tieulun.hopto.org

Lại nửa năm nữa, thời gian trôi qua lúc nào chàng không biết, mà chỉ biết là mình đã hoàn thành thêm được một thiên kiếm pháp.

Theo thứ tự thì phải nghiêm luyện tới «Kim cương thần công nhập môn». «Kim cương thần công» là cảnh giới chí cao về võ học. Có thể nói là con người bằng thịt bằng xương, mà luyện được «Kim Cương thần công» là tới chỗ cùng cực rồi, mà đạt tới chỗ cùng cực đó, thì mấy trăm năm chưa dễ tìm được một người. Tham cứu kỹ về khẩu quyết «Kim cương thần công» Chu Sưởng nhận thấy phải thực tập trong mấy chục năm mới thành công.

Sau khi suy tính kỹ càng, Chu Sưởng quyết định, hãy nghiên cứu cho lĩnh hội về khẩu quyết trước đã, còn về thực tập sẽ chờ cơ hội luyện rèn sau.

Đến đây, kể như Chu Sưởng đã thành công trong việc tham luyện «Phù lục chân kinh rồi !

Qua một năm sinh hoạt trong cảnh phồn nhiên vong ngã. Bây giờ thì nhất dán đã thành công. Bao nhiêu những «cừu» «chấn» «ấn» «cán» bị nén ép từ trước, nó đều nhất tề ngóc dậy, khiến cho chàng không thể nhẫn nại được giây phút nào nữa.

Nhưng chàng buộc lòng phải đợi sư phụ đến, rồi mới quyết định hành chỉ được.

Hiện giờ chàng coi một ngày dài đằng đẵng như một năm.

Mấy ngày liền không thấy bóng dáng Không Không tử, trong lòng hồn chồn rạo rực hết sức, liền rời bước khởi động, vượt qua «Kim tỏa trận» ra ngoài đứng nhìn, chỉ thấy tuyết trắng phau phau, che phủ trên những ngọn núi, gió rít từng cơn lẫm liệt. Song chàng tuyệt nhiên không cảm thấy lạnh, đấy là hiện tượng hiển nhiên công lực chàng đã tiến tới mức thâm hậu tột độ rồi.

Chàng phóng bộ lên ngọn núi cao nhất, đứng nhìn tứ phía. Nhìn Vịnh Nhĩ hải thấy nhỏ như một cái ao to, núi Kê

túc một thắng cảnh nổi tiếng bắc nam, tưởng như ngọn tháp dựng ở bên hồ, bức thành Đại lý như là bức giậu quây quanh vườn.

Chu Sưởng ngồi trên một cái mầm tuyết trồi lên, chàng tỉ mỉ nghĩ lại dĩ vãng, từ lúc thơ ấu tới bây giờ, tuổi chưa mấy, song đã phải trải qua bao nhiêu biến cố thảm sầu, không sao kể xiết.

Chàng thò tay vào bọc lấy nửa thanh kiếm gẫy, chàng mân mê vỗ về và thầm nhủ :

Đây là « thánh kiếm » một di vật của phụ thân để lại, mà cũng là một lợi khí để báo thù sau này đây.

Chàng liên miên suy tưởng bất giác xuất thần vào trong chiêu « thiên địa giao thái» một kiếm chiêu không tiền khoáng hậu.

Đột nhiên một âm hưởng cực điệu nhỏ, truyền vào tai chàng. Không, không thể bảo là một âm hưởng được, nó chỉ là một cảm thị rất vi diệu, nếu công lực chưa tới trình độ cao siêu tuyệt đỉnh như chàng, thì tuyệt nhiên không thể giác sát thấy.

— Ai ! (Tiếng Chu Sưởng hỏi)

Chàng không có quay lại, và toàn thân không hề nhúc nhúc, chàng vẫn ngồi im như pho tượng đá, tiếng chàng lạnh như băng tuyết.

Tiếp thấy tiếng cười dòn như pháo rang.

— Ha ! ha ! ha ! ha !..

Thoáng nghe tiếng đã biết ra người mới tới đây là ai rồi.

Chu Sưởng nhẹ nhàng bước xuống, nhìn ra đã thấy Không Không tử đứng cách hai trượng, đương ngạo nghễ cười.

Chàng vội vàng chạy tới lạy chào và nói :

— Sư phụ đã tới rồi !

Không Không tử im bặt tiếng cười và hỏi :

— Nghe giọng mi nói, hình như đã nóng ruột lắm rồi ư ?

Chu Sưởng thành thực đáp :

http://tieulun.hopto.org

— Dạ ! đệ tử cảm giác như thế !

Không Không tử hỏi tiếp :

— Tiểu tử ! mi đã thành công rồi nhỉ ?

Chu Sưởng cúi đầu đáp :

— Tạ ơn sư phụ tái bồi !...

Không Không tử vừa cười khanh khách vừa nói :

— Tiểu tử ! đây là do mi tự thành tựu, Sư phụ đâu lại nhận công được....

Chu Sưởng có vẻ lăn khoăn tiếp lời :

— Sư phụ nói thế đệ tử không sao an tâm được.

Hình như không giấu được nỗi vui mừng Không Không tử lại cười khanh khách một hồi và nói :

— Tiểu tử ! sư phụ đây có một tự phụ duy nhất trong đời, tức là « Không không thân pháp, không dám khoe là » lại không bóng hình, đi không dấu tích, song trong võ lâm chưa dễ mấy ai nhìn rõ, mà bây giờ sư phụ đến hãy còn cách ba trượng mi đã nhận biết, một thính lực siêu tuyệt như thế, có thể nói là hiếp võ lâm chưa hi sánh kịp...

— Sư phụ quá khen !

Không Không tử ngắt lời :

— Không ! sự thực là thế !

Chu Sưởng khiêm nhượng tiếp lời :

— Song nhất thiết sở đắc của đệ tử đều do ân điển sư phụ ban tứ cho !

Không Không tử hỏi tiếp :

— Tiểu tử, mi tham cứu khảo luyện về « Phù lục chân kinh » trong điều mà mi tâm đắc nhất là môn gì ?

Chu Sưởng đáp ;

— Kiếm thuật !

Không Không tử gật đầu nói :

— Mi biểu diễn cho sư phụ coi thử.

Chu Sưởng khiêm tốn đáp :

— Dạ ! Sư phụ dạy biểu diễn đệ tử đâu dám, có điều xin

ôn chuyện lại, có chỗ nào sai, xin sư phụ sửa chữa cho!

Không Không tử lại cười một tràng dài và nói :

— Tiểu tử đừng quá khiêm nhượng ! Kiếm thuật trong «Phù lục chân kinh» Chính sư phụ cũng chưa được xem về khẩu quyết, thì đâu đã thực tập, mà nói đến chuyện sửa chữa ?

Chu Sưởng tay cầm nửa thanh kiếm gẫy, ngưng tập tinh thần, rồi từ từ đưa lên ngang ngực...

Không Không tử ngạc nhiên nói :

— Tiểu tử, trong quốc khố thiếu gì bảo kiếm, đợi ngày nào mi trở lại, tự chọn lấy một thanh kiếm nào vừa tay mà dùng.

Chu Sưởng lắc đầu nói :

— Sư phụ, kiếm này là di vật của tiên phụ, đệ tử nguyện bảo tồn giữ suốt đời làm vật kỷ niệm !

Không Không tử chau mày hỏi lại :

— Kiếm này chỉ còn có phần nửa, mi sử dụng sẽ ảnh hưởng đối với kiếm thuật, e có điều bất lợi ?

Chu Sưởng đáp :

— Từ lâu rồi đệ tử vẫn dùng kiếm này luyện tập, uy lực không có bị dảm chút nào !

Không Không tử nói tiếp :

— Cái đó không hợp lý...

Không Không tử chưa nói dứt câu, thì thốt nhiên lúc đó có một chim ưng, loài chim đặc sản tại nơi có nhiều tuyết, bay sà qua trên đỉnh đầu.

Chu Sưởng phản ứng nhanh như điện, chàng vừa vươn tay, một luồng kiếm khí bắn vọt lên.

Chỉ nghe kêu «oác» một tiếng, con chim ưng đó đã từ trên cao không trung độ hai trượng cao, rơi thẳng xuống, máu tươi vọt ra rưới trên mặt tuyết, như một đóa hoa đào tươi đẹp..

Không Không tử thoạt đầu hơi có vẻ ngơ ngác rồi sau liền vỗ tay và nói :

— Ta hiểu rồi, tiểu tử đã luyện thành một kiếm thuật

http://tieulun.hopto.org

tuyệt diệu dùng kiếm khi đề ngự địch. Tiểu tử, thực là một điều đáng mừng và đáng khen !

Nghe sư phụ khen, Chu Sưởng đỏ ửng mặt không nói gì.

Không Không tử nói tiếp :

— Để rồi sư phụ sẽ kiếm cho mi một bao kiếm !

Chu Sưởng bỏ đoạn kiếm vào bọc rồi cúi đầu nói :

— Đệ tử xin tạ ơn sư phụ trước !

Không Không tử cười khà khà nói :

— Thôi chúng ta quay về động...

Chu Sưởng nói :

— Xin mời sư phụ đi trước !

Hai thầy trò về tới trong động, vừa ngồi yên chỗ, Chu Sưởng hai tay bưng chiếc hộp ngọc dâng trước mặt Không Không tử rồi kính cẩn nói :

— Xin sư phụ thu hồi « Phù lục chân kinh » để hoàng lại hoàng gia thu nạp vào quốc khố !

Không Không tử tiếp nhận và gật gù nói :

— Hay lắm ! hay lắm ! tiểu tử, theo ta dự kỳ, ít ra mi cũng phải ba bốn năm mới thành công được, không ngờ mới có một năm hơn, mà mi đã thành công viên mãn...

Chu Sưởng vội vàng ngắt lời :

— Bẩm sư phụ, đệ tử vẫn chưa thành công được cả toàn bộ

Không Không tử ngạc nhiên hỏi lại :

— Uả ! còn gì nữa ?

Chu Sưởng đáp :

— Sư phụ ! về « Kim cương thần công nhập môn » thiên phụ lục sau cùng trong « Phù lục chân kinh » đệ tử mới tham ngộ xong phần khẩu quyết, còn về phần thực tập thì đệ tử chưa có luyện kịp, xin bẩm bạch sư phụ rõ !

Không Không tử nói tiếp :

— Hứ ! « Kim cương thần công » là một môn tuyệt học không tiền khoáng hậu... làm sao bỏ hả ?

Chu Sưởng đáp :

— Sư phụ ! Vì hạn chế bởi thời gian nên đệ tử chưa thể thực tập được, đệ tử dự liệu là muốn thực tập «kim cương thần công», phải mất công phu vài chục năm mới hoàn tất, chứ không thể trong năm, ba năm mà xong được...

Không Không tử hỏi tiếp :

— Có phải mi còn nóng lòng về việc báo thù không ?

Chu Sưởng thành thực đáp :

— Dạ ! đệ tử không giấu sư phụ !

Không Không tử gật đầu nói tiếp :

— Được rồi, mi đã tham ngộ được khẩu quyết rồi, còn về phần thực tập, đợi lúc rảnh việc sẽ tu luyện cũng chưa muộn !

Chu Sưởng tiếp lời :

Dạ ! chính đệ tử cũng nghĩ thế !

Không Không tử lại ân cần giặn bảo :

— Tiểu tử ! cần nhất mi phải nghe lời sư phụ giặn, lần này mi hạ sơn, tức là phải gánh một trách nhiệm rất nặng nề, Hiện giờ bọn mà đầu lại chớm gây mầm loạn, bây giờ chính à lúc phải trừ ma vệ đạo. Công lực mi hiện giờ tuy nhiên đã tới cảnh giới tối thượng rồi đấy. Song cũng đừng nên khinh suất phải thận trọng, trí và dũng hỗ trợ nhau, điều khẩn yếu nhất là phải giữ danh tiếng võ sỹ đừng để sa đọa, và cũng đừng nên đa sát.

Chu Sưởng đứng dậy khoanh tay tiếp lời :

— Đệ tử xin tuân theo lời khuyến giới !

Không Không tử lại nói tiếp :

— Sư phụ còn mắc bận việc bảo vệ quốc thổ, không thể cùng mi vào trung nguyên được. Song sư phụ cũng phái bốn tay cao thủ bản quốc đi theo để ngầm hỗ trợ...

Chu Sưởng tiếp lời :

— Đa tạ sư phụ !

Không Không tử nói tiếp :

http://tieulun.hopto.org

— Tiểu tử ! hãy thu thập và thập ta hạ sơn !

Chu Sưởng tiếp lời !

— Đệ tử không phải thâu thập gì nữa, vì chỉ trơ một tấm thân.

Ngoài ra không có một vật gì đáng kể.

Không Không tử lại nói :

— Hãy đeo bộ mặt giả vào, về tới cung sẽ bỏ ra.

Chu Sưởng lấy bộ mặt giả đội vào, rồi đi theo Không Không tử rời khỏi sơn đông.

Hơn một năm sinh hoạt một mình trong sơn động, nhất dạn rời chân, trong lòng không khỏi không quyến luyến. Chu Sưởng tự nhủ thầm :

— Nếu quả mình không mang mối huyết cừu, nặng gánh trên vai, thì một mình riêng một giang sơn, sống cảnh thanh tĩnh tuyệt trần này, khác gì một tiểu thần tiên.

Hai thầy trò vừa đi vừa chuyện vãn, chừng sang canh một thì về tới «Địch trần cung.»

Mới cách có hơn một năm, mà hai tiểu đồng đã lớn lên nhiều,

Vừa thấy Chu Sưởng về tới, Ngưỡng sơn liền chạy tới trước mặt cúi chào và nói :

— Ô ! hôm đó thiếu sư bỏ đi đâu ? làm tôi bị một phen thất đảm kinh hồn !

Chu Sưởng sực nhớ tới chuyện đánh lừa Ngưỡng sơn để đi trốn, bất giác phì cười và hỏi :

— Mi hận ta lắm hả ?

Ngưỡng sơn vội vàng phủ nhận :

— Đâu có !

Sau khi tắm gội xong, Không Không tử cho bày một tiệc thịnh soạn, để thiết Chu Sưởng, và ăn mừng sự thành công vĩ đại của chàng. Trong bữa tiệc còn có cả bốn tay cao thủ trong quốc nội tham dự.

Không Không tử trước hết giới thiệu hai bên rồi mới nhập

tiệc. Giữa lúc ẩm uống chuyện trò vui vẻ, chợt thấy Mộ thủy reo vang :

— Công chúa giá lâm :

Bốn tay cao thủ vội rời chỗ đứng nghiêm một bên. Chu Sưởng trong lòng vẫn còn hận bị công chúa miệt thị năm trước, song theo lễ, buộc lòng chàng phải đứng dậy. Chỉ riêng Không Không tử là vẫn ngồi nguyên chỗ.

Mùi hương ngào ngạt công chúa thoăn thoắt bước vào điện, bốn tên cung nga theo sau thị vệ.

Bốn cao thủ cúc cung thi lễ và nói :

Kính chào công chúa !

Chu Sưởng cũng quanh tay thi lễ và nói theo:

— Kính chào công chúa !

Công chúa khẽ gật đầu đáp lễ và nói :

— Không dám ! Không dám. Xin mời các vị ngồi xuống !

Công chúa cười khanh khách và hướng về phía Chu Sưởng nói :

— Lần trước tôi có thất lễ với thiếu sư, nên hôm nay tôi đến đây để tạ quá !

Thấy công chúa công nhiên xin lỗi mình trước mặt mọi người khiến cho Chu Sưởng bất giác đỏ bừng mặt vội vàng nói:

— Không dám ! Không dám ! Công chúa dạy quá lời !

Với tác phong thẳng thắn khiêm nhượng như thế, ở trung nguyên ít khi được thấy lắm.

Không Không tử vừa vuốt râu cười và nói :

— Công chúa có cao hứng uống một chén rượu nào ?

Công chúa thản nhiên đáp :

— Nếu quả Dương công công cho là hào hứng, thì tôi xin sẵn sàng ngồi dự tiệc !

Không Không tử cười khà khà nói tiếp :

— Tốt lắm ! Xin mời, lấy ghế đây !

Bốn tên cung nga thị vệ vội vàng kẻ lấy ghế, kẻ sắp đũa, kẻ lau chén, kẻ rót rượu, tíu tít !

http://tieulun.hopto.org

Bốn cao-thủ xà Chu Sưởng cáo lỗi rồi đều ngồi vào ghế. Vì có Công Chúa tại tọa, bầu không khí tự nhiên thấy về nghiêm trang hơn song cũng không kém phần vui nhộn.

Công Chúa nâng chén rượu đưa trước mặt Chu Sưởng và nói :

— Thiếu sư ! tôi xin kính mời Thiếu sư một chén !

Chu Sưởng vội đứng dậy và nói :

— Công chúa xưng hô như thế, tại hạ không dám nhận, tại hạ họ Chu tên Sưởng. Chu Sưởng một bên chữ Vinh, một bên chữ nhật...

— Tôi là Đoàn thụy chi, mời Chu thiếu sư cạn chén.

Chu Sưởng hai tay đỡ lấy chén rượu uống một hơi hết.

Rồi cũng rót một chén mời lại Công chúa !

Công chúa cũng nhận lấy uống một hơi cạn !

Bấy giờ Chu Sưởng mới lại ngồi xuống ghế.

32 — CẦU THÂN TỈ VÕ

Công chúa lại nâng một chén mời Không Không tử và nói :

— Đương Công Công, tôi lại mời lệnh cao tức trước rồi mới mời Công Công sau, Công Công có giận không nhỉ ?

Không Không tử cười ha hả và nói :

— Thế là phải ! thế là phải ! bữa tiệc này là bản nhân chủ định thết gã đấy chứ !

Đoạn hai người đều cạn chén.

Lúc Công Chúa mới vào tham dự, ngoài trừ Không Không tử là bậc tiền bối, Còn hết thảy mọi người đều phải câu thúc giữ lễ độ, bầu không khí bỗng trở lên nặng nề nghiêm túc. Về sau thấy Công chúa sảng trực nhanh nhẹn vui vẻ và có óc bình dẳng. Không khí dần dần trở lại vui vẻ náo nhiệt dị thường.

Đột nhiên thấy tổng quản hoàng cung Khâu văn Kê, hình sắc nhớn nhác, hốt hoảng chạy tới. Xông thẳng vào trước tiệc. nói :

— Quốc sư ! Hoàng gia triệu quốc sư tức khắc vào bệ kiến !

Không Không tử vội hỏi :

— Việc gì thế ?

Tổng quản đáp :

— Khẩn cấp đại sự !

Không Không tử gật đầu nói :

— Được rồi, lão phu sẽ tới tức khắc.

Khâu văn Kê đưa mắt nhìn Công Chúa Đoàn thụy Chi rồi rời bước lui ra khỏi điện hền.

Không Không tử vội vào thay áo mũ, rồi xăm xăm rời bước vào cung.

Sau khi Không Không tử đi khỏi. Công chúa Đoàn thụy Chi hoèn cười nói với Chu Sưởng :

— Chu thiếu sư đã luyện thành tuyệt nghệ là một điều rất đáng mừng đáng khen, nay nhân dịp vui, thiếu sư có vui lòng khiến chúng tôi được mở rộng tầm mắt chăng ?

Chu Sưởng nghe công chúa nói, trong bụng hơi phân vân chính chàng không có ý khoe tài, song đối phương lại là công chúa, lời nàng nói tuy uyển chuyển, song kỳ thực cũng chẳng khác gì hạ lệnh, tất nhiên mình không nên cự tuyệt, sau một lát trầm tư, chàng đứng dậy đáp lời :

— Công chúa giậy thế khiến tại hạ thêm hãn nhận...

Công chúa ngắt lời :

— Chu thiếu sư đừng nói văn hoa dài dòng nữa.

Chu Sưởng tiếp lời :

— Thế tại hạ xin kính mời Công chúa một chén rượu nhé !

Công chúa chủ ý muốn được mục kích võ kỹ của Chu Sưởng cao siêu đến đâu ? Nghe chàng mời rượu Công chúa không vừa ý nên vội gạt đi và nói :

— Rượu hả ? bắt tất phải mời nữa...

Chu Sưởng tiếp lời :

— Chén rượu này cần mời Công chúa thưởng thức !

http://tieulun.hopto.org

Nói dứt lời Chu Sưởng cầm một chiếc chén không. Mộ thủy cầm bình rót đầy rượu vào chén, Chu sưởng một tay cầm chén, một tay xòe ra để áp bộng chén, hai tay đưa thẳng về phía trước, chén rượu rời khỏi tay, từ từ đi lơ lửng nhắm thẳng tới trước mặt Công chúa.

Thoạt nhìn tưởng như là biểu diễn ảo thuật.

Bốn tay cao thủ đều trợn mắt há hốc mồm.

Công chúa Đoàn thụy Chi đưa tay ngọc tiếp lấy chén rượu nét mặt biến hẳn sắc.

Đây đều là những người có võ học, không phải là họ không hiểu, nhưng mà là kinh ngạc vì võ công Chu Sưởng quá siêu việt ngoài sức tưởng tượng của họ.

Đây toàn nhờ ở sức chân nguyên tinh thuần, cũng tức là thuật dùng khí ngự kiếm mà trong giới võ lâm thường nói.

Chu Sưởng khoanh tay nói :

— Một sự vụng về chỉ làm rờm mắt quý vị.

Nói xong Chu Sưởng dủng đỉnh ngồi lại chỗ cũ.

Công Chúa uống một hơi cạn chén rượu nét mặt hơi lộ vẻ kích động. Công chúa nói :

— Sự thành tựu của thiếu sư có thể thấy rõ lắm rồi !

Vừa lúc đó thì một tên cung nga, hốt hoảng chạy tới, sắc mặt kinh hoàng, nàng nói :

— Mời Công chúa hồi cung !

Đoàn thụy Chi cháu mày, đứng dậy nói :

— Xin cáo lỗi !

Tiếp đến Chu Sưởng cùng bốn tay cao thủ đều đứng lên và đồng thanh nói :

— Kính tiễn Công Chúa !

Công chúa cúi đầu đáp lễ và nói :

— Bất tất đa lễ, mời các vị cứ tiếp tục cuộc vui.

Nói dứt lời Công chúa cùng bốn tên cung nga dời bước về cung. Chu Sưởng cùng bốn tên cao thủ tiếp tục nhập tiệc song không còn hào hứng như trước, trong lòng mỗi

người đều đánh một dấu hỏi, không hiểu trong cung đã xảy ra chuyện gì ?

Năm người vừa uống được mấy chén rượu, chợt thấy Không Không tử quay trở về, thần sắc đầy vẻ ngưng trọng.

Chu Sưởng cùng bốn tay cao thủ đều đứng dậy đón.

Không Không tử vừa ngồi, Chu Sưởng liền hỏi :

— Sư phụ, trong cung xảy ra chuyện gì thế ?

Không Không tử đáp :

— Miến Biên Miêu Vương sai hoàng tử xuất lĩnh 12 tên đại cao thủ tới cầu thân !

Bốn tay cao thủ đồng thanh kêu « A » một tiếng.

Chu Sưởng không hiểu nguyên ủy ra sao ngạc nhiên hỏi :

— Miến vương sai hoàng tử tới đây cầu thân ư ?

Không Không tử gật đầu . áp :

— Chính thế, đối tượng là công chúa !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Ý kiến quốc vương thế nào ?

Không Không tử đáp :

— Đương nhiên quốc vương không thuận !

Chu Sưởng lại nói tiếp :

— Thế thì trả lời dứt khoát là xong chứ..

Không Không tử ngắt lời :

— Sự tình đâu có đơn giản như thế.

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Thế thì đệ tử không hiểu ra sao đấy ?

Không Không tử giải thích :

— Theo lệ tục Miêu tộc, nếu không thành thân gia thì sẽ là oan gia...

Chu Sưởng lại hỏi :

— Sao lại có thể thế được ?

Không Không tử cắt nghĩa :

— Đúng như thế, vì họ coi đấy là một việc sĩ nhục, và

http://tieulun.hopto.org

coi đối phương là thù địch, gây thành cuộc chém giết lẫn nhau đời đời không dứt.

Thực là một kỳ văn Chu Sưởng chưa có từng nghe bao giờ, chàng phẫn khích hỏi tiếp :

— Con một Miêu vương mọi rợ mà dám cầu hôn công chúa thực không biết tự lượng chút nào !

Không Không tử tiếp lời :

— Trong đó còn nhiều uỷ khúc...

Chu Sưởng ngắt lời :

— À ra thế, xin sư phụ kể rõ cho nghe.

Không Không tử tiếp lời :

— Con Miêu vương đó tên là Cổ bất Hoa, thái độ ngông ngược chẳng riêng về cầu thân mà lại còn đòi quốc vương phải đưa « Phù lục chân kinh » làm vật hồi môn...

Chu Sưởng phẫn nộ nói :

— Vô lý !

Không Không tử nói tiếp :

— Đồng thời trong trong bọn cao thủ đi theo có sáu tên là người Hán, theo như con mắt quan sát của sư phụ, thì bọn đó đều thuộc vào nhất lưu cao thủ cả.

Chu Sưởng lại hỏi :

— Quốc vương định đoạt ra sao ?

Không Không tử đáp :

— Hoàng gia còn lưỡng lự chưa quyết nên triệu sư phụ để bàn sách lược ứng phó.

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Ý kiến sư phụ thế nào ?

Không Không tử chau mày đáp :

— Không chấp thuận, chỉ có đổ máu ngoài ra không còn gì hơn.

Chu Sưởng giật mình hỏi :

— Đổ máu ư ?

Không Không tử gật đầu đáp :

— Tất nhiên phải đổ máu, song còn khó giải quyết ở điểm là Hoàng gia từ trước đến giờ vẫn cấm ky sát sinh.

Chu Sưởng lại hỏi :

— Hiện giờ bọn chúng ở đâu ?

Không Không tử đáp :

— Ở Nghinh tân quán :

Chu Sưởng nói tiếp :

— Bọn chúng vỏn vẹn có mười mấy tên mà dám tới bản quốc quấy rối, quả là chúng quá ngông cuồng.

Không Không tử tiếp lời :

— Theo sự phán đoán của sư phụ thì đối phương tất có điều vững vào đâu mới dám ngông ngược như thế.

Chu Sưởng lại hỏi :

— Sư phụ dùng kế sách gì để đối phó...

Không Không tử đáp lời :

— Tốt hơn hết ta cứ theo như quy luật của Miêu tộc tiếp nhận sự khiêu chiến của đối phương !

Chu Sưởng hỏi lại :

— Phải chấp nhận khiêu chiến thật ư ?

Không Không Tử chau mày đáp :

— Khó lòng tránh khỏi đổ máu.

Nói tới đấy Không Không tử lại hướng về phía bốn tay cao thủ và nói :

— Bốn vị sắp sửa phải đi Trung nguyên, vậy tốt hơn hết đừng nên lộ diện, bất tất phải tham dự cuộc khiêu chiến hôm nay, bây giờ các vị có thể lui về an nghỉ.

Bốn tay cao thủ khoanh tay vái Không Không tử và nói :

— Xin cáo biệt quốc sư.

Sau khi bốn tay cao thủ đi khỏi, Không Không tử nghiêm sắc mặt nhìn Chu Sưởng và nói :

— Tiểu tử, mi còn đảm nhiệm một trọng trách, hiện giờ đừng không nên hiếu lộ chân diện mục, hãy lấy bộ mặt giả đeo vào, Hoàng gia truyền khẩu chiếu cho sư phụ chuyển đạt phong

http://tieulun.hopto.org

mi làm «Trấn điện tướng quân».

Chu Sưởng lắc đầu tiếp lời :

— Sư phụ, đệ tử không có ý định làm quan đâu !

Không Không Tử xua tay nói tiếp :

— Tiểu tử, đừng ngại chức đó không có bó buộc gì hết chủ yếu là để ứng phó với cục diện đêm nay thôi, vậy mi phải tạm nhận chức vị đó cho có danh nghĩa, đêm nay mi sẽ thi vệ bên cạnh Hoàng gia và hành động theo mệnh lệnh của ngài.

Chu Sưởng cúi đầu đáp :

— Xin tuân lệnh sư phụ !

Không Không Tử lại nói :

— Phẩm phục của mi đã mang tới sẵn trong phòng, mi phải vào thay tức khắc !

Chu Sưởng vội vàng đáp :

— Xin tuân lệnh.

Chu Sưởng vào tới phòng đã thấy đủ bộ mũ mão khôi giáp và một đôi hài, ngoài ra lại có một bao kiếm khảm bằng bảo thạch dọi sáng lấp lánh lóa cả mắt, dấy chính là bao kiếm qui mà Không Không tử đã hứa kiêm cho chàng từ lúc ở trong sơn động.

Ngưỡng sơn chạy tới giúp chàng về việc đội mũ mặc áo đi hia, chỉ trong chốt lát chàng đã phục sức chỉnh tề. Chu Sưởng lấy gương soi cũng phải phì cười, chẳng ngờ bỗng chốc mình lại trở thành một vị tướng quân.

Chu Sưởng còn đương soi gương ngắm nghía đã thấy Mộ Thủy xăm xăm chạy vào cúi chào và nói :

— Thiếu sư, quốc sư đương đợi.

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Được rồi tôi đi ngay.

Chu Sưởng vừa ra tới trước điện, Không Không tử cười ha hả và nói :

— Tiểu tử, trông mi oai phong lẫm liệt nhỉ ! Bây giờ chúng ta cùng đi đến « Thừa vũ điện ».

Hai người đi một lát thì tới nơi.

«Thừa vũ điện» trông cách kiến trúc giống như một tường đài có mười sáu cột đá bằng đá Đại lý rất to đứng thẳng vút chung quanh không có tường vách gì hết.

Trong điện đèn đuốc sáng trưng, những vệ sĩ trang bị gọn gàng đứng gác kín khắp cả xung quanh điện, trong điện đặt một hương án chính giữa, quốc vương Đại lý ngồi đoan tọa trên chiếc ghế bành sau hương án, quốc sư Không Không Tử ngồi bên phải, công chúa Đoàn thụy Chi ngồi bên trái.

Nột thị trưởng Hồng Mẫn và tổng quản Khâu văn Kê đứng hai bị vệ sau lưng quốc vương.

Một võ sĩ khôi giáp đeo kiếm tức là «Trấn điện tướng quân» Chu Sưởng đứng bên cột đá bên phải.

Hai bên mé ngoài cột có đặt hai giá cắm binh khí đủ mười sáu loại võ khí chính.

Phía trước điện hai bên có hai bực đá lộ thiên, bực bên phải ngồi lẫn cả văn lẫn võ còn bực bên phải thấy một gã thiếu niên trang phục kỳ dị, da ngăm đen, coi bộ hung bạo ngồi ở giữa hàng trước bực, hàng sau cả thảy mười người, trong số có bốn võ sỹ trung niên và sáu ông già, số người này đều phục sức miêu trang. Song vẫn có thể nhận thấy có bốn ông già và ba trung niên là người Hán, vì không xuyên lỗ tai.

Hội trường hết sức lặng lẽ không một tiếng động, không khí nặng nề đầy đe dọa chém giết.

Một lão già người miêu thong thả đứng dậy mở đầu nói :

— Lão phu là «Thiên nhi động chủ» Manh Khâu, phụng mệnh lão vương đi kèm với tiểu vương Cổ bất Hoa sang quý quốc cầu thân. Chưa được quý quốc vương ưng thuận, đấy là một sự tối sỹ nhục đối với bản tộc. Vậy lão phu thay mặt lão vương khiêu chiến cùng võ sỹ quý quốc, hạn dấu năm trường, thắng nào được ba trường là thắng. Nếu may mà bên chúng tôi thắng, thì chúng tôi vẫn xin quý quốc phải chấp thuận sở cầu của chúng tôi.

http://tieulun.hopto.org

Nói xong lại ngồi xuống nguyên chỗ.

Tất cả võ sỹ bên Đại lý có mặt tại đây đều tỏ vẻ phẫn nộ. Không Không tử đứng lên đáp lời :

— Bản quốc sư thay mặt hoàng gia tiếp nhận sự khiêu chiến của quý phương !

Trong giây phút bầu không khí trở nên vô cùng khẩn trương.

Không Không tử vừa ngồi xuống ghế, liền thấy Cổ bất Hoa con Miêu vương đứng lên nhảy ra giữa đấu trường và nói lớn:

— Bản vương tử vốn ngưỡng mộ công chúa quý quốc là bậc lân quốc trượng phu, tài kiêm văn võ, vậy trận đấu do bản vương tử khiêu chiến cùng công chúa !

Cổ bất Hoa vừa nói, khắp hội trường đều nhôn nhao.

Đoàn hoàng gia chau mày, đưa mắt nhìn Không Không tử tựa hồ muốn trưng cầu ý kiến quốc sư.

Không Không tử ghé bên tai quốc vương nói thì thầm mấy câu.

Đoàn hoàng gia gật đầu. Đoạn lại đến gần công chúa nói nhỏ mấy câu rồi sau mới hướng về đối phương tiếp lời :

— Công chúa là cành vàng lá ngọc. Song quý vương tử đã có ý khiêu chiến, theo lẽ không tiện cự tuyệt, theo thánh hoàng gia, không nên dùng võ khí chỉ nên đọ sức là đủ, chẳng hay ý kiến Vương tử nghĩ sao ?

Cổ bất Hoa cười đáp :

— Bản vương tử đồng ý !

Không Không tử hỏi tiếp :

— Tỉ thí về môn gì ?

Cổ Bất Hoa đáp :

— Đánh vật !

Đối phương nêu ra cái môn tỉ thí đó, khiến cả mọi người đều sửng sốt. Kỹ thuật đánh vật, vốn là sở trường người Miêu, về môn này không thể nào tránh được những động tác . đẩy, kéo, quật, ôm, đối phương nêu ra môn này có ngụ thâm ý, có thể thấy rõ là đối phương dụng tâm bất lương vậy.

Không Không tử thản nhiên đáp :

— Tiếp nhận khiêu chiến, song chỉ hạn mười hiệp thôi.

Mọi người lại càng thêm ngạc nhiên. Không hiểu sao Không Không tử lại thừa nhận môn tỉ thí đó ?

Cổ Bất Hoa đắc ý cười sằng sặc, lùi lại ba bước, đứng dạng hai chân, hai bàn tay để trên đầu gối khom khom đưa người về đằng trước, dúng theo tư thế.

Không Không tử hướng về phía công chúa gật gật đầu.

Công chúa Đoàn Thụy Chi vận quần dài lượt thượt, dứng đỉnh rồi bước xuống thềm tiến vào đấu trường.

Chu Sưởng tuy không hiểu rõ thể thức đánh vật như thế nào Song cũng phải giống như võ thuật, tất phải ăn vận gọn gàng thì mới có thể vận chuyển mau lẹ, chứ công chúa lại vận quần dài lượt thượt thế kia, chưa gì đã thấy kém thế rồi.

Song Chu Sưởng vẫn thập phần khâm phục về trí tuệ của sư phụ, chàng cũng tin chắc là sư phụ tất nhiên đã an bài...

Công chúa Đoàn Thụy Chi bước vào đấu trường. Diện đối Cổ Bất Hoa có vẻ gấm gờ như cọp đối chực vồ mồi, mà công chúa thần sắc vẫn bình thản như thường.

Trái lại Cổ bất Hoa diện đối Đoàn thụy chi một công chúa kiều diễm như tiên nga, khiến cho tiểu vương Miêu tộc lòng mất tự chủ, khí diễm hung hăng tự nhiên tiêu tán.

Bao nhiêu con mắt đều đổ dồn vào đấu trường, và cùng một vẻ nhìn đầy khẩn trương và băn khoăn lo lắng :

Nếu quả công chúa mà bị thua, hay lỡ xảy ra sự gì....thì cả là một điều sỹ nhục cho cả nước.

Tiểu vương Miêu tộc Cổ bất Hoa cũng bắt chước theo lối Trung Nguyên, trước khi tỉ thí vòng hai tay chào và nói :

— Bản vương tử hôm nay được nhìn phương nhan công chúa, thực là tam sinh hữu hạnh....

Công chúa mỉm cười ngắt lời :

— Khéo chuyện nhỉ !

Cổ Bất Hoa nói tiếp :

http://tieulun.hopto.org

— Bản tộc tuy ở biên hoang, song về hoa lệ và sự hưởng thụ trong vương cung, cũng chẳng kém gì quý quốc, Bản Vương Tử là người Duy nhất thừa kế ngôi vua...

Công chúa xua tay ngắt lời :

— Hiện giờ chỉ nên bàn chuyện tỉ võ !

Cồ Bất Hoa đỏ mặt nói tiếp :

— Nếu cuộc đấu này mà may ra phần thắng về bên bản Vương tử, thì Công chúa sẽ hết nói gì nữa.

Đoàn Thụy Chi cười lạt nói :

— Hiện giờ nói câu đó e rằng còn quá sớm !

Cồ Bất Hoa nói lăng nhăng ngoài dề, đều bị Đoàn Thụy Chi chặn, nhưng dẫu lý không kịp mồm Công chúa, trong lòng căm hận ngấm ngầm mà không nói sao được.

Cồ Bất Hoa chau mày lại nói tiếp :

— Xin ra tay !

Công chúa tiếp lời :

— Vương tử ở xa tới, là khách, mời ra tay trước !

Cồ Bất Hoa nói :

— Vậy xin lỗi nhé !

Chưa nói dứt hẳn câu, Cồ Bất Hoa đã vung tay khoa chân nhằm chộp lấy Công chúa như thú dữ bắt mồi, y sử dụng những tư thức quái dị, hoàn toàn không giống Võ học Trung nguyên chút nào, cứ như thân hình Công chúa thon nhỏ yếu mềm như thế, nếu mà để cho y tóm được, thì tình trạng nguy khốn khó mà lường được !

Nhiều người mướt cả mồ hôi, vì sợ thay cho Công chúa. Song sự trình diễn biến khác hẳn, ngoài ý liệu của mọi người.

Mọi người đều thấy hoa cả mắt, thân hình Công chúa di động mau lẹ kỳ diệu thoắt ẩn thoắt hiện di lướt như bóng ma, thay đổi vị trí nhanh đến nỗi đối phương nhìn không kịp.

Cồ Bất Hoa chộp lần đầu không trúng, lại gầm thét như hổ rống và chộp tiếp luôn theo, y chộp liền ba lần đều không trúng, mà ngay vạt áo của Công chúa cũng không sao động tới được.

Những tay cao thủ về phía Miêu Vương, người nào cũng biến sắc mặt..

Cồ Bất Hoa hết sức phẫn, hai mắt rán tròn xoe, thớ thịt trên mặt luôn luôn co rút, gân xanh ở trán nổi lên như con đun một.

Chu Sưởng nhìn xem biết ngay là Công chúa sử dụng «Không Không thân pháp», một thân pháp huyền diệu tuyệt luân. Công chúa đã sử dụng được thân pháp này về phần thắng địch thì chưa chắc hẳn, nhưng phần tự vệ thì có thừa sức.

Cồ Bất Hoa phần bực bội, phần xấu hổ, bộ mặt càu có trông càng hung hãn. Vì tức bực và hổ thẹn quá độ, Cồ Bất Hoa nói không còn lựa lời.

Y quát hỏi :

— Đây là thân pháp mã quỷ gì thế hả ?

Đoàn thụy chi đáp :

— Đây là tiểu kỹ điển trung đấy thôi mà ?

Cồ bất Hoa lại quát :

— Thế mà cũng đáng tỉ võ hả ?

Đoàn thụy Chi hỏi lại :

— Làm sao lại không đáng ?

Công chúa vừa nói vừa né tránh, mà Tiểu vương Cồ bất Hoa không sao chạm được tới vạt áo, y nhăn mặt hỏi :

— Sao lại cứ chạy hoài thế hả ?

Công chúa cười tiếp lời :

— Song chưa có vượt ra ngoài phạm vi võ kỹ.

Cồ bất Hoa lặng thinh, Công chúa lại xua tay nói tiếp :

— Ba hiệp rồi nhé, xin mời !

Cồ bất Hoa hai hàm răng nghiến vào nhau ken két. Y lại tiếp tục xông xáo chồm nhảy coi tư thế rất kỳ lạ hung hiểm, khiến cho những người hàng quan đều rùng mình. Song thấy Công chúa Đoàn thụy Chi vẫn ứng phó ung dung, với một thân pháp vô cùng huyền diệu.

Cồ bất Hoa đã sử dụng hết bản năng, mà thủy chung vẫn không sao chạm được vào người Công chúa.

http://tieulun.hopto.org

« Trấn điện tướng quân cất cao tiếng hỏ :

— Mười hiệp xong rồi, ngừng tay !

Cổ bất Hoa đành phải ngừng tay, thẹn mặt đứng sang một bên.

Công chúa cười khẩy thỏ thẻ nói :

— Đa tạ tiểu vương đã có nhã ý nhân nhượng.

Cổ Bất Hoa toách một cái rút phắt bội đao ở bên hông ra.

Các võ sỹ đứng trước điện, đều nhất tề chăm chăm cầm binh khí.

Bầu không khí phút chốc trở thành khẩn trương cực độ, tưởng chừng cuộc đổ máu hỗn chiến, sẽ xảy ra ngay...:

«Thiên nhĩ động Chủ» Mạnh Khâu vội vàng nói lớn :

— Vương tử, đây mới là trận đấu thứ nhất, chúng ta hãy cứ theo đúng quy củ tiếp tục làm việc.

Đoàn Thụy Chi tủm tỉm cười lạt, cất bước dời khỏi đấu trường quay vào nội điện ngồi nguyên vị.

Cổ Bất Hoa mày hung hãn đã xung lên rồi, khó dẹp xuống được tay cầm bội đao khoẳng một vòng và hùng hổ nói .

— Trận đấu thứ nhì vẫn do bản Vương tử khiêu chiến !

Đoàn quốc vương thấy tình trạng như thế, bất giác chau mày quay sang nói với Không Không tử :

— Quốc sư toàn quyền xử lý !

Quốc sư đứng dậy nghiêng mình tiếp lời :

— Xin tuân chỉ !

Nói dứt lời, Không Không tử ngồi xuống ghế, đưa mắt nhìn những người ở bục bên trái một lượt rồi ra lệnh :

— Lý tướng quân ứng chiến !

Một lão già tuổi độ ngũ tuần, diện mạo khôi ngô, mặc chiến bào đen đáp lời, nhảy vào đấu trường, trước hết hướng về quốc vương cúc cung làm lễ rồi nói :

— Tỉ chức Lý quang Húc tuân lệnh ứng chiến !

Lý quang Húc lại hướng sang quốc sư Không Không tử cúi đầu thi lễ. Rồi sau lui lại ba bước đứng đối diện Cổ Bất

Hoa từ từ rút kiếm quay ngược chuôi lại, khum tay chào và hỏi:

— Xin vương tử cho biết phương thức tỉ thí như thế nào?

Cổ bất Hoa nét mặt hầm hầm, đáp :

— Có một bên tê nhào thì thôi !

Lý quang Húc gật đầu nói tiếp :

— Xin mời !

Cổ bất Hoa chẳng cần khiêm nhượng, vung đao tiến công liền. Hai bên giao đấu thập phần kịch liệt, ánh đao tia kiếm khiến người ta hoa cả mắt, thực là trận đấu gay go !

Hai bên đều cao thủ. Công lực tương đương. Chỉ trong chớp mắt đã giao hoán bảy, tám hiệp.

Từ đầu đến giờ Cổ bất Hoa lúc nào cũng khởi thế công, và hoàn toàn dùng những chiêu thức trí mạng, tuyệt nhiên y không chịu giữ thế thủ. Ngược lại, Lý quang Húc thì luôn luôn phải giữ thế thủ. Chứ rất ít khởi thế công và dần dần thấy giảm sức và đuối thế.

Đấu được năm mươi hiệp, Lý quang Hác đã thấy đuối sức quá rồi. Song trong lúc đương đầu không thể ngừng và cũng không thể chậm lại một phút nào, nhất là lại đấu bằng lợi khí, trừ phi là một bên nhận thua.

Thấy rõ nguy cơ, Không Không tử đôi mi bạc chau dịu lại, tỏ thấy trong lòng khẩn trương tột độ.

— Á !

— Ối !

Tiếng la hoảng, tiếng kêu rên đồng thời nổi dậy. Lý quang Húc lảo đảo lùi lại hai bước. « Bình » một cái ngồi phịch xuống đất không đứng lên được nữa, máu trong miệng chảy ra ồng ộc.

Cổ bất Hoa cười khanh khách một hồi ngạo nghễ nói :

— Hai trận đấu này coi như là hòa !

Hai vệ sỹ vội vàng vào đấu trường vực Lý tướng quân ra.

« Thiên nhĩ động chủ » Mạnh Khâu một người điều động trong công cuộc chuyến đi cầu thân này, cất tiếng nói :

http://tieulun.hopto.org

— Mời Vương tử về chỗ ngồi nghỉ, trận đấu thứ ba do Âu dương hộ pháp khiêu chiến.

Cổ Bất Hoa đã thắng một trận, lấy lại được thể diện, thừa cơ Mạnh Khâu nói thế, liền lui ra khỏi đấu trường trở về chỗ ngồi trên bục bên phải.

Một trong bọn bốn lão già người Hán trang phục lối Miêu đứng dậy, không thấy chuyển mình chút nào mà đã thấy sà người xuống đấu trường một cách rất êm nhẹ, riêng một bộ pháp đó người ta đã có thể nhận thấy công lực lão già này thâm hậu vào bực nhất lưu cao thủ rồi.

Lão già khoanh tay nhắm lên trên điện cúi đầu thi lễ rồi dõng dạc cất tiếng nói :

— Tại hạ «Âu dương tòng thiện» hộ pháp trong cung Miêu Vương.

Xin tiếp trận thứ ba !

Đoàn Quốc vương nghiêng đầu khẽ nói với Không Không tử :

— Người này công lực cao lắm !

Không Không tử khẽ gật đầu, rồi ra lệnh :

— Hồng nội thị trưởng xuất chiến !

Nội thị trưởng Hồng Mãn ứng tiếng đứng dậy hành lễ rồi, rời bước tiến vào đấu trường.

Hai bên đều đứng vào vị trí.

Miêu cung Hộ pháp Âu dương Tòng thiện cất tiếng hỏi trước :

— Các hạ dùng binh khí gì ?

Hồng Mãn hỏi lại :

— Còn các hạ ?

Âu dương Tòng Thiện nói :

— Dùng hai bàn tay !

Hồng Mãn tiếp lời :

— Thế bản nhân cũng dùng hai bàn tay lĩnh giáo !

Âu dương Tòng Thiện khoanh tay nói :

— Xin mời !

Hồng Mãn cũng đáp lại :

Xin mời !

Hai bên hườm hườm nhìn nhau nửa khắc.

Âu Dương Tòng Thiện và Hồng Mãn hai bên đều cùng một ý nghĩ, là trước nhất muốn khảo nghiệm xem công lực đối phương thâm thiểu như thế nào.

Bỗng một tiếng quát lớn Miêu cung Hộ pháp « Âu dương Tòng Thiện vươn tay phát một chưởng.

Tức thời Nội Thị trưởng Hồng Mãn cũng phát chưởng nghinh chiến. «Binh» một tiếng ầm vang, kình khí bộc phát tỏa khắp bốn phía, những ngọn lửa dăng cầu cách ngoài hai trượng gió thổi chập chờn muốn tắt, khí thế mãnh liệt vô cùng.

Âu dương Tòng Thiện vẫn đứng nguyên chỗ không xê xích chút nào. Còn Nội thị trưởng Hồng Mãn thì thấy lùi lại 2 bước.

Chu Sưởng tự nhủ thầm :

— Trận này chắc bị thua rồi !...

Vừa lúc đó lại nghe một tiếng quát vang trời, « Âu dương Tòng Thiện một tay khoẳng tròn một tay đưa thẳng ngang, với thế chưởng vô cùng diệu kỳ hiểm ác, nhằm Hồng Mãn tiến công tới tấp, phát chiêu ra nửa vời, lại biến thức luôn luôn. Hồng Mãn mới phát chiêu được nửa vời, đã bị thương kêu « Hự » một tiếng, miệng trào máu, thân hình lảo đảo đứng không vững.

Một bàn tay nhắm giữa đỉnh đầu Hồng Mãn giáng xuống.

— Á ! Á !...

Bốn chung quanh đều phát ra những tiếng la hoảng.

Thấy chắc chắn là Nội thị trưởng Hồng Mãn không sao tránh kịp, thế nào cũng bị chết trước trận tiền...

Mọi người đương hồi hộp lo lắng bỗng nghe tiếng quát lớn:

— Không được giết người !

Tiếp thấy trong đấu trường lại thêm một người, dõng

http://tieulun.hopto.org

thời Hồng Mãn đã được kéo ra xa mấy thước.

Người này tiến vào đấu trường như thế nào, không mấy ai nhìn, mọi người đều hết sức kinh kỳ.

Âu dương Tòng Thiện thụ chưởng lùi lại ba bước hỏi lớn:

— Các hạ phá quy củ tỉ võ hả?

Vừa rồi mọi người đều nghẹn thở hồi hộp lo thay cho tính mạng Nội thị trưởng Hồng Mãn. Bây giờ họ đều thở phào một hơi nhẹ bổng cả người.

Người đó giản giọng tiếp:

— Hồng Nội thị trưởng đã bị thương bại trận rồi, các hạ lại còn chăm hạ độc thủ, phải chăng các hạ có ý khinh miệt bản quốc vô nhân hả?

32— THẦN CÔNG NHIẾP ĐỊCH

Âu dương Tòng Thiện hỏi tiếp:

— Các hạ danh vị thế nào?

Người đó lạnh lùng đáp:

— Trấn điện tướng quân!

Âu dương Tòng Thiện nói tiếp:

— Được lắm! trận thứ tư vẫn do bản hộ pháp khiêu chiến.

Người vào đấu trường cứu nguy cho Nội trị trưởng Hồng Mãn chính là Chu Sưởng người vừa mới nhậm chức « Trấn điện tướng quân » để ứng phó trong cuộc Miêu nhân khiêu chiến.

Chu Sưởng đáp:

— Bản tướng quân sẵn sàng bồi tiếp!

Âu dương Tòng Thiệu hỏi:

— Dùng binh khí gì?

Chu Sưởng cười đáp:

— Tay không!

Âu dương Tòng Thiện cười khanh khách và nói:

— Càng hay lắm! Nếu quả trận này may mắn mà bản hộ pháp thắng, tức là bên tệ bang đã được tam thắng, và sẽ thi hành đúng như sở cầu, tệ bang cùng quý quốc hết duyên Tần Tấn, cho tiểu vương cùng công chúa trở nên đôi lứa uyên ương!

Chu Sưởng cười lạt ngắt lời:

— Sợ các hạ sẽ thất vọng:

Âu dương Tòng Thiệu lại nói:

— Nhất thiết mọi việc cần phải nói rõ trước.

Chu Sưởng nói tiếp:

— Không thực hiện được, thì nói trước cũng vô ích.

Âu dương Tòng thiện trầm nét mặt nói:

— Động thủ!

Chu Sưởng xua tay nói:

— Thong thả!

Âu dương Tòng thiện hỏi:

— Còn đợi gì nữa?

Chu Sưởng thủng thẳng nói:

— Bản tướng quân còn có mấy lời thanh minh...

Âu Dương Tòng thiện ngắt lời:

— Xin cứ nói!

Chu Sưởng nói tiếp:

— Các hạ xuất thủ chiêu thứ nhất, cần phải dùng toàn lực, chứ không rồi lại hối tiếc!

Âu dương Tòng thiện ngạc nhiên hỏi:

— Vì sao?

Chu Sưởng vừa cười vừa nói:

— Vì các hạ sẽ không còn cơ hội xuất thủ đến chiêu thứ hai nữa đâu.

Nghe Chu Sưởng nói những câu cuồng ngạo tuyệt luân, «Miêu cung hộ pháp Âu dương Tòng Thiện hơi xanh mặt, trừng mắt nhìn chằm chập đối phương.

Miêu vương Tử Cổ bất Hoa cáu giận quát:

http://tieulun.hopto.org

— Âu dương hộ pháp, quyết liệt khiêu chiến, chết mới thôi!

Âu dương Tòng Thiện nét mặt cau có nói :

— Tướng quân, nghe rõ lời Vương tử nói ư?

Chu Sưởng hỏi :

— Nghe rõ rồi. Sao cơ ?

Âu Dương Tòng Thiện lại hỏi :

— Có dám tiếp nhận không ?

Chu Sưởng chưa kịp trả lời đã nghe quốc sư Không Không tử nói lớn :

— Hoàng gia không cho phép quyết liệt tỉ mạng !

Miêu vương tử cười ngạo nghễ nói :

— Quốc vương vì bản tính từ thiện, hay là...

Lời Cổ bất Hoa nói tương đương ngạo mạn bất kính và không còn kiêng nể gì quốc vương nữa.

Chu Sưởng trừng mắt nhìn Cổ bất Hoa hai luồng nhãn như điện rọi, quát lớn :

— Câm miệng, không được vô lễ !

Cổ Bất Hoa cũng hầm hầm quát hỏi :

— Mi định làm nhục bản Vương tử hả ?

Thấy hai bên đấu khẩu kịch liệt, Thiên nhĩ động chủ Mạnh Khâu! Cũng nhận biết là do Cổ Bất Hoa thất ngôn trước, nên vội cản lại và nói :

— Vương tử, xin nghĩ đến đại cục cho chu toàn chúng ta đến đây là chủ yếu cầu thân cơ mà.

Sau khi khuyên giải Vương tử Cổ bất Hoa Thiên nhĩ động Chủ Mạnh Khâu lại quay sang nói với Chu Sưởng :

— Theo đúng quy củ thì bên khiêu chiến có quyền chọn lựa về phương thức tỉ đấu.

Nghe Mạnh Khâu nói, biết là đối phương không thay đổi thái độ. Không Không tử có ẻ trầm trọng quay lại nói với quốc vương :

— Hoàng gia, xem chừng khó tránh khỏi đổ máu lắm.

Quốc vương lắc đầu thở dài không nói gì cả.

Không Không tử truyền lệnh :

— Trấn diện tướng quân, cho được tự quyền giải quyết !

Chu Sưởng hướng về nội điện cúc cung hành lễ, rồi quay sang đối phương lạnh lùng nói tiếp :

— Các hạ nên suy đi nghĩ lại cho cẩn thận, kẻo lại hối không kịp, tại hạ tin chắc là các hạ không có một chút hi vọng nào đâu !

Âu dương Tòng thiện hỏi lại :

— Mi không dám ư ?

Chu Sưởng nói tiếp :

— Đối với các hạ cũng là chỗ đồng đạo võ lâm Trung nguyên bản tướng quân không nỡ để các hạ phải phơi thây ở chốn biên thành. Bởi vậy nên mới cạn lời khuyến giới.

Sau một lát trầm tư, Âu dương Tòng Thiện mặt biện hung quang tỏ ý quyết liệt, y nói :

— Hiện tại là tỉ võ, quan hệ về ân oán song phương sau này mà bản hộ pháp đứng về bên khiêu chiến !

Âu dương tòng Thiện nói như thế, có ngụ ý, là y mới có quyền nêu ra một phương thức tỉ đấu, còn đối phương thì chỉ phải thừa nhận chứ không có quyền phủ quyết.

Sau một lúc do dự Chu Sưởng nghiêm nhiên nói :

— Được rồi, Bản tướng quân đồng ý tiếp nhận phương thức tỉ đấu quyết liệt đó.

Thấy hai người đồng ý một phương thức tỉ đấu một mất một còn, tất cả hội trường đều cảm thấy khẩn trương hồi hộp.

Âu dương tòng Thiện vươn hai tay vòng ra phía trước rồi từ từ đưa về ngang trước ngực, chỉ trong giây phút hai bàn tay đã biến thành màu đen, mọi người đều nhận thấy là y đã luyện được một chưởng công bá đạo có kịch độc, nhân sự thất vọng của Nội thị trưởng Hồng mãn vừa rồi, mọi người lại càng e ngại cho Chu Sưởng một vị «Trấn diện tướng quân» vừa mới thượng nhậm. Nếu quả như trận này mà lại bị thua nữa, thì,

http://tieulun.hopto.org

bên Miêu Vương sẽ làm đúng theo sở cầu cưỡng ép công chúa Đoàn thụy Chi phải lấy Vương tử Cổ Bát Hoa, còn bên mình dù muốn đủ không cũng vẫn buộc lòng phải theo..

Bao nhiêu hồi hộp lo âu băn khoăn đương giữa giáp trong đầu óc mọi người.

Chu Sưởng vẫn đứng nghiễm nhiên không hề nhúc nhích như một vị thiên thần, Vô hình trung chàng đã ngầm vận Cương khí hộ thân tỏa ra khắp người.

Không khí cực độ khẩn trương, sát cơ khủng bố, khiến cả hội trường hầu như nghẹn thở.

Đoàn hoàng gia quay sang phía Không Không tử khẽ hỏi :

— Quốc sư ! liệu gã có thể làm tròn được sứ mạng trọng đại này không ? trẫm lấy làm quan tâm lắm !

Không Không tử đáp :

— Không đến nỗi thất vọng đâu !

Đoàn quốc vương nói tiếp :

— Quốc sư ! trẫm thấy bên đối phương có nhiều tay cao thủ và phần nhiều dùng bá đạo, trẫm e rằng Trấn điện tướng quân» có đủ tài ứng phó không ? mà trận đấu này quan hệ rất trọng đại đối với quốc thể...

Không Không tử ngắt lời :

— Xin Hoàng gia cứ vững tâm lão phu tin chắc là Trấn điện tướng quân dư lực ứng phó quyết không phụ lòng kỳ vọng của Hoàng gia đâu :

Công chúa xen vào hỏi :

— Quốc sư ! Đúng như thế chứ ?

Vì cuộc đấu này nó liên quan đến hạnh phúc chung thân của Công chúa, mà cũng vì Công chúa nên mới xảy ra cuộc đấu này. Bởi vậy nên Công chúa băn khoăn lo lắng hơn ai hết.

Không Không tử cười đáp :

— Công chúa yên trí :

Công chúa Đoàn thụy Chi vẫn thập phần kính mến và bội phục quốc sư nên nghe Không Không tử nói, nàng tươi hẳn nét mặt và quay sang phía quốc vương vừa cười vừa nói :

— Bọn Man miêu sẽ hết cuồng vọng !

Trong đấu trường «Âu dương Tòng Thiệu» và Chu Sưởng hai bên đứng đối diện, đứng như đá mọc, và đều ngầm vận công lực, người ta có cảm giác một tình trạng khủng khiếp vô hình hầu nghẹn thở.

Tuy là đứng yên, song hai bên đều nhằm đối phương có sơ hở là tấn công, mà mình phải định lực chuyên nhất, «tinh» «khí» «thần» ngưng một, chứ nếu để lộ một chút sơ hở, sẽ bị đối phương công kích, nguy đến tánh mạng ngay.

Thời gian tiêu thệ trong khẩn trương, mà thời gian lại cũng tựa hồ như ngưng trệ vào đó vậy.

Khắp hội trường lúc này trở nên vô cùng tĩnh tịch, không một tiếng động nhỏ, có thể nói là một chiếc kim rơi cũng nghe rõ.

Bỗng nhiên những tiếng la hoảng đồng thời kêu :

— Á ! á !

Âu dương Tòng Thiện hai bàn tay đen kịt như mực, phát liền hai chưởng nhanh như điện chớp.

Tiếng nghe hai tiếng :

— Bình ! Bình !

Hai chưởng Âu dương Tòng Thiện vừa phát đánh trúng vào lồng ngực Chu Sưởng.

Không né tránh, cũng không phản kích Chu Sưởng vẫn đứng trơ nguyên chỗ chưởng lực đối phương đánh trúng, chỉ thấy người chàng hơi rung một chút thôi.

Âu dương Tòng thiện bỗng thấy nét mặt thất sắc, sợ sệt lùi dần dần từng bước.

Có thể nhất sinh Âu dương Tòng Thiện chưa có bao giờ gặp phải đối thủ như thế, và cũng là lần thứ nhất có người dám liều lĩnh chịu hai chưởng mà y đã dùng toàn lực đánh, mà vẫn không hề thương tổn mảy may.

Âu dương Tòng thiện lùi lùi hoài tới bảy tám bước.

http://tieulun.hopto.org

Thấy thoáng một cái, Chu Sưởng đã vụt tới trước mặt Âu dương Tòng Thiện thân hình phiêu diêu như bóng ma, và lạnh lùng nói :

— Bản tướng quân đã nói với mi trước. bây giờ thì mi chết nhất định rồi !

Âu dương Tòng thiện nét mặt nhăn nhúm mồ hôi trán nhỏ xuống ròng ròng, đứng khựng lại như là hai chân đã mọc rễ xuống đất.

Những tay cao thủ về phía miêu vương đều đứng cả lên, người nào mắt cũng tròn xoe.

Chu Sưởng lúc này trong tiềm thức toàn là hận và cừu khiến cho chàng xung động sát cơ, hai mắt dần dần đỏ lên...

Không Không tử vội nói lớn :

— Trấn điện tướng quân, nếu đối phương chịu thừa nhận bại trận thì thôi.

Nghe Không Không tử nói, Chu Sưởng liền nghĩ tới chỗ Đoàn quốc vương vốn nhân từ không ưa chém giết. Mà mình sở dĩ có công lực như ngày nay, là đều xuất ở «Phù lục chân kinh» do quốc vương đã ban tứ. Vậy mình cũng phải nên thể hiệm lòng nhân từ của quốc vương, chứ không nên phóng tứ.

Chu Sưởng tức thời khắc chế sự xung động trong nội tâm, và trầm giọng hỏi :

— Các hạ chịu thua chứ ?

Âu dương Tòng thiện vẫn ương nghạnh đáp :

— Không chịu !

Âu dương Tòng thiện vừa nói dứt tiếng, đột nhiên thét vang, rồi tay phải phát chưởng, tay trái phát chỉ, nhằm đánh mãnh liệt vào thượng bàn và trung bàn những chỗ yếu huyệt «Khí hải» đối phương.

Cùng một lúc, mà có thể dùng ba chiêu thức khác nhau tập công địch nhân, thân thủ đó thực là diệu kỳ duyệt đỉnh, khiến cho mọi người đều phải thán phục.

Đáng tiếc cho y, y đã gặp phải Trấn điện tướng quân một đối thủ quá mạnh.

Chu Sưởng phản ứng quá mau lẹ ngoài sức tưởng tượng của mọi người, chỉ thấy chàng thoắt cái đã di chuyển vị trí, và khẽ khoẳng tay phải phát liền một chưởng...

— Á !

Một tiếng kêu thê thảm, đã thấy Âu dương Tòng thiện miệng trào máu tươi, lui liền lại ba bước, ngồi phịch xuống đất không đứng dậy được nữa.

Tất cả các văn vũ quan viên ngồi bục bên trái, bất giác đều vỗ tay reo, vì quá cảm kích và vui mừng, họ đã quên không còn nhớ là có quốc vương ngồi ở nội điện.

Còn bao nhiêu người về phía Miêu vương lại đều là hoảng, và người nào cũng tái mặt cắt không ra máu.

Lúc này Chu Sưởng định giết Âu dương Tòng thiện thì dễ lắm.

Song chàng không có đuổi theo hạ thủ, mà chỉ lạnh lùng nói :

— Bản tướng quân ngưỡng thể đức từ bi của quốc vương nên tha chết cho mi !

Chu Sưởng nói rồi, toan rời bước ra khỏi đấu trường, bỗng nghe có tiếng người quát :

— Hãy khoan !

Tiếng quát vang giội, người nghe ù choáng cả tai, đồng thời với tiếng quát một bóng người đã sa chân xuống đấu trường.

Người này thân pháp tuyệt vời mau lẹ, mau lẹ đến mức độ mà người ta không nhìn kịp, và tưởng chừng như người đó vẫn đứng ở đấu trường từ trước.

Chu Sưởng quay lại, thấy người vừa vào đấu trường, là một gã trung niên người Hán trung phục lối Miêu.

Chu Sưởng liền hỏi :

— Các hạ muốn chỉ giáo điều chi ?

Gã trung niên nói :

— Khiêu chiến !

Chu Sưởng tiếp lời hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Các hạ cho biết quý danh ?

Gã trung niên đáp :

— Miêu cung thủ tòa hộ pháp Vũ văn Nhất Hùng !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Các hạ định khiêu chiến với Bản tướng quân hả ?

Vũ văn nhất Hùng gật đầu đáp :

— Chính thế !

Chu Sưởng lại nói :

— Đây là một trận đấu tối hậu các hạ nên thận trọng...

Vũ văn Nhất Hùng ngắt lời :

— Biết rồi !

Chu Sưởng nói tiếp :

— Các hạ nên suy nghĩ...

Vũ văn Nhất Hùng ngắt lời :

— Bất tất !

Chu Sưởng lại hỏi :

— Các hạ nhất định không dổi ý ?

Vũ văn Nhất Hùng đáp :

— Nhất định !

Chu Sưởng gật đầu tiếp lời :

— Còn điều kiện tỉ thí ?

Vũ văn Nhất Hùng đáp :

— Đọ kiếm !

Ngừng một lát Chu Sưởng lại hỏi :

— Các hạ đối với kiếm thuật, chắc tâm đắc lắm đấy nhỉ ?

Vũ văn Nhất Hùng cáu tiết nói :

— Điều đó mi không nên hỏi !

Chu Sưởng cười lạt nói :

— Được rồi, Bản tướng quân tiếp nhận điều kiện khiêu chiến.

Chu Sưởng tự nhủ thầm :

— Nếu mình sử dụng thanh « đoạn kiếm » tùy thân này, thì rồi người ta sẽ phao truyền đi, thì rồi đây trong lúc đọc

đường đi trung nguyên sẽ có nhiều điều bất tiện, và thế tất sẽ còn mang lại nhiều sự phiền nhiễu cho nước Đại lý, sau lúc mình đi khỏi.

Sau một lúc trầm tư, Chu Sưởng liền quay sang phía võ sỹ đứng gác ở quanh hội trường ra lệnh :

— Lấy kiếm !

Một võ sỹ trong bọn trực ứng tiếng chạy tới bên giá cắm võ khí, rút một thanh trường kiếm, đưa vào đấu trường, hai tay cầm ngang kiếm đưa cho Chu Sưởng và nói :

— Bẩm tướng quân, nhận kiếm !

Chu Sưởng gật đầu đưa tay cầm lấy trường kiếm.

Không Không tử gật gật đầu tựa hồ như ông đã hiểu rõ tâm ý của Chu Sưởng.

Miêu cung thủ tòa hộ pháp Vũ văn Nhất Hùng từ từ rút bội kiếm ra, ánh đèn phản chiếu thân kiếm rọi những tia sáng lóa mắt, không cần phải nói cũng biết đấy là một bảo kiếm phi phàm.

Vũ văn Nhất Hùng và Chu Sưởng hai bên nhìn nhau và cùng nói

— Xin mời !

Mỗi người chiếm một vị trí đứng dàn tư thế, phương thức khởi thủ của hai bên khác nhau. Song đều kỳ dị hết sức khác hẳn với mọi kiếm thuật.

Đứng trơ trơ, nhìn chằm chặp.

Không khí khẩn trương cực độ, người nào cũng cảm thấy rõ trong khi thế hai bên đều hàm có sát cơ đáng sợ.

Một khắc !

Hai khắc !

Thời gian tiến thể trong tử tịch kinh hồn, mọi người đều đứng im không cử động, thậm chí còn nín hơi không dám thở và không chớp mắt.

Lâu dần thấy Vũ văn Nhất Hùng ở đỉnh trán và sống mũi đều mướt mồ hôi.

http://tieulun.hopto.org

Trong hội trường những người tinh về kiếm thuật đều đứng cả lên ngó nhìn, họ đều ý thức thấy chỉ một trong hai bên mà xuất thủ, cũng sẽ phân thắng bại ngay, những tay kiếm thủ tuyệt đỉnh tỉ kiếm thì khác hẳn không giống như những cuộc tỉ kiếm khác.

Song không có ai hiểu rõ Chu Sưởng giữ thái độ bảo thủ, là chàng muốn để cho đối phương ra tay trước, để khảo nghiệm kiếm thuật của mình. Chứ nếu không, thì chàng cũng chẳng chịu để mất nhiều thì giờ làm gì.

Những tay cao thủ bên Miêu Vương cũng lần lượt đứng cả lên, tình thế khẩn trương hơn lúc nào hết.

Trong bốn trường đấu, mỗi bên đều nhị thắng, đây là trường đấu sau chót là trường đấu gay go và hồi hộp nhất, vì nó có quyết định tính.

Dần dần về sau thấy Vũ văn nhất Hùng thân hình bắt đầu hơi run run, đấy chứng tỏ kỹ năng của y hãy còn kém một bực.

Lúc này Chu Sưởng có thể ra tay và nắm chắc phần thắng về mình rồi, vì đối phương chỉ ý đã nhụt rồi. Song chàng vẫn đứng nguyên không động thủ vội, người với kiếm tựa hồ đã ngưng tụ làm một. Đối với những con mắt cao minh, thì họ sẽ nhận thấy đấy là cực trí của kiếm đạo, có thể giết người trong vô hình.

Miêu Vương Tử Cổ Bất Hoa dần dần thấy mồ hôi mướt ra, luôn luôn phải lấy khăn lau, bộ mặt đã đen lại nhăn nhó trông càng khó coi và không thấy một chút cảm tình.

Đoàn hoàng gia hào hứng quay sang bên Không Không tử khẽ nói :

— Quốc sư, không ngờ tiểu tử lại tiến hóa đến mức độ này, thực là một điều ngoài sức tưởng tượng vậy !

Không Không tử cười tiếp lời :

— Hoàng gia e rằng còn hơn nữa cơ chưa phải chỉ thế đâu !

Công chúa Đoàn thụy Chi cũng xen vào hỏi :

— Dương Công Công, Công lực của thiếu sư xét ra cao siêu đến mức độ nào rồi ?

Không Không tử đáp :

— Rất khó nói, nói tóm tắt là thiên hạ khó gặp có địch thủ rồi !

Công chúa nhoẻn cười hỏi tiếp :

— Nói như thế thì thiếu sư há chẳng phải đã trở thành một nhân vật thiên hạ đệ nhất cao thủ rồi ư ?

Không Không tử lắc đầu đáp :

— Không thể nói thế được. Võ học mênh mông như biển cả, không cùng không tận, thiên hạ không thể có ai gọi là đệ nhất được, chỉ có thể phân biệt cao đệ ở chỗ hơn kém nhau đấy thôi.

Công chúa lại hỏi :

— Thế võ công thiếu sư so với võ công Quốc sư thì sao ? ai hơn ai kém ?

Không Không tử thẳng thắn đáp :

— Cao hơn lão phu nhiều !

Công chúa hỏi lại :

— Sư đồ ở trên danh nghĩa đấy thôi !

Công chúa chỉ vào đấu trường và nói :

— Dương Công Công, coi kìa....thiếu sư chưa hề ra tay, mà đối phương đã thấy...

Không Không tử nhìn vào đấu trường, thấy Chu Sưởng vẫn đứng nguyên không thay đổi tư thế, mà Vũ văn Nhất Hùng người đã lảo đảo, chực té nhào...

Không Không tử đắc ý và cảm kích nói :

Quả là một bậc thiên sinh kỳ tài, ngay lão phu đây cũng thán phục là quán chỉ vậy.

Bỗng nhiên thấy Vũ văn Nhất Hùng hai bên mép chảy ra dòng máu, rồi tưng tưng lùi liền lại mấy bước, xoạt té vật xuống, y vội đưa mũi kiếm chống xuống đất mới dừng lại

http://tieulun.hopto.org

được, và thở hoài không thôi.

Một cuộc tỉ kiếm kỳ lạ chưa từng thấy bao giờ, khiến cho tất cả mọi người có mặt tại hội trường đều có vẻ kinh kỳ đứng ngẩn ra một lúc.

Vũ văn Nhất Hùng vừa thở không ra hơi vừa nói :

— Sao mi không hạ thủ ?

Chu Sưởng từ từ thu kiếm cho vào bao và nói :

— Quốc vương không muốn đổ máu, nên bản tướng quân đây cũng thể niệm lòng nhân từ của nhà vua và tha chết cho mi !

Đoạn, Chu Sưởng quay người lại đứng nghiêm nghị hướng về phía nội điện cúi đầu thi lễ, rồi mới rời bước ra khỏi đấu trường và trở về ngồi nguyên chỗ cũ.

Bọn Miêu vương tử ha trường như ong vỡ tổ, nét mặt mọi người đều nhăn nhó lo, trông bộ như khỉ ăn gừng.

Không Không tử đứng lên tuyên bố :

— Bản quốc sư tuyên bố kết quả về cuộc tỉ võ này, về phía tệ quốc may mắn được thắng. Vậy việc cầu hôn của quý phương, chiếu theo quy cũ miễn nghị.

Ngưng một lát Không Không tử nói tiếp :

— Hiện giờ xin mời các vị đến nghinh tân quán...

Không Không tử chưa nói hết, Miêu vương tử Cổ bất Hoa đã ngắt lời vừa thở ồ ồ vừa nói :

— Rồi đây Bản vương tử sẽ tái độ tới đây bái hậu, còn bây giờ xin cáo từ thôi !

Thiên nhĩ động chủ Mạnh Khâu quay mặt hướng lên nội điện vái một vái rồi nói tiếp :

— Bọn chúng tôi xin bái từ tại đây, nhất thiết xin tùy lão vương gia định đoạt.

Nói xong, Mạnh Khâu liền quay về phía đồng bọn vẫy tay nói :

— Nhất thiết rút lui !

Thế là bọn Miêu nhân hè nhau lũ lượt cắm đầu đi liền.

Chu Sưởng tủm tỉm cười và tự nhủ thầm :

— Bọn này quả man rợ, hoàn toàn không có biết phép lịch sự một chút nào hết.

Không Không tử nói lớn :

— Đối phương tuy thất nghi. Song chúng ta vẫn phải giữ lễ, tiếp tân quan hãy thay mặt hoàng gia tiễn khách và trao tặng phẩm !

Phân phó xong mọi việc, Không Không tử quay lại hỏi ý kiến Đoàn quốc vương, rồi lại tuyên bố :

— Giải tán !

Bách quan văn vũ và các võ sỹ đều đứng xếp hàng theo thứ tự đứng nghiêm.

Đoàn quốc vương từ từ đứng lên, cung công chúa tới bước về cung.

Đoạn, thấy tiếng vỗ tay tiếng hoan hô dậy đất.

Đây là một biểu lộ khâm bội đối với « trấn điện tướng quân » và cũng là một lễ sô chí cao đối với võ sỹ.

Thoạt thấy thế, Chu Sưởng bỡ ngỡ không hiểu sao, một lát sau chàng mới hiểu rõ nguyên ủy, vội vàng đưa kiếm lên hướng về mọi người để đáp tạ, và chàng cảm động đến rướm nước mắt.

Bây giờ mọi người mới đứng nghiêm khẽ cúi đầu chào Chu Sưởng, rồi mới giải tán.

Đợi cho mọi người giải tán hết, Không Không tử mới vẫy tay gọi Chu Sưởng và nói :

— Tiểu tử, chúng ta về điện !

Hai thầy trò song song rời bước, trở về «Địch trấn điện».

Về tới điện thì đêm đã khuya tới canh tư rồi. Ngưỡng sơn và Mộ Thủy vội vàng chia nhau phục thị cho hai thầy trò Chu Sưởng tắm gội và thay quần áo.

Trong điện đã bày sẵn tiệc rượu, các thức tuy không nhiều, song thập phần tinh trí, hai thầy trò vào bàn tiệc đầy vẻ hào hứng hơn lúc nào hết.

http://tieulun.hopto.org

Không Không tử cầm chén rượu đưa cho Chu Sưởng và nói :

— Tiểu tử, Sư phụ mời mi một chén :

Chu Sưởng vội đứng dậy ngắt lời :

— Đệ tử không dám tiếp nhận rượu mời của sư phụ, đệ tử phải kính sư phụ một chén, tạ ân đức sư phụ đã thành toàn cho đệ tử, như thế mới phải đạo !

Nói xong Chu Sưởng rót một chén rượu, hai tay nâng lên ngang mặt và cúi đầu nói :

— Đệ tử xin kính mời sư phụ một chén :

Không Không tử hào hứng cười ha hả nói tiếp :

— Tiểu tử, thôi không cần ai mời ai, chúng ta đều cạn chén, uống cho thật say bữa nay.

Không Không tử và Chu Sưởng đều cầm chén uống một hơi cạn.

Hai thầy trò vừa uống rượu vừa nói chuyện, hết sức hứng thú. Sau một trường tỉ đấu gay go và đắc thắng một cách rất là vinh hạnh.

Không Không tử nói :

— Tiểu tử ! Hoàng gia kỳ vọng ở nơi mi rất nhiều. Mong mi có thể hoàn thành được sứ mạng, thu phục « Thập bát thiên ma » để cho võ lâm được ninh tĩnh...

Chu Sưởng kính cẩn đáp :

— Đệ tử nguyện hết tâm lực, cố gắng cho đạt tới đích để khỏi phụ lòng kỳ vọng của quốc vương, cùng là để báo đền ân đức sư phụ tái hồi, trong muôn một.

Không Không tử cười vang một hồi và nói tiếp :

— Tiểu tử ! Sư phụ hi vọng rằng, một ngày nào gần đây, sẽ lại có dịp thết tiệc tại đây, để chúc mừng mi đã hoàn thành nhiệm vụ và trở về báo điệp.

Chu Sưởng cảm kích nói :

— Đa tạ sư phụ quan ái !

Hai thầy trò chén tạc chén thù, mảng vui quên cả say.

Gần tàn tiệc Không Không tử gợi chuyện hỏi :

— Tiểu tử ! Mi có hào hứng đi du lãm khắp nơi danh thắng ở Đại lý không ?

Sau một lát suy tư, Chu Sưởng tiếp lời :

— Xin sư phụ khoan khứ, đệ tử định vào Trung nguyên đã.

Không Không tử gật đầu nói :

— Cũng được, còn có điều bán rộn trong tâm, thì đâu còn hứng thú du sơn ngoạn thủy được, hãy dợi một ngày nào khác vậy !

Chu Sưởng tiếp lời hỏi :

— Sư phụ ! Đệ tử ngày nào có thể khởi trình được ?

Không Không tử đáp :

— Có thể khởi hành ngày mai cũng được.

Chu Sưởng gật đầu tiếp lời :

— Kính tuân sư mệnh !

Sau khi tan tiệc, Chu Sưởng đứng dậy bái biệt sư phụ, rồi lui về phòng riêng thu xếp để hôm sau lên đường

xXx

Trên con đường Nguyệt Điện một thư sinh che mặt vận áo dài đen. Chân cao chân thấp đi khập khễnh một mình lủi thủi.

Trang phục thư sinh, lại che mặt, đeo kiếm, chân lại khập khễnh, cả là một sự quỷ dị, ai thấy cũng ngạc nhiên.

Người này chính là Chu Sưởng, sau khi nghiêm luyện «Phù dục Chân kinh» tập thành tuyệt kỹ, trở về Trung nguyên để báo thù và tiêu diệt quần ma.

Trong thời gian hơn một năm qua, võ lâm trung nguyên tuy như đã thay đổi hẳn cục diện, cứ theo lời truyền thuyết của những nhân vật giang hồ, thì gần đây đã xảy ra rất nhiều việc tanh hôn tàng dơm, sau khi dò hỏi biết rõ tin tức Chu Sưởng lại càng thêm sôi bầu máu nóng.

Thông thiên giáo đột khởi ở Khai phong, mà chưa người nào biết rõ giáo chủ là ai.

http://tieulun.hopto.org

Tâm Toà «Thông thiên phân đàn» thiết lập tại các nơi yếu địa, khi thế bồng bột hầu như bao trùm cả cương giới võ lâm Trung Nguyên. Trừ bốn môn phái lớn : Thiếu lâm, Võ đương, Cái bang và Hắc bảo, ngoài ra các bang hội khác, đều bị Thông thiên giáo thôn tính.

Chu Sưởng không có chú ý mấy về việc này, đối tượng của chàng là «Hắc bảo» và «Thập bát thiên ma».

«Cừu» «hận» luôn luôn nhắc nhở trong tâm chàng, mỗi giây mỗi phút, nó dằn vặt chàng, nhiệt huyết xung động khiến chàng gần như điên như cuồng, bao nhiêu màn thảm kịch quá khứ, cứ lần lượt hiện trong não bật.

Đây là lúc kẻ nợ máu, phải trả bằng máu quyết phải tìm đối phương thanh toán cho bằng xong.

Cuộc hành trình của Chu Sưởng, là từ Điền tây xuyên ngang qua Điền trung, vượt qua Điền đông rồi vào Xuyên, một hành trình dài tới vài ngàn dặm.

Chu Sưởng dự định từ Tứ xuyên vào Sơn tây, mục tiêu nhằm vào «Hắc bảo» tại Kinh sơn.

Hắc bảo chủ nhân có phải là chủ mưu vụ huyết án hay không ? còn phải đợi chứng thực về sau mới rõ. Song còn về mối cừu đối với chính bản thân chàng cùng với Ngộ Không tử và Thiên Huyền tử, là phải thực hiện rồi.

Còn về việc đối phó với «Thập bát thiên ma» chỉ có cách là tùy cơ hội thiết pháp làm cho chúng hiện thân...

Chu Sưởng trong lòng liên miên suy tư, không một lúc nào chàng quên được «cừu» và «hận».

Một ngày, Chu Sưởng đi tới thành Tự châu thuộc Tứ Xuyên, vào lúc trời đã gần tối, quen lệ, mỗi khi đến đâu chàng đều mua rượu và mấy thức ăn đã làm sẵn, rồi sau mới tìm nơi an nghỉ.

Chu Sưởng không vào thành, chàng đi quanh tìm một nơi tĩnh mịch để tối ngủ, đi một lát, nhìn thấy một tòa đại miếu ở phía đằng trước, chàng khập khễnh bước thấp bước cao, nhằm

đi thẳng về phía đó, gần tới cửa miếu, thấy bên trên đại môn có một cái biển lớn, khắc ba chữ : «Vũ hầu Miếu» nền sơn chữ thếp vàng, nhưng đã bị bong nham nhở vì mưa nắng lâu ngày.

Vì liên quan về địa dư và lịch sử, tỉnh Tây Xuyên nhiều miếu thờ Gia cát Vũ hầu hơn các nơi khác. Song miếu này hương đăng có phần lạnh lùng, chính thích hợp với tâm ý chàng, chàng chỉ cần nơi thật tĩnh tịch không thích rồi nhộn một chút nào hết.

Chu Sưởng thấy miếu này rất hợp sở thích, chàng liền bước vào chọn một khóc hành lang, phủi qua cát bụi, ngồi «ếp bằng mở gói lấy thức ăn ra, lặng lẽ ngồi ăn uống một mình.

Ăn xong thì đêm đã khuya, trong miếu vắng lặng như tử thành.

Một tòa miếu vũ to như thế này mà lại vắng tanh vắng ngắt, không có lấy một người thờ tự.

Chu Sưởng tĩnh tọa để thẩm tử «Kim Cương thần công» một võ công tuyệt đỉnh trong «Phù lục chân kinh» mà chàng chưa có thời gian rãnh rỗi để hoàn thành.

Đêm lặng như tờ, trăng lên giữa trời, vắng nghe có tiếng chân bước từ từ tiến vào trong miếu.

Chu Sưởng thầm tự hỏi :

— Không hiểu đêm khuya canh vắng như thế này, mà lại còn có người đến đây quấy rối làm mất sự thanh tĩnh của mình ?

Chu Sưởng nhìn ra, thấy hai bóng người rảo bước vào sân miếu, người đi trước là một trung niên áo đen vóc người cao cao, người đi sau là một văn sỹ trung niên, Văn sỹ trung niên này không phải xa lạ gì, gã chính là Hà văn Tai tổng quản ở Hắc bảo.

Thấy Hà văn Tai vào. Chu Sưởng liền tưởng một mẩu chuyện bí ẩn về dĩ vãng, đã có lần Hà văn Tai gạn hỏi hoài về hạ lạc «Bạch y thư sinh» (chính là Chu Sưởng lúc chưa bị tàn phế) gã là Tổng quản ở «Hắc bảo» mà lại hạ độc thủ giết

http://tieulun.hopto.org

người trong bảo, rồi gã lại còn thả mình thoát ly khỏi trong tay Hắc bảo, kể ra, thì mình đã chịu ơn gã mà chưa có dịp trả, hãy còn mang nợ.

Rồi Chu Sưởng lại thầm tự hỏi :

— Đêm khuya cảnh vắng, không hiểu sao Hà văn Tai lại hiện thân ở nơi đây nhằm lúc này làm gì ? Mà gã trung niên áo đen kia là ai ? mà lại cùng đi với Hà văn Tai ?

Chu Sưởng có ý tò mò muốn tìm hiểu rõ lý do xem hai người giữa đêm khuya lại dẫn nhau đến một nơi hoang vắng để làm gì ? nên chàng lặng lẽ không lên tiếng. Khẽ rời chỗ ngồi ẩn vào sau cột.

Hai người đi tới giữa sân, thì dừng lại.

Người áo đen lạnh lùng cất tiếng nói :

— Chúng ta giải quyết ở đây nhé !

Hà văn Tai nhăn nhó gượng cười tiếp lời :

— Triệu tất Võ, việc gì mà mi phải nóng nảy thế ?

Chu Sưởng nghe hai người đối thoại đến đây biết người áo đen là Triệu tất Võ, song không hiểu hai bên có chuyện gì mà lại đến đây để giải quyết.

Chu Sưởng vẫn ngồi yên lặng nghe hai bên đối thoại.

Tiếp lại nghe Triệu tất Võ cười lạt và nói :

— Hà văn Tai ! Vụ công án này là nhất định phải giải quyết nếu không, thì làm sao mà an ủi được anh hồn tiên sư ở trên thượng giới, đêm nay thế nào ta cũng thanh toán cho xong.

Hà văn Tai với một giọng rất thành khẩn tiếp lời :

— Nói về niên kỷ, thì ta hơn mi hai tuổi, ta lấy nê lớn tuổi gọi mi là biền đệ. Ngày trước lệnh sư và gia sư là bọn chí thân, chỉ vì...

Hà văn Tai vừa nói đến đây, đã thấy Triệu Tất Võ gạt đi và trầm giọng nói :

— Im miệng đừng nói nữa, vô lý, đã là bạn chí thân thế làm sao lại bức bách người ta đến chỗ đường cùng ?

Hà văn Tai ôn tồn tiếp lời.

— Hiền đệ hãy bình tĩnh để ngu huynh giải bày nguyên ủy đã chứ hiền đệ đừng nên thiên kiến...

Hà văn Tai chưa nói hết, thì đã lại thấy Triệu tất Võ cướp lời:

— Thiên kiến hả ? vô lý, tiên sư nhân cuộc đấu kiếm đó đến nỗi uất ức mà chết, và trước khi gần nhắm mắt tiên sư vẫn còn hận về một chiêu kiếm đó !

Hà văn Tai nói tiếp :

— Hiền đệ, kỳ thực hai vị sư phụ của chúng ta tuyệt nhiên không có gì xích mích với nhau đâu, chỉ vì...

Triệu tất Võ ngắt lời hỏi :

— Chỉ vì cái gì ?

Hà văn Tai đáp :

— Chỉ vì lệnh tiên sư quá hiếu thắng.

Triệu tất Võ nhún vai nói :

— Nói bậy ! đâu phải tại tiên sư hiếu thắng, mà là vì lệnh sư quá tự cao, mục đích muốn lên bảo tọa «đệ nhất kiếm thủ», cho nên mới không nghĩ gì đến tình nghĩa bằng hữu nữa, khiến cho tiên sư phải uất ức mà chết.

Hà văn Tai lắc đầu nói :

— Hiền đệ ! Không phải thế đâu. Một thức kiếm pháp đó là do tiên sư tự sáng chế, mà hai bên tỉ thí, mục đích chỉ là thực nghiệm xem hiệu lực như thế nào đấy thôi...

Triệu tất Võ ngắt lời :

— Bất tất phải nói nhiều lời ! chỉ có một điều đơn giản là...

Hà văn Tai ngắt lời hỏi :

— Là sao ?

34— ĐOẠN KIẾM TÀN NHÂN

Triệu tất Võ đáp :

— Hiện tại đối với món nợ của hai vị tiên sư đời trước, thì đời này chúng ta phải thanh toán, và ta muốn chứng thực

http://tieulun.hopto.org

xem một thức kiếm pháp của lệnh tiên sư sáng chế đó có đúng là thiên hạ vô địch không ?

Hà văn Tai hỏi lại :

— Bất luận là mi thắng hay ta thắng, rút lại có ăn nhằm gì?

Triệu tất Võ khích động hỏi tiếp :

— Nếu quả tiểu đệ mà bị bại, thì tiểu đệ tự sát ngay tức khắc tại đây...

Hà văn Tai biến sắc và nói :

— Hiền đệ không nên cố chấp quá như thế, hai vị tiên sư đều đã ra người thiên cổ rồi, chúng ta là đệ tử hậu đại, nên tìm cách cởi mở chớ đừng nên lấy cái chết của người trước làm thù hận mà tìm đoản kiến như thế.

Triệu tất Võ vẫn khăng khăng một mực nói tiếp :

— Tiểu đệ vùi đầu hơn mười năm, chỉ chờ đợi có một ngày rửa hận cho tiên sư, mà ngày đó đã đến, dù muốn dù không tiểu đệ thế nào cũng phải chứng thực !

Hà văn Tai tiếp lời :

— Hiền đệ cho việc đó làm cừu hận hả ?

Triệu tất Võ đáp :

— Cừu thì vị tất, còn hận thì đúng là có !

Hà văn Tai lại nói :

— Song ngu huynh đây đã thề là không bao giờ lại sử dụng đến chiêu kiếm pháp đó nữa ?

Triệu tất Võ ngắt lời :

— Có phải định làm thế để duy trì lấy danh tiếng đấy hả?

Hà văn Tai chau mày nói tiếp :

— Đấy là những lời phế phủ của ngu huynh, mong hiền đệ hồi tâm chuyển ý...

Triệu tất Võ lắc đầu ngắt lời :

— Tiểu đệ đã quyết chí rồi, không có bao giờ thay đổi nữa!

Chu Sưởng nghe tuy không hiểu đối phương nói gì, song lấy ngữ ý mà suy, có thể là một đời trước vì sự tranh giành hư danh, rồi một bên thua, cho đấy là một sỹ nhục mà tự sát, rồi

bây giờ hai người đệ tử của hai người tiền đại, hẹn nhau đến đây để giải quyết mối hận truyền thống đó, thì ra đấy cũng là cái thông bệnh của con nhà võ, họ coi chữ «danh» rất trọng yếu hơn cả so với sinh mạng.

Hà văn Tai nghiêm nét mặt hỏi :

— Hiền đệ, có nghĩ tới hậu quả sẽ ra sao không ?

Triệu tất Võ hỏi lại :

— Hậu quả gì hả ?

Hà văn Tai nói tiếp :

— Ngu huynh vì không thể để cho thanh danh của tiên sư bị khuất nhục, tất phải dùng toàn lực để phát huy một chiêu kiếm pháp đó...

Triệu tất Võ ngắt lời :

— Tiểu đệ chính cần như thế !

Hà văn Tai nói tiếp :

—Song chiêu kiếm pháp đó một khi đã ra tay, là đối phương tất phải bị thương tổn...

Hà văn Tai cố ý nói đến hậu quả nguy hại cho Triệu tất võ rõ, mong y thay đổi lập trường, song trái lại đối phương động tự ái chẳng những không đổi ý mà lại còn quyết liệt hơn.

Triệu tất Võ tiếp lời :

— Thế thì hay lắm, kiếm pháp của tiểu đệ cũng thế, đây cũng lại là một dịp tốt để chứng thực vậy.

Hà văn Tai chau mày hỏi :

— Chúng ta liều mạng để làm gì hả ?

Triệu tất Võ thản nhiên đáp :

— Để khỏi bứt rứt trong lòng!

Hà văn Tai lắc đầu nói :

— Song ngu huynh nhất định không thi triển chiêu kiếm đó !

Triệu Tất Võ nói :

— Anh không thi triển cũng không xong !

Hà văn Tai hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Không thì sao ?

Triệu tất võ đáp :

— Tiểu đệ sẽ tuyên bố khắp giang hồ là một chiêu kiếm pháp đó của lệnh sư tuyệt nhiên không phải là vô địch kiếm pháp, mà từ trước đến giờ trong giới võ lâm vẫn cho là một kiếm thức vô địch thì cả là một sự lầm lớn.

Hà văn Tai sau một lát suy nghĩ mới nói :

— Được hiền đệ cứ tuyên bố đi !

Triệu tất Võ có vẻ kích động nói tiếp :

— Một chiêu kiếm pháp mà tiền sư lúc lâm chung sỡ truyền không thể cùng tồn tại trong võ lâm với một chiêu kiếm pháp đó của lệnh sư được, thế nào cũng phải một mất một còn ! đấy là điều tiểu đệ cần phải nói rõ cho ngô huynh biết.

Hà văn Tai ngạc nhiên hỏi :

— Hiền đệ nói thế có ngụ ý gì ?

Triệu tất Võ nói :

— Là đêm nay chúng ta phải chứng thực điều đó !

Hà văn Tai lại hỏi :

— Liều mạng hả ?

Triệu tất võ đáp :

— Sống chết là đều liên hệ do sở học của mình chứ không thể bảo đấy là liều mạng được !

Hà văn Tai đứng lặng thinh không nói gì, Triệu tất Võ nhún vai hỏi tiếp :

— Thế nào ? sao lại trầm tư hoài vậy ?

Chu Sưởng là con trai «kiếm thánh» đứng lắng nghe hai bên vấn đáp biết là họ tranh hơn thua về một chiêu kiếm pháp, khiến cho chàng càng động tính hiếu kỳ, cứ im lặng ngồi nghe không hề nhúc nhích, rồi chàng băn khoăn tự hỏi :

— Thiên hạ quả thực có kiếm pháp gọi là «vô địch kiếm pháp» ư ? Chiêu kiếm pháp «Thiên địa giao thái» mà mình tu luyện được ở trong «Phù lục chân kinh» đáng liệt vào thứ bậc

nào nhỉ ?

Chu Sưởng trong lòng nghi nghi hoặc hoặc, đặt bao nhiêu dấu hỏi, chàng ngồi bồi hộp chờ xem hai bên đấu kiếm chứng thực để mình nhận thức và bi vọng có thể giải đáp được nghi vấn nào mà mình đang thắc mắc chăng ?

Tiếp thấy Hà văn Tai cương quyết đáp :

— Ngu huynh nhất định không thi triển kiếm thức đó !

Triệu tất võ nói khích :

— Sợ hả ?

Hà văn Tai đáp :

— Sợ thì không sợ, nhưng...

Thấy Hà văn Tai ngập ngừng. Triệu tất võ lại hỏi :

— Nhưng sao ?

Hà văn Tai lấp lửng đáp :

— Nhưng không muốn !

Triệu tất võ hỏi giồn :

— Sao lại không muốn ? tự nhận là không dám hả ?

Hà văn Tai lắc đầu đáp :

— Vị tất !

Thiệu tất Võ giận quát :

— Thế thì phải chứng minh một phen, cho rõ sự thực, nhất định không được mượn cớ thoái thác.

Nói dứt lời Triệu tất Võ rút phắt trường kiếm ra khỏi bao kêu «xoảng» một cái.

Xem tư thế đứng và thức khởi của Triệu tất Võ thấy rất là kỳ dị, khác hẳn với mọi kiếm pháp. Song có vẻ rất vững vàng và kín đáo, đối phương không thể nhằm công kích vào đâu được. Tuy nhiên, dưới con mắt của Chu Sưởng thì vẫn cảm thấy khí thế chưa được hoàn toàn sung thực.

Hà văn Tai lui lại một bước và lạnh lùng nói :

— Xin thứ lỗi, ngu huynh không thể phụng bồi được !

Nói xong, Hà văn Tai toan chực cất bước. Triệu tất Võ vội lớn tiếng quát :

http://tieulun.hopto.org

— Không được ! Tuốt kiếm ra !

Hà văn Tai lắc đầu đáp :

— Không !

Triệu tất Võ hỏi lại :

— Không hả ?

Hà văn Tai cười lạt đáp :

— Nhất định không !

Triệu tất Võ nói khích :

— Hèn nhát, mi làm nhục thanh danh lệnh tiện sư.

Hà văn Tai nét mặt đầy đau khổ, luồng nhãn quang bắn ra những tia rợn người. Song chỉ trong tích tắc, những tia mắt đầy sát cơ thu liễm lại, nghiến răng kèn kẹt và nói :

— Hiền đệ ! Ngu huynh quyết không tuốt kiếm ra đâu !

Triệu tất Võ hỏi :

— Không tự vệ hả ?

Hà văn Tai cười nhăn nhó, đáp :

— Chẳng lẽ hiền đệ lại giết một người không phản kháng ư ?

Triệu tất Võ nhún vai một cái rồi tiếp lời :

— Đừng tưởng lầm,... Ta... ta cứ giết !

Mấy tiếng về sau Triệu tất Võ đặc biệt nhấn mạnh, tỏ vẻ bực bội bứt rứt vô hạn, và hai mắt đồng thời phũ hiện sát cơ, trông phát ớn.

Chu Sưởng không hiểu vì sao mà Hắc bảo Tổng quản Hà văn Tai lại khong chịu tỉ kiếm với Triệu tất Võ ? Một võ sỹ mà không dám tiếp nhận đối phó với địch thủ khiêu chiến trước mặt, thì đúng là hành vi của một kẻ hèn nhát, là một sỹ nhục rất lớn đối với môn phái bản thân. Hà văn Tai đâu có phải là nhân vật tầm thường, mà không hiểu sao hắn lại chịu nhẫn nhục đến thế ? hay là hắn không đủ tự tin ư ? hay là có một sự ủy khuất nào khác chăng ?

Triệu tất Võ với một giọng đầy bức bách quát :

— Tuốt kiếm !

Hà văn Tai lắc đầu đáp :

— Không !

Triệu tất Võ hai mắt lườm lườm nhìn, nét mặt đầy sát khí đứng lặng giờ lâu không nói gì.

Chu Sưởng càng hết sức ngạc nhiên, không hiểu sao hắn lại có thể nhẫn nại đến như thế. Chắc bên trong phải có gì ủy khuất lắm, Chu Sưởng còn đương trầm tư, bỗng nghe có tiếng :

— Xoạt !

Chỉ thấy tia kiếm quang lóe một cái, mũi kiếm của Triệu tất Võ đã đưa nhanh như điện rạch thủng toạc một miếng áo trước ngực Hà văn Tai, máu rướm ra đỏ lử.

Vẫn thấy Hà văn Tai đứng nguyên không phản ứng gì hết mà chỉ nghe Triệu tất Võ nói :

— Ta đã nói trước sao không tuốt kiếm ra tự vệ ? Hà văn Tai ! Mi là đệ tử thừa kế « thiên hạ đệ nhất kiếm » cơ mà !

Hà văn Tai hoảng hốt hỏi :

— Ai nói thế ? Trong Võ lâm có ai biết ?

Triệu tất Võ cười lạt đáp :

— Ta biết là đủ rồi !

Hà văn Tai lấy lại bình tĩnh tiếp lời :

— Ôi ! Hiền đệ, hai người chúng ta liều sống liều chết, mi thắng, hay ta thắng, không có ai làm nhân chứng cả.

Chủ ý của Hà văn Tai nói thế, là cốt viện lý, để kiếm cớ thoái thác, vì hắn tin chắc là giữa đêm khuya ở nơi hoang miếu này kiếm đâu ra một người làm nhân chứng !...

Bỗng nhiên nghe có tiếng người sang sảng từ một góc điện phía cạnh nói vọng xuống.

— Có lão phu làm nhân chứng được chứ ?

Tiếp theo liền tiếng nói một bóng người từ trên mái ngói sà xuống nhẹ như chiếc lá khô bay theo gió, đặt chân xuống đất không nghe thấy tiếng động, mọi người nhìn ra, là một ông già tóc bạc vóc người bé nhỏ gầy gò.

Chu Sưởng đột mình kinh ngạc, chàng không ngờ trong

http://tieulun.hopto.org

miếu này lại còn có một người nữa, riêng về thân pháp lẹ làng như thế cũng thấy rõ ông già là một lão nhân phi thường, chứ không phải là bạng người đơn giản.

Đồng thời Triệu tất Võ và Hà văn Tại đều đưa mắt nhìn ông già, với cái nhìn vô cùng kinh ngạc.

Hà văn Tai chau mày hỏi :

— Các hạ có phải là «Thiên bất thâu Thạch hiểu Sớ» lão tiền bối đấy không ?

Ông già vừa tiến lại gần chỗ hai người vừa cười khanh khách và gật đầu nói :

— Chính thị lão phu đây !

Chu Sưởng bất giác đắt mình, không ngờ ông già gầy khẳng kheo này, lại chính là «Thiên bất Thâu Thạch hiểu Sớ» một nhân vật tài ăn trộm khét tiếng trong võ lâm thiên hạ ! Ngay từ lúc chang mới xuất hiện giang hồ, trong thời kỳ du lịch giang Nam, cũng đã được nghe người ta nhắc nhở nhiều đến tên ông già này rồi, không ngờ ở Vũ hầu miếu đêm nay lại gặp ông ta Nghe người ta đồn, ông già này tinh tinh rất quái dị, công lực tuyệt cao, thích cao dự vào việc của người khác, mà đã bị ông dây vào thì không thể nào mà gỡ ra được, ông ta lại có biệt tài về ăn trộm, bất luận là vật gì mà ông ta thích mắt thì thế nào ông ta cũng lấy trộm bằng được. Bởi vậy nên khách giang hồ mới tặng cho tước hiệu « Thiên bất Thâu » với ngụ ý là chỉ trừ có trời là ông ta chịu không ăn trộm được thôi, chứ còn ngoài ra bất cứ một thứ gì dù quý báu và cất giấu cẩn thận mấy đi nữa, ông ta cũng ăn trộm được hết. Tuy nhiên, ông ta nổi tiếng về ăn trộm thực đấy, song ông ta lại là người rất nghĩa hiệp hào sảng khắp cả võ lâm đều kính nể

Triệu tất Võ khoanh tay nhắm về hướng Thiên bất Thâu vái chào và nói :

— Thạch tiền bối tới vừa đúng lúc. Xin kính mời tiền bối là người trọng tài cho hai bên trong cuộc đọ kiếm này, vãn bối rất lấy làm cảm kích

Thiên bất Thâu cười khì khì hỏi lại :

— Hai bên tranh giành về danh khí phải không ?

Triệu tất Võ đáp :

— Dạ !

Thiên bất Thâu lại hỏi :

— Mục đích là muốn chứng minh xem Kiếm thuật bên nào cao minh hơn, phải không ?

Triệu tất Võ gật đầu đáp :

Dạ ! chính thế !

Thiên bất Thâu lại hỏi :

— Bây giờ hai bên muốn mượn lão phu làm nhân chứng hả ?

Hà văn Tại đứng yên không nói gì, Triệu tất Võ có vẻ nóng nảy vội vàng tiếp lời :

— Chính thế, Văn bối đương lo không có ai, thì may thay Lão tiền bối lại hiện thân nhằm đúng lúc !

Thiên bất Thâu gật gù tiếp lời :

— Thế thì hai người nói cho lão phu biết rõ về sư thừa và môn phái trước đã, rồi ta sẽ liệu định đoạt sau.

Từ trước đến giờ Hà văn Tại vẫn đứng lặng thinh, bây giờ nghe Thiên bất Thâu nói thế, vội vàng cất tiếng nói lớn :

— Rất đáng tiếc. Tiểu khả lúc này chưa thể nói rõ sư thừa cho tiền bối nghe được !...

Thiên bất Thâu gặng hỏi :

— Vì sao ?

Hà văn Tai còn ngập ngừng chưa nói, Triệu tất Võ đã nhanh nhẩu cướp lời :

— Tiền sư là «Phân quang kiếm Ngô thúc Bình ! !

Chu Sưởng nghe Triệu tất Võ nói bất giác lại đắt mình tự nhủ một cái «Phân quang kiếm Ngô thúc Bình là một trong những tay danh kiếm trung nguyên. lúc phụ thân còn sinh tiền mỗi khi nhắc đến Ngô thúc Bình, phụ thân đều phàn nàn và tiếc thay cho ông ta, về độ lượng hẹp hòi, phạm điều cấm kỵ

http://tieulun.hopto.org

trong Kiếm đạo, nếu không, thì sự thành tựu của ông ta chưa biết đâu mà lạn lượng được.

Sau khi nghe Triệu tất Võ nói về sư thừa, « Thiên bất Thâu Thạch hiểu Sơ » liền kêu «A» một tiếng, rồi quay sang nhìn Hà văn Tại và gật đầu nói :

— Lão phu đã hiểu rõ lai lộ của mi rồi, thôi không cần phải nói nữa !

Hà văn Tai hơi biến sắc mặt, tiếp lời :

— Cảm tạ thịnh tình của lão tiền bối !

Lúc «Thiên bất Thâu Thạch hiểu Sơ» xuất hiện, Chu Sưởng hi vọng ông ta thế nào cũng vặn hỏi, buộc Hà văn Tai phải nói rõ sư thừa, do đây chàng có thể biết rõ được mọi bí ẩn về « Hắc bảo tổng quản », nhưng bây giờ thì chàng cảm thấy thất vọng rồi. Chàng cảm thấy tự thẹn là mình là con của một nhân vật được võ lâm tôn làm «Thánh kiếm» mà đối với các danh gia về «Kiếm đạo» mình lại không hiểu rõ mấy.

Triệu tất Võ lại quay sang nói với Hà văn Tai :

— Hà huynh ! chúng ta hãy đọ cao thấp một phen chứ ?

Hà văn Tai lắc đầu đáp :

— Hiền đệ ! Ngu huynh đã nói rồi, nhất quyết không có dùng kiếm thức cơ mà !

Triệu tất Võ hỏi :

— Lý do gì ?

Hà văn Tai chau mày nói :

— Sao hiền đệ lại có thể bức bách nhau quá như vậy ?

Triệu tất Võ cất lớn tiếng nói :

— Ta chỉ cần đấu kiếm, ta chỉ cần chứng minh, có thế thôi ngoài ra bất chấp nhất thiết.

Hà văn Tai vẫn khăng khăng giữ vững lập trường, lắc đầu nói :

— Ngu huynh rất lấy làm tiếc, không thể phụng hồi được mong hiền đệ nguyên lượng cho !

Triệu tất Võ nổi xung, vươn trường kiếm ánh ngân quang.

tỏa ra lóe mắt, và phẫn nộ quát :

— Bắt buộc phải ra tay !

Hà văn Tai chau mày tiếp lời »

— Đâu có thể được !

Triệu tất Võ lại hỏi :

— Mi bách ta phải giết mi hả ?

Hà văn Tai thản nhiên đáp :

— Cứ việc hạ thủ !

Triệu tất Võ «hừ» một tiếng và nói :

— Mi tưởng ta không dám đấy hả ?

Hà văn Tai thẳng thắn nói :

— Dám thì cứ hạ thủ đi !

Thiên bất thâu Thạch hiểu Sơ đứng im nghe hai bên đấu khẩu một hồi lâu mà vẫn đứng co trong vòng luẩn quẩn, bất giác đôi mày bạc chau dịu lại và nói :

— Theo ý kiến lão phu, thì hai bên nên bỏ qua việc này đi thôi. Nghe Thiên bất Thâu nói, Triệu tất Võ kích động run cả người, và hăm hực nói :

— Không thể bỏ qua được, nếu Triệu tất Võ này mà không thắng được một chiêu kiếm pháp đó thì sẽ bỏ xác ngay tại đây.

Nếu tiền bối không chịu làm trọng tài, thì xin cứ đứng bàng quan, nếu quả đối phương không phản kháng không tự vệ, cố chấp chịu chết, thì đấy là tự ý hắn, chứ không phải lỗi tại hậu bối đâu.

Thiên bất Thâu lại cười khì khì và nói :

— Hãy thong thả, ở đây còn có một người bạn nữa, chứ không phải chỉ có một mình lão phu !

Hà văn Tai và Triệu tất Võ đều thất kinh, bất giác buột miệng đồng thanh kêu :

- Á !

Hai người tuyệt nhiên không ngờ tới là trong bóng tối lại còn có người nữa.

http://tieulun.hopto.org

Nghe Thiên bất Thâu nói thế, Chu Sưởng cũng hết sức kinh ngạc và tự nhủ thầm :

— Nhẫn lực của lão thâu nhi này quả là lợi hại, mình ngồi trong bóng tối im lặng như thế, mà lão ta còn phát giác...

Chu Sưởng còn đương nghĩ vẩn vơ, lại thấy Thiên bất Thâu hướng về phía sau cột chỗ chàng ngồi núp, và nói :

— Mời bạn ra đây !

Hành tông đã bị người ta phát giác, không thể giả ngơ làm điếc được nữa, Chu Sưởng đành từ từ đứng dậy, bước thấp bước cao, đi ra ngoài sân.

Vừa thấy Chu Sưởng bước ra, Hà văn Tai trố mắt nhìn và kinh ngạc hỏi :

— A ! Mi... ở đây hả ?

Chu Sưởng lạnh lùng nhìn mọi người một lượt rồi nhún vai nói :

— Tại hạ mới xuất đạo lần đầu, không có quen ai hết !

Triệu tất Võ chau mày nói :

— Này bạn, mời bạn ra khỏi chỗ này nhé !

Chu Sưởng hỏi :

— Tại sao ?

Triệu tất Võ cười lạt đáp :

— Giang hồ có quy củ của giang hồ, chúng tôi giải quyết mối tranh chấp giữa hai người với nhau, nó thuộc về việc riêng cá nhân, chúng tôi không muốn người ngoài dúng tay vào. Vậy nên tại hạ muốn mời bạn đi nơi khác.

Chu Sưởng thoáng nảy ra một ý nghĩ, nếu mà mình tự nguyện xen vào cuộc tranh chấp này, có thể thu nhặt được ba điều hữu ích :

1) Xem chừng như Hà văn Tai có sự uỷ khuất bên trong nên mới kháng một mực không chịu xuất thủ, mà mình đã có lần mang ơn hắn, vậy thì mình cũng nên giải quyết vấn đề khó khăn này thay cho hắn.

2) Được dịp khảo nhiệm kiếm thuật của mình.

3) Đánh bại đối phương cho thiên hạ loan truyền, do đấy để giữ cho những người mà mình cần tìm tự hiến thân.

Vì có ý nghĩ đó nên Chu Sưởng làm bộ trịch thượng nói :

— Tại hạ đến trước, bọn mi đến sau cần đi, thì bọn mi hãy đi đi !

Triệu tất Võ nổi giận hỏi :

— Bạn muốn rỡ lý hả ?

Chu Sưởng thản nhiên đáp :

— Đương nhiên !

Triệu tất Võ lại nói :

— Đã thế, xin tuỳ tiện !

Chu Sưởng lắc đầu nói :

— Tại hạ nhắc lại lần nữa : Cần đi thì bọn mi đi đi !

Triệu tất Võ cười lạt hỏi :

— Có phải bạn có ý xem vào việc riêng của chúng tôi không?

Chu Sưởng nhún vai nói :

— Xen vào cũng được !

Triệu tất Võ cáu kỉnh quát :

— Ai mượn !

Hà văn Tai đột nhiên thấy nhìn chằm chặp vào bội kiếm đeo bên hông Chu Sưởng, nét mặt có vẻ kinh dị, rồi cất tiếng run run hỏi :

— Này bạn...tại hạ muốn hỏi...

Thấy Hà văn Tai cứ ngập ngừng nói mãi không xong một câu, Chu Sưởng ngạc nhiên hỏi lại :

— Hỏi gì ?

Hà văn Tai nói tiếp :

— Tại hạ...muốn hỏi về thanh kiếm ở trong bao...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Đương nhiên là kiếm phải ở trong bao chứ !

Hà văn Tai chú mục nhìn Chu Sưởng hàng nửa giờ rồi mới hỏi :

— Có phải cái bao kiếm này mới sắm chứ không phải bao

http://tieulun.hopto.org

cũ của nó phải không ?

Nghe Hà văn Tai hỏi câu đó, khiến cho Chu Sưởng hết sức kinh ngạc, chẳng không hiểu sao Hà văn Tai một nhân vật có vẻ bí ẩn trọng «Hắc bảo», lại để ý đến bội kiếm của mình, mà xem chừng như hắn có nhận ra đây là «thánh kiếm» của phụ thân mình.

Chu Sưởng làm ra vẻ không hiểu, lạnh lùng hỏi lại :

— Sao các hạ lại hỏi thế ?

Hà văn Tai đáp :

— Tại hạ đối với thanh kiếm này đã quen mắt lắm, song bao kiếm thì thấy lạ !

Chu Sưởng nói tiếp :

— Kỳ nhỉ, các hạ nói tôi không hiểu ra sao cả ?

Hà văn Tai quay hỏi lại :

— Bạn cho biết quý danh ?

Chu Sưởng nhấn mạnh từng chữ nói :-

— «Đoạn kiếm tàn nhân» !

Hà văn Tai ngơ ngác hỏi lại :

— Thế nào ? Bạn là «Đoạn kiếm tàn nhân» hả ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Chính phải !

Hà văn Tai hỏi tiếp :

— Còn thanh kiếm...

Hà văn Tai vừa cất tiếng Chu Sưởng đã ngắt lời :

— Kiếm này là «vô địch đoạn kiếm» chuyên môn uống máu bọn tà ma yêu quái.

Từ nãy đến giờ Triệu tất võ vẫn đứng im không nói gì vừa nghe Chu Sưởng nói đến «vô địch đoạn kiếm, khiến cho Triệu tất võ sáng hẳn mắt và tiếp lời, hỏi :

— Bạn tự khoe là kiếm thuật vô địch hả ?

Chu Sưởng chỉ gật đầu chứ không trả lời.

Triệu tất võ vốn tự tin ở một chiêu kiếm pháp do tiên sư trước lúc lâm chung truyền thu cho mình là vô địch, nên mới

tìm Hà văn Tai để ấn chứng và cũng là để trả thù cho tiên sư vì tiên sư Hà văn Tai và tiên sư Triệu tất võ bại trận, lấy thế làm nhục mà tự sát, nhưng trước khi lâm chung có truyền thu cho Triệu tất võ một chiêu kiếm pháp có thể gọi là độc đáo.

Vì Hà văn Tai cứ thoái thác không chịu ấn chứng, bây giờ nghe Chu Sưởng tự nhận là vô địch kiếm pháp, nên y lại muốn ấn chứng cả với Chu Sưởng nữa. Y đưa mắt nhìn Hà văn Tai và nói :

— Vô địch kiếm ! mi nghe rõ chứ ?

Hà văn Tai gật đầu đáp :

— Nghe rồi !

Triệu tất võ lại hỏi :

— Mi có ý kiến gì không ?

Hà văn Tai lắc đầu đáp !

— Không có ý kiến gì hết.

Triệu tất Võ «hứ» một tiếng, đưa mắt nhìn Chu Sưởng và nói :

— Bản nhân muốn lĩnh giáo «vô địch kiếm thuật» của các hạ !

Chu Sưởng hỏi :

— Muốn khiêu chiến hả ?

Triệu tất Võ gật đầu đáp :

— Có thể nói như thế !

Chu Sưởng cười lạt nói tiếp :

— Không phải Tà tại hạ nói khoe khoang, các hạ không địch nổi một chiêu đâu !

Nghe Chu Sưởng nói khích. Triệu tất võ mặt nổi xâu xanh chau mày quát lớn !

— Bạn đừng có đại ngôn :

Chu Sưởng thủng thẳng nói :

— Sự thực là thế !

— Triệu tất võ nhún vai một cái rồi nói tiếp :

— Thế thì chúng ta ấn chứng một phen nhé ?

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng lạnh lùng đáp :

— Được rồi !

Đoạn Chu Sưởng lại đưa mắt nhìn Thiên bất Thâu, nói tiếp

— Mời tiền bối làm nhân chứng cho !

Thiên bất Thâu gật đầu đáp :

— Sẵn sàng !

Chỉ trong giây phút thần tình Triệu tất Võ thay đổi hẳn, có vẻ ngưng trọng trầm ổn, khí định thần nhàn. trái ngược hẳn với lúc nãy.

Chu Sưởng thấy thế cũng khen thầm :

— Đấy chính là một tu dưỡng mà những tay danh kiếm cần phải có.

Hai bên đối diện và đồng thanh nói :

— Xin mời !

— Xin mời !

Thấy Chu Sưởng vẫn đứng tay không, Triệu tất Võ ngạc nhiên hỏi :

— Bạn chưa tuốt kiếm hả ?

Chu Sưởng cười đáp :

— Các hạ cứ việc xuất thủ, kiếm của tại hạ ra khỏi bao, là phân thắng bại rồi.

Câu nói đó khiến cho người ta rất khó chịu. Song Triệu tất Võ lúc này vẫn ngưng thần nhất khí, đứng đúng tư thế, không hề động tâm vì lời nói khích của đối phương.

Chu Sưởng thấy vậy cũng không dám coi thường, và cũng phải chuyên chu ngưng thần ngay tức khắc.

Hai bên khí thế cùng trầm ổn không có chút nào sơ hở mà đối phương có thể tập kích được, Triệu tất Võ thì biểu hiện rõ ra một kiếm thuật danh gia, còn Chu Sưởng thì khiến cho người có cảm tưởng là một tay kiếm thuật cao thâm mạc trắc.

Theo với thời gian tiêu thệ. Không khí mỗi lúc mỗi thêm

khẩn trương. Hà văn Tại và Thiên bất Thâu thần trí nghiêm túc hiện ra nét mặt, cũng không kém gì Triệu tất Võ.

Hai người đều là những nhân vật cự phách trong võ lâm, họ đã nhận thấy « Đoạn kiếm tàn nhân » tức gã thư sinh chỉ mặt một nhân vật mới xuất đạo chưa mấy ai biết tiếng. Không phải là nhắm mắt nói bừa, mà thực tại là một tay cao thủ tuyệt vời trong kiếm thuật.

Triệu tất Võ trên trán dần dần mướt mồ hôi.

Về phương thức đấu kiếm, hai bên đối nhau cầm cự như thế này, so với lối đấu dùng kiếm giao đấu thực sự, lại còn hung hiểm và khó khăn chật vật hơn nhiều.

Bỗng một tiếng quát vang, làm vỡ bầu không khí nặng nề ngưng kết.

Tiếp nghe kêu «Keeng» một cái, do hai thứ binh khí chạm nhau phát ra những tia kiếm quang dưới ánh trăng phản chiếu thoáng thấy tóa mắt.

Chỉ thấy Chu Sưởng tay cầm thanh kiếm gẩy dơ chênh chếch trở lên. Còn Triệu tất Võ thì sắc mặt xám ngắt, trường kiếm buông xuôi, thân hình run lẩy bẩy như chực té nhào.

Hà văn Tại đứng bên xem, ngẩn mặt ra một lúc lâu, rồi mới phát ra được một tiếng :

— A !

Thiên bất Thâu khẽ nói thầm :

— Lão phu năm nay đã tám mươi tuổi rồi, mà đêm này mới được mở rộng tầm mắt.

Chu Sưởng từ từ cho kiếm vào bao.

Mọi người im tiếng, bầu không khí trở lại tĩnh mịch của hai đêm, một nơi hoang vắng.

Thốt nhiên Triệu tất Võ thở dài và nói lớn :

— Thôi rồi !

Tiếng nói vừa dứt, đột nhiên tay vươn trường kiếm nhắm thẳng vào giữa cổ họng.

Đồng thời có tiếng người quát :

http://tieulun.hopto.org

— Không thể được !

Thiên bất Thâu đã dùng thân pháp thủ pháp nhanh như điện kịp thời giữ chặt tay Triệu tất Võ không cho y tự sát.

Chu Sưởng vẫn cái vẻ lạnh lùng vừa cười lạt vừa nói :

— Hà tất các hạ lại đoản kiến như thế, không có lấy một hàm dưỡng tối thiểu của nhà Kiếm thuật, thiên hạ không bao giờ có vô địch kiếm cả, và cũng không ai có thể tự xưng là đệ nhất được, trong đám người mạnh còn có người khác mạnh hơn, chỉ tranh giành nhau về cái hư danh, phỏng có ích gì, và tỏ ra người có hàm dưỡng một chút !

Triệu tất Võ thở dài, miệng lầm bầm nói :

— Đoạn kiếm tàn nhân ! Đoạn kiếm tàn nhân !

Thiên bất Thâu buông tay, Triệu tất Võ và lắc đầu nói :

— Cũng là tay kiếm thủ kiệt xuất, chỉ đáng tiếc một điều...

35— MÁU CHẢY XƯƠNG PHƠI

Thiên bất Thâu nói tiếp lời :

— Đáng tiếc có một điều là y đã gặp phải người bạn này !

Thiên bất Thâu vừa nói vừa nhìn Chu Sưởng :

Hà văn Tai xun xoe nói với Chu Sưởng :

— Ông bạn... có thể chỉ giáo cho tại hạ biết rõ lai lịch về « đoạn kiếm » này được chăng ?

Thấy Hà văn Tai luôn luôn lưu ý về «đoạn kiếm» hắn lại là Tổng quản của « Hắc bảo » có nhiều điểm bí ẩn mà Chu Sưởng đã nhận thấy, mà chưa tìm được rõ lai lịch về bản thân hắn nên trong lòng chàng đã đặt nhiều nghi vấn về hắn.

Nghe Hà văn Tai hỏi, Chu Sưởng lạnh lùng nói :

— Tại hạ không trả lời bất cứ một vấn đề gì ?

Bị đối phương chặn họng, Hà văn Tai đứng thộn người ra không nói gì nữa.

Mọi người cũng đứng trơ ra nhìn nhau, chẳng ai nói với ai, không khí thực là buồn tẻ.

Thời nhiên Chu Sưởng thoáng nhìn thấy tay trái của Thiên bất Thâu» chỉ còn có mỗi ba ngón, ngón thực chỉ và ngón giữa đã bị cụt hẳn. Chàng nhớ tới lúc trước cha mẹ bị lâm nạn, chàng có tìm thấy bên ngoài chỗ xác chết có hai ngón tay rơi ở đất, chàng biết là hai ngón tay đó là ngón tay của cừu nhân bị chặt đứt trong lúc giao chiến, bất giác máu nóng sôi lên, hai mắt bắn tóe ra những tia hung quang, nhìn thẳng vào mắt «Thiên bất Thâu Thạch hiểu Sơ».

Thiên bất Thâu cảm thấy trạng huống kỳ dị, trong lòng bất an, vội vàng cất tiếng hỏi :

— Bằng hữu ! sao lại nhìn lão phu một cách kỳ vậy.

Chu Sưởng lạnh lùng đáp :

— Vì bàn tay trái của các hạ...

Thiên bất Thâu hỏi lại :

— Tay trái làm sao ?

Chu Sưởng hỏi lại :

— Làm sao lại thiếu hai ngón ?

Vô duyên vô cớ bỗng nhiên bị đối phương gặng hỏi một cách đột ngột như quan tòa chất vấn tội nhân. Thiên bất Thâu phần nộ hết sức, sắc mặt tím lại, gân xanh nổi lên, trông rất khó coi, những nét nhăn trên mặt luôn luôn co rẫn, cất tiếng run run hỏi tiếp :

— Bạn hỏi như thế có dụng ý gì ?

Chu Sưởng chau mày đáp :

— Tại hạ chỉ cần minh bạch thế thôi !

Thiên bất Thâu vừa phẫn nộ vừa ngạc nhiên không hiểu vì lẽ gì mà đối phương lại gặng hỏi vặn vẹo như thế.

Sau một lát trầm ngâm Thiên bất Thâu giãn giọng hỏi :

— Đấy có phải là tự nhiên kiếm chuyện một cách vô lý không ?

Chu Sưởng nhún vai nói tiếp :

— Tùy các hạ muốn nói sao thì nói, cho là thế nào cũng được, miễn sao các hạ phải trả lời cho minh bạch !

http://tieulun.hopto.org

Nghe giọng nói ngạo mạn như là tra xét và như là hạ lệnh, Thiên bất Thâu phẫn nộ cực điểm quát hỏi lại :

— Tại sao mà lão phu lại phải trả lời minh bạch việc đó ?

Vẫn một giọng lạnh như băng giá Chu Sưởng nói tiếp :

— Tại hạ cho đấy là một điều tất yếu, các hạ không trả lời minh bạch cũng không xong.

Thiên bất Thâu Thạch hiểu Sơ là một tay lão luyện giang hồ, Võ công cao siêu, niên kỷ cao mại cũng là bậc tiền bối trong võ lâm, hơn nữa tính tình lại hào hùng nghĩa hiệp ai ai đối với ông ta cũng có phần kiêng nể. Bây giờ bị Chu Sưởng tra vấn một cách cưỡng ép như thế, khiến cho ông ta vô cùng căm phẫn.

Thiên bất Thâu cha : mày nói tiếp :

Lão phu hành tẩu giang hồ mấy chục năm nay, chưa từng bao giờ bị ai dối dài với lão phu như thế...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Đêm nay là phá lệ !

Thiên bất Thâu hậm hực nói tiếp :

— Bởi mớc việc tư ẩn của người ta, là một điều giang hồ tối kỵ...

Chu Sưởng lắc đầu tiếp lời :

— Một người quang minh lỗi lạc, thì sao lại có chuyện tư ẩn phải giấu giếm.

Thiên bất Thâu chau mày hỏi :

— Lão phu không quang minh lỗi lạc ở chỗ nào ?

Thiên bất Thâu tuy nổi tiếng là « Thần thâu » (ăn trộm giỏi) nhưng nhất sinh không có bao giờ dùng của phi nghĩa vào việc tư riêng, trái lại, ông còn hay làm việc hiệp nghĩa thấy việc bất bình là can thiệp chỉ có điều tính tình hơi cổ quái, hay trêu người đùa dởn thế thôi, ngoài ra ông không có việc gì ám muội.

Chu Sưởng tiếp lời :

— Tại hạ chỉ yêu cầu các hạ nói rõ lai do bị cụt hai ngón tay.

Thiên bất Thân hỏi lại :

— Nếu lão phu Không nói thì sao ?

Chu Sưởng đáp :

— Không nói không xong !

Thiên bất Thân hỏi tiếp :

— Chẳng lẽ mi định đổ máu ngay trong năm bước hả ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Có thể !

Nghe Chu Sưởng nói, Thiên bất Thâu giận phát run người. Song đối diện với một kiếm khách thần bí, không biết làm sao, đây là trường hợp hết sức quẫn quách mà từ lúc ra đời đến giờ ông ta mới gặp phải lần này là một.

Hai người đứng lườm lườm nhìn nhau không khí ngột ngạt hầu như nghẹn thở, tưởng chừng máu chảy đầu rơi đến nơi.

Bỗng thấy Hà văn Tai xen vào hỏi :

— Ông Bạn gặng hỏi nguyên ủy như thế chắc hẳn bên trong phải có duyên cớ gì đấy nhỉ ?

Chu Sưởng đưa mắt nhìn Hà văn Tai và nói :

— Đương nhiên, chứ đâu phải vô ý làm ẩu !

Hà văn Tai nói tiếp :

— Tại hạ có thể giải thích !

Chu Sưởng ngạc nhiên hỏi :

— Đúng không ?

Hà văn Tai nói :

— Chắc chắn !

Chu Sưởng nghi nghi hoặc hoặc hỏi tiếp :

— Các hạ có biết...

Chu Sưởng vừa nói, Hà văn Tai đã ngắt lời :

— Cứ theo như chỗ tại hạ biết, vào khoảng trước đây bốn mươi năm trong võ lâm trung nguyên, có xuất phát một vị tuyệt thế cao thủ gọi là «Thất thủ kiếm Thánh»...

Chu Sưởng ngắt lời hỏi :

— «Thất thủ kiếm Thánh» hả ?

http://tieulun.hopto.org

Hà văn Tai kể tiếp :

— Đúng thế ! Vị «Thất thủ Kiếm Thánh » trước đây, tức là «Thiên bất Thâu » Thạch tiền bối hôm nay đó !

Nghe Hà văn Tai nói đến đây, Chu Sưởng đương nóng, bỗng thấy lạnh cả người, và vội vàng hỏi lại .

— Sự tình phát sinh từ 40 năm trước đây ư ?

Hà văn Tai đáp :

— Đúng thế !

Chu Sưởng lại hỏi :

— Chỉ e lầm người này sang người khác ?

— Đâu có ! danh tiếng «Thất thủ kiếm thánh», nhiều người biết lắm, chứ đâu phải riêng một tại hạ.

Chu Sưởng nhìn Thiên Bất Thân và hỏi :

— Có phải thế không ?

Thân bất Thâu gật đầu nói :

— Đúng thế !

Vì hận cừu luôn ám ảnh trong tâm dầu, Chu Sưởng vừa nhìn thấy bàn tay trái Thiên bất Thân cụt mất hai ngón. Chàng nghĩ ông ta là thủ phạm trong vụ huyết án của cha mẹ, tới lúc nghe Hà văn Tai giải thích mới biết Thiên bất Thâu bị cụt hai ngón tay đã lâu, trước vụ án tới mấy chục năm rồi Chu Sưởng vội vòng hai tay vái và nói :

— Thế thì tại hạ hiểu lầm rồi, dám mong lão tiền bối lượng thứ cho !

Thiên bất thâu thở phào một rồi, vừa cười ngượng ngùng vừa nói :

Lão phu hiểu rồi !

Chu Sưởng đưa mắt nhìn Hà văn Tai định nói gì, nhưng nghĩ thế nào lại thôi không nói nữa, quay người cất bước đi luôn...

Lạnh lùng, cô đơn, thần bí, là một bức truyền thần của chàng trong giờ phút này.

«Thiên bất Thâu» cất lớn tiếng gọi !

— Đứng đi vội !

Chu Sưởng quay lại không nói gì.

Thiên bất Thân bước hai bước tới gần và nói :

— Các hạ rất có phong độ Võ sỹ, nên lão phu muốn kể hết tâm sự cho các hạ nghe :

Ngừng một lát Thiên Bất Thâu tiếp tục kể :

— Trước đây năm mươi năm, lão phu với một thanh kiếm đi khắp miền Giang nam Giang Bắc, với một tự thị rất cao, nhìn đời bằng nửa con mắt. Trong một trận quyết đấu, bị đứt mất hai ngón tay, nhân đó mới có cái tên hiệu «Thất chỉ kiếm Thánh».

Kể tới đây Thiên bất Thâu thở dài rồi lặng thinh. Chu Sưởng đương thích nghe liền giục :

— Tiền bối kể tiếp :

— Sau năm năm ôn luyện tiềm tu, lại tái xuất giang hồ, đi khắp nơi tìm kiếm tông tích kẻ cừu địch, một lần trong cơ hội ngẫu nhiên, bắt gặp đối phương, rồi một trận đấu kịch liệt tái diễn, kết cục đối phương bị trọng thương tàn phế, đến lúc tra vấn lai lịch, mới biết đối phương chính là bào huynh lão phu, vì hai anh em ly tán thất lạc từ lúc nhỏ nên mới không nhận được nhau, đến lúc biết thì sự đã rồi, hối bất cập nữa. Vừa hối hận vừa tự thẹn, lão phu liền bẻ kiếm phát thệ, từ đó vĩnh viễn không dùng kiếm nữa. Đấy câu chuyện dĩ vãng như thế đó !

Chu Sưởng ngậm ngùi nói :

— Nguyên lai là thế, tại hạ vô tình đã gợi câu chuyện thương tâm về dĩ vãng của tiền bối.

Thiên bất Thâu cảm khái nói tiếp :

— Tiền huynh cũng qua đời lâu rồi, mà lão phu thì cũng gần đến ngày xuống lỗ, thì cũng chẳng còn gì mà ân hận.

Chu Sưởng khoanh tay vái chào và nói :

— Tại hạ xin cáo biệt !

Đoạn Chu Sưởng lại quay sang phía Hà văn Tai gật đầu chào, rồi rời bước ra khỏi Vũ hầu miếu.

Sau khi Chu Sưởng đi khỏi, Thiên bất Thâu và Hà văn Tai vẫn còn đứng ngẩn ngơ trên sân miếu.

http://tieulun.hopto.org

Thạch hiểu Sơ thì thầm nói một mình :

— Kiếm đạo hộ thủ như thế này, trăm năm khó được thấy một lần !

Hà văn Tai nhìn theo hút bóng Chu Sưởng và lắc đầu nói :

— Một người đã bị tàn phế, mà lại luyện được thân pháp thủ pháp như thế, thì quả là hi hữu.

Thiên bất Thâu tiếp lời :

— Tục ngữ có câu : «tốt gỗ hơn tốt nước sơn». Câu này dùng chứng minh cho việc luyện tập võ học rất đúng, người học võ điều kiện tất yếu là tư bẩm, chứ về ngoại mạo không còn ăn nhằm gì hết.

Hà văn Tai hỏi tiếp :

— Tiền bối là bực lão thành cành sự, nhìn xa nghe rộng, chẳng hay tiền bối có thể do ở kiếm pháp đối phương mà nhận ra được lai lịch chăng ?

Thiên bất Thâu lắc đầu đáp !

— Không nhận ra được một điểm nào hết !

Hà văn Tai lại hỏi :

— Hay là Hải ngoại Kiếm khách chăng ?

Thiên bất Thâu cũng lắc đầu :

— Không do đâu mà phán đoán được.

Chu Sưởng rời khỏi miếu, chỉ thấy trăng lặn sao chìm, trời đã gần sáng. Song cảnh vật vẫn còn chìm trong bóng tối.

Qua mấy cuộc đấu kiếm, Chu Sưởng đầy lòng tin tưởng ở kiếm thuật của mình. Rồi chàng liên tưởng đến Chiêu «Nhất kiếm truy hồn» một kiếm chiêu của thân phụ lúc sinh tiền sáng chế ra, với hỏa hầu công lực của mình bây giờ, mà đem thi triển kiếm chiêu đó, nhất định là đắc tâm ứng thủ. Quyết không đến nỗi xảy ra tình trạng nội nguyên bị gián đoạn, buông tầm mắt nhìn Võ lâm thiên hạ, e rằng chưa chắc đã có mấy ai địch thủ. Phụ thân được Võ lâm tôn làm «thánh kiếm» há phải là ngẫu nhiên. Song nếu đem so với kiếm chiêu «Thiên địa giao thái» thì vẫn thấy kém một bậc, mới biết võ học Cao thâm vô cùng vô tận.

Chu Sưởng một mình vừa đi vừa trầm tư được một lúc thì thấy trời đã sáng rõ, thành Tự châu đã bỏ lại sau xa lắm rồi !

Thốt nhiên.

Một cảnh tượng rùng rợn hiện ra trước mắt, khiến cho Chu Sưởng cũng phải thất kinh dừng ngừng lại.

Ở giữa đường xác chết nằm ngổn ngang, cộng tất cả là mười một xác, những người bị chết nằm đây đều trang phục một màu đen, trong đó có bốn xác ngoài khoác áo choàng cũng màu đen. Không cần phải hỏi cũng có thể biết, những xác chết nằm đây toàn là đệ tử «Hắc bảo».

Những xác chết này, máu thịt nhầy nhụa, nhìn tử trạng rất là thê thảm, dù thấy người nào hạ thủ giết bọn này cũng là hạng người rất hung tàu, nhất là xác 4 «hắc võ sỹ» trong mình đầy những vết tích kiếm đâm, chắc là đã qua một phen giao đấu thảm liệt trước khi chết.

Chu Sưởng tự hỏi :

— Chẳng hay người nào mà lại dám hạ thủ những thuộc hạ «Hắc bảo» ? mà đánh chết được bốn tay «Hắn võ sỹ» thì cũng phải là một nhân vật có bản lĩnh tương đương cao cường! Không biết là một người ? hay là mấy người ?

Đứng tần ngần trầm ngâm một lát, chàng cho là việc không có liên can đến mình, hơi đâu mà bận tâm làm gì, nên chàng lại tiếp tục khởi hành.

Vừa đi gần một dặm, lại thấy một thảm kịch nữa hiện ra trước mắt, năm xác chết nằm ngang giữa đường, trong số có 4 người mặc áo chẽn vàng, một người mặc áo dài vàng, những xác này đều bị vỡ sọ, máu và óc nhầy nhụa tung tóe.

Không hiểu đây vừa xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ mới có ma vương xuất thế giết người chăng ?

Những người mặc áo vàng bị chết đây, không hiểu lai lịch họ thuộc về đâu ? môn, phái, bang, hội nào ?

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng còn đương trầm tư, thoáng nhìn thấy có ba bóng người, từ phía trước chạy tới, mỗi lúc mỗi gần, trong bọn có hai thanh niên võ phục đeo kiếm. và một lão già mặc áo dài vàng tuổi ngoài năm mươi.

Cứ theo màu áo thì ba người này cùng với năm xác chết kia cùng một cách với nhau.

Thốt nhiên nghe tiếng la hoảng :

— Á !

Ba người la thất thanh và đều ngừng bước đứng lại.

Lão già áo vàng này coi tướng mạo hung hiểm, mắt chim cú, mũi mỏ chim ưng, đưa luồng nhãn quang long lanh nhìn Chu Sưởng và nói :

— Bạn có thủ đoạn tàn nhẫn nhỉ ?

Chu Sưởng lạnh lùng đáp :

— Tại hạ chỉ là khách qua đường, chứ có giết ai đâu mà các hạ lại nói thế ?

Lão già áo vàng hoe mắt quát mắng :

— Đồ con rùa ! hèn nhát, đã giết người mà lại còn chối không dám thừa nhận hả ?

Chu Sưởng cười lạt đáp :

— Nói đùa !

Lão già áo vàng lại mắng tiếp :

— Câm miệng ! chứng cớ rành rành còn cãi !

Chu Sưởng biết là đối phương hiểu lầm, cho là những xác chết nằm đây là mình hạ thủ, mà sự hiểu lầm đó cũng có lý do phần nào. bởi vậy nên mấy lần bị lão già quát mắng chàng chàng vẫn thản nhiên.

Chu Sưởng nhún vai hỏi lại :

— Mi trông thấy ta hạ thủ hả ?

Lão già áo vàng nói tiếp :

— Chúng ta truy tầm khắp quanh đây không gặp hung phạm, mà chỉ gặp mình mi ở đây, vậy chính mi là hung phạm, mi còn không chịu thừa nhận hả ?

Chu Sưởng đứng vành mặt nhìn không trả lời.

Lão già áo vàng lại quát :

— Danh hiệu mi là gì ?

Chu Sưởng tỏ vẻ khinh thường chỉ « Hứ » một tiếng cất bước bỏ đi.

Lão già áo vàng quát :

— Đứng lại !

Lão ta vừa quát vừa vẫy mình nhảy ra đứng chặn giữa lối đi, hai tên thanh niên áo vàng cũng đồng thời tuốt kiếm nhảy ra đứng mỗi người một bên, ép Chu Sưởng vào giữa.

Chu Sưởng lạnh lùng hỏi :

— Làm gì thế hả ?

Lão già áo vàng cười nhạm hiểm nói :

— Giết người thì phải đền mạng !

Chu Sưởng cảm thấy lấn bấn, song chàng vẫn cái giọng lạnh lùng bình thản tiếp lời :

— Tại hạ nhắc lại lần nữa. Tại hạ chỉ là khách qua đường!

Lão già áo vàng nói tiếp :

Nói rõ lai lịch !

Chu Sưởng lắc đầu đáp :

— Bất tất phải nói !

Lão già đó lại quát :

— Muốn chết hả ?

Chu Sưởng cười khẩy nói :

— Các hạ không xứng đáng nói thế !

Lão già đó hứ một tiếng, nói tiếp :

— Đừng có giả bộ ngù ngờ, mi có biết lai lộ lão phu như thế nào không ?

Chu Sưởng hỏi lại :

— Lai lộ thế nào ?

Lão già đáp :

— Thông thiên giáo Tự châu phân đàn, thuộc hạ Tuần sát đội Thống lãnh.

Tuần sát đội thống lãnh. Nghe đối phương nói, Chu Sưởng

http://tieulun.hopto.org

chột dạ. Vẫn thấy người ta đồn đại, Võ lâm trung nguyên đã do «Thông Thiên giáo» mới quật khởi, khí thế bồng bột, dần dần có cơ, thay thế địa vị «Hắc bảo» ? Không ngờ những người mặc áo vàng này là đệ tử ở «Tự châu phân đàm» một trong số mười lăm phân đàn của «Thông Thiên giáo».

Chu Sưởng thản nhiên tiếp lời :

— Tại hạ bất chấp, mi ở giáo nào cũng thế thôi, mi vẫn không xứng đáng nói câu đó !

Lão già không ngờ đối phương sau khi đã nghe rõ lai lộ của lão ta mà vẫn không thay đổi thái độ, lão ta không khỏi ngạc nhiên.

Lão già áo vàng đưa mắt nhìn Chu Sưởng rồi nhún vai nói :

— Cứ một câu nói đó, mi cũng đang tội chết rồi :

Chu Sưởng hầy tay một cái và tiếp lời :

— Phóng xí !

Lão già phẩn nộ ra lệnh :

— Hạ thủ !

Hai tên Võ sỹ áo vàng đồng thanh quát vang một tiếng, hai trường kiếm đồng thời phóng ra với một khí thế vô cùng khốc liệt, như sấm ran chớp lóe, nhằm chụp khắp người Chu Sưởng.

Chỉ thấy Chu Sưởng vọt mình thi triển «Không Không bộ pháp» của sư phụ truyền thụ cho, thoáng cái đã thoát khỏi ngoài phạm vi kiếm thế, thân hình phiêu diêu như là bóng ma.

Cứ xem thế kiếm công kích của hai tên võ sỹ áo vàng, thấy kiếm thuật của chúng còn cao hơn kiếm thuật của «Hắc võ sỹ» trong «Hắc bảo» một bậc, và có thể liệt vào hàng nhất lưu cao thủ trong chốn giang hồ.

Ba tên áo vàng đưa mắt nhìn nhau, nét mặt tên nào cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Chu Sưởng với giọng nói lạnh như băng tuyết bảo với đối phương:

— Đừng có bức bách tại hạ phải giết người !

Hai tay kiếm thủ lại xông vào vây đánh với khí thế mãnh liệt và hung hiểm, khiến người ta phải tặc lưỡi.

Chu Sưởng lại sử dụng «Không Không bộ pháp» thoát ra khỏi phạm vi kiếm thế lần nữa.

Chu Sưởng hai mắt thoáng hiện sát cơ và lạnh lùng hỏi :

— Muốn chết thực hả ?

Lão già áo vàng quát :

— Bằng ở bộ pháp quỷ quái đó mà mi tưởng làm oai làm phách hả ?

Hai tên kiếm thủ lại hè nhau công kích lần thứ ba.

Chỉ nghe hai tiếng kêu thê thảm :

Oa ! Oa !

Nhìn ra hai tên kiếm thủ đã song song ngã vật xuống đất.

Đoạn kiếm của Chu Sưởng hãy còn thấy dơ nghiêng chưa hạ xuống, thân kiếm máu nhuộm đỏ hòe.

Lão già áo vàng tưng tưng nhảy lùi lại ba bước liền, sắc mặt tái mét, hai mắt ngơ ngác đầy vẻ sợ sệt. Có thể hắn căn bản chưa kịp nhìn rõ Chu Sưởng tuốt kiếm và xuất thủ như thế nào.

Sau một lát kinh hoàng, lão già áo vàng lấy bình tĩnh cất tiếng run run hỏi :

— Các hạ...là ai ?...

Chu Sưởng từ từ cho đoạn kiếm vào bao, rồi nhấn mạnh từng chữ một, thủng thẳng nói :

Đoạn kiếm Tàn nhân !

Vừa nghe đối phương xưng danh, lão già áo vàng lắng lặng cắm đầu chạy không dám quay lại nhìn.

Mục đích của Chu Sưởng là muốn nêu danh hiệu gây tiếng vang, nhờ đó để dử cho bọn ma đầu và cừu nhân xuất hiện đỡ mất công phu tìm kiếm.

Vừa lúc đó.

Bỗng nghe có tiếng nói oang oang khen :

— Kiếm thuật tuyệt diệu, khiến lão phu hết sức bội phục !

http://sachvui.com

Tiếp thấy một lão già mặc cẩm bào từ trong rừng mé cạnh đường thủng thẳng bước ra.

Lão già này chẳng ai lạ gì, lão chính là «Võ lâm sinh Phật Tây môn Vọng».

Chu Sưởng thầm tự nhủ :

— Hắn tới vừa đúng lúc !

Tây môn Vọng vừa hiện thân Chu Sưởng vờ hỏi :

— Các hạ có phải là «Võ lâm sinh phật Tây môn vọng không?

Tây môn vọng vuốt râu cười hà hà tiếp lời :

— Bạn cũng biết vị danh lão phu hả ?

Chu Sưởng mỉm cười đáp :

— Hôm nay thực là hạnh ngộ...

Tây môn vọng nói tiếp :

— Không dám !

Chu Sưởng bỗng nghiêm nét mặt nói :

— Tại hạ chính đương cần tìm các hạ !

Tây môn vọng đương tươi cười nghe Chu Sưởng nói thế bất giác biến sắc, và ngạc nhiên hỏi lại :

— Bạn muốn tìm lão phu thực ư ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Đúng thế !

Tây môn Vọng hỏi tiếp :

— Có điều gì chỉ giáo ?

Chu Sưởng đáp :

— Nhận sự ký thác của một người bạn, tìm các hạ đòi một món nợ !

Tây môn Vọng chột dạ hỏi lại :

— Đòi nợ ư ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Đúng ?

Tây môn vọng cười lạt nói :

— Lão phu nhất sinh rất ít khiếm khuyết với ai. Song không hiểu quý hữu là ai ?

Chu Sưởng lạnh lùng đáp :

— Các hạ đối với người này cũng chẳng xa lạ gì chính là «Trung nguyên đại hiệp Gia cát Ngọc»

Tây môn vọng nghe Chu Sưởng nói bỗng biến sắc mặt lùi về sau một bước dài la thất thanh hỏi :

— Gia cát Ngọc còn sống hả ?

Chu Sưởng lạnh lùng đáp :

— Đúng còn sống. Song sống như thế chết đi còn hơn !

Tây môn Vọng thở thịt trên mặt luôn luôn mấp máy, lặng thinh một lúc không nói gì, sắc mặt thay đổi luôn luôn, lâu lắm mới cất tiếng nói :

— Gia cát Ngọc...hãy còn sống được nhỉ?

Chu Sưởng hỏi :

— Các hạ cảm thấy lạ lắm hả ?

Tây môn Vọng gật đầu đáp :

— Đúng là lạ lắm, ngoài ý liệu của lão phu, Gia cát Ngọc là bạn chí thân của lão phu, từ lúc hắn vô cớ mất tích, suốt mười năm nay, tìm khắp các nơi, chẳng thấy tông tích đâu, cho là hắn đã lánh xa cõi đời này rồi...

Nghe Tây môn Vọng nói Chu Sưởng bất giác nóng mặt, con người trong lòng thâm độc như thế, mà ngoài miệng thì từ tế tình nghĩa không ai bằng, đúng là nhận xét con người không thể tin ở ngoài mặt, lường nước biển không thể lấy đâu mà đong. Tây môn Vọng chiếm vợ bạn hại đời bạn, mặt người dạ thú như thế, mà lại nghiễm nhiên được tiếng tốt là «Võ lâm sinh phật». Xem như thế thì trong võ lâm thực là trắng đen lẫn lộn phải trái bất phân ?

Chu Sưởng nghiêm nét mặt hỏi :

— Các hạ, những lời nói đó là do tự đáy lòng phát ra đó ư?

Tây môn Vọng tiếp lời :

— Đương nhiên. Song không hiểu Gia cát lão hữu hiện giờ ở đâu ?

Chu Sưởng đáp :

http://tieulun.hopto.org

— Điểm này chắc các hạ hiểu rõ lắm nhỉ !

Tây môn Vọng tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi lại :

— Ủa ! do từ đâu mà hạn lại nói thế ?

Chu Sưởng cười lạt nói :

— Các hạ bất tất đóng kịch nữa, tôi đây được biết rất nhiều về các hạ....

Tây môn Vọng chau đôi mày nói tiếp :

— Ông bạn, lão phu tuy không dám tự khoe là sở hành đều hợp «võ đạo», Song cũng có một chút vi danh.,

Tây môn Vọng còn đương biện luận, Chu Sưởng đã gạt đi và nói thẳng vào đề :

— Nói gần nói xa chẳng qua nội thực, tại hạ trước hết muốn bái phưởng phu nhân «Hoa hậu Trương huệ Phương»và lệnh «thiên kim...

Chu Sưởng đương nói nửa chừng, Tây môn Vọng đã lỏ vẻ ngạc nhiên ngắt :

— A ! ông bạn lầm rồi, Trương huệ Phương là phu nhân của Gia cát Ngọc bạn tôi. và tiểu thơ cũng là con gái của bạn tôi chứ bạn nói thế thì lầm to rồi !

Chu Sưởng nói tiếp :

— Tại hạ có thể bái kiến được chăng ?

Tây môn Vọng thản nhiên đáp :

— Đương nhiên có thể, mẹ con mụ nếu được tin Gia cát Ngọc còn sống, chắc là mừng rỡ lắm.

http://tieulun.hopto.org

35.— MÁU CHẢY XƯƠNG PHƠI (*tiếp theo*)

NGHE Tây môn Vọng nói Chu Sưởng ngạc nhiên hết sức, chàng không thể nào ngờ tới được. Hay là bên trong có ẩn tình gì khác nữa chăng ? Tây môn Vọng vẫn thừa nhận mẹ con « Hoa hậu Trương huệ Phương là vợ con của « Trung nguyên đại hiệp Gia cát Ngọc » Và lại còn nhận lời cho mình được kiến diện mẹ con Trương huệ Phương, Tây môn Vọng tựa hồ như có một hung hoài thâm bạch chứ không đến nỗi là hạng mặt người dạ thú táng tận lương tâm. Xem tình huống thế này thì lại hoàn toàn trái ngược với những điều mà « Trung nguyên đại hiệp Gia cát Ngọc» tức «Cốc trung nhàn» sơ thuật lại cho mình nghe ở sơn cốc.

Chu Sưởng phân vân không biết thực hư ra sao.

Trước kia lúc Chu Sưởng bị đánh rớt xuống tuyệt cốc, do sự xảo ngộ gặp Gia cát Ngọc, tình trạng bi thảm của ông ta, chàng đã được mục kích, chẳng lẽ ông ta lại bịa đặt ra một câu chuyện lừa dối mình chăng ? Không thể nào như thế được ? hơn nữa chẳng lẽ tự dưng lại bịa chuyện để làm gì ? để lợi dụng mình ư ? Vô lý, vả lúc đó mình đâu có phải là một cao thủ võ công tuyệt thế, thì đâu có đáng để cho ai lợi dụng ! Mà nếu đúng như lời Gia cát Ngọc thuật lại, thì Tây Môn Xọng chính là một kẻ «miệng nam mô bụng bồ dao găm», phản bạn lừa đời lòng lang dạ thú, táng tận lương tâm, tội ác không kể xiết.

Lấy địa vị và danh vọng của «Võ lâm sinh phật» ở trong Võ lâm, thì chẳng lẽ lại có thể tồi tàn đến mức độ đó ư ?

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng trong lòng nghi nghi hoặc hoặc đặt bao nhiêu nghi vấn mà chưa giải đáp được cụ thể. Dù sao trước khi chưa hiểu rõ được chân tướng, chàng không muốn hỗ đỗ động thủ vội.

Thốt nhiên Chu Sưởng nhớ tới hai thứ « hà bao » và « bố bao » mà «Trung nguyên đại hiệp Gia cát Ngọc» đưa gửi cho chàng. Chiếc hà bao trong có đựng thuốc độc, là chủ định để giết Trương huệ Phương người vợ phản bội của ông ta, còn chiếc bố bao, thời giao cho Minh châu con gái ông ta...

Hai vật này Chu Sưởng vẫn cất luôn ở trong người, chỉ cần khi nào gặp mẹ con Trương huệ Phương thì có thể hiểu rõ được chân tướng ngay.

Chu Sưởng còn đang trầm tư không nói gì. Tây môn Vọng thở dài và nói tiếp :

— Sau khi lão hữu Gia cát Ngọc mất tích, vợ con không nơi nương tựa, lão phu phải trông nom săn sóc, mười năm như một ngày, bao giờ cũng phải chu đáo.

Chu Sưởng buột miệng nói :

— Có điều, những lời mà ông ta nói với tại hạ cùng với lời các hạ nói thì lại hoàn toàn tương phản !

Tây Môn Vọng hỏi :

— Hắn nói những gì cơ ?

Chu Sưởng đáp :

— Quyến dũ vợ bạn, tàn hại đời bạn !

Tây Môn Vọng làm ra vẻ kinh ngạc sửng sốt và nói :

— Ủa, do đâu mà lại nói những lời như thế ?

Tây Môn Vọng nói tới đấy ngập ngừng ra vẻ suy tư một lát rồi lại nói tiếp :

— Việc này bên trong nhất định có chỗ nào hiểu lầm đây. chứ lão phu có thể tin chắc Gia cát lão hữu tuyệt nhiên không phải là hạng người nói càn nói bậy đâu !

Nghe Tây Môn Vọng nói rất uyển chuyển có mạch lạc,rào trước đón sau không sơ hở chút nào, nhất là về dáng điệu lại

càng đi điệu nhập thần, chính Chu Sưởng là người được «Trung nguyên đại hiệp Gia cát Ngọc» ủy thác đối phó với y, mà trước khi đã được đương sự kể rõ về hạnh kiểm và hành vi của đối phương.Thế mà đến lúc giáp mặt đối thoại y vẫn giữ được bình tĩnh ứng phó rất thần tình, không để lộ chân tướng, khiến cho Chu Sưởng đâm ra hoài nghi mà không quyết tâm hạ thủ được.

Chu Sưởng ngần ngừ tiếp lời hỏi :

— Gia cát phu nhân hiện giờ ở đâu ?

Tây môn Vọng đáp :

— Lão phu đã giành cho một nơi ở phía nam thành Quảng đan

Chu Sưởng tiếp lời :

— Thế hả ? tại hạ muốn đến...

Chu Sưởng chưa nói hết, Tây Môn Vọng đã mau miệng cướp lời cười khanh khách và nói :

— Hoan nghinh bạn quang lâm, bất cứ lúc nào, lão phu cũng cởi mở được nỗi niềm tâm sự.

Nghe Tây Môn Vọng nói, thấy y xác thực là người đại nhân đại nghĩa, xử sự đàng hoàng và tâm tình cởi mở !

36— ÁNH KIẾM BẠT HỒN MA

Chu Sưởng hoài nghi hỏi tiếp :

— Địa chỉ có thể chắc chắn tìm thấy không ?

Tây môn Vọng cả quyết đáp :

— Đương nhiên !

Chu Sưởng cẩn thận hỏi tiếp :

— Tìm bằng cách nào ?

Tây Môn Vọng đáp :

— Lão phu sẽ cho người đón !

Chu Sưởng gật đầu nói :

— Được rồi, mười ngày nữa tại hạ sẽ tới thăm !

Tây môn Vọng xun xoe hỏi :

— Các hạ còn điều gì thắc mắc nữa không ?

Chu Sưởng ngập ngừng một lát rồi đáp :

http://tieulun.hopto.org

— Chưa cần vội :

Tây môn Vọng tiếp lời :

— Thế thì bây giờ lão phu có thể đi trước một chút được không ?

Chu Sưởng đáp :

— Xin tùy tiện !

Tây môn Vọng khoanh tay chào rồi bước đi luôn.

Chu Sưởng nhìn theo bóng Tây môn Vọng, lòng chàng cảm thấy thập phần khốn hoặc, nếu quả Tây môn Vọng là kẻ ngụy quân tử, thì tất nhiên đã bị người ta lật bộ mặt giả từ lâu rồi. Song theo như lời « Cốc trung nhân » nói, thì tội của y đáng chết vạn lần. Mà sao đồng đạo Võ lâm lại đối với y tỏ lòng khâm phục. Hạng người này, nếu không phải là bậc đại nhân từ, sẽ là kẻ đại gian ác.

Chu Sưởng đương trầm tư suy nghĩ, chợt thấy một thầy lang rong vai đeo bó thuốc, xuất hiện tới trước mặt, đặt bó thuốc xuống, rồi vái chào và nói :

— Xin tham kiến tướng quân !

Chu Sưởng định thần nhìn ra, liền nhận ra thầy lang rong này chính là một trong bốn tay cao thủ từ nước Đại lý, đi theo mình vào trung nguyên, hoạt động trong bóng tối, để hỗ trợ hành động cho mình. Kỳ thực Không Không tử đã tận tâm huấn luyện cho họ về đủ phương diện trong ngành mật thám, nhiệm vụ chủ yếu của họ là hiệp trợ Chu Sưởng truy tầm bọn «Thập bát Thiên Ma». Đối với thuật hóa trang cải dạng, cũng là nghề nho y lý, số, bói, tướng không một nghề nào mà họ không tinh; và cả về tam giáo cửu lưu họ cũng đều nghiên cứu.

Sau khi nhận rõ người quen Chu Sưởng liền đáp lễ và mỉm cười hỏi :

— Tống Bá Lương đại huynh đấy hả ?

Thầy lang vội vàng đáp :

— Tướng quân, xin đừng xưng hô như thế, xin Tướng quân cứ gọi thẳng ngay tên được rồi.

Chu Sưởng nói tiếp :

— Sao lại nói thế. Có tin tức gì không ?

Tống bá Lương đáp :

— Có ! Cứ theo tin tức của Cao Quân, thì đàn chủ «Tự châu phán đàn» của «Thông thiên giáo» Tại Thành Tự Châu, hình như là «Kiếm ma» một thiên ma đứng hàng cuối trong «Thập bát thiên ma». Hiện giờ thuộc hạ bắt đầu điều tra, nên bẩm trước để tướng quân chuẩn bị.

Chu Sưởng kinh ngạc hỏi :

— Theo nói như thế, thì có lẽ «Tông thiên giáo» chính là do bọn «Thập bát Thiên ma» sáng lập ra, mà xem chừng khí thế có vẻ lấn át cả Võ lâm thiên hạ, và có cơ thay địa vị Hắc bảo» đấy nhỉ ?

Tống Bá Lương tiếp lời :

— Rất có thể !

Chu Sưởng gật đầu nói :

— Được rồi, ta phải về thành ngay tức khắc !

Tống bá Lương đưa mắt nhìn những xác chết nằm ở giữa đường rồi cất tiếng hỏi :

— Tướng quân có biết lai lịch bọn chết này không ?

Chu Sưởng đáp :

— Đệ tử của «Tự châu phán đàn» !

Tây Bá lương hỏi tiếp :

— Tướng quân biết người nào hạ thủ không ?

Chu Sưởng lắc đầu nói :

— Không biết !

Tống Bá Lương nói tiếp :

— Người này có vẻ bí ẩn và thủ đoạn khá hung tàn, song võ công rất cao siêu, kể ra trên giang hồ cũng khó có mấy người địch thủ được.

Chu Sưởng sửng sốt hỏi :

— Ai ?

http://tieulun.hopto.org

Tống Bá Lương đáp :

— Chính lão già mặc cẩm bào vừa mới rời khỏi đây lúc nãy!

Chu Sưởng ngạc nhiên chau mày nói tiếp :

— Lão già mặc áo gấm đó, «Võ lâm sinh phật Tây môn Vọng» chính hắn hạ thủ hả ?

Tống Bá Lương gật đầu đáp :

— Chính lão ta hạ thủ. Trước thì bọn áo vàng này hạ sát mười một tay kiếm thủ áo đen, những xác nằm vật ở mặt đường phía đằng sau đó, rồi về sau lão già áo gấm lại truy tầm hạ thủ giết bọn áo vàng.

Chu Sưởng ngạc nhiên kêu :

— A ! lạ nhỉ ?

Sự tình diễn biến ngoài ý liệu của chàng, độ từ «Thông thiên giáo hạ sát võ sỹ «Hắc bảo» đấy là tiếng pháo báo hiệu cuộc huyết chiến giữa hai phái. Việc đó có liên quan gì đến « Võ lâm sinh phật Tây môn Vọng» mà sao y lại xen vào hạ thủ giết thuộc hạ «Thông thiên Giáo» ? Bọn Hắc bảo là một bọn hung tàn gian ác, giết người không ghê tay, mọi người đều phẫn hận, nếu bây giờ mà đối đầu với «Thông thiên Giáo». Dù thắng đi nữa, khi thế cũng bị suy giảm. Đấy cũng là phúc cho Võ lâm nhưng bỗng dưng Tây môn Vọng lại dúng tay vào, thì cả là một hành động kỳ cục khiến cho người ta không thể nào mà hiểu được. Hay là Tây môn Vọng có dụng tâm muốn tạo thành cục diện «dĩ độc công độc» chăng ?

Chu Sưởng đứng trầm ngâm một hồi lâu không nói gì.

Tống Bá Lương nói tiếp :

— Lão già áo gấm xuất thủ thập phần ác hại đối thủ không còn có cơ hội phản kích chút nào.

Chu Sưởng chợt nghĩ tới một việc gì liền quay lại nhìn Tống bá Lương và hỏi :

— Bá Lương huynh giúp hộ việc này được chăng ?

Tống bá Lương tiếp lời :

— Xin tướng quân cứ phân phó !

Chu Sưởng cười đáp :

— Lão già mặc cẩm bào lúc nãy, chính là «Võ lâm sinh phật Tây môn Vọng» một nhân vật có tiếng hào hiệp trong võ lâm trung nguyên từ trước, lão có thu lưu hai mẹ con Trương huệ phương, tại phía nam thành Quảng An,..

Không đợi Chu Sưởng nói hết, Tống bá Lương đã hiểu ý và ngắt lời hỏi :

— Tướng quân định sai ti chức đến đấy điều tra trước ư ?

Chu Sưởng gật đầu nói :

— Đúng rồi, Song phải nên thận trọng đừng có để lộ hình tích mà lỡ việc mất, trong mười ngày tôi sẽ đến.

Tống Bá Lương tiếp lời :

— Xin tuân lệnh :

Chu Sưởng nói tiếp :

— Bá Lương huynh vì muốn cho khỏi lộ hình tích, sau đây đừng ta xưng hô nhau xin theo lối xưng hô thông thường của bách giang hồ cho những người chung quanh khỏi lưu ý...

Tống Bá Lương gật đầu tiếp lời :

— Xin lĩnh ý !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Bá Lương huynh định bao giờ khởi hành ?

Tống Bá Lương đáp :

— Tiểu khả định quay về thành tự châu trước, để liên lạc với ba bạn đồng hành, rồi sẽ đi Quảng an sau, chẳng hay có điều gì trở ngại không ?

Chu Sưởng tiếp lời :

— Cũng được, không sao !

Tống Bá Lương lại hỏi :

— Tướng quân, từ giờ mà đi, chúng ta xưng hô nhau như nào cho tiện đây ?

Chu Sưởng cười đáp :

— Điều đó rất đơn giản, tôi gọi bằng huynh, bằng gọi tôi là lão đệ được rồi.

http://tieulun.hopto.org

Tống bá Lương tiếp lời :

— Xin vâng !

Chu Sưởng lại hỏi :

— Bá Lương huynh, chúng ta còn gì cần thảo luận nữa không ?

Tống bá Lương sực nhớ ra một việc gì, kêu «A» một tiếng rồi nói :

— Có những ám hiệu liên lạc, chúng ta phải cùng nhau ghi nhớ cho kỹ, để mỗi khi cần đến, dùng làm liên lạc cho tiện...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Hay lắm, đưa đây xem !

Tống bá Lương buột miệng nói :

— Tưởng quân...

Tống Bá Lương vừa nói hai tiếng «Tưởng quân» Chu Sưởng vội xua tay ngắt lời :

— Đừng, đừng, phải gọi khác đi chứ !

Tống Bá Lương kêu «A» một tiếng và nói :

— Lão đệ, những ám hiệu ngu huynh đã viết sẵn rồi, lão đệ xem xong nhớ cho kỹ, rồi hủy đi.

Nói xong Tống bá Lương liền thò tay vào bọc lấy ra một cuộn giấy, hai tay cầm đưa cho Chu Sưởng, rồi lại nói tiếp :

— Tiểu huynh xin cáo biệt lên đường ngay bây giờ.

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Xin tùy tiện !

Tống bá Lương phóng bộ đi như gió, thoáng mắt đã biến dạng không còn nhìn thấy gì nữa.

Chu Sưởng cũng rời bước đi theo cùng một hướng. Song chàng đi thủng thẳng chỉ nhanh hơn những người thường một chút, vừa đi vừa mở cuộn giấy ra vem, và in sâu vào trí những ám hiệu liên lạc đó.

Đi đến Tự châu thì mới gần giờ ngọ, bao nhiêu ám hiệu chàng đã thuộc lòng, liền xé vụn giấy vứt đi Chu Sưởng chọn

một tửu điếm khuất nẻo và vắng vẻ ở bên ngoài thành, vào ăn uống, tùy tiện lưu ám hiệu ở bên ngoài cửa.

Sau khi gọi đủ các món ăn, bảo tiểu nhị lui ra, ngồi quay mặt trở vào, rồi bỏ khăn bịt mặt ra, lẳng lặng ngồi ăn, mà bàn chàng ngồi đặt xéo vào góc nhà, nên không lo có ai nhìn rõ được được bộ mặt thật.

Còn về tửu điếm đối thực khách, thì họ tiếp đủ mọi hạng, có những người hình mạo cổ quái đến mấy, họ cũng chẳng lấy làm lạ.

Chu Sưởng yên trí ngồi ăn uống. Bỗng nhiên nghe có tiếng vỗ bàn kiêu «Binh» một cái, tiếp đến tiếng người nói oang oang.

— Đói chết đi rồi, tiểu nhị, mau mau lấy cho đại gia một cân thịt lớn, một bình rượu !..

Tiểu nhị vâng dạ liên thanh, và vội vàng bày món ăn rót rượu, quýnh cả lên, xem chừng có vẻ, sợ sệt, thở không dám thở mạnh.

Tuy không nhìn ra, nhưng Chu Sưởng đoán chắc người khách mới lại đây, không phải ác nhân mà rất có thể là người quen...

Người khách lạ vừa uống rượu vừa cất giọng oang oang hát :

Trương dực Đức quát vang ba tiếng,
Trường bản Kiều giảm đổ một bên.
Võ nhị lang đêm vắng một mình,
Cánh dương cường giết luôn mảnh hổ.

Chu Sưởng nghe bài hát không nhịp điệu không niêm vận, liền nhớ ra ám hiệu, và nhận ra ngay người này là Vương Kiện một trong bốn tay cao thủ, chắc là Vương Kiện đã nhận thấy ám hiệu ngoài cửa, biết là chàng ở trong tiệm này, nên mới vào tiệm, không hiểu Vương Kiện có kiếm được tin tức gì chưa ?

Chợt thấy Vương Kiện dằng hắng hai tiếng rồi ngồi yên

http://tieulun.hopto.org

không nói gì nữa.

Một viên giấy rơi nhẹ trên bàn trước mặt Chu Sưởng chàng liền nhặt lấy mở ra xem, thấy có hai dòng chữ :

— «Một ngôi nhà lớn, ngoài cửa đông cách ba dặm ».

— Đã điều tra chính xác, đàn chủ chính là «Kiếm ma».

Chu Sưởng xem xong xé vụn mảnh giấy, buộc khăn che mặt vào, gọi tiểu nhị trả tiền, đứng dậy ra đi, chỉ thấy Vương Kiện cải dạng làm anh chàng thôn dã, đương ngồi vắt tréo chân ăn uống, hai người cùng đưa mắt hiểu ngầm nhau. Chu Sưởng rời chân ra khỏi tiệm.

Chu Sưởng quanh thành tới cửa đông, đi chừng được ba dặm quả nhiên thấy một tòa nhà rất lớn, tọa lạc trong khu rừng hoang ra tựa chân núi, bốn chùng quanh là ruộng bỏ hoang không có cây cấy, cỏ mọc um tùm. Ngoài khu rừng thưa có đắp tường bao quanh bằng đất. Hai cánh cửa gỗ vẫn mở nhưng không thấy ai đi lại.

Đứng ngắm nhìn một lát, Chu Sưởng tiến thẳng vào cửa. Một lão già áo vàng, từ trong bước ra, với một giọng lạnh lùng lão nói :

— Bạn đã công nhiên tìm đến cửa nhỉ !

Thoạt mới đến gần cửa, Chu Sưởng không thấy có ai canh gác, chàng ngạc nhiên không hiểu sao chúng lại bỏ sơ khoáng thế, vào đến trong cửa chàng mới biết là chúng đã phòng bị sẵn rồi, nên mới bỏ không cần canh gác bên ngoài.

Chu Sưởng đằng hắng một tiếng rồi nói :

— Tại hạ muốn gặp phân đàn chủ !

Lão già áo vàng hỏi lại :

— Bạn... cần diện kiến phân đàn chủ hả ?

Chu Sưởng đáp :

— Chính thế !

Lão già áo vàng lại hỏi :

— Có việc gì ?

Chu Sưởng thủng thẳng đáp :

— Tỉ kiếm !

— Lão già áo vàng hỏi lại :

— Thế nào ! Tỉ kiếm hả ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Chính thế !

Lão già áo vàng nói tiếp :

— Bạn tìm đúng chỗ rồi, đi theo lão phu !

Chu Sưởng cất bước đi theo lão già áo vàng.

Vừa bước chân vào khỏi cửa, Chu Sưởng đã nhìn thấy rất nhiều võ sỹ áo vàng, cầm kiếm giới bị, cách ba bước lại có một tên, thực là nghiêm mật.

Đi thuận theo con đường lớn hai bên bóng cây che rợp, đi ước chừng trăm bước, thấy phía trước có khoảng đất trống rộng chừng nửa mẫu, đằng trước quảng đường có một tòa nhà lớn chạm trổ sơn vẽ rất huy hoàng, ở phía sau, thấy phòng xá xan xát, xem ra có tới gần trăm căn.

Tòa lâu đài này xem chừng đã lâu đời lắm rồi. Đương nhiên không phải là «Thông Thiên giáo» mới xây cất, tất thị là chúng đã dùng uy lực mà xâm chiếm của người khác.

Trong lúc lão già áo vàng đi trước dẫn lộ, Chu Sưởng thấy lão đi qua tới đâu, những vệ sỹ đứng gát đều phải bồng kiếm chào, chứng tỏ địa vị lão già này cũng khá cao, ít ra cũng phải là chức đường chủ.

Lão già áo vàng dẫn Chu Sưởng vừa tới giữa quảng trường, lão quay lại nói :

— Xin hãy ở đây đợi một chút.

Nói xong lão đi thẳng vào trong tòa nhà lớn.

Chu Sưởng đứng đợi một mình ở giữa quảng trường, vẳng nghe ở phía bên có tiếng cười :

— Khặc Khặc Khặc Khặc...

Xen lẫn với tiếng kêu :

— Ối ! Ối !

Nghe rất chối tai, Chu Sưởng nhìn theo về chỗ phát ra

http://tieulun.hopto.org

tiếng cười tiếng kêu đó, bất giác chàng nổi xung sát khí khí đằng đằng bốc lên tưởng chừng như phát điên ngay. Chỉ thấy ở mé quảng trường phía góc dằng xa đương diễn một màn bi kịch tàn khốc không tả xiết.

Một thiếu niên phục sức thư sinh ngồi ở trên ghế, phía trước mặt gã, có một hàng cọc mười mấy chiếc, mỗi chiếc cọc trói một người, cả già lẫn trẻ, người nào cũng thân hình tiều tụy, đầu bù, mặt nhọ, áo quần vá chằng chịt, thoáng nhìn cũng biết ngay là người trong cái bang. Trước hàng cọc có một bảy võ sỹ áo vàng, đứng xếp hàng, tay cầm trường kiếm.

Trong đám người bị trói ở hàng cọc đã 4 người bị rơi đầu rồi, máu chảy lênh láng trên mặt đất mà trên cổ máu vẫn còn phun ra hoài.

Những tiếng cười ám thanh ghê rợn là do tự miệng gã thư sinh phát ra.

Lại thấy thư sinh thiếu niên đơ một tay lên quát hỏi :

— Có chịu hay không ?

Một ông già trong đám bị trói gầm lên đáp :

— Không thể được, đệ tử cái bang, tha thiết chứ không bao giờ chịu khuất.

Gã Thư sinh thiếu niên cười khênh khệch, và đơ ba ngón tay lên ra hiệu.

Ba tia kiếm quáng sáng loé một lượt, đồng thời với những tiếng kêu thê thảm, đệ tử cái bang lại bị 3 cái đầu nữa rơi xuống đất, máu từ cổ họng phọt lên cao tới năm thước.

— Ngừng tay !

Chu Sưởng quát một tiếng như sấm ran khiến cho toàn trường đều kinh động.

Chàng vừa quát vừa phóng bước, tiến thẳng đến chỗ hành hình một cách ngang nhiên..

— Đứng lại !

Tiếp theo với tiếng quát, bốn tên võ sỹ cảnh vệ cầm kiếm vọt vào trong trường.

Chu Sưởng coi như không nghe tiếng vẫn cao đầu phưỡn ngực, đi ngang nhiên như cũ.

Bốn kiếm thủ xông lại trước mặt, Chu Sưởng đưa luồng nhãn quang liếc qua bốn võ sỹ một lượt, ánh mắt phảng phất như là lưỡi kiếm, hàm có một uy lực kinh người. Bốn võ sỹ bất giác tự nhiên ngừng chân lại.

Gã thư sinh thiếu niên vẫn ngồi nguyên trên ghế, quay đầu lại quát hỏi :

— Việc gì thế hả ?

Xem chừng như gã ta vẫn chưa biết là có một vị kiếm khách bất tốc này đã lai lâm.

Chu Sưởng phóng hai bước tới nơi, đứng đối diện với gã thư sinh, hai luồng nhãn quang kinh người, rọi qua hai lỗ thủng của chiếc khăn che mặt, nhằm chiếu vào mặt đối phương.

Bây giờ Chu Sưởng mới nhìn rõ gã thư sinh này khoảng trên dưới hai mươi tuổi, nét mặt dầy vẻ hung dữ.

Gã thư sinh đứng phắt lên và lạnh lùng hỏi :

— Mi là ai ?

Mười tên võ sĩ chấp hành việc giết người đều vây tròn lại, với những ánh kiếm lạnh căm căm khiến người ta phát run. Song đối với Chu Sưởng thì chỉ như là một bầy gà đất chó sành trò chơi của trẻ nít thôi.

Chu Sưởng hỏi lại :

— Mi là ai ?

Gã thư sinh đáp :

— «Thị huyết thư sinh Khương Kỳ » nghĩa tử của Phán đàn chủ...

Vừa nói đến đấy, hình như gã ta sực nhớ ra điều gì, ánh mắt thoáng hiện một vẻ kinh nghi, nhìn Chu Sưởng rồi nói tiếp :

— Có phải mi...là. là...

« Thị huyết thư sinh Khương Kỳ » chưa nói hết câu Chu Sưởng đã ngắt lời, nhấn mạnh từng chữ với một giọng lạnh như băng tuyết :

http://tieulun.hopto.org

— Đoạn — Kiếm — Tàn — Nhân !

« Thị huyết thư sinh » biến hẳn sắc mặt, văng người lùi lại, dụng mạnh vào chiếc ghế bay đi xa hơn một trượng.

Mấy võ sỹ vây quanh tên nào cũng tái mặt không còn giọt máu, văng người lùi ra tám thước.

Thị kiếm thư sinh dõng giọng khiêm tốn hỏi :

— Các hạ là «Đoạn kiếm tàn nhân» hả ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Chính thị !

Thị huyết thư sinh hỏi tiếp :

— Các hạ đến bản dàn có chuyện gì ?

Chu Sưởng lạnh lùng đáp :

— Đọ kiếm !

Thoạt nghe đối phương nói «Thị huyết thư sinh» hơi có vẻ sợ, nhưng gã liền lấy lại bình tĩnh cười khểnh khệch và nói :

— Đoạn kiếm tàn nhân, mi chán đời rồi ư ?

Chu Sưởng nhìn về phía những đệ tử Cái bang trói trên cọc và lạnh lùng hỏi :

— Bọn bay lấy sự giết người làm thích thú hả ?

Thị huyết thư sinh tiếp lời :

— Việc đó không can dự đến Các hạ !

Chu Sưởng nói tiếp :

— Thả họ ra...

— Khặc, khặc, khặc, khặc !

« Thị huyết thư sinh cười sằng sặc một hồi rồi lại hỏi :

— Các hạ bằng vào đâu ?

Chu Sưởng nhún vai một cái, đáp :

— Đoạn kiếm !

Thị huyết thư sinh nói tiếp :

— Được lắm, các hạ hôm nay dụng phải ông tổ dùng kiếm rồi, dù có chết cũng không đến nỗi phải ân hận.:.

Chu Sưởng ngắt lời :

— Thả người mau !

Thị huyết thư sinh đáp :

— Không được !

Chu Sưởng xoay gót bước tới trước hàng cọc, tuy rằng chàng đi bước cao bước thấp, song coi vẻ rất thái nhiên tự nhược..

Hơn mười cây trường kiếm múa tít nhằm chĩa quanh người chàng. Những tiếng gió phát ra nghe như tiếng xé lụa.

Bọn võ sỹ này đều thuộc vào hạng nhất lưu kiếm thủ, lại những mười tay kiếm kết liên với nhau. Khí thế mãnh liệt biết chừng nào !

Chu Sưởng khoẳng hai tay một vòng rồi đẩy ra phát chưởng, kình lực phát ra chuyển núi rung đồi, ầm ầm cuộn tới, ầm vang dậy trời, nghe choáng tai như muốn điếc.

Tiếp thấy tiếng la hoảng tiếng kêu rên đồng thời nổi lên bóng người bay bạt ra tứ phía, trong số võ sỹ có ba tên bị sức ép bay tung lên cao bắn xa đi ngoài ba trượng, lăn thở tại chỗ.

Thị huyết thư sinh Khương kỳ, sắc mặt tím như gan lợn trong mặt sát cơ phù hiện, tuốt phắt trường kiếm ở bên hông ra, tiến sát lại gần và quát :

— Đoạn kiếm tàn nhân, mi dám giết người ở trong bản dàn mi cả gan thực nhỉ !..

Với giọng nói khinh miệt Chu Sưởng tiếp lời :

— Đấy có đáng kể gì !

Thị huyết thư sinh quát hỏi :

— Tự mi muốn tìm đến chỗ chết, hay là vì Cái bang mà liều mạng ?

Chu Sưởng lấp lửng đáp :

— Cả hai đều có thể !

Thị huyết thư sinh Khương kỳ khí tức đưa lên cổ quát lớn :

— Nếu để cho mi sống mà ra khỏi bản dàn, «Thông thiên

http://tieulun.hopto.org

giáo» từ nay sẽ xóa tên trong võ lâm.

Chu Sưởng thũng thẳng nói :

— Cũng có thể !

Thị huyết thư sinh, giận như điên, quát :

— Mi sẽ phải chết một cách rất khổ sở, chết dần từng tấc một !

Chu Sưởng vẫn một giọng trêu gan chọc tức đối phương, chàng nhún vai cười khẩy tiếp lời :

— Nói câu đó hãy còn quá sớm, đồng thời, mi cũng không xứng nói câu đó !

Thị huyết thư sinh tức xám mặt đứng lặng thinh một lúc lâu không nói.

Chu Sưởng lại nói tiếp :

— Hiện giờ ta hãy nói chuyện này trước đã, đệ tử Cái bang tội gì mà bị giết chết một cách thảm thê như thế ?

Thị huyết thư sinh nói :

— Cái đó rất đơn giản, Cái bang phải rút lui ra khỏi địa điểm bản đàn. Còn nếu không, thì sẽ chết hết.

Chu Sưởng cười lạt hỏi :

— Có làm được không ?

Thị huyết thư sinh chau mày đáp :

— Đương nhiên !

Chu Sưởng nói tiếp :

— Hiện giờ ta chưa muốn giết mi vội...

Chu Sưởng vừa mới nói đến đấy bỗng nhiên nghe có tiếng hô :

— Đàn chủ giá lâm !

Toàn thể võ sỹ đều lui ra ngoài hai trượng, và nhất tề khom lưng cúi đầu, ngay cả mấy tên bị thương cũng ngọm ngọp bò lui ra ngoài.

Chu Sưởng quay ra nhìn, thấy một lão già mặc hoàng bào, vóc người cao lớn, và có mấy chục người hộ vệ, tự mé bên từ từ đi tới.

Khi tiến tới còn cách chừng năm trượng, những người tùy tùng ngừng lại, rồi dàn hàng đứng theo hình bán nguyệt, còn lão già mặc hoàng bào một mình đi thẳng vào giữa.

«Thị huyết thư sinh Khương Kỳ» cúi đầu chào và nói :

— Nghĩa phụ, người này đến đây đòi đọ kiếm !

Y vừa nói vừa đưa tay chỉ Chu Sưởng.

Lão già mặc hoàng bào xua tay nói :

— Ta biết rồi !

Nói xong đưa mắt nhìn Chu Sưởng.

Bốn mắt dụng nhau, Chu Sưởng cũng cảm thấy hơi rùng mình, cứ theo nhãn thần, cũng nhận thấy công lực đối phương cũng tương đương khá thâm hậu.

Lão già mặc hoàng bào trầm giọng hỏi :

— Mi là «Đoạn kiếm tàn nhân» hả ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Chính thị !

Chu Sưởng hỏi lại :

— Chắc các hạ là Phân đàn chủ «Kiếm Ma» đấy nhỉ ?

Lão già mặc hoàng bào chưa có phản ứng gì, thì đã thấy «Thị huyết thư sinh» nổi giận quát :

— Mi lớn mật nhỉ ? Mi dám gọi rõ danh hiệu đó hả ?..

«Kiếm Ma» là một trong «Thập bát thiên ma» hiện giờ là một đàn chủ trong «Thông thiên giáo» tất cả các đệ tử trong phân đàn đều coi như là thần thánh, bây giờ thấy Chu Sưởng công nhiên kêu hẳn tên hiệu «Kiếm Ma» Khương Kỳ cho thế là cả một sự hỗn xược và ngược ngạo không coi bọn chúng ra gì cả !

Chu Sưởng vẫn phớt tỉnh như không nghe tiếng, chàng vẫn nhìn chằm chập Lão già mặc hoàng bào.

Lão già mặc hoàng bào đột nhiên cười ha hả một hồi rồi quay sang hỏi Chu Sưởng :

— Mi...muốn tìm bản tòa để đọ kiếm hả ?

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Chính thế !

Kiếm ma lại hỏi :

— Làm sao mi biết tên hiệu bản tòa ?

Chu Sưởng cười lạt nói :

— Đã hành tẩu giang hồ, tất nhiên tai mắt phải linh mẫu, chứ có gì là lạ !

«Kiếm Ma» hỏi tiếp :

— Có mục đích gì ?

Muốn chọc tức kiếm ma, Chu Sưởng làm ra vẻ khí khái hơn đời chàng vừa nhún vai vừa nói :

— Tiểu khả từ khi xuất đạo đến giờ, chưa có gặp được đối thủ nào có thể tiếp tại hạ được một kiếm, nghe phong thanh «Thập bát thiên ma» người nào võ công cũng cao cường. Bởi vậy nên tại hạ định nhất nhất tới bái phường.

Nghe đối phương nói quá ư ngông cuồng. Kiếm Ma mắt hiện hung quang nhìn Chu Sưởng một lúc lâu rồi trầm giọng hỏi :

— Mi muốn đấu với cả «Thập bát thiên ma» hả ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Chính thế !

Kiếm ma nói tiếp :

— Đáng tiếc thay cho mi !

Chu Sưởng hỏi :

— Nghĩa là làm sao ?

— Kiếm ma đáp :

— Không có cơ hội !

Chu Sưởng lại hỏi :

— Vì sao ?

Kiếm ma cười sằng sặc một hồi rồi giằng tiếng đáp :

— Vì rằng hôm nay mi sẽ nhất định phải bỏ mạng tại đây rồi ! làm gì còn có cơ hội nữa !

Chu Sưởng cười ha hả một hồi rồi nói tiếp :

— Các hạ đại ngôn không biết xấu hổ, chỉ e lời nói không đi đôi với việc làm được thôi...

Thị huyết thư sinh Khương Kỳ đứng ở bên nghe Chu Sưởng nói tức sôi máu, tiến lên một bước và nói :

— Giết gà không cần phải dùng dao giết trâu ! Nghĩa phụ để con thanh toán cho nó.

Kiếm ma xua tay và nói :

— Mi không phải là đấu thủ của nó.

Thị huyết thư sinh hậm hực tiếp lời.

— Nghĩa phụ đã nói là, bản lĩnh của con có thể đối phó được với bất cứ một tay kiếm thủ nào ở trung nguyên cơ mà, đâu con có sợ nó !

Kiếm ma nói tiếp :

— Song mi không thể đối phó với người này được !

Thị huyết thư sinh hỏi lại :

— Vì sao ?

Kiếm ma đáp :

— Công lực mi chưa bằng nó !

Thị huyết thư sinh nói tiếp :

— Song về kiếm thuật thì vị tất...

« Thị huyết thư sinh » chưa nói hết, «Kiếm ma» đã vội ngắt lời giảng giải :

— Phàm sự không nên hấp tấp, phải nên tri bỉ tri kỷ, tốt hơn hết mi đừng có thử vội.

« Thị huyết thư sinh » chau mày hỏi :

— Nghĩa phụ ! Kiếm pháp của y cao minh lắm ư ?

Kiếm ma gật đầu đáp :

— Ít có địch thủ !

Động lòng tự ái «Thị huyết thư sinh» nói tiếp :

— Kỳ nhi rất mong được tiếp những tay kiếm thủ cao minh.

Chu Sưởng lạnh lùng tiếp lời :

— Mi nên suy nghĩ cho kỹ, kẻo lại hối không kịp !

«Thị huyết thư sinh» chau mày hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Tại sao ?

Chu Sưởng cười lạt đáp :

— Vì đoạn kiếm của tại hạ mỗi khi tuốt ra khỏi bao, là đính máu rồi.

Thị huyết thư sinh khẽ vung kiếm một cái ánh kiếm bắn xa tới năm thước y cười ngạo nghễ nói :

— Kiếm của bản thiếu tòa cũng thế, chưa thấy máu là chưa có thu kiếm.

Chu Sưởng cười ha hả nói tiếp :

— Có chết đừng oán nhé !

«Thị huyết thư sinh» nhún vai tiếp lời :

— Chưa biết hươu chết về tay ai ?

«Kiếm ma» từ từ lui lại ba bước rồi nói :

— Kỳ nhi ! mi muốn thử thì thử, song chỉ hạn ba chiêu thôi !

«Thị huyết thư sinh» tiếp lời :

— Xinh lĩnh ý !

Nói xong, lại quay sang bảo Chu Sưởng :

— Bản thiếu tòa chỉ trong ba chiêu là đã lưu huyết rồi !

Chu Sưởng thấy «Thị huyết thư sinh» cũng là hạng sài lang không có mảy may nhân tính, trong lòng muốn giết chết để trừ hậu hoạn cho võ lâm. Và đồng thời cũng để khích cho bọn «Thập bát thiên ma» phải tự động xuất đầu lộ diện, mà mình khỏi phải mất thì giờ tìm kiếm, bởi vậy nên nhất định phải hạ độc thủ mới xong.

Đã định sẵn chủ ý Chu Sưởng cười lạt nói tiếp :

— Tại hạ hứa lại chỉ phát một chiêu !

«Thị huyết thư sinh» nét mặt hầm hầm, nói :

— Bản thiếu tòa đã quen lệ, mau đối phương mà chưa chảy hết thì chưa có thôi.

Chu Sưởng cười lạt bỏi !

— Thế hả ?

Thị huyết thư sinh đáp :

— Đương nhiên !

Chu Sưởng gật gật mấy cái nói tiếp :

— Hay lắm ! ra tay !

Thị huyết thư sinh thấy đối phương hai tay bỏ xuôi đứng nhìn, coi như không có chuyện gì, y ngạc nhiên quát :

— Tuốt kiếm !

Chu Sưởng cười khẩy nói :

— Đối với mi thì bất tất !

Câu nói cuồng ngạo dưới mắt không coi ai ra gì, khiến cho «Thị huyết thư sinh» tâm hỏa bốc lên mờ cả thất khiếu, tay cầm kiếm run lên bần bật.

Những tay kiếm thủ thượng thặng trước khi giao thủ, cần nhất phải chuyên tâm nhất trí, cũng như phép thiền định của nhà phật, nhất thiết ngoại giới đều coi là không, cần sao tâm định thần nhàn vô vật vô ngã, thì rồi mới có thể kiếm với thân hợp nhất đồng chí tự như được. Chứ nếu vì câu nói khẩu nói khích mà nổi giận, rồi can hỏa bốc lên, mà tâm động khí thu, như thế thì chưa cần giao chiến đã thấy nhược điểm rồi.

37 VANG DANH NHẤT KIẾM

Thấy «Thị huyết thư sinh Khương ký» phẫn nộ. Kiếm ma liền đằng hắng một tiếng và nói :

— Kỳ nhi nên nhớ Động khí là một điều tối kỵ của kiếm đạo !

Nghe Nghĩa phu nhắc «Thị huyết thư sinh đương nóng mặt bừng bừng bỗng như nước lạnh giội vào đầu, tức thời bình tâm tĩnh khí, trường kiếm trong tay nghiêng nghiêng dơ lên giữ vững tư thế. Song hung quang từ trong mắt vẫn bắn ra mỗi lúc mỗi dượm nồng thêm.

Hai mắt Chu Sưởng bắn ra hai tia sáng xanh nhìn chằm chặp đối phương không chớp.

Khắp quanh đấu trường đều lặng lẽ không một tiếng động.

http://tieulun.hopto.org

Tất cả mọi con mắt đều đổ giồn vào đấu trường, tâm huyền căng hết sức thẳng.

«Thông thiên giáo» tuy là quật khởi chưa có bao lâu. Song khi thế vọt lên rất mau, có phần vượt cả «Hắc bảo» và có cơ thay Hắc bảo cầm vận mạng võ lâm, thế mà lại có người dám công nhiên tìm đến nơi khiêu chiến, thì người đó phải là một nhân vật có bản lĩnh siêu nhân, nếu người đó không phải là điên.

Bỗng nhiên nghe có tiếng kêu thét lên :

— A !

Tiếng kêu bất thần tất cả các võ sỹ có mặt tại đấu trường tâm thần đều kinh hoảng «Thị huyết thư sinh đã dùng toàn lực, chĩa trường kiếm nhằm đâm thẳng vào Chu Sưởng với một thế mạnh như sấm rền chớp lòe, chẳng những khí thế mãnh liệt, mà chiêu thức lại vô cùng kỳ diệu, ai cũng lắc đầu tặc lưỡi.

Đồng thời một đạo kiếm khí khác thoáng lóe một cái, rồi im lìm luôn không thấy gì nữa.

— Ối ! tiếng kêu thê thảm vừa phát ra nửa vời bỗng thấy im bặt, người ta dự kỳ cuộc đấu sẽ tiếp diễn long trời chuyển đất, bỗng nhiên kết thúc không ngờ.

Nửa thanh kiếm gẫy trong tay Chu Sưởng chưa có hạ xuống không có ai nhìn thấy chàng tuốt kiếm ra lúc nào và xuất chiêu làm sao, vì động tác quá nhanh, thiên nhãn ta không thể nào nhìn kịp.

Trường kiếm của «Thị huyết thư sinh» xung kích bằng thế đâm thẳng, mũi kiếm chỉ còn cách lồng ngực Chu Sưởng gần một ngón tay, mọi người nhìn thấy đều hồi hộp nín thở.

Sự tình hiến chuyển quá đột ngột, phần thắng bại không kịp nhìn rõ. Tiếng kêu thê thảm nửa chừng đó phát ra từ miệng người nào ? mà làm sao lại im bặt ngay ?

Chỉ nghe «Bịch» một tiếng «thị huyết thư sinh» đã té nằm ngửa xuống đất, đầu lăn đi rất xa, cổ họng còn phun máu như suối chảy.

— Á ! Á !...

Những tiếng la hoảng vang một góc trời.

Chu Sưởng từ từ thu kiếm cho vào bao.

«Kiếm ma» sắc mặt tái ngắt, quát gọi :

— Lấy kiếm !

Một tên võ sỹ áo vàng, hai tay cầm một trường kiếm luồn cả bao, chạy vội tới trước mặt quỳ xuống hai tay đưa kiếm lên ngang đỉnh đầu và vừa thở vừa nói :

— Cung hầu Đường chủ, kiếm đây !

Kiếm ma đưa tay nhận lấy kiếm.

Tên võ sỹ vẫn chưa dám đứng lên.

«Kiếm ma» quát.

— Lui về chỗ !

Tên võ sỹ dùng dằng từ từ lui về chỗ.

Kiếm ma cũng đã nghe biết «Đoạn kiếm tàn nhân» là một tay kiếm thủ kiệt xuất, nên đã định không cho nghĩa tử đấu từ trước, Song vì «Thị huyết thư sinh» cố nằn nì đòi xin đấu, và «kiếm ma» cũng đã thận trọng chỉ hạn cho đấu có ba chiêu. Vì hắn tự tin ở kiếm thuật của Nghĩa tử cũng vào hạng nhất lưu, dù chưa chắc thắng được đối phương, nhưng ít ra cũng đủ sức chống đỡ được ba chiêu. Song không ngờ sự tình đã biến diễn ngoài ý liệu, hai bên vừa giao thủ chưa được một chiêu, mà « Thị huyết thư sinh đã thảm bại chết một cách bất ngờ. Khiến cho «kiếm ma» vô cùng phẫn hận.

«Kiếm ma» vừa tuốt kiếm ra, thấy ánh kiếm rọi ra xanh biếc trông rợn cả người, thoáng nhìn cũng đủ biết là một bảo kiếm kỳ lạ.

Kiếm ma rời bước tiến vào đấu trường đứng đối diện cách Chu Sưởng ba bước, cất tiếng hỏi :

— Tiểu tử ! mục đích của mi có phải chân thực và thuần túy là vì tỉ kiếm không ?

Chu Sưởng lạnh lùng đáp :

— Đúng thế, tại hạ đã từng lập thệ là «Đoạn kiếm tàn

http://tieulun.hopto.org

nhân» mà còn tồn tại, sẽ không để cho một tay kiếm thủ nào xưng hùng bằng kiếm thuật.

Kiếm ma nói tiếp :

— Mi cuồng vọng tương đương có thể...

Kiếm ma chưa nói hết câu Chu Sưởng đã ngắt lời :

— Tại hạ không muốn biện luận.

Kiếm Ma trầm nét mặt quát :

— Từ ngày nay trở đi, trong chốn giang hồ sẽ không còn cái người «Đoạn kiếm tàn nhân» nữa.

Chu Sưởng cười lạt tiếp lời :

— Các hạ đừng tự tin thái quá. Cũng có thể kể từ nay mà đi trong chốn giang hồ sẽ không còn cái tên «Kiếm Ma» nữa.

Kiếm ma hỏi :

— Phép tỉ đấu thế nào ?

Chu Sưởng đáp :

— Một chiêu !

Kiếm ma lắc đầu nói tiếp :

— Không được !

Chu Sưởng hỏi lại.

— Tại sao ?

Kiếm ma cười sằng sặc đáp :

— Bản tòa thấy máu mới thôi !

Chu Sưởng thủng thẳng nói :

— Song tại hạ vẫn chỉ có một chiêu, mà các hạ muốn thấy máu mới thôi vẫn được, song chưa biết là máu bên nào.

Kiếm Ma mặt xám lại nghiến răng nói :

— Bản tòa bình sinh lần thứ nhất mới gặp mi một con người cuồng ngạo không biết sống chết là gì.

Chu Sưởng cười lạt nói tiếp :

— Tại hạ thì tuy mới xuất đạo. Song đã gặp rất nhiều kẻ chấp nê, chết đến chết trước mắt vẫn chưa biết.

Kiếm Ma «hừ» một tiếng nói tiếp :

— Từ nay mi sẽ không còn gặp nữa !

Chu Sưởng tiếp lời :

— Đâu đã hết ?

Kiếm Ma trầm giọng nói :

— Hôm nay mi nhất định là phải chết rồi, khỏi còn gặp ai ! Nghe Kiếm ma nói khích, Chu Sưởng vẫn lạnh lùng, bình tĩnh, tựa hồ như ở bất cứ dưới tình huống nào đều không thể làm cho chàng động khí được, đấy là tối ưu điểm trong kiếm thuật, và phải là người có nhiều tu dưỡng mới được. Chỉ thấy chàng bình thản nói :

— Sự thực sẽ trả lời !

Kiếm ma hỏi :

— Bắt đầu nhé !

Chu Sưởng nói :

— Hãy thong thả tại hạ còn có điều kiện !

Kiếm Ma hỏi :

— Làm sao ? Mi... còn có điều kiện nữa ư ?

Chu Sưởng gật đầu nói tiếp :

— Đúng ! điều kiện rất đơn giản, đã có «Đoạn kiếm Tàn Nhân » thì không thể có «Kiếm ma» nữa. Trong chúng ta chỉ có thể có một người lưu lại ở giang hồ...

Kiếm ma hỏi tiếp :

— Còn gì nữa không ?

Chu Sưởng gật đầu nói :

— Còn !...

Kiếm ma ngắt lời hỏi tiếp :

— Còn gì nữa ?

Chu Sưởng cười lạt thủng thẳng tiếp lời :

— Bên nào lại, phải tự phế, võ công vĩnh viễn lui ra khỏi chốn giang hồ.

Kiếm ma nét mặt âm thầm nói tiếp :

— Nhưng bản tòa lại cần cho mi mất mạng cơ !

Giọng nói của Kiếm ma hàm chứa đầy sát cơ, khiến cho người ta không lạnh mà run.

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng bình thản đáp :

— Cứ việc tùy tiện, nhưng nếu các hạ không dám tiếp nhận điều kiện, thì bất tất phải xuất thủ.

Kiếm ma quát :

— Đứng nói dài dòng, chuẩn bị nộp mạng !

Chu Sưởng tuốt kiếm dơ lên.

Kiếm ma khởi một tư thế rất là quỷ dị, mũi kiếm luôn luôn thòn thòn, kiếm khí vô hình tỏa ra man mác quanh vòng một trượng. Hiển nhiên là y đã vận công dồn khí tới cực độ chủ ý đánh một kiếm có thể hạ đối phương ngay.

Sát cơ man tỏa dầy không gian, tình hình khẩn trương cực độ, không khí ngột ngạt hầu như nghẹt thở.

Toàn thể võ sỹ có mặt quanh đấu trường, đều tròn xoe hai mắt nhìn hai bên kình địch.

Hai bên kiếm pháp đều độc đáo, chiêu thức diệu kỳ, tư thế nghiêm ổn, không có một mảy may sơ hở, mà có thể đối phương đột kích được.

Một khắc !

Hai khắc !

Ba khắc !

Thời gian khẳng khổ hồi hộp chậm chạp trôi qua, những võ sỹ đứng bàng quan, người nào cũng mướt mồ hôi trán, mà không ai có thể dự đoán được hậu quả trận tỉ đấu này sẽ ra sao ? và biến diễn còn khốc liệt đến hạn độ nào ? tâm não họ luôn luôn đặt thành vấn đề, và đợi chờ giải đáp :

Ánh mắt của Chu Sưởng ngưng tụ tựa hồ như có thể thành hình, khiến cho người ta phải hồi hộp, trái tim nhảy thon thót.

Dần dà những thớ thịt trên mặt Kiếm ma thấy luôn luôn co dãn. Đột nhiên nghe có tiếng quát vang :

— Ha !

Tiếp theo là những tiếng kim khí và chạm nhau kêu xoang xoảng. Rồi nhất thiết im lặng hẳn.

Đoạn kiếm trong tay Chu Sưởng lại phục hồi nguyên thế

xuất kích, và vẫn đứng nguyên vị trí cũ.

Trường kiếm trong tay « Kiếm ma » thấy buông xuôi xuống mà người thì đã phải lùi lại ba bước, bộ mặt nhăn nheo run lật bật co rút, tia mắt thất thần, hung quang tiêu tán không còn nữa, hai tia máu tươi từ từ chảy ra ở hai bên mép.

«Kiếm ma» một nhân vật liệt danh trong « Thập bát thiên ma» đã tự nhiên bị bại, mà lại bại một cách rất là thảm, quả là một sự kỳ lạ, khiến cho người khó mà tin được.

Không một tiếng la hoảng, toàn trường lặng lẽ như một cõi chết, những tay cao thủ « Thông thiên giáo có mặt tại đây kinh hoàng và lo sợ.

Những phút im lìm lặng lẽ dần dần trôi qua !

Qua một lúc lâu Chu Sưởng cất tiếng nói :

— Các hạ thực hành điều kiện !

Giọng nói lạnh lùng bình đạm. Song có một uy lực vô hình khiến người nghe phải phút run lên, mỗi một tiếng chàng nói ra là như một viên bi thép không còn sửa chữa vào chỗ nào được cả.

Đột nhiên những tiếng quát thét đồng thời vang dậy.

— Xung phong !

— Xung phong !...

Tiếp thấy mười mấy bóng người xung kiếm xông ùa lên cùng một lúc tràn ngập như nước vỡ bờ.

Chỉ nghe thấy tiếng kêu rên thê thảm.

— Oa ! oa !...

Rồi những bóng người tán loạn chạy dạt ra từ phía, trên mặt đất lại thêm năm xác chết nữa.

Kiếm ma lúc này toàn thân run bần bật, chiếc áo cẩm bào theo nhịp rung rinh như những gợn sóng.

Chu Sưởng lại nói tiếp :

— Tại hạ chờ đợi Các hạ phúc đáp !

Kiếm ma cất tiếng run run hỏi .

— Mi muốn bản tòa phúc đáp cái gì ?

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng đáp :

— Theo ước định tự phế công lực !

Kiếm ma lắc đầu nói :

— Không thể được !

Chu Sưởng hỏi lại :

— Vì sao ?

Kiếm ma thở dài đáp :

— Thà chết ! Còn hơn mất thể diện !

Chu Sưởng « hứ » một tiếng nối tiếp :

— Không ngờ bọn «Thập bát thiên ma» lại là hạng bì thịt bèn đến như thế, khiến cho người ta ghê tởm, tại hạ đã nói là phải thực hành, các hạ mà không tự động phế công thì để tại hạ đại lao vậy....

Kiếm ma đột nhiên quát :

— Mi dám hả !

Kiếm Ma vừa quát vừa vung kiếm múa tít liều chết xông kích, luồng kiếm quang lấp lánh bốc khắp chung quanh người Chu Sưởng. Chỉ nghe tiếng 2 binh khí chạm nhau kêu « xoảng » một cái. Ánh kiếm bao quanh người Chu Sưởng tự nhiên thu liễm dồng thời một tia hào quang bay vút lên không trung, trường kiếm trong tay «Kiếm ma» đã lung đi mất rồi.

Tiếng la hoảng vang một góc trời.

Chu Sưởng vừa đơ tay lên vừa nói :

— Tại hạ đại lao thực thi điều ước !

Một luồng chỉ phong từ tay Chu Sưởng phát ra nhằm bắn vọt vào đối phương.

Chỉ nghe Kiếm ma kêu «hứ» một tiếng buồn thảm, một thân hình to lớn đẫy đà lỗng lảo dảo, nét mặt xám lại như màu tro. Chu Sưởng lãnh đạm nói tiếp :

— Từ đây trong Võ lâm sẽ không còn con người kiếm ma nữa ! Bao nhiêu đệ tử của «Thông Thiên phân đàm đều đứng đờ ra như gà gỗ, không còn ai dám ngo ngoe gì hết.

Chu Sưởng rời bước đi tới phía hàng cọc, trước hết lấy

kiếm cắt giây trói cho một ông già cái bang người nhiều tuổi nhất trong dám nạn nhân.

Lão già Cái bang hết sức kích động khoanh tay nói :

— Kính tạ ân đức các hạ đã giải cứu, Tệ bang...

Ông già chưa nói hết, Chu Sưởng cầm một vật dơ lên trước mặt. Ông già cái bang vừa nhìn thấy vật đó, liền dật mình kinh thót một cái, ngừng miệng lại, quỳ một gối xuống làm lễ và nói :

— Tây Xuyên phân đà chưởng đà đệ tử Hồng dị tham kiến trưởng lão !

Chu Sưởng vẫy tay nói :

— Hãy đứng dậy !

Hồng Dị nghe lời đứng dậy.

Chu Sưởng nói tiếp :

— Trúc phù này là do «Thôi mạnh thần khất Đồng riệc sinh» tặng cho «Nam cực tẩu». Bây giờ Nam cực tẩu lại nhờ tại hạ giao hoàn nguyên chủ, tại hạ xin nhờ Hồng đà chủ chuyển giao giùm.

Hồng dị cung cẩn đưa hai tay tiếp lấy và nói :

— Kính tuân tôn mạnh !

Chu Sưởng nói tiếp :

— Hồng đà chủ hãy mau cởi trói cho thuộc hạ, và rời khỏi bổn này, không nên chậm trễ.

Hồng Dị gật đầu tiếp lời,

— Xin lĩnh ý !

Phân đà chủ Hồng Dị chạy ra cởi trói cho các thuộc hạ, rồi sau lại đến tạ ơn Chu Sưởng một lần nữa, đoạn sai người thu nhặt những xác chết mai táng xong xuôi, rồi vội vàng rời khỏi. Những đệ tử Thông Thiên giáo đương mắt nhìn những người Cái bang rời khỏi không dám cản trở gì hết.

Đợi cho đệ tử Cái bang rời khỏi phạm vi phân đàn Thông Thiên giáo. Rồi Chu Sưởng mới từ từ cất bước lên đường.

Cái tin «tự châu phân đàn» của Thông thiên giáo thuộc

http://tieulun.hopto.org

Tây xuyên bị diệt, loan truyền đi rất nhanh không mấy chốc mà khắp cả giang hồ đều biết.

Đồng thời danh hiệu «Đoạn kiếm tàn nhân» cũng vang dậy khắp trong giới võ lâm.

Sau khi đã giết chết Thị huyết thư sinh và phế công lực «Kiếm ma» tại tự châu phân đàn của «Thông thiên giáo», Chu Sưởng liền thượng lộ đi Quảng an tìm mẹ con Trương huệ phương, theo như chương trình đã định.

Cách thành Quảng an gần bốn mươi dặm bên cạnh đường công lộ, có một căn lương đình đơn sơ, dựng bằng cây lợp bằng cỏ là nơi chuyên để cho khách bộ hành nghỉ chân, ở bên cạnh đình có mấy túp lều cỏ để bán cơm rượu trà nước bánh trái v.v. Lương đình này mang tên là «Giải nguyên đình» phàm những người đã hay qua lại trên con đường này, thì không ai là không biết «Giải Nguyên đình».

Cứ theo truyền thuyết thì ngày trước có Đường bá Hổ là một phong lưu tài tử. Gã ta hay tới đình này hóng mát vịnh thơ mà tài mẫn tiệp của gã có thể ví với Tào tử kiến thất bộ thành thi được, bạn đồng hành ngồi chơi, chưa uống cạn chén trà mà gã đã làm xong một bài thơ. Bởi vậy nên lương đình này mới được mang tên «Giải nguyên đình» Nhưng đấy chỉ là một truyền thuyết. Còn đúng hay không ? thì chưa có căn cứ vào đâu mà kẻ khảo được.

Lúc này, trước chừng vào giờ thân, có năm tay kiếm thủ trang phục gọn gàng ngồi ở trong đình. Trong số này có 2 thanh niên vào khoảng hai mươi tuổi, 2 gã chừng ba mươi tuổi, và một người nữa chừng ngoài bốn mươi.

Người lớn tuổi nhất trong bọn cứ loanh quanh chạy đi chạy lại ở giữa đình, nét mặt có vẻ xun xoe, thỉnh thoảng lại ngó nhìn ra ngoài đường. không hiểu là ông ta chờ đợi gì ? Còn bốn người nữa thì đều tỏ vẻ băn khoăn ngồi không yên đứng không yên.

Một võ sỹ thiếu niên tướng mạo hồn hậu cất tiếng nói :

— Đại sư huynh, ta thôi chăng ?

Người lớn tuổi lừ mắt nhìn thiếu niên có vẻ kích động lắc đầu hỏi :

— Làm sao lại thôi được ? Phái Hoa sơn ta từ cuộc đấu kiếm tỉ võ tại Vu sơn, nhằm mười lăm năm trước đây, chưởng môn tôn sư bị bại ôm hận chết, đấy là cả một sỹ nhục ngang như là bị bại ôm hận chết, đấy là cả một sỹ nhục ngang như là bị xóa tên trong Võ lâm vậy. Đến bây giờ nhân dịp trên giang hồ mới xuất hiện một kiếm thủ kỳ tài đánh bại được «Kiếm ma» làm chấn động cả võ lâm. Có đối tượng đáng cho mình ấn chứng. Đấy là cơ hội ngàn năm một thủa để chấn hưng lại môn phong, nếu bỏ lỡ cơ hội này thì không bao giờ mà Họa sơn phái chúng ta lấy lại được danh dự nữa, một cuộc tỷ kiếm có tính cách trọng đại như thế, mà sư đệ bảo «thôi» được sao ?

Thiếu niên tiếp lời :

— Có điều...

Thiếu niên vừa cất tiếng nói được có hai chữ, rồi lại ngập ngừng không nói tiếp. chắc thiếu niên biết rõ sư huynh giầu lòng tự ái nên chàng do dự.

Người lớn tuổi hơn. hỏi :

— Có điều làm sao ?

Thiếu niên chau mày nói tiếp :

— Có điều...Đại sư huynh, kiếm thuật của đối phương nghe nói đã lên tới cực trí..

Xem chừng thiếu niên nét mặt đầy vẻ băn khoăn, và nhân vân nửa nói nửa ngại ngùng. Vì không nói thì e có thể tổn đến tính mạng sư huynh, mà nói thì lại sợ động lòng tự ái. Vị sư huynh đó ngắt lời :

— Sư đệ, ta vẫn biết kiếm thuật đối phương cao minh.Song có như thế thì cuộc ấn chứng mới có giá trị. ta dụng công phu khổ luyện suốt mười năm, sư đệ có biết vì mục đích gì hà ?

Thiếu niên đáp:

http://tieulun.hopto.org

— Mục đích của sư huynh là gây lại uy thế, lấy lại danh dự cho môn phái...

Thiếu niên chưa nói hết thì trung niên đã vội ngắt lời :

— Đúng thế ! vì vậy nên ta nhất định phải đón gã để chứng minh kiếm thuật, chứ không thể bỏ qua được dịp này.

Thiếu niên thở dài tiếp lời :

— Sư huynh, gây lại uy thế và lấy lại danh dự cho môn phái, cố nhiên là việc thiết yếu, nhưng có rất nhiều đường lối, hà tất ta phải dùng thủ đoạn khích liệt đó...

Trung niên lắc đầu nói tiếp :

— Đấy là con đường tiệp kinh duy nhất.

Thiếu niên hỏi :

— Đại sư huynh có chắc chắn nắm vững được phần thắng không ?

Gã trung niên cương quyết đáp :

— Không thắng thời chết, một võ sỹ sống mà làm gì ?

Thiếu niên lắc đầu nói :

— Tiểu đệ thì lại nghĩ khác !...

Gã trung niên nhún vai nói tiếp :

— Sư đệ, mi đi lầm đường rồi, mi phải theo về nghề văn mới đúng, nên ở nhà đọc sách, rồi thi đậu làm quan, kiếm chút công danh, chứ không nên làm võ sỹ.

Thiếu niên nghe sư huynh nói đỏ mặt, lặng thinh không nói nữa.

Một thiếu niên khác lún phún râu xen vào nói :

— Đại sư huynh thực đã nắm chắc được rồi hả ?

Gã trung niên có vẻ nóng ruột, chau mày nói :

— Nhị sư đệ đừng có nói lôi thôi nữa. Từ khi được «bí lục» của Tổ sư cất dấu, ngu huynh dụng tử công phu hơn mười năm luyện tập, mới tham hiểu thấu đáo, từ sau cuộc thăm viếng Võ đương và Nga my, ngu huynh đã tự tin được tới tám phần mười rồi. Hoa sơn phái có thể lại vươn mình lên đứng trên bốn kiếm phái lớn, nở mày nở mặt, rạng rỡ môn

hộ, là hoàn toàn ở cuộc đấu này. Bởi vậy ngu huynh nhất định phải ấn chứng...

Thiếu niên lún phún râu ngắt lời :

— Lời tiểu sư đệ vừa nói, kể cũng rất có lý, muốn làm rạng rỡ môn hộ, không phải chỉ có một lối. Sau cuộc đại sư huynh ấn chứng với những danh kiếm ở Võ đương và Nga mi đã đủ chứng minh kiếm thuật của Hoa sơn phái chúng ta là chưa thể khinh thị được. Đấy cũng đã đủ lấy lại vinh dự cho bản môn rồi...

Gã trung niên xua tay ngắt lời :

— Ý ta đã quyết, nhị đệ bất tất nói nhiều, thử tưởng tượng xem hôm nay nếu ta mà thắng đối phương được một chiêu nửa tức thì cục diện sẽ xoay lại khác hẳn, và vinh dự cho Hoa sơn phái chúng ta biết chừng nào ! tuy nhiên chưa chắc đã được tứ đại kiếm phái, nhưng ít nhất cũng đứng ngang hàng với phái Thiếu lâm.

Thiếu niên nọ tiếp lời :

— Mong được như thế. Song có điều...

Gã trung niên ngắt lời hỏi :

— Có điều làm sao ?

Thiếu niên nọ đáp :

— Nếu vạn nhất mà không thắng thì sao ?

Gã trung niên phẫn khái đáp :

— Ta đã nói rồi, không thắng thì ta sẽ chết, đã làm thân võ sỹ, thì bất tất phải so kè về sự tử sinh. Tổ sư gây lên cơ nghiệp biết bao gian lao chứ đâu phải dễ, đến đời chúng ta mà không thể thủ thành được, thì quả là đáng xấu hổ, thà chết còn hơn.

Hai người còn đương tranh biện, bỗng nhiên thấy gã thiếu niên nhỏ tuổi nhất trong bọn, chỉ về phía tận cùng quan lộ mà nói :

— Đến rồi !

Năm người đồng thời đều có vẻ khẩn trương, nhốn nhao

http://tieulun.hopto.org

đứng cả lên, và nghển cổ nhìn về phía xa xa.

Chỉ thấy khói bụi bay mù, hai người cưỡi ngựa, phi như gió từ xa xa đi lại, chỉ trong chớp mắt đã đến trước đỉnh, song song gò cương xuống ngựa, hai người này là hai tráng hán áo đen.

Đại sư huynh nọ vội vàng hỏi:

— Tình huống thế nào?

Một trong hai tráng hán cúi đầu nói:

— Bẩm chưởng môn...

Gã trung niên vội gạt đi và nói:

— Đừng có gọi ta là chưởng môn.

Tráng hán ngạc nhiên đứng đờ ra không hiểu sao.

Gã trung niên lại nói tiếp:

— Vì chưa tới lúc, bây giờ gọi ta là chưởng môn hãy còn quá sớm.

Tráng hán ngẩn ra một lát rồi đổi lối xưng hô và nói:

— Bẩm đại sư bá. Người đó sắp tới rồi...

Trung niên vội hỏi lại:

— Gần tới thực rồi hả?

Tráng hán đáp:

— Dạ, gần tới rồi, đối phương hành động rất chậm, không ngờ đối phương lại là một người tàn phế...

Tráng hán chưa nói hết, gã trung niên đã có vẻ nóng ruột ngắt lời:

— Đừng nói dài dòng văn tự nữa, đối phương gần đến còn chừng bao nhiêu xa nữa?

Tráng hán đáp:

— Chừng ngoài năm dặm!

Gã trung niên gật đầu nói tiếp:

— Được rồi, hai người về trước thành nghỉ ngơi nhé, chắc đi vội vã có phần mỏi mệt rồi!

Tráng hán tiếp lời:

— Xin tuân lệnh!

Hai tráng hán đứng nghiêm khoanh tay cúi đầu chào, rồi lại song song lên ngựa đi.

Mặt trời đã ngả về tây, ánh tà dương chênh chếch, bóng «giải nguyên đỉnh» in xuống mặt đường mỗi phút mỗi kéo dài thêm, năm bóng người chạy đi chạy lại ở dưới bóng đỉnh và luôn đưa mắt nhìn ra công lộ về phía xa xa.

Những quán nhỏ bán quà bên đường, đã sửa soạn gọn về, người đi lại cũng dần dà thưa vắng, thỉnh thoảng họa mới có một người.

Bỗng một bóng người xuất hiện từ đàng cùng công lộ, tư thế đi thập phần đặc biệt, như là người say rượu đi chân nam đá chân chiêu nghiêng bên nọ giọ bên kia.

Vừa thấy bóng người đó ở đằng xa, võ sỹ trung niên mà đồng bọn vẫn gọi là Đại sư huynh, có vẻ kích động nói:

— Đối phương đến thực rồi!

Bốn võ sỹ khác nét mặt biến hẳn sắc trong vẻ khẩn trương ẩn dượm vẻ âu lo.

Đến lúc bóng người đó đi tới gần, có thể nhận rõ là một thư sinh che mặt và què một chân.

Gã võ sĩ lớn tuổi hơn nhất, nét mặt đầy cương nghị và giàu cảm, với một giọng điệu trầm trọng gã nói:

— Bốn sư đệ hãy nghe đây, các sư đệ chỉ đứng bàng quan, tuyệt đối không được phép ra tay. Vạn nhất nếu ta mà có bất hạnh thế nào, thì trọng trách trùng chấn môn phong các sư đệ phải ghé vai gánh vác thay ta!

Thiếu niên nhỏ tuổi nhất, không cầm được nỗi lòng kích động cất tiếng run run nói:

— Đại sư huynh, đây chỉ là việc ẩn chứng võ công, chứ đâu có phải là báo cừu trả oán mà đến nỗi phải liều mạng một mất một còn.

Người đại sư huynh tiếp lời:

— Tiểu sư đệ nói rất đúng, sư huynh cũng vẫn biết thế đấy, song đây lại là một trường hợp đặc biệt khác thường. Cuộc

http://tieulun.hopto.org

tỉ đấu hôm nay nó mang một tính chất rất là quan trọng là «trùng chấn môn phong» chứ không phải như những cuộc tỉ thí thông thường chỉ ấn chứng võ công mà thôi. thắng bại không ăn nhằm gì...

— Võ sỹ là sống vì danh, mà chết cũng vì danh..

Người tiểu sư đệ nọ cất tiếng run run tiếp :

— Tưởng pháp của đại sư huynh chưa chắc đã đúng..

Người đại sư huynh nọ hỏi :

— Vì sao ?

Người tiểu sư đệ nọ nói :

— Trước đây mấy tay kiếm cao thủ của Võ đương phái và Nga My phái họ cũng có lần bị bại ở dưới kiếm đại sư huynh mà họ đâu có tưởng pháp quyết liệt như đại sư huynh.

Đại sư huynh nọ nói tiếp :

— Tiểu sư đệ, đấy do ư tình cảnh khác nhau...

Vừa nói đến đấy thì đã thấy thư sinh che mặt đi đến trước đình, chàng cứ lững thững đi thẳng không nhìn ngang. biểu hiện rõ một con người lạnh lùng và bí ẩn.

Người võ sỹ lớn tuổi nhất đưa mắt nhìn bốn sư đệ, với cái nhìn đầy ngưng trọng, rồi vọt người ra khỏi đình, đứng bên mé đường vòng tay và nói :

— Xin bạn hãy tạm ngừng bước !

Thư sinh che mặt ngừng bước, đưa mắt nhìn gã võ sỹ trung niên với luồng nhãn quang bình thường nhưng sáng trong như ánh sao, không có mở miệng nói, nhưng ý định phát vấn đã biểu lộ trong ánh mắt.

Gã võ sỹ trung niên lại nói :

— Tại hạ là Hoa sơn Trần văn Siêu, còn bạn đây có phải là «Đoạn kiếm tàn nhân» chăng ?

Người vừa lại đây chính là Chu Sưởng, chàng từ Tự châu đến Quảng an phó ước. Con đường này là đường công lộ liền giữa Tự châu và Quảng an.

Dương đi giữa đường lại tự nhiên có người đón hỏi, khiến

cho chàng cũng hơi ngạc nhiên. nhưng chàng vẫn bình thản nói :

— Chính là tại hạ, chẳng hay các hạ có chuyện chi với giọng nói lạnh lạt không có cảm tình một chút nào, khiến người nghe hết sức mất hứng.

Tần ngần một lát Trần văn Siêu mới trầm giọng hỏi :

— Nghe nói bạn mới phá rối «Thông thiên phân đàn» giết chết «Thị huyết thư sinh» phế võ công «Kiếm ma» có đúng chăng?

Nghe Trần văn Siêu hỏi có vẻ khơi sự, hai mắt Chu Sưởng rọi ra những tia hào quang rợn người, cất tiếng lạnh lùng hỏi lại:

— Các hạ có dụng ý gì ?

Trần văn Siêu cười đáp !

— Tại hạ thập phần khâm bội về kiếm thuật của ông bạn nên mới đường đột....

Chu Sưởng ngắt lời hỏi :

— Muốn gì ?

Trần văn siêu đáp :

— Muốn xin lĩnh giáo !

Chu Sưởng lại hỏi :

— Đọ kiếm hả ?

— Trần văn Siêu gật đầu đáp :

— Chính thế !

Chu Sưởng phá lên cười :

— Ha, ha, ha...

Giọng cười đầy vẻ cuồng ngạo. coi đời dưới tầm mắt không gì.

Chu Sưởng cười một hồi, rồi vảnh mặt cất bước đi, không nói năng gì hết.

Đã tốn bao nhiêu công phu cho người đi dò la tông tích, và chờ đợi săn đón, khi nào lại chịu để cho đối phương bỏ đi dễ dàng như vậy.

Trần văn Siêu liền vụng người chắn ngang trước mặt «Đoạn kiếm tàn nhân » và hỏi :

— Quý bạn không thèm chỉ giáo hả ?

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng đành ngừng bước, rán mắt nhìn chằm chặp đối phương một chập, rồi lạnh lùng nói :

— Tại hạ không có hứng thú !

Trần văn Siêu hậm hực nói :

— Mục hạ vô nhân hả ?

Chu Sưởng thủng thẳng đáp :

— Tùy các hạ muốn nghĩ sao thì nghĩ !

Trần văn Siêu dừng ngẫn ra một lát không nói gì. Chu Sưởng lại nói :

— Tại hạ không có rảnh thì giờ, các hạ hãy nhường lối để tại hạ đi kẻo trễ.

Trần văn Siêu trầm giọng nói :

— Đâu có được !

Chu Sưởng chỉ «hứ» một tiếng tỏ vẻ khinh miệt.

Trần văn Siêu lại hỏi :

— «Đoạn kiếm tàn nhân» mi tự cho là thiên hạ vô địch hả ?

Chu Sưởng cười lạt đáp :

— Tại hạ không có nghĩ thế.

Bốn sư đệ của Trần văn Siêu đứng sánh vai nhau trong đình, nét mặt người nào cũng nhăn nhó, thần tình thập phần khó coi. Có thể, họ hoàn toàn không đồng ý chút nào về việc làm quá khiêu khích này của vị đại sư huynh Trần văn Siêu. Song họ lại không làm sao mà biện thuyết cho đại sư huynh hồi tâm được, một điều khiến cho họ lo âu nhất, là Trần văn Siêu có một tự ái quá cao, mà phần thắng được đối phương thì rất mong manh mà nếu không thắng thì sự bất tường có thể sẽ theo sau ngay !

Trần văn Siêu với cái giọng khiêu khích hỏi tiếp :

— Bạn không dám ư ?

Chu Sưởng hỏi lại :

— Không dám cái gì ?

Trần văn Siêu đáp :

— Ẩn chưng kiếm thuật !

Chu Sưởng lắc đầu nói :

— Tại hạ nhắc lại câu nói lần nữa, là không hứng thú.

Trần văn Siêu vẫn không chịu buông rời và cứ khăng khăng một mực gã nói :

— Song tại hạ thì lại hứng thú rất nồng nàn, ông bạn không thể kiếm cớ từ chối được.

Chu Sưởng chau mày hỏi :

— Khiêu chiến hả ?

Trần văn Siêu đáp :

— Có thể ?

Chu Sưởng nhún vai hỏi lại :

— 38 HOÀI NGHI NAN GIẢI

— Với mục đích gì ?

Trần văn Siêu cười đáp :

—Muốn chứng minh xem kiếm thuật của Hoa sơn phái có thể ngang hàng được với một đại gia kiếm thuật đương kim hay không ? thế thôi.

Chu Sưởng lại phá lên cười một hồi :

— Ha. ha. ha. ha!..

Chu Sưởng cố cười hoài không nói khả phủ ra sao.

Trần văn Siêu trầm giọng hỏi :

— Có gì đáng cười hả ?

Chu Sưởng im cười và thủng thẳng đáp :

— Tại hạ đâu có phải là một đại gia kiếm thuật đương kim mà các hạ cứ khăng khăng đòi ấn chứng với tại hạ, quả là một sự buồn cười. Các hạ đã tìm lầm đối tượng rồi, tại hạ xin miễn !

Trần văn Siêu vẫn nằn nì nói :

— Tại hạ nhất quyết xin lĩnh giáo cao chiêu !

Chu Sưởng lắc đầu tiếp lời :

— Tại hạ nhất định không đồng ý !

Trần văn Siêu cương quyết nói :

— Không thể đi được !

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng hỏi lại :

— Phải chăng các hạ hiếu danh quá cấp bách ư ?

Trần văn Siêu đứng ngẫn ra một lát, rồi nghiến răng đáp :

— Cũng chẳng sao !

Thấy một kẻ tự ái quá cao, không biết tự lượng, mà hiếu danh một cách cuồng nhiệt, Chu Sưởng vừa bực mình vừa thương hại và vừa buồn cười, chàng hỏi lại :

— Các hạ đã nghĩ đi nghĩ lại kỹ chưa ?

Trần văn Siêu gằn giọng đáp :

— Đương nhiên !

Chu Sưởng phân trần lợi hại nói :

— Võ học bao la như Thái bình dương, đương nhiên các hạ có đánh bại được tại hạ, vị tất đã trở thành được đệ nhất cao thủ, mà nên không may bị thất thủ...

Chu Sưởng chưa giảng giải hết lời, thì Trần văn Siêu đã nóng tiết ngắt lời :

— Tại hạ không có ý định nghe tôn giả giảng bài đâu.

Chu Sưởng nói tiếp :

— Đây là những lời khuyến cáo thành thực, xin các hạ hãy bình tâm mà suy xét cho kỹ, kẻo lại hối tiếc về sau.

Trần văn Siêu lắc đầu tiếp lời :

— Tại hạ chỉ có một sở cầu duy nhất là ấn chứng kiếm thuật, còn ngoài ra không có gì đáng nói gì cả, xin tôn giả đừng nhiều lời vô ích.

Chu Sưởng hỏi :

— Thế các hạ ép buộc phải động thủ mới được hả ?

Trần văn Siêu gật đầu đáp :

— Chính thế !

Chu Sưởng hỏi lại :

— Tại hạ không đồng ý thì sao ?

Trần văn Siêu đáp :

— Chỉ có mỗi một cách !

Chu Sưởng hoài nghi hỏi lại :

— Một cách gì ?

Trần văn Siêu chau mày đáp :

— « Đoạn kiếm tàn nhân » phải tự nhận là thua.

Chu Sưởng cười nói tiếp :

— Các hạ cứ cưỡng bách người ta những điều khó khăn làm gì thế hả ?

Trần văn Siêu tiếp lời :

— Không còn cách gì hơn.

Chu Sưởng trầm giọng nói :

— Tại hạ xin nói thành thực, các hạ quyết chưa phải là đối thủ với tại hạ...

Chu Sưởng chưa nói hết, Trần văn Siêu đã ngắt lời :

— Còn phải đợi sự thực chứng minh.

Biết đối phương không biết tự lượng và quá cố chấp, sau một lát trầm ngâm Chu Sưởng quát :

— Tuốt kiếm !

Tiếng quát làm chấn động một vùng, trường diện bỗng chốc trở lên khẩn trương tột độ.

Bốn sư đệ của Trần văn Siêu hốt hoảng chạy ra ngoài, những chủ quán nhỏ ở bên cạnh dinh, cho đây là một cuộc báo thù tuyệt hận của khách giang hồ, sẽ xảy ra cảnh máu chảy thương phơi ghê gớm, họ sợ cháy thành vạ lây vội vàng chui vào gầm bàn ẩn núp không dám nhìn qua, một vài khách bộ hành đi qua cũng rão bước bỏ chạy không còn dám ngoái cổ lại.

Trần văn Siêu rút kiếm « Xoảng » một tiếng ra khỏi bao, phát động luôn thế khởi thủ.

Lúc này mặt trời đã xế xuống chân trời, bóng người in trên mặt đất càng thêm dài

Chu Sưởng vẫn đứng sừng sững như núi mọc hai tay buông xuôi, như một pho tượng đá.

Trần văn Siêu ngạc nhiên :

— Sao không tuốt kiếm ?

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng thủng thẳng đáp :

— Các hạ cứ việc xuất thủ !

Trần văn Siêu nói tiếp :

— Đừng quá cuồng ngạo ?

Chu Sưởng cười lạt đáp :

— Đấy là tự các hạ chủ động khiêu chiến chứ !

Trần văn Siêu nói tiếp :

— Có chết đừng oán thán :

Chu Sưởng cười lạt nói :

— Khỏi cần nhắc !

Trần văn Siêu không nói gì nữa, vận công lực truyền ra thân kiếm.

Lúc này thì Trần văn Siêu đã cảm thấy tinh thế nghiêm trọng thập phần, và hào khí dần dần đã tiêu tan.

— «Đoạn kiếm tàn nhân» vẫn buông tay đứng không.Song không tìm thấy chỗ nào sơ hở có thể đột kích được. Trần văn Siêu trương kiếm trong tay cứ nhăm nhăm chực xuất thủ mà không dám...

Bốn sư đệ đứng cách đấu trường chừng 2 trượng, trong lòng hồi hộp lo âu sợ sệt, thở cũng không dám thở mạnh.

Thời giang lặng lẽ trôi qua chừng uống cạn chén nước trà. Trần văn Siêu trên trán đã râm rấp mồ hôi, hắn đã nhận thấy rõ là không phải địch thủ của đối phương. Song mình lại đứng về bên khiêu chiến, trước mặt bốn sư đệ không thể nào mà hạ dài cho đành được.

Trần văn Siêu thốt nhiên quát lớn một tiếng.

— Ha !

Đồng thời dùng hết sinh công lực xuất công một kiếm.

Đường kiếm này bất luận về chiêu, thức, khí thế, đều là hòa hảo đã tới độ thuần thanh. đem so với các kiếm sỹ trong võ lâm đã dư sức liệt vào hàng nhất lưu cao thủ, đáng tiếc là gã lại gặp phải một tay kiếm thủ kiệt xuất là Chu Sưởng...

Chỉ nghe «xoảng» một tiếng vang lớn, Trần văn Siêu lảo đảo lùi về sau liền mấy bước, trường kiếm xuýt rời khỏi tay Bốn sư đệ của Trần văn Siêu đứng bên thấy vậy thất kinh đồng thanh la hoảng.

— Ối ! Ối !...

Chu Sưởng từ từ thu kiếm về. và cười lạt nói :

— Tại hạ chỉ mới thi triển có nửa chiêu, vì rằng giữa chúng ta không có thù oán gì hết.

Nói dứt lời Chu Sưởng quay gót đi luôn, tà tà bóng ngả một mình thui thủi trên đường vắng vẻ.

Chu Sưởng đi khỏi mà lời chàng vừa nói khiến cho người ta phải liên miên suy ngẫm.

Nửa chiêu, chỉ có nửa chiêu mà đã đánh bại đối phương một tay nhất lưu cao thủ, ai mà có thể tin được. Song sự thực đã hiển nhiên. Không còn chối cãi được nữa.

Trần văn Siêu sắc mặt xám xịt, người run bần bật, nửa chiêu, đã phá tan mộng đẹp thành danh của gã.

Hiếu danh thiên kiếm và cố chấp đã kết liễu cuộc đời võ sỹ của Trần văn Siêu một cách đáng tiếc.

Chỉ nghe gã la lớn một tiếng :

— Thôi rồi !

Tiếng kêu tuyệt vọng vừa dứt gã đã đưa ngang kiếm đâm vào lồng ngực tự vẫn..

Bốn sư đệ đồng thời kêu thất thanh :

— Đại sư huynh...Đại...

Bốn người vừa la hoảng vừa chạy xổ lại. Song, đã muộn rồi.

«Bình» một tiếng Trần văn Siêu đã vật xuống đất, ánh tà dương rọi trên máu đỏ, đỏ thấy rùng mình.

Chu Sưởng mới đi khỏi chưa được bao xa, nghe tiếng la hoảng chàng cũng biết là xảy ra việc đáng tiếc, bất giác hửi ngùi thở dài. Song chàng cũng không có quay đầu lại, vì sự đã rồi. Hơn nữa tấn bi kịch này diễn là do ư ngẫu nhiên ngoài ý muốn chứ không phải tự như chàng, chàng không có trach

http://tieulun.hopto.org

nhiệm gì trong đó. Đấy chỉ là do quan niệm hiếu danh và hiếu thắng của người võ lâm nó ám ảnh tác quái đấy thôi.

Trần văn Siêu cũng có thể liệt vào đệ nhất lưu kiếm thủ, thế mà bị kết thúc sinh mạng một cách không đâu như thế.

Đáng thương thay ! đáng tiếc thay !

Trống lầu vừa điểm canh hai, Chu Sưởng mới đi đến cửa nam thành Quảng an, địa chỉ của mẹ con Trương huệ Phương tức là ở bên trong cửa nam.

Một thầy lang rong bày hàng ở mé lộ sát cửa thành, đương gân cổ quảng cáo mời khách, một miếng vải chiếu hàng cắm trên bồ thuốc có viết một dòng chữ :

— Gia truyền bí phương, chuyên trị nghi nan tạp chứng !

Nghe tiếng nói Chu Sưởng đã hiểu ngầm là ai rồi, chàng liền chạy đến nơi.

Thầy lang rong này chính là Tống bá Lương 1 trong 4 cao thủ mà Chu Sưởng đã phải đi điều tra chỗ địa điểm ước hội với « Võ lâm sinh phát Tây môn Vọng ».

Hai người giáp mặt, Tống bá Lương đưa mắt ra hiệu cùng hiểu ngầm, rồi nói :

— Vị công tử đây có điều gì chỉ giáo ư ?

Chu Sưởng vờ xem những chữ viết trên miếng vải chiếu hàng rồi hỏi lại :

— Thầy chuyên chữa về các chứng nghi nan phải không ?

Bá Lương quen lối sảo mép tiếp lời :

— Chính thế, y thuật của tại hạ, đắc ư tổ truyền, chuyên môn chữa đủ các chứng : điên, giản phong cùi, ngũ lao thất thương, ung thư ghẻ lở, vô danh xũng độc, trùng tà kinh phong, rức đầu sốt rét, đau bụng thổ tả, và nhất thiết tạp chứng, cam đoan hễ chữa là khỏi, không khỏi, không lấy tiền, công tử muốn chữa bệnh gì xin cứ nói !

Chu Sưởng buồn cười mà không dám cười, chỉ lạnh lùng nói :

— Tại hạ có người bà con xa, bị chứng tâm khí thống, chữa thuốc đã nhiều mà chưa thấy công hiệu...

Bá Lương ngắt lời :

— Á ! Tâm khí thống ! đấy là do tích uất không tiêu, khí cơ bất thuận lâu ngày tích lũy mà sinh ra chứng đó, công tử, tại hạ có một (Toa), công tử, cứ theo toa bốc thuốc, sau ba ngày công tử lại tới đây, có thế nào tại hạ sẽ châm chước thay toa khác.

Nói xong, Bá Lương cầm bút vẽ rồng vẽ rắn trên mặt giấy xong một toa thuốc, giao cho Chu Sưởng và giản tiếp :

— Công tử, đây toàn là những vị đắt tiền, tôi xem công tử chắc cũng là con nhà giàu có, tưởng cũng chẳng đến nỗi đắn đo so kè về chỗ đó ?

Chu Sưởng vừa cầm toa thuốc vừa tiếp lời :

— Được ! Tại hạ cũng hơi thông hiểu bản thảo.

Tống Bá Lương nói :

— Càng tốt lắm !...

Ngừng một lát rồi Bá Lương lại nói :

— Thế Công tử hãy coi kỹ trong toa xem có chỗ nào còn thắc mắc tôi sẽ giải thích cho Công tử tường tận.

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Phải ! Phải ! để tại hạ coi kỹ lại có chỗ nào còn khả nghi nhân tiện đây, nhờ thầy giải thích cho luôn, khi về cứ thế bốc thuốc chắc là có công hiệu.

Nói xong Chu Sưởng xem toa thuốc một lượt rồi hỏi :

— Về phần lượng vị Bối mẫu e có phần quá nặng ư ? theo ý thầy thế nào ?

Cười ha hả một hồi xong, Tống bá Lương mới đáp :

— Không nặng ! Không nặng ! Đấy là chỗ tại hạ dùng thuốc khác với mọi người. Bối mẫu nặng gấp đôi, không dùng chỉ thực, sâm dầu là chủ vị trong toa thuốc này, nên đặc biệt lưu ý.

Chu Sưởng gật gật nói tiếp :

http://tieulun.hopto.org

— Tại hạ hiểu rồi.

Nói xong Chu Sưởng gấp toa thuốc nhỏ lại cho vào túi toan đứng lên đi, bỗng sực nhớ ra và hỏi :

— À quên, tiền cho toa bao nhiêu đây hả ?

Tống bá Lương xua tay nói :

— Thôi mà, Công tử khỏi cho tiền toa, sao ba hôm nếu thuốc dùng công hiệu. Công tử sẽ thưởng tiền cho.

Chu Sưởng tiếp lời :

— Cũng được !

Nói xong Chu Sưởng gật đầu chào rồi lui bước ra khỏi.

Chu Sưởng là người trí tuệ siêu nhân. Tống bá Lương dùng ẩn ngữ trong lúc nói chuyện, chàng nghe là hiểu liền. Y nói «theo toa bốc thuốc » tức là theo ám hiệu mà đi. « Bối mẫu nặng gấp bội, không dùng chỉ thực » tức là ám chỉ có hai người đàn bà mà không có đàn ông. xem thế thì hai mẹ con Trương huệ Phương vẫn còn ở đó, mà vị «lão sâm dâu» tức là ám chỉ «Võ lâm sinh phật Tây môn Vọng» «Vị thuốc đắt tiền là chỉ đối phương công lực cao thâm kỳ diệu...

Chu Sưởng cứ theo ám hiệu đi tới một tòa nhà lộng lẫy cửa tía lầu son, cỏ thụ um tùm , chứng tỏ chủ nhân của tòa nhà này cũng khi phái tương đương g bất lục.

Chu Sưởng vừa tới cửa, cánh cửa đại môn sơn đỏ mở rộng ra, có một lão bộc ra vái chào và hỏi :

— Khách quan có phải là « Đoạn kiếm tàn nhân» hiệp giả đó chăng ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Chính thị tại hạ !

Lão bộc lại nói :

Tiểu lão nhi phụng mạnh chủ nhân ra đón mời.

Chu Sưởng gật đầu đáp lời :

— Nhọc lòng lão trượng, cảm ơn !

Lão bòng lắc đầu tiếp lời :

— Tiếp lão nhi đâu dám..

Chu Sưởng cất bước lên thềm, tiến vào trong cửa đại môn. Trong cửa có một bức tường ngăn, mặt tường vẽ bức sơn thủy «bát đại sơn nhân» hai chiếc đèn lồng treo hai bên. Đằng sau bức tường ngăn có một con đường lát đá sỏi trắng, hai bên đường trồng toàn cây bách cao vút và rườm rà che rợp cả đường, nhất là ban đêm, lại càng thấy vẻ âm thầm u ẩn. Con đường đá sỏi này không dài, đứng đây đã có thể nhìn cửa và hàng cột hành lang của tòa chính thất.

Lão bộc dẫn Chu Sưởng tới cửa hành lang, liền nói lớn :

— Khách nhận giá lâm !

Lão bộc vừa nói dứt tiếng, đã nghe tiếng «Võ lâm sinh phật Tây môn Vọng» cười ha hả và nói :

— Ông bạn quả là người thủ tín.

Tây Môn Vọng vừa cười vừa cười đi ra cửa đón chào.

Chu Sưởng vòng tay chào và tiếp lời :

— Các hạ cũng rất thủ tín !

Tây Môn Vọng xòe tay mời :

— Mời bạn vào trong nhà dùng trà.

Chu Sưởng tiếp lời :

Xin mời !

Hai người vào trong sảnh đường. Chủ khách ngồi vào chỗ. Tiểu đồng dâng hương trà.

Tây môn Vọng nâng chén và nói :

— Xin mời bạn dùng trà !

Chu Sưởng đỡ chén tiếp lời :

— Xin mời !

Hai người vừa uống xong một chén trà, Chu Sưởng không muốn nói chuyện lôi thôi liền nhập đề hỏi liền :

— Hiện giờ có thể cho mời mẹ con Trương huệ Phương ra đây tương kiến được chăng ?

Tây môn Vọng đáp :

— Có thể !

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng nói tiếp :

— Thế thì tốt lắm, xin cho mời Gia cát phu nhân và tiểu thư ra ngay cho !

Tây môn Vọng đáp :

Đoạn, y quay sang bên vẫy tay gọi tiểu đồng và nói :

— Mi vào hậu viện mời Gia cát Phu nhân và tiểu thư ra đây, và nói với phu nhân là có khách nhân, mà lão phu đã nhắc từ mấy hôm trước, nay đã già làm !

Tiểu đồng cúi đầu đáp :

— Xin vâng !

Tiểu đồng lùi bước ra ! hồi sảnh đường đi vào lối sau, Chu Sưởng ngồi nghiêm trên ghế, mắt không có nhìn ngang nhìn ngửa gì hết. Chàng ngồi nghiêm nhiên, nhưng có một lực lượng, vô hình trung khiến người ta nhìn thấy mà sợ.

Được một lát đã thấy hai bóng người đàn bà thấp thoáng ở cửa sảnh.

Tây môn Vọng thần thái tỏ ra thêm nghiêm trực khẽ lên tiếng nói :

— Xin mời tẩu tẩu vào !

Thấy thái độ và lối xưng hô của Tây môn Vọng đối với Trương huệ Phương, có vẻ lễ độ nghiêm cẩn, khiến cho Chu Sưởng lại thêm thập phần hoài nghi, mà không sao tìm hiểu được chân tướng. Tây môn Vọng quả là có phong độ quân tử, hoàn toàn trái ngược với lời «Cốc trung nhân» nói, đây là cả một vấn đề khó hiểu, chàng cứ băn khoăn hoài mà không sao tìm được câu giải đáp, sau cùng chàng đặt câu hỏi : Hay là bên trong quả có sự hiểu lầm chăng ?

Hai người đàn bà lững thững từ cửa bước vào, người đi trước là một mụ nửa chừng xuân vận đồ trắng trang điểm sơ qua, theo sau là một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi, đẹp ngồn ngộn như sao lặng.

Chu Sưởng đứng lên chào và nói :

— Đêm khuya tới thăm, thực là thất lễ !

Tây môn Vọng liền giới thiệu :

— Vị này là «Đoạn kiếm tàn nhân» người mà Gia cát huynh đã trọng thác !

Người đàn bà trung niên liền cúi chào Chu Sưởng và khẽ nói :

— Làm phiền đại giá nhiều lắm !

Nói xong giắt tay con gái ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, nét mặt đượm vẻ âu sầu, còn thiếu nữ cũng thấy buồn thiu, ngồi cúi mặt mân mê tay và tà áo.

Tây môn Vọng trầm giọng nói :

— Ông bạn có chuyện gì cứ việc nói, nếu lão phu có mặt tại đây mà không tiện, thì lão phu xin tạm lánh chỗ khác...

Chu Sưởng lạnh lùng ngắt lời :

— Bất tất !

Đoạn Chu Sưởng quay sang phía bên hỏi :

— Phu nhân có phải là « Hoa hậu Trương huệ Phương » trước kia ? và tiểu thơ đây là «Minh châu có nương đấy ư ?

Người đàn bà đáp :

— Chính phải ! Nghe nói chuyết phu hãy còn sống phải không ?

Chu Sưởng đáp :

— Hãy còn !

Trương huệ Phương thở dài nói tiếp :

— Sao lại bỏ bê mẹ con tôi không có nhìn nhận gì nhỉ ?

Chu Sưởng chau mày đáp :

— Hiện giờ Gia cát tiền bối sống một cách cực điểm đau khổ chết đi còn hơn !

Trương huệ Phương kinh dị hỏi tiếp :

— Ủa ! làm sao vậy ?

Hai mắt Chu Sưởng sáng long lanh, tựa hồ như muốn nhìn xuyên qua nội tâm người đàn bà, và nhấn mạnh từng chữ chàng nói :

— Tiền bối bị người ta ám toán, đã trở thành một phế nhân rồi ! nếu chết giải thoát được còn hơn là sống.

http://tieulun.hopto.org

Nghe Chu Sưởng nói, Trương huệ Phương biến sắc mặt đầy vẻ buồn rầu cất tiếng run run hỏi :

— Người nào ám toán hả ?

Chu Sưởng phân vân chưa biết trả lời thế nào. Sau khi chịu ơn cứu mạng của «Cốc trung nhan». Chàng đã nhận lời giúp «Cốc trung nhân» điều tra rõ và giải quyết vụ án này. song. Shi chàng đến đấy tiếp xúc với «Võ lâm sinh Phật Tây môn Vọng» cũng như «Hoa hậu Trương huệ Phương» chàng thấy thái độ của những người chủ động trong vụ án này, hoàn toàn khác hẳn với lời Cốc trung nhân, khiến cho chàng hoài nghi không biết đâu là sự thực. mà vụ án này liên quan đến hai nhân mạng, cần phải biết rõ chân tướng mới thi hành được. Bởi vậy nên chàng trầm tư một lúc lâu, mới trầm giọng nói :

— Xin thứ cho tại hạ nói thẳng. tôn phu bị ám toán dưới tay một người bạn tri giao !

Trương huệ Phương vừa nghe Chu Sưởng nói, mắt hạnh tròn xoe, và phẫn hận hỏi :

— Ai ?

Chu Sưởng đưa luồng nhãn quang sáng như đuốc nhìn Tây môn Vọng và nói :

— Tây môn đại hiệp !

Hai mẹ con Trương huệ đồng thời la thất thanh :

— Á !

Tây môn Vọng xum xoe đứng lên lại ngồi xuống, nhách mép cười nhăn nhó và hỏi :

— Lời nói đó từ đâu mà ra ?

Chu Sưởng cũng đứng dậy với một giọng khẩn bách đáp :

— Chính gia cát Ngọc tiền bối tự miệng thuật lại cho tại hạ nghe....

Tây môn Vọng ngắt lời hỏi :

— Thuật lại chuyện như thế nào ?

Chu Sưởng chau mày nói tiếp :

— Gia cát tiền bối bị các hạ thốt phiên hạ độc thủ, móc một mắt, chặt hai chân, đẩy xuống tuyệt cốc.

Tây Môn Vọng lắc đầu nói :

— Lạ nhỉ !...

Chu Sưởng quát :

— Lạ gì ? Nếu không có sự thực, thì đâu Gia cát tiền bối lại bịa đặt ra chuyện mà vu oan cho một người bạn thân được ?

«Tây môn Vọng» thập phần kích động nói tiếp :

— Lão phu làm sao lại có thể làm những việc mất hết nhân tính như thế được ? Và làm như thế với mục đích gì ?

Chu Sưởng phẫn hận đáp :

— Để chiếm vợ bạn !

«Tây môn Vọng» kinh hoàng la lớn :

— Á ! Nỗi oan uổng tày trời !

«Hoa hậu Trương huệ Phương» l y vạt áo che mặt khóc nức nở nghẹn ngào tiếp lời :

— Tôi không tin, quyết nhiên không có việc đó. Hơn mười năm nay mẹ con tôi nhờ Tây môn thúc thúc trông mom chu đáo, và đối xử rất có lễ độ. Vì tị hiềm nên Tây môn thúc một năm chẳng họa mới đến thăm một lần. Thế không hiểu câu chuyện đó từ đâu mà đặt ra được...

Thiếu nữ Minh Châu cứ phục vào lòng mẹ nức nở khóc hoài không thôi.

Cứ như lời Trương huệ Phương nói, đem tham chiếu với lời «Cốc trung nhân» thì việc này xuất nhập quá nhiều không thể nào lấy ý riêng mà phán đoán được. Khiến cho Chu Sưởng cảm thấy vô cùng khốn hoặc, chưa tìm được rõ chân tướng thì làm sao mà giải quyết được ?

Sau một lúc trầm tư suy tưởng Chu Sưởng thầm tự nhủ :

— Tóm lại cần phải quay lại tuyệt cốc hỏi lại «Cốc trung nhân cho minh bạch một lần nữa rồi sẽ quyết định.

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng lại nhớ tới hai vật mà «Cốc trung nhân» giao cho chàng hiện còn để trong bọc, một chiếc «hà bao» là để đưa cho « Trương huệ Phương cho mụ ta tự kết liễu cuộc đời phản bội chồng.» Còn chiếc bố bao giao cho Minh Châu, con gái của ông ta. Song bây giờ chàng nhận thấy chưa thể thực hiện được hãy tạm giữ lại là hơn.

Sau một lúc khá lâu «Hoa hậu Trương huệ Phương mới lấy khăn lau nước mắt, vẻ mặt đầy u sầu oán hận, hai môi run lật bật nói :

— Hay là chuyết phu mắc phải bệnh thần kinh rồi chăng? Nghe Trương huệ Phương nói Chu Sưởng hơi ngờ ngợ, và cho là cũng có thể vì gặp phải hoàn cảnh quá khắt khe mà « Gia cát Ngọc » sinh ra dãng trí chăng ? Song chàng lại nhớ lại trong thời gian chàng bị nạn được «Cốc trung nhân» cứu chữa, trong thời gian đó chàng thấy sự động tác cũng như ngôn từ phi «Cốc trung nhân» dâu có phải là người mất trí, thực cả là một sự khó hiểu !

Minh Châu trên mặt đầy ngấn lệ, ngẩng lên nhìn Chu Sưởng và vừa mếu vừa nói :

— Thân phụ hiện giờ ở đâu, tôi thề phải tìm cho được gặp thân phụ mới thôi...

Chu Sưởng vẫn đứng tần ngần từ nãy đến giờ không nói gì.

Tây môn Vọng ngắt lời Minh châu và nói :

— Ông bạn, sự hiểu lầm trong vụ này, khó mà biện giải được, chỉ còn có phương là xin bạn cho biết rõ hạ lạc Gia cát huynh. Khi đã tìm được lão hữu rồi, thì nhất thiết đều có thể giải đáp được minh bạch.

Chu Sưởng vẫn trầm ngâm không nói gì.

Hoa hậu Trương huệ Phương lại hỏi :

— Theo như lời các hạ vừa nói, chắc là chuyết phu đã hoàn toàn mất hết năng lực hành động rồi nhỉ ?

Chu Sưởng có vẻ kích động đáp :

— Không còn một mảy may công lực, chỉ còn chút hơi tàn thôi !

Trương huệ Phương cảm động lại bu lên khóc.

Minh Châu tè vật vào lòng mẹ ngất xỉu đi không khóc lên tiếng.

Tây môn Vọng lầm bầm nói một mình :

— Quá tàn nhẫn !

Qua một lúc lâu Trương huệ Phương vừa mếu máo vừa hỏi:

— Chuyết phu nhờ tôn giá tra cứu về vụ này ư ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Chính thế !

Trương huệ Phương hỏi tiếp :

— Tôn giá sẽ giải quyết như thế nào ?

Chu Sưởng nghiêm nét mặt đáp :

— Lấy đầu kẻ gian phu dâm phụ.

Nghe Chu Sưởng nói như sét đánh lưng trời, cả mọi người đều dật mình.

Trương huệ Phương thất thanh kêu :

— Á ! trời !

Sau một tiếng la hoảng Trương huệ Phương hai hàng nước mắt lại nhỏ xuống ròng ròng như mưa.

Tây môn Vọng tái mặt hỏi :

— Ông bạn chuẩn bị làm gì đây ?

Chu Sưởng chau mày đáp :

— Điều tra lại chân tướng !

Tây môn Vọng hỏi tiếp :

— Điều tra bằng cách nào ?

Chu Sưởng đáp :

— Bằng đủ mọi cách !

Sau một lát trầm ngâm Tây môn Vọng lại hỏi :

— Sao các hạ không chịu nói cho biết hạ lạc của Gia Cát huynh ?

Chu Sưởng cười lạt đáp :

— Việc đó tạm thời chưa thể lòng mạnh được !

Tây môn Vọng hỏi gắn :

http://tieulun.hopto.org

— Vì sao ?

Chu Sưởng giận giọng đáp :

— Chưa phải lúc !

Đột nhiên thấy Tây môn Vọng trầm nét mặt và nói :

— Ông bạn, thử cho lão phu lỗ mãng lại ý của bạn hơi hiểm không được rõ ràng ?

Chu Sưởng bị đối phương giồn vào lối bí, chàng khẽ «hư» một tiếng rồi thoái thác nói :

— Sự tình chưa thể giải quyết xong ngay được, tại hạ tất nhiên phải điều tra cho rõ chân tướng, trước khi giải quyết vấn đề.

Bây giờ hãy xin tạm cáo từ !

Nói xong, Chu Sưởng đứng lên đi liền.

Tây môn Vọng liền nói lớn :

— Hãy thong thả !

Chu Sưởng đứng lại hỏi :

— Các hạ muốn nói gì nữa ?

Tây môn Vọng cười ha hả đáp :

— Ông bạn tới đây là khách, để cho lão phu được tỏ chút vi thành của một người địa chủ...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Bất tất !

Tây môn Vọng vồn vã nói tiếp :

— Câu chuyện lúc nãy hãy tạm gác ra một bên. Chẳng lẽ ông bạn lại không nể mặt lão phu một chút ư ?

Chu Sưởng lạnh lùng đáp :

— Tại hạ có độc đã quen rồi, không có thích giao vãng, xin miễn cho, thôi tại hạ cáo từ !

Nói xong, Chu Sưởng đưa mắt liếc nhìn Minh châu một cái rồi rời bước ra khỏi sảnh đường.

Tây môn Vọng nói với theo :

— Ông bạn, đợi khi nào giải quyết xong việc này, lão phu muốn kết giao với bạn được chăng ?

Chu Sưởng lạnh lùng đáp :

— Về sau sẽ hay !

Chu Sưởng vừa ra khỏi cửa, đột nhiên thấy «Hoa hậu Trương huệ Phương» vẫy người đuổi theo, đứng chặn trước lối đi và kích động nói :

— Mong các hạ chỉ rõ cho biết hạ lạc chuyết phu hiện giờ ở nơi nào ?

Chu Sưởng chau mày đáp :

— Phu nhân, hiện giờ chưa thể nói được !

Trương huệ Phương vẫn nằn nì nói tiếp :

— Vợ chồng chúng tôi hơn mười năm nay không được thấy mặt nhau, sống chết đều không biết, bây giờ đã được biết tin các hạ nỡ lòng nào...

«Hoa hậu Trương huệ Phương còn đương dở câu nói Chu Sưởng liền xua tay ngắt lời :

— Phu nhân xin tạm nhẫn nại trong ít lâu.

Trương huệ Phương lắc đầu nói tiếp :

— Không ! không a !

Trương huệ Phương tiếng nói biến thành tiếng khóc, coi vẻ rất là thảm sầu.

Minh châu cũng chạy theo ra, vừa gạt nước mắt vừa nói :

— Chẳng lẽ các hạ lại không thể toát mối tình cha con vợ chồng cho người khác ư ?

Chu Sưởng chưa có phản ứng gì, Trương huệ Phương đột nhiên quỳ hai gối xuống đất, rồi Minh châu cũng quỳ theo luôn.

Hai mẹ con Trương huệ phương làm cho Chu Sưởng thập phần bối rối, tình thâm cốt nhục hiểu lộ một cách chân thành tha thiết, dù sao chàng cũng thấy cảm động, và thầm tự nghĩ :

Nếu quả Hoa hậu Trương huệ Phương không có lỗi, mà nhất thiết đều do hiểu lầm nhau, thì mụ cũng là bậc tiền bối võ lâm, mình đâu có thể để cho mụ quỳ lạy như thế ! Và nếu quả mụ không thiết tha quá quan tâm về chồng, thì đâu mụ lại chịu dùng hạ sách quỳ xuống đất để van xin.

http://tieulun.hopto.org

Nếu vạn nhất mà sự tình lại xảy ra ngoài ý muốn một lần nữa, thì chẳng lại hóa ra mình làm hại «Cốc trung nhân ư ?

Hiện giờ mình còn bao nhiêu việc lớn phải làm cho trọn, làm sao mà còn có thể dẫn đối phương lên Võ lăng sơn được ?

Trong lòng Chu Sưởng đương rối xòe, chưa tính sao cho ổn, chàng vội tránh sang một bên và nói :

— Phu nhân bất tất phải cấp bách như thế, hãy từ từ thong thả sẽ tính sau.

Trương huệ Phương lúc này khóc xướt mướt như hoa lê bị mưa, mụ nghẹn ngào nói :

— Các hạ nhận lời cho nhé ?

Chu Sưởng lắc đầu đáp :

— Hiện giờ tại hạ chưa có thể nhận lời được.

Trương huệ Phương tỏ vẻ cương quyết nói tiếp :

— Nếu tôn giả không thể tính mà nói cho mẹ con tôi biết hạ lạc của chuyết phu, thì mẹ con tôi sẽ quỳ mãi ở đây cho tới khi nào các hạ hồi tâm.

Chu Sưởng đứng trầm ngâm một hồi lâu không nói gì ?

Mẹ con Trương huệ vẫn quỳ hoài không chịu đứng lên.

«Võ lâm sinh phật Tây môn Vọng» chau mày nét mặt cau có nói :

— Ông bạn, việc này thế nào cũng phải điều tra cho ra manh mối mới được, chứ không thể nào để cho hung thủ tiêu dao ở ngoài vòng pháp luật được.

Chu Sưởng chau mày đáp :

— Đương nhiên :

Tây môn Vọng lại nói tiếp :

— Các hạ nên nhận lời cho mẹ con Minh châu đi kẻo tội nghiệp, cốt nhục luân thường, nhân tâm ai mà chẳng đau xót.

Chu Sưởng lâm lỳ chẳng nói năng ra sao cả !

Trương huệ Phương cất tiếng rất thê thảm nói :

— Các hạ ! nếu các hạ không thể tính mẹ con chúng tôi mà đáp ứng cho thế tức là các hạ cho tôi là một đàn bà hạ

tiện, xin cứ hạ thủ cho rồi !

Chu Sưởng trước tình thế vô cùng nan giải, sau một lúc lâu chàng mới gật đầu nói :

— Được rồi tại hạ đáp ứng !

Hai mẹ con Trương huệ Phương đứng dậy.

Trương huệ Phương hỏi lại :

— Tức là các hạ đã nhận lời bảo cho tôi biết địa điểm của chuyết phu đấy ư ?

Chu Sưởng lắc đầu đáp :

— Chỗ đó rất hẻo lánh khó tìm, dù có nói phu nhân cũng không thể tìm thấy được, tất nhiên phải tự tại hạ dẫn đường mới được !

Trương huệ Phương nói tiếp :

— Làm vất vả các hạ thế sao tiện...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Không sao !

Trương huệ Phương lại nói :

— Đối với các hạ là khách, chúng tôi đâu dám phiền nhiễu quá như thế được.

Chu Sưởng nói tiếp :

— Không phải thế, tại hạ đối với Gia cát tiền bối, là có trách nhiệm hộ trì trên đạo nghĩa.

Trương huệ Phương liếc mắt nhìn Tây môn Vọng hình như để ngầm hỏi ý kiến xem nên hay không nên.

Tây môn Vọng xen vào nói :

— Ông bạn, không phải là lão phu đa nghi đâu, song đối với bạn chỉ mới gặp gỡ lần đầu, thì làm sao có thể ký thác hai mẹ con người đàn bà ở nơi bạn được !

Chu Sưởng tiếp lời :

— Xin tùy tiện theo tôn ý !

Tây môn Vọng hỏi lại :

— Lão phu có thể đi cùng được không ?

Chu Sưởng lắc đầu đáp :

— Điều đó không thể tòng mạnh được !

http://tieulun.hopto.org

Tây môn Vọng hỏi tiếp :

— Vì sao ?

Chu Sưởng gằn giọng đáp :

— Xin miễn hỏi lý do !

Tây môn Vọng trầm ngâm một lúc lâu lại hỏi :

— Bạn nói là bạn chịu sự ủy thác Gia cát huynh, có vật gì làm tin ?

39— ĐÁNH CHẾT TAM MA

Chu Sưởng đáp :

— Có !

Tây môn Vọng nói tiếp :

— Xin cho xem !

Chu Sưởng thò tay vào bọc lấy chiếc « hà bao » trong có chất Kịch độc, cầm đưa lên và nói :

— Tức là vật này đây !

Vừa nhìn thấy chiếc hà bao Tây môn Vọng biến hẳn sắc mặt song chỉ trong nháy mắt, lại khôi phục bình thường. và quay sang hỏi Trương huệ Phương :

— Tẩu tẩu có nhận được vật đó không ?

Trương huệ Phương ngơ ngác gật đầu đáp :

— Nhận được, đúng rồi !

Chu Sưởng cất chiếc hà bao vào bọc, rồi hỏi :

— Có thể tin được rồi chứ ?

Tây môn Vọng gật đầu đáp :

— Xin lỗi, lão phu vốn tính cẩn thận.

Chu Sưởng cười lạt nói :

— Không sao ?

Tây môn Vọng lại ân cần nói tiếp :

— Ông bạn, công việc đã định rồi, xin mời bạn hãy vào trong sảnh đường ngồi chơi một chút, để lão phu cho bày tiệc rượu, tỏ chút lòng thành, mong bạn đừng từ chối.

Chu Sưởng xua tay nói :

— Bất tất !

Tây môn Vọng chau mày hỏi :

— Sao bạn lại khó thế ?

Chu Sưởng lạnh lùng đáp :

— Sinh tính như t ế.

Tây môn Vọng mất hứng, đứng yên không nói gì nữa.

Chu Sưởng quay sang phía Trương huệ Phương hỏi :

— Phu nhân chuẩn bị dăng trình chứ ?

Trương huệ Phương hỏi lại :

— Lộ trình dự định như thế nào ?

Chu Sưởng đáp :

— Hiện tại thì hai bên, đi đường nào tùy tiện, sẽ hẹn gặp nhau ở một địa điểm nào, rồi sau mới cùng nhau đi tới địa điểm chính, như thế phu nhân đồng ý chứ ?

Trương huệ Phương hơi đưa mắt ngầm hỏi ý kiến Tây môn Vọng. Tây môn Vọng khẽ gật gật tỏ ý.

Trương huệ Phương gật đầu đáp :

— Đồng ý !

Tây môn Vọng xen vào hỏi :

— Địa điểm hội tề ư ?

Chu Sưởng đáp :

— Gặp nhau tại thành Lợi Xuyên gần biên giới Hồ Bắc !

Tây môn Vọng nói tiếp :

— Lộ trình từ đây đến Lợi Xuyên cũng khá xa đấy nhỉ !

Chu Sưởng hỏi :

— Kỳ hạn thế nào ?

Tây môn Vọng đáp :

— Mười ngày nhé !

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Được rồi !

Tây môn Vọng lại nói tiếp :

— Cứ thế, nhất ngôn vi định !

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng gật đầu rồi bước ra khỏi tòa nhà nguy nga của Trương huệ Phương.

Chu Sưởng vừa đi vừa trầm tư, trong lòng chàng vẫn có một cảm giác mơ lý như ở trong đám sương mù. Về diễn biến trong vụ công án này hoàn toàn đi ra ngoài ý liệu. Trước đây chàng vẫn cho là đơn giản lắm, chỉ bằng một chiếc «hà bao» và một thanh kiếm với mấy câu thẩm vấn, là có thể giết chết mấy tên gian phạm và kết liễu vụ án. Không ngờ bây giờ nó lại diễn biến ra lý kỳ phức tạp như thế.

Đêm đã khuya, đường phố vắng ngắt không một ai qua lại, trừ mấy ngọn đèn treo soi đường ở góc phố, phát ra những ánh sáng yếu ớt lờ mờ, mà cũng chỉ sáng lờ mờ được trong phạm vi vài trượng thôi. Còn bốn bề chung quanh đều tối mịt.

Đêm khuya cửa thanh đồng, chàng có muốn vào khách sạn ngủ trọ, cũng không thể được nữa.

Chu Sưởng lãi thủi một mình, đi lần theo đường phố vắng, bước thấp bước cao, nhìn thẳng tiến về phía trước.

Chàng đi tới chỗ Tống bá Lương bày bàn thuốc lúc trước, đã thấy một ám hiệu hiện ra trước mắt.

Chu Sưởng chợt ý, cố làm ra vẻ thản nhiên vô tình, dừng đình đi qua, chỉ hơi liếc mắt nhìn ám hiệu, thấy trên bức tường vôi, có vẽ nguệch ngoạc mấy cái hình, như là trẻ con vẽ nhăng vẽ nhít chơi nghịch. Vẽ một người bị một con chó đuổi cắn, ở đằng trước lại có mấy con chó nằm rình, bên dưới có viết thêm mấy chữ : «Đây không hiểu chó nhà ai ?»

Người khác có xem cũng chẳng hiểu, và cũng chẳng ai lưu ý. Song đối với Chu Sưởng thì lại khác, thoáng nhìn chàng đã hiểu ngay, đấy là Tống bá Lương đã báo cho chàng biết đối phương đã nghi chàng và phái nhiều người theo rồi. Song không hiểu đối phương là ai. Vì chưa tìm ra lai lịch của chúng.

Chu Sưởng trong lòng nghi hoặc thầm tự hỏi :

— Không hiểu bọn nào đã phái người đó tông tích mình ? «Thông thiên giáo» ? Hắc bảo ? hay là bọn nào khác ? Song

chàng cũng không cần lưu ý lắm.

Chu Sưởng vượt qua tường thành ra ngoài, đi một lộ trình nữa, quả nhiên phát giác có người đi theo sau, chàng cứ như không biết gì.

Đi một quãng nữa tới một miếu thổ thần, khi gần tới bên chàng vội thi triển «không không bộ pháp» một bộ pháp tuyệt kỳ thần diệu mà sư phụ «Không Không tử» đã truyền thụ cho chàng, biến ẩn lướt đi như một bóng ma, khiến cho người ta khó mà phát giác.

Chu Sưởng đã qua mắt đối phương được một cách dễ dàng, đi sau chàng đã bị lạc hướng, không còn thấy theo nữa.

Chu Sưởng cũng chẳng quan tâm đến bọn đó, nhảy lên mái tìm nơi nằm nghỉ.

Cả đêm đến sáng, vẫn bình tĩnh không có sự gì xảy ra chàng vừa đứng dậy để tiếp tục hành trình.

Thốt nhiên nghe có tiếng :

— Khò, khò !..

Tiếng ngáy mỗi lúc mỗi to, Chu Sưởng đột mình quay lại nhìn, bất giác thất kinh đột nẩy mình.

Bên nóc nhà cách chỗ chàng nằm, chưa tới ba trượng, có một ông già tóc bạc phơ, vóc người bé nhỏ gầy ốm, nằm cong queo ngủ, ngáy khò khò.

Ông lão này đến lúc nào chàng cũng không biết mà lúc chàng nhảy lên nóc nhà, đã để ý nhìn không có một ai cả, một sự lạ lùng.

Chu Sưởng bàng khuâng thầm tự hỏi :

— Với sức tu vi của mình, mà có người đến bên không hề phát giác được, xem thế thì thân pháp của ông già này, quả là có siêu tuyệt diệu ?

Chu Sưởng trong lòng hoài nghi mà cho là ông già này có phải là một trong những kẻ theo mình ?

Nghĩ tới đấy, Chu Sưởng cố ý đằng hắng một tiếng, chủ tâm cho ông ta tỉnh dậy để hỏi cho rõ lai do.

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng vừa dằng hắng dứt tiếng, thấy ông già này cựa mình một cái, rồi ngâm nga tựa như nói mơ :

«Đại mộng ai tiên giác ? »
«Vạn sự tu tự hay ! »
«Nóc điện dương ngủ say»
«Uả ! con vật gì nào động ? »
«Phá vỡ giấc mơ đây ! »

Lúc ông già trở mình thì Chu Sưởng mới nhận rõ, ông già này không phải ai xa lạ chính là «Thiên bất thâu Thạch hiểu Sơ» mà chàng đã có lần gặp gỡ rồi.

Thiên bất thâu Thạch hiểu Sơ hiển nhiên đến sau chàng, mà dấy quyết nhiên không phải là sự xảo hợp, cũng không phải là ngẫu nhiên, nhất định là ông ta có dụng ý.

Nghĩ tới điểm đó Chu Sưởng liền lên tiếng :

— Tại hạ là người chứ không phải giống vật dâu, các hạ nên thận trọng lời nói !

Thiên bất Thâu đưa tay dụi mắt, xoay mình ngồi dậy, ngáp dài một cái, rán mắt nhìn Chu Sưởng rồi nhách mép cười và nói :

— Hạnh ngộ ! hạnh ngộ ! tưởng là ai tẻ ra lại là « Đoạn kiếm tàn nhân» thực là không ngờ.

Chu Sưởng lạnh lùng :

— Các hạ theo dõi tại hạ, có điều chi xin chỉ giáo ?

Thiên bất Thâu đáp :

— Theo dõi ! dâu có chuyện đó.

Chu Sưởng lại hỏi :

— Không theo dõi, sao tại hạ đi đâu các hạ cũng đi đây ? Tại hạ ngủ trên nóc điện, các hạ lại cũng lên theo ngủ ở bên cạnh là nghĩa gì ?

Thiên bất Thâu thẳng thắng đáp :

— Mi đi đằng mũi ta đi đằng ta, chứ ta dậu có đi theo, có điều, lão phu đi đêm mệt mỏi, nhân tiện lên nóc miếu nằm chứ dâu phải chú ý.

Chu Sưởng hỏi lại :

Đúng như thế hả ?

Thiên bất Thâu cười lạt đáp.

— Tin hay không tin tùy ý :

Chu Sưởng giận giọng nói tiếp :

— Tại hạ hi vọng là lần sau sẽ không còn có sự xảo hợp như thế này nữa...

Nói dứt lời, vẫng người nhảy xuống cất bước đi lên, con người lạnh lùng, cô ngạo, trên thế gian này ít có người nào sánh chàng.

Chu Sưởng đi không có quay đầu lại nhưng chàng vẫn nghe tiếng Thiên bất Thâu ở phía sau nói :

Cứ tưởng ta đây đội trời đạp đất, đường đường một đấng anh hào, khi khái ngất từng mây, song sớm muộn rồi cũng sẽ tan hết ở dưới gấu quần thạch lựu.

Chu Sưởng chột dạ, không hiểu lão già ăn trộm này làm lời ma nói quái gì, song cũng mặc lão chẳng cần lý đến gì.

Chàng cứ vờ như không nghe tiếng, cứ việc đi, nhưng dù trong lòng vẫn áy náy không yên.

Ánh triều dương đầm ấm đã làm cho trái đất hồi tỉnh, sương sớm tan dần, trên đường quan san thấp thoáng có bóng người qua lại.

Chu Sưởng vào một quán nhỏ bên đường ăn uống, rồi lại tiếp tục hành trình.

Chàng cần phải đi cho đúng dự kỳ, là nội trong mười ngày tới thành Lợi Xuyên cùng hội hợp với mẹ con «Hoa hậu Hồng huệ Phương».

Thực ra Chu Sưởng không có muốn quay lại cái chỗ đáng tâm đó nữa. Song vì bất đắc dĩ mà buộc lòng phải quay lại. Chàng vừa đi vừa nghĩ vẩn vơ, thời gian đã qua một ngày rồi. «Cốc trung nhân» cũng có thể hóa ra người thiên cổ vì lúc chàng rời khỏi tuyệt cốc, có nghe «Cốc trung nhân

http://tieulun.hopto.org

nói là ông sẽ không còn ở trên cõi thế gian này được bao lâu nữa, nếu quả mà «Cốc trung nhân» tạ thế, thì làm sao mà điều tra cho ra chân tướng, mà vụ án này há chẳng thành ra thiên cổ nghi án ư ?

Chu Sưởng đương đi, bỗng cảm thấy quang cảnh hoang lương, đường sá vắng ngắt, sau trước không thấy một bóng người qua lại.

Chàng thi triển thân pháp đi gấp lộ trình, chàng chỉ nhờ sức đẩy có một chân, mà tốc độ vẫn mau lẹ dị thường.

Trong lúc chàng đang đi mãi, bỗng nhiên thấy không khí có phần khả nghi, trong bóng tối hình như có bóng người thấp thoáng, bất giác chàng kìm tốc độ lại, từ từ đi chậm, và tự nhủ thầm :

Đêm trước không hiểu bọn nào theo dõi mình, bây giờ mình phải lật tẩy mới nghe.

Chàng vừa đi được một quãng, bỗng nhiên thấy trong dám rừng thưa cách mé đường chưa tới mười trượng, lù lù một đống đất mới đắp lên, trước đống đất có dựng một tấm đá, trên mặt tấm đá có khắc 7 chữ :

— «Đoạn kiếm tàn nhân tàng tại đây !

Chu Sưởng xem xong, phá lên cười ha hả một hồi, đi quẹo lại qua chỗ mô đất đó, thấy ở bên có một cái huyệt mới đào, chắc là đối phương đào sẵn để tự chôn đây.

Chu Sưởng ngẩm nhìn qua địa thế rồi chạy đến bên một cây cổ thụ ở gần cái huyệt mới đó, ngồi xếp bằng tựa gốc cây, cởi kiếm đeo ở bóng ra, để ngang đầu gối, rồi sau mới nhắm mắt lại, tĩnh tọa.

Được một lát, thấy có một âm hưởng rất nhỏ, truyền vào tai chàng, chàng biết là đối phương đã biện thân tới gần bên rồi nhưng chàng vẫn nhắm mắt.

Một luồng gió mạnh từ trên nhằm giáng xuống đỉnh đầu.

Tiếp chỉ nghe một tiếng kêu :

— Ôi !

Sau tiếng kêu thê thảm, lại nghe «Bình» một cái xác người đã té vật xuống đất,

Chu Sưởng vẫn chưa mở mắt, đoạn kiếm trong tay đơ xéo lên, kiếm khí phát ra những cành lá từ trên cao cách hai trượng phía đầu mũi kiếm chỉ, rơi xuống rào rào như mưa.

Bỗng có tiếng người vừa cười ha hả vừa nói :

— «Đoạn kiếm tàn nhân» quả là thủ đoạn cao cường !

Ha, ha, ha, ha !

Tiếng cười vang dội làm chấn động cả một khu rừng.

Chu Sưởng hạ kiếm xuống, mở mắt đứng dậy, hai mắt phóng ra những hàn quang rợn người.

Thấy một xác võ sỹ áo vàng nằm ngang trước mặt, có thể võ sỹ áo vàng này thấy Chu Sưởng nhắm mắt ngồi yên, cho là có thể thừa cơ hạ thủ được, nên mới lên đến tập kích, không ngờ bị bỏ mạng.

Cách đấy ngoài hai trượng, có một quái nhân mặc hoàng bào, đứng thẳng thừng một chỗ, bộ mặt kỳ quái những thớ thịt ngang nổi lên đầy mặt, hai mắt trắng dã, chỉ có một tí lòng đen, tia mắt xanh lè, thân hình cao tới ngoài tám thước.

Quái nhân này đối với Chu Sưởng cũng chẳng xa lạ gì y chính là «Cuồng ma» một trong bọn «Thập bát thiên ma» kẻ đã từng dùng «Thiên cương sát» đả thương Chu Sưởng một lần. Chu Sưởng nhận ra được y, Song y thì không thể nhận ra được «Đoạn kiếm tàn nhân» trước mắt này chính là « Khổ thần nhi» năm trước mà y đã đả thương.

Thấy thủ nhân trước mặt, nét mặt chàng dằng dặng sát khí.

Chu Sưởng đưa mắt nhìn chung quanh, bất giác trong lòng không khỏi thất kinh, tứ phía toàn là địch nhân, có tới hơn năm mươi người, từ từ tiến dần lại.

Chu Sưởng thầm tự nhủ :

— Phen này phải khai sát giới !

Thông thiên Giáo phái người đón chặn giết mình, đó là

http://tieulun.hopto.org

việc dĩ nhiên, nằm trong ý liệu, «Tự châu phân đàn» của «Thông thiên giáo» bị mình phá rối, Phân đàn chủ «Kiếm ma» bị mình phế võ công, thế tất đối phương không thể nào bỏ qua được.

«Cuồng ma» cười sằng sặc và nói :

— Đoạn kiếm tận nhận, mộ huyệt đã chuẩn bị sẵn sàng lo cho mi xong cả rồi, nếu mi muốn chết được một cách êm đẹp toàn thi thể, thì mi hãy tự tiện xuống lỗ đi !

Chu Sưởng «hứ» một tiếng tiếp lời :

— «Cuồng ma», đấy là mộ huyệt của mi tự chọn đấy chứ !

Nghe đối phương gọi rõ danh hiệu, «Cuồng ma» xiết đỗi ngạc nhiên, y hỏi :

— Sao mi biết danh hiệu lão phu hả ?

Chu Sưởng «hứ» một tiếng đáp :

— Chẳng những thế !...

«Cuồng Ma» lại hỏi :

— Lai lịch của mi thế nào ?

— Chu Sưởng lắc đầu đáp :

— Bất tất hỏi !

Cuồng ma lại nói.

— Mi có ý định gây hấn với Thông thiên Giáo hả ?

Chu Sưởng lạnh lùng đáp :

— Bản kiếm khách chuyên ve trừ ma nên mới hạ sơn.

Chồng ma cười sằng sặc nói tiếp :

— Mi là một kẻ cuồng ngạo không biết sống chết là gì, mà bình sinh lão phu mới gặp là lần thứ hai !

Nghe «Cuồng ma» nói Chu Sưởng ngạc nhiên mà thầm nghĩ :

— Thế ra ở đời này cũng có kẻ đồng tâm tình với mình.

Động tinh hiếu kỳ Chu Sưởng liền hỏi :

— Kẻ thứ nhất là ai ?

Cuồng ma đáp :

— Một thằng nhỏ gọi là «Khổ nhân nhi».

Chu Sưởng cười thầm và lạnh lùng nói tiếp :

— Các hạ sẽ không còn gặp được kẻ thứ ba nữa đâu !

«Cuồng ma» hỏi lại :

— Nghĩa là thế nào ?

Chu Sưởng nghiêm nét mặt đáp :

— Bắt đầu từ bây giờ trong giang hồ sẽ không còn cái tên liệu Cuồng ma nữa !

Cuồng ma giận quá cười sằng sặc và nói :

— Lão phu sẽ xé xác mi ra từng miếng.

Chu Sưởng khinh miệt nói tiếp :

— Chỉ sợ không làm được thôi, bản kiếm khách đấy với i chết bất cứ bằng cách nào cũng thế, không cần phải chọn n.

Cuồng ma quát :

— Oát con, mày nhất định phải chết !

Chu Sưởng cười khẩy nói :

— Vị tất !

Cuồng ma quát như sấm vang :

— Được lắm !..Con thỏ non..

Cuồng ma vừa quát vừa văng người tiến lên hai trượng, bên dừng đối diện cách nhau chỉ chừng tám thước.

Chu Sưởng hai mắt như tóe lửa nhìn thẳng đối phương, khí đề công lực đủ mười thành.

Trường diện trở lên khẩn trương hết sức, sát khí tỏa ra mác cả không gian.

Cuồng ma khoẳng hai tay một vòng phát chưởng, nhằm h thẳng vào Chu Sưởng, với một khí thế cực kỳ mãnh liệt sấm ran chớp loé.

Luồng kiếm quang thoáng sáng lóe ra, Chu Sưởng đã thi một chiêu «Thiên địa giao thái» một kiếm pháp mà chàng tham luyện được ở «Phù lục chân kinh» với một khí thế g hậu đủ mười thành công lực.

Chưởng phong vang ầm như bão táp, kiếm khí sáng lóe cả

http://tieulun.hopto.org

không gian, tiếp đến la hoảng tiếng kêu rên đồng thời nổi vang lên động một góc trời.

— Oa !

— Á !

Chu Sưởng lui lại ba bước liền, máu trong huyết quản hãn như rạn nứt vì sức ép quá mạnh.

Cuồng ma đã dùng toàn lực ! bắt chưởng «Thiên cương sát ». Cuồng khí hộ thân của Chu Sưởng hầu như bị chuyển tán. Nếu mà vào thời kỳ trước đây một năm, thì một chưởng đó có thể làm cho chàng bỏ mạng rồi, nhưng bây giờ thì chàng có thể chịu đựng được rồi.

Áo hoàng bào của Cuồng ma, từ trên chí dưới bị máu phun ra ướt đẫm.

« Bịch ».

Một thân hình cao lớn đã té vật xuống đất, nằm thẳng cẳng không còn cựa quậy gì nữa.

Á !

Bốn chung quanh đồng thời nổi lên những tiếng la hoảng vang nhộn khắp một vùng.

Đây là cả một sự lạ kỳ đường đường một nhân vật kiêu hùng trong «Tháp bát thiên ma», mà lại mới tiếp chiến với đối phương có một chiêu đã bỏ mạng.

Hai thanh trường kiếm đồng thời xung kích nhanh như điện chớp, mang theo một sức mạnh hàng ngàn cân.

Chu Sưởng vẫn bình thản như không, cũng chẳng thấy chàng đưa mắt nhìn, chỉ thấy đoạn kiếm trong tay loé ra một tia hào quang đưa quanh một vòng.

Oa ! oa !

Vừa nghe hai tiếng kêu thê thảm, nhìn ra trên mặt đất lại thấy thêm hai xác chết !

Ba cây kiếm !

Bốn cây kiếm !

Rồi năm, sáu, bảy cây kiếm...

Kiếm thủ mỗi lúc mỗi xông vào thêm, hết loạt này bổ sung loạt khác, trường diện khủng bố lớp lớp gia tăng.

Tiếng quát thét !

Tiếng la hoảng !

Tiếng rên siết !

Pha trộn thành một âm vang dậy đất !

Máu, đao quang, kiếm ảnh, chưởng phong, ám khí...

Khu rừng thưa biến thành chiến địa, sát khí bốc lên ngút trời, cảnh tượng vô cùng thảm khốc.

Những tay cao thủ trong «Thông thiên giáo», người trước ngã xuống người sau xông vào.

Chu Sưởng mỗi lần xuất kiếm, ít nhất cũng có một người ngã xuống, những người này đều là các tay cao thủ lựa chọn, công lực tương đương thâm hậu. Song họ hầu như phát điên, không nghĩ gì đến sống chết nữa.

Xác chết chồng chất trên mặt đất mỗi lúc tăng thêm. Song nội lực của Chu Sưởng tương đối cũng bị giảm sút.

Chu Sưởng hai mắt đỏ ngầu, đoạn kiếm không lúc nào ngừng vẫn luôn múa tít.

Máu tươi phun vào người chàng, chiếc áo nho sỹ màu lam đã nhuộm đỏ lừ.

Chu Sưởng cũng tự cảm thấy lúc này mình cũng gần điên rồi.

Bỗng nghe có tiếng quát ;

— Lui ra !

Mọi người nghe tiếng quát đều vâng mình nhảy lui ra khỏi vòng chiến, bóng người phơi phới rút lui. Trong bọn tới gần trăm chục, trong nháy mắt đã lui ra gần hết, chỉ còn lại leo teo vài mươi người.

Hai quái nhân mặc hoàng bào, song song tiến vào đấu trường họ có những điểm cộng đồng, là bộ mặt hung dữ như quỷ sứ.

Chu Sưởng hạ kiếm xuống, máu ở thân còn nhỏ xuống từng giọt.

http://tieulun.hopto.org

Hai quái nhân mặc hoàng bào, một người cầm thiết côn dài ngang mi mắt, một người cầm độc cước đồng nhân, hai thứ này đều là binh khí nặng, không nói cũng hiểu, hai quái nhân này tất nhiên là sở trường về ngoại công.

Bốn con mắt hung bạo bắn ra những tia hung quang rợn người, tựa như giống ác thú chọn mồi vồ ăn.

Chu Sưởng cất tiếng hỏi :

— Hai vị chắc đều là nhân vật trong «Thập bát thiên ma» có phải thế không ?

Quái nhân cầm thiết côn đáp :

— Chính thị !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Tôn hiệu ư ?

Quái nhân đó nói tiếp :

— Lão phu là Võ ma, đứng thứ mười bảy !

Chu Sưởng đưa mắt về phía quái nhân khác hỏi tiếp :

— Còn các hạ ?

Quái nhân cầm độc cước đồng nhân đáp :

— Lão phu là «đại lực thần ma» đứng thứ mười ba.

Thốt nhiên «Đại lực thần ma» cười khanh khách một hồi rồi nói tiếp :

— Tiểu tử, lão phu hôm này sẽ nện nát thịt mi như tương!

Chu Sưởng cười lạt tiếp lời :

— Vị tất !

«Đại lực ma» : vung độc cước đồng nhân giáng xuống một tảng đá ở bên cạnh kêu chát một cái, tảng đá vỡ vụn ra như cát.

Đại lực ma đắc ý quay sang bảo Chu Sưởng :

— Mi coi đấy !

Chu Sưởng thản nhiên hỏi lại :

— Bây giờ hai vị nhất tề xuất thủ, hay là...

Chu Sưởng chưa nói hết, Đại lực ma đã phá lên cười khặc.khặc.khặc.khặc !

Chu Sưởng hỏi :

— Cười gì ?

Đại lực ma đáp :

— Ta cười câu hỏi kỳ lạ của mi !

Chu Sưởng hỏi lại :

— Kỳ lạ cái gì ?

Đại lực ma vừa cười vừa nói :

— Thập bát thiên ma hướng lai chỉ có đơn đả độc đấu.

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Vị nào lên trước ?

— Đại lực ma đáp :

— Lão phu !

Chu Sưởng lại nói :

— Xin mời.

Đại lực ma cười khẩy nói :

— Mi muốn được chết cho nhanh hả ?

Chu Sưởng thản nhiên đáp :

— Tại hạ còn có việc cần không ở đây lâu được.

Đại lực ma quát :

— Mi sẽ vĩnh viễn ở đây !

Võ ma văng người nhảy lui ra hơn một trượng.

Đại lực ma cầm độc cước đồng nhân, khoắng một vòng, vừa cười khặc khặc vừa giáng xuống đầu Chu Sưởng theo thế thái sơn áp đỉnh, với một mãnh lực rung trời chuyển đất.

Chu Sưởng phẫn lực vung kiếm nghinh địch.

«Băng» một tiếng vang dội, độc cước đồng nhân bị kiếm khí đẩy bật trở lại.

Tuy nhiên Chu Sưởng dùng một chiêu đã vận dụng quá nhiều công lực, chàng tự cảm thấy chân khí đã hơi bị phù động.

Độc cước đồng nhân là một binh khí nặng thuộc ngoại môn chứ kiếm thuộc về binh khí nhẹ. Cần về linh xảo và khí thế. Nếu không phải là Chu Sưởng một kiếm thủ kiệt xuất, thì không dám dùng kiếm mà chọi với độc cước đồng nhân ngược lại, nếu không phải là Đại lực ma với chiêu thuật kỳ diệu, mỗi

http://tieulun.hopto.org

hộ khẩn mật, thì thể nào cũng bị thương dưới kiếm rồi.

Đại lực ma thất kinh biến sắc mặt, y không ngờ tới là đối phương lại dám dùng kiếm gãy để nghinh tiếp một binh khí nặng, đủ thấy nội lực vô cùng thâm hậu.

Qua một hiệp dọ sức hai bên đều biết công lực nhau và không dám khinh thường nữa.

Chu Sưởng muốn giành thế chủ động, thừa lúc Đại lực ma đổi hơi thở, liền thi triển một chiêu «Thiên địa giao thới» một kiếm chiêu tuyệt diệu trong «Phù lục chân kinh» đánh mạnh như điện chớp lóe.

Đại lực ma một tay cự phách trong hợp ma đầu, phản ứng thần tốc tuyệt vời, kiếm khi vừa phát động, y đã mũa tít đóc cước đồng nhân, khi thế vững như tượng đồng vách sắt, chưa khởi được thế công hãy giữ vững thế thủ.

Song dù y có nhanh gấp mấy chăng nữa, cũng vẫn còn kém Chu Sưởng một chút.

Chỉ nghe kêu «chức» một tiếng, hai bóng người thấy tách rời ra.

Đại lực ma đã bị một vết thương dài tới một gang tay ở trước ngực, máu chảy ra như rót.

Tên ma đầu này bị thương lại càng băng máu, gầm lên như thú dữ, và xông vào đánh như điên.

Thấy đồng bạn bị thương «Vũ ma» lại múa côn xông vào tiếp chiến.

Hai ma đầu hợp lực khí thế lại mãnh liệt bội phần.

Chu Sưởng vội vàng dùng «không không bộ pháp» thoáng một cái, đối phương đã thấy chàng biến mất.

Hai ma đầu giận quát vang lên, thu thế xoay người lại.

Kỳ thực Chu Sưởng chỉ thay đổi vị trí thôi, chứ chàng chưa có đi ra khỏi ngoài vòng tầm thước.

Chu Sưởng khinh miệt hỏi :

— Thập bát thiên ma vẫn đơn đã độc đáu đây ư ?

Vũ ma giận quát :

— Đối với mi lại khác, vì mi thể nào cũng chết !

Nói chưa dứt tiếng, cả hai lại đồng thời vũ động binh khí xông vào vây đánh, hai thứ binh khí hạng nặng bị vũ động, phát ra tiếng gió vang rền như sấm.

Chu Sưởng lại thi triển «Không Không bộ pháp» đồng thời huy động đoản kiếm phản công.

Vũ ma vừa vào liền biểu hiện chân công phu, lúc mà Chu Sưởng thoáng ẩn thân, tựa hồ như y đã dự định ứng phó sẵn trong bụng, vội đổi chiêu thức dùng thế «dạ chiến bát phương» đấy là một chiêu thức rất bình thường. Song quý ở chỗ sử dụng đúng lúc, đồng thời, chiêu thức bình thường mà tay người bất bình thường thi triển, thì thường thường lại có hiệu quả ngoài ý liệu.

Chiêu thức của «Đại lực ma» đều trượt hết.

Một thức «Dạ chiến bát phương» của Vũ ma lại có thể ngăn đỡ được phân nửa kiếm thế của Chu Sưởng.

«Xoảng» một tiếng vang dội, tiếp nghe có tiếng kêu thê thảm. Đại lực ma lại bị thương một miếng nữa ở sau lưng máu tươi phun ra như suối chảy, thân hình lảo đảo xuýt té vật xuống.

Nhờ có chiêu «Dạ chiêu bát phương» của «Vũ ma» thi triển kịp thời ngăn cản được phân nửa uy lực kiếm thức của Chu Sưởng, chứ nếu không thì Đại lực Ma nhất định đã toi mạng rồi !

Chu Sưởng không dám chậm ngừng chút nào, vội xoay kiếm đánh giồn vào Vũ ma.

Đối với thứ binh khí nặng, chàng cần nhất phải chiếm lấy thế chủ động mới thắng lợi.

«Vũ ma» đã giầu kinh nghiệm đối địch, người dùng như danh hiệu, đồng thời với lúc Chu Sưởng xuất kiếm y đã vừa né tránh vừa đồng thời phát một chưởng.

Bỗng nghe một tiếng :

— Oa !

http://tieulun.hopto.org

Tiếng kêu thảm sầu rùng rợn khiến người ta phải ớn lạnh. Một thức kiếm của Chu Sưởng, được Vũ ma né kịp kiếm khí đi lướt qua sang «Đại lực ma», vì y đã bị thương nên phản ứng không được mau lẹ, kiếm khí của Chu Sưởng lướt qua ngang cổ, chiếc đầu lâu ngả xuống liền, chỉ còn một mảng da dính liền với cổ, máu tươi phun tóe ra thân hình té liền xuống đất.

Hầu như cùng một lúc chưởng lực của Vũ ma với một uy lực như Vũ bão đánh trúng vào Chu Sưởng. «Bằng» một tiếng vang dội, chưởng phong và cương khí hộ thân của Chu Sưởng hai kình lực dụng nhau phát ra.

Chu Sưởng như bị sét đánh tung tưng lùi lại ba bước và kêu «hư» một tiếng.

Lúc bấy giờ mới thấy tiếng la hoảng phát ra từ quanh đấu trường.

Thấy Đại lực ma chết, Vũ ma lại như điên như cuồng, quên cả sống chết.

Vũ ma xoay người lại, vượn còn dánh xéo vào Chu Sưởng. Côn pháp của Vũ ma, kỳ diệu và hiểm ác tuyệt luân, hoàn toàn vượt ra khỏi ngoài phạm vi võ học.

Thời cơ khẩn bách cực độ, không còn hở lấy qua một sợi tóc Chu Sưởng không còn có dư địa để suy nghĩ nữa, trong lúc quá cấp thiết chàng dành phải áp dụng thế thủ, vận công truyền ra kiếm thân, mà đơ lên tiếp côn.

«Xoảng».

Một tiếng vang dội do hai binh khí chạm nhau phát ra, chiếc côn trầm nặng như núi bị đẩy bật lại, song cánh tay Chu Sưởng hầu như bị tê chồn.

Đoạn kiếm xuýt bị rời khỏi tay, hổ khẩu bị rách, chàng loạng choạng lùi liền bốn năm bước, mới dừng lại được.

Thoạt lần đầu bị đối phương dùng chiến thuật biển người, một mình giao chiến với số địch nhân quá đông, rồi hai lần sau địch nhân dùng ngạnh công. Chu Sưởng với một đoạn kiếm mà phải tiếp chiến với hai tay ngoại công cao thủ dùng toàn

binh khí nặng, khiến cho chàng nội nguyên hao tổn không phải là ít. Công lực tự nhiên bị xút kém.

«Vũ ma» không còn để cho Chu Sưởng có cơ hội để thở, vừa lui lại tiến liền, với một côn pháp kỳ tuyệt và hiểm độc. Y dùng toàn lực xuất công.

Chu Sưởng vội né tránh ra khỏi ngọn côn, tay trái bắn ra một tia chỉ phong với một sức mạnh có thể thủng sắt vỡ đá.

Chỉ nghe một tiếng kêu :

— «Hụ».

Vai bên trái «Vũ ma» đã bị xuyên thủng một lỗ, máu tươi phun ra cả hai bên đằng trước đằng sau.

Một ma đầu đã quen tính hung tàn, không vì bị trọng thương mà giảm nhuệ khí.

Vũ ma trong lúc bị thương chỉ hơi hơi dật mình một chút. Lại vung thiết côn tiếp tục tấn công, mà khí thế lại càng khốc liệt bội phần.

Trước tình trạng cấp bách, Chu Sưởng trừ cách né tránh, chỉ còn cách liều đưa đoạn kiếm chọi với thiết côn.

Cá tính vốn cao ngạo, Chu Sưởng chọn cách thứ hai, lấy cứng chọi cứng, chứ không chịu né tránh, gọi là chọn nhưng không phải là chọn, chẳng qua chỉ là thoáng qua ý niệm mà thôi.

Chu Sưởng vận công huy động đoạn kiếm, kiếm khí phát ra như xé không khí.

Tiếng Kim khí va chạm kêu inh tai, xen lẫn tiếng than rên.

40 — MÁU CHẢY THÀNH SÔNG

Thiết côn rời khỏi tay, Vũ ma miệng, mắt, mũi, tai, đều trào máu thân hình lảo đảo «Bịch» một cái té vật xuống đất, hiển nhiên là y đã bị sức ép quá mạnh làm cho lục phủ ngũ tạng đều lệch lạc tâm mạch đứt đoạn.

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng miệng phun ra một tia máu, làm ướt một nửa cái khăn che mặt, lùi lại mấy bước liền, ngồi phịch xuống đất không đứng lên được nữa.

Mười mấy tên cao thủ trong « Thông thiên Giáo » may còn sống sót, bỗng hô lớn :

— Xung phong !

Nghe tiếng hô cả bọn hè nhau kéo lên như đàn ong, kiếm qua g lấp lánh phát ra những tiếng gió vi vút, nhằm Chu Sưởng tới tấp đâm chém.

Chu Sưởng vội đứng phắt lên, ngưng tụ nội lực hầu tàn, vung kiếm lên nghinh tiếp những mũi kiếm của đối phương

Chỉ nghe hai tiếng thê thảm kêu :

— Ối ! Ối !

Hai tên võ sỹ xông vào đầu đã bị kiếm khí của Chu Sưởng xẹt trúng tê nằm xóng xượt trên mặt đất.

Mấy đồng bạn thấy thế hoảng hồn, mất nhuệ khí, thu kiếm đều lùi về sau mấy bước.

Chu Sưởng thở ồ ồ, thân hình lảo đảo chỉ chăm tê kuju xuống đất.

B n tên trong bọn sống sót, lại hè nhau chia ra bốn phía xông vào tập kích.

Chu Sưởng nghiến chặt hai hàm răng và tự nhủ lòng :

— Chu Sưởng ! Mi không thể ngã xuống được, phải cố gắng, không thì nhất thiết đều tiêu tan hết, giết đi !

Đoạn kiếm trong tay Chu Sưởng, liền vung lên khoảng một vòng, kiếm khí xẹt ra loé mắt.

Tiếng kêu thê thảm liên tiếp, bốn tay kiếm thủ lại lần lượt tê nằm trên vũng máu.

Trong số này một tên đối diện với Chu Sưởng, bị kiếm khí xẹt xéo từ đầu xuống vai, máu tươi vọt ra, rưới đầy đầu đầy mặt Chu Sưởng, nhích nhám nhớp và mùi tanh xông lên mũi rất khó chịu.

Máu ! Xác chết, chân cut tay cut mỗi nơi mỗi chiếc, trường

diện thảm khốc vô cùng.

Trong đầu óc Chu Sưởng lại phù hiện cảnh thảm khốc về gia đình chàng ngày trước, cha mẹ em trai, em gái và nghĩa bộc Lục thúc cả hai vợ chồng và đứa con, đều bị chết thê thảm, máu chảy đầu rơi. Thế rồi hận với cừu lại bốc cháy trong tim, máu nóng xung động, sản sinh ra một lực lượng vô hình.

Bỗng nhiên chàng phá lên cười :

— Ha ha ha ha !

Trong tiếng chứa đựng đầy sát cơ và cừu hận.

Đấu trường chỉ còn vẻn vẹn có chín tên võ sỹ, đứng trố mắt nhìn nhau, họ không biết ứng phó thế nào.

Theo tình trạng mà nói, thì « Đoạn kiếm tàn nhân » hiện giờ đã kiệt lực, như cung mạnh đã cuối vời, nếu không thừa cơ giết đi, mà bỏ lỡ mất cơ hội kể cũng đáng tiếc. Song kiếm thuật của đối phương lại quá cao minh, đã bị trọng thương không đứng dậy được, mà còn có thể, một thức kiếm giết liền bốn tay cao thủ, quả là kiếm thuật kinh người...

Nét mặt Chu Sưởng đầy dẫy sát khí, «Máu», làm cho chàng hồi tưởng lại thảm kịch của gia đình năm xưa. «Hận», khiến cho chàng nghĩ đến đổ máu, tia mắt chàng bắn ra những tia sát cơ, không ai dám nhìn.

Phụ thân, em trai em gái vị thành niên, vợ chồng Lục thúc, đều bị tàn sát. Mẫu thân và con gái của lão bộc bị hiếp dâm chết. Nợ máu hận cừu nung nấu tâm can, khiến cho chàng dưới tình trạng nội lực đã suy kiệt mà còn tái sinh được lực lượng.

Chu Sưởng từ từ xoay người lại đối diện với chín tên cao thủ còn sót lại cuối cùng.

Trường diện chết chóc và đe dọa khiến cho người ta ai cũng rùng mình sởn gáy.

Chín tên cao thủ cảm thấy không khí bị ngột ngạt, đến thở không dám thở mạnh.

http://tieulun.hopto.org

Đấu chí tối hậu toan thừa nguy hạ thủ của chàng bị tiêu tan, mà thay vào một mối sợ sệt khó tả.

Không biết một người nào trong bọn khẽ nói :

— Chạy nhé !

Cả bọn đều nhốn nháo, hè nhau chạy...

Chu Sưởng quát :

— Đứng cả lại !

Chu Sưởng vừa quát vừa xoay người nhảy lên, đoạn kiếm xẹt dài những tia ngân quang, chỉ thấy tay kiếm hơi rung rung và khoảng ngang nửa vòng, kiếm khí phát ra lóe mắt.

Tiếp thấy liên tiếp những tiếng kêu thảm khốc :

— Ối ! Ối !..

Chỉ trong chớp mắt chín tên võ sỹ còn lại sau cùng, đều lần lượt ngã xuống, không còn một ai sống sót.

Không khí lúc này lại trở về lặng lẽ, nhất thiết hầu như im ngừng lại, chỉ còn mỗi hoạt động duy nhất là những dòng máu quằn quại chảy theo địa thế, đọng lại ở chỗ đất thấp thành vũng.

Cuộc tàn sát khủng bố !

Trường diện đầm máu !

Cảnh tượng thê lương !

Chu Sưởng đã sử dụng đến khí lực cuối cùng, khi giết hết kẻ địch, thì chàng cũng kiệt lực ngồi phịch xuống đất, hai mắt đỏ đom đóm, huyết mạch phù động. Qua một lúc khá lâu, trong tâm chàng mới nảy ra một ý niệm.

— Ta cần phải rời khỏi hiện trường ngay.

Chu Sưởng chống hai tay xuống đất cố gượng đứng dậy, đi dệnh dạng nhằm tiến thẳng vào rừng sâu, một bước một ngừng, giống như đứa trẻ mới tập đi.

Trước mắt cứ thấy tối sầm lại, cảnh vật nhìn không ra, chàng rời bước như là cái máy tự động, rồi lòng tự nhủ lòng :

— Đừng có té xuống, càng đi xa càng tốt. Nếu mà té xuống bây giờ, sẽ vĩnh viễn không có dậy được đâu.

Đi !

Đi

Chu Sưởng hết sức trấn tác không để cho ý thức mơ hồ cứ đi đi hoài, không biết đi được bao xa, cũng chẳng biết là tới địa phương nào, chàng thấy là không còn thể nào di động được nữa, trong bụng vẫn nhủ thầm :

— Không thể ngã xuống được !

Song rút cục chàng cũng vẫn phải ngã xuống, rồi ý thức mất theo luôn, bao nhiêu nỗ lực đều chẳng ăn nhằm gì. Bây giờ thì chàng không còn biết gì nữa.

Chu Sưởng nằm ngất thiu được một lúc, thấy thoáng một bóng hồng, đột nhiên xuất hiện bí ẩn như bóng ma. Bóng người đó đứng ngẩn ra ở đằng trước Chu Sưởng một lát, đột nhiên thấy cúi xuống lật chiếc khăn che mặt ra xem, và cất tiếng run run nói :

— Nguyên lai là chàng ta !

Nghe tiếng nói có thể nhận ra được ngay bóng người mặc áo hồng đây là nữ giới, nhưng còn nhiều nghi vấn :

— Nàng là ai ?

— Nàng quen Chu Sưởng ư ?

Nàng đối với Chu Sưởng là thế nào ?

Sao nàng lại có vẻ quan tâm đến Chu Sưởng ?

Bao nhiêu nghi vấn mà chưa tìm được giải đáp :

Một tiếng cú kêu từ phía xa xa vọng đến bóng người áo hồng lại bỏ đi luôn.

Chu Sưởng vẫn hôn mê không có hiểu gì hết.

Bóng người áo hồng vừa đi khỏi, lại thấy một bóng người khác xuất hiện. Người này che mặt mặc hắc bào.

Người che mặt mặc hắc bào vẫng mình đến trước mặt Chu Sưởng, khẽ cuối xuống lật khăn che mặt, bỗng nhiên thấy hắn như là bị rắn rết cắn lại luôn lại ba bước nét mặt âm thầm nói:

— Đúng như sở liệu, chính hắn !

Vừa nói vừa dơ chưởng nhằm đánh xuống đỉnh đầu chàng. Nhưng không hiểu sao, chưởng tới nửa vời liền thu về và lẩm bẩm nói một mình.

— Bây giờ có nên đánh chết nó chưa ?

http://tieulun.hopto.org

Người che mặt mặc hắc bào sao một lát do dự lại thấy ư dơ bàn tay lên...

Vừa lúc đó thì có tiếng dàn bà cười khanh khách từ xa xa vọng đến.

Người che mặt mặc hắc bào vội thu chưởng lại, rồi vắng người nhanh như điện phóng tới chỗ phát ra tiếng cười thân hình di động nhanh như gió.

Lại thấy một bóng người nữa xuất hiện, người này động tác không có ngừng trệ một giây phút nào, cúi xuống cặp Chu Sưởng vào hông, rồi đi liền.

Chu Sưởng lờ mờ tỉnh lại, thì thấy mình nằm trên một đống cỏ êm êm, tay rằng tối mịt xê lần tay nhìn không thấy ngón. Song vẫn có thể biện nhận ra đây là một sơn động. Chu Sưởng hết sinh kinh ngạc, không hiểu ra làm sao, chàng nhớ là lúc đó mình bị kiệt sức nằm ngã xuống đất rồi cơ mà? mà sao bây giờ lại ở đây?

Vì dự phòng chuyện bất trắc có thể xảy ra, Chu Sưởng vẫn không dám nhúc nhích, làm bộ như là vẫn còn hôn mê bất tỉnh.

Sau một lát nằm lặng thinh nghe ngóng không thấy có gì khác lạ, chàng ngầm vận công lực thấy đã khôi phục được quá nửa, mà trong người không thấy có đau đớn gì hết.

Hiện tượng này đối với Chu Sưởng cũng chẳng có gì là lạ chàng đã có công lực ba chục năm, mà lại còn tham luyện được một tuyệt học khoáng thế, và lại khiếu «sinh tử huyền quan» đã thông rồi, sự thoát lực chẳng qua chỉ là hiện tượng tạm thời.

Lúc đó chàng liền ngầm vận tâm pháp theo như «Phù lục chân kinh» chỉ mất công phu trong một khắc. Công lực lại phục hồi hết như cũ.

Công lực đã phục hồi, thị lực cũng gia thêm gấp bội chàng đã nhìn thấy rõ đây là một huyệt đất sâu chưa tới hai trượng, trông ra ngoài vẫn thấy có mấy ánh sao. Chàng biết là bây giờ vẫn còn là ban đêm.

Chu Sưởng nhìn ngóng khắp tứ phía, bỗng chàng thấy hai con mắt sáng quắc từ trong bóng tối rọi ra và đương nhìn thẳng vào mình.

Chàng thất kinh vội vươn mình đứng dậy, nhờ có ánh sáng từ cửa động rọi vào, chàng nhận ra người này chính là «Thiên bất Thâu Thạch hiểu Sơ».

Chu Sưởng ngạc nhiên không hiểu lão ăn trộm này sao lại ở đây? và làm gì?

Song chàng chưa kịp nói gì thì «Thiên bất Thâu Thạch hiểu Sơ» đã cười khì khì và nói:

— Mi phục nguyên mau nhỉ!

Chu Sưởng không trả lời đưa tay đặt vào dốc kiếm.

Thấy Chu Sưởng có vẻ hoài nghi, Thiên bất Thâu liền nói:

— Bạn đừng có khẩn trương, nếu lão phu mà có ác ý, thì một trăm bạn cũng chết rồi.

Nghe Thiên bất Thâu nói, Chu Sưởng cũng tự nhận là hữu lý, một lần ngủ trên nóc miếu thổ thần, nếu ông ta muốn hạ thủ mình thì cũng dễ như trở bàn tay. Còn bây giờ trong lúc mình còn hôn mê, nếu ông ta hạ thủ thì có đến mấy mình cũng phải chết. Chàng thấy tưởng pháp của mình là sai, trong lòng xấu hổ, nét mặt hơi đỏ cất tiếng hỏi:

— Có phải tiền bối đã cứu vãn bối đấy chăng?

Thiên bất Thâu lấp lửng đáp:

— Có một nửa!

Chu Sưởng hỏi lại:

— Một nửa là thế nào?

Thiên bất Thâu đáp:

— Một nửa là một nửa!

Chu Sưởng nói tiếp:

— Tiền bối nói thế. Không sao hiểu được?

Thiên bất Thâu nói tiếp:

— Mi đã chết một lần rồi!

http://tieulun.hopto.org

Nghe Thiên bất Thâu nói Chu Sưởng vẫn mang nhiên không biểu ra sao, chàng nghi hoặc nói tiếp :

— Vãn bối vẫn không hiểu ra sao cả ?

Thiên bất Thâu hỏi lại :

— Bây giờ mi có muốn hiểu rõ sự diễn biến từ sau khi mi bị thoát lực hôn mê, cho tới hiện tại ra sao không ? Để lão phu kể đầu đuôi cho nghe.

Chu Sưởng mừng rỡ đáp :

— Xin cho nghe !

Thiên bất Thâu vẫy tay và nói :

— Hãy ngồi xuống !

Chu Sưởng nghe theo ngồi xuống.

Thiên bất Thâu dằng dằng một cái cho trơn cổ, rồi thủng thẳng đầu nói :

— Mi dùng toàn lực đánh chết ba tên ma đầu, giết hết bọn tiểu yêu, rồi mi bị thoát lực nằm hôn mê trong một khu rừng...

Chu Sưởng thất kinh ngắt lời :

— Lão tiền bối hoàn toàn nhìn thấy rõ như thế ư ?

Thiên bất Thâu gật đầu đáp :

— Đương nhiên !

Chu Sưởng lại nói :

— Rồi về sau làm sao ?

Thiên bất Thâu kể tiếp :

— Một người đàn bà áo hồng che mặt tới, lật miếng vải che mặt lên để nhìn mặt mi...

Chu Sưởng kinh ngạc kêu :

— A ! nàng là...

Thiên bất Thâu lại ngắt lời kể tiếp :

Người áo hồng che mặt này, thân hình biến diện như là bóng ma. Cứ như sự nhận xét của lão phu, thì nàng là «Hồng nương tử» một nữ ma nhất đại mà chưa có ai được nhìn thấy mặt bao giờ.

Chu Sưởng cất tiếng run hỏi :

— «Hồng nương tử» thực ư ?

Thiên bất Thâu vẫn thủng thẳng nói :

— Đấy chỉ là phỏng đoán thế thôi, chớ lão phu chẳng qua cũng chỉ nghe tiếng, chứ chưa có biết người...

Nói tới đây Thiên bất nhâu ngừng lại một lúc, Chu Sưởng nóng nghe lại hỏi :

Rồi sau đấy ra sao ?

Thiên bất Thâu tiếp tục kể :

Người áo hồng che mặt còn có cả thủ hạ nữa, sau khi nàng vào rừng, thủ hạ ẩn phục cả chung quanh, lấy cú kêu làm ám hiệu báo động. Nàng nghe báo động liền lánh mặt, văng người vào trong rừng.

Thấy Thiên Bất Thâu ngừng lại Chu Sưởng lại hỏi :

— Rồi sao ?

Thiên bất Thâu nói tiếp :

— Sau khi nàng đi, lại có một người nữa tới..

Chu Sưởng ngắt lời hỏi

— Người thế nào ?

Thiên bất Thâu đáp :

— Người che mặt mặc hắc bào, lai lộ không rõ...

Chu Sưởng gật đầu và thầm nghĩ người đó chính là « Hắc bào chủ nhân» song chỉ hiểu ngầm thế thôi chứ không có nói rõ.

Chu Sưởng gật đầu và thầm nghĩ người đó chính là «Hắc bào Chủ nhân» song chỉ hiểu ngầm thế thôi chứ không có nói rõ.

Thiên bất Thâu kể tiếp :

Người che mặt mặc hắc bào có biết mi..

Chu Sưởng dật mình hỏi :

— Y cũng lật khăn che mặt của vãn bối lên hả ?

Thiên bất Thâu đáp :

— Chính thế, y đã dơ chưởng lên giáng xuống đầu ma... nhưng không hiểu y nghĩ thế nào, rồi do dự không quyết. Bởi

http://tieulun.hopto.org

vậy nên lão phu mới nói là mi đã chết một lần rồi !...

Chu Sưởng kêu «A» một tiếng và hỏi :

— Thế kết quả y không có hạ thủ ư ?

Thiên bất Thâu lắc đầu nói :

— Có !

Chu Sưởng ngạc nhiên hỏi tiếp :

— Thế sao tại hạ chưa có chết.

Thiên bất Thâu đáp :

— Lúc mà y dơ tay lên phát chưởng đánh lần thứ hai, thì bỗt nhiên thiếu nữ áo hồng che mặt lên tiếng để rừ cho người che mặt mặc hắc bào đi chỗ khác..

Chu Sưởng buột miệng kêu :

— A !

Chu Sưởng băn khoăn hoài không hiểu sao Hồng nương tử lại luôn luôn quan tâm đến mình, không mấy lúc mình lâm nguy mà không có nàng tới giải cứu, hoặc công khai hoặc bí mật, như thế lần này mình lại phải mang thêm một món nợ ân tình nữa với nàng.

Thiên bất Thâu thủng thẳng kể tiếp :

— Lão phu xem tình thế, tức thời quyết đoán, rồi thừa cơ hai bên theo rõi nhau, lão phu mới nói là trong việc cứu mi, lão phu chỉ có một nửa, và cô gái áo hồng một nửa.

Chu Sưởng đứng dậy khoanh tay nói :

— Ân tình này vẫn bối xin ghi lòng tạc dạ !

Thiên bất Thâu xoa tay lia lịa và nói :

— Không làm thế, không làm thế, lão thâu nhi này tuy già những vẫn còn tinh trẻ con, chúng ta kết bạn với nhau nhé ! có bằng lòng không ?

Chu Sưởng kích động nói :

— Tôn ti có thứ tự ! đâu dám...

Thiên bất Thâu ngắt lời :

— Bất tất câu chấp..

Chu Sưởng ngập ngừng chưa nói gì. Thiên bất Thâu nói tiếp

— Ngồi xuống, ngồi xuống nếu mi ưng chịu gọi ta một câu lão ca ca, chịu không ?

Chu Sưởng ngập ngừng đáp :

— Lão tiền bối. Điều đó..

Chu Sưởng vừa nói tới đấy Thiên bất Thâu đã gạt đi :

— Lão phu đây không có ưa kiểu cách khách sáo ! Cứ thực tình là hơn !

Chu Sưởng cười nói tiếp :

— Cung kính bất như tòng mạnh, tiểu đệ xin vâng.

Thiên bất Thâu cười ha hả nói tiếp :

— Nói thế mới phải, người anh em, ha ha ha...

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Lão ca ca tựa hồ như lúc nào cũng đi kèm bên tiểu đệ có phải thế không ?

Thiên bất Thâu ngắt lời :

— Tiểu đệ ! ta đã nói là ta vẫn còn tinh trẻ con mà !

Chu Sưởng cười tiếp lời :

— Lão ca ca rất vui tính...

Tự nhiên thấy Thiên bất Thâu nghiêm nét mặt và nói :

— Tiểu đệ, lão ca đây có một câu chuyện như xương vướng ở cổ họng, không thổ ra không chịu được...

Chu Sưởng tiếp lời :

— Lão ca có chuyện gì xin cứ nói thẳng ?

Thiên thất Thâu hỏi lại :

— Tiểu đệ có biết một võ sỹ chân chính, có một điều húy kỵ thứ nhất là gì không ?

Nghe Thiên bất Thâu nói Chu Sưởng ngạc nhiên không hiểu là vì sao ông ta lại hỏi thế.

Chu Sưởng đứng ngẫn ra một lát rồi hỏi lại :

— Kỵ húy điều gì ?

Thiên bất Thâu trầm giọng đáp :

— Nữ sắc !

Chu Sưởng chột dạ, thốt nhiên chàng lại nhớ lúc ở miếu

http://tieulun.hopto.org

thổ thần ngoài cửa nam thành Quảng an, trong lúc mình rời bước ông ta có nói :

— «Cứ tưởng đội trời đạp đất, đường đường một đấng anh hào, tráng chí ngất từng mây, nhưng sớm muộn rồi cũng bị chết ở dưới gấu quần thạc lựu »

Mà bây giờ ông ta lại nói như thế, tất nhiên là phải có nguyên nhân, Song không hiểu từ đâu mà có câu hỏi đó ?

Chu Sưởng tự nhận thấy là mình vẫn còn trong trắng chưa có từng cười hoa cợt liễu hay làm những việc thương phong bại đức bao giờ, mà bây giờ lão thầu nhi lại nói thế, quả là khó hiểu.

Chu Sưởng trong lòng nghi hoặc vừa toan hỏi lại cho rõ căn do...

Vừa lúc đó thốt nhiên nghe có tiếng kêu thê thảm giọng đàn bà, từ phía xa xa giọng lại.

Thiên bất Thầu đứng phắt dậy và nói :

— Có lẽ người con gái áo hồng bị người che mặt mặc hắc bào hạ độc hư rồi chăng ?

Chu Sưởng dạt mình cất tiếng run run hỏi :

— Có thể thế được chăng ?

Thiên bất Thầu đáp :

— Rất có thể như thế, sau khi ta đem tiểu đệ vào đây, Bóng người áo hồng vẫn chưa rời khỏi, tựa hồ như nàng có ý cố tìm cho thấy tiểu đệ...

Chu Sưởng vội nói tiếp :

— Lão ca ca, thế thì chúng ta đi ra coi xem !

Thiên bất Thầu gật đầu đáp :

— Đi thì đi !

Hai người nhảy ra khỏi động, ngửa mặt nhìn các vì sao, thấy là trời đã tới nửa đêm rồi.

Tiếng kêu thê thảm phát ra rồi thấy im bặt, muốn tìm vị rất khó.

Chu Sưởng đoán chắc người che mặt hắc bào nhất định là «Hắc bảo chủ nhân» không còn nghi ngờ gì nữa, mà người đàn bà áo hồng là «Hồng nương tử», nàng có thể không phải là đối thủ của tên ma đầu kiêu hùng thần bí đó được, mà mình thì đã chịu ơn của nàng nhiều lần : không thể nào thấy nàng lâm nguy mà toa thị cho đành.

Hơn nữa cái người mà mình định tìm cũng chính là «Hắc bảo chủ nhân» y là đối tượng chứng thực tối hậu về huyết cừu.. Sau một lát suy tính, Chu Sưởng nói :

— Lão ca ca, ca ca đi về hướng đông, tiểu đệ đi về hướng tây, nếu có gặp thì phát hiệu báo cho nhau.

Thiên bất Thầu đáp :

— Được, làm đúng như thế !

Hai người phân ra hai ngả đông và tây, đi luồn qua những chỗ bóng tối.

Chu Sưởng cứ xuyên sơn mà đi, nhưng trong rừng tối như mực chỉa bàn tay không nhìn rõ năm ngón. Song chàng nhờ có nội lực tinh thâm, mục lực rất tốt, vẫn có thể trông rõ mọi vật ở trong vòng tám trượng.

Đi lúc đã đến gần mé rừng, chàng đương định quay lại đi tìm một lối khác nhưng cũng theo chiều hướng đó, hốt nhiên chàng nhìn thấy ở chỗ bãi trống phía ngoài rừng, có một bóng người di động rất nhanh.

Chu Sưởng chột dạ vắng người đuổi theo liền. Song vì chân trái của chàng đã bị tàn phế, dù cho công lực mạnh hơn chăng nữa, song về thân pháp vẫn có phần bị trở ngại, đem so với tay cao thủ bậc xuất thì tất nhiên phải kém tinh chút.

Bóng người lúc ẩn lúc hiện cứ thấp thoáng ở phía trước mà chàng theo mãi không kịp.

Hai bóng đuổi theo, qua chừng hơn mười dặm, thấy bóng người đó tự động ngừng lại tựa hồ như là đi mệt ngồi lại nghỉ vậy.

Khi đã tới gần, thì «không không bộ pháp» của Chu Sưởng tương đương có phần huyền diệu.

http://tieulun.hopto.org

Chỉ vọt mấy cái Chu Sưởng đến ngay sát bên người đó rồi. Chu Sưởng nhìn rõ mặt bất giác dật nảy người.

Người này là một dàn bà áo hồng, ở dưới chân nàng có một xác cũng dàn bà áo hồng, người dàn bà này không phải xa lạ gì, chính là một trong bốn người phụ kiệu áo hồng, mà những lời phán đoán hoàn toàn đúng cả, người dàn bà che mặt mặc áo hồng chính là Hồng nương tử đúng như lời Thiên bất thâu đã dự đoán.

Không hiểu đã xảy ra chuyện gì ?

Người dàn bà áo hồng thấy Chu Sưởng đột nhiên hiện thân nàng cũng chẳng có cảm thấy gì là lạ lùng, có thể trong lúc Chu Sưởng hết sức đuổi theo, đối phương đã phát giác thấy chàng ngay từ lúc đó rồi.

Hai bên thấy nhau Chu Sưởng chưa kịp nói thì, người dàn bà áo hồng đã nhanh nhẩn hỏi trước :

— Các hạ có phải là «Đoạn kiếm tàn nhân đấy ư ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Chính thị !

Nàng ại hỏi tiếp :

— Chưa chết hả !

Câu hỏi này có vẻ không có khách khí một chút nào, nhưng Chu Sưởng vì nghĩ đến tình Hồng nương tử nên không có để ý đến việc thất ngôn nhỏ mọn đó, mà chàng chỉ lãnh đạm nói :

— Chết thì đâu còn đến đây nữa ?

Người đàn bà chỉ một xác chết nằm vật ở bên chân nàng và bi phẫn nói :

— Mi vẫn còn sống nhăn ra đó, mà nàng thì lại bị chết mất rồi !

Chu Sưởng bùi ngùi hỏi lại :

— Nàng chết như thế nào ?

Người đàn bà áo hồng đáp :

— Vì mi mà bỏ mạng !

Chu Sưởng kinh hoàng hỏi tiếp :

— Có thực nàng chết vì tại hạ không ?

Người dàn bà áo hồng đáp :

— Chính thế !

Chu Sưởng vẫn ngạc nhiên hỏi :

— Sao lại thế được tại hạ có làm gì đâu mà lại bảo là nàng chết vì tại hạ ?

Người đàn bà áo hồng đáp :

— Song chính là nàng đã vì các hạ nên mới bị chết !

Chu Sưởng thở dài nói :

— Sự việc xảy ra như thế nào ?

Người dàn bà áo hồng nói :

— Hai chị em chúng tôi phụng mệnh lệnh của chủ nhân, đi tìm lại các hạ...

Nghe người dàn bà áo hồng nói đến đấy Chu Sưởng mới hiểu rõ là người này chính vì mình mà chết, trong lòng cảm động chàng hỏi tiếp ;

- Kẻ nào hạ thủ ?

Người áo hồng thở dài nói :

— Một kẻ che mặt, mặc hắc bào !

Chu Sưởng nghiến răng nói :

— Chính nó rồi !

Người đàn bà áo hồng kích động hỏi lại :

— Nó là ai ?

Chu Sưởng chau mày đáp :

— «Hắc hảo chủ nhân»

Người dàn bào áo hồng hỏi lại :

— Nó...Nó là chủ nhân trong «Hắc bảo» một nhân vật khủng bố và toan bá chủ võ lâm đấy hả ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Chính Nó !

Chỉ thấy người đàn bà áo hồng nói :

— Được rồi, được rồi !

Chỉ thấy nàng nói «được rồi» rồi im không nói tiếp. xem

http://tieulun.hopto.org

chừng nàng có phần quá ư kích động.

Chu Sưởng nghiến hai hàm răng kèo kẹn kết, và nhấn mạnh từng chữ chàng nói :

— Tại hạ thề nào cũng báo thù cho nàng !

Người đàn bà áo hồng cũng hậm hực nói tiếp :

— Chủ nhân chúng tôi cũng sẽ không để yên nó !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Quý chủ nhân bây giờ ở đâu ?

Đàn bà áo hồng đáp :

— Đi đuổi theo người che mặt áo đen.

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Đi lâu chưa ?

Đàn bà áo hồng đáp.

— Khá lâu rồi !

Chu Sưởng lại hỏi.

— Đi hướng nào ?

Người đàn bà áo hồng đưa tay chỉ về khu rừng ở bên và chậm chãi nói :

— Đi về hướng tây !

Đứng ngẩn ra một lúc Chu Sưởng nhìn thấy xác người áo hồng nằm vật trên mặt đất, trong lòng bất nhẫn, chàng quay lại hỏi người đàn bà áo hồng đứng bên :

— Di thể của vị này bây giờ xử trí sao đây ?

Người đàn bà áo hồng đáp :

— Sẽ an táng theo nghi thức của bản môn.

Chu Sưởng nói tiếp :

— Tại hạ có thể đại lao được chăng ?

Người đàn bà áo hồng lắc đầu đáp :

— Bất tất !

Đứng thờ thẫn một lúc Chu Sưởng thấy không còn chuyện gì đáng cần thiết nữa, nên nói :

— Tại hạ xin cáo biệt !

Người đàn bà áo hồng đáp :

— Tùy tiện !

Chu Sưởng cất bước đi, nhưng hình như quên điều gì, chàng dừng ngừng lại và nói :

— Khi nào gặp quý chủ nhân, xin cho tôi gửi lời, nói là

«Đoạn kiếm tàn nhân» này, sẽ không bao giờ dám quên ân đức của nương tử !

Người áo hồng lạnh lùng nói tiếp :

— Chỉ mong sao các hạ trong lòng cũng như ngoài miệng !

Chu Sưởng ngơ ngác hỏi lại :

— Nói thế là nghĩa làm sao ?

Người áo hồng lấp lửng đáp :

— Tùy các hạ nghĩ thế nào thì nghĩ !

Chu Sưởng băn khoăn hỏi tiếp :

— Tại hạ không hiểu được tôn ý muốn nói gì ?

Người đàn bà áo hồng lạnh lùng khẽ nhách mép cười bí ẩn và tiếp lời :

— Chúng tôi là phận dưới không tiện nói nhiều, các hạ chỉ nhớ cái câu nói lúc nãy là được rồi.

Nghe đối phương nói Chu Sưởng trong lòng băn khoăn, song chưa tiện gặng hỏi, chàng trầm giọng nói :

— Tại hạ một lời coi bằng cửu đỉnh, có lý nào lại khẩu thị tâm phi !

Người đàn bà áo hồng tiếp lời :

— Rất mong !

Nghe giọng nói đối phương Chu Sưởng càng thêm thắc mắc hình như có ngụ ý gì ở ngoài lời nói, song lúc này chàng còn bận nhiều việc trọng yếu không tiện hỏi cho ra nguyên ủy.

Chu Sưởng vẫy người đi thẳng về hướng tây, theo như lời người đàn bà áo hồng nói, chủ ý tìm «Hồng nương tử».

Chu Sưởng mải miết đi cho tới sáng, vẫn không thấy gì lạ cả, chàng đành phải đi ngược lại hướng đông.

41 — MANG HẬN BỞI HƯ DANH

Chu Sưởng vừa đi vừa nhủ thầm :

— Thiên bất Thân bây giờ chắc cũng đi đâu rồi chứ không có quay lại huyệt động đó nữa đâu ? mà mình đã hẹn với mẹ

http://tieulun.hopto.org

con «Hoa hậu Trương huệ Phương» là trong mười ngày sẽ cùng ước hội tại thành Lợi Xuyên. Đó cũng là một việc yếu khẩu. Vậy mình hãy làm cho trọn việc đó trước đã, rồi mọi việc sẽ liệu tính sau.

Chu Sưởng tiếp tục đi về hướng đông với mục đích hội ước tại Lợi châu.

Khi tới một thị trấn Chu Sưởng vào tiệm mua một bộ quần áo mới và cả mũ giầy, nghĩa là hoàn toàn mới từ đầu đến chân.

Một hôm đi qua bến đò Thạch bảo trại, tới miền núi Vũ lăng sơn nơi giáp giới giữa Hồ Bắc và Xuyên Tây, từ đấy đến Lợi Xuyên không còn xa mấy nữa.

Vừa bước chân đến miền núi Vũ lăng tâm tình Chu Sưởng tự nhiên thấy nao nao vô phương mà bình tĩnh lại được. Cả toàn gia bị giết chết trong miền núi này. Cừu chưa báo, hận chưa rửa, làm sao mà có thể an ủi được linh hồn của những người bên kia thế giới.

Vì muốn đi cho mau đến nơi, Chu Sưởng đi đường tắt, chứ không có theo đường chính lộ, chàng cứ ngắm thẳng phương hướng, vượt suối qua đèo bất chấp.

Chàng cắm cụi đi hoài, tới lúc mặt trời đã ngả về tây mà phía trước vẫn thấy núi non trùng điệp. Không có thấy xóm làng nào mà hàng quán cũng chẳng có, trong bụng đói như bào mà tìm chẳng có thức gì ăn được, còn vấn đề ngủ trọ thì với chàng bất thành vấn đề.

Chu Sưởng đương bàng hoàng chưa biết tính ra sao, thoáng nhìn thấy từ hẻm núi ở phía xa có khói bốc lên nghi ngút, tức thời chàng cảm thấy phấn chấn tinh thần, ở rừng sâu mà có khói lửa, không phải nhà làm rẫy tất là nhà thợ săn, mình tìm chỗ có lửa đó là giải quyết được cả vấn đề ăn uống và ngủ trọ rồi.

Thế là Chu Sưởng liền rảo bước nhằm đi thẳng về chỗ hẻm núi có khói bốc lên đó.

Vượt qua một ngọn đồi, nhìn thấy hẻm núi đó là một sơn cốc nhỏ hẹp, một ngọn thác từ trên cao đổ xuống ở bên có miếng đất bình dương nho nhỏ, trên miếng đất này có một căn nhà cỏ giậu trúc bao quanh, ngôi nhà bé nhỏ xinh xinh này, quay lưng vào vách núi, mặt nhìn ra suối, chung quanh giậu trúc trồng hoa, bên những mảnh đá nhiều hình dạng, thực là một bức họa thiên nhiên vậy.

Thoáng nhìn Chu Sưởng đã phải ngạc nhiên, chàng thấy ông chủ nhân của ngôi nhà này không phải là người nông dân miền núi mà cũng không phải là người thợ săn. Ngôi nhà này là nơi ẩn cư của một bậc cao sỹ mới đúng.

Vừa đi vừa nghĩ vẩn vơ, chàng về thủng thỉnh đến thẳng ngôi nhà đó.

Đi tới trước hàng rào, Chu Sưởng ngừng bước toan lên tiếng... Hốt nhiên thấy một gã trung niên phục sức ra lối văn sĩ, tay cầm một cái bao vải dài, từ trong cửa bước ra.

Chu Sưởng thấy đúng chủ nhân không phải là người miền núi, động tĩnh hiếu kỳ, chàng chưa xuất diện vội, mà vẫn lẩn nấp vào một tảng đá mọc trồi ra ở bên đó để ngó xem.

Chỉ thấy trung niên thư sinh từ từ bước ra giữa sân đứng giữa trời đất, hình như trong lòng có một tâm sự gì nặng lắm lắm.

Chàng thư sinh này coi vẻ rất khôi ngô tuấn tú đôi mày thanh kiếm, mắt sáng như sao, không có vẻ gì là tục tử cả, niên kỷ nhiều nhất độ ba mươi, hãy còn trẻ trung lắm.

Sau khi nhận xét thần thái của trung niên thư sinh, Chu Sưởng cảm nghĩ, có lẽ chàng ta cũng là một võ sỹ vì tị nạn cừu nhân mà đến đây ẩn cư chăng?

Chu Sưởng đương nghĩ bàng quơ, và vẫn ngồi ẩn thân sau tảng đá.

Bỗng nghe từ trong nhà có tiếng gọi:

— Kỳ phong!

Tiếp thấy gã văn sĩ trung niên hưa:

http://tieulun.hopto.org

— Ta ở đây !

Sau một tiếng gọi một tiếng trả lời, tiếp thấy một thiếu phụ âm thầm xuất hiện, làm Chu Sưởng sáng cả mắt.

Thiếu phu phục sức rất sơ sài áo vải trâm gai, song nàng có một vẻ đẹp thùy mị thiên nhiên, như đóa hoa lan ở trong thâm cốc.

Chu Sưởng bâng khuâng tự hỏi thầm :

Căn nhà nhỏ này có lẽ chỉ có một đôi giai nhân tài tử thôi ư ? làm sao họ lại tìm đến một nơi nước thẳm non xa này nhỉ ?

Chỉ thấy thiếu phụ lững thững đi tới bên thư sinh, rồi lừ mắt nhìn chàng ta và có vẻ oán thán nói :

— Kỳ Phong, anh hốt nhiên lại thay đổi rồi !

Thư sinh hình như còn để ý đâu đâu chàng ta nói :

— Huyến muội, ta có thay đổi gì đâu.

Thiếu phu hỏi lại :

— Làm sao anh lại không thừa nhận, từ ba hôm nay anh bạ sơn về, rồi như người mất hồn...

Gã thư sinh ngắt lời :

— Đấy là tự Huyền muội hay nghĩ nhiều đấy chứ !

Bóng thiếu phụ đưa mắt nhìn thấy cái bao dài trong tay thư sinh, nàng tái mét mặt, người run bần bật, có vẻ hốt hoảng cất tiếng hỏi :

— Kỳ phong ! anh lại đem cái này ra làm gì đây ?

Thư sinh bỗng nhiên nhếch mép cười. Song cái vẻ cười rất gượng gạo. Căn bản nó không phải là cười, chẳng qua chỉ là biến thể của nét mặt.

Chàng ta nhăn nhó nói :

— Huyến muội, anh...anh...

Thư sinh chỉ thấy há miệng mãi không nói được một chữ, coi bộ lúng túng hết sức.

Thiếu phụ ngắt lời :

— Anh làm gì lạ vậy ?

Thư sinh nhăn nhó đáp :

— Huyến muội ! thực tình mà nói, suốt ba năm nay anh phương quên hẳn nó được !

Thiếu phụ nét mặt thảm đạm, hai mắt long lanh rướm lệ, buồn rầu nói tiếp :

— Thế ra suốt ba năm nay anh không có thực tình thương em, mà chỉ coi em như trò đùa đấy thôi hả ?

Thư sinh cười nhăn nhó nói :

— Đâu có ! Huyến muội nói oan cho ta quá !

Thiếu phụ chau mày nói không là gì đấy, anh chỉ coi em một cái trò chơi để anh vui đùa thế thôi, ngoài ra không tình nghĩa gì hết.

Thư sinh cố biện luận tiếp lời:

— Huyền muội ! Anh có đùa cợt ở chỗ nào đâu ?

Thiếu phụ chau mày nói tiếp :

— Anh vẫn lừa giối em, anh đùa rỡn với cảm tình..

Thư sinh cố viện lý phủ nhận :

— Đâu có thế ! nếu anh có ý lừa giối, thì anh đã không

Thiếu phụ nói tiếp:

— Nhưng anh..anh đã thay đổi rồi...

Thư sinh lắc đầu nói :

— Thay đổi gì đâu ?

Thiếu phụ giòn hỏi :

— Kỳ Phong, anh theo lương tâm mà nói, em hỏi anh câu thôi, anh yêu em hay là anh yêu nó ?

Nghe hai vợ chồng thư sinh đối thoại Chu Sưởng chẳng ra sao, mà nghe giọng nói như là có sự ghen tuông ngờ chàng ngờ vực chàng nghe càng thêm động tình hiếu kỳ, cứ lẳng lặng ngồi im nghe không dám động mạnh.

Thư sinh đáp :

— Đương nhiên là yêu em !

Thiếu phụ có vẻ kích động tiếp lời hỏi lại :

http://tieulun.hopto.org

— Anh yêu em thành thực và vĩnh viễn chứ ?

Thư sinh gật đầu đáp :

— Cố nhiên !

Thiếu phụ nhoẻn cười nói tiếp :

— Anh đã yêu em thì anh hãy quên nó đi !

Thư sinh trầm ngâm không nói gì.

Thiếu phụ có vẻ khẩn thiết nói tiếp :

— Em yêu cầu anh hãy cố quên nó đi, có quên được nó, thì chúng mình mới có hạnh phúc.

Thư sinh ngập ngừng một lúc lâu mới chau mày nói :

— Có điều...

Thiếu phụ ngắt lời :

— Có điều anh không sao quên được ư ?

Thư sinh gật đầu nói tiếp :

— Huyến muội, yêu cầu em, đây là một nguyện vọng bình sinh của anh, yêu cầu em...

Thiếu phụ có vẻ phẫn hận nói lớn :

— Anh im đi, anh quên là chúng ta kết hợp như thế nào ? và chúng ta về đâu mà phải đi ẩn cư như thế nào hả ?

Thư sinh nét mặt nhăn nhó, thở thịt luôn co dãn, có vẻ quá kích động, đứng yên không nói gì.

Thiếu phụ lại nói tiếp :

— Kỳ phong, trong mình anh mang mười mấy vết thương vì đâu mà như thế ? anh đã chết hụt mấy lần ? anh đã nói là anh vĩnh viễn quên nó, hôm nay anh lại mở cái bao ấy ra, sao anh lại thay đổi vậy hả ?

Nét mặt thư sinh biến hẳn sắc trông càng khó coi. Tâm tình chàng ta, lúc này hiển nhiên là tương đương phức tạp.

Thư sinh ngượng ngùng nói tiếp :

— Huyến muội ! anh rất đau khổ, đã mấy lần anh cố muốn quên nó. Song anh... không làm sao mà quên được !

Nói xong chàng ta đưa tay lên bóp trán.

Thiếu phụ vẫn kích động hỏi tiếp :

— Lần này anh hạ sơn, anh gặp gì hả ?

Thư sinh buông tay xuống và nhún vai nói :

— Anh có nghe đồn...võ lâm trung nguyên, mới có một tay [illegible]m thủ kiệt xuất, người đó là «Đoạn kiếm tàn nhân» !

Nghe thư sinh nói đến đấy. Chu Sưởng chột dạ đặt mình [illegible]ột một cái và tự nhủ thầm :

— Làm sao lại lôi kéo mình vào rồi ?

Thiếu phụ phẫn hận nói :

— Đúng mà, trước kia cũng thế, anh hơi nghe thấy nơi nào [illegible]xuất hiện tay kiếm thủ là đi tìm ngay, anh đã mang lại được [illegible]? anh...anh...

Thiếu phụ nói đến đấy rồi nghẹn ngào không nói được nữa Thư sinh dương đôi mày, sáng bừng mặt ra, và nói :

— Lần này t nh hình khác hẳn, cứ theo người ta nói, thì cho «Đoạn kiếm tàn nhân» là một bậc thánh kiếm, gã xuất [illegible]chỉ có một chiêu, một chiêu thôi, thế mà đối phương không [illegible]t thì bị thương. Nếu quả...anh mà thắng được «Đoạn kiếm [illegible]nhân» một kiếm, thế là mãn nguyện bình sinh rồi, không [illegible]cầu mong gì khác nữa !

Chu Sưởng lại rùng mình một cái, chàng không ngờ lại gặp [illegible]t tay võ cuồng có mộng tưởng thành danh mà thành danh [illegible]một lối ti bỉ, trái hẳn võ đạo, làm sao không làm việc, [illegible]g làm việc nghĩa hiệp, giúp kẻ khốn cùng phù kẻ nguy [illegible], xan phẳng mọi bất bình, đấy mới là thanh danh chính [illegible]g và được mọi người hội phục, sao lại không gắng sức mà [illegible]?

Thư sinh nói tiếp :

— Nghe nói dâu «Đoạn kiếm tàn nhân» mới xuất hiện quanh [illegible]ên này, anh muốn đi tìm hắn, Huyến muội, vui lòng cho [illegible]nhé đây là một nguyện vọng duy nhất trong đời anh, ngoài [illegible]em ra không còn có gì hơn được nó. Từ lúc anh mười bảy [illegible]i được một vị kiếm khách xa lạ truyền dạy cho anh một

http://tieulun.hopto.org

chiêu kiếm, đến bây giờ anh đã hoàn toàn thấu triệt được . . . và . . .

Nghe Thư sinh nói đến đây, thiếu phụ bỗng thấy bình tĩnh bết sức và lạnh lùng ngắt lời hỏi :

— Thế là anh nhất định đi tìm Đoạn kiếm tàn nhân để đấu kiếm hả ?

Thư sinh hơi đỏ mặt nói :

— Huyên muội ! em thành toàn cho anh nhe !

Thiếu phụ nhấn mạnh từng chữ một nang đáp :

— Thế thì anh hãy giết em trước đi đã !

Thư sinh biến hẳn sắc mặt, lớn tiếng nói :

— Thế là nghĩa lý gì ?

Thiếu phụ nói tiếp :

— Nhân vì chúng ta không còn được ở gần bên nhau nữa!

Thư sinh ngạc nhiên hỏi :

— Vì sao ?

Thiếu phụ nói tiếp :

— Em có linh cảm, là anh một đi là không có trở lại.

Thư sinh hỏi lại :

— Huyên muội ! em bảo anh bỏ rơi em ư ?

Thiếu phụ lắc đầu đáp :

— Không ! Không phải thế !

Thư sinh vẫn chưa hiểu ý hỏi tiếp :

— Vậy làm sao ?

— Em nói là anh sẽ vĩnh viễn không có quay về nữa !

Thư sinh tưng tưng nhảy lùi lại hai bước, hai bước, hai mắt tròn xoe, kích động hỏi :

— Huyên muội cho là anh sẽ chết ở dưới kiếm «Đoạn kiếm tàn nhân» có phải thế không ?

Thiếu phụ gật đầu đáp :

— Đúng thế, em có dự cảm như thế ?

Thư sinh chau mày tiếp lời :

— Huyên muội sao em lại có cảm tưởng kỳ cục như vậy.

Thiếu phụ lại nói :

— Đấy không phải riêng gì dự cảm của em như thế, và tình thế thực tế nó sẽ đến như thế.

Thư sinh lẳng lặng không nói nữa, mà lấy tay mở cái bọc ra thấy một thanh trường kiếm cổ, trông rất kỳ lạ.

Thiếu phụ buồn rầu hỏi :

— Kỳ Phong ! anh nhất định rời hả ?

Thư sinh tuốt trường kiếm ra khỏi bao, một đạo kiếm khí lấp lánh trong ánh tà dương, bắn ra những tia sáng lóe mắt, nét mặt gã thư sinh tươi sáng hẳn lên, chàng ta có cái mộng là sắp sửa thành danh.

Gã thư sinh mỉm cười nói :

— Huyên muội, anh chỉ cầu xin em ưng thuận cho anh một lần này nữa thôi nhé ?

Thiếu phụ nét mặt biến hẳn sắc, từ trắng biến ra xanh, rồi xanh lại biến thành trắng, sau cùng thấy tái mét, nàng khẽ gật đầu và nói :

— Được lắm ! em đã dự đoán sẽ có ngày hôm nay, thế mà em vẫn lấy anh, ôi ! nhất thiết đều là do định mạng, không thể nào tránh khỏi được !

Thư sinh kêu nhỏi lên và nói :

— Huyên muội, em đừng nói thế ?

Thiếu phụ lại nói tiếp :

— Bây giờ em mới hiểu, anh không có yêu em, anh chỉ yêu kiếm thôi, anh sống là sống vì kiếm..

Thư sinh lắc đầu tiếp lời :

— Huyên muội, em nói thái quá...

Thiếu phụ cười lạt nói :

— Sự thực là thế !

Thư sinh đứng ngẩn ra một lát rồi nói :

— Huyên muội, em không hiểu lòng cho anh ư ? dù cho sông cạn đá mòn, song mối tình đối với em sẽ không bao giờ phai lạt...

http://tieulun.hopto.org

Thiếu phụ ngắt lời :

— Nhưng sự thực lại quá phũ phàng !

Thư sinh nét mặt dầy đau khổ nói tiếp :

— Huyền muội, anh yêu em, mà anh làm thế này để em phải thương tâm. Song xin em lượng thứ, một lần, chỉ một lần thôi !

Thiếu phụ cười lạt đáp :

— Đúng rồi, người ta sinh..cũng chỉ một lần thôi !

Thư sinh nói tiếp :

— Huyền muội !..

— Thư sinh vừa mới cất tiếng thiếu phụ đã cướp lời :

— Thôi Vĩnh biệt !..

Thiếu phụ vừa nói vừa văng người chạy lên đỉnh núi ở đằng sau nhà.

Thư sinh đứng ngẩn ra, rồi gọi cuống lên :

— Huyền muội, em đi đâu đấy ?

Thiếu phụ không có quay lại mà chỉ nói với :

— Kỳ Phong ! chúc anh thành danh !

Nàng vừa nói vừa chạy miết. Gã thư sinh văng mình đuổi theo vừa gọi.

— Thư Huyền, Thư Huyền...em...

Chu Sưởng lắc đầu thở dài, chàng đã coi một màn bi hài rất là ly kỳ.

Chu Sưởng thầm nghĩ trong lòng :

— Con người, sao mà nhiều kỳ quái thế, làm sao lại không chịu an phận ? làm sao lại không biết tôn trọng ái tình, Danh là cái quái gì ? Phụ thân mình được tôn làm « Kiếm thánh » kết quả có ra sao ?

Dó lòng hiếu kỳ sai khiến, Chu Sưởng cũng theo lên núi và quên cả đói khát.

Mặt trời đã ngậm dầu non, bóng tà huy đã kiệt lực không le lói rọi ra được chút nào ánh sáng nữa.

Những ngọn núi xa xa đã dần dần chìm khuất trong đám sương chiều mờ phủ.

Chu Sưởng leo theo lên đến nửa ngọn núi, chàng nhìn lên thấy giác rợn cả tóc gáy, và trong bụng phát run lên.

Chỉ thấy thiếu phụ đứng trên một mỏm đá từ sườn núi mọc chìa ra, mỏm đá này chỉ vừa một người đứng thôi chứ không lớn, ở dưới là một cái thác từ mặt đất lên có tới trăm trượng, dưới mỏm đá chỗ thiếu phụ đứng chỉ thấy thác chảy cuồn cuộn xóa không cây cối nào mọc chìa ra hết.

Gã thư sinh khom khom bò ra tới gần thiếu phụ, vừa bò vừa gọi :

— Huyền muội... em... quay về đi... nhất thiết từ giờ anh... em nghe theo em !

— Kỳ Phong, muộn rồi, em không có muốn thử ái tình vì tương xót mà người ta ban tử cho, mà em cũng không phải là đóng kịch, cũng không phải là uy hiếp anh, mong anh trân trọng...

Nói đến đây thiếu phụ ngừng lại một lát rồi nói tiếp :

— Kiếm Khai ! Vĩnh biệt ..

Lúc này thư sinh đã bò ra đến bên mỏm đá thò tay ra để làm lấy...

Nhưng bỗng mất một chút thiếu phụ đã nhảy bổ xuống đường thác, mà lúc nhảy xuống vực nàng còn nói lớn :

— Thiên hạ đệ nhất kiếm thủ

Thư sinh thất kinh gọi :

— Huyền muội !

Tiếng gọi vô cùng ảo não khiến người ta không còn muốn nghe, nó là một tiếng gọi tuyệt vọng.

Nước thẳm, non cao, chiều tà, sương tỏa, một thiếu phụ trong thiện đã quyên sinh.

Chu Sưởng rợn tóc gáy, đây là một màn bi kịch rất là thê thảm, thiếu phụ này nói là nàng tự vẫn thì không đúng, phải nói là nàng chết trong tay người chồng thân yêu của nàng, nàng phán đoán được chồng nàng hạ sơn chuyến này, để tỷ thí với «đoạn kiếm tàn nhân» tất nhiên không có lý nào

http://tieulun.hopto.org

may mắn mà còn sống trở về được, vì không muốn chịu sự đau khổ về sinh ly bởi vậy nên nàng mới tìm cách chết trước khi chồng nàng ra đi.

Cái chết của thiếu phụ có thể thức tỉnh chồng nàng khỏi ham chuộng về hư danh nữa hay không ?

Chu Sưởng thực khinh bỉ về ý nghĩ, cũng như việc làm của gã thư sinh nọ, chàng đã toan hiện thân để giáo huấn cho gã một phen, song chàng lại nghĩ, gã ta vừa bị quá sự đau khổ, tất nhiên gã ta sẽ tự hối tiếc, thôi để mặc cho gã bị sự trừng phạt của lương tâm !

Gã thư sinh vãng người như bay xuống chân núi, nhảy xuống dầm mà tìm xác vợ.

Chu Sưởng vừa thương cảm cho thiếu phụ, vừa phẫn hận và khinh bỉ gã thư sinh, chàng đứng bùi ngùi thở dài một lúc lâu.

Chàng vẫn không lộ mặt, và lên đường ngay lúc đó

Gọi là lên đường, nhưng thực ra đâu phải là đường, chàng chỉ nhằm theo thẳng phương hướng cố định, rồi cứ đi lung tung len cây vượt suối trèo đèo mà đi đấy thôi.

Chu Sưởng một mình mải miết đi suốt đêm không có nghỉ.

Ngày hôm thứ hai vào giờ tị, Chu Sưởng đã đi ra khỏi Vũ lăng. Chỉ còn chừng năm dặm nữa là đến châu thành Lợi xuyên, chàng vào một thị trấn nhỏ đến tửu điếm ăn uống, xong xuôi, lại nhằm thẳng lối Lợi xuyên tiếp tục đi, chàng dự liệu chừng quá giờ ngọ thì có thể đến nơi.

Cách kỳ hạn mười ngày trước hai ngày, không hiểu là «Hoa hậu Trương huệ Phương, hai mẹ con mụ đã đến chưa ?

Chu Sưởng đương đi, bỗng nhiên thấy mấy quán nhỏ ở bên đường, là những quán bán quả bánh trà nước, những quán bán hàng kiểu này theo dọc đường miền núi nơi giáp giới Xuyên Ngạc thu quảng đường nào cũng có, những người buôn bán nhỏ gánh trên vai đi bộ, đều lấy những quán nhỏ này làm nơi nghỉ chân và ăn uống quán bán theo lối bình dân, bữa ăn

chẳng hết mấy đồng tiền mà no bụng.

Chu Sưởng cảm thấy hơi khát nước, chàng rảo bước vào một quán trà gọi một chén lớn rượu trắng ngồi khề khà uống.

Bỗng nhiên chàng nghe thấy những tiếng cười khinh cuồng rũ rượi từng hồi, từng trong quán nhỏ bên cạnh vọng sang rồi lại nghe có tiếng một thiếu niên nói :

— Kỳ quái, «Hoa nguyệt môn chủ Thiêm từ nương» xưa nay không có bao giờ rời khỏi thành Quảng an, không hiểu sao bây giờ lại động du hứng, giắt díu môn hạ «Cầm hồn nữ» đến mãi nơi biên hoang này, quả là một sự kỳ lạ.

Tiếp lại nghe gã trung niên nói :

— Triệu lão đệ, e rằng không phải là « Hoa nguyệt môn chủ» cao hứng ngao du đâu, mà là có một việc gì khẩu yếu các ở bên trong cũng chưa biết chừng...

Tiếp lại nghe một hồi cười :

— Ha, ha, ha, ha !..

Tiếp đến tiếng hỏi :

— Hác đại ca, có biết rõ về «Hoa nguyệt môn» không , mà nói như thế, theo tiểu đệ thì ngoài việc quyến rũ bướm chẳng còn việc gì thiết yếu nữa.

Lại nghe một tràng cười :

— Khặc Khặc Khặc Khặc !

Tiếp có tiếng nói :

— Triệu lão đệ phải chăng có ý định..hỏi thăm ghé bến ổn dào mà thưởng thức phong lưu một phen chăng ?

Lại nghe một tràng cười rộn :

— Ha ha ha ha !

Tiếp có tiếng nói.

— Biết đâu Hác đại ca lại chẳng có ý tưởng đó.

Rồi những tiếng cười lại vang lên :

— Ha ha ha ! Hi hi hi !

Tiếp lại nghe tiếng nói :

http://tieulun.hopto.org

— Chúng ta không ngờ lại là đồng chí, thế mới hay, thế mới kỳ, không hẹn mà cùng gặp nhau một hội một thuyền !

— Ha ha ha ha !

Lại nghe tiếng hỏi tiếp :

— Hắc đại ca định lấy vật gì làm tặng phẩm ?

Có tiếng gã trung niên nói :

— Một chi thiếu niên hà thủ ô !.

Tiếng thiếu niên tiếp :

— A ! bảo vật đã trao tay, duyên may tất nhiên phỉ nguyện!

Tiếng gã trung niên hỏi :

— Còn lão đệ thì sao ?

Tiếng thiếu niên đáp :

— Một đôi «Hàn ngọc quyết» (một thứ bội ngọc từ triều Hán) của gia truyền từ mấy đời nay...

Tiếng gã trung niên nói :

— Xứng đáng lắm !

Nghe hai người đối thoại Chu Sưởng thấy chối cả tai, về phái «Hoa nguyệt môn» chàng đã được nghe người ta nói qua, nó chuyên môn dùng nữ sắc dụ dỗ những bọn bại loại trong võ lâm, để đổi lấy mọi thứ võ công trân bảo, các bến lớn, đô thành, thị trấn đều có thiết lập phân đàn thế lực khá lớn những vi cánh của chúng, đem so với những chốn cười hoa cợt liễu, có phần còn phong vận lả lơi hơn nữa, có điều chúng khác với những con gái ở chốn yêu hoa về một điểm, là những đệ tử trong phái « Hoa nguyệt môn », người nào cũng có võ công tương đương cao hậu.

Lại nghe tiếng thiếu niên nói :

— Hắc đại ca, anh là tay đã lão luyện nghề chơi, theo như anh nhận xét chúng ta lần này liệu có toại nguyện, và được các nàng tiên trong động đào nguyên lọt vào mắt xanh không ?

Tiếp nghe gã trung niên đáp :

— Chỉ cần tặng phẩm cho đủ phân lượng, thì dù khó mấy

mà chẳng giao dịch được. Lão đệ ! có phải lần này mới phá giới là lần đầu bả ?

Tiếng thiếu niên cười đáp :

— Hắc đại ca; đừng cười nhé, tiểu đệ từ nhỏ đến giờ chưa nếm mùi đời này bao giờ, tiểu đệ thấy ngượng thẹn thế nào ấy, chắc đại ca đã nhiều kinh nghiệm lắm rồi ư ?

Tiếng gã trung niên nói tiếp :

— Việc đời cái gì chẳng thế, trước lạ sau quen chứ, chỉ đến khi đã biết mùi rồi lại dứt không ra thôi.

Tiếng thiếu niên hỏi tiếp :

— Phong vị thế nào vậy ?

Gã trung niên đáp :

— Diệu tuyệt, không thể nào hình dung được !

Tiếp nghe những tiếng cười vang lên :

— Ha ha, hi hi, khà khà !...

Rồi có tiếng ngâm nga :

«Dưới mẫu đơn hoa dù có chết, »

«Làm ma làm quỷ cũng phong lưu ! »

Rồi lại tiếp có tiếng nói :

— Ở trong có lắm điều hay, một lần nếm thử, thì không nào quên được phong vị.

Gã trung niên nói tiếp :

— Lão đệ! những đệ tử trong «Hoa nguyệt môn» người nào g có đủ công phu về nhuyễn và ngạnh, thứ nhất là họ lại dụng trong lúc chung chăn gối...

Tiếng thiếu niên tiếp lời :

— Tuyệt nhỉ !

Tiếng gã trung niên trả lời.

— Tuyệt lắm ! lão đệ chỉ nếm qua phong vị một lần, rồi thị con gái thiên hạ có đẹp như tiên, cũng đều bỏ sọt rác hết.

Tiếng thiếu niên nói tiếp :

— Hắc đại ca ! Hôm nay có lẽ chúng ta cùng đi chung một iều ?

http://tieulun.hopto.org

Lại một tràng cười vang lên :

— Ha, ha ha ha !

Tiếp thấy tiếng trung niên nói :

— Lão đệ, đừng bận tâm. Lão ca hôm nay định gần gũi phương trạch môn chủ, cứ một chi «thiên niên Hà thủ ô» này chắc thể nào môn chủ cũng dủ mắt xanh đoái thương tới kẻ si tình này, một vị môn chủ, chắc là phong vận còn kỳ diệu gấp mấy ? hi hi !...

Tiếng thiếu niên nói tiếp :

— Tiểu đệ không dám xa vọng, chỉ mong được gần «Tiêu hồn nữ» ...là phỉ nguyện bình sinh và thỏa lòng rầy ước mai ao từ lâu lắm rồi !

Tiếng gã trung niên : ói :

— Như thế càng tốt, chúng ta ai có phận nấy, không còn phải tranh chấp gì nữa nhé !

Ha-ha ha ha !

Nói xong lại cười ngất một hồi.

Tiếng thiếu niên hỏi :

— Hác đại có biết địa chỉ «Hoa nguyệt môn không ?

Tiếng gã trung niên trả lời :

— Có chứ !

Tiếng thiếu niên hỏi lại :

— Ở đâu cơ !

— «Hoa nguyệt môn chủ» đã đặt chân xuống tại Liên hoa am !

Lại tiếng thiếu niên nói :

— Thế chúng ta hãy đi ngay, kẻo để kẻ khác nhanh chân bẻ hoa nước trước mất.

Có tiếng nói tiếp :

— Đi !

Tiếp nghe tiếng hai người gọi tính tiền hàng rồi nghe tiếng bước chân đi thẳng ra cửa.

Việc không can dự đến mình Chu Sưởng cũng chẳng cần để

ý đến, chàng gọi trả tiền rượu rồi cũng cất bước lên đường. Chàng thấy có hai bóng người trang phục lối võ sĩ đi phía đằng trước, chắc đây là hai gã vừa nói chuyện ở quán bên cạnh lúc nãy, hai gã này đi vội vã như là có việc gì cần kíp lắm.

Còn Chu Sưởng thì thủng thẳng bước không có vội vã gì, vì chàng tính cuộc ước hội trong mười ngày, hãy còn hai ngày nữa mới hết hạn, chắc đối phương cũng còn đương đi giữa đường, nên chàng cũng không vội vàng đến châu thành Lợi Xuyên vội.

Chu Sưởng đi được một lộ trình tới ngã ba đường ngã bên trái rẽ vào rừng ngay đầu đường có nhận thấy một ám hiệu.

Chu Sưởng chột dạ, không hiểu đây là người nào trong bốn tay cao thủ đã lưu ám hiệu tại đây ?

Có lẽ nơi đây cũng có tông tích (Thập bát thiên ma) ?

Chu Sưởng thầm nghĩ :

Hình mạo mình có những đặc điểm dễ ghi nhận, nếu cứ đi thẳng đường quan lộ e khó tránh khỏi con mắt dòm ngó của đối phương mình cần phải giữ bí ẩn là tốt hơn hết.

Bởi nghĩ vậy nên Chu Sưởng không đi đường chính mà đi theo dọc trong rừng nhờ cây cối che lấp không để lộ hình tích.

Chàng đi được chừng nửa dặm chợt thấy một tòa nhà tường ngói biếc ở phía trước mặt, xem chừng như là một nơi am miếu vậy. Chàng thi triển «Không Không bộ pháp» tiến sát đến gần bên, thoáng nhìn lên bất giác trong lòng hoài nghi hết sức, đây chính là «Liên hoa am» mà chàng vừa nghe hai võ sĩ nói huyên ở quán nhỏ bên đường lúc nãy.

Chu Sưởng đứng núp vào bụi rậm, chau mày suy nghĩ, không hiểu bốn tay cao thủ hiệp trợ mình trong bóng tối đã lưu ám hiệu với dụng ý gì ? Chàng suy đi nghĩ lại nhiều mà không tìm được câu giải đáp.

http://tieulun.hopto.org

Đột nhiên chàng nghe thấy văng vẳng có tiếng con gái cười giỡn ở trong miếu vọng ra.

Chu Sưởng chợt nghĩ ra tiếng cười này chắc là tiếng Hoa nguyệt môn chủ Thiêm tử Nương hay là tiếng Tiêu hồn Nữ đệ tử của môn chủ.

Chu Sưởng hết sức phẫn nộ không ngờ am miếu là một nơi thanh tĩnh làm sao lại có thể dung những bọn dâm ô như thế được ?

Chàng lại nghĩ có lẽ ám hiệu chỉ mình tới đây để thanh trừ bọn này chăng.

Trầm tư một lúc lâu chàng quyết định lẻn trong bóng tối về dò xét cho ra chân tướng rồi sẽ hay.

Chu Sưởng xoay gót đi về phía bên lên vào trong am. Liên hoa am này thờ phượng quan âm bồ tát, sự bài trí trong am rất là trang nghiêm lộng lẫy không kém gì nơi tịnh xá của các bậc phú hào.

Trong căn phòng tịnh xá ở về mé tây lúc đó lại rộn rã những tiếng cười dâm đãng, một võ sĩ thiếu niên trong bọn hai người đứng chực ngoài cửa sảnh với bộ mặt hào hức thèm thuồng coi đợ dáng không thể tả.

Lúc này Chu Sưởng đương ẩn thân trong một khóm trúc ở phía trước, lúc tia mắt chàng lọt qua kẽ lá nhìn thẳng vào trong nhà, bất giác mạch máu căng thẳng hai mắt đỏ ngầu phẫn nộ đưa lên tận cổ.

Hai người ngồi trong nội sảnh lại chính là mẹ con «Hoa hậu Trương huệ Phương». Cả hai mẹ con nét mặt đều đầy vẻ tình tứ đầu mày cuối mắt liếc ngang liếc ngửa lả lơi hết chỗ nói, đem so với lúc hai mẹ con nàng ở nhà, riêng tại châu thành Quảng An khác hẳn hoàn toàn hai thái cực.

Chu Sưởng vừa phẫn nộ vừa khốn hoặc, không hiểu sao Hoa hậu Trương huệ Phương lại là Hoa nguyệt môn Chủ ?

Rồi chàng nhớ lại lời «Cốc trung nhân» nói lúc trước vợ ông ta là một người đàn bà dâm đãng, có lẽ đúng không sai một chút nào...

Chu Sưởng đương đứng ngẫn người ra suy nghĩ, bỗng lại vẳng nghe tiếng Hoa hậu Trương huệ Phương lả lướt vừa cười vừa nói :

— Hai người đã có lòng mộ danh đến đây thưởng Xuân bản môn Chủ cũng thể tình phá cách mà tiếp ứng. Cứ theo như tặng phẩm này thì bản môn Chủ sẽ dể cho hai người đặc cách. «Song hoàng hí phượng» !

Nghe những lời dâm ô vô sỉ của Hoa hậu Trương huệ Phương nói Chu Sưởng phẫn hận như sôi bầu máu nóng, mạch máu căng thẳng hầu như bị vỡ ra, trong thiên hạ không ngờ lại có những hạng dân bà dâm tiện đến như thế.

42 — MỘNG ĐẸP KHÔNG THÀNH

Song chỉ trong chốc lát Chu Sưởng lại lấy lại bình tĩnh chàng cho là trong này có nhiều uẩn khúc. (Vũ lâm sinh Phái Hy môn Vong) nhất định bắt có âm mưu gì đây.

Chu Sưởng bình tĩnh đứng nghe ngóng tiếp thấy gã võ sĩ trung niên vái chào và cầu khẩn nói

— Môn chủ tại hạ khao khát mong được môn chủ ban ơn mưa móc...

Hoa hậu Trương huệ Phương cười khanh khách đáp :

— Không được, lễ vật không đủ phân lượng đâu lại có thể mà cao vọng như thế được.

Gã võ sĩ trung niên nói tiếp :

— Tại hạ sẽ xin dâng thêm một thanh «Kinh hồi kiếm» của gia bảo, xin môn chủ thể tình tại hạ mà ban cho chút ơn mưa móc..

Hoa hậu Trương huệ Phương gạt đi và nói :

— Thôi, để hai người «song hoàng hí phượng» đã là phá cách rồi được voi đòi tiên đâu có thể :

Gã trung niên cất tiếng run run nói :

— Cái đó..cái đó..

http://tieulun.hopto.org

Gã trung niên còn ấp ủng đã thấy hoa hậu Trương Huệ Phương với giọng cương quyết mà nói

— Có vui lòng hay không nếu không, vui lòng lễ vật sẽ hoàn lại nguyên số, xin tùy tiện :

Hai gã võ sĩ đưa mắt nhìn nhau ngầm hỏi ý rồi cùng gật đầu.

Hoa hậu Trương huệ Phương quay sang thiếu nữ ngồi bên cạnh khẽ nói :

— Này con hãy ngoan ngoãn chiều hai vị cần sao cho hai vị được hưởng hết hứng thú nhé !

Thiếu nữ nhoẻn miệng cười tình tới đứng lên nói :

— Đương nhiên !

Rồi sau thiếu nữ lại liếc mắt đưa tình hai võ sĩ và vẫy tay gọi :

— Mời hai vị vào !

Với con mắt phong tình và tư thái mị hoặc khiến cho người ta ai cũng phải mê hồn.

Thốt nhiên Chu Sưởng nhớ đến lời Thiên bất Thâu đã nói lúc ở trên núc miếu thờ thổ thần đại ý :

«Bao nhiêu kẻ tự mệnh là bực anh hào sớm muộn cũng chôn mình ở dưới gấu quần thạch lựu... » và câu :

«Bậc võ sĩ chân chính cấm giới đầu tiên là chữ sắc».

Xem đây thì có lẽ lão Thâu tử sớm đã biết rõ lai lịch hoa hậu Trương huệ Phương, đáng tiếc là lúc đó lúc đó mình không có cơ hội để hỏi cho ra minh bạch «Cổ trung nhâm» nếu quả như biết rõ vợ con ông ta đã trở thành hạng người mãi tiết, không hiểu ông ta sẽ cảm tưởng như thế nào ?

Hai võ sĩ rời bước rón rén vào trong phòng...

Chu Sưởng nghiến hai hàm răng và tự nhủ :

— Đáng giết hết !

Chàng vừa toan hiện thân nhảy vào...

Thốt nhiên có tiếng cười :

Ha ha ha ha!

Tiếng cười cuồng ngạo từ sau núi giả vọng tới, tiếp thấy một bóng người thoáng hiện ra trước mặt.

Người này là một lão giả mặc hoàng bào sắc mặt hồng hào vẻ người tráng kiện hùng vĩ chỉ có hai mắt trông lấm la lấm lét dầy vẻ tà dâm.

Theo cách trang phục Chu Sưởng biết ngay là cùng bọn « Thập bát thiên ma» trong lòng đã vô cùng phẫn hận song chàng cố nén giận đứng yên xem diễn biến ra sao.

Hoàng bào lão giả vừa vào trong cửa liền khoanh tay vái chào và nói :

— Môn chủ lão phu ngưỡng mộ đã lâu, hôm nay mới có dịp tham kiến !

Hoa hậu Trương huệ phương hơi biến sắc mặt một chút rồi lấy lại bình tĩnh ngay và mỉm cười hỏi :

— Các hạ là ai ?

Hoàng bào lão giả tiếp lời :

— Đoán thử coi.

Hoa hậu Trương huệ phương lắc đầu đáp :

— Chưa quen biết bao giờ làm sao mà đoán được.

Hoàng bào lão giả lại nói :

— Khắp dưới gầm trời có đủ tài năng cùng đọ sức với môn chủ ngoài lão phu ra không còn ai hết.

Hoa hậu Trương huệ phương ngắt lời :

— Á ! Để bản môn chủ nghĩ coi...

Hoa hậu Trương huệ phương ngồi ngẫn ra một lúc chưa nói gì, thì hoàng bào lão giả lại hỏi tiếp :

— Môn chủ có được nghe Tiền đại môn chủ nhắc tới câu chuyện cũ một ngày một đêm giao chiến hơn một trăm hiệp không ?

Hoa hậu Trương huệ phương thốt nhiên đứng dậy có vẻ xúc động tiếp lời :

— Các hạ là «phong nguyệt ma» đứng hàng thứ tư trong «thập bát thiên ma» đó chăng ?

http://tieulun.hopto.org

Hoàng bào lão gia cười khanh khách một hồi và nói :

— Đúng rồi ! đúng rồi ! Chính lão phu đây, chẳng hay bản lĩnh môn chủ thế nào

Trương huệ phương cười đáp :

— Trong số một trăm hiệp bản môn chủ vẫn có thể đủ sức ứng chiến !

Hoàng bào lão già nói tiếp :

— Hay lắm ! Lão phu người già nhưng cây còn chưa già, dám chắc môn chủ phải cúi đầu hãng phục !

Chu Sưởng thực muốn bịt tai không thèm nghe những lời dâm ô đó, song đối với bọn chúng lại cho đó là những câu chuyện vui thú luôn luôn của miệng, những đồ vô sỉ đến thế là cùng.

Lúc này thì Minh Châu cùng với hai võ sĩ đã vào trong phòng phía bên chắc là, đương diễn cái trò võ sĩ «Song hoàng hi phượng» hai người đàn ông cùng dâm một thiếu nữ, hai vũ sĩ kia cũng là hạng dâm đãng vô loại chẳng kém gì mẹ con Hoa hậu Trương huệ Phương.

Hoàng bào lão già nói :

— Lão phu có thể vào phòng được chứ ?

Hoa hậu Trương huệ Phương cười lạt đáp :

— Hãy thong thả !

Hoàng bào lão già hỏi lại :

— Môn chủ còn muốn nói gì nữa ?

Hoa hậu Trương huệ Phương hơi chau mày đáp :

— Các hạ nên nhớ qui củ của bản môn chớ !

Hoàng bào lão già cười khanh khách và nói :

— Thế nào, môn chủ, như lão phu đây mà cũng phải theo qui củ hả ?

Trương huệ Phương gật đầu đáp !

— Ai cũng không thể ngoại lệ được !

Hoàng bào lão già tiếp lời :

— Được rồi, một kiện võ công được không ?

Trương huệ Phương hỏi lại :

— Võ công gì ?

Hoàng bào lão già đáp :

— Quy tức đại pháp !

Hoa hậu Trương huệ Phương tiếp lời :

— A ! Quy tắc đại pháp, có thể giao trước đã...

Hoàng bào lão gia ngắt lời :

— Lão phu nóng lòng lắm rồi không thể đợi được.

Trương huệ Phương lắc đầu nói :

— Không được, đấy là qui củ của bản môn.

Hoàng bào lão già cười khanh khách một hồi rồi nói :

— Được ! Lão phu sẽ xin theo đúng qui củ.

Trương huệ Phương liếc mắt đầy tình tứ vừa cười vừa nói :

— Xin mời vào.

Đến đây Chu Sưởng quá phẫn nộ không thể nhẫn nại được nữa chàng quát lớn :

— Đứng im.

Chàng vừa quát vừa quăng người nhảy tới trước thềm. Vừa thấy Chu Sưởng hiện thân Trương huệ Phương biến hẳn sắc mặt nàng thất kinh không ngờ Đoạn kiếm tàn nhân lại xuất hiện ở đây một cách bất ngờ như thế.

Phong nguyệt Ma vẫn thản nhiên không thèm ngoảnh cổ lại lạnh lùng hỏi :

— Cái đồ dui mắt nào muốn tìm chết hả ?

Hoa hậu Trương huệ Phương đưa mắt ra hiệu cho Phong nguyệt ma.

Bấy giờ Phong nguyệt ma mới giật mình quay lại nhìn và cất tiếng run run hỏi :

— Các hạ là Đoạn kiếm tàn nhân chuyên đối đầu với bản phái đó chăng ?

Chu Sưởng đáp :

— Chính thị !

http://tieulun.hopto.org

«Phong nguyệt ma» nói tiếp :

— Tốt lắm lão phu chính đương đinh đi tìm mi !

Chu Sưởng cười nhạt nói tiếp :

— Ta cũng thế !

Phong nguyệt ma nổi giận quát :

— Oắt con mi phải chết !

Chu Sưởng cười khẩy tiếp lời :

— Lời đó dành lễ tại hạ nói mới đúng !..

Chu Sưởng vừa nói vừa đưa luồng nhãn quang nhìn vào trong nhà, Hoa hậu Trương nguyệt Phương bất giác giật nảy mình.

Phong nguyệt ma tiến lên hai bước, chiếc áo hoàng bào của hắn không có gì mà tự nhiên lay phất phới.

Chu Sưởng đưa luồng nhãn quang nhìn thẳng vào mặt Phong nguyệt ma nét mặt đằng đằng sát khí.

Chàng thầm nghĩ :

Quốc vương đại lý tuy ngài giới sát, và lúc mình khởi hành sư phụ Không Không tử có ân cần dặn dò là không nên đa sát cần lắm chỉ nên phế võ công của đối phương, song đối với những con quỉ dâm dục như thế này mà để nó sống ở thế gian, nó sẽ làm hại đời biết bao thiếu nữ nhất định phải giết cho hết mặc dù có trái với lòng nhân đạo của quốc vương và lời răn dạy của sư phụ.

Nghĩ đến đó trong ánh mắt Chu Sưởng bỗng bắn vọt ra những tia sát khí.

Trước kia Thiên bất Thâu có lần nói với chàng là :

— ...Đừng để cho đối phương có cơ hội..

Lời nói này bỗng nhiên như vẳng bên tai chàng..

Một bài học bằng máu khiến chàng nghĩ tới hãy còn run, một lúc coi thường suýt bị bỏ mạng với bọn Vũ ma tấn công ào ạt.

Phong nguyệt ma quả là một tay cự phách trong bọn ma đầu, trong bụng Chu Sưởng nghĩ thế nào y đã nhận xét thấy

qua luồng nhãn quang của đối phương.

Phong nguyệt ma đột nhiên vùng hai tay khoẳng một vòng phát chưởng nhằm thẳng vào Chu Sưởng uy thế vô cùng mãnh liệt.

Song Chu Sưởng đã tham luyện được một võ công tuyệt thế chàng phản ứng thần tốc ngoài sức tưởng tượng của mọi người hầu như cùng lúc đối phương phát chưởng đoạn kiếm của chàng đã xẹt kiếm khí ra nghinh địch.

Chỉ nghe một tiếng thê thảm kêu :

— Ôi !

Phong nguyệt ma đã phải lùi lại ba bước liền, cánh tay bên phải của y đã bị thương mất ra một đoạn, đồng thời Chu Sưởng cũng bị sức ép do chưởng phong của đối phương dụng phải người bị lảo đảo lướn mấy cái rồi mới dừng vững lại được.

Vừa chớm bị thương Phong nguyệt ma phóng người như gió chỉ trong chớp mắt không thấy bóng dáng đâu nữa.

Đây cả là một sự kỳ ra ngoài sức tưởng tượng của Chàng, đường đường một ma đầu tứ tuyệt Thập bát thiên ma, mà vừa giao chiến đã trốn chạy.

Chu Sưởng quát một tiếng lớn

— Chạy đâu cho thoát

Chu Sưởng vừa quát vừa vọt lên nóc nhà đuổi theo, nhưng Phong nguyệt ma đã biến dạng đâu mất, nhìn từ phía chỉ thấy cây cối um tùm tuyệt không thấy động tĩnh gì hết.

Đây lại thêm một bài học chứng minh những lời của lão Thâu tử nói rất đích xác, nếu quả lúc vừa gặp mặt mà chàng xuất thủ ngay tức khắc thì tin chắc Phong nguyệt ma không còn có cơ hội trốn thoát được.

Chàng chợt nghĩ đến mẹ con hoa hậu Trương huệ Phương trong nhà vội vàng nhảy xuống, vào trong nhà tìm kiếm thì thấy trong nhà đã vắng ngắt không còn thấy mẹ con dâm phụ đâu nữa.

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng liền phóng bước nhảy vào nhà trong thốt nhiên bên tai vẳng nghe có tiếng rên rỉ. chàng lắng nghe kỹ thì tiếng rên đó tự phòng bên cạnh phát ra, chàng liền giơ tay phát chưởng đánh tan cửa phòng rồi bước vào trong xem.

Một cảnh tượng ghê tởm và rùng rợn hiện ra trước mặt khiến cho Chu Sưởng mặt nóng bừng bừng.

Trên một chiếc giường chạm trổ rất hoa mỹ đệm gấm gối thêu hai tên võ sĩ mình trần như nhộng đương rên rỉ hấp hối chết mà thiếu nữ thì đã đi đâu mất dạng.

Chàng xem kỹ thấy hai tên võ sĩ này thân thể bị mềm nhũn khi lực không còn chút nào. Thực quả đúng là bị Tiêu hồn bởi Tiêu hồn Nữ.

Chu Sưởng phẫn hận cực độ giơ tay phát chưởng và nói :

— Thân làm võ sĩ mà vô hạnh, đáng chết !

Hai tên võ sĩ chỉ giương mắt nhìn sợ sệt mà ngọng lưỡi không nói được ra lời.

Cảnh tượng đó khiến cho Chu Sưởng lại liên tưởng đến thảm kịch mẫu thân chàng và con gái lão bộc Lục Thúc bị hiếp dâm chết nên chàng lại càng căm phẫn chàng khẽ hạ tay luồng chưởng phong đã phát ra hai võ sĩ chỉ kịp kêu hự một tiếng nhỏ rồi hóa thành hai con quỉ phong lưu.

Chu Sưởng quay người trở ra sân trong lòng phẫn hận buồn bực không sao kể xiết chuyến đi này mục đích là tới hội ước tại Châu thành Lợi Xuyên để giải quyết vụ công án mà Cốc trung nhân đã giao phó không ngờ bây giờ lại xảy ra sự thể như thế này.

Chàng vừa phẫn hận vừa đi lục soát tìm khắp các phòng xá, điều kỳ lạ nhất là không thấy một bóng nữ nhi nào chắc có lẽ bọn chúng nghe phong phanh mà trốn hết rồi. Chàng tìm kiếm mãi không thấy gì hết đành lại quay ra trước sân am.

Đột nhiên một bóng người thình lình xuất hiện Chu Sưởng thất kinh, chàng nhìn kỹ lại thì bất giác lại phấn chấn hội phẫn, người không hẹn mà gặp đây không phải ai xa lạ mà chính là « Nam Cực Tẩu » bạn chí thân của sư phụ.

Chu Sưởng vội vàng cúi chào và nói :

— May mắn được gặp lão tiền bối !

Nói xong Chu Sưởng mới xực nhớ ra là mình đã che mặt đối phương làm sao mà nhận ra được. Song một sự không ngờ. Nam cực tẩu vẫn bình thản tiếp lời :

— Tiểu tử mi còn nhớ được lão gia hả ?

Chu Sưởng đáp :

— Đâu có thể quên được !

Nam cực tẩu lại nói :

— Trí nhớ của mi cũng khá đấy !

Chu Sưởng lại hỏi :

— Lão tiền bối gần đây có gặp gia sư không ?

«Nam cực tẩu» gật đầu đáp :

— Có ! Lệnh sư có cho biết tin về mi và giận ta chiều cô luôn luôn tới mi...

Chu Sưởng cảm kích ngắt lời :

— A ! Vãn bối xin tạ ơn !

Nam cực tẩu liền gạt đi :

— Thôi miễn !

Nghe giọng nói thờ ơ khiến cho Chu Sưởng cụt hứng.

Chàng thùng thình hỏi tiếp :

— Sao tiền bối làm sao lại tới đây ?

Nam cực Tẩu không trả lời chàng mà chỉ hỏi lại :

— Lão gia đây hãy hỏi mi đã, làm sao mi lại đi theo chân «Hoa nguyệt môn chủ» một mụ dâu võ sĩ đó làm gì hả ?

Chu Sưởng chau mày đáp :

— Vãn bối nhận lời ký thác của một người, để điều tra và giải quyết một vụ công án.

Nam cực Tẩu hỏi lại :

— Ai ủy thác ?

Chu Sưởng đáp :

— Trung nguyên đại hiệp Gia cát ngọc !

Nam cực Tẩu nói tiếp :

http://tieulun.hopto.org

— A ! Gia cát Ngọc cũng là một nhân vật có danh tiếng trong võ lâm. Ông ta ủy thác mi việc gì ?

Chu Sưởng phẫn khái đáp :

— Về vụ án !

Nam cực Tẩu chau mày hỏi lại :

— Thế sao mi lại đi theo «Hoa Nguyệt môn chủ» một đứa dâm dãng bất lương ?

Nghe giọng nói của Nam cực tẩu tựa hồ như có vẻ hoài nghi chàng có hành vi bất chính. Song chàng tự xét mình vẫn chính đại quang minh, không hề có điều gì ám muội nên chàng thản nhiên đáp :

— Vì rằng nàng là vợ của Gia cát Ngọc tiền bối.

Nam cực Tẩu có vẻ xửng xốt hỏi :

— Mi nói sao..

Chu Sưởng đáp :

— Hoa Nguyệt môn chủ chính là vợ của «Trung nguyên đại hiệp Gia cát ngọc !

Nam Cực Tẩu trợn xoe hai mắt và quát :

— Nói bậy !

Chu Sưởng tuy vẫn tôn kính đối phương là bậc tiền bối, song nghe ông ta tự dưng quát tháo, cũng hơi có vẻ bất mãn. Chàng lạnh lùng tiếp lời :

— Văn bối không bao giờ nói bậy !

Nam cực Tẩu «hứ» một tiếng và nói tiếp :

— Mi không nói bậy hả ? Mi nghĩ lại những lời mi vừa nói :

Chu Sưởng cả quyết đáp :

— Văn bối không phải là hạng người không biết thận trọng lời nói !

Nam cực tẩu chau mày quát :

— Vợ của «Trung nguyên đại hiệp Gia cát Ngọc» là Hoa nguyệt môn chủ !

Ai nói thế hả ?

Chu Sưởng đáp :

— Chính tự miệng Gia cát tiền bối nói !

Nam cực Tẩu lại quát :

— Đấy chẳng phải là nói càn nói bậy hả ?

Chu Sưởng bực mình đáp :

— Văn bối không phải là hạng người như thế !

Nam cực Tẩu nhún vai hỏi lại :

— Mi không phải hạng người như thế, tại sao mi lại nói vậy ?

Chu Sưởng chau mày đáp :

— Văn bối nói đúng theo sự thực !

Nam cực Tẩu thở phào một cái hỏi lại :

— Gia cát Ngọc phát điên rồi hả ?

Chu Sưởng ngần ra một lát rồi quyết đoán đáp :

— Không ! Gia cát tiền bối vẫn như thường !

Nam cực Tẩu hỏi lại :

— Làm sao Gia cát Ngọc lại ủy thác mi đi theo dõi vợ bắn để làm gì ?

Chu Sưởng đáp :

— Gia cát tiền bối bị gian nhân ám toán; đã trở thành tàn phế rồi, công phu bị mất hết, cứ theo như lời Gia cát tiền bối nói thì vợ của ông ta dâm dãng bất chính.

Nghe Chu Sưởng nói « Nam cực tẩu » nghiêng đầu nghĩ một lúc rồi hỏi tiếp :

— Gia cát Ngọc nói vợ ông ta là « Hoa nguyệt môn chủ » hả ?

Chu Sưởng lắc đầu đáp :

—Gia cát tiền bối chỉ nói là «Hoa hậu Trương huệ Phương». chứ không nói là «Hoa nguyệt môn chủ» !

Nam cực Tẩu gật gật mấy cái và hỏi tiếp :

— Đúng mà ! thế sao mi không đi tìm Trương huệ Phương, mà lại đi theo dõi con mụ dâu Hoa nguyệt môn chủ, à nghĩa lý gì hả ?

Chu Sưởng hình như hơi tỉnh ngộ, nên ngượng ngùng hỏi lại :

http://tieulun.hopto.org

— Chẳng lẽ Hoa nguyệt môn chủ lại không phải là Hoa hậu Trương huệ Phương ư ?

Nam cực Tẩu lại thở dài phào một hơi và nói :

— Mi đúng là quê mùa hẹp kiến thức, Hoa nguyệt môn chủ Thiên Tử nương» một danh kỹ tiếng tăm lừng lẫy làm thế nào lại biến thành Hoa hậu Trương huệ Phương được, mi rõ khéo đem râu ông nọ dính cằm ông kia hả ?

Nghe Nam Cực Tẩu nói, Chu Sưởng như người bừng tỉnh giấc chiêm bao, chàng giậm chân xuống đất huỳnh huỵch và nói:

— Văn bối bị họ đánh lừa rồi !

Nam cực Tẩu hỏi :

— Ai ?

Chu Sưởng chau mày đáp :

Võ lâm sinh phật Tây môn Vọng !

Nam Cực Tẩu ngạc nhiên nói tiếp :

— Tây môn Vọng có tiếng là người nhân từ, đã được người ta tặng cho anh danh hiệu «Võ Lâm sinh Phật» thế mà hắn ta lại lừa giết mi, lạ nhỉ ?

Chu Sưởng nghiến răng, rồi đem mọi việc từ lúc «Cốc trung nhàn» ủy thác hàng đi tìm Tây môn Vọng, rồi sau bị Tây môn Vọng dùng kịch lừa chàng như thế nào, cho tới khi gặp Hoa nguyệt môn chủ ở Liên hoa am, kể lại cặn kẽ từ đầu đến cuối cho Nam Cực Tẩu nghe. Riêng có đoạn chàng bị nạn thì chàng giấu kín.

Sau khi nghe Chu Sưởng kể hết lai do, Nam cực Tẩu trầm giọng nói :

— À ! Nguyên lai là thế, té ra lão gia đã hiểu lầm mi, nếu quả như thế này, thì Tây môn Vọng quả là một tên gian hùng ghê gớm và nhiều thủ đoạn quỷ quyệt thực, y đã che được mắt võ lâm đồng đạo từ bấy lâu nay.

Chu Sưởng phẫn nộ đến cực độ chàng nói :

— Văn bối thề quyết lật trần mặt nạ, và xé xác cái tên thất phu, ngoài mặt giả nhân nghĩa, mà trong lòng thì hiểm ác và

xảo trá, tàng tận lương tâm như thế.

Nam cực Tẩu thở dài nói :

— Theo như thế này, mi muốn tìm nó không phải là chuyện dễ dâu, mi nên lưu ý kẻo bị nó ám toán đấy ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Xin ghi nhớ lời giáo huấn !

Nam cực Tẩu lại hỏi :

— Trước hết mi định làm việc gì ?

Chu Sưởng đáp :

— Tìm Hắc bảo chủ nhân để thanh toán !

Ngay lúc đó bỗng vẳng nghe có tiếng :

— Hử !

Tiếng hử đó không biết phát ra từ đâu vẳng qua lỗ tai hai người.

Chu Sưởng quát hỏi :

— Ai ?

Không có ai trả lời, Chu Sưởng toan vùng mình đuổi theo, Nam cực Tẩu vội kéo tay lại và nói :

— Bất tất đuổi theo làm gì, đối phương có thể ẩn núp trong bóng tối mà không bị chúng ta phát giác, tất nhiên không phải là hạng tầm thường, đuổi theo cũng không kịp đâu.

Ngừng một lát Nam cực tẩu lại hỏi :

— Mi định tìm «Hắc bảo chủ nhân bằng cách nào ?

Chu Sưởng đáp :

— Văn bối đã có kế hoạch.

Nam cực Tẩu không hỏi về việc đó nữa, ông xoay chiều sang chuyện khác và nói :

— Liên hoa am này, không phải là nơi thờ phụng tôn nghiêm mà kỳ thực nó là một nơi phân đà của «Hoa Nguyệt môn» cần nên hủy diệt đi !

Chu Sưởng vội vàng đáp :

— Thế ạ ! Vậy để văn bối thực hành !

http://tieulun.hopto.org

Nói dứt lời Chu Sưởng liền tiến bước vào trong chính điện với tay kéo hết những rèm trướng xuống, rồi sẵn đèn thờ phật châm lửa đốt liền, chỉ trong chớp mắt ngọn lửa đã ngùn ngụt bốc lên ngút trời.

Chu Sưởng cùng Nam cực Tẩu lùi bước ra ngoài am đứng coi cho lửa cháy, chỉ trong khoảnh khắc, tất cả các phòng xá đều ngập trong biển lửa.

Đột nhiên thấy có mấy bóng người lẫ lướt từ trong đám cháy hoảng hốt bổ nhào ra, là một lão ni và năm ni cô.

Nam cực Tẩu vỗ tay và nói :

— Hồ li bị cháy mất đ phải bỏ ra rồi !

Chu Sưởng hỏi :

— Bọn này cũng là môn hạ Hoa nguyệt môn ư ?

Nam cực tẩu gật đầu đáp :

— Đương nhiên !

Chu Sưởng liền vẫng người tiến lên, hai tay huy động phát chưởng.

Những tiếng thảm thê đồng thời phát ra :

— Ối ! Ối !...

Sáu tên yêu tinh dâm đãng đều bị chưởng phong cuốn hết vào trong biển lửa, chết không kịp cựa quậy !

Nam cực Tẩu nói :

— Tiểu tử, mi xuất thủ kể cũng hơi tàn nhẫn !

Chu Sưởng phẫn khái đáp :

— Trừ ác phải trừ hết, những hạng dâm đãng này để nó sống ở trên cõi thế gian này, chỉ để gây họa cho võ lâm, thương làm gì những bọn đó.

Nam cực Tẩu gật đầu tiếp lời :

— Ta nói đùa thế thôi, chứ giết bọn nó đi là phải lắm !

Hai người đứng lẳng lặng nhìn lửa cháy, mỗi lúc ngọn lửa lại bốc lên cao, đỏ rực một góc trời.

Nam cực Tẩu quay sang bảo Chu Sưởng :

— Chúng ta khởi hành thôi chứ ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Dạ ! Xin mời Tiền bối !

Nam cực Tẩu nói tiếp :

— Tiểu tử, tốt hơn hết là chúng ta không nên công khai ở cùng một chỗ, trong lúc đi đường nên đi mỗi người mỗi ngả tiện hơn, mi có đồng ý không ?

Hiện tại Chu Sưởng đương dự định đi Kinh Sơn dò thám «Hắc bảo», để trả hận cừu, mà bản ý chàng là không muốn mượn tay bất cứ một người nào. Nghe Nam cực Tẩu nói đi mỗi người mỗi đường, chính hợp với tâm ý chàng, nên vội tiếp lời :

— Xin lĩnh ý, mời tiền bối đi trước !

Nam cực Tẩu gật đầu và giận :

— Tiểu tử, nên thận trọng và nỗ lực, đừng để phụ lòng kỳ vọng của lệnh sư !

Chu Sưởng cung kính đáp :

— Vãn bối xin ghi lời vàng ngọc !

Chu Sưởng chờ cho Nam cực Tẩu đi khỏi, rồi chàng mới xoay gót ra khỏi khu rừng, và tiếp tục thượng lộ.

Chu Sưởng trong lòng căm giận Tây môn Vọng tới cực độ, chàng thấy việc «Cốc trung nhân» ủy thác rất là khó giải quyết. Không ngờ Tây môn Vọng lại nhiều thủ đoạn, đem «Hoa nguyệt môn chủ» mạo nhận là «Hoa hậu Trương buê Phương», thực là một thủ đoạn quá quỷ quyệt và xảo trá, không ai có thể ngờ tới. Song cũng còn may là chiếc hà bao chàng chưa có trao cho Hoa nguyệt môn chủ, chứ nếu giao cho mụ rồi thì hỏng cả việc mất.

Bây giờ đã vỡ lẽ ra như thế này, thì cuộc phó ước ở Lợi Xuyên thành không còn thành vấn đề nữa. Bởi vậy nên Chu Sưởng không vào thành mà đi theo một con đường khác.

Ngày thứ hai, đã đi khỏi con đường ven rừng núi, mà bắt đầu đi lên con đường đại lộ ven sông.

http://tieulun.hopto.org

Nước sông cuồn cuộn xuôi dòng, hai bờ đê bông lau trắng xóa, phất phơ theo làn gió, những con thuyền xuôi ngược in bóng trên làn nước biếc.

Phong cảnh sông nước kể cũng nên thơ, song đối với Chu Sưởng lúc này đâu có tâm hồn thư nhàn để thưởng thức, trong lòng chàng lúc nào cũng bận về suy tính mọi hành động đối phó và giải quyết bao nhiêu vấn đề trọng đại, đầu óc chàng luôn luôn bị căng thẳng.

Chu Sưởng đương đi, bỗng nhiên có tiếng người ở phía sau nói :

— Xin bạn hãy ngừng bước !

Chu Sưởng hơi chột dạ ngừng bước, song chàng vẫn không có quay mặt lại, mà chỉ lạnh lùng hỏi :

— Bạn ở phương nào ?

Người ở đằng sau nói :

— Các hạ có phải là «Đoạn kiếm tàn nhân» không ?

Chu Sưởng đáp :

— Chính thị !

Người đó lại tự xưng danh :

— Tại hạ là Vạn Kỳ Phong !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Có điều gì chỉ giáo !

Kỳ Phong đáp :

— Xin lĩnh giáo kiếm thuật !

Nghe Kỳ Phong nói Chu Sưởng đã phẫn nộ hết sức chàng nhớ lại màn bi kịch tại khu rừng Võ lăng sơn, một thiếu phụ trẻ đẹp đã phải chết một cách oan uổng vì hắn mới cách vài ngày, thế mà hắn không biết hối lỗi, lại còn theo rõi mình để đòi đọ kiếm, quả thực là một kẻ quá ư si cuồng, mất cả nhân tính.

Chu Sưởng vốn đã ghét Kỳ Phong ngay từ lúc gặp trong khu rừng Võ lăng sơn bây giờ thấy mặt, lại còn đòi đấu kiếm chàng lại càng thêm ghét bội phần, nghe gã nói chàng cứ lặng thinh tiến bước không thèm nói khà phũ ra sao.

Vạn Kỳ Phong rảo bước đi ngang với Chu Sưởng, đưa tay chỉ về mé sông và nói tiếp :

— Chúng ta đến chỗ bãi bồi kia, chỗ đó làm nơi tỉ võ, thì thích hợp hết sức.

Với giọng nói lạnh như băng tuyết Chu Sưởng tiếp lời :

— Mi biết tại hạ có ưng thuận phong bồi hay không mà bảo xuống bãi sông làm gì ?

Vạn kỳ Phong có vẻ kích động nói tiếp :

— Các hạ không thèm từ giáo ư ?

Chu Sưởng khẽ gật đầu đáp :

— Cũng có thể !

Vạn kỳ Phong nét mặt biến hẳn sắc, và cau có rất khó coi cất tiếng run run nói :

— Tại hạ khiêu chiến !

Chu Sưởng khinh miệt đáp :

— Mi không xứng đáng !

Kỳ Phong đỏ mặt giận quát :

— Các hạ dưới mắt không còn có ai hả ?

Chu Sưởng nhún vai đáp :

— Đối với mi thì thế đấy !

Vạn kỳ Phong không còn giữ được bình tĩnh, quát tiếp :

— «Đoạn kiếm tàn nhân», mi cao còn có núi khác cao hơn, ở đời đã chắc ai hơn ai, mi không thể khinh người thái quá như thế, hôm nay ta nhất định cho mi sáng mắt ra..

Chu Sưởng chậu mày quát :

— Mi muốn gì ?

Kỳ Phong đáp :

— Quyết đấu !

Chu Sưởng thủng thẳng đáp :

— Ta nhắc lại một lần nữa, mi không xứng đáng !

Vạn kỳ Phong hỏi lại :

— Sao lại đánh giá người ta rẻ thế ?

Chu Sưởng chau mày đáp

http://tieulun.hopto.org

— Sự thực là như thế !

Vạn Kỳ Phong hỏi lại :

— Chưa chứng minh sao biết sự thực.

Chu Sưởng cười lạt nói tiếp :

— Bất tất !

Vạn Kỳ Phong quát :

— Vô lý !

Chu Sưởng chau mày nói tiếp :

— Ta không rảnh thì giờ để đấu khẩu !

Vạn Kỳ Phong thốt nhiên rút phắt trường kiếm ra khỏi bao, vươn tay một cái, ánh kiếm bắn ra những tia ngân tinh sáng lóe mắt.

Chu Sưởng chợt nảy ra một ý định, với những kẻ sy cuồng hiếu danh, cần phải cho gã một bài học chính đáng hoa chăng mới tỉnh ngộ mở mắt ra được, nên chàng liền gật đầu tiếp lời :

— Đi ! đến bãi bồi kia !

Vạn Kỳ Phong thấy đối phương nói thế, nét mặt phấn khởi và vội vàng tiếp lời :

— Xin mời !

Hai người cùng quay gót nhằm đi thẳng xuống bãi bồi ở bên mé sông cách đây chừng 50 trượng !

Bãi này ngoài hai mươi trượng phía giáp bờ đê toàn là cỏ lau, có thể che khuất tầm mắt những người qua lại trên bờ đê, phía ngoài là một bải cát bồi chạy tuột xuống mé sông.

Hai người xuống đến bãi đều đứng lại.

Chu Sưởng lạnh lùng nói :

Vạn Kỳ Phong mi thực tình không còn một chút nhân tính nào nữa !

43— MỘT CHIÊU KIẾM HÓA THÙ THÀNH BẠN

Đinh ninh đối phương bảo mình xuống bãi vắng để hai bên đọ kiếm, Vạn kỳ Phong trong lòng đương phấn khởi, không ngờ xuống đến nơi đối phương lại mắng phủ đầu ngay, khiến cho gã tức uất lên được, toàn thân run bần bật và quát hỏi :

— Bản nhân với mi không quen không biết, việc ta yêu cầu cùng mi tỉ kiếm, đây là bản sắc con nhà võ sỹ, cớ sao mi lại buông lời mắng nhiếc ta hả ?

Chu Sưởng vẫn lạnh nhạt đáp :

— Ta nhắc lại câu nói lần thứ ba. Mi không xứng đáng !

Vạn kỳ Phong hỏi ại :

— Vì sao ?

Chu Sưởng trầm giọng nói :

— Mi quả sy cuồng, vì cầu hư danh, bách vợ đến nỗi phải quyên sinh. Đã đến như thế rồi mà lại còn không biết hối ngộ, vẫn cứ khăng khăng đối cùng ta tỉ kiếm. Thử hỏi mi có đáng là người không ?

Nghe Chu Sưởng nói Vạn kỳ Phong vô cùng kinh ngạc gã không hiểu sao đối phương lại có thể hiểu rành mạch như thế.

Vạn Kỳ Phong sắc mặt xám ngắt, từng từng lùi liền 1.5 bước, nhìn Chu Sưởng lồng con mắt kinh ngạc, một lúc lâu mới cất tiếng hỏi :

— Làm sao các hạ biết hả ?

Chu Sưởng đáp :

— Bất tất phải hỏi, mi thừa nhận đúng như thế chứ ?

Vạn kỳ Phong cất tiếng run run và thở dài tiếp lời :

— Tại hạ..Tại hạ..Không..Không giết nàng...

Trong âm thanh chứa đựng đầy nỗi khổ đau nói không nên lời .

Chu Sưởng hỏi lại :

— Mi tuy chưa có hạ thủ giết nàng. Song vì mi bách nàng đến chỗ tuyệt lộ mà phải chết, thì có khác gì tự tay mi hạ sát nàng không ?

Vạn kỳ Phong trên trán mồ hôi tuôn ra như mưa đá thịt trên mặt dừng dìu lại, nghẹn ngào hỏi

http://tieulun.hopto.org

— Các hạ mục kích tấn bi kịch đó hả ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Chính thế !

Vạn kỳ Phong bùi ngùi đứng lặng giờ lâu. Không nói gì hai mắt đăm đăm nhìn dòng nước chảy.

Chu Sưởng lại hỏi :

— Mi có thấy lương tâm cắn rứt không ?

Vạn kỳ Phong thở dài đáp :

— Tại hạ...tại hạ không ngờ đến nỗi nàng lại như thế !

Chu Sưởng «hứ» một tiếng nói tiếp :

— Có điều ta rất ngạc nhiên, cái chết của nàng do ư sự cuồng vọng háo danh của mi mà ra, mà cái chết đó vẫn không thay đổi được cái tính cuồng sy của mi, mi vẫn còn hạ sơn để tìm ta tỉ kiếm.

Vạn kỳ Phong hấm hức nói lớn :

— Ta không được tỉ kiếm cùng mi thì không thể nào chịu được. Đấy là đại nguyện trong đời ta, tiên phụ nhất sinh không có chịu thua ai...lại bị chết ở dưới kiếm...

Vì cảm xúc mạnh Vạn kỳ Phong hai mắt rướm lệ từ từ nhỏ qua má.

Chu Sưởng lại hỏi :

— Mi đã từng hứa với vợ là vĩnh viễn không có dùng kiếm nữa, có đúng không ?

Vạn kỳ Phong gật đầu đáp :

— Đúng...thế...

Chu Sưởng hỏi lại :

— Mi đã tự biết là không thể giữ lời hứa được, thì làm sao lại còn kết hôn với nàng, để đến nỗi xảy ra việc đáng tiếc ngày nay ?

Vạn kỳ Phong ngượng ngùng đáp :

— Đấy..đấy..là vì ta quá yêu nàng !

Chu Sưởng giận mắng :

— Lừa đảo, tự tư, ích kỷ, vô sỹ, mi không xứng đáng làm một võ sỹ !

Vạn kỳ Phong chau mày quát :

— Muốn sao thì sao, mi phải dấu kiếm :

Chu Sưởng trừng mắt quát :

— Vô sỹ !

Vạn kỳ Phong gào lên như điên :

— Tuốt kiếm, không đấu không được !

Chu Sưởng nghiêm nét mặt nói tiếp :

— Ta sẽ giết chết mi !

Vạn kỳ Phong đáp :

— Sống chết đối với ta không có quan trọng gì !

Chu Sưởng lạnh lùng nói tiếp :

— Sự nhận xét của nàng hoàn toàn chính xác, mi một đi sẽ không còn trở lại nữa..

Vạn kỳ Phong lại quát :

— Tuốt kiếm !

Chu Sưởng tò mò hỏi tiếp

— Có phải đêm hôm mới rồi mi có nói là lúc mi mười bảy tuổi, có một tay kiếm khách xa lạ, truyền giảy cho mi một chiêu kiếm pháp, mà tới ngày nay mi mới tham ngộ được phải không ?

Vạn kỳ Phong gật đầu đáp :

— Đúng như thế !

Chu Sưởng lại hỏi :

— Mi có ý định đem một chiêu kiếm pháp đó ra tỉ thí để thành danh ư ?

Vạn kỳ Phong lắc đầu đáp :

— Không phải thế !

Chu Sưởng lấy làm lạ hỏi tiếp :

— Vậy thì thế nào ?

Vạn kỳ Phong đáp :

— Phải nói là để hoàn thành chí hướng tiên phụ !

Chu Sưởng chau mày nói tiếp :

— Phụ thân mi với mi đều cuồng như nhau nhỉ ?

http://tieulun.hopto.org

Vạn kỳ Phong quát :

— Không được làm nhục tới người đã khuất !

Chu Sưởng vừa ngạc nhiên vừa bực mình, vừa buồn cười, chàng đứng trầm tư một lát, không hiểu nghĩ sao chàng nói :

— Thôi được bản nhân sẽ cho mi toại nguyện !

Vạn kỳ Phong nét mặt phấn khởi hẳn lên, khoanh hai tay vái và nói :

— Đa tạ các hạ đã thành toàn !

Chu Sưởng rút đoạn kiếm ra khỏi bao tay dơ lên nghiêng về phía bên phải.

Vạn kỳ Phong tay đưa ngang kiếm trước ngực, tâm tính dần dần trở lại bình tĩnh. Đấy là điểm chính yếu của những tay kiếm thủ phải chuẩn bị trước khi xuất thủ chứ nếu để tâm phù khí động, thì dù kiếm thuật có cao minh mấy chăng nữa, cũng bị khấu chiết.

Chu Sưởng lưu ý nhận xét t ức khởi thủ của đ i phương càng nhận rõ càng thêm hoài nghi, liền trầm giọng nói :

— Hãy thong thả !

Vạn kỳ Phong chau mày hỏi ;

— Các hạ còn muốn nói gì ?

Chu Sưởng hỏi lại :

- Chiêu kiếm pháp đó tên gì ?

Vạn kỳ Phong lắc đầu đáp :

— Không biết !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Ai truyền thu chiêu kiếm pháp đó ?

Vạn kỳ Phong cũng lắc đầu đáp :

— Không biết !

Chu Sưởng ngạc nhiên hỏi tiếp :

— Sao lạ vậy ?

Vạn kỳ Phong nói :

— Chiêu kiếm pháp này chính là do một vị kiếm khách xa

lạ truyền thu cho từ lúc tôi mới mười bảy tuổi, vị kiếm khách đó hơi có vẻ bí ẩn không cho tôi biết danh hiệu và cũng không cho biết cả tên chiêu kiếm đó gọi là gì. Bởi vậy nên tôi không biết.

Chu Sưởng trầm tư một lát rồi nói :

— Xuất thủ !

Vạn kỳ Phong liền ngưng tụ tinh thần bình tĩnh nội khí, hai mắt nhìn dinh đối phương không có chớp, cứ xem về công giá, khí thế, quả là vững chắc nghiêm mật, không có một chút sơ hở để đối phương có thể thừa cơ đột kích.

Còn về Chu Sưởng thì công lực của chàng đã đến mức tuyệt đỉnh rồi, khỏi phải bàn nữa.

Hai bên đối lập đứng nghiêm như tượng đá mắt nhìn nguyên không có chớp.

Chỉ nghe một tiếng kêu :

— A !

Chính ra là hai tiếng, vì hai người phát ra đồng thời nên nghe như có một tiếng, tiếp thấy ánh kiếm bắn ra những tia sáng lóe như trăm hoa đua nở, như hai con ngân xà quấn lộn khiến người ta không phân biệt được ai xuất thủ sau.

Song chỉ trong chớp lát, đã lại nghe những tiếng :

— Ói !

— A !

Tiếng rên xiết tiếng kêu la đồng thời phát ra.

Vạn kỳ Phong trường kiếm chống xuống đất, trong mình có bốn chỗ bị thương chảy máu, sắc mặt xám ngắt, nét mặt nhoăn nheo, hai mắt thất thần.

Còn Chu Sưởng đứng nhìn đối phương với con mắt đầy kinh ngạc, dù bộ mặt có khăn che kín. Song tâm tình biểu lộ ra hai con mắt không sót chút nào.

Qua một lúc lâu thấy Vạn kỳ Phong liền đưa trường kiếm chĩa vào cổ họng toan tự sát.

Đồng thời nghe có tiếng :

http://tieulun.hopto.org

— Keng !

Chu Sưởng đã kịp thời phát chỉ, chỉ phong bắn trúng trường kiếm của Vạn kỳ phong, bay tung lên hơn một trượng, rồi rơi xuống đất, cách chỗ hơn 5 thước.

Đứng ngẩn ra một lát, Vạn kỳ Phong mới lên tiếng hỏi :

— Đoạn kiếm tàn nhân, cứ như chiêu kiếm mới rồi, mi có thể giết chết ta lắm, sao mi lại không giết hả ?

Chu Sưởng không nói gì hết, lòng chàng dương rối như tơ vò, nhân vì chàng nhận thấy một chiêu kiếm của Vạn kỳ Phong vừa sử dụng, chính là chiêu «nhất kiếm truy hồn» một chiêu kiếm pháp độc đáo của thân phụ chàng tự chế ra. Chàng không hiểu sao phụ thân lại đem chiêu kiếm tuyệt học đó, giảy cho Kỳ Phong ? và truyền thụ vào trường hợp nào ? Chẳng hay phụ thân làm như thế có thâm ý gì chăng ? Theo như miệng kỳ Phong nói người kiếm khách xa lạ, thì đúng là phụ thân chàng chứ không còn phải nghi ngờ gì nữa.

Không thấy Chu Sưởng nói sao, Vạn kỳ Phong lại gằm như điên và hỏi tiếp :

— Đoạn kiếm tàn nhân, mi định làm nhục ta ư ?

Chu Sưởng thở dài đáp :

— Đâu phải thế !

Vạn Kỳ Phong hỏi lại :

— Thế sao lại không để cho ta chết ?

Chu Sưởng lắc đầu nói :

— Sao lại coi sinh mạng rẻ thế ?

Vạn Kỳ Phong chau mày tiếp lời :

— Không phải là coi sinh mạng rẻ, nhưng ta không có giá trị gì để mà sống nữa ?

Chu Sưởng « hứ » một tiếng tiếp lời :

— Vạn Kỳ Phong, ngay bọn «thập bát thiên ma» còn phải mất hồn dưới kiếm của ta, chứ mi thì đã thấm gì ?

Vạn Kỳ Phong lắc đầu đáp :

— Chí của cha chưa toại nguyện, vợ hiền mang hận dưới tuyền đài, ta là người bất hiếu bất nghĩa, còn mặt mũi nào mà ham sống trên thế gian này nữa...

Thấy Kỳ Phong tỏ vẻ yếm thế, Chu Sưởng liền tìm lời khuyên giải :

— Một chiêu kiếm pháp mới rồi của các hạ, cũng đủ tự hào là tay kiếm thủ cao minh trong kiếm đàn rồi, sao các hạ không dùng nó vào những việc có ý nghĩa một chút, để bù vào những chỗ khiếm khuyết đối với tôn phu nhân trong muôn một, không nghĩ xa xôi mà vội tìm cái chết, thì tôn phu nhân ở dưới tuyền đài cũng không nhắm mắt được, các hạ đã biết thẹn mặt sống ở trên cõi thế, chẳng lẽ lại không biết thẹn mặt đối với hiền thê ở dưới tuyền đài ư ?

Nghe Chu Sưởng nói, nét mặt Vạn Kỳ Phong luôn biến sắc, thoạt tiên do bi phẫn biến thành chán nản, sau chót biến thành thẹn thùng gã vòng hai tay vái chào và nói :

— Lời giáo hối vàng ngọc của các hạ, đã cảnh tỉnh cho kẻ ngu dộn. Thôi xin cáo biệt...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Hãy thong thả !

Vạn Kỳ Phong hỏi :

— Các hạ còn có điều gì chỉ giáo ?

Chu Sưởng có vẻ băn khoăn nói :

— Chiêu kiếm pháp của các hạ đó, hãy nên ẩn nhẫn trong một năm đừng có sử dụng tới, chứ nếu không thì tất bị thảm họa, một cách bất ngờ !

Vạn Kỳ Phong ngạc nhiên hỏi :

— Sao thế ?

Chu Sưởng không dám nói rõ cho Vạn Kỳ Phong biết, chiêu kiếm pháp đó là chiêu «Nhất kiếm truy hồn» một tuyệt học của phụ thân, nếu biểu lộ ra, tất sẽ bị kẻ thù truy sát. Nên chàng chỉ hàm hồ trả lời :

— Trong đó có nhiều nguyên ủy chưa tiện nói. Song đây

http://tieulun.hopto.org

là lời xuất ra tự tâm can xin các hạ nhớ cho.

Vạn Kỳ Phong cương quyết nói :

— A ! Tại hạ từ nay sẽ yên phận nơi non xanh nước biếc, bạn cùng vong linh hiền thê, chứ không có nói tới việc võ học nữa, các hạ cứ yên trí.

Chu Sưởng cảm khái nói tiếp :

— Như thế tốt lắm, lúc vợ sống không giữ được lời hứa, vợ chết đền bù vào chỗ lỗi lầm, đấy cũng là một lối làm cho tâm an tĩnh được phần nào.

Vạn Kỳ Phong tiếp lời :

— Xin vâng lĩnh tôn ý !

Nói xong Vạn Kỳ Phong vừa cất bước, Chu Sưởng lại vẫy tay và nói :

— Các hạ đừng đi vội tại hạ còn một điều nữa muốn thỉnh cầu...

Vạn Kỳ Phong tiếp lời :

— Xin cứ nói !

— Các hạ có thể kể rõ nguyên nhân về người kiếm khách xa lạ năm xưa, đã truyền thụ cho các hạ một chiêu kiếm pháp đó, cho tại hạ nghe được chăng ?

Vạn Kỳ Phong gật đầu đáp :

— Nói ra cũng chẳng có hại gì. Đấy là một sự xuất tự tự nhiên, một hôm có hai vợ chồng người kiếm khách xa lạ, cùng đồng hành, nghe đâu bị cừu nhân truy sát thì phải, vợ của kiếm khách có mang thai, sắp tới lúc lâm bồn, kiếm khách vì hộ vợ, địch nhân đánh cho bị trọng thương, nhưng may vẫn chạy thoát, trốn vào nhà tại hạ, tại hạ tìm phương che chở, qua được con mắt truy tầm của địch. Sau khi qua khỏi cơn hoạn nạn, người kiếm khách xa lạ nhân tiện truyền thụ cho tại hạ một chiêu kiếm pháp đó. Song vị kiếm khách đó không có nói cho tại hạ biết là chiêu gì, và cũng không nói cho tại hạ biết danh hiệu, chắc là kiếm khách đó không muốn để lộ tông tích vì còn có cừu nhân theo rõi, tại hạ biết

thế nên cũng không tiện hỏi.

Nghe Vạn kỳ Phong kể, Chu Sưởng thốt nhiên kêu :

— A !

Chàng xuýt chảy nước mắt. Song cố kìm lại được, Vạn kỳ Phong nói vợ kiếm khách có mang thai, đấy chính là mẫu thân chàng mà cái thai trong bụng lúc đó chính là chàng ! Nói như thế, thì Vạn kỳ Phong là người có ơn cứu mạng đối với cha mẹ chàng, mà chính cũng lại là cả ân nhân của chàng nữa.

Chu Sưởng dù cố nén lòng che giấu sự xúc động không để biểu lộ nhưng Vạn Kỳ Phong vẫn cảm thấy, nên liền hỏi :

— Có lẽ các hạ có quen biết vị kiếm khách đó chăng ?

Chu Sưởng đã định nói rõ thân thế cho Vạn Kỳ Phong nghe, song rồi chàng lại nghĩ không nên nói vội, mà chỉ lắc đầu đáp :

— Tại hạ không có quen vị kiếm khách đó, căn cứ trên kiếm pháp tại hạ có ngờ là một người, nhưng không xác định được.

Vạn Kỳ Phong hỏi xoắn tiếp :

— Các hạ nghi người nào ?

Sau một lúc trù trừ Chu Sưởng thoái thác đáp :

— Sau khi chứng thực rồi tại hạ sẽ nói !

Vạn Kỳ Phong giòn hỏi :

— Các hạ cứ nói thử coi, biết đâu tại hạ lại chả giúp thêm được ý kiến gì chăng ?

Chu Sưởng lắc đầu đáp :

— Bất tất.

Thấy Chu Sưởng cố ý không chịu nói, Vạn Kỳ Phong không tiện truy vấn, nên hỏi sang chuyện khác.

— Các hạ còn có chỉ giáo gì nữa không ?

Chu Sưởng thầm nghĩ :

Vạn Kỳ Phong cũng là người ân nhân của gia đình mình, hơn nữa phụ thân lại truyền thụ cho gã một chiêu tuyệt

http://tieulun.hopto.org

học, tuy không có danh phận sư đồ đối phụ thân, song cũng nghĩa đồng môn đối với mình.

Nghĩ tới đó nên Chu Sưởng liền nói :

— Tại hạ có ý kiến này muốn nói với các hạ...

Vạn kiếm Phong ngắt lời :

— Xin cứ nói :

Chu Sưởng nói tiếp :

— Tại hạ có ý kiến là chúng ta cùng nhau kết bạn ?

Vạn kỳ Phong có vẻ cảm kích bội phần, buột miệng hỏi :

— Các hạ kết bạn với tại hạ ư ?

Chu Sưởng nói tiếp :

— Chính thế :

Vạn kỳ Phong vui vẻ đáp :

— Xin tòng mạnh !

Chu Sưởng liền đổi giọng xưng hô và nói tiếp :

— Huynh đài lớn tuổi hơn làm anh...tiểu đệ ít tuổi hơn làm em !

Thấy thái độ và tình cảm đối phương đối với mình thay đổi đột ngột, từ phẫn nộ và khinh miệt đến cực độ toan giết chết mà sau khi giao thủ có một chiêu kiếm, thì bỗng nhiên thấy tình hình trái ngược hẳn, đối phương đột nhiên có vẻ kính ngạc, trầm tư, thái độ êm dịu, lại tìm lời khuyên giải và an ủi, rồi sau lại tỏ cảm tình thân mến đòi kết nghĩa anh em, sự diễn biến bất ngờ đã làm cho Vạn kỳ Phong vô cùng cảm kích. Bao nhiêu mặc cảm khuất nhục và bi phẫn do bại trận mà sản sinh ra, phút chốc tiêu tan trong vô hình.

Vạn kỳ Phong nét mặt bỗng tươi hẳn lên và vừa cười vừa nói :

— Thế ngu huynh lại hân hạnh được làm anh rồi, nhất thiết dều y theo ý kiến của hiền đệ !

Chu Sưởng mỉm cười tiếp lời :

— Đại ca, sự kết giao của anh em chúng ta hôm nay, tình duyên do ở một chiêu kiếm pháp.

— Đại ca, sự kết giao của anh em chúng ta hôm nay, tình duyên do ở một chiêu kiếm pháp.

Vạn Kỳ Phong ngờ ngợ hỏi lại :

— Hiền đệ, đúng thế ư !

Chu Sưởng nhấn mạnh nói :

— Đúng là như thế !

Vạn Kỳ Phong nói tiếp :

— Hiền đệ, bây giờ chúng ta đã là anh em kết nghĩa rồi hiền đệ có thể cho ngu huynh biết rõ thân thế được không ?

Chu Sưởng trầm ngâm một lát rồi đáp :

— Đại ca, hiện giờ chưa tiện phụng cáo cho ngô huynh rõ được về thân thế lai lịch của tiểu đệ, xin ngô huynh lượng giải cho, khi nào thuận tiện xin phụng cáo sau.

Vạn Kỳ Phong gật đầu nói :

— Không sao, sớm muộn cũng thế thôi !

Chu Sưởng lại hỏi :

— Đại ca bây giờ vẫn trở về Vũ lăng sơn chứ ?

Vạn Kỳ Phong trạnh lòng nhớ tới người vợ lý tưởng bị chết thảm thương, không cầm được giọt lệ, gã xụt xùi đáp :

— Đương nhiên ngu huynh phải về núi cùng nấm mộ hiền thê, để tỏ lòng xám hối !

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Sau này chúng ta sẽ tái ngộ tại đó ! hiện giờ tiểu đệ hãy xin tạm biệt.

Vạn Kỳ Phong hỏi :

— Hiền đệ đi đâu bây giờ ?

Chu Sưởng chau mày đáp :

— Tiểu đệ còn rất nhiều việc phải giải quyết, xin để sau này sẽ nhất phụng cáo ngô huynh rõ.

Vạn Kỳ Phong hỏi tiếp !

— Hiền đệ định chia tay bây giờ ư ?

Chu Sưởng tần ngần đáp :

— Tiểu đệ quá nhiều kẻ thù, không tiện gần cùng ngô huynh, xin ngô huynh thể tình cho.

http://tieulun.hopto.org

Vạn kỳ Phong có vẻ lưu luyến tiếp lời :

— Ngu huynh mong một ngày nào khác, anh em sẽ được họp mặt lâu dài :

Chu Sưởng thành thực nói :

— Đại ca yên trí, khi tiểu đệ giải quyết xong được mọi việc, nhất định sẽ về núi thăm ngô huynh !

Vạn kỳ Phong đưa tay nhặt trường kiếm trên mặt đất lên, rồi vươn tay quẳng xuống dòng sông.

Chu Sưởng ngạc nhiên hỏi :

— Sao vậy ?

Vạn kỳ Phong thảm đạm gượng cười đáp :

— Tuy rằng đã trót gây lên một mối đại hận rồi. Song ngu huynh vẫn phải thực hành đúng lời hứa với chị dâu hiền đệ ngày trước, để chuộc lại lỗi lầm trong muôn một, từ đây trở đi sẽ vĩnh viễn không có cầm đến kiếm nữa !

Chu Sưởng ngậm ngùi tiếp lời.

— Đại tẩu có thể ngậm cười nơi chín suối !

Vạn kỳ Phong đưa mắt nhìn chiếc khăn che mặt Chu Sưởng mấp máy muốn nói lại thôi.

Chu Sưởng biết ý trầm giọng nói :

— Đại ca, xin lượng thứ cho tiểu đệ tạm thời chưa tiện để ngô huynh thấy rõ mặt thật được.

Vạn kỳ Phong cười tiếp lời :

— Hiền đệ quả là thông minh hơn người, nhìn nét mặt mà hiểu rõ được tâm ý.

Đứng lầu ngắn một lát; Vạn kỳ Phong nắm tay Chu Sưởng có vẻ bịn rịn cất tiếng nói :

— Thôi chúng ta chia tay !

Chu Sưởng cúi chào và nói :

— Đại ca trân trọng !

Vạn kỳ Phong tiếp lời !

— Hiền đệ cũng nên trân trọng.

Hai người cùng vái nhau lần nữa, Vạn kỳ Phong rời bước lên đường đi trước.

Chu Sưởng đứng bâng khuâng nhìn dòng nước lững lờ trôi, bất giác ngẩn người ra như tượng gỗ, trong lòng cảm thấy vô cùng hối tiếc, nếu quả trong lúc gặp vợ chồng Vạn kỳ Phong tại Võ lăng sơn, mà chàng hiện thân tỉ kiếm, thì chắc vợ Kỳ Phong không đến nỗi tìm đoản kiếm, nhưng mà ai có ngờ tới, hai bên lại có mối tình liên hệ như thế ? Và lại có ngờ đâu Thư Huyền vợ gã lại bước tới bước tuyệt lộ như thế. Đấy đều là những việc xảy ra bất ngờ ngoài ý liệu của mọi người...

Đột nhiên...

Chu Sưởng phát giác thấy không khí đằng sau lưng hơi hơi giồn ép, nếu không phải là người công lực cao siêu tới tuyệt độ, thì không thể nào nhận thấy được.

Chu Sưởng vẫn không quay lại, mà chỉ lạnh lùng cất tiếng hỏi :

— Bằng hữu phương nào đó ?

Có tiếng nghe rất quen trả lời :

— Tại hạ Hà văn Tai !

Chu Sưởng bấy giờ mới quay người lại, đã thấy Hà văn Tai Tổng quản của «Hắc bảo» đứng cách chừng hai trượng.

Chu Sưởng thầm tự nghĩ :

— Đối phương đột nhiên hiện thân một cách bất ngờ như thế này, rất có thể «Hắc bảo chủ nhân» cũng sẽ ở quanh quẩn gần đây chứ không xa.

Lửa hận cừu bỗng bùng cháy ngùn ngụt trong tâm, chàng thầm quyết định, hôm nay quyết phải tra vấn cho rõ nguyên ủy buộc đối phương phải cung xưng, vén rõ màn bí ẩn đem ra ánh sáng mới nghe.

Hắc bảo tổng quản Hà văn Tai, chú mục nhìn Chu Sưởng một lúc lâu, rồi mới nói :

— « Đoạn kiếm tàn nhân » chúng ta hôm nay cùng nhau đàm thoại một phen nhé .

Hà văn Tai chưa nói hết, Chu Sưởng đã ngắt lời .

— Hay lắm, tại hạ cũng có ý định như thế, không ngờ lại

http://tieulun.hopto.org

gặp nhau, cũng là một dịp may.

Hà văn Tai gợi chuyện hỏi trước :

— Các hạ có nhận rõ một chiêu kiếm của người vừa cùng các hạ đấu kiếm mới đây, là một chiêu kiếm pháp gì không ? chắc chắn là các hạ đã nhận ra !

Chu Sưởng dật mình chột dạ, xem chừng đối phương đã ẩn núp trong bụi rậm từ lâu, để nghe ngóng, cũng còn may là trong lúc nói chuyện với Vạn kỳ Phong, chưa có nói gì đến thân thế lai lịch, chứ nếu không thì bị tiết lộ hết bí mật rồi.

Song cũng vì câu hỏi đó mà Chu Sưởng nảy ra ý định cần phải hạ thủ giết Hà văn Tai.

Chu Sưởng lạnh lùng hỏi :

— Thế ra các hạ đã rình ở bên, quan sát lâu rồi ư ?

Hà văn Tai gật đầu đáp :

— Tại hạ không phủ nhận điều đó !

Chu Sưởng hỏi :

— Vì sao các hạ lại hỏi thế ?

Hà văn Tai lấp lửng đáp :

— Đương nhiên phải có lý do !

Chu Sưởng ngắt lời :

— Xin cho nghe !

Hà văn Tai đáp :

— Các hạ sẽ trả lời câu hỏi của tại hạ trước đã, rồi tại hạ sẽ xin nói rõ lý do sau !

Tần ngần một lát Chu Sưởng hỏi lại :

— Có lẽ các hạ cũng nhận biết hả ?

Hà văn Tai gật đầu đáp :

— Biết !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Chiêu kiếm đó tên là gì ?

Hà văn Tai thản nhiên đáp :

— «Nhất kiếm truy hồn» một tuyệt học của «Thánh kiếm Chu minh Tung» tiền bối ngày trước !

Nghe Hà văn Tai nói, mới thoạt đầu Chu Sưởng có vẻ sững sốt, nhưng sau chàng cũng không lấy làm lạ lắm, vì một chiêu «Nhất kiếm truy hồn» của phụ thân chàng, khắp mọi nhân vật có tên tuổi trong võ lâm trung nguyên, phần nhiều là nhận ra, chứ chẳng phải riêng gì Hà văn Tai.

Chu Sưởng lạnh lùng nói :

— Chiêu kiếm pháp đó, đối với đồng đạo Võ lâm trung nguyên cũng chẳng xa lạ gì, các hạ cũng không ngoài lẽ đó...

Hà văn Tai ngắt lời :

— Nói tuy rằng thế đấy, song tình hình thì lại khác nhau tùy theo hoàn cảnh.

Chu Sưởng giấu giọng hỏi :

— Nghĩa là làm sao ?

Hà văn Tai chợt lạt nói :

— Các hạ có một phản ứng lạ kỳ và đột ngột sau khi thấy Vạn Kỳ Phong sử dụng một chiêu kiếm đó, các hạ không phủ nhận điều đó chứ ?

Chu Sưởng trong lòng kinh ngạc không hiểu sao đối phương lại có vẻ hiểu rõ mình như thế, chàng nghiêm nét mặt hỏi :

— Như thế thì làm sao ?

Hà văn Tai thủng thẳng nói tiếp :

— Tại hạ do đấy mà nhận ra đầu mối...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Nói thử coi ?

Hà văn Tai trầm giọng nói tiếp :

— Điểm thứ nhất, các hạ tức là «Khổ nhân nhi» người trốn khỏi hắc ngục năm trước...

Chu Sưởng «hứ» một tiếng ngắt lời :

— Đúng thế đi ! còn gì nữa ?

Hà văn Tai nét mặt hơi lộ vẻ kích động hỏi tiếp :

— Các hạ với hạch ý thứ sinh tất nhiên có liên quan với nhau, chứ không phải như trước kia các hạ nói là nhân lợi

http://tieulun.hopto.org

ủy thác lúc lâm nguy, có phải đúng thế không ?

Chu Sưởng lại càng quyết ý giết đối phương, với một giọng lạnh lùng khốc liệt chàng nói :

— Lời phán đoán của các hạ phi thường nguy hiểm !

Hà văn Tai hỏi :

Vì sao ?

Chu Sưởng trầm giọng đáp :

— Có thể tại hạ cần đến phải hạ sát các hạ !

Hà văn Tai hơi biến sắc nói :

— Phải chăng để diệt khẩu ư ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Có thể !

Hai người đều đứng ngẩn ra một lúc không ai nói gì, sau một lát trầm ngâm Hà văn Tai lại nói :

— Như thế thì tại hạ lại còn có thể phán đoán thêm một điều mới lạ nữa !

Chu Sưởng hỏi :

— Phán đoán mới lạ thế nào ?

Hà văn Tai mở to hai mắt, tia mắt sáng như điện rọi, nét mặt thập phần ngưng trọng, nhấn mạnh từng chữ và nói :

— Mi tức là Bạch y thư sinh !

Nghe Hà văn Tai nói Chu Sưởng thất kinh, từng từng nhảy lùi lại mấy bước, cố gượng nén những tình tự sôi động trong lòng chàng cất tiếng run run hỏi lại :

— Bạch y thư sinh là ai ?

Hà văn Tai nét mặt thập phần cảm kích, đưa mắt nhìn chung quanh, rồi hạ thanh âm rất nhỏ nói :

— Thánh kiếm đi có Chu Sưởng !

Chu Sưởng thất kinh dật nẩy người, hai mắt bắn ra những tia hung quang giận giọng nói :

— Các hạ biết nhiều quá đấy.

Hà văn Tai cất tiếng run run hỏi tiếp :

— Mi thừa nhận chứ ?

Chu Sưởng đặt tay vào chuôi kiếm và nói :

— Các hạ cũng nhất định phải !...

Chu Sưởng định nói là các hạ nhất định phải chết. Song chàng thấy Hà văn Tai toàn thân run bần bật, hai mắt long lanh như rướm lệ, nét mặt thập phần cảm kích, khiến cho chàng hết sức khốn hoặc, không hiểu sao đối phương lại như thế, chàng trạnh lòng, và tiêu tan hết ý niệm hạ thủ giết đối phương, nên ngưng lời không nói tiếp và đồng thời cũng buông tay ở chuôi kiếm ra.

Hà văn Tai nhìn về phía đối ngạn bên sông và nói tiếp :

— Mi mới từ nước Đại lý quay về trung nguyên với một trách nhiệm rất trọng đại phải không ?

44 — TƯỜNG CỪU ĐỊCH HÓA ĐỒNG MÔN

Chu Sưởng vô cùng kinh ngạc, không thể nói thế nào mà hình dung hết được. Đối phương làm sao lại có thể biết quá nhiều như thế ? mà lại toàn là những việc rất bí mật ! và rất đáng sợ !

Chu Sưởng đứng ngẩn ra một lúc rồi mới đáp :

— Tại hạ không phủ nhận !

Hà văn Tai lại hỏi tiếp :

— Mi có quen Phi đại nương không ?

Chu Sưởng lại càng ngạc nhiên, không hiểu sao tự dưng Hà văn Tai lại nhắc đến Phi đại nương. Chàng nhớ lúc Hà văn Tai giải mình đến Hắc bảo, trong lúc đi giữa đường qua một sơn trấn thấy Phi đại nương bán phấn sang hạt dưa những món quà linh tinh, lúc đó chẳng thấy Hà văn Tai biểu lộ thái độ gì khác lạ, chỉ thấy gã hỏi qua những câu rất bình thường, và có giúp đỡ tỉnh chút. Và giận mụ mấy câu nên cần thận thế thôi, đến bây giờ Phi đại nương đã sang Đại lý quốc làm ngự trù trong hoàng cung rồi, Hà văn Tai lại hứt nhiên nhắc tới làm gì ?

Trầm ngâm một lát Chu Sưởng mới đáp :

http://tieulun.hopto.org

— Có biết !

Hà văn Tai lại hỏi :

— Có biết lai lịch không ?

Chu Sưởng lắc đầu đáp :

— Không biết.

Hà văn Tai lại hỏi.

— Có biết tên họ Phi đại nương không ?

Chu Sưởng cũng lắc đầu đáp :

— Không !

Không hiểu sao Hà văn Tai lại gặng hỏi hoài về một người không có tinh cách gì quan trọng, nên Chu Sưởng đưa mắt nhìn Hà văn Tai và hỏi lại :

— Sao các hạ hỏi làm gì kỳ thế ?

Hà văn Tai đáp ;

— Tất nhiên phải có nguyên ủy chứ !

Chu Sưởng lại hỏi :

— Nguyên ủy gì ?

Hà văn Tai nghiêm nét mặt nói tiếp :

— Phi đại nương; chính là Chu hạnh Di !

Chu Sưởng dật mình hỏi :

— Cũng họ Chu hả ?

Hà văn Tai nói tiếp :

— Chẳng những cùng họ Chu mà lại còn là....

Chu Sưởng nóng lòng ngắt lời hỏi :

— Còn là sao cơ ?

Hà văn Tai không trả lời ngay, mà hỏi lại lần nữa :

— Mi có thừa nhận về thân thế như tại hạ vừa phán đoán không ?

Chu Sưởng gật đầu đáp ;

— Thừa nhận !

Hà văn Tai mới nói tiếp :

— Thế thì tại hạ sẽ nói cho mi biết, về hành động kinh lịch của mi, là Chu hạnh Di truyền tin từ Đại lý quốc sang đây, nên tại hạ mới biết rõ.

Chu Sưởng hỏi lại :

— Chu hạnh Di truyền tin cho các hạ ư ?

Hà văn Tai gật đầu đáp :

— Chính thế ! Có điều bà ta chỉ truyền tin thôi, chứ chưa có biết rõ thân thế của mi...

Chu Sưởng lấy làm lạ lùng hỏi tiếp :

— Bà ta là ai ?

Hà văn Tai đáp :

— Bà ta chính là em gái lệnh tôn, và là cô mẫu của mi ! Chu Sưởng vô cùng kinh ngạc dật mình thót một cái nhảy lùi liền ba bước, dương mắt nhìn Hà văn Tai, rồi đứng ngẩn ra như tượng gỗ.

Phi đại nương lại là Chu hạnh Di cô mẫu của chàng quả là một sự dị kỳ như giấc chiêm bao ?

Thế rồi bao nhiêu những việc về trước lại lần lượt gợi ra trong đầu óc chàng.

Phi đại nương lúc mở tửu điếm Thái bạch Cư kinh doanh ở châu thành Lợi xuyên, đối với chàng rất là quan hoài, săn sóc trông nom đủ thứ.

Đến lúc mình can dự vào việc Nắn cung Hoa, bị «Hắc bảo» tống đạt «tử bài», Phi đại nương cho mình xuống địa huyệt để tránh nạn.

Cũng nhân việc đó mà Phi đại nương bị phá sản, rồi phải đi phiêu lưu giang hồ.

Trong những lúc nói chuyện Phi đại nương hơi tỏ lộ như là bà ta biết rõ thân thế mình.

Và còn bao nhiêu những trường hợp khác...

Đấy nhất thiết đều không phải là ngẫu nhiên, hiện giờ chàng mới hiểu rõ. Song có một điều vẫn làm cho chàng thắc mắc, là làm sao Hà văn Tai lại hiểu rõ được tất cả mọi sự như thế ?

Chu Sưởng không thể để nỗi thắc mắc trong lòng, liền băn khoăn hỏi tiếp :

http://tieulun.hopto.org

— Các hạ làm sao lại biết rõ được mọi sự như thế ?

Hà văn Tai hai mắt rướm máu ngấn lệ, cất tiếng nghẹn ngào hỏi :

— Mi có biết lai lịch của ta không ?

Chu Sưởng lắc đầu đáp :

— Không !

Hà văn Tai nói tiếp :

— Ta là sư huynh mi !

Chu Sưởng đã nhiều lần kinh ngạc bây giờ lại càng kinh ngạc tưởng chừng như là chàng không tin ở lỗ tai mình vừa nghe là sự thực. «Hắc bảo tổng quản Hà văn Tai» lại là sư huynh của mình ? Đấy quả là một sự lạ lùng không thể tưởng tượng được...

Trách nào Hà văn Tai hiểu rõ thân thế mình một cách cặn kẽ rành mạch như thế.

Lần gặp Hà văn Tai năm trước, gã cứ gạn hỏi hoài về hạ lạc Bạch y thư sinh !

Hà văn Tai kiêm bí cả tính cách sống trong bóng tối gã là kẻ phản bội đối với «Hắc bảo».

Cứ như thế này thì có thể có cơ vén được màn bí mật về lai lộ của «Hắc bảo chủ nhân» về nghi vấn «Hắc bảo chủ nhân» có phải là kẻ cứu khôi hay không ? cũng sẽ tìm ra đáp án. Song chàng vẫn còn thắc mắc về bản nhân Hà văn Tai và đặt nhiều dấu hỏi.

Hà văn Tai làm sao lại nhậm chức tổng quản ở «Hắc bảo» ?

Hà văn Tai xuất thân như thế, «Hắc bảo chủ nhân lại chịu thu dụng gã ư ?

Chu Sưởng hoài nghi hỏi lại :

— Các hạ nói sao cơ ?

Hà văn Tai nhắc lại câu nói :

— Ta là sư huynh của mi !

Chu Sưởng hỏi lại :

— Sao tại hạ chưa được nghe tiên phụ nhắc tới bao giờ .

Hà văn Tai nói tiếp :

— Sư đệ, ngày trước sư phụ chưa có thu nhận ai làm đồ đệ, chỉ riêng có ta được nhập môn song việc này lại tối bí mật, trong giang hồ không có ai biết cả.

Chu Sưởng kinh ngạc rán mắt nhìn Hà văn Tai một lúc rồi gạn hỏi tiếp :

— Tiên phụ được võ lâm tôn làm «Kiếm thánh thiên hạ ai ai đều biết, sao không công khai thu nhận đồ đệ, mà lại phải giữ bí mật làm gì ?

Hà văn Tai nói tiếp :

— Cứ theo chỗ ta biết, thì sư phụ đã võ có tiên kiến sáng suốt, cây cao thì phải hứng đựng nhiều gió danh vọng càng cao càng bị người ta ghen ky, bởi vậy nên sư phụ đã lo xa và phòng ngừa trước khi chưa xảy ra chuyện.

Chu Sưởng lại hỏi tiếp :

— Sao các hạ lại thác thân vào làm tổng quản «Hắc bảo» một nơi mà khắp giang hồ đều căm thù oán ghét như thế ?

Hà văn Tai chau mày đáp :

— Để điều tra một vụ công án !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Công án thế nào ?

Hà văn Tai đáp :

— Lai lịch chân chính của «Hắc bảo chủ nhân».

Chu Sưởng lại hỏi :

— Điều tra xong chưa ?

Hà văn Tai chưa kịp trả lời, thốt nhiên thấy một con bồ câu trắng bay sà sà lướt qua, nghe có tiếng nhạc buộc ở chân bồ câu kêu reo lên một hồi.

Hà văn Tai biến sắc mặt, coi có vẻ hốt hoảng, vội vàng nói :

— Sư đệ, lần sau sẽ nói chuyện nhiều !

Nói dứt lời vắng người đi liền, chỉ trong chớp mắt đã xa

http://tieulun.hopto.org

khỏi tầm mắt không còn nhìn thấy gì nữa.

Chu Sưởng đứng ngẩn ra, với bao nhiêu nghi vấn lộn xộn trong đầu óc, không hiểu người nào thả chim bồ câu truyền tin ? Hà văn Tai nhận được tin liền bỏ đi ngay không kịp nói hết một câu chuyện dở dang, sao lại phải vội vàng đến thế ? mà sao lại truyền tin đúng vào giữa lúc câu chuyện đương đến chỗ tối khẩn yếu, không sớm mà cũng không muộn ?

Chu Sưởng hết sức não nề, đương khấp khởi trong bụng là sắp sửa vén được bức màn bí mật về Hắc bảo chủ nhân, lại bị ngay con chim bồ câu truyền tin từ đâu đến, khiến cho Hà văn Tai phải bỏ dở câu chuyện. Và lại còn bao nhiêu vấn đề cần thiết chưa kịp hỏi. Chu Sưởng buồn bực hết sức mà chẳng làm sao được cứ đứng thộn ra như kẻ mất hồn. Rồi chàng thầm tự nghĩ :

— Hà văn Tai có thể nói là một đồ đệ duy nhất của phụ thân, gã đã vâng lệnh sư phụ nằm vùng trong «Hắc bảo», để tra cứu lai lịch về «Hắc bảo chủ nhân» bí mật hoạt động suốt mười mấy năm chẳng lẽ lại chưa điều tra được ư ? đường đường một chức tổng quản, ra vào gần gũi luôn luôn với bảo chủ, thì việc điều tra chắc có nhiều phương tiện và dễ đạt tới kết quả thì mới phải chứ ? chẳng lẽ tổ chức của Hắc bảo lại kỳ diệu thần bí đến nỗi có nội tuyến mà lại không dò thám ra lai lịch ư ?

Hà văn Tai đã bắt được liên lạc với Chu hạnh Di, có mẫu của mình, tất nhiên gã cũng hiểu rõ về nguyên ủy phát sinh ra thảm họa của gia đình, và kẻ nào là hung thủ, chắc Hà văn Tai cũng biết, đáng tiếc là mình chưa kịp hỏi hết mà gã đã đi mất.

Sau một lúc buồn bực suy tư, Chu Sưởng lại dẹp bớt những ý nghĩ phức tạp cho khỏi bận rộn đầu óc, chàng cho là bất luận thế nào nhưng mà khi mình đã tiến vào tới Kinh Sơn nơi sào huyệt của Hắc bảo, thì thế nào Hà văn Tai cũng tìm cách liên lạc.

Chu Sưởng rời bước ra khỏi bãi sông, lại thượng lộ tiếp tục cuộc hành trình như đã định.

Chàng đi chưa được bao xa, bỗng nhiên thấy một cỗ quan tài màu sơn đỏ chói, đặt ngang ngay giữa đường, tấm ván thiên liệt ra vứt ở một bên, một thiếu nữ nằm vắt ở bên quan tài, một cảnh tượng hải hùng, khiến cho Chu Sưởng nhìn thấy thất kinh, dật mình cả người.

Vừa lúc đó thấy có bốn người trang phục võ sỹ đi lướt qua bên quan tài.

Bốn võ sỹ lúc vừa tới bên quan tài, thấy họ đều la hoảng một tiếng rồi đến gần bên xem, song thấy họ đột nhiên tái mét mặt rồi vội vàng bỏ chạy biến, không dám quay cổ lại.

Chu Sưởng thấy thế lại càng kinh ngạc, chàng rảo bước chạy vội tới, vừa nhìn, bất giác toàn thân ớn lạnh rợn cả tóc gáy, xuýt buột miệng thét lên.

Trong quan tài một xác chết bị phân thây, một xác thiếu nữ nằm xóng xượt trên mặt đất bên cạnh quan tài, những dồ khâm niệm, vứt tung toé ra bốn bên.

Làm sao lại có cảnh tượng thảm khốc kỳ quái như thế này ?

Những vết phân cắt ở thi thể không có vết máu, thịt đã thâm tím rồi, chứng tỏ là người đã chết rồi mới bị phanh thây.

Chu Sưởng cảm thấy thương tâm và mắng thầm :

— Thủ đoạn quả ư tàn nhẫn !

Chàng đứng ngẩn ra một lúc, thốt nhiên động lòng bất nhẫn. Chàng cúi xuống kiểm xét xác thiếu nữ không thấy biến sắc thương tích gì hết, không hiểu tại sao lại chết, chàng đưa tay sờ vào người, vẫn thấy còn nơi nóng, bất giác buột miệng nói :

— Chưa có tắt thở, còn có thể cứu được !

Vì sự cứu mạng tự nhiên chàng cũng chẳng kịp nghĩ đến sự tị hiềm làm gì, thiếu nữ nằm nghiêng, chàng luồn tay lật ngửa lại, thấy thiếu nữ chỉ độ mười bảy mười tám chi giáp, đầu tóc xõa xượi, ngấn lệ còn lem nhem, song dung nhan tuyệt đẹp, đẹp đến nỗi người ta phải mở cả mắt, chàng vừa đưa mắt nhìn xuống, bất giác hồ hấp như bị tắc nghẹt, mặt đỏ

http://tieulun.hopto.org

bừng bừng, tim nhảy thon thót.

Áo nịt ngực của thiếu nữ đã bị xé rách, một đôi nhủ hoa lù lù trước ngực, nổi cao lên như hai gò bồng đảo và mịn như mỡ đông, trắng như bạch ngọc.

Chu Sưởng cuống cả chân tay, lúng ta lúng túng không biết làm sao nữa.

Chàng phải ngoảnh mặt sang một một bên, không dám nhìn vào chỗ nguy hiểm đó nữa.

Qua một lúc tỉnh thờ Chu Sưởng mới trấn định tâm thần và tự nhủ :

— Việc cứu người là thiết yếu, không nên câu nệ tiểu tiết, nếu chậm trễ mà thiếu nữ bị thiệt mạng, thì mình sẽ mang hận mãi.

Vì nghĩ đến việc cứu người là hệ trọng Chu Sưởng liền xua đuổi nhất thiết mọi ý niệm vẩn vơ, đưa tay dò các huyệt mạch của thiếu nữ, ngón tay chàng đụng vào da thịt thiếu nữ, tự nhiên thấy luồng nhiệt lưu từ đầu ngón truyền đi khắp toàn thân, bình sinh chàng chưa có trải qua trận phấn đấu nào như thế, trái tim như chực nhảy qua lồng ngực.

Sau khi kiểm thị, Chu Sưởng phát hiện thấy huyệt mạch của nàng bị chế, nếu không kịp thời giải huyệt, thì nàng nhất định bị ngọc nát hương phai, song chàng dò đi dò lại hoài, mà vẫn chưa tìm ra huyệt nào bị chế.

Phương pháp điểm huyệt kỳ dị quỷ bí như thế, khiến cho Chu Sưởng kinh dị hết sức, chàng theo «thẩm mạch pháp» trong «Phù lục chân kinh» mà tìm vẫn chưa ra.

Chỉ còn biện pháp, phải tìm một nơi nào tĩnh mịch, đem nàng vào đó rồi thong thả tìm cách giải huyệt, song giữa thanh thiên bạch nhật mà ẵm một thiếu nữ đi đường, nhất là chàng lại trang phục như thế, thì thiên hạ trông vào quả là bất tiện, mà nếu bỏ mặc nàng nằm đây để đợi chết, mà không lý đến, thì trái với lương tâm, là một võ sỹ không thể nào nhẫn tâm như thế được.

Chu Sưởng cứ phân vân chưa biết sao cho ổn, cứ đứng vò đầu gãi tai mà nghĩ không ra biện pháp..

Thốt nhiên chàng nhìn thấy ở bên quan tài, trên tấm vân thiên có cắm một cái «tử bài».

Chu Sưởng thì thầm nói một mình :

— «Tử bài» là của «Hắc bảo» ở đây có cắm tử bài, thì thấy rõ là vụ này chính bọn Hắc bảo gây ra !

Bây giờ chàng mới hiểu rõ, bốn võ sỹ lúc nảy đi qua chỉ liếc mắt rồi bỏ chạy là vì họ sợ tử bài, nên không dám nhìn ngó đến nữa.

Chu Sưởng động lòng đồng cừu địch khái, chàng quyết định phải cứu thiếu nữ bất cứ bằng cách nào, thế rồi chàng lại cúi xuống lấy áo che ngực nàng lại cho kín hai gò bồng đảo, rồi ẵm nàng lên Song vừa ẵm nàng lên thì mảnh áo che ngực lại rời ra để lộ đôi nhủ hoa cứ lù lù trước ngực mà lại còn rung rinh theo nhịp đi động, khiến cho người ta lại nghĩ đến chỗ «phi phi» đấy là cả một nguy hiểm khiến cho Chu Sưởng hết sức bối rối, mạch máu hai thái dương căng thẳng, mồ hôi trút ra như tắm.

Chàng đưa mắt nhìn vào trong quan tài thấy tử thi tóc đã hơi lốm đốm, xem ra tướng người này niên kỷ cũng tới trên năm mươi, không biết là người thế nào đối với thiếu nữ ?

Chàng cũng không còn cách nào mà kịp mai táng cho người đó được, đành để đấy xem có ai qua lại họ sẽ liệu lý sau.

Chu Sưởng lấy chân đá chiếc tử bài bắn đi, để khỏi ngăn trở cho người khác, nếu họ muốn giúp việc mai táng cho người bất hạnh này.

Chu Sưởng ẵm thiếu nữ hớn hở rời bước, vì không muốn cho thiên hạ trông vào bất tiện, nên chàng không đi trên bờ đê, mà rẽ xuống đi ven theo mé sông..

Chàng đi được hơn một dặm mà vẫn chưa nghĩ ra xử lý bằng cách nào, bỗng nhiên thấy ở bên gốc cây phía trước có

http://tieulun.hopto.org

buộc một chiếc thuyền Chu Sưởng tức thời nẩy ra một ý định chạy tới bên thuyền, cất tiếng gọi :

— Chú lái !

Nghe tiếng gọi, chú lái thuyền từ trong khoang lóp ngóp thò đầu ra, vừa nhìn thấy Chu Sưởng, nét mặt chú ta thấy biến sắc liền, và nghi hoặc hỏi :

— Khách quan muốn thuê thuyền chăng ?

Chu Sưởng đáp :

— Ta muốn mua !

Chú lái hỏi tiếp :

— Khách quan nói sao ? Khách quan hỏi mua chiếc thuyền nay của tiểu bối đấy hả ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Chính thế !

Chu lái ngần ngại đáp :

— Khách quan, tiểu bối chỉ nhờ chiếc thuyền này làm kế sinh nhai, không thể bán được !

Ngừng một lát chú lái nói tiếp :

— Khách quan cần gì mà phải mua, có muốn đi đâu cứ việc thuê tiểu bối chở cho.

Chu Sưởng tiếp lời :

— Ta cần mua cơ, vì có việc cần dùng, chú lái cứ bán cho ta, rồi chú mua chiếc thuyền mới khác có tốt không ?

Chú lái lắc đầu đáp :

— Tiểu bối không bán được đâu, bán cho khách quan rồi lấy gì làm sinh kế !

Chu Sưởng nằn nèo nói tiếp :

— Mua thuyền mới !

Chú lái cười ngặt nghẽo đáp :

— Làm gì đủ tiền mà mua thuyền mới ?

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Một chiếc thuyền như thế này mà mới thì trị giá là bao nhiêu tiền hả ?

Chú lái chau mày đáp :

— Tiểu bối đã nói là không định bán cơ mà !

Chu Sưởng giằn giọng nói :

— Nhưng ta muốn hỏi mi xem giá nhiêu ít thế nào thôi !

Chú lái ngập ngừng một lát rồi đáp :

— Chiếc thuyền cỡ này mà mới thì ít ra cũng tới một đỉnh bạc đủ mười lạng.

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Thế bây giờ ta bằng lòng mua chiếc thuyền cũ này của mi với giá hai mươi lạng bạc, tức là gấp đôi lần so với giá tiền của một chiếc thuyền mới, mi chịu bán không ?

Chú lái đầu bù mặt mày nhem nhuốc, liền chui ra thò ngoài khoang thuyền, hình như chú ta không tin có sự hên may kỳ lạ như thế, nên lại hỏi tiếp :

— Khách quan nói sao cơ ?

Chu Sưởng nhắc lại :

— Mua chiếc thuyền của mi với giá hai mươi lạng bạc !

Chú lái đưa tay lên gãi đầu và lí nhí đáp :

— Bán !

Chu Sưởng thò tay vào bọc lấy ra một đỉnh bạc hai mươi lạng quẳng tới cho chú lái.

Chú đưa tay chộp lấy đỉnh bạc nét mặt hớn hở vừa cười vừa nói :

— Bây giờ khách quan tự cầm lái, hay là để tiểu bối lái đỡ giùm khách quan đi đến nơi tùy ý khách quan định đoạt.

Chu Sưởng đáp :

— Thôi khỏi phiền !

Chú lái nói tiếp :

— Thế tiểu bối thu xếp lên bộ !

Chu Sưởng gật đầu nói :

— Chú mang những đồ dùng của Chú lên hết đi !

Chú lái gật đầu đáp :

— Được rồi !

http://tieulun.hopto.org

Chú lái thu nhặt chăn chiếu mùng mền, nồi niêu bát chén, nhất nhất mọi thứ quẳng lên bờ, rồi đưa mắt nhìn khắp một lượt nữa, xem có sót thứ gì cầm hết lên, đoạn mỉm cười nói :

— Khách quan nhận lấy thuyền !

Nói xong, liền nhảy lên trên bờ.

Chu Sưởng cởi giầy buộc nhảy xuống thuyền cho thuyền rời bến.

Con thuyền này không có to, chia làm hai khoang, một khoang có mui che kín đáo, còn một khoang lộ thiên, có vẻ cũng gọn gàng sạch sẽ.

Chu Sưởng đem thiếu nữ đặt vào bục trong mui thuyền, rồi lên thuyền cầm lái, thả thuyền trôi theo dòng nước chảy xuôi, đến một chỗ bãi lau um tùm, lái cho thuyền xuyên vào giữa bụi lau, buộc giây lại cẩn thận, rồi mới chui vào trong mui xem tình hình thiếu nữ.

Chu Sưởng thấy thiếu nữ vẫn còn hôn mê như cũ, chỉ có điều hơi thở thấy sút nhược dần, hơi thở ra nhiều mà hít vào ít, nếu không giải huyệt nhanh, mà để lâu thì nhất định chết mất.

Chu Sưởng cố nhẫn nại dò khắp các kinh mạch một lần nữa, bây giờ, chàng đã phát giác thấy từ «đới mạch» trở xuống, có mấy huyệt không thông, đây lại là một điều rất khó khăn. Từ «đan điền» trở xuống là thuộc khu vực cấm địa của đàn bà, một chàng nam tử xa lạ, đâu có thể dụng chạm đến chỗ bí ẩn của thiếu nữ được ? dù cho họ là một gái giang hồ không có câu nệ tiểu tiết, cũng không thể như thế được !

Chu Sưởng đứng ngẩn ra không biết làm sao mà tình thế lại khẩn cấp, khiến chàng linh quỳnh mồ hôi trân nhỏ xuống ròng ròng như mưa.

Tình huống lại trớ trêu, tựa hồ như muốn thử thách, muốn khiêu chiến, cứ bám sát lấy chàng, chàng có dứt ra cũng không được, hai chiếc bồng đảo cứ phập phồng vươn lên, cao lù lù trước ngực nàng, khiến cho hai mắt chàng đỏ cả đom đóm, vì chiếc áo nịt khít chặt đã bị xé ra, thì không thể nào mà che cho kín được, chàng cứ kéo che được một chút nó lại tự động trễ

ra, lại thêm cái mùi thơm êm nhẹ phảng phất từ cơ thể thiếu nữ phát ra, nó làm cho chàng hầu như hô hấp bị ngừng trệ không còn thở ra hơi được nữa.

Chàng ước mong lúc này nếu gặp được Tống bá Lương, một tay cao thủ trong tổ chức hoạt động bí mật do sư phụ «Không Không tử» phái đi hỗ trợ cho mình, dễ gã làm việc này thay cho mình thì dỡ biết mấy, nhưng tìm làm sao thấy được gã bây giờ, hơn nữa lúc đem thiếu nữ đi mình không có lưu lại ám hiệu thì gã biết đâu mà tìm tới được, mà thời gian lại rất cấp bách không thể kéo dài được.

Đã trót nhúng tay vào rồi, không thể nào lại có thể dương mắt nhìn nàng nát ngọc phai hương cho đành lòng.

Chu Sưởng nhắm chặt hai mắt lại. Song lòng chàng vẫn rối như bùi tơ vò.

Chàng suy tính đủ trăm chiều, mà thủy chung vẫn vô kế khả thi. Sau chót chàng nghiến chặt hai hàm răng lại, và thầm tự nhủ lòng.

— Cứu nhân mạng là việc khẩn cấp !

Chàng cởi dải lưng của nàng, rồi rón rén trụt quần nàng xuống, hai tay chàng run bần bật mãi mới dò trúng huyệt.

«Đan điền», «Phục kết», «Khí hải»...

Giải xong được mấy huyệt Chu Sưởng thấy mệt lả mồ hôi ra thấm ướt hết cả áo lót mình.

Kẻ nào hạ thủ điểm huyệt thiếu nữ này quả là tàn khốc, tổn âm đức, mà thủ pháp lại rất quỷ bí và kỳ dị, nếu không gặp Chu Sưởng mà vào tay người khác thì quyết nhiên không biết đâu mà mò.

Khí huyệt hạ giảng bị uất tích ở «Đan điền» không biết lối mà giải huyệt kịp thời, tất sẽ bị băng huyết mà bỏ mạng.

Chu Sưởng như trải qua một trận chiến đấu kịch liệt, mồi mệt hết sức, chàng ngồi tựa vào nan thuyền thở không ra hơi.

Được một lát thiếu nữ dần dần huyết mạch lưu thông, hơi thở điều hòa, từ từ mở mắt ra, mơ màng nhìn từ phía, hai

http://tieulun.hopto.org

mắt đỏ ngầu nhìn Chu Sưởng, thốt nhiên nàng đứng xổ dậy như là bị trúng rắn độc, và quát hỏi :

— Mi là ai ?

Chu Sưởng vội quay mặt sang một bên rồi đáp :

— «Đoạn kiếm tàn nhân»

Thiếu nữ hỏi lại :

Đoạn kiếm tàn nhân hả ?

Chu Sưởng đáp :

— Chính thị !

Thiếu nữ đưa tay vuốt tóc lên, rồi cúi mặt nhìn, tức thời đỏ bừng mặt và quát :

— Ta phải giết chết đồ ác ma !

Nàng vừa quát vừa dơ tay phát chưởng đánh liền.

Chu Sưởng ngồi cách thiếu nữ có vài thước với tay tới liền, chàng lại ngồi tựa nạn thuyền, tránh hết chỗ tránh, mà nếu phát chưởng nghinh chiến, thì lại sợ đã thương nàng mất.

Trong lúc cấp bách Chu Sưởng chỉ còn cách dơ tay lên nắm lấy cổ tay nàng và la lớn :

— Cô nương đừng hiểu lầm !

Thiếu nữ lại mắng tiếp :

— Hiểu lầm ! tụi bây là đồ ma quỷ táng tận lương tâm, tụi bây là nanh vuốt «Hắc bảo», cô nương phải giết chết !

Thiếu nữ vừa mắng vừa cố sức cựa tay ra, nhưng không thoát ra được. Nàng liền vươn tay trái giáng và thiên đỉnh Chu Sưởng, cố ý đánh trí mạng.

Chu Sưởng lại phải dơ tay nữa lên túm lấy cổ tay nàng, rồi lại nói tiếp :

— Cô nương hãy bớt nóng, bình tĩnh lại một chút, và nhớ lại những việc vừa trải qua xem sao đã.

Thiếu nữ nét mặt hầm hầm quát :

— Bất tất phải nhớ đi nhớ lại gì hết, chỉ có một cách là mi chết, không thì ta chết thế thôi :

Chu Sưởng cười lạt tiếp lời :

— Cô nương hãy hạ bớt cơn nóng để nghe...

Chu Sưởng chưa nói hết câu, thiếu nữ gạt phắt đi và hai mắt tròn xoe quát :

— Ta không cần nghe gì hết, ta liều sống chết với mi !

Hai tay đã bị đối phương túm chặt, thiếu nữ liền dơ chân đá một cước vào thẳng chỗ yếu huyệt trước lồng ngực Chu Sưởng với một khí thế vừa mau vừa mạnh.

Chu Sưởng phản ứng rất thần tốc, chàng khẽ nghiêng mình hai tay cầm hai cổ tay thiếu nữ du mạnh một cái, thiếu nữ té ngửa xuống bọc thuyền.

Chu Sưởng giận quát :

— Chẳng lẽ tại hạ cứu nàng là lầm hay sao, nàng đã chết cứu nàng sống lại, để nàng đánh giả ư ? Ta với nàng có thù oán gì mà nàng lại quyết liệt như thế ?

Nghe Chu Sưởng nói thiếu nữ ngơ người ra rồi bu lên khóc nức khóc nở, nước mắt nước mũi giàn dụa, như đóa hoa lê bị trời mưa, trông vẻ ẻo lả đáng thương, lại càng khiến cho người ta mê mẩn tâm thần.

Áo trước ngực đã bị xe rách, nàng càng nức nở khóc thì hai ngọn hồng đào trước ngực càng rung rinh phập phồng theo nhịp thở, khiến cho người ta hoa mắt, và rối loạn cả tâm hồn.

Chu Sưởng tuy cũng là bậc chính nhân quân tử, song chưa phải là thánh hiền, trước tình cảnh đó, thực khiến cho chàng tâm thần mất hết tự chủ, mạch máu căng thẳng, trái tim chực nhảy qua lồng ngực, chàng phải quay mặt nhìn ra ngoài mạn thuyền, song tình cảnh khiêu gợi hấp dẫn nó cứ phảng phất hoài trước mắt xua đuổi mấy nó cũng không đi.

Thiếu nữ cứ khóc hoài, khóc đến nỗi trời sầu đất thảm, như đứt từng khúc ruột, khóc hoài không thôi.

Thiếu nữ khóc đã lâu lắm, Chu Sưởng không cầm lòng được nữa, chàng tìm cách khuyên giải :

— Cô nương đừng khóc nữa, hãy nín lặng, để tại hạ có

http://tieulun.hopto.org

mấy điều cần hỏi cô nương...

Thiếu nữ nín khóc nhưng hai vai vẫn rung động, nước mắt dầm dìa nhìn Chu Sưởng và hỏi :

— Thiếu hiệp xưng hô thế nào ?

Chu Sưởng đáp :

— Đoạn kiếm tàn nhân !

Thiếu nữ nói tiếp :

— Đấy là tôn hiệu nô gia đã được nghe rồi, nô gia xin hỏi về quý tính đại danh !

Chu Sưởng cười lạt đáp !

— Tại hạ không có họ mà cũng chẳng có tên.

Thiếu nữ ngơ nhác hỏi tiếp :

— Sao vậy ?

Chu Sưởng lắc đầu đáp :

— Tại hạ cũng không hiểu nữa !

Thiếu nữ ngẫn ra một lúc lâu lại hỏi :

— Thiếu hiệp đã cứu nô gia đấy ư ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Phải rồi !

Thiếu nữ hỏi tiếp :

— Sao lại ở trong thuyền này ?

Chu Sưởng đáp :

— Muốn cho kín đáo tiện việc cứu thương, và tránh khỏi con mắt theo rõi của đối phương !

Thiếu nữ tiếp lời :

— À, ra thế !

Thiếu nữ lại rươm rướm nước mắt hỏi :

— Thi thể của phụ thân nô gia đâu rồi ?

Chu Sưởng không muốn cho thiếu nữ thêm đông mối thương tâm nên chàng không trả lời sự thực thê thãm nên chàng đánh lạc hướng hỏi lại :

— A !... đấy là lệnh tôn ư ?

Thiếu nữ hai hàng nước mắt lại ròng ròng nhỏ xuống qua

má, nàng nghiến răng đáp :

— Chính là... phụ thân nô gia đó !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Cô nương cho biết phương danh ?

Thiếu nữ thổ thẻ đáp :

— Nô gia tên là Phương nhu nhu !

Chu Sưởng trong lòng thầm thỏm khen thầm :

— Quả thực người hợp với tên, con người đã tuyệt đẹp ngôn ngộn như sao băng, cái tên cũng êm ả để nghe thực là tuyệt diệu.

Sau một lát trầm ngâm Chu Sưởng lại nói tiếp :

— Phương cô nương có vui lòng kể lại những sự việc đã trải qua cho tại hạ nghe được không ?

Phương nhu nhu lấy tay kéo tà áo lên lau nước mắt rồi nghẹn ngào bắt đầu kể lai lịch :

— Gia phụ là Phương Biên, một vị võ sư, làm hộ viện trong phủ Quan ngự sử họ Trương lúc cáo lão về hưu tại Thành đô phủ. Tiên mẫu mất sớm hai cha con nô gia cùng nương nhau sống trong cảnh đạm bạc..

Chu Sưởng ngắt lời hỏi tiếp :

— Cô nương có biết rõ hung thủ là nhân vật như thế nào ? Và ở địa phương nào ?

Phương nhu nhu đáp :

— Có biết !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Ai ?

Phương nhu chau mày nói tiếp :

— Bọn ác ma Hắc bảo !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Nguyên do vì sao ?

Phương nhu nhu vừa thở vừa nói :

— Cứ theo truyền thuyết, thì Trương ngự sử trong thời kỳ cung chức tại kinh, không hiểu vào trường hợp nào được một

http://tieulun.hopto.org

viên nghiệt long châu sản xuất từ nước giao chỉ.

Chu Sưởng ngắt lời hỏi :

— Nghiệt long Châu có giá trị lắm ư ?

Phương nhu nhu đáp :

— Giá trị lắm chứ ! Nghiệt long châu có thể tránh được thủy hỏa, và giải được cả bách độc.

Chu Sưởng tiếp lời :

— Nghiệt long châu quý thế cơ ?

Phương nhu nhu thong thả nói tiếp :

— Nghiệt long châu là một chí bảo, bởi thế nên trong võ lâm người nào nghe tiếng cũng ngấp nghé thèm thuồng...

Chu Sưởng lại hỏi :

— Rồi về sau làm sao ?

Phương nhu nhu chau mày kể tiếp :

— Rồi một hôm cách đây một tháng trước, có một gã văn sỹ trung niên không rõ lai lịch, bỗng dưng tới nhà nó gia gã nói là phụng mệnh chủ nhân, đến yêu cầu gia phụ phải bày mưu lập kế, làm sao lấy cho được viên nghiệt long châu đó, để dâng cho chu nhân, và ra hạn trong một tháng phải có kết quả, nếu không thì tính mạng không có bảo đảm...

Nghe Phương nhu nhu nói, Chu Sưởng vô cùng phẫn nộ trước hành động bạo ngược hung tàn, ỷ thế lộng hành, của bọn «Hắc bão» rồi chàng lại liên tưởng đến mối huyết cừu của mình, ngọn lửa hận cừu lại bốc cháy trong tim, chàng chỉ muốn tới ngay Kinh sơn, phanh xác « Hắc bão chủ nhân » và phá tan sào huyệt của chúng để trả thù rửa hận, và trừ mối hoạ hoạn cho võ lâm về sau :

Chàng nghiến răng bởi tiếp :

— Về sau lắm sao ?

Tới đây Phương nhu nhu hình như quá xúc động nước mắt lại tran ra như mưa nghẹn ngào không nói nên lời nữa.

45— SẮC ĐẸP DỄ TIÊU HỒN VÕ HIỆP

Qua một lúc lâu Phương nhu nhu mới lau những giọt nước mắt đọng trên mà rồi kể tiếp :

— Gia phụ vốn tính cương trực, không nữa lại cảm ân tri ngộ đối với Trương ngự sử, đâu lại có thể làm những việc mờ ám như thế. Song vì sợ dưới bạo uy của Hắc bão nhưng vô kế khả thi, suốt một tháng trời sống trong những buồn bực lo âu, tới ngày gần hết hạn, gia phụ xin từ chức hộ viện giết nó gia về quê, đi tới Quy Châu, thời bị chúng dón giết, nó gia mất cả mẹ lẫn cha, thân gái một mình bơ vơ không nơi nương tựa làm sao mà sống được..

Nói đến đây nàng nghẹn ngào ngừng một lúc rồi lại đưa tay gạt nước mắt và kể tiếp :

— Đã mấy lần tìm đường giải thoát. Song số còn nặng nợ, lần nào cũng bị người ta cứu sống. Sau chót nó gia đưa linh cữu về quê hương, đi tới đây lại bị chúng tập kích, phụ thân bị phanh thây còn nó gia cũng bị chúng ba độc thủ, may nhờ...

Nói tới đây nàng quá thương tâm lại nức nở òa lên khóc, không nói được ra tiếng nữa.

Chu Sưởng cũng phẫn nộ lòng tóc dựng ngược lên, chàng nghiến răng ken két và nói :

— Kẻ giết người sẽ phải đền tội có ruơng hãy đợi coi !

Phương nhu nhu nhìn Chu Sưởng rồi lại nhìn quần áo xốc xếch và tách thũng của mình, lại càng khóc to.

Chu Sưởng thấy nàng khóc quá thảm thiết, không đành lòng cố tìm lời khuyên giải :

— Khi thế bọn ấy mà còn đương mạnh, biết bao nhiêu người bị chúng tàn hại. Song chẳng sớm thì muộn sẽ có ngày chúng phải trả nợ máu, hãy gio có nương hãy nên thương sầu làm vui, thuận theo hoàn cảnh, đừng nên quá bi thương mà hao mòn sức khỏe !

Phương nhu nhu đột nhiên đứng phắt dậy và nói :

— Đại ân thiện hiệp, kiếp sau sẽ báo !

Nói dứt lời nàng liền nhảo người ra ngoài mạn thuyền toan lao đầu xuống sông.

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng đưa tay nắm chặt lấy cổ tay nàng kéo lại, rồi cất tiếng run run hỏi :

— Cô nương định làm gì thế hở ?

Phương nhu nhu thản nhiên đáp :

— Đi theo cùng tiên phụ !

Chu Sưởng chau mày nói tiếp :

— Cô nương hà tất nghĩ ngắn ngủi như thế, người ta cần phải có nghị lực chịu đựng mọi thử thách trên đường đời, cô nương mà làm như thế, thì lệnh tôn ở dưới chín suối làm sao mà nhắm mắt được ?

Phương nhu nhu xụt xùi nói tiếp :

Thiếu hiệp...nô gia...làm sao mà còn sống được nữa ư !

Thiếu hiệp có hiểu nỗi lòng của nô gia đâu ?

Chu Sưởng cầm tay nàng kéo xuống và nói :

— Cô nương hãy ngồi xuống rồi sẽ nói !

Phương nhu nhu thuận thế ngồi ngay ở bên chân Chu Sưởng, nét mặt buồn rầu và có vẻ ngượng ngùng, cúi mặt khẽ thỏ thẻ nói :

— Nô gia không biết nói thế nào cho phải đây ?

Chu Sưởng cố gặng nói :

— Cô nương có điều chi cứ việc nói, không cần phải giè giặt quá như thế !

Phương nhu nhu ngước mặt nhìn Chu Sưởng một cái rồi lại cúi mặt xuống mà nói :

— Không nói thì thiếu hiệp không hiểu nỗi lòng, mà nói ra thì lại thành con người không biết phải trái, mà lại vong ân bội nghĩa, nô gia không biết nghĩ sao cho phải ?

Chu Sưởng ôn tồn nói tiếp :

— Có gì cô nương cứ nói, ở đây chỉ có tại hạ và cô nương thôi, còn có người nào khác nữa đâu, mà cô nương cứ phải dẫn do hoài ?

Phương nhu nhu gật đầu nói :

— Nô gia..Tuy không phải là con nhà đại gia khuê tú, song

cũng được theo đòi bút nghiên tỉnh chút, cũng biết đạo tam tòng tứ đức..

Chu Sưởng ngơ ngác chẳng hiểu nàng định nói gì, nên ngắt lời hỏi lại :

— Cô nương định nói gì cơ ?

Phương nhu nhu ngần ngừ đáp :

— Nói ra ngượng chết đi, nô gia làm sao mà nói được.

Chu Sưởng cố gặng :

— Không sao mà, bất luận cô nương muốn nói gì thì nói, tại hạ cũng không có cười đâu !

Phương nhu nhu ngửa mặt lên nhìn Chu Sưởng rồi mạnh bạo nói :

— Nô gia muốn yêu cầu thiếu hiệp một điều.

Chu Sưởng ngắt lời :

— Điều gì cứ nói !

Phương nhu nhu hỏi lại :

— Nhưng không hiểu thiếu hiệp có chấp thuận cho không?

Chu Sưởng không hiểu đối phương định nói gì mà cứ dẫn do hoài không chịu nói, chàng gặng hỏi :

— Điều gì ?

Phương nhu nhu nét mặt hơi ửng hồng có vẻ thẹn thùng nàng nói :

— Xin thiếu hiệp thu nạp nô gia, dù làm lẽ mọn, hay tôi đòi cũng đều vinh hạnh !..

Chu Sưởng thất kinh hỏi :

— Làm sao cô nương lại nói thế ?

Phương nhu nhu nghẹn ngào nói :

— Nô gia không phải là hạng người không biết liêm sỉ, nếu quả thiếu hiệp không chấp nhận nô gia... chỉ còn có một cách xin chết trước mặt thiếu hiệp để tỏ lòng chuyên nhất .

Chu Sưởng cuống quýt hỏi lại :

— Do dâu mà cô nương lại nói thế ?

http://tieulun.hopto.org

Phương nhu nhu lấy tay áo che mặt và nói :

— Thiếu hiệp đã sờ khắp người nô gia, kể cả chỗ bí ẩn nhất, thế thì... nô gia làm sao mà tái giá với ai nữa nhỉ ?

Nghe đối phương nói Chu Sưởng lạnh toát cả người, cười cũng dở mà khóc cũng dở, chàng đứng ngẩn ra một lúc rồi mới tiếp lời :

— Cô nương, cái đó là vì cứu thương giải huyệt, để cứu tính mạng cho cô nương, sự vạn bất đắc dĩ mà tại hạ mới phải dụng tay vào cấm địa, chứ đâu phải tại hạ chủ ý khinh bạc...

Phương nhu nhu nói tiếp :

— Đúng rồi... sở dĩ nô gia chỉ còn mỗi cách chết, chứ ngoài ra không còn đường nào khác nữa !

Chu Sưởng hốt hoảng nói tiếp :

— Cô nương cũng là một con nhà võ làm, hà tất lại phải câu nệ tiểu tiết được !

Phương nhu nhu khẽ chửi một cái và tiếp lời :

— Đây... chẳng phải là tiểu tiết được !

Nàng vừa nói vừa kéo cái manh áo trước ngực, hai chiếc nhũ hoa lại bật ra và phập phồng rung rinh chuyển động.

Chu Sưởng thấy thế liền nghĩ tới cảm giác trong lúc đó huyệt đạo cho nàng, bất giác lửa lòng ngùn ngụt bốc lên, chàng cảm thấy nóng ran cả người, tưởng chừng như phát điên lên được !

Chu Sưởng liên tưởng đến việc cứu Nản cung hoa, lúc thoạt đầu là do lòng bất nhẫn nên cứu nàng, kết quả thành một cuộc duyên nợ gỡ không ra, lại thêm «Hồng nương tử» nhất quyết làm mai. Hiện giờ lại lâm phải một cuộc khốn nhiễu cũng như thế. Có lẽ không bao giờ nên cứu con gái nữa nhỉ ?

Chàng nghĩ tới việc hôn ước với Nản cung Hoa, chàng có hứa với Hồng nương tử là trong một năm sẽ quyết định về việc đó, bây giờ thì kỳ hạn đó đã quá rồi, nếu gặp Hồng nương

tử thì trả lời sao đây ?

Còn việc nhẫn tiền này, lại giải quyết bằng cách nào cho êm chuyện, quả là một vấn đề nan giải !

Chu Sưởng đương trầm tư suy tính, Phương nhu nhu lại cương quyết hỏi tiếp :

— Thiếu hiệp, nô gia đã dày mặt thốt ra những lời trong tâm khảm, thiếu hiệp có ưng hay không ưng, xin nói rõ cho một lời ?

Chu Sưởng nghe giọng nói quyết đoán của Phương nhu nhu, trong đầu óc rối loạn không biết trả lời sao cho êm, nếu mà cự tuyệt thì thương tổn lòng tự ái của nàng, không biết lựa lời sao mà nói cho êm xuôi được ?

Trầm ngâm một lúc lâu, Chu Sưởng mới đáp :

— Phương cô nương, tại hạ có rất nhiều thù địch, khắp thiên hạ không mấy chỗ là không có thù địch, sớm thế này chiều chưa biết ra sao, xin cô nương hãy nên suy nghĩ cho kỹ ?

Phương nhu nhu lắc đầu nói tiếp :

— Không ! nô gia chủ ý đã quyết định rồi, không có bao giờ thay đổi được nữa !

Chu Sưởng nói tiếp :

— Cô nương mà kết hợp với tại hạ thì không làm gì có hạnh phúc đâu, cô nương đừng nên chấp nhất làm gì ?

Phương nhu nhu cả quyết nói tiếp :

— Bất chấp, Thiếu hiệp có chết, thì nô gia cũng chết theo.

Phương nhu nhu khéo diễn đạt mối tình thành khẩn do trường hợp đặc biệt đưa tới, và biểu lộ một ý chí cương quyết lật đi bất dịch, và cô phản hơi cô chấp, đã làm cho chàng cảm động.

Nghe lời Phương nhu nhu nói Chu Sưởng trong lòng bẽn khoăn khó nghĩ. Kể theo sự việc mà nói, thì chính mình đã xúc phạm vào những chỗ bí ẩn nhất của nàng rồi, nói về tội dâm, thì nàng cũng chẳng kém gì Nản cung hoa, Kỳ anh, và cho đến cả Công chúa nước Đại lý.

http://tieulun.hopto.org

Lúc này tâm hồn cứng rắn của chàng cũng đã xiêu xiêu và toan theo tiếng gọi của tình yêu.

Thốt nhiên chàng sực nhớ ra dung mạo mình đã bị hủy, bất giác đặt nằm mình, như bị nước lạnh giội vào đầu, nên cương quyết đáp :

— Không được đâu, tại hạ đã trở thành người tàn phế rồi.

Phương nhu nhu không cần nghĩ ngợi tiếp lời ngay :

— Nô gia nhất thiết không có lưu ý gì hết, chỉ cần sao được hầu hạ thiếu hiệp thôi.

Chu Sưởng nói tiếp :

— Hôn nhân là việc hệ trọng chung thân, có một ngày cô nương sẽ hối tiếc ?

Phương nhu nhu lắc đầu đáp :

— Quyết nhiên không !

Chu Sưởng tiếp lời :

— Có điều, tại hạ không thể tòng mạnh được đâu ?

Phương nhu nhu cương quyết đáp :

— Thôi, xin vĩnh biệt !

Nói xong, nàng ra vẻ ai oán tiếc nhìn Chu Sưởng một cái, rồi đứng lên lại toan xông ra ngoài mạn thuyền...

Chu Sưởng vội cầm tay kéo lại.

Phương nhu nhu quay lại hỏi :

— Thiếu hiệp nhận lời chứ ?

Chu Sưởng lưỡng lự đáp :

— Chúng ta hãy từ từ tính chuyện dài lâu !

Phương nhu nhu ân cần nói tiếp :

— Nô gia không dám có xa vọng với danh nghĩa làm vợ chính thức, nô gia chỉ cầu mong thiếu hiệp thu dụng cho thôi !

Chu Sưởng ngập ngừng hỏi lại :

— Cô nương có biết chắc tại hạ chưa có vợ ư ?

Phương nhu nhu thản nhiên tiếp lời :

— Điều đó không có gì làm khẩn yếu, điều khẩn yếu nhất là cần thiếu hiệp dung nạp cho thôi, nô gia làm thiếp, làm tỳ đều mãn nguyện.

Chu Sưởng lắc đầu hỏi :

— Cô nương làm sao lại cố chấp như thế ?

Phương nhu nhu chau mày đáp :

— Tình thế xui nên phải thế, không còn đường nào khác, chứ nô gia đâu có cố chấp !

Chu Sưởng không biết làm sao, nhận lời không được, mà từ chối lại không xong, chàng chau mày nói :

— Xin mời cô nương hãy ngồi xuống !

Chu Sưởng vừa buông tay ra, Phương nhu nhu lảo đảo thế nào lại té vào lòng Chu Sưởng. Chàng lúc này đương ngồi, cả một tấm thân ngà ngọc mềm mại thơm tho nằm gọn trong lòng khiến cho chàng vô cùng bối rối, định đưa tay đẩy nàng ra, không hiểu hai tay quờ quạng thế nào lại đụng vào đôi nhủ hoa. Chu Sưởng thất kinh vội co tay lại không kịp, mặt đỏ bừng bừng trái tim nhảy thon thót, ngồi ngẩn ra như phỗng đá, và để mặc cho nàng ngồi trong lòng.

— Anh hãy !

Phương nhu nhu mắng yêu một câu, rồi thu gọn người lọt vào lòng Chu Sưởng.

Chu Sưởng như người mất hồn, chân tay lính quýnh, không biết xử trí ra sao.

Mùi hương thoảng thoảng như lan như xạ, cứ xông thẳng vào mũi, làm cho chàng tâm thần mê loạn, chàng dù là vì Kim cương rèn bằng sắt chăng nữa, mà dưới tình thế này, cũng phải mềm ra, huống chi chàng cũng chỉ là người bằng xương bằng thịt cũng như muôn vạn người khác, cũng có tình dục, cũng có cảm thụ, thì làm sao mà không xiêu lòng được.

Tấm thân nõn nà mềm mại của nàng luôn luôn run động, hơi thở hổn hển, mùi thơm êm nhẹ từ trong cơ thể đưa ra.

Không khí tự nhiên trở thành yên lặng, yên lặng đến nỗi nghe rõ cả tiếng hô hấp của mỗi người.

Vốn là một màn thảm kịch, phút chốc đã biến thành hai ch xuân sắc chở đầy thuyền !

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng mạch máu chạy mạnh, trái tim đập giồn, hô hấp dần dần thô trọng, luồng nhiệt lưu từ đan điền bốc lên, truyền đi khắp toàn thân, người nóng rực, bứt rứt bất an...

Phương nhu nhu đẩy vẻ thẹn thùng thỉnh thoảng lại ngửa mặt lên, môi anh đào mấp máy run run, hai mắt trong như hồ thu, lại bắn ra những tia tóc lửa, với sức quyến rũ vô hình đó, ngang như là khiêu gợi và khích lệ.

Chu Sưởng lúc này đã hoàn toàn bị người đẹp chinh phục, hai cánh tay cứng chắc đã ôm vòng ghì chặt lấy người ngọc, hai mắt như là tóc lửa.

Phương nhu nhu thì ngoan ngoãn như một con cừu non.

Bốn con mắt đầy tình tứ kết liền với nhau.

Cổ nhân có câu : « Anh hùng nan quá mỹ nhân quan » (anh hùng cũng khó thoát qua cửa ải người đẹp) Chu Sưởng cũng không thể ngoại lệ đó được !

Hai mặt như gần xát liền nhau, hai môi anh đào mấp máy đợi chờ...

Hương xuân man mác tỏa khắp đầy thuyền.

Hai mắt Chu Sưởng chăm chập nhìn mắt đối phương, đột nhiên chàng thấy một cái bóng in hình trong đồng tử của nàng, một bộ mặt kỳ dị có khăn đen che kín chỉ trừ hai con mắt, chàng dật mình như một bồng giáng giữa đỉnh đầu, làm cho chàng đương mông lung trong giấc mộng xuân tình, bỗng bừng tỉnh dậy, niềm dục niệm đương lên cực độ, phút đã tiêu tan như mây khói.

Mặt xấu xí !

Chân tàn phế !

Hận cừu còn nặng !

Nhiệm vụ chưa rồi !

Vì nhìn thấy bộ mặt quỷ dị của mình in hình trong ánh mắt đối phương, làm cho chàng bừng tỉnh cơn mê và nghĩ đến nhiều thứ...

Chu Sưởng đẩy bồ Phương nhu nhu ra, đứng dậy

lỏ đầu ra mạn thuyền, thở phào một hơi, và tự nhủ thầm :

— Nguy hiểm !

Phương nhu nhu té ngửa ra ván thuyền, thất thanh kêu :

— Ca ca, làm sao thế ?

Chu Sưởng thở dài đáp :

— Chúng ta không thể làm như thế được !

Phương nhu nhu hỏi lại :

— Vì sao ?

Chu Sưởng đáp :

— Đấy là việc chung thân đại sự, chúng ta không thể kết hợp một cách cẩu thả được.

Phương nhu nhu nũng nịu tiếp lời :

— Dù sao em cũng thuộc về anh rồi, vả việc đời có khi thường có khi biến, có lúc phải quyền nghi, chứ đâu có thể chấp nhất được.

Chu Sưởng lắc đầu tiếp lời :

— Đấy lại là một việc khác !

Phương nhu nhu nhăn nhó hỏi :

— Anh định nói sao ?

Chu Sưởng trầm ngâm một lúc mới nói :

— Hãy thong thả !

Phương nhu nhu vẫn nằm nguyên không có dứng dậy, hai mắt rươm rướm lệ, buồn rầu hỏi tiếp :

— Ca ca, anh không thương em nữa hả ?

Chu Sưởng cố trấn định tâm thần, nghiến chặt hai hàm răng và trầm giọng đáp :

— Ta có bao giờ nói thế đâu.

Phương nhu nhu nhăn nhó nói tiếp :

— Sao anh lại đối đãi với em như thế ?

Chu Sưởng buột miệng nói :

— Phương cô nương...

Phương nhu nhu vội gạt đi và hỏi :

— Ủa ! sao anh lại gọi em như thế, anh phải gọi tên em

http://tieulun.hopto.org

cơ, gọi thế em không chịu đâu !

Chu Sưởng vội đổi giọng :

— Nhu nhu...

Phương nhu nhu tỏ vẻ hài lòng nói tiếp :

— Có thế chứ !

Chu Sưởng nói tiếp :

— Chúng ta nếu muốn kết hợp, không thể cầu thả, cần nhất phải có mối chứng...

Phương nhu nhu lắc đầu ngắt lời :

— Chúng ta thương nhau là đủ, trời làm mai, sông làm chứng, không được sao ?

Chu Sưởng linh quỳnh đáp :

— Không ! Không được, Nhu nhu ! Không thể vội vàng thế được, phải đợi một ngày khác.

Phương nhu nhu lắc đầu ngoay ngoảy nói :

— Không thể đợi ngày khác được.

Chu Sưởng hỏi lại :

— Vì sao ?

Phương nhu nhu hai hàng nước mắt lại từ từ chảy qua má và buồn rầu đáp :

— Thế thì nô gia một thiếu nữ cô thân, phiêu linh trên chốn giang hồ, liệu bọn « Hắc bảo » có để cho em an toàn chăng ? trước cảnh tình khắt khe, mong ca ca hiểu cho !

Đấy là cả một vấn đề nan giải « Hắc bảo » quyết nhiên chúng không bỏ qua Phương nhu nhu, không biết xử trí bằng cách nào cho ổn ? Nếu để nàng đi theo, xuất sinh nhập tử càng thêm bận bịu, mà chính bản thân chàng bây giờ cũng chỉ trơ trọi có một mình, không nhà không cửa, thân thích cũng không có ! biết gửi nàng vào đâu.

Chu Sưởng trầm tư một lúc lâu rồi chau mày hỏi :

— Nhu nhu, em có họ hàng thân thích nào, để tạm thời nương tựa được không ?

Phương nhu nhu thở dài hỏi lại :

— Ca ca, anh lại định bỏ em ư ?

Chu Sưởng lắc đầu đáp :

— Đâu phải thế, ý anh muốn nói là bây giờ anh còn nhiều việc quan trọng cần phải giải quyết, em cần phải có một chỗ nương tựa cho an thân.

Phương nhu nhu hỏi tiếp :

— Rồi về sau anh định sao ?

Chu Sưởng buột miệng đáp :

— Sau khi anh đã hoàn tất xong mọi việc, bấy giờ anh sẽ lấy em.

Phương nhu nhu tươi hẳn nét mặt nhoẻn cười hỏi tiếp :

— Thực không ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Đương nhiên !

Phương nhu nhu còn hoài nghi hỏi lại :

— Ca ca chưa có gia đình ư ?

Chu Sưởng gật đầu :

— Chưa !

Phương nhu nhu nhoẻn cười hỏi tiếp

— Ca ca có người hồng phấn tri kỷ nào không ?

Chu Sưởng liền nhớ tới bóng dáng Kỳ Anh và Nãn cung Hoa, hai người đối với mình đều nặng tình, song cũng không tiện nói là Hồng phấn tri kỷ được, nên mới quyết đoán đáp :

— Không có !

Phương nhu nhu tươi cười nói tiếp :

— Không ngờ nô gia lại còn có hạnh phúc !

Phương nhu nhu cười tươi như hoa mùa xuân, nụ cười đầy gợi cảm, khiến người ta phải mê hồn.

Hai chữ «hạnh phúc» như thức tỉnh tâm hồn chàng, tự nhiên chàng cảm thấy như có vật gì đè nặng trĩu trong tim và tự nhủ thầm :

— Có một ngày nàng sẽ nhìn thấy bộ mặt thật của mình nửa người nửa quỷ, nàng có còn thừa nhận là hạnh,

http://tieulun.hopto.org

phúc nữa hay thôi ?

Chu Sưởng có mặc cảm tự ty nghe Phương nhu nhu nói, chàng cúi mặt xuống dường lặng thinh không nói gì.

Qua một lúc lâu chàng mới ngẩng mặt lên và nói :

— Nhu nhu, em sẽ không có hạnh phúc đâu !

Phương nhu nhu ngạc nhiên hỏi :

— Vì sao ?

Chu Sưởng nói tiếp :

— Chẳng những không có hạnh phúc, mà lại còn hối tiếc cũng không kịp nữa là khác.

Phương nhu nhu nhổm người ngồi dậy, đưa tay vuốt những lọn tóc xõa xuống mặt lên, mở to hai mắt nhìn Chu Sưởng và cất tiếng run run hỏi :

— Vì sao vậy hả ?

Chu Sưởng cười nhẫn nhó đáp :

— Anh là người tàn phế !

Phương nhu nhu hỏi tiếp :

— Có phải ca ca nói vì cái chân bị bất tiện đấy ư ?

Chu Sưởng lắc đầu đáp :

— Lại còn có chỗ nghiêm trọng hơn cơ !

Phương nhu nhu lại hỏi :

— Nghiêm trọng như thế nào ?

Chu Sưởng thành thực đáp :

— Diện mạo anh đã bị hủy rồi !

Chu Sưởng đinh ninh là Nhu nhu sau khi nghe mình nói nàng sẽ thất vọng buồn rầu, và rất có thể nàng sẽ thay đổi nhưng không ngờ, lại trái ngược hẳn với sở liệu của chàng.

Phương nhu nhu thản nhiên nói :

— Càng tốt !

Chu Sưởng ngạc nhiên hỏi :

— Thế là nghĩa là làm sao ?

Phương nhu nhu mỉm cười đáp :

— Nó gia càng yên tâm, khỏi phải bận lòng lo người khác cướp mất ca ca của em.

Chu Sưởng tiếp lời :

— Đấy chỉ là một câu nói ngoài miệng thôi...

Phương nhu nhu ngắt lời :

— Ca ca, em chỉ cần trái tim anh thôi, còn bề ngoài thân hình anh thế nào cũng không quản ngại, mà trái lại em còn vững tâm khỏi phải lo ngại là khác.

Được lời như cởi tấm lòng, câu nói của Phương nhu nhu đã làm cho Chu Sưởng thập phần cảm động, đánh tan hết mọi tự ty mặc cảm, chàng tiến sát lại gần, nắm ngón tay búp măng của nàng, dây vê kích động cất tiếng run tiếp lời :

— Nhu nhu, anh đâu có xứng đáng được em ban cho những ân huệ đặc biệt như thế ư ?

Phương nhu nhu lại được dịp ngã hẳn người vào ngực Chu Sưởng rồi thổ thẻ nói :

— Ca ca, anh đừng nói thế làm em thêm khổ tâm, tâm thân của em bây giờ là ở như anh đã cứu sống cơ mà.

Chu Sưởng hỏi vặn lại :

— Thế có phải là em muốn báo ân hả ?

Phương nhu nhu lắc đầu đáp :

— Có một phần nào trong đó. Song điểm chủ yếu không phải là vì đền ơn, mà là vì... .

Chu Sưởng ngắt lời :

— Vì gì ?

Phương nhu nhu chôi đầu vào lòng Chu Sưởng, người lắc ngoay ngoảy và phụng phịu nói :

— Đã biết thừa đi rồi, lại còn cố ý làm cho người ta thẹn ngượng, anh xấu lắm !

Những lời nói kích động, những tác động gợi cảm, những tình tứ được nồng, đã làm cho chàng rung cảm, bất giác đưa tay vỗ nhẹ trên vai nàng và âu yếm nói :

— Nhu nhu, anh yêu em nhiều !

Phương nhu nhu mở to mắt, ngước lên nhìn Chu Sưởng,

http://tieulun.hopto.org

và nhoẻn cười và khẽ nói :

— A ! ca ca, được anh nói một lời như thế, em dù có chết cũng thỏa mãn rồi !

Hai người đều im lặng, đắm chìm trong cõi mộng nhiệm mầu. Chu Sưởng đây là lần đầu tiên được thưởng thức phong vị tân kỳ về sự quan hệ vi diệu giữa nam nữ, thứ cảm thụ đó không thể nào diễn tả bằng lời nói được.

Chu Sưởng dang hai tay ôm chặt Phương nhu nhu vào lòng, hai xác thịt cọ xát, dục hỏa vừa mới dập tắt, bây giờ lại bốc cháy... Phương nhu nhu mặt phấn ửng hồng, hơi thở giồn mau, ánh mắt sắc bén, thần thể bủn rủn, hai tay xiết chặt lấy cổ Chu Sưởng.

Chu Sưởng chỉ thấy toàn thân nóng ran như lò lửa. Chàng đã mất hết tự chủ, hai bàn tay mất hết quy tắc cứ chạy nhộn khắp mình Phương nhu nhu, hơi thở mỗi lúc một thô trọng.

Lý trí đã bị làn sóng tình dục đánh chìm nghỉm rồi,

Hai người đã ôm nhau ngã xuống ván thuyền...

Vừa tới lúc Xuân tình sắp sửa tràn ngập.

Bỗng nghe có tiếng lanh lảnh quát :

— «Đoạn kiếm tàn nhân», mi muốn chết !

Tiếng quát lạnh lùng khiến cho người nghe phát run lên, tiếng uy không to nhưng âm vang nghe choáng cả tai, chứng tỏ người này công lực đã tương đương thâm hậu.

Chu Sưởng thất kinh, dục niệm bỗng tiêu tan hết, lớp ngóp bò dậy, chui ra ngoài mạn thuyền nhìn xem từ phía.

Chỉ thấy dòng nước lờ lững trôi xuôi, bóng lan phập phờ theo gió, mà tuyệt nhiên chẳng thấy bóng người nào.

Phương nhu nhu hoảng hồn hỏi :

— Ca ca, việc gì vậy ?

Chu Sưởng quay đầu lại khẽ nói :

— Nhu nhu, nằm yên trong đó đừng có động.

Đoạn, chàng lại quay ra nhìn lại một lần nữa, rồi trầm

giọng cất tiếng hỏi :

— Bằng hữu ở phương nào, sao không hiện thân ?...

Lại nghe có tiếng quát tiếp :

— «Đoạn kiếm tàn nhân» mi dù có muốn chết, nhưng cũng không nên chết bằng cách dại dột như thế !

Thanh âm phát ra từ sau một gốc cây ở bên cạnh, mà là giọng con gái nghe rất quen.

Chu Sưởng tức thời khẩn trương hết sức, chàng đã nhận ra người phát thoại không phải ai xa lạ, mà chính là «Hồng nương tử» một người mà chàng nghĩ tới đã sợ rồi.

Phải chăng nhất thiết mọi diễn biến trong thuyền, đã bị nữ sát tinh thần bí đáng sợ đó, thấy hết rồi ư ? đấy là cả một sự rắc rối.

Chu Sưởng ngượng ngùng cất tiếng hỏi :

— Tôn giả là Hồng nương tử ư ?

Tiếp thấy tiếng Hồng nương tử nói :

— Mi cũng còn nhận ra ta đấy !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Tôn giả có điều chi chỉ giáo ?

Hồng nương tử nói tiếp :

— Mi đã chết hai lần...

Chu Sưởng thất kinh ngắt lời hỏi tiếp :

— Tại hạ làm sao lại chết hai lần ?

Hồng nương tử hỏi lại :

— Mi không tin hả ?

Chu Sưởng lắc đầu đáp :

— Không phải là không tin. Chỉ có là không hiểu thôi. Xin tôn giả nói rõ cho !

Hồng nương tử không trả lời câu hỏi mà chỉ mắng :

— Không ngờ mi lại quen thói phong lưu mà không còn nghĩ gì hết.

Chết đến nơi cũng chẳng biết.

Chu Sưởng ngơ ngác hỏi lại :

http://tieulun.hopto.org

— Tôn giả ám chỉ vào việc gì ?

Hồng nương tử gằn giọng đáp :

— Mi tự hỏi mi sẽ rõ !

Chu Sưởng nóng mặt. Song chàng bình tĩnh nói tiếp :

— Tại hạ quyết không phải là cái hạng vô hạnh như tôn giả tưởng tượng đâu.

Hồng nương tử cười lạt nói.:

— Còn giả mồm bào chữa hả ?

Chu Sưởng chau mày đáp :

— Không cần phải thế !

Hồng nương tử giận giỗi nói tiếp :

— Thế thì ta là người hay vẽ chuyện rồi !

Chu Sưởng dấu địu tiếp lời :

— Tại hạ đâu có dám nghĩ thế !

Hồng nương tử hỏi lại :

— Thế sao mi không dám thừa nhận ?

Chu Sưởng thản nhiên nói :

— Tại hạ không có giấu giếm gì, chỉnh vừa mới cứu một thiếu nữ, khi nàng lâm nạn !

Hồng nương tử tằng hằng một tiếng rồi nói tiếp !

— Chiếc thuyền nho nhỏ đậu bờ sông thanh vắng, quả là một trường sở phong lưu tuyệt thủ...

Chu Sưởng phủ nhận nói tiếp :

— Đấy chỉ là tiện cho việc cứu thương thôi, chứ đâu có phải như lời Tôn giả nói !

Hồng nương tử «hứ» một tiếng và nói :

— Va cũng là dể tiện tòng mạng nữa !

Nghe Hồng nương tử nói thì sự tình có vẻ quan trọng lắm khiến cho Chu Sưởng hoài nghi hết sức, song không nghĩ ra là nàng ám chỉ vào việc gì.

Chu Sưởng đương trầm ngâm, nghe có tiếng Phương nhu nhu có vẻ sợ sệt từ trong mui thuyền nói vọng ra :

— Ca ca, em sợ lắm !

Chu Sưởng tìm lời an ủi nói ;

— Đừng sợ. Đối phương không có ác ý đâu !

Phương nhu nhu lại nói tiếp :

— Ca ca, em đặt hết tin tưởng ở anh, đấy, anh đã cứu em thì anh cứu cho trót !

Chu Sưởng đáp :

— Nhu nhu, cứ an tâm.

Lại nghe tiếng Hồng nương tử nói !

— Đoạn kiếm tàn nhân, mi đã tỉnh chưa hay vẫn còn mê, tính mạng mi treo bằng sợi tóc !

Chu Sưởng kinh ngạc hỏi :

— Có sự gì ? sao tôn giả không nói rõ cơ ?

Hồng nương tử cười lạt nói :

— Mi tự xét những việc mi làm sẽ rõ.

Chu Sưởng trầm tư một lúc lâu rồi lắc đầu đáp

— Tại hạ tự xét, chưa có làm việc gì lầm lỗi đến mức quan trọng như lời tôn giả vừa nói :

46— ĐOẠN MÔN ĐỘC

Hồng nương tử cười lạt và hỏi tiếp :

— Đoạn kiếm tàn nhân, mi thực tình không hiểu hay là mi giả vờ không biết hả ?

Chu Sưởng ngạc nhiên đáp :

— Quả thực tại hạ hoàn toàn không hiểu ý tôn giả nói ra sao ? xin nói minh bạch cho.

Hồng nương tử hỏi lại :

— Quả thực mi chưa hiểu hả ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Quả thực !

Hồng nương tử lạnh lùng hỏi tiếp :

— Bây giờ mi muốn minh bạch hả ?

Chu Sưởng chau mày đáp :

http://tieulun.hopto.org

— Đương nhiên !

Hồng nương tử nghiêm nét mặt nói :

— Mi hãy đem cái con hồ ly đó lên bờ, rồi mi sẽ thấy rõ sự thực !

Chu Sưởng kinh ngạc hỏi lại :

— Hồ ly nào cơ ?

Hồng nương tử quát lớn :

— Hồ ly ở trong khoang thuyền !

Chu Sưởng ngơ ngác hỏi tiếp :

— Nàng là...

Chu Sưởng vừa cất tiếng, Hồng nương tử đã ngắt lời quát:

— Đừng rồi, đừng để nó chạy !

Phương nhu nhu ở trong khoang thuyền nghe rõ Hồng nương tử nói mồn một, nghiến răng hỏi Chu Sưởng :

— Ca ca, em sợ nó lắm, anh có thương em hay là anh nghe lời nó hả ?

Chu Sưởng hết sức khốn hoặc không hiểu sự thực bên trong ra làm sao, chàng chau mày nói :

— Ta chưa minh bạch nguyên ủy ra thế nào cả...

Phương nhu nhu ngắt lời :

— Rất đơn giản !

Chu Sưởng hỏi lại :

— Đơn giản hả ?

Phương nhu nhu cười lạt đáp :

— Đúng thế, chỉ có đàn bà mới hiểu được tâm lý của đàn bà, lời đó rất đúng !

Chu Sưởng vẫn ngang nhiên chưa hiểu Phương nhu nhu định nói gì, liền hỏi lại :

— Mi nói sao ?

Phương nhu nhu thản nhiên đáp :

— Có thể người ta đã yêu anh rồi !

Nghe Phương nhu nhu nói Chu Sưởng không khỏi không hoài nghi bảo là Hồng nương tử yêu mình, thì việc đó không

thể nào có được, song nàng làm mai tác hợp giữa mình và Nản cung Hoa, thì đúng là sự thực, thế thì lời Phương nhu nhu nói cũng có thể đúng phần nào...

Sau một lúc trầm tư Chu Sưởng lại nói vọng lên trên bờ đê :

— Tôn giả đã mấy lần thi ân cho tại hạ, tại hạ không bao giờ dám quên...

Chu Sưởng chưa nói hết Hồng nương tử đã ngắt lời :

— Mi nói ngoài đầu đê rồi, ta bảo mi phải bắt ngay con hồ ly đem lên đây cơ mà.

Chu Sưởng hỏi lại :

— Vì sao ?

Hồng nương tử quát :

— Mi ham sắc đẹp của nó hả ?

Chu Sưởng chau mày đáp :

— Tại hạ không phải hạng người như thế, Tôn giả đừng nên hạ thấp phẩm cách người ta như thế !

Hồng nương tử đằng hắng một tiếng rồi nói tiếp :

— Thế mi hãy làm đúng như lời ta nói đi !

Chu Sưởng nhún vai nói :

— Tại hạ muốn xin tôn giả cho biết rõ nguyên nhân trước đã, rồi tại hạ sẽ xin thừa hành.

Hồng nương tử vẫn nhất mực nói :

— Mi sẽ hiểu nguyên nhân tức khắc.

Chu Sưởng lại hỏi :

— Tôn giả sao lại không nói rõ được nguyên nhân hả ?

Hồng nương tử cương quyết đáp :

— Không !

Chu Sưởng nói tiếp :

— Thế thì tôn giả chẳng hóa ra cưỡng bách người ta những điều khó khăn ư ?...

Hồng nương tử giận giọng nói tiếp :

Trừ phi mi thực tình không muốn sống nữa...

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng ngắt lời :

— Xin tôn giá đừng nói những lời bí ẩn như thế, tại hạ không hiểu.

Hồng nương tử lại hỏi :

— Mi có biết nó không ?

Chu Sưởng thản nhiên đáp :

— Có biết.

Hồng nương tử hỏi tiếp :

— Nó là ai?

Chu Sưởng đáp :

— Nàng là Phương nhu nhu con gái một vị võ sư, bị Hắc bảo bách hại...

Hồng nương tử ngắt lời hỏi tiếp :

— Mi tin được ư ?

Tại hạ có được mục kích việc đó !

Hồng nương tử hỏi tiếp :

— Mi được mục kích toàn bộ từ đầu đến cuối về vụ đó hả?

Chu Sưởng hơi chột dạ đáp :

— Tại hạ được mục kích nàng bị nạn, rồi tại hạ cứu cho nàng sống lại, đấy là đúng sự thực...

Hồng nương tử «hừ» một tiếng rồi tiếp lời :

— Cổ nhân có câu : «quân tử khả khi dĩ kỳ phương» (có thể nói giối người quân tử bằng cách hợp lý) «Hoạn kiếm tán nhân», việc đời mi còn phải học thêm nhiều. Võ công chưa phải là vạn năng đâu.

Nghe Hồng nương tử nói, Chu Sưởng hình như vẫn chưa tỉnh ngộ là mình bị mê hoặc, liền tiếp lời hỏi :

— Phải chăng nàng là...

Hồng nương tử không đợi Chu Sưởng nói dứt câu đã ngắt lời :

— Nó là một tài tử đóng kịch thập phần xuất sắc, đấy là tuyệt kỹ chuyên môn của bọn nữ ma đó.

Chu Sưởng ngạc nhiên hỏi :

— Đóng kịch hả ?

Hồng nương tử chưa kịp trả lời Chu Sưởng, Phương nhu nhu đã toan xông ra khỏi khoang thuyền, và lớn tiếng quát :

— Ta sẽ liều mạng với mi !

Chu Sưởng vội cản lại và nói :

— Nhu nhu, hãy bình tĩnh, ở nguyên trong này, đừng có ra làm gì, thong thả sẽ hay !

Phương nhu nhu hỏi lại :

— Ca ca, liệu anh có thể bảo đảm an toàn cho em được chăng ?

Chu Sưởng đáp :

— Nếu lúc cần đến !

Phương nhu nhu thở dài nói tiếp :

— Ca ca, nếu đã muốn ghép tội, thì thiếu gì lời lẽ, việc gì mà đối phương lại phải bịa đặt ra những điều « chẳng nên nói như thế...

Chu Sưởng át giọng :

— Hãy ở yên trong đó, ngu, đừng có bạo động !

Phương nhu nhu xuất xịt khóc và nói :

— Ca ca, Em.. không có nghĩ gì đến sự sinh tử từ trước cơ rồi !

Phương nhu nhu nói xong lại nức nở khóc. Với dáng điệu thực là buồn rầu thê thảm ai cũng phải động lòng thương.

Trên bờ lại vẳng có tiếng Hồng nương Tử quát hỏi :

— Hoạn kiếm tán nhân, mi đã nghe tiếng «Hoa nguyệt môn» như thế nào chưa hả ?

Nghe Hồng nương tử nhắc đến ba chữ «Hoa nguyệt môn» khiến cho Chu Sưởng lạnh toát cả người, chàng đã mục kích hành động nguy hại và ghê tởm của bọn đó mới cách đây vài ngày, trong lòng chàng hãy còn đầy uất hận.

Chu Sưởng nghiến hai hàm răng kêu kết, mặt đỏ bừng bừng đầy vẻ phẫn nộ, nói :

— Có biết toàn là đồ hạ tiện đáng giết hết !

http://tieulun.hopto.org

Hồng nương tử nói tiếp :

— Thế thì tốt, mi hãy giết chết con yêu tinh ở trong thuyền ấy trước đi đã !

Chu Sưởng thất kinh hỏi lại :

— Nàng... là...

Chu Sưởng vừa cất tiếng Hồng nương tử đã cướp lời :

— Nó là «Ngọc diện hồ» một yêu tinh nổi tiếng trong «Hoa nguyệt môn đó», không giết đi còn đợi gì nữa hả ?

Chu Sưởng quay lại trừng mắt nhìn Phương nhu nhu và hỏi :

— Nhu nhu, đúng mi là con đượi ở Hoa nguyệt môn đấy hả ? có thế nào phải nói thực ?

Chu Sưởng vì đã căm giận « Hoa nguyệt môn » môn chủ cấu kết với « Võ lâm sinh phật Tây môn Vọng » âm mưu ám toán chàng. Bởi vậy nên chàng thốt ra những lời, không có thanh nhã chút nào hết.

Phương nhu nhu má hồng tái mét, cất lớn tiếng đáp :

— Ta không biết «Hoa nguyệt môn» nào cả. Đây đúng là quỷ kế của Hắc bảo thôi !

Chu Sưởng biết rõ Hồng nương tử là tử đối đầu với Hắc bảo, nên chàng chẳng phải nghĩ cũng biết là nhu nhu nói quấy tức thời chàng quát hỏi tiếp :

— Đừng có kéo Hắc bảo vào, mi phải nói thực không được che giấu nhé !

Phương nhu nhu nghiến răng đáp :

— Ta chết thì thôi hết cả mọi chuyện !...

Nói đến đây nhu nhu lại thở dài phào một cái rồi cất tiếng than vãn tiếp :

— Tẻ vui âu cũng tự trời, người bạc mạnh chung quy vẫn là người mạnh bạc.

Phương nhu nhu vừa than vãn vừa vãng người nhảy ra ngoài.

Chu Sưởng vội thò tay giữ lại và hỏi :

— Mi định làm gì thế hả ?

Phương nhu nhu quyết liệt đáp :

— Ca ca, anh cùng em kiếp này chúng ta vô duyên, thôi hẹn gặp lại kiếp sau !

Hồng nương tử vội thét :

— Đừng để nó chạy thoát.

Ngay lúc đó Phương nhu nhu đã vãng mình nhảy xuống sông...

Chu Sưởng lúc đó đã với tay nắm kịp, nhưng thốt nhiên thấy cánh tay bị tê nhói một cái, như bị mũi kim đâm trúng, bất giác chàng phải rời tay ra.

Chỉ nghe «Tõm» một tiếng, trên mặt sông nổi một lớp sóng bắn tóe như nước lên một lát rồi im lìm không thấy tăm hơi gì nữa, mà giòng nước vẫn lững lờ trôi xuôi.

Chu Sưởng dừng thất thần nhìn theo giòng nước, và tự nhủ thầm :

— Người đẹp đã chôn trong bụng cá rồi !

Chu Sưởng dừng đờ dẫn một lúc lâu, chẳng thấy tiếng Hồng nương tử nói gì nữa. Chu Sưởng trong lòng sinh nghi và cho là Hồng nương tử đã bức Phương nhu nhu chết, rồi bỏ đi.

Lâu lắm vẫn không nghe thấy âm thanh Hồng nương tử. Chu Sưởng cất tiếng hỏi lớn :

— Tôn giá đâu rồi hả ?

Vẫn không thấy tiếng Hồng nương tử trả lời. Chu Sưởng sinh nghi và cho là đúng Hồng nương tử cố ý đặt chuyện chọc nạt, bức cho Phương nhu nhu phải chết. Chứ nếu không thì sau khi Phương nhu nhu đã đâm đầu xuống sông, nàng lại bỏ đi một cách lặng lẽ như thế ?

Chu Sưởng càng nghĩ càng thêm bất mãn về hành động của Hồng nương tử. Chàng cho là Hồng nương tử đã vì ý niệm riêng, mà làm việc không chính đại quang minh, tâm địa quá là hiểm ác, một thiếu nữ mơn mởn xuân xanh như thế

http://tieulun.hopto.org

mà bị bức tử một cách oan uổng, theo trên đạo nghĩa, mình cũng phải chịu một phần lớn trách nhiệm trong vụ này, làm sao mình lại nghe lời một chiều của Hồng nương tử...

Chu Sưởng đương trầm tư suy nghĩ, đột nhiên thấy cánh tay chỗ Phương nhu nhu đâm vật gì trúng trong lúc nàng nhảy xuống sông, đã phát tê tê chạy lên đến gần vai.

Chu Sưởng đặt mình sinh nghi, vội vén tay áo lên xem, thấy chỗ bị đâm, máu đã đọng lại tím ngắt, và sưng lên to bằng đồng tiền đồng rồi.

Chu Sưởng thất kinh kêu thét lên :

— Trúng độc rồi !

Chàng vội vàng vận công phong bế huyệt đạo, Cho độc khỏi chạy vào trong.

Những tưởng pháp lúc này hoàn toàn là không đúng. Chàng có vẻ hối quá đã hiểu lầm đối với Hồng nương tử. Một người đã luôn luôn quan tâm và cứu mình nhiều lần trong những trường hợp tối nguy nan.

Phương nhu nhu trong lúc nhảy xuống sông, đã dùng kim độc đâm mình, hiển nhiên là có ý giết chết mình. Xem thế, thì lời Hồng nương tử nói đúng là sự thực rồi.

Tây môn Vọng lợi dụng «Hoa nguyệt Môn Chủ Thiếm tử nương» cùng với môn nhân «Tiểu hồn nữ» mạo nhận là mẹ con «Hoa hậu Trương huệ Phương» mưu đồ đó không được toại nguyện. Chúng lại thi hành độc kế khác, rất có thể như thế lắm...

Được một lát Chu Sưởng liền cảm thấy đầu choáng váng mắt mờ cả ra, rồi tê mặt vật trên ván thuyền, hôn mê không còn biết gì nữa.

Chẳng biết là qua bao nhiêu lâu. Chu Sưởng mới dần dần hồi tỉnh, chàng mở mắt ra nhìn, thấy mình đã bị đưa vào đặt nằm trên lục ở trong mui, có một người áo hồng che mặt ngồi ở trước cửa mui, không phải hỏi chàng cũng biết người này là Hồng nương tử rồi.

Chu Sưởng ngầm vận khí, chàng thấy khí mạnh vẫn lưu xuống không có bị ngưng trệ, chỉ riêng có cánh tay bị đâu thấy tê liệt hẳn, tưởng như là tay mượn vậy.

Chu Sưởng liền hỏi :

— Tại hạ trúng độc rồi ư ?

Hồng nương tử chau mày đáp :

— Đúng rồi ! Trúng phải kịch độc, tức là «Đoạn môn độc» một thứ độc vô cùng khốc hại của Hoa nguyệt môn.

Chu Sưởng thất kinh hỏi lại :

— «Đoạn môn độc» là thế nào !

Hồng nương tử giải đáp :

— Đoạn môn độc, là một thứ kịch độc, không có thuốc giải, ngay cả người dùng độc cũng không giải được, sở dĩ thế nên mới gọi là «Đoạn môn độc», trừ khi nào có hận cừu cực thâm, hoặc là hạ sát đối phương cho hả được, thì mới dùng đến thứ độc đó.

Chu Sưởng tuyệt vọng hỏi tiếp

— Thế thì tại hạ nhất định chết rồi ư ?

Hồng nương tử lắp lửng đáp :

— Có thể !

Vẳng nghe có tiếng rên rỉ ở bên tai, Chu Sưởng đưa mắt nhìn về chỗ phát ra tiếng rên, thấy có một thiếu nữ trói xuống từ đầu xuống chân nằm ở dưới gầm lục thuyền, nàng chính là Phương nhu nhu vừa lao đầu xuống sông lúc nãy.

Chu Sưởng liền ngồi phắt dậy, đưa tay chỉ mặt Phương nhu nhu nghiến răng mắng.

— Đồ hạ tiện, ta phải phanh xác mi ra...

Hồng nương tử xua tay nói :

— Mi đừng có động khí, ta vừa mới cho mi uống một viên «tị độc hoàn» tạm thời có thể giữ cho độc nằm im một chỗ không truyền đi nơi khác, nhưng nếu động khí thì kịch độc nó sẽ công vào tim, thì nguy mất. Còn con tiện tì kia, mi cứ mặc nó, nó ương ngầm gì nó sẽ được ăn trái đó !

http://tieulun.hopto.org

Mới vừa đây còn anh anh em em, hẹn hò sống chết cùng nhau, ân ân ái ái, tình tứ đượm nồng, thế mà bây giờ đã lộ mặt yêu tinh, dơ dáng dạng hình.

Thấy Phương nhu nhu rên rỉ nhìn mình bằng con mắt van lơn, Chu Sưởng giận quát :

— Mi là Ngọc diện hồ hả ?

Thiếu nữ ngượng ngùng đáp ;

— Phải !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Mi cũng là môn đồ «Hoa nguyệt môn» phải không !

Ngọc diện Hồ gật đầu.

— Dạ !

Chu Sưởng quắc mắt hỏi tiếp :

— Làm sao mi lại mưu hại ta ?

Ngọc diện Hồ cất tiếng run run đáp :

— Làm việc theo mạnh lệnh, chứ không phải nô gia có chủ ý giết thiếu hiệp !

Chu Sưởng «hừ» một tiếng hỏi tiếp :

— Mi phụng mạnh «Hoa nguyệt môn môn chủ Thiêm tư nương» đi theo ám hại ta phải không ?

Ngọc Diện Hồ đáp :

— Chính thế !

Chu Sưởng chau mày hỏi :

— Vì nguyên nhân gì ?

Ngọc diện Hồ lắc đầu đáp :

— Không hiểu !

Chu Sưởng nghĩ tới chỗ mình bị lừa bất giác lại dùng dùng nổi giận mắng tiếp :

— Mi là đồ vô liêm sỷ, đồ giang hồ hại loại !..

Ngừng một lát chàng lại nói :

— Nhưng ta cũng khen cho mi có biệt tài đóng kịch rất khéo, rất gần sự thực, và dễ gợi cảm cho người ta. Song bây giờ thì đã kết thúc rồi...

Ngọc Diện Hồ bẽn lẽn tiếp lời :

— Thiếu hiệp...nô gia là bất đắc dĩ mà phải làm như thế, chứ thực bản tâm...

Chu Sưởng ngắt lời :

— «Hừ» đúng rồi ! Bất đắc dĩ, không biết đã bao nhiêu người bị mất mạng dưới cái bất đắc dĩ của mi rồi, ta sẽ băm thây mi ra làm vạn mãnh.

Ngọc Diện Hồ rươm rướm nước mắt nín thinh không nói gì

Chu Sưởng quay sang phía Hồng nương tử hỏi :

— Tôn giá bắt được con hồ ly này ở đâu ? nó nhảy xuống sông mà không chết ư ?

Hồng nương tử lắc đầu đáp :

— Con hồ ly này nó giả vờ nhảy xuống sông tự tử, song kỳ thực có phải thế đâu, nó nhảy xuống lặn trốn, ta đã dự liệu trước, nên đi đón ở dưới giòng sông, quả nhiên đúng như sở liệu, nên ta mới bắt được nó.

Nói xong, Hồng nương tử đưa mắt nhìn Ngọc Diện Hồ và cất tiếng lạnh lùng mắng :

— Hồ ly, mi tự liệu lấy, ta khỏi phải ra ra tay !

Ngọc Diện Hồ cất tiếng run run van xin :

— Hồng tiền bối, dơ cao tay mà tha mạng kẻ tiện nhân này một lần !

Hồng nương tử chau mày quát :

— Mi dám hạ độc thủ ám hại một vị nhất đại kiếm thủ, mi còn hòng sống được nữa ư ?

Ngọc Diện Hồ cũng tự biết là không còn thể cầu sống được nữa, dành liều tự xử, rút chiếc trâm bạc cài trên búi tóc, đem đâm vào mạnh môn huyệt ở cổ tay, chỉ trong giây phút thất khiếu đều trào máu ra, chết không còn kịp dãy dụa.

Chu Sưởng thấy thế rùng tóc gáy, quay sang Hồng nương tử, cất tiếng run run hỏi :

— Có phải Ngọc diện Hồ đã dùng cái trâm cài tóc đó, đâm tại hạ dãy ư ?

http://tieulun.hopto.org

Hồng nương tử gật đầu đáp :

— Phải rồi, chính là chiếc trâm đó, tên gọi « Đoạn môn trâm».

Chu Sưởng lắc đầu thở dài không nói gì nữa.

Hồng nương tử hỏi tiếp :

— Mi nghĩ lại xem, nó có bao nhiêu lần có cơ hội để hạ thủ giết mi rồi ?

Nghe Hồng nương tử nói, Chu Sưởng vừa kinh sợ vừa hổ thẹn, chàng nhớ tới những ôm ấp yêu thương cọ xát xác thịt với Ngọc diện Hồ, bất giác rùng mình đỏ mặt đúng như lời Hồng nương tử nói, đối phương muốn hạ thủ giết mình, dễ như trở bàn tay.

Về sau, may mà Hồng nương tử đến đúng lúc, chứ nếu không thì lần chót đó thế nào cũng phải chết.

Ngờ đâu đối phương lại dùng đến kế « phanh thây người chết» «điểm huyệt thiếu nữ», sợ ra còn hiểm độc hơn « Khổ nhục kế» của Đổng ngô cho Hoàng cái sang trá hàng Tào thảo ngày xưa, giang hồ quỷ kế, thực là không biết đâu mà lường và phòng ngừa cho xiết được.

Hồng nương tử có nói «Đoạn môn trâm» là một kịch độc không có thuốc giải, khiến cho Chu Sưởng càng thêm buồn bực, chàng tuyệt vọng cho là không còn thể nào sống được nữa, sinh sinh tử tử, chàng đã từng trải qua nhiều lần, song không có lần nào chàng lo buồn như lần này, chỉ vì chàng nghĩ tới lần này lại bị chết ở dưới tay một đệ tử của « Hoa nguyệt môn» gần như là loại đĩ điếm yêu hoa, thì chàng chịu làm sao được.

Chu Sưởng buồn rầu quá độ cứ ngồi ngẩn như kẻ mất hồn, không buồn nói năng gì nữa.

Hồng nương tử chú mục nhìn Chu Sưởng một lúc lâu rồi thốt nhiên hỏi :

— Mi còn nhớ lời ước một năm trước đây không ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Có nhớ !

Hồng nương tử hỏi tiếp :

— Bây giờ mi tính sao ?

Chu Sưởng thở dài đáp :

— Hiện giờ tại hạ đã bị trúng «Đoạn môn trâm» rồi, sống chết trong sớm chiều, có nói gì nữa cũng bằng không, tôn giả còn nhắc tới chuyện đó làm gì trong lúc này nữa.

Hồng nương tử lắc đầu nói tiếp :

— Không ! Đâu có thể được, người quân tử trọng lời nói, mi còn sống giờ phút nào, vẫn phải giữ lời ước.

Chu Sưởng cười nhăn nhó tiếp lời :

— Tại hạ... không biết nói thế nào cho phải đây...

Hồng nương tử lạnh lùng ngắt lời :

— Ta chỉ cần mi nói vắn tắt mỗi một câu, là mi có nguyện ý lấy Nẫn cung Hoa làm vợ hay không ? thế thôi !

Chu Sưởng dương buồn lo, lại nghe Hồng nương tử nói đến chuyện hôn phối lúc này quả là quái gở, chàng phát cáu chỉ muốn cất phắt ngay cái khăn che mặt của nàng ra, xem rõ cái bộ mặt thực của vị nữ sát tinh bí ẩn quỷ dị này thế nào. Nàng đã biết rõ là mình đã bị trúng phải kịch độc không có thuốc giải cứu, mà lại còn bức bách mình nhắc tới hôn phối, đấy cả là một sự quái dị không thể tưởng được.

Chu Sưởng chau mày đáp :

— Chẳng lẽ tôn giả lại không nghĩ cách chu đáo về tương lai cho Nẫn cô nương ư ?

Hồng nương tử hỏi :

— Nghĩ cách thế nào ?

Chu Sưởng cười lạt đáp :

— Tại hạ là người gần chết đến nơi rồi, mà tôn giả lại còn tác hợp tại hạ cùng Nẫn cô nương, như thế chẳng hóa ra tôn giả đã làm lỡ dở cuộc đời Nẫn cô nương ư ?

Hồng nương tử lắc đầu nói tiếp :

— Đây lại là một việc khác.

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Như thế tức là tôn giá tác chủ thay cho Nản cô nương hả ?

Hồng nương tử gật đầu đáp :

— Đúng rồi, nhất thiết đều do ta tác chủ.

Chu Sưởng lắc đầu nói tiếp !

— Tại hạ nghĩ không sao biểu thấu được...

Hồng nương tử ngắt lời :

— Mi bất tất phải nghĩ nhiều làm gì, hãy trả lời ta là có ưng hay không ?

Chu Sưởng bị giồn tới cùng đường không c òn cựa quậy được.

Chàng bóp trán tự nghĩ :

— Chính ra mình sống chết chưa biết ra sao, Hồng nương tử chắc là vì muốn duy trì tự tôn, nên mới buộc mình nhận lời hôn phối, mà xét về nhân phẩm « Giáng y nữ Nản cung Hoa », dương nhiên so với mình, chỉ sợ mình còn chưa xứng đáng là khác.

Bị Hồng nương tử giồn ép Chu Sưởng đánh liều đáp :

— Tại hạ xin vâng mạnh !

Hồng nương tử hỏi lại :

— Nói thực lòng đấy chứ ?

(XEM TIẾP QUYỂN III)

http://tieulun.hopto.org

ĐOẠN MÔN ĐỘC (*tiếp theo*)

CHU Sưởng cương quyết đáp :

— Đương nhiên, hôn nhân đại sự đâu phải trò đùa.

Hồng nương tử gật đầu nói tiếp :

— Tốt lắm, một lời đã nói, không còn thay đổi !

Đoạn Hồng nương tử thò tay vào bọc lấy ra một vật đưa cho Chu Sưởng và nói :

— Cầm lấy, đây là tín vật của bên gái.

Chu Sưởng đưa tay tiếp nhận, cầm xem, là một cái túi nhỏ, thêu rất tinh tế, chàng ngẩn ngơ cả ra, chính ra chàng bị ép buộc mà nhận lời cho qua chuyện, vì chàng cũng nhận là mình đã bị trúng kịch độc chẳng sống được mấy ngày nữa, không ngờ Hồng nương tử lại nhận chân, mà trao cả tín vật.

Chu Sưởng đương bần thần cầm chiếc túi ngắm, Hồng nương tử lại nói :

— Mở ra xem, làm sao đờ đẫn ra vậy ?

Chu Sưởng dở cười dở khóc, nhưng cũng nghe lời Hồng nương tử, mở túi ra, chàng thấy bên trong có hai viên bích ngọc.

Hồng nương tử lại hỏi :

— Tín vật của bến trai đâu ?

Chu Sưởng lúng túng đáp :

— Tại hạ... không có bảo vật gì cả ! biết lấy chi làm của tin được bây giờ !...

Hồng nương tử liền đỡ lời :

— Thế này nhé, dùng trường kiếm này được rồi !

http://tieulun.hopto.org

Hồng nương tử vừa nói vừa lấy ra một thanh trường kiếm ở trong áo hồng đưa ra !

Chu Sưởng ngạc nhiên hỏi :

— Ủa, dùng kiếm của tôn giả làm tín vật bên trai ư ?

Hồng nương tử lắc đầu đáp :

— Đâu phải, đây là kiếm của mi đấy chứ...

Chu Sưởng hỏi lại :

— Sao lại là kiếm của tại hạ ?

Hồng nương tử tuốt kiếm ra khỏi bao rồi lại hỏi :

— Mi nhận ra không ?

Chu Sưởng thoáng nhìn đã vội kêu nhỏi lên :

— Thiết kiếm !

Chu Sưởng nhớ lúc bị hạ quái nhân đánh chàng rơi xuống tuyệt cốc, thiết kiếm mất tích ngay từ lúc đó, không ngờ bây giờ lại ở tay Hồng nương tử, có lẽ lúc đó nàng cũng ở gần bên mé tuyệt cốc mà tìm thấy thiết kiếm này chăng.

Hồng nương tử hỏi tiếp :

— Thế nào ? dùng thiết kiếm làm tín vật chứ ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Được !

Hồng nương tử nói tiếp :

— Nhớ nhé ! từ hiện tại trở đi. Nàn cung Hao là vợ chưa cưới của mi rồi đấy.

Chu Sưởng khóc cũng dở cười cũng dở, tưởng như là một giấc mộng hoang đường, mình thế này mà lại có vợ rồi, nhất đán độc phát ra, không có thuốc giải, đành chịu chết.

Nàn cung Hoa chẳng hóa thành một quả phụ ư ?

Hồng nương tử thu lấy thiết kiếm cất đi, rồi trầm giọng nói:

— Bây giờ chúng ta bàn đến việc giải độc !

Chu Sưởng ngạc nhiên hỏi lại :

— Tôn giả vừa lúc nãy có nói là «Đoạn môn trâm» không có thuốc nào có thể giải được cơ mà ?

Hồng nương tử đáp :

— Đúng thế, song có một người có thể giải được !

Chu Sưởng hỏi :

— Ai ?

Hồng nương tử đáp :

— Người này tính tình rất cổ quái, chẳng chịu giao thiệp với ai, song mình vì cứu mạng khẩn cấp, nên bất cứ phải dụng thủ đoạn cũng không cần lựa chọn...

Chu Sưởng gặng hỏi :

— Người đó là ai chứ ?

Hồng nương tử đáp :

— Quỷ thủ thần nhân Văn nhược Ngu !

Chu Sưởng tiếp lời :

— Quỷ thủ thần nhân Văn nhược Ngu... Tựa hồ như đã được nghe qua rồi.

Hồng nương tử tiếp lời :

— Quỷ thủ thần nhân, y thuật rất cao khắp thiên hạ có một không hai, thực có thể nói là cải tử hồi sinh được, bất quá ông ta tính tình quá thiên khích, phần chí giận dời, không có giao du với ai hết, tuy là mang tiếng danh y nhưng ít khi chịu chữa bệnh, trừ phi người nào ông ta thích chữa thì chữa, còn không thì chết ngay ra đấy cũng mặc...

Chu Sưởng tiếp lời hỏi :

— Ông ta có thể giải được Độc môn Trâm này không ?

Hồng nương tử đáp :

— Có thể !

Chu Sưởng nghe nói sáng hẳn mắt, nét mặt phấn khởi, vừa cười vừa nói :

— Thế mới xứng đáng mang danh hiệu Quỷ thủ thần nhân !

Hồng nương tử gật đầu tiếp lời :

— Chính thế !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Tại hạ còn có thể sống được mấy ngày nữa ?

http://tieulun.hopto.org

Hồng nương tử đáp :

— Ta có mười viên «tị độc đan» có thể khiến cho độc tụ một chỗ mà không chạy tán ra cơ thể, mỗi ngày uống một viên, mi còn có thể sống được mười ngày nữa...

Chu Sưởng hỏi lại :

— Tại hạ sống được mười ngày nữa hả ?

Hồng nương tử gật đầu :

— Đúng thế !

Chu Sưởng lại hỏi :

— Quỷ thủ thần nhân Văn nhược Ngu, hiện giờ cư trú ở địa phương nào ? có xa không ?

Hồng nương tử đáp :

— Hiện giờ Quỷ thủ thần nhân ở trong tuyệt cốc sau ngọn núi Vu sơn thần nữ.

Chu Sưởng lầm nhẩm tính lộ trình rồi tiếp :

— Từ đây đến Vu sơn thần nữ cũng không xa mấy, trong thời gian mười ngày đi vẫn kịp ! Chỉ ngại có điều...

Hồng nương tử ngắt lời hỏi :

— Ngại điều gì ?

Chu Sưởng thở dài đáp :

— Có hai điểm phải đặt thành vấn đề !

Hồng nương tử hỏi lại :

— Hai điểm gì ?

Chu Sưởng đáp :

— Đối phương có giải được hay không là một vấn đề, đối phương có chịu giải hay không lại là một vấn đề nữa.

Hồng nương tử tiếp lời :

— Chỉ có vấn đề trên là phần quan trọng thôi, còn điểm dưới thì bất thành vấn đề...

Chu Sưởng tiếp lời hỏi :

— Sao thế ?

Hồng nương tử đáp :

— Điều cốt yếu là đối phương có thể giải được, còn như đối phương chịu giải thì đã dành; mà không chịu giải rồi cũng phải giải.

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Mình dùng lối cưỡng bách chăng ?

Hồng nương tử gật đầu đáp.

— Chính thế, bất cứ dùng thủ đoạn nào không cần lựa chọn, miễn sao đạt tới mục đích là được !

Chu Sưởng nghe Hồng nương tử nói, lúc đầu chàng cũng lấy làm ngạc nhiên, mình là người có bệnh đến nhờ người ta chữa, thì là quyền ở người ta, mình đâu có thể cưỡng bách được, mà chỉ có thể dùng lời lẽ ôn hòa yêu cầu người ta vì lòng nhân đạo mà chữa cho mình thôi, nhưng đây lại là trường hợp tối khẩn cấp, «Đoạn môn trảm» lại chỉ có một Quỷ thủ thần nhân mới giải cứu được, mà tính cách ông ta lại cổ quái không thể dùng lời lẽ mà thuyết phục được, thế thì buộc lòng cũng phải làm theo như lời Hồng nương tử, ngoài ra cũng chẳng còn phương sách gì khác.

Sau một lát trầm tư Chu Sưởng lại hỏi :

— Tôn giả có phương sách gì hay, để đối phó với « Quỷ thủ thần nhân» buộc ông ta phải giải độc cho mình, xin chỉ thị cho ?

Hồng nương tử đáp :

— Tùy cơ ứng biến !

Chu Sưởng hỏi lại :

— Tùy cơ ứng biến... nhưng...

Hồng nương tử không đợi Chu Sưởng nói hết đã ngắt lời:

— Không ngại, đã có ta cùng đi với mi !

Chu Sưởng vô cùng cảm động, cất tiếng run run nói :

— Làm phiền lòng tôn giả phải vất vả, tại...

Hồng nương tử vội ngắt lời Chu Sưởng và nói :

— Bất tất phải nói văn hoa làm gì, mi có biết chiều thuyền không ?

http://tieulun.hopto.org

47. ĐẾN VU SƠN CẦU GIẢI ĐỘC

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Có thể !

Hồng nương tử nói tiếp :

— Thế thì chúng ta đi đường thủy, ngược dòng lên !

Chu Sưởng trầm tư một lát lại đổi ý tiếp lời :

— Không tiện !

Hồng nương tử hỏi lại :

— Vì sao không tiện !

Chu Sưởng giải đáp :

— Đã phải chèo thuyền thì vô phương mà ẩn giấu được hình tích, mà tại hạ đối với thủy tinh cũng không được thiện nghệ, nếu xảy ra chuyện gì bất ngờ thì phiền lắm. Vậy xin tính lại thế nào cho tiện.

Hồng nương tử ngẫm nghĩ một tát rồi gật đầu nói :

— Mi nói cũng có lý, vậy bây giờ tình thế này thì hơn, chúng ta mỗi người đi một đường, rồi hẹn gặp nhau ở chân núi Vu sơn, theo ý mi thế nào ?

Chu Sưởng gật đầu tán thành :

— Rất hay !

Hồng nương tử nói tiếp :

— Thôi bây giờ tạm chia tay.

Chu Sưởng tiếp lời :

— Sẽ gặp lại trên núi Vu sơn !

Hồng nương tử ân cần giặn tiếp :

— Mi nhớ kỹ mỗi ngày uống một viên «tị độc dan», mà đừng có vọng động đến chân khí...

Chu Sưởng cảm động tiếp lời :

— Tại hạ xin ghi nhớ !

Hồng nương tử lấy ra một cái bình nhỏ đưa cho Chu Sưởng rồi nói tiếp :

— Đây là «tị độc dan» còn lại chín viên đây, sinh mạng mi được kéo dài đến lúc tìm được thuốc giải, là hoàn toàn nhờ ở nó, nên giữ gìn cẩn thận.

Chu Sưởng đưa tay tiếp lấy bình thuốc và nói :

— Đan ân thì không dám nói tạ, tại hạ chỉ xin ghi sâu trong tâm khảm thôi.

Hồng nương tử trước khi rời bước nhảy lên bờ còn quay lại bảo Chu Sưởng :

— Chiếc thuyền nhỏ này nên đánh chìm đi thôi !

Bóng hồng thoáng mắt đã biến khỏi tầm mắt, nhanh như bóng ma.

Chu Sưởng hướm mắt nhìn xác Ngọc Diện Hồ, rồi dơ tay phát chưởng đánh thủng ván thuyền rồi phi thân lên bờ cắt đứt giây buộc cho thuyền trôi theo giòng nước, dần dần chìm xuống lòng sông.

Mặt sông chỉ còn gợn lại một cái xoáy tròn sau khi chiếc thuyền chìm hẳn, chỉ một lát, mặt nước lại phẳng lì như cũ, nhất thiết đều kết thúc, tưởng chừng như là không có chuyện gì xảy ra, chỉ có những gì còn ghi trong ký ức là không phai mờ được.

Chu Sưởng đi vượt qua bãi lau lên trên đường đê, dọc theo quan lộ, ngược lại đi ròng cũ, vì lên Vu sơn thì phải đi quay về phía Quý châu.

Chu Sưởng vừa đi được nửa dặm, chợt thấy có một cỗ kiệu lớn màu lục, do bốn đại hán khênh, đi nhanh như bay, từ phía trước mặt đi lại, thoáng nhìn đã có thể nhận ra, bốn kiệu phu kia đều là những tay cao thủ thủ trong võ lâm, chứ không phải là những tay kiệu phu tầm thường.

Khi chiếc kiệu đi ngang qua, Chu Sưởng chỉ liếc nhìn qua bằng con mắt lạnh lạt, rồi nghiêng mình nhường lối cho họ đi.

Chiếc kiệu đi xát bên người chàng, vù vù lướt qua.

Đột nhiên văng vẳng lọt vào tai chàng những tiếng nói thì thầm.

http://tieulun.hopto.org

— Đúng là vị sát tinh ấy rồi, đi mau lên, đừng có trêu hắn.

Tiếp đến tiếng người khác hỏi :

— Hắn là đoạn kiếm tàn nhân đây hả ?

Tiếng người trả lời :

— Đúng rồi, hắn che mặt, què một chân, nhìn những đặc điểm đó đủ thấy rõ còn lầm lẫn với ai được.

Nhưng âm thanh họ nói với nhau rất nhỏ, nếu vào người khác thì không thể nào nghe thấy được. Song Chu Sưởng công lực thâm hậu, tai nghe đặc biệt linh mẫn, chàng nghe không sót một tiếng nào hết.

Chu Sưởng chột dạ quay lại nhìn, thoáng nhìn chàng đã cảm thấy khẩn trương tức khắc.

Phía sau kiệu chàng nhận thấy có ám hiệu của bốn tay cao thủ lưu lại, ám hiệu đó báo cho chàng «Cừu người trong kiệu». Chu Sưởng thấy khả nghi liền quát :

— Đứng lại !

Chu Sưởng vừa quát vừa vẫy người đuổi theo, nhảy mấy bước đã tới, đứng chặn trước kiệu.

Bốn kiệu phu đặt kiệu xuống, đều biến sắc mặt.

Chu Sưởng cất tiếng lạnh như băng tuyết quát hỏi :

— Người nào ở trong kiệu ?

Bốn tên kiệu phu chỉ nhìn nhau không tên nào nói gì, chỉ nghe tiếng người trong kiệu hỏi :

— Người nào ngăn đường !

Giọng nói nghe rõ là giọng thiếu nữ !

Chu Sưởng hết sức ngạc nhiên. Bốn tay cao thủ đã lưu ám hiệu báo tin, thì nhất định không thể nào lầm được, mà nghe tiếng người trong kiệu nói, thì không phải là người bị nạn, hơn nữa tiếng nghe rất xa lạ chứ không phải tiếng người quen, khiến cho chàng phân vân không biết ra sao.

Song chàng quyết ý, bất chấp là thế nào, cũng phải tra cho rõ chân tướng mới thôi.

Sau một lát trầm tư Chu Sưởng mới lạnh lùng đáp :

— Đoạn kiếm tàn nhân !

Người trong kiệu tiếp lời :

— Đoạn kiếm tàn nhân ư ! nô gia vẫn ngưỡng mộ từ lâu! Chẳng hay vì có gì mà các hạ lại cản đường hả ?

Chu Sưởng lúng túng khó trả lời, nhưng cũng đành miễn cưỡng đáp :

— Kiện này có vẻ khả nghi nên cần phải kiểm xét !

Người trong kiệu hỏi lại :

— Kiểm xét gì ?

Chu Sưởng thản nhiên đáp :

— Kiểm xét trong kiệu !

Người trong kiệu lại nói :

— Thế có phải gây rối một cách vô lý không ?

Chu Sưởng vẫn một giọng ngang tàng đáp :

— Dù cho có thế chăng nữa, cũng phải mở cửa kiệu ra!

Người trong kiệu «hứ» một tiếng nói tiếp ?

— Đoạn kiếm tàn nhân, võ sỹ cũng phải giữ võ đạo, chứ đâu có thể ỷ thế hiếp người được ?

Chu Sưởng cười lạt tiếp lời :

— Đây bất chấp những cái đó !

Người trong kiệu lại nói :

— Nô gia đây là nữ giới. Các hạ nên giữ lịch sự một chút đừng để cho đồng đạo chê cười,..

Chu Sưởng đã thành cái thế cưỡi hổ rồi, đã cương phải cương cho trót, chàng quát :

— Muốn cho tại hạ phải động thủ hả ?

Bốn tên kiệu phu, xem chừng người nào cũng có võ công tương đương thâm hậu, song vì sợ uy danh Đoạn kiếm tàn nhân, nên người nào nét mặt cũng tái mét, mà thở cũng không dám thở mạnh.

Rèm kiệu vén lên, chỉ thấy một thiếu phụ tuyệt đẹp như hoa như ngọc, ngồi chính chệ ở giữa kiệu

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng hết sức ngạc nhiên, bốn tay cao thủ quyết nhiên không phải là bày trò cười với mình, mà trong kiệu chỉ thấy có một thiếu phụ đẹp ngồn ngộn, ngoài ra không có gì khả nghi mà ám hiệu lại báo cứu người trong kiệu thì quả là sự lạ ?

Chẳng lẽ thiếu phụ này vì bị khủng bố dưới sự uy hiếp, mà cố ý làm ra vẻ trấn tĩnh ư ?

Bốn đại cao thủ đã lưu ám hiệu, tất nhiên phải có lý do chứ quyết nhiên không phải là làm việc mơ hồ được. Bốn người này vì phụng mạnh sư phụ Không không tử, hoạt động trong bóng tối, để hiệp trợ cho mình, nhưng họ không được lộ diện xuất thủ. Bây giờ mình đã nhận được ám hiệu báo, nhất định không thể nào bỏ qua được...

Sau một lát trầm tư, Chu Sưởng lạnh lùng quát :

— Báo rõ lai lịch :

Thiếu phụ nhoẻn cười hỏi lại :

— Cần hỏi lai lịch ư ?

Thiếu phụ miệng cười tươi như hoa mùa Xuân, mắt trong như nước hồ thu, dáng dấp yêu điệu thập phần gợi cảm, dễ khiến người ta mê hồn, song Chu Sưởng vừa mới bị Ngọc diện Hồ dạy cho một bài học quá đắt, nên chàng đã ghi sâu trong lòng chắc là suốt đời không thể quên được, bởi vậy nên trước thái độ mỹ mị quyến rũ, chàng không có mảy may phản cảm. Vẫn cái giọng lạnh như băng tiếp lời :

— Đương nhiên !

Thiếu phụ thỏ thẻ hỏi lại :

— Các hạ có quen nô gia không ?

Chu Sưởng lắc đầu quát :

— Nếu quen thì cần gì phải hỏi :

Thiếu phụ hỏi tiếp :

— Nếu nô gia tùy tiện bịa ra một lai lịch, thì các hạ làm sao mà phán đoán rõ được chân hay giả ?

Thiếu phụ đã đẹp mà mồm mép lại rất bẻo lẻo, nói năng rất hoạt bát. Kể cũng là một vật tương đương lợi hại.

Chu Sưởng thủng thỉnh nói :

— Cũng có lý, bây giờ hãy xuống kiệu !

Thiếu phụ mày liễu hơi dựng lại hỏi tiếp :

— Bắt nô gia phải xuống kiệu ư ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Chính thế !

Thiếu phụ hỏi tiếp :

— Làm gì hả ?

Chu Sưởng chau mày đáp :

— Bắt tất phải hỏi !

Thiếu phụ cười lạt nói :

— Nếu như nô gia không chịu thì sao ?

Chu Sưởng cương quyết nói :

— Ta nhất hướng đã nói một là một !

Thiếu phụ vừa cười vừa nói :

— Chẳng lẽ các hạ động một tí giật người ư ?

Chu Sưởng nhún vai đáp :

— Cũng có thể !

Thiếu phụ trầm giọng nói :

— Thế thì quả là vô lý. Anh đi đường Dương quan, tôi qua cầu Độc mộc, anh đi đàng anh, tôi đi đàng tôi, liên quan gì với nhau đâu...

Chu Sưởng ngắt lời :

Nói thế là nhiều rồi đấy, xuống kiệu !

Thiếu phụ hỏi tiếp :

— Ít ra cũng phải có lý do chứ ?

Chu Sưởng chau mày đáp :

— Đương nhiên !

Thiếu phụ hỏi lại :

— Lý do gì ?

— Ta cần kiểm tra trong kiệu !

Thiếu phụ cáu nhàu nói :

http://tieulun.hopto.org

— Kỳ nhỉ, hai bên bình sinh không quen biết, lại không phải họ hàng quyến thuộc, hỏng dựng lại rắc rối ngăn đón...

Chu Sưởng vẫn một mực nói tiếp :

—Muốn tốt đẹp hãy làm theo lời ta !

Thiếu phụ không sao dược dành phải xuống kiệu rồi nói:

— Thế này đã hài lòng chưa ?

Chu Sưởng bước tới gần kiệu, đưa mắt nhìn khắp trong kiệu thấy trống không, chẳng có g gì hết.

Chu Sưởng đứng thộn ra nhìn, có vẻ ngượng nghịu bết, và lấn bấn không biết hạ đài thế nào cho khỏi trơ trẽn...

Thiếu phụ cười lạt hỏi :

— Xong rồi chứ ?

Chu Sưởng không biết làm sao dành phải nói :

— Thôi đi !

Thiếu phụ tủm tỉm cười, cúi đầu chui vào kiệu, bốn tên kiệu phu tới bốn góc kiệu vừa toan nhấc kiệu lên vai...

Đột nhiên vẳng có tiếng thở gắn từ trong kiệu truyền ra.

Chu Sưởng lắng tai nghe, chàng sực tỉnh ngộ quát lớn :

— Hãy thong thả !

Thiếu phụ kinh hoàng nhảy xuống, xong người lùi luôn mấy bước và hỏi :

— Đoạn kiếm tàn nhân, thế là nghĩa lý gì ?

Chu Sưởng hỏi lại :

— Cái gì ở dưới bục ngồi ?

Thiếu phụ tái nét mặt, lui liền về đằng sau, bốn kiệu phu cũng lùi theo.

Chu Sưởng đã thấy rõ sự nhiễu khẻ bên trong, bất giác tinh thần phấn khởi, chàng đánh một chưởng bay tung nóc kiệu rồi thò tay mở tấm vân bục ra, chợt thấy một người, mình đầy máu bị nhọt cuộn tròn dưới bục ngồi, trông không rõ mặt.

Chu Sưởng lại lật tung cả vân bục ra, nạn nhân mới dãn thẳng người ra được, vừa nhìn rõ mặt nạn nhân, Chu Sưởng thất kinh kêu thốt lên :

— Ủa ! Người quen !

Nạn nhân đây không phải người nào xa lạ, mà chính là «Hắc bảo tổng quản Hà văn Tai» mà cũng lại là sư huynh của chàng vừa mới chia tay hôm trước mà bây giờ đã hấp hối chết, chỉ còn chút hơi tàn.

Với công lực và địa vị Hà văn Tai, mà bị đánh trọng thương rồi nhét vào bục kiệu, quả là một sự lạ không thể tưởng tượng được.

Trong khi Chu Sưởng còn lay hoay tháo vân bục lôi Hà văn Tai ra, thì thiếu phụ trẻ đẹp cùng bốn kiệu phu đều thừa cơ trốn đi biệt dạng.

Tới khi Chu Sưởng phát giác thì đối phương đã đi xa có tới mấy ngàn trượng rồi, không thể đuổi theo kịp nữa. Hơn nữa tình hình Hà văn Tai lại bị thương rất trầm trọng, khiến chàng không còn kịp nghĩ gì đến chuyện khác được.

Chu Sưởng lật mình Hà văn Tai xem, thấy vết kiếm đâm chi chít máu thịt nhầy nhụa trông mà thất kinh.

Chu Sưởng vừa xem xét các vết thương vừa gọi :

— Sư huynh ! sư huynh !

Hà văn Tai chỉ hơi cựa mình một chút rồi lại nằm im không có phản ứng gì hết.

Chu Sưởng ruột nóng như lửa đốt, ôm sư huynh Hà văn Tai vào trong khu rừng bên cạnh đường, chọn một chỗ kín đáo, khẽ khẽ đặt xuống, rồi xem kỹ lại mạch đạo, thấy kinh mạch đều thác loạn, mà tâm mạch lại gần như là đoạn tuyệt. nội thương có phần còn trầm trọng hơn là ngoại thương. Không hiểu ai đã đã thương Hà văn Tai đến nỗi như thế ?

Chu Sưởng rất hối là đã lúc đó không giữ thiếu phụ lại, để tra vấn thì có thể hiểu rõ được nguyên ủy.

Chu Sưởng lúc này hết sức bối rối, không biết làm cách nào để cứu cấp cho Hà văn Tai.

Chu Sưởng nóng ran cả người, hai hàng nước mắt nhỏ ròng ròng qua má. Hà văn Tai là đệ tử duy nhất của phụ thân

http://tieulun.hopto.org

chẳng lẽ không hết sức cứu, mà để sư huynh chết một cách oan uổng như thế này ư?

Thốt nhiên thấy thoáng một bóng người, một ông già lưng gù đã xuất hiện ngay trước mặt.

Chu Sưởng ngẩng mặt lên nhìn nhận ra ngay là Cao quân một trong bốn cao thủ. Chàng mừng như là gặp được thần nhân. Và vội vàng hỏi :

— Ám hiệu đó của Cao huynh lưu lại đấy phải không ?

Cao Quân gật đầu đáp :

— Đúng rồi !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Sự tình đầu đuôi như thế nào ?

Cao Quân đáp :

— Ngu huynh đi qua bên sông, ngẫu nhiên thấy người này đã bị trọng thương nằm vật trước cửa tòa miếu nhỏ, miệng mơ sảng gọi Đoạn kiếm tàn nhân». Ngu huynh chắc là người này có liên hệ cùng hiền đệ, nên mới lưu ý. Vừa định đem đi một chỗ khác để cứu thương, nhưng chưa kịp thì bỗng nhiên có một toán người đến, họ mang theo một cỗ kiệu. Vừa tới nơi, họ liền quàng nạn nhân vào trong kiệu.

Bọn ngu huynh trong lúc phụng mạnh vào Trung nguyên, Quốc sư có giận là bất cứ trường hợp nào, cũng không được xuất thủ, để khỏi gây ảnh hưởng và sự an toàn của bản quốc và sứ mạng của Tướng quân. Bởi vậy nên ngu huynh chỉ phải ngầm theo đằng sau, lừa dịp lưu lại ám hiệu để báo tin cho hiền đệ kịp thời giải cứu.

Chu Sưởng tiếp lời :

— À ra thế !

Cao Quân hỏi :

— Còn có thể cứu được không ?

Chu Sưởng buồn rầu đáp :

— Khó lắm !

Cao Quân hỏi tiếp :

— Thế thì làm sao bây giờ...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Cần nhất làm sao cho nạn nhân khai khẩu được.

Cao Quân cúi xuống kiểm xét kinh mạch một lượt, rồi lắc đầu và thở dài nói :

— Hết đường cứu rồi. Trừ phi có Kỳ tích xuất hiện.

Chu Sưởng tiếp lời :

— Tiểu đệ vận dụng nội nguyên chân khí truyền vào nội thể cho gã xem sao...

Cao Quân lắc đầu đáp :

— Không được !

Chu Sưởng hỏi lại :

— Tại sao ?

Cao Quân chau mày đáp :

— Vì gã kinh mạch trong người đã bị thác loạn cả rồi, e rằng không đủ sức để tiếp nhận chân khí từ ngoài truyền vào, như thế chẳng những không có bổ ích gì. Mà lại còn thông đi đến chỗ chết là khác.

Chu Sưởng thở dài nói tiếp :

— Như thế thì làm sao được bây giờ. Vì tiểu đệ còn nhiều việc cần hỏi anh ta...

Cao Quân buột miệng nói :

— Tướng quân...

Chu Sưởng vội xua tay ngắt lời :

— Đừng có xưng hô như thế !

Cao Quân liền đổi giọng nói :

— Phải rồi, lão đệ có quen biết nạn nhân ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Đương nhiên !

Cao Quân suy nghĩ một lát rồi nói tiếp :

— Chỉ nên từ từ truyền chân khí từng chút một. Xem họa may gã có tỉnh lại được không ?

Chu Sưởng vội vàng nói :

http://tieulun.hopto.org

— Để tiểu đệ thử thử xem...

Cao Quân nói tiếp :

— Vì phải giữ bí mật hành tông, ngu huynh xin rời ra ngoài, chứ ở đây e bất tiện...

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Xin tùy tiện !

Cao Quân vâng người rời khỏi hiện trường, thoắt cái đã ẩn thân vào bóng tối không còn thấy hình tích đâu cả !

Chu Sưởng trong lòng buồn rầu, muốn khóc mà không có nước mắt, một mặt đau lòng vì sư huynh lâm nạn, một mặt buồn vì lỡ dở cả công việc, bao nhiêu điều bí ẩn cần phải khai thác ở sư huynh, nếu quả sư huynh mà nhắm mắt, thì rồi đây làm sao mà khám phá ra được những điều bí ẩn đó ?

Lai lịch Hắc bào chủ nhân» ra sao ?

Kẻ thù của phụ thân ngày xưa là ai ?

Kẻ nào là hung phạm tàn sát gia đình mình ?

Nguyên nhân vì đâu mà sư huynh lâm nạn ?

Tất cả những điều bí ẩn đó ngoài trừ sư huynh Hà văn Tai ra, e rằng không còn ai có thể hiểu rõ được. Cô mẫu Chu hạnh Di có thể biết được phần nào, song cô mẫu lại ở mãi bên Đại lý quốc, làm sao mà liên lạc cho tiện.

Mắt nhìn thấy sư huynh ngắc ngoải chết, tự mình mang một vố công thâm hậu, mà không có phương pháp cứu chữa được. Đấy là một điều khiến cho người ta hết sức đau lòng vâng óc, nếu có sư phụ Không Không từ ở đây may ra còn lĩnh giáo được ít nhiều. Bây giờ chỉ trơ trọi một mình, thì hết phương thi thố...

Đột nhiên Chu Sưởng nhớ tới việc mình đi Vu sơn tìm thuốc, mà Quỷ thủ Thần nhân Văn nhược Ngu «lại là một danh y cao thủ thiên hạ vô song, có khả năng cải tử hoàn sinh, như thế thì chắc có thể chữa được sư huynh, Song khốn nỗi sư huynh thương thế lại quá trầm trọng sinh mạnh chỉ trong chốc

lát mà đường đi Vu Sơn kể ngoài mấy trăm dặm, làm sao mà mang đi tới nơi được...

Chu Sưởng suy đi nghĩ lại hoài, mà vẫn không tìm được phương pháp nào hay. Chàng đành cố nén nỗi bi ai, gạt lệ lấy tay phải đặt vào mạnh môn huyệt của Hà văn Tai, vận chân khí bản thân, từ từ truyền vào, đồng thời lại dùng tay trái liên tiếp điểm vào các huyệt đạo.

Được một lát Hà văn Tai hơi thấy có phản ứng, hơi thở dần dần thô trọng, sau chót, thấy mở hai mắt ra, nhưng đã thất thần rồi.

Chu Sưởng cất tiếng run run gọi :

Sư huynh, sư huynh, có nhận được tiểu đệ không ?

Chu Sưởng gọi liền mấy tiếng, Hà văn Tai hai môi luôn mấp máy, tựa hồ như muốn nói, mà không phát âm ra được, trông thần tình hết sức đau khổ.

Chu Sưởng trong lòng vô cùng thương cảm, bàn tay dần dần truyền mạnh nội nguyên vào cho Hà văn Tai, và gọi luôn miệng :

— Hà sư huynh ! Hà sư huynh !

Hà văn Tai mấp máy môi một lúc khá lâu, rồi mới nói được thành tiếng, song rất nhỏ, như muỗi kêu :

— Tìm...tìm...võ lâm...sinh phật...Tây môn Vọng, bảo thủ.

Hình như Hà văn Tai còn muốn nói nữa, nhưng đã hết hơi rồi, hai mắt trợn trộn, đờm khò khè đưa lên cổ, rồi tắt hơi không thở được nữa,

Chu Sưởng không cầm lòng được ôm xác Hà văn Tai nức nở khóc, những thân nhân của chàng ở trên thế gian cứ người nọ tiếp theo người kia xa lìa chàng, khiến cho chàng tâm can dù có cứng rắn mấy đi nữa, cũng không ngăn cầm được nỗi bi thương.

«Vũ lâm sinh phật Tây môn Vọng», không ngờ lại là một kẻ thất phu ngoài mặt giả mạo nhân từ mà trong lòng hiểm ác.

Tây môn Vọng vì cớ gì mà lại sát hại Hà văn Tai

http://tieulun.hopto.org

Làm sao Hà văn Tai lại làm Tổng quản cho Hắc bảo ?

Tây môn Vọng đem so với «Hắc bão chủ nhân» cũng chẳng khác gì nhau mấy ?

Không hiểu sao Hà văn Tai lại không giữ được toàn thân mà thảo lui ?

Do đấy mà suy đoán, thì thiếu phụ mỹ miều ngồi trong kiệu đó, tất nhiên cũng lại là đệ tử «Hoa nguyệt môn» chứ không sai được, không ai lại có thể ngờ được là «Võ lâm sinh Phật Tây môn Vọng» lại ỷ vào nhóm con gái hạ lưu, mà hãm hại bao nhiêu người. Chu Sưởng càng nghĩ càng căm hận nếu mà không lột được bộ mặt giả nhân nghĩa của y ra, thì ai lại có thể tin được là «Võ lâm sinh Phật» một nhân vật có tiếng nghĩa hiệp trong giang hồ lại là một kẻ võ lâm bại loại!

Chu Sưởng lại liên tưởng nhớ lúc ở trong miếu Vũ hầu bên ngoài thành Tự-Châu Triệu ất Võ đệ tử của «Phản quang kiếm Ngô tử Bình» tìm Hà văn Tai đòi đọ kiếm. Hà văn Tai có nói là đã thể không có dùng một chiêu kiếm pháp năm xưa. Một chiêu kiếm pháp mà Hà văn Tai nói tức «Nhất kiếm Truy hồn» của phụ thân mới sáng tạo ra, chứ không còn nghi ngờ gì nữa. Nếu lúc đó mình không can thiệp vào, cứ để mặc cho Triệu tất Võ bức cho Hà văn Tai, phải đấu kiếm, thì lai lịch Hà văn Tai mình có thể minh bạch ngay từ lúc đó, sư huynh sư đệ đã nhận được nhau, mà có thể tránh khỏi cái tai họa đáng tiếc như ngày nay.

Song dù sao thì sự đã rồi, có hối tiếc cũng chẳng ích gì.

Sư huynh cũng đã chết rồi, mà chết một cách thê thảm rất đáng thương tâm.

Chu Sưởng bỗng nhiên nghiến răng quát :

— Tây môn Vọng! Tây môn Vọng !...

Trong lòng chàng lúc này vừa đau thương vừa phẫn hận đã lên tới cực độ không thể nào xiết được,

Làm sao Hà văn Tai lại làm Tổng quản cho Hắc bảo ?

Chu Sưởng cố gượng nén nỗi bi ai, chọn một chỗ đất cao ráo ở bên sông, đem sư huynh Hà văn Tai mai táng, rồi dựng một tảng đá làm mộ chí, dùng chỉ lực khắc vào tảng đá mười một chữ :

«Thánh kiếm đích truyền đệ tử Hà văn Tai chi mộ».

Vừa lao tâm lao lực, động tới chân khí nhiều, trong mình chàng đã cảm thấy không được thư thích. Song chàng cũng không để ý. Vì sự bi ai và phẫn hận nó đã chết hết toàn bộ tư tưởng của chàng rồi.

Sau khi xong xuôi mọi việc Chu Sưởng đứng nghiêng mình trước mộ, tưởng niệm sư huynh một lần sau chót.

Thốt nhiên,

Có tiếng lạnh lùng vọng tới :

— Đoạn kiếm tàn nhân, nơi đây phong thủy rất đẹp, chính là nơi giành mi để an giấc trường niên !

Chu Sưởng đặt mình quay lại nhìn đã thấy một người che mặt mặc hắc bào, đứng cách xa ngoài hai trượng, đối phương chính là «Hắc bảo chủ nhân» một nhân vật thần bí đương kim và đã làm khuynh đảo cả võ lâm thiên hạ.

Chu Sưởng thấy mặt cừu nhân máu nóng như sôi lên, chàng giận giọng nói :

— Bảo chủ, thực là hạnh ngộ !

Hắc bảo chủ nhân cười ha hả và hỏi :

— Đoạn kiếm tàn nhân, mi từng tuyên ngôn là muốn hủy diệt Hắc bảo phải không ?

Chu Sưởng thản nhiên đáp :

— Đúng thế !

Hắc bảo chủ nhân hỏi tiếp :

— Liệu có làm được không ?

Chu Sưởng cương quyết đáp :

— Đương nhiên, có làm được mới nói !

Hắc bảo chủ nhân cười khanh khách một hồi tiếp lời :

— Ha ha, nếu mi biết tự lượng lực, thì chắc mi không bao giờ dám nói như thế ?

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng cười lạt nói tiếp :

— Sự thực sẽ trả lời !

Hắc bảo chủ nhân hứ một tiếng và hỏi lại :

— Sự thực sẽ trả lời hả ? ta sẵn sàng chờ đợi !

Chu Sưởng tiếp lời :

— Được rồi !

Thốt nhiên «Hắc bảo chủ nhân» lảng sang chuyện khác, y vừa cười vừa nói :

— Không ngờ mi lại có lòng tốt lo liệu việc mai táng cho Bảo bảo Tổng quản Hà văn Tai đấy nhỉ ?

Chu Sưởng chỉ «hứ» một tiếng chứ không nói gì !

Hắc bảo chủ nhân lại hỏi :

— Mi biết Hà văn Tai là đệ tử kế truyền của « Thánh kiếm Chu minh Tung hả » ?...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Không có can dự gì đến mi !

Chu Sưởng ngoài miệng tuy nói cứng, nhưng trong lòng rất kinh ngạc. Tổng quản Hà văn Tai bị giết, đối phương không có hỏi đến nguyên nhân cái chết của thuộc hạ ra làm sao, mà lại lái câu chuyện sang một vấn đề khác. Hắc bảo chủ nhân quả là một nhân vật thần bí khó hiểu ?

Chu Sưởng trong lòng ngổn ngang trăm mối, vừa phần thương cảm sư huynh phần căm phần Tây môn Vọng, và Hắc bảo chủ nhân. Chàng phân vân không biết có nên chất vấn « Hắc bảo chủ nhân» về vụ huyết án hay không ?

Nhưng trước khi chưa có chứng cớ thiết thực đối phương quyết nhiên sẽ phủ nhận !

48— XUÝT NGUY TÍNH MẠNG

Nếu mà nhắc đến Vụ huyết án bây giờ, thì tất nhiên sẽ lộ thân thế, nhất là lúc này, mình bị kịch độc vẫn chưa có giải dược, mà hai bên kịch chiến, thì dù thắng hay bại mình

cũng rất nguy.

Hắc bảo chủ nhân đã xoay điệu lạnh lùng hỏi :

— Đoạn kiếm tán nhân, Phải chăng mi cũng là đệ tử của «Thánh kiếm Chu minh Tung» đấy ư ?

Chu Sưởng nghiến răng đáp :

— Phải thì làm sao ?

Hắc bảo chủ nhân lại hỏi :

— Mi đương ngồn cùng với bản bảo thanh toán nợ, vậy mi thanh toán nợ gì hả ?

Chu Sưởng lớn tiếng quát :

— Nợ máu !

Hắc bảo chủ nhân lại hỏi :

— Nợ máu nào ?

Chu Sưởng chau mày đáp :

— Mi tự mình bạch bất tất phải hỏi !

Hắc bảo chủ nhân cười ha hả nói tiếp :

— Bản bảo thiếu nợ người ta quá nhiều. Không nhớ xiết, nên cần mi phải chứng minh !

Chu Sưởng cho là nếu mình nói rõ ra, tức là không còn giữ bí mật được thân thế nữa, chưa đến lúc thành thực mà để lộ thân thế thì cũng là một sự vụng dại nếu như cừu nhân mà lại nhiều người, thì cũng chẳng khác gì động đến cỏ làm cho rắn sợ, càng thêm phiền ra. Đồng thời hiện giờ mình còn đương trúng độc không nên động khí, nếu mà phải giao chiến thì hậu quả sẽ vô cùng nguy hiểm.

Vì nghĩ đến điểm đó nên Chu Sưởng lạnh lùng đáp :

— Tại hạ không có ý định thanh toán hôm nay !

Hắc bảo Chủ nhân hỏi lại :

— Vì sao ?

Chu Sưởng cười lạt đáp :

— Đây là việc riêng của tại hạ bất tất phải hỏi !

http://tieulunhoto.org

Hắc bảo chủ nhân nói tiếp :.

— Nhưng bản bảo chủ lại muốn mượn cái đầu của mi ngay hiện tại cơ ?

Chu Sưởng thản nhiên đáp :

— Cứ thử coi !

Chu Sưởng vừa nói dứt lời, đã thấy hơn mười bóng người từ trong bụi lau kéo ùa ra.

Chu Sưởng đưa mắt nhìn một lượt, chàng nhận thấy trong bọn này có hai lão già trông mặt rất quen, chàng nghĩ một lát liền nhớ ra, là hai tên hộ pháp trong bọn mười tay cao thủ, cùng đi với Miêu vương từ Cổ bất Hoa đến đại lý quốc cầu thân ngày trước.

Theo hiện tình mà xét, thì lần này Hắc bảo huy động triệt kích mình, mục đích tất nhiên «Phù lục chân kinh».

Chu Sưởng nhận ra bọn chúng, nhưng chúng không nhận ra chàng. Vì rằng lúc đó chàng đóng vai «trấn điện tướng quân» trang phục khôi giáp oai nghiêm, mà còn đeo bộ mặt giả nữa và dùng trường kiếm chứ không phải dùng đoản kiếm như bây giờ, nên chúng không thể nhận ra chàng được.

Không ngờ Hắc bảo vì mưu đồ «Phù lục chân kinh» mà từ trước đến giờ chúng đã gây bao thảm họa trong võ lâm, vì mong đạt tới mục đích, chúng đã không từ bất cứ một thủ đoạn nào. Thiên huyền tử và Ngộ linh tử là hai người bị hy sinh đầu tiên.

Mười mấy bóng người sau khi xuất hiện, liền phân khoảng vây quanh Chu Sưởng, và từ từ xiết chặt vòng vây, thu hẹp lại bao vị chừng còn ô trượng.

Chu Sưởng biết là khó lòng tránh khỏi một cuộc huyết chiến, mà kết quả ra sao cũng không thể nào mà dự liệu.

Hắc bảo chủ nhân cười sằng sặc hỏi

— Đoạn kiếm tàn nhân, hãy báo trước thân thế và lai lịch cho ta hay ?

Chu Sưởng nhún vai đáp :

Bất tất !

Hắc Bảo chủ nhân nói tiếp :

— Mi tự xử lấy, để chúng ta khỏi phải ra tay nhé ?

Chu Sưởng chau mày quát :

— Lão thất phu mi đừng có mơ ngủ !

Hắc bảo chủ nhân cười lạt nói tiếp :

— Nếu để chúng ta động thủ, thì mi sẽ phải bị chết một cách rất thê thảm...

Chu Sưởng cười khẩy đáp :

— Cũng có thể về phần mi !

Hắc bảo chủ nhân lại cười vang và nói tiếp :

— Đấy rồi mi coi !

Chu Sưởng gật đầu tiếp lời :

— Sẵn sàng !

Hắc bảo quay lại đưa mắt nhìn về phía mấy tay cao thủ đứng trong vòng vây và cất tiếng nói :

— Mấy người hãy xuất thủ trước ta coi !

Hắc bảo chủ nhân vừa dứt tiếng, liền thấy ba võ sỹ áo đen từ ba phương vị, xách kiếm tiến lên.

Chu Sưởng ghi nhận tình hình biết là đối phương đã dự định an bài rồi, chúng dùng chiến thuật «bánh xe» luân phiên tiếp chiến, để tiêu hao chân lực của mình. Về sau chót Hắc bảo chủ nhân mới hạ thủ.

Hiện giờ trong mình chàng lại đương mang kịch độc Hồng nương tử đã cặn kẽ giặn, là không thể vọng động dùng chân lực, nếu vọng động chân lực, thì kịch độc sẽ phát tán mà nguy hại đến tính mạng không còn cơ giải cứu !

Nếu quả Chu Sưởng muốn an toàn rút lui cũng chẳng khó khăn gì, chàng có thể dùng «Không không bộ pháp» thoát ra khỏi vòng vây rất dễ dàng.

Song Chu Sưởng lại vốn tính cao ngạo dù cho đao kề cổ, chàng cũng không sợ. Bởi vậy nên chàng đã biết rõ tình thế nguy nan và âm mưu của địch mà vẫn không chịu rút lui cho êm thấm.

Cục diện ngày nay quả là nguy hiểm, cát hung ra sao chưa có thể nào mà dự liệu...

Nếu quả chỉ phải đối phó với một mình «Hắc bảo chủ

http://tieulun.hopto.org

nhân» thì cũng có thể thủ tử quyết đấu một trận được, nhưng đây chúng lại huy động nhiều người với một lực lượng hùng hậu áp dụng chiến thuật «bánh xe» như thế là đối phương đã nắm chắc phần ưu thế rồi !

Sau một lát trầm tư, Chu Sưởng chú mục nhìn «Hắc bảo chủ nhân» và lạnh lùng hỏi :

— Các hạ không dám xuất thủ hả ?

Hắc bảo chủ nhân cười đáp :

— Ai nói đấy ?

Chu Sưởng tiếp lời :

— Không dùng ư ?

Hắc bảo chủ nhân hỏi lại :

— Nói vô căn cứ !

Chu Sưởng cười khẩy tiếp lời :

— Thế sao lại cho bọn chúng tống tử trước.

Hắc bảo chủ nhân vừa cười vừa nói :

— Đấy là để mà luyện võ nghệ cho chúng đấy chứ !

Chu Sưởng bĩu môi tiếp lời :

— A ! quan niệm đàng hoàng nhỉ ! mi dùng lối đánh «luân phiên» chứ ai còn lạ gì ?

Hắc bảo chủ nhân cũng nhiên đáp :

— Có thế cũng chẳng sao, ngả nào thì cũng đến lấy tính mạng của mi mà thôi !

Chu Sưởng quắc mắt mắng :

— Đồ vô sỹ nhất trên đời...

Ba thanh trường kiếm đã chĩa tới gần trước người Chu Sưởng xem khí thế có phần tương dương hùng mãnh, ba võ sỹ này chắc đều là tay kiệt xuất trong bọn.

Chu Sưởng tuốt đoạn kiếm ra, hai mắt bắn ra những tia hung quang trông rợn người, tình thế đã bức bách, chỉ còn cách là giết chết được tên nào bớt được tên đó.

Trường diện trở nên vô cùng khẩn trương, sát khí bốc lên ngút trời, mọi người ngột ngạt hầu như nghẹt thở.

Hắc bảo chủ nhân nhảy lui về sau bốn, năm bước.

Đột nhiên có tiếng hô vang !

— Xung phong !

Ba thanh trường kiếm huy động với một khí thế mãnh liệt như sấm ran chớp lóe, từ ba phương vị khác nhau, đồng thời nhắm đánh xả vào Chu Sưởng.

Chu Sưởng phản ứng vô cùng mau lẹ, hầu như cùng một lúc đoạn kiếm trong tay đã xẹt ra những tia kiếm quang sáng xanh như điện chớp, chàng đã thi triển một chiêu kiếm pháp «Thiên địa giao thái» một tuyệt học về kiếm thuật trong «phù lục chân kinh».

Chỉ nghe tiếng hai tiếng kêu thê thảm :

Óa ! Óa !

Máu bắn vọt ra tung tóe, hai tên võ sỹ áo đen đã té vật xuống nằm xóng xượt trên mặt đất, còn một tên nữa lảo đảo chạy lùi ra phía sau, trong người ít ra cũng bị ba vết thương do kiếm khí xẹt trúng.

Mọi người có mặt tại đấu trường, người nào nét mặt cũng tái mét cắt không còn ra máu.

Một kiếm thuật ly kỳ lợi hại, có thể nói là họ chưa được nhìn thấy bao giờ.

Tức khắc lại có ba người khác nhảy vào đấu trường đều là lão già áo đen, trong đó có cả tên lão già đã mạo nhận là hộ pháp của miêu vương lúc ở Đại lý quốc, hiển nhiên là ba lão già này võ công còn cao hơn ba võ sỹ áo đen mới rồi.

Sau mấy phút phải vận dụng đến chân lực, Chu Sưởng đã cảm thấy trong người hơi choang váng, chàng ý thức thấy sự bất hạnh có thể phát sinh tới nơi. Chàng cố trấn định tâm thần và hy vọng sẽ giết chết Hắc bảo chủ nhân trước khi mình bị ngã gục.

Ba tên lão già chĩa mũi kiếm thẳng về phía trước, bước chắc từng bước tiến đến gần Chu Sưởng...

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng nghĩ tới câu «tiên hạ thủ vi cường» (hạ thủ trước là lợi) và hơn nữa đây là một cuộc tử chiến, chứ không phải là một cuộc tỉ võ do tài cao thấp khác, mà phải giữ quy củ, nếu quả bất hạnh mà chết ở dưới kiếm đối phương, thì sẽ không sao mà nhắm mắt được ? làm sao cho phải lẽ đối với Đoàn quốc Vương, sư phụ Không Không tử, những bạn hữu bị oan thác, cả gia đình bị thảm tử...

Chu Sưởng phản ứng tức thời, chàng liền thi triển «Không Không bộ pháp» thoáng cái đã biến dạng.

Hầu như vào giữa lúc ba lão già áo đen đồng thời xuất thủ ba đường kiếm cùng xỉa vào chàng một lúc.

— Ôa ! oá ! oá !

Ba tiếng kêu thê thảm liền tiếp nối lên, nhìn ra đã thấy trên mặt đất lại thêm ba xác chết nữa.

Hắc bảo chủ nhân biến sắc, con mắt ngơ ngác nhìn có vẻ kinh ngạc, ngoài ra những tay cao thủ đứng bao vây chung quanh, người nào cũng trợn mắt há mồ.

Chu Sưởng người hơi lảo đảo, và cảm thấy trong người choáng váng hơn trước, một bên tay bắt đầu thấy tê hai. Chàng biết rõ là tình huống đã đến lúc tối quan trọng rồi, nếu không quyết cơ kịp thì rồi sẽ phải ôm hận dưới tuyền đài mãi mãi.

Chu Sưởng đã có chủ ý, liền vẫy người tới trước Hắc bảo chủ nhân và cất tiếng quát :

— Tuốt kiếm !

Trước một động tác đột ngột, thực là ngoài ý liệu của mọi người, Hắc bảo chủ nhân bất giác lùi lại một bước dài.

Ba tay kiếm thủ khác lại vẫy người xông vào, chẳng nói nửa lời, vung kiếm nhằm tập kích đằng sau Chu Sưởng.

Chu Sưởng không cần quay đầu lại, ngoặt tay xuất kiếm đánh về phía sau lưng.

Tiếng binh khí va chạm và tiếng kêu rền dồng thời phát ra, hai người bay đầu, một người cụt tay, cùng ngay một lúc.

Trường diện máu chảy thây phơi, khiến cho người ta phải rùng mình rợn gáy.

Chu Sưởng lúc này hai mắt đã đỏ đom đóm, lục phủ ngũ tạng như bị đảo loạn, đấy là hiện tượng kịch độc đã phát tác Song chàng cố nghiến hai hàm răng lại, giữ nguyên tư thế đứng thẳng không hề nghiêng đảo một chút nào.

Chàng tự biết là lúc này không còn sức đâu mà chống nổi một đòn của Hắc bảo chủ nhân, hôm nay thì khó mà tránh khỏi bỏ xác ở nơi này.

Bỗng thấy Hắc bảo chủ nhân, vẫy người lùi ra hơn ba trượng rồi cất tiếng hô lớn :

— Rút lui !

Chỉ trong chớp mắt, toàn thể đều lui chạy biến dạng, không còn một bóng người nào nữa.

Chu Sưởng hết sức ngạc nhiên, không ngờ đối phương chưa ứng chiến đã rút lui.

Nếu quả Hắc bảo chủ nhân hiểu rõ chu Sưởng chỉ miễn cưỡng gượng đứng, chứ không còn sức giao đấu nữa, thì chắc không khi nào y lại bỏ lỡ cơ hội.

Đấy chẳng khác gì một kỳ tích phát sinh mà kéo lại tính mạng khỏi tay tử thần cho Chu Sưởng vậy.

Chu Sưởng bâng khuâng tự nhủ thầm :

— Hắc bảo chủ nhân đột nhiên bỏ chạy có hai nguyên nhân : một là y sợ những tay cao thủ trong bảo sẽ tiếp tục bị bỏ mạng. Hai là y sợ nếu y xuất thủ mà bị thua, thì mất thể diện trước mắt thuộc hạ. Cho nên y mới hạ lệnh rút lui.

Đấy đủ chứng minh Hắc bảo chủ nhân là một người tâm cơ rất thâm, Cổ nhân có câu : «trí giả thiên lự tất hữu nhất thất» (người cơ trí ngàn điều nghĩ tất cũng có một điều sai) chính hợp với hành động «Hắc bảo chủ nhân» hôm nay.

Chu Sưởng cảm thấy tinh thần quá suy kiệt, thân hình lảo đảo liền mấy cái, tưởng như bị ngã quỵ liền, chàng thầm nghĩ :

http://tieulun.hopto.org

— Nếu đối phương còn ẩn thân gần đây để giám thị ngầm mình, mà phát hiện thấy tình trạng mình đã kiệt quệ không còn duy trì được nữa, thì vô cùng nguy hiểm...

Nghĩ đến đấy chàng run lên, rồi cố chấn tác tinh thần. Cố gượng rời bước nhằm đi thẳng ra lối công lộ. Song chàng vừa bước được mươi bước, chưa có ra khỏi hiện trường, đã tối tăm cả mắt, đầu óc choáng váng, trời đất tưởng chừng như đảo lộn, toàn thân dần dần như mất hết cảm giác.

Chu Sưởng không làm sao cất được bước nữa, người chỉ chực ngã gục xuống thôi.

Chàng mơ hồ tựa như có bóng người nhảy tới trước mặt mình.

— Đời ta xong rồi!

Định nói nhưng không phát ra âm thanh được nữa, sẵn đoạn kiếm trong tay bất phần hắc bạch gì cả cứ dâm liều ra, rồi người cũng ngã gục theo liền.

Trong lúc đương gục xuống, chàng còn mơ hồ nghe như có tiếng quen quen gọi mình, về sau mê tịt không còn biết gì nữa.

Lúc Chu Sưởng tỉnh lại, chỉ thấy một ngọn đèn lờ mờ nhỏ bằng hạt đậu, mình nằm ở trên ở một cái giường trên có giải đệm cỏ.

Chàng mơ mơ hồ hồ như sống trong cõi mộng.

— Đây là chỗ nào?

— Sao mình lại tới đây?

— Ai đã đưa mình đi?

— Mình vẫn chưa chết ư?

Trong đầu óc chàng đặt ra bao nhiêu là dấu hỏi.

Bỗng chàng nghe có tiếng gọi:

— Tiểu đệ, có nhận được ta không?

Chu Sưởng vô cùng kích động nói:

— Lão ca!

Nghe tiếng gọi Chu Sưởng mới nhận thấy «Thiên bất thâu Thạch hiền Sơ» đương ngồi ở mé giường.

Thấy Chu Sưởng hồi tỉnh, Thiên bất thâu hớn hở mừng và ân cần hỏi:

— Tiểu đệ, thấy trong mình thế nào?

Chu Sưởng toan nhổm ngồi dậy, nhưng cảm thấy toàn thân bất lực, người mềm nhũn, không có một chút kình lực nào, Chàng thử vận công để khí, song vô hiệu, như là người tầm thường không có một chút võ công, bất giác nhăn nhó cười gượng và đáp:

— Lão ca, đời tiểu đệ coi như là rồi:

Thiên bất Thâu nói lớn!

— Ai bảo?

Chu Sưởng lắc đầu tiếp lời:

— Công lực của tiểu đệ hầu như tiêu tán hết rồi, còn gì nữa đâu!

Thiên bất Thâu ngắt lời:

— Hứ, đâu có thế!

Chu Sưởng nhăn nhó nói tiếp;

— Chính tiểu đệ vận công thử rồi, chân khí thấy không để được một chút nào hết...

Thiên bất Thâu xua tay nói:

— Không phải đâu, lão ca đây vì sợ kịch độc công tâm mà hại đến tính mạng tiểu đệ, nên mới điểm huyệt đấy!

Chu Sưởng mừng rỡ tiếp lời:

— À! ra thế!

Thiên bất Thâu tiếp lời:

— Sự tình đầu đuôi như thế nào hả?

Chu Sưởng liền đem chuyện bị trúng độc «Đoạn môn trâm» của Ngọc diện Hồ điệp tử Hoa nguyệt môn, rồi hẹn với Hồng nương tử đi Vu sơn cầu «Quỷ thủ thần nhân» giải độc, giữa đường gặp bọn Hắc bão, hai bên tử chiến một phen, rồi sau Hắc bão chủ nhân bỏ chạy, mà mình bị kịch độc phát tác ngất xỉu. Kể lại từ đầu đến cuối cho Thiên bất Thâu nghe.

http://tieulun.hopto.org

Sau khi nghe Chu Sưởng nói, Thiên bất Thâu đôi mày bạc chau lại và nói tiếp :

— Ta biết mi có chứng triệu bị trúng độc, nhưng không ngờ là mi trúng «Đoạn môn kịch độc»...

— Lão ca, đây là đâu ?

Thiên bất Thâu đáp :

— Đây là Kê mào tiểu điếm ! ta muốn chọn cái quán nhỏ này người ta không có ai để ý đến !

Chu Sưởng lại hỏi :

— Lão ca, làm sao lão ca lại gặp mà cứu được tiểu đệ vậy hã ?

Thiên bất Thâu cười đáp !

— Ha ! ha ! quả là may, may lạ lùng không thể nào tưởng tượng được. Ta đương ở Quy châu đi ngao du, tình cờ gặp Thiếu lâm trưởng lão Quãng minh là bạn cũ của ta nằm vật ở bên đường, hỏi ra mới biết là ông ta bị trúng « Ngũ độc chưởng» của «Ngũ độc Ma» một ma đầu dùng thứ bẫy trong bọn «Thập bát thiên ma». Quãng minh bị độc phát gần chết rồi, ta vội vàng vực ông ta vào một chỗ kín đáo, rồi đến «Quy châu phân đàn» của «Thông thiên giáo» ăn trộm thuốc giải độc...

Chu Sưởng ngắt lời hỏi :

— «Ngũ độc ma» là đàn chu « Quỷ châu phân đàn» ư ?

Thiên bất Thâu gật đầu đáp :

— Phải rồi !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Rồi về sau sao ?

Thiên bất Thâu gật gù kể tiếp :

— Hứ, ta tốn phí bao công trình, mới lấy trộm được một viên «Hóa độc đan» vội vàng đưa về, nhưng về đến nơi, thì Quãng minh đã hồn quy cực lạc rồi, lão ca đây mới thuận đường trở lên phía đông, thì vừa gặp lúc tiểu đệ lão đảo muốn

té gục, ta vội chạy lại, mi xuất thủ đâm một kiếm, cũng may né kịp chứ không thì cũng toi mạng rồi.

— Lão ca thứ tội, Tiểu đệ lúc đó thần trí đã mê sảng tưởng rằng địch nhân trở lại cơ...

Thiên bất Thâu ngắt lời :

Ngừng một lát Thiên bất thâu kể tiếp :

— Ta xem triệu chứng, biết là mi không phải bị thương, mà là trúng độc, bấy giờ ta liền đem viên «Hóa độc đan» mà trước đây định cứu Quảng minh trưởng lão», cho tiểu đệ uống.

Chu Sưởng cảm kích nói :

— A ! lão ca thực là may mà lại đúng dịp thế nhỉ ?

Thiên bất thân chau mày tiếp lời :

— Có điều «Hóa độc đan» chỉ có thể ngăn độc trong nhất thời chứ không thể giải hết «Đoạn môn kịch độc» đâu.

Chu Sưởng tiếp lời :

— Tiểu đệ định chuẩn bị đến Vu sơn tìm Quỷ thủ thần nhân nhờ giải độc, đệ hẹn với Hồng nương tử họp nhau tại...

Thiên bất thâu liền ngắt lời hỏi :

— Tiểu đệ hẹn với Hồng nương tử ư ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Phải rồi !

Thiên bất Thâu hỏi tiếp :

— Tiểu đệ sao lại giao du với tên nữ ma đó ?

Chu Sưởng đáp :

— Tiểu đệ vì mang ơn nàng rất nhiều lần, đã mấy phen nguy đến tính mạng mà nàng cứu thoát.

Thiên bất Thâu nói tiếp :

— Tên nữ ma đó thần bí khôn lường, cứ theo người ta nói thì y là con «Huyết ảnh mon» không hiểu có đúng không ? mà hình mạo y thế nào cũng chẳng ai biết...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Chẳng giấu gì lão ca, tiểu đệ tuy đã quen biết nàng đã

http://tieulun.hopto.org

lâu, những vẫn chưa được biết mặt thật nàng ra sao đấy !

Thiên bất Thâu hỏi :

— Tiểu đệ có hẹn Hồng nương tử hội diện ở đâu ?

Chu Sưởng đáp :

— Nàng hẹn tiểu đệ gặp nhau ở chân núi Vu Sơn !

Thiên bất Thâu hỏi tiếp :

— Rồi chuẩn bị làm gì ?

Chu Sưởng tiếp lời đáp :

— Nàng chuẩn bị đưa tiểu đệ đến Thần nữ phong, tìm Quỷ thủ Thần nhân, cầu thuốc giải độc !

Thiên bất Thâu chau mày hỏi :

— Mi nói tìm Quỷ phủ thần nhân ấy hả ?

Chu Sưởng gật đầu và hỏi :

— Lão ca có quen ông ta không ?

Thiên bất thâu ngần ngại đáp :

— Ta sợ khó mà như nguyện được !

Chu Sưởng ngạc nhiên hỏi :

— Vì sao ?

Thiên bất Thâu thở dài đáp :

— Quỷ thủ thần nhân là một quái vật có tiếng, y có một cá tính cổ quái cố chấp, đặc biệt, thế gian khó mà tìm được người thứ hai, cái chỗ của y ở gọi là «mạc nhập cốc».

Chu Sưởng hỏi lại :

— Mạc nhập cốc thực ư ?

Thiên bất thâu gật đầu đáp :

— Hứ, đây là cái địa danh tuyệt diệu của lão quái vật, mi cho làm lạ lắm ư ?

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Sao ông ta lại đặt cái tên kỳ quái thế ?

Thiên bất thâu giải đáp :

— Sơn cốc đó là một nơi tuyệt địa thiên nhiên, chỉ có một đường ra vào, lão quái vật đặt kỳ môn quái trận khắp trong sơn cốc, và bên ngoài lại còn trồng toàn độc hoa độc thảo, nếu

mà không được sự đồng ý của y, thì dù thần tiên cũng đừng hòng vào được, bởi vậy mới có tên gọi là «mạc nhập cốc».

Chu Sưởng thở dài tiếp lời :

— Song tiểu đệ nếu không đến được đấy mà cầu thuốc giải độc, thì đành bó tay chịu chết thôi, chứ ngoài ra không còn đường nào nữa.

Sau một lát suy nghĩ Thiên bất Thâu gật đầu nói :

— Thôi được, lão thâu nhi cùng đi với tiểu đệ một chuyến xem có trợ lực tiểu đệ được phần nào không ?

Chu Sưởng cảm kích tiếp lời :

— Lại làm phiền lòng lão ca...

Thiên bất thâu liền gạt đi và nói :

— Tiểu đệ mà còn nói thế nữa, thì lão ca đây sẽ bỏ đi ngay, mỗi người một đường, chứ không còn có anh em gì nữa đâu ?

Chu Sưởng vội vàng cải chính :

— Thôi, thôi, tiểu đệ không dám nói thế nữa, tiểu đệ chỉ để ở trong lòng thôi !

Thiên bất thâu lắc đầu ngoay ngoảy nói tiếp :

— Không được, không cho phép để ở trong lòng ! Không được nói ra miệng, mà cũng không được phép để trong lòng nghe chưa !

Chu Sưởng phì cười và gật đầu đáp :

— Xin vâng ?

Thiên bất Thâu trầm tư suy nghĩ một lát rồi hỏi :

— Xem chừng tiểu đệ đi đường có phần bất tiện nhỉ ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

Xem chừng như thế !

Thiên bất Thâu lại hỏi :

— Những kẻ mà muốn tìm tiểu đệ thanh toán, xem chừng cũng không phải là ít nhỉ ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Đúng là như thế !

http://tieulun.hopto.org

Thiên bất Thâu nhăn nhó nói tiếp :

— Nếu lão ca dây mà công nhiên đem tiểu đệ đi đường thì vấn đề lại càng lòi thôi to...

Chu Sưởng nhăn nhó cười gượng tiếp lời :

— Đích xác là thế !

Thiên bất Thâu nghiêng đầu vẹo cổ nghĩ một lúc, rồi vỗ đùi cười hả hả và nói :

— Có rồi, hay lắm !

Chu Sưởng vội hỏi :

— Lão ca nghĩ được diệu kế rồi hả ?

Thiên bất Thâu vừa cười vừa nói :

— Được rồi, tuyệt diệu !...

Chu Sưởng hoi giòn :

— Tuyệt diệu thế nào ?

Thiên bất Thâu cười ngặt nghẽo rồi nói !

— Chúng ta đi kiếm cơm ăn !

Chu Sưởng ngơ ngác hỏi :

— Kiếm cơm ăn hả ?

Thiên bất Thâu vừa cười vừa nói :

— Chính thế !

Chu Sưởng chau mày nói :

— Lão ca, cứ đùa giai hoài ?

Thiên bất Thâu nghiêm nét mặt tiếp lời :

— Đấy là sự thực chứ lúc này đâu phải là lúc đùa, tiểu đệ tưởng lầm đấy chứ !

Chu Sưởng lắc đầu nói tiếp :

— Tiểu đệ không hiểu lão ca nói ra sao dây ?

Thiên bất Thâu nói tiếp :

— Để ta đi kiếm hai bộ quần áo nón gậy ăn mày đã, lão ca dây đã có sẵn hai bộ mặt giả, chúng ta hóa trang làm hai tên ăn mày, như thế có thể che mắt được thiên hạ, mà quyết không đến nỗi để lộ hình tích mà gây nên những sự khó khăn.

Chu Sưởng tiếp lời :

— Đã có bộ mặt giả thì có thể cải dạng, mà đối phương không còn nhận ra mình, thế là đủ rồi, việc gì lại còn phải hóa trang làm ăn mày nữa ?

Thiên bất Thâu giải thích :

— Tiểu đệ chưa nghĩ kỹ, cái chân tàn phế của tiểu đệ là một đặc trưng đối phương dễ nhận ra lắm, nên phải cần giả làm ăn mày, tay cầm cái gậy đánh chó, có thể che giấu được hình tích một cách hiệu nghiệm hơn.

Chu Sưởng gật đầu nói :

A ! quả là diệu kế !

Thiên bất Thâu nói tiếp :

— Chúng ta đi kiếm trình cả ngày lẫn đêm. Ban ngày tiểu đệ tự mình đi thủng thẳng, ban đêm lão ca sẽ cõng tiểu đệ, cứ như thế đã che được con mắt dòm ngó của đối phương, mà vẫn không lỡ được hành trình của mình.

Chu Sưởng ngắn ngạt tiếp lời :

— Lão ca tuổi đã già mà lại.

Thiên bất Thâu ngắt lời :

— Đây là tình thế đặc biệt, đừng nói những câu khách sáo làm gì, đã là anh em phải thực tình với nhau.

Chu Sưởng trong lòng vô cùng cảm kích, nếu không may gặp Thiên bất Thâu, thì hậu quả chưa biết sẽ ra sao.

Thiên bất Thâu và Chu Sưởng một già một trẻ, giả dạng thành hai người ăn mày. Đi dọc đường chẳng ai để ý. Từ Quý Châu đi tới Vu Sơn vẫn được bình an vô sự.

Kể từ lúc cùng Hồng nương tử chia tay tới hôm nay, đã bảy ngày. Chu Sưởng nghe đúng lời nàng giặn mỗi ngày uống một viên «tị độc đan», song vì trong mấy trận giao đấu với bọn «Hắc bảo» phải tận dụng đến chân khí nhiều, nên kịch độc phải tái «tị độc đan» không đủ hiệu năng hãm độc lại được, nên chàng đã cảm thấy thân thể quá suy nhược, thỉnh thoảng tâm thần lại bị hôn mê, chàng không còn năng lực

http://tieulun.hopto.org

hành động được nữa, toàn là phải nhờ Thiên bất Tàu cõng chàng đi thôi!

Tuy đã tới khu vực Vu sơn, song muốn đến Thần nữ phong thì còn phải đi mất một lộ trình khá vất vả nữa.

Nếu hai người cứ nguyên cái dạng làm ăn mày như thế này mà đi, thì dù Hồng nương tử có gặp, nàng cũng không thể nào nhận ra được.

Thiên bất Thâu vốn lão luyện giang hồ và tâm tư lại linh mẫn, ông đã sớm nghĩ đến điểm đó. Nên sau khi đã vào núi liền bảo Chu Sưởng cởi bỏ những đồ hóa trang ra, và lại trang phục nguyên như cũ, rồi mới tiếp tục đi đến Thần nữ phong.

Khi đến chân ngọc núi Thần nữ, Thiên bất Thâu dặt Chu Sưởng xuống một chỗ yên ổn, rồi mở lương khô ra ăn. Còn Chu Sưởng thì lúc này mệt lử chẳng nói năng cũng chẳng ăn uống gì!

Đợi đã nửa ngày mà vẫn chẳng thấy Hồng nương tử đâu.

Thiên bất Thâu ruột nóng như lửa, thời gian không thể kéo dài được nữa. Sợ nguy cho tính mạng Chu Sưởng, mà điều đáng lo ngại nhất là làm sao vào được «Mạc nhập cốc»? Và làm thế nào cho Quỉ thủ thần nhân chịu cho thuốc giải độc?

Thiên bất Thâu thấy bóng ác ngã về tây, màn đêm dần dần buông xuống, tiếng lang gào tiếng vượn rú, lại càng thêm buồn, thêm nóng ruột. Bất luận là thế nào, cũng phải vào «Mạc nhập cốc» cho bằng được.

Thiên bất thâu dành phải tìm một cái hang để vào ngủ tạm một đêm, sáng sớm mai có gặp được Hồng nương tử thì là hay, mà nếu nàng không đến, thì cũng cứ phải đem Chu Sưởng vào «Mạc nhập Cốc».

Trong núi sâu khí trời rất lạnh, Thiên bất Thâu thì không có sao, nhưng Chu Sưởng vì quá suy nhược nên không sao

mà chịu nổi.

Thiên bất Thâu trầm tư một lúc, rồi quyết định phải đốt lửa để vừa sưởi ấm, vừa làm cho các muông thú sợ sáng không dám đến. Ông ta ra ngoài hang để tìm củi và cỏ khô về đốt, song ở gần hang chỉ có đá và cỏ lẫn rêu chứ không có củi, muốn tìm củi phải ra xa khu rừng, cách ngoài mười trượng mới có.

Thiên bất Thâu lại không thể an tâm để Chu Sưởng một người hôn mê bất tỉnh nhân sự, nằm một mình ở trong hang mà không đi thì không có củi đốt cũng không được.

Cả một vấn đề nan giải, làm cho Thiên bất Thâu phải vò đầu suy nghĩ.

Thiên bất Thâu lưu ý nghe ngóng động tĩnh chung quanh, không thấy có gì khả nghi, rồi chạy vội ra ngoài rừng, vơ nhặt cho mau được một ôm củi khô, lại quay ngay về hang tức khắc.

Thiên bất Thâu vào tới trong hang, đưa mắt thoáng nhìn bất giác toát cả mồ hôi, và trọn mắt há mồm, đứng thộn ra như người mất hồn.

Thiên bất Thâu ra ngoài rừng lấy vội củi về ngay thế mà chỉ trong giây phút, Chu Sưởng đã bị mất tích ngay rồi.

Thiên bất Thâu xem xét kỹ càng cả trong hang ngoài hang không thấy có vết lôi kéo gì, biết chắc không phải là chàng bị mãnh thú bắt, mà là có người mang đi, công lực của người đó ắt nhiên phải cao siêu lắm, nên mới có thể che bịt được tai mắt mình.

Người mang đi là dứng lắm rồi, nhưng không hiểu người đó là ai?

Rất có thể là Hồng nương tử mà Hồng nương tử mà mang chàng đi, thì yên trí lắm, song nếu vạn nhất không phải Hồng nương tử, mà lại là cừu nhân hay kẻ đối đầu của chàng ta, thì há chẳng hóa ra đem tống tính mạng chàng một cách oan uổng ư?

Thiên bất Thâu nhất hướng ngạo ngược, trời cũng bất cần

http://tieulun.hopto.org

thế mà bây giờ không thấy Chu Sưởng ông ta đã phải bấu cả người, mồ hôi ra như tắm.

Thiên bất Thâu ruột rối như vò, băn khoăn lo cho tính mạng an nguy của Chu Sưởng !

Rừng sâu đêm tối, xoè bàn tay không nhìn rõ, không còn thể nào lần kiếm đâu được nữa.

Kể ra Thiên bất Thâu cũng là một nhân vật cơ trí hơn người chứ không phải hạng tầm thường, ông ta hiểu thấu cái lẽ bất loạn, nên tức thời ông ta lấy lại bình tĩnh, rồi theo những tình huống khả năng, để quyết định bước đường hành động.

Rất có thể là «Hồng nương tử đã phát giác thấy mình đem Chu Sưởng vào Vu sơn, nhưng vì nàng muốn giữ tác phong thần bí từ trước. Cho nên mới cố ý không hiện thân, mà cứ ngầm ngầm theo hút dằng sau, rồi thừa cơ lúc mình sơ hở đem Chu Sưởng đi.

Tình trạng thứ hai là, có thể bọn Hắc bào bắt đi, song trường hợp này không chắc mấy. Vì rằng hai người đã cải dạng như thế, chúng khó mà khám phá ra được, mà nếu chúng khám phá ra được, thì chúng đã hạ thủ ngay giữa đường rồi, chứ đâu chúng còn phải dợi đến bây giờ ?

Còn trường hợp nữa, là có thể một kẻ đối đầu nào khác, ngẫu nhiên bắt gặp rồi thừa cơ hạ thủ ?

Thiên bất Thâu tự đặt ra nhiều giả thuyết để suy đoán, sau một lúc suy tư, Thiên bất Thâu cho trường hợp thứ nhất là xác đáng hơn cả.

Hồng nương tử dù công lực có cao mấy chăng nữa, mà đem kèm một người đàn ông đi trong đêm khuya vượt núi qua đèo, đi có nhanh mấy chăng nữa cũng chưa thể đến nơi được. Bây giờ mình nhằm thẳng phương hướng đuổi theo đến «mạc nhập cốc» thế nào cũng đuổi kịp, nếu quả đúng như lời mình phán đoán. Còn như mình đuổi theo đến «mạc nhập cốc» mà không thấy động tĩnh gì, thì chắc là tình thế đã xảy ra ngoài ý liệu rồi, chỉ còn cách quay lại lối cũ để trinh sát xem sao thôi!

Chủ ý đã quyết, Thiên bất Thâu tức khắc rời bước, nhằm tiến thẳng về hướng «Mạc nhập Cốc».

Đây là nơi thâm sơn cùng cốc, ít có bước chân người tới nên trong núi không có đường mòn, chỉ có thể nhận định phương hướng mà vượt đèo qua núi đi bừa đi, ban đêm tầm mắt bị che khuất không nhìn được xa, nếu không ngẫu nhiên mà gặp, hay là đối phương có ý lẩn tránh, thì khó mà phát hiện thấy hành tông được.

Thiên bất Thâu vượt qua khỏi ngọn núi Thần nữ, bên tai vẳng nghe có tiếng nước chảy róc rách, nhìn theo thấy có một ngọn suối vắt ngang ở phía trước, ở trong suối có những vòm đá mọc lô nhô, hòn lớn hòn nhỏ, dữ kỳ hình quái trạng như là các bóng ma chập chờn. Lão thâu nhi dù có can đảm gấp mấy đi nữa, cũng vẫn rùng mình rợn gáy.

Đột nhiên...

từ trong những mỏm đá phát ra một tiếng cười lạt :

— Hí !

Chỉ nghe tiếng cười mà không nhìn thấy người, ở dưới tình huống như thế này dù có hàng trăm người ẩn núp cũng khó lòng mà phát hiện được.

Thiên bất Thâu vừa nghe tiếng cười, bất giác lại thấy tinh thần phấn khởi, và biết là đã tìm ra được đầu mối rồi, « gừng càng già càng cay », ông ta không cần tìm chỗ đối phương ẩn thân, mà chỉ ngừng bước đứng lại, và lạnh lùng hỏi :

— Ai đó?

Có tiếng đàn bà đáp :

— Chắc các hạ biết rồi còn phải hỏi gì nữa.

Nghe đối phương nói thế, Thiên bất Thâu vô cùng mừng rỡ, khối đá đè nặng trĩu trên đầu đã rơi ịch xuống đất, bất giác buột miệng tiếp lời :

— Mi là Hồng nương tử.

Người này chính là Hồng nương tử, nàng đã ngầm theo

http://tieulun.hopto.org

hai người suốt dọc đường vào tới núi Vu sơn, lúc Thiên bất Thâu đi kiếm củi, liền công Chu Sưởng đi liền, và có ý đợi Thiên bất Thâu ở đây, để cùng vào «Mạc nhập cốc!

Hồng nương tử đáp :

— Đúng lắm, không sai một chút nào ! Nữa đêm khuya khoắt mà các hạ còn bôn ba nơi thâm sơn cùng cốc này, kể ra nhả hứng cũng nồng hậu lắm đấy nhỉ ?

Thiên bất Thâu cười khì khì tiếp lời :

— Cũng cảnh ta cả mà !

Hồng nương tử vờ vịt hỏi tiếp :

— Các hạ đến đây có việc gì đấy ?

Thiên bất Thâu lấp lửng nói :

— Lão đến giải nghệ thôi !

Hồng nương tử làm bộ ngạc nhiên hỏi :

— Ủa sao lạ vậy ?

Thiên bất Thâu cười lạt đáp :

— Chẳng có gì là la, thấy cơ thua trí nên phải giải nghệ vứt chiêu bài đi rồi !

Hồng nương tử cười khanh khách hỏi tiếp :

— Vì sao ?

Thiên bất Thâu thủng thẳng đáp :

— Lão Thâu nhi này, chỉ trừ có trời là mới không ăn trộm được thôi, thế mà đêm nay lại bị có kẻ tài nghệ cao hơn nó ăn trộm tọi mất món đồ của mình, thế có ức không chứ ?

Hồng nương tử hỏi tiếp :

— Mất trộm món gì đấy ?

Thiên bất Thâu ỡm ờ đáp :

— Mất trộm một thằng người !

Hồng nương tử trở lại nói chuyện đứng đắn vào chính đề nàng tiếp lời :

— Lão thâu nhi, đừng có nói đùa nữa, bây giờ Hồng nương tử này có việc hệ trọng cần phải nhờ đến lão Thâu nhi giúp cho một tay đây :

Thiên bất Thâu hỏi lại :

— Việc gì ?

Hồng nương tử đáp :

— Tìm cách nào khiến cho quái vật ở trong Mạc nhược cốc, xuất đầu lộ diện để trị bệnh cho «Đoạn kiếm tàn nhân».

— Đoạn kiếm tàn nhân đâu ?

Thiên bất Thâu nóng ruột về Chu Sưởng bệnh tình quá trầm trọng muốn hỏi cho biết tình hình, nhưng không dám hỏi rõ mà chỉ hỏi trệch sang một bên.

Hồng nương tử đáp :

— Lúc này chàng ta đã ở gần cốc khẩu rồi !

Thiên bất Thâu «hừ» một tiếng hỏi tiếp :

— Nàng không làm lấy được à ?

Hồng nang tử đáp !

— Không !

Thiên bất Thâu lạ lùng hỏi :

— Vì sao ?

Hồng nương tử hơi ngượng ngùng đáp !

— Vì không thể làm được, nếu gượng làm sẽ hỏng việc.

Thiên bất Thâu thủng thẳng đáp :

— Hồng nương tử muốn rảnh tay nên sai lão phu, có phải thế không ?

Hồng nương tử lắc đầu ,

— Không phải thế, và đây là yêu cầu chứ không phải là sai, Hong nương tử nay, đây là lần thứ nhất phải dùng chữ yêu cầu đấy !...

Thiên bất Thâu hỏi :

— Sao vậy ?

Hồng nương tử cười nhăn nhơ đáp :

— Các hạ nên nhớ một điều là lão quái vật đó bình sinh hận nhất là đàn bà, nếu tôi mà xuất diện thì lại càng làm cho hỏng việc.

Thiên bất Thâu gật đầu tiếp lời :

http://tieulun.hopto.org

— A, có lý, nhưng có điều...

Hồng nương tử ngắt lời hỏi :

— Có điều làm sao ?

Thiên bất Thâu cáu nhàu đáp :

— Đấy vẫn có tính cách sai khiến !

Hồng nương tử hỏi lại :

— Thế chàng ta chẳng phải là chú em kết nghĩa của các hạ đấy ư ?

Thiên bất Thâu gật đầu đáp :

— Hử, Dương nhiên là thế, chứ nếu không, thì lão Thâu nhi này đâu có phát điên, mà lần mò cả đêm chạy đến đây để làm gì ?

Hồng nương tử tiếp lời :

— Chúng ta quyết định như thế nhé, nhờ lão Thâu nhi lo liệu cho mọi sự, còn Hồng nương tử chỉ có thể giúp sức ngầm trong bóng tối thôi.

Thiên bất Thâu vấn kế :

— Hồng nương tử nếu lão quái vật đó, không chịu xuất đầu lộ diện thì làm sao ?

Hồng nương tử lắc đầu đáp :

Bằng ư cơ trí của các hạ tùy cơ ứng biến, tóm lại thế nào rồi cũng có biện pháp...

Thiên bất Thâu vò đầu nói :

— Kể cũng khó lắm đấy !

Hồng nương tử cương quyết nói :

— Đến lúc tất yếu chúng ta sẽ dùng bất cứ mọi thủ đoạn không cần lựa chọn...

Thiên bất thâu hỏi :

— Thủ đoạn gì ?

Hồng nương tử tiếp :

— Lúc đó sẽ nói sau !

Nói xong Hồng nương tử rời bước và nói với lại :

— Xin tạm biệt !

Hồng nương tử dứt lời là biến dạng không còn thấy tăm hơi nữa.

Thiên bất Thâu lắc đầu cười nhăn nhó. Bây giờ đã biết hạ lạc Chu Sưởng rồi, không còn phải lo lắng nữa, đợi trời sáng rồi mới làm việc được. Từ đây đến «Mạc nhập cốc» chỉ còn vài dặm đường nữa thôi. Chi bằng hãy ngủ một giấc để dưỡng thần cho khoẻ rồi sẽ tính chuyện sau.

Sau một lát trầm tư Thiên bất Thâu liền trèo lên một tảng đá bằng phẳng, nằm ngủ thẳng một giấc.

Tới khi Thiên bất Thâu thức dậy, thì trời đông đã ửng hồng, liền chạy xuống bên suối súc miệng rửa mặt, đem lương khô ra ăn qua loa mấy miếng, rồi phóng bước đi liền.

Thiên bất Thâu đi được nửa giờ, trời đã sáng bách, liền nhận đúng phương hướng, đi thẳng vào cốc khẩu «Mạc nhập cốc».

Thiên bất Thâu vừa bước vào cốc khẩu, liền nghe có tiếng rất yếu ớt nói :

— Lão ca !

Thiên bất Thâu mừng quýnh, nhìn theo chỗ phát ra tiếng gọi, thấy Chu Sưởng nằm tựa ở bên một gốc cây ngay cốc khẩu, cái khăn che mặt đã bỏ ra, để lộ một bộ mặt xấu xí cực kỳ, khiến người ta không dám nhìn thẳng. Thiên bất Thâu thoáng nhìn thấy đã thất kinh, nhưng vẫn giữ được nét mặt bình thản chứ không biểu lộ ra. Ông ta bước mấy bước tới bên và ân cần hỏi :

— Tiểu đệ, mi làm sao mà tỉnh lại được đấy ?

Chu Sưởng ngập một cái rồi nói :

— Đấy là do Hồng nương tử làm cho tiểu đệ tỉnh lại đó.

Thiên bất Thâu gật đầu nói :

— A ra thế !

Chu Sưởng lại hỏi :

— Lão ca đi cả đêm đến đây hả ?

http://tieulun.hopto.org

Thiên bất Thâu gật đầu đáp:

— Lúc lão ca đây đi kiếm củi về, không thấy tiểu đệ, nên hoảng hốt đi ngay tìm, đi đến bên suối thì gặp Hồng nương tử được nàng cho biết là tiểu đệ đã đến đây rồi, nên lão ca mới yên trí đến đây để tìm tiểu đệ đó.

Chu Sưởng cảm kích tiếp lời:

— Lão ca, vì tiểu đệ mà làm cho lão ca phải vất vả một sức quá nhiều...

Thiên bất Thâu gạt đi và nói:

— Tiểu đệ đừng nói những lời như thế, bây giờ chúng ta bắt đầu tính đến chuyện vào «Mạc nhập cốc».

Chu Sưởng nhăn nhó tiếp lời:

— Tiểu đệ không thể đi được nữa!

Thiên bất Thiên nói tiếp:

— Việc đó không có khẩn yếu gì, để lão huynh cũng cũng được.

Ngừng một lát Thiên bất Thâu lại nói:

— Hiện giờ chúng ta có việc đến cầu người ta, trước hết mình phải theo đúng lễ số, vậy để lão ca hãy gọi cửa trước đi.

Nói xong, Thiên bất Thâu liền ngưng tụ công lực, rồi quay mặt vào cốc khẩu, cất tiếng hô lớn:

— «Thiên bất Thâu Thạch hiểu Sơ» tới bái phương chủ nhân ở «Mạc nhập cốc» đây!

Thiên bất Thâu hô liền mấy lần, chẳng thấy trả lời gì hết, chỉ nghe có tiếng hồi âm ở trong sơn cốc dội lại thôi!

Thiên bất Thâu nhẫn nại đợi một lát nữa, song vẫn lặng như tờ, tuyệt nhiên không thấy động tĩnh gì.

Thiên bất Thâu tự nghĩ:

— Nếu mình cứ theo đúng quy củ cầu được thăm kiến lão quái vật đó, thì không thể nào mà đạt được mục đích.

Sau một lát trầm tư Thiên bất Thâu liền ghé bên tai nói nhỏ với Chu Sưởng:

— Lão ca đây phải dở trò mắng cho sơn môn mới được!

— Lão ca mắng người ta thực ư?

Thiên bất Thâu đáp:

— Đúng thế!

Chu Sưởng lắc đầu nói tiếp:

— Mình đến cầu người ta mà lại mắng người ta, sao lại làm quấy thế! dâu có thể được?

Thiên bất Thâu cương quyết đáp:

— Không mắng không xong, tính khí của lão quái vật đó rất quái tích, khác hẳn với mọi người, nên mình không thể theo đúng như quy củ được.

Chu Sưởng băn khoăn hỏi tiếp:

— Nếu mắng quá mà đối phương nổi xung, rồi sẽ đi đến chỗ đánh nhau thì sao?

Thiên Bất Thâu lắc đầu đáp:

— Không đến nỗi thế đâu, Lão ca đây đã có diệu kế, chỉ sợ là lão ta không chịu lộ diện thôi.

Chu Sưởng đồng ý nói:

— Mắng đi!

Thiên bất Thâu dằng hắng cho thong cổ, rồi làm bộ nhăn mặt nhăn mũi quát:

— Này Văn nhược ngu, cái lối của mi tiếp khách như thế đấy hả? mi còn giữ thái độ như thế, ta sẽ mắng cho mà coi!

Thiên bất Thâu quát khan cả cổ, vẫn chẳng thấy đối phương phản ứng ra sao cả?

Đợi một lúc Thiên bất Thâu lại quát:

— Văn nhược ngu, mi dám khinh mạn lão thâu nhi này, không thèm để vào mắt phải không? Được rồi, chúng ta làm một ước hội quyết tử, không gặp mặt không có giải tán, mi không dám thò mặt ra, lão thân nhi này sẽ xông vào lôi cổ mi ra, mi đừng tưởng mi bày mấy cái trò chơi trẻ con ở cốc khẩu, mà có thể ngăn cản được lão thâu nhi này không vào được đâu nhé?

Chu Sưởng cười hỏi:

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng thấy điệu bộ Thiên bất Thâu hư trương thanh thế, trong bụng không khỏi cười thầm.

Mãi chẳng thấy phản ứng, làm cho Thiên bất Thâu nổi xung thực sự, gầm lên như sấm :

— Văn nhược ngu, nếu mi cứ giả câm giả điếc, không chịu thò mặt ra, lão thâu nhi sẽ vạch trần những vết xấu của mi ra hết cho thiên hạ coi !

Quả nhiên lần này Thiên bất Thâu quát mắng đã có hiệu quả, tiếp nghe có tiếng lạnh như băng tuyết từ trong sơn cốc nói vọng ra !

— Lão Thâu nhi đứng đứng ở đấy gào càn nói bậy, ta có vết xấu gì, mà mi bảo mi vạch ra hả ?

Thiên bất Thâu cười ha hả và đổi giọng tiếp lời :

— Văn lão đệ, nói đùa vui đấy thôi, sợ mi đóng cửa tạ khách nên cố ý nói khích đấy mà !

Văn nhược ngu nói vọng ra :

— Nói khích cũng vô dụng, ta không có tiếp ai đâu, biết điều cứ trở về đi là hơn !

Thiên bất Thâu nẫn ná nói :

— Văn lão đệ, mi không xét sự vất vả trèo dèo vượt suối cho lão thâu nhi, mà để cho ta thất vọng, mi đang tâm được ư?

Văn nhược ngu vẫn lạnh lùng đáp :

— Đấy là việc của mi, có can dự gì đến ta mà kể lể, bản nhân có đưa thiếp mời mi đến đâu nào ?

Thiên bất Thâu nhăn nhó nói tiếp :

— Văn lão đệ, đừng nên quyết tuyệt như thế, lão thâu nhi này có cần thiết lắm, nên mới phải đến cầu lão đệ, nếu như không có việc cần thiết, thì dù mi có viết thiếp mời lão thâu nhi này vị tất đã đến.

Văn nhược ngu thủng thẳng tiếp lời :

— Đương nhiên, ta cũng thừa hiểu là không có việc cần đến ta thì lão thâu nhi cũng chẳng đến...

Thiên bất Thâu ngắt lời :

— Con người quang minh không bao giờ nói úp mở, Văn lão đệ nói rất đúng.

Văn nhược Ngu «hứ» một tiếng nói tiếp :

— Lão thâu nhi cũng vẫn nên quay về đi, ta không có rảnh thì giờ tiếp ai đâu.

Thiên bất Thâu chau mày hỏi :

— Mi thực cự tuyệt người ta ở ngoài ngàn dặm ư ?

Văn nhược Ngu thản nhiên đáp !

— Tùy các hạ muốn nói sao thì nói, bản tính Văn mỗ đây như thế, nói nhiều cũng vô ích...

Thiên bất Thâu cười lạt nói :

— Quả là ông trời không có mắt !

Quỷ phủ thần nhân hỏi lại :

— Mi nói thế là nghĩa làm sao ?

Thiên bất Thâu nói tiếp :

— Mi không hiểu ?

Quỷ phủ thần nhân đáp :

— Ai hiểu được giọng nói lởm lờ của mi !

Thiên bất Thâu cười hả hả nói tiếp :

— Y đạo là một nhân thuật, phải lấy cứu người làm căn bản. Mi là cái hạng người vô lương tâm, thấy con bệnh hấp hối chết, mà nhắm mắt làm ngơ, nếu quả ông trời có mắt thì chắc là không có phú cho sở trưởng về y thuật.

Quỷ phủ thần y lại cười sằng sặc và nói :

— Ha, ha, ha, ! toàn là lời bỏ đi !

Thiên bất Thâu lại quát :

— Văn nhược Ngu : mi có điều gì không dám nhìn người ta ư ? Chứ làm sao lại không ra ?

Văn nhược Ngu thản nhiên đáp :

— Ta không muốn thấy bất cứ ai !

Thiên bất Thâu thở dài nói tiếp :

— Đúng như cổ nhân nói : «Duy hạng đàn bà và kẻ tiểu

http://tieulun.hopto.org

nhân là khó giáo đường». Mi đúng là kẻ tiểu nhân chui rúc trong xó lỗ không dám thò mặt ra ngoài.

Văn nhược Ngu tiếp lời !

— Câu nói đó, không phải cái con người « ba tay » (ăn trộm) như mi nên nói.

Thiên bất Thâu thản nhiên đáp :

– Văn nhược Ngu, ăn trộm cũng nhiều hạng ăn trộm, mi đừng tưởng ăn trộm mà không có đạo lý đâu, lão thâu nhi đây chưa có chỗ nào đáng hổ thẹn mà không dám nhìn người ta, ít ra cũng còn hơn mi không dám thò mặt nhìn thấy ai ?

Văn nhược Ngu cáu nhàu đáp :

– Mời mi đi ngay cho rảnh mắt, ta không có thì giờ để mà dấu khẩu với mi đâu...

Thiên bất Thâu nổi khùng mắng :

— Đồ «vong bạt» ! (tức như vô liêm sỷ)

Thấy Thiên Thâu mắng câu quá nặng nề, Chu Sưởng kinh ngạc liền hỏi lại :

— Sao lão ca lại dùng những lời hạ lưu như thế, đối với người ta sao cho tiện ?

Thiên bất Thâu nhấp nháy mắt nhìn Chu Sưởng, để tỏ ý là lời thô bỉ đó không phải là ông ta cáu kỉnh mà buột miệng mắng, mà chính là chủ ý như thế, để khích đối phương cho phải xuất đầu lộ diện.

Đột nhiên thấy một bóng người xuất hiện ra cốc khẩu, người này là một ông già chừng sáu mươi tuổi, mặc áo vải không dài cũng không ngắn chừng tới trên đầu gối, chân đi đôi «xà xảo»(giầy rơm) tay cầm chiếc dao cầu (dao thái thuốc) sắc mặt xám lại, trừng mắt nhìn Thiên bất Thâu.

Lão thâu nhi lại cười ha hả và ôn tồn nói :

— Văn lão đệ, xin thứ lỗi cho thâu nhi này, đã trót buông lời bất tốn.

Quỷ thủ thần nhân nghiến răng nói :

— Ta phải giết mi !

Thiên bất Thâu nét mặt nhăng nhảo cười khì khì và nói :

— Lão phu đây tuổi đã lão mạo rồi. Có chết cũng không còn non yếu, mi muốn giết cũng chẳng đáng tiếc. Có điều, ta yêu cầu mi hãy chữa cho chú em nhỏ của ta trước đã. Rồi mi muốn làm gì cũng được, có ưng không ?

Quỷ phủ thần nhân đáp :

— Đừng có mơ tưởng hảo !

Thiên bất Thâu chau mày hỏi :

— Mi thực không chịu chữa hả ?

Quỷ phủ thần nhân nhún vai đáp :

— Vì lẽ gì mà ta phải chữa ?

Thiên bất Thâu vênh mặt hỏi :

— Mi cần ta trả bằng giá xứng đáng hả ?

Quỷ phủ thần nhân gằng giọng đáp ;

— Mi sẽ phải trả một giá xứng đáng về cái lỗ mồn của mi đấy mi nghe chưa ?

Thiên bất Thâu dịu giọng nói tiếp :

— Không nói đùa nữa, mi muốn gì cứ nói thử coi ?

Quỷ phủ thần nhân đáp :

— Muốn tính mạng của mi !

Thiên bất Thâu cười đáp :

— Mi cứ hạ thủ !

Quỷ phủ thần nhân nét mặt lầm lỳ nói tiếp :

— Lão thâu nhi, Mi đừng có đắc ý, không chịu giữ gìn cái miệng uốn đầu lưỡi nói cẩn nói bậy. Ta nói thật cho mi hay, trong phạm vi một dặm ngoài cửa «Mạc nhập Cốc» này, đã thả khắp cả chất kỳ độc, phàm những người tiến vào trong cấm khu này, trong nửa giờ mà không lui ra mau, thì độc sẽ thấm vào nội phủ. Chỉ trong một ngày toàn bộ công lực sẽ mất hết, nếu mi không tin, hãy thử vận khí coi ?

Nghe Quỷ phủ thần nhân nói, cả Thiên bất Thâu cùng Chu Sưởng đều thất kinh, và cùng ngầm vận công để khí, quả nhiên đúng như lời đối phương nói, không sao ngưng tụ

http://tieulun.hopto.org

được chân nguyên nữa.

Thiên bất Thâu nổi giận quát :

— Văn nhược Ngu ta không ngờ mi đã đi vào con đường ma đạo như thế đấy, mi dám dùng thủ đoạn tàn nhẫn mà một người đều ghê tởm như thế, để hãm hại nhau hả ?...

Đột nhiên giữa lúc đó có một người che mặt áo hồng xuất hiện cất tiếng quát :

— Văn nhược Ngu, mi sẽ tới kỳ hạn chết không còn xa mấy ? dừng tưởng hống hách được mãi đâu ?

Quỷ thủ thần nhân ngạc nhiên hỏi :

— Mi là ai ?

Người che mặt áo hồng đáp :

— Hồng nương tử !

Quỷ thủ thần nhân tiếp lời :

— A ! Hồng nương tử, công lực của mi đại khái tiêu thất chưa có mấy đâu, mi còn thể dằng dai được đến sau chót, để mà xuất thủ đấy ? ha ! ha !...

Hồng nương tử «hừ» một tiếng và quát :

— Quỷ thủ thần nhân, ở hai bên ngọn núi, ta đã chôn mấy trăm cân thuốc nổ, đủ sức lấp bằng «Mạc nhập cốc» của mi, mi hãy coi chừng ta ?

Quỷ thủ thần thân thất kinh, biến sắc, hỏi :

— Mi dám hủy chỗ an thân của lão phu hả ?

Hồng nương tử đáp :

— Mi dám dùng độc ám hại người ta, vậy ta nể gì mi mà không dám phá sào huyệt của mi !

Quỷ thủ thần nhân tiếp lời :

— Nhẽ thì cùng chết cả với nhau !

Hồng nương tử hỏi lại :

— Mi cố ý chết cũng không chịu chữa bệnh cho người ta ư ?

Văn nhược Ngu thẳng thắn đáp :

— Không !

Chu Sưởng trong lòng đau như cắt, nhưng khốn nỗi chàng không còn động tác gì được nữa. Chàng khổ tâm nhất là vì một thân mình mà thêm mấy nhân mạng phải chết theo, mình mà chết đã đành rồi, nhưng còn liên lụy đến cả lão ca và Hồng nương tử thì chàng không sao mà an tâm được ?

Hồng nương tử giả giọng hỏi :

— Quỷ phủ thần nhân, mi chết cũng không hối hận hả ?

Quỷ phủ thần nhân cương quyết đáp :

— Không !

Hồng nương tử nói tiếp !

— Ta chỉ cần phát một ám hiệu, thì hỏa dược tức khắc sẽ phát nổ liền,

Quỷ phủ thần nhân thản nhiên đáp :

— Cứ phát đi, lão phu còn có đủ thời gian để giết chết bọn mi trước !

Hồng nương tử nhún vai nói :

— Chưa chắc !

Quỷ phủ thần nhân nói tiếp :

— Bọn mi trúng độc đã nặng lắm rồi, có tên nào lọt lưới sống sót thì cũng bị tàn phế. Huống hồ bọn mi lại không có một mảy may cơ hội có thể thoát chết được.

Hồng nương tử nói tiếp :

— Ta phải cho mi chết trước đã !

Quỷ phủ thần nhân thách thức :

— Liệu có làm được không ?

Hồng nương tử «hừ» một tiếng nói tiếp :

— Đây rồi mi coi !

Nói xong Hồng nương tử liền thò tay vào trong bọc, lấy ra một quả cầu nhỏ bằng nắm tay, đen nhanh nhanh, đưa cho đối phương coi và hỏi :

— Mi có biết cái này là vật gì không ?

Quỷ phủ thần nhân thoáng nhìn tái mặt, song lại lấy lại được bình tĩnh như ai, và lạnh lùng đáp :

http://tieulun.hopto.org

— Có gì đáng gọi là ghê gớm, cái quả «tích lịch đạn» một vật phá hoại tầm thường dấy mà !

Hồng nương tử nói :

— Tầm thường nhưng cũng đủ tan xác mi rồi !

Quỷ thủ thần nhân vẫn bình thản tiếp lời :

— Lão phu đã nói là cùng chết cả với nhau cũng được.

Không ngờ Quỷ thủ thần nhân tính tình lại quái tích đến quá quắt như thế, đến nỗi sinh mạng bị đe dọa mà cũng vẫn không chịu ra tay chữa bệnh cho người ta, quả là một lão quái vật đệ nhất vô song.

Cục diện trở nên cứng ngắc, xem chừng vô phương mà cứu vãn, chỉ còn đi đến chỗ chết hết với nhau.

Chu Sưởng thở không ra hơi, cất tiếng yếu ớt nói :

— Xin hai vị bỏ qua chuyện đi thôi, người ta sống chết có mệnh, tại hạ không muốn nhìn diễn ra một thảm kịch như thế, tại hạ xin hai vị bình tâm lại...

Thiên bất Thâu cáu giận mắng :

— Văn nhược Ngu, kiếp sau mi sẽ thác sinh làm kiếp trâu, để cho tên đồ tể nó đâm cổ mi.

Quỷ thủ thần nhân chỉ «hừ» một tiếng chứ không nói gì

Thiên bất Thâu lại mắng nhiếc :

— Văn nhược Ngu, vợ mi Thiềm tử nương, kiếp sau vẫn thác sinh vào lần xanh, khiến cho mi đời đời kiếp kiếp cứ phải mọc sừng hoài !

Câu nói quá thậm tệ và tổn âm đức !

Nghe Thiên bất Thâu nói thế Chu Sưởng kinh ngạc vô cùng, chàng không ngờ «Hoa nguyệt môn chủ Thiềm tử nương» lại là vợ «Quỷ thủ thần nhân Văn nhược Ngu» trách nào Hồng nương tử nói «lão quái vật đó tối hận dàn bà» nguyên lai là vì chuyện đó.

Quỷ thủ thần nhân, mặt tím lại như gan lợn, những thớ thịt luôn luôn co dãn cùng động, tức run người lên, hai mắt bắn ra những tia hung quang, khiến cho người ta không lạnh

mà tự nhiên thấy run.

Hiển nhiên là vì lời nói quá thậm tệ của Thiên bất Thâu, đã làm thương tổn đến lòng tự tôn quá ông ta, khiến cho ông ta không thể nào chịu nổi nữa.

Còn Thiên bất Thâu thì vì căm hận đối phương đã không chịu chữa bệnh lại còn dùng độc ám hại, nên nổi xung mắng cho sướng miệng, chứ không còn lựa lời nữa.

Hồng nương tử tay cầm «tích lịch đạn» dơ lên nhắm hướng về phía Quỷ thủ thần nhân và hỏi :

Văn nhược ngu, ta hỏi một câu sau chót, mi có chịu ra tay giải độc cho người ta hay không ?

Quỷ thủ thần nhân không đợi suy nghĩ trả lời ngay :

— Không chữa !

Hồng nương tử quát :

— Ta liệng đây này !

Quỷ thủ thần nhân nghiến răng đáp :

— Mi cứ việc liệng, lão phu quyết nhiên không bao giờ bị khuất phục dưới bạo lực

Đã thành thế cưỡi cọp không còn thể xuống được nữa, Hồng nương tử chỉ còn cách, đã cương thì phải cương đến cùng, chứ ngoài ra không còn đường nào khác nữa.

Nhìn thấy thảm kịch máu chảy thây phơi xảy ra tới nơi chứ không còn cách nào tránh khỏi được nữa...

Thốt nhiên giữa lúc đó, có một bóng người từ trong sơn cốc chạy ra, xăm xăm rảo bước đi tới bên Quỷ thủ thần nhân.

Mọi người nhìn ra thấy người này là một thiếu niên áo đen, tuổi chừng trên dưới 20, diện mạo khôi ngô tuấn tú, nhưng vẫn không kém phần oai phong bừng trắng.

Quỷ thủ thần nhân vừa thấy thiếu niên ra liền biến sắc và cất tiếng run run nói :

— Làm sao cha đã bảo, mà lại không nghe lời, chạy ra đây làm gì hả ?

Thiếu niên trừng mắt nhìn Thiên bất Thâu và Hồng nương

http://tieulun.hopto.org

tử với vẻ đầy phẫn nộ rồi sau mới hướng về Quỷ thủ thần nhân và cất tiếng hỏi :

— Cha, định liệu mạng ư ?

Hồng nương tử nghe hai người nói, biết thiếu niên này là con trai Quỷ thủ thần nhân, nàng liền quát lớn :

— Hay lắm, hai cha con mi cùng đi một đường sang tây phương, khỏi phải buồn về nỗi tịch mịch.

Vừa lúc đó thiếu niên đã đưa mắt nhìn thấy Chu Sưởng nằm vật ở một bên, chàng kinh ngạc, bất giác buột miệng kêu :

Ủa !

Thiếu niên chỉ kịp kêu có mỗi một tiếng, rồi vội vàng chạy tới bên Chu Sưởng.

Thấy thiếu niên chạy tới bên Chu Sưởng, Thiên bất Thâu trong lòng nghi hoặc, không hiểu là đối phương định làm gì, cũng vội vã tiến lên một bước chặn thiếu niên lại và quát hỏi :

— Mi định làm gì hả ?

Thiếu niên lừ mắt nhìn Thiên bất Thâu và nói :

— Đừng có làm bộ quát tháo thế, tôi nói thực cho mà biết các hạ lúc này công lực đã hoàn toàn mất hết rồi, không đủ sức chịu nổi một đầu ngón tay của tại hạ đâu, người ta nên thức thời một chút.

Thiên bất Thâu «hứ» một tiếng và nói :

— Tiểu tử, lão thâu nhi dây không phải đơn giản như là sự tưởng tượng của mi đâu !

Chu Sưởng nhìn thiếu niên tựa như là có quen biết. Song nghĩ mãi không nhớ ra được, là đã gặp nhau ở nơi nào ?

Thiếu niên không cần lý đến Thiên bất Thâu, chàng chỉ chăm chú nhìn Chu Sưởng rồi hỏi :

— Huynh đài có còn nhớ tiểu đệ không ?

SO. THUẬT KHẢ HỒI THIỆN

Chu Sưởng chau mày đáp :

— Trông mặt quen lắm, hình như đã gặp nhau ở đâu, song

nghĩ mãi không nhớ ra được...

Thiếu niên liền ngắt lời :

— Tiểu đệ là Văn sùng minh !

Chu Sưởng lập lại từng chữ một :

— Văn—sùng—minh !

Chu Sưởng nhắc đi nhắc lại mấy lượt tên thiếu niên, rồi thốt nhiên chàng kêu lên :

— A ! Phải rồi !

Một quãng đường đời trải qua lần lượt gợi lại trong đầu óc chàng liền nhớ đến lúc gặp tai biến phải bỏ đi nằm trước, vào tránh mưa trong toà cổ miếu ở ngoài thành Quy châu, có gặp «Bạch phán quan» hộ pháp của Hắc bảo, đem theo mấy võ sỹ bắt trói một thiếu niên, rồi bức thiếu niên đó phải viết thư gửi về cho Quỷ thủ thần nhân, phải đem cuốn «Thần nông bảo điển» đến chuộc tính mạng, rồi chàng động lòng nghĩa khí, đem «Hắc phù» của thiếu Kỳ anh tặng chàng trước, cưỡng bách «Bạch phán quan phải thả thiếu niên đó ra. Thiếu niên đó sau khi được phóng thích có giới thiệu với chàng, gã là Văn sùng minh, nên bây giờ nghe thiếu niên xưng danh chàng mới nghĩ ra. Và không ngờ ngày nay lại gặp nhau.

Văn sùng minh hỏi tiếp :

— Huynh đài nhớ ra rồi chứ ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Nhớ rồi !

Sau khi nhìn ngắm Chu Sưởng một lượt, Văn sùng minh thập phần thương cảm hỏi tiếp :

— Huynh đài bị tai nạn gì vậy, mà trông người suy kiệt đến nỗi quá như thế này ?

Chu Sưởng thở dài đáp :

http://tieulun.hopto.org

— Tại hạ bị trúng «đoạn môn trâm» một thứ kịch độc của Hoa nguyệt môn, không có thuốc nào giải được cả. nghe người ta nói là chỉ duy có lệnh tôn là có thuốc giải được, nên tại hạ mới tìm đến đây, định nói với lệnh tôn giải độc cho

Văn Sùng Minh gật đầu tiếp lời :

Huynh đài yên tâm, để tiểu đệ nói với thân phụ, sẽ tận lực chữa cho huynh đài.

Sự tình diễn biến một cách đột ngột bất ngờ, ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Thiên bất Thâu và Hồng nương tử đều ngạc nhiên đứng ngơ ngác nhìn nhau chẳng biết nói sao.

Văn sùng minh lại vội vàng chạy đến bên Quỷ phủ thần nhân, nói thì thầm mấy câu.

Tiếp thấy Quỷ phủ thần nhân Văn nhược Ngu gật gù mấy cái rồi nói lớn :

— Được rồi ! được rồi ! chịu ơn ai bằng một giọt nước, thì mình phải giốc cả ngọn suối để báo đền, Sùng Minh, con ra đem hắn vào trong sơn cốc !

Thiên bất Thâu đưa mắt nhìn Hồng nương tử, rồi lắc đầu mấy cái và nói :

— Thực là không ngờ !

Văn sùng Minh lại chạy tới bên Chu Sưởng và nói :

— Huynh đài, tiểu đệ vực huynh đài vào sơn cốc, rồi sẽ nói chuyện việc giải cứu.

Nói xong Văn sùng Minh đưa tay dìu Chu Sưởng dậy.

Chu Sưởng khẽ cất tiếng yết ớt nói :

— Văn huynh, tại hạ không phải là dám cậy ơn mà yêu sách đâu, tại hạ muốn xin lệnh tôn giải độc cho mấy người bạn đồng hành trước đã, có được không ?

Văn Sùng Minh đáp :

— Để tiểu đệ thưa lại với gia phụ xem sao !

Hai người vấn đáp Văn nhược Ngu đã nghe rõ, không

đợi Sùng minh nói, ông ta đã lên tiếng :

— Đối tượng của lão phu phải trả ơn chỉ có một người thôi, còn ngoài ra lão phu không biết ai hết.

Văn sùng minh dìu Chu Sưởng đến trước mặt Quỷ thủ thần nhân, chàng khẽ cất tiếng hỏi :

— Văn tiền bối không cưỡng thuận lời thỉnh cầu của văn bối, mà giải độc cho mấy người này ư ?

Văn nhược Ngu đáp :

— Lão phu ân oán phân minh, chứ không có bao giờ chịu cái lối chỉ ngựa làm hươu được !

Chu Sưởng năn nỉ nói tiếp :

— Nếu tiền bối không thể tình mà giải độc cho mấy vị đồng hành thì văn bối cũng không dám tiếp nhận giải độc một mình.

Văn nhược Ngu nói tiếp :

— Lão phu giải độc cho mi là để trả món nợ ân tình mà mi đã cứu Sùng minh ngày trước, chứ nhất sinh lão phu không có chịu thiếu nợ ai, mà cũng chẳng thích ai cầu cạnh mình cả.

Chu Sưởng nói tiếp :

— Văn bối không phải là đến đây để đòi nợ ân tình, cũng không phải làm ơn mong báo, về việc cứu lệnh lang trước kia là vì giữa đường thấy việc bất bình mà can thiệp đấy thôi, chứ trước khi làm việc đó, văn bối cũng chẳng hiểu là do ngẫu nhiên chứ văn bối cũng chẳng hiểu gì về lai lịch của lệnh lang. Còn việc hôm nay là lệnh lang ở đây, mà cũng không phải là chủ ý đến đây để trả ơn nghĩa...

Văn nhược Ngu ngắt lời Chu Sưởng và nói tiếp :

— Mi chỉ nên nghĩ đến việc của mình đã, nếu để quá một giờ nữa, là không còn cứu được nữa đâu...

Chu Sưởng cương quyết đáp :

— Văn bối không có quan tâm về sự sống chết !

Văn nhược Ngu hỏi lại :

http://tieulun.hopto.org

— Nếu đã không quan tâm đến sự sống chết, thì việc gì mà còn phải đến đây cầu ta ?

Chu Sưởng đáp :

— Trường hợp mỗi lúc khác nhau, hiếu sinh ố tử là thường tình của người ta, lại hạ lúc bất đắc dĩ cầu thuốc, mà bây giờ thì lại là đứng trước hai sự lựa chọn : đạo nghĩa và tư lợi, vẫn bối dương nhiên là chọn lấy phần trên, còn sự tử thì bất tất phải kể đến nữa.

Văn nhược Ngu lắc đầu nói :

— Đúng là thiển kiến của thế tục.

— Chu Sưởng tiếp lời :

— Thế khán pháp của tiền bối chắc là siêu nhân tư ?

Văn nhược ngu uất :

— Không được nhiều lời !

Chu Sưởng vẫn khẳng khái nói :

— Nếu quả vì tư lợi một mình, mà mất cái nghĩa bằng hữu, vãn bối quyết nhiên không thèm làm thế.

Văn nhược Ngu chau mày nói tiếp :

— Lão phu hãy cứ chữa cho mi để trả xong món nợ ân tình đã, rồi về sau mi có muốn chết để cho toàn nghĩa cũng mặc mi, lão phu cũng không can thiệp vào làm gì nữa đâu.

Lý luận quái tích của Văn nhược Ngu, khiến cho người ta cười cũng dở mà khóc cũng dở.

Thiên bất Thâu nhìn Chu Sưởng thấy có vẻ yếu đuối quá liền giậm chân và nói :

— Văn nhược Ngu nếu quả vì lời nói bất tốn của lão thâu nhi, mà vãn lão đệ bất bình, thì lão thâu nhi đây xin tạ quá, có được không ?

Thiên bất Thâu nói xong liền chắp tay vái dài một vái.

Chu Sưởng thấy thế, trong lòng hết sức ái ngại, chàng biết rằng những người trong võ lâm đều thà chết chứ không chịu khuất phục, lão ca sở dĩ phải nhẫn nhục như thế, là hoàn toàn vì mình, ân nghĩa nặng như thế làm sao mà báo đáo cho phu được !

Bàn về danh vọng thì Thiên bất Thâu dầu có thua Quỷ phủ thần nhân, còn về bối phận thì Thiên bất Thâu hãy còn cao hơn Quỷ phủ thần nhân một bậc, ông ta dù có quái tích đến đâu chăng nữa, cũng không thể ngang ngược tới cùng được. Huống nữa, Chu Sưởng lại là ân nhân cứu mạng của con ông ta.

Sau khi thấy Thiên bất Thâu chịu nước hạ, Quỷ thủ thần nhân mặt thay đổi mấy lần liền, sau cùng thấy ông ta lấy ra một cái bình nhỏ, đổ ra năm viên thuốc đưa cho Thiên bất Thâu và nói :

—Đây là thuốc giải độc, cầm lấy, rồi rời khỏi Vu Sơn ngay không nên chậm trễ nhé !

Thiên bất Thâu xuôi cơn giận hờn, bước lên cầm lấy thuốc giải độc, rồi chỉ vào Chu Sưởng và hỏi :

— Còn người này thì sao ?

Văn nhược Ngu đáp :

— Mi không cần phải nhắc !

Thiên bất Thâu nói tiếp :

— Hắn trúng «Đoạn mòn độc» một loại kịch độc không có thuốc nào có thể giải được..,

Thiên bất Thâu chưa nói hết. «Quỷ phủ thần nhân Văn nhược Ngu» đã gạt đi và nói :

— Ta biết !

Thiên bất Thâu lại nói :

— Văn nhược Ngu, ta nói trước đây, người này ta giao cho mi đó, nếu quả mi giải không được mà để đến nỗi có mạnh hệ nào, thì lão thâu nhi không bao giờ để cho mi yên đâu.

Quỷ phủ thần nhân ngắt lời :

— Bất tất nói nhiều !

Thiên bất Thâu gật đầu nói :

— Xin cáo biệt !

Quỷ phủ thần nhân đáp lời :

http://tieulun.hopto.org

— Tùy tiện !

Nói xong Quỷ phủ thần nhân xoay người trở vào trong cốc ngay tức thì, chứ không có tiễn đưa ai hết.

Văn sùng Minh cũng dìu Chu Sưởng đi theo sau tiến vào sơn Cốc, thoáng mắt đã khuất sau những mõm đá, ở ngoài không còn nhìn thấy nữa.

Thiên bất Thâu nhìn Hồng nương tử lắc đầu cười nhẹ nhõm và nói với nàng :

—Hồng nương tử đây là lần thứ nhất nàng bị xuống nước đấy nhỉ ?

Hồng nương tử cười lạt đáp :

— Mình có việc đến cầu người ta không chịu xuống nước cũng chẳng làm sao được ? nhưng thôi, miễn là được việc tốt rồi, còn ngoài ra không cần so sánh làm gì.

Thiên bất Thâu gật đầu tiếp lời :

— Chính thế, ngay lão phu đây bình sinh có bao giờ phải nhận lỗi với ai bao giờ đâu mà bây giờ cũng phải tạ lỗi lão quái vật.

Ngừng một lát Thiên bất Thâu đưa cho Hồng nương tử mấy viên thuốc giải độc. Mỗi người đều uống một viên. Chỉ trong chốc lát đã thấy trong người huyết mạch lưu xương. Công lực hoàn toàn phục nguyên.

Thiên bất Thâu hỏi Hồng nương tử :

— Bây giờ định thế nào ?

Hồng nương tử đáp :

Tôi sẽ ở trong núi đợi chàng !

Hồng nương tử hỏi lại :

— Còn các hạ thì sao ?

Thiên bất Thâu đáp :

— Lão phu cũng thế !

Hồng nương nói tiếp :

— Chúng ta phải ở mỗi người một chỗ, và mỗi người tự đi tìm lấy nơi hang động nào để tạm nương thân, quanh quẩn

ở gần đây để thăm tin tức về chàng cho tiện, theo ý các hạ như thế có được không ?

Thiên bất Thâu gật đầu đáp :

— Đương nhiên là phải làm như thế.

Hồng nương tử hỏi tiếp :

— Bây giờ chúng ta chia tay !

Thiên bất Thâu tiếp lời :

— Xin tùy tiện !

Hồng nương tử vãng người ra khỏi sơn cốc, thoáng mắt đã biến dạng khỏi tầm mắt, không còn nhìn thấy bóng dáng đâu nữa.

Thiên bất Thâu cũng rời bước ra khỏi sơn cốc, tìm nơi nào lánh để làm chỗ an thân.

Chu Sưởng được Văn sùng Minh vực vào trong Mạc nhược Cốc, trong lúc đi đường liên miên suy nghĩ. «Hoa nguyệt môn chủ Thiêm tứ nương» đã là vợ của «Quỷ phủ thần nhân Văn nhược Ngu» mà «Đoạn môn độc» là độc thủ hạ của mụ ám hại mình. Cứ theo lý luận thì những môn độc mà «Hoa nguyệtmôn» sử dụng là do Thiêm tứ nương sở học được ở chồng mụ, như thế thì Quỷ phủ thần nhân nhất định có thể giải được Đoạn môn độc. Còn như người ta nói là «Đoạn môn độc» là một kịch độc không có thuốc giải, ngay người dùng độc cũng không có thuốc giải». Có thể là «Hoa nguyệt môn chủ» mới chỉ học được dùng độc mà chưa học được giải, nên người ta mới nói như thế.

Văn sùng minh dìu Chu Sưởng đi được một lúc, tới trước một tòa nhà đá, chỉ thấy chung quanh toàn những hoa kỳ cỏ lạ, sắc đẹp hương nồng, cảnh trí thanh u, riêng một bầu trời, tưởng chừng như nơi tiên cảnh.

Văn sùng minh đem Chu Sưởng vào thẳng trong thạch thất đặt chàng nằm trên một chiếc giường gỗ trong một căn phòng ở phía trong và nói :

— Huynh đài nằm yên đây, Tiểu đệ ra mời gia phụ đến

http://tieulun.hopto.org

chẩn mạch, rồi sẽ ăn uống sau.

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Văn huynh đã vì tại hạ mà phải vất vả chu đáo cho cả mọi sự, tại hạ thập phần cảm kích...

Văn sùng minh ngắt lời :

— Huynh đài đừng nói thế, khiến cho tiểu đệ không được an tâm. Huynh đài là đại ân nhân của tiểu đệ, tiểu đệ mong đền đáp được phần nào trong muôn một, là tiểu đệ lấy làm sung sướng, xin huynh đài đừng lưu ý đến việc này làm gì.

Chu Sưởng tiếp lời :

— Trước đây tại lụ cứu Văn huynh đấy là một việc ngẫu nhiên, chứ không phải là tại hạ có chủ ý thi ân đâu.

Văn sùng minh nói tiếp :

— Tuy rằng Huynh đài, độ lượng hải hà, thi ân không có mong báo, song đối với tiểu đệ là người chịu ơn, thì lúc nào cũng ghi sâu trong tâm khảm.

Chu Sưởng ngắt lời hỏi :

— Văn huynh ! lệnh tôn đã sắp tới chẩn mạch cho tại hạ chưa ? hay là còn phải đợi lâu ư ?

Văn sùng minh đáp :

— Huynh đài hãy nằm nghỉ một chút, gia phụ sẽ sắp sửa tới ngay tức khắc !...

Hai người đương nói, đã thấy Quỷ thủ thần nhân xách hộp thuốc tiến vào trong phòng. Tới nơi chẳng thấy ông ta nói gì hết mà đã đưa tay điểm khắp các huyệt đạo ở khắp thân thể Chu Sưởng xong, lại lấy năm viên thuốc lớn nhỏ màu sắc khác nhau bỏ cả một lúc vào miệng Chu Sưởng.

Chu Sưởng nuốt dần năm viên thuốc vào bụng.

Thuốc vào trong bụng tức thời hóa thành một luồng nhiệt lưu, chạy đi khắp toàn thân, sau cùng giồn ra cánh tay phải, chỗ vết thâm đâm.

Tê, buốt, đau, ngứa, sưng đều phát tác, Chu Sưởng nhịn không nổi buột miệng rên rỉ thành tiếng :

— Hừ ! Hừ !

Dần dần sự đau đớn vô phương mà chịu nổi đó, do cánh tay truyền xuống 2 huyệt «khúc trì» và «mạch căn» sau chót tập trung vào ngón tay giữa.

Chu Sưởng nghiêng đầu nhìn, bất giác thất kinh và toát cả mồ hôi chẳng thấy chiếc ngón tay giữa sưng lên to gấp hai lúc bình thường và cả ngón tay tím đen lại, như giúng vào mực.

Quỷ thủ thần nhân cầm một con dao con nhỏ và mỏng như lưỡi mũi nhọn và rất sắc bén.

Văn sùng minh tay cầm một chiếc bát ngọc chực sẵn ở bên cạnh.

Quỷ thủ thần nhân một tay cầm chặt lấy tay Chu Sưởng còn một tay đưa mũi dao chích vào đầu ngón tay giữa của chàng một tia máu đen chảy vọt ra.

Văn sùng minh cầm chiếc bát ngọc hứng lấy máu, một cách rất khéo léo không có để chảy ra ngoài một giọt nào.

Chừng uống xong một chén nước trà, ngón tay giữa đó lại xẹp đi như lúc bình thường.

Quỷ thủ thần nhân buông tay ra và nói :

— Tốt rồi !

Chu Sưởng mồ hôi trút ra như tắm toàn thân ướt hết, đau đớn tự nhiên tiêu tan hết, song người thấy mệt lử mê thiếp đi lúc nào không biết.

Đến lúc Chu Sưởng tỉnh dậy thấy đèn thắp sáng choang, chàng cảm thấy tinh thần thanh sảng, bỏ nhổm dậy bước từ trên giường xuống, thấy trước giường đã bày bàn ăn, sẵn sàng các món, Văn sùng minh ngồi bên bàn đợi sẵn từ lâu rồi.

Vừa thấy Chu Sưởng tỉnh dậy, Văn sùng minh mừng rỡ ra mặt khi khi đứng dậy nói :

— Huynh đài chắc đói lắm rồi, mời huynh đài sang đây chúng ta dùng bữa kẻo muộn lắm rồi.

Chu Sưởng đã mấy ngày nay lúc tỉnh lúc mê chưa có hột cơm nào vào bụng, bây giờ đã hết bệnh, sức khỏe trở lại bình

http://tieulun.hopto.org

thường, tự nhiên cảm thấy đói ruột như bào. Nghe Văn sùng Minh mời liền ngồi vào bàn ngay không có nề hà gì hết.

Văn sùng Minh nói tiếp !

— Món ăn thô sơ, chén rượu lạt, mong huynh đài miễn thứ, và ăn uống thực thà cho !

Trước sự săn sóc ân cần của Văn sùng Minh, Chu Sưởng trong lòng hết sức cảm kích. Chàng tiếp lời :

— Lệnh tôn đối với tại hạ là ân thâm tài tạo, và sự trông nom chu đáo của Văn huynh đối với tại hạ, ân tình của hiền phụ tử, tại hạ ghi nhớ suốt đời không bao giờ quên được !

Văn sùng Minh tiếp lời :

— Huynh đài nói như thế, thực là khiến cho tiền đệ không được an tâm chút nào hết ! Xin mời !

Chu Sưởng với Văn sùng Minh hai người đều mang ơn cứu mạng lẫn nhau, mối cảm tình tự nhiên trở thành thân mật.

Chu Sưởng ngồi ăn rất tự nhiên vì hai bên đã thân tình không cần khách sáo.

Văn sùng Minh ngồi bên bồi tiếp. Hai người vừa nói chuyện thập phần vui vẻ và hợp ý.

Các món ăn tuy không sang lắm, song rất tinh tri, Chu Sưởng vừa đói vừa lạ miệng chàng ăn rất ngon miệng.

Khi ăn uống một hồi, Chu Sưởng thấy Văn sùng Minh có vẻ bận khoăn tựa như là muốn ói gì nhưng rồi lại thôi. Chàng biết ý liền thản nhiên hỏi :

— Văn huynh có chuyện gì xin cứ nói ? đã là chỗ thâm tình chúng ta không nên e ngại gì hết !

Văn sùng Minh dằn đo tiếp lời :

— Chính ra không nên tò mò những việc riêng kín của người ta, song tiểu đệ có tính hiếu kỳ, hơn nữa đối với huynh đài lại là chỗ thâm tình, nên tiểu đệ muốn hỏi mới điều. Song nếu huynh đài xét ra không nên, thì bất tất phải nói làm gì...

Chu Sưởng đáp :

— Xin cứ nói !

Văn sùng Minh tiếp lời :

— Lần trước gặp huynh đài giữa trường hợp hiểm nghèo bàn khi được huynh đài giải cứu cho, lại vội vã phải chia tay, nên chưa kịp thỉnh giáo tôn tính đại danh..

Chu Sưởng ngắt lời :

— Tại hạ là Chu Sưởng, tiên phụ là « Kiếm thánh Chu minh Tung».

Văn sùng minh nghe Chu Sưởng nói rõ danh tính, vội vàng rời chỗ đứng dậy, có vẻ kích động tiếp lời :

— Thế ra, Huynh đài đây là giòng giõi «Kiếm thánh», tiểu đệ vô lễ quá !

Chu Sưởng vội kéo Văn sùng Minh ngồi xuống ghế và nói:

— Đâu dám, xin Văn huynh ngồi.

Văn sùng Minh hỏi tiếp :

— Gần đây khắp chốn giang hồ đều loan truyền về «Đoạn kiếm tàn nhân» ! có phải là Huynh đài...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Chính là tại hạ.

Văn Sung Minh kêu «Ái» một tiếng lại hỏi :

— Không ngờ một nhân vật kiệt xuất lừng danh khắp võ lâm, lại chính là Huynh đài, tiểu đệ lại được huynh ngộ, quả là vô cùng vinh dự.

Chu Sưởng khiêm tốn đáp :

— Văn huynh dạy quá lời !

Văn sùng minh tiếp lời hỏi :

— A ! Lệnh tôn Chu huynh qua đời rồi ư ?

Chu Sưởng bi phẫn đáp :

— Tiên phụ bị cừu nhân ám toán, toàn gia bị chúng sát hại, chỉ có tại hạ sống sót, trơ trọi một mình không còn người nào thân thích nữa.

Văn sùng Minh cảm động nói tiếp :

http://tieulun.hopto.org

— Xin thứ lỗi cho tiểu đệ, vô tình lại gợi những việc thương tâm ra làm cho Cho huynh buồn...

Văn sùng Minh chưa nói hết, bỗng thấy ngọn đèn bị luồng gió thốc chập chờn, đã thấy Quỷ thủ thần nhân chạy ra, cùng ngồi vào bàn, và cất tiếng run run hỏi :

— Mi là con trai Chu minh Tung hả ?

Chu Sưởng vội đứng dậy thưa :

— Dạ, chính phải !

Quỷ thủ thần nhân hỏi tiếp :

— Nghe người ta nói Chu minh Tung đã chán cuộc đời sinh hoạt võ sỹ, mà tìm nơi ẩn cư cơ mà, sao lại xảy ra chuyện như thế ? đầu đuôi ra làm sao

Chu Sưởng đáp :

— Tiền phụ tìm nơi ẩn đón.. là vì tránh kẻ hận cừu, song vẫn không tránh thoát được độc thủ của chúng...

Quỷ thủ thần nhân hỏi tiếp :

— Cừu gia là ai ?

Chu Sưởng lắc đầu đáp :

— Hiện giờ vẫn chưa biết được đích xác cừu nhân là ai? vẫn bối còn đương ở trong vòng tra chứng !

Quỷ phủ thần nhân thở dài nói tiếp :

— Cha mi trước khi chưa ẩn cư, lão phu có được hội diện một lần...

Ngừng một lát Văn nhược Ngu lại hỏi !

— Mi có mấy anh em ?

Chu Sưởng đáp :

— Vẫn bối còn có một người em trai và một người em gái nữa, song đều bị sát hại cả rồi ?

Văn nhược Ngu lại hỏi :

— Mi là lớn nhất hả ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Thưa vâng !

Văn nhược Ngu như có vẻ ngạc nhiên hỏi tiếp :

— Năm nay bao nhiêu tuổi ?

Chu Sưởng đáp !

— Thưa, chưa tới hai mươi tuổi !

Quỷ phủ thần nhân kinh ngạc kêu nhỏi lên :

— Ủa !...

— Chu Sưởng cũng ngạc nhiên hỏi lại :

— Sao tiền bối lại kinh ngạc như vậy ?

Quỷ phủ thần nhân nói tiếp :

— Tiểu tử, Mi lúc nhỏ ta thấy mi thanh mục tú, coi khôi ngô lắm cơ, làm sao bây giờ lại biến thành hình thù quái dản như thế này hả ?

Chu Sưởng nghiến răng lại, rồi đem đầu đuôi việc bị cừu nhân phục kích đánh rớt từ đỉnh núi xuống huyệt cốc, đến nỗi bị tàn phế và dung mạo bị hủy, như thế nào kể lại một lượt cho Quỷ phủ thần nhân nghe

Vân nhược Ngu thương cảm bất giác nhỏ hai hàng lão lệ.

Chu Sưởng thấy thế cũng cảm động và thầm tự nhủ :

— Ông già này tuy tính tình quái tích. Song cũng là người rất giàu tình cảm đấy chứ ?

Quỷ thủ thần nhân vẫy tay nói :

— Hãy ngồi cả xuống.

Ba người đều ngồi vào bàn tiệc, Văn sùng Minh lấy thêm chén đũa cho thân phụ rồi cùng tiếp tục ăn uống.

Quỷ thủ thần nhân có vẻ thương cảm nói :

— Lão phu và lệnh tôn có một mối giao tình từ trước, lệnh tôn có thể nói là một người duy nhất hiểu rõ cả tính của lão phu không ngờ ông ta lại gặp phải thảm họa như thế. Thôi được, lão phu sẽ đem hết khả năng, chữa cho mi được hoàn toàn khôi phục lại diện mạo như ngày trước !

Chu Sưởng kinh ngạc dật nẩy mình, hầu như chàng không tin là mình nghe nói đây là sự thực, dậy cả một vấn đề di hại, chàng không dám nghĩ đến bao giờ, ngay hi vọng có một

http://tieulun.hopto.org

kỳ tích xuất hiện cũng không có bao giờ dám nghĩ tới, chàng bất giác buột miệng hỏi lại :

— Khôi phục lại diện mục như ngày trước ? tiền bối có thể tạo hóa được như thế ư ?

Văn nhược Ngu gật đầu đáp :

— Có thể !

Chu Sưởng hoài nghi hỏi tiếp :

— Đây vãn bối nghiệp dĩ đã thành tàn tật rồi, chứ đâu phải là lúc còn dương bị thương...

Văn nhược Ngu hỏi lại :

— Mi không đủ tin lão phu ư ?

Chu Sưởng phủ nhận đáp

— Vãn bối không phải là dám không tin tiền bối... song có điều... không ngờ là có thể như thế

Văn nhược Ngu cả quyết nói tiếp

— Ngoại hiệu của lão phu là « Quỷ thủ thần nhân » đâu phải là một sự kiêu hãnh

Chu Sưởng gật đầu tiếp lời :

— Phải rồi, xin tiền bối thứ lỗi cho, vãn bối quả là thiển cận vụng suy.

Chu Sưởng trong lòng vui mừng kích động về cũng không thể nào có thể dùng lời nói mà hình dung hết được, quả là một sự ngoài sức tưởng tượng

Văn nhược ngu nói tiếp

— Mặt mi đã đóng thành sẹo rồi, và chân trái đã bị thành cố tật, đối với các lương y khác, có nhiên không thể nào làm gì được nữa, song đối với ta, thì lại khác, ta có thể dùng thuật « Cắt bỏ » (cắt đi và đã thịt khác vào) mà chữa cho phục hồi như là lúc chưa bị thương vậy... »

Chu Sưởng kinh kỳ hỏi :

— Có thể cắt và được ư ?

Văn nhược Ngu gật đầu đáp

— Đúng thế !

Chu Sưởng không nói nữa nhưng nét mặt vẫn có vẻ hoài nghi.

Văn nhược Ngu nói tiếp :

— Xương nát có thể tiếp được, những vết sẹo ở trên mặt có thể cắt vứt đi rồi cắt lấy miếng da ở chỗ khác trong thân thể và vào như liền.

Chu Sưởng bất giác reo lên :

— A !

Quả là một sự lạ kỳ thay quyền tạo hóa. Chu Sưởng nghe Quỷ thủ thần nhân nói, tưởng chừng như nghe chuyện thần thoại vậy.

Quỷ thủ thần nhân nói tiếp :

— Về việc thi hành thủ thuật này phải mất nhiều công phu ít ra là trăm ngày mới hoàn thành hiệu quả, mi phải chịu khó nằm tịnh dưỡng trong một thời gian !

Chu Sưởng tiếp lời !

— Vãn bối vô cùng cảm kích, không còn biết nói làm sao cho xiết nữa...

Quỷ thủ thần nhân xoa tay và tiếp lời :

— Bất tất phải nói gì hết. Đây là lão phu tận tâm một phần nào đối với người bạn tri giao đã khuất. Cũng mi không được bận tâm tới việc này.

Quỷ thủ thần nhân đem kỹ thuật thần diệu kỳ bí, thi hành thủ thuật chữa cho Chu Sưởng, trước hết cắt bỏ những nốt sẹo gồ ghề trên mặt, rồi sau khoét lấy cánh tay và vào cho thuốc ăn liền với nhau, còn những chỗ mới bị khoét bỏ thuốc sinh cơ cho ăn da non. Chỗ đầu gối bên chân trái bị cụt xương, liền mổ ra lấy xương súc vật nối thêm ra rồi khâu lại.

Trong thời kỳ hưu dưỡng, Chu Sưởng nằm yên vô sự. Chàng lợi dụng thời gian, để tham luyện về « Kim Cương thần công nhập môn » một thiên sau cùng trong cuốn « Phù lục chân kinh » mà trước kia chàng chưa có thì giờ tham luyện

http://tieulun.hopto.org

cho hoàn tất được.

«Kim cương thần công» là một võ học tuyệt đỉnh, và có một uy lực tuyệt đối vô song, song phải có một thời gian dài chứ không phải năm ba ngày mà thành công được. Chu Sưởng nhân cơ hội này để tham luyện, vẫn có bổ ích một phần lớn đối với công lực dù chưa thành công hoàn toàn.

Trong lòng đã có sở chuyên, thời gian đi rất mau không mấy chốc đã hết hạn trăm ngày.

Một ngày đó, Quỷ thủ thần nhân cởi băng trên mặt Chu Sưởng ra 2 tay ông ta run bần bật vì quá kích động hiển nhiên một vị thanh y nhất đại, cũng thập phần sung sướng nhìn thấy thành công mỹ mãn về một kiệt tác của mình.

Còn Chu Sưởng thì cố nhiên là kích động kinh ngạc và sung sướng, không cần phải nhắc nữa.

Văn sùng minh đưa một cái gương đồng tới, cầm đở ra trước mặt Chu Sưởng và nói :

— Mời Chu huynh soi !

Chu Sưởng vừa đưa mắt nhìn vào gương bất giác reo lên.

— Ủa !

Chàng thấy mặt mình đã hoàn toàn nhẵn nhụi như trước bao nhiêu những vết sẹo đã biến đi đâu hết, và da mặt phẳng phiu như liễu, không thấy mảy may một vết ngấn nào, quả thực là một kỳ tích.

Chu Sưởng mừng đến nỗi chảy nước mắt, người run lên bần bật, chàng liền quỳ xụp xuống lạy Quỷ thủ thần nhân và kích động nói :

— Khấu tạ ân đức tiền bối đã tái tạo !

Quỷ thủ thần nhân kéo tay chàng đứng lên, và nói :

— Bất tất phải làm thế, lão phu bình sinh chỉ làm những gì mà mình thích làm. Cũng không có cần ai bao giờ. Có điều bây giờ...

Quỷ thủ thần nhân nói đến đây, ngập ngừng không muốn nói nữa. Chu Sưởng liền ngắt lời :

— Việc gì xin tiền bối cứ nói rõ cho ?

Quỷ thủ thần nhân nói tiếp :

— Sau khi mi hạ sơn, lão phu muốn nhờ mi làm hộ lão phu một việc !

Chu Sưởng tiếp lời :

— Xin phân phó !

Quỷ thủ thần nhân nghiến răng đáp !

— Giết Thiêm tử nương !

Chu Sưởng dật mình, nhìn Văn sùng minh thấy Văn sùng minh cũng như có vẻ căm hờn, chứ không thấy lộ vẻ gì là sợ hãi hay thương cảm. Chu Sưởng trong lòng hết sức hồ nghi và thầm tự hỏi :

— Hoa Nguyệt môn chủ Thiêm tử nương không phải là mẫu thân Văn sùng minh ư ? Dù có thống hận mấy chăng nữa cũng không thể tuyệt tình mẫu tử như thế ?

Việc thiên hạ thực cứ hay đi đôi «Cốc trung nhân» tức Trung nguyên đại hiệp gia Cát Ngọn đã nhờ chàng tìm con gái và giết vợ. Bây giờ lại đến Quỷ thủ thần nhân Văn nhược ngu cũng lại nhờ chàng giết vợ hộ, mà hai người sở dĩ muốn giết vợ đều là do vợ không chung thủy và ngoại tình.

Thấy Chu Sưởng do dự không trả lời, Quỷ thủ thần nhân liền nói tiếp :

— Lão phu quyết không bao giờ cậy ơn mà cầu cạnh đâu. Nếu mi không thích làm thì thôi chứ lão phu không hề nài ép.

Chu Sưởng vội đáp !

— Văn bối không phải là có ý thế ?

Quỷ thủ thần nhân hỏi lại :

— Thế thì vì nguyên nhân gì ?

Chu Sưởng tiếp lời :

— Thiêm tử nương không phải là người vợ kết tóc của tiền bối hay sao ? hả ?

Quỷ thủ thần nhân vừa cười vừa nói :

— Ha ha ha ! Người vợ kết tóc của lão phu mất đã lâu rồi

http://tieulun.hopto.org

lúc Sùng minh hãy còn bế ngữa, lúc đó lão phu chưa có học thành nghề thuốc này, chứ nếu được như bây giờ thì nàng không đến nỗi chết đâu...

Chu Sưởng liền đáp :

— À ra thế, vậy vãn bối xin vâng mạng.

Quỷ thủ thần nhân lại hỏi :

— Ý mi định muốn rời khỏi nơi này ngay hả ?

Chu Sưởng đỏ mặt đáp :

— Chính vãn bối có ý muốn như thế, vì rằng vãn bối còn rất nhiều việc cần giải quyết...

Quỷ thủ thần nhân xua tay ngắt lời :

— Được rồi, hất tất phải nói nguyên nhân, lão phu cũng không giữ mi nữa đâu... Có điều cửa «Mạc nhập cốc» này, sẽ giành riêng cho một mình mi, muốn tới lúc nào cũng sẽ mở đón.

Chu Sưởng cúi chào và thành thực nói :

— Đa tạ thịnh tình của tiền bối, sau khi xong việc vãn bối tất nhiên sẽ lại bái yết :

Văn sùng Minh có vẻ quyến luyến nói :

— Chu huynh, xong mọi việc thế nào cũng lại đây, để anh em chúng ta cùng đàm thoại nhé ?

Chu Sưởng mỉm cười đáp :

— Nhất định chứ !

Quỷ thủ thần nhân nói :

— Thế mi có thể khởi hành được rồi !

Trăm ngày cùng sống gần gũi nhau, Chu Sưởng đã hiểu rõ tính khí của vị quái nhân này, ngoài mặt tuy lạnh lạt nhưng trong lòng lại nồng nhiệt.

Chu Sưởng đứng lên vái chào và nói :

— Vãn bối xin bái từ :

Quỷ thủ thần nhân gật đầu rồi lại quay sang bảo Sùng Minh :

— Sùng minh hãy tiễn chân khách xuống núi.

Nói xong, liền xoay người vào trong nhà.

Chu Sưởng thu thập hành lý, đeo đoản kiếm vào mình, quay sang nói với Văn sùng minh.

— Văn huynh, chúng ta đi chứ !

Văn sùng Minh gật đầu đáp :

— Xin mời !

Chu Sưởng tuy ở trong Mạc nhập Cốc trong thời gian trăm ngày. Song chỉ mới đi quanh quẩn trong vòng mười trượng bên tòa thạch thất, mà lúc vào thì chàng lại đương ở tình trạng lúc tỉnh lúc mê, do Văn sùng Minh dìu vào. Bởi vậy nên chàng chưa biết đường cốc đạo ra sao cả.

Bây giờ trở ra, chàng mới được dịp nhận xét về cách bố trí ở cốc đạo, chỉ thấy trên con đường ra vào có nhấp nhô nhiều những tảng đá kỳ quái chồng chất lộn xộn, trong khoảng trống có trồng lưa thưa mấy cây và xen lẫn đủ các màu hoa kỳ lạ không biết tên, chẳng biết rõ những cây và đá đó là trồng xếp theo trận thức kỳ môn, để phong tỏa cốc khẩu, mà những đóa hoa nhỏ trông rất đẹp mắt đó, chính là thứ hoa có độc, người ngoài vào đây không thể tiến sâu nữa bước, mà bình an vô sự được.

Văn sùng Minh lấy một viên thuốc đưa cho Chu Sưởng và mỉm cười nói :

— Tiểu đệ xuýt quên mất, Chu huynh hãy uống ngay viên tị độc này, chứ hơi độc ở đường cốc đạo này phi thường nguy hiểm. Sau này Chu huynh có tới đây, xin nhớ đứng ngoài cốc khẩu gọi một tiếng, tiểu đệ sẽ ra đón ngay, chứ nếu không, mà huynh vào trong cốc đạo sẽ bị trúng độc nguy hiểm lắm đấy !

Chu Sưởng gật đầu đáp .

— Tại hạ xin ghi nhớ !

Chu Sưởng tiếp lấy viên thuốc cho vào miệng, trong lòng chàng vô cùng phấn khởi và cảm kích, không thể nào nói xiết chàng nghĩ đến cuộc kỳ ngộ này, đã giải được kịch độc khỏi

http://tieulun.hopto.org

nguy đến tính mạng, lại còn chữa được tàn tật và phục hồi được diện mục như cũ. Thế gian cứ bảo là kỳ tích, chẳng qua cũng chỉ là một câu nói thôi, chứ chính mình tao ngộ phen này, mới có thể nói là đích xác kỳ tích.

Chu Sưởng nét mặt đầy thành khẩn nói với Văn sùng Minh.

— Văn huynh, lệnh tôn đã ra tay tạo hóa, khiến cho tiểu đệ được tái thế làm người, ơn đức như trời biển, tiểu đệ không biết lấy gì mà báo đáp :

Văn sùng Minh tiếp lời :

— Xin Huynh đài đừng nhắc những câu cảm ơn như thế, làm cho tiểu đệ thêm khó nghĩ nếu không nhờ Chu huynh có lòng nghĩa hiệp mà giải cứu cho, thì tiểu đệ đâu có còn sống đến ngày nay nữa.

Ngừng một lát Văn sùng Minh lại nói :

— Tiểu đệ có một điều nghi vấn muốn thỉnh giáo Chu huynh, song không biết có nên chăng ?

Chu Sưởng tiếp lời :

— Có điều gì thắc mắc xin Văn huynh cứ nói, xin đừng có e ngại gì hết.

Văn sùng Minh nói tiếp lời :

— Lúc tiểu đệ bị bọn Hắc bảo bắt, Chu huynh đưa một tín vật ra, mà bắt chúng phải thả Tiểu đệ, chẳng hay tín vật đó lai lịch như thế nào, mà có hiệu lực khiến cho «Hắc bảo hộ pháp một nhân vật không coi đời ra gì, mà phải chịu phép nghe theo vậy nhỉ ?

Chu Sưởng cười đáp :

— A ! tín vật đó do một thiếu nữ tên là Kỳ Anh tặng tiểu đệ, song về thân thế và lai lịch của nàng như thế nào, cho mãi đến bây giờ tiểu đệ cũng vẫn chưa hiểu rõ.

Văn sùng Minh tiếp lời :

— Thôi khỏi nhắc đến chuyện đó nữa !

Hai người vừa đi vừa nói chuyện không mấy chốc đã ra đến cốc khẩu. Văn sùng Minh ngừng bước và nói :

— Chu huynh, tiểu đệ không tiễn huynh đài xa được. Xin chia tay tại đây !

Chu Sưởng tần ngần đáp :

— Xin mời Văn huynh quay về, kẻo lệnh tôn lại mong.

Văn sùng Minh tiếp lời :

— Xin huynh đài trân trọng.

Chu Sưởng khoanh tay vái chào và nói :

— Xin cáo biệt !

Văn sùng Minh khoanh đáp lễ và nói :

— Mong ngày tái ngộ :

Chu Sưởng vãng người ra khỏi cốc khẩu, rồi xuống núi đi thẳng.

Văn sùng Minh đứng nhìn theo hút, khi Chu Sưởng đi khuất khỏi tầm mắt mới quay về.

Chu Sưởng mang một tâm tình vô cùng phấn khởi, thong thả rời bước, lúc nay chân chàng đã hết tàn tật, người đi ngay ngắn chứ không còn tình trạng đi bước cao bước thấp nữa.

Chu Sưởng đương đi, đột nhiên nhìn thấy mấy xác chết nằm vật trên bãi cỏ, chàng kinh ngạc chạy lại gần xem, thấy những xác chết toàn là người mặc áo đen, trong đám xác chết đó, có hai xác khoác áo choàng đen và một lão già mặc áo dài đen, những xác chết này trong mình không thấy vết thương nay ngấn máu nào, chỉ có một vệt đỏ ở giữa chỗ mi mắt.

Chu Sưởng bất giác buột miệng kêu :

— Ghi chỉ lạu ngân !

Chu Sưởng thấy tình trạng như thế, liền nghĩ thầm :

— Hồng nương tử chưa có rời khỏi khu vực Vu Sơn, nhưng nanh vuốt của Hắc bảo bị chết dây, toàn là do nàng hạ thủ.

Rồi chàng lại thầm tự hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Những đệ tử của Hắc bảo, hiện thân ở ngoài cốc khẩu này, không hiểu chúng có mục đích gì ?

Theo như việc năm trước Văn sùng minh bị chúng bắt bức bách hắn phải viết thơ về bảo Quỷ thủ thần nhân, phải đem cuốn «Thần nông bảo điển» để chuộc mạng, có thể lấy đó mà suy đoán, mục đích của Hắc bảo, vẫn nhằm nhe mưu đồ về «bí điển Kỳ Hoàng» (sách y thuật) của Quỷ thủ thần nhân Văn nhược Ngu.

Chắc là Hắc bảo phái đến đây còn nhiều người nữa, chứ không phải là có mấy người bị chết này đâu.

Mình vừa mới chịu đại ân của Quỷ thủ thần nhân, bây giờ thấy rõ việc này, đâu mình lại có thể làm ngơ bỏ mặc để chúng hoành hành được ?

Chu Sưởng đương trầm tư suy nghĩ thốt nhiên thấy có luồng gió vù vù ập tới.

Chu Sưởng biết ngay có người tới, vội vàng núp vào sau một tảng đá lớn :

Bóng người phơi phới như là cuốn gió đi tới.

Tiếp nghe có tiếng la hoảng :

— Á !

Bóng người lần lượt đứng ngừng lại. Lúc này Chu Sưởng đã nhìn rõ là cả bọn có chín người, năm võ sỹ áo đen và bốn lão già áo dài đen, cũng vẫn như mấy lần trước những lão già áo dài địa vị đều cao hơn võ sỹ áo đen một bậc.

Chu Sưởng nhận xét kỹ bọn này, chàng thấy trong bọn bốn lão già áo dài đen, có ba người cao, một người lùn, ba lão già cao này trông mặt thập phần quen như là đã có lần gặp ở đâu rồi ?

Một trong ba tên lão già cao lớn, với các giọng điệu quái dản cất tiếng nói :

— Những bọn trước đều chết cả rồi, hư ! hư ! Quỷ thủ thần nhân lại dám thi hành độc thủ...

Một lão già khác ngắt lời :

— Không phải lão quái vật đó xuất thủ đâu, nói thế oan cho hắn ta !

Lão già kia hỏi lại :

— Thế thì ai chứ ?

Lão già khác đáp :

— Hồng nương tử, cái con mụ mà chuyên môn đối đầu với bản bảo từ trước đến giờ.

Lão già kia gật đầu nói :

— A ! «phi chỉ lưu ngân», đúng rồi chính là cái con nữ yêu đó chứ không còn ai nữa.

Lão già trước lại hỏi :

— Con nữ yêu đó đến Vu sơn làm gì nhỉ ?

Lão già nọ lắc đầu đáp :

— Không hiểu !

Chu Sưởng bóp óc gợi trong trí nhớ, thốt nhiên chàng nhớ ra ba lão già áo dài đen cao lớn này là ai rồi. Tức thời sát cơ ngùn ngụt bốc lên, mạch máu căng thẳng, tựa như muốn vỡ tung cả huyết quản. Nguyên ba tên lão già này chính là ba lão quái đã đánh chàng tung từ ngọn núi xuống tuyệt cốc năm xưa.

Hận cừu cuồn cuộn chạy trong mạch máu.

Người ta thường nói hận cừu sâu như biển cao như núi, song hận cừu trong lồng chàng đối với Hắc bảo phát lộ ra trong lúc này không thể nào mà tả xiết, với câu sâu như biển cao như núi, vẫn chưa đủ để hình dung.

Chu Sưởng vội lấy khăn che mặt lại, từ sau một tảng đá lớn hiện thân ra.

Một tên trong bọn Hắc bảo khẽ nói :

Có người.

Một tên khác hỏi :

— Ai ?

Tên già lùn áo dài đen kêu «á» một tiếng rồi nói

— «Đoạn kiếm tàn nhân» !

Nghe nói đến tên «Đoạn kiếm tàn nhân» tất cả bọn Hắc bảo có

http://tieulun.hopto.org

mặt tại đây đều lộ vẻ kinh hoàng nhớn nhác, rồi bao nhiêu con mắt đều tập trung nhìn vào Chu Sưởng.

Chu Sưởng tuy bây giờ diện mục đã phục nguyên, chân tàn phế đã khỏi. Song chàng vẫn đội lốt diện mục «Đoạn kiếm tàn nhân» khăn đen che mặt, chân đi tập tễnh bước cao bước thấp, nhằm tiến lại phía mấy tên nanh vuốt Hắc bảo.

Lão già lùn cất tiếng run run hỏi nhau :

— Không ngờ cái tên tàn phế này cũng lại ở đây nhỉ ?

Lão già khác tiếp lời :

— Chúng ta hiệp lực đối phó với nó !

Chu Sưởng hai mắt bắn tóe ra những tia sát khí, tiến thẳng đến trước mặt địch thủ.

Năm tên võ sỹ áo đen liền dừng tản ra, và đồng thời tuốt kiếm cầm trong tay, 4 tên già áo dài đen, dừng tản ra thành hình bán nguyệt, trừ có một tên già lùn là dùng kiếm, còn ba tên già cao lớn đều là tay không.

Luồng nhãn quang của Chu Sưởng nhìn chằm chặp vào mặt ba tên già cao lớn, tựa như ngưng tụ thành một luồng điện sáng, bất cứ ai nhìn thấy lòng nhãn quang chàng lúc này đều thất kinh và ghi mãi trong trí nhớ.

Ba lão già đó bị luồng nhãn quang rọi chiếu, bất giác rợn người và tự nhiên đều lùi lại một bước.

Một trong ba lão già này cất tiếng lạnh lẽn nói :

— Đoạn kiếm tàn nhân, hạnh ngộ không gờ nhỉ !

Chu Sưởng với giọng nghiêm nghị nhấn mạnh từng chữ một từ trong mỗi phát âm ra, chàng nói :

— Bắt đầu từ giờ phút này phàm người nào thuộc trong Hắc bảo, sẽ phải trả ra bằng cái giá tương đương với sở hành sở vị !

Lời nói lạnh như cục băng từng tiếng, từng tiếng gõ vào con tim của bọn ma tử ma tôn.

Một lão già khác trong bọn cười khẳng khặc với cái giọng quái đản cất tiếng tiếp lời :

— Đoạn kiếm tàn nhân, đừng có rở giọng khoác lác nữa, hôm nay mi sẽ nhất định phải chết rồi :

Chu Sưởng nói tiếp :

— Rồi bọn bay sẽ thấy !

Lão già đó lại nói :

— Sự thực sẽ trả lời, chúng ta không cần tranh biện với mi cho mất thì giờ !

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Chính thế !

Hai bên đối diện nhìn nhau, không khí ngột ngạt hầu như nghẹn thở :

Chu Sưởng quát lớn một tiếng :

— Bọn mi báo danh ?

Bốn lão già đồng thời phá lên cười :

Ha, ha, ha, ha !

Nghe giọng cười dầy vẻ cuồng ngạo, tựa như không coi đối phương lọt vào con mắt.

Một lão già trong bọn vừa cười vừa đáp :

— Mi hôm nay chết chắc chắn rồi, bất tất cần biết các tôn hiệu làm gì, ha ha !

Bốn lão già áo dài đều đặt bước chiếm lấy phương vị. Xem chừng như muốn liên thủ hợp kích ngay tức khắc.

Chu Sưởng nhớ tới lời lão ca Thiên bất Thâu nói :«

— Một võ sỹ diện đối cường địch, cần phải chú ý mấy điểm : một là không cho đối phương có cơ hội tẩu thoát. Hai là đã xuất thủ đừng có do dự...»

Nhớ tới câu nói đó, nên Chu Sưởng quyết tâm, bất luận thế nào mặc dầu, hôm nay cũng không để cho hung thủ lọt lưới lấy nữa tên.

Chu Sưởng quát :

— Ra tay !

Chàng vừa quát vừa ra tay tuốt kiếm, xuất kích nhanh như điện chớp, có lẽ còn hơn cả tiếng động.

http://tieulun.hopto.org

Những võ sỹ áo đen đứng vòng ngoài thì không kể làm chi. Ngay bốn lão già áo đen đứng trong vòng đã chuẩn bị xuất kích sẵn sàng rồi, mà cũng không kịp trở tay.

Chỉ nghe thấy một tiếng kêu thê thảm :

Ôa !

Rồi thấy những tia máu toé ra đỏ lừ mặt đất, một lão già lùn đã bị đứt tay, bay đầu, chết liền tại chỗ.

Năm tên võ sỹ đứng vòng ngoài bất giác đồng thanh la :

— Ối, ối !

Ba lão già cao lớn không hẹn nhau mà cùng cất tiếng quát.

— Xung phong !

Đồng thời mỗi tên đều phát một chưởng, ba luồng kình khí sức mạnh hàng vạn cân, khi thế có thể chuyển núi rung đồi.

Chu Sưởng vận dụng đủ mười thành công lực, múa tít đoạn kiếm để chặn đón chưởng lực.

Kiếm khí cùng chưởng phong dụng nhau, phát ra một tiếng vang rền như sấm, làm người ta kinh hồn táng đảm.

Chu Sưởng vẫn đứng yên như mọc, còn ba lão già cao lớn đều bị đẩy lui lại một bước, những thớ thịt trên mặt đều co rúm lại hai mắt bắn ra những tia hung quang thấy rợn cả người.

Năm võ sỹ áo đen đứng vòng ngoài, nét mặt người nào cũng tái mét không còn giọt máu.

Chu Sưởng nghiến răng quát hỏi :

— Bọn mi còn nhớ vụ huyết án ở Vũ lăng sơn không hả ? hôm nay bọn mi sẽ phải trả món nợ máu đó !

Ba lão già nghe Chu Sưởng hỏi, đều đặt mình thét một cái, rồi một lão già trong bọn quát hỏi lại :

— Mi là ai ?

Chu Sưởng trầm giọng đáp :

— Bạch y thư sinh, người mà ba đứa bay đánh rơi từ trên

núi xuống tuyệt cốc năm xưa đó !

Ba lão già nét mặt càng nhăn thêm, và đồng thanh la hoảng rồi cất tiếng hỏi lại :

— Mi là thằng nhỏ đó đấy hả ?

Chu Sưởng nét mặt đầy phẫn hận nói tiếp :

— Bọn mi đã được nghe rõ minh bạch rồi, có chết cũng không oán hận gì nữa, ta hi vọng tụi bay kiếp sau có được thác sinh làm người, chớ có lại đi vào con đường tà đạo như kiếp này nữa nhé !...

Ba lão già cùng hô !

— Giáp công !

Ba lão già vừa quát vừa vung chưởng đánh tới tấp vào trước mặt Chu Sưởng.

Ba luồng kình lực cuộn tới khiến cho Chu Sưởng bị sức ép quá mạnh hơi nghiêng người đi một chút. Song chàng vẫn không vì thế mà tạm ngừng động tác. Chàng vặng người vung kiếm phạt sang lão già đứng đầu phía bên phải. Vì trong lòng đang phẫn oán, nên chàng xuất thủ đã dùng toàn lực, sử dụng một chiêu kiếm pháp «Thiên địa giao thái» trong «Phù lục Chân kinh» phát huy đến uy lực tới cực độ.

Một tiếng kêu thà thảm lại phát :

Ôa !

Lão già đứng phía đầu bên phải không còn cơ hội phản công hay né tránh, đã bị kiếm khí xẹt tới té nhào xuống đất chết không kịp cựa quậy.

Lão già đứng giữa đồng thời xông vào phát chưởng định giải cứu cho đồng bạn, song vừa dơ tay đã bị tầm kiếm khí xẹt ngang cổ chết liền không kịp kêu lấy nữa tiếng.

Còn một lão già đứng mé bên trái, thấy tình thế nguy nan vội xoay người toan chạy.

Chu Sưởng quát :

— Chạy đi đâu ?

Chàng vừa quát vừa vặng người chặn ở đằng trước, luồng

http://tieulun.hopto.org

kiếm quang chỉ thấy loé ra như tia chớp, rồi lại thu liễm ngay tức khắc.

Một tiếng kêu rên thảm thiết phát ra, lão già sau chót lảo đảo ngồi phịch xuống, máu ra ướt đẫm một nữa người.

Năm võ sỹ áo đen đứng vòng ngoài, đều hồn bay lên mây văng người trốn chạy.

Chu Sưởng lúc này chân trái đã hết tàn phế, với công lực cao thâm của chàng, năm võ sỹ áo đen kia dù có mọc cánh mà bay cũng không thoát được.

Tiếng kêu thê thảm kế tiếp phát ra, năm tên võ sỹ áo đen lần lượt ngã xuống, tên chạy nhanh nhất cũng chưa chạy khỏi được ba trượng, đã phải gục xuống nốt.

Chu Sưởng đuổi giết hết năm tên võ sỹ áo đen, liền quay gót trở lại chỗ cũ.

Trong bọn bốn lão già, Chu Sưởng đã giết chết ba, còn một lão già nữa, chàng chỉ đánh cho bị trọng thương, chứ chưa giết chết, là chàng có ý để cho một tên còn sống mà tra vấn cho rõ nguyên ủy !

Chàng chạy tới trước mặt lão già bị trọng thương ngồi phệt xuống đất, không còn đứng lên được nữa, quát hỏi :

— Ta có mấy câu hỏi hi vọng mi trả lời dích xác không được ẩn giấu nhé ?

Lão già ngẩng mặt lên trân trối nhìn Chu Sưởng, y không trả lời mà còn hỏi lại :

— Mi có phải đúng là gã Bạch y thư sinh ngày trước không ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Chính ta !

Lão lại hỏi tiếp :

— Thế mi tức là con trai «Thánh kiếm Chu minh Tung» đây có phải không ?

Chu Sưởng đáp :

— Chính phải !

Lão già thở dài nói tiếp :

— Thế mà lúc đó mi vẫn không chết hả ?

Chu Sưởng cười lạt đáp :

— Đấy là ý trời ! nếu không thế, thì những người chính nghĩa trong võ lâm chết hết hay sao?

Lão già lại thở dài nói tiếp :

— Tiểu tử, được rồi, lão phu chịu tiếp nhận cái chết, mi cứ việc hạ thủ đi !...

Chu Sưởng chau mày đáp :

— Đâu có dễ dàng thế được ?

Lão già hỏi lại :

— Thế mi định làm gì lão phu nữa ?

Chu Sưởng đáp :

— Trước hết mi hãy báo danh !

Lão già gật đầu đáp :

— Báo mi cũng chẳng hại gì, bọn lão phu đều là «Cấm nội võ sỹ» của «Hắc bảo»...

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— «Cấm nội võ sỹ» thực hả ?

Lão già đáp :

— Đúng thế !

Chu Sưởng nghiêm nét mặt hỏi tiếp :

Về vụ huyết án năm xưa, người nào chủ mưu ? Và có bao nhiêu người tham gia hả ?

Lão già bỏi lài :

— Mi cho là lão phu sẽ bảo mi đấy ư ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Đúng thế !

Lão già lắc đầu nói tiếp :

— Thế thì mi lầm rồi !...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Có thể là mi lầm !

Vừa nói dứt lời Chu Sưởng đã bung ngón tay một cái, một

http://tieulun.hopto.org

tia chỉ phong phát theo, điểm trúng vào tàn huyệt của đối phương. Lão già kêu thét lên một tiếng, mặt xám lại như là mặt người đã chết rồi.

Chu Sưởng giản giọng nói :

— Bây giờ mi phải chiếu theo sự thực nói cho ta nghe, mi có định tự quyết cũng không thể làm được nữa rồi.

Lão già buồn thảm nói !

— Bất cần chết bằng cách nào, chủng quy cũng chỉ là một.

Tiểu tử, mi cũng chẳng sống được lâu nữa đâu «Hắc bảo» sẽ phái người đến thu thập mi,..

Chu Sưởng ngắt lời :

— Mi đừng tưởng Hắc bảo còn tồn tại được mãi đâu, cái ngày mà bọn yêu ma chúng bay tiên tan như mây khói sẽ không còn xa đâu !

Lão già vẫn còn tin tưởng tiếp lời :

— Tiểu tử, mi đừng mơ tưởng hão huyền, Hắc bảo vững như bàn thạch, tay cao thủ nhiều như mây đùn, cứ như sức mi mà muốn đối đầu với Hắc bảo, có khác gì lấy trứng đem chọi với đá ...

Chu Sưởng gạt đi và nói :

— Đừng nói lời thôi hãy trả lời câu hỏi của bản nhân vừa hỏi đi đã !

Lão già lắc đầu đáp ;

— Đâu có được ?

Chu Sưởng nghiến răng nói tiếp :

— Mi muốn chết một cách khổ sở chết mòn từng miếng thịt một phải không ?

Lão già thản nhiên đáp :

— Tuỳ ý !

Chu Sưởng phẫn nộ đưa tay trái tìm lấy bả vai lão già nhấc lên và hỏi :

— Nói hay không nói hả ?

Lão già chết đến nơi vẫn giữ thói ngang bướng, y nghiến

chặt hai hàm răng lại và đáp :

— Không nói !

Chu Sưởng trừng mắt, bấu năm đầu ngón vào thịt, máu từ kẻ ngón tay rỉ ra.

Lão già nghiến răng gắng chịu đau đớn, bộ mặt danh ác khiến cho người ta nhìn mà phát tởm.

Chu Sưởng đối diện với kẻ huyết cừu tàn ác, sẽ sử dụng đủ mọi thủ đoạn, chỉ sợ là chưa đủ khốc liệt thôi.

Chu Sưởng lại dơ đoạn kiếm lên đâm và hỏi :

— Mi thực không chịu nói hả ?

Lão già chau mày đáp :

— Thực đấy !

Chu Sưởng hừ một tiếng, rồi cầm đoạn kiếm từ từ đâm vào chỗ ngang bả vai, từ đằng trước suốt ra sau lưng, máu chảy toé ra cả hai bên.

Đoạn kiếm không có mũi đâm vào toàn do sức mạnh, sự đau đớn lại tăng lên gấp mấy, thực khó mà chịu nổi.

Lão già rên một tiếng buồn thảm, trông mặt cau có như là một con thú dữ bị thương mà phát điên vậy.

Mồ hôi nhỏ xuống ròng ròng như mưa, toàn thân run run bần bật và co rúm cả lại.

Chu Sưởng lại hỏi :

— Nói hay không hả ?

Lão già vẫn ương ngạch đáp :

— Không !

Chu Sưởng nghiến răng cầm chuôi kiếm xoay một cái.

Lão già dù gan lì mấy đi nữa, nhưng nỗi đau đớn vì da thịt đứt nát như thế, không thể nào một kẻ võ công đã bị phế bỏ, mà còn đủ sức chịu đựng nổi. Y kêu thê thảm như là con lợn bị lấy huyết, máu chảy toé ra khắp đất.

Lão già vừa kêu rên vừa nói :

— Tiểu tử mi giết lão phu đi thôi !...

Chu Sưởng lắc đầu nói :

http://tieulun.hopto.org

— Đâu có thể được !

Lão già bất kêu lại rên.

— Hư, hư, hư.

Chu Sưởng chau mày nói tiếp :

— Rên cũng vô ích, ta sẽ cho mi chết từ từ, chết dần từng chút từng chút, cho nếm mùi đau đớn.

Bộ mặt lão già vốn dĩ đã khó coi, bây giờ trông lại còn ghê hơn là ác quỷ, y đã thoát hẳn nguyên hình, hai mắt lồi ra, tưởng như là muốn rời hẳn ra ngoài.

Chu Sưởng lại quát hỏi :

— Nói mau, những người nào tham dự trong vụ án ở Võ lăng sơn hả ? Nguyên nhân vì sao ? còn kẻ chủ mưu ta biết chắc là Hắc bảo chủ nhân rồi, bất tất phải hỏi nữa, như thế nào nói mau !

Lão già nghiến răng nhắm mắt lại không nói.

Chu Sưởng tự nghĩ, nói hay không nói thì cũng thế, kẻ cừu thù chính xác là Hắc bảo rồi không nghi ngờ gì nữa, tra vấn hoài cũng chỉ mất thì giờ vô ích.

Vì nghĩ thế nên Chu Sưởng không cần tra vấn thêm nữa. Chàng cử động tay ra một cái, lão già kêu thét lên rồi từ từ ngã về phía sau, giữa lúc ngã mà chưa ngã hẳn, xuống đất, thì máu thịt đã nhầy nhụa, thân thể đã đứt thành bốn, năm khúc rồi.

Chu Sưởng nhớ tới thảm trạng toàn gia bị cừu nhân sát hại, sát niệm khởi lên như điên, không thể nào ngăn cản được song lúc này đã mất hết cả đối tượng rồi, chính tên cao thủ Hắc bảo đã toàn bộ chết hết không còn một ai nữa.

Chu Sưởng cầm đoạn kiếm đưa lên ngang mắt, rồi cất tiếng sầu thảm, chàng cầu đảo :

— Cha mẹ có anh linh, xin chứng giám cho con trong việc báo thù tuyết hận, con sẽ hết dần, rồi mới kẻ thù từ giờ phút này mà đi.

Đảo nguyện xong, chàng cho đoạn kiếm vào trong bao,

chàng ngửa mặt nhìn trời, thấy bóng kim ô đã ngả về tây. Chàng toan cất bước thượng lộ, vì chàng tính lộ trình nên đi gấp, thì giờ ngọ ngày mai, có thể ra khỏi núi.

Chàng quay lại nhìn xác chết một lượt, rồi từ từ cất bước.

Đột nhiên.

Nghe có tiếng nói :

— Giết thực sướng tay nhỉ ?

Nghe tiếng nói Chu Sưởng nhận ra ngay là Hồng nương tử, nên vội tiếp lời hỏi :

— Tôn giá vẫn chưa rời khỏi Vu sơn ư ?

Hồng nương tử đáp :

— Đương nhiên, ta đâu có thể hữu thủy vô chung, đem mi giao cho «Quỷ ihủ thần nhân, rồi bỏ mặc đấy mà đi thì sao cho đành tâm !

Chu Sưởng nói tiếp :

— Tôn giá đã phải mất bao nhiêu thì giờ quý báu, mà chờ đợi hoài ở đây tới hơn ba tháng rồi ?

Hồng nương tử nói :

— Ôi, kể gì thời giờ miễn là mi có ngày trở ra được là ta mãn nguyện lắm rồi !

Chu Sưởng trong lòng vô cùng cảm kích, không thể nói sao cho xiết, chàng cất tiếng run run tiếp lời :

— Tôn giá đối với tại hạ quả là ân thâm nghĩa trọng, tại hạ chung thân cũng vô phương mà báo đáp cho xứng đáng được !

Hồng nương tử cười tiếp lời :

— Không cầu mong mi báo đáp, mà cũng không nói được là ân nghĩa, chỉ cần mi đối tốt với vợ mi là Nản cung hoa, đấy tức là mi đã báo đáp ta rồi đó. Điều đó mi làm được chứ ?

Nghe Hồng nương tử nói, Chu Sưởng chột dạ, không hiểu sao nàng lại quá quan tâm về «Giáng y nữ Nản cung Hoa» như thế ? không hiểu hai người liên hệ với nhau như thế nào ?

http://tieulun.hopto.org

nếu quả như mình phen này mà không giải được độc, đến nỗi bỏ mạng, thì Nản cung hoa sẽ trở thành quả phụ. Nghĩ tới điều đó mà phát sợ, không lạnh cũng run.

Trầm tư một lát Chu Sưởng liền đáp :

— Điều đó đương nhiên !

Hồng nương tử lại nói tiếp:

— Ta lấy làm sung sướng cho mi đã chữa khỏi tàn phế, lại khôi phục được dung mạo như xưa ! quả là một sự kỳ ngộ !

Chu Sưởng không hiểu sao mình chưa kịp nói, mà Hồng nương nương tử đã biết rõ những việc đó, nên chàng ngạc nhiên hỏi :

— Ủa ! sao tôn giả biết ?

Hồng nương tử cười đáp :

— Đấy là do con trai bảo bối của lão quái vật thấu lộ cho ta hay, chứ nếu không thì ta đã trở vào «Mạc nhập cốc» tra thám rồi, chứ đâu có thể an tâm đợi ở ngoài núi này hơn ba tháng trời được !

Chu Sưởng sực nhớ đến Thiên bất Thâu nên lại hỏi !

— A. Tôn giả có gặp lão ca của tại hạ...

Hồng nương tử ngắt lời :

— Lão ta vẫn còn ở trong núi đợi mi đấy !

Chu Sưởng hỏi lại :

— Hiện giờ ở đâu cơ ?

Hồng nương tử đáp :

— Ở trong một thạch động trên ngọn Thần nữ phong.

Chu Sưởng buột miệng kêu :

— A !

Chu Sưởng trầm tư một lát lại hỏi :

— Tại hạ đi tìm lão ca một lát nhé ?

Hồng nương tử lắc đầu đáp :

— Hãy thong thả !

— Những xác chết nằm ngổn ngang như thế kia, mà không thu nhặt đi, thì Thiên Hắc bảo sẽ cho là lão quái vật sát

hại thuộc hạ của chúng, như thế lão quái vật tất nhiên phải chịu vạ lây về cuộc báo phục tàn khốc của bọn Hắc bảo mất.

Chu Sưởng nghe Hồng nương tử nói mới sực nhớ ra và vội vàng tiếp lời :

— Tại hạ sơ sót về điểm đó, nếu tôn giả không nhắc, chẳng hóa ra mình vô hình trung đã gieo tai họa cho Quỷ thủ thần nhân, để tại hạ thu gọn...

Chu Sưởng chưa nói hết Hồng nương tử đã ngắt lời :

— Thôi mi bất tất phải ra tay, để ta đại lao cho !

Chu Sưởng lắc đầu nói :

— Việc đó đâu dám...

Hồng nương tử xua tay gạt đi và nói :

— Đừng nên khách sáo, việc đó để mặc ta...

Ngập ngừng một lát Hồng nương tử lại nói tiếp :

— Ta muốn yêu cầu một việc chẳng hay mi có vui lòng chiều theo ý muốn ta được chăng ?

Chu Sưởng tiếp lời :

— Xin cứ nói :

— Hồng nương tử vừa cười vừa nói :

— Mi có thể cho ta xem dung mạo của mi đã phục nguyên như thế nào ? được chăng ?

Hồng nương tử từ tối nãy đến giờ tuy nói chuyện khá lâu rồi nhưng nàng thủy chung vẫn chưa được hiệu thân. Song Chu Sưởng biết rõ là nàng chỉ ẩn thân sau một tảng đá nào gần đây, chỉ cách chừng ba trượng thôi chứ không xa.

Chàng không do dự đáp :

— Có thể được !

Nói xong chàng liền đưa tay giật chiếc khăn đen che mặt ra.

Hồng nương tử hết sức kinh ngạc nói :

— A ! thực là không thẹn với danh hiệu «Quỷ thủ thần nhân» y thuật của lão quái vật có thể nói là cướp quyền tạo hóa.

http://tieulun.hopto.org

nếu quả như mình phen này mà không giải được độc, đến nỗi bỏ mạng, thì Nản cung hoa sẽ trở thành quả phụ. Nghĩ tới điều đó mà phát sợ, không lạnh cũng run.

Trầm tư một lát Chu Sưởng liền đáp :

— Điều đó đương nhiên !

Hồng nương tử lại nói tiếp:

— Ta lấy làm sung sướng cho mi đã chữa khỏi tàn phế, lại khôi phục được dung mạo như xưa ! quả là một sự kỳ ngộ !

Chu Sưởng không hiểu sao mình chưa kịp nói, mà Hồng nương nương tử đã biết rõ những việc đó, nên chàng ngạc nhiên hỏi :

— Uả ! sao tôn giả biết ?

Hồng nương tử cười đáp :

— Đấy là do con trai bảo bối của lão quái vật thấu lộ cho ta hay, chứ nếu không thì ta đã trở vào «Mạc nhập cốc» tra thám rồi, chứ đâu có thể an tâm đợi ở ngoài núi này hơn ba tháng trời được !

Chu Sưởng sực nhớ đến Thiên bất Thâu nên lại hỏi !

— A. Tôn giả có gặp lão ca của tại hạ...

Hồng nương tử ngắt lời :

— Lão ta vẫn còn ở trong núi đợi mi đấy !

Chu Sưởng hỏi lại :

— Hiện giờ ở đâu cơ ?

Hồng nương tử đáp :

— Ở trong một thạch động trên ngọn Thần nữ phong.

Chu Sưởng buột miệng kêu :

— A !

Chu Sưởng trầm tư một lát lại hỏi :

— Tại hạ đi tìm lão ca một lát nhé ?

Hồng nương tử lắc đầu đáp :

— Hãy thong thả !

— Những xác chết nằm ngổn ngang như thế kia, mà không thu nhặt đi, thì bọn Hắc bào sẽ cho là lão quái vật sát

hại thuộc hạ của chúng, như thế lão quái vật tất nhiên phải chịu vạ lây về cuộc báo phục tàn khốc của bọn Hắc bào mất.,

Chu Sưởng nghe Hồng nương tử nói mới sực nhớ ra và vội vàng tiếp lời :

— Tại hạ sơ sót về điểm đó, nếu tôn giả không nhắc, chẳng hóa ra mình vô hình trung đã gieo tai họa cho Quỷ thủ thần nhân, dể tại hạ thu gọn...

Chu Sưởng chưa nói hết Hồng nương tử đã ngắt lời :

— Thôi mi bốt tất phải ra tay, để ta đại lao cho !

Chu Sưởng lắc đầu nói :

— Việc đó dâu dám...

Hồng nương tử xua tay gạt đi và nói :

— Đừng nên khách sáo, việc đó để mặc ta...

Ngập ngừng một lát Hồng nương tử lại nói tiếp :

— Ta muốn yêu cầu một việc chẳng hay mi có vui lòng chiều theo ý muốn ta được chăng ?

Chu Sưởng tiếp lời :

— Xin cứ nói :

— Hồng nương tử vừa cười vừa nói :

— Mi có thể cho ta xem dung mạo của mi đã phục nguyên như thế nào ? được chăng ?

Hồng nương tử từ nãy đến giờ tuy nói chuyện khá lâu rồi nhưng nàng thủy chung vẫn chưa được hiệu thân. Song Chu Sưởng biết rõ là nàng chỉ ẩn thân sau một tảng đá nào gần đây, chỉ cách chừng ba trượng thôi chứ không xa.

Chàng không do dự đáp :

— Có thể được !

Nói xong chàng liền đưa tay giật chiếc khăn đen che mặt ra.

Hồng nương tử hết sức kinh ngạc nói :

— A ! thực là không thẹn với danh hiệu «Quỷ thủ thần nhân» y thuật của lão quái vật có thể nói là cướp quyền tạo hóa.

http://tieulun.hopto.org

Dung mạo mi so với lúc chưa bị thương không có khác một chút nào hết...

Chu Sưởng lại bịt khăn che mặt lại, chàng có một câu muốn nói từ lâu, nhưng chưa có cơ hội, cứ phải giấu kín tận đáy lòng, bây giờ bất giác buột miệng hỏi :

— Tại hạ cũng ao ước được chiêm ngưỡng dung nhan tôn giả, chẳng hay tôn giả có rộng lòng cho tại hạ được mãn nguyện chăng?

— Hồng nương tử tựa hồ như đã có thành kiến từ trước, nên quyết đoán đáp :

— Không được !

Chu Sưởng nói tiếp :

— Tôn giả làm như thế khiến cho tại hạ hơi có chỗ thắc mắc ? mong tôn giả giải đáp cho !

Hồng nương tử hỏi :

— Thắc mắc sao ?

Chu Sưởng nói tiếp :

— Như thế là Tôn giả thiếu công bằng ?

Hồng nương tử an ủi nói :

— Mi sẽ nhẫn nại trong một thời gian ngắn nữa, thế nào cũng sẽ có một ngày mặt nhìn mặt hai bên cùng tỏ tường nhau mà, còn bây giờ thì chưa thể được !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Vì sao ?

Hồng nương tử thở dài đáp :

— Đương nhiên là ta có chỗ khổ tâm bên trong !...

Chu Sưởng vội ngắt lời :

— Thôi được, việc đó hãy không nhắc tới vội !

Ngừng một lát Chu Sưởng lại nói :

— Tại hạ muốn xin hỏi một câu nữa...

Hồng nương tử ngắt lời :

— Nói thử nghe !

Chu Sưởng hỏi :

— Nàng cùng Hoa vời tôn giả là uyên nguyên như thế nào ? mà tôn giả luôn luôn quan tâm đến nàng ?

Hồng nương tử chỉ thấy «hứ» một tiếng rồi trầm lặng đến nửa khắc sau mới lại nói :

— Uyên nguyên rất sâu !..

Chu Sưởng ngắt lời hỏi tiếp :

— Sâu như thế nào chứ ?

Hồng nương tử lắc đầu :

— Hiện giờ cũng lại chưa thể nói cho mi nghe được !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Hiện giờ nàng ở đâu ?

Hồng nương tử hỏi lại :

— Mi muốn gặp nàng ư ?

Chu Sưởng đỏ bừng mặt đáp :

— Mong ơn tôn giả đã tác hợp nhân duyên cho tại hạ với nàng ... đương nhiên là tại hạ phải nhắc nhở và hỏi đến cận hướng của nàng ra sao chứ...

Hồng nương tử khúc khích cười và hỏi :

— Mi bây giờ mới bắt đầu quan tâm đến nàng đấy nhỉ ?

Chu Sưởng đáp :

— Tại hạ bấy lâu nay lúc nào cũng mon men ở bên chỗ chết, dù có quan tâm cũng...

Chu Sưởng vừa nói đến đây, thì Hồng nương tử ngắt lời:

— Nàng rất tốt, mi đừng phải bận tâm vì nàng, nàng tuy là một thiếu nữ mềm yếu, song thâm hiểu đại nghĩa không có muốn lấy tình nhi nữ mà làm bận bịu cho chí trai của mi. Hiện giờ thì nàng chưa có muốn gặp mặt mi vội, mi cứ yên tâm mà làm những việc nên làm của mi, rồi sau sẽ có ngày hội ngộ

Chu Sưởng tiếp lời :

— Tại hạ thập phần cảm kích.

52. HỘI KIẾN THẦN NỮ

Hồng nương tử ngắt lời :

http://tieulun.hopto.org

— Bất tất !

Chu Sưởng tần ngần nói tiếp :

— Tại hạ còn có một câu dáng lý thì không nên hỏi...

Hồng nương tử ngắt lời :

— Đã biết là không nên, sao lại còn nói ?

Chu Sưởng đáp :

— Nhưng không nói lại không dành tâm.

Hồng nương tử gật đầu nói :

— Cứ nói thử nghe !

Chu Sưởng hỏi :

— Đối với tôn giả, tại hạ nên xưng hô như thế nào ? cho hợp tình hợp lý ?

Hồng nương tử «A» một tiếng rồi nói :

— Mi hỏi về chỗ ăo ư ? mi vẫn gọi ta là tôn giả, vậy cứ xưng hô như thế cũng được chứ sao ?

Chu Sưởng tiếp lời :

— Xưng hô như thế nó hàm hồ bao quát mông lung không có xác thực chút nào.

Hồng nương tử trầm ngâm một lát rồi đáp :

— Thế thì mi gọi ta là «đại thư» (chị cả) nhe !

Chu Sưởng hỏi lại :

— Gọi ta đại thư hả ?

Nghe Hồng nương tử nói Chu Sưởng tần mần suy nghĩ. Hồng nương tử bảo mình gọi nàng là đại thư như thế thì nàng hãy còn ít tuổi, có lẽ cũng chỉ xít xoát hơn tuổi mình hay có hơn chăng nữa cũng chỉ mới vài tuổi thôi !

Hồng nương tử hỏi lại :

— Thế nào gọi thế không đúng hả ?

Chu Sưởng nói

— Rất đúng !

Hồng nương tử nói tiếp :

— Thế kể từ bây giờ ta gọi mi là tiểu đệ nhé ?

Chu Sưởng đáp .

— Tùy đại thư !

Đột nhiên thấy Hồng nương tử phá lên cười :

— Ha, ha ha ha !

Nghe tiếng cười của nàng chứa đựng đầy vẻ dắc ý, nghe tiếng cười của nàng lúc này rất trong trẻo, so với tiếng nói của nàng ta thấy rằng âm thanh tiếng cười có phần trẻ trung hơn tiếng nói của nàng nhiều, điều đó đủ chứng minh là nàng đã dùng nội công để cải biến âm thanh cho nó ra vẻ nhiều tuổi, chứ không phải đấy là chính âm thanh bản lai của nàng, và đấy đồng thời cũng chứng minh là nàng hãy còn ít tuổi. Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Nghe nói đại thư là đệ tử kế truyền của «Huyết ảnh môn có đúng không ?

Hồng nương tử đáp :

— Điểm này ta không phủ nhận !

Chu Sưởng lại hỏi :

— Huyết ảnh môn là một môn phái rất huyền bí trong võ lâm trung nguyên, nhất hướng không có công khai tham gia cùng các môn phái bất cứ một hoạt động nào, thế mà tiểu đệ thấy đại thư chuyên môn hạ thủ giết bọn Hắc bảo, chắc bên trong phải có nguyên nhân nhỉ ?

Hồng nương tử đáp

— Đương nhiên là thế, ai không xâm phạm đến ta ta cũng chẳng xâm phạm đến ai, đấy là điều quy giới của bản môn đó ;

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Thế thì vì nguyên nhân gì mà khiến cho đại thư chuyên đối đầu với bọn Hắc bảo ?

Tiếng nói Hồng nương tử đột nhiên âm điệu biến hẳn trở nên đê trầm bi phẫn, nàng đáp :

— Bổn môn thượng đại môn chủ cùng hai môn nhân bị Hắc bảo chủ nhân dùng quỷ kế hãm hại, bởi thế nên ta phải

http://tieulun.hopto.org

bảo cừu, chứ nếu không thì ta dâu có xâm phạm đến làm gì ?

Chu Sưởng tự nhiên nghe Hồng nương tử nói, cũng động lòng cảm khái chàng nghiến răng tiếp lời :

— Thế thì đại thư cùng với tiểu đệ cùng chung mối hận cừu...

Hồng nương tử nói tiếp :

— Về việc đó, trong lúc mi tra vấn khẩu cung tên «Nội cấm võ sỹ» ta đã biết rõ cả rồi !

Chu Sưởng lại hỏi :

— Đại thư có thể biết rõ mặt thật của Hắc bảo chủ nhân và lai lịch của nó không ?

Hồng nương tử lắc đầu đáp

— Không biết, tên ma đầu đó quỷ kế vạn đoan, muốn tra cho rõ lai lịch chân chính của nó, quả là một sự khó khăn hết sức.

Chu Sưởng nói tiếp :

— Tiểu đệ sau khi ra khỏi núi, định đến thẳng nơi sào huyệt Hắc bảo...

Hồng nương tử ngắt lời :

— Tiểu đệ biết sào huyệt Hắc bảo ở chỗ nào ư ?

Chu Sưởng đáp :

— Tiểu đệ chỉ biết sào huyệt của nó ở nội trong miền núi Kinh Sơn, nhưng đại khái có thể tìm thấy chứ không đến nỗi khó khăn dâu.

Hồng nương tử hỏi lại :

— Ở trong miền núi Kinh Sơn hả ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Phải rồi !

Hồng nương tử nói tiếp :

— Quyết nhiên mi không thể tìm được dâu ?

Chu Sưởng hỏi :

— Vì sao ?

Hồng nương tử đáp :

— Tiểu đệ trong lúc đi đường như thế này, thế nào cũng lọt vào trong mục tuyến đối phương, chứ không thể giấu được bình tích, như thế đối phương có thể ung dung chuẩn bị cách ứng phó.

Chu Sưởng gật đầu nói :

— Đại thư nói thế cũng có lý !

Hồng nương tử tiếp lời :

— Chi bằng đem việc đó giao cho đại thư làm cho, có lẽ giữ được bí mật mà đối phương không biết đâu mà chuẩn bị ứng phó kịp.

Chu Sưởng lắc đầu tiếp lời :

— Đại thư chưa biết rõ địa thế và vị trí khả năng, mà phạm vi Kinh sơn lại không phải là nhỏ, đi tìm như thế tốn công phu nhiều lắm. Theo như ý tiểu đệ, thì ngày ngủ đêm đi, để bí mật tiến hành việc thám sát.

Hồng nương tử gật đầu đáp :

— Cũng được ! Đại thư sẽ ngầm theo sau để hỗ trợ cho tiểu đệ trong lúc tiến hành mọi việc !

Chu Sưởng lại nói !

— Tiểu đệ muốn xin đi trước một bước, để tìm xem lão ca của tiểu đệ ra sao.

Hồng nương tử gật đầu đáp :

— Được ! Tiểu đệ cứ đi trước, còn việc thu gọn những xác chết của mấy tên thuộc hạ Hắc bảo ở đây, để đại thư cho gọi người liệu lý.

Chu Sưởng tiếp lời :

— Như thế đành phải phiền đại thư lo liệu cho việc đó, thôi tiểu đệ xin tạm biệt.

Chu Sưởng lúc này chân trái bị tàn phế đã khỏi rồi, công lực không còn chỗ nào đình trệ nữa, về thân pháp mà trước kia không thể thi triển được, nhưng bây giờ thì đã có thể sử dụng thuận lợi tùy theo ý muốn rồi.

Chu Sưởng vàng người đi nhanh lướt như làn khói, thoắt

http://tieulun.hopto.org

cái đã biến dạng lẫn trong rừng cây rồi.

Chu Sưởng lên đến ngọn Thần nữ, thì màn đêm đã buông phủ lâu rồi, trăng lạt sao thưa, chàng phóng tầm mắt nhìn những ngọn núi xa xa, chỉ thấy lờ mờ như những bóng ma.

Chu Sưởng ngầm nhận xét địa thế, chàng chợt nhớ lại lúc lão ca đưa mình lên núi Vu Sơn, có lưu lại một đêm trong thạch động. Song lúc đó chàng đương bị trọng thương, thần trí còn mê sảng, trong ký ức thập phần mơ hồ, nên không nghĩ ra được vị trí thạch động đó ở chỗ nào.

Chu Sưởng liền chọn một chỗ bằng phẳng và khô ráo ngồi xuống nghỉ.

Chàng liên miên nghĩ đến sự tao ngộ gần đây, dịch xác giống như là một mộng cảnh ly kỳ, nếu không gặp được mọi sự may mắn xảo hợp như thế, thì chắc chắn là mình chết rồi, mà còn một điều rất ly kỳ xảo ngộ, là mình bỗng nhiên lại đáp ứng việc hôn ước với Nản cung Hoa giữa lúc còn đương bị kịch độc chưa biết sống chết ra sao. Song trong nội tâm, lại tựa hồ như không thấy cảm giác gì là đã kết hôn rồi, nguyên nhân đó không hiểu vì đâu ? Ả, đúng rồi, là vì lòng mình còn đương mang nặng huyết cừu, và trách nhiệm sư phụ đã giao phó cho, đã chiếm cả toàn bộ tư tưởng trong tâm, nên không còn nghĩ tới việc khác được nữa.

Nếu quả sư huynh Hà văn Tai không chết, với cái địa vị Hắc bảo tổng quản, sư huynh có thể làm nội ứng rất đắc lực cho mình.

Nếu quả sư huynh còn kéo dài hơi thở cuối cùng được chút nữa, thì bao nhiêu những sự bí ẩn bất minh nhất định đều có thể khai thác ra hết.

«Võ lâm sinh phật Tây môn Vọng» hạ sát sư huynh, không hiểu mục đích gì ?

Một điều rất khó hiểu, là với tài năng của sư huynh, mà lại không làm sao tìm phương thoát thân, để đến nỗi bị trọng

thương trí mạng, thì quả là một sự rất kỳ lạ.

Lòng căm hận của chàng đối với Tây môn Vọng, cũng không kém gì lòng căm hận đối với Hắc bảo chủ nhân là kẻ huyết cừu của chàng, cái tên ngụy quân tử đó, thực không ngờ nó lại là kẻ cực gian đại ác, ngoài mặt nhân nghĩa mà trong lòng thì nham hiểm ác độc, nó đã bịt tai che mắt cả võ lâm trung nguyên suốt mấy chục năm nay rồi, thực là giang hồ nhiều việc quỷ quắc không biết thế nào giè được.

Chu Sưởng đương ngồi liên miên trầm tư mặc tưởng, bỗng nghe có tiếng cười sang sảng vọng tới.

Khiến cho chàng phấn khởi tinh thần, bất giác gọi lớn :

— Lão ca, lão ca !

Thiên bất Thâu đã phóng bước tới ngay bên cạnh Chu Sưởng, với giọng đầy kích động vừa cười vừa nói :

— Tiểu đệ, lão ca đây ngày nào cũng lên ngọn núi ngồi trông ngóng cả ngày lẫn đêm, quả nhiên hôm nay tiểu đệ đã tới đây rồi.

Chu Sưởng cảm động tiếp lời :

— Lão ca, lão ca quả ái hộ như thế, khiến cho tiểu đệ vô cùng cảm kích, không còn biết nói làm sao được nữa...

Thiên bất Thâu cười ha hả nói tiếp :

— Tiểu đệ lại đây, lão ca vừa nướng hai con gà rừng, lại còn có một hũ rượu nữa, chúng ta cùng « xiu đề » (ăn tiệc thiên ban đêm).

Chu Sưởng đương đói bụng nghe Thiên bất Thâu nói khoái trí, cùng theo lão thâu nhi đi xuống núi, vào chỗ sơn động mà hai người đã ở một đêm trong đó cách đây một trăm thước. Vừa vào trong sơn động Chu Sưởng đã thấy một đống lửa hãy còn đỏ hồng, hai con gà rừng đã nướng vàng treo ở trên, bên mùi thơm bốc lên ngát cả mũi.

Thiên bất Thâu cho thêm củi vào, ngọn lửa bốc cháy sáng rực cả sơn động, hơi nóng bốc ra làm cho cả động không khí trở nên ấm áp như mùa XUÂN.

http://tieulun.hopto.org

Thiên bất Thâu chỉ vào phiến đá ở mé vách đá và nói :

— Ngồi xuống !

Chu Sưởng ngồi xuống một bên và nói :

— Lão ca, tiểu đệ định đến đây tìm lão ca mà tìm hoài không thấy, nên đành cứ ngồi trên đỉnh núi, không ngờ lão ca lại vừa tới kịp lúc.

Thiên bất Thâu nét mặt vui vẻ luôn nở nụ cười trên môi, vội vàng lấy hai con gà rừng nướng đặt vào một cái đĩa, rồi lấy hai cái chén cầm hủ rượu rót vào đầy chén, đặt ở bên cạnh Chu Sưởng và nói :

— Tiểu đệ, chúng ta mỗi người một con gà, và rư u đây cùng nhau uống cho thực say đêm nay !

Chu Sưởng ngạc nhiên hỏi :

— Lão ca lấy đâu ra rượu và các đồ dùng ở nơi thâm sơn này vậy ?

Thiên bất Thâu cười khanh khách đáp :

— Ha ha ! cái này phải cảm ơn Hồng nương tử, đấy là nàng cho người đi chu biện cả đó.

Chu Sưởng tiếp lời :

— A ra thế !

Chu Sưởng cởi khăn bịt mặt ra.

Bỗng thấy Thiên bất Thâu thất thanh kêu :

— Á !

Thiên bất Thâu vừa la hoảng vừa nhảy lên, chén rượu đổ hết xuống đất.

Chu Sưởng thấy thế cũng kinh ngạc chẳng hiểu vì lý do gì nhưng rồi chàng nghĩ ra ngay, và mỉm cười nói :

— Lão ca, chắc lão ca ngạc nhiên lắm vì bộ mặt của tiểu đệ phải không ? đây là Quỷ thủ thần nhân đã dùng thuật «cải bổ» mà chữa cho tiểu đệ được khôi phục diện mạo hoàn toàn như cũ đó !

Thiên bất Thâu rán mắt nhìn mặt Chu Sưởng một lúc lâu rồi nói tiếp :

— Lão thâu nhi này sống bấy nhiêu tuổi, mà chưa từng được nghe nói có chuyện lạ như thế, diện mạo đã bị hủy, mà lại còn khôi phục được, quả là kỳ tích, đêm nay không ngờ lại được mục kích bằn hoi, «Quỷ thủ thần nhân» quả là một bậc thần y tuyệt thế vậy !

Chu Sưởng tiếp lời :

— Quả là một sự ngoài ý liệu, chính tiểu đệ cũng không bao giờ dám nghĩ đến có chuyện kỳ tích như thế !

Thiên bất Thâu lại cười khanh khách và nói :

— Tiểu đệ, hãy cạn chén đi, cạn luôn ba chén, đây là ba chén rượu lão ca mừng tiểu đệ.

Thiên bất Thâu vừa uống vừa nhảy vừa hò la, vốn người ông lại bé nhỏ, nhìn động tác của ông ta lúc này, giống hệt như một con khỉ già vậy.

Chu Sưởng phì buồn cười và nói :

— Lão ca, mời lão ca ngồi xuống đi !

Thiên bất Thâu gật gù đáp :

— Được, được !

Thiên bất Thâu ngồi xuống một đầu phiến đá, hai người đều cạn liền ba chén rượu,

Chu Sưởng lần này mới uống rượu mạnh là lần thứ nhất nên chàng nhăn nhó cả mặt mày, và đầu cứ lắc lư hoài, hai bên tai đỏ bừng bừng.

Thiên bất Thâu cầm đưa cho Chu Sưởng một con gà nướng và nói :

— Mỗi người một con, Tiểu đệ vừa ăn vừa uống cho nó bớt say.

Hai người vừa ăn uống vừa chuyện trò thập phần thoải mái ! Chu Sưởng liền đem câu chuyện chữa bệnh trong Mạc nhập Cốc đầu đuôi như thế nào, kể lại cho Thiên bất Thâu nghe

Thiên bất Thâu luôn luôn gật đầu và tỏ vẻ kinh ngạc và thán phục.

http://tieulun.hopto.org

Đột nhiên.

Văng vẳng có tiếng đàn cầm từ xa xa vọng lại.

Hai người đều kinh ngạc, Chu Sưởng xếch đôi mày lưỡi kiếm nói :

— Kỳ quái, giữa nơi núi hoang trong đêm tối, người nào lại có nhã hứng, gẩy đàn ở đây nhỉ ?

Thiên bất Thâu lặng thinh không trả lời, thấy mặt hơi biến sắc, tựa hồ như là bị tiếng đàn lọt vào tai mà xuất thần vậy.

Tiếng tơ vẫn deo dắt không dứt, có lúc như Cao sơn lưu thủy, có lúc trong như tiếng hạc trên mây, gần như nước sối nửa vời, tiếng thưa như gió thoảng, tiếng mau như mưa rơi. Được một lúc lâu, lại xoay sang điệu cung thương, tiếng đàn như khóc than như kể lể, như ai oán, như quyến luyến tiếng đàn thực là não nuột, khiến ai nghe cũng phải mềm lòng.

Chu Sưởng bất giác cũng cảm thấy mê man cả tâm thần, tình tứ cảm thấy phiêu diễu biến hóa theo với tiếng đàn.

Thiên bất Thâu vội vàng lấy tay bịt tai, và cất tiếng run run nói :

— Nguy rồi, Đây là ma cầm !

Nghe Thiên bất Thâu nói thế Chu Sưởng dật mình thần tỉnh phục hồi, tiếp lời hỏi !

— Thế nào, ma cầm hả !

Thiên bất Thâu bỏ tay bịt tai ra và hoảng hốt đáp :

— Đấy là tiếng đàn Ma cầm do Vu Sơn thần nữ tự tay đờn những khúc đó.

Chu Sưởng hỏi lại :

— Vu sơn thần nữ nào cơ ?

Thiên bất Thâu hỏi :

— Tiểu đệ chưa có nghe nói bao giờ hả ?

Chu Sưởng cười khan lạ khách đáp :

— Lão ca có phải là câu chuyện thần thoại ngày xưa, Sở trượng vương hội thần nữ ở núi Vu sơn mà người ta vẫn hay

truyền thuyết đó chăng ? đâu lại có thể...

Thiên bất Thâu ngắt lời :

— Thần nữ bây giờ chứ đâu phải thần nữ ngày xưa ! thế thì tiểu đệ chưa biết rồi !

Chu Sưởng thôi không cười nữa và hỏi lại :

— Thế ra làm sao ?

Thiên bất Thâu nét mặt đầy vẻ thống khổ, đưa hai tay bịt lấy lỗ tay, và lẩm bẩm nói :

— Thần nữ bây giờ có lẽ ngoài trăm tuổi rồi, ai mà nghe phải tiếng đàn ma cầm này, mười người chết đến chín, tiểu đệ công lực thâm hậu, cho nên không cảm thấy sao cả, chứ lão ca thấy...khó mà chịu đựng được nữa.

Thiên bất Thâu nói xong, vội vàng nhắm mắt nhập định vận nội công để chế ngự.

Lúc này tiếng đàn nghe như ngựa sắt gươm đồng, thanh âm chứa đựng đầy sát phạt. Chu Sưởng lắng tai nghe liền cảm thấy tâm thần dao động, huyết khiếu phiêu diêu, bất giác thất kinh vội vàng nhiếp định tâm thần, chứ không còn dám khinh thường nữa.

Tuy nhiên chàng vẫn động tính hiếu kỳ, và có ý muốn xem rõ vị thần nữ này là nhân vật như thế nào ?

Chu Sưởng đã chú ý, liền dừng dậy ra khỏi động, nghe xem tiếng đàn phát ra từ đâu ?

Chàng nhận thấy tiếng đàn phát ra từ trên ngọn núi ngay bên chỗ lúc nãy chàng ngồi.

Tiếng đàn cầm lại đổi điệu, nghe như tiếng xé lụa, tựa như là những mũi nhọn đâm vào trong phế phủ người ta.

Chu Sưởng cảm thấy tâm thần xao xuyến bất an, chàng vội vàng lấy tay bịt tai lại.

Sau nửa khắc thì tiếng đàn im bặt và cũng không còn một tiếng động nào khác nữa.

Chu Sưởng vẫn chưa ngăn được tính hiếu kỳ, vẫn người leo lên đỉnh núi, chàng vừa đưa mắt nhìn bất giác thất kinh

http://tieulun.hopto.org

dật mình đánh thót một cái. Vì thấy xác chết nằm ngổn ngang trên mặt đất, có tới hơn mười mạng, mà người nào cũng chết cùng một lối, thất khiếu đều trào máu ra, không cần phải hỏi cũng biết là chết vì tiếng đàn ma cầm của Thần nữ. Trong đám tử thi này đều mặc áo đen, tỏ ra rằng những kẻ bị chết đây đều là nhân vật trong Hắc bảo chắc bọn này là toán hậu viện cho toán xâm nhập «mạc nhập cốc» đây.

Xem như đây, thì lần này Hắc bảo đã phải khá nhiều thuộc hạ đến đây để mưu đồ xâm nhập «mạc nhập cốc». Vừa lúc đó lại thấy có bóng người cựa quậy, Chu Sưởng định thần nhìn theo, thấy hai lão già áo đen, đương lóp ngóp ở mặt đất bò dậy.

Chu Sưởng thấy hai người này không bị chết dưới tiếng đàn ma cầm, biết là hai người này đều là những nhân vật công lực tương đương thâm hậu.

Hai lão già này cũng đã nhìn thấy Chu Sưởng, nên một lão trong số đó lên tiếng hỏi :

— Bằng hữu phương nào ?

Chu Sưởng chưa trả lời vội và hỏi lại :

— Hai vị có phải là ở Hắc bảo tới đấy ư ?

Lão già khác đáp :

— Chính phải ! Còn bạn thì lai lộ thế nào ?

Chu Sưởng tiếp lời :

— Hai vị muốn biết lai lộ của tại hạ ư ?

Hai lão già đồng thanh đáp :

— Phải !

Chu Sưởng thủng thẳng nói :

— Tại hạ đã có một quy luật !

Một lão già hỏi :

— Quy luật thế nào ?

Chu Sưởng đáp :

— Báo danh là phải thấy máu !

Hai lão già phá lên cười :

— Ha ha ha ha !

Tiếng cười dầy vẻ cuồng ngạo, hình như coi đối phương ở dưới mắt không có đáng kiêng nể.

Chu Sưởng quát :

Cười gì ?

Một lão già khác đáp :

— Chúng ta cười mi chết đến nơi, mà vẫn cuồng ngạo !

Chu Sưởng nói tiếp :

— Câu đó, ta nói mới đúng !

Hai lão già đồng thanh quát :

— Tiểu tử báo rõ lai lộ !

Chu Sưởng nhấn mạnh từng chữ đáp :

— Đoạn kiếm tàn nhân !

Vừa nói dứt lời Chu Sưởng sực nhớ ra là mình vẫn chưa che mặt. Song chàng cho là việc đó cũng không cần thiết nữa, vì rằng ngã nào thì hai tên này mình cũng giết chết ngay rồi, phàm kẻ nào đã thuộc môn hạ Hắc bảo, chàng quyết không để sống sót một mống nào.

Nghe xưng danh là Đoạn kiếm tàn nhân, hai lão già đều thất kinh lùi lại đằng sau, và kêu thất thanh hỏi lại :

— Đoạn kiếm tàn nhân hả ?

Chu Sưởng vằng người đến trước mặt hai người, hai luồng nhãn quang như hai tia lửa điện, rọi thẳng vào mặt đối phương và lạnh lùng nói .

— Tuốt kiếm tự vệ !

Hai lão già đều tuốt kiếm ra khỏi bao, rồi một lão già trong bọn cất tiếng hỏi :

— Đoạn kiếm tàn nhân, mi động thủ tất phải có danh mục, chứ chẳng lẽ vô cớ hả ?

Chu Sưởng đáp :

— Đương nhiên !

Lão già đó lại hỏi :

— Danh mục gì ?

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng nghiến răng đáp :

— Báo cừu đòi nợ máu !

Lão già khác hỏi :

— Cừu gì ?

Chu Sưởng nghiêm nét mặt đáp :

— Bản nhân là giòng giõi «Thánh Kiếm Chu minh Tung», bọn mi minh bạch rồi chứ ?

Nói dứt lời Chu Sưởng liền tuốt kiếm cầm sẵn trong tay, và trừng mắt nhìn thẳng vào mặt đối phương.

Hai lão già khác cất tiếng run run hỏi :

— Mi... mi... là con trai... Thánh kiếm ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Đúng rồi !

Chu Sưởng vừa nói dứt tiếng, đã thấy ánh kiếm xẹt loé như điện chớp, kiếm khí kêu rít lên như xé không khí.

Chỉ nghe hai tiếng kêu sầu thảm liên tiếp :

Oá ! Oá !

Hai lão già không còn cơ hội xuất thủ hay né tránh, đã song song ngã gục cả xuống một lượt.

Chu Sưởng cho kiếm vào bao, xoay mình nhìn tứ phía, chẳng thấy động tĩnh gì hết, chàng thầm tự nhủ :

— Chẳng lẽ Vu sơn thần nữ đã rời khỏi đây rồi ư ? một khúc ma cầm đã giết chết bao nhiêu người...

Chu Sưởng đương vẩn vơ suy nghĩ, bỗng nghe có tiếng rất trong trẻo dịu dàng nói :

— Đoạn kiếm tàn nhân, thần nữ có lời mời !

Chu Sưởng hết sức kinh ngạc, nhìn theo chỗ phát ra tiếng nói, thấy một thiếu nữ áo xanh, dáng dấp xinh đẹp tuyệt trần, đứng cách ngoài ba trượng.

Chu Sưởng hỏi :

— Sao cơ ? Thần nữ muốn gặp tại hạ ư ?

Thiếu nữ đáp :

— Chính thế !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Có việc gì chỉ giáo ?

Thiếu nữ đáp :

— Không hiểu !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Thần nữ không nói nguyên nhân, cho cô nương rõ, trước khi sai tìm tại hạ ư ?

Thiếu nữ lắc đầu đáp :

— Không !

Chu Sưởng đứng chần chừ không nói gì.

Thiếu nữ giục :

— Xin theo nô gia !

Chu Sưởng gợi thêm tình hiếu kỳ liền gật đầu đáp :

Mời cô nương đi !

Thiếu nữ đi trước hướng đạo, Chu Sưởng thẳng thắng đi theo sau. Hai người đi xuyên qua một khu rừng rậm tối mịt, mờ bàn tay không nhìn rõ năm ngón, đầy một chỏ có những quái thạch mọc chênh vênh, nhấp nhô, trong rất lạ mắt.

Thiếu nữ quay lại nhìn Chu Sưởng và nhoẻn cười nói :

— Xin ngừng bước !

Nói xong thiếu nữ liền lẫn vào trong những mô đá rồi biến dạng không thấy đâu nữa.

Chu Sưởng ngừng bước, đứng trơ một mình giữa khu rừng vắng, trong lòng không khỏi không hồi hộp phấp phỏng.

Chu Sưởng đứng đợi một lúc lâu, mới thấy có tiếng dàn bà từ sau một mô đá hỏi vọng ra :

— Mi là Đoạn kiếm tàn nhân đấy ư ?

Tiếng nghe rất trẻ trung và rất êm nhẹ, đầy tình hấp dẫn người ta, tựa như là chất nam châm hút sắt vậy, tiếng nói lọt vào tai, người ta có cảm tưởng như là tắm trong gió xuân một cách êm dịu mát mẻ và đầm ấm.

Chu Sưởng chột dạ và tham tự nghĩ :

— Không hiểu người hỏi đây là ai ? Cứ theo như lời lão

http://tieulun.hopto.org

ca Thiên bất Thâu nói, thì Vu sơn thần nữ đã ngoài một trăm tuổi rồi. Đương nhiên không phải là có tiếng nội dầy thanh xuân quyến dũ được như thế, giả sử là có dùng nội công để thay đổi âm thanh, cũng chỉ khiến cho thanh âm biến điệu, có thể biến thành giọng nói rắn rỏi, chứ không thể khiến cho giọng nói rắn rỏi, chứ không thể khiến cho giọng nói trẻ lại và trong trẻo êm dịu như là tiếng con gái được.

Trầm ngâm một lát Chu Sưởng mới đáp :

— Chính tại hạ đây !

Lại vẫn âm thanh mê người đó hỏi tiếp :

— Mi có bị tàn phế đâu hả ?

Nghe đối phương hỏi thế, Chu Sưởng đứng thộn ra không biết trả lời thế nào cho ổn, vì lúc đi lên núi, chàng vội vàng quên chưa có che mặt và giả dạng tàn phế.

Sau một lúc trầm tư chàng lấp lửng đáp :

— Cũng có thể song cũng vị tất !

Người đó lại hỏi :

— Câu nói đó cắt nghĩa ra làm sao hả ?

Chu Sưởng tiếp lời :

— Đây là chuyện ẩn bí riêng, xin bất tất gạn hỏi :

Người đó lại nói :

— Mi kiêu ngạo lắm nhỉ ?

Chu Sưởng đáp :

— Đâu có !

Người đó đổi giọng khen :

— Về công lực cũng như kiếm thuật của mi, đều đã tới bậc thượng thừa, quả là một bậc kỳ tài...

Chu Sưởng ngắt lời lời !

— Tôn giả quá khen rồi !

Người đó nói tiếp :

Ở dưới một khúc đàn «chiêu hồn» của bản thần nữ, mà mi vẫn còn hành động được như thường, mi là người thứ nhất mà bình sinh ta mới được gặp.

Chu Sưởng ngạc nhiên hết sức, nghe giọng nói thì đối phương chính là Vu Sơn thần nữ. Một người ngoài trăm tuổi mà lại có thể có tiếng nói trong êm như tiếng thiếu nữ, quả là một sự lì kỳ không thể nào ngờ tới được.

«Chiêu hồn khúc» một khúc đàn của Vu sơn thần nữ vừa gảy, quả nhiên đã làm cho bao nhiêu người nghe mà hồn đã lìa xác, tên khúc đàn gọi là «Chiêu hồn khúc» nghe tên Khúc cũng thấy sợ rồi.

Chu Sưởng tiếp lời hỏi :

— Tôn giả là Vu Sơn thần nữ ư ?

Người đó đáp :

— Chính thị ta là Vu sơn thần nữ. Kể mi cũng là người kiến thức rộng dấy, mi lại biết cả danh hiệu ta, một người đã xa lánh giang hồ từ lâu không ai còn nhắc đến.

Chu Sưởng lại hỏi :

Tôn giả cho triệu tại hạ, chẳng hay có điều gì chỉ giáo. Xin cho biết rõ.

Vu sơn thần nữ mỉm cười đáp :

— Bản thần nữ đã xa lánh trần thế từ lâu rồi, chỉ đáng hận một nhóm người bỗng nhiên lại cố đến quấy rối, ta bực mình nên mới dàn một khúc, không ngờ lại được gặp mi là một thiếu niên cao thủ, tiếng đàn không lầm cho mi mê được, lúc là bực tri âm. Bởi vậy nên ta cho triệu mi lên nói chuyện!

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Chỉ có thế thôi ư ?

Vu Sơn thần nữ bỗng nhiên cười ròn lên một hồi :

— Kha, kha, kha kha !

Tiếng cười ròn như là gieo hạt châu xuống mâm ngọc nghe rất vui tai, và cũng rất mê hồn.

Chu Sưởng bất giác tâm thần bỗng rung động, chàng vội vàng trấn định và nghiêm nét mặt nói :

— Tôn giả có chuyện gì xin nói rõ ?

Vu Sơn Thần nữ ngắt lời :

http://tieulun.hopto.org

— Hãy thong thả !

Chu Sưởng lại hỏi :

— Đợi gì nữa ?

Vu sơn thần nữ nói tiếp :

— Ta sẽ đàn cho mi nghe một khúc Nghê thường trước đã, rồi sẽ nói chuyện sau.

Chu Sưởng nhận thấy rõ là đối phương có ý muốn khảo nghiệm định lực của mình. Đây cũng chẳng khác gì một cuộc đọ sức giao đấu, chỉ có khác ở phương thức mà thôi. Theo như trạng thái kinh sợ của lão ca trong lúc vừa chợt nghe tiếng đàn, thì thấy rõ đối phương không phải là một nhân vật dễ ứng phó đâu. Lời đối phương vừa nói đây, cũng ngang như là khiêu chiến, mình đâu có thể lại chịu kém được, chi bằng nhân dịp này để tự khảo nghiệm định lực của mình kẻ cũng chẳng có gì đáng ngại.

Sau một lát trầm tư Chu Sưởng tiếp lời :

— Đáng tiếc là tại hạ không được hiểu về âm luật.

53— KHÚC NHẠC NGHÊ THƯỜNG

Vu sơn thần nữ lại cười khanh khách một hồi, tiếng cười rộn như pháo ran, miệng cười tươi như hoa nở, đầy sức quyến rũ khiến cho người ta phải mê hồn.

Sau khi dứt tiếng cười Vu sơn Thần nữ nói tiếp :

— Trừ phi mi là kẻ hạ ngu thì không kể làm gì, còn không tùng sử không hiểu âm luật, nhưng về cảm thụ thì cũng phải có chừ. Đối với mi thì ta có thể cả quyết là không dễ nỗi thất vọng như câu người ta thường nói : « Đàn gẩy tai trâu »

Chu Sưởng hào khí bốc tận từng mây, thản nhiên tiếp lời :

— Như thế, tại hạ xin bái lĩnh, lắng tai nghe tiên âm của Thần nữ !

Vu Sơn thần nữ nói :

— Mi đừng không được đâu, nên ngồi thì hơn !

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Được !

Chu Sưởng tới tảng đá bên cạnh ngồi xếp bằng xuống cẩn thận chàng biết rõ đây không phải là một cuộc khảo nghiệm tầm thường như các cuộc khảo nghiệm khác.

Vu sơn thần nữ bắt đầu so giây giạo mấy tiếng :

— Tưng ! tưng, tưng!

Ba tiếng trong vắt âm vang, như là Kim thanh ngọc chấn, vút lên không trung, tuy là giữa lúc đêm khuya, trăng lặt sao thưa. Song vẫn khiến cho người ta có một cảm giác vén mây thấy rõ mặt trời, gió xuân hòa dịu êm đềm.

Ba tiếng ngân vang vừa dứt, thì đột nhiên chuyển sang trầm lặng, lâu lâu mới có một tiếng êm nhẹ mịn màng lâng lâng như gió thoảng, tưởng chừng như một bầy tiên từ trên trời nhẹ nhàng cưỡi mây tới.

Tiếng đàn từ thưa rồi mau từ thong thả rồi giồn giập.

Dần dần tựa như có một bầy tiên mặc xiêm nghê áo vũ thướt tha lượn múa, năm sắc phấp phới khiến cho người ta hoa cả mắt, không còn kịp nhìn nữa, Chu Sưởng bất giác tâm thần mê mang, rồi đứng dậy tay múa chân bước theo nhịp với tiếng đàn, liền trượt chân từ trên tảng đá xuống đất, chàng đặt mình, linh tri tự nhiên tỉnh lại và tự nhủ thầm :

— Nguy hiểm !

Chàng vội vàng ngồi lên trên tảng đá, ngưng thần tĩnh khí, tri nguyên nhất tri, ảo tượng không còn ám ảnh được. Song tiếng đàn réo rắt vẫn còn giồn giập nổi dậy như làn sóng ập tới.

Đã bị một lần xuýt bị gục bởi tiếng đàn, nên chàng đã để cao cảnh giác, không để cho tiếng đàn làm mê hoặc được, nó chỉ lọt được vào tai, song không có xâm phạm được vào trong tâm nữa.

http://tieulun.hopto.org

Cầm âm tuy mỹ diệu dị thường, có thể xứng đáng với hai chữ «tiên âm» song trên cầm thụ cũng chỉ hạn chế tới mức độ đó thôi.

Do ư sở đắc về «kim cương thần công nhập môn» đã khiến cho chàng có một thực lực rất hùng hậu, khác hẳn những người tầm thường, đủ để chống với bất cứ một sức xâm nhiễu nào từ ngoài tới.

Tiếng đàn lại đổi điệu, chuyển sang du dương lả lướt như là thiếu nữ hoài xuân, khuê phụ buồn rầu, tơ tình rỉ rít triền miên, khiến cho người ta tâm hồn như bị thu hút không sao thoát ra được.

Chu Sưởng lại cảm thấy tâm thần bị rung động bất an. Song chàng tức khắc cảnh tỉnh ngay được, chàng dùng định lực siêu nhân để kháng chế lại ma lực của tiếng đàn.

Cầm âm lại chuyển điệu, và sức hấp dẫn cũng mỗi lúc mỗi mạnh.

Chu Sưởng mồ hôi tràn mướt ra và nhỏ xuống ròng ròng như mưa.

Chợt nghe một tiếng :

Keng !

Tựa như dứt giây đàn, rồi im bặt không còn nghe thấy gì nữa.

Vu sơn thần nữ bỗng cất tiếng nói :

— Định lực hay lắm, có thể công nhiên nghe hết một khúc «nghê thường» của bản thần nữ !

Chu Sưởng cười ha hả một tràng dài, rồi từ từ đứng dậy tiếp lời :

— Cung cầm của Thần nữ quả là tuyệt diệu !

Thần nữ nói tiếp :

— Không ngờ hôm nay lại gặp được mi là người tri âm hiểu rõ âm luật như thế ...

Chu Sưởng khiêm tốn đáp :

— Thần nữ quá khen, tại hạ dâu dám nhận là tri âm được

tại hạ công lực thiển bạc, hầu như không đủ sức mà nghe được trọn khúc !..

Thần nữ tiếp lời :

— Đừng quá khiêm !

Chu Sưởng cười nói tiếp :

— Thực tình như thế !

Thần nữ lại hỏi :

— Mi có chịu đi thưởng ngoạn trong cung bản thần nữ một chuyến không ?

Nghe Vu sơn thần nữ nói thế, Chu Sưởng lại động tính hiếu kỳ, nên khẳng khái đáp :

— Đã được thần nữ sũng triệu, tại hạ dâu dám khước từ !

Thần nữ mỉm cười nói :

— Thế mới phải chứ !

Đoạn thần nữ lại hỏi :

— Thanh sử đâu ?

Nghe ở sau một mô đá bên cạnh có tiếng đáp :

— Dạ, Thần nữ truyền dạy gì ?

Thần nữ đáp :

— Dẫn lộ, mời khách vào Cung !

Thiếu nữ tiếp lời :

— Xin tuân lệnh !

Vu Sơn thần nữ bặt tiếng, chắc là đã rời bước về cung rồi.

Vẫn thiếu nữ áo xanh lúc trước, nàng hiện thân từ sau một mô đá, đưa tay vẫy Chu Sưởng và nói :

— Mời thiếu hiệp đi theo nô gia !

Thiếu nữ này tức là thanh sử của Vu sơn thần nữ.

Chu Sưởng thủng thẳng rời bước đi theo sau thiếu nữ, lẻ qua những mô đá kỳ hình quái trạng đi xuyên vào rừng. Chàng nhận thấy những mô quái thạch này đều xếp theo trận thức kỳ môn, vì chàng đã được sư phụ Không Không tử truyền thụ cho các phương thức về kỳ môn bát trận, nên thoáng nhìn đã có thể nhận ra ngay được.

http://tieulun.hopto.org

Đi quanh bên phải ngoặt bên trái, đi một lúc thì tới trước một thạch động, trên đỉnh động thấy có khắc ba chữ cổ triện rất lớn là chữ :

— Trần nữ cung !

Trước cửa động thấy có bốn thiếu nữ áo xanh, đứng phân khoảng hai bên, người nào cũng mặt hoa da phấn, với một vẻ đẹp ngồn ngộn như tiên cả, tám con mắt sáng như sao, đều chăm chú nhìn Chu Sưởng.

Chu Sưởng mắt không trông ngang trông ngửa gì hết, chàng cứ nhìn thẳng, theo sát thiếu nữ Thanh sứ, vào thẳng trong động. Lối đi ở trong động rất bằng phẳng và thanh khiết, trên đỉnh động có nhận những hạt minh châu, soi sáng như ban ngày. Đi ước chừng năm mươi trượng bỗng thấy trước mắt sáng dừng, lâu đài xan xát, cửa ngõ điệp trùng, tường xây toàn bằng đá bạch ngọc, trông kiến tạo vô cùng hoa lệ, vẳng vẳng những tiếng đàn ca cười nói từ phía trong vọng ra. Chàng tưởng chừng như mình lạc vào nơi đào nguyên tiên cảnh vậy.

Chu Sưởng kinh ngạc hết sức, chàng không ngờ nơi hoang sơn tuyệt lĩnh lại có cảnh hào hoa hoàng vĩ như thế.

Mùi hương kỳ lạ man mác ngào ngạt, đưa vào mũi, khiến người ta ngây ngất say sưa.

Thanh sứ dẫn chàng đi quanh quất qua bao nhiêu lần cửa nữa, tới một nơi cảnh vật khác hẳn, một tòa điện các huy hoàng hiện ra trước mắt, trước điện có một quãng đất rộng, hoa mọc lưa thưa, lối đi rải toàn đá sỏi trắng, trông thấy rõ các vì sao trên bầu trời.

Đi tới trước cửa điện, thanh y thiếu nữ khẽ nói :

— Xin đứng đây đợi một chút !

Đoạn, nàng lại hướng vào trong cúi đầu và bẩm lớn :

— Khách nhân đã tới rồi, hiện đứng đợi ngoài điện.

Từ trong có tiếng thiếu nữ nói :

— Xin mời khách vào điện !

Thiếu nữ áo xanh nghiêng mình, liếc nhìn Chu Sưởng mỉm cười chìa bàn tay và nói :

— Xin mời !

Chu Sưởng trấn định tâm thần, cất bước bên thềm, vừa đưa mắt nhìn vào trong điện, bất giác dừng dở ra như tượng gỗ, hai chân tưởng như mọc rễ xuống đất, không còn sao nhấc bước lên được.

Trong điện thấy có hai thiếu nữ áo trắng, người nào cũng kiều diễm và thanh tú tuyệt trần, một thiếu nữ cầm phất trần, một thiếu nữ cầm quạt lông, đứng hầu hai bên tả hữu, ở giữa có một thiếu nữ cung trang, diện mạo vô cùng xấu xí, ngồi chính chệ ở giữa, người này xấu một cách lạ lùng, có thể còn hơn Chung vô Diệm ngày xưa nhiều.

Chu Sưởng dừng ngẩn ra và tự hỏi :

— Đây là Vu sơn Thần nữ ư ?

— Đây là Thần nữ ngoài trăm tuổi ư ?

— Đây là thần nữ có tiếng nói đầy quyến rũ mê ly đây ư ?

Thấy Chu Sưởng cứ đứng lỳ ở ngoài cửa, người ngồi trong cung kiện cất tiếng nói :

— Mời vào, sao lại đứng hoài vậy ?

Tiếng nói trong trẻo tròn vành vẫn đầy ma lực thu hút khiến cho người ta tâm thần phải dao động.

Chu Sưởng tự nhận thấy mình thất thái, đối phương xấu đây dẹp có can dự gì đến mình ?

Chu Sưởng bất giác đỏ mặt, cất bước vào trong điện, đi gần chỗ đối phương chàng khoanh tay vái và nói :

— Tại hạ xin bái kiến Thần nữ !

Vu sơn thần nữ đáp :

— Bất tất đa lễ, xin mời ngồi !

Thần nữ lại quay sang bên bảo thiếu nữ bạch y :

— Lấy ghế !

Thiếu nữ dạ một tiếng rồi lấy một chiếc cẩm đôn đặt một

http://tieulun.hopto.org

bên cạnh, rồi thỏ thẻ nói :

— Xin mời khách ngồi !

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Cảm ơn !

Chu Sưởng ngồi xuống cẩm đôn.

Chàng vừa ngẩng lên, hai luồng nhãn quang cùng tiếp với ánh mắt đối phương, bất giác chàng lại dật mình dánh thót một cái, ánh mắt đối phương trông như nước hồ thu, có một ma lực vô cùng mãnh liệt, khiến cho người ta không uống rượu cũng say sưa.

Chu Sưởng trong lòng lại vẫn vơ suy nghĩ, con mắt trông đẹp như thế, làm sao lại ghép với cái bộ mặt xấu xí cực điểm, thực là không có hợp và tương xứng một chút nào cả.

Vu sơn thần nữ cất tiếng hỏi :

— Đoạn kiếm tàn nhân, mi cũng phải có tên có họ chứ ?

Chu Sưởng đáp :

— Đương nhiên !

Thần nữ hỏi :

— Gọi là gì ?

Chu Sưởng lắc đầu đáp :

— Chưa tiện phụng cáo !

Thiếu nữ nói tiếp :

— Nếu như thần nữ nhất định ép buộc mi phải nói, vậy thời mi định sao ?

Chu Sưởng lạnh lùng đáp :

— Bất cứ một ai cũng không thể cưỡng bách một người phải nói ra những câu mà người ta không muốn nói.

Thần nữ cười lạt nói :

— Mi rất kiêu ngạo !

Chu Sưởng tiếp lời :

— Đâu dám !

Thần nữ hỏi sang chuyện khác :

— Mi đến Vu sơn có việc gì ?

Chu Sưởng thực thà đáp :

— Tìm thuốc !

Thần nữ hỏi tiếp !

— Được như ý nguyện chứ ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Được rồi !

Thần nữ nói tiếp :

— Mi có thể khiến cho một nhân vật cổ quái ở hàng xóm bản cung này, chịu khuất phục mà cho thuốc, kể ra cũng không phải là chuyện đơn giản...

Ngừng một lát Vu sơn thần nữ lại nói tiếp :

— Ta xem kiếm thuật của mi, không có giống bất cứ một kiếm phái nào ở Trung nguyên cả, chắc là mi đã gặp được một kỳ duyên nào phải không ?

Chu Sưởng thản nhiên đáp :

— Điểm này tại hạ không phủ nhận !

Thấy Chu Sưởng thỉnh thoảng lại nhìn mặt Vu sơn thần nữ, với con mắt tò mò nghi hoặc. Vu sơn thần nữ cười khanh khách và hỏi :

— Mi cho bản thần nữ có bộ mặt quái dản khó coi lắm phải không ?

Nghe Thần nữ hỏi đột ngột, Chu Sưởng kinh ngạc hết sức, song chàng lấy lại bình tĩnh ngay và đáp :

— Đẹp xấu chân chính là ở trong lòng người, chứ đẹp xấu ở ngoại mạo không thể đại biểu cho sự thiện ác của nhân tính được, nếu người nào mà tồn tâm chính đạo, thì dù dung mạo có xấu như Chung vô Diệm cũng chẳng hại gì, còn nếu trong lòng như hổ lang, như rắn độc, thì dù có đẹp như Tây Thi cũng chẳng đáng khen.

Thần nữ cười khà khà và nói :

— Cao luận ! cao luận !

Chu Sưởng thấy Vu Sơn thần nữ chỉ nói những chuyện đâu đâu, mà không thấy đả động gì đến câu chuyện chính

http://tieulun.hopto.org

yến chàng liền hỏi :

— Thần nữ triệu kiến, có điều gì chỉ giáo ?

Thần nữ cười đáp :

— Tới đây là khách, hãy thư thả, cho bản thần nữ được tỏ hết tình nghị địa chủ đã !

Nói xong Thần nữ vỗ tay ba cái.

Chu Sưởng nghĩ thầm, đã tới đây, thời theo đây, để xem đối phương còn bày những trò gì ? Chỉ có điều lão ca không biết rõ câu chuyện, thấy mình đi hoài không trở lại, có thể nóng ruột vì mình thôi.

Được một lát, thấy một bày thiếu nữ áo xanh, kẻ giọn bàn mang cầm đón, kẻ sắp bát, chén, thìa, đũa, các thức ăn, bày tiệc ở phòng bên cạnh. Xong việc lui ra, lại thấy toán thiếu nữ thanh y khác bưng các món ăn bày trên bàn.

Chu Sưởng ngẩn ra và thầm tự nhủ :

— Vu sơn thần nữ, cơ ngơi quả là lộng lẫy, hưởng thụ quả là xa xỉ, ngang như là bậc đại thần cự phú, một đại tiệc như thế, mà gọi là có liền.

Sau chót hai thiếu nữ áo trắng mỗi người cầm một cái bình bằng bạc, quỳ ở bên kỷ.

Vu Sơn thần nữ đứng dậy nói :

— Xin mời nhập tiệc :

Chu Sưởng tiếp lời :

— Thần nữ đã có thịnh tình, tại hạ xin mạn phép.

Thần nữ nói tiếp :

— Đừng nói thế, mời !

Hai bên đều ngồi vào cầm đôn tân chủ đối diện nhau.

Chu Sưởng thoáng nhìn, thấy chén bằng thúy ngọc, đũa bằng ngà voi, các món nhắm thập phần tinh trí và nguyên những thức trân kỳ không biết tên, các bát đĩa khi dụng đều là những đồ quý báu cả.

Thiếu nữ bạch y rót rượu, màu rượu như hổ phách, mùi hương thanh kỳ xông ngát mũi.

Vu sơn thần nữ đưa tay áo lên che mặt, một lát, bỏ tay áo xuống.

Chu Sưởng chợt thấy sáng lóe cả mắt, chỉ xuýt xuýt chàng chuột miệng kêu lên.

Chàng thấy Vu sơn thần nữ dương xấu như Chung vô Diệm thoáng mắt đã biến thành một thiếu nữ trẻ đẹp ngồn ngộn đẹp tuyệt trần, đẹp đến nỗi người ta phải mở mắt mê hồn, có thể nói là tuyệt thế vưu vật, thiên hạ vô song.

Chàng thầm tự hỏi .

— Đối phương diễn trò quỷ thuật chăng ?

Song chàng lại nhận ra ngay là đối phương đeo bộ mặt giả, bởi thế nên mới không hợp với tiếng nói nước da, bây giờ nhìn kỹ lại mới thấy rõ đây mới chính là diện mạo chân chính của thiếu nữ.

Có điều chàng vẫn còn thắc mắc về một điểm, theo như lời lão ca Thiên bất Thâu nói, thì vu sơn thần nữ năm nay có tới ngoài trăm tuổi rồi, thế mà bây giờ nhìn đối phương vẫn trẻ đẹp ngồn ngộn chỉ cỡ tuổi ngoài hai mươi, quả là một sự lạ kỳ?

Vu sơn thần nữ mỉm cười, nụ cười tươi như hoa hàm tiếu rồi cất tiếng hỏi :

— Cho làm lạ lắm hả ?

Chu Sưởng đỏ mặt, vội thu liễm tâm thần đương bị giật mình, rồi khẽ gật đầu đáp :

— Đúng như thế, tại hạ xiết đỗi ngạc nhiên !

Thần nữ vừa cười vừa nói :

— Vì muốn biểu lộ sự chân thành đối với quý khách, nên bản thần nữ mới phá lệ tương kiến bằng chân diện mục.

Chu Sưởng tiếp lời :

— Tại hạ vô cùng hân hạnh !

Thần nữ nói tiếp :

— Thế hả ?

Chu Sưởng hỏi tiếp :

http://tieulun.hopto.org

bệnh này kể cũng khó mấy người chữa được!

Chu Sưởng ngạc nhiên từ chối :

— Tại hạ căn bản không hiểu qua gì về y thuật cả, lần này tại hạ đến Vu sơn, cũng là để cầu thầy chữa cho mình đấy chứ. Thần nữ lầm rồi, Quỷ thủ thần nhân gần ngay kề bên, sao Thần nữ không cầu mà lại nhờ tại hạ là người không biết nghề thuốc chính mình còn chữa không được, thì còn chữa cho ai chứ ?

Thần nữ lắc đầu nói :

— Lão quái vật đó không thể chữa bệnh này được.

Chu Sưởng cười khanh khách tiếp lời :

Quỷ thủ thần nhân Văn nhược Ngu, là bậc danh y thiên hạ đệ nhất, có thể cải tử hồi sinh, cướp quyền tạo hóa, mà còn bảo là không chữa được. Tại hạ thì tuyệt nhiên không hiểu một mảy may gì về nghề thuốc, thì,.

Chu Sưởng nói chưa hết, Vu sơn thần nữ đã xua tay gạt đi và nói :

— Tuy nói thế là đúng đấy, song còn cần xem có phải là đối tượng của con bệnh thì mới chữa được chư !

Chu Sưởng khôn hoặc hỏi :

— Tại sao không hiểu ?

Vu sơn thần nữ hơi chau đôi mày liễu giải đáp :

— Con bệnh này mắc phải là tuyệt chứng, khắp dưới bầu trời, khó mà tìm được thầy chữa, dù cho Biển thước phục sinh, Hoa đà tái thế cũng vô phương chữa được, song «Đoạn kiếm tàn nhân» mi lại là xuân thủ rất thần diệu.

Chu Sưởng ngạc nhiên hỏi :

— Tại hạ ư ?

Thần nữ gật đầu đáp :

— Chính thế !

Chu Sưởng lắc đầu nói :

— Sao lại có chuyện lạ vậy ?

— Người này mắc phải chứng, gọi là chứng suy vọng, nếu mi chịu chữa, chỉ một lần ra tay thì bệnh nhân có thể hồi xuân ngay tức khắc, chứ chẳng có khó khăn gì.

Chu Sưởng tiếp lời :

— Xin thần nữ nói rõ ra thế nào?

Vu Sơn thần nữ hỏi lại :

— Mi có nghe nói về tên «Tuyệt tình Kiếm khách» không ?

Chu Sưởng bóp đầu nghĩ một lúc rồi đáp :

— Có !

Vu sơn thần nữ lại hỏi :

— Mi nghe như thế nào ?

Chu Sưởng đáp :

— Lúc tại hạ hãy còn nhỏ, có được nghe tiền phụ nói «Tuyệt tình kiếm khách» là bậc tiền bối kỳ nhân trước thời đó mấy chục năm, đã từng một thanh kiếm đấu khắp thiên hạ, mà không có địch thủ, dưới tay không có người nào địch được hai hiệp. Song đã tuyệt tích từ lâu rồi, chẳng hay thần nữ nhắc tới «Tuyệt tình kiếm khách» làm gì vậy ?

Thần nữ tiếp lời :

— Hiện ta vẫn còn ở thế gian này !

Chu Sưởng buột miệng kêu :

— A !

Thần nữ lại nói tiếp :

— Mà hắn ta hiện giờ đương ở trong cung này !

Chu Sưởng kinh ngạc hỏi :

— Sự thực ư ?

Vu sơn thần nữ hạ thấp âm thanh và nói tiếp :

— Chính gã ta là con bệnh mắc chứng vọng sy đó.

Chu Sưởng kêu «Ả» một tiếng và nói :

— Nhưng khốn nỗi tại ha không hiểu y thuật thì làm sao mà chữa được ?

Thần nữ quyết đoán nói :

— Mi có khả năng chữa được !

Chu Sưởng chau mày nói :

http://tieulun.hopto.org

— Thần nữ nói đùa làm gì vậy ?

Thần nữ phủ nhận nói tiếp :

— Sự thực như thế !

Chu Sưởng lắc đầu tiếp lời :

— Thần nữ nói gì lạ vậy ?

Thần nữ nói tiếp :

— Bản thần nữ nói rõ cho biết « Tuyệt tình kiếm khách » tức là chuyết phu đó.

Chu Sưởng nghe Vu sơn thần nữ nói lại càng kinh ngạc, tưởng như là chiêm bao, «Tuyệt tình kiếm khách» tính ra cũng ngoài trăm tuổi rồi, theo như lời phụ thân nói, lúc mà «Tuyệt tình kiếm khách đương lừng danh thiên hạ thì mình hãy còn nhỏ xíu, chưa có tập võ nghệ. Xem chừng Vu sơn Thần nữ bây giờ chỉ mới độ ngoài hai mươi tuổi, mà «Tuyệt tình kiếm khách thì ngoài trăm tuổi rồi, làm sao lại có thể bảo là chồng Thần nữ ?

Chu Sưởng khốn hoặc chẳng hiểu ra sao, chàng lắc đầu nói:

— Tại hạ lại càng không hiểu ra sao cả ?

Vu sơn thần nữ cười tiếp lời :

— Chuyết phu tức là «Kiếm cuồng»

Chu Sưởng hỏi lại :

— Kiếm cuồng thực ư ?

Thần nữ gật đầu đáp :

Chính thế, mê kiếm như cuồng, do cuồng mà thành ra sy, bệnh căn là thế đó !...

Chu Sưởng buột miệng kêu :

— A !

Vu sơn thần nữ nói tiếp :

— Trong vòng năm năm, hắn đi khắp miền Giang nam Giang bắc, chưa có gặp được đối thủ nào có thể tiếp hắn được hai chiêu, do đây hắn cảm thấy uất ức kém vui, rồi tinh tình sinh ra biến đổi hắn...

Chu Sưởng tiếp lời

— Đấy cả là một sự kỳ dị, đã không có ai địch thủ, đủ chứng tỏ là kiếm thuật của mình đã tới tuyệt đỉnh rồi đáng lý ra là phải mừng mới đúng chứ ?

Thiếu nữ tiếp lời :

Việc thiên hạ có lúc lại không thể chiếu theo thường lý mà xét đoán được, lúc khởi đầu thì cũi sợ là kỹ năng kém người ta, nên cố gắng cần tiến tới khi công lực đại thành, kỹ cao tuyệt đỉnh, thiên hạ không còn ai đối thủ nữa, lúc đó lại cảm thấy cô đơn, mà sinh ra buồn nản...

Chu Sưởng ngắt lời hỏi :

— Chẳng lẽ trong mấy chục năm mà lại không tìm được ai đối thủ ư ?

Thần nữ lắc đầu đáp !

— Không có.

Chu Sưởng cố ý hỏi :

— Tỉ như «Kiếm thánh Chu minh Tung chẳng hạn ?

Thần nữ cười lạt hỏi :

— Lệnh tôn ấy hả ?

Chu Sưởng quẫn quá đỏ bừng mặt, chàng không hiểu sao đối phương lại biết rõ thân thế mình ? Rồi chàng sực nhớ ra nguyên do là trong lúc mình đối thoại với hai tên «Nội cấm võ sỹ» của «Hắc bảo» đối phương đã ẩn thân trong bóng tối mà nghe rõ cả rồi, chàng đành thừa nhận đáp :

— Phải rồi !

Thần nữ đáp :

— Ta nói câu này mi đừng giận nhé, lệnh tôn cũng chưa phải là đối thủ !

Chu Sưởng cảm thấy như là bậc tôn nghiêm của mình bị thương tổn. Phụ thân đã được tôn làm «Kiếm thánh» mà lại không địch nổi hai chiêu của «Tuyệt tình Kiếm khách» như thế há chẳng phải là kẻ chỉ có hư danh hay sao ? Chàng liền nghiêm nét mặt và hỏi :

— Tôn phụ đã cùng với tiền phụ tỉ thí lần nào chưa ?

http://tieulun.hopto.org

Thần nữ đáp :

— Chưa có !

Chu Sưởng hỏi lại :

— Vậy Thần nữ căn cứ vào đâu mà nói thế ?

54.— CHỮA BỆNH CUỒNG SY

Thần nữ quả quyết đáp :

— Đương nhiên là có căn cứ, chứ bản thần nữ đâu có phải là hạng người nói ẩu !

Chu Sưởng tiếp lời :

— Tại hạ xin được nghe nguyên uỷ ?

Thần nữ tiếp :

— Cần phải nói từ khởi đầu, Chuyết phu hành tẩu giang hồ chỉ trong khoản thời gian năm năm thôi. Về sau, ta liền lưu hắn ta ở trong cung, không để cho hắn tái xuất giang hồ nữa.

Chu Sưởng ngắt lời hỏi !

— Tại sao ?

Thần nữ nói tiếp :

— Trong năm năm đó, đã không có địch thủ nào tiếp được hai hiệp, người ta có câu nói : «Cây cao hứng gió nhiều danh cao lắm kẻ đố kỵ, thường dâm trước mặt để trành, tên bắn sau lưng khó ngừa». Bởi vậy nên ta sợ bị bọn tiểu nhân ám hại nên mới không để cho hắn tái xuất giang hồ nữa. Hắn hạnh kiểm chỉ là cái bệnh, chớ không phải vì danh...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Thần nữ nói cũng có lý, song tôn phu lại chịu phục tùng mệnh lệnh của tôn giả ư ?

Thần nữ đáp :

— Đương nhiên là gã không có chịu, nhưng ta nghĩ ra một biện pháp, mỗi năm phái một tên đệ tử, đi dò hỏi xem trong giang hồ có tay kiếm thủ kiệt xuất nào không. Nếu có

thì chuyết phu có thể hiện thân khiêu chiến...

Chu Sưởng ngắt lời hỏi :

— Suốt mấy chục năm cũng đều như thế ư ?

Thần nữ gật đầu đáp :

— Đúng rồi !

Chu Sưởng lại hỏi :

— Thế làm sao lại biết là tiên phụ không phải địch thủ ? Căn cứ ở đâu ?

Thần nữ tiếp lời :

— Mười năm trước đây, lệnh tôn đã nổi danh rồi, tiếng khen dậy cả Trung nguyên, năm đó, ta phái một tên đệ tử đi dò hỏi, tình cờ may gặp lúc lệnh tôn đương cùng một người ẩn chứng võ học, trong mười chiêu thì lệnh tôn thắng, tên đệ tử đó thừa dịp tìm người kia để ấn chứng, trong tám chiêu thì tên đệ tử đã thắng đối phương như thế chắc mi hiểu rõ rồi chứ ?

Chu Sưởng suy nghĩ, phụ thân mười chiêu mới thắng, Thần nữ chỉ phái có một tên đệ tử, mà tám chiêu đã thắng, như thế thì cách nhau quá xa rồi. Song liền đấy, chàng lại nghĩ tới điểm phụ thân nghiên cứu ra một chiêu «Nhất kiếm truy hồn» nếu không vào trường hợp bất đắc dĩ, thì không bao giờ dùng đến chiêu đó, một cách khinh địch, nên chàng khẳng khái đáp :

— Sự thực có hơi xuất nhập một chút !

Vu sơn thần nữ biến sắc hỏi :

— Nói thế là nghĩa làm sao ?

Chu Sưởng đáp :

— Tiên phụ lúc đó xuất thủ, hãy còn bảo lưu...

Thần nữ ngắt lời :

Sao mi biết ?

— Chu Sưởng đáp :

— Tiên phụ lúc đó có tự chế ra một tuyệt chiêu, không phải trường hợp vạn bất đắc dĩ thì quyết nhiên không có thi triển tuyệt chiêu đó !

Thần nữ lại hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Mi biết chắc là lệnh tôn lúc đó trong mười chiêu không có sử dụng tới tuyệt chiêu đó ư ?

Chu Sưởng đáp :

— Đương nhiên !

Thần nữ nói tiếp :

— Làm sao biết được ?

Chu Sưởng đáp :

— Đấy là theo lý mà đoán, nhân vì tuyệt chiêu đó xuất thủ là phải thương nhân rồi, mà lại chỉ có một chiêu thôi, đã gọi là ấn chứng võ học, không phải như lúc tầm cừu quyết đấu, thì tiên phụ tuyệt nhiên không có sử dụng đến chiêu đó.

Thần nữ gật đầu đáp :

— Mi nói cũng có lý.

Ngưng một lát Thần nữ lại nâng chén mời :

— Thôi hãy giờ hãy tận hứng đã, rồi sẽ bàn sau !

Hai người cùng nâng chén uống cạn.

Qua một lúc Thần nữ lại quay về câu chuyện cũ :

— Theo như mi nói, thì sự phán đoán của ta năm xưa là sai đấy nhỉ ?

Chu Sưởng đáp :

— Cũng có thể ?

Thần nữ lại hỏi :

— Chiêu kiếm pháp đó mi có biết không ?

Chu Sưởng đáp :

— Có !

Thần nữ hỏi tiếp:

— So với lệnh tôn năm xưa thế nào ?

Chu Sưởng đáp :

— Miễn cưỡng theo bước !

Thần nữ hỏi :

— Lúc mi giết hai lão già áo đen ở ngoài cung, có phải dùng chiêu kiếm đó không ?

Chu Sưởng lắc đầu đáp :

— Không phải !

Thần nữ nói tiếp :

— Phải rồi, sở dĩ thế nên trước hết ta phán đoán kiếm thuật của mi không phải là sở đắc ở võ lâm truug nguyên, tất nhiên mi có một kỳ ngộ nào khác.,.

Chu Sưởng chợt hiểu ra câu chuyện mà Thần nữ muốn nói chàng buột miệng tiếp lời :

— Tại hạ minh bạch rồi.

Thần nữ hỏi :

— Minh bạch gì ?

Chu Sưởng đáp :

— Thần nữ muốn tại hạ chữa cái chứng bệnh sy vọng của tôn phụ, tức là chỉ về tỉ kiếm đấy ư ?

Thần nữ gật đầu đáp :

— Chính thế, đấy cũng là mục đích mà ta mời mi vào cung đó !

Chu Sưởng hỏi :

— Tại hạ nên làm như thế nào ?

Thần nữ đáp :

— Gắng sức thắng cho được hắn, để cho hắn bỏ cái ý nghĩ đi tìm đối thủ để đọ sức.

Chu Sưởng hết sức hào hứng, vì danh dự của phụ thân, hôm nay chàng cương quyết phải nhận lời. chứ nếu từ chối thì chàng hóa ra mình mang danh giòng giõ «kiếm thánh» cũng uổng lắm ru ?

Sau một lát trầm tư, Chu Sưởng liền nói :

— Tại hạ có thể được chăng ?

Thần nữ đáp :

— Cũng có thể, có điều...

Chu Sưởng ngắt lời hỏi :

— Có điều sao ?

Thần nữ đáp :

http://tieulun.hopto.org

— Có điều ta muốn thanh minh trước lúc khởi sự, nếu mi không nguyện ý, thì sở cầu của ta sẽ bãi luận, khỏi phải nhắc tới nữa!

Chu Sưởng tiếp lời :

— Xin cứ nói ?

Thần nữ nói tiếp :

— Chuyết phu mấy chục năm nay bị lưu ở trong cung, tinh tinh đã biến đổi thập phần quái tích. Hắn xuất thủ chẳng những chỉ riêng về phần cao hạ...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Phải chăng là muốn lưu huyết ?

Vu sơn thần nữ trầm tiếng đáp :

— Có thể như thế, mi nếu không nguyện ý mạo hiểm như thế, có thể rời khỏi cũng được !

Chu Sưởng cười khanh khách đáp :

— Kể cũng chưa phải là mạo hiểm, đấy là vấn đề tương đối, tại hạ lưu huyết hoặc là tôn phu lưu huyết.

Thần nữ biến sắc tiếp lời :

— Ta có một lời yêu cầu kể ra cũng hơi không hợp lý. Chẳng hay mi có chấp thuận được chăng ?

Chu Sưởng hỏi :

— Xin cho biết ?

Thần nữ nói tiếp :

— Nếu như kiếm thuật mi cao hơn Chuyết phu, xin vừa điểm tới là thôi !

Điều yêu cầu đó chẳng những đã không hợp lý mà lại còn cực đoan tự tự là khác.

Chu Sưởng tiếp lời :

— Còn nếu kiếm thuật tôn phu mà so ra cao hơn tại hạ, thì tại hạ chỉ có lưu huyết nhỉ ?

Thần nữ đỏ mặt nói :

— Bởi vậy nên ta mới nói là bất hợp lý, có điều ta sẽ hết sức ngăn chặn cho khỏi xảy ra thảm kịch đổ máu là được rồi !

Chu Sưởng nghiêm nét mặt đáp :

— Được rồi, việc đó coi như đã quyết định !

Thần nữ nâng chén nói :

— Xin mời cạn chén này, để tỏ lòng cảm tạ trước.

Hai người đều nâng chén uống cạn.

Bãi tiệc !

Chu Sưởng đứng lên lui về chỗ cũ. Vu sơn thần nữ cũng rời về chỗ trước. Tức thời những thiếu nữ áo xanh thu gọn mọi thức xong xuôi, lại có thiếu nữ khác dâng hương trà lên.

Vu sơn thần nữ khẽ phân phó thiếu nữ cầm phất trần ở bên mấy câu, rồi thấy thiếu nữ vội vàng lui ra khỏi điện, đi vào bên trong.

Được chừng uống xong một chén trà nóng, thiếu nữ đó quay lại và khẽ nói :

— Nhất thiết đều thỏa đáng !

Tiếp thấy ở phía ngoài điện bỗng nhiên sáng rực, Chu Sưởng nhìn ra thấy hai thiếu nữ bêu hai hạt minh châu lên đầu cái cần dài cầm đứng ở hai góc phía ngoài điện.

Vu sơn thần nữ đứng lên nói :

— Chu thiếu hiệp đã chuẩn bị xong chưa ?

Chu Sưởng đáp :

— Tại hạ chẳng có gì phải chuẩn bị cả !

Thần nữ nói tiếp :

— Xin mời rời chỗ ra ngoài điện !

Ở mé ngoài hiên, đã bày sẵn bàn ghế. Chu Sưởng và Vu sơn thần nữ, song song rời bước ra ngoài hiên, phân tân chủ ngồi vào ghế.

Chu Sưởng trong lòng không khỏi không hồi hộp, vì tôn hiệu «Kiếm thánh» của phụ thân, chàng nguyện ý tiếp nhận một cuộc tỉ kiếm đặc biệt kỳ dị này. Song «Tuyệt tình kiếm khách lại là một bậc bách niên kỳ nhân, có thể đủ sức mà tỉ đấu với đối phương được hay không ? Thực ra chàng cũng

http://tieulun.hopto.org

chưa nắm chắc được.

Cánh cửa hiện mở ra, một kiếm khách trung niên trang phục oai vệ từ từ xuất hiện, trừ trên mét mặt có vẻ âm trầm, thần tình không được rạng rỡ lắm, kiếm khách này có thể nói là một trang mỹ nam tử vậy.

Chu Sưởng trong lòng nghi hoặc và đặt nhiều dấu hỏi:

— Người này là Tuyệt tình Kiếm Khách ư ?

— Người này là người đã ngoài trăm tuổi ư ?

Trung niên kiếm khách chân bước trầm ổn, từ từ đi tới chỗ đất trống ở trước điện...

Chu Sưởng đưa mắt nhìn Vu sơn thần nữ tỏ ý muốn hỏi nét mặt Thần nữ có vẻ khẩn trương giới thiệu :

— Đây tức là chuyết phụ đó, xin hạ trường !

Chu Sưởng nghiêng mình đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, cất bước vào đấu trường, trong lòng có bao nhiêu nghi vấn nhưng không tiện, gặng hỏi.

Lúc này thì « Tuyệt tình Kiếm khách » đã tới chỗ vòng tròn xây bằng đá trắng ở giữa hoa kính giao hội, đứng lại một bên, đưa luồng nhãn quang như hai luồng điện nhìn thẳng vào mặt Chu Sưởng.

Chu Sưởng ung dung đi tới, trước mặt đối phương đứng lại, vững như núi mọc, thần khí sung túc.

Tuyệt tình Kiếm khách cất tiếng hỏi :

— Hãy báo lai lịch ?

Tiếng nói lạnh lùng không có một chút cảm tình nào.

Chu Sưởng cũng một giọng lạnh lạt tương đương đáp :

— Thánh kiếm đi có Chu Sưởng !

Tuyệt tình Kiếm khách phá lên cười một hồi :

— Ha, ha ha ha !

Giọng cười đầy cuồng ngạo, coi người bằng nửa con mắt.

Tuyệt tình Kiếm khách cười dứt tiếng nói tiếp :

— Hừ, Kiếm thánh ! lại có người dám tự nhận là «thánh» một cách công nhiên như thế hử ?

Chu Sưởng nghiêm nét mặt đáp :

— Đây là ngoại hiệu do đồng đạo võ lâm mến tặng cho tiện phu, chứ đâu có phải là tự nhận.

Tuyệt tình kiếm khách lại vặn hỏi :

— Thế thời kiếm cũng có thánh ư ?

Chu Sưởng đáp :

— Văn võ tuy khác đường nhưng cùng về một chốn, những người được tôn làm bậc thánh, xưa nay không phải là ít.

— Tuyệt tình kiếm khách lại hỏi :

— Vậy thời bản kiếm khách đây mấy chục năm nay rồi, chưa có gặp ni là địch thủ, thì mi nói sao đây ?

Chu Sưởng tiếp lời :

— Thiên hạ kỳ tài dị sỹ, chỗ nào chẳng có, có điều các chưa có gặp đấy thôi !

Tuyệt tình kiếm khách hỏi tiếp :

— Mi cũng tự nhận là con «Kiếm thánh» hả ?

Chu Sưởng đáp :

— Đâu dám thế, có điều không để suy nhục cái chí của tiền nhân đấy thôi.

Tuyệt tình kiếm khách tiếp lời hỏi :

— Mi chuẩn bị cùng độ cao thấp với bản kiếm khách một trận đấy hả ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Có thể ấn chứng thử coi !

Tuyệt tình kiếm khách nhún vai hỏi :

— Mi bao nhiêu tuổi ?

Chu Sưởng đáp :

— Hai mươi !

Tuyệt tình kiếm khách lại hỏi :

— Mi biết ta bao nhiêu tuổi không ?

Chu Sưởng ngạc nhiên đáp :

— Có chi thì không cứ gì tuổi cao !

Tuyệt tình kiếm khách chau mày nói :

http://tieulun.hopto.org

— Thế thì bản nhân dây trăm tuổi cũng chỉ là hư uổng dấy thôi nhỉ ?

Chu Sưởng phủ nhận đáp :

— Tại hạ không phải là có ý nói như thế !

Tuyệt tình Kiếm khách nói :

— Nếu quả mi cũng là hạng chỉ có mã bề ngoài mà không có thực tài, mi có biết hậu quả sẽ ra sao không ?

Chu Sưởng thản nhiên đáp :

— Tại hạ không có chú trọng quá về việc sinh tử !

Tuyệt tình Kiếm khách lại nói :

— Chẳng những thế mà thôi đâu !

Chu Sưởng hỏi :

— Còn sao nữa ?

Đoạn tình Kiếm khách giằn giọng đáp :

— Bản nhân muốn giết hết những tay kiếm thủ ham danh cầu dự ở dưới bầu trời này !

Chu Sưởng lắc đầu tiếp lời :

— Các hạ như thế, chẳng cũng thái quá ư ?

Tuyệt tình kiếm khách, «hứ» một tiếng, ánh mắt bắn ra những tia hung quang, và giằn giọng nói :

— Không thể để cho những bọn rơm rác đó nó làm ô nhục đến chữ «Kiếm» được !

Chu Sưởng hỏi :

— Vậy mục đích các hạ tập kiếm là gì ?

Tuyệt tình Kiếm khách đáp :

— Để phát dương kiếm đạo !

Chu Sưởng hỏi lại :

— Nhưng các hạ lại nói là giết hết những tay kiếm thủ trong thiên hạ, như thế chẳng hóa ra là tiêu diệt kiếm đạo, chứ đâu phải là phát dương kiếm đạo ?

Tuyệt tình kiếm khách quắc mắt quát :

— Nói bậy !

Chu Sưởng tiếp lời :

— Tại hạ nói theo đúng lý !

Tuyệt tình kiếm khách chau mày nói tiếp :

— Hừ ! Nếu quả như mi mà cũng chỉ có cái mã bề ngoài thì đêm nay mi sẽ là một kiếm thủ bị giết thứ nhất ở dưới kiếm của ta !

Chu Sưởng hỏi lại :

— Nếu quả mà tại hạ miễn cưỡng tiếp được mấy chiêu thì các hạ bảo sao ?

Tuyệt tình kiếm khách hai mắt tròn xoe, đôi mày lưỡi kiếm chau dìu lại và quyết liệt đáp.

— Từ đây sẽ không còn tên «Tuyệt tình kiếm khách» trên chốn giang hồ nữa !

Chu Sưởng thấy đối phương nói toàn những lời thiên lệch quá khích, thực tại khó có thể đem nghĩa lý mà nói cho đối phương chịu nghe được.

Chu Sưởng cười lạt tiếp lời :

— Điều đó bắt tất phải thế, thiên hạ không có một kiếm thủ nào là chân chính vô địch cả, võ học vô cùng tận. Các hạ đã không phải vì danh, cũng không phải vì lợi, là vì kiếm đạo mà tập kiếm, thì hà tất gì mà phải quan trọng hóa đối với việc so sánh được thua ?

Tuyệt tình kiếm khách «hứ» một tiếng và nói :

— Mi không xứng là người dạy bản nhân !.

Chu Sưởng đứng ngẩng ra một lúc lâu, chàng toan nói gì thêm rồi lại thôi, vì chàng cho là đối với một người quá thiên kích, mà mình có tranh biện cũng chẳng ích gì mà còn thêm dại ra là khác.

Sau một lúc trầm ngâm Chu Sưởng xoay chiều, đưa mắt nhìn đối phương và hỏi :

— Bây giờ chúng ta bắt đầu ấn chứng chứ ?

Chu Sưởng vừa nói vừa từ từ rút đoạn kiếm ra.

«Tuyệt tình kiếm khách» kinh ngạc hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Ủa, sao mi dùng đoạn kiếm ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Phải !

Tuyệt tình kiếm khách nói tiếp :

— Mi dám khinh thường như thế hả ?

— Không phải thế, vì tại hạ đã dùng thứ binh khí này quen tay rồi !

Tuyệt tình kiếm khách lắc đầu ngắt lời :

— Mi nên nhớ rằng về phương pháp dùng kiếm, dài thêm một tấc là mạnh thêm được một tấc, ngắn đi một phân là nguy hiểm thêm một phần ?

Chu Sưởng đáp :

— Tại hạ biết rồi !

Tuyệt tình kiếm khách lại nói :

— Ở đây có sẵn nhiều kiếm, mi có thể đổi lấy kiếm khác mà dùng cho vừa tay ?

Chu Sưởng lắc đầu đáp :

— Bất tất !

Tuyệt tình kiếm khách trầm ngâm một lúc, rồi cũng từ từ rút trường kiếm ra và nói :

— Bây giờ chuẩn bị tiếp chiêu nhé ?

Chu Sưởng tiếp lời :

— Hãy thong thả ?

Đoạn tình kiếm khách hỏi :

— Đợi gì nữa ?

Chu Sưởng nói :

— Trước khi tiếp chiêu tại hạ cần thanh minh một điều, xin nói để các hạ rõ !

Tuyệt tình kiếm khách giục.

— Nói đi !

Chu Sưởng giảng giọng nói :

— Bất luận là thắng phụ sinh tử, tại hạ xuất thủ chỉ có

một chiêu, chứ không có đến chiêu thứ hai...

Tuyệt tình kiếm khách nghe Chu Sưởng nói, có vẻ đắc ý cười một tràng dài và nói :

— Ha ha, tuyệt diệu ! nếu mi không phải là kẻ quá cuồng, thì sẽ là một kiếm thủ chân chính mà ta đã khát vọng từ lâu bây giờ mới gặp được !

Chu Sưởng tiếp lời :

— Các hạ quá khen !

Tuyệt tình kiếm khách hỏi :

— Còn nói gì nữa không ?

Chu Sưởng đáp :

— Còn có một điều nữa !

Tuyệt tình kiếm khách tiếp lời hỏi .

— Điều gì nữa ?

Chu Sưởng nhấn mạnh nói :

— Một chiêu kiếm pháp mà tại hạ sẽ sử dụng đây, tức là một chiêu tuyệt kiếm của tiền phụ tự chế ra, tại hạ cần thanh minh trước để các hạ rõ.

Tuyệt tình kiếm khách cười lạt nói :

— Mi vẫn say mê về danh dự «kiếm thánh» lắm nhỉ ?

Chu Sưởng nghiêm nét mặt đáp :

— Không phải như điều các hạ tưởng đâu mà là đạo làm con phải nối chí của tiền nhân.

Tuyệt tình kiếm khách lại cười ha hả và nói :

— Giỏi lắm !

Chu Sưởng tiếp lời :

— Đấy là lý đương nhiên !

Tuyệt tình kiếm khách hỏ :

— Chuẩn bị ?

Chu Sưởng tiếp lời :

— Xin mời !

http://tieulun.hopto.org

Hai bên đều giàn dứng và mở đầu thế khởi thủ ngưng thần đối diện nhìn nhau.

Trường diện trở nên trầm lặng không một tiếng động dù là rất nhỏ. Song không khí lại vô cùng khẩn trương.

Mấy chục thiếu nữ áo xanh áo trắng đều đứng vây quanh ngoài vòng đấu trường, song tuyệt nhiên không thấy một bóng người đàn ông nào. Bọn thiếu nữ có thể là họ không muốn bỏ qua cơ hội được hậu thưởng một cuộc tỉ kiếm đặc biệt do hai tay kiếm thủ tuyệt đỉnh ấn chứng.

Chu Sưởng ngưng thần nhất chí, tâm không tạp niệm «Tinh» «Khí», «Thần», «Kiếm», đã hợp làm một.

Tuyệt tình kiếm khách cũng đứng yên như một pho tượng, ngay chớp mắt cũng không chớp.

Không khí tựa hồ như là đọng kết lại theo với trường diện khẩn trương.

Hai luồng kiếm khí như là xẹt lóe loạng ánh làm người ta kinh hồn táng đảm, nhưng đấy mới chỉ là cái khí tiêu sát vỏ bình.

Vu sơn thần nữ đứng lên rời chỗ, chạy ra trước thềm đứng xem, đôi mày liễu chau dìu lại, tỏ thấy phương tâm dương vô cùng hồi hộp lo âu, trước cuộc đấu kiếm vô cùng kịch liệt của hai người, mà hai người này thần nữ đều phải quan tâm, một bên là chồng, một bên lại là khách mình mời đến, nếu lỡ không may mà một trong hai người bị nguy đến tính mạng, thì mình sẽ hối hận biết mấy.

Rất có thể sẽ diễn ra bi kịch.

Thần nữ băn khoăn tự hỏi :

— Việc này mình làm có đúng không ? Và có thể tránh được điều đáng tiếc xảy ra không ? Song sự thực đã hình thành, không còn mảy may dư địa mà thay đổi được nữa.

Thời gian từng giây từng phút trôi đi trong tình trạng vạn phần khẩn trương.

Hai bên đều nhận thấy đối thủ là một kình địch mà bình sinh bây giờ mới gặp, sinh tử thắng phục, sẽ quyết định trong khoảnh khắc.

Khi thế hai bên, đều không có sơ hở dù bằng sợi tóc, để đối phương có thể tập kích được.

Nửa giờ trôi qua !

Một giờ trôi qua !

Hai bên đương sự có thể không cảm giác thấy thời gian trôi qua một cách chậm chạp dằng dẳng. Song những người bàng quan thời cảm thấy thời gian kéo dài một giờ trôi qua tưởng dài như một năm vậy, có người đã mướt cả mồ hôi phải lấy khăn lau luôn luôn.

Trường diện khẩn trương đến nỗi khiến cho người ta ngột ngạt thở không ra hơi.

Cuộc đấu này kết quả sẽ ra sao, khắp cả mọi người không ai có thể tưởng tượng được.

Trời đã hừng sáng, ánh sáng của minh châu đã phải mờ đầu ở dưới ánh sáng bình minh.

Bỗng nghe có hai tiếng quát :

— Ha ! ha !

Tiếng thét vang dậy làm vỡ tan bầu không khí tịch mịch nặng nề nghẹt thở, không ai xuất thủ trước, chỉ thấy những lưỡi kiếm đồng thời loé chớp, rồi lại thu liễm ngay tức khắc, bóng người bỗng giáp lại gần nhau rồi lại rời ra, tiếng kiếm chạm vào nhau phát ra một âm thanh rợn người, kiếm phong phát ra như xé không khí làm cho những cây ở trước sân rung chuyển ào ào cành lá gẫy rụng bay tứ tung, những bọn thiếu nữ đứng xem vây vòng ngoài cách xa hơn hai trượng luồng gió còn tỏa ra làm cho quần áo họ bay phơi phới, sắc mặt tái mét cắt không ra máu.

Vu sơn thần nữ vội dơ tay áo che mặt, không còn đủ can đảm nhìn xem nữa.

Tuyệt tình Kiếm khách nét mặt nhăn nheo lại, chống

http://tieulun.hopto.org

trường kiếm xuống đất để giữ ghim lại, mà người vẫn run bần bật.

Chu Sưởng đoạn kiếm vẫn còn dơ xeo xéo, sắc mặt lầm lỳ chẳng nói năng gì.

Lâu lâu, mới thấy Tuyệt tình Kiếm khách cất lớn tiếng nói :

— Ta thua rồi, thua với một thức !

Tiếp thấy Tuyệt tình Kiếm khách phá lên cười như điên, tiếng cười như sóng biển gào, gió mây cũng vì đấy mà biến sắc.

Vu sơn thần nữ buông tay áo che mặt xuống, thở phào một hơi nhẹ nhõm, và buột miệng kêu :

— Trời ơi !

Chu Sưởng từ từ cho đoạn kiếm vào bao, nét mặt vẫn lãnh tĩnh như cũ, song nội tâm thấy giáo giát như nước trào dâng, chàng thắng đối phương không phải là dễ dàng, chàng vận dụng công lực của bản thân, thi triển một chiêu «Nhất kiếm truy hồn» của phụ thân tự sáng tạo, trong một chiêu này có nhiều thức phiền phức lắm, thế mà chàng chỉ dùng có một thức trong đó mà chiếm được thượng phong, có thể nói là tối nguy hiểm vậy.

Chiêu « Nhất kiếm truy hồn » này nếu dịch địa « Kiếm thánh Chu minh Tung» phụ thân chàng mà thi triển quyết nhiên sẽ không thể thắng được « Tuyệt tình Kiếm khách », về điểm này Chu Sưởng hiểu rõ hơn ai hết, vì rằng chàng gặp được kỳ ngộ, nên nội nguyên được thâm hậu ngang với công phu rèn luyện hàng trăm năm.

Bất cứ một võ sỹ nào suốt một đời dào luyện công phu cũng không thể nào đạt tới công lực ngang với chàng.

Đương nhiên nếu chàng sử dụng chiêu «Thiên địa giao thái», trong «Phù lục chân kinh» thì tình trạng có thể khác hẳn, mà Tuyệt tình kiếm khách chẳng những chỉ thua một thức đã không chết cũng sẽ bị trọng thương.

Vì danh dự «Kiếm thánh» của tiên phụ, chàng đã dùng chiêu «nhất kiếm truy hồn» để ứng chiến, nhưng đấy cũng là một quyết định tương đương nguy hiểm.

Chu Sưởng lạnh lùng nói :

— Tại hạ may mắn mà thắng đấy thôi !

Tuyệt tình kiếm khách tay trái cầm ngang kiếm, tay phải co ngón tay búng kêu keng một tiếng, trường kiếm gẫy ra làm hai.

Tất cả những người có mặt tại đây đều nhìn nhau, nét mặt người nào cũng thất sắc.

Chu Sưởng trong lòng cũng cảm thấy băn khoăn, chàng cũng nhận thấy «Tuyệt tình kiếm khách quả là một kiếm thủ khoáng thế vô song, nếu mình mà không gặp được kỳ duyên nhiều lần, thì đừng có hòng mơ tưởng cùng giao thủ với đối phương, khắp cả võ lâm còn ai là người đối thủ với Tuyệt tình kiếm khách được ?

Đoạn tình Kiếm khách vứt nốt nửa kiếm dằng chuôi xuống đất, rồi cười rộ lên một hồi và nói :

— Bản nhân từ nay sẽ không có bàn đến kiếm nữa, đoạn kiếm tàn nhẫn từ khoảng trăm năm lại đây, có thể nói nó là một kiếm thủ dở nhất,

Nói xong, xoay gót từ từ lui ra, đi qua cửa biển đi thẳng vào phía trong biển dàng.

Vu Sơn thần nữ kích động nói :

— Tạ trời tạ đất, đây là một sự vô cùng may mắn, không ngờ lại kết thúc được một cách quả êm đẹp như vậy !

Chu Sưởng khiêm nhiên quay sang phía Vu sơn thần nữ và nói :

— Tại hạ phóng tứ một chút xin miễn thứ.

Vu sơn thần nữ xua tay nói :

— Bản thần nữ còn phải tạ ơn thiếu hiệp là khác !

Chu Sưởng khiêm tốn đáp :

— Thần nữ không khiển trách đã là may lắm rồi, tại hạ

http://tieulun.hopto.org

có gì đâu mà dám nhận ơn ?

Thần nữ nói :

— Cố tật của chuyết phu từ nay đã hết rồi, bản thần nữ cũng tự hào là có con mắt tinh đời, biết rõ thiếu hiệp mới có thể chữa được bệnh cho chuyết phu, bây giờ quả nhiên đúng như sở liệu. Bản thần nữ thực lấy làm vô cùng cảm kích vậy !

Chu Sưởng lắc đầu đáp :

— Thần nữ ạy quá lời, tại hạ không dám !

Thần nữ hỏi :

— Thiếu hiệp có sở cầu gì không ?

Chu Sưởng cười lạt đáp :

— Tại hạ xin cáo từ thôi.

Thần nữ hỏi tiếp :

Ngoài ra có cần gì nữa không ?

Chu Sưởng lắc đầu đáp :

— Không !

Hình như Chu Sưởng sực nhớ ra điều gì, nên lại kêu «A» một tiếng và nói tiếp :

— Tại hạ còn có một nghi vấn muốn thần nữ giải đáp cho, chẳng hay có được chăng ?

Vu sơn thần nữ tiếp lời :

— Cứ nói !

Chu Sưởng ngập ngừng hỏi :

— Nghe nói tôn phu đã ngoài một trăm tuổi, mà sao tại hạ thấy hãy còn trẻ quá chỉ độ trên dưới ba mươi tuổi thôi, có lẽ người ta nói không đúng...

Thần nữ có vẻ xuân phong đắc ý, miệng cười tươi như hoa và ngắt lời đáp :

— Tất cả những người ở trong Thần nữ cung này, không có ai là dưới tuổi «hoa giáp» (60 tuổi).

Chu Sưởng ngạc ngạc nhiên hỏi :

— Sao lại nói thế được ?

Thần nữ nghiêm nét mặt đáp :

— Đấy là một sự bí mật, mong rằng thiếu hiệp sau khi rời khỏi Vu sơn, xin giữ kín cho, đừng có nói với bất cứ một ai...

Chu Sưởng cương quyết đáp :

— Tại hạ nhất định sẽ giữ bí mật !

Thần nữ nói tiếp :

Trong «Thần nữ cung» này, có chỗ ăn sâu vào giữa lòng núi, có đặc sản một thứ «Ngọc thạch linh nhũ» những người ở trong cung này, đều lấy thứ đó làm ẩm liệu hằng năm. Bởi nhờ thế mà người nào cũng giữ thanh xuân mãi mãi, chứ không có bao giờ già.

Chu Sưởng hết sức kinh dị, hỏi tiếp :

— Nếu cứ trẻ mãi mà không già, thế có thể sống được mãi mà không chết đấy nhỉ ?

Thần nữ nhoẻn cười đáp :

— Những thứ tài bảo trong trời đất vẫn có thể cướp được quyền tạo hóa, giữ cho nhan sắc đẹp mãi không già. Song về thọ mạng của con người vẫn có cực hạn của nó. Không thể nào mà thọ ngang với trời đất được, có điều chẳng qua chỉ có sống lâu hơn người thường thôi, chứ không thể trường sinh bất tử được mãi.

55.— TIÊN CẢNH KHÔNG VUI BẰNG CÕI THẾ

Chu Sưởng nhìn những thiếu nữ ở trong cung, trong lòng bâng khuâng có một cảm giác bán tín bán nghi, tất cả những thiếu nữ yêu điệu xinh tươi như hoa như ngọc thế kia, mà toàn là những người tuổi đã từ sáu chục trở lên, nếu không phải tự mình tai nghe mắt thấy, thì ai mà giám tin như thế được ?

Trong thiên hạ ba la này, quả là không có thiếu một sự lạ gì mà không có

http://tieulun.hopto.org

Sau một lát trầm tư, Chu Sưởng gật đầu nói :

— Chí lý !

Lúc này trời đã sáng bạch, Chu Sưởng nhìn rõ cung điện là kiến tạo ở quãng trống giữa lòng núi, bốn vách đá thẳng vút, chu vi rộng chừng hơn một mẫu, hình như là cái giếng lớn, dúng là trong động lại còn động nữa. dùng hai chữ : «động thiên» để hình dung cảnh trí ở đây là rất đúng.

Tất cả tòa thần nữ cung này, có thể nói là trời đất kiến tạo mà quỷ thần gọt dắp vậy. Mạc nhập cốc đã tưởng như là thế ngoại đào nguyên, nhưng đem so với «Thần nữ cung» thấy cách nhau một trời một vực vậy.

Vu sơn thần nữ khẽ rỉ tai nói thầm với thiếu nữ cầm phất trần ở đằng sau mấy câu gì không nghe rõ.

Thiếu nữ tức khắc lui vào nhà trong.

Chu Sưởng sực nhớ tới Thiên bất Thâu và Hồng nương tử, hai người đương đợi chàng ở ngoài núi, mà mình đi suốt đêm chưa trở lại, chắc hai người nóng ruột lắm.

Nghĩ tới đấy Chu Sưởng liền nói :

— Tại hạ muốn xin cáo từ ?

Thần nữ dơ tay nói :

— Xin hãy đợi một chút !

— Còn việc gì nữa ?

Vu sơn thần nữ nói :

— Còn có một việc nhỏ !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Xin cho biết ?

Thần nữ nói tiếp :

— Thiếu hiệp đã vào cung, đã giúp cho bản thần nữ một việc rất là khó khăn; kể ra nó cũng là một cơ duyên may, vậy bản thần nữ gọi có một chút tặng mi làm vật kỷ niệm !

Chu Sưởng lắc đầu đáp :

— A ! Điều đó, tại hạ không dám lĩnh thu đâu, xin cảm ơn !

Thần nữ có nài ép và nói :

— Không có gì đâu gọi là một chút thôi, xin hãy đợi chút xíu, thị nữ sẽ đem tới bây giờ.

Được một lát, tên thị nữ chấp phất tay cầm một hộp gấm, từ trong đưa ra, hai tay cầm đâng lên trước mặt Vu sơn thần nữ

Vu sơn thần nữ nhận lấy, rồi gọt sen xuống thềm tới bên Chu Sưởng, vén tay ngọc mở hộp gấm ra và nói :

— Đây là hạt «thiên trừ châu» nó có công hiệu trừ bách độc, đeo ở trong mình thì nhất thiết thứ độc không thể xâm nhập vào được, nếu gặp người nào bị trúng độc, đem viên ngọc châu này cho người đó ngậm chừng nửa giờ, vô luận là trúng độc gì đều có thể giải được hết, nay Bản thần nữ thành tâm tặng thiếu hiệp để làm vật kỷ niệm nhân dịp thiếu hiệp nhập cung.

Chu Sưởng nhìn xem, thấy viên «thiên trừ châu» to bằng long nhãn, sắc trắng như bạc.

Chu Sưởng có từ chối chàng nói :

— Tại hạ đâu dám nhận vật quý báu như vậy, thần nữ đã có thịnh tình ban tứ, tại hạ xin tâm lãnh thôi !

Thần nữ nói tiếp :

— Xin đừng quá khiêm, Thiếu hiệp hành tẩu giang hồ, «Thiên trừ châu» đối với thiếu hiệp rất hữu dụng.

Chu Sưởng thấy đối phương thực tình khẩn khoản không tiện cự tuyệt, hơn nữa « thiên trừ châu» có công dụng như thế, quả là vật chí bảo đối với một võ sỹ.

Sau một lát trầm tư Chu Sưởng mới nói tiếp :

— Thần nữ đã hậu tình ân tứ, tại hạ dành bái lĩnh, kẻ ra quả lạm vậy !

Thần nữ đưa túi gấm cho Chu Sưởng và mỉm cười nói :

— Thế mới phải chứ, xin thiếu hiệp thu nhận cho !

Chu Sưởng đưa tay tiếp nhận, bỏ vào trong bọc, đoạn chắp tay vái và nói :

http://tieulun.hopto.org

— Tại hạ xin bái lĩnh và tạ ơn Thần nữ.

Thần nữ xua tay và nói :

— Có gì đâu ! bất tất phải lưu ý !

Chu Sưởng vái chào và nói :

— Tại hạ xin cáo từ :

Thần nữ tiếp lời :

— Thiếu hiệp đã cố ý muốn đi, bản thần nữ cũng không dám lưu nữa xin tùy tiện !

Đoạn thần nữ lại quay sang bên bảo thiếu nữ cầm quạt :

— Mi đưa chân Chu thiếu hiệp xuống núi.

Thiếu nữ cúi đầu đáp :

— Xin tuân lệnh !

Thiếu nữ cầm quạt đưa chiếc quạt lông cho thiếu nữ cầm phất trần, rồi quay sang phía Chu Sưởng nói :

— Xin thiếu hiệp đi theo tôi !

Chu Sưởng lại vái chào Vu sơn thần nữ một lần nữa, rồi mới rời bước đi theo sau thiếu nữ đi thẳng ra ngoài

Đi chừng nửa khắc mới ra khỏi hết kỳ môn trận.

Thiếu nữ đột nhiên hỏi :

— Chu thiếu hiệp, xin cho nô gia đi theo mấy !

Chu Sưởng kinh ngạc hỏi :

— Sao cơ ? nàng bảo ta đưa nàng trốn đi ư ?

Trông thiếu nữ thập phần ảo não đáng thương nàng thở dài và than vãn nói :

— Chính thế !

Chu Sưởng hỏi lại :

— Thế nàng không quay về cung nữa hả :

Thiếu nữ gật đầu đáp :

—Không, đấy là nơi sống trong địa ngục chứ không phải là nơi nhân gian nô gia ngấy lắm rồi !

Chu Sưởng ngạc nhiên hỏi !

—Đây là nơi tiên cảnh linh địa, trường xuân bất lão, sao lại gọi là địa ngục được ?

Thiếu nữ đáp :

— Quanh năm suốt sáng chỉ ở giữa trong bụng trái núi, không có bao giờ nhìn thấy ánh mặt trời, như thế không gọi là địa ngục thì gọi là gì ?

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Ở một nơi u tĩnh như thế là tốt lắm chứ ?

Thiếu nữ nói :

— Đó là người, tất phải sinh hoạt qua cái nề nếp sinh hoạt của con người. Còn ở trong động tuy giữ được thanh xuân mãi mãi, song rút lại vẫn phải có một ngày đại hạn đến, sớm muộn cũng không thể tránh khỏi được cái chết, há tất không theo cách sống tự nhiên, nếm qua đủ mọi sinh hoạt của người đời !

Sau khi nghe thiếu nữ nói qua lý do, Chu Sưởng mới hiểu rõ tâm lý của nàng, chàng gật đầu hỏi tiếp :

— Thế ra tất cả các đồng bạn của nàng ở trong cung, đều mang một nỗi buồn man mác trong tâm, chứ không phải đều lộ vui vẻ như ngoài mặt hiểu hiệu ra đâu ?

Thiếu nữ gật đầu đáp :

— Đúng thế !

Chu Sưởng hỏi lại :

— Đã thế, sao không rời khỏi cung ? Ở trong cung làm gì mà cho uổng một đời :

Thiếu nữ chau mày đáp :

— Đâu có thể được !

Chu Sưởng hỏi lại :

— Vì sao ?

Thiếu nữ thở dài đáp :

— Cả bọn chúng tôi người nào cũng bị bức bách uống một thứ kịch độc, ở trong cung cứ ba ngày lại phải uống một viên thuốc để không chế kịch độc cho nó khỏi phát tác, nếu ai mà trốn ra khỏi cung, chỉ sống được ba ngày thôi, đến ngày thứ tư độc nó sẽ phát ngay chứ không còn cách gì mà

http://tieulun.hopto.org

cứu được nữa !

Chu Sưởng thất kinh biến hẳn sắc mặt, đây là một sự bí ẩn ly kỳ mà người ta không thể ngờ tới được. Vu sơn thần nữ trông dung mạo như thiên tiên thế kia, mà lại dùng thủ đoạn tàn khốc, để chế ngự thuộc hạ, quả là không có thể ngờ tới được ?

Chu Sưởng ngạc nhiên hỏi :

— Thế mà bây giờ nàng lại muốn trốn đi, như thế chẳng hóa ra tự tìm đến chỗ chết hả ?

Thiếu nữ buồn rầu tiếp lời :

— Thiếu hiệp có thể cứu mạng được cho nô gia, xin thiếu hiệp ra tay tế độ...

Chu Sưởng ngạc nhiên hỏi lại :

— Ta cứu làm sao được ?

Thiếu nữ năn nỉ nói :

— Chỉ sợ thiếu hiệp không vui lòng cứu cho thôi, chứ nếu thiếu hiệp mà sẵn lòng cứu thì không có gì là khó khăn cả.

Chu Sưởng tiếp lời :

— Nói thử coi !

Thiếu nữ nói :

— Nếu Thiếu hiệp vui lòng cho nô gia mượn viên «Thiên trừ châu» ngậm một lúc, thì có thể giải độc ngay !

Chu Sưởng sực nhớ tới lời Thần nữ nói trước khi trao tặng hạt châu đó cho mình, liền kêu «A» một tiếng rồi nhìn thiếu nữ và hỏi lại :

— Thế ra nàng đã tính trước nước cờ như thế đấy ?

Thiếu nữ gật đầu đáp :

— Chính thế, chẳng hay thiếu hiệp có vui lòng cho mượn một chút để cứu mạng cho nô gia được chăng ?

Chu Sưởng ngập ngừng đáp :

— Cái đó... cái...

Thấy Chu Sưởng ngại ngùng không nói, thiếu nữ nét mặt buồn rầu ngắt lời hỏi :

— Thiếu hiệp không cho mượn ư ?

Chu Sưởng chau mày đáp :

— Tại hạ không phải là không muốn giúp nàng, song có một điều khiến cho tại hạ rất khó nghĩ !

Thiếu nữ ngắt lời hỏi tiếp :

— Điều gì cơ ?

Chu Sưởng đáp :

— Tại hạ mà làm như thế, thì chẳng hóa ra người phụ nghĩa đối với Vu sơn thần nữ ? Vì hạt châu này là Thần nữ có thịnh ý tặng cho tại hạ !

Thiếu nữ nói tiếp :

— Trong cung có kể mấy chục người, một mình nô gia bỏ trốn Thần nữ cũng chẳng để ý gì, thiếu hiệp chỉ cần gật đầu một cái, là nô gia thoát chết...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Đành rằng thế, song không hợp lý chút nào !

Thiếu nữ tuyệt vọng nét mặt buồn rười rượi như muốn khóc, nàng đăm đăm nhìn Chu Sưởng một lát rồi nói :

— Mệnh vận như thế rồi, chết ở ngoài cũng tốt, ta quyết không quay đầu trở về cung nữa !

Nói xong thiếu nữ vùng người chạy ra phía ngoài, như muốn lao đầu xuống tự sát.

Chu Sưởng chau mày vùng người phóng theo, chặn phía trước mặt thiếu nữ và nói :

— Thôi ta cũng chẳng giữ sao cho hết lý được, ta bằng lòng cho nàng mượn đây, hãy cầm lấy mà dùng, đừng có nghĩ ngắn ngủi mà hoại thân như thế !

Chu Sưởng vừa nói vừa móc hạt « Thiên trừ châu » cầm đưa cho thiếu nữ.

Thiếu nữ rươm rướm nước mắt nhìn Chu Sưởng, nét mặt đầy cảm kích cất tiếng run run nói :

http://tieulun.hopto.org

— Ân này đức này, nô gia trọn đời không quên !

Nói xong hai tay tiếp lấy hạt «Thiên trừ châu» cho vào miệng ngậm một lát rồi lấy ra nhoẻn một nụ cười ở trên khuôn mặt vẫn còn ngấn lệ. Hai tay nâng hạt «Thiên trừ châu» đưa cho Chu Sưởng và cảm động nói :

— Đa tạ thiếu hiệp đã cứu giúp cho nô gia lại được thấy ánh sáng mặt trời kể từ giờ phút này.

Chu Sưởng hỏi :

— Nàng là gì ? quê hương ở đâu ?

Thiếu nữ đáp :

— Nô gia tên gọi Đồng Vân Vân, quê ở Hán Trung !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Nàng vào cung lâu mau ?

Đồng Vân Vân đáp :

— Nô gia bị đem vào cung trước đây năm mươi năm, hồi đó nô gia hãy còn nhỏ tuổi...

Chu Sưởng ngạc nhiên hỏi lại :

— Vào cung đã năm mươi năm rồi ư ?

Đồng Vân Vân gật đầu đáp :

— Đúng thế !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Thế thì năm nay nàng...

Đồng Vân Vân cướp lời :

— Nô gia năm nay đã 68 tuổi rồi, năm bị đem vào cung nô gia mới có 18 tuổi !

Chu Sưởng rán mắt nhìn Đồng Vân Vân bằng cái tia mắt kinh dị và hỏi :

— Nàng 68 tuổi rồi ư ?

Đồng Vân Vân gật đầu đáp :

— Đúng thế !

Chu Sưởng bất giác buột miệng nói :

— A ! thực là không thể tưởng tượng được !

Đồng Vân Vân tiếp lời hỏi :

— Thiếu hiệp vẫn cho ở trong «Thần nữ cung» là hạnh phúc ư ?

Chu Sưởng lắc đầu đáp :

— Không phải đâu !

Ngừng một lát Chu Sưởng lại hỏi tiếp :

— Thế nàng có quay về Hán Trung, chỗ quê cũ nữa không ?

Đồng Vân Vân cười nhăn nhó đáp :

— Không !

Chu Sưởng ngạc nhiên hỏi lại :

— Vì sao ?

Đồng Vân Vân thở dài đáp :

— Trong lúc nô gia đi, tuổi hãy còn đương độ ngây thơ, mà bây giờ đã là người tuổi ngoài «Hoa giáp» (sáu mươi năm là một hoa giáp) đừng nói gì người ngoài không biết đã đành, mà ngay người thân nhân chắc cũng chẳng mấy người còn sống, hơn nữa với diện mạo như thế này, mà nói lại lịch ra để ai đã tin, mà họ còn cho là ma quái là khác. Vả dĩ Vu Sơn thần nữ nhất định sẽ phái người đi truy tầm, cho nên nô gia dinh...

Chu Sưởng ngắt lời hỏi :

— Định thế nào ?

Đồng Vân Vân ngập ngừng đáp :

— Nô gia hiện giờ dung mạo tuy trông còn xuân sắc mà tiêu song tuổi thì đã cao rồi, dù muốn báo ơn thiếu hiệp theo làm hầu thiếp song không dám tiết mạn, vậy nô gia xin cáo biệt, nếu có duyên sẽ còn ngày tái ngộ.

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Nếu thế thì xin tùy tiện, chứ sợ trong cung mà phát giác thì bất tiện lắm ?

Đồng Vân Vân cúi chào và nói :

— Xin thiếu hiệp trân trọng !

http://tieulun.hopto.org

Nói xong, Đồng vân vân văng người đi liền thoáng mắt đã biến dạng không còn nhìn thấy nữa.

Xem thân pháp của Đồng vân vân vô cùng mau lẹ, đủ biết công lực của nàng cũng tương đương thâm hậu, cũng là bậc cao thủ hiếm có trong chốn giang hồ vậy.

Chu Sưởng đứng ngẫn ra một lúc lâu, sự kinh lịch một đêm nay, tưởng chừng như là sống trong mộng ảo, quả là những sự ly kỳ không thể tưởng tượng được.

Đồng vân vân có thể coi như là đã kết thúc cuộc đời sinh hoạt trong giam cấm, còn bao nhiêu thiếu nữ khác, không hiểu rồi đời họ sẽ ra sao?

Chu Sưởng đương đứng ngẫn ra trầm tư, bỗng nhiên nghe có tiếng hoảng hốt nói :

— Tiểu đệ, lão ca tưởng là đã xảy ra chuyện gì bất trắc cơ, khiến lão ca đây nóng ruột như phát điên lên vậy.

Thiên bất Thâu đã vừa thở vừa chạy đến.

Chu Sưởng trong lòng vạn phần cảm kích, cái ông già ngang tàng hay riễu đời, chẳng coi ai ra gì, dù ông trời cũng bất chấp, thế mà đối với mình lại quan thiết như thế, quả là chí tình.

Chu Sưởng vội vàng tiếp lời :

— Lão ca, Tiểu đệ xin lỗi !

Thiên bất Thâu hỏi :

— Đêm qua ra làm sao vậy ?

Chu Sưởng đáp :

— Tiểu đệ đi theo rồi tiếng đàn.

Thiên bất Thâu lắc đầu nói :

— To gan thực ! Kết quả ra sao ?

Chu Sưởng không dám nói giối lão ca, song lại không thể thất ước với Vu sơn thần nữ, đem những bí mật trong cung thể lộ cho người khác biết.

Sau nửa khắc trầm ngâm Chu Sưởng thực tình nói :

— Lão ca, tiểu đệ không dám giấu lão ca, đêm qua quả là

có sự kỳ ngộ, song tiểu đệ lại trót nhận lời với người ta là không được thổ lộ cho bất cứ một ai.

Thiên bất Thâu thẳng thắn đáp :

— Đã thế, thì lão ca cũng không hỏi nữa.

Chu Sưởng nhìn Thiên bất Thâu coi có vẻ khờ khạo như người mất ngủ, chẳng vội hỏi :

— Lão ca đêm qua không có ngủ hả ?

Thiên bất Thâu đáp :

— Tiểu đệ tưởng lão thâu nhi này còn an tâm mà ngủ được dấy ư?

Chu Sưởng ái ngại nói tiếp :

— Tiểu đệ đã làm cho lão ca phải lo lắng cả một đêm, tiểu đệ tự vấn tâm lấy làm ân hận lắm !

Thiên bất Thâu ngắt lời :

— Thôi tiểu đệ được bình an vô sự trở về thế này là quý tâm rồi, bất tất phải nói đến chuyện đó nữa. Chúng ta hãy quay về sơn động đem những thức ăn còn thừa hôm trước ăn cho no bụng, rồi xuống núi chứ ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Phải đấy !

Hai người quay về thạch động, đem những rượu thịt hôm trước ăn chưa hết ra, cùng nhau ăn uống rồi cùng đi xuống núi.

Chu Sưởng vẫn lấy khăn đen che mặt như cũ.

Hai người đi ra khỏi khu vực Vu sơn, thì trời đã hoàng hôn, mà cách thôn trấn hãy còn xa.

Chu Sưởng hỏi :

— Lão ca, chúng ta tìm nơi nghỉ, hay là đi cả đêm dấy ?

Thiên bất Thâu đáp :

— Đi luôn !

Chu Sưởng tán thành tiếp lời :

— Phải rồi, À ! cái bộ mặt giả của lão ca đâu, hãy cho

http://tieulun.hopto.org

tiểu đệ mượn một ít nữa ?

Thiên bất Thâu hỏi :

— Tiểu đệ lại muốn cải dạng hả ?

Chu Sưởng gật đầu nói :

— Chính thế, nếu tiểu đệ không cải dạng, thì hành tông của mình khó mà che mắt cừu nhân được !

Thiên bất Thâu nói tiếp :

— Ở phía trước có mấy nhà thổ dân, chúng ta đi kiếm mấy bộ quần áo đã.

Đi được một quãng quả nhiên có mấy nhà người thượng ở vào một khu với nhau.

Thiên bất Thâu kéo Chu Sưởng đứng lại và nói :

— Tiểu đệ đứng đây đợi một chút, để lão ca vào trong thôn mượn mấy bộ quần áo !

Chu Sưởng hỏi :

— Lão ca vẫn quen họ đấy hả ?

Thiên bất Thâu khì khì cười và đáp :

— Lão thâu nhi này đối với ai mà chẳng quen...

Chu Sưởng phì cười hỏi :

— Đi ăn trộm hả ?

Thiên bất thâu khoát hải đáp :

— Nói là đi mượn chứ, ai lại nói là đi ăn trộm nghe bất nhã lắm !

Nói dứt lời Thiên bất Thâu vẫng người đi liền, và biến dạng ngay tức khắc chợt lại nghe trong thôn xóm có tiếng chó sủa. Song chỉ nghe có vài tiếng rồi lại im liền.

Được một lát, đã thấy Thiên bất Thâu quay lại, miệng khì khì cười và tay ôm một bọc.

Chu Sưởng cười hỏi :

— Đắc thủ rồi hả ?

Thiên bất Thâu chính sắc nói :

— Tiểu huynh đệ, một bộ quần áo cũ, ta để lại cho họ một

lạng bạc, thay tiền mua, như thế đã công bằng chưa ?

Chu Sưởng đáp :

— Thế là quá nhiều rồi .

Thiên bất Thâu nói tiếp :

— Tiểu đệ mang thay quần áo đi !

Chu Sưởng cầm bọc mở ra, thấy bên trong có một bộ quần áo cộc vải chàm, một đôi giày vải gai, và một cái nón.

Thiên bất Thâu lại đưa cho Chu Sưởng một bộ mặt giả.

Sau khi Chu Sưởng chụp bộ mặt giả, và thay quần áo, cải dạng hoàn toàn thành một gã nông phu trung niên, còn đoàn kiếm chàng lấy áo bọc lại, giắt vào trong lưng.

Khi xong xuôi mọi việc hai người lại tiếp tục thượng lộ.

Chu Sưởng sực nhớ đến Hồng nương tử nên vội hỏi :

— Lão ca, Hồng nương tử và thủ hạ của nàng có còn ở trong núi Vu sơn này không ?

Thiên bất Thâu lắc đầu đáp :

— Không biết.

Chu Sưởng có vẻ băn khoăn nói :

— Lúc chúng ta xuống núi quên khuấy đi mất, không có tìm nàng trước khi mình đi...

Thiên bất Thâu ngắt lời :

— Lão ca đã lưu lại mấy chữ ở trong sơn động rồi, nàng xem thấy sẽ biết rõ tin tiểu đệ...

Chu Sưởng tiếp lời :

— Thế thì yên trí lắm rồi, lão ca quả là nghĩ chu đáo nếu không thì chẳng hóa ra mình vô tâm quá.

Thiên bất Thâu hỏi :

— Sau khi ra khỏi núi, hành động bước thứ nhất là làm gì đây hả ?

Chu Sưởng đáp :

— Tìm Hắc bảo chủ nhân thanh toán !

Thiên bất Thâu nói tiếp

— Muốn tìm Hắc bảo chủ nhân không phải là chuyện dễ

http://tieulun.hopto.org

đàng đâu, tiểu đệ nên thận trọng mới được !

Chu Sưởng cương quyết đáp :

— Trừ phi Hắc bảo không có một tên thủ hạ nào hiện diện, thì tiểu đệ mới chịu thôi, nếu không, tiểu đệ vẫn có phương pháp truy ra đối phương.

Thiên bất Thâu lại hỏi :

— Lão ca muốn cùng đi với tiểu đệ có được không, hay là có điều gì trở ngại chăng ?

Chu Sưởng đáp :

— Kể ra lão ca cùng đi cũng chẳng điều gì trở ngại đâu, hơn nữa với sự lịch duyệt và kinh nghiệm của lão ca, mà cùng đi với tiểu đệ thì có thể giúp ích cho nhiều lắm, song có điều đây là việc báo cừu, tiểu đệ muốn độc lực hoàn thành, chứ không muốn một ai giúp sức cả, dù là người chí thân, điểm này mong lão ca nguyên lượng.

Thiên bất Thâu gật đầu đáp :

— Thôi được ! chúng ta đành tạm chia tay vậy :

Chu Sưởng nói tiếp :

— Lão ca, đây là sự bất đắc dĩ !

Thiên bất Thâu tiếp lời :

— Ta biết rồi !

Chu Sưởng lại hỏi :

— Lão ca có biết tổng đà của Hoa nguyệt môn ở đâu không ? chỉ cho tiểu đệ mấy.

Thiên bất Thâu lắc đầu đáp :

— Đấy là điều bí mật của môn đó, lão ca chưa có được nghe ai nói qua bao giờ hết.

Chu Sưởng tiếp lời :

— Thế thì muốn tìm Hoa nguyệt môn chủ quả là khó khăn lắm nhỉ, chỉ còn có cách là đợi cơ hội thôi, chứ ngoài ra chẳng còn cách gì hơn.

Thiên bất Thâu lắc đầu nói tiếp :

— Muốn tìm Hoa nguyệt môn chủ, cũng chẳng khó lắm

đâu, đệ tử của Hoa nguyệt môn, đa số là hay hỗn tích ở chốn hoan trường, có thể do đấy mà tìm ra đầu mối.

Chu Sưởng lại hỏi :

— Còn Võ lâm sinh phật Tây môn Vọng, lão ca có biết hắn ở địa phương nào không ?

Thiên bất Thâu cũng lắc đầu đáp :

— Tây môn Vọng hình như y cũng không có ở chỗ nào nhất định, mà cũng chẳng nghe ai nói là nhà y ở đâu.

Thiên bất Thâu ngừng một lát lại nói :

— Tiểu đệ định đi Kinh sơn tìm Tổng đàn Hắc bảo ngay bây giờ hả ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Chính thế !

Thiên bất Thâu nói tiếp :

— Thôi chúng ta tạm chia tay nhé !

Chu Sưởng tiếp lời :

— Xin tùy tiện.

Hai người cùng chào tạm biệt, rồi đều lên đường, mỗi người đi mỗi ngã.

Sau vài ngày người ta thấy trên con đường đi thông sang Kinh sơn, xuất hiện một hán tử nhà quê, không có ai để ý gì đến gã, gã ta chính là Đoạn kiếm tàn nhân Chu Sưởng, một nhân vật đương lừng danh trong võ lâm hiện nay. Song vì đã hóa trang cải dạng, nên người ta coi khinh thường chẳng ai để ý tới.

Ngày hôm đó vào khoảng giữa giờ ngọ, Chu Sưởng đi tới một sơn trấn mà năm trước chàng bị sư huynh Hà văn Tại đem chàng vào Hắc bảo, có gặp Phì đại nương tức là Chu Linh Di có mầu của chàng trong tửu điếm, ở thị trấn này. Lần này qua đây, Chu Sưởng lại nhớ vào tửu điếm đó, vừa vào, bàn đầu vẫn còn trống chỗ, Chu Sưởng liền ngồi vào bàn đó.

Tiểu nhị nhìn Chu Sưởng rồi lạnh lạt hỏi

http://tieulun.hopto.org

— Ăn gì đây?

Trước thái độ ngạo mạn vô lý đối với khách, Chu Sưởng đã nổi xung, song chàng vừa trừng mắt, lại sực nhớ ra là mình đã cải dạng là anh chàng nhà quê, nên tiểu nhị mới coi khinh thường như thế, nên chàng lại giả bộ thực thà chất phác đáp :

— Tôi định uống chút rượu !

Tiểu nhị hỏi :

Chu Sưởng đáp :

— Rượu trắng !

Tiểu nhị hỏi tiếp :

— Nhắm thức gì ?

Chu Sưởng buột miệng đáp :

— Tùy tiện !

Tiểu nhị cười diễu cợt nói :

— Nhà quê ! Ở đây không có bán món tùy tiện ! Muốn ăn uống gì phải nói rõ người ta mới bán cho chứ.

Chu Sưởng nén giận đáp :

— Cho một con gà rừng quay, một đĩa rau xào thịt và một tô canh gì cũng được.

Tiểu nhị gật đầu nói :

— Được rồi, đợi một chút !

Tửu điếm này là tửu điếm duy nhất sang trọng đối với sơn trấn này, những khách tầm thường nhà quê không có ai vào đây ăn uống, cho nên Chu Sưởng là một người khách kỳ cục nhất trong đám thực khách.

Qua một lúc lâu, tiểu nhị mới bưng rượu và món ăn lên cho Chu Sưởng.

Chu Sưởng đương ăn uống bỗng chợt nhớ đến năm trước cùng đại sư huynh Hà văn Tại, lúc đó sư huynh là tổng quản một địa vị quan trọng của Hắc bảo, mình đối với sư huynh lúc đó là một trạng thái đối địch. Bây giờ thì đại sư huynh đã ra

người thiên cổ, và có mấu ghi đại nương thì ở xa tít bên Đại lý quốc. Chu Sưởng bàng khuàng nghĩ vẩn vơ, chàng tranh mối thương tâm, bất giác hai mắt đỏ quầng lên và ăn uống không biết mùi vị gì nữa.

Đương lúc chàng xuất thần tưởng nhớ về dĩ vãng, chợt cảm thấy một mùi thơm thoang thoảng đưa vào mũi, chàng ngẩng mặt lên nhìn bất giác trong lòng cảm thấy kích động hết sức, trái tim nhảy lên bần bật, vì thấy một thiếu nữ ăn trang thập phần kiều diễm, theo sau có một thị nữ áo xanh dương đứng dỉnh bước vào.

Thiếu nữ này không phải ai xa lạ, mà chính là Kỳ Anh người đã tặng «mặc phù» cho mình ngày trước và cứu mình thoát khỏi tay Bạch phàn quan trảo nha của «Hắc bảo».

Vừa thấy Kỳ Anh vào tiệm, chưởng quỹ thân hành ra tiếp đãi, khom lưng cúi đầu, nét mặt tươi cười, cung kính đứng ở bên và xun xoe nói :

— Chẳng mấy khi được tiểu thơ quang lâm, khiến cho quán nhỏ của chúng tôi được thêm phần quang thái, chỉ có điều cách trang trí quá sơ giản lậu, có phần làm khuất nhục ngọc giá tiểu thơ đó thôi...

Kỳ Anh mặc cho chưởng quỹ nói nào xa gì thì nói, không thèm lý đến, nàng thản nhiên chạy đến chiếc bàn bên cửa sổ chỗ đầu góc ngồi xuống.

Chưởng quỹ vội vàng chạy tới lấy khăn lau và nói :

— Nếu tiểu thơ muốn tĩnh mịch xin mời tiểu thơ rời vào phía đằng sau ?

Thị tỳ áo xanh tức Tiểu huệ đỡ lời :

— Ở đây được rồi !

Chưởng quỹ tíu tít đáp :

— Dạ dạ ! Xin tùy tiện !

Đợi Kỳ Anh cùng Tiểu Huệ ngồi vào bàn yên chỗ Chưởng quỹ lại nói :

— Tiểu thơ dùng rượu hay dùng cơm ?

http://tieulun.hopto.org

Vẫn Tiểu Huệ thay nói :

— Dùng rượu !

Chưởng quỹ ân cần hỏi tiếp :

— Xin cho biết tiểu thơ dùng món gì ?

Tiểu Huệ đáp :

— Đem vài món gì ăn vừa miệng đấy là được rồi !

Chưởng quỹ cung kính đáp :

— Xin vâng !

Chưởng quỹ đi thụt lùi mấy bước ra xa chỗ Kỳ Anh ngồi rồi mới dám quay lưng đi.

Kỳ Anh không có nhìn qua gì đến Chu Sưởng vì nàng có ngờ đâu gã hán tử nhà quê đó lại chính là người đã khiến cho nàng phải nặng lòng, và trong tâm tư không có lúc nào quên đi được ? Chu Sưởng trong lòng hoài nghi hết sức, và tự đặt bao giả thuyết :

Kỳ Anh và Tiểu Huệ đến sơn trấn này làm gì ?

Điếm chủ làm sao lại phải đối với nàng quá cung kính như thế.

Đây đã thuộc phạm vi Hắc bảo, có lẽ thầy trò Kỳ Anh đến Hắc bảo chăng ?

Không hiểu Kỳ Anh có quan hệ với Hắc bảo mật thiết như thế nào ?

Lai lịch của nàng như thế nào ?

6— OÁN NỮ TÌNH THÂM

Kỳ Anh tuy là đẹp ngồn ngộn như thiên nữ giáng trần, Tiểu Huệ cũng đẹp như hoa như ngọc, song những thực khách trong tửu điếm phần nhiều chỉ liếc nhìn trộm thôi, không có một ai dám nhìn thẳng nàng, điều đó càng khiến cho Chu Sưởng hoài nghi không hiểu sao ?

Chàng nhớ tới lúc khi chàng bị làm nạn tại Hắc bảo năm trước, Kỳ Anh đã tặng mặc phù cho chàng, để chàng buộc

«Bạch phàn quan» phải nghe theo mạnh lệnh, và lúc Kỳ Anh tưởng chàng bị chết thực đi tìm thì thể... mấy việc đó đủ thấy rõ phương tâm của nàng đã biểu lộ rõ lắm rồi.. Song khốn nỗi chàng đã trót đính hôn với Nẫn cung Hoa do Hồng nương tử tác hợp, mà bây giờ Kỳ Anh cứ còn theo đuổi mối tình mơ màng hoài không dứt đi được tức là sẽ chôn vùi mất cuộc đời thanh xuân mất thôi !

Chu Sưởng đương trầm tư, thốt nhiên đưa luồng nhãn quang nhìn về phía Kỳ Anh, chỉ thấy nàng ngồi co khủy tay chống má, chau mày trầm tư, lựa hồ như có vô hạn tâm sự vậy. «Người đẹp cần thêm mấy nét sầu trông vẻ u buồn của nàng lại càng khiến cho lòng người ta phải rung động.

Chu Sưởng thấy sóng lòng cuồn cuộn nổi lên từng lớp từng lớp, chàng vội vàng đưa luồng nhãn quang nhìn đi phía khác.

Điếm chủ thân hành đưa rượu và các món ăn lại để bàn hai người, thấy những chén dĩa bát dĩa toàn là những thứ đặc biệt hết sức tinh vi, khác hẳn các bàn ăn khác trong tiệm.

Kỳ Anh cùng Tiểu Huệ lẳng lặng ngồi ăn uống, không khí có vẻ thập phần trầm muộn.

Đột nhiên!

Thấy Kỳ Anh thở dài phào một cái, rồi cất tiếng rất nhỏ mà thầm nói :

— Tiểu huệ, mi cho là Bạch y thư sinh còn sống hay là chết mất rồi ?

Chu Sưởng nghe Kỳ anh nói, tức thời thấy mạch máu chạy mạnh, trái tim nhảy thon thót, nàng vẫn luôn luôn nhớ tới chàng không lúc nào quên. «có gái sy tình chàng phụ nghĩa» Chu Sưởng toan đứng phắt dậy lột bộ mặt giả ra cho nàng thấy rõ chân diện mục, song lý trí đã đánh thức tỉnh chàng không thể làm như thế được.

Chu Sưởng liền gọi tiểu nhi và nói :

— Cho thêm bình rượu nữa :

http://tieulun.hopto.org

Tiểu nhi đưa rượu tiếp thêm, Chu Sưởng cầm bình rót rượu xuống liền ba chén.

Chu Sưởng định mượn rượu uống cho say tít để quên tất cả mọi tình tự làm bận rộn tâm hồn, song mối tơ lòng càng gỡ càng rối cắt đứt lại nối, đúng như câu thơ của Lý Bạch :

Tuốt gươm chặt nước
Nước trôi mau,
Cất chén tiêu sầu,
Sầu càng sầu !

Tiếng hai người nói rất nhỏ trừ ra Chu Sưởng là người công lực rất cao nên mới nghe rõ, còn các người khác không ai có thở nào nghe được,

— Tiếp nghe tiếng tiểu Huệ đáp .

Đương nhiên là chàng ta hãy còn sống :

— Kỳ Anh lại hỏi :

Làm sao mà biết ?

— Tiểu huệ giải thích:

— Lời khổ nhân nhi nói hoàn toàn là giả dối, cứ theo như việc chàng ta dùng ngọc bội của tiểu thơ buộc Bạch Hộ pháp phải thả tù nhân, thời đủ rõ Khổ nhân nhi là giả dạng đóng kịch, bề ngoài trông gã ta có vẻ đáng thương nhưng kỳ thực không phải đơn giản đâu, nếu không thế thời chàng ta tại sao lại có thể trốn ra khỏi hắc lao được?

Theo như tỳ tử nhận xét Bạch diện thư sinh không phải là một gã chung tình như tiểu thơ tưởng tượng mà là một kẻ bạo hạnh vô tình.

Chu Sưởng nghe tiểu Huệ nói bất giác tự bình phẩm :

Con liễu hoàng này ma lanh thật :

Kỳ Anh biến sắc mặt tiếp lời :

— Nếu quả đúng như lời mi nói thời ta nhất định phải giết con người bạc tình đó.

Nghe Kỳ Anh nói không khỏi rùng mình chàng có một nỗi

hổ tâm không thể nói ra được. Mình tự vấn không phải là người bạc hạnh nhưng mà sự tình bắt buộc phải thế không thể làm sao hơn được.

Tiểu Huệ ngập ngừng một hơi nói tiếp :

— Chỉ là cho tiểu thư quá đa tình nên mới gây ra sự phiền não vô vị như thế.

Kỳ Anh ngắt lời :

— Thôi không nhắc đến chuyện đó nữa. Bây giờ ta hỏi mi nên làm như thế nào ?

Tiểu Huệ lắc đầu tiếp lời :

— Một sự kỳ quái là làm sao Khổ nhân nhi lại mất tích không thấy đâu nữa.

Kỳ Anh tiếp lời :

— Bây giờ ta định đi tìm đoạn kiếm tàn nhân, ta ngờ rằng «đoạn kiếm tàn nhân» có thể...

Tiểu Huệ ngắt lời hỏi :

— Có thể sao cơ ?

Kỳ Anh đáp :

— Khổ nhân nhi có thể là hóa thân của «đoạn kiếm tàn nhân».

Tiểu Huệ lại hỏi :

— Tiểu thơ đi tìm đoạn kiếm tàn nhân để làm gì ?

Kỳ Anh đáp :

— Để tìm ra cho rõ chân tướng.

Tiểu Huệ nói :

— Việc đó không phải đơn giản đâu.

Kỳ Anh chau mày hỏi!

— Vì sao ?

Tiểu Huệ đáp :

— Nghe nói đoạn kiếm tàn nhân là một nhân vật võ lâm lợi hại, võ công cao thâm tuyệt độ mà tính cách lại tàn nhẫn lòng khốc hại dị thường, khó lòng có thể kiếm cớ nói chuyện được với chàng ta. Như thế thì làm sao có thể tìm ra

http://tieulun.hopto.org

chân tường được.

Kỳ Anh thở dài nói :

— Ta không tìm rõ được sự sống chết của Bạch y thư sinh thì ta quyết không thể dành lòng được.

Tiểu Huệ thở dài tiếp lời :

— Làm sao tiểu thơ lại phải chuốc lấy khổ não như thế ?

Kỳ Anh nói tiếp :

— Mi biết đâu !

Tiểu Huệ tìm cách khuyên giải.

— Tiểu thơ theo như ý tỳ tử, thời tiểu thơ nên quên con người ấy đi là hơn.

Kỳ Anh đáp :

— Không, ta không thể nào quên được.

Chu Sưởng cầm bình rượu lên rót, thời bình đã cạn không còn một giọt nào nữa, chàng buột miệng hô lớn :

— Rượu đây.

Tiểu nhị vội vàng chạy tới chau mày nói :

— Lão nhà quê này vô ý thức quát tháo ầm cả hàng, mi không biết trong tiệm có quý khách ư ?

Chu Sưởng trừng mắt nhìn tiểu nhị mà nói :

— Đưa thêm một bình lớn nữa.

Tiểu nhị lừ mắt nhìn chàng rồi lấy thêm ra một bình rượu lớn nữa đặt trên bàn và nói :

— Lão nhà quê mi muốn say gục hả ?

Chu Sưởng trầm giọng đáp.

— Say không say kệ ta, không can dự gì đến mi ta uống rượu sẽ trả tiền.

Tiểu nhị gật đầu vừa cười vừa nói :

— Được... được... cứ việc uống đi nhưng phải êm lặng đừng có quát tháo.

Tiểu nhị nói xong lui vào nhà trong.

Chu Sưởng tiếp tục tự rót rượu uống.

Tiểu Huệ liếc nhìn sang bàn Chu Sưởng rồi lại quay về

nói tiếp :

— Tiểu thơ có một sự kiện rất lớn tiểu thơ đừng nên quên.

Kỳ Anh hỏi :

— Việc gì ?

Tiểu Huệ đáp :

— Nếu quả thân thế Bạch y thư sinh mà xét thực như thế không sai thời quả là một sự quan hệ trọng đại...

Kỳ Anh vẫn cố chấp ngắt lời :

— Ta bất chấp.

Chu Sưởng nghe hai người nói đến đấy bất giác trong lòng hoài nghi hết sức không hiểu làm sao họ lại đã động đến thân thế của mình ?

Hai người nói đến đấy rồi im không nói tiếp nữa. Chu Sưởng đã toan lột bộ mặt giả ra mà đối chất với họ người để lột trần tất cả mọi bí ẩn sau chàng nghĩ lại nơi đây là trong phạm vi thế lực của Hắc bảo mình mà làm thế sẽ xảy ra nhiều chuyện phiền phức, há chẳng phải là làm việc theo ý tình mà đến nỗi đổ vỡ cả đại cục.

Đột nhiên thoáng động linh cơ mà nảy ra một ý nghĩ trong óc, nếu quả Kỳ Anh và Tiểu Huệ bây giờ tới Hắc bảo thời hai người họ sẽ là người dẫn đường rất đích xác cho mình.

Tuy nhiên làm như thế có phần không được quang minh chính đại, lợi dụng bọn họ cũng là một việc không hợp tình hợp lý song nó giúp ích cho việc báo cừu của mình, miễn là thành việc lớn chớ không nên câu nệ những tiểu tiết.

Chu Sưởng đương trầm tư đã thấy Kỳ Anh và Tiểu Huệ đứng dậy rời khỏi tiệm và cũng không thấy trả tiền. Chu Sưởng lấy mà không thấy Chưởng quỹ nhắc gì tới, mà lại còn vội vàng cầm tiền đưa ra cửa, với dáng điệu cung kính sợ sệt, lại nói một tràng dài những câu khách sáo.

Chu Sưởng gọi tiểu nhị tính tiền và nhân tiện hỏi :

— Vị Tiểu thơ vừa rồi là nhân vật thế nào ?

http://tieulun.hopto.org

Tiểu nhị lừ mắt nhìn chàng và đáp :

— Lão nhà quê biết gì mà hỏi dừng có lôi thôi giây dến chuyện ngoài làm gì !

Chu Sưởng bị Tiểu nhị chặn họng không dể cho hỏi tiếp nhưng chàng nghĩ những hạng người không đáng trách, hơn nữa dù họ có biết cũng không sao giám nói.

Chu Sưởng trả tiền xong cũng rời khỏi tiệm đi theo, chàng thấy Kỳ Anh và Tiểu Huệ cưỡi ngựa đi song song nhau đã được một đoạn đường khá dài, chàng vờ như không để ý gì cứ lủi thủi theo hút phía sau.

Đi được một lát thời ra khỏi Sơn trấn.

Chu Sưởng nhìn theo thấy hai người không đi con đường vào núi mà lại đi con đường ngược dở ra biết là sở liệu của mình đã sai, chàng đứng ngẫn ra một lúc và thấy không còn cần phải theo hai người nữa. Mục đích của mình tới đây là cốt tìm đến tổng đàn Hắc bảo để báo cừu. Tưởng nhờ Kỳ Anh và Tiểu Huệ có vào núi, tức là về tổng đàn thời mình có thể theo hút mà tới dích, nhưng bây giờ thất vọng chỉ còn cách mưu tìm con đường khác.

Kỳ Anh và Tiểu Huệ thả lỏng giây cương cho ngựa đi từ từ, được một lúc thời đã khuất mỏm núi không còn nhìn thấy nữa.

Chu Sưởng đương đứng ngẫn ngơ suy nghĩ không biết tìm đường nào để tới Hắc bảo?

Thốt nhiên lúc đó thấy một tu sĩ đi ngang qua trước mặt, gã tu sĩ này với dáng điệu u sầu lão đảo mặc bộ vải thô, theo lối nho sĩ vừa dơ bẩn vừa vá víu, đầu đội phượng cân đã mất cả nếp. Chu Sưởng nhác nhìn thấy thân hình hộ pháp và cách trang phục tức nhận ra ngay là Kỳ hiểu Phong một trong bốn tay cao thủ, nhưng Kỳ hiểu Phong không nhận ra Chu Sưởng vì chàng đã cải dạng thành một hàn tử nhà quê và đeo bộ mặt giả.

Chu Sưởng biết là Hiểu Phong đã hiện thân nơi đây chắc

là có việc gì quan trọng lắm.

Chàng dằng hắng một tiếng và nói mấy câu ám hiệu :

«Hoa đã nhuộm màu sương ai còn nhìn ra vẻ thắm» (ý nói : Chu Sưởng đã giả dạng không nhìn ra được). Nghe Chu Sưởng nói chàng tu sĩ ngạc nhiên quay lại nhìn rồi quay gót trở lại dến bên Chu Sưởng ngơ ngác nhìn bốn phía không thấy có ai liền sẽ cất tiếng hỏi :

— Nguyên lai là Tướng quân, ty chức nhìn không ra nữa...

Chu Sưởng vội ngắt lời :

— Đừng xưng hô như thế.

Kỳ hiểu Phong sực nhớ ra lời dặn trước nên vội đổi giọng nói tiếp :

— À quên, tiểu huynh đương lo không tìm được lão đệ, bấy lâu nay tiểu đệ đi đâng nào.

Chu Sưởng đáp :

—Tiểu đệ vì mắc chứng bệnh phải đi tìm thầy chữa thuốc.

Kỳ hiểu Phong tiếp lời :

— À ra thế, không có can hệ gì chứ ?

Chu Sưởng đáp :

— Không sao đã khỏi rồi.

Kỳ hiểu Phong nói tiếp :

— Vô sự thế là may lắm.

Chu Sưởng lại hỏi :

— Đại huynh đến đây có việc gì ?

Hiểu Phong hạ thấp giọng nói nhỏ :

— Tiểu huynh đi theo đông gia tới đây.

Chu Sưởng lại hỏi :

— Ai đó ?

Kỳ hiểu Phong đáp :

— Tam đông gia Lang Tâm.

Nghe Kỳ hiểu Phong nói Chu Sưởng giật mình không hiểu Lang tâm Ma đứng hàng thứ ba trong «thập bát thiên nhân

http://tieulun.hopto.org

lại tới Sơn trấn này làm gì ?

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Tam đông gia tới đây có việc gì đây ?

Kỷ hiểu Phong lắc đầu đáp :

— Không rõ mục đích.

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Tam đông gia ở đâu bây giờ ?

Kỷ hiểu Phong đáp :

— Đương hóng mát ở bên đường phía trước.

Chu Sưởng lại hỏi :

— Hình dáng tam đông gia thế nào ?

Kỷ hiểu Phong đáp :

— Lão bán hàng trang sức.

Chu Sưởng gật đầu hỏi tiếp :

— Được rồi, bây giờ tiểu đệ đi kiếm hắn.

Nói xong Chu Sưởng vẫn người đi thẳng về phía trước. Chàng đi qua mõm núi vẫn thấy Kỷ Anh và Tiểu Huệ thủng thẳng đi bên đường. Chu Sưởng rảo bước tiến lên, khi đến gần hai bên chỉ còn cách chừng mười trượng, Chu Sưởng đang định đi vượt qua hai người để tìm Lang tâm Ma.

Đột nhiên lúc đó nghe có tiếng quát :

— Mi không có mắt hả ?

Chu Sưởng nghe rõ tiếng Tiểu Huệ chàng ngửa mặt nhìn theo, thấy một lão già vai gánh hai cái rương, đứng chặn ngang trước ngựa hai người.

Chu Sưởng động lòng, chàng đoán chắc đây là Lang tâm Ma cải dạng thành lão bán hàng nữ trang, không hiểu gã chặn hai người định để làm trò gì.

Chu Sưởng liền dùng không không bộ pháp đi né vào trong bên rừng phiêu hốt như một bóng ma, chàng đi gần tới bên, ẩn thân trong bóng tối để quan sát. Chỉ thấy lão bán hàng thân thể tráng kiện cao lớn, mặt đầy những thịt, con mắt hung ác

đương khà khà cười và nói :

— Hai vị có xem hàng hóa không ?

Tiểu Huệ lạnh lùng nói :

— Tránh ra cho người ta đi

Lão già vẫn lại nhai quảng cáo :

— Lão đây bán đủ các thức, phấn nước hoa (bông) vốc nhiều, kim thêu, khăn mặt, các kiểu giầy thức gì cũng có, tiểu cô nương muốn cần dùng gì không ?

Tiểu Huệ quát !

— Bất tất phải bày trò đóng kịch, hãy nói rõ lai lịch mau.

Lão già khì khì cười đáp :

— Nghe khẩu khí có em nhỏ là nhân vật trong võ lâm hả.

Tiểu Huệ đáp !

— Có thể thì sao ?

Lão già lại nói tiếp :

— Còn vị tiểu thơ kia chắc bản lĩnh cao cường lắm nhỉ ?

Tiểu Huệ quát hỏi :

— Mi tới đây với mục đích gì ?

Lão già khì khì cười đáp :

— Muốn khuất hai vị phương giá đi theo lão một đoạn đường.

Tiểu Huệ quát hỏi :

— Mi nói thế là ý nghĩa gì ?

Lão già đáp :

— Không có gì đâu, chỉ vì có một ông bạn già không chịu thân nên mới phải phiền hai vị dẫn kiến mà thôi.

Tiểu Huệ hỏi :

— Lão hữu của mi là ai ?

Lão già đáp :

— Nơi đây không tiện nói vậy xin mời hai vị hãy đi theo tôi chỗ khác.

Tiểu Huệ quát :

— Mi muốn chết

http://tieulun.hopto.org

Lão già lại phá lên cười và nói :

— Điều đó vị tất!

Bấy giờ mới thấy Kỳ Anh lên tiếng hỏi :

— Các hạ hãy báo danh hiệu là gì ?

Lão già lắc đầu đáp :

— Vô danh tiểu tốt, tiểu thơ không nên hỏi làm gì ? cho rơm tai.

Kỳ Anh nói tiếp :

— Các hạ nếu muốn tốt lành hãy xin mau mau rời khỏi nơi đây.

Lão già vừa cười, vừa hỏi lại :

— Vì sao ?

Kỳ Anh đáp !

— Không vì sao cả, nếu các hạ muốn sống thời hãy rời khỏi ngay là thượng sách.

Lão già thủng thẳng nói :

— Rời khỏi nơi đây thì rời, xong cần nhất là phải có hai vị đồng hành.

Kỳ Anh quát :

— Muốn chết hả ?

Lão già chau mày tiếp lời :

— Cô bé đừng làm dữ, nếu còn muốn về với mẹ.

Kỳ Anh tái mặt gọi Tiểu Huệ bảo :

— Tiểu Huệ giết chết nó đi.

Tiểu Huệ từ trên yên ngựa nhảy xuống, thân hình còn lơ lửng chưa xuống tới đất đã phát chưởng đánh thẳng vào lão già, thần pháp vô cùng kỳ diệu.

Lão già tặc miệng nói :

— Người đẹp mỹ miều như thế này khiến cho lão đây thương tiếc không thể nào nỡ hạ thủ được.

Lão già vừa nói vừa vung tay phải phát hoặc một chưởng giở lại, một đạo kình khí ghê hồn buông theo. Hai luồng chưởng lực chạm nhau kêu «bình» một tiếng vang dội.

Thân hình Tiểu Huệ bị sức đẩy quá mạnh tung lên cao hơn một trượng như diều đứt giây, rồi rớt xuống cách xa ngoài ba trượng. vừa xuống tới đất, Tiểu Huệ lại đứng ngay lên được, hiển nhiên là nàng chưa có bị thương. nhưng thấy sắc mặt tái mét, cắt không còn ra máu.

Kỳ Anh hứ một tiếng và nói :

— Ta đã đánh giá nhầm các hạ rồi.

Nói xong nàng lẹ làng từ trên yên ngựa nhảy xuống đất, Lão bán hàng đặt gánh xuống hai tay khoẳng một vòng đẩy ra phía trước, hai con ngựa kêu thét lên một tiếng thê thảm rồi lẹ vật xuống đất chết liền tại chỗ.

Chu Sưởng nấp trong bóng tối thấy thế thất kinh, võ công và nội lực của tên ma đầu này quả là vô cùng thâm hậu khiến cho người ta phải kinh hồn táng đởm.

Kỳ Anh sắc mặt tím lại hai mắt bắn ra những tia hung quang nàng quát :

— Đồ chuột nhắt giám thế à ?

Kỳ Anh vừa quát vừa khoẳng hai tay phát chưởng nhằm thẳng vào lão bán hàng với một uy thế vô cùng mãnh liệt và thủ pháp cực kỳ huyền diệu.

Lão già sắc mặt vẫn thản nhiên hai tay khoẳng một vòng phải chưởng tiếp chiêu. Chưởng thế của Kỳ Anh tức thời bị tiêu tan hết.

Lão già vừa cười vừa nói :

— Chưởng pháp kỳ diệu thật. Cha như thế tất con gái cũng phải thế, đáng tiếc là công lực hãy còn kém hỏa hậu.

Kỳ Anh ngừng tay lạnh lùng hỏi :

— Các hạ tốt hơn hết hãy nói rõ lai lịch.

Lão già ung dung đáp :

— Lão đã nói trước rồi mà, nơi đây không tiện nói hãy đến một chỗ khác, rồi lão sẽ nói.

Chu Sưởng trong lòng nghi hoặc theo như lời Lang tâm nói thì y đã hiểu rõ lai lịch của Kỳ Anh. Theo như lời y

http://tieulun.hopto.org

vừa nói, không hiểu phụ thân của Kỳ Anh là ai ? Có phải là Hắc phủ chủ nhân hay không !

Thốt nhiên ngay lúc đó, tiếng vó ngựa nhộn nhịp, tám người kỵ mã đương đi như bay tới, trong số có ba người cỡi ngựa đi vụt lên trước, thoáng nhìn đã biết ngay là bọn Hắc Võ sỹ trảo nha của Hắc Bảo, một gã đi đầu mặc áo dài đen, chắc đây là tên đầu mục trong bọn.

Chỉ thấy lão già sẽ hô một tiếng :

— Đi theo ta.

Tiếp thấy hắn vẫy tay áo một cái rồi rời bước vào trong khu rừng ở bên đường, kể cũng là một sự rất kỳ quái, Kỳ Anh và Tiểu Huệ đều thấy rừng mình một cái rồi ngoan ngoãn theo lão già vào trong rừng.

Chu Sưởng thấy thế thất kinh và thầm tự nhủ :

Làm sao hai người lại có thể ngoan ngoãn đi theo lão già như thế được, có lẽ nó dùng yêu thuật chăng ?

Lang tâm Ma sau khi vào rừng nhưng hắn vẫn không đi xa chỉ ở phụ cận ngay mé rừng. Kỳ Anh và Tiểu Huệ đứng chum chẩm ở bên Lang tâm Ma, hai người ngây ra chẳng nói chẳng rằng gì, nét mặt ngơ ngơ ngác ngác, hoàn toàn như bị người nhiếp hồn.

Ba người đứng cách chỗ Chu Sưởng chưa tới ba trượng, chàng núp kín trong lùm cây hơi không dám động đậy để rình xem đối phương định giở trò gì.

Vừa lúc Lang tâm Ma gọi hai người vào trong rừng, đứng ngừng lại một chỗ thì bốn người kỵ mã đã chạy tới nơi, người mặc áo dài đi trước dơ tay làm hiệu cho đồng bọn dừng lại rồi thất thanh kêu :

— Nguy rồi hai con ngựa bị đánh chết đây chính là ngựa của tiểu thơ và Tiểu Huệ.

Chu Sưởng nghe tên Hắc võ Sỹ nói liền biết ngay Kỳ Anh là con gái của Hắc Bảo chủ nhân. Lần trước nàng chỉ báo danh chứ không nói rõ họ, chắc là nàng sợ tiết lộ hành tung

của phụ thân ra mà Hắc Phủ của nàng tặng cho mình ứng dụng chỉ có hiệu lực trong phạm vi Hắc bảo chứ đối với người ngoài không có chút hiệu lực gì hết.

Không ngờ Kỳ Anh lại là con gái của Hắc Bảo chủ nhân kẻ thù không đội trời chung của mình.

Trong lúc này, trong lòng Chu Sưởng vô cùng rạo rực, ân ân oán oán vô cùng phức tạp.

Lang tâm Ma giả dạng lão già đi buôn để bắt cóc con gái Hắc Bảo chủ nhân chắc là y có mưu toan gì đối với Hắc Bảo, phải đợi sự tình tiếp diễn mới rõ được.

Mấy tên Hắc võ Sỹ nhất tề xuống ngựa xem xét một lượt hiện trường, rồi một tên lão già áo dài đen cất tiếng run run nói :

— Lã Minh lập tức phát ám hiệu khẩn cấp để thông tri Bảo Chủ.

Một Võ sỹ áo đen đáp :

— Xin vâng lệnh.

Lã Minh vội vàng chạy tới bên ngựa, lấy một túi da đeo ở bên yên rút ra một cái pháo hiệu...

Vừa lúc đó đột nhiên nghe thấy tiếng cười Ha... Ha... Ha.. Đã thấy lão già bán hàng từ trong rừng ngất ngưởng bước ra.

Lão già áo dài đen quát hỏi :

— Đứng lại ! bằng hữu là cao nhân ở phương nào ?

Lão già bán hàng vẫn cứ tiến bước vừa cười khì khì vừa nói :

— Cao nhân gì đâu, lão bán hàng đó mà. Chuyên bán các đồ trang sức của nữ giới thế thôi.

Lão già áo đen khẽ hừ một tiếng và nói :

— Ông bạn con mắt quang minh không nên mà mất hãy báo lai lịch đừng có vờ vịt làm gì.

Lão bán hàng đi tới gần hai người chỉ còn cách chừng một trượng mới ngừng bước lại trừng mắt nhìn tên Võ sỹ

http://tieulun.hopto.org

cầm pháo hiệu và nói :

– Bất tất phải làm thế.

Lão già áo đen quát hỏi :

— Vụ án này các hạ gây ra hả ?

Lão già bán hàng hỏi lại :

— Vụ án gì ?

Lão già áo đen đáp :

— Các hạ đem hai vị cô nương đi đâu rồi ?

Lão già bán hàng đáp :

— À, hai cô nương đó hả ? Không có sao hết, vẫn còn nguyên phong không có sắt mẻ gì.

Ba tên Hắc vô sỹ tuốt kiếm ra khỏi bao và đều đứng chiếm vị trí vây lão bán hàng vào giữa.

Lão già bán hàng vẫn thản nhiên như không có truyện gì thực ra y không coi đối phương lọt vào con mắt.

Lão già áo đen biến sắc mặt, cất tiếng run run hỏi :

— Ông bạn có biết vị thiếu nữ cung trang đó là ai không?

Lão già lái buôn thản nhiên đáp :

— Nàng có phải là thiên kim tiểu thơ của Hắc bảo chủ nhân đó không ?

Lão già áo đen tiếp lời :

— Ông bạn đã biết rõ lai lịch của tiểu thơ mà sao lại còn có ý ..

Lão già bán hàng ngắt lời :

— Như thế đã sao !

Lão già áo đen hỏi tiếp :

— Ông bạn bắt cóc tiểu thơ với mục đích gì ?

Lão già bán hàng dằn giọng đáp :

— Bất tất phải hỏi, bọn mi có biết cũng vô ích.

Bốn đứa chúng bay sẽ phải lưu lại hết.

Lão già áo đen nổi giận hô :

— Xung kích !

Tức thời ba tay trường kiếm từ ba phương khác nhau

đồng thời xông vào vây đánh lão già bán hàng với một khí thế rất nghiêm nhạt và hùng dũng.

Lão già bán hàng phất mạnh hai tay áo một cái, luồng kình phong cuộn ra theo, ào ào như gió cuốn, ba thanh trường kiếm đều bị dẫy bật đỡ ra.

Lại một quái trạng phát sinh, ba tên Hắc vô Sỹ như người mất hồn không xuất thủ được nữa, trường kiếm buông xuôi, đứng đờ người không nhúc nhích.

Lão già áo đen cất tiếng run run hỏi :

— Mi dùng độc...

Vừa nói được ba tiếng lão già áo đen lại đứng đờ người ra nốt.

57.— ÂN OÁN PHÂN MINH

Chu Sưởng thấy thế thất kinh, nguyên lai Lang tâm Ma Nữ khiến cho Kỳ Anh và Tiểu Huệ phải chịu phép ngoan ngoãn đi theo hắn, bây giờ hắn lại chế phục bốn tên Hắc vô sỹ, toàn là dùng độc cả, thế mà cứ tưởng hắn dùng quỷ thuật gì, quả là một thủ đoạn vô cùng nguy hại.

Đây là một thứ độc vô hình vô ảnh, khiến cho đối thủ mất hết sức tự chủ.

Chu Sưởng còn đương trầm tư chợt nghe thấy những tiếng rên xiết liên tiếp, chàng giật mình nhìn ra, thấy bốn tên Hắc vô sỹ đều bị Lang tâm Ma bóp nát đầu chết nằm ngổn ngang trên mặt đất.

Cách giết người vô cùng tàn nhẫn như thế không trách gã mang cái ngoại hiệu là «Lang tâm Ma». Sau khi đã bóp chết bốn tên võ sỹ, Lang tâm Ma lại quay vào trong rừng đến trước mặt Kỳ Anh và Tiểu Huệ, hắn chú mục nhìn Tiểu Huệ rồi thì thầm nói :

— Đưa hai đứa đi thì mệt, mà con nhỏ này giết đi thì tiếc, một người sinh đẹp như thế khó kiếm lắm, bỏ đi há chẳng phải phí của trời ư ? Thôi được, ta hãy hưởng thụ một đêm đã, rồi sẽ đem con bé chính yếu lên dưỡng.

http://tieulun.hopto.org

Nói xong Lang tâm Ma dơ tay vẫy hai thiếu nữ và nói :

— Đi... đi theo ta.

Kỳ Anh và Tiểu Huệ quả nhiên ngoan ngoãn nghe lời hắn bảo đi là đi, hai người đi theo sau Lang tâm Ma tiến thẳng vào trong rừng sâu.

Chu Sưởng trong lòng phân vân tự hỏi : chẳng hay mình có nên cứu hai người không, Kỳ Anh lại chính là con gái của Hắc Bảo chủ nhân kẻ thù của mình, nhưng có điều đạo trượng phu phải ân oán phân minh, mình đã chịu ơn của nàng bất luận thế nào, cái mối thịnh tình của nàng mình cũng cảm kích, đồng thời Lang tâm Ma cũng là đối tượng kình địch của mình quyết không thể buông tha được.

Sau khi đã quyết định chủ ý Chu Sưởng liền lặng lẽ theo hút đằng sau.

Đi ước chừng hơn một dặm, vào tới khu rừng rậm rạp, cây chi chít, cả những giây bìm, giây rướng giăng đi rất là khó khăn.

Lang tâm Ma ngừng chân lại ở một quảng trống giữa rừng giắt Kỳ Anh đến bên một gốc cây và dặn.

— Mi hãy ngoan ngoãn đợi ở đây đợi lão phu hưởng lạc một phen rồi sẽ dẫn mi lên đường.

Nói xong Lang tâm Ma lại quay về chỗ Tiểu Huệ, hai mắt hắn ra những tia dâm thú tính và dục vọng, một tay cầm cổ tay Tiểu Huệ và một tay xoa má, y cười sằng sặc và nói :

— Ngoan ngoãn nhé, chúng ta cùng cao hứng hưởng thụ lạc thú cho phỉ một phen.

Tiểu Huệ vẫn đứng đờ người ra không có phản ứng gì hết: Kỳ Anh đứng ở một bên cũng vẫn ngẩn ngơ không tỏ thái độ gì cả.

Chu Sưởng thấy tình cảnh như thế, chàng liên tưởng đến nỗi thống hận ngày xưa, mẫu thân và con gái lão bộc Lục Thúc bị cưỡng gian chết, tức thời chàng sôi máu nóng sát khí dâng đầy, vội lấy nón lá đội lên, lấy khăn đen che mặt, khoác bộ áo

...ho sỹ ra ngoài.

Lang tâm Ma ôm Tiểu Huệ chạy tới trên chỗ đống lá khô ...t xuống và nói :

—Cởi quần áo ra, cởi hết.

Tiểu Huệ như người đã mất hồn, đối phương bảo gì cũng ...hỉ biết nghe theo, nàng đưa tay cởi thắt lưng ra... Lang tâm ...a đắc ý khúc khích cười híp mắt.

Chu Sưởng văng người nhảy vọt ra.

Lang tâm Ma quả cũng là tay lợi hại thực xứng đáng ...rong hàng diệt trong «thập bát thiên ma» vừa nghe hơi gió ...hoảng y đã cảnh giác tức khắc quay người lại. Thoạt nhìn thấy Chu Sưởng y hơi ngạc nhiên nhưng lại lấy lại được sự bình ...nh ngay và quát hỏi :

— Mi muốn chết hả.

Tia mắt Chu Sưởng sáng như luồng điện nhìn thẳng vào ...ặt đối phương lặng thinh không nói gì.

Lang tâm Ma thốt nhiên nhớ ra và quát hỏi :

— Tiểu tử, mi có phải là đoạn kiếm tàn nhân không ?

Chu Sưởng hừ một tiếng và đáp :

— Chính ta đây.

Lang tâm Ma vội lùi lại một bước nét mặt biến sắc hai ...on mắt bắn ra những tia hung quang cất tiếng run run hỏi :

— Tiểu tử mi tới vừa đúng lúc lão phu đương buồn không ...p được mi.

Chu Sưởng dằn lòng đáp :

— Lang tâm Ma mi tới ngày tận số rồi.

Lang tâm Ma cũng quắc mắt quát lại :

—Tiểu tử, lão phu phen nàyquyết xé xác mi ra để báo thù ...o những anh em đã thác dưới tay mi.

Chu Sưởng cười lạt tiếp lời :

— Liệu có thực hiện nổi không ?

Chu Sưởng vừa nói vừa tuốt đoạn kiếm ra khỏi bao

http://tieulun.hopto.org

Lang tâm Ma nửa người phần trên vẫn không động đậy phi thân vút lên cao tám thước nhảy tới trước mặt Chu Sưởng phất mạnh hai tay áo vào nhau.

Chu Sưởng liền cảm thấy một mùi hương kỳ lạ sộng sộc vào mũi, đầu hơi choáng váng, xong chỉ chớp mắt lại khôi phục lại bình thường, chàng biết là đối phương lại dở cái trò dùng độc cũ, song chàng đã có «thiên trừ châu» của Vu sơn thần nữ tặng deo luôn trong mình, bách độc không thể xâm phạm tới được nhưng chàng vẫn giả bộ thâu hình hơi lảo đảo tựa như là trạng thái trúng độc.

Lang tâm Ma giương năm đầu ngón tay định chộp lấy đầu Chu Sưởng,

Chu Sưởng hứ một tiếng tay dung đoạn kiếm đưa lên gạt trên đỉnh đầu.

Chỉ nghe một tiếng kêu thê thảm :

— Oạ.

Lang tâm Ma Đã bị cụt một bên tay trái sát vai máu phun ra có vòi.

Lang tâm Ma cũng là một tay võ công lợi hại đã bị trọng thương như thế mà động tác vẫn mau lẹ dị thường, không chút do dự, y vãng người nhảy trốn nhanh như một làn gió.

Chu Sưởng quát :

— Đứng lại :

Lang tâm Ma vừa xoay người tìm lối thoát, Chu Sưởng đã đứng chặn ngay phía trước khiến cho y hồn vía lên mây mặt xám lại như tro song vẫn lớn tiếng quát hỏi :

— Oắt con, mi dám làm gì lão phu à ?

Chu Sưởng lạnh lùng đáp :

— Giết mi chứ làm gì nữa.

Lúc này Lang tâm Ma Đã tự điểm huyệt để ngăn máu, y lùi luôn lại mấy bước quát hỏi :

— Mi không sợ độc hả ?

Chu Sưởng thản nhiên đáp :

— Độc đáng kể gì, nó chỉ là một thứ trò chơi của bọn hạ trong chốn giang hồ.

Lang tâm Ma lại hỏi :

— Tiểu tử lai lịch của mi như thế nào ?

Chu Sưởng lạnh lùng đáp :

— Đoạn kiếm tàn nhân.

Lang tâm Ma kêu á một tiếng và nói tiếp :

— Đoạn kiếm tàn nhân hả ? Mi tới đây với mục đích gì ?

Chu Sưởng nghiêm nét mặt đáp :

— Phụng mệnh sư phụ tiêu diệt «thập bát thiên ma».

Lang tâm Ma lại hỏi :

— Sư phụ mi là ai ?

Chu Sưởng đáp :

— Không Không Tử. Mi hiểu rõ chưa ?

Lang tâm Ma cất tiếng run run hỏi tiếp :

— Mi... mi là đệ tử của Không Không tử đấy à ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Chính thế.

Lang tâm Ma đứng ngẩn ra một lúc không nói gì.

Chu Sưởng gằn giọng quát :

— Lang tâm Ma nộp mạng.

Chu Sưởng vừa quát vừa vung đoạn kiếm chỉ thấy kiếm khí loé ra một tia sáng rồi lại thu liễm ngay.

Lang tâm Ma chỉ kịp kêu một tiếng.

— Oà.

Rồi té nhào xuống vũng máu chết liền tại chỗ.

Chu Sưởng vừa quay người lại đưa luồng nhãn quang nhìn về phía Tiểu Huệ bất giác chàng thất kinh vội vàng quay lưng người đi mặt nóng bừng bừng trái tim nhảy thon thót. Nguyên Tiểu Huệ đã tự trút cởi hết quần áo, không còn một mảnh vải che thân, hình thể bộc lộ hết, không còn chỗ nào kín đáo nữa.

Qua một lúc lâu Chu Sưởng mới bình tĩnh lại được chàng

http://tieulun.hopto.org

không dám quay lại nhìn nữa, từ từ rời bước chạy đến bên Kỳ Anh.

Diện đối với một thiếu nữ vẫn có cảm tình nồng nhiệt đối với mình mà lại là con gái một kẻ thù không đội trời chung, khiến chàng cảm thấy mệnh vận trêu ngươi một cách quá tàn nhẫn : Nhưng mà bất luận là thế nào chăng nữa chàng cũng đã cùng Nản cung Hoa ước việc chung thân rồi, đối với sợi tơ tình này dù không rứt cũng phải đứt.

Kỳ Anh ngơ ngác nhìn chàng nét mặt không có tỏ thái độ gì cả, những nét thông minh lanh lợi của nàng trước kia đã hoàn toàn biến mất rồi. Chu Sưởng lấy hạt «Thiên trừ Châu» đưa cho Kỳ Anh và nói :

— Cô nương hãy ngậm viên ngọc này vào trong miệng. Kỳ Anh ngơ ngẩn tiếp lấy viên ngọc cho vào trong miệng được độ một khắc đã thấy hai mắt nàng sáng hẳn ra những vẻ ngẩn ngơ dần dần tan biến.

Chu Sưởng sợ sau khi nàng đã trừ hết độc vô tình nuốt mất viên ngọc, chàng thấy tinh thần nàng đã khôi phục biết là đã có hiệu quả rồi nên nói trước.

— Cô nương nhả viên ngọc ra.

Kỳ Anh vừa mở miệng định nói gì viên «Thiên trừ Châu» tự nhiên lăn ra ngoài, Chu Sưởng vội đưa tay nhặt lấy rồi lùi về sau hai bước để dợi xem phản ứng đối phương ra sao.

Chỉ trong chốt lát thấy nét mặt Kỳ Anh có vẻ kinh ngạc, sau chốt nàng mở miệng hỏi :

— Các hạ là ai ?

Chu Sưởng chưa kịp trả lời, luồng nhãn quang của Kỳ Anh chợt nhìn thấy Tiểu Huệ nằm trần như nhộng ở bên dưới gốc cây, tức thời nàng biến hẳn sắc mặt, hai mắt bắn ra những tia sát khí lớn tiếng quát :

— Đồ cầm thú, cô nương đây sẽ giết chết mi.

Vừa dứt tiếng quát, Kỳ Anh đã vươn tay phát chưởng nhằm đánh thẳng vào Chu Sưởng, khí thế vừa mau vừa mạnh

có thể đưa đối phương tới chỗ chết.

Chu Sưởng vội vàng xử dụng không không bộ pháp để né tránh, lần này Chu Sưởng mới được mục kích công lực chân thực của Kỳ Anh quả là cao siêu vô hạn.

Kỳ Anh đánh một chưởng không trúng, chiêu thức vẫn còn chưa hết nên nửa vời nàng lại đổi chiêu nhì những vị trí yếu hại của Chu Sưởng, hai tay luôn luôn huy động những chỉ phong phát ra liên tiếp không ngừng, đấy chính là «Nam Hoa phất không thủ» một chiêu thức kỳ diệu ít thấy trong võ lâm.

Chu Sưởng vừa né tránh vừa nói :

— Cô nương hãy bình tĩnh một chút.

Kỳ Anh hai mắt trợn tròn xoe, răng nghiến kêu kèn kẹt, vừa nói dằn từng tiếng :

— Cô nương quyết đánh tan xác mi ra hàng vạn mảnh, mới cam lòng.

Chu Sưởng vội vàng tiếp lời :

— Cô nương hãy nên nói cho rõ chân tướng sự thực, không nên nóng nảy thế.

Kỳ Anh lại quát :

— Sự thực đã bầy ra trước mắt.

Chu Sưởng chau mày tiếp lời :

— Cô nương hãy cố bình tĩnh lại và hồi tưởng lại những truyện mới sảy ra từ trước, và cô nương hãy nhìn xem xác chết kia là ai ?

Chu Sưởng vừa nói vừa đưa tay chỉ vào xác Lang tâm Ma nằm xóng sượt trên mặt đất cách đấy độ hơn một trượng. Kỳ Anh nhìn theo chỗ tay Chu Sưởng chỉ quả nhiên thấy xác Lang tâm Ma hãy còn đẫm máu, nàng sực tỉnh ngộ và nói :

— Xác lão bán hàng kia có phải các hạ vừa giết đó không?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Chính thế.

Kỳ Anh kêu A một tiếng và nói tiếp :

http://tieulun.hopto.org

— Thế thì tôi hiểu lầm các hạ rồi.

Chu Sưởng tiếp lời :

— Hắn không phải là lão bán hàng đâu ? mà chính là Lang tâm Ma, dựng hàng thứ ba trong «thập bát thiên ma»

Kỳ Anh kinh ngạc tiếp lời !

— A ! Lang tâm Ma, Tiểu Huệ bị nó,..

Chu Sưởng ngắt lời !

— Tại hạ nếu chậm một bước không tới kịp thì nàng đã bị tai họa không biết thế nào mà nói.

Kỳ Anh nghe Chu Sưởng nói bỗng đỏ ửng mặt rồi nói lớn.

— Tiểu Huệ mi không mặc quần áo vào hả.

Nghe tiếng Kỳ Anh Tiểu Huệ ngơ ngác nhìn chủ nhân rồi quả nhiên kéo quần áo mặc vào, chỉ có đều nàng động tác thập phần chậm chạp.

Chu Sưởng nói tiếp :

— Cô nương và Tiểu Huệ đều trúng độc «mê thần» của Lang tâm ma, cô nương đã trừ được độc rồi nhưng tiểu Huệ vẫn chưa giải được độc.

Kỳ Anh kinh ngạc hỏi :

— Thế a !

Viên ngọc các hạ vừa đưa cho tôi lúc nãy có phải là dùng để giải độc đó chăng ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Đúng rồi.

Kỳ Anh cảm kích nói tiếp :

— Như thế các hạ đã cứu chúng tôi, truyện vừa rồi tôi đã không hiểu và quá đường đột đối với các hạ, xin các hạ thứ lỗi cho.

Chu Sưởng lắc đầu đáp :

— Bất tất.

Kỳ Anh lại hỏi :

— Xin hỏi các hạ..'

Kỳ Anh chưa nói hết Chu Sưởng đã gạt đi và hỏi :

— Sao cô nương không giải độc cho Tiểu Huệ đã rồi nói truyện gì sẽ nói sau.

Kỳ Anh hơi đỏ mặt tiếp lời :

— Thế thì xin các hạ cảm phiền cho mượn viên ngọc lần nữa.

Chu Sưởng đưa viên «Thiên trừ Châu» cho Kỳ Anh và dặn !

— Cô nương cho nàng ngậm vào miệng chừng nửa khắc rồi lấy ra.

Kỳ Anh đơ tay tiếp lấy viên ngọc rồi đem đến giải độc cho Tiểu Huệ.

Chu Sưởng đứng ngẫn ngơ suy nghĩ không hiểu có nên buộc Kỳ Anh phải nói rõ vị trí tổng đàn Hắc Bảo và lai lịch của Hắc Bảo chủ nhân không ? Xong chàng lại nghĩ tới điểm Kỳ Anh từ trước đến giờ vẫn có cảm tình nồng nhiệt đối với mình, hơn nữa là lại có ơn cứu mình, bởi vậy nên chàngchưa có quyết định ra sao. Sau chót chàng lại nghĩ dẫng nào đi dẫng nấy chứ mình mà ép buộc một thiếu nữ như thế, không đúng với tinh thần võ sĩ đạo một chút nào...

Chu Sưởng còn đương trầm tư, Kỳ Anh và Tiểu Huệ đã song song chạy tới bên. Kỳ Anh cầm viên «Thiên trừ Châu» đưa cho Chu Sưởng và nói :

Đa tạ ân đức các hạ đã cứu mạng.

Chu Sưởng đưa tay cầm lấy viên «Thiên trừ Châu».

Đột nhiên Tiểu Huệ thất thanh kêu :

— Tiểu thơ chàng ta là...

Kỳ Anh chau mày ngắt lời hỏi :

— Chàng ta sao ?

Tiểu Huệ nói tiếp :

— Chàng ta tức là Đoạn kiếm tàn nhân.

Kỳ Anh ngạc nhiên kêu.

— A,

http://tieulun.hopto.org

Kỳ Anh vừa kêu vừa văng người nhảy lùi lại ba bước, nhìn Chu Sưởng bằng con mắt kinh ngạc và hỏi :

— Các hạ thực là đoạn kiếm tàn nhân đấy ư ?

Chu Sưởng lạnh lùng đáp :

— Tại hạ không phủ nhận.

Kỳ Anh cất tiếng run run nói tiếp :

— Tôi và Tiểu Huệ lần này lẻn trốn ra khỏi núi để đi tìm...

Kỳ Anh vừa nói đến đây, nàng cảm thấy là mình đã lỡ lời vội ngừng lại không nói nữa, sau tâm ý đã thập phần minh bạch.

Chu Sưởng chạnh lòng tiếp lời hỏi :

— Cô nương lẻn trốn khỏi Hắc Bảo là để tìm tại hạ đấy hả.

Kỳ Anh ngập ngừng hỏi :

— Các hạ đã biết rõ thân thế của tôi rồi hả ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Chính thế.

Kỳ Anh thốt nhiên biến hẳn sắc mặt trông thập phần cao cả, nàng nghẹn ngào nói tiếp :

— Sao các hạ lại ra tay cứu chúng tôi ?

Chu Sưởng thản nhiên đáp :

— Đấy lại là một chuyện khác.

Kỳ Anh hỏi tiếp :

— Các hạ cùng với bản bảo là cừu địch, một sống một chết phải không ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Đúng như lời cô nương nói :

Nét mặt Kỳ Anh đầy vẻ đau khổ và buồn rầu hỏi tiếp :

— Sự tàn sát bao giờ kết liễu nhỉ ?

Chu Sưởng lãnh đạm đáp :

— Đến lúc nào chết hết thì thôi.

Kỳ Anh nhăn nhó tiếp lời :

— Ôi ! đáng sợ lắm nhỉ.

Chu Sưởng ngắt lời :

— Thôi tại hạ không muốn bàn truyện đó với cô nương nữa.

Kỳ Anh buồn rầu cúi gằm mặt xuống một lúc lâu rồi mới ngẩng đầu lên và hỏi :

— Tôi muốn thỉnh giáo các hạ một việc. Chẳng hay các hạ có vui lòng giải đáp cho chăng?

Chu Sưởng tiếp lời :

— Xin cứ nói :

Kỳ Anh tiếp lời hỏi :

— Khổ nhân nhi với các hạ là đồng môn có phải đúng như thế không ?

Chu Sưởng không ngờ đối phương lại nêu ra vấn đề đó, chàng phân vân không biết trả lời ra sao, sau một lúc trầm tư chàng mới dứt khoát đáp :

— Tại hạ không có quen biết ai là khổ nhân nhi cả. Có lẽ cô nương nhận lầm người khác chăng ?

Kỳ Anh chau mày hỏi tiếp :

— Thực thế không hả ?

Chu Sưởng lạnh lùng đáp :

— Đương nhiên, trong chốn giang hồ tôi chưa thấy nhân vật nào mang danh hiệu là Khổ nhân nhi cả.

Nghe Chu Sưởng nói Kỳ Anh liền đưa mắt nhìn Tiểu Huệ rồi lại hỏi tiếp :

— Tôi lại xin hỏi một câu nữa mong các hạ đừng giấu diếm.

Chu Sưởng lại hỏi :

— Ai.

Kỳ Anh đáp :

— Bạch y thư sinh.

Chu Sưởng lại dật mình thốt một cái, song chàng lấy lại bình tĩnh ngay, vẫn một giọng lãnh đạm tinh thần như cũ chàng nói :

http://tieulun.hopto.org

— Bạch y thư sinh là ai nhỉ ? Tại hạ không có quen biết người ấy bao giờ hết.

Kỳ Anh chau dìu đôi mày, tia mắt thoáng hiện vẻ khích động, nàng cắn chặt đôi môi tựa hồ như muốn quyết tâm một việc gì rất trọng đại và nhấn mạnh nói :

— Bạch y thư sinh có thể chính chàng ta là di cô của «Thánh kiếm Chu minh Tung».

Chu Sưởng nghiến răng có làm ra vẻ tự nhiên kêu A một tiếng và nói :

— Có thể, thế cô nương vẫn chưa xác định hẳn hả ?

Kỳ Anh đáp :

— Gần như có thể xác định hẳn.

Chu Sưởng vờ hỏi tiếp :

— Chàng ta tên gọi là gì ?

Kỳ Anh dằn giọng đáp :

— Chu Sưởng.

Nàng cố ý hai chữ kéo thật dài, luồng nhãn quang nhìn hẳn vào mặt Chu Sưởng tựa hồ như là nàng muốn nhìn suốt vào nội tâm chàng, song vì Chu Sưởng che mặt nàng chỉ có thể nhìn thấy ánh mắt bắn ra những tia hận và cừu nhưng đấy cũng đủ nói rõ cho nàng thấy những điều mà nàng đã suy luận.

Động trong lòng tất nhiên phải biểu lộ ra bên ngoài, vốn Chu Sưởng là một huyết tinh võ sỹ thành thử tâm địa không có sâu, tia mắt tự nhiên lưu lộ ra hậu ý, thế là không thể qua mắt được con người hữu tâm.

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Xin cô nương cho biết cô nương với chàng liên hệ như thế nào.

Kỳ Anh không trả lời và hỏi lại :

— Trước khi các hạ muốn hỏi về truyện đó thì xin các hạ hãy cho biết rõ là các hạ có quen biết chàng ta hay không?

Chu Sưởng vì muốn lưu lại bước đường về sau, đồng thời

ng muốn biết rõ dụng ý của đối phương, nên chàng lấp ng đáp :

— Tại hạ với chàng ta cũng có duyên may gặp mặt một i lần :

Kỳ Anh hỏi lại :

— Chắc là còn hơn nữa chứ ?

Chu Sưởng tiếp lời :

— Tại hạ thành thực mà nói chỉ có thế thôi, còn tin hay ông tùy ở cô nương.

Kỳ Anh gật đầu nói tiếp :

— Được rồi, tôi tạm thời tin ở lời các hạ, hiện giờ hành ng chàng ta ở đâu ?

Chu Sưởng lắc đầu đáp :

— Vũ trụ bao la, người ta như cánh chim, nay đây mai ó tại hạ làm sao mà biết được.

Kỳ Anh lại mím chặt môi lại, nàng cố dấu vẻ khích động, ng tiếng nói vẫn hơi run run hỏi tiếp :

— Chắc các hạ không chịu nói chứ gì ?

Chu Sưởng lại quay về đầu đề câu truyện, chàng nói :

— Cô nương vẫn chưa nói rõ nguyên nhân nên tại hạ chưa giải đáp rành mạch được.

Kỳ Anh hơi đỏ mặt, ngập ngừng muốn nói lại thôi, Tiểu ệ tự biết ý liền thay lời đáp :

— Chẳng giấu gì các hạ, tiểu thơ tôi nhất hướng vẫn ng tình đối với chàng ta, không thể nào mà quên được nên ời cầu hỏi cho rõ hành tung của chàng.

Kỳ Anh đỏ bừng mặt cúi đầu thẹn thùng không nói gì.

Chu Sưởng cố lấy can đảm chau mày nói tiếp :

— Tại hạ khuyên cô nương nên dẹp ý nghĩ đó đi,

Kỳ Anh bỗng trợn hai mắt cất tiếng run run hỏi :

— Các hạ nói như thế nghĩa làm sao ?

Chu Sưởng cố nén tâm tình khích động giữ giọng nói o bình thản, chàng trầm giọng đáp :

http://tieulun.hopto.org

— Điều đó cô nương nên tự tìm hiểu lấy chẳng cần phải đợi tại hạ giải thích.

Kỳ Anh lắc đầu nói :

— Quả thực tôi không hiểu !

Chu Sưởng tiếp lời :

— Đấy là cô nương tự dối lòng và lỗi người ta.

Kỳ Anh hỏi lại :

— Sao các hạ không nói rõ ra.

Chu Sưởng lập lại lời nói :

— Không cần tại hạ phải nói rõ, trong lòng cô nương cũng đã tự hiểu rồi.

Kỳ Anh lúc thời tái mét mặt, cất tiếng run run hỏi :

—Các hạ có ý chỉ về sự cừu địch của hai bên phải không?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Đúng như thế.

Kỳ Anh thở dài tiếp lời :

— Người ta thường nói : « Oan cừu nên cởi không nên thắt» tôi thiết tưởng...

Kỳ Anh chưa nói hết Chu Sưởng đã ngắt lời :

— Oan cừu này không thể cởi được.

Kỳ Anh sắc mặt tái xám lại, nàng lùi về sau một bước, giương mắt nhìn thẳng vào Chu Sưởng và hỏi :

— Xin các hạ cho biết rõ hạ lạc của Bạch y thư sinh hiện giờ ở đâu?

Chu Sưởng lắc đầu đáp :

— Không thể phụng cáo được.

Kỳ Anh dằn giọng nói tiếp :

— Xin các hạ cho thấy rõ chân diện mục.

Chu Sưởng lắc đầu nói :

— Xin cô nương biết cho, đây là một việc rất khó khăn, tại hạ không thể chiều theo tôn ý được.

Kỳ Anh ngập ngừng nói tiếp :

— Nếu quả tôi nói rõ...

Chu Sưởng ngắt lời hỏi :

— Cô nương định nói thế nào ?

Kỳ Anh đáp :

— Tôi nói các hạ chính là Bạch y thư sinh.

Chu Sưởng giật mình, thót một cái rồi phá lên cười như điên, một lúc lâu mới im tiếng cười và hỏi :

— Làm sao cô nương lại nẩy một ảo tưởng kỳ lạ như thế. quả là tại hạ không hiểu.

Kỳ Anh nói tiếp :

— Đấy không phải là một sự tưởng tượng kỳ lạ mà chính là sự thực.

Chu Sưởng hỏi lại :

— Sao cô nương lại có thể quyết đoán như thế được ? Chứng cớ ở đâu ?

Kỳ Anh dằn giọng đáp :

— Các hạ giảm bỏ khăn che mặt ra thì sẽ thấy rõ sự thực ngay.

Chu Sưởng chau mày nói tiếp :

— Không thể được.

Tiểu Huệ tự nhiên xen vào nói :

— Nếu dịch địa tôi là Bạch y thư sinh, quyết nhiên tôi không cần phải né tránh. Nói thoái thác giả vờ chết làm gì, ân là cừu rút lại rồi cũng phải đâu ra đấy,

Chu Sưởng nghe Tiểu Huệ nói cũng phải suy ngẫm, kể ra ng nói cũng đúng sự thực, lúc mới đầu nếu không nhờ có Anh tiếp cứu thì chưa vào đến Kinh sơn đã bị cừu gia hạ c thủ rồi, mà sau khi ra núi nếu không nhờ có «mạc phù» a nàng tặng cho thì cũng khó lòng tránh khỏi tai họa. Xong ông biết mình đáp lại bằng cách nào đây, vì mối thâm cừu ông đội trời chung không thể không báo phục, mình không Kỳ Anh và Tiểu Huệ cũng có thể gọi là báo ân, còn nếu oàn hãy nên dợi sau này sẽ giải quyết.

Sau một lúc trầm tư Chu Sưởng liền khoanh tay chào và :

http://tieulun.hopto.org

— Tại hạ xin cáo biệt.

Nói dứt lời Chu Sưởng liền cất bước đi liền.

Kỳ Anh vội gọi lớn :

— Hãy thong thả.

Nàng vừa gọi vừa vẫng người chặn trước lối đi.

Chu Sưởng chau mày nói :

— Tại hạ có việc cần phải đi gấp không thể lưu lại đây nói truyện lâu với cô nương được.

Kỳ Anh nẫn nao nói tiếp :

— Các hạ hãy thong thả...

Chu Sưởng ngắt lời.

— Cô nương còn muốn nói gì nữa ?

Kỳ Anh hai mắt đỏ ngầu, nét mặt đầy u oán, nàng nghẹn ngào nói :

— Các hạ quả là tàn nhẫn quá !

Chu Sưởng lắc đầu nói tiếp :

— Cô nương lầm rồi, lại cho người nọ là người kia.

Kỳ Anh cương quyết nói tiếp :

Bạch y thư sinh, Khổ nhân nhi, và Đoạn kiếm tàn nhân, đều là một mình các hạ hóa thân đấy thôi.

Chu Sưởng phá lên cười :

— Ha...ha...ha...ha...

Kỳ Anh dằn giọng nói tiếp :

— Sự thực đúng như thế, có gì đáng cười, chúng ta nên thành thực nói chuyện với nhau là hơn.

Chu Sưởng lạnh lùng đáp :

— Chả có chuyện gì đáng nói cả.

Kỳ Anh ai oán nói tiếp :

— Các hạ thực là bậc thại thường vong tình ư ?

Chu Sưởng trước sau vẫn giữ vững lập trường, không bị rung cảm trước mối tình nồng nhiệt của Kỳ Anh, vì chàng quyết ý báo cừu đã từng phát thệ phải giết hết Hắc bảo, tình và cừu không thể nào lưỡng toàn được. Nếu quả không kiên tâm, thì

...ậu quả sẽ tai hại không thể nào tưởng tượng được, bởi thế ...n chàng phải cố sức giữ thái độ lãnh đạm vô tình chàng ...yết liệt nói :

— Tại hạ xin nhắc lại lần nữa là tại hạ không phải là ý ...ung nhân của cô nương đâu.

Kỳ Anh nước mắt giàn dụa nghẹn ngào nói tiếp :

— Tôi đây không phải là cầu xin, sự lân mẫn của các hạ ...ng chỉ vì...

Kỳ Anh nói đến đấy rồi nghẹn ngào không nói tiếp được ...a.

Chu Sưởng quyết liệt nói :

— Tại hạ sở dĩ ra tay cứu viện cô nương là vì theo đúng ...i tinh thần võ sỹ đạo, chứ nếu không thì,..

Kỳ Anh ngắt lời hỏi :

— Nếu không thì sao ?

Chu Sưởng thẳng thắn đáp :

— Nếu không thì tại hạ không có lý do gì mà ra tay cứu ...n.

Kỳ Anh nghiến răng lớn tiếng bỏi :

— Đoạn kiếm tàn nhân, bất luận mi chấn chỉnh thân thế ...thế nào, nhất thiết không có bàn tới nữa. Ta chỉ cần hỏi ...t câu là mục đích mi đến đây có phải là để báo cừu bản ...o không ?

Chu Sưởng gật đầu nói :

— Chính thế.

Kỳ Anh đứng lẳng lặng một lúc lâu không nói gì hết. ...u Sưởng lại hỏi :

— Cô nương mãn ý rồi chứ ?

Kỳ Anh không trả lời và hỏi lại :

— Mi biết hậu quả cuộc cừu sát sẽ ra sao không ?

Chu Sưởng hỏi lại :

— Theo cô nương nhận xét thì thế nào ?

http://tieulun.hopto.org

Kỳ Anh buồn rầu đáp :

— Kết quả là máu chảy thây phơi, chết chóc bất luận một bên nào.

Chu Sưởng gật đầu tiếp lời :

— Đúng thế, tại hạ cũng chỉ cần làm như thế thôi.

Kỳ Anh hỏi lại :

— Mi đã biết rõ thân thế của ta sao mi lại không giết ta, lại còn ra tay cứu viện, vì lẽ gì ?

Chu Sưởng thản nhiên đáp :

— Một võ sỹ có việc cần phải làm, cũng có việc không nên làm, lần sau gặp cô nương rất có thể tại hạ sẽ giết.

Kỳ Anh hỏi lại :

— Sao không giết ngay bây giờ ?

Chu Sưởng chau mày đáp :

— Làm như thế trái với lương tâm tại hạ trong lúc này.

Kỳ Anh lại hỏi :

— Mi định báo cừu đến hạn độ nào ?

Chu Sưởng hai mắt bắn ra những tia sát khí rợn người, chàng giản giọng đáp :

— Nhuộm máu Huyết bảo !

Nghe Chu Sưởng nói, Kỳ Anh thất kinh người run bần bật, vội lùi lại một bước dài và hỏi :

— Nếu mi trảng chi chưa toại mà đã bị chết mất rồi, thì làm sao đây ?

Chu Sưởng quyết liệt đáp :

http://tieulun.hopto.org

ÂN OÁN PHÂN MINH *(tiếp theo)*

Đấy là vận mệnh, tại hạ chỉ biết làm tận nhân lực, còn sau ra không biết đâu dự tính được !

Kỳ Anh nói tiếp !

— Mệnh vận tự ở trong tay mi và cũng ở trong khoảng ý mi sao lại không chịu thay đổi mệnh vận...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Cô nương bất tất phải lãng phí nhiều lời, để mong thuyết phục tại hạ cho uổng công.

Kỳ Anh cau mặt nói :

— Mi thích đổ máu ?

Chu Sưởng phẫn hận đáp :

— Hắc Bảo hoành hành trong võ lâm Trung Nguyên, lộng hành sinh sát, sát hại người lương thiện, tàn hại sinh mệnh, tội ác không sao kể siết, phàm làm người võ sỹ có huyết tính, trông thấy ai là không đau lòng nhức óc, tiêu diệt Hắc Bảo là một nghĩa cử, ai ai cũng công nhận sao cô nương lại chỉ trách tại hạ là thích đổ máu ?

Kỳ Anh lớn tiếng hỏi tiếp :

— Ta hỏi mi điều này, mi muốn báo phục Hắc Bảo đấy là vì cừu hay vì công nghĩa ?

Chu Sưởng đáp :

— Cả hai điều.

Kỳ Anh lại hỏi :

— Không có thể nào nói tay được ư ?

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Quyết nhiên không thể nới tay được.

Kỳ Anh thở dài nói tiếp :

— Không nên quá quyết liệt như thế, nếu quyết liệt thế thì rồi sẽ oan oan tương báo biết bao giờ...

Chu Sưởng gạt đi và nói :

— Tại hạ không có thì giờ nói nhiều và tại hạ đã quyết ý không có bao giờ thay đổi cả.

Chu Sưởng nói dứt lời không đợi Kỳ Anh phản ứng ra sao, chàng liền sử dụng Không Không bộ pháp, một bộ pháp rất ảo diệu hi hữu do sư phụ Không Không Tử truyền dạy, chỉ trong chớp mắt chàng đã biến như một bóng ma. Kỳ Anh không còn kịp nhìn thấy tăm dạng đâu cả.

Đứng ngẩn người ra một lúc, Kỳ Anh thở dài và than rằng : Nếu biết ngày nay như thế này thì ta tất ngày xưa mình đã nặng lông gì gã.

Tiểu Huệ chạy đến bên hỏi :

— Tiểu thơ tỉnh ngộ rồi chứ ?

Kỳ Anh chau mày đáp

— Không.

Tiểu Huệ hỏi lại :

— Thế sao tiểu thơ vừa nói gì ?

Kỳ Anh cười nhăn nhó đáp :

— Ý ta nói là lúc giải cấu khi xưa ta không biết rõ thân thế chân thực của gã và cũng không dự liệu sự biến hóa sau này ra thế nào.

Tiểu Huệ hỏi tiếp :

— Tiểu thơ cho đoạn kiếm tàn nhân tức là Bạch y thư sinh có phải không ?

Kỳ Anh gật đầu đáp :

— Đúng như thế.

Tiểu Huệ tiếp lời :

— Kẻ cũng có phần nào đúng

Kỳ Anh nói tiếp :

— Thế nào ta cũng phải tìm ra cho rõ chân tướng, chứ iểu không thì ta không thể nào an tâm...

Tiểu Huệ ngắt lời :

— Tiểu thơ, chúng ta quay về Bảo thôi, chứ bây giờ không cần phải đi tìm nữa.

Kỳ Anh lắc đầu đáp :

— Không.

Tiểu Huệ hỏi :

— Tiểu thơ còn định...

Kỳ Anh cướp lời :

— Ta cảm thấy đời sống không còn ý nghĩa gì nữa, ta không quay về nữa đâu.

Tiểu Huệ thất kinh nói tiếp :

— Tiểu thơ sao lại nói những lời bất tường như thế, tiểu với chàng ta hai bên đã có giao tình thâm hậu gì với nhau , chẳng qua mới chỉ gặp gỡ...

Kỳ Anh gạt đi và nói :

— Mi không hiểu !

Chu Sưởng vẫn chưa có đi xa, chàng vẫn còn loanh quanh ngay gần bên cạnh. Kỳ Anh và Tiểu Huệ đối thoại, chàng nghe rõ mồn một. Tuy chàng hiểu rõ Kỳ Anh đối với nh rất nặng tình song vẫn không làm cho chàng vì thế mà đổi quyết tâm phục thù.

Vừa lúc đó bỗng có mấy bóng người rẽ cây rạch lá xuyên đi tới, bọn người này là Hắc võ sỹ của Hắc bảo, tất cả ốn tên.

Bốn hắc võ sỹ vừa thấy Kỳ Anh và Tiểu Huệ nét mặt ỉ nào người nấy đều lộ vẻ hoan hỷ. Hãy còn xa xa đã ầu thi lễ, một trong bọn võ sỹ nói :

— Chúng tôi phụng mệnh Bảo Chủ tới đây tìm Tiểu thơ ung thỉnh tiểu thơ hồi Bảo.

Kỳ Anh trừng mắt quát :

http://tieulun.hopto.org

— Ta không có về, bọn mi đi đi!

Nghe Kỳ Anh nói, bốn võ sỹ đều vô cùng kinh ngạc, võ sỹ vừa nói lúc nãy lại cúi đầu nói tiếp :

— Xin mời tiểu thơ về Bảo cho, nếu tiểu thư không về chúng tôi sẽ bị trừng phạt vì đây là nghiêm lệnh của Bảo Chủ, xin tiểu thơ lượng xét cho.

Kỳ Anh giận quát :

— Cút.

Bốn tên võ sỹ đứng ngẩn người ra không biết xử trí ra sao, một dằng là nghiêm lệnh của Bảo Chủ, nếu không thỉnh được Kỳ Anh về thì sẽ bị nghiêm phạt, một dằng là tiểu thơ, mình là thuộc hạ cũng không thể nào cưỡng bách bắt về được.

Vừa lúc đó bỗng có tiếng người xen vào nói :

— Muội muội dại ca thân hành đến mời muội muội về.

Mọi người nhìn theo tiếng nói thì thấy một chàng võ sỹ cầm y chừng hai mươi tuổi từ trong rừng bước ra.

Tiểu Huệ khẽ kéo tay Kỳ Anh, hình như có ý ngầm bảo nàng phải nên quay về. Kỳ Anh phụng phịu đáp :

— Đại ca, tiểu muội không về đâu.

Võ sỹ cầm y hỏi :

— Tiểu muội định làm gì ?

Võ sỹ cầm y vừa nói vừa chạy đến bên Kỳ Anh.

Kỳ Anh chau mày đáp :

— Ở trong Bảo buồn lắm, tiểu muội định đi tản bộ, tiêu giao cho tâm hồn sảng khoái một chút.

Chu Sưởng ở trong bóng tối nghe những lời hai bên đối thoại chàng biết ngay Võ sỹ cầm y này chính là Hắc Bảo thiếu chủ, trong lòng sùc động sát sơ và cho là một dịp may mắn khỏi mất công tìm, chàng có ý định phàm những người thuộc trong Hắc bảo là giết hết.

Võ sỹ cầm y cười khì khì nói tiếp :

— Muội muội ngây thơ quá không hiểu gì tình thế cả, lúc này đâu phải là lúc đi ngao du.

Kỳ Anh lắc đầu hỏi

— Làm sao bảo tiểu muội không hiểu tình thế ?

Cầm y võ sỹ hỏi lại :

— Hiện tại lúc này là lúc nào ?

Kỳ Anh đáp :

— Cuối giờ thân đầu giờ dậu.

Cầm y võ sỹ lắc đầu nói tiếp :

— Không phải ta nói thế, ý ta nói là bây giờ đương lúc h Bảo nhiều việc lôi thôi. Thông thiên giáo chúng quyết tâm đối đầu với bản Bảo, chúng có ý định chinh phục bản Bảo và thay địa vị lãnh đạo võ lâm Trung nguyên, đệ tử của bản Bảo đã hy sinh biết bao nhiêu người rồi, ngoài ra lại còn thêm đoạn kiếm ân nhân, một tay kiệt xuất trong võ lâm, thủ đoạn vô cùng ác liệt, chuyên môn đối địch với bản Bảo...

Cầm y võ sỹ vừa nói đến đây đột nhiên gã nhìn thấy ở xa có một xác chết, máu me đầm đìa nằm vật trên mặt đất, bất giác thất kinh đưa tay chỉ về phía xác chết và hỏi :

— Ủa xác chết kia là ai ?

Kỳ Anh đáp :

— Đấy là xác Lang tâm Ma, một ma đầu trong thập bát thiên ma, y vừa mới bị chết.

Cầm y võ sỹ nét mặt hoảng hốt hỏi tiếp :

— Lang tâm Ma thực hả ?

Kỳ Anh gật đầu đáp :

— Đúng, không sai một chút nào.

Cầm y võ sỹ kêu a một tiếng và nói tiếp :

—Đối phương lại giám công nhiên vào sâu nơi tâm phúc n Bảo, những người ngựa bị chết ở trên con đường ngoài rừng kia chắc là do tên ma đầu này tàn sát chứ không ai vào đây.

Kỳ Anh tiếp lời :

— Chính thế.

Cầm y võ sỹ lại hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Muội muội giết Lang tâm Ma dấy hả ?

Sau một lúc trì nghi, Kỳ Anh lắc đầu đáp:

— Đâu có:

Cầm y võ sỹ lại hỏi:

— Thế ai giết nó dấy ?

Kỳ Anh tiếp lời :

— Tiểu muội xuýt bị hắn hạ độc thủ !

Kỳ Anh hình như không muốn nói rõ là đoạn kiếm tàn nhân nên nàng né tránh không chịu trả lời thẳng vào câu hỏi.

Cầm y võ sỹ gặng hỏi:

— Thế thì ai giết Lang tâm Ma ?

Kỳ Anh buộc lòng phải nói:

— Đoạn kiếm tàn nhân.

Cầm y võ sỹ thất kinh hỏi lại :

— Đoạn kiếm tàn nhân hả ?

Cầm y võ sỹ sắc mặt tái mét đột nhiên lùi lại một bước dài, đưa luồng nhãn quang láo liêng nhìn khắp bốn phía tựa hồ như là đoạn kiếm tàn nhân ở ngay bên cạnh.

Sau một lúc hoảng hốt, Cầm y võ sỹ mới lấy lại được sự bình tĩnh và hỏi tiếp :

— Đoạn kiếm tàn nhân cũng vào đây rồi hả?

Kỳ Anh đáp :

— Việc đó không có gì là lạ, chính mình cũng có thể dự đoán trước là như thế.

Cầm y võ sỹ vẫn ngạc nhiên hỏi:

— Có một điều lạ là Đoạn kiếm tàn nhân đã vào đến núi này rồi mà sao những thám tử ở ven đường không thấy báo cáo gì hết.

Kỳ Anh đáp :

— Đoạn kiếm tàn nhân công lực cao thâm tuyệt đỉnh, thứ nhất là về bộ pháp của y lại vô cùng kỳ diệu, e rằng những tên thám tử của mình khó mà có thể phát hiện thấy hành tung của gã ta được.

Cầm y võ sỹ lại hỏi :

— Làm sao Đoạn kiếm tàn nhân lại hạ thủ giết Lang tâm như vậy nhỉ?

Kỳ Anh ấp úng đáp :

— Vì gã cứu tiểu muội và Tiểu Huệ.

Cầm y võ sỹ lấy làm lạ lùng hỏi tiếp :

— Làm sao gã lại chịu cứu tiểu muội và Tiểu Huệ ?

Kỳ Anh lắc đầu đáp :

— Không hiểu.

Cầm y võ sỹ lại hỏi :

— Thế thì Đoạn kiếm tàn nhân chắc hẳn không hiểu về [illegible] thế của tiểu muội đấy nhỉ.

Kỳ Anh ngập ngừng một lát rồi đáp :

— Chắc gã không biết.

Cầm y võ sỹ nói tiếp :

— Phải rồi, vì gã không biết nên mới cứu tiểu muội và [illegible] Huệ, chứ nếu gã mà biết thì chính gã cũng có thể giết [illegible] muội.

Kỳ Anh tiếp lời :

— Có lý.

Cầm y võ sỹ lại hỏi ?

— Thế tiểu muội cùng Đoạn kiếm tàn nhân, sau khi gã đã [illegible] tiểu muội, hai bên có đàm luận gì với nhau không?

Kỳ Anh lắc đầu đáp :

— Không có.

Cầm y võ sỹ cười lạt nói tiếp :

— Lạ nhỉ.

Kỳ Anh tiếp lời :

— Đoạn kiếm nhân là một con người lãnh khốc dị thường [illegible] tông phiêu hốt, hình như gã không có ưa giao dịch gì [illegible].

Cầm y võ sỹ quay sang phía bốn tên Hắc võ sỹ và bảo :

— Bọn mi sẽ về trước thông báo cho Bảo chủ hay, là

http://tieulun.hopto.org

Đoạn kiếm tàn nhẫn hiện đã vào núi rồi để Bảo chủ biết chẳng và để tăng cường giới bị.

Bốn tên Hắc võ sỹ cùng cúi đầu đáp :

— Xin tuân lệnh.

Bốn tên võ sỹ tức thời cất bước cùng đi xuyên vào trong rừng trở về Bảo.

Chu Sưởng cũng dời bước theo sau bốn tên Hắc võ sỹ, đi ước chừng độ nửa dặm Chu Sưởng liền phóng chỉ tập kích tên võ sỹ đi sau cùng, luồng chỉ phong bắn ra trúng giữa đầu đối phương, chỉ nghe kêu hự một tiếng rồi té về xuống chết liền tại chỗ, ba tên võ sỹ đi trước thấy lạ quay lại nhìn bỗng đều thất kinh và đồng thanh kêu :

— Ủa !

Ba tên võ sỹ thấy đồng bạn bỗng dưng vô cớ chết, không thấy có người xuất thủ, chúng vô cùng kinh ngạc cùng đưa mắt nhìn nhau rồi vùng mình chạy. Vừa lúc đó lại thấy một tên ngã xuống với cái chết cũng tương tự người võ sỹ chết trước, còn sót lại hai tên hồn vía lên mây, chân tay đều bủn rủn, đến nỗi vùng người lên định chạy nhưng lại rơi nguyên xuống chỗ cũ.

Một gã nhà quê lù lù xuất hiện ở trước mắt.

Hai tên võ sỹ đều tuốt trường kiếm cầm sẵn trong tay, một tên trong bọn quát hỏi :

— Bằng hữu là ai ?

Chu Sưởng hứ một tiếng và nói :

— Bọn mi không đáng hỏi tên ta.

Tên võ sỹ kia lại hỏi tiếp:

— Đòi nợ máu?

Vừa nói dứt tiếng Chu Sưởng phóng hai tay một vòng phát chưởng một luồng kình phong tung ra, hai tên võ sỹ chưa kịp xuất thủ đã bị chưởng phong đẩy tung người đập vào một thân cây chỉ kịp kêu «hự» một tiếng thảm thiết té ạt xuống chết liền không kịp ngáp.

Sau khi giết bốn tên võ sỹ Chu Sưởng không chút do dự, lại trở gót quay về chỗ cũ.

Chu Sưởng vừa đi đến nửa chừng đã thấy Cầm y võ sỹ, Kỳ Anh và Tiểu Huệ đương từ phía trước đi tới, chàng vội lẩn sang một bên né tránh để cho ba người đi qua, rồi mới đi theo đằng sau và phân vân tự hỏi :

«Không hiểu có nên giết chúng ngay hay là để dịp khác» Sau một lúc suy tư, Chu Sưởng quyết định tạm thời hãy không nên xuất thủ vội, để cho chúng đi trước dẫn đường cho mình tìm tới nơi vị trí của Hắc bảo.

Đi một lúc khỏi khu rừng tới đường quan đạo Chu Sưởng sợ đối phương phát giác sinh nghi, nên chàng đi lẫn vào bên rừng dọc theo mé đường ngấm ngầm theo sau.

Đi tới sơn trấn thời mặt trời đã ngả về tây.

Cầm y võ sỹ và Kỳ Anh với Tiểu Huệ vào trong tửu điếm ục trước. Tửu điếm này chính là trạm liên lạc của Hắc bảo à đồng thời cũng là một tiệm ăn có vẻ sạch sẽ nhất trong sơn trấn. Chu Sưởng trầm tư một lúc rồi cũng vào trong tửu điếm ó, chọn một bàn ở góc phòng xa xa, lần này tiểu nhị đối ới chàng cũng hơi có vẻ lịch sự một chút chứ không khinh iệt như lúc mới tới lần đầu. Trước lạ sau quen cái lề lối ấm tiền của con nhà buôn vẫn thế.

Bọn Cầm y võ sỹ Kỳ Anh không thấy gọi rượu uống và ng ít nói truyện, họ chỉ vội vàng ăn cơm, hình như mỗi ười đều mang một tâm sự. Tên chưởng quỹ vẫn cung kính p đãi một cách rất ân cần.

Chu Sưởng cũng gọi một xuất cơm và mấy món ăn sơ , ăn qua loa cho xong bữa rồi ra ngoài thị trấn đợi.

Được một lúc thì thấy ba cỗ ngựa từ tửu điếm đi tới.

Chu Sưởng đợi cho ba cỗ ngựa đi khỏi rồi theo hút đằng u. Về buổi chiều sương mây mù mịt, phần đêm ở miền núi o giờ cũng tới sớm hơn ở bình nguyên. Đợi tới lúc màn m đã buông thấp bấy giờ Chu Sưởng mới nhanh dạn đi theo.

http://tieulun.hopto.org

nát gần bên đối phương. Đi tới khúc quanh co ở đường núi, ba cỗ ngựa buộc lòng phải đi thong thả chứ không thể phóng nhanh như lúc hãy còn trêu quan đạo.

Vượt qua mấy ngọn núi, nhìn xa xa đã thấy một tòa tiểu miếu ở phía trước.

Khi ba con ngựa tới trước miếu họ đều gò cương cho ngựa dừng lại. Cầm y võ sỹ huýt một tiếng còi miệng, tiếp thấy một bóng người từ trong tối chạy ra. Vừa nhìn thấy Cầm y võ sỹ người đó liền cúi đầu và nói :

— Xin tham kiến Thiếu Bảo chủ.

Cầm y võ sỹ nói :

— Miễn lễ.

Người đó hỏi :

— Thiếu Bảo chủ có điều gì chỉ giáo.

Cầm y võ đáp :

— Ta truyền lệnh tăng cường giới bị và tuần sát gấp bội.

Người đó lại cúi đầu nói :

— Xin tuân lệnh.

Sau khi bóng người đó lui đi, Cầm y võ sỹ đột nhiên quay lại bảo Kỳ Anh :

— Tiểu muội, chúng ta vào trong miếu này, ta có một câu truyện cần nói với tiểu muội.

Kỳ Anh hỏi lại :

— Chúng ta vừa đi vừa nói không được hay sao ? Việc gì phải vào trong miếu.

Cầm y võ sỹ lắc đầu đáp :

— Không được câu truyện này trọng yếu lắm và cần phải giữ bí mật, không thể lọt và o tai người khác được.

Kỳ Anh lại nói :

— Nếu thế thì thong thả đợi về Bảo sẽ nói, hà tất phải vội vàng ?

Cầm y võ sỹ lắc đầu nói :

— Ở trong Bảo cũng không tiện.

Kỳ Anh tiếp lời :

— Truyện gì mà ca ca cố làm ra vẻ thần bí thế ? Chẳng có truyện gì mà anh em lại không công khai nói ở nhà được.

Cầm y võ sỹ nói tiếp :

— Truyện gì một lát nữa tiểu muội sẽ hiểu.

Đoạn lại quay sang bảo Tiểu Huệ :

— Mi về trước bẩm với Bảo chủ cùng phu nhân là tiểu thư về sau để Bảo chủ và phu nhân an tâm.

Tiểu Huệ gật đầu đáp :

— Xin vâng lệnh.

— Tiểu Huệ lên ngựa đi về Bảo.

Chu Sưởng núp trong bóng tối, trong lòng phân vân không biết là nên đi theo tiểu Huệ hay là tiếp tục khám phá truyện gì bí mật mà Cầm y võ sỹ muốn nói với Kỳ Anh, sau một lúc suy nghĩ chàng quyết định theo gót anh em Kỳ Anh, chủ yếu không phải là do tính hiếu kỳ muốn tò mò mà là cần nghe xem anh em chúng có bàn truyện đại sự bí mật gì chăng.

Cầm y võ sỹ và Kỳ Anh quay đầu ngựa chạy thẳng vào trong miếu.

Đây đã là nơi trọng địa của Hắc Bảo canh phòng rất nghiêm mật, Chu Sưởng biết rõ như thế nên chàng hành động hết sức thận trọng. Suốt dọc đường chàng đều không dùng những bộ pháp, thân hình biến ảo như bóng ma.

Đến trước cửa miếu lại có những tên đầu mục giữ việc canh phòng chạy ra đón tiếp.

Cầm y võ sỹ và Kỳ Anh song song xuống ngựa, trao giấy cương cho tên đầu mục đó, rồi Cầm y võ sỹ dặn tiếp :

— Nhất thiết những đệ tử ở trong miếu đều ra ngoài hết, bất luận là có chuyện gì không có lệnh triệu không được vào trong miếu.

Tên đầu mục cúi đầu đáp :

— Xin tuân lệnh.

Tên đầu mục đó liền phất một ám hiệu rồi giắt hai con

http://tieulun.hopto.org

ngưa quay vào trong rừng ở bên miếu.

Cầm y võ sỹ và Kỳ Anh song song tiến vào trong miếu.

Chu Sưởng như một bóng ma theo bên gót hai người.

Tòa miếu này không lấy gì làm lớn, trừ cửa đại môn ra còn bên trong là ba căn, giữa là chính diện, hai bên là hai căn phòng, mỗi căn phòng ngăn đôi, bên trong thờ, phía ngoài bỏ trống.

Trong miếu không có đèn đuốc gì hết, tối đen như mực.

Kỳ Anh có vẻ ngần ngại nói :

— Có chuyện gì đại ca nói nhanh đi.

Cầm y võ sỹ ôn tồn nói :

— Chúng ta hãy vào trong điện đã.

Hai người tiến vào trong chính điện.

Cầm y võ sỹ lấy chân đá hai chiếc bồ đoàn vào gần một chỗ tự y ngồi xuống một chiếc rồi đưa tay chỉ một chiếc ở bên rồi nói :

— Tiểu muội ngồi xuống đây.

Kỳ Anh chỉ ghé xuống ngồi.

Đột nhiên Kỳ Anh kêu nhỏ lên một tiếng thất thanh rồi nằm ngã xuống trên chiếc bồ đoàn.

Chu Sưởng ở ngoài điện nhòm qua kẽ hở, tuy rằng trong miếu tối đen như mực, chỉ bàn tay không nhìn rõ năm ngón nhưng chàng đã có một công lực cao thâm tuyệt đỉnh nên mục lực của chàng có thể nhìn mọi vật ban đêm tỏ như ban ngày. Chàng nhìn rõ ràng thấy trong lúc Kỳ Anh đương ngồi xuống Cầm y võ sĩ hốt nhiên phát chỉ điểm vào huyệt đạo của nàng.

Chu Sưởng hoài nghi đặt nhiều dấu hỏi, thế là nghĩa làm sao nhỉ ? Cầm y võ sỹ làm sao lại nỡ dối Kỳ Anh đến đây rồi điểm huyệt nàng đột ngột như thế ?

Cầm y võ sỹ với Kỳ Anh không phải là anh em hay sao ?

Kỳ Anh huyệt đạo bị điểm xong miệng vẫn còn có thể

nói được chỉ thấy nàng hai mắt trợn trộn xoe cất tiếng run run hỏi :

— Ca ca, anh làm như thế là nghĩa lý gì ?

Cầm y võ sỹ nét mặt trơ tráo hai con mắt đượm đầy dục vọng, miệng khì khì cười và nói:

Muội muội anh yêu em mà.

Chu Sưởng tức thời mạch máu căng thẳng, chàng hết sức phẫn nộ, không ngờ sự thực lại có thể như thế thực là không bằng giống cầm thú, anh em mà lại loạn luân,

Kỳ Anh tái mặt lặng thinh một lúc lâu rồi nói :

— Mi nói gì lạ thế.

Cầm y võ sĩ đưa tay vuốt má Kỳ Anh và cất giọng khinh bỉ nói :

— Anh yêu em, anh muốn em vĩnh viễn thuộc về anh.

Tiểu muội ngoan ngoãn nghe anh nhé.

Kỳ Anh giận quát :

— Mi điên hả ?

Cầm y võ sĩ lắc đầu đáp :

— Không anh đâu có điên, anh thành thực yêu em.t.

Kỳ Anh ngắt lời :

— Sao mi lại có thể thốt ra những lời như thế được.

Cầm y võ sĩ vẫn khăng khăng nói :

— Vì rằng anh yêu em đã từ lâu, chứ không phải một sớm một chiều, suốt từ mấy năm nay anh hằng mong sao em lớn...

Kỳ Anh ngắt lời quát :

— Mi điên thực rồi hả ?

Cầm y võ sỹ thản nhiên đáp :

— Anh vẫn như thường đâu có điên,

Kỳ Anh quát hỏi :

— Mi định làm trò gì.

Cầm y võ sĩ vừa cười vừa nói :

— Muội muội nhận lời lấy anh nhé ?

http://tieulun.hopto.org

Kỳ Anh tức run người lên nói tiếp :

— Mi...mi...

Nàng tức quá nghẹn ngào nói không ra câu nữa, hai mắt trào lệ ngất lịm đi một lúc lâu mới tỉnh lại.

Cầm y võ sỹ lại khì khì cười và nói :

— Muội muội bây giờ em bau cho anh cái đặc ân nhé.

Kỳ Anh giận quá quát :

— Mi dám thế hả.

Cầm y võ sĩ nét mặt trơ trơ đáp :

— Anh đã yêu em quyết không bao giờ để em lọt vào tay người khác.

Kỳ Anh giận mắng :

— Mi là cầm thú à ?

Cầm y võ sỹ lắc đầu đáp :

— Đương nhiên anh vẫn là người·

Kỳ Anh lớn tiếng nạt :

— Cha mẹ mà biết rõ, mi hành động như thế, nhất định sẽ giết chết chứ không thể nào tha thứ cho mi được.

Cầm y võ sĩ cương quyết đáp :

— Muội muội yên tâm không bao giờ có chuyện đó.

Chu Sưởng máu nóng bốc lên đến tận cổ, không ngờ trong thiên hạ có cái giống người không bằng cầm thú như thế.Chàng vừa toan ra tay nhưng lại nghe thấy Cầm y võ sĩ nói thốt ra.

— Thực ra mi không phải là em gái của ta...

Vì nghe câu nói kỳ lạ như thế nên Chu Sưởng ngừng tay không phát tác.

Kỳ Anh ngơ ngẩn không hiểu ra sao, hỏi lại :

— Mi nói sao, ta không phải là em gái mi thực à ?

Cầm y võ sĩ gật đầu đáp :

— Chính thế.

Kỳ Anh quát :

Nói bậy.

Cầm y võ sỹ lại nói tiếp :

— Tiểu muội không tin, hãy về hỏi mẫu thân tiểu muội rõ.

Kỳ Anh càng ngạc nhiên hỏi tiếp :

— Mẫu thân của ta chứ không phải mẫu thân của mi hả, nói sao kỳ vậy.

Cầm y võ sĩ gật đầu đáp :

—Chính thế, mẫu thân của ta đẻ ra ta đã chết từ lâu rồi, là con nuôi của phụ thân, chứ không phải là con đẻ.

Kỳ Anh hỏi tiếp :

— Mi là con nuôi của phụ thân ta, thực hả.

Cầm y võ sĩ cười sằng sặc nói tiếp :

— Hừ, phụ thân mi hả, Hắc bảo chủ nhân cũng không là phụ thân mi đâu...

Kỳ Anh gạt đi và nói :

— Thôi ta không muốn nghe nữa, mi điên thực rồi, mi toàn những lời nhảm nhí.

Cầm y võ sĩ nói tiếp :

— Hãy nghe đây : Ta nói không phải là nhảm nhí đâu là sự thực, mi từ nhỏ theo mẹ mi tới đây chứ không phải con thân sinh của Hắc bảo chủ nhân đâu, và chính mẹ mi cũng không phải là vợ chính thức của ông ta đâu.

Kỳ Anh nghi hoặc hỏi lại :

— Đúng thế hả ?

Cầm y võ sỹ gật đầu đáp :

— Đúng như thế, mi không tin ta có thể phát thệ.

Kỳ Anh hỏi lại :

— Thế thì ai là phụ thân sinh ra ta ?

Cầm y võ sĩ đáp :

— Mi hỏi mẫu thân mi sẽ rõ.

Cầm y võ sĩ vừa nói vừa vuốt má Kỳ Anh.

Kỳ Anh cáu giận quát :

— Buông ta ra.

Cầm y võ sĩ vẫn ôn tồn nói :

http://tieulun.hopto.org

— Muội muội, em nên hiểu rõ lòng anh, làm sao anh có thể rời xa em được.

Kỳ Anh hai mắt đỏ ngầu cương quyết nói :

— Trừ phi mi giết chết ta, chứ không khi nào ta chịu để mi làm nhục.

Cầm y võ sĩ đưa tay cởi áo nàng ra miệng khì khì cười và nói :

— Muội muội bao giờ anh lại nỡ giết em.

Kỳ Anh nghiến răng nói :

— Ta dù có chết xuống âm ti, ta cũng sẽ làm quỷ bắt hồn mi chứ không để mi yên đâu ?

Cầm y võ sĩ vẫn ngọt ngào khuyên nhủ :

— Muội muội, chúng ta gần gũi nhau chơi đùa với nhau, thân yêu nhau từ nhỏ đến bây giờ.

Kỳ Anh giận quát :

— Câm miệng lại !

Cầm y võ sĩ ôm chặt lấy Kỳ Anh như là con hổ đói vồ mồi. Kỳ Anh vừa phẫn uất vừa hổ thẹn vừa hoảng sợ miệng trào máu ra, rồi ngất xỉu đi.

Lúc đó Chu Sưởng không nhẫn nại được nữa, chàng vừa vãng người định nhảy vào hạ thủ con quỷ dâm.

Vừa lúc đó bỗng ở trong điện nghe có tiếng kêu thê thảm, Chu Sưởng vội ngừng bước, chàng nhìn vào đã thấy tên Cầm y võ sĩ thân hình run bần bật rồi ngã vật xuống đất. Chàng nhìn kỹ lại thì thấy sau lưng cầm y võ sĩ bị một lưỡi dao găm cắm ngập đến chuôi.

Chu Sưởng thấy thế vô cùng kinh ngạc, người mà hạ thủ giết cầm y võ sĩ này có một thủ pháp vô cùng kỳ diệu. Lưỡi dao găm phóng trúng vào hậu tư tâm, khiến cho đối phương chết không kịp ngáp. Chàng bần khoăn tự hỏi, ai là người hạ thủ giết ?

Chẳng lẽ người trong Hắc Bảo.

Ai lại có can đảm giám giết Thiếu bảo chủ ?

Nếu là người ngoài thì sao lúc vào miếu mình lại không phát giác.

Trước khi Cầm y võ sĩ vào miếu đã hạ lệnh cho những thuộc hạ rút lui cả ra ngoài, đương nhiên không còn có người nào ở trong đó nữa.

Chu Sưởng suy nghĩ mãi mà không tìm được câu giải đáp, chàng đưa luồng nhãn quang nhìn vào trong điện khắp mọi chỗ nhưng chẳng thấy được chút manh mối gì khác lạ cả.

Chu Sưởng hết sức ngạc nhiên, chàng liền trầm giọng quát hỏi :

Vị bằng hữu nào đó ! Xin hãy hiện thân.

Chu Sưởng hỏi luôn mấy lần, nhưng vẫn thấy lặng như tờ không một phản ứng nào hết.

Trong lòng chàng thấy băn khoăn, không khỏi thắc mắc kinh hoàng, song chàng vẫn có tính cách cương ngạnh phải hỏi cho rõ nguyên uỷ mới nghe.

Rồi bước tiến thẳng vào trong điện.

Đột nhiên một dạo hào quang sáng loé lên soi khắp cả trong điện như lá ban ngày.

Chu Sưởng thất kinh vội lùi lại ba bước. Chàng nhìn vào trong điện thấy một người đàn bà trung niên nhan sắc đẹp tuyệt trần đứng ở trước khám thờ trên hương án để một hạt châu to bằng quả trứng vịt, ánh sáng do hạt châu này chiếu ra làm sáng tỏ cả điện thờ.

Người đàn bà này thực là tuyệt sắc có thể nói là đẹp đến nỗi người ta không dám nhìn lâu, tựa hồ như toàn thân đều là ma lực, khiến cho ai trông thấy tâm thần cũng giao động. Nếu người này còn đang trong thời kỳ thiếu nữ thì thật là một tuyệt đại vưu vật vậy.

Giết Thiếu bảo chủ chắc chắn là người này, người đàn bà này chú mục nhìn Chu Sưởng một lát rồi sẽ nhách mép hỏi:

— Bằng hữu ở đâu lại ?

Chu Sưởng trù trừ một lúc rồi mới đáp :

http://tieulun.hopto.org

— Tôi đi săn tới đây.

Người đàn bà cười hỏi tiếp :

— Săn thú hay săn người ?

Chu Sưởng ngớ ra một lát rồi đáp :

— Đương nhiên là săn thú, chứ ai lại có đi săn người bao giờ.

— Người đàn bà lại nói :

Có điều núi này không phải là chỗ đi săn tốt, làm sao lại tới đây mà săn.

Chu Sưởng đáp :

— Tại hạ không hiểu là tốt hay không tốt vì mới tới đây săn là lần đầu.

Người đàn bà cười lạt nói tiếp :

— Trước cửa phật chân chính bất tất phải thắp hương giả mạo, khu núi này là nơi trọng địa của Hắc Bảo, canh phòng bảo vệ rất cẩn mật có thể nói là : Chim bay cũng khó vượt khỏi lối từ nửa bước thế mà bằng hữu công nhiên tới đây không ai hay hiết,chính ta rất bội phục về dảm thức và bản lĩnh của bạn.

Chu Sưởng đỏ mặt ngập ngừng tiếp lời :

— Tại hạ cho là cái việc này bất tất cần phải giải thích.

Người đàn bà lại cười và nói tiếp :

— Vừa rồi ta thấy mi có ý định cứu con gái ta nên ta nghĩ tới ơn đó mà không cần truy cứu lai lịch của mi nữa. Vậy mi cứ việc tùy tiện.

Chu Sưởng không ngờ người đàn bà này lại là Hắc Bảo phu nhân, chàng buột miệng hỏi.

— Có phải phu nhân vừa hạ thủ giết thiếu bảo chủ đây chăng ?

Người đàn bà trầm sắc mặt đáp :

— Chính thế, đều đó ta không dấn mi, đấy là do nó tự tìm đến cái chết.

Theo như lời Hắc bảo phu nhân nói thì Chu Sưởng nhận

thấy tất cả những lời võ sỹ Cầm y vừa mới nói đều là đúng sự thực giữa bọn họ với nhau không có tình ruột thịt gì hết.

Hắc Bảo phu nhân lại nói :

— Ta thực thà khuyên mi nên rời khỏi khu núi này ngay lập tức, chứ nếu còn lần quất ở đây sẽ có hậu quả không tốt. Mi có thể tới được, đương nhiên mi có thể ra được.

Chu Sưởng lửa hận cừu đã bốc cháy trong tim, song chàng nghĩ tới điểm việc nhỏ không nhẫn nại thời hỏng cả mưu đồ lớn. Trước khi chưa tìm thấy chủ hung và chưa tra rõ vị trí Hắc bảo thì chưa nên động thủ vội.

— Sau một lúc trầm tư Chu Sưởng liền khoanh tay chào và nói :

— Xin vâng mệnh phu nhân.

Nói xong chàng xoay người ra khỏi miếu, rồi lại dùng Không Không bộ pháp ẩn hiện như là bóng ma, chàng lại lủi vào trong miếu một cách êm nhẹ, quỷ bất tri thần bất giác.

Trong điện hai mẹ con Hắc bảo phu nhân đứng đối diện nhau. Kỳ Anh nước mắt dàn dụa nghiến răng sụt sùi khóc. Nàng nghẹn ngào nói:

— Mẫu thân, mẫu thân đến trong miếu này đã lâu mà sao không ra tay trước để cho con thú nó làm khổ nhục con như thế.

Hắc Bảo phu nhân nói :

—Hài nhi, dã tâm của con thú đó ta đã để ý từ lâu nhưng không ngờ nó dám to gan như thế, vừa rồi ta gặp Tiểu Huệ, nghe nói nó đem con vào trong miếu, ta biết rằng thể nào cũng sẩy ra truyện không lành nên vội vàng tới đây, ta có ý đợi tới phút chót xem nó có biết hồi tâm không, nhưng ta thấy nó không thể nào hồi tâm nữa, bấy giờ ta mới quyết tâm hạ sát.

Kỳ Anh lại hỏi :

— Những lời nó nói có đúng không ?

Hắc bảo phu nhân ngập ngừng đáp :

— Những lời nó nói đúng một phần nữa,

http://tieulun.hopto.org

Kỳ Anh hỏi tiếp :

— Mẫu thân nói thế là làm sao ?

Hắc Bảo phu nhân nói :

— Nó là đứa con nuôi thì đúng, còn con thì chính là ta sanh ra.

Kỳ Anh lại hỏi.

— Còn phụ thân thì sao ?

Hắc bảo phu nhân gạt đi và nói.

— Con bé ngớ ngẩn, điều đó việc gì phải hỏi.

Rồi Hắc bảo phu nhân liền đánh lảng sang chuyện khác và hỏi.

— Nghe nói đoạn kiếm tàn nhân đã cứu con thoát khỏi tay Lang tâm Ma có phải không?

Kỳ Anh gật đầu đáp :

— Đúng thế.

Hắc bảo phu nhân lại hỏi:

— Sau khi hắn cứu con, con có biết rõ lai lịch của hắn ra sao không ?

Kỳ Anh đáp :

— Đoạn kiếm tàn nhân, tính cách hắn ta có vẻ lãnh đạm. hắn ta không chịu nói gì hết vì thế nên con không biết rõ lai lịch hắn ra sao cả.

Kỳ Anh hỏi lại :

— Thế mẫu thân có biết rõ lai lịch gã không ?

Hắc Bảo phu nhân lắc đầu nói :

— Không !

Sau một lúc trầm mặc Hắc Bảo phu nhân vỗ vai Kỳ Anh và nói :

— Hài nhi, chúng ta về thôi.

Kỳ Anh hỏi :

— Còn cái xác của con thú kia làm sao ?

Hắc Bảo phu nhân đáp :

— Má sẽ gói lại đem về, chứ việc này nên giữ bí mật

không thể để cho bọn thủ hạ biết được.

Nói xong Hắc bảo phu nhân liền giật bức riềm ở trước khám thần, giải ra rồi đem xác thiếu bảo chủ đặt vào gói lại cẩn thận xách như gói đồ hàng cùng lúc thu hạt minh châu ở trên bàn bỏ vào bọc, rồi bảo Kỳ Anh :

— Thôi chúng ta đi về Bảo.

Hai mẹ con từ từ bước ra khỏi miếu gọi thuộc hạ đem ngựa lại. Kỳ Anh cưỡi một con ngựa, Hắc bảo phu nhân cũng cưỡi một con ngựa khác, đặt xác Thiếu bảo chủ ở dâng trước yên. Hai mẹ con dục ngựa lên đường.

Chu Sưởng cũng ra khỏi miếu đi theo hút hai mẹ con Hắc bảo phu nhân.

Đi một hơi mười mấy dặm đường núi, lúc bấy giờ trời đã gần lờ mờ sáng.

Phía trước những ngọn núi mọc chi chít. Những con đường đi len vào giữa khe núi, vừa tiến vào đường cốc đạo, hai con ngựa đi phía trước đột nhiên thấy hút bóng một cách thần bí.

Chu Sưởng vô cùng kinh ngạc hai bên cách nhau chỉ vào khoảng bảy tám trượng, tầm mắt nhìn vẫn rõ không hiểu sao đột nhiên lại biến đâu mất.

Chu Sưởng văng người phi thân đuổi theo, nhưng vẫn chẳng thấy bóng dáng hai con ngựa đâu hết. Chàng nhìn kỹ về phía trước thấy gò núi mấp mô lối đi phân ba phân bảy, chàng ngẩn người ra không biết đi lối nào cho đúng.

Sau một lúc suy nghĩ Chu Sưởng quyết định đi theo một con đường có vẻ lớn hơn các con đường khác, chàng hăm hở đi một mạch với một tốc độ rất nhanh, nhưng chàng vừa ngừng lại nhìn thì lại thấy quay về chỗ cũ, bấy giờ Chu Sưởng mới tỉnh ngộ ra đây là một trận thức kỳ môn mà chàng đã bị khốn ở trong trận rồi.

Đối với trận pháp này khác hẳn với «Kim tỏa trận» của sư phụ khi trước bầy ở cửa động bên núi Thương sơn, nên chàng

http://tieulun.hopto.org

mờ mịt không biết đâu mà lần cả, nếu cứ xông bừa vào trận cũng chỉ mệt sức, mà có khi bị đối phương thừa cơ hãm hại là khác, vì nghĩ tới điểm đó nên Chu Sưởng không dám xông xáo vào trận nữa, chàng tìm một chỗ ngồi nghỉ và tính toán kế hoạch.

Trong lòng Chu Sưởng lúc này hết sức bối rối, chàng không ngờ Hắc bảo chủ nhân lại có thể mưu mô quỷ quyệt và tính toán chu đáo đến như thế, trách nào trong bao nhiêu năm nay Hắc bảo vẫn giữ kín được thần bí, không để cho võ lâm đồng đạo phát giác thấy sào huyệt. Bây giờ mình mới rõ nguyên nhân, chứ trước thì chàng có ngờ đâu tới điểm này.

Chu Sưởng ngồi ngẫn ra một lúc lâu mà chẳng tìm ra được biện pháp gì !

Chàng hối tiếc trong lúc còn ở Đại lý quốc, chỉ nhất tâm trở về Trung nguyên phục cừu, chứ không kịp xin sư phụ chỉ giáo cho về các trận thức kỳ môn khác ngoài «Kim tỏa trận» mà chàng đã được sư phụ chỉ dẫn cho lúc ở trong sơn động Thương sơn.

Chu Sưởng lại băn khoăn lo nghĩ, là lúc này rất có thể, hành tông của mình đã lọt vào con mắt đối phương rồi cũng chưa biết chừng. Rồi chàng lại hối tiếc là sao lúc nãy không cưỡng bách anh em con Hắc bảo phu nhân phải dẫn lộ, thì tình hình sẽ biến đổi hẳn, bây giờ dù có hối cùng muộn rồi !

Chu Sưởng bóp trán suy nghĩ đến nhức đầu mà vẫn vô kế khả thi.

Vừa lúc đó bỗng nhiên nghe có tiếng chân đi xột xoạt, lúc ngừng lúc đi, mà nghe chừng nhiều người chứ không phải là một người, chàng nghe rõ là có người đi gần đến chỗ mình, nhưng chàng vẫn vờ như không biết gì, và cố nghĩ cách ứng phó trong lúc nguy cấp.

Lúc này thì trời đã sáng rồi, nhưng nhìn ra bốn chung quanh vẫn còn mờ mịt không nhìn rõ.

Chu Sưởng nghĩ nếu đối phương có đi qua gần tới chỗ mình sẽ giết chết hết mà chỉ giữ lại một tên còn sống, bách nó

phải dẫn lộ, là có thể thoát qua khỏi trận địa, song làm như thế sẽ gây tiếng vang mạnh mà sau này mình lại thêm khó hành động, đồng thời, nếu làm ồn lên như thế, thì đối phương tất nhiên lại phải thêm những tay cao thủ ra ứng viện, có thoát ra khỏi vòng khốn quẫn hay không ? lại là cả một vấn đề.

Sau một lúc trầm tư chàng quyết định, hiện giờ mình đã cải dạng như thế rồi, sao chẳng tương kế tựu kế, khiến cho đối phương tự động đưa mình ra khỏi nơi khốn quẫn.

Tiếng chân bước ngừng lại gần ngay chỗ Chu Sưởng ngồi, ở trong trận này, trừ ra đối phương có ý hiện thân thì không kể, còn nếu như đối phương có ý không muốn lộ hình tích, thì dù ở ngay gần bên mình, cũng vô phương mà phát hiện được.

Sau một lúc suy tính lợi hại, Chu Sưởng cố ý nói oang oang và chửi thề :

— Ma nó, con quỷ to đầu, suốt đời bắt nhạn lại bị nhạn mổ mù mắt, mà nó con thỏ chết lại đưa ông nội nó vào chỗ hang ma hang quỷ này. Hứ, người đã già đời ở núi mà lại bị ma ám ảnh ở trong núi, quả là thấy quỷ !

Chàng nói nhăng nói cuội thôi một hồi, vẫn chẳng thấy phản ứng gì hết.

Đợi một lúc vẫn không thấy gì Chu Sưởng lại lẩm nhẩm nói một mình:

— Đợi một lúc nữa trời sáng đã, ông đây không tin là có ma ám mà làm cho ông không thấy đường được !

Chu Sưởng vừa nói dứt lời liền nghe có tiếng cười :

— Ha.. ha, ha, ha !

Tiếp theo tiếng cười liền thấy ba bóng người xuất hiện ngay trước mặt Chu Sưởng. Trong bọn này có hai tên võ sỹ áo đen ngắn, một tên võ sỹ áo đen dài tuổi đều trên dưới ba mươi. Chu Sưởng đã qua bao lần tiếp xúc với những thuộc hạ của Hắc bảo, căn cứ theo trang phục có thể phân biệt được địa vị của đối phương cao thấp như thế nào. Tên võ sỹ

http://tieulun.hopto.org

áo đen dài có thể là một chức vị đầu mục trở lên, chắc đây là những tên canh giữ trong trận địa.

Chu Sưởng làm bộ run sợ hoảng hốt, sắc mặt tái xám, miệng lắp ba lắp bắp nói :

— Các cha, đây là địa phương nào ? Chỉ cho tôi với, tôi đã bị suốt đêm lạc ở đây mà không biết lối ra.

Tên võ sỹ áo đen dài đưa mắt tí mí ngắm Chu Sưởng từ đầu tới chân rồi lạnh lùng hỏi lại :

— Ở đây là địa phương nào mi không biết hả ?

Chu Sưởng vờ vịt đáp :

— Các cha, tôi đâu có biết đâu là đâu, nếu biết đã không lạc được đường.

Tên võ sỹ đó lại hỏi :

— Thế mi vào núi này làm gì ?

Chu Sưởng nói :

— Tôi đi săn thú rồi lạc đường đến đây.

Tên võ sỹ quát :

— Mi nói bậy, ta coi mi rõ là một người giang hồ, chứ đâu có phải là người đi săn.

Chu Sưởng khì khì cười tiếp lời :

— Tiểu khả chính không phải là người giang hồ, xong cũng luyện qua được một vài miếng quyền cước...

Lão võ sỹ đó gạt đi và nói :

— Hứ... địa phương này chu vi ba mươi dặm, hỏ phòng rất cẩn mật, chim bay cũng không lọt vào được, thế mà bằng hữu tới đây được một cách êm thấm, không có ai phát giác đủ thấy bản lãnh của bạn quả là cao cường, chứ đâu có phải như lời bạn vừa nói.

Chu Sưởng lắc đầu phủ nhận.

— Các cha, tiểu khả quả thực là một lương dân an thường thủ phận suốt đời chỉ sống về nghề săn bắn.

Tên võ sỹ đó đột nhiên bước lên một bước tới gần Chu Sưởng dương năm ngón tay túm lấy chỗ mạch môn huyệt cổ tay Chu Sưởng, y xuất thủ nhanh hơn điện chớp.

Chu Sưởng đã tính toán sẵn từ trước rồi nên hoàn toàn chẳng không có phản kháng để cho đối phương nắm trúng huyệt đạo và ú ớ kêu một tiếng rồi ngã khịu xuống.

Tên võ sĩ áo dài chau mày bảo hai tên võ sĩ áo ngắn

— Đem nó đi !

Hai người mỗi người một bên túm lấy tay Chu Sưởng kéo ra ngoài.

Chu Sưởng trong lòng đinh ninh cứ để thế này cho chúng áp giải mình đến Hắc bảo cũng như là chúng dẫn đường cho mình khỏi phải tìm kiếm vất vả, và tự nhiên được đến tới mục đích.

Trong bụng nghĩ thế nhưng ngoài miệng vẫn làm bộ giở lý sự nói với họn hắc võ sỹ :

— Các cha làm thế là nghĩa làm sao ? Đây không phải là nơi quan phủ và cũng không phải là đất tư của ai mà sao tôi đi săn lầm đường các cha lại bắt tôi như là bắt phạm nhân giải tới quan vậy.

Tên võ sỹ áo đen không lý đến lời chàng lại quát :

— Im cái mồm lại.

Chỉ đi độ nữa khắc, trước mặt thấy sáng bừng cảnh sắc khác hẳn, nguyên lai là đã khỏi trận địa mà trời đã sáng bạch từ lâu rồi.

Hai võ sỹ lôi Chu Sưởng phóng bước đi thật nhanh, chàng nhận định phương hướng, liền cảm thấy thất vọng vì thấy chúng không giải mình vào trong núi mà lại giải quay ra lối cũ.

Đi được một lúc quả nhiên chàng nhìn thấy tòa miếu cũ đêm hôm trước.

Chu Sưởng hỏi :

Các cha đem tiểu khả đi đâu đó ?

Mấy tên võ sĩ cứ lặng thinh không thèm trả lời.

Chu Sưởng tuy bị đối phương điểm huyệt nhưng trong

http://tieulun.hopto.org

lúc đi đường chàng đã vận khí để xung khai huyệt đạo, lúc này chàng có thể giết ba tên võ sĩ giải chàng như trở bàn tay, song chàng nghĩ làm như thế không có bổ ích gì. Chu Sưởng suy đi nghĩ lại về sau chàng quyết định đã vờ vẫn đóng kịch thì cứ đóng kịch cho tới cùng rồi tùy cơ sẽ liệu định sau.

Đi một lát nữa, chừng uống xong một chén trà nóng thì đến trước cửa miếu, hai tên võ sĩ áo đen ngăn giữ Chu Sưởng đợi ở ngoài cửa, còn một tên áo đen đi thẳng vào trong miếu hình như để thông báo cho thượng cấp. Được một lát thấy ở bên trong miếu có tiếng nói vọng ra :

— Đem nó vào.

Tiếng nói nghe rất chối tai, không phải tiếng đàn ông mà cũng không ra tiếng đàn bà.

Hai tên võ sĩ áo đen nhắc bổng Chu Sưởng lên đi thẳng vào trong miếu.

Vào đến trong miếu bỗng thấy vắng tanh vắng ngắt chẳng thấy bóng ai cả, không khí hiển nhiên có vẻ dị thường, một trong hai tên cất lớn tiếng nói :

— Giải người tới rồi.

Nói xong hai tên đưa mắt ra hiệu cho nhau rồi chạy thẳng vào trong chính điện.

Hai tên vừa bước vào tới cửa điện đột nhiên cùng kêu rú lên một tiếng rồi song song té khịu xuống đất không còn cử động gì nữa.

Chu Sưởng nhìn thấy bất giác lạnh toát mồ hôi, trong nội điện xác chết nằm ngổn ngang la liệt có tới hơn năm mươi xác chồng chất lên nhau, hai tên võ sỹ áo đen vừa giải chàng tới cũng đồng chung số phận.

Lúc hai tên võ sĩ áo đen ngã xuống rời tay buông Chu Sưởng ra chàng lảo đảo hình như đứng không vững.

Chu Sưởng đương đứng ngẩn ngơ thoáng thấy hai người đàn bà áo hồng xuất hiện trước mặt nhìn chàng nhách mép cười.

Thấy hai người đàn bà áo hồng Chu Sưởng biết ngay là thủ hạ của Hồng nương tử, như thế tức là Hồng nương tử cũng tới đây rồi mà những đệ tử của Hắc Bảo bị giết ở miếu này chính là kiệt tác của nàng vậy.

Hai người đàn bà áo hồng lôi hai xác vừa chết xếp cả vào trong nội điện,

Chu Sưởng tiến vào trong nội điện và khích động hỏi:

— Đại thư cũng tới đây rồi ư?

Một bóng người áo hồng thoáng từ sau thần khám đi ra cất tiếng đáp :

— Tiểu đệ, ta tới đây còn sớm hơn tiểu đệ một bước.

Chu Sưởng tiếp lời hỏi :

— Ủa đại thư đến sớm thế cơ, có phát hiện cái gì không?

Hồng nương tử đáp :

— Có, nguy hiểm lắm.

Chu Sưởng hỏi lại:

— Nguy hiểm thế nào ?

Hồng nương tử nói tiếp

— Chúng ta không thể làm việc hấp tấp hãy phải rời núi ngay tức khắc.

Chu Sưởng ngạc nhiên hỏi :

— Vì sao ?

Hồng nương tử hỏi lại :

— Có phải tiểu đệ vừa bị bắt trong trận chúng giải tới đây đó chăng ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Chính thế.

Hồng nương tử nói tiếp :

— Đấy tức là một vấn đề nan giải.

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Vấn đề nan giải thế nào ?

Hồng nương tử đáp :

— Tổng đàn Hắc Bảo tức là ở bên trong trận thức đó, nếu

http://tieulun.hopto.org

mà không hiểu rõ cách phá giải trận thức đó mà cứ tiến bừa vào nhất định không thể thoát thân được, chứ đừng nói gì đến truyện vào được tới tổng dàn Hắc Bảo, bởi thế nên ta nói là cả một vấn đề nan giải.

Ngừng một lát Hồng nương tử lại hỏi :

— Tiểu đệ có biết về trận thức kỳ môn này không ?

Chu Sưởng lắc đầu đáp :

— Trận đồ này lạ lắm, tiểu đệ không xem ra được.

Hồng nương tử nói tiếp :

— Thế thì chưa thể tiến hành việc tìm vị trí Hắc Bảo được, vậy phải rời khỏi núi ngay thôi.

Chu Sưởng lại hỏi :

— Sao Đại Thư không để một tên sống mà tra vấn may ra có thể tìm được manh mối chăng.

Hồng nương Tử bứt một tiếng và nói :

— Đâu phải đợi đến tiểu đệ nhắc, những điều gì cần phải làm ta đều làm hết rồi, nhưng không thu lượm được chút kết quả nào cả. Tra khảo nó đến chết thì thôi chứ chúng không chịu thổ lộ nửa câu mà tình trạng thực tại là trừ một thiểu số có địa vị mới hiểu thấu được nội tình của Hắc Bảo, còn ngoài ra những đệ tử dầu mục không có một tên nào hiểu được tình trạng trong toàn bộ. Những người canh giữ trong trận đều là tâm phúc của Hắc Bảo chủ nhân, nếu không được lệnh của Bảo thì không ai được ra vào trong trận, ai bất tuân sẽ bị giết liền.

Nghe Hồng nương Tử nói Chu Sưởng rất tiếc, chàng dậm chân thình thịch xuống đất và nói :

— Tiểu đệ đã bỏ lỡ mất một cơ hội tốt rồi.

Hồng nương Tử hỏi :

— Cơ hội gì ?

Chu Sưởng đáp :

— Chính lúc nãy tiểu đệ đã đi theo hút mẹ con Bảo Chủ phu nhân, nếu biết trước như thế này thì tiểu đệ sẽ bắt cóc

mẹ con Hắc Bảo phu nhân buộc phải đưa đường...

Hồng nương tử lắc đầu ngắt lời :

— Cũng vô ích.

Chu Sưởng hỏi lại :

— Vì sao ?

Hồng nương tử giải thích :

— Mi cũng không thể vượt qua khỏi, lối trì được một bước, một khi đã vào trong trận tức là mình không thể tự chủ mình được nữa, trận này bên ngoài là «cửu cung bát quái» bên trong là «Mê hồn đại trận» chính ta đã vào đến mé nội trận, nếu không kiến cơ mà rút lui ra mau thì có lẽ cũng đã bị hãm vào trong đó rồi.

Chu Sưởng hỏi lại :

— Đại thư đã biết được tên trận mà lại không có cách nào phá giải được trận ấy hay sao ?

Hồng nương tử đáp :

— Ta chỉ biết sơ qua về bí mao thôi mà trận thế này biến ảo vô cùng, toàn do đối phương thao túng, hơn nữa biết đâu ngoài trừ trận thế ra lại chả còn có những nơi mai phục trọng yếu, dù cho mi có giữ được một người trọng yếu của đối phương, nhưng khi đã vào sâu trong «Mê hồn trận» tâm thần tức khắc bị chế phục không còn tự chủ được nữa. Như thế chỉ uổng công chứ không ích lợi gì hết.

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Như thế thì bây giờ tính kế thế nào được đây ?

Hồng nương tử đáp :

— Bây giờ hãy ra khỏi núi rồi đi tìm một người rồi mới có thể tính kế được.

Chu Sưởng hỏi :

— Tìm người nào ?

Hồng nương tử đáp :

— «Di thế lão nhân» một bậc dị nhân đã tuyệt tích giang hồ từ lâu lắm rồi.

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng ngạc nhiên hỏi :

— «Di thế lão nhân» hả ?

Hồng nương gật đầu đáp :

— Chính thế.

Chu Sưởng hết sức khốn hoặc vì chàng chưa nghe thấy ai nói tới danh hiệu «Di thế lão nhân» bao giờ cả. Chàng hỏi lại :

— Làm sao lại có nhân vật kỳ lạ như thế mà tiểu đệ chưa có nghe ai nói tới bao giờ ?

Hồng nương tử đáp :

— Người này đã mang cái danh hiệu là «di thế» thì cố nhiên thanh danh không có lừng lẫy trong võ lâm nên rất ít người được biết, hơn nữa tính tình ông ta lại quá quái tích không có muốn giao dịch tiếp xúc với ai. Tính quái tích của ông ta so ra còn gấp mấy « Quỷ thủ thần nhân » ở Mạc nhập cốc.

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Tìm ông ta làm gì ?

Hồng nương tử đáp :

— Di thế lão nhân là một nhân vật thông hiểu về kỳ môn trận thức nhất trong võ lâm hiện nay, ngoài trừ ông ta ra, chỉ còn có một người nữa là Không Không tử...

Chu Sưởng lắc đầu :

— A, tìm ông ta để phá trận phải không ?

Hồng nương tử đáp :

— Đúng rồi, tìm ông ta để yêu cầu chỉ điểm cho cách phá trận. Có phá được trận thì rồi mình mới có thể vào sâu trong sào huyệt Hắc bảo được.

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Di thế lão nhân hiện thời bây giờ ở đâu, làm cách nào mà tìm được ?

Hồng nương tử đáp .

— Có hai đường có thể tìm thấy «Di thế lão nhân» được cứ theo người ta nói, có người gặp ông ta ở trong núi Đặc

biệt sơn mà theo ta biết thì cái nơi ẩn tích của ông ta ở núi Mạc phụ sơn.Hai nơi đó cách nhau rất xa Một đằng phía nam một đằng phía bắc, vậy bây giờ chúng ta chia nhau hai ngã mỗi người đi mỗi nơi để tìm ông ta rồi hẹn nơi và ngày giờ gặp nhau. Theo ý tiểu đệ nghĩ sao ?

Chu Sưởng trì nghi đáp :

— Sao chúng ta không tìm phương pháp khác có được không ? chớ đi tìm « Đi thế lão nhân » như thế mất nhiều thì giờ lắm. Hồng nương tử lắc đầu đáp :

— Tiểu đệ, đấy là con đường duy nhất, có thể thi hành được, chứ ngoài ra không có phương pháp gì khác Tìm được «Di thế lão nhân», ông ta chỉ giáo cho phương pháp phá trận. đấy mới là đường lối căn bản.

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Được rồi, tiểu đệ xin theo ý kiến đại thư.

Hồng nương tử cười nói tiếp :

— Tốt lắm, thế mới là chú em ngoan ngoãn của chị chứ.

Chu Sưởng bất giác hơi đỏ mặt tiếp lời hỏi:

— Thế đại thư đi hướng nào ?

Hồng nương tử đáp :

— Ta đối với Mạc phụ sơn có phần quen đường hơn vậy tiểu đệ đi lối Đại Biệt sơn. Chúng ta hẹn trong bốn mươi ngày gặp nhau ở Thanh Long khách sạn thuộc châu thành Dương Dương, ai đến trước cứ đợi ở đấy bao giờ gặp nhau mới thôi, tiền đệ tính sao ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Được rồi.

Hồng nương tử nói :

— Chúng ta chia tay bây giờ nhé.

Chu Sưởng sực nhớ ra một điều hỏi tiếp :

— Đại thư, «Di thế lão nhân» có đặc điểm gì, có thể dễ nhận ra không ?

Hồng nương tử đáp :

— A, xuýt nữa quên khuấy đi mất, không nói cho tiểu đệ biết. Ông già này quanh năm tứ thời đều mặc áo cát bố vàng, đề đầu trần đi chân không. Có một nốt ruồi đỏ ở giữa quầng

http://tieulun.hopto.org

hai mi, thấy mặt là có thể nhận ra liền. Chứ không có khó khăn gì cả...

Vừa lúc đó, bỗng nghe có mấy tiếng cú kêu từ phía xa xa vọng lại, nghe như rót vào tai.

Hồng nương tử vội xua tay nói

— Có người tới rồi, chúng ta phải tức khắc đi thôi. Tiểu đệ đi đường nên thận trọng nhé ! thôi đi !

60.— BIẾN HỌA BẤT NGỜ

Chu Sưởng khoanh tay vái chào và nói :

— Chào tạm biệt !

Nói dứt lời Chu Sưởng đã vãng người ra khỏi điện, rồi đi vút như làn khói, thoáng mắt đã khuất tầm mắt không còn nhìn thấy tăm dạng đâu nữa.

Mấy tiếng chim cú vừa kêu không phải là tiếng cú thực mà chính là ám hiệu truyền tin của thủ hạ Hồng nương tử báo hiệu cho nàng biết.

Chu Sưởng vừa ra khỏi cửa miếu quả nhiên thấy có một bầy người từ xa xa chạy tới, bốn chung quanh miếu đều lặng lẽ như chết, có thể là những thuộc hạ của Hắc Bảo phòng sát tại đây đều bị Hồng nương tử giết hết rồi.

Đám người mới kéo lại đây chắc là bọn đi tuần tiễu hay là những kẽ đến thay phiên đổi gác.

Hiện giờ ở nơi đây tình thế không còn gì có thể làm hơn được nữa.

Chần chờ ở đây hoài cũng vô ích, buộc lòng phải rời đi song Chu Sưởng vẫn không cam tâm.

Với công lực và thân pháp của chàng, trong lúc chàng đi dọc đường bọn tuần sát của đối phương không thể nào phát giác được, chàng đã rời khỏi kinh sơn một cách dễ dàng không có trở ngại gì hết.

Muốn đi Đại Biệt Sơn tất nhiên phải đi về phía đông bắc có một con đường tắt duy nhất là đi vượt qua núi Đại Hồng Sơn.

Sau khi ra khỏi Kinh Sơn Chu Sưởng liền quyết định đi theo con đường tắt đó cho gần.

Một hôm Chu Sưởng đi đến Nghi Thành. đây là một chỗ đô hội rất lớn, buôn bán đông đảo, đường thủy đường lục giao thông thuận tiện, có thể gọi là một nơi phồn hoa đô hội. Đi ngược trở lên là Phần Thành, Chương Dương; đi xuôi xuống là An Lục. Vượt qua Hàn Thủy là gần tới miền núi Đại Hồng Sơn. Chu Sưởng không có bỏ mặt giả, và chàng thay đổi phục sức, áo gấm giầy mới, đội khăn viên ngoại nghiễm nhiên như là một nhà phú thương.

Chàng vào khách sạn Duyệt Lai ở phố chính bao cả một căn phòng. Chàng vào phòng tắm gội sạch sẽ cho hết những bụi bậm trong lúc đi đường.

Vừa mới chập tối, treo đèn Chu Sưởng gọi tiểu nhị sắp rượu và những món ăn tinh tủy, ngồi một mình trong phòng tự rót rượu uống.

Đương lúc chàng đương ăn uống bỗng nghe có tiếng gõ cửa lóc cóc,

Chu Sưởng cho là người bồi phòng đến hỏi gì nên chàng lạnh lùng nói :

— Có việc gì cần ta sẽ gọi, đừng có khuấy rối.

Người ngoài cửa vẫn đứng nguyên và vẫn gõ cửa gọi.

— Ai ?

Người ở ngoài xưng tên :

— Kỷ hiền Phong, Cao Huân.

Chu Sưởng nhận ra là người quen liền đáp :

— Cứ đẩy cửa vào.

Cửa khép hờ chứ không có cái then, khẻ đẩy là mở ra liền, hai người từ từ bước vào, một người cải dạng thành một nhà văn sĩ, một người thứ hai cải dạng thành một ông lão già gù lưng. Hai người này chính là trong bọn hơn

http://tieulun.hopto.org

tay cao thủ do Không Không tử phái theo giúp việc vặt cho Chu Sưởng.

Hai người cúi chào Chu Sưởng đáp lễ và nói :

— Mời hai vị ngồi để tôi gọi rượu thêm, ta cùng uống với nhau một chút.

Hai người gạt đi và nói :

— Bất tất.

Thấy giọng nói và thần thái của hai người có vẻ khách Chu Sưởng hết sức ngạc nhiên.

Hai người kéo ghế ngồi về phía bên rồi kỷ phong lạnh lùng gợi truyện nói trước.

— Tướng quân, chúng ta có câu chuyện muốn công khai thực thà nói với nhau.

Chu Sưởng kinh ngạc hỏi :

— Có việc gì thế.

Kỷ hiểu Phong đưa mắt nhìn Cao Huân một cái rồi khích động nói :

— Tướng quân xin thứ cho ty chức vô lễ, tướng quân tuy vị cao tước trọng xong chúng tôi cũng là hàng cộng sự đồng thời phụng mệnh quốc sư để đi theo giúp việc tướng quân trong bóng tối, tướng quân không có quyền sinh sát muốn giết ai thì giết...

Chu Sưởng kinh ngạc ngắt lời :

— Sao lại nói thế ?

Kỷ hiểu Phong hỏi lại :

— Chẳng lẽ tướng quân lại không minh bạch hay sao ?

Chu Sưởng nói tiếp :

— Ta đã nói là đừng xưng hô như thế...

Kỷ hiểu Phong ắt lời :

—Không, đây là việc công.

Chu Sưởng khốn hoặc chẳng hiểu ra làm sao. Chàng nói :

— Có gì xin nói rõ, chứ ta chẳng hiểu ra sao cả.

Kỷ hiểu Phong thốt nhiên đứng dậy. trừng mắt nhìn Chu

Sưởng, và nói :

— Công lực tướng quân, chúng tôi biết rõ lắm quyết không thể địch thủ với tướng quân được...

Thấy hành động và ngôn ngữ của Kỷ hiểu Phong hết sức đường đột Chu Sưởng như lạc trong dám mây mù, không hiểu rõ đầu đuôi ra sao cả, song chàng cũng nhận thấy sự thể rất là nghiêm trọng nên chàng rời chỗ đứng dậy nghiêm nét mặt hỏi :

— Việc gì sảy ra thế ?

Cao Huân cũng đứng dậy nói :

— Chúng tôi sẽ trở về Đại lý quốc ngay bây giờ.

Chu Sưởng dật mình hỏi :

— Vì sao ?

Cao Huân đáp :

— Chúng tôi không muốn phơi thây ở Trung nguyên chết một cách không minh bạch.

Chu Sưởng đưa luồng nhãn quang nhìn mặt hai người rồi giằn giọng nói :

— Ta hiểu rồi.

Cao Huân tiếp lời :

— Tướng quân hiểu rồi thì càng tốt.

Chu Sưởng nói tiếp :

— Bọn mi sợ chết đương nhiên đây là một nhiệm vụ vất vả và nguy hiểm. Bọn mi về nước cũng được không sao.

Kỷ hiểu Phong dằn giọng nói tiếp :

— Thân là võ sĩ đâu lại có lý sợ chết, xong cái chết phải cho minh bạch, phải có giá trị.

Chu Sưởng ngạc nhiên hỏi tiếp :

— Giá trị thế nào ?

Kỷ hiểu Phong hậm hực nói :

— Ty chức giám mạnh dạn hỏi tướng quân. Vương Kiện đã làm gì xúc phạm tới tướng quân mà tướng quân lại xử tử hắn một cách tàn khốc như thế.

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng giật mình như bị điện giật quát hỏi :

— Mi nói làm sao ?

Kỷ hiểu Phong nghiến răng đáp :

— Xin hỏi tướng quân cho biết lý do Vương Kiện làm sao mà bị chết ?

Chu Sưởng hỏi lại :

— Làm sao mi bảo ta giết Vương Kiện hả ?

Kỷ hiểu Phong hỏi lại :

— Tướng quân không thừa nhận hả ?

Chu Sưởng cất tiếng run run hỏi :

— Tự đâu mà mi nói thế ?

Kỷ hiểu Phong nói tiếp :

— Xin tướng quân hãy coi đây.

Kỷ hiểu Phong vừa nói vừa lấy ra ở trong bọc một vật đưa ra trước mặt Chu Sưởng.

Hiểu Phong hai tay run bần bật Cao Huân đứng ở bên thố thiệt trên mặt luôn luôn co rút nhân không ra là hận là oán hay khích động.

Chu Sưởng cầm lấy mở ra xem là một miếng vạt áo trên có viết bốn chữ bằng máu :

«Tướng quân giết ta».

Kỷ hiểu Phong nói tiếp :

— Những chữ viết bằng máu này là chữ Vương Kiện viết trước khi chết trong lúc chúng tôi mai táng cho Vương Kiện mới xẻ lấy để bằng chứng.

Chu Sưởng mạch máu căng thẳng, lột phắt bộ mặt giả ra, thấy mặt chàng xám lại, chàng đưa tay đập xuống bàn và quát hỏi :

— Ai đã giết Vương Kiện ?

Hai người giật mình đưa mắt nhìn nhau rồi Kỷ hiểu Phong lại nói :

— Tướng quân cho chúng tôi về nước chứ ?

Chu Sưởng ruột rối như tơ vò, dã thương Vương Kiện

bị giết, lại khốn quẫn vì mấy chữ máu trên vạt áo để lại, Càng mờ mịt hỏi tiếp :

— Vương kiện bị giết ở chỗ nào ?

Cao Huân đáp :

— Ngoài thành Dương Đương,

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Làm sao mi phát hiện thấy?

Cao Huân đáp :

— Vì chúng tôi nghe thấy tin Tướng quân hiện thân ở nơi đó cho nên bọn chúng tôi lần lượt tìm đến.

Chu Sưởng biết rõ là trong đó có nhiều nẫn khúc, chính chàng không có đi qua lối Đương Dương, song lúc này mọi người đều đương nóng giận, vì mấy chữ viết bằng máu đó nên chàng vô phương mà giải thích cho họ hiểu được. Sau một lúc ngần ngơ Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Kết quả về cái chết của Vương Kiện ra sao ?

Cao Huân đáp :

— Vương Kiện trong mình mang mười tám vết thương mà toàn vết thương do đoạn kiếm gây ra.

Chu Sưởng lại hỏi :

— Sao mi biết những chữ máu đó là do Vương Kiện viết để lại.

Cao Huân đáp :

— Đấy là một sự thực không cần phải tranh biện.

Chu Sưởng ngắt lời hỏi :

— Vì sao ?

Cao Huân đáp :

— Vì người ngoài không ai hiểu rõ giữa tướng quân và chúng tôi nên biết chắc là chỉ có Vương Kiện mới xưng hô như thế.

Chu Sưởng hết sức khốn hoặc, vụ công án này quả là ly kỳ, khiến cho người ta khó mà tin được.

Hai người lại đứng lên nói :

http://tieulun.hopto.org

— Tướng quân, chúng tôi xin cáo từ.

Chu Sưởng nói :

— Hãy thong thả.

Hai người biến sắc mặt, đều thủ thế giới bị.

Chu Sưởng vội vàng nói tiếp :

—Cái chết của Vương Kiện, bản nhân thập phần khó chịu, nhưng ta trịnh trọng thanh minh là ta quyết nhiên không có giết gã và ta cũng không có lý gì để giết gã, hai vị hãy nên bình tĩnh lại để chúng ta thong thả bàn với nhau xem sao.

Nhìn xem phản ứng trên nét mặt hai người, thì thấy họ vẫn không tin lời vừa nói, họ cho bốn chữ máu đó là một chứng cớ đích xác lắm rồi.

Vừa lúc đó đột nhiên lại có một bóng người từ ngoài cửa nhảy vào, tiếp thấy một tia bạch quang loé ra nhằm phóng thẳng vào Chu Sưởng.

Việc sảy ra đột ngột. Kỷ hiểu Phong và Cao Huân bất giác đều kêu nhỏi lên.

— Chu Sưởng phản ứng rất nhanh, chàng nghiêng mình đưa tay với một cái một lưỡi dao găm chàng đã lượm gọn vào trong tay.

Mọi người nhìn ra thấy người mới tới đây không phải là ai xa lạ, chính là Tống bá Lương giả dạng làm thầy thuốc bán rong, cũng cùng bọn bốn tay cao thủ.

Tống bá Lương mặt đầy sát khí, mắt gườm gườm nhìn Chu Sưởng, người run bần bật như vì quá phẫn nộ mà phát sinh cất tiếng quát :

— Đại kiếm thủ, hãy giết luôn cả Tống bá Lương này đi cùng với Vương Kiện một thể.

Chu Sưởng biết là đối phương đương bị phẫn quá đỗ do sự hiểu lầm mà ra, nên cũng không trách hắn.

Chu Sưởng từ từ buông con dao găm vừa bắt được xuống rồi ôn tồn tiếp lời :

— Tiểu huynh xin hãy bình tĩnh lại, đây là một sự hiểu

lầm nhau rất trọng đại...

Tống bá Lương ngắt lời :

— Hừ, hiểu lầm hả ? Chẳng lẽ người chết còn biết nói giỏi, trước khi hấp hối chết còn viết chữ để lại vu oan cho tướng quân giết mình đấy hả ?

Chu Sưởng nghiến răng nói :

— Đấy chính là chỗ mắc mưu ở đó !

Tống bá Lương lạnh lùng nói :

— Tỉ chức rất muốn được nghe tướng quân tìm lời giải thích ra như thế nào ?

Chu Sưởng cố sức trấn định giẹp bớt những tình tự rối loạn và quay sang nói với Cao Huân.

— Hãy phiền Cao huynh tạm thời ra phía ngoài trông chừng cho một chút !

Cao Huân đưa mắt nhìn Kỷ hiểu Phong và Tống bá Lương một cái, rồi rời bước ra ngoài phòng.

Chu Sưởng trầm giọng giải thích :

— Tại hạ mang ơn quốc sư phá cách thu làm đệ tử, lại được Đoàn hoàng gia ân tứ «Phù lục chân kinh», nên mới thành tựu được võ công như ngày nay, rồi sư phụ lại tín nhiệm mà giao phó cho nhiệm vụ trọng đại, thứ nhất là thu phục «thập bát thiên ma», được bốn vị cùng hiệp trợ, trong lòng luôn luôn cảm hội, còn về cái chức «trấn điện tướng quân» chẳng qua chỉ là việc tòng quyền đặt biện trong nhất thời để tiện ứng phó trong lúc Miêu vương tử khiêu chiến đó thôi. Xin các vị đừng cho việc đó là thực...

Chu Sưởng chưa nói hết Kỷ hiểu Phong đã gạt đi và nói :

— Vua không có bao giờ nói dùa, huống nữa việc phong chức có trước mặt văn võ thần dân, đâu lại có thể coi là một việc tạm bợ được ?

Chu Sưởng nhăn nhó cười tiếp :

— Tống huynh, chúng ta không bàn đến chuyện ngoại đề đó nữa, Vương Kiện ngộ hại ở Đương Dương. Nhưng tại hạ

http://tieulun.hopto.org

chính ra chưa có dặt chân đến đấy, như thế thì làm sao lại bảo tại hạ là thủ phạm giết người được...

Tống bá Lương lắc đầu nói :

— Thế thì mấy chữ máu lưu lại đó, tướng quân giải thích làm sao cho hợp lý được ?

Chu Sưởng nói tiếp :

— Trong đó chắc có nhiều uẩn khúc nhiều khê, chúng ta phải nên bình tĩnh mà dò tìm cho ra manh mối !

Tống bá Lương lại nói :

— Tướng quân, sự tình còn nhiều chuyện kinh dị nữa cơ, chứ không phải chỉ riêng có việc giết Vương Kiện mà thôi đâu...

Chu Sưởng kinh ngạc hỏi :

— Còn có những việc gì xảy ra nữa ? Xin Tống huynh cứ việc nói cả ra.

Tống bá Lương hỏi lại :

— Tướng quân còn muốn tỉ chức nhất phải nói hết cả ra cơ à ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Tống huynh cứ nói hết ra.

Tống bá Lương nói :

— Đấy là những việc ngoài, và có nói ra cũng bằng thừa. Vì tướng quân đã thừa hiểu rồi, việc gì còn phải nói ra cho thêm rườm lời ?

Chu Sưởng chau mày nói :

— Tống huynh, tại hạ nhẫn nại cũng chỉ tới mức độ nào đó thôi, một lần nữa tại hạ yêu cầu các vị nên bình tĩnh một chút.

Tống bá Lương những thớ thịt trên mặt luôn luôn mấp máy, những đường gân xanh trên trán nổi lên như con dun, coi có vẻ phẫn hận tới cực độ.

Kỷ hiểu Phong tiếp lời :

— Để tỷ chức kể mọi việc mới xảy ra cho tướng quân nghe : Hán trung phiêu cục ở Đương đương tiếp nhận một ám phiêu, bảo phiêu mấy kiện hàng nguyên là đồ châu bảo cổ ngoạn trị giá liên thành, chưa có khởi hành đem hàng đi, thì toàn gia phiêu cục chủ, lớn nhỏ tám người đều bị sát hại, đồng thời ám phiêu cũng bị cướp hết.

Chu Sưởng kinh ngạc bất giác buột miệng kêu :

— Uả !

Ngừng một lát kỷ hiểu phong lại kể tiếp :

— Rồi tiếp đến việc động trời nữa, là Thiếu lâm tam lão đều bị hại ở Quỳ châu!...

Chu Sưởng ngắt lời hỏi :

— Còn việc gì nữa xảy ra tiếp không ?

Kỷ hiểu phong chau mày đáp :

— Còn nhiều việc nữa. Hán trung chi đà của Cái bang bị quấy rối, đệ tử cái bang bị tử nạn tới hơn hai trăm người, trong đó có cả thủ toà trưởng lão nữa...

Chu Sưởng lại hỏi :

— Còn có ở đâu xảy ra việc tương tự như thế nữa không?

Kỷ Hiểu Phong nói tiếp :

— Chưởng môn nhân của Hành sơn phái bị phân thây, con gái của chưởng môn bị dâm ô...

Kỷ hiểu Phong kể tới đây có vẻ phẫn hận cực độ dừng lịm người đi không nói nữa.

Chu Sưởng trong lòng vô cùng uất ức, không hiểu kẻ nào lại dám mạo danh mình làm những việc động trời như vậy ? để giá họa vẫy gây ảnh hưởng không tốt cho mình để đến nỗi ngay những người thân tín cộng sự với mình cũng lại sinh ra hoài nghi bận và hoài nghi, quả là kẻ đó thật dã tâm và hiểm ác, chàng cau mày hỏi :

— Còn có việc gì nữa không ?

Kỷ hiểu Phong phẫn hận nói :

— Còn nữa, đều là những việc tàn ác dã man khiến người ta ai cũng phải căm gan lộn ruột, nhưng thôi nói thế cũng là

http://tieulun.hopto.org

dủ rồi, bất tất phải nói hết, càng nói lại càng thêm hận trong lòng !

Chu Sưởng nghiến răng hỏi :

— Những việc mà Kỷ huynh vừa kể trên đây, toàn là do «Đoạn kiếm tàn nhân» làm cả đấy hả ?

Tống bá Lương len vào nói :

— Tướng quân, người ta truyền thuyết như thế đó, và cũng có nhiều người chứng kiến nữa, ti chức cũng nghe rõ và chứng thực nhiều người đều nói như nhau.

Chu Sưởng tiếp lời :

— Tống huynh, có thể có một kẻ nào giả mạo đội lốt tại hạ mà làm càn bậy như thế, với một dụng ý và mưu đồ gì chăng ?

Tống bá Lương thở dài đáp :

— Song Vương Kiện không thể nào nhận lầm người được ? Có kẻ nào mạo xưng chỉ có thể lừa gạt được người lạ thôi, chứ người đã quen thì sẽ nhận ra ngay chứ !

Chu Sưởng cố sức biện giải :

Tại hạ đến Vu sơn tìm Quỷ thủ tiên nhân giải độc, phải lưu lại đó mất một trăm ngày, sau khi ra khỏi Vu sơn, tại hạ không có dùng diện mạo «Đoạn kiếm tàn nhân» mà đã đổi dạng thành một người khác rồi cơ mà....

Tống bá Lương nói tiếp :

— Cái đó chỉ có một mình tướng quân biết thôi, chứ ngoài ra ai có hiểu được !

Chu Sưởng nghĩ một lúc, rồi đưa mắt nhìn Kỷ hiền Phong và hỏi :

— Lúc Kỷ huynh báo tin về «Lang tâm Ma» cho tại hạ ở Sơn trấn, lúc đó Kỷ huynh thấy tại hạ có còn mang hình mạo «Đoạn kiếm tàn nhân» nữa đâu ?

Kỷ hiền Phong không cần nghĩ ngợi gì liền trả lời ngay tức khắc :

— Tất cả mọi việc đều xảy ra trước khi tướng quân hiện thân ở sơn trấn !

Chu Sưởng hỏi lại :

— Thế sao lúc đó Kỷ huynh không nhắc đến những việc đó, mà lại mãi đến bây giờ mới nói ?

Kỷ hiền Phong nói :

— Vì ti chức lúc đó đang mắc việc theo giõi Lang tâm Ma từ một tháng trước tới bấy giờ, nên lúc gặp tướng quân chưa biết gì về vụ công án này !

Chu Sưởng lại viện lý nói :

— Tại hạ rời khỏi Vu sơn tới giờ chưa có đầy một tháng chính có Thiên bất Thâu và Hồng nương tử mọi người làm chứng hẳn hoi !...

Tống bá Lương ngắt lời :

— Vương Kiện mới chết cách đây có năm ngày.

Chu Sưởng lâm vào nước bí, có miệng mà khó biện giải cho đối phương nghe ra, chàng chau mày nhăn mặt nín thinh hàng nửa giờ không nói gì.

Tống bá Lương vẫn còn kích động lại nói :

— Tướng quân, Chúng tôi xin cáo biệt về nước trước, để diện trần nhất thiết cho quốc sư hiểu rõ,..

Chu Sưởng nghiêm nét mặt nói :

— Các vị tạm thời chưa thể đi được !

Tống bá Lương hỏi :

— Tại sao ?

Chu Sưởng đáp :

— Phải đợi điều tra cho rõ ràng vụ công án này xong xuôi đã, rồi các vị mới về nước được !

Tống bá Lương hỏi :

— Tướng quân định điều tra như thế nào ?

Chu Sưởng đáp :

— Tra xét cho ra cái người nào mà mạo xưng «Đoạn kiếm tàn nhân».

Tống bá Lương chau mày tiếp lời :

http://tieulun.hopto.org

— E rằng chỉ mất công vô ích...

Chu Sưởng ngắt lời hỏi :

— Tống huynh vẫn cho là tại hạ làm những việc đó đấy, có phải thế không ?

Tống bá Lương đáp :

— Nhân vì sự thực đã rõ ràng, khiến cho tỉ chức không thể nghĩ khác được nữa.

Chu Sưởng cố giãn lòng nói .

— Đối phương đã làm như thế, hiển nhiên là một âm mưu có kế hoạch, mục đích của nó có thể làm phần kích lòng căm hận của võ lâm đối với tại hạ, đối phương nhất định chưa có chịu ngừng tay đâu, nếu mà chúng ta chú ý điều tra thế nào cũng sẽ tìm ra đầu mối !

Kỷ hiểu Phong so ra cũng còn bình tĩnh và ôn hòa hợp Tống bá Lương, nên sau khi nghe Chu Sưởng nói, liền quay sang hỏi đồng bạn :

— Tống huynh, tưởng quân đã nói như thế, chúng ta sẽ điều tra một phen xem thế nào ?

Tống bá Lương thiên kích đáp :

— Tôi không muốn vui sướng ở Trung nguyên nữa !

Chu Sưởng bất giác nổi cơn thịnh nộ trừng hai mắt và lớn tiếng nói :

— Tại hạ nếu đích xác mà như sở liệu của ba vị, thì tại hạ bất tất phải phân trần làm gì cho phí lời, mà tại hạ sẽ hạ thủ ngay ba vị trong lúc này. Có phải giản dị biết mấy ?

Chu Sưởng nói thế tuy có vẻ nặng lời, nhưng trong lý có tình, khiến cho Kỷ hiểu Phong và Tống bá Lương đều ngẫn người ra. Đúng sự thực như thế, với công lực cao thâm của Chu Sưởng hiện giờ, nếu chàng có ý định giết ba người thì không có khó khăn gì cả !

Nghe Chu Sưởng nói, Tống bá Lương có phần mềm dịu hẳn lại, sau một lát trầm tư liền nói :

— Tưởng quân, chúng tôi cũng chỉ mong việc này là hiểu

lầm, chứ đúng là sự thực !

Chu Sưởng tiếp lời :

— Chính ra chỉ là một âm mưu mà chúng nó thi hành có tổ chức có kế hoạch, rất đáng sợ !

Tống bá Lương hỏi :

— Tưởng quân, theo ý tưởng quân thì có thể phỏng đoán là ai chủ mưu trong vụ này ?

Chu Sưởng đáp :

— Theo như sở liệu của tại hạ, không «Hắc bảo» thì «Thông thiên giáo» chứ ngoài ra không còn ai vào đấy được nữa !

Tống Bá Lương lại hỏi tiếp :

Bây giờ chúng ta định kế hoạch tra thám như thế nào đây? Xin tưởng quân cho biết ý kiến ?

Chu Sưởng suy nghĩ một lát rồi nói :

— Chúng ta chia đi các ngả hành động. Song có một điểm là ba vị nếu có phát hiện, xin đừng xuất đầu lộ diện và khinh địch, phải chính tại hạ tự thân xử lý mới được, đối phương dã dám mạo xưng «Đoạn kiếm tàn nhân» thì tất nhiên phải là một tay có bản lĩnh cao cường chứ không thể coi thường được. Đồng thời đằng sau lưng chúng tất nhiên còn đồng bọn ám trợ nữa. Bởi vậy nên mình phải hết sức thận trọng mới mong tránh khỏi sự đáng tiếc xảy ra.

Tống bá Lương tiếp :

— Chúng ta cứ theo đúng như thế tiến hành mọi việc, bây giờ bọn tỉ chức xin cáo lui !

Chu Sưởng nói :

— Mời các vị cùng uống với tại hạ một chén rượu đã, rồi chúng ta sẽ chia tay !

Hai người đồng thanh đáp :

— Xin đợi ngày khác !

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Xin tùy tiện !

Kỷ hiểu Phong cùng Tống bá Lương thi lễ rồi cùng lui ra

http://tieulun.hopto.org

khỏi phòng.

Chu Sưởng một mình ngồi vào ghế, dở cười, dở khóc.

Song trong lòng thời hận tới cực điểm, chàng không bao giờ lại ngờ tới có việc như thế xảy ra được.

Gặp lúc buồn bực như thế làm sao còn có thể ngồi an tâm mà uống rượu được nữa, chàng gọi tiểu nhị giọn bàn, rồi mặc quần áo chỉnh tề ra khỏi điếm.

Ban đêm phố phường đèn thắp như sao sa, kẻ đi người lại đông đúc, náo nhiệt phi thường.

Chu Sưởng phục sức ra về một nhà phú thương, thung thẳng đi bộ thay xe.

Chàng đương đi, hốt nhiên phát hiện thấy ám hiệu của bọn Kỷ hiểu Phong lưu lại, bất giác chàng phấn khởi tinh thần, không ngờ hai người vừa mới chia tay, mà đã phát giác được tin gì rồi chăng ?

Chu Sưởng đi theo ám hiệu chỉ, đi lần mãi tới cuối phố vắng người qua lại, gặp một chàng văn sỹ từ phía trước mặt đi tới, vái chào và nói :

— Lão đệ, quả là hạnh hội, coi lão đệ có vẻ xuân phong đắc ý, tất nhiên là hồng vận đại phát, còn ngu huynh đây là anh thư sinh vô dụng, cả đời lảo đảo. .

Chàng văn sỹ kiết này chính là Kỷ hiểu Phong giả dạng để tiện thi hành nhiệm vụ trinh sát.

Chu Sưởng vái lại một vái đáp lễ và tiếp lời :

— A, Kỷ huynh, đã lâu lắm rồi không được gặp, trông Kỷ huynh Phong thái vẫn như ngày trước, chẳng thấy thay đổi chút nào.

Gã thư sinh tiếp lời :

— Phong thái ! ha, ha, ha ha, Tiểu đệ nói dùa ngu huynh đấy chứ, ngu huynh hiện giờ đương cùng túng lảo đảo có phong thái gì đâu !

Chu Sưởng nói tiếp :

— Song chẳng hay...

Chu Sưởng vừa nói tới đấy, gã văn sỹ đã ngắt lời :

— Tệ xá ở phía ngoại thành, ngu huynh muốn mời lão đệ nhân tiện đến tệ xá chơi anh em chúng ta hàn huyên cho bõ những ngày xa cách, chẳng hay lão đệ có ưng không ?

Hai người nói chuyện tuy là dùng những lời thông thường tưởng như là hai người bạn thân lâu ngày mới được gặp nhau, nhưng kỳ thực toàn là những tiếng nói lóng với nhau, chỉ có đương sự mới hiểu được nhau, còn ngoài ra không thể hiểu được bản ý của câu nói của họ.

Chu Sưởng ân cần tiếp lời :

— Ấy, sao Kỷ huynh lại nói thế, tiểu đệ phải đến quý phủ để kính thăm mới hợp lý chứ !

Kỷ hiểu phong mừng rỡ tiếp lời :

— À, thế thì quý hóa lắm, xin mời lão đệ rời gót ngọc tới tệ xá, rồi chúng ta sẽ nói chuyện nhiều.

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Xin vâng, mời Kỷ huynh đi trước !

Kỷ hiểu Phong tiếp lời :

— Xin mời !

Hai người vội vàng rảo bước đi sánh vai nhau ra khỏi thành.

Khi ra tới ngoài thành Kỷ hiểu Phong ngáo nghiêu nhìn tứ phía không thấy có ai mới nói :

Chúng ta đến đằng sau nhà nông phu kia rẽ nói chuyện cho kín đáo khỏi sợ lộ phong thanh.

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Được rồi !

Hai người đi tới trong một bụi trúc ở phía sau nhà nông dân, Chu Sưởng sốt sắng hỏi :

— Kỷ huynh đã phát hiện thấy manh mối rồi hả ? có thể mau đi tới kết quả thế cơ à ?

Kỷ hiểu Phong phấn khởi đáp :

— Khắp mọi tiệm trà quán rượu chỗ nào người ta cũng

http://tieulun.hopto.org

loan truyền về một đại sự...

Chu Sưởng ngắt lời hỏi :

— Đại sự gì cơ ?

Kỷ hiểu Phong nói tiếp :

— Họ đều loan truyền, tới đêm trăng tròn này, «Đoạn kiếm tàn nhân» sẽ khiêu chiến với «Hắc bảo chủ nhân» tại Giang thần miếu, khỏi ngoại thành năm dặm!

Chu Sưởng có vẻ kích động tiếp lời :

—Thế thì tốt lắm rồi, đối phương lại công nhiên hiện thân, đỡ cho chúng ta khỏi phải tốn công đi xò xét, mất thì giờ. Không ngờ đối phương lại hiện thân ở đấy nhỉ ?

Kỷ hiểu Phong trầm giọng tiếp lời :

— Lão đệ, «Đoạn kiếm tàn nhân» cùng «Hắc bảo chủ nhân» đều là những nhân vật bất khả nhất thế, mà đối phương lại dám công nhiên mạo nhận thò ra hai cái chiêu bài đó, tất nhiên là đối phương phải có thâm ý, ta cần phải thận trọng phòng ngừa âm mưu ác độc của nó và tránh sao đừng sa vào cạm bẫy mới được !

Ngưng một lát Kỷ hiểu Phong lại nói tiếp :

— Hiện giờ Cao Huân và Tống bá Lương đã tới Giang thần miếu để dò tra tình hình rồi...

61.— THẤY GIẤU HỒ LY TRONG KHÁCH SẠN

Chu Sưởng tiếp lời :

— Hôm nay là mồng mấy nhỉ ?

Kỷ hiểu Phong đáp :

— Hôm nay là mồng tám rồi !

Chu Sưởng bấm đốt tay và nói :

— Thế thì còn bảy ngày nữa là tới đêm rằm !

Kỷ hiểu Phong gật đầu đáp :

— Đúng rồi, còn bảy ngày nữa là tới ngày đối phương hiện thân đó, chúng ta chuẩn bị hôm đó, sẽ cùng có mặt tại đấy

để quan sát động tĩnh thực hư ra sao ?

Chu Sưởng nhẩm tính ngày giờ, chàng thấy kỳ hẹn ước định với Hồng nương tử là trong bốn mươi ngày, phải từ Thái biệt sơn quay về, gặp nàng ở thành Đư
nhân việc này lại phải nấn ná tại đây mất bảy ngày, thành ra thời gian bị thập phần gấp rút, nhưng cũng đành vậy, đợi sau khi điều tra cho xong việc này, rồi mình sẽ phải đi gấp trình lên, vẫn còn có thể đúng hẹn.

Sau một lúc tính toán Chu Sưởng nói tiếp:

— Được rồi, tại hạ sẽ lưu lại trong thành bảy ngày nữa, rồi sẽ khởi trình cũng được !

Kỷ hiểu Phong gật đầu nói :

— Điều cốt yếu nhất là lão đệ đừng có thay đổi địa chỉ, để tiện việc liên lạc...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Tiểu đệ sẽ ở luôn trong khách sạn Duyệt lai chứ không có thay đổi chỗ nào khác nữa !

Kỷ hiểu Phong nói tiếp :

— Thôi bây giờ đêm đã khuya rồi, chúng ta giải tán, lão đệ đi trở về thành thôi.

Chu Sưởng gật đầu nói :

— Thế thì chúng ta tạm chia tay !

Chu Sưởng từ biệt Kỷ hiểu Phong rồi quay vào thành, đêm hôm đó chàng nằm trằn trọc mãi không ngủ được, trong lòng bâng khuâng suy nghĩ, không hiểu đối phương hẹn khiêu chiến với «Hắc bảo chủ nhân» tại Giang thần miếu, có phải là «Hắc bảo chủ nhân» thực, hay cũng lại là «Hắc bảo chủ nhân» giả mạo, như là «Đoạn kiếm tàn nhân» ?

Cho mãi tới khi gà gáy lần thứ ba, Chu Sưởng mới bắt đầu chợp mắt, lúc chàng thức dậy, thì mặt trời đã lên cao qua ba ngọn sào rồi.

Chu Sưởng súc miệng rửa mặt xong, gọi tiểu nhị đem rượu các món ăn lên, để khề khà ăn uống cho nó quên những

http://tieulun.hopto.org

giờ phút phải đợi chờ.

Giờ phút đợi chờ cả một sự buồn bực, huống chi là những bảy ngày, thời gian đâu phải là ngắn.

Chu Sưởng thầm tự nghĩ :

— Nếu quả đêm hôm rằm tới này, mà «Hắc bảo chủ nhân» đích thân tới ứng chiến với «Đoạn kiếm tàn nhân» giả mạo, thì đấy chính lại là một cơ hội rất tốt cho mình tiện việc báo cừu mà khỏi mất công tìm kiếm, nhưng chỉ sợ cả hai tên lại đều giả mạo, để đối phương thực hiện một âm mưu quỷ kế nào, thì mình lại phải tốn công tìm kiếm một phen nữa.

Chu Sưởng cũng cảm thấy vui mừng là sự tình phát triển được mau chóng, chứ nếu chậm trễ, thì bọn Kỷ hiểu Phong phần hẳn bỏ về Đại lý, thì quả là một điều rất phiền phức. Chẳng nhiên là người ngay vẫn là người ngay, kẻ gian vẫn là kẻ gian, sự hiểu lầm đó tất cũng có ngày tỏ rõ sự thực. Song trước khi chưa tìm hiểu rõ được sự thực, không hiểu sư phụ cùng Đoàn quốc Vương nhận được tin tức như thế, sẽ phản ứng ra sao ?

Chu Sưởng nghĩ đến bốn chữ «Tướng quân giết tôi» do Vương Kiện viết bằng máu vào vạt áo để lại, trong lòng rất kinh hoảng, không hiểu đối phương hạ sát Vương Kiện dưới trạng huống nào ? Với Vương Kiện là người đã nhiều cơ trí như thế, mà chẳng lẽ lại không phân được ra chân giả hay sao ? Huống mình và Vương Kiện hai bên đã có liên lạc với nhau bằng ám hiệu và câu nói lóng, chân hay giả có thể một lời nói là tức khắc nhận ra được ngay.

Sau một lúc lâu suy nghĩ chàng kết luận :

—Chắc là kẻ mạo xưng «Đoạn kiếm tàn nhân» quyết chưa hiểu rõ thân thế và lai lịch Vương Kiện. Vì rằng xem tình hình đối phương chưa có tra vấn lấy khẩu cung Vương Kiện thậm chí đối phương có thể tập kích hãm hại Vương Kiện một cách bất ngờ, khiến cho Vương Kiện không còn cơ hội nhìn xét, có lẽ sau khi đối phương hạ thủ Vương Kiện chỉ kịp

nhìn thoáng thấy hình mạo và không có kịp hỏi han gì.

Cứ theo đấy mà suy xét, thì kẻ nào mạo xưng Đoạn kiếm tàn nhân đó, công lực cũng phải vào hạng tuyệt đỉnh cao thâm chứ không phải là tầm thường...

Căn phòng của Chu Sưởng thuê là căn phòng đằng sau liền với đằng chính thất, chỉ có một cửa phía góc chạy ra ngoài hiên sân sau, chứ không có bị những khách ở phòng khác đi qua hiên nên có vẻ rất tĩnh.

Chu Sưởng đương âm thầm suy nghĩ, bỗng nghe có tiếng mở cửa kêu «kẹt» một tiếng, rồi thấy một bóng người vội vàng chạy vào phòng ngoài và nói :

— Khách quan, xin lỗi, đã làm phiền lòng khách quan !

Chu Sưởng lên tiếng hỏi :

— Ai ?

Người đó đáp :

— Tôi là chủ nhân !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Việc gì đấy ?

Chủ khách sạn xun xoe đáp :

— A !... tôi muốn điều đình với khách quan một việc !

Chu Sưởng nói tiếp :

— Hãy vào trong phòng nói chuyện !

Một chàng thanh niên mặc áo dài xanh, vén rèm bước vào, người này chính là chủ khách sạn.

Vừa vào trong phòng chủ nhân vái chào, rồi hà hà cười nét mặt tỏ vẻ băn khoăn ngần ngại và nói :

— Khách quan, thực là làm phiền khách quan lắm, tại hạ không biết nói làm sao được đây. Có điều bất đắc dĩ lắm nên tành phải vào thương lượng cùng khách quan...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Việc gì cứ nói :

Chủ nhân ngập ngừng nói :

— Khách quan, tại hạ muốn nói với khách quan vui lòng

http://tieulun.hopto.org

đổi chỗ khác cho, kể cũng làm phiền khách quan, nhưng...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Làm sao, muốn đổi phòng hã ?

Chủ nhân ấp úng đáp :

— Dạ, phòng... phòng đó ở ngay cách sân hiên về phía tây, cũng rất sạch sẽ và thanh tĩnh, và cũng rộng rãi ngang như phòng này, mong khách quan cảm phiền cho.

Chu Sưởng hỏi lại :

— Làm sao lại phải đổi như thế ?

Chủ nhân gãi tai nói tiếp :

— Vì có một vị khách quen muốn mướn phòng này. Xin quý khách vui lòng chấp thuận cho !

Chu Sưởng hỏi :

— Khách quen thế nào ?

Chủ nhân đáp :

— Khách quen là đàn bà bên họ ngoại !

Chu Sưởng lại hỏi :

— Thế đàn bà không ở phòng bên kia được hay sao ?

Chủ nhân đáp .

— Thưa khách quan vì người đàn bà này lại gần đến lúc « làm bồn» (ngày sinh) e ở phòng khác không được phương tiện. Bởi vậy nên mới phải đặc biệt thương lượng cùng khách quan, xin khách quan thể tình cho...

Nghe chủ nhân nói, Chu Sưởng trầm ngâm một lúc, chàng thấy, người đàn bà sắp đến lúc lâm bồn ở phòng thông hẳn ra trước sân kể cũng bất tiện thực, mình đổi cho họ là phải, song có một điều là mình đã hẹn với Kỷ hiểu Phong là không có thay đổi chỗ ở, điều đó kể cũng hơi rắc rối một chút, không biết tính sao cho thỏa đáng...

Sau một lát suy nghĩ. Chu Sưởng đành gật đầu đáp :

— Được rồi, đổi thì đổi !

Chủ nhân mừng hớn hở nét mặt tươi hẳn lên, vái một cái xuống tới đất và nói :

— Kính tạ khách quan đã giúp nhường tiện cho tại hạ. Xin mời khách quan cứ thong thả dùng cơm rượu, họ có đợi một chút cũng không sao.

Chu Sưởng gật đầu nói:

— Được rồi !'

Chu Sưởng cũng chẳng làm gì có hành lý nhiều, chỉ có một gói quần áo, cùng với một thanh đoạn kiếm học trong một miếng vải thế thôi, ngoài ra không có gì khác nữa.

Sau khi ăn uống xong, Chu Sưởng lưu lại ám hiệu ở cửa phòng và ở ngoài cửa góc hiên, rồi gọi tiểu nhị đổi phòng.

Căn phòng mới Chu Sưởng đổi sang, giáp ngay bên phòng cũ ở mé bên kia hiên, cửa sổ phía sau phòng cũ đối diện giáp với phòng mới của chàng, phòng cũng khá rộng và và thanh tĩnh sạch sẽ.

Sau khi Chu Sưởng giọn đi sang phòng bên này được một lát thấy một bọn nữ tì khênh một cỗ kiệu nhỏ, vào thẳng lối cửa phía góc hiên đặt xuống, một người đàn bà phục sức rất sang trọng, cúi đầu vào thẳng trong phòng, rồi đóng luôn cửa lại, coi cách phục sức trang điểm, thì thấy người này có vẻ như là một bậc mệnh phụ phu nhân, chứ không phải thường.

Chu Sưởng vì đã hẹn với Kỷ hiểu Phong nên không có đi đâu cả, cứ ở luôn trong phòng thôi.

Qua ngày thứ hai không nhận được tin tức gì.

Ngày thứ ba, nhận được tin Kỷ hiểu Phong báo cho biết là trong thành và ngoài thành, đều có nhiều người trong võ lâm mới tới, và có nhiều người không hiểu rõ lai lịch.

Tuyên thành bỗng chốc đã trở thành một nơi ngọa hổ tàng long.

Ngày thứ tư, ngày thứ năm, những người võ lâm kéo đến lại thấy càng nhiều thêm.

Chu Sưởng vẫn cứ ở trong khách sạn không có ra khỏi ngoài ngõ lấy nửa bước,

Ngày thứ sáu lúc là còn có một ngày nữa là tới ngày rằm

http://tieulun.hopto.org

thế mà về tin tức liên quan tới hai nhân vật mạo xưng là «Đoạn kiếm tàn nhân» và «Hắc bảo chủ nhân», vẫn lặng như tờ chưa có tra-xét thấy một mảy may nào cả.

Trước tình trạng này khiến cho Kỷ biểu Phong, Tống bá Lương và Cao Huân ba tay thám tử, lại thêm nghi hoặc. họ nghĩ cũng có thể sự thực là Chu Sưởng đã làm những việc tàn bạo đó, chứ chính ra chẳng có ai mạo xưng Đoạn kiếm tàn nhân cả, bây giờ việc đã vỡ lở ra rồi, nên đành thoái thác kiếm cớ bịa chuyện ra để che đậy đó thôi.

Còn chính bản thân Chu Sưởng, thì dương nhiên là phiền não hết sức, vì rằng sự tình sẽ diễn biến ra sao, thực vô phương mà dự liệu trước được. Người nào dù có một bản lĩnh thông thiên đi nữa, nhưng đã lâm vào trong âm mưu âm toán, thì cũng đều không làm sao hơn được.

Tới bữa cơm chiều, Chu Sưởng uống mấy chén rượu giải buồn, rồi thừa lúc râm mát, một mình dạo bước quanh sân.

Chàng vừa đi vừa đặt nhiều giả thiết, và dự tính phương pháp ứng phó.

Trong khách sạn này cũng thấy có rất nhiều những tay giang hồ mới tới, song đối với Chu Sưởng cũng chẳng có ai lưu ý tới, vì rằng cách phục sức và cử chỉ của chàng hoàn toàn không có vẻ gì là người võ lâm cả.

Một người võ sỹ, làm người ta chú ý tới nhất là thần ở con mắt, mà những người công lực tu vi sau khi đã tới mức độ «tinh thần nội ổn» (tinh thần ẩn tàng vào trong) thì có thể đo hư quay lại thực, nhãn thần cũng giống như là người thường, chỉ có khác là con mắt trong sáng một chút thôi. chính Chu Sưởng đã tới mức độ đó.

Thốt nhiên.

Nghe có tiếng con gái nghe rất quen, từ trong cửa sổ căn phòng sau viện, tức là căn phòng chàng ở lúc trước. vọng ra.

Chu Sưởng động lòng. chàng giả bộ tự nhiên như không, thủng thẳng rời bước tới bên cửa sổ để nghe xem tiếng ai, chàng

càng nghe lại càng sinh nghi.

Sau cùng chàng không nhẫn nại được nữa, liền đi sát vào cửa sổ ghé liếc mắt qua khe hở nhìn vào trong phòng.

Dưới ánh đèn sáng, chàng thấy bóng người dàn bà nghiêng mình dáng điệu thập phần yểu điệu, tóc mây búi cao, mình mặc áo sa, hiện rõ mọi đường cong.

Chu Sưởng băn khoăn tự hỏi, đây có phải là người dàn bà sang trọng mới tới ư ? làm sao chẳng thấy vẻ gì là người sắp tới ngày sinh cả ? Ôi đúng là hạng bến đò, bến xe, lái buôn, chủ nhà trọ, toàn là bọn khéo ăn gian nói giối, vì muốn vừa lòng khách nên chủ khách sạn đã bịa bẫn ra chuyện...

Chu Sưởng dương suy nghĩ vẩn vơ, người dàn bà dương ngồi nghiêng người bỗng xoay người quay mặt trở ra.

Chu Sưởng thoáng nhìn thấy mặt, bỗng lui liền lại mấy bước, mạch máu trong huyết quản tức thời căng thẳng.

Người dàn bà sang trọng này không phải ai xa lạ, mà chính là «Hoa nguyệt môn chủ Thiêm tử nương». Người vợ bất chính của «Quỷ thủ thần nhân» trước kia.

Oan gia đường hẹp, quả đất xoay tròn. Chu Sưởng không ngờ lại gặp Hoa nguyệt môn chủ ở nơi đây, đúng là trời khéo chiều người, đêm nay nhất định không thể để cho mụ ta thoát khỏi tay mình nữa !

Chu Sưởng quay về phòng, đóng cửa ngồi tĩnh tọa suy nghĩ và tự nhủ thầm :

—«Võ lâm sinh phật Tây môn Vọng» cùng với «Hoa nguyệt môn chủ Thiêm tử nương» cùng cấu kết với nhau, làm những điều gian ác. Hiện giờ Thiêm tử nương đã ở đây, chắc có lẽ Tây môn Vọng cũng tới quanh quẩn đâu đây rồi ư ? Nếu quả đúng như thế, thì thực là trời có mắt, mà sư huynh mình cũng anh linh xin khiến ra như thế, để mình tiện dịp trả thù. Rồi chàng lại dằn do không hiểu là có nên hạ thủ giết «Hoa

http://tieulun.hopto.org

nguyệt môn chủ ngay tức khắc bây giờ ? hay là nên đợi cho Tây môn Vọng hiện thân đã, rồi sẽ ra tay nhân tiện ?

Nếu quả Tây môn Vọng không tới, hoặc là hắn nghĩ tới chỗ mưu cho khỏi mất cái danh dự nguy quân tử của hắn mà không hiện thân ở nơi đây, nếu xong cái việc «Đoạn kiếm tàn nhân» giả mạo, khiêu chiến với «Hắc bảo chủ nhân» đêm mai, không hiểu là đối phương có còn lưu ở lại đây nữa không ? Nếu mà đối phương không còn kru lại đây nữa, thì chẳng hóa ra mình đã bỏ lỡ mất cơ hội ư ?

Chu Sưởng lại liên tưởng tới việc mình đã hai ba phen xuýt bị hỗ mạng ở dưới tay hạng dân bà đê tiện này, chàng lại càng thêm căm hận. Chàng nghiến răng tự nhủ thầm :

— Phải giết chết đứa đàn bà dâm đãng này đã, rồi mọi việc sẽ định liệu sau :

Đấy là quyết định sau chót của chàng.

Song có điều đối phương có nhiều người tùy tùng, tới bảy tám tên, nếu quả đông thủ trong khách sạn này, tự nhiên làm kích động những khách ở phòng kế cận, hơn nữa mấy hôm nay những khách tới khách sạn này, lại phần nhiều toàn là nhân vật võ lâm. Chàng đăm đăm suy nghĩ, không biết làm thế nào cho thỏa đáng ?

Chàng suy đi tính lại, vẫn không tìm được cách giải quyết, nếu mà làm kinh động tới những người ở bên, tất nhiên là phải lộ diện mục, mà rất có thể ảnh hưởng đến việc đêm mai. Vì trong khách sạn này biết đâu chẳng có những tai mắt của Hắc bảo và Thông thiên giáo, mình mà xuất thủ một cái, cũng chẳng khác gì xưng rõ danh hiệu...

Chu Sưởng đương phân vân suy nghĩ, bỗng nghe ngoài cửa có tiếng :

— Cóc cóc :

Tiếng gõ cửa làm cho chàng dật mình, vội hỏi :

— Ai ?

Ngoài cửa có tiếng đáp :

— Ngu huynh !

Chu Sưởng nhận ra người quen liền nói :

— A ! Kỷ lão ca, mời lão ca vào !

Chu Sưởng mở cửa, Kỷ hiểu Phong bước vào trong phòng hai người cùng ngồi xuống ghế !

Chu Sưởng cất tiếng hỏi trước :

— Lão ca có việc gì chỉ giáo chăng ?

Kỷ hiểu Phong lắc đầu đáp :

— Không có, không việc gì cả, nhân tiện nhàn rỗi tới thăm lão đệ nói chuyện cho vui đấy thôi !

Nói xong Kỷ hiểu Phong lại ha hả cười, rồi sau mới hạ thấp tiếng nói rất nhỏ :

— Đêm mai nếu quả không thấy hai bên lộ diện, thì ba chúng tôi chuẩn bị về nước, chứ không còn ở trung nguyên làm gì nữa. Xin báo trước cho tường quán rõ.

Nghe giọng nói của Kỷ hiểu Phong vẫn thấy mấy người này đối với Chu Sưởng vẫn còn hoài nghi về vụ giết Vương Kiện. Nói là hai bên không lộ diện, tỏ ý là Chu Sưởng đã bị lật rõ bí mật, nên đêm mai mới không dám lộ diện nữa.

Trầm ngâm một lúc Chu Sưởng nói tiếp :

— Kỷ huynh, ba vị đã kiên trì khẩn pháp như thế, tiểu đệ cũng chẳng biết làm sao được nữa. Song chỉ nguyện làm sao có thể cho minh bạch được vụ án này, nhưng nếu vạn nhất mà kẻ mạo xưng đó, lại có chuyện mưu đồ gì khác, mà không lộ diện, thì tiểu đệ cũng chả biết nói sao được, ba vị xin cứ tùy tiện muốn sao cũng được !

Kỷ hiểu Phong tiếp lời :

— Chúng tôi cũng chỉ mong sao việc này được bộc lộ rõ sự thật ra thôi !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Có phát triển được gì thêm không ?

Kỷ hiểu Phong lắc đầu đáp :

http://tieulun.hopto.org

— Không có, tình hình vẫn mờ mịt, hai bên đều không thấy động tĩnh gì hết. Chỉ có là những người đi xem náo nhiệt thì nhiều lắm. Các ngả đường cứ vẫn còn thấy ùn ùn kéo đến. Theo về tình hình mà nói, thì đây có thể nói là một đại sự làm chấn động cả võ lâm vậy.

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Đối phương mưu đồ với mục đích gì thế nhỉ ?

Kỷ hiểu Phong lắc đầu đáp :

— Điều đó không thể biết được !

Chu Sưởng lại hỏi :

— Kỷ huynh có phát hiện thấy «Võ lâm sinh phật Tây môn vọng» ở đâu không ? theo lý thì đối việc này thế nào hắn cũng phải có mặt tại hiện trường.

Kỷ hiểu Phong đáp :

— Không thấy !

Chu Sưởng nói tiếp :

— Tiểu đệ vừa phát hiện một việc...

Kỷ hiểu Phong ngắt lời hỏi :

— Việc gì ?

Chu Sưởng đáp :

— Người đàn bà mới đến mà đối phóng với tiểu đệ chính là Hoa nguyệt môn chủ Thiêm tử nương đó !

Kỷ hiểu Phong hỏi tiếp :

— Lão đệ đã chuẩn bị hành động thế nào chưa ?

Chu Sưởng đáp :

— Đương nhiên là phải chuẩn bị hành động rồi, có điều chỉ sợ làm kinh động những người ở bên, mà ảnh hưởng đến đại sự đêm mai thôi...

Kỷ hiểu Phong góp ý kiến nói :

— Canh chừng lấy nó, để dợi qua câu chuyện đêm mai đã, rồi sẽ động thủ ?

Chu Sưởng gật đầu tiếp lời :

— Xem chừng cũng chỉ có cách đó thôi, chứ ngoài ra cũng chẳng còn cách nào hơn !

Kỷ hiểu Phong và Chu Sưởng nói chuyện một lúc lâu, Kỷ hiểu Phong đứng lên và nói :

— Xin cáo từ ! nếu tình hình không có gì biến hóa, thì chúng tôi không có đến liên lạc nữa đâu !

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Được rồi !

Bây giờ Kỷ hiểu Phong cố ý nói to tiếng :

— Lão đệ, ngày mai có cuộc đại hội ở Đông vận các, chúng ta phải đi ngoạn thưởng một phen chứ !

Chu Sưởng cũng cất lớn tiếng đáp :

— Nhất định chứ !

Kỷ hiểu Phong nói tiếp :

— Ngày mai sẽ gặp lại !

Chu Sưởng đáp :

— Lão huynh về !

Sau khi Kỷ hiểu Phong ra khỏi phòng, Chu Sưởng lại bắn khoăn nghĩ tới việc đối phó với «Hoa nguyệt môn chủ Thiêm tử nương». Chỉ sợ nếu lần này để cho đối phương lọt lưới, thì rồi sau lại phải một phen vất vả để đi tìm, mà chưa dễ đã gặp.

Trống canh trên lầu đã điểm canh hai.

Chu Sưởng thốt nhiên đứng phắt dậy, thổi tắt hết đèn trong phòng, thu xếp cả hành lý gọn ghẽ, đoạn kiếm vẫn để nguyên gói như cũ, cầm trong tay, chàng quyết định phải hạ thủ «Hoa nguyệt môn chủ Thiêm tử nương» ngay đêm nay. Vạn nhất mà bị kinh động có người biết, thì sẽ rời đây ra ngoài thành, ẩn thân chờ cho đến đêm mai.

Sau khi xong đâu vào đó, Chu Sưởng liền sử dụng «Không Không bộ pháp» vượt qua tường vào góc viện, một cách êm nhẹ không có một ai phát giác thấy cả.

Chu Sưởng nhòm vào trong phòng, thấy đèn thắp sáng trưng, nhìn xuyên qua bức rèm vào trong thấy «Hoa nguyệt

http://tieulun.hopto.org

môn chủ» nằm ngang trên giường, nàng mặc quần áo mỏng tanh, bao nhiêu những đường cong đều lộ hết, nếu vào trường hợp khác mà người lại không hiểu rõ lai lịch về nàng ra sao, thì vẻ phong tình của nàng đầy khiêu gợi quyến dũ, đủ khiến cho người ta phải mê hồn.

Chu Sưởng đứng ngoài hiên khẽ dằng hắng một tiếng.

Trong phòng có tiếng hỏi ra :

— Người nào ?

Tiếng hỏi vừa dứt, thấy có một thiếu nữ áo xanh vén rèm đi ra, vừa nhìn thấy Chu Sưởng bất giác thất kinh. Tiếp lại thấy cả trai lẫn gái tới bốn năm người. Một hán tử trung niên trong bọn đó, tiến tới trước mặt Chu Sưởng trừng mắt nhìn chàng và cất tiếng hỏi :

— Làm sao bằng hữu lại làm nhọn lên vậy hả ?

Chu Sưởng đáp :

— Tại hạ muốn gặp chủ nhân của bọn mi !

Hán tử trung niên đáp :

— Chủ nhân không ở đây, chỉ có nội quyến ở đây thôi, lai lộ của bạn thế nào ?

Chu Sưởng cười đáp :

— Khách tìm hoa !

Hán tử trung niên hỏi lại :

— Mi nói sao ?

Chu Sưởng nhắc lại câu nói lần nữa :

— Khách tìm hoa !

Tất cả mấy người có mặt tại đây đều biến sắc. Hán tử trung niên hai mắt trợn xoe quát :

— Mi muốn chết hả ? đây là gia quyến của quan, có lẽ mi chán đời sống lắm rồi hả ?

Chu Sưởng tủm tỉm cười hỏi lại :

— Gia quyến nhà quan hả ! Quý môn chủ mới trở thành gia quyến nhà quan bao giờ đấy ?

Nghe Chu Sưởng nói đến hai chữ «môn chủ». Hán tử trung niên biến hẳn sắc mặt, cất tiếng run run hỏi :

— Bằng hữu cho biết lai lịch như thế nào ?

Chu Sưởng hỏi lại :

— Ta không nói thì sao ?

Hán tử trung niên đáp :

— Không nói thì đừng có hòng sống mà rời khỏi nơi này !

Chu Sưởng nói tiếp :

— Được, để tại hạ gặp quý môn chủ đã, rồi tại hạ sẽ nói cho môn chủ biết !

Hán tử trung niên đáp :

— Không được !

Chu Sưởng nghiêm nét mặt nói tiếp :

— Không được cũng phải được.

Chu Sưởng vừa nói gần hết câu, chàng đã sử dụng «Không không bộ pháp» thân hình di động nhanh như điện, ngón tay liên tiếp co giuỗi phát chỉ liền mấy cái, chỉ nghe tiếng :

— Binh, binh, binh !

Những tiếng người té bịch xuống đất liên tiếp nổi dậy, tất cả năm người hai trai ba gái đều bị điểm huyệt lần lượt té nằm vật xuống đất vì họ đã bị điểm huyệt hết cả một loạt không còn sót tên nào.

Tiếp nghe có tiếng cười ròn khanh khách từ trong phòng trong vọng ra, rồi tiếp có tiếng nói :

— Bằng hữu thân thủ quả là tuyệt diệu !

Chu Sưởng nhìn ra đã thấy Hoa nguyệt môn đứng ngay bên cửa tự lúc nào.

Thấy mặt cừu nhân, Chu Sưởng hai mắt nóng bừng và bắn ra những tia sát khí, nhìn thẳng vào mặt đối phương.

Hoa nguyệt môn vẫn thản nhiên như không, hai mắt sắc như nước liếc nhìn Chu Sưởng và nói :

http://tieulun.hopto.org

— Hãy mời bạn vào trong này nói chuyện.

Nói xong đứng nghiêng mình, làm ra vẻ đón mời khách.

Tiếp lại thấy một bóng thiếu nữ khác, trước hết liếc mắt nhìn Chu Sưởng và nhoẻn miệng cười tình, rồi mới vén bức rèm trúc lên. Thiếu nữ này chính là tiểu hồn nữ, thuộc hạ của Hoa nguyệt môn, «Hoa nguyệt môn chủ Thiềm tứ nương» và «Tiểu hồn nữ» hai người này đã đóng vai làm hai mẹ con «Hoa hậu Trương huệ Phương» dò võ lâm sinh phật Tây môn Vọng chủ trương để đánh lừa Chu Sưởng trước kia.

Chu Sưởng thấy có cả hai người, trong lòng lại càng phẫn khởi, chàng nhất quyết nhân tiện giết được cả ổ hồ ly già và hồ ly non.

Chu Sưởng quyết định chủ ý, liền ung dung bước vào phòng ngoài. Hoa nguyệt môn chủ cũng bước vào theo.

Hoa nguyệt môn chủ ngồi xuống ghế đặt ở bên cạnh, rồi chỉ một chiếc ghế đặt đối diện cách một cái kỷ trà và nói :

— Xin mời ngồi !

Chu Sưởng thực thà không khách sáo gì cả ngồi xuống liền, hai người ngồi gần nhau, mùi hương ngào ngạt từ trong người đối phương đưa ra xông sực lên mũi, song đối với Chu Sưởng thì chàng lại càng thêm ghê tởm.

«Tiểu hồn nữ» cũng đứng tựa phía sau «Hoa nguyệt môn chủ Thiềm tứ nương».

Hoa nguyệt môn chủ mỉm cười, gợi chuyện nói :

— Ông bạn đêm khuya tới thăm, chẳng hay có chuyện gì muốn chỉ giáo chăng ?

Chu Sưởng cộc lốc đáp :

— Đương nhiên !

Hoa nguyệt môn chủ hỏi tiếp :

— Vừa rồi ông bạn nói là đi tìm hoa phải không ?

Chu Sưởng nóng mặt chau mày :

— Hừ !

Hoa nguyệt môn chủ lại hỏi :

— Xin bạn cho biết tôn tính đại danh ?

Chu Sưởng lắc đầu nói :

— Cái đó... bất tất phải hỏi !

Hoa nguyệt môn chủ cười lơi lả hỏi tiếp :

— Chúng ta đã gặp nhau lần nào chưa nhỉ, mà nghe bạn nói thấy quen quen là...

Chu Sưởng lạnh lùng đáp :

— Gặp nhau không phải là chỉ mới có lần này, mà trước kia đã gặp nhau mấy lần rồi !

Hoa nguyệt môn chủ ngạc nhiên hỏi lại :

— Vào lúc nào ? và ở nơi nào ?

Chu Sưởng không trả lời và chỉ lấp lửng nói :

— Hoa Nguyệt môn chủ nghĩ kỹ lại xem...

Thiềm tứ nương lắc đầu đáp :

— Không nhớ !

Chu Sưởng không muốn nói chuyện dông dài mất thì giờ, chàng liền đi thẳng vào đầu đề và nói :

— Tại hạ đến thăm môn chủ đây, là vì có nhận lời của một người ký thác !

Hoa nguyệt môn chủ sau khi nghe Chu Sưởng nói thế, sắc mặt biến hẳn hỏi :

— Nhận lời ký thác của người ta ư ?

Chu Sưởng gật đầu nói :

— Chính thế !

Thiềm tứ nương lại hỏi :

— Nhận lời ký thác của ai ?

Chu Sưởng nói giản từng tiếng :

— Quỷ thủ thần nhân Văn nhược Ngu !

Hoa nguyệt môn chủ vừa nghe Chu Sưởng nói đến tên chồng cũ, nàng dật mình như là bị rắn rết cắn, hai con mắt đương dượm xuân tình, bỗng hiện những tia kinh hoàng, hai má phấn đương tươi như hoa, bỗng tái xanh tái xám, từ trên ghế đứng phịch xuống đất, cất tiếng run run hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Ông bạn nói là Văn nhược Ngu ấy hả ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Đúng như thế !

Hoa nguyệt môn chủ lại hỏi :

— Chẳng hay hắn ta nhờ bạn việc gì ?

Chu Sưởng ngập ngừng một lát rồi tiếp lời :

— Trước khi môn chủ muốn biết rõ việc này, tại hạ hã xin hỏi môn chủ một vấn đề trước đã !

Hoa nguyệt môn chủ hỏi :

— Vấn đề gì cơ ?

Chu Sưởng đáp :

— Võ lâm sinh phật Tây môn Vọng, bạn thân của mộ chủ hiện giờ ở đâu ?

Thiêm tứ nương giả bộ ngạc nhiên nói tiếp :

— Bạn hỏi sao ? bạn thân nào ? ông bạn lầm rồi, tôi v Tây môn Vọng vốn không có lai vãng gì !

Chu Sưởng cười khẩy hỏi lại :

— Thực như thế hả ?

Hoa nguyệt môn chủ thản nhiên đáp :

— Chẳng lẽ lại giả hay sao.

Chu Sưởng vô cùng phẫn hận, nhưng đối phương d không thừa nhận cũng chẳng làm sao hơn được, vì chàng vẫ chưa thể để bộc lộ thân thế, sợ ảnh hưởng đến công cuộ ngày mai, nên chàng lạnh lùng đáp !

— Thôi được, môn chủ đã không dám thừa nhận, bất tấ phải bàn việc đó nữa !

Hoa nguyệt môn chủ nói tiếp :

— Ông bạn, chúng ta nói về chính đề Văn nhược Ngu nhờ bạn làm việc gì vậy ?

Chu Sưởng hỏi lại :

— Môn chủ là phu nhân của Văn tiền bối phải không ?

Hoa nguyệt môn chủ đáp :

— Trước kia thì phải !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Bây giờ thì không phải ư ?

Hoa nguyệt môn chủ không trả lời và hỏi gặng :

— Hắn ta nhờ bạn làm việc gì ?

Chu Sưởng nghiến răng đáp :

— Giết mi !

62— BÓNG MA ĐÊM HIỆN MIẾU GIAN THẦN

Hoa nguyệt môn chủ thoạt đầu mới nghe có vẻ kinh ngạc tiếp thấy nàng là lướt cười hoài.

Tiêu hồn nữ cũng lại cười theo cười rũ rượi, như là nghe kể chuyện gì khôi hài vậy.

Chu Sưởng giận gọng nói :

— Thiêm tứ nương cấy có gì đáng buồn cười, mà mi cười hoài như thế hả ?

Hoa nguyệt môn chủ ngừng không cười nữa, và liếc mắt nhìn dầy vẻ thiêm mị và nói :

— Văn nhược Ngu vẫn chưa có chết, mà sao lại đem việc riêng của vợ chồng nhờ người khác nhỉ ?

Chu Sưởng tiếp lời :

— Lấy vợ như thế, ông ta không còn mặt mũi nào nhìn võ lâm đồng đạo nữa !

Hoa nguyệt môn chủ thản nhiên nói :

— Ta, làm sao hả ? làm chủ một môn phái, chẳng lẽ là một điều nhục cho hắn ư ?

Chu Sưởng nói tiếp :

— Nhục à ? một chữ nhục vẫn chưa thể hình dung được đầy đủ đâu ?

Hoa nguyệt môn chủ hỏi :

— Thế thì phải thế nào mới đúng ?

Chu Sưởng đáp :

— Khiến cho ông ta vĩnh viễn không ngẩng đầu lên được

http://tieulun.hopto.org

cũng là vì mi !

Hoa nguyệt môn chau mày hỏi tiếp :

— Á «Quỷ thủ thần nhân Văn nhược Ngu» quả thực nh mi làm hung thủ đấy hả ?

Chu Sưởng gật đầu đáp .

— Chính thế !

Hoa nguyệt môn chủ vừa cười vừa hỏi :

— Liệu bạn có làm được không ?

Chu Sưởng quyết liệt đáp :

— Đương nhiên là ta phải làm được !

Hoa nguyệt môn chủ lại lả lướt cười ròn khanh khác một hồi lâu mà chẳng nói gì.

Đột nhiên Chu Sưởng thấy mùi hương man mác đ thẳng vào trong mũi, rồi đầu óc chàng hơi cảm thấy choán váng, tức thời chàng hiểu ngay là đối phương rở trò cũ đ độc. Song chàng đã tin là trong mình có hạt «thiên trừ chân có thể trừ được bách độc, nên chàng cứ thản nhiên nh không.

Qua một lúc lâu, Hoa nguyệt môn chủ Thiêm từ nương thấy Chu Sưởng không có hiện ra trạng thái gì khác lạ, b giác nàng biến sắc mặt, nhưng chỉ thoáng qua rồi lại lấy đượ bình tĩnh ngay và nói :

— Hẳng hữu quả là có bản lĩnh, bản môn chủ đã sơ hở về điểm này rồi, bạn đã nhận lời ký thác của «Quỷ thủ thần nhân». Đương nhiên là trước khi hành sự đã có thuốc tị độ rồi, mà bản môn chủ lại còn làm một việc thừa !

Chu Sưởng khinh miệt đáp :

— Mi biết rõ như thế là tốt đấy !

Hoa nguyệt môn chủ từ từ đứng lên bước đi hai bước và tiếp lời :

— Ông bạn, bản môn chủ muốn ông bạn cho biết rõ lai lịch có được chăng ?

Chu Sưởng lắc đầu nói :

— Biết cũng bằng thừa !

Hoa nguyệt môn chủ nói tiếp :

— Không ! người mà đã nhận lời ký thác đến giết bản môn chủ, mà còn dám nói rõ trước khi hành sự, tất nhiên không phải là hạng tầm thường !

Chu Sưởng cười lạt đáp :

— Lầm rồi, tại hạ chẳng qua chỉ là kẻ vô danh tiểu tốt trên chốn giang hồ thôi !

Hoa nguyệt môn chủ ngừng một lát rồi lại cười và hỏi :

— Bằng hữu chuẩn bị hạ thủ như thế nào ?

Chu Sưởng thản nhiên đáp :

— Hạ thủ ngay bây giờ và ở ngay nơi đây !

Hoa nguyệt môn chủ nói tiếp :

— Thời gian đã muộn rồi, sao không xuất thủ đi, còn phải đợi chờ gì nữa ?

Chu Sưởng chẳng trả lời ra sao, chỉ tủm tỉm cười, lạt hai mắt bắn ra những tia sát quang, từ từ lấy chiếc bọc vải để trên kỷ trà, thong thả mở ra...

Hoa nguyệt môn chủ Thiêm từ nương cùng Tiêu hồn nữ hai người đều kinh ngạc nhìn xem động tác của Chu Sưởng.

Miếng vải bọc mở ra, thấy hiện ra một thanh kiếm còn nguyên trong bao, ngoài bao kiếm khảm đầy châu ngọc, trông sáng lóa cả mắt.

Hoa nguyệt môn chủ và Tiêu hồn nữ đứng thành thế ỷ giác, và giới bị sẵn sàng chờ tiếp chiêu.

Trong chốc lát bầu không khí bỗng trở nên khẩn trương hết sức, trong căn phòng khách nhỏ hẹp, đầy dẫy những sát cơ vô cùng kinh khủng.

Chu Sưởng trong lòng sinh ra do dự, vì chàng nghĩ tới điều nếu tuốt đoạn kiếm ra khỏi bao, tức ngang như là biểu lộ rõ thân thế rồi, tất làm sao kiếm ra khỏi bao là phải kết liễu ngay tính mạng đối phương, không thể để sống sót một tên nào, thì mới khỏi bị ảnh hưởng đến công cuộc đêm mai ở

http://tieulun.hopto.org

Giang thành miếu tại ngoại thành.

Chu Sưởng tay phải cầm chuôi kiếm, tay trái giữ bao kiếm, từ từ đứng lên, ánh mắt bắn ra những tia thanh quang nhìn thẳng vào mặt Thiêm tử nương.

Đột nhiên...

Tiêu hồn nữ quát một tiếng, vung tay phát chiêu nhằm đánh thẳng vào Chu Sưởng, với một uy thế vừa mau vừa mạnh và vô cùng hung hiểm.

Tiêu hồn nữ xuất thủ đánh trước Thiêm tử nương là mục đích muốn dò thăm xem công lực của Chu Sưởng sâu nông như thế nào để liệu cách ứng phó.

Chỉ thấy luồng kiếm khí bắn loé ra một tia sáng. Tiêu hồn nữ không kịp kêu lấy một tiếng, đã té nằm vật trên vũng máu chết liền tại chỗ.

Chu Sưởng cầm đoạn kiếm trong tay từ từ hạ xéo xuống, luồng nhãn quang của chàng vẫn nhìn chập chập vào mặt «Hoa nguyệt môn chủ Thiêm tử nương.

Vì sợ làm kinh động những người bên cạnh, cho nên Chu Sưởng xuất thủ thập phần mau lẹ, chàng đã đưa lưỡi kiếm nhằm thẳng vào yết hầu Tiêu hồn nữ, khiến cho nàng bị chết ngay tức khắc không còn kịp kêu nữa.

Hoa nguyệt môn chủ, sắc mặt tái mét, vừa đưa mắt nhìn thấy đoạn kiếm của Chu Sưởng bất giác thất kinh kêu :

— Đoạn kiếm tàn nhân !

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Mi biết rõ thế càng tốt, để mi có chết cũng được an tâm nhắm mắt không có ân hận gì...

Chu Sưởng chưa nói hết, đã thấy Hoa nguyệt môn chủ nhảy lùi về đằng sau, đồng thời phát ra một tiếng nổ, một luồng khói đen tỏa ra mù mịt không nhìn thấy gì hết.

Chu Sưởng thất kinh và tự nhủ thầm :

— Hỏng rồi !

Đồng thời chàng nhằm chỗ Hoa nguyệt môn chủ, vung

chém xả vào, nhưng đối phương đã biến dạng, chàng chém hụt.

Căn phòng khách này không rộng mấy, nên khói tỏa ra chỉ trong chớp mắt là cả một căn phòng bị tối đen như mực chìa bàn tay không nhìn rõ năm ngón.

Chu Sưởng vẫn người ra đứng ngoài hiên, trong lúc này chàng hết sức linh quỳnh, không còn biết xử trí ra sao nữa...

Đợi tới lúc khói tan nhìn rõ cảnh vật, thì trong phòng đã vắng tanh không còn thấy bóng dáng Thiêm tử nương đâu nữa, cửa sổ phía sau phòng đã mở tung, dùng là Hoa nguyệt môn chủ đã lợi dụng lúc khói mù lên vào phía sau mở cửa sổ chạy trốn rồi.

Chu Sưởng phẫn nộ vô cùng, thân thế đã trót bộc lộ rồi, mà đối phương lại lọt lưới tẩu thoát, như thế, thì lần sau muốn tìm đối phương thì lại càng thêm khó khăn.

Chàng giậm chân hối tiếc, nhớ tới lời lão ca Thiên bất Thâu nói, về yết quyết xuất thủ, điều chủ yếu nhất là «Không có cho đối phương có cơ hội kịp trở tay» nếu quả mình không có nói lôi thôi dài giòng văn tự, và đừng tự thị quá cao, thấy mặt là hạ thủ liền, thì đối phương làm sao thoát dưới kiếm được ?

Chu Sưởng nhìn lại thấy năm tên đệ tử Hoa nguyệt môn cả trai lẫn gái đã bị chàng điểm huyệt nằm vật trên mặt đất, chàng cho là những bọn này cũng đã gây bao tội nghiệt, giết chết chúng nó cũng chẳng có gì là quá đáng, để chúng sống lại thêm di hại người khác thôi, vì nghĩ thế nên chàng nghiến răng, rồi xuất chỉ điểm vào tử huyệt cả năm tên

Lúc này có muốn đuổi theo Hoa nguyệt môn chủ, cũng chỉ mất công vô ích, còn may mà trong lúc xô xát vẫn chưa có làm kinh động tới những người ở chung quanh mà Thiêm tử nương cũng chưa biết rõ là mình cùng ở trong một khách sạn này.

Chu Sưởng lại lặng lẽ dùng «Không không bộ pháp» vượt

http://tieulun.hopto.org

qua tường, trở về phòng, không có thắp đèn, đóng cửa lại lê giường nằm.

Chu Sưởng càng nghĩ càng buồn bực, một phen làm dọn cỏ cho rắn hoảng chạy, đã gây thêm sự khó khăn về sau tìm kiếm đối phương, mà lại còn sợ ảnh hưởng đến công cuộc đêm mai là khác.

Chu Sưởng trằn trọc một lúc lâu, rồi ngủ thiếp đi lúc nào không biết nữa.

Tới khi chàng tỉnh dậy đã thấy ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ, chàng lắng tai nghe một lúc vẫn thấy căn phòng của Hoa nguyệt môn chủ cứ lặng như tờ không có huyên náo gì cả, chàng yên trí là việc xảy ra đêm qua vẫn chưa có bị phát giác.

Chu Sưởng vén áo bước xuống đất, vừa vén bức riềm cửa ra, bất giác chàng dật nẩy người, xuýt thì buột miệng kêu lên mất, chàng thấy Hoa nguyệt chủ Thiêm tử nương thò đầu lên ở góc bàn. Chàng định thần nhìn kỹ lại, thời lại càng kinh ngạc bội phần.

Đấy không phải là người mà chỉ là một cái đầu lâu để ngay ở mé góc bàn.

Chu Sưởng tới gần nhìn chiếc đầu lâu và ngẫn người ra, chàng băn khoăn tự hỏi :

— Không hiểu là ai đã giết Hoa nguyệt môn chủ Thiêm tử nương ? và làm sao đã giết rồi lại còn đem đầu lâu đến đây ?

Phải chăng là bọn Kỷ hiểu Khong giết ư ? nhưng chắc là không phải ! vì trước khi phái bốn người này đi giúp mình, sư phụ đã giao phó nhiệm vụ rõ ràng, là họ chỉ chuyên về việc mật thám, chứ không có được xuất thủ, dù bất cứ một trường hợp nào, thế thì không hiểu ai đã dúng tay vào vụ này? quả là một bàn tay bí mật !

Không hiểu ai mà lại biết rõ lai lịch và chỗ ở của mình ? và lại còn hiểu rõ đến điểm mình cần phải hạ thủ cho bằng

được Hoa nguyệt môn chủ ?

Thiêm tử nương hai mắt vẫn mở trao tráo, chỉ có khác là mắt đã thất thần rồi, nước da vẫn trắng bóng như lúc còn sống nét mặt vẫn mĩ miều đầy quyến dũ.

Đột nhiên Chu Sưởng nhìn thấy ở trên bàn có một mảnh giấy đè ở dưới bình hoa nhỏ, chàng vội cầm lấy xem, thấy nét chữ rất mềm mại tuy viết đá thảo nhưng vẫn ngay ngắn hiển nhiên là chữ đàn bà viết. Trong giấy có vài hàng chữ vắn tắt như sau :

— Ngẫu nhiên bắt gặp, biết rõ tôn ý muốn trừ con dâm phụ này, nên đã giết và dâng thủ cấp, gọi là báo đền đặc ân của các hạ ngày trước.

Dưới ký tên :

— Vân vân t

Chu Sưởng cầm tờ giấy tay phải run lên. Vân Vân, vân vân là ai nhỉ ?

Chàng nhắc đi nhắc lại hai chữ : «Vân vân» và tìm gợi trong trí nhớ xem người này là ai ? và đã gặp nhau trong trường hợp nào ?

Chàng thấy cái tên nghe cũng hơi quen, không hiểu là đã gặp hay đã nghe nói qua rồi ? lại nói là báo đáp đặc ân... đặc ân là việc gì nhỉ,..

Sau một lúc suy nghĩ, Chu Sưởng chợt nhớ ra Đồng vân vân là một nữ đệ tử của Vu Sơn thần nữ, nàng đã thừa lúc Vu sơn thần nữ sai đi đưa chân mình ra khỏi Thần nữ cung, nhân cơ hội trốn ra khỏi nơi cấm chế chung thân, mà tìm sống cuộc đời tự do, nếu lúc đó mà mình không cho nàng mượn viên «Thiên trừ châu» để giải độc, thì nàng cũng đành phải quay về cung sống cuộc đời kiềm chế, hay là bị độc phát mà chết chứ không thể nào vừa khỏi chết lại vừa được tự do.

Đấy chẳng qua chỉ là một sự ngẫu nhiên, mà chàng làm việc theo nhân đạo thôi, chứ không ngờ bây giờ Đồng Vân Vân lại gặp ở đây và giết được Hoa nguyệt môn chủ trong

http://dtdan.hopto.org

trường hợp vô cùng khẩn yếu, mà việc này thập phần bí mật, chàng tin là không người thứ ba nào biết được, thế mà không ngờ Đồng vân vân lại hiểu rõ nguyên ủy ?

Chu Sưởng nghĩ tới bất giác cũng rùng mình hoảng sợ, thực quả đúng như câu phương ngôn nói : «Bức vách có tai» không sai một chút nào, cho nên việc dời không có chuyện gì là kín cả, nếu mà muốn cho người khác không biết, trừ phi mình đừng có làm.

Song Chu Sưởng cũng hết sức mừng thầm, và rất cảm kích đối với Đồng vân vân, nàng chẳng những giúp cho mình trừ được một dâm phụ tối nguy hại, và đồng thời tránh cho mình để bại lộ thân thế. Chứ nếu quả Hoa nguyệt môn chủ Thiêm tứ nương mà chạy thoát được, thì nàng sẽ loan truyền cái tin là «Đoạn kiếm tàn nhân» đã hiện thân ở Duyệt lai khách sạn, rất có ảnh hưởng lớn đến cuộc đêm nay tại Giang thần miếu.

Chu Sưởng đương trầm tư suy nghĩ, chợt nghe có tiếng chân bước ở ngoài hiên, tiếp nghe tiếng tiểu nhị hỏi :

— Khách quan muốn dùng điểm tâm gì không ?

Chu Sưởng nghĩ một lát rồi đáp :

— Hãy thong thả một chút, chừng một giờ nữa, rồi sắp cơm rượu lên đây cho ta ăn luôn làm một bữa cho tiện !

Tiểu nhị đáp :

— Tùy ý khách quan !

Tiểu nhị toan quay gót trở lại, Chu Sưởng lại gọi với và nói :

— Hãy thong thả, mi lấy cho mấy tờ giấy dầu và mấy sợi giấy thừng nhỏ, rồi ghi cả vào sổ, ta sẽ tính trả cả một thể.

Tiểu nhị đáp :

— Được rồi !

Tiểu nhị rời bước đi khỏi, Chu Sưởng vội xách cái đầu Hoa nguyệt môn chủ cho xuống gầm giường, rồi lau sạch những vết máu dọng trên mặt ván.

Tiểu nhị làm việc rất nhanh nhẹn, Chu Sưởng vừa thu giọn xong, đã thấy y đem giấy dầu và giây gai tới.

Đợi cho tiểu nhị ra khỏi, Chu Sưởng đóng kín cửa lại, rồi rải giấy dầu ra, đem đầu Hoa nguyệt môn chủ đặt vào, gói lại cẩn thận, rồi lấy giây gai buộc thực chắc chắn, rồi lại bỏ cả vào chung với gói hành lý lấy vải bố gói lại thành một bọc cho tiện mang xách.

Chu Sưởng vừa làm xong xuôi mọi việc, liền vẳng nghe có tiếng người nói :

— Giết người rồi !

Tiếp thấy tiếng la hoảng, tiếng chân người chạy lịch huỵch và tiếng người bàn tán xôn xao, làm nhộn cả lên.

Chu Sưởng vẫn thản nhiên ngồi yên trong phòng, cũng chẳng cần ra xem vì chàng đã biết rõ rồi, và e lỡ ra lại bộc lộ thân thế, càng thêm phiền ra, chứ chẳng có ích gì.

Thế là :

Báo quan !

Khám nghiệm !

Hỏi cung !

Bao nhiêu chuyện làm rối cả khách sạn.

Tới nửa ngày thời Tổng bá Lương báo tin cho hay, là ở sau Giang thần miếu, gần mé sông, đã thấy đắp thành một cái mả cao, song không biết rõ là ai đứng ra kiến tạo, những công nhân làm ở đấy, họ chỉ nói là có một hán tử lạ mặt bỏ tiền ra thuê họ đắp thế thôi.

Chu Sưởng trong lòng thập phần buồn bực, không hiểu rõ sự nhiều kẻ bên trong như thế nào.

Song về phía bên chủ sự có dự tính một mưu toan gì, điều đó nhất định là sự thực rồi, không cần phải tranh biện nữa, nếu không, thì không khi nào họ lại cố ý phao tin yên rầm lên trước khi khởi sự như thế.

Chu Sưởng đợi mãi mới đến tối, chàng vẫn cải dạng phục sức như một nhà phú thương, đem theo đồ đạc sắm sửa

http://tieulun.hopto.org

soạn xong xuôi, trước khi khởi hành, chàng đem gói hành lý có cả gói đầu lâu ở trong, cất vào trong góc phòng, rồi khóa trái cửa phòng lại, rời bước ra khỏi khách sạn, nhằm đi thẳng về phía Giang thần miếu.

Trong khi đi dọc đường Chu Sưởng nhận thấy toàn là những khách giang hồ đi chen chân nhau cùng kéo ra cả mé sông.

«Đoạn kiếm tàn nhân» cung khiêu chiến với «Hắc bảo chủ nhân» chính là một đại sự đã làm chấn động khắp giới võ lâm. Chu Sưởng vừa tới địa đầu, đã nhìn thấy một tòa cao đài dựng bằng gỗ, hễ cao chừng hơn một trượng, chu vi rộng chừng hai trượng, dựng sừng bên mé sông, trước đài và hai bên tả hữu có hữu có một hàng rào lấng tre bọc ở ngoài để một khoảng trống chung quanh đài rộng chừng hơn ba trượng, những người xem chỉ được đứng quanh ngoài hàng rào.

Chu Sưởng cũng đứng len vào trong đám đông, để chờ xem biến diễn ra sao,

Được một lúc thời thấy Kỷ hiểu Phong, Cao Huân, và Tống bá Lương ba tay đại mật thám, lần lượt đến cả, họ đưa mắt nhìn nhau hội ý.

Ở trên đài hai bên tả hữu đều cắm hai cây đuốc thực to, sáng rực khắp cả đài.

Ở dưới đài những người đứng xem quây quần chung quanh ngoài hàng rào, có tới hàng vạn người, tiếng nói chuyện, tiếng bàn tán huyên náo như là họp chợ.

Thời gian trôi đi trong bất tri bất giác, mà trên đài vẫn vắng tanh chẳng thấy bóng một người nào.

Lâu dần, những người đứng xem có vẻ nóng ruột, những tiếng xì xào bàn tán lại càng nhộn thêm.

Chu Sưởng thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn bọn Kỷ hiểu Phong đứng lẫn trong đám đông người, thấy ba người chẳng những có vẻ không nhẫn nại được, mà còn cảm thấy có vẻ bất an, nếu hôm nay mà kẻ mạo xưng Đoạn kiếm tàn nhân

không hiện thân, thì họ sẽ nhất định cho mình là cố ý bày trò hư huyền, mà mình cũng khó mà giải thích cho họ hiểu được.

Đã tới canh hai, mà vẫn chẳng có giấu hiệu gì là đương sự sẽ tới.

Tống bá Lương lẻn đến bên Chu Sưởng và thủng thỉnh nói một mình.

— Xem chừng đến giờ này mà vẫn chẳng thấy gì hết, có lẽ «Đoạn kiếm tàn nhân» không dám lộ diện rồi !

Tống bá Lương nói như thế người ngoài nghe thì là câu nói rất thông thường. Song đối với Chu Sưởng thì lại cảm thấy rất là chua chát; song trước tình thế này, chàng cũng chẳng biết nói làm sao, khác nào như người câm ăn phải hoàng liên, trong lòng biết là đắng, mà miệng không nói ra được.

Đương lúc quần chúng cảm thấy chán nản hết sức, bỗng nhiên thấy một bóng người phi thân vút tới, nhẹ nhàng đặt chân trên đài, tư thế trông rất đẹp mắt.

Tiếng người đương ồn ào bỗng nhiên im bặt, tất cả mọi con mắt đều đổ dồn nhìn lên trên đài.

Chu Sưởng bất giác cũng đập mạnh trái tim và thầm tự nhủ :

— Quả nhiên là đối phương đã hiện thân rồi !

Chàng vội ngẩng mặt nhìn lên trên đài, thấy người vừa mới lên đài, là một võ sỹ thanh niên, chừng dưới ba mươi tuổi, mình mặc đại tang, đeo trường kiếm, nét mặt đầy sát khí, cầm ngang kiếm cúi đầu chào, những khán giả dưới đài rồi nói :

— Tại hạ là Hành sơn Vương tử Phác, đến đây để tìm «Đoạn kiếm tàn nhân» đòi y phải thường mạng !

Ở dưới đài tiếng người lại ồn ào cả lên, họ xôn xao bàn tán về việc chưởng môn nhân của Hành sơn phái bị giết, và con gái bị cưỡng gian, cái tin đó đã loan truyền khắp giang hồ.

http://tieulun.hopto.org

bởi vậy nên Vương tử Phác mới xuất hiện, điều này không có gì là lạ cả.

Chu Sưởng cảm thấy trong lòng hết sức bứt rứt. Vương tử Phác chỉ danh đòi thường mạng, mà kẻ mạo danh gây chuyện đó không hiểu là ai? mà tội lỗi lại đổ cả lên đầu mình.

Tống bá Lương đứng ở bên, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Chu Sưởng bằng con mắt lạnh lùng, khiến cho chàng cảm thấy lâm vào một cảnh huống dở cười dở khóc.

Vương tử Phác lại hô lớn:

— Đoạn kiếm tàn nhân, hiện thân mau! mi sợ chết hả? mi là đồ đồi bại, đồ cầm thú, làm sao bây giờ mi lại rụt cổ rùa vào rồi hả?...

Chu Sưởng nghiến hai hàm răng lại tưởng như muốn vỡ ra, chàng tuy bực bội lắm, mà chẳng làm sao hơn được? nếu quả mà không tra được người mạo danh, thì chàng chỉ còn cách vĩnh viễn không có dùng đến danh hiệu «Đoạn kiếm tàn nhân» nữa thôi, song có một điều nan giải nhất, là hiện giờ biết giải thích thế nào với bọn Kỷ hiểu Phong cho xuôi được.

Vừa lúc đó, bỗng có một người chạy tới bên Chu Sưởng, kéo tay chàng và hỏi:

— Việc gì vậy hả?

Chu Sưởng quay mặt lại nhìn, thấy một ông già lão loạt choạt đầu tóc bạc phơ, hai luồng nhãn quang sáng quắc trông rợn cả người, ông già này chính là Nam cực tẩu bạn chí thân của Không Không tử sư phụ mình.

Chu Sưởng bất giác cười nhăn nhó và lắc đầu đáp:

— Đợi xem Đoạn kiếm tàn nhân lên đài!

Nam cực tẩu chỉ kêu một tiếng:

— Ồ!

Rồi Nam cực Tẩu cũng đứng lại xem mà không nói gì hết.

Đột nhiên... lại thấy một bóng người như là con chim đại bàng bay sà xuống trên đài...

Trong đám đông khán giả có người buột miệng kêu:

— Hắn hiện thân rồi!

Tiếp lại có người phủ định nói:

— A, Không phải đâu!

Vương tử Phác xoay phắt người lại, và vươn tay dợ kiếm lên, nhìn đối phương không phải, lại từ từ hạ kiếm xuống.

Người vừa mới lên đài đây, là một lão già vóc dáng khôi ngô, tóc đỏ râu đỏ, tay cầm một cây đẳng trượng đen nhánh nhánh, hai mắt long lanh nhìn tứ phía, lướt qua khắp một lượt trong đám người xem dưới đài rồi cất tiếng âm thầm nói:

— Đoạn kiếm tàn nhân, lão phu quyết băm mi nát ra như tương, mi không dám hiện thân, thì mi đúng là con cháu con rùa!.

Chu Sưởng quay sang hỏi Nam cực Tẩu:

— Tiền bối có biết lai lịch người này không?

Nam cực Tẩu lắc đầu đáp:

— Ta không có gặp qua hắn lần nào!

Hành sơn Vương tử Phác hừm hừm nhìn lão quái tóc đỏ, đôi mày chau dịu lại.

Lão quái tóc đỏ ngáo nghễn nhìn, rồi lại cười khanh khách và nói tiếp:

— Đoạn kiếm tàn nhân, tự cậy kiếm pháp cao minh, muốn làm gì thì làm, khiến cho người ta ai cũng căm giận, lão phu quyết ăn thịt mi và lột da mi. Cuộc ước hội hôm nay mà cả hai bên đương sự, đều không dám hiện thân, xem như thế này, thì Hắc bảo chủ nhân, cũng là đồ con rùa già thôi chứ chẳng hơn mẹ gì.

Nghe lão quái tóc đỏ nói thô bỉ, làm cho những người đứng dưới dài đều cười rộ cả lên.

Chu Sưởng lại có một cảm tưởng khác, chàng thấy lão quái tóc đỏ này không hiểu là lai lịch thế nào? dã dám khiêu chiến với «Đoạn kiếm tàn nhân» mà lại còn dám mắng nhiếc cả «Hắc bảo chủ nhân» một nhân vật thần bí nhất đại, dã từng làm náo động cả võ lâm hiện nay, như thế chắc là Lão

http://tieulun.hopto.org

quái này phải có tựa vào đâu? nên mới dám cuồng ngạo như thế.

Thốt nhiên một bóng người xuất hiện ở trên đài, ngay sau lưng «lão quái tóc dỏ» và Vương tử Phát. Người này xuất hiện đột ngột như là bóng ma hiện hình, không có ai nhìn thấy hắn lên đài như thế nào, tựa hồ như là hắn đã đứng sẵn trên đài từ trước vậy.

— Đoạn kiếm tàn nhân !

Mọi người đều đồng thanh hô vang lên.

Chu Sưởng kích động run người lên, người này xuất hiện đúng như một bóng ma, trông dáng điệu giống h t như mình không khác chút nào, cũng phục sức theo áo nho sỹ áo chùng xanh, khăn xanh, che mặt, lưng đeo đoạn kiếm, bao kiếm khảm đầy châu ngọc.

Tống bá Lương cùng Nam cực Tẩu đều liếc nhìn Chu Sưởng con mắt đầy kinh dị.

Còn Chu Sưởng thì hai mắt cứ nhìn chằm chặp kẻ mạo danh «Đoạn kiếm tàn nhân» ở trên đài, chứ không còn nghĩ gì đến chuyện phản ứng của bọn Kỷ hiểu Phong nữa.

Vương tử Phác cùng Lão quái tóc dỏ, thốt nhiên phát giác, song song đứng dạt sang một bên, và cùng kinh ngạc đồng thanh kêu :

— Ấy !

Hai người tức thời thủ thế giới bị.

Vương tử Phác những thớ thịt trên mặt luôn co rãn, có vẻ oán hận tới cực độ, giãn giọng hỏi :

— Các hạ có phải là «Đoạn kiếm tàn nhân» không ?

Người đó đáp :

— Chính phải !

Đoạn kiếm tàn nhân hỏi lại :

— Mi là ai ?

Vương tử Phác đáp :

Hành sơn chưởng môn đi có Vương tử Phác !

Đoạn kiếm tàn nhân lại hỏi :

— Có điều gì chỉ giáo ?

Vương tử Phác nghiến răng đáp :

— Đòi nợ máu !

Khắp trường diện đều im lặng không một tiếng động, dù là tiếng động rất nhỏ, không khí từ lúc Đoạn kiếm tàn nhân xuất hiện, tức khắc trở nên khẩn trương tới cực độ.

Chu Sưởng khẽ «hứ» một tiếng ở trong cổ họng, rồi xoay người định cất bước,..

Nam cực Tẩu lấy khỉu tay huých Chu Sưởng một cái, rồi trầm giọng nói :

— Sự tình này còn nhiều nhiêu khê lắm, không nên vọng động vội, hãy nên bình tĩnh chờ xem tình hình biến chuyển.

Chu Sưởng nghe Nam cực Tẩu nói, lại đứng nguyên chỗ như khách bàng quang vậy.

Đoạn kiếm tàn nhân ở trên đài bước về đằng trước hai bước cũng bước thấp bước cao, giống hệt như Chu Sưởng trước đây lúc chân trái còn bị tàn phế, y cất tiếng lạnh như băng tuyết và nói :

— Đêm nay, đối tượng của tại hạ là «Hắc bảo chủ nhân» chứ ngoài ra không có đề cập đến ai hết !

Vương tử Phác cầm kiếm đơ lên và quát :

— Tuốt kiếm !

Đoạn kiếm tàn nhân tiếp lời :

— Mi muốn đổ máu trước hả ?

Vương tử Phát lại quát :

— Mi tuốt kiếm ra, không được thoái thác, nợ máu nhất định phải trả bằng máu !

Đoạn kiếm tàn nhân khinh thường nói tiếp :

— Đối với mi không xứng đáng để ta phải tuốt kiếm trước cho mi cứ việc xuất thủ !

Vương tử Phát quát :

— Ta sẽ băm xác mi ra làm muôn mảnh !

http://tieulun.hopto.org

Vương tử Phác vừa quát vừa huy động trường kiếm, tiến công tới tấp vào «Đoạn kiếm tàn nhân» với một khí thế như sấm san chớp xẹt. Quả là một tay kiếm thủ thập phần tinh luyện và huyền diệu hết sức.

Kiếm thuật của Vương tử Phác vô luận là về khí thế chiêu thuật, đều đã thuộc vào bực thượng thừa, lại thêm vào trong lòng phẫn oán, chỉ quyết phục thù, cho nên một khi ra tay là dùng những đòn trí tử, và vô cùng lợi hại, khiến người ta phải lắc đầu tắc lưỡi.

Chỉ nghe thấy một tiếng kêu thê thảm :

— Oà !

Nghe tiếng kêu cả Diện trường giật mình, tiếp thấy Vương tử Phác thân hình lảo đảo mấy cái, rồi gã gục xuống, chết liền tại chỗ.

Đoạn kiếm tàn nhân đoạn kiếm trong tay chỉ thấy hãy còn dơ xéo trở lên, còn lúc mà y tuốt kiếm và xuất thủ thì không có ai kịp nhìn rõ cả, ngoài trừ Chu Sưởng ra.

Sau khi giết chết Vương tử Phác, «Đoạn kiếm tàn nhân» liền quay lại nhìn Lão quái tóc đỏ và lạnh lùng hỏi :

— Các hạ muốn nói gì ?

Lão quái tóc đỏ nét mặt đầy vẻ kinh hoàng, ấp úng hàng giờ không nói được một câu rồi thừa cơ phi thân xuống đài trốn mất dạng.

Trên đài chỉ còn lại có một mình Đoạn kiếm tàn nhân đưa luồng nhãn quang ngạo nghễ nhìn tứ phía.

Trong không khí vô cùng khẩn trương, có pha lộn một khí vị khủng bố nặng nề.

Những người ở dưới đài, kể có tới hàng vạn người, song đối với Đoạn kiếm tàn nhân, một kiếm thủ mới xuất đạo, họ chỉ mới được nghe tiếng, chứ chưa có được biết rõ người như thế nào, bây giờ họ mới thấy rõ tường tận, kể về kiếm thuật quả là đã tới mức siêu thần nhập hóa, nhưng mà về những hành động gần đây, lại làm cho người ta đáng căm phẫn và

[illegible] nhỏ, tất cả tâm lý của mọi người đều cùng chung một cảm [illegible]ưởng như thế, họ đều lo sợ và cho là lại một ma vương [illegible]ng sợ xuất thế, võ lâm trung nguyên sẽ bước vào con đường [illegible]ặt kiếp mất thôi.

[illegible] Chu Sưởng có vẻ không giấu được sự căm phẫn chỉ nhăm [illegible]he chực ra tay.

[illegible] Nam cực Tẩu hình như thấy rõ tâm lý chàng, và ông cũng [illegible]iểu rõ tình thế còn nhiều nhiều khê, nên lừ mắt nhìn chàng [illegible]à nói tiếp :

[illegible] — Tuyệt đối không được vọng động một cách mù quáng, [illegible]phải bình tĩnh đợi xem tình thế tiếp diễn !

[illegible] Đoạn kiếm tàn nhân ở trên đài, từ từ cho đoạn kiếm vào [illegible]ao, và từ từ thẳng nói :

[illegible] — Hắc bảo chủ nhân, không dám ứng chiến hả ? mà sao [illegible]ãi đến bây giờ mà vẫn chưa thấy lộ diện ?

[illegible] Hơn mười năm nay chưa nghe qua có ai dám công khai [illegible]khiêu chiến với Hắc bảo chủ nhân bao giờ. Hôm nay mới có [illegible]ịp ước hội này, nên phàm là người giang hồ có mặt tại đây, [illegible]ai ai cũng muốn được thấy chân diện mục một nhân vật thần [illegible]bí làm chúa tể võ lâm trung nguyên.

Diện trường không khí ngột ngạt khiến cho người ta hầu [illegible]như nghẹt cả thở.

Mọi người lại xôn xao bàn tán, và đặt ra nhiều dấu hỏi : [illegible] Hắc bảo chủ nhân không hiểu có đến ứng chiến hay không?

Vì địa vị và danh vọng chắc là «Hắc bảo chủ nhân» không thể không ứng chiến ?

Chắc chắn là Hắc bảo chủ nhân đã đến nơi rồi, nhưng chưa hiện thân đó thôi.

Hắc bảo chủ nhân cùng với Đoạn kiếm tàn nhân, hai bên độ sức, không hiểu là ai sẽ thắng ?

[illegible] Đây là một cuộc khiêu chiến một mất một còn thực chăng? [illegible] Thời gian dần dần trôi qua, Đoạn kiếm tàn nhân đứng ngạo nghễ một mình trên đài, như là một vị thần khủng [illegible]ố,

http://tieulun.hopto.org

không ai biểu bộ mặt của hắn ở sau miếng khăn che ra thế nào.

Mọi người còn đương trông ngóng chờ đợi và bàn tán, đột nhiên một bóng đen từ mé bên phi thân bay vọt lên đài, mọi người đều ngửa mặt nhìn lên thấy một lão già áo bào đen, vóc dáng gầy ốm, tay cầm một cái bọc vải.

Sau khi nhảy lên đài, xách chiếc bọc vải để vào giữa đài, rồi khoanh tay đứng sang một bên.

Chu Sưởng thoáng nhìn tưởng là « Hắc bào chủ nhân », song chàng nhìn kỹ lại thấy không đúng, vì người này gầy ốm vóc dáng không giống Hắc bào chủ nhân..

Đoạn kiếm tàn nhân trên đài, xoay nghiêng người lại đối diện với lão già hắc bào, rồi lạnh lùng hỏi :

— Các hạ là ai ?

Lão già áo bào đen này vóc dáng tuy gầy ốm, song tiếng rất to oang oang như tiếng chuông tiếp lời đáp :

— Bản tòa là Hề khai giáp thống lãnh nội cấm vệ sỹ của Hắc Lão.

Đoạn kiếm tàn nhân cười sằng sặc một hồi và hỏi tiếp :

— Hề khai giáp mi không phải là nam thiên bá chủ ư, làm sao bây giờ mi lại đi làm chó săn cho Hắc bào thế hả ?

Hắc bào nội cấm thống lãnh Hề Khai giáp «hừ» một tiếng rồi lớn tiếng nói tiếp :

— Các hạ ăn nói cần phải cho nó sạch sẽ một chút !

Đoạn kiếm tàn nhân hỏi :

— Hề Khai giáp, mi lên đài làm gì hả ?

63 CỜ CAO HƠN MỘT NƯỚC.

Hề khai giáp đáp :

— Bản tòa lên đài, thay mặt bảo chủ !

Đoạn kiếm tàn nhân chau mày nói :

— Bản nhân khiêu chiến, đối tượng là Hắc bào chủ nhân chứ không thể ai thay được !..

Hề khai giáp ngắt lời :

— Tệ bảo chủ sẽ tùy thời hậu giáo !

Đoạn kiếm tàn nhân nói tiếp :

— Thế thời mi xuất diện làm gì ?

Hề khai giáp đáp :

— Để nghiệm minh xem Đoạn kiếm tàn nhân thực hay là giả mạo, rồi bảo chủ sẽ hiện thân.

Đoạn kiếm tàn nhân hỏi lại :

— Nghiệm minh hả ?

Hề khai Giáp gật đầu đáp :

— Chính thế, nghiệm minh cho rõ thân thế của các hạ, nghe Hề khai Giáp nói, tất cả mọi người ở dưới đài lại xôn xao bàn tán nhộn cả lên :

Chu Sưởng phấn khởi tinh thần, chàng biết rõ là sẽ còn nhiều trò hay tiếp diễn.

Đoạn kiếm tàn nhân sánh mắt bắn ra những tia sát cơ, cất tiếng run run nói :

— Hề khai Giáp mi nói như thế là nghĩa thế nào hả ?

Hề khai Giáp thủng thẳng đáp :

— Tệ bảo chủ có ý hoài nghi các hạ không phải là «Đoạn kiếm tàn nhân !

Đoạn kiếm tàn nhân bỗng nhiên phá cười ha hả một hồi, rồi nói tiếp :

— Có thể giả mạo để thế hả ?

Hề khai Giáp tiếp lời :

— Về việc phòng ngừa là nhất định phải có, xem cuộc chinh hội này, có nhiều điểm khả nghi lắm !

Đoạn kiếm tàn nhân ngắt lời :

— Mi tiếp thử bản nhân một chiêu để thực nghiệm xem chân hay giả, thì mi sẽ thấy rõ ngay, khỏi phải nhiều lời biện giải vô ích !

Hề khai Giáp lắc đầu đáp :

— Hãy thong thả, còn có mấy điều cần phải nói trước

http://tiny.cc/tuvi

rồi sẽ hay...

Đoạn kiếm tàn nhân ngắt lời :

— Nói đi !

Hề khai Giáp nói tiếp :

— Với sự hiểu biết và nhận xét của tệ bảo chủ đối với tính cách Đoạn kiếm tàn nhân, đem so với các hạ thì có nhiều điểm khả nghi...

Đoạn kiếm tàn nhân ở trên đài chau mày nói :

— Mi nói thử coi !

Hề khai giáp kể rành mạch từng điểm :

— Điểm thứ nhất, Đoạn kiếm tàn nhân là người có tính cách cô ngạo tự phụ: quyết nhiên là y không có bao giờ lại lập dài khiêu chiến. Điểm thứ hai: ánh mắt của các hạ tựa hồ như không có chứa đựng vẻ gì là hận và cừu như ánh mắt của Đoạn kiếm tàn nhân. Điểm thứ ba : trên hình thể hơi không giống, giọng nói cũng không được đúng. Điểm thứ tư: thủ pháp xuất kiếm khác nhau. Điểm thứ năm là những vụ tàn sát xảy ra liên tiếp gần đây, Đoạn kiếm tàn nhân, quyết không có thèm làm những việc như thế...

Đoạn kiếm tàn nhân trên đài hỏi :

— Mi nói xong chưa ?

Hề khai giáp đáp :

— Nói thế cũng đủ rồi !

Trong lòng Chu Sưởng hết sức kích động, không ngờ Hắc bảo chủ nhân lại có thể nhận xét rõ ràng và hiểu sâu về mình như thế, thế là đỡ cho mình khỏi mất công biện giải.

Tất cả những người giang hồ có mặt tại đây, đều cảm thấy nghi nghi hoặc hoặc, không hiểu ra sao ? Họ không thể ngờ tới, lại có người dám công khai chỉ trích Đoạn kiếm tàn nhân ở trên đài là giả mạo. Đấy cả là một sự hí hấn trong võ lâm vậy rồi họ đặt ra nhiều dấu hỏi :

— Thế thì Đoạn kiếm tàn nhân thực đâu nhỉ ? Không hiểu là chàng có tới hội trường này không ?

Riêng có Kỷ hiểu Phong, Cao Huân và Tống bá Lương là hiểu ngay đối phương là giả mạo rồi, song sau khi nghe Hề khai Phong kể rõ từng điểm, ba người đều có vẻ hối lỗi là mình đã quá thiển kiến mà không chịu phân tích để đến nỗi ngờ oan và buông lời vô lễ đối với Chu Sưởng.

Đoạn kiếm tàn nhân trên đài có vẻ phẫn nộ hết sức, y chửi một tiếng và quát :

— Hề khai giáp, mi luôn miệng còn nói bậy, song ta cũng chẳng thèm biện giải làm gì, chính ra Hắc bảo chủ nhân mới là đối tượng ta cần giết đêm nay, nhưng mi đã thay mặt Hắc bảo chủ nhân lên đài, bây giờ sẽ phải nộp mạng tại đây !

Hề khai giáp đưa tay nói :

— Hãy thong thả, còn có điều nữa cần phải nói...

Đoạn kiếm tàn nhân trên đài gạt đi và nói :

— Đừng nhiều lời, ta không có thì giờ nghe nữa, hãy tuốt kiếm ra, chuẩn bị tự vệ !...

Đoạn kiếm tàn nhân vừa nói, vừa rút đoạn kiếm toách một cái ra khỏi bao.

Hề khai giáp lại hỏi :

— Các hạ không định xem cái gói kia hả ?

Hề khai giáp vừa nói vừa đưa ngón tay chỉ cái bọc vải mà y đã đem để ở giữa đài từ lúc mới lên.

Đoạn kiếm tàn nhân ngạc nhiên hỏi :

— Đấy là cái gì ?

Hề khai giáp hỏi lại :

— Các hạ có muốn xem không ?

Đoạn kiếm tàn nhân quát :

— Đừng có bày trò hão huyền !

Hề khai giáp nói tiếp :

— Đâu phải hão huyền mà chính là một chứng cứ, các hạ mở ra xem sẽ rõ.

Đoạn kiếm tàn nhân hỏi :

— Chứng cứ gì ?

http://tieulun.hopto.org

Hề khai giáp đáp :

— Đấy là một minh chứng để hiểu rõ về thân phận. Đoạn kiếm tàn nhân thực hay là giả !

— Đây chính là một trường diện dầy khủng bố sát cơ, mà bây giờ lại hóa ra một trường hiện muôn phần quỷ quyệt kỳ dị.

Sau khi nghe Hề khai giáp nói, Đoạn kiếm tàn nhân trên đài bất giác kinh ngạc bội phần, y đưa luồng nhãn quang liếc nhìn các bọc vải luôn mấy lần và nói :

— Hề khai giáp mi thử nói rõ về thân thế chân thực của bản nhân xem nào ?

Hề khai giáp lắc đầu nói :

— Bất tất lão phu phải nói nữa, trong cái bọc vải kia, nó có thể để chứng minh cho tất cả rồi !

Đoạn kiếm tàn nhân nghi hoặc hỏi :

— Nó là cái gì hả ?

Hề Khai Giáp giản giọng đáp :

— Đầu lâu !

Đoạn kiếm tàn nhân hỏi lại :

— Cái gì, đầu lâu hả ?

Hề khai Giáp đáp :

— Đúng thế, chính là một cái đầu lâu !

Đoạn kiếm tàn nhân hỏi tiếp :

— Đầu lâu ai ?

Hề khai Giai nhấn mạnh đáp :

— Thông thiên giáo Trương dương phân đàn hộ pháp Hồng mao Kim cương chính là đầu lâu y đó !

Thoạt mới nghe Hề khai Giáp nói, Đoạn kiếm tàn nhân dật mình thót một cái, nhưng rồi bản lại cười sằng sặc nói :

— Người đó cùng với bản nhân không có mảy may quan hệ, mi hãy nghe ta nói đây. Đêm nay nếu Hắc bảo chủ nhân không dám xuất diện ứng chiến, thì tức khắc phải giải tán Hắc bảo, và giải tán tất cả các môn nhân đệ tử, từ nay trở đi trong Võ lâm trung nguyên sẽ không còn có cái tên Hắc bảo

nữa !...

Hề khai Giáp cười khanh khách ngắt lời :

— Các hạ, đại khái từ nay về sau võ lâm trung nguyên, chắc là thuộc về thiên hạ Thông thiên giáo đấy nhỉ ?

Nghe Hề khai Giáp nói đến đấy Chu Sưởng chợt hiểu ra ngay dụng ý của đối phương muốn âm mưu như thế nào rồi !

Tống bá Lương đứng ở bên cũng thì thầm nói một mình :

— Ta hiểu rồi, nguyên lai là như thế đấy !

Chu Sưởng liếc nhìn Tống bá Lương một cái tỏ ý cũng hiểu ngầm cả rồi.

Nói xong Hề khai Giáp không đợi Đoạn kiếm tàn nhân phản ứng ra sao, đã nhanh như điện văng mình từ trên đài nhảy xuống lẫn vào trong đám đông biến mất.

Đoạn kiếm tàn nhân tức run người lên rồi gầm lên như hổ rống và mắng nhiếc :

— Hắc bảo chủ nhân, ta sẽ giết chết mi, mi có lên đài trước mặt anh hùng thiên hạ không hả ?

Lúc này thì Chu Sưởng đã hòa tâm bình khí, vì chàng đã hiểu trạng huống, dù chưa hiểu được hoàn toàn về chi tiết, nhưng đã hiểu được đại khái như thế nào rồi, nhất là chàng lại khỏi phải bực bội về sự hiểu lầm của bọn Kỳ hiểu Phong Cáo Huân và Tống bá Lương, làm cho chàng tâm hồn nhẹ bỗng như là trút được tảng đá ê nặng trĩu trên đầu xuống.

Giữa trong đám đông bỗng có tiếng hô lớn :

— Đoạn kiếm tàn nhân, hãy mở cái bọc vải đó ra xem có cái gì ở bên trong ?

Đoạn kiếm tàn nhân một phần cũng do ư tính hiếu kỳ, một phần cũng không cam tâm để cho đối phương cố ý đùa cợt, nên sau khi nghe tiếng hô quả nhiên hắn chạy tới giữa đài, cầm cái bao bố lên, và từ từ mở ra coi.

Đoạn kiếm tàn nhân giả vừa mở miếng vải bọc ra, những người ở dưới đài kinh hoàng la :

— Á, đầu lâu !

http://tieulun.hopto.org

Trong cái bọc quả nhiên là một cái đầu lâu hãy còn máu tươi mà lại là cái đầu lão quật tóc đỏ vừa mới lúc nãy lên đài rồi nhảy xuống trốn chạy.

Đoạn kiếm tàn nhân ở trên đài, vì có khăn che mặt nên không nhìn rõ nét mặt y lúc đó hiểu tình ra sao, song thấy tia mắt y đầy vẻ kinh dị, chỉ trong chớp mắt ánh mắt y lại bắn ra những tia hung quang khiến cho người ta vô tình mà chạm phải ánh mắt y, đều phải rùng mình rợn gáy.

Đoạn kiếm tàn nhân cầm chiếc đầu lâu quẳng mạnh xuống trên mặt đài một cái.

Đồng thời nghe một tiếng nổ :

— Bùng !

Tiếng nổ vang ầm làm chấn động cả hội trường, khói bốc lên mù mịt xen với một tiếng kêu thê thảm.

Tất cả mọi người đứng quanh dưới đài đều kinh hoàng.

Không ngờ trong cái đầu lâu đó, lại có để chất nổ «địch đạn». Trong lúc mọi người còn đang hoang mang, trên đài khói còn chưa tan hết, lại thấy có mấy bóng người từ dưới đài nhảy lên.

Lại một tiếng nổ tiếp, vang trời chuyển đất, khói đen bốc lên mù mịt cả một góc trời, những mãnh gỗ vụn nát bay tung ra tứ phía, dưới đài nhốn nhao chạy tán loạn, những tiếng kêu la xen với tiếng rên rỉ, hình thể trở nên vô cùng hỗn loạn.

Chu Sưởng cũng phải kinh ngạc không hiểu ra làm sao.

Nam cực Tẩu liền vẫy tay Chu Sưởng và nói :

— Thôi chúng ta đi, không còn trò gì nào nhiệt đáng xem nữa, ở đây làm gì !

Chu Sưởng trí nghi đáp :

— Vãn bối định tìm Hắc bảo chủ nhân...

Nam cực Tẩu lắc đầu nói :

— Vô ích, nếu hắn có ở hội trường, thì lúc này hắn cũng đi rồi, và đối phương cũng sẽ đương đi tìm y !

Chu Sưởng nghe Nam cực Tẩu nói cũng có lý, nên chàng quyết định quay vào thành.

Vì muốn tránh khỏi con mắt tò mò của đối phương, nên Nam cực Tẩu, Chu Sưởng và bọn Kỷ hiểu Phong mỗi người đi tách ra mỗi ngã, như là không có quen biết gì nhau.

Chu Sưởng một mình trở về thành, vào Duyệt lai khách sạn về đến nơi thì đã hết canh ba sang đầu canh tư rồi.

Chu Sưởng vừa vào phòng, thì Kỷ hiểu Phong cũng theo chân bước vào liền.

Kỷ hiểu Phong nét mặt đầy vẻ hối hận, không kịp đợi Chu Sưởng hỏi đã nói trước :

— Tôi thay mặt ba anh em đến tạ lỗi tướng quân, về chỗ đã nói những câu mạo phạm, vì không kịp suy nghĩ và đã mắc phải âm mưu của đối phương, nên có sự hiểu lầm đáng tiếc như thế, mong tướng quân khoan thứ ! bọn tôi chức mới được an tâm !

Chu Sưởng hơi lộ vẻ kích động đỡ lời :

— Việc xảy ra do sự hiểu lầm, nhưng đã tìm hiểu được rõ chân tướng là may rồi, ba vị khỏi phải bận tâm về chỗ đó nữa. Mời Kỷ huynh ngồi !

Hai người ngồi vào ghế, thì thầm nói chuyện trong bóng tối chứ không có thắp đèn lên nữa.

Kỷ hiểu Phong hỏi :

— Lão đệ có nhận ra đầu mối chưa ?

Chu Sưởng tiếp lời :

— Theo như tiểu đệ nhận xét, thì vụ này là do âm mưu của Thông thiên giáo bày ra cả...

Kỷ hiểu Phong ngắt lời :

— Đúng như thế, à, lão đệ có biết đoạn kiếm tàn nhân là ai không ?

Chu Sưởng lắc đầu hỏi lại :

— Là ai ?

Kỷ hiểu Phong đáp :

http://tieulun.hopto.org

— Hắn là «Cửu khiếu thiên ma», đứng hàng thứ năm trong «Thập bát thiên ma, hắn là người rất nhiều cơ trí, con tim người ta thường thường có bảy lỗ, nhưng con tim của y có chín lỗ, nên hắn mới lấy ngoại hiệu là «Cửu khiếu thiên ma».

Chu Sưởng bất giác buột miệng kêu :

— A ! ra thế !

Kỷ hiểu Phong nói tiếp :

— Cửu khiếu thiên ma tức là người phụ trách Tương dương phân đàn của Thông thiên giáo.

Chu Sưởng hỏi :

— Sao Kỷ huynh lại hiểu được rành mạch như thế ?

Kỷ hiểu Phong đáp :

— Lão quái tóc đỏ là hộ pháp ở Tương dương phân đàn, sau khi hắn ở trên đài xuống, liền bị người của Hắc bảo hắt, rồi dùng cực hình tra khảo, buộc hắn phải cung xưng, đấy là những điều về nội tình mà hắn đã cung xưng ra đó.

Chu Sưởng phấn khởi ngắt lời hỏi :

— Về tình trạng như thế nào ?

Kỷ hiểu Phong dời ghế ngồi bên chỗ cửa sổ thỉnh thoảng nhìn ra ngoài, đề phòng ngừa có kẻ nào lén đến nghe trộm câu chuyện chăng.

Kỷ hiểu Phong phong tích kể tiếp :

— Thông thiên giáo sở dĩ bày ra âm mưu đó, mục đích của nó là muốn đối phó với lão đệ cùng Hắc bảo chủ nhân, vì lão đệ là kẻ tử thù đối đầu với Thông thiên giáo, mà Hắc bảo còn tồn tại thì Thông thiên giáo chưa thể làm bá chủ võ lâm thiên hạ được....

Chu Sưởng ngắt lời :

— Nguyên trước là đối phương dự liệu hi vọng là tiểu đệ cùng Hắc bảo chủ nhân hai người cùng lên đài có phải như thế chăng ?

Kỷ hiểu Phong gật đầu đáp :

— Đúng như thế, dưới đài đối phương đã dự liệu chôn

chất nổ, chỉ cần sao cho hai bên thượng đài là người ở người châm ngòi, bén vào chất nổ, sẽ nổ tung cả đài những người ở trên đài nhất định bị tan xác...

Chu Sưởng thất kinh buột miệng kêu :

— Á ! nguy hiểm !

Kỷ hiểu Phong kể tiếp :

— Đối phương đợi hoài không thấy ai lên đài, nên đành phải lùi một bước mà thi hành sách lược thứ yếu vậy, đối phương dùng tư thái «Đoạn kiếm tàn nhân» xuất hiện, với mục đích là hi vọng dụ cho Hắc bảo chủ nhân vào tròng. Song Hắc bảo chủ nhân lại tính một nước cờ cao hơn, trước hết chú ý xem xét động tĩnh, rồi ngầm hạ thủ, bách cho Hồng mao kim cương phải cung xưng nội tình, rồi dùng lối «Gậy ông đập lưng ông». Trước hết chém đầu «Hồng mao kim cương» rồi bỏ «tích lịch đạn» vào trong đầu lâu. Khi mà bị động mạnh «tích lịch đạn» sẽ nổ tung ra...

Chu Sưởng lắc đầu tiếp lời :

— Âm mưu của Thông thiên giáo quả là hiểm độc nhưng một cục chưa làm hại được ai mà đã tự gây lấy họa.

Kỷ hiểu Phong kể tiếp :

— Hắc bảo vì đã hiểu rõ kế hoạch của Thông thiên giáo nên sau khi tích lịch đạn bị phát nổ ở trên đài, họ đã cho thuộc hạ chờ sẵn ở dưới đài thừa cơ châm ngòi dẫn hỏa, làm cho những chất nổ chôn sẵn ở chân đài đồng thời phát nổ...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Thế thì chắc Cửu khiếu Thiên Ma nhất định bị chết rồi.

Kỷ hiểu Phong tiếp lời :

— Đương nhiên, Cửu khiếu Thiên ma đã bị nổ tan xác và cả mấy tên đệ tử của Thông thiên giáo mới nhảy lên đài cũng bị tan xác hết ráo.

Nghe Kỷ hiểu Phong nói Chu Sưởng bất giác cũng toát mồ hôi, vì lúc đó cũng nhăm nhe lên đài, nếu không có Nam cực Tẩu cản lại thì hậu quả không biết sẽ tai hại đến đâu. Cứ theo như việc này mà phán đoán thời Thông thiên Giáo mưu

http://tieulun.hopto.org

toan thôn tính Hắc bảo kể đã thập phần tích cực, lại xem như việc Thông thiên giáo bắt các con gái của Hắc bảo chủ nhân tức là thấy rõ Thập bát Thiên ma đã dùng đủ mọi thủ đoạn không cần lựa chọn gì nữa.

Sau một lúc trầm tư Chu Sưởng lại hỏi :

— Không hiểu Hắc bảo chủ nhân có tới hội trường không nhỉ ?

Kỷ hiểu Phong lắc đầu đáp :

— Đối phương vì đều hóa trang cải dạng nên không thể nào mà phân biệt được.

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Không hiểu sau khi việc này xảy ra Thông thiên giáo cùng với Hắc bảo sẽ đối xử với nhau thế nào nhỉ.

Kỷ hiểu Phong đáp :

— Đương nhiên là hai bên phải một mất một còn, chứ nước với lửa không thể nào dung hòa được.

Chu Sưởng hỏi tiếp:

— Bây giờ ba vị còn định về nước nữa không ?

Kỷ hiểu Khong ngưng ngừng đáp :

— Không, sự hiểu lầm đã được tìm thấy rõ chân tướng rồi. bọn tỷ chức vẫn phải triệt để tuân theo lệnh của quốc sư để hiệp trợ tướng quân trong bóng tối. Một điều may mắn nhất là được Nam cực Tẩu tự tình nguyện thay vào chân Vương Kiện để cộng sự với chúng tôi.

Chu Sưởng thập phần cảm kích ngắt lời:

— Như thế mình đâu dám phiền đến bậc tiền bối.

Kỷ hiểu Phong tiếp lời :

— Nam cực Tẩu có nói : Đấy là ông hoàn toàn vì tình bạn đối với quốc sư nên mới tự nguyện như thế.

Chu Sưởng lại hỏi :

— Còn việc Vương Kiện anh, các vị liệu tính ra sao?

Kỷ hiểu Phong đáp :

— Chúng tôi định dùng hỏa táng rồi sau mang về nước, sẽ

theo nghi lễ an táng.

Chu Sưởng gật đầu biểu đồng tình.

Kỷ hiểu Khong lại hỏi :

— Rồi đây Tướng quân định hành chỉ ra thế nào ?

Chu Sưởng đáp :

— Ngày mai tôi sẽ đi Thái biệt sơn để tìm một vị tiền bối nhân.

Kỷ hiểu Phong hỏi :

— Vị nào thế.

Chu Sưởng đáp :

— Di thế Lão Nhân.

Kỷ hiểu Phong ngạc nhiên hỏi :

— Lạ nhỉ, tôi chưa được nghe danh hiệu đó bao giờ và tiểu đệ tìm vị đó có việc gì.

Chu Sưởng đáp:

— Vị dị nhân này không có hành tẩu trong chốn giang hồ nên mới mang ngoại hiệu là «di thế lão nhân» tiểu đệ muốn tìm tới để thỉnh giáo về phương pháp phá giải kỳ môn trận thì mới có thể phá vỡ sào huyệt của Hắc bảo được.

Kỷ hiểu Phong buột miệng nói :

— À ra thế.

Chu Sưởng nói tiếp :

— Trong một tháng tôi sẽ quay lại Đương Dương Thành để gặp Hồng Nương Tử tại Thanh long khách sạn.

Kỷ hiểu Phong hỏi tiếp :

—Bây giờ tướng quân còn có điều gì phân phó nữa chăng?

Chu Sưởng lắc đầu đáp :

— Không.

Kỷ hiểu Phong tiếp lời :

— Thế thì Ngu Huynh xin cáo lui.

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Xin tùy tiện.

Kỷ hiểu Phong đứng dậy khẽ mở cửa sổ vọng mình ra ngoài

http://dieuhun.hopto.org

chỉ thoáng mắt đã khuất mờ trong bóng đêm. không còn nhìn thấy tăm dạng đâu nữa.

Chu Sưởng sực nhớ đến đầu lâu của Hoa Nguyệt môn chủ Thiêm Tử nương ở dưới gầm giường, chàng liền nẩy ra một ý nghĩ. Thiêm tử nương đã hiện thân ở đây thì chắc thế nào võ Lâm sinh Phật Tây môn Vọng cũng phải tới Tuyên Thành rồi. Vậy mình hãy lợi dụng cái đầu lâu của Thiêm Tử Nương để dử cho Tây môn vọng xuất hiện, mà tiện việc báo cừu cho đại sư huynh Hà văn Tai. Chu Sưởng vì nghĩ liên miên trong đầu óc, nên không buồn ngủ một chút nào, chàng thu xếp hành lý xong xuôi rồi để lại một đỉnh bạc ở trên bàn, trả tiền thuê phòng và ăn uống, đoạn chàng xách đầu lâu, đeo khăn gói bước ra khỏi phòng, phi thân lên nóc nhà, đi thẳng ra ngoài cổng. Lúc này đêm đã khuya, trong thành đều ngủ hết trừ những tiếng trống cầm canh, ngoài ra lặng ngắt không còn tiếng động gì khác.

Chu Sưởng chọn một cái cần treo đèn ở góc phố lớn đem đầu lâu Thiêm Tử Nương treo lên đó, rồi ẩn vào bóng tối để quan sát.

Qua canh tư, qua canh năm tới lúc trời sáng rõ, phố xá mới bắt đầu có người thức dậy, phần đông là những nhân vật giang hồ đi xem cuộc khiêu chiến ở Long thần miếu đêm qua vào thành ngũ trọ bây giờ mới khởi hành đi sớm.

Thấy có người đi lại, Chu Sưởng cũng hiện thân đi vòng quanh một lượt.

Lúc đó đã có người phát hiện đầu lâu treo ở cột đèn, rồi những người hiếu kỳ tới tấp xúm lại xem và xôn xao bàn tán và phỏng đoán về lai lịch người đẹp bị treo đầu.

Với con mắt khách giang hồ từng quen sát phạt, thì việc này chẳng có gì là lạ, song đối với con mắt của thường nhân thì đây quả là một sự kinh thiên động địa, đã giết người lại còn đem đầu treo giữa phố đông, và lại là đầu của một người đẹp tuyệt trần.

Đột nhiên một bóng người phi thân vút qua cột đèn rồi đầu lâu treo trên không thấy nữa và bóng người đó cũng mất dạng luôn. Thân pháp người này quả là vô cùng mau lẹ khiến cho con mắt người ta không kịp nhìn. Mọi người đều thất kinh kêu rối lên.

Lúc đó Chu Sưởng đương đi quanh ở một góc phố cách chỗ cột đèn đó chừng năm sáu trượng, lúc người đó phi thân lên cột đèn, chàng không có nhìn rõ, sau chàng cũng thoáng nhận ra phương hướng đối phương thoát đi, chàng liền vặng người phi thân lên mái nhà đuổi theo nhau vượt như làn khói. Hai bóng đen đuổi theo nhau trong chớp mắt đã vượt khỏi tường thành. Chu Sưởng đuổi theo riết, hai bên cách nhau chỉ có độ ba bốn trượng.

Chu Sưởng đuổi mãi ra tới ngoài thành, lúc này thì người qua lại đã đông, có người vào thành để mua bán cũng có người ở trong thành đi ra vì người đi tấp nập nên Chu Sưởng bị lạc mất mục tiêu.

Chu Sưởng hết sức bực bội, chàng nhớ cách phục sức và vóc dáng người đó rồi đi thẳng ra đầu đường đứng đợi và chú ý nhận xét hàng giờ, nhưng không thấy có người nào khả nghi cả, nên đành thất vọng.

Chu Sưởng thấy có đợi nữa cũng vô ích, chàng lại nhớ tới lời ước hẹn với Hồng nương tử, thế tất không thể chần chừ mất thời giờ được nữa, vì từ đây đi Thái biệt sơn không biết là bao nhiêu ngày mới tới và lại còn phải thăm giò mất nhiều thì giờ mà nội trong ba mươi ngày nữa, làm sao phải vừa đi vừa về Đương Dương thành cho kịp hẹn.

Sau một lúc trầm tư, Chu Sưởng tới một chỗ vắng người cải dạng thành một hàn tử nhà quê để tiện đi đường cho khỏi bị hình tích.

Chàng đi vượt qua sông Hán Thủy rồi nhắm đi lần về hướng đông bắc.

Chu Sưởng đi một mạch gần một trăm dặm mới giờ thân

http://tieulun.hopto.org

tới một thị trấn, tiếp tục đi về phía trước là miền núi Đại Hồng sơn, xuyên qua núi Đại hồng sơn là con đường tắt gần nhất. Chàng vào thị trấn sau khi ăn uống xong, mua sẵn một ít lương khô lại tiếp tục lên đường.

Đến tối chàng vào trọ ở một nhà nông dân một đêm, sáng sớm hôm sau chàng lại tiếp tục lên đường, đi đến nửa ngày thời chính thức vào tới miền núi Đại Hồng Sơn. Chu Sưởng chỉ nhận định phương hướng rồi vượt suối qua đồi, đi xuyên theo phương hướng chứ không theo đường mòn. Đi như thế này rút được nhiều đường đất, song nếu không phải là người công lực thâm hậu thời không thể nào đi theo cách này được.

Chu Sưởng đi suốt cả đêm, tới lúc trăng đã lên cao, chàng lên trên một ngọn núi tìm một chỗ khô ráo đem lương khô ra ăn, chàng nhìn xa xa về ngọn núi phía trước chỉ thấy lù lù đeu như một bóng ma, tiếng cú kêu, tiếng lang rống khiến cảnh đêm khuya trong rừng thẳm lại càng thêm thê lương và khủng khiếp. Song Chu Sưởng là người võ nghệ cao cường, dởm lược hùng hậu nên chàng không cảm thấy sợ sệt.

Đột nhiên một tiếng sấm vang, từ đầu ngọn núi xa xa phía trước vọng lại.

Chu Sưởng kinh ngạc hết sức, chàng thấy bầu trời vẫn trăng sao vằng vặc, không có lấy một đám mây nhỏ, không biểu làm sao tự nhiên lại có tiếng sấm Chu Sưởng còn đương trầm tư, thì lại nghe tiếp những tiếng ầm ầm vọng tới.

Đây quả là một sự kỳ quái. Giữa lúc trời quang mây tạnh mà tự đâu lại phát ra những tiếng sấm như thế và thường thường khi có sấm phải có chớp, thế mà hiện tình chỉ thấy ầm ầm tiếng sấm không một tia chớp là nghĩa làm sao.

Tới khi có tiếng sấm thứ ba vọng tới Chu Sưởng không kìm được tính hiếu kỳ, liền vắng người nhằm thẳng về ngọn núi phía trước nơi phát ra tiếng sấm.

Chàng vượt lên tới đỉnh núi, thấy những mô đá kỳ quái nhấp nhô và lưa thưa mấy cội thông cằn, còn ngoài

ra không thấy một cây cỏ nào khác.

Chu Sưởng đứng trên một mỏm đá thẳng vát như cây bút đưa luồng nhãn quang nhìn khắp tứ phía, nhưng chẳng thấy có trạng thái gì khác lạ cả.

Chàng còn đương đứng ngơ ngác nhìn, bỗng nghe có tiếng «ầm ầm» vang động, như gần ngay bên chỗ chàng đứng khiến cho Chu Sưởng giật mình thót một cái, rồi chàng nhìn theo phía phát ra «lời âm». Bất giác chàng lại thất kinh, chỉ thấy chỗ phía trước gần đấy dưới hai gốc thông, có hai người ngồi, một đàn bà và một đàn ông đang đối chưởng. Từ gốc thông nọ cách gốc thông kia chừng hai trượng.

Không hiểu hai người dùng công lực gì mà chưởng lực lại có thể phát ra vang động như sấm rền thế, và không hiểu người đàn bà và người đàn ông này là nhân vật như thế nào, cớ sao lại đối chưởng giữa đêm khuya ở nơi thâm sơn.

Chu Sưởng nhìn kỹ hai người đều thấy đầu tóc đã bạc mà người đàn ông lại là ông già mù, hai mắt sâu hoắm vào, da mặt nhăn nheo, xem chừng hai người này tuổi đều tới ngoài bảy chục cả rồi.

Hai người này không biểu là luyện võ hay là giao đấu.

Chu Sưởng còn đương vẩn vơ suy nghĩ, liền thấy ông già thu hai chưởng lại và nói :

— Lão bà, có kẻ xâm nhập cấm địa.

Bà già cũng thu chưởng lại và lạnh lùng đáp :

— Là một gã nhà quê.

— Nghe hai ông bà già nói Chu Sưởng giật mình, biết là phương đã phát hiện thấy mình và không hiểu ông già nói «xâm nhập cấm địa» là ý nghĩa gì.

Lại nghe ông già mù hừ một tiếng và nói :

— Lão bà đừng để mất thì giờ nữa. Hãy xử trí cho xong rồi mình còn tiếp tục công việc chính của mình.

Bà già ngửa mặt lên nhìn, hai luồng nhãn quang sáng như điện roi thẳng vào mặt Chu Sưởng và gọi:

http://tieulun.hopto.org

— Tiểu tử, mi lại đây.

Chu Sưởng từ mỏm đá nhảy xuống từ từ bước tới, khi bước tới gần chỗ hai người còn cách chừng hơn một trượng thì dừng lại.

Bà già đưa mắt nhìn Chu Sưởng mấy lượt, rồi âm thầm nói tiếp :

— Tiểu tử mi tự xử quyết lấy, khỏi phải để lão ra tay thêm mất thì giờ.

Chu Sưởng giật mình hỏi lại :

— Tọn giá bảo tại hạ tự quyết hả ?

Lão bà gật đầu đáp :

— Chính thế.

Chu Sưởng hỏi lại :

— Tại sao ?

Lão bà đáp :

— Mi đã phạm cấm.

Chu Sưởng ngạc nhiên hỏi.

— Phạm cấm cái gì ?

Lão bà quắc mắt mắng :

— Mi không có mắt hả.

Chu Sưởng ngạc nhiên, đưa mắt nhìn bốn chung quanh, bây giờ chàng mới phát hiện thấy trên một tảng đá cách đấy hơn hai trượng có cắm một lá cờ trắng ba góc, trên là cờ có vẽ một cái đầu lâu trông rất ghê rợn. Đột nhiên chàng nghĩ tới hai tên ma đầu mà khách giang hồ thường hay nhắc tới, tức thời chàng dợn cả tóc gáy rồi bất giác buột miệng hỏi :

— Hai vị có phải là Bạch cốt Song Tiên đó chăng ?

64. TÀI NĂNG CÒN KEM MỘT BẬC.

Ông già bỗng phá lên cười ngặt nghẹo và nói:

— Thằng nhỏ hay lắm, mi lại công nhiên biết rõ đại danh của vợ chồng ta.

Người ta vẫn phao truyền Bạch cốt Song Tiên quen tính

hiếu sát mà đã giết ai không bao giờ để cho toàn thi thể, dấu hiệu của Bạch cốt song tiêu là một lá cờ đầu lâu, người nào đã dụng phải, quyết không thể nào mà sống sót được, song có một điều, nếu ai thấy lá cờ mà tránh đi, thì họ cũng không đuổi theo. Hai tên ma đầu này từ mấy chục năm nay đã không thấy xuất hiện trong chốn giang hồ, có nhiều người nói là Bạch cốt song tiêu đã bị một nhân vật chánh đạo nào tiêu diệt rồi, không ngờ đêm hôm nay Chu Sưởng lại gặp ở đây.

Bạch cốt ma bà lại âm thầm nói tiếp :

— Tiểu tử, lão gia không có thời giờ nói nhiều với mi, hãy mau mau tự quyết đi.

Chu Sưởng vẫn lạnh lùng đáp:

— Tại hạ không có ý muốn chết mà !

Ma bà lại nói tiếp :

— Tiểu tử, ta cho mi tự quyết đã là cả một sự tiện nghi lắm rồi, chứ nếu để cho lão đây ra tay thời mi quyết không còn được toàn vẹn thi thể đâu.

Chu Sưởng lắc đầu đáp :

— Tại hạ không ưng chọn cái tiện nghi đó.

Ma bà cười sằng sặc và nói :

— Hừ, hôm nay là lần thứ nhất lão đây mới nghe có người giám nói như thế trước mặt vợ chồng ta.

Chu Sưởng cũng cười nhạt và tiếp lời :

— Tại hạ cũng lần đầu tiên mới nghe thấy có người dám công nhiên bảo tại hạ tự quyết.

Ma bà chau mày nói :

— Mi quả là kẻ cuồng vọng, không biết trời đất gì hết.

Ngừng một lát, ma bà lại quay hỏi Ma ông :

— Lão bạn, tiểu khiển nó bằng cách nào đây ?

Bạch cốt lão ma vỗ tay và nói :

— Được rồi, ta hãy đem nó thử ngũ lôi chưởng

Bạch cốt ma bà nhách mép cười đáp :

— Hay lắm.

http://tieulun.hopto.org

Nghe hai vợ chồng lão ma nói, Chu Sưởng mới hiểu là những tiếng sấm lúc nãy nguyên là đối phương luyện ngũ lôi chưởng mà phát ra những tiếng âm vang đó, trách nào nghe như là tiếng sấm.

Môn chưởng pháp này đã thất truyền từ lâu, không hiểu Bạch cốt song tiên tìm đâu được khẩu quyết đó để mà luyện chưởng.

Chu Sưởng thầm nghĩ trong bụng, mình đã luyện được ma cật chưởng trong «phù lục chân kinh» mà chưa có dịp nào xử dụng, bây giờ mình đem Ma cật chưởng đấu với Ngũ lôi chưởng xem thế nào.

Đối phương đã muốn lấy mình để thí nghiệm chưởng lực thì mình cũng tiện dịp để ấn chứng xem chưởng lực nào mạnh.

Sau một lúc trầm tư Chu Sưởng thản nhiên hỏi lại :

— Hai vị muốn lấy tại hạ để thí nghiệm Ngũ lôi chưởng phải chăng ?

Bạch cốt ma phì phì cười đáp :

— Đúng như thế. Ngũ lôi chưởng có thể khiến cho người ta Ngũ tạng đều nát bét, song bên ngoài không có thương tích gì cả. Từ khi ta tập luyện đến giờ vẫn chưa có dịp dùng người sống để thí nghiệm, bây giờ gặp mi quả là một dịp may.

Chu Sưởng cũng cười lạt đáp :

— Trái lại cũng là một dịp may cho tại hạ, tại hạ cũng luyện được một chưởng pháp, chưởng pháp này đối với người tiếp chưởng công lực càng cao, thì càng thấy rõ uy lực của nó, đêm nay may mắn được gặp hai vị, chính là một dịp tốt để tại hạ khảo nghiệm lại xem.

Nghe Chu Sưởng nói Bạch Cốt song tiên đều hết sức ngạc nhiên, họ không ngờ một gã nhà quê trong chẳng có vẻ gì, đối phương nói không hiểu là thực hay giả, xong cứ xem nét mặt thản nhiên không có vẻ gì sợ sệt thì rất có thể gã nhà

quê này không phải người tầm thường.

Ông già mủ cười khì khì rồi hỏi lão bà.

— Lão bà, thiên hạ thật quả có việc lạ lùng như thế hả?

Lão bà cau mặt đáp :

— Chúng ta có lẽ hỏng mất rồi.

Lão ông hỏi lại :

— Bà nói thế là ý nghĩa gì ?

Lão bà nói tiếp :

— Chúng ta nhớ xem có bao giờ lại có người dám công nhiên đối địch với chúng ta như thế bao giờ không ?

Lão ông lắc đầu đáp :

— Không bao giờ có.

Lão bà nói tiếp :

— Thế mà bây giờ đã phát sinh ra kỳ tích.

Lão ông tiếp lời :

— Thằng nhỏ này điên đấy mà.

Lão bà phủ nhận:

— Xem nó không có vẻ gì điên hết,

Lão ông nói tiếp:

— Thế thì nó cũng như con trâu nghé chưa biết sợ cọp là gì,

Lão bà lại khúc khích nói theo:

— Kể ra nó cũng không đáng được là con trâu nghé mà chỉ là con chó con thôi,

Lão ông lại cười khà khà và nói :

— Hay lắm ! Sau khi thí nghiệm chưởng xong, hãy mổ bụng nó ra coi xem có đúng không, nhưng đáng tiếc là ta hư mất hai mắt không có nhìn thấy.

Lão bà nói tiếp rằng :

— Được rồi, tôi sẽ nói cho ông nghe.

Lão ông lại cười sằng sặc một hồi và nói :

— Thế thì tốt lắm, chúng ta thử coi.

Bạch cốt song tiêu đều song song đứng dậy, hai người vòng

http://tuvienquan.net

đứng lên, Chu Sưởng thấy thân hình song ma rất cao lớn hơn hẳn người thường một cái đầu, chưa cần phải xuất thủ riêng nhìn về hình trạng hung ác của chúng, đã khiến cho người ta phải kinh hoàng mất vía.

Chu Sưởng vận dụng hết công lực ra hai bàn tay trong lòng chàng không khỏi không hồi hộp. Chàng băn khoăn không hiểu mình có tiếp nổi chưởng lực của song ma không, kể ra trong mấy chục năm trước đây, bất luận là hắc đạo hay bạch đạo, ai nghe thấy bốn chữ «Bạch cốt song tiêu» cũng phải kinh hồn táng đởm.

Bạch cốt lão ma nói :

— Lão bà lại đây !

Chuẩn bị xong chưa ?

Ma bà đáp :

— Tôi chuẩn bị xong rồi.

Bạch cốt lão ma cười và nói tiếp :

— Con thỏ con phen này nhất định phải mổ bụng xem gan nó to đến chừng nào ?

Ma bà tiếp lời :

— Thằng nhỏ này chẳng thấy nó tỏ vẻ sợ sệt một chút nào ?

Lão ma nói :

— Ta nhìn không thấy.

Ma bà có vẻ kinh dị nói tiếp :

— Hứ ! quả là một sự kỳ quái !

Chu Sưởng thấy song ma cứ thủng thỉnh nói chuyện với nhau hoài, chàng nóng ruột hỏi :

— Động thủ chứ ?

Song ma đồng thanh đáp :

— Lại đây !

Hai ma đầu song song dơ chưởng từ hai phương vị khác nhau đánh ép lại Chu Sưởng ;

Đồng thời Chu Sưởng cũng vươn tay phát chưởng tiếp chiêu, ma chàng sử dụng «Ma cật chưởng» một chưởng pháp

mà từ lúc luyện được chưa có sử dụng bao giờ.

«Ầm» một tiếng âm vang như là núi lở trời nghiêng, đá vụn tung bay, cành thông rơi gẫy tán loạn, luồng kình phong xoáy thổi tung bộc mãi mãi không ngừng.

Một trận đối chưởng quả là kinh thiên động địa, làm cho người ta phải kinh hồn.

«Bạch cốt song tiêu» bị đẩy lùi khỏi chỗ hơn tám thước, gượng mãi mới đứng lại được.

Chu Sưởng cũng bị sức ép quá mạnh, thân hình lảo đảo liền mấy cái, huyết khí bị dao động, mắt dổ đom đóm.Chàng mừng thầm là mình đã tiếp được «Ngũ lôi chưởng» của «bạch cốt song tiêu» một chưởng pháp vô cùng mãnh liệt, và hiểm ác tuyệt luân.

Xem tình trạng như thế này, thấy rõ «Bạch cốt song tiêu» hãy còn kém Chu Sưởng hẳn một bậc.

«Bạch cốt ma bà» nét mặt đầy vẻ kinh ngạc, mắt trợn tròn xoe, miệng há hốc,

«Bạch cốt lão ma» cất tiếng run run hỏi :

— Lão bà, việc này ra làm sao rồi ?

Ma bà thở dài đáp :

— Chúng ta thua rồi !

Lão ma kinh ngạc hỏi lại :

— Làm sao ? thua rồi hả ?

Ma bà đáp :

— Đúng như thế !

Lão ma hoài nghi hỏi tiếp :

— Đâu lại có sự lạ như thế được ?

Ma bà tiếp lời :

— Lão bạn, ông không cảm giác thấy hay sao ?..,

«Bạch cốt lão ma» con mắt sâu hoắm, luôn luôn nhấp nháy, lâu lâu mới thốt ra được một câu :

— Không ngờ được là « Bạch cốt song tiêu » lại thua ở dưới tay một đứa tiểu bối hậu sinh !

http://tieulun.hopto.org

Bạch cốt ma bà ánh mắt đột nhiên bắn ra những tia hung quang, bước thẳng về phía trước, cất tiếng the thé hỏi :

— Tiểu tử, danh hiệu mi là gì ?

Chu Sưởng lạnh lùng tiếp lời :

— Vô danh tiểu tốt, không đáng nhắc đến danh hiệu !

Ma bà trừng mắt nói tiếp :

— Kể mi cũng khá cuồng ngạo đấy ?

Chu Sưởng thủng thỉnh đáp :

— Có gì đâu !

Ma bà quay sang phía lão ma hỏi :

— Lão bạn, có lẽ ta phải phá lệ phóng sinh thôi chăng ?

«Bạch cốt lão ma» hỏi lại :

— Lão bà, chúng ta đừng luyện ngũ lôi chưởng nữa, luyện làm gì cho mất công vô ích...

Ma bà ngạc nhiên hỏi :

— Sao thế ?

Bạch cốt lão ma thở dài đáp :

— Luyện làm gì cho nó phí công, ngay một thằng oắt con mà còn không làm gì được nó.

Ma ba an ủi nói :

— Lão bạn, đừng nên nản chí. Đấy là một sự ly kỳ ngoài ý liệu của chúng ta.

Bạch cốt lão ma hỏi :

— Lão bà, bây giờ xử trí nó bằng cách nào đây ?

Ma bà đáp :

— Hóa kiếp cho nó !

Lão ma tiếp lời :

— Lão bà thi hành đi !

Bạch cốt ma bà, dương hai ống tay áo phất một cái, tức thời một luồng bạch vụ cuộn ra theo.

Chu Sưởng vội vàng dùng «Không không bộ pháp» thay đổi phương vị song luồng bạch vụ tỏa ra bao trùm cả một phạm vi rộng, và nó lại tản mát ra quá nhanh, một luồng xú

khí như hơi thây chết, xông vào mũi như muốn ói, Chu Sưởng thất kinh biến sắc. Song chàng tin chắc trong mình đã có hạt «thiên trừ châu», nên không sợ bất cứ một thứ độc gì hết.

Bạch cốt lão ma hỏi :

— Lão bà, thế nào ?

Ma bà thấy Chu Sưởng vẫn thản nhiên chẳng thấy có triệu chứng gì là trúng độc cả, bất giác thất kinh đáp :

— Lão bạn, lạ quá ! hắn... hắn...

Thấy ma bà sợ sệt nói không nên lời «bạch cốt lão ma ngắt lời hỏi tiếp :

— Hắn làm sao ?

Bạch cốt ma bà đáp :

— Hắn không sợ độc !

Bạch cốt lão ma ngạc nhiên hỏi lại :

— Không thể nào nhẽ thư dược ? hắn cũng chỉ là một người có xương có thịt...

Ma bà ngắt lời :

Song hắn vẫn còn nhơn nhơn đứng đó, chẳng thấy có làm sao cả, thực là một sự hi hữu !

Bạch cốt lão ma sợ run người lên và nói !

— Chẳng lẽ hắn đã luyện thành minh đồng da sắt, như bậc kim cương bất hoại hay sao ?

Bạch cốt lão bà những nét hung dữ trên mặt tiêu tan hết mà thay bằng những nét kinh sợ, cất tiếng run run đáp :

— E rằng hắn cũng chẳng kém gì thế !

Chu Sưởng lạnh lùng nói :

— Hai vị, tại hạ hi vọng từ nay về sau, hai vị nên ít gây sát nghiệp chứ, nếu không, thì rồi khó mà tránh khỏi lưới trời đâu !

Lão ma kích động hỏi :

— Tiểu tử, có phải mi ở hải ngoại mới tới hả ?

Chu Sưởng hỏi lại :

http://tieulun.hopto.org

— Làm sao mà biết được thế

Lão ma đáp :

— Võ làm trung nguyên không có tay cao thủ nào công lực được thâm hậu như thế !

Chu Sưởng lắc đầu đáp :

— Các hạ lầm rồi. Võ lâm trung nguyên những người mà hơn tại hạ thiếu gì, ở đâu mà chẳng có, chỉ có là các hạ chưa có gặp được đấy thôi.

Bạch cốt lão ma chau mặt nói :

— Nói bậy nào, theo như mi nói thế, thì «Bạch cốt song tiên» này trở thành một kẻ nhỏ mọn không còn đáng kể đến nữa ư ?

Chu Sưởng lấp lửng đáp :

— Cái đó cũng chưa biết chừng !

Lão ma cứng lưỡi không nói sao được nữa.

Bạch cốt ma bà thoáng nghĩ ra một điều gì, liền vỗ đùi đôm đốp rồi nói :

— Lão bạn, chúng ta chẳng còn nói cứng gì được nữa, tôi mới nghĩ ra một điều này...

Lão ma ngắt lời :

— Điều gì ?

Ma bà đáp :

— Lão bạn, ta muốn nhờ bạn này hiệp lực giúp chúng ta về việc đó, lão bạn nghĩ sao ?

Chu Sưởng ngạc nhiên hết sức. Bạch cốt ma bà bỗng nhiên lại thay đổi hẳn thái độ và cách xưng hô, đương gọi mình là tiểu tử lại đổi thành là bạn. Hai vợ chồng ma đầu này không hiểu là có dụng ý gì đây ?

Bạch cốt lão ma vỗ tay đáp :

— Đúng rồi, ý kiến hay đó !

Sau khi được lão ma tán thành ý kiến, Bạch cốt ma bà liền nhìn Chu Sưởng và nói :

— Này bạn, chúng tôi có một việc muốn nhờ bạn giúp sức bạn có vui lòng giúp chúng tôi không ?

Chu Sưởng mỉm cười hỏi :

— Giết người hả ?

Ma bà lấp lửng đáp :

— Gần gần như thế !

Chu Sưởng vừa cười vừa nói :

— Bạch cốt song tiên lại muốn nhờ bung thủ giết người, đấy cả là một kỳ văn trong chốn giang hồ vậy !

Mà bà hỏi tiếp :

— Thế nào ? bạn có vui lòng giúp không ?

Chu Sưởng đáp :

— Tại hạ muốn được nghe minh bạch việc gì đã, rồi sau mới có thể trả lời được !

Bạch cốt ma bà nói :

—Vợ chồng ta có một cừu gia, nhưng hắn ta cứ như con rùa chúi một chỗ không chịu thò đầu ra, nên vợ chồng ta mới luyện «Ngũ lôi chưởng» mục đích là để phá tan cái động rùa của hắn, nhưng mới rồi chúng tôi đã được thấy rõ bản lĩnh của bạn rồi, nếu bạn nhận lời hiệp lực cùng chúng tôi, thì việc đó nhất định là thành công !

Chu Sưởng hỏi :

— Cừu gia là người thế nào ?

Ma bà đáp:

— Một lão quái vật, hắn bắt giữ đứa con cưng độc nhất của vợ chồng ta...

Chu Sưởng ngắt lời :

Hai vị muốn cứu con hả ?

Ma bà gật đầu đáp :

— Đúng như thế !

Chu Sưởng tiếp lời :

— Không ngờ ở dưới gầm trời này lại có người dám bắt giữ con của Bạch cốt song tiên. Việc đó xảy ra như thế nào ?

Ma bà ngần ngại nói :

http://tieulun.hopto.org

— Bạn bất tất phải gặng hỏi rõ nguyên nhân làm gì !

Chu Sưởng trong lòng không khỏi không cười thầm, chắc là Bạch cốt song tiên đã làm việc gì bậy bạ không dám nói ra cho ai nghe, hoặc là hai bên có chuyện gì xung đột, mà lỗi về bên song ma, nên mới không dám công khai nói ra.

Chu Sưởng tùy tiện hỏi :

— Bằng cứ vào điểm gì mà tại hạ lại phải giúp hai vị ?

Bạch cốt lão ma nhanh miệng đáp :

— Có đại giá xứng đáng?

Chu Sưởng hỏi lại :

— Đại giá bằng gì ?

Bạch cốt lão ma trầm ngâm một lúc rồi mới đáp :

— Một bộ kỳ thư !

Chu Sưởng nghe Bạch cốt lão ma nói, hết sức hứng thú, chàng mỉm cười hỏi tiếp :

— Bộ kỳ thư gì ?

Lão ma đáp :

— Kỳ môn chính giải !

Chu Sưởng lại hỏi :

— Kỳ môn chính giải như thế nào ?

Bạch cốt lão ma cặn kẽ giải thích :

— À, đây là một bộ bảo lục chuyên môn ghi chép về các loại kỳ môn trận pháp của lịch đại !

Chu Sưởng chột dạ, chính chàng đi chuyến này đến Đại biệt sơn để tìm Di thế lão nhân, mục đích là cầu phương pháp phá giải về trận thức. Song cơ hội lại thập phần mờ mịt, chứ đâu có chắc chắn gì. Biết đâu đây lại chẳng là một dịp may trời cho, nếu được bộ kỳ môn chính giải, thời cuộc đi Đại biệt sơn có thể thủ tiêu không cần phải đi nữa. Có điều song ma muốn yêu cầu mình hiệp trợ để đối phó với một nhân vật như thế nào đây ? Với bản năng của Bạch cốt song tiên mà còn phải đem đại giá để cầu tay viện thủ, thì đấy nhất định phải là một nhân vật thập phần lợi hại.

Chu Sưởng hỏi lại :

— Đối phương là nhân vật thế nào ?

Lão ma ngần ngại đáp :

— Điểm này bạn bất tất phải gặng hỏi làm gì.

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Hai vị cần tại hạ hiệp trợ đến mức độ nào, xin hai vị nói rõ cho biết.

Lão ma đáp :

— Chỉ nhờ chưởng lực của bạn, hủy diệt vài chỗ then chốt trong trận thức thế thôi.

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Không có giết người đổ máu chứ ?

Lão ma gật đầu đáp :

— Bằng hữu không muốn thì thôi !

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Được rồi tại hạ tiếp nhận món buôn bán này, bao giờ khởi sự ? và tại địa điểm nào ?

Lão ma đáp :

— Địa điểm tại núi Đồng bách, và khởi sự ngay bây giờ. Chúng ta đi kiêm trình cả ngày đêm, thì nhiều nhất là ba ngày có thể đến nơi rồi.

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Bao giờ thì giao bộ kỳ thư cho tại hạ ?

Lão ma đáp :

— Sau khi xong việc !

Chu Sưởng nói tiếp :

— Tại hạ muốn coi qua trước một chút có thể được chăng?

Sau một lúc trầm ngâm, lão ma đáp :

— Có thể !

Nói xong, lão ma thò tay vào trong bọc lấy ra một cuốn sách nhỏ, trông trên mặt sách thập phần cổ xưa, vươn tay quẳng tới cho Chu Sưởng.

Ma bà kêu nhỏi lên :

http://tieulun.hopto.org

— Lão bạn...

Chu Sưởng hiểu rõ thâm ý của Bạch cốt ma bà, chàng đưa tay tiếp lấy cuốn sách, rồi lạnh lùng ngắt lời :

— Sợ tại hạ lấy được sách vào trong tay, rồi hủy lời ước hẹn không giúp hai vị nữa ư ?

Song ma lặng lặng không nói gì.

Chu Sưởng xem nhan sách, quả nhiên là bốn chữ : « Kỳ môn chính giải » viết theo lối chữ cổ triện, ở bên dưới có giòng chữ : «Vệ nhân Nhạc vũ tử thủ lục». Đây chính là một cuốn bảo lục thượng cổ, chính tay Nhạc vũ tử người nước Vệ, thuộc thời Xuân thu chiến quốc chép, lưu truyền lại về sau.

Chu Sưởng mở vào trang trong, thấy hầu hết là đồ giải cả, sau khi lật xem qua một lượt, Chu Sưởng lại thấy cuốn sách trả «Bạch cốt lão ma» và nói :

— Được rồi, một lời đính ước là đủ !

Lão ma tiếp lấy cuốn sách cất đi rồi nói :

— Thế bây giờ chúng ta khởi hành chứ ?

Chu Sưởng suy nghĩ một lát rồi đáp :

— Chúng ta hẹn thì giờ và địa điểm gặp nhau, có lẽ tiện hơn ? hai vị nghĩ sao ?

Bạch cốt ma bà gật đầu đáp :

— Thế cũng được, chúng ta gặp nhau trên đỉnh núi Đồng bách trước giờ ngọ hôm thứ ba !

Chu Sưởng tiếp lời :

— Chúng ta cứ đúng như thế mà thi hành.

Hai vợ chồng song ma đi một lối, còn một mình Chu Sưởng đi một lối, hai bên tuy đi khác đường, nhưng họ đều nhằm thẳng phương hướng Đồng bách sơn, rồi qua đồi vượt suối đi giảng thẳng tới mục đích.

Họ đi bất phân ngày đêm, chỉ có đói bụng là ngừng lại lấy lương khô ăn rồi lại tiếp tục đi.

Đúng đầu giờ ngọ ngày thứ ba, thì Chu Sưởng đã tới địa điểm, sau một lát thì Bạch cốt song tiên cũng tới nơi.

Ba bóng người từ trên đỉnh núi Đồng bách, phi thân xuống một thâm cốc ở phía sau núi, như ba bóng ma.

Ba người đến cốc khẩu, tiến sâu vào chừng nửa dặm, thấy hai ngọn núi giáp nhau, vách đá thẳng vút cao tới sát từng mây, và nhẵn lì như gương, đường cốc đạo đến đây thu hẹp lại chỉ còn chưa tới ba trượng.

Giữa khúc đường cốc đạo thu hẹp này, có ba mầm đá hình trạng kỳ quái, mọc ngay ở giữa đường cốc đạo, mỗi mầm đá to tới hai người ôm, ba mầm đá này ngăn kín đường vào sơn cốc.

Ma bà đưa tay nói :

— Đến nơi rồi !

Chu Sưởng đưa mắt nhìn ngắm hình thế một lượt rồi chỉ về phía trong cốc đạo và hỏi :

— Sào huyệt của đối phương ở trong đó hả ?

Ma bà gật đầu đáp :

— Đúng rồi, ở trong đó đấy !

Chu Sưởng ngắm nghía ba mầm đá một lúc rồi lại hỏi :

— Ba mầm đá này sao lại mọc lạ lùng vậy nhỉ ?

Ma bà đáp :

— Đấy tức là cửa trận đó, nếu mà không hủy được ba mầm đá đó, thì đừng có mong tiến lấy nửa bước.

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Cừu gia của hai vị ở bên trong trận này phải không ?

Lão ma gật đầu nói :

— Đúng rồi !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Hai vị khổ công luyện «Ngũ lôi chưởng» là chủ đích để hủy diệt mấy mầm đá này đấy hả ?

Bạch cốt song tiên đồng thanh đáp :

— Chính thế !

Trầm tư một lát Chu Sưởng lại hỏi :

— Hai vị trước kia chưa có nghĩ tới cách dùng thuốc dẫn

http://tieulun.hopto.org

— Lão bạn...

Chu Sưởng hiểu rõ thâm ý của Bạch cốt ma bà, chàng đưa tay tiếp lấy cuốn sách, rồi lạnh lùng ngắt lời :

— Sợ tại hạ lấy được sách vào trong tay, rồi hủy lời ước hẹn không giúp hai vị nữa ư ?

Song ma lặng lặng không nói gì.

Chu Sưởng xem nhan sách, quả nhiên là bốn chữ : « Kỳ môn chính giải » viết theo lối chữ cổ triện, ở bên dưới có giòng chữ : «Vệ nhân Nhạc vũ tử thủ lục». Đây chính là một cuốn bảo lục thượng cổ, chính tay Nhạc vũ tử người nước Vệ, thuộc thời Xuân thu chiến quốc chép, lưu truyền lại về sau.

Chu Sưởng mở vào trang trong, thấy hầu hết là đồ giải cả, sau khi lật xem qua một lượt, Chu Sưởng lại thấy cuốn sách trả «Bạch cốt lão ma» và nói :

— Được rồi, một lời đính ước là đủ !

Lão ma tiếp lấy cuốn sách cất đi rồi nói :

— Thế bây giờ chúng ta khởi hành chứ ?

Chu Sưởng suy nghĩ một lát rồi đáp :

— Chúng ta hẹn thì giờ và địa điểm gặp nhau, có lẽ tiện hơn ? hai vị nghĩ sao ?

Bạch cốt ma bà gật đầu đáp :

— Thế cũng được, chúng ta gặp nhau trên đỉnh núi Đồng bách trước giờ ngọ hôm thứ ba !

Chu Sưởng tiếp lời :

— Chúng ta cứ đúng như thế mà thi hành.

Hai vợ chồng song ma đi một lối, còn một mình Chu Sưởng đi một lối, hai bên tuy đi khác đường, nhưng họ đều nhằm thẳng phương hướng Đồng bách sơn, rồi qua đời vượt suối đi giảng thẳng tới mục đích.

Họ đi bất phân ngày đêm, chỉ có đói bụng là ngừng lại lấy lương khô ăn rồi lại tiếp tục đi.

Đúng đầu giờ ngọ ngày thứ ba, thì Chu Sưởng đã tới địa điểm, sau một lát thì Bạch cốt song tiên cũng tới nơi.

Ba bóng người từ trên đỉnh núi Đồng bách, phi thân xuống một thâm cốc ở phía sau núi, như ba bóng ma.

Ba người đến cốc khẩu, tiến sâu vào chừng nửa dặm, thấy hai ngọn núi giáp nhau, vách đá thẳng vút cao tới sát từng mây, và nhẵn lì như gotmây, đường cốc đạo đến đây thu hẹp lại chỉ còn chưa tới ba trượng.

Giữa khúc đường cốc đạo thu hẹp này, có ba mầm đá hình trạng kỳ quái, mọc ngay ở giữa đường cốc đạo, mỗi mầm đá to tới hai người ôm, ba mầm đá này ngăn kín đường vào sơn cốc.

Ma bà dơ tay nói :

— Đến nơi rồi !

Chu Sưởng đưa mắt nhìn ngắm hình thế một lượt rồi chỉ về phía trong cốc đạo và hỏi :

— Sào huyệt của đối phương ở trong đó hả ?

Ma bà gật đầu đáp :

— Đúng rồi, ở trong đó đấy !

Chu Sưởng ngắm nghía ba mầm đá một lúc rồi lại hỏi :

— Ba mầm đá này sao lại mọc lạ lùng vậy nhỉ ?

Ma bà đáp :

— Đấy tức là cửa trận đó, nếu mà không hủy được ba mầm đá đó, thì đừng có mong tiến lấy nửa bước.

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Cừu gia của hai vị ở bên trong trận này phải không ?

Lão ma gật đầu nói :

— Đúng rồi !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Hai vị khổ công luyện «Ngũ lôi chưởng» là chủ đích để hủy diệt mấy mầm đá này đấy hả ?

Bạch cốt song tiên đồng thanh đáp :

— Chính thế !

Trầm tư một lát Chu Sưởng lại hỏi :

— Hai vị trước kia chưa có nghĩ tới cách dùng thuốc nổ

http://tieulun.hopto.org

hỏa và chất nổ để hủy diệt mấy mầm đá đó có phải dễ dàng hơn không ?

Lão ma lắc đầu đáp :

— Dùng không được !

Chu Sưởng ngạc nhiên hỏi :

— Sao thế ?

Bạch cốt song tiên đáp :

— Con chúng ta bị nhốt gần cửa trận, nếu dùng chất nổ và đốt, thì con chúng ta sẽ bị chết trước nhất.

Chu Sưởng kêu «A» một tiếng nói :

— Kế thế thì đối phương mưu tính cũng khá chu đáo nhỉ ?

Lão ma nói tiếp :

Những mầm đá này cần phải hủy diệt cùng một lúc, nếu không thì trận thế sẽ lại biến động, mình chỉ thêm vất vả mà không có ích gì !

Chu Sưởng lại hỏi :

— Trận này kêu là trận gì ?

Lão ma đáp :

— Huyền nữ kỳ môn trận !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Chỉ cần hủy hết ba mầm đá này là phá được trận, hay còn phải bị trở ngại gì nữa không ?

Lão ma đáp :

— Hủy xong ba mầm đá này, thì trận thế đối với ta coi như là không còn hiệu lực gì nữa !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Chúng ta chuẩn bị động thủ hả ?

Lão ma gật đầu đáp :

— Đúng rồi !

Chu Sưởng trì nghi hỏi tiếp :

— Sao chúng ta không gọi chủ nhân ra nói chuyện xem kết quả ra sao ? rồi sẽ động thủ !

Lão ma lắc đầu đáp :

— Làm thế chỉ phí thì giờ vô ích, vì lão quái vật đó vẫn quen cái lối giả câm giả điếc.

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Hủy xong trận môn rồi, tại hạ có phải làm gì nữa không ? Xin hai vị cho biết trước ?

Bạch cốt song tiên đồng thanh đáp :

— Không ! vợ chồng ta chỉ cần bạn trợ lực hủy xong trận môn là được rồi, còn về sau là vợ chồng ta có thể đủ sức ứng phó, không phải phiền đến bạn nữa !

Chu Sưởng gật đầu nói :

56— DI THẾ LÃO NHÂN

— Bây giờ chúng ta tiến vào chứ ?

Bạch cốt song tiên lắc đầu nói :

— Thong thả, chúng ta phải đứng cách xa ngoài hai trượng mà phát chưởng chứ đứng trong hai trượng thì thất thế. Bạn hủy mầm đá ở giữa, còn hai vợ chồng lão thì hủy hai mầm đá hai bên tả hữu. Bạn nên nhớ phải dùng hết sức dấy, chứ đây không phải là trò đùa đâu.

Chu Sưởng gật đầu nói :

— Được rồi !

Ba người dời bước tiến vào, khi vào tới cách trận môn chừng hai trượng thì ngừng bước đứng phân khoảng, rồi đều vận công lực đủ mười hai thành.

Bạch cốt song tiên đồng thanh quát một tiếng :

— Phát chiêu !

Tiếp theo tiếng quát, ba người đồng thời phát chưởng, ba luồng kình khí mãnh liệt như chuyển núi rung đồi, đánh thẳng vào ba mầm đá, những tiếng ầm vang kêu rền như sấm, khí thế hùng hậu, khiến cho người ta không lạnh mà cũng phải run.

http://tieulun.hopto.org

Ình ! ình ! ình !

Những tiếng vang rền liên tiếp phát ra theo, những mảnh đá vỡ vụn tung bay và bắn ra tứ phía, ba mầm đá bị nát vụn thành ba đống đá giăm.

Bạch cốt song ma liền văng mình vào thẳng trong cốc đạo không thèm lý gì đến Chu Sưởng nữa.

Chu Sưởng quát lớn :

— Đứng lại :

Chàng vừa quát vừa văng người đuổi theo, chặn ngang trước mặt song ma và nói :

— Những lời hai vị đã nói có thực hành hay không đấy hả ?

— Bạch cốt lão ma cười sằng sặc hỏi lại :

— Thực hành cái gì hả ?

Chu Sưởng đáp :

— Giao cho tại hạ cuốn «Kỳ môn chỉnh giải» ?

Lão ma lắc đầu nói :

— Xong việc đã chứ !

Chu Sưởng hỏi lại :

— Trước khi khởi sự mi nói thế nào ?

Lão ma chần chừ đáp :

— Tiểu tử, mi hãy đợi một chút mà !

Thấy Bạch cốt song tiên giở giọng không chịu giữ đúng lời ước, Chu Sưởng phẫn hận cực độ quát lớn :

— Ta sẽ hủy diệt hai đứa khốn nạn thất tín, không thể dung thứ cho tụi bay được nữa !

Chu Sưởng vừa quát vừa vươn hai tay toan phát chưởng.

Song chỉ trong chớp mắt Bạch cốt song tiên đã biến dạng không còn thấy đâu nữa.

Chu Sưởng vừa toan văng người đuổi theo, nhưng chàng nhìn ra thì đã thấy cảnh sắt trước mặt biến đổi hẳn, bất giác thất kinh, và chàng sực tỉnh ngộ là mình đã bị hãm vào trong kỳ trận rồi. Ba mầm đá ngoài cửa trận, tuy bị hủy rồi, song

đấy chỉ là để cho song ma được thuận lợi vào trong trận, chứ trận thế vẫn chưa có phá xong. Song ma sở dĩ vào được trong trận là chúng có cuốn «Kỳ môn chỉnh giải» trong tay, nên biết rõ trận thế. Bây giờ Chu Sưởng mới biết là mình đã bị mắc lừa «Bạch cốt song tiên» rồi.

Chu Sưởng tả xung hữu đột, trước mắt thấy toàn là những mô đá kỳ quái và cây rừng chi chít, tối mò chẳng sao nhìn rõ phương hướng cả.

Chu Sưởng trước kia đã từng bị hãm trong trận kỳ môn của Hắc báo tại Kinh sơn, nên chàng đã hiểu rõ sự lợi hại của trận thế, dù có xung đột xong xáo cũng vô ích, mà lại còn nguy hiểm thêm nên đành phải bình tĩnh mà suy nghĩ.

Chu Sưởng lúc này tuy là trong lòng căm hận song ma tới cực độ, song chàng cũng lại cảm thấy mình quá ngây ngô buồn cười. Bạch cốt song tiên, là một kẻ tà gian hiểm ác khắp võ lâm đều biết tiếng, thế mà mình lại nghe mà tin lời nói của đối phương, thế chẳng hóa ra đã biết mà vẫn còn mắc lừa ?

Người mà đối địch với Song Ma, rất có thể phải là nhân vật chính phái, mình làm việc này đúng là giúp chúa kiệt làm ác !

Chu Sưởng càng nghĩ càng thấy là mình vô ý thức...

Cốc trưng chủ nhân không hiểu là một nhân vật như thế nào ? Bạch cốt song tiên tiến vào trong cốc không hiểu rồi chúng sẽ gây ra hậu quả thế nào đây ?

Chu Sưởng tự đặt ra bao nhiêu vấn đề do tự mình khờ dại mà gây ra.

Chu Sưởng ngồi trầm ngâm suy nghĩ hoài, mà chẳng tìm ra được phương sách gì hết.

Đột nhiên Chu Sưởng cảm thấy chỗ cạnh sườn đằng sau lưng bị tê cứng ra, rồi người tự nhiên gục, tiếp thấy một ông già quắc thước nét mặt đầy vẻ phẫn nộ, đứng ngay trước mặt rồi xách bổng mình lên, chạy vụt ra phía trước, chỉ trong giây

http://tieulun.hopto.org

phút đã thấy trước mặt sáng bừng ra, chàng biết là đã ra khỏi trận rồi.

Ông già vứt Chu Sưởng xuống đất, rồi đứng khoanh tay nhìn, thấy dầu tóc ông ta dựng ngược cả lên, coi vẻ ông ta có phần căm giận tới cực độ !

Chu Sưởng bụng nghĩ chắc ong già này là cốc trung chủ nhân, tuy rằng chàng mới thoáng nhìn qua dung mạo nhưng chàng đã nhận thấy ông già rõ là người chính nhân quân tử, quyết nhiên không phải là bọn tà đạo ác bá...

Chu Sưởng ngầm vận công lực một lượt, chàng đã tự giải được huyệt đạo rồi...

Vừa lúc đó thấy có ba bóng người từ trong sơn cốc chạy ra, chính là vợ chồng song ma và một gã trung niên trông vẻ rất hung ác, chắc gã này là con của vợ chồng song ma, người mà cốc chủ đã bắt giam trong trận thức.

Ông lão già quát :

— Đứng lại !

Ba người ngừng bước, Bạch cốt lão ma đắc ý cười khanh khách một hồi rồi nói :

— Lão quái vật ta tưởng là mi chạy mất rồi ?

Ông Lão già lại nói :

— Mi hãy để cuốn «Kỳ môn chính giải» lại !

Lão ma hứ một tiếng và nói :

— Mi tưởng thế hả ?

Ông già nói tiếp :

— Nếu không thì ta sẽ giết nó !

Lão ma hỏi lại :

— Giết ai ?

Ông già đáp :

— Giết người cùng bọn của tụi bay !

Ông già vừa nói vừa dơ tay chỉ Chu Sưởng ngồi phục trên mặt đất.

Bạch cốt ma bà quay sang nói với lão ma :

— Lão bạn, thế thì càng hay lắm, cái thằng nhỏ ấy mà không trừ khử đi, tất nó sẽ còn gây hậu hoạn về sau cho chúng mình nhiều lắm !..

Lão ma gật đầu đáp :

— Để cho lão quái vật giết nó cho rồi !

Ma bà lắc đầu nói :

— Thế cũng không ổn.

Lão ma hỏi lại :

— Vậy thì làm sao ?

Ma bà đáp :

— Mình cần phải tự mắt nhìn thấy nó chết thực mới được!

Nghe hai vợ chồng song ma đối thoại, ông già ngẫn người ra không hiểu ra sao, sau một lát ông mới nói :

— Tụi bay đừng có bày trò hư huyễn, nếu không đem trả «Kỳ môn chính giải» lão phu sẽ giết nó trước...

Bạch cốt lão ma nhún vai đáp :

— Thế thì mi cứ hạ thủ đi !

— Gã trung niên xếch đôi mày hỏi :

— Cha, hắn là ai đó ?

Lão ma vừa cười vừa nói :

— Ha, ha, ha, Hài nhi, nếu không có thằng nhỏ đó trợ lực chúng ta hủy mấy mầm đá cửa trận, thì chúng ta đâu đã vào được trong trận mà cứu được con ra.

Gã trung niên ngắt lời :

— À, thế thì chúng ta phải cứu hắn...

Lão ma lắc đầu nói :

— Không ?

Gã trung niên ngạc nhiên hỏi :

— Sao thế ?

Lão ma giải thích :

— Nó là một nhân vật nguy hiểm !

Nghe bọn ma dầu nói, ông già mới vỡ lẽ và hiểu rõ dã tâm của chúng, ông cất lớn tiếng hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Hắn bị bọn mi lợi dụng phải không ?

Ma bà đắc ý cười khúc khích và nói :

— Mi nói đúng đấy, hạ thủ đi !

Ông già tức run người lên, không nói gì nữa.

Gã trung niên lầm lỳ nét mặt nói :

— Những ngày bị nhốt buồn chết đi được, bây giờ ta đang ngứa tay, để nó cho ta hạ thủ.

Nói dứt lời, gã trung niên dời bước tới trước mặt Chu Sưởng đứng thành thế tương đối với ông già, Chu Sưởng lọt vào ở quãng giữa.

Ông già lùi lại và nói :

— «Trợ kiệt vi ngược» (giúp chúa kiệt làm ác) cũng chẳng phải hạng người tốt, giết thì giết !

Gã trung niên cười sằng sặc nói :

— Lão nói nghe được đấy !

Gã trung niên nói xong liền dơ một tay lên, nhằm giữa đỉnh đầu Chu Sưởng giáng xuống...

Chỉ nghe một tiếng «bình» rồi tiếp đến tiếng kêu thê thảm một bóng người bay vút lên bắn ra xa ngoài hai trượng, máu rưới xuống như mưa,

Hai vợ chồng Song Ma kinh hoàng cùng kêu thất thanh vọt người chạy tới chỗ người bị rơi xuống.

Người bị chưởng lực đánh trúng này. Chính là gã trung niên con trai duy nhất của Song Ma.

Chu Sưởng từ từ đứng thẳng người lên.

Ông già thấy thế ngạc nhiên hết sức, đứng trợn mắt há miệng chẳng nói gì cả.

Không ngờ một gã nhà quê, rõ ràng đã bị điểm huyệt đạo rồi, mà chỉ trong chớp mắt đã tự giải được huyệt đạo.

Bạch cốt ma bà ôm xác gã trung niên vừa khóc vừa nói với lão ma :

— Lão bạn... con chúng ta... chết mất rồi !

Bạch cốt lão ma gầm lên hỏi lại :

— Chết thực rồi hả

Ma bà nghiến răng nói :

— Ta phải giết chết thằng nhỏ này đốt thành tro thả bay theo gió mới cam tâm...

Lão ma gật đầu nói :

— Đúng rồi !

Lão ma nói xong liền vẫy người tới gần chỗ Chu Sưởng ra thế với tay đến nơi, râu tóc đều dựng ngược, răng nghiến kêu ken kẹt, trông hung dữ như quỷ sứ.

Chu Sưởng thấy thế, liền mở bao bố lấy đoạn kiếm ra, tay phải cầm chuôi kiếm, tay trái cầm bao kiếm, chàng lạnh lùng nói :

— Lão ma, mi đưa cuốn «Kỳ môn chỉnh giải» ra đây cho ta, thì ta sẽ tha cho mi khỏi chết !

Bạch cốt lão ma nghiến răng nói :

— Oắt con, lão phu phải băm nát xác mi ra !

Nói dứt lời lão ma liền dơ hai tay phát chưởng, một chưởng nhằm đánh vào đỉnh đầu, một chưởng nữa đánh vào lồng ngực, đều là những yếu huyệt trí mạng.

Chu Sưởng dùng «Không không bộ pháp» với tốc độ rất mau đổi vị trí và nói :

— Ta đã cho mi một cơ hội rồi đó !

Lão ma đánh không trúng, tức khắc thu thế, quay lại đối diện với Chu Sưởng và quát :

— Tiểu tử, lão phu nhất định phải giết chết mi..,

Chu Sưởng lạnh lùng «hừ» một tiếng và nói :

— Các hạ bình sinh đã làm nhiều sự tàn ác, giết vô số sinh mạng, kể ra chết cũng vẫn chưa có hết tội, tại hạ hôm nay cũng không thể dung thứ được.

Chu Sưởng vừa nói dứt lời, liền tuốt đoạn kiếm ra khỏi bao cầm nhăm nhăm trong tay.

Ma bà vội kêu nhỏi lên :

— Đoạn kiếm !

http://tieulun.hopto.org

Lão Ma cũng hốt hoảng nói :

— Hắn là Đoạn kiếm tàn nhân, một kiếm thủ mới xuất đạo gần đây và đã làm chấn động khắp cả giang hồ đấy ư ?

Chu Sưởng gật đầu nói :

— Chính tại hạ đây !

Cốc trung lão nhân tự nhiên cũng thấy biến nét mặt, có thể ông già này cũng đã biết đại danh Đoạn kiếm tàn nhân là một nhân vật như thế nào rồi.

Lão ma vén vạt áo trường bào rút ra một đôi ống xương trắng hếu ở dắng sau ra. Hai ống xương này là một đôi ống xương cổ chân dài chừng hai gang.

Lão ma cầm hai ống xương gõ vào nhau và nói :

— Đoạn kiếm tàn nhân, cái thù mi giết con ta, nhất định ta phải trả thù, mi hãy nộp mạng đây !

Chu Sưởng mơ hồ, không hiểu là hai ống xương chân đó nó có ma lực bí ẩn gì bên trong ?

Cốc trung lão nhân vội vàng lùi lại ba bước liều, và có vẻ hốt hoảng la lớn :

— Bạch cốt chiêu hồn !

Nghe lão nhân hô, Chu Sưởng cũng chẳng hiểu sao hai ống xương chân đó lại gọi là «Bạch cốt chiêu hồn» Song chàng cũng đoán chắc à hai ống xương đó là một vật rất xuyên độc nguy hiểm, chàng chực nhớ đến câu : «yếu quyết xuất thủ» không nên để cho đối phương có cơ hội kịp trở tay của Thiên bát Thần đã cảnh tỉnh mình trước kia..

Bỗng lại nghe lão nhân quát :

— Lui mau, không được dụng vào ống xương đó !

Ông già vừa quát vừa văng người lùi ra ngoài ba trượng.

Chu Sưởng phản ứng cũng khá thần tốc, tức thời chàng bỏ ý định xong vào giao thủ, đưa kiếm sang tay trái, rồi tay phải vận dụng toàn lực phát chưởng, đồng thời văng người lùi lại hơn một trượng.

Luồng chưởng phong của Chu Sưởng phát ra mạnh như vũ bão đẩy bật Bạch cốt lão ma lùi lại bốn năm bước, khiến y

trở tay không kịp.

Chu Sưởng không để cho đối phương có cơ hội, chàng lại phất tiếp luôn một chưởng thứ hai nữa...

Bạch cốt lão ma tay cầm ống xương vung lên đưa ra, tiếp luồng chưởng phong đương ào ào phóng tới.

Cốc trung lão nhân lại quát vang :

— Lui mau !

«Băng» hai ống xương chạm nhau phát ra tiếng kêu, tiếp thấy một cơn mưa mù theo luồng gió cuộn thổi mà bắn tóe từng giọt ra khắp nơi.

Chu Sưởng nghe tiếng lão nhân quát trong chớp mắt đã văng người nhanh như điện lùi ra mấy trượng...

Những giọt mưa đen như mực rơi xuống đất trong phạm vi hai trượng, bốc lên từng tia khói đen, và phát ra những tiếng xì ! xì !

Chu Sưởng định thần nhìn xem, bất giác thất kinh toát cả mồ hôi, thấy những đám cỏ xanh trên mặt đất đều khô héo hết, mà ngay mặt đất cũng biến thành màu than đen như là nhuộm mực một lượt, một tảng đá ở bên cạnh, trên mặt đá đều lỗ chỗ có hàng trăm ngàn lỗ thủng.

Một thứ khí giới kỳ quái vô cùng xuyên độc, nếu mà bắn trúng vào da thịt người ta, chắc có lẽ hóa ra nước mất.

Không ngờ trong thiên hạ lại có thứ kịch độc đến thế. Chu Sưởng sau một phút kinh hoàng liền cúi xuống nhìn, kiểm điểm thân hình, thấy áo quần đã bị thủng ra rất nhiều những lỗ nhỏ.

Bạch cốt lão ma thấy Chu Sưởng vẫn an nhiên vô sự, hẳn biết là không thể làm gì đối phương, liền thét vang một tiếng rồi văng người chạy trốn...

Thân pháp Chu Sưởng vô cùng thần tốc, Bạch cốt lão ma vừa văng người ra được một trượng, sà chân xuống đất đã thấy Chu Sưởng đứng chặn trước mặt rồi.

Lão ma thất kinh sắc mặt tái mét, vội vàng vươn tay phát

http://tieulun.hopto.org

chưởng. Song vừa mới dơ tay lên đã thấy kêu nhói một tiếng thê thảm. Bạch cốt lão ma đã bị kiếm khí xẹt đứt đầu lăn đi xa hơn một trượng, thân hình té vật xuống đất, chết không kịp ngáp.

Lúc Chu Sưởng vừa đặt chân xuống, đồng thời đã tuốt kiếm xuất thủ liền, khiến cho lão ma chưa kịp phát chưởng đã mất đầu.

Chu Sưởng thở phào một hơi, rồi quay lại nhìn, thì Bạch cốt ma bà đã thừa cơ bỏ trốn mất dạng từ bao giờ rồi.

Cốc trung lão nhân cất tiếng run run nói :

— Mi đã bị nhiễm phải kịch độc hóa cốt rồi đó !

Chu Sưởng dật mình, quả nhiên chàng cảm thấy trong người có mấy chỗ nóng ran và ngứa ngáy, thập phần bứt rứt rất khó chịu. chàng vội vàng bỏ áo ngoài ra thấy da thịt nổi lên từng mụn đen bằng đồng tiền một, tổng cộng có tới bảy tám chỗ, trông rất ghê sợ.

Cốc trung lão nhân lắc đầu nói :

— Phàm nhiễm phải kịch độc hóa cốt này, tức thời thân thể bị hóa ra nước mủ, chỉ trong chốt lát là toàn thân tiêu tan hết, mà sao mi không thấy nguy hiểm vì vậy ?

Chu Sưởng nhớ tới viên Thiên trừ châu, chàng vội lấy ra xát vào những chỗ vết sưng. Kể cũng kỳ dị thực chàng xát, viên ngọc đó vào đến đâu thì vết sưng lập tức tiêu tan hết và không còn thấy bứt rứt khó chịu gì hết .

Chu Sưởng thấy trong mình đã hoàn toàn vô sự, chàng cất viên «Thiên trừ châu» vào bọc, rồi chạy đến bên xác lão ma cúi xuống tìm cuốn «Kỳ môn chính giải». Rồi chàng quay lại nhìn Cốc trung lão nhân.

Trừ trước đến sau Chu Sưởng chưa có kịp nhìn rõ mặt lão nhân, bây giờ chàng nhìn ra, bất giác dật mình và đứng đờ người ra.

Cốc trung lão nhân mặc quần áp toàn bằng vải vàng, áo chùng có tới ngang đầu gối, đầu hói chân đi không, tướng mạo thanh kỳ, ở giữa khoảng mi có nốt ruồi đỏ, chính như là tướng mạo «Di thế lão nhân» mà Hồng nương tử đã miêu tả cho chàng nghe trước đi tìm.

Chuyến này chính Chu Sưởng định đi Đại biệt sơn để tìm Di thế lão nhân, không ngờ ông ta lại ẩn cư ở trong núi Đồng bách sơn này. Nếu quả không có gặp « Bạch cốt song ma » và xảy ra chuyện rắc rối, thì làm sao mà gặp được ông ta, mà mình đi Đồng bách sơn cũng chỉ mất công mà chẳng được ích lợi gì.

Thiên hạ sao lại có chuyện kỳ ngộ như thế này nhỉ ? Cốc trung lão nhân hai mắt nhìn chăm chập vào cuốn « Kỳ môn chính giải» ở trong tay Chu Sưởng, và cất tiếng hỏi :

— Đoạn kiếm tàn nhân, cuốn sách nhỏ này, mi có thể trả lại cho lão phu được chăng ?

Chu Sưởng ngạc nhiên hỏi lại :

— Chẳng lẽ cuốn sách này là của tiền bối hay sao ? mà mà tiền bối lại đòi được ?

Cốc trung nhân gật đầu đáp :

— Chính là của lão !

Chu Sưởng lại hỏi :

— Thế làm sao lại ở trong tay vợ chồng song ma ? vãn bối không hiểu ra sao cả ?

Cốc trung lão nhân giải thích :

— Đấy là do vợ chồng «Bạch cốt song tiên» cướp ở trong tay một tên đồ đệ của lão phu !

Chu Sưởng gật đầu nói :

— A, ra thế !

Cốc trung lão nhân nói tiếp :

— Lão phu vì muốn lấy lại cuốn «Kỳ môn chính giải» nên mới bày kế bắt đứa con duy nhất của vợ chồng song ma, đem giam vào sơn cốc làm con tin, để buộc vợ chồng y phải đem cuốn sách lại đổi lấy con...

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng ngắt lời :

— Nguyên lai là thế !

Cốc trung lão nhân ngập ngừng hỏi tiếp :

— Thế nào mi có thể trả lại cho lão phu được chăng ?

Chu Sưởng đáp :

— Nếu vãn bối không trả thì sao ?

Cốc trung lão nhân đứng ngẩn ra một lát rồi nói :

— Cuốn sách đó chính là của lão phu, nhưng thực tế lại ở trong tay Bạch cốt lão ma, mà mi lấy được vào tay kể về lý thì mi không trả lão phu cũng không thể cưỡng ép được song về tình thì:

Chu Sưởng ngắt lời :

— Nhưng thôi, cuốn sách này tuy quý thật, nhưng đã là vật của tiền bối, vãn bối xin hoàn lại !

Chu Sưởng nói dứt lời quả nhiên đưa cuốn «Kỳ môn chính giải» trả lại cho cốc trung lão nhân.

Lão nhân lại ngạc nhiên cứ đứng ngẩn ra không có đưa tay nhận lấy cuốn sách ngay, và xếch đôi mày bạc phơ hỏi lại:

— Mi rất đàng hoàng. Đây là một cuốn kỳ thư, đối với khách giang hồ là vật chí bảo, mà sao mi lại không có lòng tham chiếm lấy hả ?

Chu Sưởng lắc đầu đáp :

— Chính ra không phải là vật của vãn bối, thì tham lam gì, dù đấy là vật chí bảo đối vãn bối.

Cốc trung lão nhân lại hỏi :

— Mi trả lại cuốn sách này cho lão phu, vậy mi có đặt điều kiện gì không ?

Chu Sưởng ngạc nhiên hỏi lại :

— Điều kiện hả ?

Lão nhân nói tiếp :

— Chính thế, vì mi đã lấy được ở trong tay lão ma rồi lão phu không thể lấy không ở trong tay mi được !

Nghe lão nhân nói, Chu Sưởng tự nhiên cảm thấy kính mến

hành động của ông ta như thế, tuy thuộc về loại quái tích, một cách đáng kính đáng mến, nên chàng buột miệng đáp :

— Của tiền bối thì vãn bối trả về tiền bối, chứ không có điều kiện gì hết.

Cốc trung lão nhân cảm kích nói tiếp :

— Tốt lắm, lão phu sẽ ghi nhớ món nợ ân tình này của mi mãi mãi !

Nói xong lão nhân đưa tay cầm lấy cuốn sách.

Chu Sưởng hỏi :

— Xin tiền bối cho biết tôn hiệu ?

Lão nhân lắc đầu nói :

— Danh hiệu lão phu đã quên từ lâu rồi !

Chu Sưởng lại hỏi :

— Tôn hiệu của tiền bối có phải là «Di thế lão nhân» không?

Lão nhân gật đầu đáp :

— Ủa ! ... mi.., làm sao mà biết hả ?

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Thế thì lão tiền bối chính là «Di thế lão nhân» rồi !

Di thế lão nhân đáp :

— Mi nói đúng rồi !

Chu Sưởng nói tiếp :

— Vãn bối chính muốn đến bái phưởng tiền bối.

Di thế lão nhân ngạc nhiên hỏi

— Thế nào, mi định tìm lão phu hả ?

Chu Sưởng tiếp lời :

— Chính thế, vãn bối mục đích là đi Đại biện sơn để tìm lão tiền bối, không ngờ lại gặp vợ chồng song ma rồi bị mắc lừa chúng, nhưng may lại được gặp lão tiền bối tại đây, thực là trong cái rủi có cái may, đúng như câu chuyện «tái ông thất mã» ngày xưa.

Di thế lão nhân đột nhiên thay đổi thái độ, với giọng nói rất lạnh lạt anh hỏi :

— Mi tìm lão phu làm gì ?

http://tieulun.hopto.org

Lúc này trong lòng Chu Sưởng hết sức vui mừng và cao hứng, chàng mỉm cười đáp :

— Vãn bối có việc cần đến thỉnh giáo tiền bối !

Di thế lão nhân hỏi :

— Việc gì ?

Chu Sưởng nói tiếp :

— Thỉnh giáo lão tiền bối về phép phá giải một trận thế kỳ môn.

Di thế lão nhân lắc đầu nói :

— Không được rồi !

Chu Sưởng ngẫn ra một lát lại hỏi tiếp :

— Tiền bối không chịu tứ giáo ư ?

Di thế lão nhân thản nhiên đáp :

— Lão phu đã có lời thề từ lâu rồi...

Chu Sưởng ngạc nhiên ngắt lời hỏi :

— Lời thề sao cơ ?

Di thế lão nhân chau mày đáp :

— Là không có giao thiệp với thế tục nữa !

Nghe Di thế lão nhân nói, Chu Sưởng hết sức phẫn uất, nếu không có mình thì ông ta quyết không thể nào lấy lại được cuốn «Kỳ môn chỉnh giải» ở trong tay «Bạch cốt song tiên», mình theo tinh thần võ sỹ đạo, hai tay cầm trả lại cho ông ta thế mà ông ta lại nỡ tuyệt tình từ chối mình như thế, quả là con người không thông tình đạt lý một chút nào.

Chu Sưởng hậm hực nói :

— Tiền bối không thể phá lệ được sao ?

Di thế lão nhân lắc đầu đáp :

— Không thể được !

Chu Sưởng hỏi lại :

— Nếu lúc nãy vãn bối không trả cuốn kỳ môn chỉnh giải mà tự mở ra xem để nghiên cứu lấy phép phá giải, «Kỳ môn trận» thì tiền bối tính sao ?

«Di thế lão nhân» thản nhiên đáp :

— Nếu thế thì lại là một chuyện khác !

Chu Sưởng hỏi lại :

— Lão tiền bối cứ giữ vững nguyên tắc đó ư ?

Di thế lão nhân gật đầu đáp :

— Đương nhiên. Có điều...

Chu Sưởng ngắt lời hỏi :

— Có điều làm sao ?

Di thế lão nhân đáp :

— Nếu lúc nãy mi lấy việc đó làm điều kiện, thì lão phu không có nói gì nữa. Lão phu bình sinh không có muốn chịu ơn ai hết, bây giờ như thế này cũng được nhé, mi lại lấy việc đó mà đưa ra làm điều kiện đi.

Chu Sưởng ngạo nghễ đáp :

— Không ! đại trượng phu một lời đã nói không bao giờ lại thay đổi, vãn bối đã nói là trả lại tiền bối không có điều kiện gì hết, đâu lại có thể nói lời rồi lại nuốt lời ngay được !

Di thế lão nhân khì khì nói tiếp :

— Ha ! ha ! tính khí mi cũng có chỗ rất giống lão phu, kể mi cuồng ngạo cũng đáng yêu đấy...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Tiền bối có thể phá lời thề được chăng ?

Di thế lão nhân lắc đầu đáp :

— Không thể được !

Chu Sưởng lại hỏi :

— Dưới trường hợp nào có thể phá được ?

Di thế lão nhân cương quyết đáp :

— Không khi nào có hết :

Chu Sưởng lại hỏi :

— Hay là tiền bối đưa ra một điều kiện nào để trao đổi có được không ?

«Di thế lão nhân» ngần ngại nói :

— Cũng không thể được, trừ phi...

Chu Sưởng ngắt lời hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Trừ phi thế nào ?

Di thế lão nhân đáp :

— Bằng ở công lực mi !

Nghe Di thế lão nhân Chu Sưởng ngớ người ra, cười cũng dở mà khóc cũng dở, thiên hạ dù có ai cá tính quái tích đến đâu chăng nữa, cũng không thể nào quái tích đến mức độ đó được, trách nào Hồng nương tử nói, là ông ta quái tích so với Quỷ thủ thần nhân còn hơn nhiều.

Sau một lúc trầm tư Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Theo ý tiền bối nói như thế là buộc vãn bối phải dùng đến võ lực chăng ?

Di thế lão nhân thản nhiên đáp :

— Đúng thế, đương lúc mà lão phu kém sức rồi, dưới tình thế vô phương mà phản kháng được nữa, thì dành phải chịu, chứ không phải là trái với lời thề.

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Chỉ có mỗi một đường ấy thôi ư ?

Di thế lão nhân đáp :

— Ngoài ra không còn đường nào khác nữa !

Chu Sưởng chau mày nói :

— Thế thì vãn bối dành phải thử một phen vậy ? Xin tiền bối lượng thứ cho.

Lão nhân lắc đầu đáp :

— Không sao, có điều cái hi vọng thành công của mi rất mong manh...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Lão tiền bối, xin thứ lỗi cho vãn bối nói câu này có phần phóng tứ, từ khi vãn bối xuất đạo đến giờ, vẫn chưa có ai thoát khỏi một chiêu kiếm !

66— ĐIỀU BÍ ẨN CỦA SƯ MÔN

Di thế lão nhân nói :

— Mi quả là một người thập phần tự phụ !

Chu Sưởng tiếp lời :

— Đâu dám, song đấy chính là sự thực !

Di thế lão nhân nói tiếp :

— Võ thuật không phải chỉ có một mối, không thể lấy một sở trường mà tự thị được đâu...

Chu Sưởng phủ nhận nói :

— Vãn bối đâu có phải tự thị.

Di thế lão nhân chau mày nói :

— Thế thì mi sẽ thử thử coi !

Chu Sưởng ngần ngại đáp :

— Vãn bối quả thực không muốn vô lễ đối với tiền bối, mong tiền bối tìm cho một lối thoát.

Di thế lão nhân lắc đầu nói :

— Thế thì mi rời khỏi đây đi thôi, chứ chả còn cách gì hơn nữa !

Chu Sưởng suy nghĩ hoài, chàng thấy có nói nữa cũng bằng thừa, đối phương quyết không có thay đổi chủ ý, chàng đưa tay phải cầm chuôi kiếm, từ từ đơ lên và nói :

— Vãn bối đành đắc tội vậy !

Di thế lão nhân gật đầu nói :

— Xuất thủ đi !

Chu Sưởng tiếp lời :

— Xin lưu ý !

Chu Sưởng chưa nói dứt câu đoạn kiếm đã vung ra rồi, chàng xuất thủ tuy mau mạnh, song chỉ mới vận dụng có năm thành công lực, vì rằng đối phương không phải là cừu gia, mà cũng không phải địch nhân chân chính.

Vì chiêu «thiên địa giao thái» này là một kiếm chiêu tuyệt kỹ diệu và vô cùng ác liệt. Bởi vậy nên không phải là cuộc giao đấu sinh tử, thì không thể phát huy hết toàn lực của nó.

Điều làm cho chàng hết sức ngạc nhiên, vì chàng vừa mới xuất chiêu, thì đối phương đã biến dạng không nhìn thấy đâu nữa.

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng đành phải thu thế lại lần nữa với, nhưng chàng nhìn ra lại thấy đối phương đứng ngay phía bên phải cách tầm thước, đường tủm tỉm cười. Chàng tức thời đỏ bừng mặt, nghiến hai hàm răng lại, lại xuất kiếm, công lực dùng đến tám thành.

Tình huống vẫn không thay đổi, «Di thế lão nhân» cũng lại thay đổi phương vị như là bóng ma biến hiện.

Song Chu Sưởng đã lưu ý và nhận thấy, Di thế lão nhân đã dùng một bộ pháp thập phần kỳ ảo cùng «Không không bộ pháp» rất giống nhau, chàng liền nghĩ ra một phương pháp, và tự gật đầu mấy cái.

Di thế lão nhân cười hà hả và nói :

— Nếu mi xuất thủ ba chiêu mà vẫn không trúng, thì mi sẽ tự tiện rút lui thôi nhé !

Chu Sưởng đã sẵn có chủ định rồi, nên nghe đối phương nói, chàng liền lạnh lùng tiếp lời :

— Nếu quả vãn bối lần này còn thất thủ, thì vãn bối xin ra khỏi núi ngay tức khắc.

Di thế lão nhân gật đầu nói :

— Tốt lắm !

Chu Sưởng nói tiếp :

— Xin tiền bối chú ý !

Di thế lão nhân lại rở lối cũ thoáng cái đã biến mất, song Chu Sưởng xuất kiếm lần này chỉ là hư chiêu, hai mắt chàng vẫn chăm chú nhìn thân hình đối phương, trong lúc đối phương di động thân hình chàng cũng di động theo, chàng sử dụng «Không không bộ pháp» trong chớp mắt đã dời đổi tám phương vị, tốc độ còn mau hơn Di thế lão nhân một chút.

Di thế lão nhân vừa hơi ngừng lại một chút, Đoạn kiếm của Chu Sưởng đã chĩa tới trước lồng ngực.

Chu Sưởng lạnh lùng nói :

— Lão tiền bối, vãn bối đã phóng tử !

«Di thế lão nhân» hai mắt tròn xoe nét mặt đầy vẻ kinh ngạc, cất tiếng run run hỏi :

— Mi dùng bộ pháp gì thế hả ?

Chu Sưởng cười lạt đáp :

— Đấy là tiểu kỹ, có đáng gì đâu, lão tiền bối bất tất phải hỏi làm gì.

Di thế lão nhân quát :

— Mi phải nói !

Chu Sưởng không trả lời và nói sang chuyện chính yếu :

— Xin tiền bối hãy thực thi lời hứa !

«Di thế lão nhân» cương quyết nói :

— Mi hãy nói ta nghe trước là mi sử dụng bộ pháp đó là bộ pháp gì ?

Chu Sưởng không sao được, đành phải nói thực :

— Không không bộ pháp !

Di thế lão nhân ngạc nhiên hỏi lại :

— Cái gì ? Không không bộ pháp hả ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Đúng thế !

«Di thế lão nhân» cất tiếng run run hỏi tiếp :

— Không không... không không... mi... mi tức là đệ tử kế truyền của Dương uy hả ?

Nghe «Di thế lão nhân»hỏi, Chu Sưởng hết sức kinh ngạc, vì lai lịch Không Không tử sư phụ chàng. Trong võ lâm rất ít người biết mà sao đối phương lại biết rành mạch và gọi rõ cả tên họ, chỉ căn cứ ở một bộ pháp, phải chăng đối phương là bạn chí thân của sư phụ ?

Vì nghĩ thế nên Chu Sưởng buột miệng hỏi :

— Lão tiền bối có quen biết gia sư ?

Di thế lão nhân lại quát hỏi :

— Mi chính là đệ tử của Dương uy hả ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Đúng thế !

http://tieulun.hopto.org

Di thế lão nhân lại hỏi tiếp :

— Mi tiềm lão phu để thảo giáo về trận pháp hả ?

Chu Sưởng đáp :

Dạ !

«Di thế lão nhân» dùng dùng nổi giận quát :

— Cút ngay !

Chu Sưởng bất sức kinh ngạc trước thái độ thay đổi đột ngột của đối phương, chàng bàng khuâng tự hỏi :

— Có lẽ lão nhân với sư phụ có điều hiềm khích chăng ?

Chu Sưởng đứng thộn người ra, chẳng biết nói làm sao.

Di thế lão nhân lại quát :

— Lão phu bảo mi phải cút ngay !

Chu Sưởng lạnh lùng hỏi :

— Làm sao lại thế !

Di thế lão nhân chẳng giải thích tại sao, chỉ khăng khăng một mực đuổi :

— Ta đã bảo mi cút ngay cơ mà !

Chu Sưởng chau mày nói :

— Nhưng cũng phải có lý do chứ.

Di thế lão nhân nói :

— Chẳng có lý do gì hết, cút mau, muốn biết rõ lý do, mi về mà hỏi Dương uy sư phụ mi ấy.

Chu Sưởng lại hỏi :

— Lão tiền bối với gia sư có hiềm khích hả ?

Di thế lão nhân quát :

— Mi không xứng đáng hỏi, mi hãy nghe đây, từ nay mà đi nếu mi còn bước tới đây nữa, lão phu sẽ giết mi !

Chu Sưởng như đứng trong đám sương mù mờ mịt, song trong lòng chàng đã nóng giận hết sức, bị xua đuổi một cách phũ phàng không minh bạch, lần này có thể nói lần thứ nhất chàng mới bị là một, đồng thời tình huống đã cho chàng thấy rõ là giữa sư phụ và đối phương, tất có một sự hiềm khích

với nhau.

Sau một lúc trầm tư Chu Sưởng cố nén giận nói :

— Lão tiền bối không thấy những lời tiền bối nói là thái quá ư ?

Di thế lão nhân cười lạt đáp :

— Hư, mi cho ta nói thế là thái quá hả ? Đấy hãy còn là tương đương khách khí đó.

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Nếu không khách khí thì tiền bối làm gì ?

Di thế lão nhân quắc mắt nói :

— Thì lão phu...

Di thế lão nhân nói nửa chừng lại ngừng bặt không nói nữa. Có thể, Di thế lão nhân nhớ tới điểm Đoạn kiếm tàn nhân đứng trước mặt đây công lực hãy còn cao hơn mình, e rằng nói quá lời, sẽ có thể xảy ra sự không hay, nên mới ngừng lại không muốn nói nữa.

Còn Chu Sưởng lúc này cũng phân vân trong bụng không biết xử trí ra sao, muốn yêu cầu đối phương chỉ giáo cho phương pháp phá giải trận thế, thì không thể được rồi, song kỳ trận của Hắc bào nếu không phá được, thì không bao giờ tiêu diệt nổi Hắc Bào để báo cừu, nếu sai người đi cầu viện sư phụ thì mất nhiều thì giờ quá, nếu cướp lại cuốn «Kỳ môn chính giải» thì lại không quang minh chính đại, không biết làm sao cho ổn được ?

Sau một lúc suy nghĩ Chu Sưởng mới quyết định là dùng sức mạnh, chính như lời đối phương đã nói :

Sau khi đã quyết định chủ ý Chu Sưởng nói :

— Lão tiền bối, nhất thiết mọi việc đều không bàn đến nữa, vãn bối phen này đã tìm gặp được tiền bối, không đạt được mục đích thì vãn bối nhất định không có thôi !

Di thế lão nhân nói :

— Đừng có mộng tưởng hão huyền !

Chu Sưởng cương quyết nói tiếp :

— Đừng trách vãn bối vô lễ nhé !

Di thế lão nhân vừa cười vừa nói :

— Ha ha ! mi định dùng sức mạnh cưỡng bách...

«Di thế lão nhân» vừa cười vừa đi động thân hình, thoáng

http://tieulun.hopto.org

mắt đã biến dạng vào trong cốc khẩu không còn thấy đâu nữa.

Phản ứng của Di thế lão nhân quả thần tốc, ngoài ý liệu của Chu Sưởng, khiến cho Chu Sưởng không còn kịp trở tay, đối phương thân pháp lại không phải là hạng tầm thường. Chu Sưởng vô phương mà đuổi theo được nữa.

Một tòa kỳ môn trận đã phong tỏa cốc đạo, không hiểu trận thế thì nửa bước cũng không thể tiến vào được.

Chu Sưởng đứng ngẩn ra như phỗng đá, vô kế khả thi nữa.

Chu Sưởng nhìn thấy xác chết «Bạch cốt lão ma» cụt đầu nằm vật trên mặt đất, chàng cười nhăn nhó, chưa đầy nửa ngày, mà chàng đã trải qua bao nhiêu diễn biến ly kỳ, chàng đã mừng thầm được gặp Di thế lão nhân một cách bất ngờ trong trường hợp đặc biệt, tưởng thế nào cũng đạt tới mục đích, không ngờ lại biến thành bào ảnh.

Chàng phân vân, đi không đành mà ở thì cũng vô ích, không còn biết làm sao cho phải nữa ?

Chàng nghĩ thân pháp của Di thế lão nhân, ngoài trừ sư phụ ra, ở trong giang hồ hiện nay, có lẽ không còn ai có thể sánh kịp.

Giữa Di thế lão nhân và sư phụ, không hiểu có sự hiềm khích gì ? cứ xem cái vẻ phẫn hận của ông ta, thì thấy sự hiềm khích chắc là nghiêm trọng lắm.

Chu Sưởng đương nghĩ vẩn vơ suy nghĩ, đột nhiên thấy một bóng người đi như bay chạy đến. Chu Sưởng nhìn thấy bất giác mừng quýnh lên, người này không phải là ai xa lạ, mà chính là Nam cực Tẩu bạn thân của Không không tử sư phụ mình

Nam cực Tẩu lại bỗng nhiên đến Đông bách sơn, quả là một sự kỳ lạ ngoài ý liệu của chàng.

Chu Sưởng vội vàng chạy ra nghinh tiếp và nói :

— Tiền bối vẫn khang cát ?

Nam cực Tẩu cũng ngạc nhiên hỏi :

— Uả ! sao mi lại ở đây ?

Chu Sưởng liền đem việc gặp Bạch cốt song tiên, sau một trận kịch chiến, thắng được song ma, rồi bị song ma đánh lừa. Rồi sau giết chết «Bạch cốt lão ma» lại gặp Di thế lão nhân, sau chót kết cục như thế nào kể lại một lượt cho Nam cực Tẩu nghe.

Nam cực tẩu luôn luôn gật đầu và nói !

— Lão phu cho là mi đi Đại biệt sơn rồi đấy !

Chu Sưởng hỏi :

— Tiền bối đi Đông bách sơn có việc gì ?

Nam cực Tẩu đáp :

— Cũng là việc mi đó !

Chu Sưởng hỏi lại :

— Vì việc văn bối ư ?

Nam cực tẩu đáp :

— Lão phu nghe bọn Kỷ hiểu Phong nói cho biết hành tung của mi, lão phu đuổi theo miết mà không có kịp, chứ nếu lão phu biết sớm là mi định đi tìm «Di thế lão nhân» thì lão phu sẽ trực tiếp dẫn mi đi thẳng tới đây rồi !...

Chu Sưởng ngắt lời hỏi :

— Uả ! thế ra tiền bối vốn đã biết Di thế lão nhân ẩn cư ở nơi đây từ trước ư ?

Nam cực tẩu lắc đầu đáp :

— Không ! mới gần đây lệnh sư từ Đại lý quốc truyền tin sang cho lão phu biết... lão phu đuổi theo không kịp, nên phải đi một mình đến đây, không ngờ mi lại cũng cùng đi một đường này, quả khéo là may...

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Gia sư cho tin truyền sang hả ?

Nam cực tẩu gật đầu đáp :

— Phải rồi, lệnh sư nhờ lão phu giúp ông ta một việc nên lão phu mới đến đây !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

http://tieulun.hopto.org

— Việc gì ?

Giải thích một mối nghi kỵ từ lâu giữa lệnh sư cùng với Di thế lão nhân Chu Sưởng chột dạ liền đem việc phản ứng đột ngột của Di thế lão nhân sau khi nghe rõ lai lịch của mình kể lại cho Nam cực Tẩu nghe. Sau khi nghe hết lời Chu Sưởng kể. Nam cực Tẩu chỉ cười ngất mà không nói chi cả. Chu Sưởng liền hỏi :

— Di thế lão nhân cùng với gia sư, có điều gì hiềm oán từ trước phải không ?

Nam cực Tẩu cười một cách thần bí mà không trả lời ông chỉ nói :

— Đợi lúc nữa rồi mi sẽ rõ. chúng ta đi vào sơn cốc tìm ông ta...

Chu Sưởng hoài nghi nói :

— Cửa sơn cốc có một tòa kỳ môn trận phong tỏa làm sao mà vào được ?

— Biết rồi, ông ta ra chứ !

— Di thế lão nhân tính tình quái tích lắm, vị tất ông ta đã chịu hiện thân ?

— Lão phu gọi nhất định ông ta phải hiện thân, nếu không ra, ta sẽ mắng cho phải ra.

— Tiền bối có tin chắc được ông ta phải ra không ?

— Mi cứ đi theo lão phu !

Hai người đi vào đường cốc đạo, tới chỗ ba mô đá vừa bị phá hủy ở cửa trận. Nam cực Tẩu vận nội lực tụ vào đan điền, hướng về phía sơn cốc nói lớn :

— Tả kinh Nghiệp, có Khuông tử Hành thành tâm tới thăm ! Nam cực Tẩu gọi liền ba lần, chỉ thấy tiếng hồi âm ở sơn cốc vọng ra, chứ tuyệt nhiên không có phản ứng gì ? Nghe Nam cực Tẩu gọi, Chu Sưởng mới biết tên họ Nam cực Tẩu là Khuông tử Hành, và tên họ Di thế lão nhân là Tả kinh Nghiệp.

Đợi một lúc vẫn không thấy động tĩnh gì cả. Chu Sưởng đã hơi nản lòng. Nam cực Tẩu lại cất tiếng gọi :

Tả kinh Nghiệp, mi coi Khuông mỗ này không ra gì ? Lịch sự của mi tiếp khách như thế hả ?

Vẫn chẳng thấy phản ứng gì hết. Nam cực Tẩu cười rồi quay sang phía Chu Sưởng nói nhỏ :

— Bây giờ lão phu phải mắng hắn, thì hắn mới chịu ra.

Chu Sưởng lắc đầu tiếp lời :

— Chưa chắc !

— Rồi mi xem !

Nam Cực Tẩu dằng hắng một tiếng cho trong cổ bọng, rồi gào lên mắng: Tả kinh Nghiệp, mi là cái thá gì ? mà dám mục hạ vô nhân như thế ? mi hãy liệu hồn đấy, có muốn lão phu bêu rõ lai lịch mi ra không ? Quả nhiên như điều Nam cực Tẩu dự liệu, ông vừa mắng dứt tiếng, đã thấy thoáng một bóng người từ trong trận vọt ra, Di thế lão nhân đã hiện thân ở cửa trận. Di thế lão nhân đưa luồng nhãn quang liếc nhìn Chu Sưởng, rồi quay sang nhìn Nam cực Tẩu, lạnh lùng nói :

— Khuông tử Hành mi đừng đến đây mà hò hét nhộn lên như thế !

Nam cực Tẩu cười ha hả một hồi rồi tiếp lời :

— Lão huynh, chúng ta đều già cả sắp sửa xuống lỗ rồi, nên đẹp bớt hỏa khí đi một chút !

Di thế lão nhân ngắt lời hỏi :

— Đến đây làm gì ?

Nam cực Tẩu đáp :

— Vô sự thì dâu có lên điện Tam bảo, tất nhiên là có việc thì Khuông mỗ mới đến đây, chứ mi tưởng ta có hảo hứng đi dự sơn ngoạn thủy đấy hả ?

Di thế lão nhân lạnh lạt nói :

— Tả mỗ đây đã bất vấn đến thế sự từ lâu rồi, có việc gì mặc mi, đừng đến đây quấy rầy làm gì !

Nam cực Tẩu nói tiếp :

Nhưng đây chính là việc của mi, mi có muốn nghe hay không nghe hả ?

— Việc gì của ta ?

Nam cực Tẩu vẫy Chu Sưởng và bảo :

— Tiểu tử, mi tham kiến đại sư bá đi !

Chu Sưởng ngơ người ra chẳng hiểu làm sao, bỗng nhiên Nam cực Tẩu lại bảo mình chào Di thế lão nhân là đại sư bá, chàng còn nhớ lúc hành lễ Bái sư tại Đại lý, sư phụ có nói rõ ràng mình là đệ tử nhất đại của sư phụ, mà bây giờ lại bỗng nhiên có sư bá thì lạ thực ? Chu Sưởng còn đương ngẩn ngơ suy nghĩ, chỉ thấy Di thế lão nhân quắc mắt nhìn Nam cực Tẩu và nói :

— Khuông tử Hành mi rở trò ấy ra nữa... Nam cực Tẩu

http://tieulun.hopto.org

vờ như không nghe tiếng lại quay sang nhìn Chu Sưởng và quát :

— Tiểu tử, làm sao lại cứ đứng ngẩn ra thế ? mi có nghe tiếng lão phu nói không ? Nghe Nam cực Tẩu nhắc đến lần thứ hai, Chu Sưởng ý thức thấy bên trong chắc có nguyên nhân, ông ta là bạn chí thân của sư phụ, một bậc tiền bối có danh vọng, quyết nhiên không bao giờ lại nói hồ đồ, việc này chắc có thâm ý gì đây. Nghĩ tới điểm đó, nên Chu Sưởng liền cung kính vái một vái và nói :

— Đệ tử xin bái kiến đại sư bá !

Di thế lão nhân chau đôi đôi mày lại, nét mặt đầy vẻ bực giận, xoay nghiêng người nhìn đi hướng khác, không nhận lễ chào của Chu Sưởng. Chu Sưởng điếng người như bị bỏ tro vào mũi, mặt đỏ bừng bừng và hết sức ngượng thẹn. Di thế lão nhân lại quay sang Nam cực Tẩu quát :

— Khuông tử Hành, hãy cút xuống núi ngay !

Nam cực Tẩu cũng nổi giận quát :

— Tả kính Nghiệp, mi chẳng ra gì cả... Di thế lão nhân hừ một tiếng rồi quay người chạy thẳng vào trong sơn cốc, Nam cực Tẩu lại quát :

— Đứng lại. Ta chỉ nói một câu nữa thôi !

Di thế lão nhân liền quay lại và hỏi :

— Mi nói gì nói đi ?

Nam cực Tẩu lại ôn hòa và nói : Nếu ta không nhận lời ký thác của người ta, thì quyết nhiên ta không rỗi mà đến đây nói chuyện với mi...

«Di thế lão nhân» ngắt lời :

— Nói gì thì nói ngay, đừng có dài giòng văn tự, ta không có nghe nhiều đâu ?

— Mi nghe đây, có một vật để ở dưới bàn thờ Quỷ tổ sư, mi về lấy ra mà coi, ta sẽ đợi ở ngoài này nửa giờ, ta nói có một câu đó thôi, mi về đi ! Di thế lão nhân kinh ngạc nhìn Nam cực Tẩu một cái, không nói gì cả, quay gót vào trong sơn cốc.

Chu Sưởng chẳng hiểu ra sao liền hỏi :

— Tiền bối, việc này ra thế nào vậy ?

— Di thế lão nhân chính là đại sư bá của mi !

— Sao vãn bối chưa có được nghe gia sư đề cập tới bao giờ cả.

Nam cực Tẩu giải thích :

— Lệnh sư dương nhiên là chưa thể nói cho mi nghe được, vì đây là một vụ công án trong sư môn, trước khi chưa giải quyết xong, sư phụ mi chưa có sư môn.

Chu Sưởng kinh ngạc và hoài nghi không hiểu nguyên ủy câu chuyện ra sao, chàng hỏi tiếp :

— Tiền bối có thể nói cho vãn bối được hiểu rõ nguyên ủy như thế nào chăng ?

Nam cực Tẩu chỉ vào một tảng đá ở bên và nói :

Hãy ngồi xuống đây rồi ta nói cho mà nghe.

Hai người cùng ngồi xuống tảng đá. Nam cực tẩu mở đầu nói :

— Sư phụ mi từ Đại lý cho người đưa tin sang nhờ lão phu giải quyết giúp, tức là việc này...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Xin tiền bối cho nghe tường tận câu chuyện.

Nam cực Tẩu nói tiếp :

— Không không tử cùng với Di thế lão nhân là hai anh em đồng môn, cùng là môn hạ của «Vô ưu thượng nhân» sư tổ mi, sư phụ mi hơn tuổi, nhưng nhập môn sau, nên gọi Tả kính Nghiệp làm sư huynh...

Chu Sưởng nghe Nam cực Tẩu kể đến đây, chàng liền nhớ tới lúc Di thế lão nhân dùng bộ pháp huyền diệu để né tránh đoạn kiếm của mình lúc nãy, nên chàng liền kêu «A» một tiếng và ngắt lời :

— Trách nào vãn bối thấy bộ pháp của «Di thế lão nhân» thập phần tương tự với bộ pháp của gia sư !

Nam cực Tẩu gật đầu nói :

— Cùng học một thầy, thân pháp cố nhiên là phải giống nhau, sư phụ mi tuy có chế biến thêm, song vẫn không có xa lìa căn bản được.

Chu Sưởng lại hỏi :

— Rồi về sau ra sao ?

http://tieulun.hopto.org

vờ như không nghe tiếng lại quay sang nhìn Chu Sưởng và quát :

— Tiểu tử, làm sao lại cứ đứng ngẩn ra thế ? mi có nghe tiếng lão phu nói không ? Nghe Nam cực Tẩu nhắc đến lần thứ hai, Chu Sưởng ý thức thấy bên trong chắc có nguyên nhân, ông ta là bạn chí thân của sư phụ, một bậc tiền bối có danh vọng, quyết nhiên không bao giờ lại nói hồ đồ, việc này chắc có thâm ý gì đây. Nghĩ tới điểm đó, nên Chu Sưởng liền cung kính vái một vái và nói :

— Đệ tử xin bái kiến đại sư bá !

Di thế lão nhân chau đôi đôi mày lại, nét mặt đầy vẻ bực giận, xoay nghiêng người nhìn đi hướng khác, không nhận lễ chào của Chu Sưởng. Chu Sưởng điếng người như bị bỏ trơ vào mũi, mặt đỏ bừng bừng và hết sức ngượng thẹn. Di thế lão nhân lại quay sang Nam cực Tẩu quát :

— Khuông tử Hành, hãy cút xuống núi ngay !

Nam cực Tẩu cũng nổi giận quát :

— Tả kinh Nghiệp, mi chẳng ra gì cả... Di thế lão nhân hứ một tiếng rồi quay người chạy thẳng vào trong sơn cốc.

Nam cực Tẩu lại quát :

— Đứng lại. Ta chỉ nói một câu nữa thôi !

Di thế lão nhân liền quay lại và hỏi :

— Mi nói gì nói đi ?

Nam cực Tẩu lại ôn hòa và nói : Nếu ta không nhận lời ký thác của người ta, thì quyết nhiên ta không rỗi mà đến đây nói chuyện với mi...

«Di thế lão nhân» ngắt lời :

— Nói gì thì nói ngay, đừng có dài giòng văn tự, ta không có nghe nhiều đâu ?

— Mi nghe đây, có một vật để ở dưới bàn thờ Quỷ tổ sư, mi về lấy ra mà coi ta sẽ đợi ở ngoài này nửa giờ, ta nói có một câu đó thôi, mi về đi ! Di thế lão nhân kinh ngạc nhìn Nam cực Tẩu một cái, không nói gì cả, quay gót vào trong sơn cốc.

Chu Sưởng chẳng hiểu ra sao liền hỏi :

— Tiền bối, việc này ra thế nào vậy ?

— Di thế lão nhân chính là đại sư bá của mi !

— Sao vãn bối chưa có được nghe gia sư đề cập tới bao giờ cả.

Nam cực Tẩu giải thích :

— Lệnh sư dương nhiên là chưa thể nói cho mi nghe được, vì đây là một vụ công án trong sư môn, trước khi chưa giải quyết xong, sư phụ mi chưa có sư môn.

Chu Sưởng kinh ngạc và hoài nghi không hiểu nguyên ủy câu chuyện ra sao, chàng hỏi tiếp :

— Tiền bối có thể nói cho vãn bối được hiểu rõ nguyên ủy như thế nào chăng ?

Nam cực Tẩu chỉ vào một tảng đá ở bên và nói :

Hãy ngồi xuống đây rồi ta nói cho mà nghe.

Hai người cùng ngồi xuống tảng đá. Nam cực tẩu mở đầu nói :

— Sư phụ mi từ Đại lý cho người đưa tin sang nhờ lão phu giải quyết giùm, tức là việc này...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Xin tiền bối cho nghe tường tận câu chuyện.

Nam cực Tẩu nói tiếp :

— Không không tử cùng với Di thế lão nhân là hai anh em đồng môn, cùng là môn hạ của «Vô ưu thượng nhân» sư tổ mi, sư phụ mi hơn tuổi, nhưng nhập môn sau, nên gọi Tả kinh Nghiệp làm sư huynh...

Chu Sưởng nghe Nam cực Tẩu kể đến đây, chàng liền nhớ tới lúc Di thế lão nhân dùng bộ pháp huyền diệu để né tránh đoạn kiếm của mình lúc nãy, nên chàng liền kêu «A» một tiếng và ngắt lời :

— Trách nào vãn bối thấy bộ pháp của «Di thế lão nhân» thập phần tương tự với bộ pháp của gia sư !

Nam cực Tẩu gật đầu nói :

— Cùng học một thầy, thân pháp cố nhiên là phải giống nhau, sư phụ mi tuy có chế biến thêm, song vẫn không có xa lìa căn bản được.

Chu Sưởng lại hỏi :

— Rồi về sau ra sao ?

http://tieulun.hopto.org

Nam cực Tẩu kể tiếp :

— Sư phụ mi là người khiêm hòa, bẩm tính rất tốt.

Bởi vậy mà được sư tổ mi thập phần thương yêu, lúc đó sư bá mi đương tuổi hung hăng, thường tình khó tránh khỏi, do lòng đố kỵ mà sinh ra phẫn hận, hai sư huynh sư đệ trở thành như nước với lửa khó lòng mà dung hòa với nhau được.

Chu Sưởng nói xen vào :

— A ! đáng tiếc !

Nam cực Tẩu kể tiếp :

— Sư tổ mi lúc đó có ý định đem ngôi chưởng môn truyền cho sư phụ mi...

Chu Sưởng ngắt lời hỏi :

— Ghế trưởng lập thử làm như thế chẳng hóa ra trái với quy luật võ lâm ư ?

Nam cực Tẩu đáp :

— Lập trưởng, chỉ là vấn đề nguyên tắc, song các môn phái đều có môn quy riêng, chứ không phải là nhất định phải theo quy luật lập trưởng. Hơn nữa, một vị chưởng môn nhân tất cần phải khí độ, đảm thức, nhân cách, đạo đức, tu dưỡng, mọi phương diện đều có chỗ độc đáo, mới có thể gánh vác nổi trọng nhiệm của môn phái.

Chu Sưởng lại hỏi :

— Không hiểu tệ môn phái gọi là môn phái gì ?

Nam cực Tẩu đáp :

— Thái hư môn !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Hình như chưa nghe ai nói đến Thái hư môn bao giờ cả

Nam cực Tẩu ngắt lời :

— Đúng như thế vì «Thái hư môn» là một môn phái bí mật, không có tham dự vào những cuộc phân tranh ở trên giang hồ, và không có gây ân oán với ai cả..

Chu Sưởng ngắt lời :

— Trách nào không mấy ai nhắc đến «Thái hư môn» lẫ vì thế đó !

Ngưng một lát Chu Sưởng lại hỏi :

— Rồi về sau ra sao ?

Nam cực Tẩu kể tiếp

— Thái hư kinh» là bảo vật truyền phái của Thái hư môn, chỉ có chưởng môn nhân mới được trực tiếp tham khảo nghiên cứu, còn ngoài ra các đệ tử khác chỉ có được truyền thụ phân ra từng bộ môn. Song riêng đối với sư phụ mi thì tổ sư lại đem Thái hư kinh giao cho trực tiếp tham tu. Tổ sư mi hành động như thế cũng ngang như là ngầm tỏ ý truyền chưởng môn nhân cho sư phụ mi...

Chu Sưởng ngắt lời hỏi :

— Tổ sư đã có lòng thiên ái gia sư như thế, mà làm sao gia sư lại không có sư môn ?

Nam cực Tẩu nói tiếp :

— Sư bá mi sau khi biết rõ việc đó, cho là « Thái hư thương nhân» thiên vị, nên đem lòng căm hận sư phụ mi tới cực điểm...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Riêng về điểm này, Di thế lão nhân cũng không đủ tư cách thừa kế vị chưởng môn nhân rồi !

Nam cực tẩu tiếp lời :

— Không thể nói như thế được, người ta đâu phải ai ai cũng là thánh hiền cả được, đố kỵ mà phẫn hận đấy là cái nhược điểm của con người. Xét kỹ thực, thì đại sư bá của mi ngoài trừ nhược điểm ghen tị và quái tích ra, còn nhất thiết mọi đức tính đều không có kém gì sư phụ mi cả.

Chu Sưởng lại hỏi :

Rồi về sau nữa ra sao ?

Nam cực tẩu kể tiếp :

— Không Không tử và Di thế lão nhân hai sư huynh đệ sinh ra ẩu đã nhau một trận kịch liệt, sư phụ mi đã thương sư huynh, là phạm thượng, không nghe lời tôn sư khuyên giải,

http://tieulun.hopto.org

là bội nghịch, chiếu theo môn quy, sư phụ mi bị trục xuất khỏi môn tường, không có được làm đệ tử của Thái hư môn nữa !

Chu Sưởng thở dài nói :

— À, ra thế !

Hai người còn đương nói chuyện, thì đã thấy «Di thế lão nhân Tả kinh Nghiệp» từ trong cốc đạo đi ra, sắc mặt nhăn nhó rất là khó coi.

Nam cực Tẩu nhìn Di thế lão nhân một lúc lâu rồi trầm giọng cất tiếng hỏi :

— Thế nào ?

Di thế lão nhân những thớ thịt trên mặt luôn luôn co rút một lúc lâu mới kích động nói :

— Xin mời !

Nam cực Tẩu hỏi tiếp :

— Cả thằng nhỏ này nữa chứ ?

Di thế lão nhân gật đầu đáp :

— Mời cả !

Nói xong Di thế lão nhân đi trước dẫn lộ.

Nam cực Tẩu đưa tay huých Chu Sưởng rồi nhấp nháy mắt ra hiệu đi theo ông ta.

Chu Sưởng chẳng hiểu ra sao, Nam cực Tẩu bảo đi thì cũng đi theo tiến vào sơn cốc.

Ba người đi được chừng nửa dặm, đã thấy một tòa điện vũ thấp phần cổ kính hiện ra trước mắt, có bốn gã trung niên tuổi chừng trên ba mươi, phục sức theo lối nho sinh đứng nghiêm chỉnh đón ngoài cửa.

Chu Sưởng lẽo đẽo theo hai người tiến vào thẳng tòa đại sảnh, trong lòng chàng lúc này hết sức hồi hộp.

Vào tới trong sảnh, Nam cực tẩu được Di thế lão nhân mời ngồi thượng tọa, Chu Sưởng khoanh tay đứng bên.

Bốn tên đệ tử trung niên vẫn đứng đuổi thềm chứ không có ai theo vào cả.

Sau khi tân chủ ngồi an vị, Di thế lão nhân thở dài rồi khẽ nói :

— Một lỡ chân thành ra mang hận ngàn đời, lão phu đã lầm lỗi một cách quá tệ hại !

Nam cực tẩu nghiêm nét mặt tiếp lời :

— Chưởng môn nhân, việc đã quá khứ rồi, bây giờ sư huynh sư đệ đã tiêu tan được sự hiểu lầm nhau, tức là một điều may mắn của quý môn, Chưởng môn nhân bất tất phải tự trách quá nghiêm khắc nữa...

Di thế lão nhân ngắt lời :

— Không ! cái chức chưởng môn này lão phu tức khắc phải rút lui, để đợi sư đệ...

Nam cực Tẩu gạt đi và nói :

— Tả huynh lầm rồi, Dương uy không phải bản tâm như thế. Tả huynh làm thế đâu có thể được !

Di thế lão nhân đầy vẻ hối hận nói tiếp :

— Lão phu làm sao đành tâm mà ở địa vị này được !

Nam cực Tẩu khuyên giải nói tiếp :

— Tả huynh, đây là theo mạng lệnh của vị chưởng môn thượng đại, danh chính ngôn thuận cơ mà !

Di thế lão nhân lắc đầu nói :

— Không được, lão phu có lỗi, tôn sư lập lão phu là lầm rồi, lão phu không xứng đáng.

Nam cực Tẩu nói tiếp :

— Lệnh sư đệ đã làm quốc sư ở Đại lý quốc, ông ta quyết không có quay về Trung nguyên nữa đâu.

Di thế lão nhân cương quyết nói :

— Lão phu sẽ thân hành nam hạ để mời sư đệ về và tạ tội nhân thể...

Nam cực Tẩu ngắt lời :

— Tả huynh bất tất phải như thế, mục đích của Dương uy chỉ là muốn yêu cầu Tả huynh cho tên tiểu tử này được quy

http://tieulun.hopto.org

tông nhập môn đấy thôi, chứ ngoài ra không có ý gì khác !

Di thế lão nhân thập phần cảm kích nói :

— Sư đệ thực là khổ tâm, cam bị tiếng bạn nghịch, chịu nỗi thống khổ bị đuổi khỏi môn tường, khiến cho tôi hối hận suốt đời. Nhất thiết đều do lão phu mà ra, nếu lão phu không kịp thời chuộc tội thời không còn mặt mũi nào đối với anh linh tổ sư ở thiên giới được.

Nam cực Tẩu cố sức khuyến giải nói :

— Bản tâm của Dương huynh năm xưa là kính trưởng cho nên mới dùng hạ sách đó, nếu bây giờ lại về giữ ngôi chưởng môn há chẳng phải là trái với bản tâm ngày trước sao ? Bởi vậy nên đấy là một điểm bất di bất dịch, cải việc tất yếu hiện giờ là Tả huynh cho tên này được quy tông môn nhân phái...

Nói đến đấy Nam cực tẩu lại quay sang phía Chu Sưởng và bảo :

— Tiểu tử phải bỏ bộ mặt giả ra để bái kiến chưởng môn.

Trong lòng Chu Sưởng khích động như sóng trào, chàng nghe hai người nói đã hiểu rõ được đại khái câu truyện, nên nghe lời Nam cực Tẩu nói liền lột mặt giả ra.

Di thế lão nhân vừa nhìn thấy chân mục Chu Sưởng bất giác kinh ngạc buột miệng kêu :

— A.

Chu Sưởng sửa quần áo cho ngay ngắn vừa toan hành lễ, Di thế lão nhân liền đưa tay và nói :

— Hãy thong thả.

Chu Sưởng ngẩn ra, đứng ngừng lại.

Di thế lão nhân trầm giọng quay ra ngoài cửa gọi những tên đệ tử đứng ở dưới thềm và nói :

— Bọn mi hãy vào cả đây.

— Bốn tên đệ tử lần lượt kéo vào trong sảnh cúi đầu hành lễ. Di thế nhân rồi đứng lui ra một bên.

Nam cực Tẩu đưa mắt Chu Sưởng để hội ý. Chu Sưởng

liền bước trước mặt Di thế lão nhân quỳ lạy và cung kính nói :

— Đệ tử Chu Sưởng xin bái kiến chưởng môn sư bá.

Di thế lão nhân gật đầu và nói :

— Hãy đứng lên ra chào bốn vị sư huynh.

Chu Sưởng vái lạy nữa rồi mới đứng lên.

Di thế lão nhân theo thứ tự chỉ bốn đệ tử bên cạnh và giới thiệu cùng Chu Sưởng :

— Đây là Cổ Quân nhị sư huynh của mi, Thường chí Minh tam sư huynh, Nhạc Vọng tử sư huynh, và Du cầu Ngôn ngũ sư huynh của mi đó. Xong rồi Di thế lão nhân lại nói với bốn đệ tử:

— Đây là tiểu sư đệ của bọn mi.

Chu Sưởng nhất nhất thi lễ chào bốn vị sư huynh, trong lòng chàng hơi hoài nghi không hiểu sao lại vắng mặt một mình đại sư huynh, xong chưa tiện hỏi.

Sau khi làm lễ tương kiến xong Chu Sưởng lại lui về đứng nguyên chỗ cũ.

Bốn đệ tử của Di thế lão nhân đối với việc Chu Sưởng một tiểu đệ tới một cách đột ngột trong lòng đều kinh ngạc, cứ theo nét mặt họ cũng có thể nhận ra được.

Di thế lão nhân lại nói tiếp :

— Còn Ngô Diễu tức đại sư huynh của mi đã về hà phụng dưỡng lão mẫu từ mười năm nay, mỗi năm chỉ lại đây có một lần, vào tiết Trung thu, sau này có cơ hội ta sẽ giới thiệu với mi sau.

Nói xong Di thế lão nhân lại quay sang bảo bốn tên đệ tử :

— Đây là đệ tử kế truyền của Dương uy sư thúc bọn mi, hôm nay quy tông nhập môn, bọn mi hãy chuẩn bị hương án để làm lễ bái yết tổ sư.

Bốn tên đệ tử đồng thanh đáp :

— Xin tuân lệnh

http://tieulun.hopto.org

Bốn tên đệ tử lui ra sửa soạn mọi công việc.

Di thế lão nhân lại hướng về Chu Sưởng nói tiếp :

— Sư phụ mi ngày trước, lúc bị trục xuất ra khỏi môn tường, sư tổ mi quên đòi lại cuốn Thái cực kinh, lúc đó ai cũng cho là sư phụ mi bị đuổi mang theo cả đi mà sau khi lúc ông ta hạ rời khỏi sơn môn không biết hạ lạc ở đâu nữa. Cách hai năm sau, sư tổ quy thiên, rồi ba năm nữa ở chốn giang hồ lại có võ lâm tam tử, mới xuất hiện và thanh danh đâu cũng biết, xong không biết rõ là trong tam tử có «Không không tử» chính là sư phụ mi. Cho mãi tới năm vừa đây đại sư huynh của mi có báo tin là : Không không tử tức là Dương Uy vị sư thúc bị trục xuất của hắn, lúc đó ta đã có ý định đi tìm sư phụ mi để đòi lại cuốn Thái Hư Kinh xong chưa có cơ hội. Ôi ! không ngờ là...

Nói đến đấy hình như Di thế lão nhân có vẻ quá khích động nên ngừng một lúc rồi mới nói tiếp :

— Sư phụ mi vẫn chưa có mang theo Thái Hư kinh đi mà đem cất dưới bàn thờ tổ sư, sư bá mi cho tới mãi bây giờ trước khi có tin của sư phụ mi thì chưa phát giác ra chỗ để kinh. Hôm nay nhờ có Nam cực Tẩu do sư phụ mi nhờ tới mách bảo, nên mới tìm được Thái hư Kinh và một lá thơ kèm theo, mi cầm lấy lá thơ này mà coi !

Nói xong, Di thế lão nhân lấy một bức thơ giấy đã cũ đổi ra màu vàng rồi, ở trong tay áo đưa cho Chu Sưởng.

Chu Sưởng bước lên một bước hai tay tiếp lấy, mở ra coi chàng thấy trong thơ viết :

— Kính gởi đại sư huynh, ngôi chưởng môn nhân, ly trung do đại sư huynh tiếp truyền. Song đối với mạnh lệnh của tôn sư khó mà trái được, cho nên đệ đành phải dùng đến hạ sách đó, để lấy cớ phạm lỗi bỏ chạy. Mong đại sư huynh sau khi xem là thơ này, trần bầm nỗi khổ tâm của đệ lên tôn sư, và nhờ đại sư huynh tạ tội thay cho đệ, đợi sau khi sư huynh tiếp nhận vị chưởng môn, rồi đệ sẽ về núi để tạ tội.

Cuối thơ ký tên :

«Tiểu đệ Dương Uy»

Chu Sưởng xem xong trong lòng vô cùng cảm động và hết sức kính phục về nhân phẩm cũng như lối xử sự của sư phụ. Chàng đưa lá thơ trả lại sư bá và nói :

— Việc này sư phụ chưa có dề cập cho đệ tử biết bao giờ hết.

Di thế lão nhân nét mặt ảm đạm đầy vẻ thương cảm, rất tiếng nghẹn ngào nói :

— Sư phụ mi nếu không về núi tiếp nhân lấy vị chưởng môn, thì người sư bá không xứng đáng của mi đây không còn mặt mũi nào mà nhìn thấy tổ sư ở dưới tuyền đài nữa.

Chu Sưởng là hàng đệ tử bậc dưới, đối với việc đại sự trong sư môn, đương nhiên là chàng không có địa vị gì mà nói xen vào được nên cứ phải ngồi im lặng mà nghe thôi.

Nam cực Tẩu trầm giọng tiếp lời :

— Dương Uy không bao giờ chịu như thế đâu, nếu Tả huynh mà bức bách ông ta phải nhận lời, thế tức là Tả huynh đã tuyệt đường không cho ông ta có muốn quay về núi cũng không quay về được nữa.

Đương lúc hai người nói chuyện, thì nhị đệ tử Cổ quân vào báo là đã sửa soạn xong hương án rồi.

Di thế lão nhân quay sang bảo Chu Sưởng :

— Đi theo sư bá vào bái yết tổ sư.

Chu Sưởng theo Di thế lão nhân tiến vào hậu đường làm lễ bái yết thần vị tổ sư. Sau khi hành lễ xong người lại trở ra ngoại sảnh đường.

Di thế lão nhân hỏi:

— Mi muốn thỉnh giáo ta về phương pháp phá trận phải không ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Vâng chính thế.

http://tieulun.hopto.org

Di thế lão nhân hỏi lại :

— Phá trận gì ? ở đâu ?

Chu Sưởng chợt nghĩ đến mối hận cừu hai mắt đỏ ngầu và nghẹn ngào hỏi lại :

— Đối với việc Hắc Bảo tàn sát hãm hại võ lâm Trung Nguyên chắc sư bá cũng đã có nghe rõ rồi chứ ?

Di thế lão nhân gật đầu đáp :

— A, ta có nghe.

Chu Sưởng nói tiếp :

— Hắc bảo chủ nhân là kẻ thù sát hại toàn gia của đệ tử, đệ tử không thể cùng đội trời chung với hắn được.

Di thế lão nhân có vẻ cảm kích hỏi tiếp :

— Thân thế của mi...

Chu Sưởng ngắt lời thưa :

— Tiên phụ là Chu minh Tung.

Di thế lão nhân giật mình nói tiếp :

— Thế ra mi là con «kiếm thánh» hả ?

Chu Sưởng tiếp lời :

— Dạ chính phải.

Di thế lão nhân lại hỏi :

— Thế ra mi trước khi đầu sư đã có võ học gia truyền rồi chi.

Chu Sưởng đáp :

— Chính thế.

Di thế lão nhân nói tiếp :

— Trách nào kiếm thuật của mi có phần cao minh lắm.

Chu Sưởng thành thật đáp :

— Đấy không phải là kiếm thuật gia truyền.

Di thế lão nhân ngạc nhiên hỏi :

— Làm sao ? đấy không phải là gia học hả ? sao ta thấy không phải là kiếm thuật của bản môn ?

Chu Sưởng liền đem đầu đuôi câu truyện sư phụ thuyết phục Đại lý quốc vương đem «Phù lục chân kinh» một truyền quốc chi bảo cho mình nghiên cứu tham biện, kể lại một lượt cho Di thế lão nhân nghe. Sau khi nghe Chu Sưởng nói, Di thế lão nhân bất giác nét mặt phấn khởi và buột miệng nói :

— Ta cũng mừng cho mi gặp được Kỳ duyên, sau này mi có cơ hội sẽ tham tu Thái hư kinh của bản môn, dung hợp với sở học, như thế võ công bản môn sau này sẽ có thể phát huy một sắc thái dị kỳ trong võ lâm.

Chu Sưởng cảm kích tiếp lời :

— Kính tuân lời huấn dụ của sư bá.

Di thế lão nhân hỏi tiếp :

— Về sự thể đối với Hắc bảo như thế nào ?

Chu Sưởng đáp :

— Sào huyệt Hắc bảo ở trong dãy núi Kinh sơn, bây giờ thì đồng đạo võ lâm đều biết hết cả rồi, nhưng không có ai xâm nhập được vào trong đó vì tổng đàn của chúng đặt ở trong một kỳ môn trận nên không có ai vào thoát được.

Di thế lão nhân hỏi tiếp :

— Kỳ môn trận do như thế nào ?

Chu Sưởng đáp :

— Theo như lời người bạn của đệ tử nói lại thì trận đó là hỗn hợp cả hai trận «Cửu cung bát quái với Mê Hồn trận» mà lập thành ra một trận thế riêng biệt.

Di thế lão nhân nét mặt bỗng trở nên kinh dị và nói :

— Thế thì trận đó là Thái Hạo trận».

Chu Sưởng nói tiếp :

— Thái hạo trận hả, đệ tử chưa nghe thấy tên Trận là thế bao giờ.

Di thế lão nhân nói tiếp :

— Cứ theo như lời mi nói thì đấy chính là « Thái Hạo trận» xong Thái Hạo trận là một trong ba đại kỳ trận ở Kỳ môn chính giải không những ít địch nổi đối phương lại biết bày trận đó.

Chu Sưởng hình như sực nhớ ra một điều gì, Chàng nói :

— Cuốn sách kỳ môn chính giải đã bị một phen lạc vào tay Bạch cốt song tiên...

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng chưa nói hết Di thế lão nhân đã biết ý của chàng nói, nên vội ngắt lời :

— Không phải thế. Cuốn kỳ môn chỉnh giải bị lọt vào tay song ma mới gần đây trong khoảng thời gian chưa tới ba tháng, không thể nào đối phương đã kịp tham tu mà bầy trận kịp, chắc là có nhiều sự nhiều khê bên trong.

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Trường hợp bị mất Kỳ môn chỉnh giải như thế nào ?

Di thế lão nhân đáp :

— Đấy là do Thường chí Minh, tam sư huynh của mi đương tham khiến y vẫn đem luôn cuốn sách đó ở trong mình, lúc ra khỏi sơn cốc y quên không để lại nên bị song ma thừa cơ cướp mất. May vừa sau lúc đó lại bắt được con trai của lão ma đem về sơn cốc giam lại làm con tin định để bắt song ma phải mang cuốn sách lại đổi.

Chu Sưởng tiếp lời :

— À là thế, đệ tử hiểu rồi.

Nam cực Tẩu lúc đó sen vào nói :

— Chỉ sợ kỳ trận của Hắc bảo lại không phải là « Thái hạo trận» thì trở đi trở về thêm mất nhiều công lắm. Tả huynh có thể cho người cùng đi giúp sức được không ?

Di thế lão nhân chau mày đáp :

—Nếu mà do lão phu phái môn nhân đến quan sát, thế thì cũng ngang như là tham dự vào ân oán võ lâm rồi. Điều đó trái với môn quy.

Nam cực Tẩu hỏi lại :

— Thế thì Chu Sưởng giờ đã chính thức về làm môn hạ Thái hư môn rồi, chẳng lẽ hắn ta không còn được hành động nữa chăng ?

Di thế lão nhân lắc đầu đáp :

— Không, đấy là một truyện khác, vì hắn chính bản thân mang mối huyết thù, thứ hai nữa lại là tuân mệnh sư phụ. đấy là trường hợp đặc biệt có thể ngoại lệ được.

Nam cực Tẩu nói tiếp :

— Quý môn theo lối mình tiếc bảo thân không có chịu kiêm thiện cho thiên hạ, ngay cả việc ân oán của môn nhân đệ tử mà cũng không chịu ra tay viện trợ ư ?

Di thế lão nhân đáp :

— Đây là việc ân oán từ trước khi hắn chưa nhập môn, bản môn không có quyền can thiệp đến.

Chu Sưởng sợ hai ông già bốc nóng làm ra to chuyện, nên vội dỡ lời :

— Sư bá, đệ tử xin sư bá dậy cho phương pháp phá Thái hạo trận, nếu mà không thành công, đệ tử sẽ trở lại xin tham yết và thỉnh giáo sau.

Di thế lão nhân gật đầu đáp :

— Như thế có thể được. Xong còn một điểm cần dặn mi nên nhớ là không được để bộc lộ mi là đệ tử của Thái Hư môn.

Chu Sưởng kính cẩn đáp :

— Xin tuân lệnh du.

Di thế lão nhân nói tiếp :

— Còn một điều nữa ta cần phải dặn mi, là nếu quả thực trận đó là Thái Hạo trận thì mi phải điều tra cho rõ người bầy trận đó là ai ?

Chu Sưởng đáp :

— Đệ tử xin ghi nhớ những lời sư bá đã dạy.

Vừa lúc đó thì Ngũ đệ tử Du Cầu ngóc vào bẩm :

— Thưa sư phụ tiệc rượu đã chỉnh bị xong cả rồi.

Di thế lão nhân đứng lên nói :

— Xin mời Khuông huynh...

Nam cực Tẩu cười ha hả nói đùa :

— Lão mỗ cứ tưởng vẫn phải ăn lương khô.

Di thế lão nhân tiếp lời :

— Khuông huynh cho Tạ mỗ đây là người bất cận nhân tình đến như thế cơ ?

http://tieulun.hopto.org

Nam cực Tẩu tiếp lời :

— Nói đùa cho vui chớ, khi nào Tạ huynh lại để cho nhịn.

Mọi người cùng rời chỗ đi vào phòng bên, đã thấy hai bàn tiệc bầy sẵn sàng rượu và các món ăn. Di thế lão nhân Nam cực Tẩu ngồi một bàn, còn Chu Sưởng và bốn sư huynh ngồi một bàn. Các món ăn tuy không phải là sơn hào hải vị song cũng có phần rất tinh trí.

Sau khi ăn uống xong, đã đến đêm rồi.

Di thế lão nhân vẽ một bức trận đồ đưa cho Chu Sưởng và giải thuyết rành mạch về cách xuất nhập và phá giải, đồng thời lão nhân cũng chỉ điểm cho Chu Sưởng biết rõ về kỳ trận Hộ cốc của bản môn để Chu Sưởng có thể ra vào bất cứ lúc nào cũng được.

Sáng sớm hôm sau Chu Sưởng cùng với Nam cực Tẩu từ biệt Di thế lão nhân ra khỏi sơn cốc.

Chu Sưởng lại trùm bộ mặt giả lên như cũ, hai người cùng đi xuống khỏi Đồng Bách sơn rồi mới đi chia làm hai ngã.

Trong lúc đi đường Chu Sưởng mỗi khi nghĩ đến vụ công án của sư môn trong lòng lại càng cảm khái.

Chàng vừa đi vừa tính nhẩm lộ trình, thấy rằng bây giờ đến chỗ hội họp cùng với Hồng nương Tử tại Đương Dương Thành hãy còn quá sớm, chắc nàng cũng chưa tới nơi kịp nhưng nếu mình lại đến thẳng Kinh sơn bây giờ, một mình tìm vào sào huyệt Hắc Bảo thì lại thất tín với nàng, như thế cũng không thỏa đáng, về sau chàng quyết định dành đi thong thả tới Đương dương trước dù có phải đợi mất mấy ngày cũng chẳng có quan hệ gì.

Chu Sưởng thong thả vừa đi vừa nghỉ ngơi gần nửa tháng thời đến Đương dương Thành, tính ra sau trước đã gần ba mươi ngày rồi.

Theo lời đã ước định với Hồng nương Tử, Chu Sưởng vào ở Thanh Long khách sạn, đây là một khách sạn to nhất trong

thành phố Đương Dương.

Vì muốn phối hợp với hoàn cảnh và để tránh những con mắt của khách giang hồ, Chu Sưởng cải trang thành một gã thư sinh trước khi vào khách sạn.

Đợi ba hôm liền vẫn không thấy tin tức Hồng nương Tử, Chu Sưởng đã thấy hơi nóng ruột. Chàng tính ngày giờ thời Hồng nương Tử phải tới rồi mới đúng, nguyên trước nàng phán đoán đại sư bá Di thế lão nhân có thể ở Mạc phu sơn hoặc là Biệt Sơn nhưng sự thực hai nơi đều không đúng. Nàng đi chuyến này nhất định không gặp lý ưng phải quay về đây sớm rồi mới phải. Lời ước hẹn gặp nhau khi trước là bốn mươi ngày phải có mặt tại Đương dương thành, thế mà sao mãi không thấy nàng tới đây hay là xảy ra việc gì bất trắc rồi chăng.

Chu Sưởng một mình ngồi trong phòng uống rượu giải buồn chàng suy nghĩ nếu quả nhiên trong kỳ hạn bốn mươi ngày mà không thấy Hồng nương tử đến theo như lời đã ước hẹn thì mình cũng không có thể đợi ở đây mãi được, đành phải đến Hắc bảo một mình thôi.

Đột nhiên văng nghe ngoài sân có tiếng đàn bà hỏi :

— Tiểu nhị, gần đây mi có thấy gã thư sinh nào đến đây thuê phòng không ?

— Đại nương tìm ai mới được chứ ?

Lại nghe tiếng đàn bà nói :

— Người đó là cháu gọi ta bằng Dì.

Tiếp là nghe tiếng Tiểu nhị đáp :

— Đại nương, người đó phải có tên họ là gì mới tìm được. Chứ đâu có thể gặp ai cũng hỏi làm phiền khách quan được.

Nghe hai người đối thoại Chu Sưởng tranh lòng liền đứng dậy ngó ra ngoài xem thời thấy một người đàn bà trung niên đương đứng ở sân nhìn đông ngó tây và tiểu nhị đứng ở một bên dường có vẻ cau có. Chu Sưởng nhìn kỹ người đàn bà này

http://tieulun.hopto.org

chàng nhận ra là một trong bốn người đàn bà áo đỏ thủ hạ của Hồng nương Tử, nhưng lúc này nàng vận quần áo vải thô màu lam.

Chu Sưởng liền lên tiếng gọi :

— Tôi ở trong này.

Người đàn bà trung niên, nguýt tiểu nhị một cái và nói :

— Đấy không phải là gì đó.

Tiểu nhị xoa hai tay vào nhau và nói :

— Trời ơi ! Sao đài nương trước không nói rõ.

Người đàn bà trung niên không lý đến Tiểu nhị nữa, vội vàng rảo bước vào trong phòng Chu Sưởng.

Chu Sưởng cũng theo như cách Tiểu nhị vừa xưng hô và nói

— Mời đại nương ngồi :

Người đàn bà trung niên tiếp lời :

— Nô gia không dám nhận xưng hô như thế, xin cứ gọi hẳn tên Tô đan Phượng.

Chu Sưởng tiếp lời :

— À, Tô đại nương.

Vừa lúc đó, tiểu nhị đưa đủa chén lên bàn và hỏi :

— Công tử dùng những món gì ?

Cho một tô thập cẩm, một con vịt quay và một bình rượu.

Tiểu nhị vâng dạ lui ra, một lát thì mang đủ các thức vừa gọi lên.

Chu Sưởng rót rượu mời Tô đan Phượng uống và hỏi thăm:

— Quý chủ nhân đâu sao không thấy tới ?

Nghe Chu Sưởng hỏi Tô đan Phượng bỗng đỏ hai mắt như có vẻ thương cảm và nói :

— Chủ nhân tôi không thể phó ước được nên tôi đến để báo tin.

Chu Sưởng giật mình hỏi :

— Xảy ra truyện gì thế ?

Tô đan Phượng, hai mắt mờ lệ nghẹn ngào đáp :

—Chủ nhân tôi bị thương có vẻ trầm trọng lắm e có thể quan hệ đến tính mạng.

Chu Sưởng kinh hoàng thất sắc, cất tiếng run run hỏi :

— Hiện giờ ở đâu ?

Tô đan Phượng đáp :

— Chủ nhân tôi hiện giờ tạm ở một tòa cổ miếu phía ngoại thành Kinh châu.

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Địa điểm bị thương ở đâu ?

Tô đan Phượng đáp :

— Ở ngọn núi phía sau Cửu cung sơn

Chu Sưởng lại hỏi :

— Bị thương ở dưới tay người nào ?

Tô đan Phượng đáp :

— Không biết rõ, không hiểu có phải là Di thế lão nhân không ?

Chu Sưởng lắc đầu đáp :

— Không phải.

Tô đan Phượng hỏi lại :

— Sao thiếu hiệp lại có thể quyết đoán là không phải được ?

Chu Sưởng giải thích :

— Tại hạ có biết chắc chắn là không phải Di thế lão nhân vì tại hạ đã tìm gặp được ông ta rồi.

Tô đan Phượng hỏi :

— Có phải thiếu hiệp gặp Di thế lão nhân ở trong núi Đại biệt sơn như lời chủ nhân tôi chỉ dẫn không ?

Vì không muốn tiết lộ sự bí mật của bần môn nên Chu Sưởng chỉ hàm hồ khẽ hừ một tiếng rồi đánh lảng hỏi sang truyện khác.

— Quý chủ nhân bị thương như thế nào ?

Tô đan Phượng buồn rầu đáp :

http://tieulun.hopto.org

— Chủ nhân tôi bị nội thương rất trầm trọng, đã hôn mê mấy ngày không tỉnh, rồi tôi đến đây đã năm ngày, không hiểu bệnh tình hiện giờ...

Tô đan Phượng nói đến đấy nước mắt chảy xuống dòng dòng nghẹn lời không nói được nữa.

Chu Sưởng trong lòng cũng vô cùng thương cảm, sau một lúc suy tính chàng nói :

— Tô đại nương, xin dùng mấy chén rượu, ăn uống xong chúng ta sẽ khởi hành tức khắc.

Tô đại nương lắc đầu đáp :

— Tôi không muốn ăn uống gì hết !

Chu Sưởng khuyên giải :

— Tô đại Nương không nên quá thương tâm, dù sao cũng phải cố gượng ăn uống một chút mới có sức mà đi đường chứ mời hãy uống một chén rượu...

Tô đan Phượng ngắt lời :

— Tôi không uống rượu đâu.

Chu Sưởng nói tiếp :

— Thế Tô đại Nương dùng cơm.

Nói xong Chu Sưởng gọi tiểu nhị đem thêm mấy món ăn và cơm. Chu Sưởng cũng không còn lòng dạ nào uống rượu nữa, hai người vội vàng ăn qua loa cho xong bữa, rồi gọi tiểu nhị lên tính tiền trả và tức khắc rời khỏi Đương dương thành.

Hai người đi kiêm trình ngày đêm, từ lúc nào đói mang lương khô ra ăn rồi lại tiếp tục đi !

Tới sáng sớm ngày thứ tư, hai người đi tới kinh châu.

Tô đan Phượng dẫn Chu Sưởng tới một tòa cổ miếu đã đổ nát cách châu thành chừng bảy tám dặm, nhìn thấy cảnh tượng hoang lương Chu Sưởng bất giác chau mày hỏi :

— Sao không chọn một chỗ nào có vẻ tương đương ấm cúng một chút...

Tô đan Phượng nhăn nhó cười, lắc đầu đáp :

— Chủ nhân tôi rất nhiều kẻ thù, hơn nữa trong lúc bị

trọng thương, không thể nào còn kén chọn được.

Chu Sưởng gật đầu đáp :

Cũng có lý.

Hai người tiến vào hoang miếu chỉ thấy bốn bề cỏ mọc um tùm, ngói rơi tường đổ, cửa vẹo cột xiêu, trong cảnh tượng rất là thê lương, song xem phạm vi miếu vũ rất rộng, rõ là một tòa đại miếu, ngày xưa chắc là một nơi hương hỏa sầm uất lắm, khi vào tới lần cửa thứ hai, thấy có một người đàn bà trung niên khác chạy ra đón, Tô đan Phượng vội vàng hỏi:

— Chủ nhân thế nào ?

Người đàn bà đó đáp :

— Tạ ơn trời đất, chủ nhân không đến nỗi mệnh hệ nào nữa, bây giờ chỉ cần điều dưỡng để lại sức thôi.

Tô đan Phượng hỏi tiếp :

— Chủ nhân đã ăn uống gì được chưa ?

Người đàn bà đáp :

— Đã ăn được nhưng rất ít.

Tô đan Phượng lại hỏi :

— Chủ nhân đã nói được chưa ?

Người đàn bà đáp :

Miễn cưỡng nói được một ít.

Bấy giờ người đàn bà đó mới quay sang gật đầu chào Chu Sưởng và hỏi :

— Thiếu hiệp tới may quá, sau khi chủ nhân tôi vừa mới thanh tỉnh, câu thứ nhất là hỏi đến tên Thiếu hiệp.

Chu Sưởng hết sức cảm động cất tiếng run run nói :

— Tại hạ có thể vào thăm được chứ ?

Người đàn bà gật đầu đáp :

— Đương nhiên, xin mời thiếu hiệp vào.

Chu Sưởng đi theo hai người, đi qua một cái sân đầy cỏ mọc tới trước một căn phòng đã dọn dẹp sạch sẽ, người đàn bà dẫn đường ở ngoài cửa cất tiếng nói lớn :

— Chu thiếu hiệp muốn vào thăm chủ nhân.

Ở trong có tiếng người đàn bà nói vọng ra.

http://tieulun.hopto.org

— Xin mời vào ngay.

Chu Sưởng trong lòng thập phần khích động, đi theo hai người đàn bà vào trong, thấy Hồng nương tử nằm trên một chiếc giường ván gỗ bên, trên lót đệm cỏ, nàng vẫn che mặt, chỉ để lộ có hai con mắt, nhưng không còn thần thái như ngày xưa nữa, Chu Sưởng tự nhiên cảm thấy buồn rầu, chàng tiến tới gần bên, cất tiếng run run hỏi :

— Đại thư, tiểu đệ đến thăm chị đây !

Hồng nương tử hai mắt long lanh ngấn lệ, cất tiếng có vẻ nhọc mệt yếu đuối, khẽ nói :

— Đệ đệ mới đến đấy à.

Chu Sưởng không cầm được nước mắt nghẹn ngào hỏi tiếp :

— Đại thư, thương thế có đến nỗi khẩn yếu lắm không ?

Hồng nương Tử khẽ đáp :

— Đại khái không đến nỗi chết.

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Có uống thuốc gì không ?

Hồng nương tử lắc đầu đáp :

Không, ta dùng nội lực tự chữa lấy, độ nữa tháng nữa thì có thể bình phục được.

Chu Sưởng lại hỏi :

— Tiểu đệ có thể giúp được chỗ nào không ?

Hồng nương Tử đáp :

— Bất tất, ta có thể chắc chắn tự chữa được.

Ngừng một lát Hồng nương Tử lại hỏi :

— Đệ đệ, em đi Đại biệt sơn chuyến này, kết quả ra sao có thành công không ?

Chu Sưởng đáp :

— May mắn không đến nỗi nhục mạng.

Hồng nương tử nói tiếp :

— Thế đệ đệ đã tìm thấy Di thế lão nhân rồi à ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Thấy rồi.

Hồng nương tử lại hỏi :

— Ông ta có chỉ thị cho phương pháp phá trận không ?

Chu Sưởng đáp :

— Có, tiểu đệ đã học được cả phương thức phá giải rồi. Lần này nhất định có thể phá tan sào huyệt Hắc bảo được.

Hồng nương tử mừng rỡ nói tiếp :

— A, thế thì hay quá.

Chu Sưởng hỏi :

— Đại thư, chị làm sao mà bị thương ?

Hồng nương tử nói :

— Để Ngô kiều kể lại đầu đuôi cho tiểu đệ nghe.

Nói xong Hồng nương tử vẫy tay gọi người đàn bà trung niên đứng ở bên giường và bảo :

— Mi kể lại câu chuyện cho Chu thiếu hiệp nghe.

Người đàn bà này tức là Ngô Kiều, nàng dạ một tiếng rồi sách một chiếc ghế gẫy chỉ còn ba chân đặt ở bên và nói :

— Mời Chu thiếu hiệp hãy ngồi để tôi nói đầu đuôi thiếu hiệp nghe.

Chu Sưởng theo lời ngồi xuống.

Ngô Kiều bắt đầu kể :

Ba người chúng tôi đi theo chủ nhân, sau khi tới Mạc phụ sơn định tới mục tiêu vào một sơn cốc ở sau núi Cửu cung sơn. Đến nơi, chủ nhân tôi một mình vào sơn cốc dặn chúng tôi đợi ở ngoài...

Chu Sưởng vừa nghe vừa gật đầu.

Ngừng một lúc Ngô Kiều lại kể tiếp :

Ước chừng uống xong một chén nước trà nóng chủ nhân bị trọng thương quay trở ra, chúng tôi vội vàng vực chủ nhân rời khỏi ngay tức khắc và chủ nhân cũng liền bị bất tỉnh hôn mê ngay từ đấy...

Kể đến đấy Ngô kiều lại ngừng và thở dài.

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng hỏi :

— Rồi về sau ra sao ?

Ngô Kiều kể tiếp :

Chúng tôi phải tức tốc rời khỏi cốc khẩu chạy trốn vào trong thâm sơn, tìm một nơi kín đáo tạm để chủ nhân xuống rồi luân phiên nhau dùng chân nguyên bản thân để giúp chủ nhân chữa thương, suốt trong nửa ngày chủ nhân mới hơi hơi hồi tỉnh bảo chúng tôi phải tức tốc đi tới Đương Dương.

Ngô Kiều ngừng một lát rồi mới kể tiếp :

Sau khi xuống khỏi núi, chúng tôi phải dùng đủ mọi phương tiện đường thủy dùng thuyền, đường bộ dùng xe đi kiếm trình vừa tới đây thì chủ nhân lại bị hôn mê bất tỉnh, tình thế thập phần nguy cấp, chúng tôi đành phải vào nơi phá miếu này làm nơi tạm an thân và phân công chị Tô đan Phương đến Đương Dương Thành báo tin cho thiếu hiệp còn hai chúng tôi thời lưu tại đây để phục thị chủ nhân...

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Có thế thôi ư ?

Ngô Kiều tiếp lời :

— Còn nữa, sau khi chị Tô đan Phương đi khỏi may mắn chủ nhân dần dần tỉnh lại và có phần khởi sắc, chủ nhân nói cho biết là lúc đó chủ nhân vào trong «Kỳ lân cốc» gặp một quái lão nhân ở giữa đỉnh đầu có một vết sẹo lớn, không rõ lai lịch hắn thế nào, vừa thấy mặt chủ nhân là hai bên giao thủ liền, chỉ trong năm hiệp lão quái đã đánh chủ nhân bị trọng thương phải vội rút lui, cũng may chủ nhân nhờ có thân pháp thần diệu của sư môn nên mới có thể trốn thoát ra được, chứ nếu không thì chưa biết sẽ ra sao. Đấy là tất cả những việc sảy ra.

Chu Sưởng quay lại hỏi Hồng nương Tử

— Đại thư, chỉ có thể suy đoán tìm ra được lai lịch của lão quái đó không ?

Hồng nương Tử lắc đầu đáp

— Ta nghĩ mãi không ra, lai lịch của hắn. Công lực của nó rất là cao thâm đáng sợ, không mấy ai sánh kịp, có thể trên cả Hắc Bảo chủ nhân.

Chu Sưởng trầm ngâm một lúc lâu rồi cương quyết nói :

— Đại thư, chắc chị còn phải dưỡng thương mất một thời gian phải không ?

Hồng nương tử gật đầu đáp :

— Phải ít nhất là nửa tháng,

Chu Sưởng nói tiếp :

— Thế thì càng tốt.

Hồng nương Tử ngạc nhiên hỏi lại :

— Sao lại thế ?

Chu Sưởng đáp :

— Trong thời gian chờ đợi, đại thư bình phục bẩm, tiểu đệ sẽ đi Cửu cung sơn một chuyến...

Hồng nương tử hỏi :

— Làm gì ?

Chu Sưởng đáp :

— Đại thư, món nợ này nhất quyết bắt đối phương phải thanh toán mới được.

Hồng nương tử khích động nói :

— Đệ đệ, thôi mà thong thả về sau sẽ hay.

Chu Sưởng cương quyết nói :

— Không, tiểu đệ phải xem đối phương là nhân vật như thế nào ? Đâu lại có thể vô lý bất phân hắc bạch vừa thấy mặt là hạ thủ hung tợn như thế được.

Hồng nương tử hỏi tiếp :

— Đệ đệ nhất định đi hả ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Đương nhiên, tới lúc mà tiểu đệ quay về, chắc là đại thư cũng sẽ sắp bình phục rồi !

Hồng nương tử ân cần giặn :

— Đệ đệ nên thận trọng nhé !

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Tiểu đệ hiểu rồi, đại thư cứ yên tâm điều dưỡng, đệ sẽ khởi hành ngay bây giờ.

Hồng nương tử giặn tiếp :

— Tiểu đệ thiên vạn không nên khinh địch, phải tùy cơ mà tiến thoái..

68— TAM MỤC THIÊN TÔN

Chu Sưởng ngắt lời :

— Tiểu đệ xin nhớ lời chị giặn !

Hồng nương tử nói tiếp :

— Ta muốn bảo chúng nó giọt rượu cho đệ đệ uống đã, rồi nghỉ tại đây một ngày, mai sẽ đi có được không ?

Chu Sưởng đáp :

— Thôi, bất tất.

Hồng nương tử lại ân cần giặn tiếp :

— Nhớ nghe lời chị giặn, làm việc phải thận trọng, đừng để chị phải lo đấy nhé ! đệ đệ nên nhớ là còn có một người nữa đã ký thác chung thân hạnh phúc ở cả trên mình tiểu đệ đấy...

Nghe Hồng nương tử nói, Chu Sưởng trạnh lòng và đồng thời cũng cảm thấy mình thiếu bổn phận. Nắn cung hoa cùng mình đã đính hôn do Hồng nương tử làm mai, tức là có danh nghĩa vợ chồng rồi, mà mình thường thường hốt lược nàng, tựa hồ như là nàng chưa có chiếm địa vị trọng yếu ở trong tâm mình như thế dâu có thể được ?

Sau một lúc trầm tư Chu Sưởng tiếp lời :

— Đại thư yên tâm, tiểu đệ biết rồi !

Hồng nương tử gật đầu nói :

— Tốt lắm !

Chu Sưởng hỏi :

— Thế tiểu đệ đi nhé !

Hồng nương tử đáp :

— Trân trọng nhé !

Chu Sưởng cũng giặn lại Hồng nương tử :

— Đại thư cũng nên an tâm lưu dưỡng cho mau bình phục nhé !

Hồng nương tử quá quan tâm đối với Chu Sưởng đinh ninh dặn dò trở đi trở lại, thân thiết như tình ruột thịt.

Chu Sưởng mang một tâm tình phấn khởi và cảm kích, chàng từ biệt Hồng nương tử ra khỏi miếu, thấy thời gian còn sớm, chưa cần phải ăn uống, nên chàng không có vào thành, mà đi theo đường quan đạo khởi trình luôn.

Vì sợ mất liên lạc với bọn Kỳ hiểu Phong, nên trong lúc đi dọc đường thỉnh thoảng chàng lại lưu một ám hiệu.

Trên con đường đi Cửu cung sơn, xuất hiện chàng thư sinh che mặt lưng đeo kiếm, bao kiếm khảm dây châu ngọc. Chàng thư sinh này chính là «Đoạn kiếm tàn nhân».

Ngày đó vào giữa giờ ngọ Chu Sưởng đã đi tới Kỳ lân cốc, chàng hoàn toàn cải dạng thành tư thái «Đoạn kiếm tàn nhân» xuất hiện.

Chu Sưởng đứng ngắm hình thế cốc khẩu một lát, rồi cố ý làm ra người một chân bị tàn phế, đi bước thấp bước cao, tiến vào trong sơn cốc, chàng đi ước chừng được trên dưới bốn mươi trượng, thời thấy một tấm bia đá ở phía trước mặt trên mặt bia có khắc chữ lớn :

«Nhập cốc giả tử» (người nào vào cốc là chết).

Ai trông thấy bốn chữ đó cũng thấy rùng mình rợn gáy.

Chu Sưởng thấy thế chỉ cười lạt một tiếng, rồi dơ tay phải chưởng đánh thẳng vào tấm bia, chỉ nghe kêu «bình» một tiếng, tấm bia liền vỡ nát ra như cám.

Chu Sưởng cười khểnh khệch một tiếng, rồi lại tiếp tục tiến về phía trước, chàng thấy đường cốc đạo này thập phần hiểm ác, những mỏm đá mọc chỏm, những tảng đá kỳ lạ mấp mô vô số, quả như là hàng bày kỳ lân với đủ mọi tư thế xuất hiện ở cốc đạo vậy.

http://tieulun.hopto.org

Ở giữa quãng những quái thạch, rải rác đầy cả xương khô, khiến cho người ta rợn cả tóc gáy, không lạnh mà cũng phát run, chắc đấy đều là xương của những người vào sơn cốc, mà bị giết chết đây.

Cứ nhận định một điểm này, cũng đủ biết chủ nhân trong sơn cốc đây, là bọn tà ma ngoại đạo rồi.

Mỗi một lần Chu Sưởng đặt bước chân xuống, lại phát ra những tiếng kêu «lốp đốp» đấy là những tiếng xương mục bị bước chân giẫm lên bị hẹp vụn ra mà phát thành tiếng đó, đây quả là một nơi âm khí nặng nề, sặc mùi ma quỷ ám ảnh vậy.

Đột nhiên, Chu Sưởng thấy hoa mắt, một bóng người đã xuất hiện trước mắt như là bóng ma.

Chu Sưởng ngừng bước ngẩn đầu lên nhìn, bất giác chàng toát cả mồ hôi, người này nói là người, không bằng nói là quái vật mới đúng, tương mạo vô cùng cổ quái, một mắt lưng gù, mũi vểnh lên trời, môi hớt, răng khểnh chiếc ra chiếc vào, tóc như là cỏ khô, cằm không râu, trong tay cầm nhuyễn tiên, đã một mắt mà lại là mắt lục đậu nhãn, bắt ra những tia xanh lè.

Hình thù quái dãn xấu xí, khiến cho người nhìn thấy mà ghê hồn không dám nhìn lâu.

Quái nhân nghiêng đầu nhìn Chu Sưởng một lúc, rồi sằng sặc cười và hỏi:

— Oắt con, mi dám đánh nát bia cấm ở cốc khẩu, mi có biết mi sẽ phải chết bằng cách nào không ?

Chu Sưởng lạnh lùng hỏi lại :

— Mi hãy nói thử ta nghe, chứ ta không biết ?

Quái nhân đáp :

— Trước hết rút gân mi, rồi lột sống da mi, về sau lại đem ngâm vào trong nước muối, mi tưởng tượng xem cái mùi vị chết đó nó như thế nào ?

Chu Sưởng gật gù nói :

— Tốt lắm, đủ mọi mùi, nhưng chỉ sợ...

Quái nhân ngắt lời hỏi :

— Sợ gì ?

Chu Sưởng cười lạt đáp :

— Sợ mi không thực hành được thôi.

Quái nhân chau mày nói :

— Hư, oắt con cả gan thực, rồi mi coi xem ta có thực hành được hay không ?

Chu Sưởng chúm môi «phì» một cái, rồi nói :

— Nói là một chuyện thực hành lại là một chuyện khác, mi cứ thử ta coi !

Quái nhân khoẳng nhuyễn tiên vụt một cái, cây nhuyễn tiên vươn ra thẳng tắp như cây bút, dài tới hơn một trượng, vừa tới hết tầm đầu roi lại cuộn tròn lại như là một linh xà vậy.

Hai người đứng cách xa chừng hơn một trượng vừa tầm roi nhuyễn tiên.

Quái nhân biểu diễn một roi, rồi lại sằng sặc cười có vẻ đắc ý.

Chu Sưởng biết là quái vật này không phải là thủ phạm đã thương Hồng nương tử, chàng lạnh lùng nói :

— Tại hạ muốn gặp Cốc trung chủ nhân !

Quái nhân lại sằng sặc cười, tiếng cười nghe rất chối tai còn hơn là tiếng lang rống.

Sau một hồi cười, quái nhân mới nhe hàm răng khểnh cất tiếng nói :

— Mi không xứng đáng gặp cốc chủ !

Chu Sưởng lại hỏi :

— Mi có nhớ cách đây không lâu chừng bảy tám ngày thôi, có một người con gái áo hồng che mặt, bị bọn mi đã thương ở trong Kỳ lân cốc này không ?

Quái nhân nét mặt có vẻ kinh ngạc hỏi lại :

— Nó không có chết hả ?

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Bọn mi đâu có thể đánh chết được!

Quái nhân lại hỏi :

— Mi với nó là cùng một bọn với nhau hả ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Chính thế, tại hạ kiêm trình đến đây, là mục đích đến để thanh toán món nợ đó!

Quái nhân lại cười và nói tiếp :

— Khặc ! khặc ! thú vị, lại có người điên rồ, dám công nhiên đến đây đòi nợ...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Thú vị hả, đợi lúc nữa rồi mà thú vị !

Quái nhân chau mày quát :

— Tiểu tử, lão phu không có thì giờ rảnh nói lời thôi với mi, mi hãy nộp mạng đi cho rồi.

Vừa nói dứt lời, quái nhân vươn roi nhuyễn tiên vút một cái nhanh như điện, quất vào người Chu Sưởng.

Chu Sưởng thoáng một cái đã biến dạng như bóng ma không còn thấy ở chỗ cũ nữa.

Quái nhân bị đánh không trúng vội vàng thu nhuyễn tiên lại rồi gầm lên như thú dữ và nói :

— Thằng nhỏ này quả nhiên cũng có bản lĩnh đó !

Quái nhân vừa nói vừa nhằm đúng phương vị Chu Sưởng và xuất roi thứ hai, bóng roi tỏa ra man mác bao trùm cả một cả một phạm vi rộng gần hai trượng, roi đưa phát ra tiếng gió veo veo như xé không khí, khí thế hùng mạnh quả là kinh khủng.

Nhờ ở «Không không bộ pháp » huyền ảo vô cùng Chu Sưởng vẫn thoát ra ngoài phạm vi uy lực của nhuyễn tiên, một cách lẹ làng, chàng quát :

— Ta sẽ phải giết mi trước, rồi sẽ vào vấn tội chủ nhân của mi sau !

Quái nhân đánh trợt hai roi, không trúng đích liền nổi xung, mái tóc như cỏ khô, liền dựng ngược cả lên, con mắt độc nhãn nhấp nháy loạn xạ miệng méo xệ giương hai hàm răng khểnh, tướng mạo hung ác ghê tởm, có lẽ khắp cả thế gian khó mà tìm thấy một kẻ thứ hai.

Nói dứt lời Chu Sưởng đã rút đoạn kiếm toách một cái ra khỏi bao.

Quái nhân thất kinh hỏi :

— Mi là «đoạn kiếm tàn nhân» hả ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Phải rồi !

Quái nhân nói tiếp :

— Hay lắm, không ngờ mi lại tự dẫn thân đến đây, quả là may khỏi mất công tìm kiếm...

Quái nhân vừa nói dứt tiếng lại xuất roi thứ ba, với một khí còn hùng mạnh hơn hai lần trước.

Chu Sưởng vươn tay huy động trường kiếm, thốt nhiên chàng thấy cánh đáy bị rúng mạnh một cái, đoạn kiếm đã bị đầu nhuyễn tiên cuộn chặt cứng.

Quái nhân cất tiếng cười quái gở :

— Khặc, khặc, khặc, khặc !

Quái nhân vừa cười vừa vận dụng nội lực truyền ra đầu roi, Chu Sưởng cũng vận dụng kình lực giữ vững chuôi kiếm, và đồng thời truyền chân lực để phản chấn nội lực của đối phương.

Hai bên tương trì bằng nội lực, quái nhân công lực quả là thâm hậu kinh hồn, công nhiên có thể tương trì với Chu Sưởng trong một lúc lâu.

Chu Sưởng tiếp tục dồn công lực tới mười hai thành, quái nhân một mắt hầu như lồi hẳn ra ngoài, những gân xanh trên trán nổi lên như là con dun, mồ hôi trút ra nhỏ xuống như mưa tuy đã thấy rõ kém thế, song y vẫn cố gắng duy trì.

Công lực của Chu Sưởng đã sẵn tu vi gần ba giáp tí lại

http://tieulun.hopto.org

thêm được nhiều kỳ ngộ có thể ngang với người khác tu luyện hàng trăm năm, thế mà quái nhân còn duy trì được thế quân bình, đủ biết công lực của y đã tới mức tuyệt đỉnh, có thể còn cao hơn mấy tên ma đầu trong thập bát thiên ma mà Chu Sưởng đã giao thủ rồi.

Hai bên tương trì được độ nửa khắc, Chu Sưởng liền phấn khởi thần oai, chàng quát một tiếng rồi bất mạnh đoạn kiếm một cái.

Bỗng nghe có tiếng kêu :

— Hức !

Quái nhân đã bị tuột nhuyễn tiêu ra khỏi tay, lui liền lại ba bước, hai bên mép rỉ ra từng tia máu.

Chu Sưởng giận lên trên nhuyễn tiên văng người vọt tiến lên phía trước.

Câu nói «không để cho đối phương có cơ hội trở tay» của «Thiên bất Thâu» giận chàng ngày trước,lại thoáng hiện trong trí óc, Chu Sưởng liền huy động đoạn kiếm xẹt thẳng vào người quái nhân.

Tiếp nghe một tiếng kêu thảm sầu :

Ôa !

Quái nhân người lảo đảo liền mấy cái, ở trước ngực máu chảy ra đỏ lử và ướt đẫm cả áo.

Cũng ngay lúc Chu Sưởng xuất kiếm thì quái nhân cũng phát chưởng nghinh chiến, luồng chưởng lực phát ra với một uy thế có thể chuyển đất nghiêng non, đẩy Chu Sưởng lùi lại một bước dài.

Chu Sưởng thất kinh, chàng sử dụng một chiêu «thiên địa giao thái» đấy là một kiếm chiêu tuyệt diệu và uy lực vô song thế mà đối phương mới bị thương chứ chưa bị chết, như thế đủ thấy đối phương cũng là một nhân vật kiệt xuất vậy.

Quái nhân vội xoay mình định trốn chạy vào trong sơn cốc, Chu Sưởng văng người chặn ở phía trước, tay dơ đoạn kiếm lên và quát hỏi :

— Lai lịch mi thế nào phải tường khai ngay.

Quái nhân cười sằng sặc, thốt nhiên từ trong miệng vọt ra một loạt ám khí nhỏ như hột gạo.

Chu Sưởng vội phi thân lánh ra một bên ssng dù chàng phản ứng thần tốc mấy chăng nữa cũng khó mà hoàn toàn tránh khỏi hết được những ám khí tập kích bất ngờ, huống nữa hai bên lại cách nhau rất gần mà ám khí lại từ trong miệng bắn ra, đấy là một sự kỳ quái ngoài ý liệu của mọi người.

Chu Sưởng đã bị trúng mấy viên ám khí vào vai và cánh tay Lị thủng ra mấy lỗ, nhưng may chưa bị trúng vào những nơi yếu hại, nhờ chàng phản ứng thần tốc, nên chỉ bị trúng sơ qua vài chỗ, chứ nếu chậm mà bị trúng cả thì nhất định phải nguy đến tính mạng.

Chu Sưởng nổi giận vung trường kiếm một cái,luồng kiếm khí xẹt ra trúng ngay mình quái nhân, chỉ nghe một tiếng kêu thê thảm, quái nhân đã bị dứt đôi người, gan ruột và máu me nhầy nhụa khắp mặt đất.

Vừa lúc đó bỗng nghe có tiếng gầm như sấm vang quát hỏi :

— Đứa cuồng đồ nào ? dám giết «thủ cốc sứ giả» của lão phu, mi quả là lớn mật !

Vừa nghe tiếng quát đã thấy một bóng người xuất hiện ngay trước mặt. Người này là một ông già tóc bạc, vóc người cao lớn.

Chu Sưởng chột dạ ngước mắt nhìn đối phương, thấy ông già này ở giữa đỉnh trán có một vết sẹo nổi biến lên bằng ngón chân cái, hình bầu dục và nằm dọc lên, như là một con mắt dựng ngược.

Chu Sưởng sau khi nhìn nhân dung mạo quái dản của đối phương, chàng đoán chắc đây chính là hung phạm đã thương Hồng nương tử rồi. Nghe khẩu khí đối phương nói,thì lão quái mình vừa mới giết là «Thu cốc sứ giả» thủ hạ của y

http://tieulun.hopto.org

mà bản lĩnh còn cao cường như thế, thời chủ nhân tất phải là một nhân vật như thế nào.

Nghĩ tới chỗ đó Chu Sưởng trong lòng cũng cảm thấy hơi run run một chút.

Lão nhân những thớ thịt trên mặt luôn luôn co dãn, hai mắt nhìn chằm chặp vào xác chết quái nhân, tấm thân to lớn của y hơi run run, có thể đối phương vì quá kích động và phẫn nộ trước cái chết của «Thủ cốc sứ giả» của y.

Chu Sưởng tay nhăm nhăm cầm chắc chuôi kiếm, trấn tĩnh để chờ ứng biến.

Đứng nhìn xác chết «Thủ cốc sứ giả» một lúc lâu, lão nhân mới quay sang đưa luồng nhãn quang nhìn ngắm Chu Sưởng một lượt từ đầu đến chân, tia mắt đối phương đưa đi tới đâu Chu Sưởng có cảm tưởng như là một vật hữu hình phớt qua tới đó, khiến cho chàng lại thêm rợn cả tóc gáy.

Sau khi nhìn khắp một lượt, lão nhân mới cất tiếng oang oang như sấm quát hỏi :

— Mi là «Đoạn kiếm tàn nhân» hả ?

Chu Sưởng ngạc nhiên hết sức, không hiểu sao đối phương chưa có gặp bao giờ mà vừa nhìn đã biết rõ lai lịch mình. Xem như thế này, thì chắc là hình mạo «đoạn kiếm tàn nhân» đã loan truyền khắp giang hồ, không ai là không biết rồi.

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Chính phải !

Lão quái lại phá lên cười một hồi và nói tiếp :

— Tiểu tử, mi sẽ chết không còn chỗ chôn! ha, ha, ha, hôm nay mi phải chết!

Chu Sưởng hỏi:

— Các hạ cho biết danh hiệu?

Lão quái quát cười đáp :

— Ha ha ha ! ta cho mi biết tôn hiệu để mi có chết khỏi còn hối tiếc ! ta là «Tam mục thiên tôn» !

Chu Sưởng nghe lão quái xưng danh, chàng ngẩn ra, từ

trước đến giờ chưa có nghe ai nói đến tôn hiệu «Tam mục thiên tôn» bao giờ, song cứ thẳng thắn mà nói, thì đối phương quyết nhiên phải là một nhân vật có tên tuổi trong võ lâm chứ đâu phải là hạng vô danh tiểu tốt, kể như thế thì chính mình lịch duyệt hãy còn kém cỏi.

Sau một lúc trầm tư Chu Sưởng trầm giọng hỏi :

— Mới cách đây không lâu, có một người con gái mặt mặc áo hồng bị đả thương ở kỳ lân cốc này có phải chính các hạ hạ thủ đó chăng ?

Tam mục Thiên tôn có vẻ ngạc nhiên hỏi lại :

— Bị thương thôi chứ không chết hả ?

Nghe giọng nói của lão quái mới rồi cũng giống hệt như lão nhân nói bây giờ, tựa hồ như những người nào đã bị thương ở dưới tay họ mà không chết là cả một sự ly kỳ. Đối phương chẳng những là kẻ tối hung tàn mà lại còn là kẻ tương đương cuồng ngạo.

Chu Sưởng lạnh lùng hỏi lại :

— Chẳng lẽ không chết không được hay sao ?

Tam mục Thiên tôn ngạo nghễ đáp :

— Kẻ nào mà được lão phu xuất thủ kể cũng là vinh hạnh lắm song không có kẻ nào mà thoát chết được nếu lão phu ra tay.

Chu Sưởng nhún vai nói tiếp :

— Lần này sẽ là ngoại lệ...

Tam mục Thiên tôn ngắt lời hỏi :

— Đoạn kiếm tàn nhân, lai lịch của mi như thế nào ?

Chu Sưởng chau mày đáp :

— Bất tất phải hỏi :

Tam mục Thiên tôn nói tiếp :

— Mi không nói cũng không thể được, đấy không phải là quyền của mi, lão phu cần phải truy cứu tận căn để, tra cho phải nhổ tận gốc.

Giọng nói của Tam mục Thiên tôn đầy vẻ hung tàn ác

http://tieulun.hopto.org

nghiệt khiến cho người ta không lạnh cẩm thấy run.

Chu Sưởng hứ một tiếng và nói ;

— Tam mục Thiên tôn, không nói chuyện lôi thôi dài dòng nữa, các hạ cần phải thanh toán món nợ này đã.

Tam mục Thiên Tôn lại cười hạ hả và nói :

— Thiên hạ lại dám có người công nhiên đòi lão phu thanh toán, hôm nay ta mới thấy mi là một.

Chu Sưởng hỏi :

— Chắc các hạ cho là lạ lắm không ?

Tam mục Thiên Tôn nói :

— Đúng thế, đây là việc phi thường lạ lùng..

Chu Sưởng ngắt lời nói tiếp :

— Tại hạ cũng mới thấy đây là lần thứ nhất, có kẻ dám nói những câu cuồng vọng như các hạ đó.

Tam mục Thiên Tôn giận quát :

— Tiểu tử mi là cái thứ gì mà dám vô lễ trước mặt lão phu thế ? Hôm nay ta sẽ cho mi phải chết.

Chu Sưởng hứ một tiếng và tiếp lời :

— Thế các hạ là cái thứ gì ? mà dám cuồng ngạo trước mặt bản nhân như thế, hôm nay bản nhân cũng không để cho các hạ sống nữa.

Tam mục thiên tôn lại cười như điên một hồi và nói :

— Ha. ha.. ha,. lão phu không biết cho mi chết bằng cách gì mới xứng đáng với cái khẩu khí của mi.

Chu Sưởng cười lạt trả lời :

— Tại hạ cũng thế.

Tam mục Thiên Tôn cau mặt nói :

— Tiểu tử, nếu mi không phải là Đoạn kiếm tàn nhân thì lão phu đâu quyết không có thèm nói một câu nào.

Chu Sưởng mỉm cười đáp :

— Cảm ơn,

— Tam Mục Thiên Tôn hai mắt đỏ ngầu và bắn ra những tia hung quang hai tay từ từ dơ lên..

Chu Sưởng không hiểu nghĩ sao cho đoạn kiếm vào bao và trầm giọng nói :

— Các hạ đã dùng chưởng thời bản nhân đây cũng dùng chưởng chứ bản nhân không thèm dùng binh khí để cho các hạ có chết cũng được nhắm mắt không oán than gì.

Tam Mục Thiên Tôn gật đầu nói :

— Mi là kẻ cuồng ngạo có một.

Nói xong Tam Mục Thiên Tôn từ từ đẩy hai tay về đằng trước y phát chưởng mà không thấy kình phong phát ra theo.

Chu Sưởng biết rõ là công lực của đối phương đã thâm hậu tới cực độ, tuy uy thế không bộc lộ song có một sức mạnh vô hình bên trong không thể tưởng tượng được.

Chu Sưởng cũng liền dơ hai tay lên ngang lồng ngực, hai lòng bàn tay hướng ra ngoài ngưng tụ tới mười hai thành công lực. Bốn luồng nhãn quang chằm chập nhìn nhau như dính vào một chỗ, đồng thời hai người cùng quát :

«Huỵch».

Tiếp theo tiếng quát, hai bên đồng thời phát chưởng. Hai luồng kình khí hùng mạnh như long trời chuyển đất dụng nhau phát ra một tiếng vang :

«Bình».

Tiếng ầm vang rền cả một góc trời, tiếp theo những các hồi âm trong sơn cốc vọng lại, tưởng chừng như là núi lở đất động ngày mạt kiếp đã tới. Những mãnh đá bị sức ép vỡ ra bằng nắm tay bị gió cuốn bay tung lên trên không.

Chu Sưởng bị đẩy lùi luôn ba bước, khí huyết trong người hầu như bị xáo trộn cực độ.

Tam Mục Thiên Tôn cũng bị lùi lại ba bước mặt đỏ bừng bừng như nhuộm máu.

Hai người đều lặng lặng không nói gì nhưng trong lòng đều có một cảm nghĩ đối phương là một kình địch bình sinh

http://tieulun.hopto.org

bây giờ mới gặp là một.

Cách đấu chưởng này là dùng sức mạnh chọi sức mạnh, không ai có thể dùng mưu cơ hay là mánh lới xen vào đấy được, nếu công hơi kém một chút là nhất định phải chết.

Hai bên đều điều hòa hô hấp, lại bắt đầu dời bước tới vị trí cũ như mới lúc đầu phát chưởng, chuẩn bị tiếp chiến.

Phát chưởng !

Đẩy kình lực !

Cùng lúc không sao trước mảy may giây phút nào, nói tóm lại hai bên động thủ đều ở cả trong nhãn thần, hành động của hai bên đều không qua khỏi con mắt của nhau. Lại một tiếng ầm vang rền, kình khí phát ra như xé không khí, những tảng đá ở gần bên, bị sức ép đánh vỡ vụn ra bay tung như là mưa đá, hai bên đều bị đẩy lùi lại bảy tám bước và người nào cũng thở giốc như trâu kéo cày nặng.

Qua thời gian chừng uống xong một chén nước trà nóng hai bên lại dời bước tiến lên chuẩn bị giao chiến lần thứ ba.

Bây giờ đã trở thành một cuộc quyết đấu một sống một chết, hai bên đều đem hết công lực phát chưởng lần thứ ba.

Lần này khí thế lại vô cùng mãnh liệt, cát đá, cây cối bị cuốn bay mù mịt khắp một vùng, bầu trời tối mịt chìa bàn tay không nhìn rõ năm ngón.

Chu Sưởng lão đảo lùi lại hai bước. Bịch một cái ngồi phệt xuống đất, máu từ lồng ngực đưa tới cổ họng, chàng cố gượng nuốt xuôi xuống, tất cả khớp xương trong người hầu như bị tan rã, mắt đổ đom đóm chân khí tưởng chừng như tiêu tan hết.

Chàng thầm nghĩ, có lẽ hôm nay bị chết dưới chưởng của đối phương mất.

Được một lúc, cát đá rơi hết xuống đất, bầu trời trở lại sáng sủa Chu Sưởng thấy Tam mục Thiên cũng bị ngồi phệt trên đất chòm râu bạc thấy nhuộm đỏ lừ, thâu kình dưỡng sức bàn bật, chàng thầm tự nhủ :

Đối phương còn bị trọng thương hơn mình.

Hiện giờ hai bên đều kiệt sức, ai mà chiếm được tiên cơ ra tay trước thì người đó sẽ sống.

Chu Sưởng vội vàng vận công điều tức, như tâm pháp đã chép trong Phù lục chân kinh, chàng hi vọng chóng phục hồi được công lực. Đương nhiên Tam mục Thiên tôn cũng đương ngầm vận công lực.

Qua một lúc Chu Sưởng đã thấy công lực gần được bình phục chàng vội đứng lên liền vì không để lâu cho đối phương phục hồi được công lực.

Chu Sưởng tiến từng bước, từng bước tới gần Tam mục Thiên tôn, nét mặt chàng dằng dằng sát khí.

Tam mục Thiên tôn, những thớ thịt trên mặt co dúm lại, người vẫn còn hơi run run, song cố gượng đứng lên nhưng lảo đảo chỉ chực ngã.

Chu Sưởng khi tiến tới cách đối phương chừng tám thước thời chân ngừng bước lại.

Tam mục Thiên tôn vừa thở vừa nói :

— Tiểu tử... mi... là một đối thủ.. duy nhất trong đời lão phu mới gặp, hôm nay trong hai chúng ta chỉ có một người còn sống, cũng có thể cả hai đều chết, mi... nói rõ lai lịch cho ta biết được không ?

Chu Sưởng nghiến răng đáp :

— Kiếm thánh Chu minh Tung đi có Chu Sưởng.

Tam mục Thiên tôn trừng hai mắt nói :

— Chu minh Tung là quái gì mà giám tiếm xưng là kiếm thánh, quả không coi ai ra gì.

Chu Sưởng nổi giận quát :

— Lão thất phu, mi lại giám biếm nhục tới tiên phụ ta à ?

Dứt lời Chu Sưởng liền đơ tay phát chưởng đánh thẳng vào đối phương.

Tam mục Thiên tôn phát chưởng tiếp chiến.

Hai chưởng lực chạm nhau phát ra một tiếng vang dội,

http://tieulun.hopto.org

nghe một tiếng kêu thê thảm.

Oá, Tam Mục Thiên Tôn miệng trào máu ra như suối rồi té vật xuống đất.

69.— TƠ TÌNH VƯƠNG VẤN

Chu Sưởng thân hình lảo đảo, đứng không vững miệng cũng trào ra một tia máu rồi ngồi phệt xuống mặt đất, đầu óc choáng váng, cảnh vật mơ hồ nhìn chẳng rõ gì hết.

Chu Sưởng trong lòng có vẻ lo ngại nếu quả lúc này có một tên thủ hạ nào của Tam Mục Thiên Tôn xuất hiện thời nhất định mình phải chết chứ không còn thoát được vì lúc này mình đã kiệt sức chỉ một kẻ tầm thường cũng đủ đánh mình chết,

Chu Sưởng còn đương mơ màng suy nghĩ vẩn vơ đột nhiên nghe tiếng chân bước vọng tới, tiếp theo có tiếng người thiếu nữ nói :

— Má, sư tổ...

Lại có tiếng đàn bà nói :

— A, lại chính tên tiểu sát tinh đó rồi.

Tiếp lại nghe tiếng thiếu nữ :

— Chàng ta...

Chu Sưởng nghe hai người đối thoại, câu được câu chẳng nhưng chàng cũng nhận ra đấy là tiếng hai người một mẹ và một con gái nhưng chàng không rõ mặt mũi họ ra thế nào.

Bất giác chàng thất kinh, người mới tới lại gọi Tam Mục Thiên Tôn là tổ sư tức là chúng cùng một tụi với nhau, cái điều mà mình dự liệu lo lắng trước, bây giờ đã trở thành sự thực vì hoảng sợ đã làm cho chàng thanh tỉnh hẳn lên, hai người mới tới chàng đã nhìn rõ đối phương là ai, chàng biết chắc chắn là phen này nhất định phải chết rồi.

Hai người này không phải ai xa lạ mà chính là mẹ con Hắc Bảo phu nhân.

Vừa nhìn rõ Chu Sưởng nét mặt Hắc Bảo phu nhân đầy vẻ phẫn nộ, hai mắt bắn toé ra những tia sát cơ.

Còn Kỳ Anh thời nét mặt đầy vẻ kinh sợ xen lẫn vẻ u oán, sắc mặt tái ngắt cắt không còn giọt máu.

Vừa lúc này, gọi Tam Mục Thiên Tôn, là tổ sư hiển nhiên là tiếng Kỳ Anh rồi, xem như thế này thời thấy Hắc Bảo chủ nhân là đệ tử của Tam Mục Thiên Tôn. Lai lịch của Hắc bảo chủ nhân đã có thể hiểu rõ được quá nửa, trách nào quái nhân tức Thủ cốc sứ giả cùng với Tam Mục Thiên Tôn vừa nhìn thấy mình đã biết ngay là Đoạn kiếm tàn nhân, như thế đủ hiểu bọn Hắc Bảo với Tam Mục Thiên Tôn có liên lạc mật thiết với nhau. Thế thời mối oán cừu giữa phụ thân cùng Hắc Bảo chủ nhân, chắc có lẽ cũng liên hệ tới Tam Mục Thiên Tôn.

Hai luồng nhãn quang của Chu Sưởng và Kỳ Anh bỗng nhiên chạm nhau, chàng thấy nét mặt u oán của nàng bất giác tâm thần giao động.

Kỳ Anh dùng là một thiếu nữ si tình đối với chàng.

Song mối tình này, chàng không thể nào nghĩ tới được đừng nói gì chàng đã đính ước kết hôn với Nãn Cung Hoa chỉ riêng về mối huyết cừu của hai nhà cũng không thể nào khiến chàng chấp nhận mối tình của Kỳ Anh dành cho mình được.

Một thiếu nữ nặng lòng vì mình đầu tiên, nhưng lại là con gái của cừu gia, cũng may mà mình chưa có đi sâu vào cảm tình cho lắm, chứ nếu không thì không biết gỡ làm sao được.

Chu Sưởng liếc mắt nhìn về chỗ Tam Mục Thiên Tôn thấy đối phương đã nằm sóng sượt trên mặt đất không còn động đậy, đúng là đã chết rồi.

Hắc Bảo phu nhân lạnh lùng nói :

— Đoạn kiếm tàn nhân, hôm nay mi nhất định phải chết

http://tieulun.hopto.org

chứ không thể tha thứ được.

Vừa nói dứt lời Hắc bảo phu nhân liền đưa tay dật chiếc khăn che mặt của Chu Sưởng ra và luôn cả chiếc mặt giả cùng bị rơi theo.

Kỳ Anh kinh hoảng kêu :

— Chàng ta quả nhiên là Bạch diện thư sinh.

Chu Sưởng lúc này đương bị nội thương trầm trọng mặc cho đối phương muốn làm gì thì làm chứ chàng không còn sức phản kháng lại nữa.

Hắc bảo phu nhân đứng ngẫn-người ra một lúc rồi nói :

— Mi có điều gì cần di ngôn lại không ?

Chu Sưởng quắc mắt quát :

— Ta chỉ hận, chưa giết chết được tụi ma quỷ chúng bay hủy diệt Hắc bảo để thanh tĩnh võ lâm. Đấy là một điều đáng tiếc, còn sự sống chết ta không cần nghĩ đến. Bây giờ bọn bay muốn làm gì thì làm.

Hắc bảo phu nhân hứ một tiếng và nói :

— Chí khí cao cả của mi kể cũng đáng khen đấy. Song có điều chỉ còn...

Chu Sưởng ngắt lời hỏi :

— Chỉ còn sao ?

Hắc bảo phu nhân nói tiếp :

— Chỉ còn đợi kiếp sau thôi.

Kỳ Anh hốt hoảng kêu :

— Má !

Hình như nàng quá xúc động, chỉ kêu được mỗi một tiếng rồi lịm đi.

Hắc bảo phu nhân quay lại nhìn ái nữ đầy vẻ ngạc nhiên chau đôi mày liễu và hỏi :

— Con, làm sao thế ?

Kỳ Anh hai mắt mờ lệ nghẹn ngào nói :

— Má, má không thể tha cho chàng được ư ? đừng giết chàng má ạ.

Hắc bảo phu nhân kinh ngạc hỏi lại :

— Làm sao ? Con bảo tha cho nó hả ?

Kỳ Anh gật đầu đáp :

— Vâng má tha cho.

Hắc bảo phu nhân chau mày mắng :

— Con nhỏ này mày điên hả.

Kỳ Anh lắc đầu nói :

— Không, con đâu có điên.

— Mày không điên sao lại xin cho nó ?

Kỳ Anh ngập ngừng đáp :

— Chàng...

Kỳ Anh ấp úng mãi không sao nói được.

Hắc bảo phu nhân ngắt lời :

— Những chuyện khác về trước không bàn đến, chỉ nói riêng về tội nó vừa giết chết sư tổ mi cũng đáng chết không thể nào tha thứ được rồi.

Kỳ Anh viện lý nói :

— Mạnh sống yếu chết là một định luật của võ lâm, con muốn có một sự quyết đấu công bằng chứ hiện giờ chàng không còn sức phản kháng...

Hắc bảo phu nhân ngắt lời quát :

— Im liền, mi không biết gì hết nếu không nhân cơ hội này mà giết nó thì rồi hậu quả về sau sẽ vô cùng nguy hại. Mi ngu lắm.

Kỳ Anh hai mắt đỏ ngầu, nước mắt chảy dòng dòng, đứng lặng một lúc lâu rồi lại nằn nì nói :

— Má tha cho chàng một lần này thôi.

Hắc bảo phu nhân chau mày nói :

— Con nhỏ này đừng có nói câu hoang đường, tuyệt đối ta không thể nào tha cho nó được.

Chu Sưởng lúc này, chàng theo tâm pháp chí cao trong Phù lục chân kinh ngầm vận khí mong cho chóng khôi phục công lực theo hiện tình trước mắt, tuy là hung đa cát thiểu

http://tieulun.hopto.org

song chàng vẫn không cam tâm bó tay chịu chết.

Nếu quả mà bị chết dưới tay một người đàn bà mà nhất là người đàn bà đó lại là vợ của kẻ thù thời không thể nào nhắm mắt cho yên được.

Kỳ Anh hai hàng nước rõ xuống dòng dòng như mưa, nàng cố sức van xin và nói :

— Má tha cho chàng vì chàng là người con đã mang ơn.

Hắc bảo phu nhân hỏi :

— Mang ơn gì với nó ?

Kỳ Anh ấp úng đáp :

— Mang ơn là mang ơn má hỏi kỳ thế !

Hắc Bảo phu nhân lắc đầu nói :

— Con nhỏ này ngốc lắm, mi buông tha hắn, liệu hắn có buông tha chúng ta không ?

Kỳ Anh nói tiếp :

— Con sẽ yêu cầu hắn bỏ cái ý định báo phục một cách dỗ mán.

Hắc Bảo phu nhân chau mày nói :

— Họa chăng là một kỳ tích ?

Kỳ Anh vẫn khăng khăng nói :

— Con sẽ hết sức nói thử xem...

Hắc Bảo phu nhân gạt đi và nói :

— Bất tất phải thử làm gì, thả hổ về rừng sẽ có ngày nó ăn thịt.

Kỳ Anh vẫn nằn nèo nói :

— Má, má để cho con một lần thôi.

Hắc Bảo phu nhân lắc đầu :

— Nửa lần cũng không được.

Kỳ Anh đột nhiên đứng chặn ngang trước mặt Chu Sưởng và vừa khóc vừa nói :

— Má hãy giết con trước đã.

Hắc Bảo khu nhân quát :

— Con nhỏ này đúng là điên thực rồi, không còn biết

phân biệt lợi hại ra sao cả. Cút ra.

Kỳ Anh cải lại :

— Không.

Hắc bảo phu nhân không làm sao được nhưng trong bụng vô cùng phẫn nộ, thở ồ ồ và nói :

— Được. bây giờ mi hỏi thử nó xem, nó có bằng lòng bỏ việc báo thù không ?

Kỳ Anh quay mặt lại hai mắt mờ lệ nhìn Chu Sưởng một lúc lâu rồi mới cất tiếng run run hỏi :

— Mi nghe thấy chưa ? Bây giờ mi nói sao ?

Chu Sưởng cảm kích đáp :

— Món nợ ân tình đối với cô nương tại hạ sẽ ghi sâu trong đáy lòng...

Kỳ Anh ngắt lời :

— Đấy là câu truyện ngoài đề.

Chu Sưởng nói tiếp :

— Tại hạ không muốn nói dối để cầu thoát thân, về việc bãi bỏ báo cừu không thể nào nghe theo được.

Kỳ Anh tái mặt hỏi :

— Không được hả ?

Chu Sưởng cương quyết đáp :

— Không được.

Kỳ Anh nghiến răng nói tiếp :

— Hiện giờ mi không còn phương pháp nào sống được nữa mà cứ khăng khăng cố chấp phỏng có ích gì ?

Chu Sưởng thản nhiên đáp :

— Đại trượng phu sống chết vẫn coi thường.

Kỳ Anh cố khuyên nhủ nói tiếp :

— Người ta chết đi, nhất thiết đều tiêu tan theo hết. Đại trượng phu cũng chẳng làm gì. Tiểu nhân thì đã làm sao.

Chu Sưởng lắc đầu đáp :

— Tại hạ không nghĩ kịp đến những điều đó.

Kỳ Anh nói tiếp :

http://tieulun.hopto.org

— Nên suy nghĩ kỹ lại :

Chu Sưởng khăng khăng đáp :

— Tại hạ không còn gì phải nghĩ nữa.

Kỳ Anh căm giận dậm chân phình phịch xuống đất và cất lớn tiếng quát :

— Được rồi, mi chết đi để xuống dưới Diêm la địa phủ mà làm anh hùng.

Hắc Bảo phu nhân lạnh lùng hỏi :

— Con nhỏ, thế nào ? Mi thấy rồi chứ.

Kỳ Anh lấy tay áo che mặt cứ đứng lì một chỗ không hề nhúc nhích.

Hắc Bảo phu nhân quát :

— Cút ra.

Kỳ Anh vẫn lặng thinh như không nghe tiếng, hai vai rung động hình như đang nức nở khóc thầm.

Chu Sưởng thấy thế trong lòng cảm động, một thiếu nữ khi đã chân chính yêu một ý trung nhân, thì mối tình sâu đậm mãnh liệt không thể nào tưởng tượng được.

Bao nhiêu những truyện cổ tích khả ca khả khấp trong thế gian này đều khởi nguồn ở một chữ tình.

Hắc Bảo phu nhân vẫy người sang một bên đưa tay phát chưởng đánh xéo vào Chu Sưởng.

«Binh» một cái tiếp theo với tiếng kêu thê thảm.

Chu Sưởng bị bắn tung đi xa hơn tám thước đụng vào một tảng đá, miệng phun máu tươi.

Chu Sưởng lại một lần nữa nếm mùi tử vong.

Kỳ Anh vừa khóc vừa gọi :

— Má, thôi má, chàng không sống được nữa đâu !

Hắc bảo phu nhân hừ một tiếng và nói :

— Thằng oắt con này lợi hại lắm, ta cần phải chứng thực xem nó có chết thực không đã !

Chu Sưởng cảm thấy thần trí dần dần mơ hồ, chàng biết là mình cách cái chết không còn xa nữa. Chàng liền tưởng nhớ lời Hồng nương tử đinh ninh dặn mình trước lúc ra đi, là phải thận trọng, thế mà trong lúc giao chiến với «Tam mục thiên tôn» mình lại tự phụ bỏ kiếm dùng chưởng, để đến nỗi chân nguyên suy kiệt, công lực không hồi phục lại ngay được, nên mới bị chết ở dưới tay Hắc bảo phu nhân, quả là một điều đáng hối tiếc, nhưng sao thì sự đã rồi, phó mặc theo định mệnh...

Chu Sưởng đương mơ màng nghĩ liên miên bất chuyện nọ sang chuyện kia, chợt lại nghe tiếng Kỳ Anh hỏi :

— Má, má định chứng thực như thế nào ?

Hắc bảo phu nhân nói :

— Hừ, muốn cho chắc chắn và yên trí là nó chết xác thực thì phải phân thây !

Chu Sưởng tối sầm hai mắt, không còn nhìn thấy vật gì nữa, song tai chàng vẫn còn nghe rõ hai chữ : «phân thây»

Trong lòng chàng lúc này vô cùng đau khổ, không phải là chàng sợ, bất luận là chết bằng cách nào, chung quy cũng chỉ là một cái chết thôi, có điều chết ở dưới tay kẻ thù, khiến cho chàng không sao an tâm nhắm mắt được. Máu tươi lại từ trong miệng chàng trào ra lần nữa. Song tri giác vẫn chưa mất hẳn, hơi thở vẫn còn, đây là những giây phút tối thống khổ còn gấp mấy lần cái chết.

Đột nhiên giữa lúc đó có tiếng quát :

— Ngừng tay !

Chu Sưởng nghe tiếng rất quen, nhưng không nhận ra là tiếng người nào.

Tiếp nghe tiếng Hắc bảo phu nhân nói :

— Lão thâu nhi, mi muốn chết hả ?

Nghe Hắc bảo phu nhân nói Chu Sưởng mới biết là người vừa tới đấy chính là đại ca Thiên bất Thâu.

Thiên bất Thâu nói :

—Trương huệ Phương lão thâu nhi nếu có chết cũng không bao giờ chết ở tay mi !

Tiếp thấy ầm ầm do chưởng lực đụng nhau phát ra kinh

http://tieulun.hopto.org

khí dạt dào tỏa ra man mác.

Chu Sưởng không còn sức chịu đựng được nổi, thần trí hôn mê, không còn biết gì nữa.

Không hiểu là qua bao nhiêu lâu, lúc Chu Sưởng tỉnh lại, chỉ thấy trên trời trăng sao vắng vặc, gió thổi hiu hiu, chàng cảm giác thấy trong mình đau đớn, bất giác buột miệng hỏi :

— Ủa, ta chưa chết ư ?

Tiếp nghe có tiếng trả lời :

— Tiểu đệ, mi chết làm sao được !

Chu Sưởng liền phấn khởi tinh thần, nghiêng mặt lại nhìn, thấy Thiên bất Thâu Thạch hiểu sơ đương ngồi ngay bên cạnh Chu Sưởng vô cùng cảm kích, biết lão ca đã kịp thời cứu mình thoát khỏi tay Hắc bảo phu nhân giữa lúc tính mạng ngàn cân treo sợi tóc.

Chu Sưởng vô cùng cảm kích nói :

— Lão ca, đa tạ lão ca đã cứu mạng cho tiểu đệ...

Thiên bất Thâu ngắt lời :

— Đừng nói thế, đã là anh em, thì đấy là bổn phận, chứ đâu có .hề nói là ân huệ được, cũng may mắn mà lão ca đây đến vừa kịp lúc...

Chu Sưởng ngắt lời hỏi :

— Lão ca làm sao biết tiểu đệ đến đây ?

Thiên bất thâu đáp :

— Ta gặp Hồng nương tử, nàng nói cho biết là tiểu đệ đi Kỳ lân cốc..

Chu Sưởng tiếp lời :

— À ! lão ca đây là địa phương nào hả ?

Thiên bất Thâu đáp :

— Đây vẫn còn là trong miền núi Cửu cung sơn, vì ta thấy mi bị thương trầm trọng, không thể bôn ba được nên ta không dám đem tiểu đệ ra khỏi núi !

Chu Sưởng thử vận khí xem sao, quả nhiên thấy chân nguyên bị suy tổn, khí cơ vi nhược, toàn thân xương cốt như bị rời rã, song chàng không có quan tâm về thương thế của

mình, mà quan tâm về đại sự.

Chu Sưởng sực nhớ tới lúc ở trong Kỳ lân cốc trước khi bị hôn mê hình như có nghe tiếng Thiên bất Thâu nói đến tên Trương huệ Phương, chàng nghi hoặc hỏi :

— Lão ca, hình như tiểu đệ có nghe thấy lão ca nói đến tên Trương huệ Phương có phải không ?

Thiên bất Thâu gật đầu đáp :

—Có, mi xuýt xuyt bị nó phanh thây, ta phải xông vào giao chiến với nó..

Chu Sưởng ngạc nhiên ngắt lời hỏi :

— «Hoa hậu Trương huệ Phương đấy hả ?

Thiên bất Thâu gật đầu đáp :

— Chính nó là hoa hậu Trương huệ Phương, chứ còn ai nữa, ta đã biết nó từ lâu rồi..

Chu Sưởng lắc đầu nói :

— Nó là Hắc bảo phu nhân cơ mà ?

Bây giờ lại đến lượt Thiên bất Thâu ngạc nhiên, trố mắt nhìn Chu Sưởng và hỏi :

— Mi nói sao ?

Chu Sưởng nhắc lại lần nữa :

— Nó là Hắc bảo phu nhân.

Thiên bất Thâu nói tiếp :

— Hoa hậu Trương huệ Phương trước kia là vợ của «Trung nguyên đại hiệp Gia cát Ngọc cơ mà !

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Phải rồi !

Thiên bất Thâu «Hử» một cái và nói một mình :

— Vợ Gia cát Ngọc mà bây giờ lại hóa ra là Hắc bảo phu nhân kỳ cục thực !

Chu Sưởng băn khoăn suy nghĩ, xem như thế này, thì có lẽ «Trung nguyên đại hiệp Gia cát Ngọc» là bị Hắc bảo chủ nhân mưu toán, mà ông ta lại cho là «Võ lâm sinh phật Tây môn Vọng». Trách nào Tây môn Vọng nhất định không chịng

http://tieulinhpro.org

không chịu thừa nhận. Thế thì thiếu nữ Kỳ Anh chắc là Minh châu con gái của Gia cát Ngọc, không còn sai được nữa. Bởi vậy nên lúc Thiếu bảo chủ toan hiếp dâm nàng ở trong miếu tại Kinh sơn, hắn có nói Kỳ Anh với hắn không phải là anh em ruột thịt, nhưng sao Hắc bảo phu nhân lại bảo với Kỳ Anh là con của «Hắc bảo chủ nhân» thân sinh ra ? Ả, đấy chắc là Hắc bảo phu nhân nói dối Kỳ Anh chứ không phải sự thực...

Thấy Chu Sưởng cứ thộn ra có vẻ trầm tư mặc tưởng, Thiên bất Thâu liền hỏi :

— Tiểu đệ nghĩ gì thế hả ?

Chu Sưởng đáp :

— Tiểu đệ đương nghĩ định đi tìm «Hoa hậu Trương huệ Phương đây !

Thiên bất Thâu hỏi tiếp :

— Tìm làm gì ?

Chu Sưởng liền đem việc lúc chàng bị ngộ nạn rơi xuống tuyệt cốc được Gia cát Ngọc, trước khi rời khỏi sơn cốc, Gia cát Ngọc có ủy thác chàng như thế nào, kể lại một lượt cho Thiên bất Thâu nghe.

Sau khi nghe Chu Sưởng nói, Thiên bất Thâu mới sực nhớ ra và tiếp lời hỏi :

— Trước kia mi đã có lần nhận lầm «Hoa nguyệt môn chủ Thiêm tử nương» làm Hoa hậu Trương huệ Phương» đấy phải không ?

Chu Sưởng thở dài đáp :

— Chính vì thế mà xảy ra bao nhiêu chuyện lôi thôi rắc rối, Thực là không ngờ...

Thiên bất Thâu sực nhớ đến câu chuyện chính yếu, liền vội ngắt lời :

— Tiểu đệ, mi cần phải chữa thương gấp đi chứ, không nên để trì duyên làm gì !

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Vâng !

Thiên bất Thâu nói tiếp :

— Để lão ca giúp tiểu đệ một tay...

Chu Sưởng đón lời :

— Bất tất, xin lão ca đứng ngoài canh chừng cho, để tiểu đệ tự chữa lấy được rồi...

Thiên bất Thâu hỏi :

— Tiểu đệ còn thể vận công được hả ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Có thể !

Thiên bất Thâu nói tiếp :

— Thế thì tốt lắm, bây giờ bắt đầu thực hành luôn.

Chu Sưởng theo thế nằm tựa, nhắm mắt lại, vận dụng tâm pháp chí cao để chữa thương.

Tới khi thành công tỉnh dậy, Chu Sưởng thấy trên mình nóng hổi, chàng mở mắt ra thấy mặt trời đã lên cao, ánh nắng rọi thẳng vào mình. Chàng vươn vai đứng dậy, thấy mình ở trên một ngọn núi.

Thiên bất Thâu thấy Chu Sưởng đứng dậy một cách mạnh mẽ, ông cười khì khì hỏi :

— Tiểu đệ đã hoàn toàn phục nguyên rồi ư ?

Chu Sưởng vui mừng đáp :

— Lão ca, bây giờ không còn gì đáng lo ngại nữa !

Thiên bất Thâu nét mặt hớn hở nói tiếp :

— Không ngờ tiểu đệ chữa thương mau lành đến thế !

Chu Sưởng cảm kích tiếp lời :

— Lão ca, ân tình thâm hậu của lão ca đối với tiểu đệ, khiến cho tiểu đệ vô cùng cảm kích, không biết nói sao cho xiết được...

Thiên bất Thâu ngắt lời :

— Không phải nói nữa !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Lão ca có nghe qua ai nói về danh hiệu « Tam mục Thiên tôn» bao giờ không ?

http://tieulun.hopto.org

Thiên bất Thâu chau mày bạc lại kinh ngạc hỏi :

— Tiểu đệ, sao bỗng nhiên lại nhắc đến tên lão ma đầu đó làm gì hả ?.

Chu Sưởng đáp

— Tiểu đệ vừa mới giết hắn !

Thiên bất Thâu lại càng kinh ngạc hỏi tiếp :

— Làm sao ? Tiểu đệ giết «Tam mục thiên tôn» hả ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Chính thế !

Thiên bất Thâu hỏi lại :

— Ở chỗ nào ?

Chu Sưởng đáp :

— Ở trong Kỳ lân cốc đó. Xác chết lão già nằm ở hiện trường tức là xác «Tam mục thiên Tôn đấy !

Thiên bất Thâu nói tiếp :

— A ! ra thế, lúc đó lão ca đương lo cứu tiểu đệ không có chú ý, nên không nhận ra. «Tam mục thiên tôn» xuất đạo rất sớm, tính ra tên ma đầu đó năm nay phải tới ngoài trăm tuổi rồi, hắn là người rất hung bạo ngược, nhưng công lực cũng tuyệt cao. Nghe nói Tam mục thiên tôn đã bị những tay cao thủ trong bạch đạo hợp lực đánh chết từ lâu rồi không ngờ hắn vẫn còn sống đến ngày nay.

Ngừng một lúc Thiên bất Thâu lại hỏi :

— Có phải người đả thương Hồng nương tử là Tam mục thiên tôn đấy không ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Chính thế và tiểu đệ nhân vụ này còn khám phá ra được khá nhiều điều bí ẩn bên trong nữa.

Thiên bất Thâu hỏi :

— Bí ẩn điều gì ?

Chu Sưởng đáp :

Hắc bảo chủ nhân tức là đệ tử kế truyền của Tam mục thiên tôn.

Thiên bất Thâu ngạc nhiên hỏi !

— Làm sao mà Tiểu đệ biết được điều đó.

Chu Sưởng liền đem tình hình lúc chàng bị trọng thương rồi đột nhiên mẹ con Hắc bảo phu nhân hiện thân và nói truyện với nhau như thế nào kể lại cho Thiên bất Thâu nghe.

Sau khi nghe Chu Sưởng nói Thiên bất Thâu nét mặt dầy kích động tiếp lời :

— Tiểu đệ, sự bí mật đó, trong thời gian hơn mười năm nay chưa có ai khám phá ra được lai lịch của Hắc bảo chủ nhân, là cả một điều bí ẩn, không ngờ ngày hôm nay tiểu đệ lại khám phá ra được.

Chu Sưởng nói tiếp :

— Lão ca, tiểu đệ lại muốn quay vào kỳ lân cốc một lần nữa xem sao.

Thiên bất Thâu hỏi :

— Để làm gì ?

Chu Sưởng đáp :

— Để tìm hoa hậu Trương Huệ Phương.

Thiên Bất Thâu hỏi tiếp :

— Tìm nó có việc gì ?

Chu Sưởng chau mày đáp :

— Tiểu đệ phải tìm Trương Huệ Phương để giải quyết một vụ công án do Trung Nguyên Đại Hiệp Gia Cát Ngọc đã ký thác đệ ngày trước.

Thiên bất Thâu nói tiếp :

— Được, lão ca có thể cùng đi với tiểu đệ một phen.

Chu Sưởng hỏi :

— Không hiểu từ đây đến Kỳ Lân cốc còn bao nhiêu xa nữa ?

Thiên bất Thâu đáp :

— Đi chừng nửa giờ có thể đến được rồi.

Chu Sưởng nói tiếp :

— Bây giờ lão ca cùng tiểu đệ khởi hành đi luôn.

http://tieulun.hopto.org

Hai người một già một trẻ cùng nhau đi xuống núi khăn che mặt của Chu Sưởng đã bị mất rồi, thành ra chàng không cải dạng cứ để nguyên diện mục bản lai.

Trong lúc đi đường, đầu óc chàng luôn luôn thoáng hiện bóng dáng Kỳ Anh, một thiếu nữ si tình. Lúc mà chàng đã chứng minh rõ được thân thế chân thật của nàng không phải là con gái thân sinh của Hắc bảo chủ nhân, thời quan niệm của nàng hoàn toàn không, giống mấy lúc trước. Chàng cảm thấy sóng lòng xao động, không thể dẹp đi được, tóm lại chữ tình là một thứ làm cho người ta phiền não nhất ở trên thế gian. Người mà có nghị lực vung tuệ kiếm chém đứt tơ tình, trên thế gian này đã có mấy ai ?

Nếu quả một ngày kia, nàng hiểu rõ được thân thế của mình, không hiểu rồi nàng có những phản ứng ra sao ? vả nữa mình lại là người nhận lời ký thác để giết mẫu thân nàng.

Chu Sưởng vừa đi vừa nghĩ liên miên, chưa tới nửa giờ đã tới cốc khẩu. Chu Sưởng không có ngừng chân đi trước sông thẳng vào trong cốc, chàng vừa nói :

— Lão ca, chúng ta tiến vào mau lên.

Thiên bất Thâu tiếp lời :

— À đi, xong nên cẩn thận một chút là hơn.

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Tiểu đệ hiểu rồi.

(XEM TIẾP QUYỂN IV)

http://tieulun.hopto.org

70— TÁI SINH DUYÊN (*tiếp theo*)

Hai người vào đến chỗ giao chiến lúc trước thời xác chết của thủ cốc sứ giả và Tam Mục Thiên Tôn không thấy đâu nữa, chỉ còn lại những vết máu loang lổ, trông thấy mà ghê hồn. Hai người nhìn quanh quẩn, lại thấy có hai nấm mả mới.

Chu Sưởng chạy đến chỗ mình nằm trước, nhặt lấy chiếc khăn che mặt giả thời còn bộ mặt rách tan rồi không dùng được nữa. Chu Sưởng liền quay sang nói :

— Lão ca, bộ mặt giả rách mất rồi...

— Thiên bất Thâu ngắt lời :

— Xé vứt đi, ta còn có chiếc khác.

Chu Sưởng tiếp lời :

— Theo tiểu đệ nghĩ bất tất cần phải cải dạng nữa, vì chân diện mục của tiểu đệ đã bị lộ rồi và đồng thời cừu gia cũng đã minh bạch thân thế của tiểu đệ rồi.

Thiên bất Thâu nói tiếp :

— Hiện bây giờ làm gì đây ?

Chu Sưởng đáp :

— Bây giờ chúng ta vào thẳng trong tận cùng sơn cốc, xem có thấy hoa hậu Trương huệ Phương không ?

Thiên bất Thâu gật đầu đáp :

— Ừ đi.

Hai người lại len lỏi, men theo sườn núi tiếp tục đi vào. Đi được một lúc thời tới cuối sơn cốc, chỉ thấy một đống đá vỡ ngổi vụn, hiển nhiên là mẹ con Trương huệ Phương đã phá hủy cung thất mà bỏ đi rồi.

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng đứng trầm ngâm Suy nghĩ

Bây giờ mà muốn tìm Trương huệ Phương chắc là khó khăn lắm vì nàng bây giờ chắc đã phải đề cao cảnh giác rồi.

Thiên bất Thâu suy nghĩ một lúc rồi nói :

— Hai mẹ con hoa hậu Trương huệ Phương đã phá hủy nhà cửa, lại thu xếp mai táng cho Thủ cốc sứ giả và lam mục Thiên Tôn ít ra cũng phải mất nửa đêm, tính thời giờ thì chắc hai mẹ con mụ đi chưa được bao xa, và hành trình của mụ tất nhiên sẽ quay về Hắc Bảo, chúng ta đuổi theo gấp, may ra cũng có thể kịp chưa biết chừng.

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Đúng rồi, lời lão ca nói có lý, việc này chúng ta không nên trì duyên, phải đuổi theo tức khắc.

Hai người quay gót ra khỏi kỳ lân cốc, đi mãi miết hết miền núi.

Chu Sưởng quay lại nói với Thiên bất Thâu :

— Lão ca, bây giờ chúng ta chia làm hai ngả đuổi theo hẹn gặp nhau ở tòa hoang miếu bên ngoài thành kinh châu, theo ý lão ca thế nào ?

Thiên bất Thâu gật đầu đáp :

— Như thế cũng được.

Hai người chia tay, mỗi người đi mỗi ngả.

Chu Sưởng vẫn không che mặt, cứ để nguyên bản lại diện mục mà đi.

Ngoài trừ một số ít người trong Hắc bảo, còn ngoài ra không mấy biết rõ lai lịch chân chính của chàng, cũng không có ai biết rõ chàng thư sinh tuấn tú này lại chính là Đoan kiếm tàn nhân, một vị sát tinh nhất đại đã làm chấn động cả giang hồ.

Chu Sưởng đi kiếm trình hai ngày hai đêm, tính lộ trình có ngang vời những tay cao thủ khác đi gấp bốn ngày, xong trong lúc đi giọc đường, tuyệt nhiên không phát giác thấy một mảy may dấu tích gì hết.

Chu Sưởng hơi cảm thấy thất vọng, nếu đối phương mà không đi con đường này thì chẳng hóa ra uổng công mất rồi.

Tới ngày hôm thứ ba vào khoảng gần giờ ngọ Chu Sưởng đi tới thành Biện Lương, chàng quyết định ở tại đây đợi một ngày, chàng tới chỗ con đường giao thông ngoài cửa Nam vào một khách điếm mang bảng hiệu Lữ An, thuê một căn phòng trên lầu trông ra mặt đường, như thế phàm những người nào đi qua lại trên con đường giao thông này không thể qua khỏi mắt được.

Chu Sưởng tựa cửa sổ uống rượu giải buồn, và chú ý nhìn các hành khách qua lại.

Đây cũng giống như anh chàng ngày xưa ngồi gốc cây chờ bắt thỏ. Song ngoài ra cũng chẳng còn cách gì hơn, nên đành cũng thử làm xem có hiệu quả không ?

Đột nhiên thấy có một cỗ kiệu xanh từ cửa khách sạn khởi hành lên đường, Chu Sưởng chột dạ, vội vàng ra khỏi phòng, xuống lầu, gọi tiểu nhị hỏi :

— Người ngồi trong kiệu vừa mới ra khỏi đây, là hạng người thế nào vậy hả ?

Tiểu nhị dơ một ngón tay cái lên và đáp :

— Là hai mẹ con, trời ơi ! có con gái đẹp ơi là đẹp như là tiên nga giáng thế vậy, còn người mẹ thì...

Nghe tiểu nhị nói chưa hết, nhưng Chu Sưởng yên chí là hai hai mẹ con Trương huệ Phương. Chàng không đợi cho tiểu nhị nói hết vội vàng móc một nén bạc ấn vào tay tiểu nhị và nói :

— Đây là tiền phòng và tiền ăn.

Chu Sưởng lúc nào đoạn kiếm cũng đeo luôn trong mình còn gói hành lý có mấy bộ quần áo để thay vẫn còn để trên phòng chàng cũng không kịp lên lấy, rời bước đi luôn.

70.— TÁI SINH DUYÊN

Tiểu nhị hốt hoảng chạy theo gọi :

http://tieulun.hopto.org

Công tử, hãy còn dư tiền.

Chu Sưởng không quay đầu lại vẫn cứ chạy và nói :

— Còn thừa bao nhiêu thưởng cho mi đó.

Chu Sưởng mải miết đuổi theo, ra tới đầu đường đã thấy cỗ kiệu đương đủng đỉnh đi ở phía trước.

Đấy là con đường giao thông, người đi qua lại tấp nập, chàng thấy không tiện hạ thủ nên dành lẽo đẽo đi theo ở đằng sau.

Đi được chừng một dặm tới chỗ vắng vẻ Chu Sưởng đột nhiên thấy có một lão nhân áo bào đang đi ở trước mặt. Người này cũng đi theo sau chiếc kiệu. Chu Sưởng chột dạ cố ý đi mạnh bước lên, lão già này bỗng thấy quay đầu lại.

Chu Sưởng thấy thế lại càng yên chí và cả quyết là người ở trong kiệu tất nhiên là mẹ con Trương Huệ Phương rồi.

Lão già này, chẳng không có lạ, chính lão là Hề khai Giáp, nội cấm vệ sỹ thống lãnh của Hắc Bảo, người mà chàng đã gặp ở Giang thần miếu khi gã hiện thân ở trên lòi đài, đòi khiêu chiến với «Đoạn kiếm tàn nhân» giả mạo mới đây.

Bây giờ thấy hắn đi theo kiệu, chàng cho là hắn phụ trách bảo hộ ở ven đường cho mẹ con Trương Huệ Phương.

Chu Sưởng sợ Hề khai Giáp sinh nghi nên chàng cố ý đi chậm lại một chút cho cách xa ra, chỉ vừa tầm mắt trông kịp là được rồi.

Chu Sưởng nghĩ bụng, nếu muốn giải quyết Trương Huệ Phương tất nhiên phải trừ Hề khai Giáp trước.

Đi được một lúc nữa, gần tới nơi khoáng dã, thưa bóng người đến, chính là lúc hạ thủ dã đến.

Chu Sưởng đeo chiếc khăn che mặt lên, quay bước vào trong rừng ven đường, đi một quãng đón chặn đầu Hề khai Giáp và quát :

— Đứng lại.

Hề khai Giáp bất thình đứng lại, đưa mắt nhìn Chu Sưởng một lượt, bất giác biến hẳn sắc mặt và hỏi :

— Mi là Đoạn kiếm tàn nhân hả ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Chính phải.

Hề khai Giáp hỏi tiếp :

— Có điều gì chỉ giáo ?

Chu Sưởng lạnh lùng đáp :

— Cần tính mạng mi.

Hề khai Giáp dật mình thót một cái, lùi luôn ba bước, rút phắt trường kiếm đeo ở lưng ra khỏi bao.

Chu Sưởng cũng rút đoạn kiếm ra.

Hề khai Giáp quát lớn một tiếng :

— Huỵch ! Hề khai Giáp vừa quát vừa buông trường kiếm phóng thẳng vào Chu Sưởng.

Chu Sưởng vội vung kiếm gạt tung trường kiếm của đối phương đi, bay xa tới hai trượng.

Hề khai Giáp vừa buông trường kiếm ra khỏi tay đã vắng người vào trong rừng chạy trốn.

Chu Sưởng quát lớn :

— Chạy đâu cho thoát.

Rồi chàng cũng vắng người đuổi theo.

Trong rừng cây cối um tùm, chỉ trong nháy mắt Hề khai Giáp đã lẫn trốn không còn thấy tăm dạng đâu nữa.

Chu Sưởng đứng ngẩn ra suy nghĩ, không hiểu sao đối phương chưa chi đã dã bỏ chạy, cứ chiếu theo quy luật của Hắc bảo người nào sợ địch trốn chạy là bị tử hình, chẳng lẽ những tay cao thủ có địa vị lại không phải bị ước thúc bởi quy ước đó hay sao ?

Chàng chợt nghĩ đến mục đích chính hành động của mình là xử quyết Trương Huệ Phương, nếu chần chừ và để cho chính phạm chạy thoát thời chẳng hóa ra uổng công lắm sao ?

Vì nghĩ đến điều đó Chu Sưởng vội đi ra khỏi rừng.

http://tieulun.hopto.org

chàng quay nhìn về phía trước đã thấy cỗ kiệu chỉ còn cách chỗ chàng đứng độ vài chục trượng.

Lúc này chàng không còn phải kiêng dè gì nữa, liền phi thân đuổi theo, đứng chặn trước kiệu rồi quát :

— Đứng im !

Bốn tên kiệu phu đặt kiệuxuống hoảng hốt nhìn ChuSưởng rồi co cẳng chạy thục mạng.

Chu Sưởng không cần lý đến mấy tên tiểu phu, chàng đứng chặn trước cửa kiệu và lạnh lùng nói :

— Đi xuống.

Ở trong kiệu có tiếng người đàn bà hỏi :

— Ai?

Chu Sưởng đáp :

— Đoạn kiếm tàn nhân.

Một người đàn bà mập mạp vén rèm bước ra cửa kiệu.

Chu Sưởng vừa nhìn thấy bất giác trong lòng vô cùng khích động, đứng lặng một lúc lâu không nói nên lời :

Lại một thiếu nữ yểu điệu, từ trong kiệu bước theo ra.

Chu Sưởng liền lùi ba bước, hai mắt mở tròn xoe, người phát run lên, một lúc lâu mới nói được một câu.

— Ủa, đại nương, cngô chúa...

Hai người ở trong kiệu này không phải là hai mẹ con hoa hậu Trương huệ Phương mà lại là Phi đại nương và công chúa nước Đại lý.

Phi đại nương quay về Trung nguyên đã là một sự kỳ lạ lại cả Công chúa cũng đi theo thì quả là một sự quá sức tưởng tượng của chàng ta.

Công chúa rân mắt nhìn Chu Sưởng rồi kinh ngạc hỏi :

— Ủa đây là Chu Thiếu sư hở ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Chính thị

Phi đại nương nét mặt đầy vẻ bi ai, hỏi :

— Hài tử, mi biết ta là ai không ?

Chu Sưởng hai mắt đỏ ngầu đáp :

— Là cô mẫu.

Phi đại nương hỏi lại :

— Làm sao mi biết ?

Chu Sưởng đáp :

— Đấy là nhờ Đại sư huynh Hà văn Tai bảo cho diệt nhi nên diệt nhi mới biết đại nương là cô mẫu.

Phi đại Nương hỏi tiếp :

— Hà văn Tai vẫn còn làm tổng quản cho Hắc Bảo.

Chu Sưởng ngắt lời :

— Đại sư huynh đã bị hại rồi.

Phi đại Nương tái mặt hỏi :

— Làm sao mà bị hại.

Chu Sưởng lắc đầu đáp :

— Diệt nhi không được rõ căn do vì lúc Diệt Nhi gặp đại sư huynh do bọn Hắc Bảo đả thương gần chết, giấu ở dưới bục kiệu, Diệt nhi khám phá ra được thì đại sư huynh đã kiệt sức không nói được nữa. Mãi mãi về sau sư huynh mới hơi hồi tỉnh mà chỉ nói được có mỗi một câu.

— Bị Võ lâm sinh Phật Tây môn Vọng giết.

Phi đại nương nghe Chu Sưởng nói trong lòng quá cảm động kêu gào lên:

— Trời ơi !

Phi đại nương chỉ kêu được mỗi một câu, nước mắt rỏ dòng dòng nghẹn ngào không nói được nữa.

Công chúa không hiểu đầu đuôi ra sao, chỉ ngơ ngác đứng nhìn hai người.

Những người đi đường đều ngừng lại ở đằng xa, cũng có người phải đi vòng quanh qua. Chu Sưởng thấy thế, khẽ nói :

— Cô mẫu đứng giữa đường này bất tiện, chúng ta vào trong rừng sẽ nói tiện hơn.

Phi đại nương gật đầu đáp :

http://tieulun.hopto.org

— Phải đấy !

Phi đại nương lấy những hành lý ở trong kiệu mang theo rồi cầm tay công chúa đi vào trong rừng. Chu Sưởng cũng theo sau, tiến sâu vào một dặm tìm một chỗ khô ráo sạch sẽ ngồi xuống.

Công chúa hơi chau mày nói :

— Thiếu sư, ở đây không có ai là người ngoài cả, thiếu sư hãy bỏ khăn che mặt mà nói chuyện.

Chu Sưởng ngần ngại một lát, nhưng rồi cũng nghe lời công chúa, bỏ khăn che mặt ra.

Công chúa cùng Phi đại nương đều kinh dị, và đồng thời kêu nhỏi lên một tiếng :

— Ủa !

Chu Sưởng thức thời ý thứ sở dĩ làm sao mà hai người đều kinh ngạc như thế, chàng mỉm cười giải thích.

— Tôi may mắn gặp được một vị thần y, đã chữa cho được khôi phục dung mạo như cũ :

Công chúa nghi hoặc hỏi :

— Dung mạo đã bị hủy mà còn khôi phục lại được như cũ ! Là quá nhỉ ?

Chu Sưởng đáp :

— Có thể, song đấy là một cơ duyên, cả một vấn đề khó khăn, chính tại hạ đây cũng nhờ ở cơ duyên...

Công chúa ngắt lời :

— Thiên hạ lại y thuật thần diệu như thế, có thể nói là cướp cả quyền tạo hóa vậy...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Khắp cả dưới bầu trời này chỉ có mỗi một người thôi, chứ không thể kiếm đâu ra người thứ hai nữa, mà người này lại rất khó tính...

Công chúa hỏi :

— Người đó là ai ?

Chu Sưởng đáp :

— Quỷ thủ thần nhân,

Công chúa nói tiếp :

— Chắc cũng là một nhân vật có tiếng tăm đối với võ lâm song tôi vì ở nơi biên hoang nên không được biết mấy về những nhân vật Trung nguyên...

Nói đến đây công chúa ngừng một lát, rồi đưa luồng nhãn quang nhìn Chu Sưởng và buột miệng khen :

— Thiếu sư thực là đẹp trai !

Công chúa vốn sinh trưởng nơi biên hoang, tập quán chất phác, trong bụng nghĩ sao buột nói ngay ra miệng, làm cho Chu Sưởng thẹn đỏ bừng mặt.

Phi đại Nương buồn rầu vì Hà văn Tai chết nên lại quay về câu chuyện đó và hỏi :

— Điệt nhi, cháu nói lại đại sư huynh của cháu chết ra làm sao ?

Chu Sưởng nhắc lại :

— Theo lời đại sư huynh trối lại thì Võ lâm sinh phật Tây môn Vộng là hung phạm.

Phi đại nương ngạc nhiên hỏi tiếp :

— Giữa Tây môn Vọng với nhà mình có cừu hận gì đâu ? Mà sao y lại độc thủ giết đại sư huynh cháu như thế ?

Chu Sưởng nói tiếp :

— Chính Tây môn Vọng đối với diệt nhi cũng nhiều lần dở đoạn chực hãm hại.

Phi đại nương ngắt lời hỏi :

— Vì cớ gì ?

Chu Sưởng lắc đầu đáp :

— Không hiểu vì sao ?

Phi đại nương không cầm được nước mắt, nghẹn ngào nói tiếp :

— Không ngờ, ta cùng với đại sư huynh mi chia tay ở Sơn trấn hôm đó đã trở thành vĩnh quyết.

Chu Sưởng cũng cảm thấy vô cùng đau xót, chàng nghiến

http://tieuthuyet.com

rằng nói tiếp :

— Điệt nhi nhất quyết sẽ phải tìm Võ lâm sinh Phật Tây Môn Vọng để thanh toán món nợ này.

Phi đại nương hỏi tiếp :

— Điệt nhi, cháu có hiểu rõ về nguyên uỷ cừu gia của cháu ra sao không ?

Chu Sưởng lắc đầu đáp :

— Cháu không được hiểu tường tận, chỉnh đương muốn nói với cô kể cho nghe Hắc Bảo chủ nhân đối với cha cháu ngày xưa gây ra cừu hận vì thế nào ?

Phi đại nương đáp :

— Cũng chỉ vì cao hứng gió nhiều, danh vọng cao bị nhiều người ghen tị, chứ chính cha cháu có gây cừu thù gì với ai...

Chu Sưởng ngắt lời hỏi tiếp :

— Nhưng chính cha cháu có nói là đi tị cừu cơ mà ?

Phi đại nương đáp :

— Về sau này mới gây ra cừu.

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Gây cừu như thế nào ?

Phi đại nương đáp :

— Hắc bảo chủ nhân đem tử bài cho cha cháu. Trong quá trình giao đấu, cha cháu có giết mười hai tên cao thủ của đối phương và đã thương Hắc Bảo chủ nhân về sau cùng cầu cứu đến Tam Mục Thiên Tôn.

Chu Sưởng kinh ngạc ngắt lời hỏi :

— Tam Mục Thiên Tôn ư ?

Phi đại nương đáp :

— Phải rồi, mi có nghe nói Tam Mục Thiên Tôn hả ?

Chu Sưởng đáp :

— Không phải là nghe nói, mà lại còn mục kích là khác

Phi đại nương kinh ngạc hỏi lại :

— Cháu nói sao ?

Chu Sưởng tiếp lời :

— Xin cô hãy kể tiếp cho cháu nghe đi !

Phi đại nương kể tiếp :

— Cha cháu không phải là địch thủ của «Tam Mục Thiên Tôn

Dưới một trận kịch chiến cha cháu bị bại trận, may mắn lắm mới toàn thân mà thoát được...

Chu Sưởng ngắt lời hỏi tiếp :

— Rồi về sau làm sao ?

Phi đại nương kể tiếp :

— Nhân việc đó, cha cháu thấy rằng; mình tự thẹn với danh hiệu «Kiếm Thánh» mà võ lâm đồng đạo đã tặng cho, đồng thời cũng lại sợ đối phương truy sát cho tuyệt diệt, nên mới bắt đầu tìm nơi xa lánh cừu nhân.

Chu Sưởng lại hỏi :

— Thế mà cừu nhân vẫn không chịu bỏ qua !

Phi đại nương phẫn hận nghiến răng nói :

— Bọn Hắc bảo vô cùng tàn nhẫn dã man, nó đã gây cho thảm họa gia đình nhà ta, hận cừu này nhất quyết phải báo phục.

Chu Sưởng hỏi :

— Cô mẫu có biết lai lịch Hắc Bảo không ?

Phi đại nương lắc đầu nói :

— Không biết, tên ma đầu đó có thể nói nó là một kẻ nhất thế gian hùng, Đại sư huynh của cháu làm Tổng quản cho nó bao nhiêu năm, mà vẫn không bao giờ được thấy chân diện mục của nó, và cũng không biết rõ lai lịch của nó ra sao, nó không có tín nhiệm đối với bất cứ ai, ngay đối nội nó cũng vẫn giữ tác phong thần bí.

Chu Sưởng tiếp lời :

— Cô mẫu, cháu biết lai lịch Hắc bảo chủ nhân rồi !..

Phi đại Nương ngắt lời hỏi :

— Cháu nói sao ?

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng đáp :

— Hắc bảo chủ nhân là đệ tử kế truyền của «Tam mục thiên tôn» đó.

Phi đại nương kinh ngạc hỏi :

— Làm sao cháu biết ?

Chu Sưởng đáp :

— Cháu đã được nghe Kỳ Anh con gái nhận nhằng của Hắc bảo chủ nhân nói, sau khi cháu đã giết chết «Tam mục thiên tôn.

Phi đại nương tròn xoe hai mắt, nét mặt đầy vẻ kinh ngạc cất tiếng run run hỏi :

— Cháu giết chết «Tam mục thiên tôn thực rồi hả ?

Chu Sưởng đáp :

— Cháu đâu dám nói ối cô !

Phi đại nương hỏi tiếp :

— Ở đâu ?

Chu Sưởng đáp :

— Ở kỳ sơn cốc sau núi Cửu cung sơn !

Phi đại nương thở phào một cái nói tiếp :

— A, Điệt nhi, coi cháu hình mạo một kẻ thư sinh thế này mà lại giết chết được «Tam mục thiên tôn» sư phụ của Hắc bảo chủ nhân một ma đầu vô cùng lợi hại, quả là một sự hi kỳ khó ai dám tin. Đây là một điều đủ để cho an ủi những người bị tử nạn ở dưới suối vàng vậy.

Chu Sưởng tiếp lời :

— Điệt nhi thề quyết nhuộm máu Hắc bảo.

Nghe Chu Sưởng nói công chúa thất kinh hỏi :

— Thiếu sư, nhuộm máu ư ? làm sao lại phải làm như thế. Trong chốn giang hồ, ngoài việc bảo phục bằng cách nhuộm máu, còn có phương pháp gì thay vào đấy được chăng? Đoàn quốc vương vốn tín sùng đạo phật, tối kỵ đổ máu, công chúa phần nhiều chịu ảnh hưởng, nên nghe Chu Sưởng nói đổ máu nàng hoảng sợ.

Chu Sưởng cười nhăn nhó tiếp lời :

— Công chúa có hiểu tao ngộ của tại hạ như thế nào không ?

Công chúa đáp :

— Tôi đã được nghe đại nương nói qua rồi.

Chu Sưởng nói tiếp :

— Công chúa, nếu địch địa Công chúa ở vào hoàn cảnh tại hạ thì công chúa xử trí ra sao ?

Công chúa nói lảng sang chuyện khác :

— Thôi không bàn đến truyện đó nữa. Mi cứ gọi ta bằng công chúa, tôi gọi mi bằng thiếu sư hay bằng tướng quân nó làm sao ấy, không có vẻ thân thiết chút nào, chúng ta nên đổi cách xưng hô như thế nào cho thân mật hơn :

Chu Sưởng hỏi lại :

— Theo ý công chúa thì nên đổi thế nào ?

Công chúa nói :

— Chúng ta cứ nên xưng hô theo cách thông thường chiếu theo tập quán của võ lâm Trung Nguyên. mi gọi tôi bằng Đoàn cô nương tôi gọi mi bằng Chu đại ca như thế có được không ?

Công chúa vừa nói vừa liếc nhìn Chu Sưởng, hai má hơi ửng đỏ, đầy vẻ kỳ vọng.

Chu Sưởng lắc đầu đáp :

— Không được

Công chúa hỏi lại :

— Vì sao ?

Chu Sưởng đáp :

— Phải giữ đúng lễ chứ, không thể bỏ được.

Công chúa cúi mặt, buồn rầu nói tiếp :

— Có phải mi hãy còn hận tôi, lúc kiến diện lần đầu đã thất thái đối với mi chăng ?

Chu Sưởng vội vàng phủ nhận.

— Đâu có, tại hạ quyết không bao giờ có ý đó, lúc bấy giờ dung mạo của tại hạ chẳng khác gì quỷ sứ ngay chính bản

http://tieulun.hopto.org

thân tại hạ cũng không dám soi gương nhìn mặt mình.

Công chúa lại nói tiếp :

— Hay là mi cho tôi là xấu lắm ?

Chu Sưởng lắc đầu nhăn nhó đáp :

Công chúa đẹp như thiên tiên, làm sao lại nói là xấu được.

Công chúa bỗng ngẩng mặt lên, đưa luồng nhãn quang nhìn chằm chặp vào thẳng mặt Chu Sưởng.

Chu Sưởng thấy thế thất kinh với những ánh mắt nhìn như thế, đối với chàng không có xa lạ. Nàn cung Hoa và Kỳ Anh đều cũng đã nhìn chàng bằng con mắt như thế, những ý niệm sâu kín trong thâm tâm nàng đã biểu lộ hết ra ánh mắt, song chàng tự thấy mình trên danh nghĩa đã có vị hôn thê rồi, vả dĩ đối phương lại là cành vàng lá ngọc, mình chỉ là một kẻ võ sĩ, đâu dám với cao.

Công chúa buồn dầu nói tiếp :

— Phải chăng mi chê tôi là một người con gái ở nơi man rợ chăng ?

Chu Sưởng hốt hoảng nói :

— Công chúa càng nói, càng sai sự thực,

Phi đại nương mỉm cười tiếp lời :

— Điệt nhi, cháu hãy chiều theo ý công chúa, đổi cách xưng hô đi có hại gì đâu.

Chu Sưởng đỏ mặt nói :

— Cô mẫu, cô không biết rõ...

Phi đại nương ngắt lời :

— Điệt nhi, ta biết chứ, công chúa rũ mắt xanh đến cháu, cháu nên vui mừng mới phải chứ.

Chu Sưởng linh quỳnh tiếp lời ;

— Cô mẫu, cháu...

Phi đại nương không muốn để Chu Sưởng nói hết nên vội ngắt lời :

— Thôi được, ngày hãy còn dài, sau này sẽ nói chuyện đến việc đó.

Chu Sưởng thừa dịp thuận gió thay buồm, chàng hỏi sang chuyện khác.

— Cô dẫn công chúa vào Trung Nguyên có việc gì ?

Phi đại nương, nét mặt lại ảm đạm và nói :

— Ta ở trong cung, được tin đại sư huynh của mi nhắn sang, nói là khổ nhân Nhi tức là mi, và cơ hội phục thù đã tới, cho nên ta mới quay về, còn công chúa thì mến văn hóa và phong cảnh Trung nguyên, nên nhất định theo sang du lịch nhân thể...

Chu Sưởng tiếp lời :

— À, nhưng hiện giờ giang hồ đương lúc phong vân hiểm ác, cháu e sự an toàn của công chúa,..

Phi đại nương ngắt lời :

— Chỉ cần đừng bộc lộ thân thế để lọt phong thanh ra ngoài, chắc cũng không ngại gì đâu.

Chu Sưởng nói tiếp :

— Thông thiên giáo cũng như Hắc bảo đều là kẻ đối đầu với cháu, chúng nó đều muốn giết được cháu mới cam tâm. Nếu quả đối phương mà đó thám biết cô mẫu cùng công chúa có lai vãng liên lạc với cháu, thì hậu quả sẽ hết sức nguy hiểm khó mà dự liệu được...

Phi đại nương ngắt lời :

— Thế thì cũng a nên đề phòng đừng để lộ tông tích ra ngoài, còn sự an toàn của công chúa, đã có bốn đại cao thủ phụ trách...

Chu Sưởng hỏi :

— Cô mẫu đã gặp bọn Kỷ hiểu Phong chưa ?

Phi đại nương gật đầu đáp :

— Gặp rồi !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Cô mẫu biết tin Vương Kiện bị hại rồi chứ ?

Phi đại nương đáp :

— Biết rồi, tin này đã báo về trong nước từ lâu, Quốc sư cùng quốc vương đều biết tin cả rồi.

http://tieulun.hopto.org

— Cháu cảm thấy rất buồn về việc này...

Phi đại nương ngắt lời :

— Điệt nhi, việc này không phải lỗi ở cháu, một khi đã tham gia vào trong vòng giang hồ, làm sao mà tránh được những việc ngoài ý muốn !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Gia sư có huấn thị điều gì không ?

Phi đại nương đáp :

— Quốc sư chỉ giặn có một câu là : đừng nên phụ lòng ưu ái của hoàng gia !

Chu Sưởng cung kính nói :

— Cháu xin ghi nhớ !

Phi đại nương trầm tư một lát rồi quay sang phía Chu Sưởng nói :

— Điệt nhi, từ nay về sau cháu cứ gọi ta là đại nương, ta thích xưng hô như thế !

Chu Sưởng đáp :

— Vâng, điệt nhi từ trước vẫn xưng hô như thế đã quen miệng rồi, hơn nữa xưng hô như thế người ngoài họ không biết rõ tông tích mình.

Phi đại nương lại nói !

— Chúng ta không nên ở lâu trong này, hành trình của mi định thế nào đây ?

Chu Sưởng đáp :

— Điệt nhi định đi Kinh Châu bây giờ !

Phi đại nương hỏi tiếp :

— Rồi đi đâu nữa !

Chu Sưởng đáp :

— Đến thẳng tổng đàn Hắc bảo!

Phi đại nương «a» một tiếng nói :

— Xuýt nữa ta quên. Quốc sư còn dặn một việc nữa...

Chu Sưởng ngắt lời hỏi :

— Việc gì ?

Phi đại nương nói tiếp :

— Quốc sư có giặn là sau khi mi trả xong thù nhà, và thu phục được «thập bát thiên ma» hoàn thành trọng nhiệm rồi, không nên quay về Đại lý vội, hãy lưu lại Trung nguyên ít lâu, trở lại Đồng bách sơn để tham luyện «Thái hư Kinh» của bản môn, để chấn hưng võ học và làm cho rạng vẽ môn phái...

Chu Sưởng trầm tư một lúc rồi mới nói :

— Vấn đề đó về sau sẽ định liệu :

Công chúa xen vào nói :

— Có lẽ Thiếu sư đã quyết định không có quay về Đại lý quốc nữa đâu !

Chu Sưởng ngạc nhiên hỏi :

— Công chúa căn cứ vào đâu mà nói thế ?

Công chúa bĩu môi nói :

— Thiếu sư tự hỏi mình sẽ biết !

Chu Sưởng nghe giọng công chúa nói cũng biết ngay là nàng có ý thăm chỉ là mình không tiếp nhận tình yêu của nàng, nên chàng giả câm làm điếc không có gan hỏi thêm nữa.

Ngừng một lát Chu Sưởng quay sang hỏi Phi đại nương !

— Đại nương, kiệu phu đã chạy mất rồi, bây giờ tính làm thế nào đây ?

Phi đại nương đáp :

— Thôi hãy cứ ra ngoài đường đã rồi sẽ liệu.

Chu Sưởng nói tiếp :

— Chúng ta đi ra thôi chứ !

Phi đại nương sực nhớ ra một việc, nét mặt có vẻ băn khoăn hỏi tiếp :

— Lão già áo đen đi theo sau kiệu lúc nãy, lai lịch của hắn thế nào nhỉ ?

Chu Sưởng đáp :

— Hắn là Hề khai Giáp, nội cấm võ sỹ thống lãnh của Hắc bảo đó.

http://tieulun.hopto.org

Phi đại nương hỏi tiếp .

— Lúc nãy diệt nhi đối phó bằn ra làm sao ? có trừ được nó không ?

Chu Sưởng lắc đầu đáp :

— Không, vì trong rừng um tùm rậm quá, nên nó dễ lẫn và chạy thoát mất.

Phi đại nương trầm ngâm một lúc và nói :

— Đáng tiếc ! xem như tình hình này, thì khó mà tránh khỏi những sự bất trắc xảy ra. Nó đã hoài nghi mà theo giỏi lại bị diệt nhi chặn nó, khiến cho nó càng thêm sinh nghi. nhất định nó lại theo giỏi riết, vì cũng ngang như là bộc lộ sự quan hệ giữa chúng ta rồi..

Chu Sưởng lắc đầu đáp :

— Không, nó không thể biết được sự liên hệ giữa chúng ta !...

Phi đại nương ngắt lời hỏi :

— Tại sao ?

Chu Sưởng đáp :

— Vì nó có thể suy đoán mà biết rõ động cơ của diệt nhi.

Phi đại nương ngạc nhiên hỏi tiếp :

— Động cơ gì ?

Chu Sưởng đáp :

— Động cơ thúc đẩy diệt nhi theo gỏii cỗ kiệu này.

Phi đại nương hỏi tiếp :

— Tại sao ?

Chu Sưởng nói tiếp :

— Vì diệt nhi lầm đại nương và công chúa là người mà diệt nhi cần tìm !

— Phi đại nương hỏi :

— Là ai ?

Chu Sưởng nghiến răng đáp :

— Mẹ con Hoa hậu Trương huệ Phương !

Phi đại nương tiếp lời :

— À, ra thế !

Thốt nhiên giữa lúc đónghe có tiếng gió rất nhẹ khẽ truyền tới, Phi đại nương và công chúa thì không nhận thấy. Song Chu Sưởng thì lại nghe rõ xác thực, và chàng còn phán đoán cả quyết là có mấy người đi tới,chứ không phải là chỉ một người tức thời chàng đứng dậy và nói :

— Đại nương có người tới.

Phi đại nương hỏi :

— Diệt nhi tính sao bây giờ ?

Chu Sưởng đáp :

Đại nương cùng công chúa cấp tốc đi ra hướng tây xuyên rừng lên đường quan lộ.

Phi đại nương còn nghi hoặc hỏi lại :

— Có đúng có người tới không ? sao ta không nghe thấy tiếng chân bước nào cả !

Chu Sưởng cương quyết đáp :

— Nhất định có người tới, mà lại có mấy người cơ !

Phi đại nương lắng tai nghe một lát rồi gật gật đầu và chau mày nói :

— Đúng rồi !

Chu Sưởng giục :

— Đại nương và công chúa đi nhanh đi !

Phi đại nương trước khi đi còn dặn :

— Diệt nhi nên thận trọng ứng phó nhé, chúng ta sau này sẽ liên lạc bằng ám hiệu !

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Được rồi !

Phi đại nương kéo tay công chúa và nói :

— Chúng ta đi !

Công chúa đưa mắt nhìn Chu Sưởng hai môi anh đào hơi mấp máp nhưng không có nói ra tiếng, cùng Phi đại nương

http://tieulun.hopto.org

xuyên rừng đi ra.

Chu Sưởng đưa mắt nhìn hai người đi khỏi, một người là một vị công chúa đa tình, một người là thân nhân duy nhất còn sót lại ở trên thế gian này, lòng chàng không khỏi không bùi ngùi cảm khái nhất là ánh mắt của công chúa, nàng đã đem hết tâm ý hoài niệm biểu lộ ra không còn sót một chút nào.

Hai người vừa ra khỏi, thì Chu Sưởng đã nghe rõ tiếng bẻ cành rẽ lá từ chỗ xa xa.

Chu Sưởng liền lấy khăn đen che mặt vào, rồi tựa lưng vào một gốc cây cổ thụ ngồi ngay ngắn, hai mắt hơi nhắm lại lắng tai nghe.

Vẳng nghe có tiếng nói vọng lại :

— Hoàng dường chủ, xem chừng đối phương có thể mắc câu của mình không ?

Tiếp nghe tiếng người khác đáp :

— Nhất định chúng phải mắc. Hiện giờ khí thế «Thông thiên giáo» dang lên mạnh, bọn «Thập bát thiên ma» tên nào cũng hết sức cuồng ngạo coi thiên hạ dưới con mắt cả, chúng khinh thường nhất định phải mắc...

Người nói trước lại nói tiếp :

— Nếu quả kế này không thành công, miễn dương bị đối phương không chế, chúng lại mưu toan đến Kinh châu và Đương dương, thì bản ban sẽ hoàn toàn bị cô lập...

Lại nghe có tiếng hỏi :

— Lý hộ pháp, chỗ này thế nào ?

Tiếng người trả lời :

— Được đây, chúng ta ra tay bố trí !

Nghe đối phương đối thoại với nhau, Chu Sưởng biết đích là những tay cao thủ của Hắc bảo, song chàng chưa biết rõ là đối phương định truy kích mình, hay là định quyết đấu với Thông thiên giáo.

Đối phương ngừng lại ở cách chỗ chàng ngồi chừng ngoài

hai trượng, chứ không có tiến tới nữa.

Tiếp lại nghe có những tiếng bẻ cành phát lá.

Chu Sưởng nghĩ bụng, nếu quả mục đích của đối phương là đối phó với những nhân vật trong «Thập bát thiên ma» thì lại là một cơ hội tốt cho mình.

Sau một lúc suy nghĩ Chu Sưởng quyết định tạm thời không nên bộc lộ hình tích, để xem tình thế diễn biến ra sao rồi sẽ liệu.

92 TRONG RỪNG ẨN NÚP BÓNG MA

Sau khi đã quyết định chủ ý, Chu Sưởng tức khắc đứng lên tìm một nơi bí ẩn khác cho tiện nghe ngóng.

Sau khi đã tìm được một chỗ kín đáo, chàng ngồi ẩn bên trong bụi cây, nhìn qua những khe lá hở nhòm ra ngoài, bất giác mạch máu đều căng thẳng, chỉ thấy hai lão già áo dài đen cùng bốn tên võ sỹ cũng áo đen, đương mãi mốt đem bốn xác chết treo lên trên cây, rồi lại đào bới chôn vùi ở mặt đất bốn chung quanh, không hiểu là họ làm cái trò quỷ quái gì ?

Chúng hì hoáy chừng uống xong một chén trà nóng, rồi thấy bốn tên võ sỹ áo đen, rời đi chỗ khác, chỉ còn lại có hai lão già áo dài đen thôi, một người cao và một người lùn.

Một lão già cao trong bọn nói :

— Có thể được rồi đấy !

Tiếp thấy lão già lùn hỏi :

— Phóng pháo hiệu nhé?

Lão già cao xua tay đáp :

— Thong thả !

Lão già lùn hỏi lại :

— Còn đợi gì nữa ?

Lão già cao giải thích :

— Hãy đợi một lát nữa, cho ba lão ma phải sinh ra hoài nghi trước đã, rồi chúng ta sẽ phóng pháo hiệu, để dành lừa bọn chúng mắc mồi câu của mình !

http://tieulun.hopto.org

Lão già lùn hỏi tiếp :

— Nếu ba lão ma không xuất động cả một lúc thì sao ?

Lão già cao đáp :

— Trừ được tên nào đỡ tên ấy !

Lão già lùn lại nói tiếp :

— Cứ theo khẩu cung của những tên chết này, nếu mà phóng hỏa tiễn ngũ sắc lên, tức là để báo tin có xảy ra biến cố trọng đại lắm, như thế thì mình phóng pháo hiệu này lên chắc chắn là ba lão ma phải tìm đến. chỉ có điều khẩu cung của chúng có đủ tin cậy được hay không thôi ?

Lão già cao tiếp lời :

— Chắc có thể tin cậy được !

Lão già lùn lại nói :

— Cứ theo như lời Hề thống lãnh nói, thì « Đoạn kiếm tàn nhân» cũng lại hiện thân ở gần quanh đây rồi, không hiểu là tên sát tinh đó có mưu đồ gì đây ?

Lão già cao đáp :

— Điều đó mình có thể suy đoán được, mục đích mưu đồ của hắn chỉ hai chỗ. không phải Hắc bảo, thì là « Thông thiên giáo»...

Lão già lùn ngắt lời :

— Tên sát tinh đó cả gan giám đối địch với Hắc bảo và Thông thiên giáo hai thế lực lớn nhất trong võ lâm trung nguyên, cuồng vọng của nó, có thể nói là « tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả»!

Lão già cao chau mày nói tiếp :

— Song Kiếm thuật và công lực của hắn, cũng lại cao thâm tuyệt đỉnh, ngay như Hề thống lãnh cũng không phải là đối thủ của hắn...

Lão già lùn ngắt lời :

— Không hiểu bảo chủ...

Lão già cao vội vàng xua tay gạt đi và nói :

— Lão huynh đừng nói nữa !

Lão già lùn sực nhớ ra mình nói như thế là mang tội phạm thượng cũng may nhờ đồng bạn gạt đi, nên vội vàng tiếp lời :

— À, à ! phải !

Lão già cao nói :

— Khỏi sự thôi.

Lão già lùn gật đầu đáp :

— Được rồi.

Nói dứt lời, lão già lùn thò tay vào trong bọc lấy ra một vật rồi lấy đá lửa châm đốt, «suyt» một tiếng như một ngôi sao đổi ngôi bay vụt lên trên không, lúc lên cao đến nửa chừng phát ra một tiếng nổ «bằng» vật đó nổ tung ra hiện thành mầu năm sắc trông rất đẹp mắt.

Sau khi nghe chúng đối thoại và hành động Chu Sưởng tức thời hiểu rõ nguyên do. Về mặt Hắc bảo bắt được đệ tử của Thông thiên giáo sau khi tra khảo lấy khẩu cung rồi đem giết chết xong xuôi chúng lại chọn nơi đây để đặt cạm bẫy dùng pháo hiệu của đối phương đưa cho đối phương tới mà rập cáu.

Đối tượng có thể là những nhân vật trong Thập Bát Thiên Ma.

Sau khi phóng pháo hiệu rồi hai lão già áo dài đen lập tức phóng thân rời khỏi chỗ.

Chu Sưởng cũng văng người đứng dậy đuổi theo bén gót, hai lão già chạy chưa tới hai mươi trượng bỗng thấy trước mặt hoa lên, một người che mặt đứng chặn ngang ngay phía trước.

Hai lão già tức thời ngừng lại. một lão trong bọn kinh hoảng kêu :

Đoạn kiếm tàn nhân !

Hai lão già nét mặt đầy vẻ kinh sợ, người run bần bật hầu như đứng không vững.

Chu Sưởng lạnh lùng nói :

— Tại hạ cần hỏi hai vị mấy điều.

http://tieulun.hopto.org

Lão già trong bọn cất tiếng run run hỏi lại :

— Điều gì ?

Chu Sưởng đáp :

— Các vị xếp đặt ở trong rừng, chuẩn bị để tiếp dãi người nào đó ?

Lão già đáp :

— Các hạ muốn hỏi việc đó hả ?

Chu Sưởng dằn giọng nói :

— Các vị chỉ được trả lời chứ không được phép hỏi gì thêm nữa !

Lão già đó đưa mắt nhìn đồng bạn, rồi cố làm ra vẻ thản nhiên, khì khì cười và đáp :

— Việc này chắc các hạ nghe cũng khoái lắm, chúng tôi chuẩn bị để đón tiếp tam Ma tức là Thập nhất Ma, thập nhị ma và thập ngũ ma. Những nhân vật này đều ở trong Thập Bát Thiên Ma.

Chu Sưởng gật đầu nói tiếp :

— À ra thế, hay lắm, tại hạ rất lấy làm cao hứng, song có điều...

Lão già ngạc nhiên ngắt lời hỏi :

— Có điều lắm sao ?

Chu Sưởng cười đáp :

— Hai vị cùng lưu lại đây luôn.

Hai lão già tái mét mặt cắt không còn hột máu, song song vội lùi lại mấy bước, tuốt phắt trường kiếm cầm sẵn trong tay.

Chu Sưởng không muốn mất nhiều thì giờ chàng cất tiếng quát lớn.

— Chuẩn bị tự vệ !

Vừa cất tiếng quát Chu Sưởng đã văng người tới, đồng thời tuốt kiếm xuất thủ, thân pháp mau lẹ như điện chớp khiến người ta nhìn không kịp.

Chỉ nghe hai tiếng kêu thê thảm :

Oả, oả.

Hai lão già đã song song té vật xuống chết liền tại chỗ, không còn kịp ngáp.

Chu Sưởng lại quay về nguyên chỗ cũ để ngồi chờ xem diễn biến ra sao.

Chàng đợi một lát đã vẳng nghe có tiếng gió vù vù bay tới, mấy tên võ sỹ cầm y xăm xăm chạy đến. Vừa thấy những xác chết lũng lẳng trên cây, bọn võ sỹ bất giác thất kinh, đồng thanh kêu.

— Ủa kìa.

Rồi thấy một tên trong bọn võ sỹ cầm y, có lẽ tên này là đầu mục bộ lớn :

— Bọn mi đứng yên để đợi ba vị hộ pháp tới rồi tùy ba vị xử lý.

Chừng uống xong một chung nước trà nóng, thấy ba bóng người cao lớn, lù lù xuất hiện một cách êm lặng như là bóng ma.

Chu Sưởng trong người mạch máu căng thẳng, chàng biết rõ ba người vừa tới đây chắc là ba lão Thiên Ma đúng như lời hai lão già áo đen của Hắc Bảo vừa nói, tức thời chàng nín hơi ngồi yên để xem tình hình diễn biến.

Một trong tam ma cất tiếng lạnh lẽnh hỏi :

— Những cái bọn thổ non này rất khả ố, Vương đầu mục đâu ?

Tên võ sỹ cầm y đầu toàn cúi đầu nói :

— Dạ, để từ đây.

Tên ma đầu nọ ra lệnh :

— Cởi những xác chết xuống.

Vương đầu mục lại cúi đầu đáp :

— Xin tuân pháp du.

Tên Vương đầu mục nói xong liền vẫy tay với đồng bọn và truyền lệnh lại :

— Bọn mi đem những xác chết xuống.

http://tieulun.hopto.org

Bốn tên võ sỹ đồng thanh đáp :

— Xin tuân hành.

Tức thời bốn tên võ sỹ chia nhau mỗi tên tới một gốc cây có treo xác chết...

Tên Vương đầu mục lại hô lên :

— Dùng kiếm chặt đứt giây cho nó rơi xuống.

Bốn tên võ sỹ dạ ran rồi đều phi thân tuốt kiếm đưa ngay sợi giây. Bốn xác chết theo lưỡi kiếm đưa rơi ịch xuống đất.

Vừa lúc bốn xác chết rơi xuống tới đất thời những tiếng linh linh đột nhiên vang rền cả một góc trời, khói bốc lên mù mịt, cây dồ người bay tứ tung.

Chu Sưởng bị sức ép hất người ra khỏi chỗ nấp năm thước, tựa hồ như cả trái đất bị rung chuyển, vũ trụ mu mịt, tưởng chừng như ngày mạt kiếp đã tới. Chu Sưởng cũng phải giật mình kinh hoảng.

Đợi tới lúc, mây khói tan hết, thấy hiện trường, máu thịt chan hòa, chân gẫy tay cụt, cảnh tượng thê thảm nhìn thấy rùng mình. Trong một khoảng chừng năm trượng cảnh vật đều biến khác hẳn.

Chu Sưởng phủi áo đứng dậy, nhớn nhác nhìn chung quanh bỗng nghe có tiếng nói :

— Hay lắm, thằng nhỏ này.

Chu Sưởng thất kinh đưa mắt nhìn theo đã thấy ba quái nhân, tướng mạo hung dữ đứng thành hình chữ phẩm vây quanh mình.

Chu Sưởng ngạc nhiên hết sức. Chất nổ dữ dội như thế mà ba Thiên ma vẫn hoàn toàn vô sự quả là một sự kỳ lạ ngoài ý liệu của mọi người.

Một trong ba Thiên ma cất tiếng hỏi :

— Tiểu tử có phải mi là Đoạn kiếm tàn nhân đó không ?

Chu Sưởng định thần đáp :

— Chính thế.

Thiên Ma lại nói :

— Mi giám dùng quỷ kế...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Không phải, tại hạ đến đây vừa gặp lúc, chứ việc này tại hạ đâu có thèm làm.

Thiên ma nói tiếp :

— Thế thì chắc là Hắc Bảo.

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Phải rồi.

Thiên ma lại hỏi :

— Tiểu tử, từ trước đến giờ mi chuyên môn đối địch cùng bản giáo, vì lẽ gì ?

Chu Sưởng thản nhiên đáp :

— Có thể nói là để «bảo vệ chính đạo»

Lão ma phá lên cười và hỏi :

— Ha... ha... ha bảo vệ chính đạo hả ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Chính thế.

Lão ma nói tiếp :

— Được lắm.

Ba thiên ma đều giận mắt nhìn vào mặt Chu Sưởng tưởng chừng như muốn nuốt sống chàng.

Thập Bát Thiên Ma, trong kỳ Bạch đạo, Hắc đạo ai nghe tiếng cũng phải kinh hồn, gặp một trong bọn chúng cũng đủ nguy rồi, thế mà bây giờ Chu Sưởng đối diện với ba thiên ma, mà chàng vẫn nghiễm nhiên không có vẻ gì sợ sệt. Trong võ lâm hiện nay, muốn tìm một người có thể ngang sức với bọn ma đầu này kể cũng đã khó.

Đương nhiên, tình hướng Chu Sưởng thì đặc biệt khác hẳn, sứ mạng của chàng là dẹp «Thập bát thiên ma», một mặt khác vì nước Đại lý tiêu trừ hậu hoạn.

Chu Sưởng lạnh lùng tiếp lời :

— Đao kiếm vô tình, không có kiêng nể bất cứ một ai ba vị hãy nên suy nghĩ cho kỹ...

http://tieulun.hopto.org

Ba thiên ma đều phá lên cười :

Ha... ha... ha... ha...

Chu Sưởng nói tiếp :

— Cái đó chẳng có gì đáng cười.

Một trong ba Thiên ma hỏi :

— Tiểu tử mi bảo bọn lão phu phải suy nghĩ kỹ, là suy nghĩ cái gì hả ?

Chu Sưởng nghiêm nét mặt đáp :

— Các vị nên nghĩ kỹ mà tự phế công lực, lui ra khỏi giang hồ là hơn.

Ba Thiên Ma đồng thời phá lên cười như điên một hồi rồi một trong bọn tiếp lời :

— Tiểu tử, mi đừng có mơ mộng mà nói những câu ảo tưởng như thế.

Chu Sưởng cương quyết nói :

— Tai ba nói một là một.

Lão ma tiếp lời :

— Có điều mi chưa thực hành được mà bọn lão phu đã băm mi ra muôn mảnh rồi.

Chu Sưởng thản nhiên nói tiếp :

— Các vị không biết hối tỉnh, như thế này thời buộc lòng tại ha phải ra tay rồi.

Lão ma giận quá quát :

— Lão phu sẽ xẻ xác mi ra.

Chu Sưởng nghĩ bụng mình trừ được một tên nào tức là giảm được một phần áp lực, quyết không thể để cho đối phương có cơ hội ung dung hợp lực mà đối phó với mình.

Trước khi chàng trở về Trung Nguyên sư phụ và Đoàn quốc vương đều giáo dục hiếu sinh dặn mình không nên tàn sát, xong đối với những bọn Thiên Ma này, không thể nhân từ đối với chúng được.

Chu Sưởng đã quyết định chú ý, chàng từ từ tuốt đoạn kiem cầm sẵn trong tay.

Ba thiên ma đưa mắt nhìn nhau ra hiệu, sáu bàn tay đều đở lên.

Chu Sưởng nghiến răng dùng thế tấn công rất mau như là sét đánh bất thần, sẹt kiếm khí thẳng vào tên ma đầu đứng phía bên phải, chàng đã vận dụng mười thành công lực với một khí thế vừa mau vừa mạnh, chỉ nghe một tiếng kêu thê thảm.

Oạ !

Tên ma đầu đó đã lảo đảo lùi lại năm sáu bước « bình » một tiếng ngồi phịch xuống đất.

Cùng một lúc đó, hai luồng chưởng lực của hai tên ma đầu đánh ập tới với một sức mạnh hàng vạn cân khiến cho Chu Sưởng hầu như nghẹn thở và bị đẩy lùi luôn lại năm sáu bước.

Hai tên ma đầu nét mặt hầm hầm giận sụng song tiến lên đánh tiếp luôn hai chưởng.

Chu Sưởng vung mạnh đoạn kiếm ra tiếp chiến, kiếm khí cùng chưởng phong chạm nhau phát ra những tiếng vang rền như sấm.

Hai tên Thiên Ma thay vị trí, chia ra hai bên để giáp công tiếp tục phát chưởng.

Chu Sưởng dùng không không bộ pháp, chàng né tránh ra ngoài phạm vi chưởng lực một cách phiêu hốt như một bóng ma.

Hai tên Thiên Ma này quả là lợi hại, công lực thu phát tùy theo ý muốn, hắn thấy đối phương biến dạng tức thời thu thế rồi đứng nguyên một chỗ khoảng chưởng đánh, khoảng nửa vòng khiến cho Chu Sưởng khó lòng tránh thoát.

Thấy đối phương đổi chiến thuật Chu Sưởng quyết ý vung mạnh đoạn kiếm, xông mạnh vào đánh tên Thiên ma bên hữu nghe kêu một tiếng thê thảm rồi tiếp tiếng rên xiết, tên thiên ma này từ từ té vật xuống đất.

Chu Sưởng cũng bị chưởng lực của tên thiên ma đứng bên trái đánh trúng giữa sau lưng thân hình bị đẩy nhào về phía

http://tieulun.hopto.org

trước tâm thước, hầu như là không đứng lại được nữa. huyết khí trong người hầu như bị xáo trộn, mắt dồ đom đóm song trong lòng chàng vẫn còn sáng suốt, chàng thừa thế lượn quanh sang một bên.

Vừa lúc đó hai tia chỉ phóng tới vút qua sát ngay bên mình chỉ sai một ly là chàng đã bị trúng chỉ phong vô cùng mãnh liệt, có thể xuyên dồng, thủng đá, liền đó nghe hai tiếng.

— Xuyt !.. Xuyt !..

Hai luồng chỉ phong đã bắn trúng vào một cây ở bên cạnh thủng sâu vào hai lỗ, sức mạnh của chỉ phong quả là kinh hồn.

Trong ba thiên ma, một chết, một trọng thương, còn lại có một tên cũng đã khiếp đảm kinh hồn bỏ mặt của y trước kia hung hăng dữ tợn bao nhiêu, thì bây giờ lại trở nên sợ sệt bấy nhiêu.

Chu Sưởng vừa lúc đó đã tới sau lưng y, chàng hỏi :

— Các hạ đứng hàng thứ mấy trong «Thập bát thiên ma»?

Thiên ma này liền quay ngoắt lại đối diện với Chu Sưởng và phát tiếp luôn một chỉ thứ hai, với một sức mạnh vô song, y vừa phát chỉ vừa đáp :

— Lão phu đứng hàng thứ mười một !

Chu Sưởng nói tiếp :

— Các hạ là «Kim chỉ ma».

Chu Sưởng vừa nói vừa vãng người né tránh.

Bỗng nghe «bình một tiếng Chu Sưởng lại bị một chưởng lực đánh trúng, chàng lảo đảo luôn mấy cái tưởng chừng như không còn gượng đứng lại được nữa.

Đây là tên lão ma đã bị thương ngồi phệt xuống đất từ lúc mới đầu giao chiến, Chu Sưởng không ngờ là đối phương đã bị trọng thương mà lại còn phản kích được, cũng vì không ngờ như thế nên chàng mới bị trúng chưởng.

Chu Sưởng cố gượng đứng lại, cất tiếng run run hỏi :

— Các hạ là hàng thứ mấy ?

Tên ma này đáp :

— Lão phu đứng thứ mười lăm !

Chu Sưởng gật đầu nói :

— À ! Đúng là tiếng đồn không sai. Các hạ là «Hắc tâm Ma» thực là người xứng với danh hiệu !

Hắc tâm Ma nói tiếp :

— Tiểu tử, mạng mi lớn thực đấy...

Chu Sưởng cười nói tiếp :

— Thế thì còn một vị đã dăng trình quy Tây trước hai vị là «Đoạn mạnh ma» đứng hàng thứ mười hai rồi...

Vừa dứt lời Chu Sưởng lại vãng người tới gần trước mặt «Kim chỉ Ma» hai bên đối diện, đưa mắt nhìn thẳng vào mặt đối phương và nói :

— Bây giờ xin mời các hạ thượng lộ để sang bên kia thế giới !

Kim chỉ Ma quát :

Ít cuồng vọng chứ !

Vừa nói cứt lời, Kim Chỉ Ma liền đưa người về phía trước, lưng còi khom khom, hai tay dương ra nửa vời, mười ngón tay khoằm khoằm dương lên.

Bấy giờ Chu Sưởng mới nhìn rõ những đầu ngón tay của đối phương có deo những chiếc vòng đồng nho nhỏ hiện còn trên ngón tay bảy chiếc, còn ba chiếc nữa vừa bắn đi lúc nãy rồi. Chu Sưởng bất giác lạnh cả người, nếu những chiếc vòng đó theo chỉ lực bắn đi, trúng vào người nhất định phải thủng thịt, xuyên xương.

Chu Sưởng quyết ý hạ thủ trước là thắng thế, chàng liền dùng chiêu «thiên địa giao thái» một kiếm chiêu vô cùng thần diệu với một khí thế vừa mau vừa mạnh đánh xả vào đối phương.

Những tiếng đồng thép chạm nhau phát ra những tiếng leng keng liên tiếp và những tia lửa bắn ra theo loé mắt.

Chu Sưởng bỗng thấy vai bên trái bị tê tê rồi dần dần đau buốt tận xương, chàng biết là đã bị trúng Kim chỉ của đối

http://tieulun.hopto.org

phương và theo cảm giác chàng có thể phán đoán những kim chỉ này có tầm chất kịch độc.

Đồng thời kim chỉ ma kêu thét lên một tiếng thê thảm rồi thân hình lảo đảo mấy cái, máu vọt ra như suối chảy, té vật xuống đất, không còn cựa quậy gì nữa.

Chu Sưởng vội vàng thò tay vào bọc lấy viên Thiên trừ châu cho vào miệng ngậm rồi chàng lại quay người lại đối diện với hắc tâm ma.

Hắc tâm Ma cũng cố gượng đứng lên, nét mặt y lúc này như là con thú dữ bị thương phát cuồng.

Thiên trừ Châu quả là một viên ngọc trị độc rất thần hiệu chỉ trong chớp mắt, chỗ bị thương bên tay trái chàng không còn cảm thấy đau buốt gì nữa. Chu Sưởng vờ đưa tay như là chùi miệng, nhả Thiên trừ châu ra cho vào bọc cất đi.

Hắc Tâm Ma trợn hai mắt nhìn Chu Sưởng, nghiến răng ken két và nói :

— Con thỏ non, mi nhất định chết rồi.

Chu Sưởng cười nhạt hỏi lại :

— Lão ma, mi tin chắc như thế hả.

Hắc tâm ma đắc chí đáp :

— Mi đã trúng kịch độc «Kim chỉ» rồi, dù cho mi công lực có cao thâm gấp mấy chăng nữa, cũng chỉ tạm thời giữ độc tính không phát tác trong một chốc thôi, chứ nếu dùng sức một chút thời kịch độc phạm vào tim thì sẽ chết liền ngay tức khắc.

Chu Sưởng lắc đầu đáp :

— Chưa chắc đâu..

Hắc tâm ma hừ một tiếng và nói tiếp :

— Lão phu sẽ chuẩn bị dè liệu lý hậu sự cho mi...

Chu Sưởng cười ngắt lời :

— A... a... nếu các hạ lại chết trước thì các hạ đâu có nhìn thấy lúc tại hạ tắt thở phải không ?

Hắc tâm Ma đột nhiên lùi lại hai bước, những thớ thịt

trên mặt luôn luôn co động, nói tiếp :

— Lão phu tuy mang danh hiệu là Hắc tâm song kỳ thực tim của lão phu không có đen đâu...

Chu Sưởng hỏi :

— Các hạ nói thế là nghĩa gì ?

— Nếu mi muốn sống lão phu có thể phát từ tâm song phải có...

Chu Sưởng ngắt lời hỏi :

— Phải có gì ?

Hắc tâm ma đáp :

— Phải có điều kiện.

Chu Sưởng cười đáp :

— Thế hả ?

Hắc tâm Ma gật đầu đáp :

— Đương nhiên là thế.

Chu Sưởng lại hỏi :

— Điều kiện gì ?

Hắc tâm Ma đáp :

— Điều kiện rất đơn giản, mi tự phế công lực lão phu sẽ cho mi thuốc giải độc.

Chu Sưởng phá lên cười một hồi rồi đáp :

— Ý nghĩ của các hạ, chưa khỏi quá ấu trĩ, tại hạ dù có bị kịch độc công tâm, nhưng vẫn có thể tiễn đưa các hạ sang bên kia thế giới trước.

Hắc Tâm Ma thách thức nói:

— Mi xuất thủ thử coi.

Chu Sưởng hỏi lại :

— Các hạ muốn xem thử hả ?

Hắc tâm Ma đáp :

— Chính thế.

Chu Sưởng cười nhạt nói :

— Nhưng nếu tại hạ xuất thủ thì các hạ toi tính mạng rồi còn đâu mà xem nữa.

http://tieulun.hopto.org

Hắc tâm Ma lắc đầu đáp :

— Ta không tin.

Chu Sưởng từ từ cho đoạn kiếm vào bao rồi lạnh lùng nhìn đối phương nói tiếp :

— Tại hạ cất kiếm dùng chưởng, chắc các hạ vừa ý lắm nhỉ.

Hắc tâm Ma sắng sặc cười tiếp lời :

— Hay lắm, tiểu tử, mi quả là cuồng ngạo đệ nhất thế gian này chắc ít có người thứ hai.

Chu Sưởng hai mắt bắn ra những tia hào quang và trầm giọng nói :

— Tại hạ không có ý tàn sát tận tuyệt, các hạ tự phế công lực, tại hạ có thể tha chết cho.

Hắc Tâm Ma nói :

— Mi đừng có mơ mộng hão !

Chu Sưởng nói :

— Thế thì các hạ cam tâm muốn giải thoát hả ?

Hắc tâm ma, hai tay dơ lên phát chưởng đánh thẳng vào Chu Sưởng.

Mục đích của Hắc Tâm Ma là cốt dụ cho Chu Sưởng xuất thủ phải dùng đến chân lực mà bị kịch độc công tâm. Đương nhiên là Hắc tâm Ma là không có ngờ tới Chu Sưởng đã bị trúng kịch độc «Kim chỉ» mà chàng đã tự giải được rồi.

Chu Sưởng cũng dơ tay phát chưởng với mười thành công lực để chặn đón chưởng lực của Hắc tâm Ma.

Chỉ nghe «bình» một tiếng hai chưởng lực chạm nhau Hắc tâm Ma lại bị đẩy ngồi phịch xuống đất, miệng trào máu tươi.

Chu Sưởng lạnh lùng hỏi :

— Các hạ thấy thế nào ?

Hắc tâm Ma dù có hung tàn gấp mấy chăng nữa, nhưng trước tình thế này, y cũng phải khiếp vía kinh hồn. rõ ràng y nhìn thấy đối phương bị trúng độc mà sao không thấy biểu tượng gì là bị trúng độc cả, chính y đã hiểu rõ hơn ai hết về

độc «Kim chỉ». Nếu võ công kém một chút thì trúng cái là chết liền, còn người nào có công lực cao thâm, cũng chỉ kéo dài được chừng nửa khắc thôi.

Hắc Tâm Ma sắc mặt tái mét, cất không còn hột máu cất tiếng run run hỏi :

— Đoạn kiếm tàn nhẫn mi không sợ kịch độc hả ?

Chu Sưởng cười đáp :

— Hứ, thứ độc «Kim chỉ» tại hạ chẳng coi ra quái gì.

Hắc Tâm Ma nói tiếp :

— Mi...

Hắc tâm Ma vừa cất tiếng Chu Sưởng đã gạt đi và nói :

— Các hạ bình sinh đã gây nên tội ác nhiều lắm rồi, có chết cũng không lấy gì làm quá đáng.

Chu Sưởng vừa nói vừa bước lên một bước dơ chưởng nhắm giữa đỉnh đầu Hắc Tâm Ma.

Hắc tâm Ma lúc này không còn phản kháng gì được nữa y kêu rống lên một tiếng rồi máu trong miệng lại trào ra như suối chảy.

Chu Sưởng đột nhiên lại hạ tay xuống.

Hắc Tâm Ma ngạc nhiên hỏi :

— Tiểu tử mi làm thế là nghĩa lý gì ?

Chu Sưởng vì bỗt nhiên nhớ tới lời sư phụ dặn khi lúc lên đường là không nên tàn sát, đồng thời Đoàn quốc vương cũng tối kỵ đổ máu trừ khi nào bất đắc dĩ mình mới phải tàn sát, còn ngoài ra cũng nên ít đổ máu là hơn.

Xong đấy là một ý niệm nhân từ của chàng, nhưng còn đối với những kẻ thù không đội trời chung, như Hắc bảo thì lại là trường hợp khác.

Chu Sưởng lạnh lùng đáp :

— Ta tha chết cho mi và mong mi nên khuyến cáo đồng bạn giải tán thông thiên giáo, lui ra khỏi giang hồ...

Hắc Tâm Ma ngắt lời :

— Lão phu đâu có cần van xin mi !

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng nói tiếp :

— Nhưng tại hạ đã nói tất phải thực hành, các hạ nhất định không chết, xong công lực tất nhiên phải phế để khỏi tác ác về sau nữa.

Hắc tâm Ma quát :

— Mi giết lão phu đi, rồi sẽ có người trừng trị mi và trả thù cho ta.

72— GẶP CỪU ĐỊCH GIỮA CHỐN HOANG THÔN

Chu Sưởng cười đáp :

— Các hạ đâu có thể tự chủ được !

Chu Sưởng vừa nói dứt lời, co ngón tay búng một cái một luồng chỉ phong phát ra như xé không khí.

Hắc Tâm Ma bỗng nhiên rùng mình kêu rú lên rồi máu tươi từ trong miệng phun vọt ra.

Phế trừ võ công, đối với những võ sĩ thành danh mà nói thì đấy cả là một sự tàn khốc, có thể còn hơn là giết chết. Huống chi, Thập Bát Thiên Ma lại đều là những nhân vật đã lừng tiếng trong võ lâm.

Hắc tâm ma phẫn hận nói tiếp :

— Tiểu tử mi giết chết lão phu còn hơn.

Chu Sưởng cười lạt nói tiếp :

— Hãy nghe đây, tại hạ gởi lời các hạ về nói với đồng bạn là sứ mạng của tại hạ là diệt trừ Thập bát thiên ma.

Hắc tâm ma nét mặt nhăn như bị hơi thở ô ô người run bần bật như mắc bệnh sốt rét.

Chu Sưởng xoay người từ từ rời bước ra khỏi rừng. Chu Sưởng vừa đi vừa bấm đốt tính nhẩm, trong bọn Thập bát Thiên ma thời Hắc tâm ma, Kiếm ma hai người bị phế công lực, Lang tâm ma, Cửu khiếu Thiên ma, Cuồng ma, Đại lực ma, Võ ma, năm tên đã bị giết rồi, bây giờ lại thêm «Kim chỉ Ma» và Đoạn mệnh ma hai tên nữa. Cộng từ trước đến giờ tức là bảy tên bị giết chết rồi. Trong Thập bát Thiên ma chỉ còn lại có một nửa nữa thôi. Sư phụ đã từng nói là sợ sau lưng những tên ma đầu còn có một lão ma trên bọn này nữa. Riêng Thập bát thiên ma cũng đã làm cho cả Võ lâm bị giao động, mà lại còn một lão ma đứng sau lưng bọn này nữa, như thế thì đáng sợ biết mấy.

Chu Sưởng vẫn vợ liên miên nghĩ, bỗng dáng vóc dáng kiều diễm cao sang và những giọng nói thẳng thắn, thực thà, ngây thơ của công chúa lại hiện ra trong đầu óc, nàng lại rất tự nhiên dù nàng là cành vàng lá ngọc nhưng không có tỏ vẻ phân giai cấp. Chính ra nàng không nên mạo hiểm đến Trung nguyên giữa lúc giang hồ đương phong ba hiểm ác, những sự bất trắc khó có thể ngừa trước được, mà cảnh huống của chàng hiện nay có thể nói là luôn luôn gần bên cái chết. Chu Sưởng nghĩ đến điều đó, bất giác băn khoăn lo thay cho công chúa, nếu quả có sự gì bất trắc sẩy ra thực thì rồi không hiểu sau này, đối với Đoàn quốc vương và sư phụ sẽ biết nói làm sao.

Chu Sưởng vừa đi, vừa nghĩ liên miên ra khỏi khu rừng, bước lên đường quan đạo.

Lần này mục đích là đi theo rõi mẹ con Hoa hậu Trương Huệ Phương, không ngờ may lại gặp cô mẫu Phi đại Nương cùng công chúa rồi lại trừ được ba tên ma đầu, kể ra cũng không phải là uổng, dù chưa gặp được mẹ con Trương huệ Phương.

Ngày đi đêm nghỉ, Chu Sưởng một mình lũi thủi trên đường thiên lý, một hôm đó chàng đi tới Sa Thị, một nơi cách thành Kinh Châu không xa mấy, trời đã gần tối xong chàng có ý gấp muốn được gặp Hồng nương Tử vào một quán nhỏ ăn qua loa xong bữa, lại tiếp tục lên đường, một lộ trình vài chục dặm, chàng dự tính vào khoảng canh hai có thể tới nơi được. Chàng rất nóng ruột không hiểu thương thế của Đồng

http://tieulun.hopto.org

Nương tử đã khỏi được chưa ?

Bắt đầu vào canh thời chàng đã đi được gần nửa đường.. Nương Tử đã khỏi được chưa ?

Đột nhiên có một bóng đen đi vút qua bên mình chàng. Chu Sưởng lưỡng nhãn quang như điện, thoáng nhìn chàng đã nhận ra đối phương là một võ sỹ áo đen. Phàm những người thuộc trong Hắc bảo là cừu nhân của chàng quyết nhiên không bao giờ chịu buông tha, nên chàng liền theo bút tên võ sỹ luôn.

Đi được một quãng, tên Hắc võ sỹ rẽ vào một con đường nhỏ, lại đi ước chừng hơn một dặm nữa, thấy một thôn nhỏ khoảng chừng mười mấy nóc nhà.

Tên võ sỹ đi thẳng vào trong thôn đó.

Ở thôn quê người ta hay ngủ sớm và họ cũng tiết kiệm quen không có thắp đèn lúc đã đi ngủ. Trong thôn thấy lặng ngắt như tờ.

Tên võ sỹ này nhẩy qua mấy hàng rào, tiến vào một nhà ở trong xóm.

Chu Sưởng hoài nghi tự hỏi :

Đối phương lại tới một thôn xóm nhỏ và hẻo lánh này làm gì vậy.

Vẳng nghe trong sân có mấy tiếng chó sủa, xong chỉ sủa được vài tiếng lại im bặt.

Chu Sưởng lẳng lặng theo sau.

Trong nhà thấy có tiếng người hỏi :

— Ai !

Hắc võ sỹ trả lời :

— Tôi, Tam lang.

Tiếng người trong nhà hỏi tiếp :

— Làm sao đêm khuya canh vắng mới về có việc gì ?

Hắc võ sỹ đáp :

— Có việc gấp, mở cửa mau. Cho tôi vào trong nhà sẽ nói truyện.

Thấy trong nhà chính thắp đèn sáng, rồi bên chái nhà

cũng sáng đèn luôn. Có tiếng đàn bà nói xì xào xen lẫn với tiếng trẻ con khóc.

Căn nhà chính giữa thấy cửa mở ra, Võ sỹ vội vàng người tiến vào, người ra mở ra, cửa là một ông già chừng trên dưới sáu chục tuổi.

Một thiếu phụ ở căn bên cạnh, bồng đứa con nhỏ từ cửa cũng vào trong chính thất.

Ông già dụi mắt hỏi :

— Tam lang, việc gì thế con.

Tên võ sỹ hoảng hốt đáp :

— Cha, xu dọn mau mau chúng ta phải chạy trốn chứ không ở đây được nữa.

Thiếu phụ sắc mặt tái mét cất tiếng run run tiếp lời hỏi :

— Sảy ra truyện gì thế hả·

Nhờ ánh đèn sáng, Chu Sưởng thấy tên võ sỹ xưng là Tam Lang này niên kỷ chưa tới ba mươi, vẻ người coi rất khôi ngô tráng kiện.

Tam Lang hốt hoảng đáp :

— Chúng ta phải mau mau rời khỏi ngay, nếu để chúng phát giác mà đuổi theo kịp thì hậu quả vô cùng nguy hại không biết đâu mà lường được:

Ông già run run nói :

— Con hãy nói rõ lý do xem nào ?

Tam Lang bỏ áo ngoài ra, ngó ra cửa nhìn một chập rồi mới nói :

— Con liều chết trốn chạy về đây.

Ông già hỏi tiếp :

— Sự thể xảy ra thế nào ?

Vị tổng quản Hà văn Tại, trước đây bị lộ hình tích, chúng đã giết rồi, trong bọn chúng tôi có sáu anh em liền lạc mật thiết với Hà tổng quản thì năm người đã bị sử tử một cách tàn khốc...

http://tieulun.hopto.org

Ông già cùng thiếu phụ đều kêu thất thanh.

A, nguy to.

Tam Lang lại nói tiếp :

— Con may mắn ở trong đội tuần tiễu đi tuần hành ở ngoài nửa đường được tin, Dương Tôn, người bạn thân báo cho biết sự thể nên mới trốn được về đây; báo tin cho nhà biết và xu xếp mau mau bỏ đi nơi khác, chứ nếu phát giác mà tới được đây thì nguy to.

Ông già run sợ nói :

— Con ạ, thiên hạ tuy bao la rộng thực, nhưng sợ rằng chúng ta không có chỗ dung thân mất.

Tam Lang tiếp lời :

— Dù sao cũng không thể ngồi mà đợi chết...

Ông già nghẹn ngào nói tiếp :

— Con sẽ đem vợ con của con cao chạy xa bay đi đâu thì đi, còn cha thì cha phải giữ lấy cơ nghiệp ông cha có chết cũng chết ở mảnh đất này.

Tam Lang xụp quỳ hai gối xuống lậy và van xin :

— Con bất hiếu đã gây tai họa cho nhà, nhưng con xin cha cùng đi với chúng con. Con đâu đành tâm, trốn đi sống lấy một mình...

Ông già ngắt lời hỏi :

— Định chạy đâu bây giờ ?

Tam Lang đáp :

— Bạch Đế Thành.

Ông già hỏi lại :

— Bạch đế Thành hả ? Làm sao lại chạy đến đấy ?

Tam Lang đáp :

— Bạch Đế Thành là thuộc phạm vi thế lực của Thông Thiên giáo hiện nay, thế lực của Hắc Bảo không tới đấy được.

Ông già lại hỏi

— Từ đây đến Bạch Đế Thành, đường xa hàng ngàn dặm liệu có thoát được không.

Tam Lang đáp :

— Cha, điều đó không biết đâu mà lo cho xiết được. Con có thể cải trang, chắc có thể qua mặt chúng được.

Ông già gật đầu nói :

— Thôi con đứng dậy.

Tam Lang đứng dậy, hai mắt đẫm lệ.

Thiếu phụ vừa dỗ con vừa cất tiếng run run nói :

— Trước kia giá anh đừng nên vào Hắc Bảo có phải khỏi sảy ra sự tai hại ngày nay không ?

Tam Lang nói :

— Đừng nên nói thế, ta từng chịu ơn cứu mạng của Hà Tổng quản. Hà Tổng quản muốn ta xung vào chức võ sỹ trong Hắc Bảo cũng như để làm chân tay ta đâu nỡ cự tuyệt.

Thiếu phụ thở dài không nói gì nữa.

Ông già nghiến răng nói tiếp :

— Các con đi thôi, cha nhất định ở lại đây.

Tam Lang vừa khóc vừa nói :

— Cha, cha phải đi với chúng con, chứ cha ở đây chúng nhất định sẽ giết chết mất.

Ông già cố chấp nói :

— Ta già rồi, không thể chịu được nỗi khổ sở ở trốn tránh, dành liều ở đây, chết thì chết.

Bỗng nhiên lúc đó có một vật gì từ ngoài bay vút vào trong nhà, keng một tiếng rơi nằm trên mặt bàn.

Tam Lang kinh hoàng nói :

— Tử bài.

Tam Lang nói được một tiếng rồi người run bần bật sắc mặt xám như chàm đổ.

Ông già cùng thiếu phụ, đều mặt không còn hột, máu đứa bé cũng oà lên khóc.

Tam Lang nghiến răng nói :

— Thế là nhất thiết đều hỏng rồi.

http://tieulun.hopto.org

Một tiếng người lầm lỳ từ ở sân nói :

— Tam Lang mi hãy ra ngay.

Tam Lang buồn thảm, nhìn cha già và vợ con rồi bước ra ngoài cửa sảnh.

Ông già cùng thiếu phụ run bần bật, đứng ở bên cửa.

Ở ngoài sân có tất cả bốn người, ba người võ sỹ trang phục cũng giống như Tam Lang, còn một người đứng đầu lão già cụt một tay.

Nhờ có ánh trăng Chu Sưởng nhìn rõ nét mặt hung dữ của lão già cụt tay, khiến cho người ta có cảm giác gặp một kẻ khó quên được.

Tam Lang cúi đầu thi lễ lão già cụt tay và cất tiếng run run nói :

— Xin tham kiến tổng quản :

Lão già một tay lầm lỳ nói :

— Giang tam Lang, ta hỏi mi, mi đã biết rõ quy luật của bản Bảo, mi nghĩ thế nào đây ?

Giang tam Lang, đã yên chí là chết, lúc này chàng lại có vẻ rất bình tĩnh, chàng nói :

— Bẩm Tổng giám ty thuộc đã biết tội, xin tùy thượng cấp xử trí song ty chức có một điều thỉnh cầu :

Lão già một tay hỏi :

— Mi thỉnh cầu gì ?

— Xin tha cho gia đình ty thuộc.

Thiếu phụ bu lên khóc và gọi :

— Tam ca...

Nàng chỉ nói được mỗi một tiếng rồi nghẹn lời không nói được nữa, đứa bé ở trong lòng oà lên khóc.

Lão già một tay, đưa mắt nhìn một tên võ sỹ đứng bên và nói :

— Cầm Chỉ chớ khóc, kẻo làm kinh động hàng xóm thức dậy.

Tên võ sỹ liền rút toạch trường kiếm ra khỏi vỏ.

Giang tam Lang quay lại bảo vợ :

— Vào ngay trong nhà không được lên tiếng.

Thiếu phụ sợ hãi, nín bặt, đưa tay bịt miệng đứa trẻ lại rồi lui vào trong.

Tên võ sỹ rút kiếm lúc này, tiến lên một bước...

Giang Tam Lang cũng rút phắt trường kiếm ra và nói :

— Lý Triệu Minh, mi đừng có tàn sát những người vô tội nhất thiết đều do ta gánh chịu.

Lão già một tay giơ tay lên, Lý Triệu Minh lui về chỗ cũ đứng yên.

Lão già một tay đưa luồng nhãn quang như mắt rắn độc nhìn thẳng vào mặt Tam Lang rồi hỏi :

— Giang Tam Lang mi dám công nhiên tuốt kiếm ra hả ?

Giang Tam Lang run sợ đáp :

— Tổng giám, xin tha cho những người nhà vô tội, còn ty thuộc xin cam tâm chịu mọi hình phạt, theo quy luật bản bảo

Lão già một tay lạnh lùng nói :

— Hiện giờ mi phải thành thực trả lời những câu bản tòa hỏi. Điều thứ nhất mi vào Bảo là do Hà văn Tai tiến cử, vậy Hà văn Tai giao phó cho mi nhiệm vụ gì ?

Giang Tam Lang nghiến răng đáp :

— Không có.

Lão già một tay hỏi tiếp :

— Trong mấy năm nay, mi đã làm những việc gì cho Hà văn Tai ? phải nói thực.

Giang Tam Lang lắc đầu đáp :

— Ty chức theo hoạt động võ sỹ, làm việc theo lệnh trên không có hành vi nào trái phép cả.

Lão già một tay lại nói :

— Mi chối cãi hết trơn, không nhận tội gì cả hả ?

Mi hiểu rõ lai lịch Hà văn Tai chứ ?

Giang Tam Lang vẫn một mực đáp :

— Ty thuộc không biết gì hết.

Lão già lại hỏi :

— Còn có bao nhiêu người là vây cánh nữa ?

http://tieulun.hopto.org

Giang Tam Lang vẫn chối :

— Bẩm Tổng giám, ty chức hoàn toàn không biết.

Lão già dằn giọng hỏi :

— Thế thì bản tòa hỏi đây toàn cuộc là thừa bả ?

Giang Tam Lang cương quyết đáp :

— Ty thuộc thật tình hồi bẩm, còn tùy lượng Tổng giám soi xét cho thuộc hạ.

Lão già, lừ mắt nói :

— Được rồi, võ sỹ lại đây.

Ba tên võ sỹ đều bước lên trước mặt lão già và nói :

— Bẩm Tổng giám truyền gì ?

Lão già ra lệnh :

Đem tất những người ở trong nhà ra và không cho lên tiếng

Ba tên võ sỹ đồng thanh đáp :

— Xin tuân lệnh.

Ba tên võ sỹ đều vâng người tiến vào nhà.

Giang Tam Lang tuốt kiếm chặn lại và nói :

— Tổng giám, buộc ty thuộc phải phản kháng chăng ?

Lão già đáp :

— Chính mi đã phản kháng rồi còn gì nữa.

Giang Tam Lang nói tiếp :

— Ty chức đánh...

Giang Tam Lang vừa cất tiếng nói đã bị lão già điểm trúng huyệt đạo, trường kiếm rời khỏi tay, người đứng đờ ra, thủ pháp của lão Tổng giám quả là vô cùng kỳ diệu.

Người ngoài chưa kịp nhìn hắn xuất thủ thế nào, đối phương không còn phản ứng kịp.

Ba tên võ sỹ liền sấn vào trong nhà, mỗi tên cắp một người đem ra trước hiên nhà, thật quả nhiên không có người nào nói được một tiếng, ngay đứa trẻ cũng thế chắc là đều bị chúng điểm huyệt rồi.

Giang tam Lang trợn mắt như muốn rách cả mi, mồ hôi tràn đổ ra như mưa, nét mặt dầy phẫn hận, song có điều

không sao cử động được nữa và miệng cũng vẫn còn nói được.

Chàng quát :

— Nếu quả người nhà ta bị giết, thời Giang Tam Lang này sẽ làm quỷ dữ để đòi mi đền mạng.

Tiếng nói rùng rợn khiến người ta nghe phải rợn gáy.

Lão Tổng giám đưa mắt nhìn võ sỹ ẩm đứa nhỏ và nói :

— Đi đến bên nó.

Tên võ sỹ đó vội vàng rời bước chạy đến bên Giang Tam Lang.

Ông già cùng thiếu phụ nét mặt đều sầu thảm. Nhưng không ai cử động được và cũng không nói được.

Lão Tổng Giám nói tiếp :

— Giang Tam Lang, bây giờ bản tòa hỏi mi lần nữa, nếu mi còn chối hoài, thì ta sẽ cho lệnh xé xác đứa con mi trước mặt mi cho mi coi.

Giang tam Lang gào lên như điên : Máu từ trong miệng phun vọt ra.

Cảnh tượng lúc này trông thực vô cùng thảm khốc.

Tên võ sỹ này lại xách ngược đứa nhỏ lên, hai tay cầm hai cẳng.

Vợ Giang Tam Lang tức thời ngất xỉu đi, tên võ sỹ giữ nàng lại đưa ngón tay điểm vào huyệt đạo, thiếu phụ dần dần tỉnh lại.

Giang tam lang thở ồ ồ như trâu kéo cày, nét mặt biến hẳn trông không còn ra hình dạng gì.

Lão già cụt tay đột nhiên đưa mắt nhìn vào chỗ bóng tối và cất tiếng quát :

— Người nào ?

Đồng thời ngay lúc lão già quát, một tiếng kêu thê thảm, rồi một tên võ sỹ áo đen đương cầm đứa nhỏ, té vật xuống chết liền không kịp ngáp.

Ở hiện trường bỗng nhiên có một chàng thư sinh xuất hiện, và trong tay lại ẩm đứa trẻ nhỏ.

http://tieulun.hopto.org

Lão già tay cụt quát hỏi :

— Mi là «Đoạn kiếm tàn nhân» hả ?

Người mới xuất hiện đây chính là Chu Sưởng, trong lúc chàng ẩn thân trong bóng tối, chàng đã tai nghe mắt thấy nhất thiết mọi sự diễn biến.

Chu Sưởng không thèm trả lời lão Tổng giám, chàng quay sang phía Giang tam lang phát chỉ giải huyệt đạo cho hắn ta, rồi đặt đứa bé vào trong tay hắn và nói :

— Bế lấy con lui ra !

Giang tam lang vừa kinh dị vừa mừng, vội vàng ôm lấy con rồi lui ra ngoài.

Còn hai tên võ sỹ nữa mặt xám ngắt không còn giọt máu, cái danh hiệu «Đoạn kiếm tàn nhân» ai nghe cũng hoảng hồn, huống chi đối với công lực của vị sát tinh này, đối với bọn Hắc Bảo lại càng hiểu rõ hơn ai hết.

Lão già một tay không ngờ có sự bất trắc như thế, người y run bần bật, nét mặt nhăn nhó trông lại càng thêm khó coi.

Chu Sưởng ánh mắt bắn những tia sát quang, cất tiếng lạnh như băng tuyết hỏi :

— Tổng giám, xin báo cho biết danh hiệu ?

Lão già cụt tay chau mặt đáp :

— Lão phu là Hải ngoại thương ba khách Lê Hạo !

Chu Sưởng nói tiếp :

— Lê tổng giám, thực là hạnh ngộ !

Lê Hạo hỏi :

— Đoạn kiếm tàn nhân, ý mi muốn làm gì ?

Chu Sưởng lấp lửng đáp :

— Không có gì, gặp được nhau là ý trời !

Lê Hạo nói tiếp :

— Đây là việc riêng của bản bảo. Xin đừng can thiệp vào làm gì...

Chu Sưởng lắc đầu nói :

— Đáng tiếc, tại hạ không thể lĩnh giáo được !

Lê Hạo chau mặt hỏi :

— Tại sao ?

Chu Sưởng cười lạt đáp :

— Bản tính tại hạ lại hay can thiệp những sự bất bình.

Nói xong Chu Sưởng lại đưa luồng nhãn quang nhìn thẳng vào mặt hai tên võ sỹ và nói :

— Bọn mi hãy thả người ra ngay !

Hai tên võ sỹ nét mặt tái mét, quyền định đoạt ở trong tay Tổng quản Lê Hạo, còn chúng chỉ là kẻ thừa hành bảo sao làm vậy.

Lê Hạo đỡ lời :

— Đoạn kiếm tàn nhân, nếu mi muốn cho lão già và thiếu phụ kia khỏi chết, thì mi đừng có nhúng tay vào !

Chu Sưởng vẫn nhìn chằm chặp hai tên võ sỹ, cất tiếng lạnh lùng nói tiếp :

— Bọn mi nghe cho kỹ, nếu mà động tới một sợi lông chân của hai người này, thì bọn mi sống cũng khó mà chết cũng khó.

Nghe Chu Sưởng nói hai võ sỹ đều rùng mình dựng cả tóc gáy.

Chu Sưởng lại quay sang hỏi Lê Hạo :

— Lê tổng quản, làm sao các hạ lại bị cụt tay ? có phải là bị ở trong núi Võ lăng sơn đấy không ?

Hắc bảo tổng giám Lê Hạo, nghe Chu Sưởng hỏi, biến hẳn sắc mặt, ấm giọng hỏi lại :

— Đoạn kiếm tàn nhân, mi có phải là đệ tử của Chu minh Tung đấy không ?

Chu Sưởng nghiến răng nói :

— Lê Hạo, ta đi tìm mi lâu lắm, không ngờ đêm nay lại gặp mi tại đây !

Lê Hạo chau mày hỏi :

— Mi tên họ là gì ?

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng giãn giọng đáp :

— Kiếm thánh chu mình tung dì cô Chu Sưởng !

Lê Hạo giật mình thót một cái, nét mặt đầy vẻ kinh ngạc hỏi tiếp :

— Uả, thằng nhỏ ấy đã bị đánh rơi từ trên đỉnh núi xuống tuyệt cốc rồi cơ mà !

Chu Sưởng nói tiếp :

— Đấy là trời không muốn tuyệt người ta đó !

Lê Hạo vẫn không tin hỏi tiếp :

— Không phải ! mi... là «khổ nhân nhi» hả ?

Chu Sưởng liền đưa tay giật khăn che mặt, để lộ ra khuôn mặt khôi ngô tuấn tú.

Lê Hạo kinh hoàng lùi lại một bước dài, cất tiếng run run hỏi :

— Mi tức là «Bạch y thư sinh» hả ?

Chu Sưởng gật đầu đáp :

— Chính phải !

Lê Hạo nói tiếp :

— Mạng mi thực là lớn !

73 HẬN HẢI TÌNH THIÊN

Chu Sưởng nghiêm nét mặt hỏi :

— Lê Hạo, vụ tàn sát tại trong núi võ lăng ngày trước, còn có bao nhiêu người nữa tham dự hả ?

Lê Hạo «hứ» một tiếng và nói :

— Mi tưởng lão phu sẽ bảo mi đấy hả ?

Chu Sưởng đáp :

— Cũng có thể !

Lê Hạo cười lạt nói tiếp :

— Mi đừng mơ tưởng hão !

Chu Sưởng tiến lên một bước, ánh mắt bắn ra những tia sát cơ, nét mặt đầy phẫn hận, chàng nói :

— Lê Hạo, mi sẽ phải trả bằng giá xứng đáng với những

sở hành của mi.

Không khí hiện trường bỗng trở nên vô cùng khẩn trương, sát cơ, khủng bố, khiến cho người ta ngột ngạt như nghẹn cả thở.

Lê Hạo giãn giọng quát :

— Tiểu tử, mi mà động thủ, thì lão già và thiếu phụ kia sẽ phải chết ngay tức khắc !

Chu Sưởng đưa luồng nhãn quang nhìn hai tên võ sỹ và nói :

— Ta tin là bọn chúng không dám !

Lê Hạo nói tiếp :

— Thế mi cứ thử coi !

Chu Sưởng cương quyết nói :

— Đương nhiên !

Chu Sưởng nói dứt lời, liền dơ đoản kiếm lên và tiến thêm gần một bước.

Lê Hạo cũng rút trường kiếm cầm trong tay, dựng thủ thế nghinh chiến.

Lê Hạo tuy cụt một tay song khí thế vẫn mạnh liệt dị thường, và xem kiếm thuật của y cũng vào hạng tương đương cao minh.

Hai bên ngừng thần tập thế, giả thực trầm ổn, không có chỗ nào sơ hở mà đối phương có thể thừa cơ tập kích được cả.

Giang Tam Lang đột nhiên cầm kiếm bước ra đứng sau lưng hai tên võ sỹ, nếu quả đối phương mà xuất thủ tàn hại cha già và vợ của hắn, thì tức khắc hắn sẽ phản ứng kịp thời hạ thủ đối phương và giải cứu cho hai người.

Bây giờ tình thế đã có phần cải quan, tính mạng ông già cùng thiếu phụ không còn bị đe dọa nữa.

Thời gian lặng lẽ dần dần trôi qua !

Hai bên cầm cự một lát, Lê Hạo trên trán đã thấy mồ hôi trút ra nhỏ xuống như mưa, hai mắt mờ dần xem chừng

http://tieulun.hopto.org

công lực đã bị giảm sút rõ ràng.

Đột nhiên, tiếng quát tiếng kêu rên, tiếng kim khí chạm nhau nổi lên cùng một lúc, phá tan cả không khí nặng nề. Song chỉ một chớp mắt, lại trở về im lặng ngay tức thời.

Hắc bảo Tổng giám Lê Hạo người dầy máu tê ngồi bịch xuống đất.

Chu Sưởng quay sang đối diện với hai tên võ sỹ áo đen và quát :

— Tha người !

Tiếng quát của Chu Sưởng bao hàm một uy lực vô song, hai tên võ sỹ bất giác đều buông tay ra.

Giang tam lang cho kiếm vào bao, chạy vội tới một tay dìu cha một tay dìu vợ.

Chu Sưởng liền phóng chỉ giải huyệt đạo cho ông già và thiếu phụ rồi nói :

— Giang tam lang, lập tức vào nhà thu thập những đồ tế nhuyễn, rồi phải rời khỏi nơi đây ngay.

Rồi Chu Sưởng lại thò tay vào bọc lấy ra hai hạt minh châu vứt sang cho Giang tam lang và nói tiếp :

— Hai viên ngọc này cũng đủ mua nhà cửa và điền địa một nơi khác để lập lại sản nghiệp, mi hãy cầm lấy.

Giang tam lang kinh ngạc trố mắt nhìn Chu Sưởng há miệng hằng nửa giờ không nói được một lời :

Chu Sưởng lại nói :

— Hà văn Tại là sư huynh của Tại hạ, mi dã vì sư huynh ta mà bị liên lụy như thế này, đây là ta vì sư huynh mà bù lại những thiệt thòi cho mi, mi minh bạch rồi chứ, cứ cầm lấy, rồi thu xếp đi thôi !

Giang tam lang «a» một tiếng rồi cầm lấy hai hạt minh châu và có vẻ cảm động nói :

— Đại ân không dám nói tạ, Giang tam lang này, chỉ xin vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng thôi.

Nói dứt lời Giang tam lang liền giắt cha và vợ vào trong nhà thu giọn.

Hai tên võ sỹ thốt nhiên vãng người định trốn chạy...

Chu Sưởng quát :

— Đứng lại !

Hai tên võ sỹ biết là chạy cũng không thể thoát được đành phải ngừng lại :

Chu Sưởng nói :

— Theo quy lệ của Hắc bảo, kẻ nào sợ địch bỏ chạy sẽ bị xử tử, hai vị chạy trốn liệu có thoát chết được không mà chạy ?

Hai võ sỹ hồn vía bay lên mây, mặt xám như chàm.

Chu Sưởng lại cầm đoạn kiếm đơ lên và nói tiếp :

— Chiến đấu mà chết, đấy là cái chết rất quang vinh của người võ sỹ, bây giờ hai vị hãy tuốt kiếm tự vẻ.

Hai võ sỹ áo đen đưa mắt nhìn Lê hạo viên tổng giám của Hắc bảo bị thương ngồi ở đất, đều run sợ lùi lại hai bước tay đặt vào chuôi kiếm nhưng không tuốt kiếm ra.

Chu Sưởng lại nhắc lần nữa :

— Tuốt kiếm tự vẻ, tại hạ chỉ xuất thủ phát một chiêu thôi, nếu quả hai vị đủ sức hoặc đỡ hoặc né tránh, thoát chết được, thì sẽ được tự do rời khỏi nơi đây.

Hai võ sỹ áo đen nghe Chu Sưởng nói thế, liền đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng rút phắt trường kiếm ra khỏi bao, chuẩn bị ứng chiến.

Chu Sưởng hô lớn :

— Tiếp chiêu !

Kiếm khí vừa xẹt ra lóe một tia, đã nghe hai tiếng kêu thê thảm phát ra cùng một lúc :

— Oá !... Oó !...

Hai tiếng kêu làm tan cả không khí tịch mịch của ban đêm tiếp đến tiếng chó sủa liên hồi làm náo động cả thôn xóm.

Giang tam lang cả gia đình có bốn người, lặng lẽ mở cửa.

http://tieulun.hopto.org

sau rời đi giữa ban đêm.

Chu Sưởng chạy đến gần Lê Hạo, nghiến răng hỏi :

— Lê Hạo, trong vụ tàn sát, cướp giật, năm xưa tại Võ lăng sơn, mi có dự phần trong đó ư ?

Lê Hạo lặng thinh không trả lời :

Chu Sưởng ngửa mặt nhìn bầu trời ban đêm, trong đầu ó chàng thoáng hiện thảm tượng năm xưa, máu, thịt, thi thể lộ trần lõa lồ...

Lửa hận cừu nung nấu tâm can, khiến cho chàng sát c sôi động như điên và quát :

—Lê Hạo,mi nói hay không nói cũng thế thôi, ta sẽ cho mi phải chết dần dần từng tấc từng tấc, một cái chết thực thống khổ, cho bù với tội ác của mi, mi sẽ phải nếm đủ phong v với một cái chết !

Chữ «chết» về cuối chàng kéo ra thực dài, tựa hồ như hu nhiên hận cừu đều tập trung ở trong chữ «chết» vậy.

Lê Hạo mặt nhăn dúm lại trông như con quỷ, một tay chống xuống đất, gượng dừng lên...

Chu Sưởng hai mắt đỏ như lửa, đoạn kiếm từ từ phạt vào người Lê Hạo.

Lê Hạo kêu thét lên rồi lại ngồi phịch xuống đất.

Chu Sưởng lại đưa đoạn kiếm rạch lia lịa luôn mấy cá tiếp liền.

Mỗi một lần lưỡi kiếm rạch dứt da thịt, Lê Hạo lại kêu rên thảm khốc, thành một con người máu, lăn lộn trên mặt đất, trước còn kêu to, dần dần chỉ còn rên rỉ, rồi sau im bặt trên mặt đất chỉ còn là một đống thịt vun máu loang nhầy nhụa lẫn với đất.

Chu Sưởng thở phào một cái, lau sạch những vết máu đ đoạn kiếm, rồi cho vào bao, chàng nhìn chung quanh, thấy góc sân có một cái giếng, chàng liền xách những xác chết vứ xuống giếng, rồi đẩy bức tường vây lấp giếng đi.

Xong xuôi các việc, chàng ngửa mặt nhìn trời xem các vì sao, thấy đã gần sang canh ba rồi.

Chu Sưởng liền vắng người đi ra khỏi thôn nhỏ, quay lại đường quan đạo, tiếp tục hành trình nhằm thẳng đường đi kinh châu thành,

Khi tới hoang miếu chỗ Hồng nương tử nằm dưỡng thương thời đã sang canh tư rồi :

Còn một canh nữa mới đến sáng, lúc này chắc là Hồng nương tử hãy còn ngủ ngon giấc, hơn nữa nam nữ hữu biệt, không tiện làm phiền nhiễu nàng giữa lúc đêm khuya.

Nghĩ thế nên Chu Sưởng cứ bồi hồi ngần ngơ ở bên ngoài miếu.

Chàng đi đi lại lại tản bộ một hồi, nhưng nóng ruột chàng lại đi thẳng vào trong cửa miếu, đi tới sân miếu hoang vu chàng cố ý dằng hắng một tiếng, và bước chân thực nặng đi liền vào giữa sân, vẫn lặng như tờ chẳng thấy động tĩnh gì.

Theo lý ra, Chu Sưởng dằng hắng và bước chân nặng như thế, thì nhất định bọn thuộc hạ của Hồng nương tử phải phát giác, hơn nữa trong ba người đàn bà thủ hạ của nàng ít ra cũng phải có một người canh chừng giới bị ở ngoài chứ đâu lại có lý để sơ khoáng như thế được.

Chu Sưởng cảm thấy bắn khoăn lo lắng, chàng vội đi thẳng vào căn phòng của Hồng nương tử nằm.

Vừa bước chân vào cửa phòng chàng đặt nầy mình và lạnh toát mồ hôi, chỉ thấy trong phòng vắng tanh chẳng có động tĩnh gì, mà cửa phòng thì mở tung cả ra.

Hiển nhiên là tình trạng có vẻ nhiều khẻ lắm rồi.

Chu Sưởng hoảng hốt gọi :

— Đại thư ! đại thư !

Chu Sưởng gọi liền mấy tiếng mà chẳng thấy phản ứng gì cả.

Chu Sưởng càng thêm lo âu, tính thời gian thì Hồng nương tử có thể bình phục rồi, với công lực cao hậu như nàng, đâu lại có lý người vào trong nhà mà lại không phát giác thấy ?....

Nếu quả Hồng nương tử mà gặp phải tai nạn gì, thì đối

http://tieulun.hopto.org

phương phải là một nhân vật ghê gớm lắm.

Chu Sưởng trong lòng như lửa đốt bất chấp ba bảy hai mươi mốt, chạy thẳng vào trong phòng tới ngay chỗ giường Hồng nương tử nằm chỉ thấy giường bỏ không chẳng có bóng dáng Hồng nương Tử đâu cả.

Chu Sưởng hết sức kinh ngạc, chẳng lẽ Hồng nương Tử và thủ hạ dọn đi đâu rồi chăng ? Vô lý, vì nàng đã ước hẹn với mình là đợi gặp nhau ở đây mà vẫn chưa quá định kỳ hẹn trước, thì đâu nàng đã bỏ đi được.

Chu Sưởng nghi hoặc đưa mắt quan sát khắp mọi chỗ, nhưng chẳng thấy có vết tích gì cả.

Đột nhiên, chàng trợn ngược mắt lên, trái tim đập lình inh vì nhìn thấy trên mặt đất những vết máu loang lổ và có những hình tích giao đấu, dịch xác là bọn nàng đã bị gặp phải truyện gì bất trắc rồi, quả là hoa vô đơn chi.

Tiếp chàng lại nghe thấy tiếng người thở khò khè, phát ra từ trong góc tường, chàng đưa mắt nhìn theo bất giác thất kinh và kêu thét lên.

— Ối !

Chàng vội vàng nhảy tới xem, thấy một người đàn bà mình me rớt dẫm, đương nằm thở, người đàn bà này là một trong thủ hạ của Hồng nương Tử bị thương đã gần hấp hối chết rồi.

Chu Sưởng vội vàng cúi xuống gọi và hỏi :

— Việc gì sảy ra vậy ? Chủ nhân đâu ?

Người đàn bà này mê man chẳng phản ứng gì hết.

Chu Sưởng toát cả mồ hôi lạnh, chàng đưa tay xem mạch thở của người đàn bà, thấy tâm mạch của nàng đã bị gián đoạn, nhất định không còn cứu chữa được nữa.

Chu Sưởng không biết làm cách nào cho nàng hồi tỉnh để hỏi một vài câu.

Chàng liền cầm cổ tay người đàn bà, vận chân khí vào lòng bàn tay mình, rồi để vào mạch môn huyệt của nàng xem may ra có cơ hồi tỉnh.

Con mắt của người đàn bà, thấy hơi hơi chuyển động hơi thở hơi mạnh được một chút.

Chu Sưởng vội vàng hỏi :

— Mi có nhận được ta không ?

Người đàn bà hai mới hơi mấp máy, nhưng không phát âm ra được, nhưng nàng hơi đưa mắt nhìn chàng tỏ ý là có nhận ra được người quen.

Chu Sưởng lau mồ hôi trán, rồi lại vận chân nguyên, truyền tiếp vào cho nàng.

Một lát sau, người đàn bà đã nói được, nhưng tiếng nhỏ lí ti như tiếng muỗi kêu :

— Tiểu thơ... Thông Thiên... Kinh châu... phân đàn...

Chu Sưởng vội hỏi tiếp :

— Tiểu thơ là ai ?

Nàng chưa kịp trả lời đã thở gắn một hơi, rồi tắt thở liền.

Chu Sưởng buồn rầu buông bàn tay ra, lòng chàng rối như tơ vò. Biến cố sảy ra bất ngờ, chàng lúng túng không biết xử ra làm sao cả.

Người đàn bà nói được mấy câu, nhưng cũng chẳng hiểu ra sao, vì trước đây những người này vẫn gọi Hồng nương tử là chủ nhân, mà bây giờ nàng lại gọi là tiểu thơ thì là thế nào ?

Còn Hồng nương tử và hai người thủ hạ Tô dan Phượng và Ngô kiều, không hiểu đâu ?

«Thông thiên giáo kinh châu phân đàn» theo lời người đàn bà nói, thì chắc là «Thông thiên giáo» hạ thủ rồi...

Không hiểu «Kinh châu phân đàn» đặt ở chỗ nào ?

Chu Sưởng suy nghĩ một hồi lâu, mà vẫn vô kế khả thi, chàng đứng dậy đi tìm xét tỉ mỉ chung quanh khắp một lượt nhưng vẫn không tìm ra được đầu mối, chàng lại quay về phòng đứng ngẩn ra nhìn người đàn bà bất hạnh. Về sau chàng đào một lỗ ở trước sân để mai táng cho nàng.

http://tieulun.hopto.org

Trời đã sáng. Chu Sưởng ngẩn ngơ trong tòa hoang miếu.

Vấn đề cần thiết trước nhất là phải đi dò hỏi xem Kinh Châu phân đàn của Thông Thiên Giáo ở địa điểm nào, nhưng đây cả là một vấn đề khó khăn vì trong chốn giang hồ, các bang phái phần nhiều giữ bí mật nếu không có dầu mối, thời khó mà dò tìm.

Nhưng dù khó khăn cũng phải nghĩ cách dò tìm, chứ chẳng nhẽ ngẩn ngơ mãi ở trong miếu.

Chu Sưởng rời bước ra khỏi miếu, chàng vừa đi ra tới ngoài cửa ngoài lại thấy những vết máu lúc chàng tới vì đêm thành không biết bây giờ trời sáng rõ mới thấy. Chu Sưởng lần theo vết máu, chàng vừa đi tới bên rừng chợt nhìn thấy hai xác chết nằm bên nhau, chính là Tô dan Phượng và Ngô Kiều hai thủ hạ của Hồng nương tử.

Thế là ba tên thủ hạ của nàng đều đã chết cả, xem tình hình như thế, thời Hồng Nương Tử khó lòng mà thoát hiểm được.

Chu Sưởng toàn thân như là bị tê liệt, hai mắt tối sầm cả lại, mạch máu tựa hồ như ngừng chảy, chàng đứng ngẩn ra như một pho tượng gỗ.

Thảm họa sảy đến bất ngờ ngoài sức tưởng tượng của chàng.

Máu chảy, thây phơi quỷ quyệt chàng nhận thấy trong chốn giang hồ hết thảm cảnh này tới thảm cảnh khác, chả biết bao giờ thôi. Sau một lúc xúc động, chàng bỗng phá ra một tiếng cười nghe thật thê thảm, rồi ra đào lỗ ở bên rừng trúc mai táng cho hai thủ hạ của Hồng nương Tử.

Ánh chiều dương tưới khắp mặt đất, song đối với con mắt Chu Sưởng lúc này nó là một mầu máu đỏ trong lúc thanh thiên bạch nhật, nhưng chàng thấy cả là một cảnh tối tăm mù mịt.

Đột nhiên, tiếng bước chân nặng nề khởi từ phía sau

lưng chàng. Chu Sưởng quay lại nhìn thấy một người đàn bà áo hồng che mặt, đứng cách ngoài ba trượng.

— Chu Sưởng bất giác mừng rỡ gọi :

— Đại thư, chị không việc gì hả ?

Hồng Nương Tử không trả lời, thủng thẳng rời bước tiến lại.

Ánh mắt Chu Sưởng cùng chạm với ánh mắt Hồng nương Tử bất giác chàng thót một cái, vì từ trước đến giờ chưa bao giờ chàng thấy ánh mắt nàng lại như thế.

Chu Sưởng hốt hoảng hỏi :

— Đại thư làm sao vậy ?

Hồng nương Tử buồn rầu đáp :

— Đệ đệ, về đến nơi song... đã muộn mất rồi.

Chu Sưởng thất kinh hỏi tiếp :

— Muộn gì cơ ?

Hồng Nương Tử thở dài đáp :

— Hận đã xảy ra rồi không còn phương pháp cứu vãn nữa.

Chu Sưởng chạy tới bên cất tiếng run run hỏi tiếp :

— Đại thư, đầu đuôi việc xảy ra như thế nào ?

Hồng nương Tử hỏi lại :

— Đệ đệ có nhìn thấy xác chết không ?

Chu Sưởng đáp :

— Có, Tiểu đệ đã mai táng cho cả ba người rồi.

Kẻ nào hạ thủ đấy?

Hồng nương Tử nghiến răng đáp :

— Phong nguyệt ma, Thiên Cầu Ma cùng với hơn mười tên thủ hạ của chúng.

Chu Sưởng trợn mắt nghiến răng. Chàng hết sức phẫn nộ. Phong nguyệt Ma đã có lần xuýt chết ở dưới kiếm chàng tại Liên Hoa Am ở ngoài thành Lợi Xuyên. Lúc tên ma đầu này đi tìm Hoa nguyệt môn chủ Thiêm tứ Nương, còn Thiên Cầu Ma thì chàng chưa có gặp bao giờ.

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng hỏi :

«Thiên cẩu ma» có phải đứng hàng thứ mười bốn trong «Thập bát thiên ma» đấy chăng ?

Hồng nương tử gật đầu đáp !

— Chính thế, nó giữ chức Hộ pháp «Kinh châu phân đàn» phụ tá cho Phong nguyệt ma...

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Sự tình do đâu mà ra ?

Hồng nương tử nghẹn ngào đáp :

— Vì Nẫn cung hoa vị hôn thê của tiểu đệ !

Chu Sưởng ngạc nhiên hỏi lại :

— Vì Nẫn cung hoa hả ?

Hồng nương Tử gật đầu đáp :

— Chính thế !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Nẫn cung Hoa mới đến đây bao giờ ?

Hồng nương tử đáp :

— Ngày hôm qua !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Việc xảy ra làm sao ?

Hồng nương tử đáp :

— Nẫn cung Hoa định đi tới đây, giữa đường thì bị chúng nó theo gọt.

Chu Sưởng ngắt lời :

— Vì sao ?

Hồng nương tử thở dài đáp :

— Vì nàng có sắc đẹp ;

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Nàng đâu rồi ?

Hồng nương tử trầm giọng :

— Nàng cao chạy xa bay rồi !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Đại thư, có biết nàng chạy đâu không ?

Hồng nương tử lắc đầu :

— Không biết !

Chu Sưởng đứng tần ngần một lúc, rồi hai mắt bắn ra những tia sát cơ hỏi :

— Đại thư «Kinh châu phân đàn» của «Thông thiên giáo» đặt ở địa điểm nào vậy ?

Hồng nương tử đáp :

— Phân đàn của nó đặt trong một tòa trang viện, cách đây tám dặm, đi về hướng đông !

Ngừng một lát Hồng nương tử hỏi :

— Tiểu đệ định đến Kinh châu phân đàn hả !

Chu Sưởng gật đầu :

— Vâng !

Hồng nương tử hỏi tiếp :

— Đi làm gì ?

Chu Sưởng nghiến răng :

— Tiểu đệ đi đến để thanh toán món nợ này, tiểu đệ phải nhuộm máu phân đàn, và diệt trừ hết loài yêu ma này mới cam tâm!...

Hồng nương tử đưa tay ngắt lời :

— Hãy thong thả !

Chu Sưởng hỏi :

— Đại thư còn có chuyện gì nữa ?

Hồng nương tử tiếp lời :

— À. Tiểu đệ đi kỳ lần cốc chuyến này ra sao ? có gặp đối phương không ?

Chu Sưởng đáp :

— Tiểu đệ có gặp tên ma đầu đó rồi...

Hồng nương tử ngắt lời :

— Kết quả ra sao ?

Chu Sưởng thẳng thắn đáp :

— Tiểu đệ đã giết chết tên lão ma đó rồi !

Hồng nương tử kêu «A» một tiếng :

http://tieulun.hopto.org

— Tiểu đệ có biết lai lịch tên ác ma đó ra thế nào không nhỉ ?

Chu Sưởng gật đầu :

— Có biết, lão ma đầu đó là «Tam mục thiên tôn» sư phụ của «Hắc bảo chủ nhân».

Hồng nương tử ngạc nhiên :

— A ! thế hả ?

Chu Sưởng lại nói :

— Thôi tiểu đệ đi nhé !

Hồng nương tử lắc đầu :

— Thong thả một chút ta còn một câu chuyện này, cần nói với tiểu đệ !...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Xin cứ nói :

Hồng nương tử trầm ngâm một lúc lâu, rồi mới nghẹn ngào cất tiếng :

— Thanh thiết kiếm của tiểu đệ trước kia đưa cho Nản cung Hoa làm của tin đính hôn đó, bây giờ nàng đã giao lại cho chị...

Chu Sưởng kinh ngạc hỏi :

— Làm sao vậy ?

Hồng nương tử tức lưỡi thở dài :

— Nản cung Hoa nhờ chị trao lại cho tiểu đệ. Song chị muốn nói với tiểu đệ để chị giữ làm kỷ niệm, còn cái nhẫn bích ngọc của nàng tặng tiểu đệ, nàng nói là tiểu đệ xin giữ lấy ở trong mình làm vật kỷ niệm vĩnh viễn...

Nghe Hồng nương tử nói, Chu Sưởng cảm thấy có sự không lành, chàng hốt hoảng hỏi :

— Thế là nghĩa làm sao ?

Hồng nương tử nghẹn ngào đáp :

— Hôn ước coi như là hủy bỏ rồi !

Chu Sưởng dật mấy người, lùi liền lại ba bước cất tiếng run run :

— Hôn ước đâu phải là trò đùa, đấy là do đại thư tác hợp, làm sao lại có thể...

Hồng nương tử ngắt lời :

— Vì rằng nàng không còn mặt mũi nào nhìn thấy tiểu đệ nữa, nên buộc lòng phải làm như thế !

Chu Sưởng lắc đầu :

— Tiểu đệ không hiểu ?

Hồng nương tử ngậm ngùi nói :

— Nàng bây giờ đã liễu nát hoa tàn rồi !

Chu Sưởng mắt trợn tròn xoe, lặng đi hàng nửa giờ không nói được, lâu lâu mới cất tiếng :

— Từ đâu mà lại nói thế ?

Hồng nương tử nói tiếp :

— Nàng đã bị «Phong nguyệt ma» nó dùng bạo lực mà hủy hoại trinh tiết rồi !

Chu Sưởng tưởng chừng như bị sét đánh giữa đầu, chàng đờ ra như tượng gỗ, trái tim chàng như bị xé tan ra, qua hàng nửa giờ đột nhiên chàng cười ngất như là điên, trong tiếng cười chứa đựng đầy bi phẫn và sát cơ.

Đợi cho Chu Sưởng cười dứt tiếng, Hồng nương mới tìm lời an ủi :

— Tiểu đệ, thôi đấy chẳng qua cũng là «mạnh» !

Lần này Chu Sưởng tâm hồn bị đả kích, cũng chẳng kém phần đau đớn như lúc chàng nhìn thấy cha mẹ em trai em gái bị tàn sát tại núi Võ lăng sơn, chàng thấy trời đất như đảo lộn, thân hình bị quay cuồng hầu như chỉ chực té nhào cố gượng mới đứng lại được, chàng lẩm bẩm trong miệng :

— Mệnh !.., mệnh !.., sao mà mệnh vận quá phủ phàng với ta như thế hả ?

Chu Sưởng vừa nói dứt lời bỗng nhiên chàng lao đầu phóng chạy như điên.

Hồng nương tử hốt hoảng gọi :

http://tieulun.hopto.org

— Tiểu đệ, tiểu đệ hãy đứng lại nghe...

Chu Sưởng như là ù cả tai, không còn nghe thấy tiếng Hồng nương tử, chàng cứ phóng bước chạy như bay, thoáng mắt đã biến dạng.

Tâm dặm lộ trình mà chàng đi chỉ trong phút chốc đã tới nơi liền.

Một tòa viện trạch đồ sộ đã thấp thoáng hiện ra ở giữa đám cây cối xanh um.

Chu Sưởng dừng lại đưa mắt nhìn ngắm tứ phía, chàng thấy cả một vùng bao la chỉ có mỗi một tòa trang viện này, chiếm một khu rộng nhà cửa xan xát, còn ngoài ra chung quanh đều là ruộng hoang, và những túp nhà nông dân đã đổ nát không có người ở đã từ lâu.

Sau khi nhận xét kỹ lưỡng Chu Sưởng biết chắc tòa trang viện này chính là «Kinh châu phân đàn» của «Thông thiên giáo» rồi.

Chu Sưởng trong lòng đầy oán thù phẫn hận, chàng cất bước chân nặng nề, từ từ nhắm tiến thẳng vào tòa trang viện nằm ở giữa khu rừng thưa.

Chàng vừa đi tới mé rừng bỗng có tiếng quát vang dậy từ bên trong vọng ra :

— Người nào ? đứng lại !

Tiếng quát vừa dứt, thấy hai tên võ sỹ mặc áo chẽn màu xanh đứng chặn ngang giữa đường.

Chu Sưởng hai mắt đỏ như máu chàng đưa luồng nhãn quang nhìn hai võ sỹ áo xanh một cái, rồi cứ xăm xăm tiến tới chẳng nói năng gì cả.

Một trong hai võ sỹ áo xanh quát :

— Muốn chết hả ? đứng lại !

Chu Sưởng vẫn lờ như không nghe tiếng, chàng cứ dùng đỉnh bước đi như thường.

Hai võ sỹ song song tuốt kiếm xông lên.

Chu Sưởng vươn hai tay phát chưởng, tức thì hai luồng

kích khí cuồn cuộn phóng ra, chỉ nghe hai tiếng kêu thê thảm:

— Óa !.. Óa !..

Hai võ sỹ không còn có cơ hội xuất thủ, người đã bị chưởng lực đẩy bay vút lên cao hơn một trượng, và bắn ra xa ngoài hai trượng chết liền tức khắc.

Sau khi phát chưởng đánh chết hai võ sỹ cản đường, Chu Sưởng lại tiếp tục tiến vào, chứ không có thèm quay lại nhìn hai xác chết.

Lửa hận cừu đã nung đốt lòng chàng, khiến cho chàng như là đã phát điên rồi.

Vị hôn thê mà bị kẻ cường bạo hiếp dâm, đấy là cả một nhục nhã đau đớn, là người con trai, không thể nào mà chịu nổi sự đả kích đó. Huống chi chàng đường đường là một võ sỹ.

Tiếp thấy bảy tám bóng người từ trong xông ra, và trong bọn có một người quát hỏi :

— Người nào dám xâm nhập phân đàn hả ?

Chu Sưởng chẳng thèm nhìn mà cũng chẳng thèm lý đến cứ dềnh dang bước thấp bước cao, tiến thẳng vào.

Tám tên võ sỹ nhất tề xông tới, kẻ đao kẻ kiếm, tỏa ra sáng láng che kín như bức màn, không còn nhìn thấy người. Kể thân pháp võ nghệ, những tên võ sỹ áo xanh này, so ra còn có phần hơn những võ sỹ áo đen của Hắc bảo.

Chỉ thấy Chu Sưởng vươn tay khoáng đoạn kiếm một vòng tia kiếm khi xẹt ra chớp lóe.

Đồng thời những tiếng kêu thê thảm liên tiếp :

Oá ! oá ! ối ! ối !...

Những tia máu tóe ra tứ tung như mưa. Trong bọn tám người võ sỹ áo xanh, chỉ còn lại có ba tên, còn đều chết không kịp ngáp.

Chu Sưởng tay cầm đoạn kiếm hãy còn đẫy đẫy máu lại tiếp tục tiến vào.

— Đoạn kiếm tàn nhân !

Ba tên võ sỹ vừa la vừa chạy.

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng đi qua con đường lát đá phiến, hai bên trồng cây, trước mặt thấy một vọng lâu xây bằng đá, chung quanh có tường bao vây, hai cánh cửa thấy mở tung ra.

Chu Sưởng bước lên thềm, nhìn thẳng vào trong chẳng thấy có một ai, chắc là tám tên võ sỹ xông ra lúc nãy là những võ sỹ canh cửa.

Chu Sưởng vừa bước vào cửa, thấy có tiếng chân bước nhộn nhịp, tiếp thấy mười mấy bóng người từ mé bên tiến đi đầu là một lão già râu xồm, tay cầm một thanh quỷ đầu đao sống rất dầy nặng tới năm, sáu chục cân, lão già râu xồm mày thô, mắt lộ, răng nanh chìa ra, trông tướng mạo rất hung ác.

Lão già râu xồm bước ra đứng giữa cửa, bọn mười tên thủ hạ đứng bao quanh sau lưng lão già, đứng chặn kín cửa phòng đàn.

Chu Sưởng ngừng bước, hai mắt bắn ra những tia sát quang chiếu thẳng vào mặt đối phương.

Lão già râu xồm hai mắt long lanh nhìn chằm chặp vào mặt Chu Sưởng rồi lạnh lùng cất tiếng :

— Đoạn kiếm tàn nhân, bản giáo đương phái người đi khắp xứ tìm mi, không ngờ...

Chu Sưởng lừ mắt :

— Bất tất phải đi tìm làm gì cho mệt, tại hạ tự khắc tới nhà bái phưởng..

Lão già râu xồm gằn giọng :

— Mi đến đây làm gì ?

74 ĐỨT NÁT CAN TRƯỜNG

Chu Sưởng đáp :

— Đến thanh toán nợ !

Lão già râu xồm hỏi tiếp :

— Nợ gì ?

Chu Sưởng quắc mắt :

— Nợ máu !

Lão già cười khanh khách hỏi tiếp :

— Lão phu...

Lão già vừa cất tiếng Chu Sưởng đã cướp lời :

— Các hạ danh hiệu là gì ?

Lão già đáp :

— Giám đàn Tống Bưu !

Chu Sưởng xua tay :

— Tránh đường !

Tống Bưu nghiêm giọng :

— Mi cho là mi có thể đi bừa vào được đấy hả ?

Chu Sưởng chau mày :

— Tại hạ không có rảnh thì giờ mà nói dằng dai với các hạ được đâu.

Vừa nói dứt lời Chu Sưởng đã khoảng đoạn kiếm xét ngang người đối phương, với một khí thế vừa mau vừa mạnh như sấm ran chớp lóe.

Giám đàn Tống Bưu, vội đơ quỷ đầu đao lên, song y chưa kịp xuất thủ, đã bị kiếm khí xẹt trúng chỉ kịp kêu «hự» một tiếng thảo hình đã tê nhào nằm vật trên mặt đất quỷ đầu đao quăng đi xa gần một trượng.

Những tên võ sỹ đứng bao quanh, tên nào cũng thất kinh hồn vía lên mây, không ai bảo ai đều chạy dạt ra hai bên.

Chu Sưởng cất bước vượt qua cửa bảo, bên trong là khoảng đất rộng, ngó vào trong thấy nhà cửa xan xát ở hai bên, chính giữa vào là một tòa đại sảnh.

Chàng thấy trong nhà bóng người chạy nhộn nhịp như mắc cửi, và báo động gọi nhau vang nhộn cả lên.

Chu Sưởng vẫn ngang nhiên, nhằm tiến thẳng vào tòa đại sảnh ở phía trước.

Lúc này chàng đi ung dung một mạch không có một tên nào cản trở, chỉ thoáng mắt chàng đã tới trước mái hiên tòa

http://tieulun.hopto.org

đại sảnh.

Bỗng thấy mấy chục tên võ sỹ, từ phía hai đầu hiện xông ập lại, chưa tới nơi họ đã phóng ám khí tới tấp bay như mưa.

Chu Sưởng liền sử dụng «Không không bộ pháp» thân hình biến ảo như bóng ma, thoát hẳn ra ngoài vòng ám khí.

Hai toán võ sỹ hợp lại một chỗ.

Chu Sưởng bỗng nhiên hiện thân ngay giữa trong bọn võ sỹ đó.

Tiếng kêu rên!

Máu chảy!

Kiếm khí!

Phổ thành một khúc nhạc khủng bố và điên cuồng. Song khúc nhạc này chỉ diễn tấu trong giây phút, rồi lại đình chỉ luôn, trên chái hiên rộng xác chất thành đống, máu chảy thành từng dòng, mấy chục võ sỹ không một tên nào sống sót.

Chiếc áo nho sinh màu xanh của Chu Sưởng, bây giờ đã nhuộm máu đỏ lừ, trông hoa cả mắt.

Lại thấy mấy chục tên võ sỹ nữa, từ phía trong xông ra. Song chúng đều đứng ngừng lại khi còn cách tới năm trượng xa.

Tất cả tòa phân đàn ở Kinh châu này của «Thông thiên giáo», đều hãm trong không khí thảm sầu.

Đương nhiên, đây mới là màn mở đầu.

Chu Sưởng đứng đợi một lúc lâu mà vẫn không thấy Phong nguyệt ma và Thiên cẩu ma hiện thân.

Chu Sưởng đứng trầm tư suy nghĩ, chàng thấy rằng trong phạm vi phân đàn này rộng lắm, nên đối phương có lánh mặt không chịu xuất hiện, mà mình đi tìm khắp bằng này nhà cũng khó mà gặp, chi bằng mình tìm cách thế nào cho đối phương buộc phải hiện thân.

Sau khi đã quyết định chủ ý, Chu Sưởng liền lui ra khỏi

chái hiên hơn một trượng, cho đoạn kiếm vào trong bao, hai chưởng ngầm vận chân lực, nhằm đánh thẳng vào một cây cột to một người ôm ở mé bên phải của tòa sảnh đường.

«Binh» một tiếng vang rền như sấm, cây cột tức khắc gẫy gục và xẹ hẳn đi, một nửa mái trước tòa đại sảnh bị sụp xuống.

Mấy chục tên võ sỹ đứng bên thấy vậy đều kinh hoảng kêu rầm lên.

Chu Sưởng ngưng hơi quát lớn:

— Phong nguyệt lão thất phu, mi còn chúi như rùa không chịu ra, ta sẽ hủy cái ổ rùa của mi, và giết hết cả lũ rùa con rùa cháu cho mi coi!

Chu Sưởng nói những lời rất thô tục và khinh bỉ, song mãi chẳng thấy phản ứng gì.

Chu Sưởng càng tức giận, chàng lại phát tiếp một chưởng đánh vào cột mé bên trái.

«Ầm, ầm» lại nổi dậy những tiếng vang rền không ngớt, cây đá tung bay, cát bụi mù mịt, cả một mái trước tòa đại sảnh đều đổ sụp, rồi những hàng cột ở hai bên trong cũng đều bị siêu vẹo hết.

Đợi một lúc lâu vẫn không thấy Thiên cẩu ma và Phong nguyệt ma xuất hiện, Chu Sưởng lại khích báo:

— Thiên Cẩu, Phong Nguyệt hai đứa thất phu hèn nhát không dám lộ diện hả?

Chu Sưởng tha hồ mắng nhiếc vẫn chẳng thấy đối phương phản ứng gì hết. Chàng phẫn hận như điên, văng người nhảy vào giữa đám võ sỹ đương đứng quây quần với nhau.

Đồng thời với lúc hạ chân tới, đoạn kiếm trong tay vừa tỉt theo chiêu «thiên địa giao thái».

Tiếng kêu rên thê thảm liên tiếp, máu phun toé từ phía như mưa. Chu Sưởng như một con hổ đói tung hoành giữa trong bày dê.

http://tieulun.hopto.org

Những tên võ sỹ này người nào cũng có một thân thủ tương đương có thể liệt vào hạng cao thủ trong chốn giang hồ. Song ở dưới đoạn kiếm của Chu Sưởng, thì như một bầy gà chó chẳng có đáng gì cả.

Vừa lúc đó bỗng nghe có quát :

— Ngừng tay !

Tiếng quát vang dậy như sấm từ lừng chừng cao xé không khí vọng tới.

Chu Sưởng nghe tiếng quát biết là nhị ma đã hiện thân, chàng liền ngừng tay dừng lại.

Trên mặt đất xác chết đã nằm ngổn ngang, toàn là cụt đầu hay cụt tay chân chứ không có xác nào còn toàn vẹn, máu chảy thịt rơi, cảnh tượng không nỡ nhìn lâu.

Trong toán võ sỹ cả thảy có tới năm mươi tên, mà còn sống sót chưa tới mười tên.

Hai lão già cao lớn tướng mạo hung ác, song song xuất hiện, và theo sau cả già lẫn trẻ bảy tám người nữa, chắc cũng là những nhân vật có địa vị trong Phân đàn ở Kinh Châu này.

Hai lão già hung ác vừa hiện thân, chính là Thiên Cầu ma và Hoa nguyệt ma.

Chu Sưởng hai mắt bắn ra những tia sát cơ nhìn thẳng vào mặt Phong nguyệt ma và giằn giọng :

— Lão thất phu, con quỷ râu xanh mi đã tàn hại bao nhiêu con gái trong trắng rồi hả ?

Phong nguyệt ma dở giọng lý :

— Tiểu tử, mi hỏi điều đó, lão phu chẳng có nhớ rõ mà trả lời mi được.

Chu Sưởng hai mắt như toé lửa, phẫn hận lên tới cực độ chàng nghiến răng :

— Việc đêm qua mi nhớ không ?

Phong nguyệt ma cười đểu :

— Mi hỏi làm gì :

Chu Sưởng gầm như sấm :

— Phong nguyệt ma con quỷ dâm dục, hôm nay sẽ bắt mi trả bằng một giá gấp trăm lần !

Phong nguyệt ma nhún vai :

— Trả như thế nào ?

Chu Sưởng gằn giọng :

— Bản nhân sẽ huyết tẩy « Kinh châu phân đàn » của Thông thiên giáo, không để sống sót một tên nào !

Câu nói dầy vẻ khủng bố, mà lại thốt ra từ miệng «Đoạn kiếm tàn nhân» một nhân vật kiệt xuất, đã làm chấn động khắp giang hồ, lại càng khiến cho người ta kinh hồn táng đởm.

Tất cả những người có mặt tại hiện trường, không một ai là không biến sắc.

Thiên cầu ma chỏ miệng vào :

— «Đoạn kiếm tàn nhân» thắng oắt con này, khả dĩ cũng khá cuồng vọng đấy, song ta nói trước cho mi hay, là hôm nay mi sẽ phải thanh toán cho xong hết món nợ mà mi đã khiếm nhiều lần rồi.

Chu Sưởng ngắt lời :

— Ta sẽ bắt hết toàn bộ «Thập bát thiên ma» phải chết dưới đoạn kiếm của ta !

Phong nguyệt ma hô :

— Xung kích !

Phong nguyệt ma và Thiên cầu ma đều vươn tay khoẳng vòng cung mỗi người một bên phát chưởng đánh ập lại hai bên tả hữu Chu Sưởng với một khí thế hùng hậu và mãnh liệt như vũ bão. Đồng thời bảy tên cao thủ đứng sau song ma, đều dạt ra đứng phân quãng bao vây vòng ngoài.

Chu Sưởng liền vận công lực tới mười thành, hai tay cùng lúc phát chưởng đánh ra hai bên tiếp chiến.

Hai luồng chưởng lực đụng nhau phát ra hai tiếng :

— Băng... Băng !

http://tieulun.hopto.org

Vang rền như sấm, kình khí xoáy cuộn lại như cơn gió lốc, làm cho cát bụi tung bay mù mịt.

Phong nguyệt ma và Thiên cầu ma bị sức ép thân hình không kìm lại được đều phải lùi lại một bước dài.

Chu Sưởng đồng thời cũng bị lảo đảo một chút, song chàng vẫn đứng nguyên vị trí.

Vừa lúc đó thì bảy tên cao thủ đứng vây vòng ngoài đều tuốt kiếm xuất chiêu xông vào trợ chiến, kiếm quang phát ra sáng lóe cả mắt, kiếm khí kêu rít lên từng loạt như xé không khí.

Chu Sưởng liền tuốt đoạn kiếm ra khỏi bảo xuất chiêu gạt luôn một vòng.

Tiếng binh khí chạm nhau kêu xoang xoảng xen lẫn với tiếng kêu rên thê thảm, một lão già trong bọn bảy người đã bị trúng đoạn kiếm, té chết liền tại trận, không còn kịp ngáp.

Còn ngoài ra sáu tên khác, vội vàng người lui lại đằng sau, hai chưởng lực như long trời chuyển đất, lại thừa lúc sơ hở đánh tiếp.

Xem tình hình đã rõ ràng Phong nguyệt ma và Thiên cầu ma đã liên thủ, và an bài từ trước khi giao chiến.

Đoạn kiếm chỉ lợi về cận chiến, chứ nếu đứng xa xẹt kiếm khí ra thì đối với những tên ma đầu này khó mà có công hiệu nhiều. Tuy nhiên luồng chưởng phong như vũ bão của hai tên ma đầu cũng bị kiếm khí của Chu Sưởng xẹt ra làm tiêu tan mất một phần, còn phần nửa lại bị hộ thân cương khí của chàng phản chàn lại. Song Chu Sưởng vẫn bị sức ép phải lảo đảo một chút.

Sáu tay trường kiếm lại thừa dịp hơi sơ hở một chút đồng thời xuất thủ xông lên dột kích.

Chu Sưởng vội vàng sử dụng « Không không bộ pháp » đồng thời vận đủ mười hai thành công lực truyền ra đoạn kiếm xẹt liên tiếp mấy đường như điện loé.

Ba tiếng kêu thê thảm liên tiếp :

— Oá !... oá ! oá !

Trong bọn sáu võ sỹ vừa xông lên, đã bị ba tên loại ra khỏi vòng chiến.

Hai thiên ma lại tiếp tục phát chưởng, hai luồng chưởng phong ào ào ập tới, với một sức mạnh như đổ núi bay rừng.

Chu Sưởng bị lùi liền ba bốn bước, khí huyết trong người hầu như bị đảo lộn cả lên.

Trong bảy tay trường kiếm đã bị loại cả sau trước mất bốn tên rồi, còn sót lại ba tên, lại bị tinh thần hoang mang vô phương mà thừa hư trợ chiến được nữa.

Chu Sưởng được dịp dồi hơi thở, rồi chàng vung cả người lẫn kiếm xông vào đánh Thiên cầu ma. Lần này xuất thủ chàng đã quyết phải trừ một tiên ma cho khỏi ỷ nhau liên thủ hợp công, nên chàng đã dùng hết công lực và nắm chắc phần thắng.

Thiên cầu ma không kịp trở tay, đã bị kiếm khí xẹt trúng, chỉ kêu được một tiếng «ối» rồi lảo đảo té nhào xuống chết liền tại chỗ.

Phong nguyệt ma thấy tình thế ngay cấp không còn thể thu thập được nữa, vội vàng xoay người toan tẩu thoát.

Chu Sưởng vung người đuổi theo, đứng chắn ngay trước mặt dơ đoạn kiếm lên quát :

— Lão thất phu, hôm nay nhất định mi phải đền tội ác, ta sẽ băm xác mi ra làm muôn mảnh.

Phong nguyệt ma gầm lên như thú dữ, hai chưởng vươn lên đúng toàn lực phát chiêu, chưởng phong ầm ầm vang rền như sấm, lực đạo cuộn xoáy như cơn gió lốc, làm trở lực cho Chu Sưởng.

Phong nguyệt ma thừa thế vung người sang một bên phóng chạy như gió.

Chu Sưởng bị luồng chưởng phong cản lại, muốn chận đối phương lại, cũng không thể kịp nữa, trong lúc cấp bách chàng liền phóng đoạn kiếm đi như là tia điện loé, bay vèo

http://tieulun.hopto.org

một cái đâm thẳng theo Phong nguyệt ma.

Lúc này thì Phong nguyệt ma vừa phi thân nhảy lên mái nhà, chỉ nghe y kêu «hự» một tiếng rồi lăn nhào từ trên mái nhà xuống đất.

Chu Sưởng phản ứng nhanh như điện, chàng đã nhảy tới phát luôn mấy chưởng đánh tiếp.

Chỉ nghe «bình» một tiếng, cả cái thân hình cao lớn Phong nguyệt ma gần rơi xuống đất bị trúng chưởng lực bắn tung lên bay đi xa hơn một trượng.

Đoạn kiếm đã cắm vào bụng Phong nguyệt ma ngập sâu vào đến xát chuôi kiếm.

Phong nguyệt ma vẫn chưa chết, chân tay co quắp, nằm vật trên mặt đất, thở ồ ồ như trâu.

Chu Sưởng bước tới gần giãn giọng :

— Con quỷ dâm dục ta nói rõ cho mi được minh bạch trước khi chết, người con gái bị mi tàn phá tấm thân trong trắng hôm trước, chính nàng là vị hôn thê của bản nhân, hôm nay mi phải trả bằng một giá gấp bội mới trăm lần.

Phong nguyệt ma hai mắt đảo ngược, thân hình run bần bật miệng mấp máy :

— M.. i... mi...

Phong nguyệt ma muốn nói nhưng ú ớ không thành tiếng và thở không ra hơi nữa.

Chu Sưởng cúi xuống rút đoạn kiếm ra dư trước mặt Phong Nguyệt ma và quát :

— Thất phu đền tội !

Phong nguyệt ma nhắm chặt mắt lại, không nói được nên lời.

Chu Sưởng đưa đoạn kiếm rạch ngang lại rạch dọc Phong nguyệt ma tức thời thân thể rời ra làm mấy mảnh đầu chân tay, mình, rơi mỗi nơi mỗi thứ.

Chu Sưởng phân thây Phong nguyệt ma xong, liền đưa mắt nhìn ngó tứ phía, chỉ thấy toàn là xác chết nằm ngổn ngang trên mặt đất, chứ tuyệt nhiên không còn người sống nào lẩn quất ở đây nữa, chắc là chúng thấy hai tên ma đầu đã bị giết chết rồi, nên hoảng sợ, còn sót tên nào cũng trốn chạy hết.

Chu Sưởng vẫn chưa hả giận, lại vãng người vào nội viện để tìm xem có tên nào nữa không. Song đến đâu cũng thấy lặng như tờ, chẳng có một bóng người nào.

Chu Sưởng liền đánh lửa châm đốt tứ tung, hết chỗ này đến chỗ khác.

Chỉ trong chốc lát ngọn lửa bốc cháy ngùn ngụt, đỏ rực một góc trời.

Chu Sưởng bấy giờ mới rời khỏi hiện trường để quay về tòa hoang miếu.

Trong lòng đã in sâu mối hận, máu đối phương đã chảy hết, mà sự thực cũng không sao thay đổi được nữa, đấy là một mối hận chung thân không bao giờ khuây được.

Chàng mang một mối tâm tình nặng nề trở về chỗ Hồng nương tử.

Vừa về đến tòa hoang miếu bên rừng trúc, vẫn thấy Hồng nương tử còn đứng nguyên chỗ cũ, tựa hồ như không có xê nhích lấy nửa bước, nàng mặc áo hồng đứng dưới ánh nắng rọi xuống, trông càng chói mắt.

Chu Sưởng đi đến gần sau lưng, mà Hồng nương tử vẫn đứng yên không có di động, phẳng phất như là một pho tượng tựa hồ như người nàng đã bị tê liệt không còn cảm giác nữa.

Chu Sưởng thấy thế, lại như là bị dao đâm vào tim lần nữa. Tuy rằng chàng không hiểu rõ về liên hệ giữa Nắn cung hoa và Hồng nương tử như thế nào. Song cứ xem như việc nàng hết sức tác thành xúc tiến việc hôn ước của chàng và Nắn cung Hoa, cũng đủ biết là hai người liên hệ nhất định là mật thiết lắm, sự đau ngộ bất hạnh của Nắn cung Hoa chắc Hồng nương tử cũng đau lòng lắm.

Chu Sưởng dằng hắng :

http://tieulun.hopto.org

— Đại thư, tiểu đệ đã về đây !

Hồng nương tử khẽ nhách mép :

— A !

Hồng nương tử thở dài, buồn rầu quay mặt lại.

Chu Sưởng không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của nàng, vì ánh mắt của nàng lúc này chứa đựng một vẻ buồn rất thâm khắc, khiến cho người ta nhìn thấy lại thêm tan nát nỗi lòng.

Đứng lẳng lặng một lúc lâu, mới thấy Hồng nương tử ai oán khẽ cất tiếng :

— Tiểu đệ, những mừng thầm duyên định ba sinh, ai ngờ hóa ra giấc mộng !

Chu Sưởng chau mày :

— Đại thư...

Chu Sưởng vừa cất tiếng nhưng nghẹn ngào không nói nên lời.

Hồng nương tử ngắt lời :

— Người ta có câu : «tự cổ hồng nhan đa mệnh bạc» (từ xưa đến nay khách hồng nhan phần nhiều bị mệnh bạc) tình cảnh Nản cung Hoa thực là đáng thương.

Chu Sưởng nghiến răng lại :

— Tạo vật an bài sao mà lại quá tàn nhẫn ác nghiệt đến như thế hả ?

Hồng nương tử ngắt lời lảng sang chuyện khác :

— Tiểu đệ đi chuyến này ra sao ?

Chu Sưởng đáp :

— Tiểu đệ đã giết chết Thiên cầu ma, phanh thây Phong nguyệt ma, và thiêu hủy hết cả sào quyệt phân đàn của nó rồi.

Hồng nương tử có vẻ cảm kích :

— Cám ơn đệ đệ đã báo cừu cho Nãn cung Hoa.

Chu Sưởng ngậm ngùi ngắt lời :

— Đại thư làm sao chị nói như thế ? đây là việc thiết thân

của tiểu đệ !

Hồng nương tử cảm kích :

— Tiểu đệ, tiểu đệ có thể khiến cho Nãn cung Hoa vĩnh viễn lưu ở trong lòng tiểu đệ vậy !

Chu Sưởng hai mắt sáng hẳn lên và nghiêm nét mặt hỏi :

— Đại thư, tiểu đệ có một điều thắc mắc muốn hỏi đại thư chẳng hay đại thư có chịu giải đáp cho chăng ?

Hồng nương tử gật đầu :

— Điều gì cứ nói !

Chu Sưởng tiếp lời :

— Đại thư với Nản Cung Hoa, liên hệ giữa hai người mật thiết như thế nào ?

Hồng nương tử nghẹn ngào đáp :

— Nãn cung Hoa với chị, liên hệ rất thâm thiết, có thể nói là hai người như một vậy !

Chu Sưởng thở dài :

— A ! quan hệ như thế nào ? Xin đại thư cho biết rõ ?

Hồng nương tử lắc đầu :

— Tiểu đệ, để sau này thong thả rồi chị sẽ có dịp nói rõ cho tiểu đệ hay..

Chu Sưởng không làm sao hơn được, chàng nhún vai và hỏi tiếp :

— Đại thư, xin đại thư bảo cho tiểu đệ biết là Nản cung hoa đi đến nơi nào..

Hồng nương tử chép miệng :

— Tiểu đệ hỏi làm gì ?

Chu Sưởng quyết nhiên đáp !

— Tiểu đệ phải tìm đến chỗ nàng !

Hồng nương tử ngập ngừng :

— Tiểu đệ còn muốn tìm nàng nữa ư ?

Chu Sưởng chau mày :

— Sao lại không đi tìm ? Nản cung Hoa vẫn là vợ của tiểu đệ, trên danh nghĩa trên quan hệ, vẫn là vợ chồng vĩnh viễn

http://tieulun.hopto.org

không có bao giờ thay đổi, dù cho sông cạn núi mòn.

Hồng nương tử quá xúc động :

— Tiểu đệ, nàng bây giờ không còn là vợ của tiểu đệ nữa rồi ! và hôn ước cũng đã tiêu hủy rồi. Còn gì nữa đâu !

Chu Sưởng ngoay ngoảy lắc đầu :

— Không ! tiểu đệ không có đồng ý như thế, tiểu đệ muốn chung thân sát cánh liền cành với nàng, tiểu đệ không có lý do rời bỏ nàng. Sự bất hạnh đó không phải là lỗi ở nàng, nàng vô tội, nàng chỉ là kẻ bị nạn thôi...

Hồng nương tử cất tiếng run run :

— Tiểu đệ, Nản cung Hoa bây giờ không còn là Nản cung hoa ngày trước, ngọc bạch bích đã có vết rồi...

Chu Sưởng lắc đầu :

— Nản cung hoa không thể mặc cảm như thế được ? Tuy nhiên về nhục thể nàng bị nhục. Song về linh hồn nàng vẫn là thanh khiết, tiểu đệ coi nàng vẫn trước sau như nhất chứ không có phân biệt gì cả, đối với việc này chỉ là thêm cho mình một mối hận thương tâm. Song cừu nhân đã bị giết, đã đền tội rồi, việc quá khứ thôi cho nó quá khứ.

Hồng nương tử cảm kích :

— Đệ đệ, được mấy lời tiểu đệ nói ... Nản cung hoa dù có chết cũng không có ân hận.

Chu Sưởng gặng hỏi :

— Đại thư, Nàng ở đâu ?...,

Hồng nương tử ngắt lời :

— Đệ đệ bất tất phải tìm nàng nữa, nàng đã quyết ý rồi đệ đệ tìm nàng, chỉ lại làm cho nàng đau khổ thêm, đệ đệ hãy nghe lời chị...

Chu Sưởng cương quết ngắt lời :

— Đại thư, tiểu đệ yêu cầu chị, b'o cho biết địa chỉ của nàng bây giờ ở đâu ?

Hồng nương tử lắc đầu :

— Chị cũng không biết là nàng đi phương nào, chỉ thấy nàng nói là từ đây trên thế gian này sẽ không còn có Nản cung hoa nữa.

Chu Sưởng buồn rầu :

— Chính là đại thư không chịu báo cho tiểu đệ biết đấy thôi !

Hồng nương tử thở dài :

— Đệ đệ, thôi mà, nên quên nàng đi !

Chu Sưởng bi phẫn quá độ, như là phát điên chàng gào lên :

— Quên làm sao được ? quên làm sao được ? ai mà bảo tôi quên được hả ?

Tiếng Chu Sưởng nói rất là thấm thiết, dù cho người tâm trường sắt đá, nghe chàng nói cũng phải run động không cầm nước mắt được.

Hồng nương tử nói lảng sang chuyện khác :

— Tiểu đệ chúng ta đi kinh châu chứ !

Chu Sưởng gật đầu :

— Được rồi, đợi khi tiểu đệ làm xong mọi việc, rồi tiểu đệ sẽ đi khắp chân trời góc biển, tìm cho bao giờ gặp nàng thì thôi !

Hồng nương tử tiếp lời :

— Đệ đệ, mối tình này chỉ coi như là còn ghi trong trí nhớ thôi.

Chu Sưởng lắc đầu

— Không thể như thế được, mối tình này vẫn phải nối lại chứ không thể gián đoạn được.

Hồng nương tử quay về chuyện đi Kinh sơn, nàng nói :

— Tiểu đệ, chúng ta đi mỗi người mỗi ngả, rồi gặp nhau tại chân núi nhé !

Chu Sưởng hỏi lại :

— Hai chị em đi cùng một đường không được hay sao ?

Hồng nương tử lắc đầu :

http://tieulun.hopto.org

— Không tiện !

Chu Sưởng hỏi :

— Đại thư, sau khi vào núi, chúng ta đi công khai hay là vẫn giữ bí mật ?

Hồng nương tử đáp :

— Bấy giờ chúng ta cứ việc đi công khai bất tất phải che giấu hành động nữa.

Chu Sưởng nói tiếp :

— Như thế được rồi, mời chị khởi hành !

Hồng nương tử trầm ngâm :

— Tiểu đệ đi trước, chị còn ở đây mấy giờ nữa rồi sẽ đi sau :

Chu Sưởng ngạc nhiên hỏi :

— Đại thư còn ở đây làm gì ?

Hồng nương tử buồn rầu đáp :

— Ba người dàn bà bị đối phương đánh chết, đều là đệ tử của thượng đại bản môn, họ đi theo chị đã lâu năm rồi, bây giờ họ ngộ nạn ở đây, chị muốn ở lại đây mấy giờ để ấp ủ linh hồn họ tại nơi an giấc ngàn thu của họ, gọi là tỏ chút tình ..

Nghe Hồng nương tử nói, Chu Sưởng cũng cảm thấy lòng buồn man mác, tử biệt sinh ly, quả là một sự thảm sầu, người ta không ai mà cầm lòng được.

Chu Sưởng thở dài :

— Đại thư, tiểu đệ sẽ do đây đi Đương dương, Viễn an, nhằm thẳng hướng vào Kinh sơn. Chúng ta hẹn gặp nhau ở sơn trấn nhé !

Hồng nương tử gật đầu :

— Được rồi, chúng ta cứ theo đúng như thế !

Chu Sưởng nói tiếp :

— Thế tiểu đệ đi trước đây...

Hồng nương tử ngắt lời :

— Ừ ! tiểu đệ đi !

Chu Sưởng mang theo một vết thương lòng từ biệt Hồng nương tử lên đường, sự buồn thảm đau thương của chàng thực là không bút mực nào có thể hình dung hết được, tạo ngộ trên đời này, có ai lại bị thê thảm như chàng không ?

Chu Sưởng lủi thủi một mình trên con đường quan san, chàng ngẩn ngơ như người mất hồn lạc phách. Chàng quên cả ăn uống không biết đói khát, nhất thiết đều bi thương và phẫn kích lấn át cả bên ngoài ra không còn nghĩ tới gì hết.

Chu Sưởng đi một mạch đến quá giờ ngọ, mà chỉ đi được chừng hơn mười dặm.

Chàng thấy trước mặt là một cái đồi đất đỏ, con đường quan đạo này đi xuyên thẳng qua đồi đất đỏ. Chu Sưởng vừa đi tới đó thốt nhiên nghe có tiếng đàn tì bà chẳng thành khúc điệu gì cả, từ xa xa vọng tới, như dập vào tai.

Chu Sưởng đương ngẩn ngơ như người mất hồn, tiếng tì bà vọng tới làm cho chàng dật mình thanh tỉnh, bất giác ngừng bước dừng lắng nghe, tiếng tì bà này từ đâu mé bên phải đồi đất đỏ vọng tới.

Tiếng đàn quái dị nghe rất chối tai, không giống tiếng đàn của người mới học, mà cũng không giống tiếng đàn của người lão luyện khiến cho người ta nghe tiếng đàn mà tâm thần sinh ra phiền não, có một cảm giác rất khó tả.

Chu Sưởng dừng ngảo nghiên nhìn, thấy có những tia khói từ trong gò cuồn cuộn bốc lên.

Chu Sưởng dừng ngẩn ra một lúc, rồi động tính hiếu kỳ, chàng cất bước đi thẳng về chỗ có khói bốc lên.

Tiếng tì bà đột nhiên biến đổi âm điệu, nghe đầy giọng sát phạt, Chu Sưởng liền cảm thấy khí cơ không được thông đạt, mạch máu lúc lên lúc xuống theo với dịp đàn, chàng thất kinh ngừng bước, và biết là tiếng tì bà này rất là nguy hiểm.

Tuy hiểu rõ như thế, nhưng Chu Sưởng vẫn không kìm hãm được tính hiếu kỳ, chàng trấn định tâm thần, điều hòa khí cơ, rồi lại nhằm tiến thẳng tới chỗ phát ra tiếng đàn.

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng vừa đi tới chỗ khói tỏa ra, thì tiếng tì bà thốt nhiên ngừng bặt.

Chàng đi qua một ngọn gò đất, thấy cảnh tượng rất kỳ quái hiện ra trước mắt, khiến cho chàng hết sức nghi hoặc chẳng hiểu ra sao.

Chỉ thấy một đống lửa bốc cháy ngùn ngụt, ba góc có kê ba tảng đá quây lấy ngọn lửa, trên bắt một cái vạc rất lớn, trong vạc nước đương sôi sùng sục, khói và hơi nước bốc lên nghi ngút mịt mù.

Bên đống lửa có một mụ già hình dạng cổ quái, mái tóc bạc trên đầu đã rụng mất quá nửa, trong lòng ôm một cái đàn tì bà, hai mắt nhắm lại, ngồi yên không thấy động đậy gì hết.

Chu Sưởng hết sức ngạc nhiên, chạy tới trước mặt, thấy mụ già này da nhăn nheo và khô như là quả quất héo khô, hai tay như là bàn chân chim, những chỗ đầu khớp xương da chùn lại từng lớp, móng tay dài tới mấy đốt, và khoằm lại như móc câu.

Theo hình mạo mà nhận xét không thể đoán được mụ bao nhiêu tuổi ?

Chu Sưởng trong lòng nghi hoặc, không hiểu mụ già này ở đây làm gì ?

Cứ theo như tiếng tì bà lúc nãy, có thể phán đoán đối phương tất nhiên là một dị nhân trong giới võ lâm, chứ không phải là người tầm thường.

Chu Sưởng đứng hàng nửa giờ, vẫn chẳng thấy mụ già động tĩnh gì, chàng cất tiếng :

— Lão bà làm gì đấy hả ?

Lão bà vẫn nhắm hai mắt, nghe Chu Sưởng hỏi chỉ mở bé một chút hai tia thanh quang bắn ra từ trong ánh mắt.

Chu Sưởng luồng nhãn quang vừa đụng ánh mắt đối phương bất giác dật nẩy một cái.

Cứ nhìn ánh mắt cũng đủ biết công lực của mụ già này

cao thâm tuyệt đỉnh vậy.

Lão bà mấp máy hỏi :

— Mi là ai ?

Chu Sưởng đáp :

— Những khách giang hồ vẫn gọi tiểu khả là Đoạn kiếm tàn nhân !

Lão bà gật gù :

— Hư ! Đoạn kiếm tàn nhân !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Lão bà đun vạc nước sôi để làm gì thế hả ?

Lão bà đáp :

— Để luộc người !

Nghe mụ già nói, Chu Sưởng lạnh cả người chàng tròn xoe hai mắt :

— Làm sao, luộc người thực ư ?

Lão bà mấp máy mi mắt, cất tiếng âm thầm đáp :

— Đúng thế !

Chu Sưởng kinh dị hỏi tiếp :

— Luộc người làm gì ?

Lão bà thản nhiên đáp :

— Luộc người ăn thịt !

Chu Sưởng bất giác nổi gai ốc, đứng trầm tư một lát rồi mới nói tiếp:

— Lão bà nói đùa đấy chứ ?

Lão bà bất giác nổi giận, hai mắt trợn ngược, thở ồ ồ giận giọng :

— Tiểu tử hỗn xược thực, lão đây sống đã hai «giáp tí» (một trăm hai mươi tuổi) rồi, mà chẳng lẽ lại nói đùa với một đứa trẻ nít miệng còn hôi sữa hay sao ?

75— LUỘC NGƯỜI ĂN THỊT

Chu Sưởng bất giác lùi lại một bước dài, nhìn cái vạc

http://tieulun.hopto.org

nước sôi, cất tiếng run run hỏi :

— Lão bà ăn thịt người hả ?

Lão bà gật đầu :

— Phải rồi !

Chu Sưởng kinh ngạc hỏi :

— Người bị luộc đâu ?

Lão bà thản nhiên đáp :

— Nó sẽ tự dẫn thân đến !

Chu Sưởng tựa hồ như không tin ở tai mình.thiên hạ làm gì lại có việc quái dị luộc người ăn thịt, lão bà này nếu không phải là người mất trí điên rồ, thì sẽ là một con ác ma hãm hữu. Song ở trong võ lâm chưa từng nghe nói tới kẻ nào ăn thịt người bao giờ ?

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Lão bà danh hiệu là gì ?

Lão bà đáp :

— Tỳ bà vi kỳ !

Chu Sưởng ngẩn ra chàng chưa nghe ai nói đến nhân vật này bao giờ ?

Chu Sưởng lắc đầu :

— Xin thứ cho tiểu khả kiến thức thiển cận, nhận không ra lai lịch lão bà !

Lão bà chép miệng :

— Không nhận ra thì thôi !

Đứng ngẩn ra một lúc Chu Sưởng lại hỏi :

— Sao không thấy có người nào đến vậy hả ?

Lão bà cười đáp :

— Nó đã đến rồi !

Chu Sưởng ngáo ngác nhìn chung quanh, chẳng thấy có ai đến, liền hỏi :

— Đâu ?

Lão bà nhìn thẳng vào mặt Chu Sưởng và cười lạt :

— Tức là mi đó !

Chu Sưởng hết sức kinh ngạc, lại lùi một bước dài và trừng mắt hỏi lại :

— Lão bà định luộc tiểu khả ?

Lão bà từ từ đứng dậy, hai luồng nhãn quang xanh lè, nhìn thẳng vào mặt Chu Sưởng và nói :

— Chính thế !

Chu Sưởng hỏi lại :

— Lão bà sao lại biết là tiểu khả tới ? hay là lão bà thấy ai đến là định luộc đấy thôi ?

Lão bà quyết đoán đáp :

— Không phải là lão thấy ai đến là luộc ngay đâu, đây chính là lão thành thực chuẩn bị đợi mi thôi.

Chu Sưởng hỏi lại :

— Lão bà chuyên môn chỉ đợi tiểu khả thôi hả ?

— Lão bà gật đầu :

— Đúng rồi !

Chu Sưởng nhún vai :

— Lão bà với tiểu khả hai bên xa lạ, không thù, không oán, không quen biết, mà sao lão bà lại bảo là chuyên môn đợi tiểu khả đến mà luộc ăn là nghĩa làm sao ?

Lão bà quắc mắt :

— Ai bảo là không thù không oán hả ? mi còn khiếm của lão dây bao nhiêu lần nợ máu rồi, bây giờ mi nhất định phải bồi thường, lần này đã gặp lão dây, lão phải thanh toán cho bằng xong !

Chu Sưởng trầm giọng :

— Do đâu mà nói thế hử ?

Lão bà trừng mắt :

— Lão sống từng này tuổi, đâu lại có nói hồ đồ ?

Chu Sưởng ngạc nhiên hết sức, chàng không hiểu đối phương là ai ? mà mình chẳng có quen biết, hoặc thù oán gì bao giờ, mà sao bỗng nhiên đối phương lại đòi luộc mình, là cả sự vô lý.

http://tieulun.hopto.org

Chàng hoài nghi hỏi tiếp :

— Lão bà nói thực đấy hả ?

Lão bà «hứ» một tiếng :

— Đương nhiên !

Chu Sưởng tức thời máu nóng sôi lên, nét mặt đằng đằng sát khí, chàng giằn giọng !

— Cho biết rõ lai lịch ?

Lão ba chau mày :

— Ta đã nói là «Tì bà vi kỳ» mi không biết thì thôi, bất tất phải hỏi lôi thôi !

Chu Sưởng nổi giận hỏi :

— Tại hạ thiếu nợ máu gì hả ?

Lão bà giằn giọng :

— Ta hỏi mi, trong «thập bát thiên ma» đã có mấy tên bị mi sát hại rồi hả ?

Nghe lão bà nói Chu Sưởng bây giờ mới minh bạch, chàng liền cười hả hả một hồi !

— Tưởng là ai té ra mụ cũng là một đảng với « Thập bát thiên ma». Hay lắm, tại hạ có thể giảm bớt được nhiều sự lo tính về sau...

Lão bà lại «hứ» một tiếng và nói tiếp :

— Mi hiểu rõ thế là tốt, để cho mi chết được an tâm, khỏi phải làm con quỷ hồ đồ !

Chu Sưởng máng máng nhớ có lần sư phụ nói bên sau «Thập bát thiên ma» còn có mấy tên lão ma nữa, có thể chúng không còn sống ở trên thế gian nữa, nhưng nếu chúng chưa chết, thì rất là khó đối phó». Xem như thế này thì lão mụ đây chính là một trong những tên lão ma đứng sau lưng «thập bát thiên ma» không còn nghi hoặc gì nữa, đáng tiếc một điều là lúc đó mình không hỏi lại sư phụ cho rõ ràng lai lịch của mấy tên lão ma đó.

Sau một lúc trầm tư, Chu Sưởng nghiêm nét mặt lạnh lùng cất tiếng :

— Mụ đã là kẻ đứng sau lưng bọn « thập bát thiên ma » chính tại hạ đã chờ đợi lâu rồi !

Lão ma bà giằn giọng hỏi :

— Mi tự vào vạc hay là phải đợi lão động thủ mới chịu vào đấy hả ?

Chu Sưởng nghiêm nét mặt :

— Chưa biết vạc nước sôi này sẽ luộc ai ?

Lão ma bà cười lạt :

— Bé con, mi biết điều thì tự nhảy vào vạc đi, thì còn có thể chết được một cách mau chóng, chứ nếu để cho lão phải ra tay thì mi sẽ phải chết dần chết mòn một cách rất đau đớn đấy !

Chu Sưởng nghiến răng đáp :

— Có thể tại hạ sẽ mời mụ vào trong vạc để đền tội ác cho xứng đáng.

Lão ma bà gật gù :

— Hay lắm ! lão sẽ cho mi biết mùi.

Nói xong lão ma bà lại quay về phía sau gọi :

— Tụi bay lại đây !

Lão bà vừa dứt tiếng, liền thấy hai bóng người từ sau gò đất nhảy ra, rồi phóng như gió chạy tới.

Đây là hai đại hán thân hình to lớn, mà người nào nét mặt cũng âm trầm, một người cầm ba khúc cây, một người cầm một cuộn giây thừng.

Hai người ra tới nơi chẳng nói năng gì, họ đem ba khúc cây đặt chéo góc thanh bình tam giác ở trên mặt cái vạc, rồi lấy giây buộc lại cho chắc chắn.

Hai người sau khi xong việc, cúi đầu phục mệnh lão ma bà, rồi lui sang đứng một bên.

Lão ma bà đưa tay chỉ vào cái giá tam giác đặt trên mặt vạc nước sôi, và khúc khích cười :

— Tiểu tử, lão sẽ bắt mi treo ở trên cái giá kia, rồi sau mới thả từ từ xuống nước sôi từng tấc một, luộc chín thịt mi

http://tieulun.hopto.org

dần dần theo mức thả ngập xuống nước sôi mùi vị đó, mi tưởng tượng xem có dễ tiêu thụ không ?

Chu Sưởng cất tiếng lạnh như băng :

— Chỉ cần mụ có làm được hay không thôi, còn đối với tại hạ thì chết bất cứ bằng cách nào, tại hạ cũng không có lưu ý !

Lão ma bà gật đầu :

— Mi giỏi lắm, lão đây thực không còn nghĩ được cách nào tốt hơn để cho mi tiêu thụ, nên hãy tạm dùng cách này vậy...

Chu Sưởng cười khẩy :

— Lão bà, lúc này mà lão bà nói thế e hãy còn quá sớm, hãy đợi lúc nào đắc thủ đã, rồi thong thả sẽ cao hứng vậy...

Lão ma bà chép miệng :

— Con thỏ non này cuồng ngạo thực, xem như thế này thì lão không xuất thủ không xong rồi...

Chu Sưởng gật đầu :

— Xin mời !

Chu Sưởng vừa nói vừa tuốt đoạn kiếm, theo tư thế khởi thủ, chàng đã kinh biết rõ công lực thâm hậu của Thập bát thiên ma, nên hiểu rõ bản lĩnh của tên ma lão ma bà này, nhất định phải ghê gớm lắm, chàng không dám khinh thường một mảy may nào, chân lực vận dụng tới mười hai thành. Đoạn kiếm không còn mũi, kiếm khí từ chỗ đầu gẫy xẹt ra những tia thanh quang long lanh khiến cho người ta lạnh cả người.

Lão ma bà cầm ngang cây đàn tì bà, hai mắt bắn ra những tia hung quang xanh lè.

Trường diện phút chốc trở lên khẩn trương cực độ, sát cơ khủng bố, khiến cho không khí hết sức ngột ngạt tưởng chừng nghẹn cả thở.

Lão ma bà cùng Chu Sưởng hai người đều ngưng trọng bước lên hai bước, tới vị trí vừa tầm xuất kích.

Chu Sưởng tâm, kiếm, thần khí, hợp làm thành một. Đây là

một lần chàng thận trọng nhất trước khi ứng địch.

Hai bên đều ngưng thần đối lập bốn mắt chằm chặp nhìn nhau không có chớp.

Lão ma bà cũng có thể là khinh địch, cũng có thể là tự thị, mụ «hứ» một tiếng, cây tì bà trong tay vươn tay đánh xéo ra liền, thế đánh coi rất bình thường, song rất kín đáo không có sơ hở một chút nào, mà bên trong bao hàm nhiều biến hóa người ta không biết đâu mà lường được.

Chu Sưởng nín hơi quát lớn, đoạn kiếm huy động, dùng công để phản công.

Tiếng binh khí chạm nhau kêu xoang xoảng một hồi, hai bên đều lùi lại một bước.

Sau một lần giao thủ Chu Sưởng phát giác thấy cây tì bà của đối phương là làm bằng thép luyện, kình khí từ trong cây đàn thép phát ra, sức nặng hàng ngàn cân, tay chàng cầm kiếm cảm thấy phát tê.

Người mà có thể cầm cự được một chiêu «thiên địa giao thái» của Chu Sưởng, lão ma bà này là người thứ nhất bây giờ mới gặp.

Lão ma bà cũng có ý dò xem công lực đối phương cao thâm đến mức độ nào. Sau một hợp giao thủ, lão ma bà nét mặt kinh hoảng, song chỉ trong giây phút thôi, rồi lại hiện nguyên lại nét mặt hung dữ như cũ.

— Huých !

Tiếng quát vừa dứt hai bên lại xông vào giáp chiến, tiếng binh khí va chạm lẫn với tiếng kình khí phát ra, kêu rít như xé không khí.

Lần này là do Chu Sưởng chủ động xuất kích.

Hai bên vừa dụng nhau lại rời ra luôn, có một chỗ khác nhau là lão ma bà đã bị rách toạc tay áo từ vai mà xuống thẳng một đường để lộ cả da thịt ra, nước da khô nhăn và bị một đường máu chảy ra đỏ hoét.

Bị một vết thương khiến cho lão ma bà hăng máu nổi

http://tieulun.hopto.org

xung những sợi tóc bạc lưa thưa trên đỉnh đầu, đều dựng ngược cả lên, những thớ thịt khô nhăn trên mặt co dúm lại thành hình đa giác, tay cầm cây tỉ bà rung động phát ra những tiếng «đông đông».

Chu Sưởng để cao cảnh giác đứng thủ thế giới bị.

Lại một tiếng quát vang trời :

— Ha !

Hai bên lại tiếp tục giao thủ, tỉ bà và đoạn kiếm chan nhau phát ra những tiếng xoang xoảng, chấn động cả tứ phía, khí thế vô cùng mãnh liệt.

Một hiệp !

Hai hiệp !

Ba hiệp !

Hai bên công lực tu vi xuýt xoát không có chênh lệch mấy dưới cuộc chiến đấu dốc toàn lực, chân nguyên bị hao tổn rất đáng kinh sợ. Song đây là cuộc quyết chiến một sống một chết, phải có một bên ngã gục thì mới kết thúc, chứ nếu không thì còn phải ác chiến mãi.

Bỗng nghe «choang» một tiếng rất lớn, rồi tiếp đến tiếng kêu rên thảm thiết.

Chu Sưởng thân hình lảo đảo lùi luôn lại bốn năm bước liền, rồi mới gượng đứng lại được, miếng khăn che mặt đã bị máu ở trong miệng chảy ra thấm ướt một nửa, đoạn kiếm bỏ xuôi xuống, thở ồ ộ đứng ở đằng xa cũng còn nghe thấy.

Lão ma bà bị lui tới bảy tám bước, miệng phun máu vọt ra, cây tỉ bà đã rơi xuống đất, hình mạo coi như con quỷ trông thấy mà ghê hồn.

Hai tên đại hán đứng bên thấy thế, người nào cũng kinh hoảng đứng đờ ra như tượng gỗ.

Chu Sưởng vội điều hòa khí cơ, cho mau khôi phục lại công lực.

Được một lúc đã thấy Chu Sưởng dơ đoạn kiếm lên và tiến bước tới gần và nói :

— Lão ma bà cầm cây tỉ bà ở dưới đất lên để tự vệ, ta cho mụ chết một cách tâm phục khẩu phục.

Lão ma bà nét mặt khô đét luôn luôn co dúm lại, rồi cũng rời bước đi lên, cúi xuống cầm cây đàn tỉ bà lên, rồi lui lại bốn năm bước, con mắt vẫn còn hung dữ hườm hườm nhìn đối phương và nói :

— Đoạn kiếm tàn nhân, mi là một kình địch mà bình sinh lão mới gặp là lần thứ nhất, mi có dám nghe lão tấu một khúc đàn nữa không ?

Dù biết là khúc đàn của đối phương vô cùng lợi hại, song Chu Sưởng đã qua một lần thử thách dưới khúc «Nghê thường» của Thần nữ tại Vu Sơn ngày trước, chàng tự tin ở định lực của mình, nên ngạo nghễ gật đầu :

— Sao lại không dám !

Lão ma bà ngồi xếp bằng xuống đất, đặt cây đàn tỉ bà ngang trước ngực hai mắt nhắm lại, ngón tay như chân chim đặt trên giây đàn.

— Đinh !.., doang !

Tiếng đàn nghe rất quái dị như là tiếng hú ghê hồn từ ngoài trời vọng tới.

Chu Sưởng thấy trong lòng bị dao động, vội vàng thu liễm tâm thần, ngưng tụ chân khí, để phản kháng.

— Đinh đinh, doang doang...

Tiếng tỉ bà dồ mau như gió cuốn mưa tuôn, xen với tiếng quỷ khốc thần sầu.

Chu Sưởng nghiến hai hàm răng lại, giữ vững khí huyết cho khỏi trào lộn.

Trời xoay, đất chuyển gió mây biến sắc, những tiếng tỉ bà dồ giồn giập như lớp sóng cuồng ba lớp lớp liên tiếp.

Chừng uống xong một chén trà nóng, tiếng đàn bỗng nhiên ngừng bặt.

Chu Sưởng thấy trong cổ họng hơi ngòn ngọt, khạc ra một cục máu tươi, mồ hôi ra ướt đẫm cả chiếc áo màu xanh.

http://tieulun.hopto.org

« Binh » một tiếng chiếc đàn tì bà của mụ già rời khỏi tay rớt xuống đất.

Lão ma bà hai mắt thất thần, máu tươi từ trong miệng trào ra ồng ộc.

Chu Sưởng đưa tay áo lên lau tia máu còn dính ở bên mép tay cầm chặt đoạn kiếm, bước đến gần bên lão ma bà trầm giọng giản từng tiếng :

— Lão bà, mụ muốn chết ở dưới kiếm, hay là lại muốn vào trong vạc nước sôi của mụ đã dự bị sẵn từ trước? Tại hạ cho mụ tùy ý lựa chọn.

Lão ma bà vừa thở vừa nói :

— Tiểu tử, mi thắng rồi, hạ thủ đi !

Chu Sưởng nhìn chiếc vạc nước đương sôi sùng sục, chàng đưa mắt nhìn hai đại hán đứng bên cạnh, thấy tên nào miệng cũng trào máu mà chết cứng từ lúc nào rồi, hiển nhiên là hai đại hán này không đủ định lực phản kháng, mà chết bởi tiếng đàn của mụ già, bất giác chàng thấy rợn cả tóc gáy.

Chu Sưởng quay lại đưa luồng nhãn quang nhìn thẳng vào mặt lão ma bà, và lạnh lùng cất tiếng :

Lão ma bà, bỏ mụ vào vạc nước sôi luộc, thì vô nhân đạo, thôi ta dùng kiếm thanh toán cho mụ, đấy là ta đã ban đặc ân cho mụ rồi nhé !..

Lão ma bà ngắt lời :

— Mi giết ta đi ! đừng có nói lôi thôi nữa !

Chu Sưởng vươn tay đưa ngang đoạn kiếm ...

Lão ma bà hai mắt trợn ngược, gần chết mà trông mụ ta vẫn còn hung dữ.

Đoạn kiếm Chu Sưởng vừa đưa ngang tới cổ họng lão ma bà, thốt nhiên chàng ngừng tay lại.

Thấy mái tóc mụ bạc phơ, Chu Sưởng động lòng bất nhẫn mụ tuổi đã lão mạo rồi, có sống cũng chẳng còn sống được bao lâu nữa ?

Lão ma bà ngạc nhiên :

— Tiểu tử, sao mi không hạ thủ giết lão đi, mi còn định đối phó với lão đây bằng cách gì nữa đấy hả ?

Chu Sưởng từ từ cho đoạn kiếm vào bao, đưa mắt nhìn lão ma bà và lạnh lùng cất tiếng :

— Lão ma bà, mụ cũng gần tới ngày xuống lỗ rồi, tại hạ không muốn giết mụ !..

Lão ma bà ngắt lời :

— Im miệng, lão đây không có van xin mi tha tính mạng cho lão, mi giết cứ việc hạ thủ đi !

Chu Sưởng lắc đầu :

— Không ! tại hạ đã nói không giết là không giết, nếu mụ có muốn chết thì mụ có thể tự quyết lấy, chứ còn tại hạ đã nói là không có đổi lời :

Lão ma bà quắc mắt mắng :

— Con thỏ non..

Lão ma bà vừa cất tiếng Chu Sưởng đã gạt đi và nói :

— Công lực thâm hậu của mụ, đã giúp cho mụ làm nhiều điều tàn ác, tại hạ vì lòng nhân đạo mà tha mạng cho mụ, nhưng phải phế công lực cho mụ khỏi gây tội ác về sau...

Lão ma bà quát :

— Mi dám...

Lão ma bà vừa cất tiếng Chu Sưởng đã phóng chỉ điểm huyệt, mụ kêu rú lên một tiếng rồi lăn vật ra mặt đất.

Chu Sưởng gật gù nói tiếp :

— Lão ma bà, thôi từ đây mi có thể an phận thủ thường sống một cách bình thản cho trọn cái tuổi già !

Lão ma bà buồn rầu «hừ» một tiếng rồi ngồi dậy thở dài khẽ cất tiếng :

— Không ngờ «Đoạt phách tì bà» này tung hoành nhất thế mà lại bị hủy dưới tay một đứa trẻ nít miệng hãy còn hơi sữa!

Nghe đối phương nói Chu Sưởng chợt đã Danh hiệu «Đoạt phách tì bà» nghe hơi quen quen, hình như đã nghe ai nói tới, ở chỗ nào rồi thì phải ?

http://tieulun.hopto.org

Sau một lúc suy nghĩ, Chu Sưởng sực nhớ ra, hắc phụ thân còn sinh tiền đã từng nhắc tới hai tên lão ma đầu «Đoạt phách tỉ bà» và «Thôi mạnh cổ». Đấy là hai tên đại ma đầu đã làm chấn động võ lâm từ sáu bảy chục năm về trước. Hai tên đại ma đầu nầy quen tính tàn sát, chúng đã tàn hại tinh anh của năm môn phái lớn, khiến cho nguyên khí của năm môn phái mới bị suy kiệt hơn mười năm nay không có một nhân vật nào kiệt xuất trong chốn giang hồ.

Không ngờ mụ già này lại là « Đoạt phách tỉ bà » kể tuổi ra thì mụ đúng đã ngoài trăm tuổi rồi.

Lại còn « Thôi mạnh cổ » nữa không hiểu là y ở đâu ? và có còn sống không ?

Sau một lúc trầm tư, Chu Sưởng trầm giọng :

— Nguyên lai mụ là «Đoạt phách tỉ bà» một trong hai lão đại ma đầu, tội ác chất cao như núi. Cứ theo hành vi của mụ, thì mụ có chết cũng chưa đền hết tội. Song tại hạ đã nói là tha tội chết cho mụ rồi, kể ra mạng mụ cũng lớn đấy, tại hạ khuyên mụ còn sống được năm nào nên phản tỉnh hối hoá những tội lỗi đã gây ra ở trong đời.

Đoạt phách tỉ bà cất giọng ai oán :

— Tiểu tử, lão đây không ngờ ở trong võ lâm trung nguyên lại có người diệu luyện được ra mi có công lực thâm hậu tuyệt đỉnh như thế mà ta nghĩ mãi không ra...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Mụ nghĩ không ra thì thôi.

Đoạt phách tỉ bà nổi xung :

— Tiểu tử, hãy cuồng vọng ít chứ, đừng có đắc ý vội, ta báo trước cho mi hay, là rồi đây sẽ có người trừng trị mi !

Chu Sưởng tiếp lời :

— «Thôi mạnh cổ» phải không ?

Đoạt phách tỉ bà gật đầu :

— Mi nói đúng !

Chu Sưởng thản nhiên nói :

— Mụ yên trí, lão ta không tìm tại hạ, thì tại hạ cũng sẽ tìm lão ta.

Đoạt phách tỉ bà hỏi :

— Tiểu tử vì duyên cớ gì mà mi lại cứ chuyên đối đầu với «Thập bát thiên ma» hả ?

Chu Sưởng nghiêm nét mặt :

— Vì thanh lọc những ô uế trong võ lâm, nên tại hạ quyết phải thanh trừng bọn ma quái đó

Đoạt phách tỉ bà hết sức phẫn nộ nhưng công lực đã bị phế rồi, chỉ «hi» một tiếng rồi ngẫn ra chẳng nói gì hơn nữa.

Chu Sưởng nói tiếp :

— Tại hạ không có thì giờ rảnh, xin cáo biệt.

Nói dứt lời Chu Sưởng xoay gót đi liền. Trên đường đi, chàng vẫn còn kinh sợ không ngờ bọn « Thập bát thiên ma » lại là môn hạ của «Đoạt phách tỉ bà» và «Thôi mạnh cổ» nếu hôm nay mà cả hai lão ma cùng ở đấu trường, thì hậu quả nguy hại không biết đâu mà tưởng tượng được ? chắc có lẽ bị chúng bỏ vào vạc luộc ăn thịt rồi.

Phen này nếu quả chuyến đi kinh sơn mà được thuận lợi, báo xong mối huyết cừu không đội trời chung, rồi quay về Bạch đế thành hủy diệt tổng đàn của «Thông thiên giáo». Khi đã làm xong các việc, lúc đó được rảnh tay sẽ đi tìm Nàn cung Hoa vị hôn thê của mình, tìm mãi cho đến bao giờ gặp nàng thì thôi.

Một khi nghĩ tới Nàn cung Hoa một người hồng nhan bạc mạnh chàng cảm thấy trong lòng tê tái như là bị mũi dao nhọn đâm vào tim, chàng cảm thấy tất cả sở hữu bất hạnh trong thiên hạ đều tập trung cả vào một mình chàng, sao tạo vật lại có thể trêu ngươi và quá bất công như thế được ?

Rồi chàng lại liên tưởng đến Kỳ Anh một thiếu nữ sự tình mà nàng lại cũng nặng lòng với mình, mà mình lại không thể đáp lại mối thịnh tình của nàng, vì mình đã đính hôn rồi. Về hoàn cảnh của nàng kể cũng đáng thương, phụ thân nàng bị kẻ thù ám toán, cha con không được gần nhau, tình duyên trắc trở, hoàn cảnh éo le, kể ra nàng cũng lại là hồng nhan bạc mệnh.

Một điều kỳ lạ là « Trung nguyên đại hiệp Gia cát Ngọc, phụ thân của « Kỳ Anh » (Gia cát minh châu) ông ta lại

http://tieulun.hopto.org

bảo chàng, kẻ hung phạm ám toán và cướp vợ ông ta là «Võ lâm sinh phật Tây môn Vọng» mà « Hoa hậu Trương huệ Phương » mẫu thân của nàng lại làm «Hắc bảo phu nhân» đấy cả là một sự kỳ lạ chẳng ai hiểu làm sao được. Đối với vụ công án này, quả là ly kỳ rắc rối.

Chu Sưởng vừa đi vừa nghĩ vẫn vơ hết chuyện này sang chuyện khác, quên cả thời gian, trời tối lúc nào không biết, mà trước mặt vẫn là nơi khoáng dã mênh mông vô tận.

Chu Sưởng một mình lủi thủi đi trên con đường quan đạo, giữa ban đêm mờ mịt, chàng tự cảm thấy mình cô độc, tứ cố vô thân. Song cũng lại đầy vẻ thần bí, lấy sức một người và một thanh đoản kiếm, mà dám đương đầu với Hắc bảo cùng Thông thiên giáo hai bang phái lớn, có thế lực nhất, đối với võ lâm trung nguyên ngày nay. Kể như thế, ở trong lịch sử võ lâm xưa nay có một không hai vậy.

Chu Sưởng đương lủi thủi đi, bỗng nhiên nghe có tiếng quát thét xen lẫn với tiếng kêu rên từ xa xa vọng tới.

Giữa ban đêm thanh vắng mà nghe có tiếng quát tiếng kêu rên lại càng cảm thấy thê lương hãi hùng.

Chu Sưởng chột dạ liền ngắm thẳng theo chỗ phát ra âm thanh phóng bước đi tới.

Chu Sưởng đi một lát thấy một ngọn suối, bên bờ suối bừng khóm liễu xanh rờn, bên kia suối có một bãi cát rộng, ở bãi cát đó thấy có bóng người nhấp nhô khá đông.

Chu Sưởng liền vắng người ẩn sau những khóm liễu um tùm, nhìn sang bên kia suối xem đám người đó làm gì.

Chàng vừa nhìn ra, bất giác thất kinh, chàng thấy Phi đại nương cùng Kỷ hiểu Phong và Cao Huân đương bị một toán người bao vây, mà không thấy bóng công chúa đâu cả, ở giữa trong vòng vây có bốn tên võ sỹ áo đen nằm chết vật trên mặt đất.

Đối diện với bọn ba người về phía Phi đại nương, là mấy con Hoa hậu Trương huệ Phương và hai lão già áo đen đó.

Còn những người đứng bao vây vòng ngoài, phần nhiều là võ sỹ áo đen.

Chu Sưởng thấy thế đã toan hiện thân, song chàng nghĩ thế nào lại ngừng nguyên bên gốc liễu để xem tình thế xảy ra thế nào, điều khẩn yếu nhất là cần tìm cho ra lý vì sao mà công chúa lại không cùng đi với Phi đại nương?

Ở bên sau bãi cát có ba căn nhà cỏ, giậu trúc bao bọc chung quanh, bên trong có ánh đèn sáng thấp thoáng rọi ra.

Nhờ có ánh sao sáng nên cảnh huống hiện trường thế nào thoáng nhìn là biết ngay được.

Nghe tiếng Hoa hậu Trương huệ Phương cười khanh khách ra vẻ đắc ý :

— Công chúa nước Đại lý uổng giá tới Trung nguyên, lý tất nhiên bản bảo phải hết bổn phận địa chủ, để cung tiếp quý khách chứ...

Lại nghe Phi đại nương giận giọng :

— Bọn mi nếu động đến một sợi tóc công chúa, thì bọn mi sẽ phải nhận một sự báo phục thảm khốc không biết đâu mà lường.

Nghe Hoa hậu Trương huệ Phương và Phi đại nương đối thoại, Chu Sưởng trong lòng hết sức bối rối, vì thấy rõ là công chúa đã bị lọt vào tay Hắc bảo rồi.

Kỷ hiểu Phong và Cao Huân là phụng mệnh chỉ hoạt động trong bóng tối thôi, thế mà bây giờ phải lộ diện xuất thủ, đã cùng giao chiến với đối phương, bộc lộ cả lai lịch, đủ biết tình thế nghiêm trọng như thế nào ? không đợi phải nói nữa !

Hoa hậu Trương huệ Phương cười lạt :

— Chu hạnh Di mi chẳng những là can trường, mà thần thông cũng lại quảng bác nữa, công nhiên chắp giây liên lạc với nước Đại lý, kể ra cũng khá đấy !

Kỷ hiểu Phong cùng Cao Huân đều phẫn nộ, hai mắt như phun lửa nhìn nhìn Trương huệ Phương.

http://tieulun.hopto.org

Phi đại nương giận giọng :

— Trương huệ Phương mi cho người bắt cóc công chúa định làm gì dấy hả ?

Trương huệ Phương cười lạt :

— Không có sao dâu, mi yên trí, bản bảo tiếp đãi công chúa như là bậc thượng khách, chỉ cần Đoàn quốc Vương chịu đem Phù lục chân kinh» cho bản bảo mượn nghiên cứu một ít lâu, thì tức khắc quý quốc có thể đón công chúa hồi loan ngay !

Phi đại nương nhún vai :

— Mi đừng có mơ tưởng hão huyền ?

Trương huệ Phương tiếp lời :

— Phi đại nương ! dấy không phải là một sự hão huyền, mà là một sự rất xác thực.

Phi đại nương chau mày :

— Trương huệ Phương, mi tưởng nước Đại lý phải khuất phục Hắc bảo của mi đấy hả ?

Trương huệ Phương đáp :

Không phải thế, vì sự an toàn của công chúa, chúng ta không nên thương tổn hòa khí là hơn, hãy bình tĩnh đừng nóng nẩy làm gì.

Phi đại nương quắc mắt :

— Trương huệ Phương mi đừng có đắc ý vội, liệu mi có thể làm được như lời nói không ?

Trương huệ Phương đáp :

— Chắc có thể lắm !

Phi đại nương nghiến răng :

— Mi khinh nước Đại lý không có người hả ?...

Trương huệ Phương ngắt lời :

— Chu hạnh Di, thôi không nên nói dài giòng làm gì, mi sẽ lưu lại dây, còn hai vị kia có thể về Đại lý để báo tin cho Đoàn quốc vương biết rõ sự thể!

Phi đại nương giận giọng hỏi :

— Mi muốn giữ ta làm gì ?

Trương huệ Phương mỉm cười :

— Lệnh diệt «Đoạn kiếm tân nhân» nếu biết tin mi tác khách ở trong bản bảo, tất nhiên không đợi phải mời y cũng lại.

Nói xong Trương huệ Phương lại đắc ý cười ngặt nghẻo :

— Ha, ha, ha, ha !

Phi đại nương quắc mắt :

— Trương huệ Phương mi đừng có tưởng lầm, mi có thể tin chắc được là mi bình an về được tới Hắc bảo không ?

Trương huệ Phương cương quyết đáp :

— Chắc chắn !

Phi đại nương hỏi tiếp :

— Mi bằng vào đâu mà tự tin như thế ?

Trương huệ Phương đáp !

— Đương nhiên ta có thể tự tin như thế được, vì rằng công chúa có lẽ đã tới Hắc bảo rồi !

Nghe Trương huệ Phương nói Chu Sưởng thất kinh, công chúa đã bị đối phương bắt đem về Hắc bảo, đối phương giữ công chúa để uy hiếp, vấn đề có thể to chuyện rồi, thế tất làm trở ngại việc báo cừu của mình. Công chúa là cành vàng lá ngọc, nếu có xảy ra sự gì bất trắc, thì mình còn mặt mũi nào nhìn thấy Đoàn quốc vương và ân sư nữa ?

Phi đại nương sắc mặt biến hẳn, những thớ thịt trên mặt luôn luôn co dẫn.

Hoa hậu Trương huệ Phương trầm nét mặt, quay sang bảo Kỷ hiểu Phong và Cao Huân và nói :

— Hai vị chắc cũng hiểu rõ sự thể rồi, bây giờ hai vị về nước nói với Đoàn quốc vương đem «Phù lục chân kinh» để đổi lấy công chúa. Xin mời hai vị cứ tùy tiện khởi trình, và xin chúc hai vị nhất lộ bình an, đi mau và trở lại mau !

http://tieulun.hopto.org

Kỷ hiểu Phong nghiến răng :

— Phu nhân, sẽ hối không kịp đâu !

Trương huệ Phương mỉm cười :

— Không đến nỗi thế đâu.

Cao Huân tiếp lời :

— Phu nhân hãy đợi mà xem !

Trương huệ Phương cười lạt :

— Đương nhiên, Bản bảo hãy chờ đón tin lành do hai vị đem tới.

Cao Huân chau mày :

— Chúng tôi không cần đi về nước vội !

Hoa hậu Trương huệ Phương giằn giọng :

— Thế các vị không nghĩ đến sự an toàn của công chúa hay sao ?

Hai vị nên về nước gấp là hơn.

Kỷ hiểu Phong nổi giận :

— Hắc bảo dám động tới công chúa hả ?

76 BẮT NGƯỜI LÀM CON TIN

Phi đại nương quát :

— Trương huệ Phương, ta liều mạng với mi phen này, nhất quyết một còn một mất.

Phi đại nương vừa quát vừa văng người tiến lên xông vào phát chưởng đánh xả vào đối phương.

Một trong bọn hai lão già áo đen dài, phát chưởng nghinh chiến với Phi đại nương.

Hoa hậu Trương huệ Phương đứng tránh lùi sang một bên Phi đại nương cùng lão già áo đen dài giao chiến rất kịch liệt dùng toàn những chiêu trí mạng nhằm đánh toàn những chỗ yếu huyệt của đối phương.

Đây là lần đầu tiên Chu Sưởng được thấy rõ công lực của Phi đại nương.

Trương huệ Phương lại quay sang phía Kỷ hiểu Phong và

Cao Huân mà nhắc :

— Đây không phải việc của hai vị, xin mời hai vị tự tiện về nước sớm đi.

Kỷ Anh đứng bên cạnh Hoa hậu Trương huệ Phương nét mặt nhăn nhó, tựa hồ như nàng thập phần bất mãn đối với sở hành của mẫu thân.

Lúc này Chu Sưởng không còn nhẫn nại được nữa, chàng văng mình nhảy qua ngọn suối nhỏ, rồi khẽ điểm gót chân nhảy qua đám người đứng bao vây đấu trường, nhẹ nhàng đặt chân xuống giữa đấu trường.

Trong đấu trường có tiếng quát hỏi :

— Người nào ?

Chu Sưởng không kịp trả lời tuốt trường kiếm xông vào tham chiến liền.

Chỉ nghe một tiếng kêu thê thảm :

— Ối !

Lão già áo đen đài đương giao chiến với Phi đại nương đã tê vật chết liền tại trận.

Trong đấu trường lại thêm một chàng thư sinh che mặt tay cầm đoản kiếm.

Mọi người đứng vây quanh đều kinh hoàng hô :

— Đoản kiếm tàn nhân.

Tiếng hô tiếng la hoảng khắp cả đấu trường đều nhốn nháo cả lên.

Hoa hậu Trương huệ Phương nét mặt biến hẳn sắc, tái mét không còn giọt máu.

Kỷ Anh đôi mày liễu chau dịu lại, nàng đứng ngẩn ra chẳng nói năng gì.

Tất cả những võ sỹ thuộc hạ của Hắc bảo có mặt tại hiệu trường, người nào cũng kinh hoàng thất sắc, trố mắt nhìn nhau.

Chu Sưởng tiến thẳng tới trước mặt Hoa hậu Trương huệ Phương và lạnh lùng cất tiếng :

http://tieulun.hopto.org

— Hắc bảo phu nhân, quả là hạnh ngộ !

Hoa hậu Trương huệ Phương hoảng hốt lùi lại hai bước, giọng nói run run :

— Đoạn kiếm tàn nhân, mi hãy còn sống được đến hôm nay, mạng mi thực là lớn đấy !

Chu Sưởng cười lạt :

— Đấy cũng là do trời xếp đặt, tại hạ nếu mạng không lớn, thì trong võ lâm trung nguyên lấy ai để mà trừ diệt bọn yêu ma quỷ quái này.

Trương huệ Phương «hứ» một cái :

— Đoạn kiếm tàn nhân mi quả là một tên điên cuồng, không còn biết trời cao đất dầy gì hết...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Sự thực hiển nhiên là thế, tại hạ bao giờ lời nói cũng đi đôi với việc làm.

Trương hệ Phương chau mày :

— Mi chuẩn bị làm gì đây ?

Chu Sưởng giằn giọng :

— Không có làm gì hết, mi hãy phải thả công chúa ra ngay tức khắc.

Trương huệ Phương xếch đôi mày liễu :

— Nếu không thì sao ?

Chu Sưởng cương quyết :

— Nếu không thả công chúa ra, thời tất cả những người thuộc trong Hắc bảo có mặt tại đấu trường này, sẽ không được sống sót một tên nào !

Trương huệ Phương hỏi :

— Xem như thế này, thì giữa mi và nước Đại lý cũng quan hệ mật thiết lắm nhỉ ?...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Đừng nói lôi thôi !

Trương huệ Phương nói tiếp :

— Nhưng hiện giờ công chúa đã đưa về Hắc bảo rồi, chỉ

không còn ở đây, vậy làm thế nào ?

Chu Sưởng chau mày :

— Rất đơn giản mi cho người đuổi theo đưa công chúa trở lại đây, để chuộc tính mạng cho bọn mi, chứ chẳng có gì là khó khăn cả.

Trương huệ Phương cười lạt :

— Đơn giản quá nhỉ ?

Chu Sưởng nghiến răng :

— Trừ phi bọn mi không còn muốn sống nữa, thì mới dám gây khó khăn với ta ?

Nói xong Chu Sưởng lại quay sang hỏi Chu hạnh Di cô mẫu người thân duy nhất của chàng :

— Đại nương, công chúa bị chúng bắt lúc nào ?

Phi đại nương đáp :

— Sáng sớm hôm trước !

Kỷ hiểu Phong nói tiếp lời :

— Công chúa bị chúng bắt đi, Tống bá Lương đã đi theo gót luôn lúc đó, chúng đem đi đường nào, chắc có vết tích tìm tới được đấy !

Kỷ hiểu Phong nói thế là ngụ ý Tống bá Lương đi theo đến đâu tất nhiên đã lưu lại ám hiệu ở ven đường có thể cứ theo ám hiệu chỉ dẫn mà tìm tới chỗ công chúa.

Chu Sưởng suy tính, từ đây đi tới tổng đàn Hắc bảo ở Kinh sơn, lộ trình khá xa, với tốc độ đi của mình, cách nhau một ngày, mình có thể đuổi kịp chứ chưa đáng lo ngại lắm !

Sau một lúc trầm tư Chu Sưởng gật đầu :

— Đại nương, Kỷ huynh và Cao huynh, hãy ở đây diệt trừ hết bọn nanh vuốt của Hắc bảo hiện có mặt tại đấu trường này.

Nói xong, Chu Sưởng đưa mắt liếc nhìn Kỷ Anh ngụ ý

http://tieulun.hopto.org

xin lỗi rồi đưa luồng nhãn quang nhìn thẳng vào mặt Hoa hậu Trương huệ Phương và trầm giọng hỏi :

— Trương huệ Phương, tại hạ nên gọi phu nhân là Bảo chủ phu nhân ? hay nên gọi là «Trung nguyên đại hiệp Gia cát Ngọc» phu nhân ? gọi thế nào là đúng hả ?

Nghe Chu Sưởng hỏi móc, Hoa hậu Trương huệ Phương xám mặt lại như chàm đổ.

Kỳ Anh thời vô cùng kinh ngạc mắt hạnh tròn xoe rán nhìn Bạch diện thư sinh người mà nàng đã nặng lòng thầm yêu từ lúc ban đầu.

Trương huệ Phương đứng ngẩn ra chẳng nói gì cả.

Chu Sưởng lại cười lạt :

— Trương huệ Phương, cũng vì tìm mụ, mà tại hạ xuýt mấy phen bị bỏ mạng dấy !

Trương huệ Phương hỏi :

— Mi định tìm ta hả ?

Chu Sưởng gật đầu :

— Đúng thế !

Trương huệ Phương hỏi tiếp :

— Có việc gì ?

Chu Sưởng cười đáp :

— Ha, ha, tại hạ nhận lời ký thác của một người đưa một vật chuyển giao cho mụ !

Trương huệ Phương ngạc nhiên :

— Vật gì ?

Chu Sưởng cất giọng lạnh lùng :

— Phu nhân nhìn xem sẽ rõ!

Nói xong Chu Sưởng thò tay vào trong bọc lấy ra một vật kẹp vào hai ngón tay đưa lên, cho Trương huệ Phương xem, và hỏi :

— Phu nhân biết vật này chứ ?

Đây là chiếc hà bao bên trong có tẩm chất kịch độc của «Trung nguyên đại hiệp Gia cát ngọc» đưa cho Chu Sưởng nhờ chàng tìm Hoa hậu Trương huệ Phương người vợ bội

nghĩa của ông ta, mà chuyển giao cho mụ.

Trương huệ Phương nhìn thấy vật cũ run người lên bần bật, mặt lại càng tái thêm, dưới ánh trăng lờ mờ trông càng đáng sợ, nàng quay sang bên bảo Kỳ Anh :

— Con...con hãy vào trong nhà tránh đi !

Kỳ Anh mím môi phụng phịu :

— Vì sao ?

Trương huệ Phương khuyên nhủ :

— Con hãy nghe lời mẹ vào trong nhà đi, trong khi giao chiến thập phần nguy hại mẹ không muốn con mạo hiểm một chút nào !

Kỳ Anh hỏi lại :

— Có thế thôi ư ?

Trương huệ Phương chau mày :

— Con nhỏ này, mi nói thế là nghĩa làm sao ?

Kỳ Anh nhăn mặt :

— Con muốn ở lại đây !

Trương huệ Phương nghiêm nét mặt :

— Ta muốn mi phải rời khỏi đây !

Kỳ Anh lắc đầu :

— Không !

Kỳ Anh thập phần cương quyết nhất định không chịu nghe lời mẫu thân đi vào trong nhà tranh ở bên cạnh.

Chu Sưởng nói xen vào :

— Lệnh thiên kim nhất định phải lưu lại đây, vì tại hạ cần tiểu thư chứng kiến...

Trương huệ Phương cướp lời :

— Mi muốn bắt con gái ta làm con tin, để trao đổi Đoàn công chúa dấy hả ?

Chu Sưởng lắc đầu :

— Không bao giờ như thế, phu nhân nên nhớ là tại hạ quyết nhiên không có làm những việc hèn hạ như bọn Hắc bào đâu.

http://tieulun.hopto.org

Trương huệ Phương lại quay sang bảo Kỳ Anh :

— Con nhỏ kia, mi không đi vào nhà hả ?

Kỳ Anh vẫn lắc đầu ngoay ngoảy.

— Con không vào !

Chu Sưởng giãn giọng :

— Phu nhân, vụ công án này, cần tiểu thư phải có mặt tại hiện trường...

Trương huệ phương giãn giọng :

— Đoạn kiếm tàn nhân, được rồi, mi muốn nói gì cứ việc nói thẳng ra đi !

Chu Sưởng quay lại :

— Phu nhân có nhận biết vật này không ? hãy nói trước cho tại hạ nghe đã.

Trương huệ Phương nghiến răng lại :

— Có biết !

Chu Sưởng gật gật :

— Thế thì tốt lắm, Gia cát đại hiệp người chồng cũ của phu nhân, có nhờ tại hạ tìm phu nhân để chuyển giao vật này!

Trương huệ Phương kinh ngạc :

— Thế là nghĩa gì ?

Chu Sưởng lắc đầu :

— Điều đó tại hạ cũng không được biết, vì tôn phu cũng không nói gì hơn.

Trương huệ Phương nói tiếp :

— Đưa đây !

Chu Sưởng tần ngần :

— Hãy thong thả !

Trương huệ Phương chau mày :

— Mi còn nói gì nữa ?

Chu Sưởng nói :

— Tại hạ còn một điều thắc mắc...

Trương huệ Phương ngắt lời :

— Cứ nói đi ?

Chu Sưởng cười lạt :

— Phu nhân và «Võ lâm sinh phật Tây môn vọng» hai bên đã vương vấn tơ tình mật thiết cơ mà, sao mà phu nhân lại làm phu nhân «Hắc bảo chủ nhân» nữa hả ?

Nghe Chu Sưởng nói Kỳ anh kinh ngạc chẳng hiểu ra sao sắc mặt nhào nhác, hai mắt tròn xoe, cứ trừng trừng nhìn đối phương.

Trương huệ Phương mồ hôi toát ra như mưa, hai môi dìu lại :

— Điều đó không có can gì đến mi ! mi đừng có hiếu sự ! mà ta cũng bắt tất phải trả lời !

Chu Sưởng nhún vai :

— Phu nhân đã không chịu nói, tại hạ đành tìm dịp khác để tra chứng vậy !

Trương huệ Phương lại hỏi :

— Gia cát ngọc còn nói gì nữa không ?

Chu Sưởng lắc đầu :

— Không, Gia cát đại hiệp cũng không còn ở trên đương thế được bao lâu nữa, chỉ có một điều duy nhất mà Gia cát đại hiệp phải bận tâm, tức là sự kiện này...

Trương huệ Phương ngắt lời :

— Đưa đây !

Chu Sưởng hơi nhách mép tủm tỉm cười, buông tay hầy chiếc hà bao cho đối phương.

Trương huệ Phương đưa tay đón lấy, người run lên, dùng ngón tay mân mê hàng nửa giờ chẳng nói gì.

Chu Sưởng lại nói :

— Phu nhân không mở ra mà xem ?

Trương huệ Phương hườm hườm nhìn Chu Sưởng, rồi lấy ngón tay mở hà bao ra, nắn bóp một lúc rồi lắc đầu cất tiếng hỏi :

— Có vật gì ở trong này đây ?

Chu Sưởng đáp :

http://tieulun.hopto.org

— Trong đó có lễ vật của phu nhân đấy

Trương huệ Phương ngạc nhiên :

— Cái gì ?

Vừa nói dứt lời, Trương huệ Phương đột nhiên sắc mặt biến hẳn, quăng chiếc hà bao xuống đất và thất thanh kêu nhỏi lên !

— Kịch độc !

Trương huệ Phương chỉ kêu được một tiếng, liền ngã nhào xuống đất.

Tất cả thuộc hạ của Hắc bảo đều kinh hoàng kêu la dậy một góc trời.

Kỳ Anh kêu thét lên một tiếng :

— Má !

Nàng vừa kêu vừa chạy đến ôm lấy Trương huệ Phương.

Trương huệ Phương vật vã lăn lộn có vẻ đau đớn lắm, miệng luôn luôn kêu rên.

Lão già áo đen phẫn nộ quát :

— Đoạn kiếm tàn nhân, mi quả là hèn hạ, lại công nhiên dùng thủ đoạn đầu độc !

Chu Sưởng chẳng cần biện giải, văng người tuốt kiếm xuất thủ liền.

— Ối !

Lão già áo đen chỉ kịp kêu một tiếng, thân hình lảo đảo té liền trên vũng máu.

Phi đại nương, Kỳ hiểu Phong và Cao Huân ba người, đồng thời xuất thủ, cuộc ác chiến lại tiếp diễn, tiếng la hoảng tiếng kêu rên vang động khắp một vùng.

Có mặt «Đoạn kiếm tàn nhân» tại đấu trường, những bọn võ sỹ áo đen thuộc hạ của Hắc bảo, đều kinh hồn lạc phách rồi, đâu còn ham đánh nữa, mạnh ai người nấy chạy tán loạn tứ tung, kẻ nào công lực kém một chút không chạy kịp đều bỏ xác tại sa trường.

Chu Sưởng vẫn đứng thừng thững trước mặt hai mẹ con Trương huệ Phương, chàng đương suy nghĩ làm cách nào để nói rõ cho Kỳ Anh hiểu được nguyên ủy khúc chiết...

Sau một hồi hỗn chiến, đối phương kẻ bị chết kẻ chạy trốn, đấu trường không còn đối thủ nữa.

Phi đại nương quay lại nắm lấy tay Kỳ Anh và nói :

— Có con bé này, có thể đổi lấy công chúa được rồi !

Chu Sưởng vội xua tay :

— Đại nương, buông tay !

Đại nương kinh ngạc hỏi :

— Sao thế ?

Chu Sưởng lắc đầu !

— Không thể giữ nàng mà đổi công chúa được, đại nương hãy buông tay thả nàng ra.

Phi đại nương do dự :

— Mi nói làm sao ?

Chu Sưởng giải thích :

— Tôi đã chịu ân cứu mạng của nàng, nên không thể làm như thế được.

Phi đại nương vẫn chần chừ :

— Ân oán phân minh là đúng rồi, song hiện giờ công chúa bị Hắc bảo bắt...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Xin đại nương cứ buông nàng ra trước đã.

Phi đại nương hỏi lại :

— Còn sự an nguy của công chúa thì sao ?

Chu Sưởng cương quyết :

— Điệt nhi xin phụ trách đuổi theo đem công chúa về trước khi chúng chưa đưa công chúa tới Hắc bảo.

Phi đại nương lại hỏi :

— Đuổi không kịp thì sao ?

Chu Sưởng cam đoan :

— Điệt nhi xin lấy sinh mạng đổi lấy sự an toàn của công chúa, xin đại nương cứ buông nàng ra.

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng dã nói hết lời, Phi đại nương đành phải buông tay thả Kỳ Anh ra.

Kỳ Anh không có khóc, cũng không có chảy nước mắt, mặt nàng tím lại, đột nhiên quát :

— Mi dã giết mẫu thân ta rồi !

Kỳ Anh vừa quát vừa vươn tay phát chưởng đánh xả vào Chu Sưởng một cách liều mạng.

Chu Sưởng vội vàng dùng «Không không bộ pháp» né tránh và luôn miệng nói :

— Cô nương hãy bình tĩnh nghe tại hạ nói cho cô nương nghe... cô nương lầm.

Kỳ Anh lúc này hầu như là điên cuồng, chẳng nghe gì lời Chu Sưởng nói dùng cả chỉ lẫn chưởng đánh liên tiếp, và toàn là những đòn trí mạng.

Chu Sưởng kêu la tha hồ, Kỳ Anh vẫn không nghe, cứ nhào vào đánh lia lịa.

Chu Sưởng không làm sao được, dành phải đưa tay nắm chặt lấy cổ tay nàng và nói !

— Cô nương đừng nóng giận vội, hãy bình tâm để tại hạ kể đầu đuôi nguyên ủy cho cô nương nghe...

Kỳ Anh gào thét gạt đi :

— Ta không cần nghe gì hết, mi dã giết chết mẫu thân ta rồi, mi còn nói gì nữa !

Chu Sưởng nói tiếp :

— Cô nương, không phải đâu, tại hạ nhận lời ký thác của Gia cát đại hiệp.

Kỳ Anh lắc đầu :

— Ta không nghe mi nói, im miệng đi. Ta không phải là đối thủ của mi, mi cứ giết ta đi !

Chu Sưởng chau mày :

— Tôi không có lý do nào giết cô nương. Xin cô nương hãy bình tâm...

Kỳ Anh cướp lời !

— Mi không giết ta, có một ngày kia ta sẽ giết mi, để trả thù cho mẫu thân...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Cô nương hãy nghe tại hạ nói,..

Kỳ Anh gạt đi :

— Ta không nghe !

Trương huệ Phương vẫn chưa có tắt hơi, đột nhiên cất tiếng phều phào gọi :

— Con... lại... đây...

Kỳ Anh nghe mẫu thân gọi hai mắt trợn tròn xoe như muốn rách cả mi nàng quát :

— Buông tay !

Chu Sưởng cũng nhún lòng trước mối tình mẫu tử thắm thiết của nàng, nên tự nhiên chàng cũng buông tay ra.

Kỳ Anh vùng ra ôm lấy mẫu thân rồi co cẳng chạy liền ra khỏi hiện trường.

Chu Sưởng vội vàng người đứng chặn trước lối đi rồi cất tiếng nói :

—Tại hạ có câu chuyện cần phải nói cho cô nương nghe, câu chuyện liên quan về thân thế của cô nương, cô nương cần phải nghe.

Kỳ Anh vẫn bỏ ngoài tai những lời Chu Sưởng nói, nàng quắc mắt quát :

— Tránh ra !

Chu Sưởng cố nán nỉ :

— Cô nương cần phải nghe tại hạ nói dã ...

Kỳ Anh gạt phắt đi :

— Không nghe !

Lúc này sắc mặt «Hoa hậu Trương huệ Phương đã xám lại rồi, nằm trong tay Kỳ Anh vừa thở vừa nói :

— Đoạn kiếm ... tân nhân ... mục đích ... của mi dã... đạt tới rồi ... ta ... chết đến nơi rồi ... nó chính là ... con gái ..... ta thân sinh ... ra đó... mi hãy để ..cho mẹ con ... ta.. được gần

http://tieulun.hopto.org

nhau ... trước khi ... ta trút hơi thở cuối cùng... được đi ngôn..

Trương huệ Phương đã đuối sức, nói được vài tiếng lại bị hơi thở gián đoạn. Chu Sưởng thấy tình cảnh như thế bất giác đứng ngẩn ra như tượng gỗ.

Kỷ Anh thừa cơ ôm mẫu thân chạy như bay như biến không còn phân biệt gì hết.

Kỷ hiểu Phong ngạc nhiên hỏi :

— Sao thiếu sư lại để cho nàng đi

Chu Sưởng thở dài :

— Để cho nàng được trọn tình mẫu tử, được cùng nhau quyết biệt trước giờ phút sau cùng.

Kỷ hiểu Phong hậm hực :

— Thiếu sư làm như thế không có cương quyết một chút nào, đúng là theo lối nhân từ nhu nhược như đàn bà vậy !

Chu Sưởng quắc mắt :

— Ta tự lãnh trách nhiệm và có phương sách ứng phó, các vị nên thận trọng lời nói một chút.

Cao Huân kích động tiếp lời :

— Nếu quả công chúa có sự gì bất trắc, chúng tôi không hiểu về hồi phục quốc vương và quốc sư làm sao đây ?

Chu Sưởng cương quyết nói :

— Sẽ cắt đầu tại hạ đem về !

Kỷ hiểu Phong và Cao Huân thở dài không nói gì, song trong lòng vẫn thắc mắc lo lắng.

Phi đại nương thừ mặt :

— Hài nhi, phàm việc không nên nhẫm tính quá, có khi làm hỏng cả công cuộc lớn :

Chu Sưởng lẳng lặng không nói gì.

Sau khi trầm mặc một lúc lâu rồi mới cất tiếng :

— Tại hạ hiện giờ đi kiểm trinh cả ngày đêm, để đuổi theo công chúa. Đại nương cùng hai vị đi theo sau cứ theo ám hiệu mà đi, khi nào mà tìm được công chúa, tại hạ tức khắc quay lại. Hai vị cùng

Tổng bá Lương đã trót bộc lộ thân thế rồi. Đồng thời trong «Thập bát thiên ma», cũng đã trừ khử được quá nửa rồi, còn lại một số ít cũng không đáng sợ nữa. Sau khi mà công chúa được thoát hiểm, ba vị sẽ hộ tống công chúa về nước !

Kỷ hiểu Phong và Cao Huân lẳng lặng không nói gì.

Chu Sưởng quay sang nói với Phi đại nương :

— Đại nương cùng hai vị sẽ lên đường trước, tại hạ sẽ đuổi theo mẹ con Hoa hậu Trương huệ Phương để giải quyết xong vụ công án mà Trung nguyên đại hiệp đã phó thác cho ngày trước.

Phi đại nương ngắt lời :

— Điệt nhi, nguyên ủy vụ án đó ra sao ?

Chu Sưởng liền đem việc mình bị ngộ nạn quẳng từ đỉnh núi xuống tuyệt cốc, may gặp «Cốc trung nhân» (tức Trung nguyên đại hiệp Gia cát ngọc) cứu sống, trước khi rời khỏi tuyệt cốc «Cốc trung nhân» có ủy thác giải quyết giùm một vụ công án, chàng tóm tắt kể lại một lượt từ đầu đến cuối !

Nghe xong, Phi đại nương có vẻ kích động :

— Ả, ra thế ! Nguyên lai nội tình nó lại phức tạp khúc chiết như thế, việc đời làm chuyện éo le thực, kể tình cảnh của Minh Châu cũng đáng thương nhỉ :

Chu Sưởng nói tiếp :

— Bây giờ tiêu diệt đi đuổi theo Minh Châu cô nương đây !

Nói xong Chu Sưởng liền vắng người xông thẳng vào nhà tranh ở bên cạnh.

Phi đại nương, Kỷ hiểu Phong và Cao Huân ba người đi một lối khác, rời khỏi hiện trường đi thẳng lên đường công lộ.

Chu Sưởng vào nhà tranh, chẳng thấy một bóng người nào, chàng tìm cả nhà ngoài đều chẳng thấy gì.

Chu Sưởng trong lòng hết sức băn khoăn, Trung nguyên

http://tieulun.hopto.org

đại hiệp Gia cát Ngọc còn đưa một cái túi vải nữa và dặn giao cho Minh châu con gái của ông ta, việc này thế nào mình cũng phải làm theo như lời ủy thác. Đồng thời mình cũng cần phải nói cho nàng hiểu rõ về thân thế, mình không làm tròn được những điều ủy thác đó, thì làm sao đối với vị ân nhân cứu mạng cho trọn tình nghĩa được.

Chu Sưởng trầm tư một lúc, chàng rời khỏi nhà tranh, nhằm đi ven rừng đằng sau nhà.

Chu Sưởng đi thẳng một mạch được chừng bốn năm dặm mà vẫn chẳng thấy tông tích mẹ con Hoa hậu Trương huệ Phương đâu.

Theo lý ra Kỳ Anh còn phải ôm một người mà đi, thì không thể nào mà đi nhanh được. Chu Sưởng suy nghĩ, chàng cho là nếu mình không đuổi vượt quá rồi, thì là mình đi sai hướng, nhất là lại trong lúc đêm tối nếu đối phương có ý lẩn tránh, thì cũng khó mà phát hiện được.

Chu Sưởng loanh quanh tính toán không biết là nên như thế nào? nếu quay trở lại tìm nữa, chưa chắc đã gặp, mà còn e lỡ mất thời gian đuổi theo công chúa.

Rất có thể mẹ con nàng ẩn núp một chỗ nào kín đáo, rồi những tay cao thủ của Hắc bảo tiếp ứng đưa đi. Đương nhiên là Trương huệ Phương đã trúng kịch độc, nhất định là chết rồi.

Sau một lúc suy nghĩ Chu Sưởng cho là Minh Châu cũng sẽ đi cùng một con đường này, vì rằng nàng không về Hắc bảo còn đi đâu nữa.

«Hoa hậu Trương huệ Phương» chắc chắn là không thể sống về tới Hắc bảo được. Kỳ Anh biết là mình không có giết nàng, rất có thể nàng sẽ đem linh cữu của mẫu thân về Hắc bảo. Tính theo như thế thì mình hãy đi đuổi theo công chúa rồi sau sẽ quay lại có thể gặp Kỳ Anh cũng chưa biết chừng.

Còn việc chàng hẹn với Hồng nương tử cùng đến tổng đà Hắc bảo, thì đi dọc đường nhất định sẽ gặp nhau.

Sau một lúc suy đi tính lại đổi ý tìm Kỳ Anh, chàng quay lại đường quan đạo, đi hết tốc độ.

Đi một lát chừng uống xong chén nước trà, Chu Sưởng đã đi vượt qua bọn Phi đại nương.

Chu Sưởng đi mãi mốt tới lúc trời sáng, thì chàng đã đi được gần một trăm dặm.

Chu Sưởng vào một quán nhỏ bên đường nghỉ chân và ăn uống, quả nhiên chàng phát hiện thấy ám hiệu của Tống bá Lương; lưu lại, trong lòng khoan khoái vợi hẳn những nỗi lo âu giờn giập.

Sau khi ăn uống xong, Chu Sưởng lại tiếp tục cuộc hành trình. Chàng mãi mốt đi, quần áo dầy vết máu mà cũng để nguyên mặc không kịp thay.

Chu Sưởng cứ theo ám hiệu đi, chưa tới Đương đương, thấy ám hiệu chỉ về con đường nhỏ, lối đi Viễn an.

Đi đến ngày thứ ba, tính lộ trình đã vượt quá mức những người võ lâm trung bình đi năm ngày rồi.

Đột nhiên ám hiệu bị đứt đoạn. Chu Sưởng trong lòng băn khoăn lo lắng không hiểu vì nguyên nhân gì?

Làm sao Tống bá Lương lại không lưu ám hiệu nữa?

Hay là Hắn đã gặp phải sự gì bất trắc rồi?

Sau một lúc suy nghĩ, Chu Sưởng lại quay về chỗ ám hiệu sau chót, chàng tìm quanh cả tứ phía. Song chẳng phát hiện thấy gì hết.

Chu Sưởng đứng ngẩn ra không biết tính toán ra sao cho thỏa đáng cả?

Chàng phân vân hết sức, không thể nhắm mắt mà đi bừa, cũng không thể cứ đứng hoài đây mãi được.

Lúc này chàng đã lâm phải bước hết sức bí, tiến thoái lưỡng nan, tiến cũng không xong, mà lui cũng không lui được biết làm sao bây giờ.

Chu Sưởng ruột nóng như lửa đốt mồ hôi trút ra như tắm ướt đẫm cả áo.

http://tieulun.hopto.org

77 TỐNG BÁ LƯƠNG BỊ ĐEM CHÔN SỐNG

Ám hiệu đột nhiên bị dứt đoạn, chỉ có hai lý do, một là truy tông đến đây là cùng, đối tượng bị truy tông định lưu lại ở gần quanh đây, mà địa điểm dích thực chưa có xác định. Hai là Tống bá Lương gặp phải sự gì bất trắc, mà không kịp lưu lại ám hiệu báo tin mình đã ngộ nạn.

Còn nếu nói là theo lạc mất mục dích, thì cả là một điều vô lý, không thể như thế được. Vì rằng nếu quả là lạc mất mục tiêu thì ít ra Tống bá Lương cũng lưu ám hiệu lợi báo tin chứ, mà không lưu ám hiệu thì bản thân đương sự cũng phải ở lại quanh quẩn gần đây.

Tính theo thời gian thì đối phương tới đây cũng chưa lâu mấy.

Sau một hồi suy đi tính lại, chàng thấy bây giờ chỉ có một biện pháp duy nhất, là trước hết phải tra xét đô tìm rất cẩn thận kỹ càng trong phạm vi mấy dặm gần quanh đây xem có thấy được đầu mối không ? Nếu quả mà không thấy dấu vết gì, thì chỉ còn cách đi thẳng đến sơn trấn chỗ nhập khẩu vào Kinh sơn, vừa đợi Hồng nương tử vừa đón chặn đường đối phương quay về tổng đàn ở Kinh sơn.

Sau khi tính toán kỹ lưỡng và quyết định chủ ý, Chu Sưởng lập tức bắt đầu hành động, chàng lấy chỗ ám hiệu sau cùng làm trung tâm điểm, rồi cứ tìm xét theo vòng quanh, dần dần rộng ra, như thế không còn có bỏ sót được nữa.

Trong một giờ chàng đã đi tìm thực kỹ trong phạm vi vòng quanh năm dặm, chỗ nào hơi khả nghi chàng đều lưu ý dò xét, song tuyệt nhiên không có phát hiện gì hết.

Chu Sưởng cảm thấy thất vọng và sốt ruột như điên lên được.

Nếu quả như công chúa xảy ra sự gì bất trắc, thì mình vô phương mà xử trí cho ổn được.

Hiện giờ chỉ còn mỗi một nước là đi đến sơn trấn để đón đầu đối phương thôi, chứ ngoài ra vô kế khả thi nữa.

Nếu quả công chúa bị đối phương đưa về Hắc bảo, chúng giữ công chúa làm con tin, để ép buộc Đoàn quốc vương phải đem «Phù lục chân kinh» sang chuộc công chúa thì đấy cả là một vấn đề nan giải, không biết đối phó bằng cách nào đây ?

Hắc bảo có ý mưu đồ «Phù lục chân kinh đã từ lâu chứ không phải một ngày, và đối phương dùng dủ mọi thủ đoạn không cần lựa chọn chúng cố ý lấy cho bằng được, người mang họa trước tiên là Ngộ linh tử và Thiên huyền tử hai vị tiền bối trong «võ lâm tam tử» về sau đối phương lại cấu kết thông đồng với Miêu vương, mượn tiếng cầu thân công chúa, đại náo hoàng cung. Hiện giờ lại công nhiên bắt công chúa giữ làm con tin để đòi chuộc.

Công chúa vào Trung nguyên, thực là một việc sai lầm, không hiểu sao sư phụ lại không ngăn cản ? để đến nỗi xảy ra việc đáng tiếc ngày nay.

Đương nhiên là việc đã xảy ra rồi, bây giờ chỉ có nghĩ phương pháp để giải quyết vấn đề còn ngoài ra oán trời trách người lúc này đều vô dụng không có ích gì.

Muốn đón đầu để cướp công chúa lại thì mình không thể bộc lộ hành tông, công nhiên ở trên con đường công lộ này được, như thế đối phương sẽ phòng bị, mà mình thêm khó hành động, đáng tiếc là trước đây mình không mượn kiệu ca một bộ mặt giả bây giờ hóa trang cải dạng.

Sau một lúc suy tính, Chu Sưởng thấy còn một một biện pháp duy nhất là vào trong thị trấn ở phía trước mua một bộ quần áo đi săn, cứ để nguyên diện mục như thế này hóa trang thành người đi săn, nếu mình cẩn thận chú ý về hành động một chút, chắc là đối phương cũng khó mà khám phá ra hành tông của mình được.

Chu Sưởng quyết định chủ ý, tức khắc lên đường thực hành liền ngay.

Chu Sưởng vừa đi được một quãng đường, bỗng nhiên chàng nhìn bên đường thấy ám hiệu của Tống bá Lương báo tin lâm nạn.

http://tieulun.hopto.org

Âm hiệu báo rõ là đương sự bị nhiều tay cao thủ vây đánh đối phương là thuộc hạ của Hắc bảo.

Âm hiệu này lưu lại trong tình thế cấp bách, không kịp nhắc đến sự an nguy và hạ lạc của công chúa ra sao, và cũng không kịp chỉ rõ phương hướng nữa.

Hiện tại việc cứu Tống bá Lương là khẩn cấp hơn hết, cứu được Tống bá Lương thoát hiểm thì tự khắc biết rõ hạ lạc công chúa.

Chu Sưởng nhìn nhận hình thế, trước mặt là đường quan đạo có thưa thớt mấy nhà nông dân, mé bên phải là những bờ ruộng chạy ngang chạy dọc liên miên mé bên trái là rừng, chạy dài suốt tới đồi đất đỏ.

Sau khi xem xét hình thế, chàng thấy mé rừng là chỗ khả nghi cần đó tìm, nếu quả tìm trong khu rừng đó mà không phát hiện thấy gì, sẽ đuổi theo thẳng quan đạo.

Sau một lát trầm tư Chu Sưởng liền phóng bộ vào thẳng trong khu rừng.

Chàng đi quanh một vòng tìm đó kỹ lưỡng mà chẳng thấy gì cả, chàng vừa toan ra khỏi rừng lên đường quan đạo. Đột nhiên chàng nhìn về phía đồi đất đỏ ở phía ngoài rừng cách gần đây, tựa như có bóng người thấp thoáng, Chu Sưởng bất giác thấy tinh thần phấn khởi, phóng đi như bay đến đến thẳng chỗ đó.

Vừa ra đến mé rừng, Chu Sưởng đưa mắt nhìn về phía trước, bất giác lạnh toát cả người, đây không phải là bóng người mà là một cái áo chàng treo vào một cành cây cắm ở giữa mé đồi gió thổi bay phấp phới trông xa như là bóng người di động.

Chàng nhìn kỹ thì lại thấy trên cành cây còn treo một cái rương nhỏ đựng thuốc.

Chu Sưởng thất kinh đây chính là những đồ của Tống bá Lương cải dạng làm thầy lang bán thuốc, xem thế này thì chắc chắn là Tống bá Lương bị nguy rồi.

Chu Sưởng đưa mắt nhìn chung quanh đó, bất giác chàng dặt mình bắn cả tâm thần vì chàng thấy gần chỗ treo áo, rương thuốc, có một cái đầu người thò lên khỏi mặt đất.

Chu Sưởng khắp người nổi da gà, mạch máu đều căng thẳng, tâm hỏa bốc cháy ngùn ngụt.

Tống bá Lương đã bị chôn sống, toàn thân từ cổ trở xuống bị chôn xuống đất, chỉ còn hở có mỗi cái đầu thôi.

Chu Sưởng nghiến hai hàm răng lại kêu ken két, và gào thét như hổ rống:

— Đồ dã man, vô nhân đạo! đáng giết!

Thốt nhiên cũng ngay lúc đó, bỗng lại nghe có những tiếng quát thét từ xa xa vẳng tới bên tai, Chu Sưởng chột dạ lặng nghe xem thanh âm đó phát ra từ phương hướng nào?

Sau khi lắng nghe và nhận định phương hướng, chàng lập tức vẫng người chạy thẳng về mé bên phải đồi đất, chàng phóng đi như bay không kịp dẫn do gì hết.

Vừa chạy gần tới sau đồi, chàng thấy bóng người nhảy ngang nhảy dọc hai bên đương giao chiến kịch liệt.

Chu Sưởng dùng Không không bộ pháp lẻn đến sát bên mà hai bên vẫn chưa ai phát giác thấy chàng.

Chàng thấy trong đấu trường, một bên bị vây đương đánh thức mang, chính là Hồng nương tử và Thiên bất Thâu, còn đối phương đều là thuộc hạ của Hắc bảo.

Hồng nương tử một mình đấu với lão già mặc cẩm bào dáng vóc gầy ốm, nàng sử dụng thiết kiếm, tức là thanh kiếm của chàng đã ng làm tín vật đính hôn với Nẫn cung Hoa. Đây là lần đầu tiên Chu Sưởng được mục kích Hồng nương tử dùng binh khí giao chiến. Chàng nhận thấy kiếm thuật của nàng tự thành một kiếm pháp riêng biệt, huyền diệu tuyệt luân.

Lão già mặc cẩm bào, thân thủ lại càng lợi hại, kiếm thuật của lão biến hóa thần xuất quỷ một, không biết đâu mà lường.

http://tieulun.hopto.org

Hai bên giao đấu kịch liệt khó mà phân giải. Song với người tinh mắt họ có thể nhận thấy nhược điểm về phần Hồng nương tử, vì nội lực hơi yếu không thể vận dụng liên tục, thành ra uy lực của kiếm chiêu không phát huy được đầy mức.

Còn Thiên bất Thâu tay không, một mình đánh với bốn tên võ sỹ áo đen và một gã trung niên trang thúc ra dáng đầu mục, tình thế đã nguy ngập trông thấy. Thiên bất Thâu chỉ nhờ ở bộ pháp kỳ diệu, nhất hướng tránh trọng đón khinh. Kỳ thực, cực kỳ nguy hiểm.

Trên mặt đất có bảy xác chết nằm sóng sượt, trong số có năm xác là võ sỹ áo đen.

Những nhóm người này không cần nói cũng biết chúng là những tên hung phạm tàn hại Tống bá Lương, và cũng có thể là người bắt công chúa nữa.

Còn Thiên bất Thâu và Hồng nương tử lại hiện thân tại đây mà kịch chiến với bọn chúng, thì cả là một sự lạ, ngoài sức tưởng tượng của chàng. Song Chu Sưởng cũng không kịp nghĩ dài dòng, chàng vội đề khí phi thân như luồng điện chuyền văng người vào giữa đấu trường.

Những tiếng kêu rên thê thảm bỗng nhiên nổi lên :

— Ối... Oá !...

Một diễn biến bất thần xảy ra, cả hai bên đều kinh hoàng tự động n ừng tay.

rong bọn năm người giao chiến với Thiên bất Thâu, có ba tên bị chết nằm vật giữa đấu trường, trong đấy có cả tên đầu mục trung niên.

Thiên bất Thâu mừng rỡ hết sức :

— Tiểu đệ, đến vừa may !

Hồng nương tử cũng reo lên :

— A, đệ đệ !

Bọn thuộc hạ Hắc bảo đều kinh hoàng kêu thất thanh :

— Đoạn kiếm tàn nhân !

Lão già mặc cầm bào biến sắc mặt. Hai tên võ sỹ áo đen còn sống sót, mặt đều xám ngắt như chàm đổ, trông không còn một chút huyết sắc nào.

Chu Sưởng nghiến răng hai mắt phun lửa, xoay người xuất kiếm.

Kiếm khí xét loé một tia sáng, đã thấy hai tên võ sỹ áo đen tê nhào chết liền, không còn kịp kêu lấy một tiếng.

Chu Sưởng liền xoay người nhảy tới trước mặt lão già mặc cầm bào, thay vị trí Hồng nương tử.

Hồng nương tử hô lớn :

— Tiểu đệ, đừng để cho tên đó chạy thoát, nó là phó bảo chủ Hắc bảo đấy !

Hồng nương tử vừa nói dứt tiếng, lão già mặc cầm bào đã văng người chạy trốn.

Chu Sưởng quát :

— Chạy đâu !

Chu Sưởng vừa quát vừa dùng Không không bộ pháp, thân hình lướt đi như bóng ma đứng chặn đón đầu đối phương và phát luôn một chưởng, với một khí thế vừa mau vừa mạnh.

Lão già mặc cầm bào bất cần giữ thể diện, nằm ngay xuống đất lăn đi mấy vòng, theo thế «lăn lư đả cổn».

Đối phương phản ứng đột ngột, ngoài ý liệu của Chu Sưởng.

Chưởng lực càng mạnh, càng giúp cho đối phương lăn đi nhanh thoát cái ý đã biến vào trong rừng sâu mất dạng không còn nhìn thấy bóng dáng đâu nữa.

Hồng nương tử cùng Thiên bất Thâu song song phóng bước đuổi theo truy kích.

Chu Sưởng vô cùng phẫn nộ, tức run người lên, hai mắt như phun lửa. Chàng văng người vào rừng, xông xáo tìm rồi một hồi, tuyệt nhiên không thấy tông tích đối phương đâu nữa. Chàng phẫn nộ như điên, dậm chân huỳnh huỵch xuống đất

http://tieulun.hopto.org

Ba người quanh quẩn lại gặp nhau ở giữa rừng, cùng nhìn nhau cười nhăn nhó.

Chu Sưởng nắm tay nghiến răng :

— Tôi nhất định phải đuổi tìm cho bằng được, chứ không thể để cho nó trốn thoát được.

Thiên bất Thâu xua tay :

— Tiểu đệ không nên nóng nảy, khu rừng um tùm rậm rạp, nhất là mình không am tường địa thế bằng đối phương, khó lòng mà truy tầm được, mà hiện tình, việc cứu người lại khẩn thiết hơn, bây giờ chúng ta nên tính kế cứu người trước đã, rồi sau sẽ tính tới việc khác.

Chu Sưởng phẫn khích hỏi :

— Chúng nó bắt công chúa đem đi mất rồi, không hiểu bây giờ ở chỗ nào ?

Thiên bất Thâu gật đầu :

— Ta biết việc đó rồi, giờ phút này, có lẽ chúng đã đem công chúa đến Hắc hào rồi !

Chu Sưởng ngạc nhiên :

— Làm sao lại có thể nhanh như thế được ? tính thời gian thì chúng chỉ có thể đi nhanh lắm là hai phần đường.

Thiên bất Thâu lắc đầu :

— Tiểu đệ lầm rồi, chúng nó đâu có đem công chúa đi bộ mà chúng dùng ngựa tốt, mỗi trạm lại thay ngựa đi kiếm tính suốt ngày đêm đi như thế làm sao lại không nhanh ? chúng đã đi trước mình lâu rồi.

Chu Sưởng hoài nghi :

— Làm sao lão ca lại biết rõ được như thế ?

Thiên bất Thâu đáp :

— Đấy là tự chúng nó bàn chuyện với nhau mà thấu lộ như thế. Lão thâu nhi này tình cờ nghe trộm được, nên mới biết rõ nội tình.

Chu Sưởng thở dài :

— Thế thì chúng ta ứng phó bằng cách nào bây giờ ?

giải cứu cho công chúa ?

Thiên bất Thâu đở lời :

— Dể thong thả sẽ tính !

Hồng nương tử hỏi :

— Làm sao tiểu đệ lại biết truy tông đến đây?

Chu Sưởng thở dài :

— Tiểu đệ nhận thấy ám hiệu của Tống bá Lương, nên tiểu đệ cứ đi theo ám hiệu, nhưng khi tới cách đây còn năm dặm, thì ám hiệu bị gián đoạn, tiểu đệ đành phải đó tìm vòng quanh chỗ ám hiệu sau cùng, tìm theo vòng tròn đều dần rộng mãi ra, về sau phát hiện Tống bá Lương bị chôn sống, rồi lại nghe có tiếng la quát kêu, nên mới tìm đến đây mà gặp các vị!

Hồng nương tử nói tiếp :

— À, ra thế !

Chu Sưởng lại hỏi :

Thạch lão ca và Hồng đại thư làm sao hai vị lại gặp nhau ở đây ? có phải đi cùng một đường không ?

Hồng nương tử đáp :

— Đi nửa đường thì gặp nhau !

Chu Sưởng hỏi

— Đại thư có biết chỗ Tống bá Lương bị nạn không ?

Hồng nương tử gật đầu :

— Có biết, tình hình nguy nan lắm, bây giờ chúng ta phải thiết pháp thế nào để cứu người ?

Chu Sưởng nóng ruột về Tống bá Lương chưa biết sống chết ra sao, nên vừa nghe Hồng nương tử nói chàng liền cất bước đi liền, miệng thì nói với trở lại :

— Các vị cùng đi !

Thiên bất Thâu vội đở tay :

— Đừng hấp tấp !

Chu Sưởng ngừng bước ngạc nhiên nói :

— Sao thế ?

Thiên bất Thâu giải thích :

http://tieulun.hopto.org

— Đấy là một cái cạm bẫy chuyên môn đợi tiểu đệ đấy, đừng có hấp tấp mà nguy !

Chu Sưởng hồ nghi :

— Cạm bẫy thực hả ?

Thiên bất Thâu gật đầu :

— Chẳng lẽ tiểu đệ lại không nhận ra đối phương cố ý bộc lộ mục tiêu như thế, tức là làm mồi để dữ tiểu đệ chú chúng dật cẩu đấy, thực là may mắn, tiểu đệ chưa có kịp cứu người đấy, chứ nếu không mà tiểu đệ mắc phải cạm bẫy của chúng thì tan xương mất rồi.

Nghe Thiên bất Thâu nói, Chu Sưởng mới xực nghĩ ra. Hắc bảo trước đây đã có lần chúng bắt người của «Thông thiên giáo» giết chết rồi treo cổ lên cành cây, ở dưới chúng đào lỗ đặt chất nổ rồi lấp đi, để đánh bẫy bọn «Thiên mã» bây giờ chúng lại dở cái lối đó để bẫy mình. Nghĩ tới đấy Chu Sưởng thất kinh nổi cả da gà, chàng buột miệng :

— Chúng nó chôn chất nổ ở đấy hả ?

Thiên bất Thâu gật đầu :

— Đúng thế !

Chu Sưởng nghiến răng :

— Thực đáng hận !

Thiên bất Thâu nói :

— Thôi đi, chúng ta đến nơi, xem xét lại tình thế, rồi nghĩ cách để cứu nguy.

Chu Sưởng nóng ruột hỏi :

— Không hiểu Tống bá Lương bây giờ ra sao, có còn sống không ? hay chết mất rồi ?

Thiên bất Thâu đáp :

— Chắc là chưa có chết !

Ba người vừa đi đến mé rừng ở phía dưới đồi đất đỏ, Chu Sưởng nhìn thấy cái đầu Tống bá Lương thò lên trên mặt đất hai mắt như muốn rách cả mí.

Thiên bất Thâu vò đầu gãi tai :

— Việc này nguy hiểm lắm không thể vội vàng được, trước hết phải tìm cách lấy thuốc phát hỏa đi !...

Chu Sưởng nóng ruột hỏi

— Lấy bằng cách nào ?

Thiên bất Thâu có vẻ nghiêm trọng đáp:

— Nếu sơ ý mà chạm phải ngòi nổ, thì hậu quả vô cùng nguy hại, không biết thế nào mà tưởng tượng được. Vấn đề là không biết vị trí ngòi nổ chôn ở chỗ nào ?

Hồng nương tử xen vào nói :

— Ngòi nổ thường thường nó đặt ở bên người bị chôn cách ba thước, đối phương mưu tính là lúc Tiểu đệ tới nhìn thấy người của mình bị chôn, tất nhiên vội vàng chạy đến cứu, chúng chỉ cần tiểu đệ chạy đến bên người bị chôn, chạm phải ngòi nổ là phát nổ liền.

Thiên bất Thâu chau đôi mày bạc :

— Đáng tiếc là Tống bá Lương bị điểm huyệt đạo rồi không còn nói được nữa, chứ nếu không thì hỏi hắn là biết được đích xác chỗ đặt ngòi nổ ngay.

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Tống bá Lương còn thể cứu được không ?

Thiên bất Thâu đáp :

— Đương nhiên, nhưng làm sao mà lấy hắn lên được, dời đi một chỗ khác !

Chu Sưởng ngạc nhiên hỏi tiếp :

— Kỳ quái không hiểu sao đối phương lại biết rõ được lai lịch thân thế Tống bá Lương nhỉ ?

Thiên bất Thâu đáp :

— Nghe nói dâu vị công chúa bảo bối đó, dưới sự tra vấn của đối phương, nàng đã cung xưng ra hết, ngay cả lai lịch hành tông của tiểu đệ như thế nào ? liên hệ với nước Đại lý ra sao ? nàng cũng nói cả rồi !

Chu Sưởng cười nhăn nhó :

— Thôi cũng được, tất cả đều thanh toán một cách công

http://tieulun.hopto.org

khai, thân thế bộc lộ rồi cũng chẳng cần giữ bí ẩn làm gì nữa !

Thiên bất Thâu thở dài :

— Đành rằng thế rồi. Song mi thử tưởng tượng xem việc này mà phao đồn đi, tất nhiên sẽ còn đem lại cho nước Đại lý nhiều chuyện lôi thôi rắc rối ?

Chu Sưởng chau mày :

— Đấy là một việc đã trót lỡ rồi, không còn thể làm sao được nữa, tiểu đệ dự tính sau khi cứu được công chúa thoát hiểm, tức khắc sẽ đưa nàng rời khỏi trung nguyên trở về nước Đại lý,

Thiên bất Thâu nói tiếp :

— Đấy là việc cố nhiên !

Chu Sưởng nói tiếp :

— Hiện giờ chúng ta nên nghĩ cách nào để cứu Tống bá Lương đây ? chứ thời đã lâu rồi, nếu chậm trễ, chỉ sợ khó mà bảo toàn được tính mạng...

Thiên bất Thâu gật đầu :

— Để ta nghĩ .

Ba người đều im lặng, bóp óc suy nghĩ.

Sau một lúc trầm tư, Chu Sưởng chạy đến gần chỗ Tống bá Lương bị chôn, đứng cách ngoài ba trượng, để hết tinh thần lưu ý nhận xét tỉ mỉ, chỉ thấy Tống bá Lương hai mắt nhắm kín không hiểu là hắn còn sống hay chết rồi ? Chu Sưởng liền cất tiếng gọi :

— Bá Lương huynh ! Bá lương huynh !

Tống bá Lương hình như thính giác vẫn còn, nghe Chu Sưởng gọi liền từ từ mở mắt ra nhìn, Chu Sưởng bất giác mừng quýnh lên, thấy rõ là Tống bá Lương hãy còn sống.

Tống bá Lương mở mắt thấy người quen, hai môi mấp máy tựa hồ như muốn nói mà không phát âm ra được.

Chu Sưởng thấy thế liền chạm linh cơ, bất giác buột miệng reo ầm lên :

— A ! có biện pháp rồi !

Hồng nương tử và Thiên bất Thâu song song phóng bước chạy tới, đồng thanh hỏi :

— Có biện pháp gì hả ?

Chu Sưởng kích động đáp :

— Tiểu đệ thấy Bá lương huynh thính giác vẫn chưa có mất, chỉ có điều không khai khẩu nói ra tiếng được thôi, song vẫn có thể dùng con mắt để biểu đạt tâm ý..

Thiên bất Thâu hình như cũng nghĩ ra rồi, nên cũng gật liền mấy cái :

— À ! phải rồi !

Chu Sưởng trầm giọng :

— Bá lương huynh, có nghe tiếng tiểu đệ nói không ? nếu có nghe rõ thì xin nhắm mắt lại.

Tống bá Lương quả nhiên nhắm mắt lại.

Ba người cùng bỉ hứng mừng.

Hồng nương tử khen :

— Tiểu đệ nhanh trí đấy, lại nghĩ ra được một biện pháp hay quá !

Chu Sưởng mỉm cười :

— Đại thư quá khen, đấy chẳng qua may mà nghĩ ra lại trúng đó thôi !

Nói xong, Chu Sưởng lại quay mặt nhìn Tống bá Lương và nói tiếp :

— Bá Lương huynh, bây giờ tiểu đệ bắt đầu hỏi nhé, nếu nói đúng, xin Bá lương huynh nhắm mắt lại một cái mà không đúng thì thôi.

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Anh bị điểm huyệt đạo rồi phải không ?

Tống bá Lương nhắm mắt một cái, tỏ ý là mình bị điểm huyệt đúng rồi.

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Anh bị trọng thương phải không ?

Tống bá Lương lại nhắm mắt một cái.

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng gật gật đầu :

— Chúng nó có đặt chất nổ ở bên mình Bá lương huynh phải không ?

Tống bá Lương lại nhắm mắt.

Chu Sưởng nói tiếp :

— Hiện giờ chúng tôi muốn biết mà tìm cái ngòi nổ nó đặt ở chỗ nào?Nó đặt ngòi nổ ở bên mình anh cách ba thước có phải không ?

Tống bá Lương vẫn mở mắt trao tráo.

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Ở ngoài ba thước có phải không ?

Không thấy phản ứng.

Chu Sưởng tiếp tục hỏi :

— Năm thước ?

— Tám thước ?

— Chín thước ?

— Một trượng ?

— Ngoài một trượng ?

Chu Sưởng hỏi liên tiếp từ gần rồi xa dần, mà hoàn toàn không thấy Tống bá Lương phản ứng.

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Nó đặt ở bên dưới người anh phải không ?

Tống bá Lương liền nhắm mắt lại.

Chu Sưởng quay sang nói với Thiên bất Thâu :

— Lão ca, ngòi dẫn hỏa nó đặt ở dưới người Tống bá Lương, làm cách nào mà gỡ được ?

Thiên bất Thâu trầm trọng đáp :

— Chỉ còn cách từ từ bới móc, song phải cẩn thận lắm mới được, chứ xảy lỡ tay một chút là có thể tan xương nát thịt liền. Đấy là cả một sự mạo hiểm phải hết sức thận trọng.

Sau một lúc trầm tư Chu Sưởng lại quay sang đối diện với Tống bá Lương và tiếp tục hỏi :

— Bá lương huynh, chúng tôi hiện giờ cần phải tìm lấy

ngòi nổ, xảy nếu động thể ở vị trí nào ?

— Phía trước mặt nhé ?

Tống Bá Lương không phản ứng

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Phía sau lưng nhé ?

Tống bá Lương cũng không phản ứng !

Chu Sưởng lại hỏi

— Phía bên trái nhé ?

Tống bá Lương nhắm mắt lại một cái. tỏ ý nên bới ở mé bên trái.

Chu Sưởng quay lại nhìn Thiên bất Thâu với Hồng nương tử và cương quyết nói :

— Hai vị hãy lui xa tránh sang một bên, để tiểu đệ động thủ lấy ngòi nổ lên !

Thiên bất Thâu vội đưa tay lên :

— Không được tiểu đệ và Hồng cô nương tránh xa ra, để cho lão thâu nhi này động thủ .

Chu Sưởng xua tay :

— Sao lại thế được, lão ca không có lý do gì để mạo hiểm như thế, việc này phải do tiểu đệ tự động thủ, chứ ngoài ra không thể ai nhúng tay vào được?

Thiên bất Thâu giải thích :

— Tiểu đệ, nhiệm vụ của tiểu đệ chưa hoàn thành, huyết cừu không đội trời chung chưa báo phục, hơn nữa tiểu đệ còn đương tuổi thanh niên tiền đồ vô hạn lượng, còn nhiều hứa hẹn với tương lai, ngàn vạn lần không nên mạo hiểm. Đành rằng : đại trượng phu thấy việc nghĩa phải làm, người quân tử có khi phải xả thân để thành điều nhân, nhưng cũng nên tùy từng trường hợp, việc này tiểu đệ hãy nhường cho lão ca đây. Lão cả tuổi đã già sắp sửa đến ngày xuống lỗ rồi,có chết cũng không đáng tiếc. Vả dĩ đây cũng chỉ là mình lo xa vạn nhất có thể xảy ra đấy thôi.

Chu Sưởng ngắt lời :

http://tieulun.hopto.org

— Không thể được ! lão ca không thể làm như thế, đấy là việc của tiểu đệ...

Thiên bất Thâu ngắt lời :

— Tiểu đệ, để lão ca động thủ là đúng, việc của tiểu đệ, chẳng lẽ lại không phải là việc của lão ca hay sao ? đã là anh em thì hai người như một, việc gì phải phân biệt việc của người này việc của người kia. Nếu có phân biệt, thì chỉ nên phân biệt cân nhắc về lợi hại về công việc mà thôi.

Nghe Thiên bất Thâu nói Chu Sưởng hết sức cảm động, lão ca hành động như thế, quả là nghĩa khí ngút từng mây ! Người ta sinh ra ở đời được một người tri kỷ cũng đủ mãn nguyện rồi, không còn cần gì hơn nữa, những bậc khâm hoài nghĩa khí như thế này, biết tìm đâu ra ?

Chu Sưởng cảm kích nói :

— Lão ca, tiểu đệ được lão ca yêu thương mà kết giao làm bạn vong niên như thế này, tiểu đệ lấy làm mãn nguyện bình sinh rồi, không còn cầu mong gì hơn nữa, có điều việc này vẫn phải do tiểu đệ làm là hơn, hãy xin lão ca cùng đại thư lùi xa ra một chút...

Thiên bất Thâu hai mi bạc chau dìu lại, nghiêm nét mặt trầm giọng ngắt lời.

— Không thể được, tiểu đệ muốn nói sao thì nói, lão ca cũng nhất quyết không thể nghe theo được.

Hồng nương tử bỗng nhiên xen vào :

— Thôi, để tôi động thủ, Thạch tiền bối và tiểu đệ hai người khỏi phải tranh chấp nữa.

Chu Sưởng kinh ngạc tiếp lời :

— Đại thư, không thể làm được việc này !

Hồng nương tử hỏi :

— Tại sao ?

Chu Sưởng đáp :

— Đại thư nói sao thì nói, chứ không thể mạo hiểm làm việc này được. Vì rằng sự hưng hay suy của «Huyết ải

hôn» quan hệ ở như một mình đại thư...

Hồng nương tử ngắt lời :

— Tiểu đệ, chị làm việc này cũng là vì tình tri ngộ đối với tiểu đệ. Cổ nhân có câu : «sỹ vị tri kỷ giả tử» hà tất phải bận tâm nghĩ nhiều làm gì. Và nói thực ra, chị đối với nhân sinh cảm thấy vô vị rồi, có làm được việc gì khoái ý thì dù có nguy hiểm mấy chăng nữa, cũng còn hơn...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Đại thư, chị mạo hiểm như thế, tiểu đệ làm sao mà đang tâm cho đành...

Hồng nương tử lắc đầu :

— Tiểu đệ, đây là nói phỏng xa thế thôi, chứ đâu đã phải chết ngay được.

Chu Sưởng quyết ý chẳng nói năng gì nữa, thoắt cái nhảy ngay đến bên Tống bá Lương.

Thiên bất Thâu và Hồng nương tử đều thất kinh hô :

— Tiểu đệ !... tiểu đệ !...

Hai người không còn kịp cản lại nữa, cuống quýt không biết làm sao đành phải khuyên :

— Tiểu đệ cẩn thận nhé !

Chu Sưởng gật đầu :

— Tiểu đệ biết rồi, lão ca và đại thư không phải bận tâm, hai vị hãy vào trong rừng nghỉ một chút.

Chu Sưởng ngồi sụp xuống, nhìn thấy mặt Tống bá Lương gân xanh nổi hết lên, hai mắt đầy những tia máu, đỏ ngầu như lửa, vì gần sát ngay nhau, nên chàng nhìn rất rõ xác. Có lẽ mạch máu bị nghẹt, không lưu hành được vì bị chèn chặt, nếu quả thời gian lâu nữa, rất có thể bị đứt mạch máu mà chết mất.

Chu Sưởng càng thương Tống bá Lương bao nhiêu, thì lại càng căm hận Hắc bào bấy nhiêu, chàng sôi bầu máu nóng như muốn phát điên lên được.

Ánh mắt Tống bá Lương đưa đi đưa lại, ngầm ngụ ý bảo

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng không nên mạo hiểm cứu hắn như thế, vì chỉ lỡ tay một chút là có thể cùng tan xác cả với nhau.

Chu Sưởng hiểu rõ ý Tống bá Lương như thế nên chàng cầm kích cất tiếng nói :

— Bá lương huynh, xin đừng bận tâm, tiểu đệ sẽ làm việc hết sức thận trọng.

Chu Sưởng ngoài miệng tuy nói thế, nhưng trong lòng khẩn trương hết sức, đây là một hành động hết sức nguy hiểm sống với chết chỉ sai nhau một lăn giây !

Nói xong, Chu Sưởng liền rút đoạn kiếm ra, rồi từ từ đào dần đất ở mé bên trái Tống bá Lương lên.

Chàng đào bới được một khắc, thì mồ hôi đã trút ra thấm ướt cả hai lần áo, hơi thở đã thấy cấp xúc.

Đây không phải là mệt nhọc vì dùng sức nhiều, mà là vì hành động quá mạo hiểm.

Lúc này thì Thiên Lất Thâu và Hồng nương tử đã lui ra ngoài mé rừng rồi, nhưng cứ xem nét mặt và ánh mắt của hai người, có thể nhận thấy trình độ lo âu hồi hợp còn hơn cả bản thân Chu Sưởng.

Dần dần bả vai và bóng bên trái của Tống bá Lương đã lộ ra.

Chu Sưởng ngừng tay hỏi :

— Bá lương huynh, ngôi nổ nó đặt dưới người đại huynh nhưng ở chỗ nào ? ở dưới ngang lưng có phải không?

Không thấy Tống bá Lương phản ứng.

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Ở trên vế đùi hả ?

— Ở dưới bàn chân hả ?

— Ở dưới háng hả ?

Chu Sưởng hỏi liên tiếp mấy chỗ, Tống bá Lương đều không phản ứng.

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Ở...

Chu Sưởng vừa cất tiếng, nhưng chợt nhìn thấy Tống bá Lương đã nhắm liền hai mắt mà không có mở ra nữa, hiển nhiên là Tống bá Lương đã kiệt sức mà hôn mê đi mất rồi.

Chu Sưởng thất kinh lạnh toát cả người, mà mồ hôi cứ trút ra nhỏ xuống ròng ròng như mưa.

78.— MINH CHÂU LIỀU MẠNG CỨU NGƯỜI

Chu Sưởng giựt khăn che mặt vứt ở một bên, rồi nghiến răng mím môi đào khoét dần dần từng tấc đất một, chàng động thủ một cách thận trọng.

Chàng hì hoáy chừng lâu hơn uống cạn chén trà nóng, thì Tống bá Lương đã lộ được từ ngang thắt lưng trở lên.

Chu Sưởng liền nảy ra một ý niệm, hãy giải huyệt cho Tống bá Lương trước đã, để cho hắn nói được, thì mình sẽ hỏi rõ được mọi chuyện và giải quyết dễ dàng hơn nhiều.

Nghĩ tới điểm đó Chu Sưởng liền thực hành luôn. Chàng đưa tay đò tìm những huyệt đạo bị điểm. Chàng đò đi đò lại mà vẫn chưa tìm ra huyệt nào bị điểm. Chỉ có biết là lớn nhỏ có tới mười huyệt đạo không thông, thủ pháp điểm huyệt này thực kỳ quái, khác hẳn với các phương pháp điểm huyệt của các môn phái trong võ lâm, khiến cho người ta không còn biết đâu mà mò nữa.

Chu Sưởng đành bó tay vô kế khả thi.

Chàng lại quyết định tiếp tục đào nữa, cho tới bao giờ thấy ngôi nổ, hay ở thế nào sẽ rõ.

Thiên bất Thâu nóng ruột gọi hỏi :

— Tiểu đệ, tình hình thế nào ?

Chu Sưởng lấy tay áo lau mồ hôi và đáp :

— Lão ca, tiểu đệ đã đào tới ngang lưng Tống bá Lương rồi, nhưng hắn đã hôn mê mất rồi, tiểu đệ định giải huyệt cho hắn tỉnh lại, nhưng chưa dò ra huyệt nào bị cấm chế, nên đành bó tay chưa biết tính sao đây.

http://tieulun.hopto.org

Thiên bất Thâu hỏi tiếp :

— Có phát hiện thấy gì không ?

Chu Sưởng lắc đầu :

— Không thấy gì cả !

Hồng nương tử tiếp lời :

— Tiểu đệ hãy ra nghỉ một chút để chị lại tiếp tay cho tiểu đệ...

Thiên bất Thâu ngắt lời :

— Không, cô nương cứ ở đây để lão thu nhi đến tiếp tay cho tiểu đệ, vì đối với việc này, lão thâu nhi còn rành hơn hai vị, lão thâu nhi động thủ có thể dằm bớt được phần nào nguy hiểm !

Hồng nương tử lắc đầu :

— Cẩn thận trọng một chút là được, tiền bối cứ để tôi làm không sao đâu.

Chu Sưởng cương quyết cự tuyệt.

— Không, lão ca và đại thư cứ ở đây, tiểu đệ không có đồng ý hai vị tiếp tay đâu.

Thiên bất Thâu và Hồng nương tử cũng nhất định không nghe lời Chu Sưởng. Hai người song song đều rời bước chạy đến...

Chu Sưởng cất tiếng run run hỏi :

— Hai vị đến đây làm gì ? muốn cùng chết cả một lũ với nhau hay sao ?

Thiên bất Thâu trầm giọng :

— Tiểu đệ và Hồng cô nương hãy lui xuống chân đồi, để đây lão ca xử lý cho.

Chu Sưởng lắc đầu :

— Không được !

Đột nhiên.

Từ trên đỉnh đồi có tiếng cười vọng lại :

— Ha, ha, ha, ha !...

Ba người thất kinh ngẩng mặt nhìn lên, thấy lão già

gầm tức phó bảo chủ Hắc bảo, người vừa mới trốn chạy trong trận giao chiến vừa mới rồi ở trong khu rừng. Y đứng nghiễm nhiên trên đỉnh đồi trong tay cầm một đầu giầy thừng.

Chu Sưởng hứ một tiếng vừa than văng người đuổi đánh nhưng chưa kịp...

Phó bảo chủ quát :

— Không được động !

Chu Sưởng cũng quát hỏi :

— Các hạ muốn chết dấy hả ?

Phó bảo chủ cười sằng sặc một hồi tay cầm đầu giầy thừng đơ lên và nói :

— Chiếc giầy thừng này ăn liền với ngòi nổ, bản tòa chỉ giật một cái, kim hỏa đập vào ngòi nổ, chất nổ sẽ nổ tung, bọn mi ba người tức khắc là tan xương nát thịt liền ! và cả người bị chôn cùng chung một số phận.

Chu Sưởng, Hồng nương tử và Thiên bất Thâu nghe đối phương nói đều thất kinh toát mồ hôi lạnh, từ trên ngọn đồi chỗ đối phương đứng tới chỗ ba người, ít nhất cũng xa tới hai mươi trượng, thân pháp dù nhanh gấp mấy chăng nữa, quyết cũng không thể nào nhanh kịp đối phương cầm đầu giầy giật.

Chu Sưởng vất nhưng diễn lên được, bằng ở «Không không bộ pháp» may ra chàng có thể né tránh kịp. Song nếu chàng động thân đối phương tất nhiên sẽ cầm đầu giầy giật liền. Chẳng dù có thoát thân được, nhưng còn Hồng nương tử, Thiên bất Thâu và Tông bá Lương cả ba người quyết sẽ bị nổ tan xác, không còn nghi ngờ gì nữa.

Diễn biến thốt nhiên, ngoài ý liệu của mọi người, không ai có thể ngờ tới.

Chu Sưởng, Hồng nương tử cùng Thiên bất Thâu ba người dương mắt nhìn nhau, vô kế khả thi.

Thiên bất Thâu quát :

http://tieulun.hopto.org

Lê vĩnh Mậu, mi định làm gì đấy hả ? chuẩn bị đối phó với chúng ta thế nào đây ?

Chu Sưởng nghe Thiên bất Thâu nói mới biết Hắc bảo phó bảo chủ tên là Lê vĩnh Mậu, phó bảo chủ mang họ Lê, không hiểu còn Bảo chủ có phải là họ Lê không ?

Phó bảo chủ Lê vĩnh Mậu, cười khanh khách một hồi và có vẻ đắc ý đáp :

— Ha, ha, ha, ha ! bản tòa chuẩn bị tiễn tống ba vị về Tây thiên đây !

Thiên bất Thâu khẽ nói thầm với Chu Sưởng :

— Tiểu đệ, với công lực thân thủ của tiểu đệ, may ra có thể toàn thân thoát hiểm được.

Chu Sưởng nghiêm sắc mặt ngắt lời :

— Lão ca coi tiểu đệ là hạng người như thế nào ? mà có thể làm việc ích kỷ như thế tự tư, không còn nghĩ đến liêm sỉ như thế hử ?

Thiên bất Thâu lắc đầu :

— Tiểu đệ, lão ca không phải nói như thế đâu, lão ca muốn nói là trong bọn chúng ta có bị chết thì chết, Song cũng cần phải có người để báo cừu, chứ nếu chết cả ba người cũng chỉ là chết uổng vô ích.

Chu Sưởng lắc đầu :

— Tiểu đệ quyết nhiên không bao giờ làm như thế, không bao giờ lại nỡ thoát thân lấy một mình, mà nhìn những người thân của mình bị chết một cách thảm khốc.

Thiên bất Thâu quắc mắt :

—Lúc này là lúc cần nên quyết đoán, chứ đâu phải là lúc câu nệ cố chấp..

Chu Sưởng lắc đầu :

— Không, trừ phi là cả ba người cùng nhau tháo lui, thì tiểu đệ mới nghe.

Thiên bất Thâu chau mày :

— Không thể được !

Chu Sưởng lại quay sang Hồng nương tử và nói :

— Thân pháp của đại thư, chắc có thể toàn thân thoát hiểm được đây, đại thư thừa cơ rút lui đi...

Hồng nương tử lắc đầu.

— Lão ca và tiểu đệ chẳng lẽ thân pháp kém hả, sao tiểu đệ không bảo lão ca của đệ có được không ?

Trong lúc nguy cấp mà cả ba người cứ dừa nhau hoài, không ngờ nào chịu thoát thân lấy một mình.

Chu Sưởng nghiến răng nói tiếp :

— Nếu cả bọn ba người chúng ta thừa lúc xuất kỳ bất ý mà triệt thoái, hoặc may ra thoát hiểm được, song Bá lương huynh tất nhiên là phải hy sinh chắc chắn, chứ vô phương về cứu thoát được.

Hồng nương tử ngắt lời :

— Bây giờ thì chúng ta không còn cách nào mà cứu được Tông bá Lương nữa, trừ chỉ có chết theo !

Thiên bất Thâu nói :

— Cả ba người cùng nhau rút lui làm sao mà thống nhất hành động được, chứ nếu hơi ngúc ngắc một chút thôi, là tan xương với nhau cả nút.

Chu Sưởng cương quyết :

— Tiểu đệ thề không có chịu thoát thân sống lấy một mình dù sao thì sao ?

Lê vinh Mậu lại quát hỏi :

— Bọn mi sắp sửa về tây thiên rồi, trước khi từ giã cõi đời bọn mi có di ngôn điều gì không, bản tòa sẵn lòng chờ vài phút cho bọn mi được nói :

Chu Sưởng trợn mắt như muốn rách cả mi, chàng tức điên đầu mắng :

— Lê vĩnh Mậu, nếu ta không chết, ta sẽ nhuộm máu cả Hắc bảo, giết hết từ bảo chủ trở xuống cho đến con gà con chó cũng không để sót.

Lê vinh Mậu phá lên cười :

http://tieulun.hopto.org

— Khặc khặc ! đáng tiếc mi có chí lớn mà không toại được, vì bây giờ mi nhất định phải chết rồi !

Ám ảnh tử vong phảng phất trùm lên tâm đầu ba người. Đầu óc Chu Sưởng lúc này trống rỗng không có để chút gì bận bịu, chàng đối với bao nhiêu việc phải làm mà chưa làm xong, gạt ra một bên hết, chứ không còn dám nghĩ đến nữa.

Thiên bất Thâu giận giọng :

— Không thể khoanh tay chờ chết, phải cấp tốc quyết định phương pháp ứng phó chứ !

Bỗng nhiên ngay phút đó, một bóng người yểu điệu xuất hiện ở bên Phó bảo chủ Lê vĩnh Mậu.

Người này là một thiếu nữ xinh đẹp, không phải ai xa lạ mà chính là Kỳ Anh thiên kim tiểu thư của Hắc bảo phu nhân không hiểu lúc này nàng đã biết rõ thân thế, nàng chính là Gia cát minh châu con gái « Võ lâm đại hiệp Gia cát Ngọc » chưa ? hay là vẫn chưa biết ?

Chắc chắn Hoa hậu Trương huệ Phương mẫu thân của nàng lúc này đã bị độc phát chết rồi.

Chỉ thấy Kỳ Anh kéo tay Phó bảo chủ Lê vĩnh Mậu và nói :

— Sư thúc đưa giầy cho cháu !

Kỳ Anh gọi Lê vĩnh Mậu là sư thúc, có lẽ hắn cũng là đệ tử của Tam mục thiên tôn ?

Lê vĩnh Mậu quát :

— Con nhỏ này hãy tránh xa ra, ai bảo mi đến đây làm gì hả ?

Kỳ Anh phụng phịu :

— Không ! cháu không có đi, cháu phải ở đây, để báo thù cho mẫu thân cháu !

Lê vĩnh Mậu nói tiếp :

— Mi hãy tránh xa để cho ta giết chúng nó cũng thế chứ có khác gì ?

Kỳ Anh lắc đầu :

— Không, điệt nhi cần phải tự tay giết chết «Đoạn kiếm tàn nhân» cơ !

Chu Sưởng hai mắt đỏ ngàu, trong giờ phút cấp bách chàng không biết làm sao giải thuyết cho Minh châu hiểu rõ được thân thế của nàng, mà nàng đừng hiểu lầm mình là kẻ thù, nếu quả nàng hiểu lầm quyết ý giết mình, mình bị chết ở dưới tay nàng thì quả là oan uổng không biết thế nào mà nói được ?

Chu Sưởng hốt hoảng gọi :

— Kỳ Anh cô nương, tại hạ không phải...

Kỳ Anh không để cho Chu Sưởng nói hết câu, nàng đã cất lớn tiếng quát :

— Câm miệng, Đoạn kiếm tàn nhân, bổn cô nương nhất định phải tự tay hủy diệt mi, phải cho mi tan xác ra như cám ta mới cam lòng.

Thấy Kỳ Anh có vẻ phẫn hận, muốn được tự tay giết cừu nhân để trả thù cho mẫu thân. Phó bảo chủ nhân Lê vĩnh Mậu lại cũng chiều lòng, quả nhiên đưa đầu giầy thừng cho Kỳ Anh.

Chu Sưởng phẫn hận vất đầy lên cỏ, đứng ngẩn ra như tượng gỗ, không biết làm sao ?

Hồng nương tử cất tiếng run run :

— Đáng tiếc là giầy thừng chúng lại luồn ống chôn ngầm ở dưới đất, chứ nếu ở trên thì mình chặt luôn cho nó đứt ra là đối phương khôn : còn làm gì được mình nữa !

Thiên bất Thâu tiếp lời :

— Đúng thế, nếu mà chặt được chiếc thừng đặt ngòi nổ này thì có thể ngăn chặn được thảm kịch ngay, đối phương không còn thể khủng bố được mình nữa, nhưng khốn nỗi nó lại luồn trong ống và chôn ngầm ở dưới đất, mình vô phương mà tìm ra được, vì rằng đối phương đã cầm sẵn một đầu giầy trong tay, mình mà hơi dị động là nó dật giầy liền...

Ba người đều trố mắt nhìn nhau, phó thác cho mạng số,

http://tieulun.hopto.org

không còn biết ứng phó sao được nữa.

Mãi không thấy Kỳ Anh động thủ, Phó bảo chủ Lê vĩnh Mậu liền lên tiếng hỏi :

— Kỳ Anh, sao không động thủ cho chúng tan xác ra cho rồi ? Còn đợi gì hả ?

Chu Sưởng trong lòng vô cùng ảo não, chàng không cam tâm chết ở dưới tay Gia cát Minh châu một chút nào, chàng lại toan gọi Kỳ Anh bảo cho nàng biết rõ thân thế, song chưa kịp lên tiếng, thì đột nhiên thấy Kỳ Anh cầm đầu giây quẳng đi và hô lớn :

— Trốn chạy mau !

Một biến hóa bất ngờ ngoài ý liệu của mọi người.

Thiên bất Thâu và Hồng nương tử đều ngơ ra may có Chu Sưởng phản ứng được thần tốc. Vừa nghe Kỳ Anh hô chàng đã vặng người vừa chạy vừa bảo hai người :

— Chạy mau !

Ba bóng người phóng đi nhanh như điện, thoắt cái đã ra xa khỏi chỗ ngoài mười trượng.

Tiếp nghe có tiếng kêu thê thảm phát ra tự trên đỉnh núi đổi đất đỏ :

— Ô...i !

Tiếp tiếng đến tiếng nổ :

— Bình !

Kỳ Anh đã bị phó bảo chủ Lê vĩnh Mậu phát chưởng đánh trúng nàng chỉ kịp kêu một tiếng rồi té liền vật xuống đất, bất tỉnh nhân sự, đồng thời chất nổ chôn ở dưới người Tống bá Lương cũng phát nổ, long trời chuyển đất, cát, đá, đất, bụi tung bay mù mịt tối hẳn một vùng.

Chu Sưởng chính định vặng người chạy quanh sang phía bên định xông lên ngọn đồi để đón giết phó bảo chủ Lê vĩnh Mậu, nhưng tiếng Kỳ Anh kêu và tiếng tạc dược nổ khiến cho chàng kinh hoảng, chân khí bị trở ngại, thân hình tự nhiên đứng ngừng lại như là đóng đinh xuống đất.

Kỳ Anh chết rồi !

Tống bá Lương cũng chết nốt !

Đây là cả một thảm kịch vô cùng đau đớn, mà lại diễn ra cùng một lúc giồn giập, khiến cho Chu Sưởng bi thương cực độ.

Chàng hết sức căm giận Lê vĩnh Mậu, nên lại vội để khí phi thân lên đỉnh đồi.

Chu Sưởng lên đến nơi, thì Lê vĩnh Mậu đã chạy trốn biệt tích, không còn thấy bóng vía đâu nữa, chỉ còn thấy Kỳ Anh miệng và mũi đều trào máu, nằm ngất xỉu trên mặt đất.

Chu Sưởng hết cả hồn vía, chạy đến bên Kỳ Anh, chỉ thấy Kỳ Anh sắc mặt lợt lạt, hai mắt lờ đờ, mũi vẫn còn thở. Nàng ngước con mắt yếu ớt nhìn Chu Sưởng, hai môi hơi mấp máy tựa như muốn mỉm cười.

Chu Sưởng cảm động nói :

— Minh Châu cô nương, cô nương có thể cứu được, không đến nỗi mệnh hệ nào ?

Hồng nương tử và Thiên bất Thâu cũng song song chạy lên trên đỉnh đồ.

Thiên bất Thâu vội vàng hỏi :

— Minh Châu cô nương chưa đến nỗi nào chứ ?

Chu Sưởng gật đầu :

— Còn có cơ cứu được !

Hồng nương tử ngồi xuống, đưa tay dò xem các huyệt đạo kinh mạch trong toàn thân Minh Châu...

Thiên bất Thâu và Chu Sưởng đứng rán mắt nhìn Hồng nương tử không chớp, ngóng chờ nàng cho tình trạng Minh Châu ra sao ?

Qua một lúc khá lâu, mới thấy Hồng nương tử có vẻ kích động nói :

— Minh Châu bị nội thương rất nặng, may còn tâm mạch chưa bị đứt đoạn, đây là bị thương bởi một chưởng pháp kỳ dị, tôi... không sao chữa được.

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng cảm kích tiếp lời :

— Nàng đã cứu ba mạng chúng ta, chúng ta không thể nào ngồi nhìn cho nàng chết được...

Kỳ Anh hai mắt nhắm lại, chỉ còn có chút hơi thở yếu ớt.

Thiên bất Thâu thò tay vào trong bọc lấy ra mấy viên thuốc đưa cho Hồng nương tử và nói :

— Hãy cho nàng uống tạm mấy viên thuốc này để giữ lấy sinh cơ, rồi sẽ nghĩ cách tìm thầy tìm thuốc sau !

Hồng nương tử tiếp lấy thuốc, rồi một tay cầm hàm dưới Minh Châu khẽ kéo ra, rồi bỏ mấy viên thuốc vào miệng cho nàng.

Thiên bất Thâu lắc đầu thở dài :

— Không hiểu vì sao mà Minh Châu cô nương lại liều mạng làm như thế nhỉ ?

Hồng nương tử tiếp lời :

— Có thể là nàng đối với đệ đệ vẫn còn nặng tình chưa có quên được !

Chu Sưởng nguýt mắt nhìn Hồng nương tử, chứ không nói sao cả !

Thiên bất Thâu và Hồng nương tử cũng lặng lặng không nói gì, để nghe ngóng Minh châu uống thuốc vào xem hiệu lực ra sao.

Chu Sưởng nhìn xuống sườn đồi, thấy chỗ Tổng bá Lương bị chôn sống lúc trước, đất với đá lăn lóc tứ tung, ở giữa khoét thành một cái hố rộng tới hai ba trượng.

Chu Sưởng trong lòng buồn rầu, hai hàng nước mắt từ từ nhỏ xuống qua má, sư phụ Không Không tử phải bỏ tay cao thủ đi theo mình vào Trung nguyên, hoạt động trong bóng tối để trợ lực mình. Vương Kiện đầu tiên đã hi sinh tính mạng chết ở dưới tay «cửu khiếu thiên ma» một tên ma đầu gian trá dã man xung sưng «Đoạn kiếm tàn nhân» hiện giờ Tổng bá Lương lại bị chết một cách tối thê thảm, xương tan thịt nát...

Sau một lúc trầm tư Chu Sưởng liền vẫy người tới nơi, chàng chỉ thấy những miếng thịt dính máu và những miếng xương vụn, bắn tứ tung lẫn với đất, ngoài ra không còn thấy gì hết, có muốn thu nhặt lại mà mai táng cũng không được nữa.

Chàng ôm trong lòng một mối bi thương buồn thảm, đứng ngẩn ra như người mất hồn.

Chu Sưởng cố nén nỗi sầu bi, lại chạy lên trên đỉnh đồi xem Minh Châu ra sao.

Chu Sưởng vừa lên tới nơi, đã vội vàng hỏi :

— Đại thư, Minh Châu cô nương uống thuốc vào có thấy công hiệu gì không ?

Hồng nương tử gật đầu:

— Từ lúc nàng uống thuốc, hơi thở đã thấy đều hòa, và tâm mạch thấy mạnh lên, có thể bảo trì được tính mạng không đến nỗi nào đâu, nhưng có điều...

Chu Sưởng ngắt lời hỏi :

— Có điều sao ?

Hồng nương tử nói tiếp :

— Phải có tay quốc thủ mới có thể chữa cho nàng chóng bình phục được, vì chưởng pháp của đối phương quỷ dị khác hẳn mọi chưởng pháp, nên phương pháp chữa thông thường không sao có công hiệu được.

Chu Sưởng hỏi lại :

— Theo đại thư thì tính sao bây giờ ?

Sau một lát trầm tư Hồng nương tử gật đầu đáp :

— Tiểu đệ, muốn cứu Minh Châu được mau lành mạnh, thời chỉ còn cách lên Vu Sơn tìm «Quỷ thủ thần nhân» Văn nhược Ngu thì mới bảo đảm được thôi !

Chu Sưởng gật đầu :

— Phải rồi !

Hồng nương tử nói tiếp :

— Mạc nhược Cốc, chỉ có tiểu đệ ra vào dễ dàng được

http://tieulun.hopto.org

thôi, chứ ngoài ra không có ai mà tới được đấy. Hơn nữa lão quái đó có chịu tiếp ai đâu, riêng có tiểu đệ là được đặt biệt.

Chu Sưởng gật đầu :

— Tiểu đệ đi !

Thiên bất Thâu nói xen vào :

— Mà cũng chỉ có tiểu đệ mới đủ năng lực bảo bảm sự an toàn cho nàng trong lúc đi dọc đường, vì thương thế của nàng rất trầm trọng cần phải giữ bình tĩnh, không để nàng phải kinh động mà nguy đến tính mạng. Tiểu đệ đi, lão ca cũng muốn cùng đi với !

Chu Sưởng quay sang nói với Hồng nương tử :

— Đại thư, như thế này, thì chúng ta đành tạm hoãn việc đi Kinh Sơn vậy ?

Hồng nương tử gật đầu :

— Điều đó đương nhiên rồi, việc cứu người là khẩn cấp, phải làm ngay mới được chứ !

Chu Sưởng nói tiếp :

— Từ đây đi Vu Sơn, thời gian phải trên nửa tháng mới đến nơi, đại thư...

Không đợi Chu Sưởng nói hết Hồng nương tử đã đỡ lời :

— Chị sẽ cùng đi với tiểu đệ, bất tất phải phiền đến Thạch tiền bối nữa !

Thiên bất Thâu thở dài :

— Lão phu nhân rồi lại đâm ra sinh bệnh, thôi để lão phu cùng đi với !

Hồng nương tử tiếp lời :

— Gia Cát Minh Châu là con gái, Thạch tiền bối và Tiểu đệ đều là đàn ông, trong lúc đi dọc đường làm sao mà liệu lý cho nàng được ?

Hồng nương tử nói đúng lý, khiến cho Thiên bất Thâu cứng lưỡi không nói lại được, mà đúng sự thực như thế, hai người đàn ông làm thế nào mà săn sóc mọi việc khởi cư

hành động cho một thiếu nữ được ?

Chu Sưởng ái ngại cười nhăn nhó và nói :

Lão ca, hãy lưu lại nhé !

Thiên bất Thâu vò đầu gãi tai :

— Hồng cô nương thì không thể công khai hiện thân, mà còn tiểu đệ thì khắp nơi chỗ nào cũng có cừu nhân, có thể nói là một bước cũng có kẻ rình, có lão thâu nhi cùng đi với có việc gì còn cùng nhau thương lượng được !

Chu Sưởng không nỡ cự tuyệt dành gật đầu :

— Xem như thế này thì ba người chúng ta cùng đi cả, có thể nương tựa nhau càng tốt.

Thiên bất Thâu cười nói tiếp :

— Nói thế mới phải chứ !

Chu Sưởng hỏi :

— Hai vị, bây giờ ta trú bị đi như thế nào đây ?

Hồng nương tử đáp :

— Bây giờ chúng ta phải cải dạng để đi đường mới tiện, làm sao kiếm được cỗ xe...

Thiên bất Thâu nhanh nhẩu đỡ lời :

— Được được ! để lão phu...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Thế thì hay lắm, phiền lão ca lo giùm cho !

Thiên bất Thâu nói là làm liền, ông đứng dậy xăm xăm đi xuống chân đồi.

Hồng nương Tử ôm Gia cát Minh Châu xuống đồi giấu vào trong rừng ngồi đợi.

Chu Sưởng vẫn đứng trên đỉnh đồi canh chừng, phòng xa có người của Hắc bảo đột kích.

Sau một giờ đã thấy Thiên bất Thâu trở về, dắt theo cả một cỗ xe nữa.

Thiên bất Thâu về tới mé rừng liền vẫy tay với Chu Sưởng và nói :

— Tiểu đệ xuống đây sửa soạn khởi hành :

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng vội vàng chạy xuống, nhìn Thiên bất Thâu hỏi:

— Lão ca đi mau nhỉ, xong cả mọi việc rồi ư ?

Thiên bất Thâu gật đầu :

— Chúng ta vào trong rừng chuẩn bị !

Chu Sưởng và Thiên bất Thâu vào trong rừng, hóa trang thành hai cha con phu xe, Hồng nương tử ôm Gia Cát Minh Châu lên xe ngồi.

Sau khi xong xuôi mọi việc, đánh xe lên đường.

Lần này đi Vu sơn, vì đi xe phải đi vòng quanh đường đi Đương dương rồi sau mới lại tiến về phía tây.

Đi tới ngày thứ hai vào khoảng giờ ngọ, thì gặp Phi đại nương, Kỷ hiểu Phong và Cao Huân ở giữa đường.

Chu Sưởng xuống xe, đem đầu đuôi thảm kịch biến diễn như thế nào kể lại một lượt cho ba người nghe.

Phi đại nương, Kỷ hiểu Phong và Cao Huân đều nghiến răng và chảy nước mắt, họ vừa căm giận Hắc bảo vừa thương Tống bá Lương, và cũng lại mừng thay cho Chu Sưởng, Hồng nương tử và Thiên bất Thâu thoát nạn. Đồng thời họ cũng cảm kích trước hành động của Gia cát minh Châu nữa.

Hai bên ước hẹn nhau. Bọn Phi đại nương ba người tạm thời hãy tìm nơi ẩn thân, đợi Chu Sưởng đi Vu sơn quay về sẽ lại tính đến chuyện giải cứu công chúa.

Chính ra Chu Sưởng cũng lo âu về việc an nguy của công chúa lắm. Song việc cứu thương cho Minh Châu lại cũng thật phần trọng yếu, nếu không may mà nàng có mạnh hệ nào thì chàng cũng khổ tâm lắm, một phần không đền ơn được nàng đã cứu mạng cho ba người, một phần nữa chàng cũng cảm thấy đối với Võ lâm đại hiệp Gia cát Ngọc làm sao cũng phải nghĩa.

Hai bên cùng nhau hiệp nghị xong, liền chia tay.

Chu Sưởng lên xe tiếp tục đi, vì cải trang khéo léo, lại hành chỉ cẩn thận, nên suốt dọc đường vẫn bình an không có xảy ra chuyện gì lôi thôi cả.

Đi đến Quỳ châu thời bỏ xe, đi bằng thuyền vào Tây Xuyên, bắt đầu đến miền núi, lại bỏ thuyền lên đi bộ, Hồng nương tử cõng Minh châu.

Ba người đều là những tay cao thủ kiệt xuất, leo núi cũng như là đi trên đất bằng, không có cảm thấy gì là mệt mỏi vất vả cả.

Điều mà làm cho ba người phấn khởi vui hưng nhất là thương thế của Gia cát minh châu không có ảng lên hay biến chứng, chắc có thể còn đủ sức bình thường cho tới nơi cứu chữa.

Chốn cũ trung lâm, Chu Sưởng trong lòng xiết bao cảm khái.

Mạc nhập cốc, cảnh vật vẫn y nguyên không hề thay đổi.

Ba người vào tới cốc khẩu, đều ngừng lại đợi ở bên ngoài. Chu Sưởng một mình lấy hơi rồi quay vào trong lên tiếng gọi :

— Văn huynh, tiểu đệ Chu Sưởng xin vào bái kiến lệnh tôn !

Đợi một lát thấy Văn sùng Minh con trai Quỷ thủ thần nhân ra nghênh tiếp :

Chu Sưởng bước lên một bước cúi chào và nói rõ lai ý cho Văn sùng Minh nghe.

Văn sùng Minh vui mừng nắm tay Chu Sưởng ân cần chào hỏi và nói :

— Chu huynh chắc đại huynh cũng hiểu rõ tính gia phụ quái tích lắm, không chịu tiếp kiến người lạ bao giờ, nói đến chuyện chữa bệnh cho con gái thì lại tuyệt nhiên không bao giờ gia phụ nhận lời. Có điều, việc của Chu huynh thì lại là chuyện khác. Xin Chu huynh hãy đợi đây một chút, để tiểu đệ vào làm cho gia phụ rõ đã, rồi tiểu đệ sẽ lại ra đón Chu huynh vào sau nhé !

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng thành khẩn tiếp lời :

— Lại lần nữa đến quấy rầy nơi thanh cư của lệnh tôn, thực là không nên chút nào, song vì sự bất đắc dĩ không sao được. Xin Văn huynh trước mặt lệnh tôn tìm lời nói đỡ giùm cho tiểu đệ một hai điều !...

Văn sùng Minh đỡ lời :

— Sao Chu huynh lại nói thế, coi tiểu đệ như người ngoài mất rồi.

Văn sùng Minh nói xong quay vào, nhưng chàng sực nhớ ra một việc nên lại quay ra hỏi :

— Á, Chu huynh chẳng hay cái việc gia phụ nhờ đó Chu huynh đã giúp cho chưa...

Chu Sưởng ngắt lời :

— May mắn đã làm được đúng như lời lệnh tôn ủy thác.

Đây là Văn sùng Minh nhắc tới chuyện « Quỷ thủ thần nhân» ủy thác cho Chu Sưởng giết « Hoa nguyệt môn chủ Thiêm tứ nương» từ lần trước chàng đến đây chữa thương, sau khi khỏi bệnh và phục nguyên được diện mục, trước khi rời khỏi Mạc nhược cốc.

Văn sùng Minh tiếp lời :

— Tốt rồi. Chu huynh xin tạm đợi một chút.

Nói xong Văn sùng Minh liền quay gót đi thẳng vào trong sơn cốc.

Chừng uống xong một chén nước trà, thì thấy Quỷ thủ thần nhân Văn nhược Ngu và Văn sùng Minh hai cha con sóng sóng đi ra.

Bọn Chu Sưởng ba người vội vàng đứng dậy bước lên mấy bước, làm lễ tương kiến.

Quỷ thủ thần nhân đưa mắt nhìn qua Thiên bất Thâu và Hồng nương tử, rồi sau chú mục nhìn Chu Sưởng và nói :

— Tiểu tử, đã là việc của mi, thì lão phu không có bao giờ từ chối nữa !

Chu Sưởng cảm kích vái một vái và nói :

— Xin cảm tạ thịnh tình của lão tiền bối đã dành riêng cho vãn bối !

Quỷ thủ thần nhân đưa luồng nhãn quang nhìn Gia cát minh châu và trầm giọng nói :

— Đem con bé lại đây để lão phu chẩn mạch trước xem thương thế nặng nhẹ ra sao ?

Hồng nương tử vội vàng ẵm Gia cát minh châu tới bên trước mặt Quỷ thủ thần nhân.

Quỷ thủ thần nhân cúi xuống xem mạch một lát rồi đứng lên và nói :

— May mắn mà đem tới đây được sớm đó, chứ nếu để chậm vài ngày nữa thì vô phương mà cứu được.

Ngừng một lát Quỷ thủ thần nhân lại quay sang đưa mắt nhìn Chu Sưởng rồi nói tiếp :

— Tiểu tử, mi yên tâm, nàng không có sao đâu.

Chu Sưởng mừng rỡ tiếp lời :

— Thế thì vạn hạnh cho vãn bối !

Hồng nương tử tiếp lời :

— Chị đây cũng khỏi phải ân hận, chứ nếu nàng vì cứu chúng ta mà bị uổng mạng, thì chúng ta sẽ mang hận suốt đời bao giờ mà quên được.

Chu Sưởng lại hỏi :

— Lão tiền bối, xin chỉ giáo cho biết là nàng bị đã thương về công lực gì vậy ?

Quỷ thủ thần nhân đáp :

— Tuyệt môn chưởng !

Chu Sưởng thất kinh hỏi lại :

http://tieulun.hopto.org

— Tuyệt môn chưởng là thế nào ?

Quỷ thủ thần nhân chau mày nói :

— Tuyệt môn chưởng là một võ công thập phần độc hại, chuyên đả thương kinh mạch của người ta, bị trúng Tuyệt môn chưởng thì không mấy ai cứu được, cũng may mà lão phu cũng hiểu sơ qua một chút, nên cũng có thể giải cứu được.

Chu Sưởng tiếp lời :

— Xin lão tiền bối tận tâm cứu mạng cho Minh châu cô nương, nàng chính cũng là ân nhân cứu cho bọn vãn bối một lần hoạn nạn !

Quỷ thủ thần nhân tiếp lời :

— Tiểu tử bất tất phải nói nặng lời, lão phu đã nói là việc của mi thì lão phu không có bao giờ từ chối cơ mà !

Chu Sưởng lại hỏi :

— Lão tiền bối, chừng nào nàng có thể phục nguyên được ?

Sau một lát trầm tư Quỷ thủ thần nhân quyết đoán nói :

— Phải mười ngày !

Chu Sưởng tiếp lời :

— Xin lão tiền bối cho bệnh nhân...

Quỷ thủ thần nhân không đợi Chu Sưởng nói hết đã ngắt lời :

— Nàng là một thiếu nữ, ở trong sơn cốc có nhiều chỗ bất tiện, song nếu để ở ngoài cốc, thời lại sợ xảy ra chuyện gì bất trắc, mi định thế nào cho thỏa đáng đấy ?

Chu Sưởng đứng yên một lúc suy nghĩ, rồi xun xoe nói với Quỷ thủ thần nhân:

— Lão tiền bối, vãn bối định nhờ đại thư dây cùng lưu lại trong cốc để chiếu ứng săn sóc mọi việc cho bệnh nhân như thế có được không ?

Quỷ thủ thần nhân gật đầu :

— Cũng được !

Chu Sưởng lại quay sang phía Hồng nương tử, đằng hắng một tiếng và nói :

— Đại thư, lại có vấn đề phải phiền đến đại thư mới có thể giải quyết được.

Hồng nương tử ngắt lời :

— Tiền đệ bất tất phải băn khoăn, dây cũng là việc chung đâu có thể từ chối được ?

Chu Sưởng cảm kích :

— Thế thì tiểu đệ xin cảm tạ đại thư, tiểu đệ xin lỗi phải đi trước...

Hồng nương tử đỡ lời :

— Tiểu đệ nói nhiều lời thừa quá !

Sùng văn Minh đứng bên, nghe Chu Sưởng nói phải đi ngay, chàng có vẻ quyến luyến nói xen vào :

— Chu huynh, anh em lâu ngày mới gặp nhau, sao Chu huynh lại vội vàng đi ngay, Chu huynh phải lưu lại dây, anh em chúng ta được hàn huyên với nhau ít lâu, rồi mới đi chứ?

Chu Sưởng tần ngần đáp :

— Rất tiếc không thể chiều theo ý văn huynh được...

Văn sùng Minh ngắt lời :

— Việc gì mà Chu huynh lại phải đi ngay thế ?

Chu Sưởng đáp :

— Tiểu đệ muốn lợi dụng thời gian chờ Minh châu cô nương chữa bệnh tại dây, đi giải quyết một vấn đề rất cần thiết.

Văn sùng Minh gạn hỏi :

— Việc gì ?

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng đáp :

— Tiểu đệ cần phải đến Bạch đế thành nơi tổng đàn của Thông thiên giáo...

Văn sùng Minh lại hỏi :

— Chu huynh đến đấy có việc gì khẩn yếu ?

Chu Sưởng khảng khái đáp :

— Tiểu đệ có nhiệm vụ theo mệnh lệnh gia sư, thu thập bọn Thập bát thiên ma, để giữ cho Võ lâm được thanh bình.

Văn sùng Minh băn khoăn :

— Một nhiệm vụ nặng nề to tát như thế, mà Chu huynh chỉ đơn thương độc mã thôi ư ?

Chu Sưởng thấy Văn sùng Minh có vẻ quan tâm đối với mình, trong lòng hết sức cảm kích :

— Văn huynh khỏi phải bận tâm, trong bọn « Thập bát thiên ma » tiểu đệ đã giết và phế bỏ võ công tới hai phần ba rồi, bọn chúng chỉ còn một số ít thôi, không đáng lo ngại đâu.

Văn sùng Minh ngần ngại :

— Dù sao Chu huynh cũng không nên khinh địch, phải thận trọng một chút !

Chu Sưởng cương quyết :

— Tiểu đệ đã vâng mệnh gia sư, nên phải cấp tốc làm tròn nhiệm vụ, chứ nếu chần chừ, e rằng nó sẽ sinh ra nhiều chi tiết thêm, càng khó giải quyết.

Văn sùng Minh thở dài :

— Thực là đáng tiếc, vừa mới gặp nhau chưa kịp cùng nhau tỏ bầy tâm sự, đã vội vã phải chia tay, rồi đây biết bao giờ lại gặp được nhau ?

Chu Sưởng cũng bịn rịn :

— Năm tháng còn dài, xin Văn huynh cứ yên trí, tiểu đệ xin hẹn một dịp khác chúng ta sẽ tái ngộ, khi nào tiểu đệ

xong xuôi mọi việc sẽ lại tới đây bái phương lệnh tôn, lúc đó tiểu đệ sẽ lưu lại một thời gian lâu để cùng cố nhân hàn huyên cho bõ những ngày xa cách.

Hồng nương tử khẩn thiết giặn :

— Tiểu đệ nên thận trọng đừng quá mạo hiểm đấy nhé ! Tiểu đệ đi một mình, chị không an tâm chút nào !

Thiên bất Thâu tiếp lời :

— Lão thâu nhi cũng đi với tiểu đệ !

79 SẮT ĐÁ CHUNG TÌNH

Chu Sưởng khảng khái nói :

— Thân làm võ sỹ, chỉ có, thấy việc nên làm là phải làm còn ngoài ra bất chấp.

Hồng nương tử nói tiếp :

— Tổng đàn Thông thiên giáo là nơi sào huyệt của bọn ma đầu, cũng hung cực ác, chị e tiểu đệ một mình đến thẳng sào huyệt của chúng, là cả một sự quá ư mạo hiểm..

Chu Sưởng ngắt lời !

— Đại thư yên trí, tiểu đệ đã nắm vững tình hình đối phương không đáng sợ đâu.

Hồng nương tử nói tiếp :

— Thế thì tiểu đệ đi nhé !

Chu Sưởng gật đầu :

— Đại thư ở lại trông nom cho Minh châu cô nương chúng ta sẽ tái ngộ sau.

Hồng nương hỏi tiếp :

— Sau mười ngày Minh châu phục nguyên rồi, chúng ta sẽ hẹn gặp nhau ở địa điểm nào ?

Chu Sưởng đáp :

— Ở Kinh sơn !

Hồng nương tử gật đầu !

http://tieulun.hopto.org

— Đúng hẹn như thế, được rồi !

Quỷ thủ thần nhân tính cách tuy rất quái tích, song đối với Chu Sưởng thì lại trái ngược hẳn, ông hết sức quan tâm đối với chàng và ân cần dặn :

— Hài tử, chốn giang hồ thập phần quỷ quyệt nham hiểm không thể đơn bằng ở võ công mà đủ tin cậy được đâu, mi cần phải tiểu tâm lắm, để tránh khỏi xảy ra sự đáng tiếc về sau !

Chu Sưởng thập phần cảm kích :

— Xin kính tuân lời giáo huấn của tiền bối !

Quỷ thủ thần nhân gật đầu :

— Được rồi, mi có thể lên đường, lão phu bắt đầu ra tay vào việc cứu chữa cho bệnh nhân...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Nhất thiết trông cậy ở cả như lão tiền bối, vãn bối bây giờ xin cáo biệt !

Quỷ thủ thần nhân xua tay :

— Bất tất mi phải bận tâm !

Nói xong, Quỷ thủ thần nhân lại đưa mắt nhìn Thiên bất Thâu và hỏi :

— Thạch hiểu sơ, thế nào ? có ý định lưu lại đây làm khách bầu cốc mấy ngày không ?

Thiên bất Thâu khì khì cười :

— Thôi chủ nhân có thịnh tình xin tâm lãnh, lão thâu nhi này còn phải đi theo tiểu đệ, tuy rằng không giúp gì được đại sự, song cũng có thể góp ý kiến hay giúp những việc vụn vặt, trong lúc cần đến !

Quỷ thủ dơ tay :

— Xin tùy tiện !

Nói xong quỷ thủ thần nhân, quay bước vào sơn cốc luôn.

Hồng nương tử ẩm Gia cát minh châu đăm đăm nhìn Chu Sưởng và ân cần dặn :

— Tiểu đệ thận trọng !

Chu Sưởng chắp tay đáp :

— Đại thư, xin tạm biệt !

Nói xong Chu Sưởng lại quay sang chào văn sùng Minh :

— Văn huynh, tiểu đệ xin cáo từ, sau đây sẽ có ngày tái ngộ !

Thiên bất Thâu cũng quay về phía Văn sùng Minh và Hồng nương tử.

Văn sùng minh đáp lễ và nói :

— Chúc hai vị mọi sự thuận tiện !

Nói xong, Văn sùng minh quay bước đi trước dẫn lộ, Hồng nương tử ẩm minh châu theo sau, tiến thẳng vào trong mạc nhập cốc, để chữa bệnh.

Chu Sưởng và Thiên bất Thâu rời bước ra khỏi sơn cốc.

Chu Sưởng vừa đi vừa hỏi :

— Lão ca cũng đi với tiểu đệ một đường chứ ?

Thiên bất Thâu cười đáp :

— Cố nhiên lão ca muốn cùng đi với tiểu đệ, nhưng nếu tiểu đệ không muốn, thì chúng ta sẽ đi mỗi người một ngả ! cũng chẳng sao .

Chu Sưởng lắc đầu :

— Đâu dám, tiểu đệ chưa đến nỗi ngược ngạo và có giới như thế đâu !

Thiên bất Thâu gật đầu :

— Thế thì đi !

Hai người cùng sánh vai đi xuống núi. Lúc đi qua chỗ nghe «Vu sơn thần nữ» gảy đàn cầm, trước kia, Chu Sưởng nhớ lại sự gặp gỡ ngày đó, bất giác trong lòng cảm khái muôn vàng.

http://tieulun.hopto.org

trong chốn giang hồ thực là đủ mọi chuyện ly kỳ, không còn thiếu chuyện gì là không có, mà về hành vi cũng như là tưởng pháp, lại khác biệt xa nhau một trời một vực.

Chu Sưởng vừa đi vừa nghĩ miên man, chàng lại sực nghĩ tới Vạn kỳ Phong một kiếm khách thanh niên đã tìm chàng đấu kiếm, rồi sau lại đổi thù làm bạn. Chàng ta cũng chỉ vì hiếu thắng, kết quả vợ chết mà danh cũng chẳng được, uổng cả hạnh phúc chung thân.

Người ta, có lúc có những tưởng pháp rất là kỳ quái, mà rất nhiều những người thông minh tự thị rất cao, thường thường ai làm những việc rất là ngu xuẩn như là bọn «Thập bát Thiên ma» cả đời chỉ mưu mô và làm toàn những việc tàn ác bạo ngược, hại người hại cả mình. Rút cục đi đến đâu ? gây lên cho võ lâm bao phen gió thảm mưa sầu. Xương phơi thịt nát, không hiểu là mưu đồ gì ? mà nào có đạt được mục đích, hay là chỉ lại chuốc lấy tai họa vào thân ?

«Hắc bảo chủ nhân» gian manh xảo quyệt, chỉ cuồng vọng muốn bá chủ cả võ lâm thiên hạ, mà rồi kết quả có ra sao, hiện giờ đã thấy rõ sự thất bại, mộng tưởng chưa thành mà tính mạng thì đã như cá nằm trên thớt rồi, hỏi có ích gì không ?

Rồi lại như phụ thân suốt đời cảnh giới giữ gìn, mà lúc hạ trường lại thê thảm như thế, giang hồ quả là một vũng xoáy tối hiểm ác, một khi đã cuốn vào không có mấy ai là không bị chìm xuống đáy vực, đã bị cuốn vào vũng xoáy, mà còn vùng thoát ra được, thì quả là thiên nan vạn nan.

Chu Sưởng nghĩ loanh quanh hết việc này sang việc nọ, bất giác buột miệng thở dài phào một cái !

Thiên bất Thâu hết sức ngạc nhiên, trừng mắt nhìn Chu Sưởng và hỏi :

— Tiểu đệ, lão ca ít thấy tiểu đệ thở dài, mà sao hôm nay lại thở dài thế hả ?

Chu Sưởng cười nhăn nhó, và đọc lại hai câu thơ của khách giang hồ hay nhắc tới :

«Sóng gió giang hồ, ôi ! hiểm ác !»

«Một ngày chẳng thấy phút nào yên»

Thiên bất Thâu đầu lắc lư luôn mấy cái, rồi cũng thở dài và nói :

— Tiểu đệ, làm sao hôm nay bỗng nhiên lại có vẻ như là ông cụ non vậy ?

Chu Sưởng tiếp lời :

Tiểu đệ ngẫu nhiên mà cảm xúc dấy thôi !

Thiên bất Thâu hỏi tiếp :

— Đúng rồi, tiểu đệ chắc cũng buồn về việc hôn nhân do Hồng nương tử chủ trương tác hợp, không ngờ đột nhiên lại xảy ra sự bất trắc...

Chu Sưởng ngắt lời hỏi :

— Lão ca biết việc đó vậy ?

Thiên bất Thâu đáp :

— Hồng nương tử nói, nên lão ca mới biết. Phong nguyệt ma giết là đáng lắm !

Chu Sưởng thở dài :

— Kể ra «Phong nguyệt ma đã bị giết, coi như là đền tội rồi, mà quá khứ cho là quá khứ. Song tiểu đệ chỉ còn buồn về Nản cung hoa lại tự ti mặc cảm, mà bỏ đi, tiểu đệ chưa tìm được nàng, đấy là một điểm khiến cho tiểu đệ không sao đành tâm được !

Thiên bất Thâu tìm lời an ủi :

— Thong thả sau này thế nào mà chả tìm được !

Chu Sưởng tiếp lời :

http://tieulun.hopto.org

— Sau khi tiền đệ thanh toán xong món nợ huyết cừu, và làm tròn được nhiệm vụ của sư phụ và Đoàn quốc vương đã giao phó, lúc đó tiểu đệ sẽ đi hết chân trời góc biển, tìm đến bằng được mới nghe.

Thiên bất Thâu hỏi tiếp :

— Tiểu đệ từ trước đến giờ có lúc nào tiểu đệ được thấy rõ chân diện mục của Hồng nương tử chưa ?

Chu Sưởng lắc đầu :

— Chưa có !

Thiên bất Thâu nói tiếp :

— Tiểu đệ, lão ca thấy Hồng nương tử nói rất nhiều về tiểu đệ, nàng quan tâm nhiều về tiểu đệ lắm, có khi còn vượt quá tình chị em.

Chu Sưởng tròn mắt :

— Thế hả ?

Thiên bất Thâu nói tiếp :

— Đúng thế, người bàng quan bao giờ cũng thấy rõ hơn, lúc lão ca đi cùng một đường với nàng, nàng cứ luôn miệng nhắc đến tiểu đệ, ít ra có lời trên mười lần, mà những lời nàng nói chứa đựng đầy tình tứ và rất thiết tha.

Theo lý, Hồng nương tử bị võ lâm đồng đạo mục cho nàng là một nữ ma thần bí tưởng là nàng phải là một người dàn bà đáng sợ lắm mới phải chứ. Song lão ca thấy lúc mà nàng nhắc đến tiểu đệ, thường lộ vẻ u buồn, những tình tứ vi diệu như thế không thể qua mắt lão ca được !

Chu Sưởng hỏi :

— Theo như sự nhận xét của lão ca, thì lão ca thấy thế nào ?

Thiên bất Thâu đáp :

— Theo như sự nhận xét của ta, thì Hồng nương rất có thâm tình đối với tiểu đệ !

Chu Sưởng phì cười :

— Lão ca nói gì mà lạ vậy, nếu mà nàng có thâm tình với tiểu đệ, thì bà tất nàng lại hết sức tác hợp giữa tiểu đệ với Nản cung Hoa ?

Thiên bất Thâu nói tiếp :

— Thế mới lạ chứ, đấy chính là chỗ khiến cho người ta không làm sao mà hiểu được nữa !

Chu Sưởng lắc đầu :

— Có thể tuổi Hồng nương tử gấp hai tuổi tiểu đệ, làm sao lại có thể như lời lão ca nói được ?

Thiên bất Thâu cười lạt :

— Hứ ! điểm này rất khó nói, cảm tình của người ta nó là một thứ rất vi diệu huyền bí, có khi nó có thể đột phá nhất thiết thường tình lý pháp.

Nghe Thiên bất Thâu nói, Chu Sưởng ngẩn ra, và hồ nghi cũng có thể như thế được chưa biết chừng.

Thiên bất Thâu lại nói :

— Trong lúc Hồng nương tử nói chuyện, nàng vô tình sơ hở mà người ta có thể thấy rõ trong thâm tâm nàng.

Chu Sưởng kinh dị hỏi :

— Nàng sơ hở như thế nào ?

Thiên bất Thâu đáp :

— Lão ca từng nghe nàng tự than thở : «những tưởng ba sinh duyên phận đẹp, ngờ đâu phút chốc bỗng thành không»!!!

Chu Sưởng tiếp lời :

— Có thể nàng than vãn đây là than vãn buồn thay cho thân phận Nản cung Hoa ?

Thiên bất Thâu nói lấp lửng :

— Cũng có thể đúng, mà cũng có thể không đúng, vì rằng

http://tieulun.hopto.org

lúc mà Hồng nương tử than vãn câu đó, không có ai ở đấy cả chỉ có mỗi một mình nàng thôi.

Chu Sưởng ngắt lời hỏi :

— Nàng nói một mình thì sao lão ca lại biết ?

Thiên bất Thâu cười đáp :

— Chính lúc đó nàng ngồi thơ thẩn một mình mà tự than như thế, lão ca vô tình bất chợt mà nghe trộm thấy.

Chu Sưởng lúng túng :

— Tiểu đệ không muốn nghĩ đến chuyện đó, tiểu đệ đối với nàng rất tôn kính đúng như là đối với một người chị cả vậy, và hơn nữa chị ta lại có đại ơn đối với tiểu đệ, chị ta đã thu nhặt thi thể của toàn gia mà mai táng cho tiểu đệ.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện chẳng mấy chốc đã xuống tới chân núi.

Đột nhiên từ mé rừng phía bên có tiếng quát vang như sấm vọng lại lọt vào tai hai người :

— Không thể nào dung thứ cho kẻ đã phá hoại môn quy, tụi bay to gan thực !

Lại nghe có tiếng thiếu nữ đáp :

— Tổng quản, xin tổng quản bớt giận, sự thể đã đến thế này rồi, đệ tử xin cam chịu tội...

Chu Sưởng cùng Thiên bất Thâu đều kinh ngạc, liền đưa mắt ra hiệu cho nhau, rồi song song lẻn vào bụi cây ẩn thân để nghe ngóng xem sao.

Hai người sau khi đã tìm chỗ ẩn thân xong xuôi, liền đưa mắt nhìn về chỗ phát ra âm thanh, nhìn qua những kẽ hở của khe lá, chỉ thấy trong đám rừng cây lưa thưa, có một thiếu nữ áo xanh dung mạo tươi đẹp tuyệt sắc, đương quỳ ở mặt đất, và một gã thư sinh thiếu niên dung mạo anh tuấn, nét mặt tái mét đứng bên cạnh thiếu nữ.

Cách chỗ thiếu nữ quỳ chừng hơn một trượng, lại có một thiếu nữ cung trang, tuổi cũng đều xấp xỉ nhau, nét mặt lạnh như sương mùa thu.

Chu Sưởng thoáng nhìn bất giác đặt mình thốt một cái, xem chừng thiếu nữ cung trang này tựa như là thiếu nữ ở trong «Thần nữ cung». Chàng nhìn lại thiếu nữ áo xanh quỳ ở mặt đất, thì thấy tỏ là sở liệu của mình là đúng, thiếu nữ áo xanh này, chính là thị nữ mà trước kia nàng đã phụng mệnh Thần nữ ra mời mình vào cung để tham kiến Thần nữ.

Chu Sưởng bèn khoan suy nghĩ :

Không hiểu đây là việc gì ?

— Gã thiếu niên này là ai ?

Chu Sưởng còn đang trầm tư suy nghĩ, thì chợt lại nghe tiếng thiếu nữ cung trang nói :

— Tưởng tú vân, ni đã dông lòng nghĩ tới phàm trần, tự cam lòng phạm vào môn quy, bần tổng quản dù có thương tình, song cũng không làm sao mà bênh vực được !

Tiếp lại nghe Tưởng tú vân nói :

— Tổng quản, đệ tử đành cam chịu tội, song đệ tử có một điều thỉnh cầu lần chót...

Thiếu nữ cung trang ngắt lời hỏi :

— Điều gì ?

Tưởng tú vân đáp :

— Xin tổng quản tha cho chàng !

Thiếu nữ cung trang lắc đầu !

— Không thể được, chính ra ni không nên dẫn hắn lên núi, làm tiết lộ những bí mật của bản môn, đấy là điều trọng yếu ta không thể vì tình riêng mà bỏ phép công được !

Tưởng tú vân cố van nài :

— Tổng quản, đệ tử xin thề là chàng không có biết gì về

http://tieulun.hopto.org

bí mật của bản môn !

Thiếu nữ cung trang vẫn khăng khăng một mực không hề chuyển lòng, nàng lắc đầu :

— Không thể được !

Tưởng tú vân hai mắt mờ lệ :

— Tổng quản...

Tưởng tú vân vừa cất tiếng, thiếu niên thư sinh đã ngắt lời:

— Vân muội, bất tất phải van nài làm gì. vân muội mà chết, thì ta quyết không thể nào mà ham sống nữa !

Sau khi nghe dở dang đến đây, Chu Sưởng có thể suy đoán mà hiểu sơ qua câu chuyện như thế nào rồi, tất thị là thiếu nữ Tú vân được lệnh hạ sơn làm một việc gì. Song y theo quy luật của Thần nữ cung, đệ tử trước khi ra khỏi núi, phải uống một viên thuốc độc cấm chế, trong thời hạn nhất định phải trở về cung, chứ nếu quá hạn thì sẽ phát độc chết không có cách nào chữa được. Đây là những điều bí mật trong Thần nữ cung mà Chu Sưởng đã được nghe thiếu nữ cầm quạt Đồng vân vân kể lại, Tưởng tú vân đã hiểu rõ như thế, mà lại còn giết gã thư sinh thiếu niên lên núi, vọng tưởng cầu xin được xá tội, quả là ngu sy không thể tưởng tượng được, song kể ra thì nàng cũng đáng thương thực.

Thiếu nữ cung trang lạnh lùng đưa mắt nhìn qua gã thư sinh rồi lại hỏi Tú vân :

— Tưởng tú vân mi phụng mệnh xuống núi đi điều tra về việc đó, kết quả ra sao hả ?

Tưởng tú vân dơ tay áo lau nước mắt rồi nói :

— Việc đó đệ tử đã điều tra minh xác rồi «Đoạn kiếm tàn nhân» không có đem Đồng vân vân đi theo !

Chu Sưởng nghe Tưởng tú vân nói, chàng kinh ngạc hết sức, không ngờ Thần nữ lại sai nàng xuống núi để điều tra

mình, lúc trước chỉ vì lòng nhân đạo mà mình đem «Thiên trừ châu» cho Đồng vân vân ngậm để giải độc cấm chế, giúp nàng giải thoát khỏi sự sống tù hãm trong cung thần nữ có thế thôi chứ đâu phải mình có tư tình với Đồng vân vân, thế mà vụ án đó vẫn còn giăng dai mãi đến bây giờ.

Thiếu nữ cung trang lại hỏi :

— Mi có phát hiện thấy xác Đồng vân vân chết ở đâu không?

Tưởng tú vân lắc đầu :

Thiếu nữ cung trang vặn hỏi :

— Thế thì sao mi lại cả quyết là Đồng vân vân không đi theo Đoạn kiếm tàn nhân ?

Tiếng tú vân biện thuyết :

— Vì trong thời gian đệ tử đi điều tra lúc nào cũng chỉ thấy Đoạn kiếm tàn nhân đi đâu cũng chỉ có mỗi một mình chứ không có thấy Đồng vân vân đi với hắn ta lần nào cả !

Thiếu nữ cung trang lại nói :

— Biết đâu là Đoạn kiếm tàn nhân lại không đem Đồng vân vân giấu đi một nơi ?

Tưởng tú vân giải thích :

— Đệ tử đã đến quê cũ Đồng vân vân, cứ theo những người ở đấy nói, ngày đó có một thiếu nữ rất xinh đẹp không hiểu từ đâu đến, cứ bồi hồi quanh quẩn ở gần đây không có nói chuyện gì với ai cả. Về sau thấy nàng đâm đầu xuống sông tự vận.

Chu Sưởng ngầm gật gật đầu, chàng biết rõ đấy là Đồng vân vân cố ý bầy trò hư huyễn để che mắt phòng khi Vu Sơn Thần Nữ có phái đệ tử đến dọ thám.

Thiếu nữ cung trang hỏi lại :

— Đúng thực không ?

— Đích xác như thế.

Cung trang thiếu nữ gật đầu.

— Được rồi, mi còn có điều gì dị ngôn lại không ?

Tưởng Tú Vân nhắc lại :

http://tieulun.hopto.org

— Xin tha tội cho chàng.

Cung trang thiếu nữ lắc đầu.

— Không thể nào được.

Tưởng Tứ Vân cố nằn nèo.

— Tổng quản, mọi sự tội lỗi là do đệ tử gây ra hết, chàng ta không có tội gì cả.

Cung trang thiếu nữ cương quyết:

— Đấy là tự gây nên vạ không thể oán trách ai được, mi đừng nói nhiều lời vô ích.

Nói xong Cung Trang thiếu nữ lại quay sang nhìn thư sinh thiếu niên và nói tiếp :

— Viên thuốc này có thể giúp mi giải thoát một cách êm thấm không có đau đớn gì hết, bọn mi lúc sống đã không được nên đôi lứa uyên ương, sau khi chết có thể kết thành một cây liền cành. Nên nhớ kỹ, sau khi uống viên thuốc này mi còn sống được một nửa giờ nữa, trong thời gian đó bọn mi có thể tìm đến một nơi an giấc ngàn thu.

Cung trang thiếu nữ nói xong, liền đưa tay quẳng viên thuốc cho gã thư sinh thiếu niên.

Gã thư sinh thiếu niên đưa tay đỡ lấy viên thuốc, chàng không một chút do dự bỏ luôn vào miệng nuốt liền.

Tưởng Tứ Vân oà lên khóc và nói :

— Trương Ca, đây chính là nó gia làm hại anh cho nên mới đến nỗi như thế này.

Thư sinh thiếu niên thản nhiên :

— Vân muội, chúng ta lúc sống không được gần nhau, lúc chết được cùng nhau chung một huyệt, đấy cũng là may mắn lắm rồi.

Sau khi nghe thiếu niên thư sinh nói như thế, Tưởng Tứ Vân nét mặt bỗng nhiên vui hẳn lên không còn âu sầu như trước nữa.

Hai người lúc này đều không có chảy nước mắt, song với mối tình thê thảm chân thiết như thế, dù cho cỏ cây cũng phải buồn rầu cho họ.

Cung trang thiếu nữ, xoay gót phóng đi như một làn gió thoắt cái đã biến dạng.

Thiếu niên thư sinh, hạ dần ôm Tưởng Tứ Vân với một giọng thiết tha khuyên nhủ :

— Vân Muội, đây là số mệnh xui nên, chúng ta đành lãnh chịu, không nên buồn rầu làm gì, hơn nữa ta còn hẹn nhau kiếp sau được cơ mà.

Tưởng Tứ Vân gục vào ngực Thiếu niên thư sinh, nghẹn ngào nói :

— Trương ca, đây là lỗi của tôi gây nên, chính ra, tôi không nên tiếp nhận mối tình của Trương ca thì đâu đến nỗi.

Thư sinh thiếu niên ngắt lời :

— Vân muội, đừng nói thế, chúng ta không có oán hận gì hết, chúng ta đã được hai tháng gần bên nhau so ra còn hơn một đời của người ở khác rồi.

Tưởng Tứ Vân nói tiếp :

— Trương ca, tôi đã biết trước kết cục như thế này mà tôi vẫn không...

Thư sinh thiếu niên gạt đi và nói :

— Vân muội, thời gian nửa giờ không có lâu là gì, Vân quen địa thế ở nơi đây, hãy mau mau tìm nơi nào thích hợp để chúng ta an giấc ngàn thu.

Tưởng Tứ Vân gật đầu :

— Chúng ta đi...

Thư sinh thiếu niên cùng với Tưởng Tứ Vân, hai người dắt tay nhau đi xuống chân núi.

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng thỡ dài quay sang nói với Thiên bất Thâu :

— Lão ca, cảm tình của hai người này có thể nói là vững bền hơn sắc đá, gã thiếu niên thư sinh kia quả là đáng quý, hắn coi chết như không...

Thiên bất Thâu ngắt lời :

— Lão ca chẳng hiểu đầu đuôi ra sao cả ?

Chu Sưởng sực nhớ đến mình đã trót nhận lời với Vu sơn thần nữ là không được tiết lộ những việc bí mật trong cung, nên chàng không dám nói rõ cho Thiên bất Thâu nghe và nói lảng sang truyện khác.

— Lão ca, chúng ta đi đuổi theo xem hai người.

Thiên bất Thâu lại hỏi :

— Tiểu đệ, vừa rồi họ có nhắc đến tiểu đệ dẫn Đồng vân vân trốn chạy là chuyện gì vậy.

Chu Sưởng lắc đầu.

— Đấy là câu truyện họ hiểu lầm, song tiểu đệ đã có lời ước hẹn là không được tiết lộ bí mật nên tiểu đệ không tiện nói cho đại ca nghe rõ, xin đại ca lượng thứ cho.

Thiên bất Thâu gật đầu :

—Phải thế thì thôi, nhưng chúng ta đi theo họ làm gì. Mình nhẫn tâm mà nhìn bi kịch thế làm sao được !

Chu Sưởng đưa mắt nhìn bốn chung quanh một lượt rồi khẽ nói thầm :

—Tiểu đệ có phương pháp cứu cho họ được.

80— THẦN TIÊN XUẤT HIỆN

Thiên bất Thâu ngạc nhiên hỏi :

— Thực hả ?

Chu Sưởng gật đầu :

— Tiểu đệ đâu dám nói đùa.

Thiên bất Thâu mừng rỡ nói tiếp .

— Thế thì chúng ta đi tìm họ mau.

Chu Sưởng và Thiên bất Thâu, hai người nhìn theo hút và lần tìm chàng thư sinh và Tưởng tú Vân.

Hai người rảo bước đi được một lát, thời thấy thiếu niên thư sinh và Tưởng tú Vân đi vào trong thạch động mà trước kia Chu Sưởng và Thiên bất Thâu đã có lần ở trong đó.

Chu Sưởng mỉm cười nói t

— Đúng họ đã tìm được một nơi rất đẹp..

Thiên bất Thâu ngắt lời hỏi ?

— Tiểu đệ làm cách nào mà cứu được họ ?

Chu Sưởng làm ra vẻ thần bí :

— Lão ca bất tất phải hỏi, cứ đứng bên xem rồi sẽ rõ.

Thiên bất Th u gật đầu.

— Được rồi, để ta xem tiểu đệ dùng phương pháp thần bí gì.

Hai người vừa đi đến cửa động thì đối phương đã phát giác thấy rồi. Thiếu niên thư sinh, bước ra cửa động và quát hỏi :

— Ai ?

Chu Sưởng đáp :

— Người đi rừng.

Trước khi đưa Gia cát Minh châu lên núi, Chu Sưởng cùng Thiên bất Thâu đã hóa trang thành hai cha con người phu xe hiện giờ vẫn còn giữ nguyên lối hóa trang nên trông rất kỳ cục.

Tưởng Tú vân cũng chạy ra cửa động, nàng chau đôi mày liễu và khẽ nói với gã thư sinh.

http://tieulun.hopto.org

— Mời họ rời khỏi đi !

Thư Sinh thiếu niên ngáng tay lại và nói :

— Xin mời hai vị đi thôi !

Chu Sưởng lắc đầu :

— Trời gần tối rồi cha con chúng tôi định vào trong này ngủ đỡ một đêm, không ngờ hai vị lại nhanh chân đến trước mất rồi, bây giờ không biết làm sao đây ?

Thư sinh thiếu niên tiếp lời :

— Xin lỗi, bây giờ chỉ còn có cách là phiền hai vị đi tìm nơi khác ngủ vậy !

Chu Sưởng đáp :

— Trong thâm sơn nhiều hổ lang lắm, nếu không ở trong hang này mà rời đi chỗ khác thì nhất định sẽ phải làm mồi cho thú dữ, chúng tôi không biết đi đâu nữa.

Thư sinh thiếu niên quay sang thiếu nữ áo xanh và nghẹn ngào thở dài :

— Vận mệnh số mệnh của chúng ta thực là xui quá. Ngay đến lúc giải thoát mà cũng không được thanh tĩnh, thực là đáng buồn thay.

Tưởng tú vân nhăn nhó cười :

Thời gian không còn mấy nữa, còn đi tìm đâu được chỗ an giấc ngàn năm bây giờ, Thôi chúng ta cứ việc lấp cửa hang lại.

Chu Sưởng cố ý làm ra vẻ kinh ngạc, chàng tròn xoe hai mắt và hỏi ?

— Công tử vừa nói giải thoát là làm sao ?

Thư sinh chau mày :

— Chẳng lẽ mi lại không biết giải thoát là thế nào hở?

Chu Sưởng tiếp lời :

— Không phải là tôi không hiểu nhưng tôi sợ là tôi nghe lầm...

Thư sinh ngắt lời :

— Đúng đấy mi không có nghe lầm đâu.

Chu Sưởng làm ra vẻ kinh ngạc :

— Nói gì lạ vậy ? Tôi thường nghe những vị hòa thượng ở các chùa trong làng có giảng giải thoát tức là sang bên Tây Trúc hai vị là một đôi lứa tài mạo song toàn vô cùng hạnh phúc mà lại bảo là giải thoát, sao lại có thể như thế được.

Gần đến lúc độc phát đến nơi rồi mà cứ bị Chu Sưởng làm ầm hoài, thiếu niên nổi xung :

— Bất chấp là lạ hay không lạ, xin mời hai vị đi ra cho khỏi cái động này, chúng tôi nhất định không thể nhường cho ai được.

Chu Sưởng nghiêng đầu nghiêng cổ nói :

— Không xong rồi!

Thư sinh chau mày :

— Không xong cái gì ?

Chu Sưởng nói tiếp..

— Công tử vừa mới nói giải thoát, tức là có ý muốn quyên sinh, tục ngữ có câu : «Thấy chết không cứu là mang tội»...

Thiếu niên nóng ruột ngắt lời :

— Xin mời hai vị đi mau, tại hạ không có rảnh mà nói truyện nhiều được.

Nói xong lại quay sang bảo Tưởng Tú Vân :

— Vân muội, chúng ta sửa soạn...

Chu Sưởng vội dơ tay :

— Hãy thong thả, hai vị sao không có một chút lương tâm nào thế.

Thiếu niên ngạc nhiên hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Nói thế là nghĩa làm sao ?

Chu Sưởng giải thích :

— Hai vị đã muốn tìm cách giải thoát, thế thì bất tất lựa chọn, chỗ nào mà chả được, hà tất phải chiếm cứ sơn động này không chịu nhường cho chúng tôi, nếu cha con chúng tôi bị thú rừng ăn thịt há chẳng phải là oan uổng lắm ru ?

Tưởng Tú Vân sắc mặt đã lợt lạt nhăn nhó có vẻ đau đớn lắm rồi, nàng cất tiếng run run nói :

— Trương ca, tôi... sắp nguy... đến nơi rồi.

Thư sinh ôm lấy người yêu và thảm đạm nói :

— Vân muội, chúng ta đến trước phía núi kia, có một ngọn suối trong, chỗ đó rất u tĩnh, còn sơn động này nhường cho cha con ông già này vậy.

Tưởng Tú Vân gật đầu :

— Cũng được.

Thư sinh nói tiếp :

— Thôi đi.

Nói xong, thiếu niên thư sinh ẵm Tưởng Tú Vân phóng đi như bay, xem chừng gã thư sinh này cũng là bậc võ công cao thủ, chứ không phải hạng tầm thường.

Chu Sưởng gật gù nói với Thiên bất Thâu :

— Lão ca, thiếu niên thư sinh này xem chừng tâm địa hẳn cũng tốt lắm.

Thiên bất Thâu thở dài.

— Thôi đừng đùa giai người ta nữa, cứu người ta thì cứu mau mau lên.

Hai người sóng bước đuổi theo thiếu niên thư sinh và Tưởng Tú Vân.

Đi một lát, thấy họ đi tới một vách núi cheo leo.

— Thiếu niên thư sinh ôm người yêu bước từng bước ra gần mé vách đá.

Chu Sưởng vội gọi lớn :

— Thong thả, thong thả.

Thư Sinh quay lại cất tiếng run run hỏi :

— Xem bộ pháp của bạn, bạn cùng là đồng đạo trong võ lâm mà cứ ám ảnh tôi hoài như thế là nghĩa làm sao.

Chu Sưởng cười đáp :

— Tôi nghĩ kỹ rồi, thấy người chết mà không cứu không đang tâm, nên tôi phải đuổi theo.

Thư sinh giận giọng :

— Bạn mà cố ý đùa một cách vô lý...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Dù chết đẹp đẽ mấy chăng nữa cũng không bằng sống, huống chi hai vị lại đương độ thanh xuân việc chi mà lại tìm con đường tuyệt lộ như thế.

Thiếu niên thư sinh, không thèm trả lời quay đầu nhắm đi thẳng mép núi.

Chu Sưởng vội vàng người nhảy đón đầu và nói :

— Làm sao công tử lại nghĩ quẩn như thế ?

Thiếu niên thư sinh thấy Chu Sưởng biểu diễn một thân pháp rất cao minh, bất giác kinh ngạc nhưng rồi lại nổi giận hầm hầm và nói :

— Ông bạn, đùa dỡn với hai kẻ đã tuyệt vọng rồi như thế không có trung hậu chút nào.

Chu Sưởng lắc đầu :

— Đâu phải, tôi là có lòng tốt muốn cứu hai vị.

Thiếu niên gạt đi...

— «Xin cảm ơn».

Tưởng Tú Vân ở trong tay gã thư sinh thiếu niên hơi thở ồ ồ, sắc mặt đỏ tím lại, mồ hôi ra đầm đìa, chắc là nàng

http://tieulun.hopto.org

đã bị chất độc dương dầy vò đau đớn lắm.

Chu Sưởng nói tiếp :

— Đây là nàng trúng phải một thứ kịch độc chậm phát.

Thơ sinh kinh ngạc tròn xoe hai mắt :

— Thế nào, bạn cũng nhận ra được bệnh căn vậy chăng?

Chu Sưởng gật đầu :

— Đương nhiên, nếu tôi không hiểu rõ và tin chắc là có thể chữa được, thì dâu tôi có đuổi theo làm gì.

Thiếu niên thư sinh kích động hỏi :

— Bạn quả thực có phương pháp cứu được phải không ?

Chu Sưởng cương quyết :

— Đấy dâu phải là chuyện đùa dai.

Thư Sinh nói tiếp :

— Bạn, chẳng riêng nàng bị trúng độc mà cả tại hạ cũng bị trúng độc nốt, có điều...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Có điều sao ?

Thiếu niên thư sinh chau mày :

— Cứ theo người ta nói, thì thứ kịch đông này không người nào có phương pháp giải cứu được không hiểu các hạ có thể cứu được không ?

Chu Sưởng mỉm cười :

— Cứ thử xem sao.

Thiếu niên thư sinh chăm chập nhìn Chu Sưởng bằng con mắt hoài nghi. Một gã nhà quê tầm thường như thế kia, chẳng lẽ lại có phương pháp cải tử hồi sinh được chăng ?

Chu Sưởng dục :

— Hãy đặt nàng xuống.

Thiếu niên thư sinh trì nghi

— Nếu bằng hữu không cứu được thì sao ?

Chu Sưởng đáp :

— Điều đó rất đơn giản, các hạ lại ôm nhau nhảy xuống tuyệt cốc.

Thiếu niên thư sinh lại hỏi :

— Nhưng nếu lúc đó tại hạ cũng bị phát độc mà không hành động được nữa thì sao ?

Chu Sưởng cười đáp :

— Chúng tôi sẽ giúp hai vị được như nguyện.

Thiếu niên thư sinh gật đầu :

— Đúng như thế nhé.

Chu Sưởng đáp :

— Đại trượng phu một lời đã nói, không bao giờ lại có thể sai chạy được.

Thiếu niên thư sinh gật đầu.

— Được rồi.

Thư sinh đặt người yêu xuống và nét mặt gã lúc này cũng thấy biến sắc, xem chừng cũng sắp sửa phát độc đến nơi rồi.

Tưởng tú Vân vừa thở vừa nói :

— Trương ca, có lẽ họ làm cho mình khổ thêm ra đấy thôi.

Thiếu niên thư sinh, ôn tồn nói :

— Vân muội, cũng có thể hoàng thiên có mắt mà xuất hiện kỳ tích chưa biết chừng.

Chu Sưởng thò tay trong bọc, lấy viên « Thiên trừ châu » của Vu sơn thần nữ tặng chàng ngày trước, kẹp ở hai ngón tay đưa trước mặt đưa cho Tưởng tú Vân và nói :

— Nếu ngậm viên ngọc này vào trong miệng chừng nửa khắc sẽ thấy công hiệu.

Tưởng tú Vân hai mắt đã thất thần, thốt nhiên sáng hẳn ra, nàng phấn khởi tinh thần, ngồi hẳn lên, cảm động nói :

http://tieulun.hopto.org

— Hay quá «Thiên trừ Châu» đây rồi.

Chu Sưởng nói tiếp :

— Chắc cô nương biết giá trị của nó như thế nào rồi ?

Tưởng tú Vân mừng rỡ quay sang nói với Thiếu niên thư sinh :

— Trương ca, chúng ta.... có cứu tinh rồi.

Thiếu niên thư sinh mừng rỡ :

— Thực hả, Vân muội ?

Tưởng tú Vân, vừa kinh ngạc vừa kích động rán mắt nhìn Chu Sưởng một lúc lâu rồi cất tiếng hỏi :

— Các hạ là «Đoạn kiếm tàn nhân» phải không ?

Chu Sưởng gật đầu :

— Chính phải.

Bốn chữ «Đoạn kiếm tàn nhân» đã loan truyền khắp giang hồ, có thể nói là dân bà trẻ con ai ai cũng biết. Thiếu niên thư sinh vừa nghe tiếng gã dã kích đông run người lên và nói :

— Các hạ... các hạ... là «Đoạn kiếm tàn nhân» lại hạ ngưỡng mộ đại danh đã lâu lắm, nhưng chưa có duyên được biết tôn nhau nên mới rồi có nhiều điều thất lễ, dám mong các hạ rộng lượng hải hàm.

Bây giờ Chu Sưởng không còn dáng kịch làm anh chàng ngây ngốc nữa, chàng trầm giọng nói :

— Xin đừng khách khí, chúng ta gặp nhau đây cũng là do cơ duyên.

Nói xong, chàng đưa hạt «Thiên tử Châu» cho Tưởng tú Vân. Nàng chìa tay run run đỡ lấy cho vào miệng ngậm.

Chỉ trong nửa khắc, sắc mặt Tưởng tú Vân đã dần dần thay đổi đương tím trở nên trắng rồi dần dần hồng nhuận...

Thiếu niên thư sinh lúc này mồ hôi trút ra như mưa

không hiểu là gã bị phát độc hay là quá kích động.

Sau một lúc Tưởng T vânú bình phục hẳn, nàng đứng lên nhã viên«Thiên Trừ châu» ra rồi bỏ vào miệng cho thiếu niên thư sinh ngậm.

Thư sinh ngậm chừng nửa khắc, trong người cảm thấy đã bình thường, chàng liền nhả viên «Thiên trừ châu» ra hai tay cầm đưa cho Chu Sưởng, rồi vái tạ và nói :

— Tại hạ là Trương khởi Phượng, xin ghi ơn đức các hạ không bao giờ quên được.

Tưởng Tú vân cũng vái một vái và nói tiếp :

— Ân đức tái tạo của thiếu hiệp, nô gia dành ghi trong phế phủ.

Chu Sưởng cầm viên «Thiên Trừ Châu» cất vào trong bọc rồi cười lạt tiếp lời :

— Đây truyện tình cờ mà gặp nên cứu được hai vị mà tại hạ cũng chẳng vất vả gì, xin hai vị đừng bận tâm.

Chu Sưởng nhìn Tưởng tú Vân rõ ràng là hồng phấn giai nhân, song chàng biết rõ tuổi thực của nàng ít ra cũng ngoài sáu chục tuổi rồi, chỉ vì nàng ở trong Thần nữ cung nhờ «ngọc thạch linh nhũ» mà giữ được nhan sắc thanh xuân bất lão. Còn chàng Trương khởi Phượng thì nhiều lắm là hai mươi tuổi, kể tuổi hai bên chênh lệch quá nhiều, thế mà cũng thành đôi lứa ! thực là một chuyện ly kỳ phần tự nhiên vậy !

Chu Sưởng chỉ vừa nghĩ vừa cười thầm trong bụng, chứ không có nói ra.

Tưởng tú Vân đột nhiên hỏi :

— Thiếu hiệp, về việc Đồng vân vân thoát ly khỏi thần nữ cung thiếu hiệp có rõ không ?

Chu Sưởng đáp :

— Tôi có biết !

http://tieulun.hopto.org

Tưởng tú Vân nối tiếp :

— Nàng bị chết rất là thê thảm...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Nàng đâu có chết !

Tưởng tú Vân ngạc nhiên :

— Sao ? nàng không chết thực ư ?

Chu Sưởng cười đáp :

— Đúng thực này chưa chết, vẫn còn sống bình thản như thường, chứ không có sao hết.

Tưởng tú Vân kỳ dị hỏi :

— Chính nàng cũng bị uống thuốc cấm chế, làm sao lại không bị phát độc...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Chính tại hạ đã đưa viên « Thiên trừ châu » này cho nàng giải độc.

Tưởng tú Vân lại hỏi :

— À ra thế, nhưng chính nô gia lại nghe người ở quê cũ nàng nói là nàng đã đâm đầu xuống sông chết.

Chu Sưởng mỉm cười :

http://tieulun.hopto.org

ĐÔNG vân vân, nàng rất thông minh, đấy là một nước cờ rất cao của nàng đó, chứ đâu có chuyện thực.

Tưởng tú Vân lại hỏi :

— Hiện giờ nàng ở đâu ?

Chu Sưởng lắc đầu :

— Cái đó thì tại hạ không rõ.

Bây giờ thì trời đã về đêm, mặt trăng đã từ chân núi mọc lên.

Tưởng tú Vân đưa mắt nhìn Thiên bất Thâu và hỏi :

— Vị này đối với Thiếu hiệp là thế nào ?

Chu Sưởng đáp :

— Đây là Thiên bất Thâu, Thạch hiểu Sơ là bạn vong niên của tại hạ.

Tưởng tú Vân kêu A một tiếng rồi cùng với Trương Khởi Phượng song song tới trước mặt Thiên bất Thâu cúi chào và nói :

— Chúng tôi hân hạnh được gặp các hạ.

Thiên bất Thâu cũng đáp lễ rồi khì khì cười và nói :

— Hai vị hãy nên mau thừa lúc đêm tối, rời khỏi nơi này thì tốt hơn, chứ chần chừ ở đây e sẽ sầy ra những truyện bất trắc.

Tưởng tú Vân cùng Trương khởi Phượng, hai người cúi chào Thiên bất Thâu và Chu Sưởng một lần nữa rồi cáo biệt xuống núi.

http://tieulun.hopto.org

Sau khi hai người đã đi khuất, Thiên bất Thâu nhìn Chu Sưởng và nói:

— Bọn họ thực là số chưa đáng chết, nên mới may mắn mà gặp được tiểu đệ.

Chu Sưởng nhăn nhó tiếp lời:

— Lấy ngọc của Thần nữ, lại giúp cho môn hạ của Thần nữ thoát ly khỏi môn hộ, tiểu đệ không biết thanh toán bằng cách nào về món nợ này.

Thiên bất Thâu lắc đầu:

— Món nợ hồ đồ này chẳng cần phải thanh toán.

Chu Sưởng hỏi tiếp:

— Lão ca, bây giờ chúng ta định sao vậy?

Thiên bất Thâu đáp:

— Nhân đêm mát, chúng ta đi luôn cho được một lộ trình tiểu đệ nghĩ sao?

Chu Sưởng gật đầu:

— Càng tốt.

Hai người, một già một trẻ song song rời bước, tìm đường ra khỏi núi.

Trong lúc đi đường Chu Sưởng lòng vẫn trầm trọng, chàng băn khoăn hỏi:

— Lão ca, tiểu đệ thực lo lắng về sự an toàn của công chúa không hiểu ra sao?

Thiên bất Thâu tiếp lời:

— Tiểu đệ, theo như ý kiến của lão ca, thì bây giờ chúng ta không nên đến Bạch đế thành vội.

Chu Sưởng hỏi:

— Vì sao?

Thiên bất Thâu giải thích:

— Chúng ta phải cân nhắc, việc nào nên hoãn việc nào nên cấp tùy theo khinh trọng. Tổng đàn của Thông thiên giáo chúng không thể một lúc mà dời đi nơi khác được, còn công chúa bị bắt sự an toàn của nàng rất đáng lo, chúng ta phải tính chuyện đi giải cứu cho công chúa trước mới là phải, vì Hắc bảo chủ nhân là một kẻ rất gian manh xảo trá đủ mọi thủ đoạn, e để lâu sẽ sinh ra nhiều chi tiết.

Chu Sưởng lưỡng lự:

— Song tiểu đệ đã trót hẹn ước với Hồng nương Tử, đúng ngày giờ gặp nhau...

Thiên bất Thâu ngắt lời:

— Có phải là tiểu đệ với Hồng nương Tử ước hẹn gặp nhau ở Kinh Châu không? Như thế thì không có xung đột gì cả, chỉ có đến trước đến sau không sao.

Sau một lúc suy nghĩ, Chu Sưởng gật đầu:

— Được rồi, tiểu đệ theo lời lão ca, bây giờ chúng ta nhằm đi thẳng về Kinh sơn.

Một ngày hai người đi tới Quy châu Thành, vào một quán nhỏ ở ngoài thành ăn uống. Chu Sưởng sực nhớ đến một việc chàng cất tiếng hỏi:

— Lão ca, ở đây có phân đàu của Thông Thiên Giáo nào không?

Thiên bất Thâu hỏi lại:

— Tiểu đệ hỏi để làm gì?

Chu Sưởng nói tiếp:

— Tiểu đệ còn nhớ có lần lão ca ăn trộm «hóa độc đan» của Ngũ Độc Ma, đàn chủ «Quy Châu phân đàn» thế thì chắc lão ca hiểu rõ tình hình phân đàn của chúng nó...

Thiên bất Thâu ngắt lời:

— Cố nhiên.

Chu Sưởng lại nói:

http://tieulun.hopto.org

— Tiểu đệ muốn thuận tiện, nhân dịp qua đây nên thanh toán luôn tên Ngũ độc Ma, theo ý đại ca nghĩ sao ?

Thiên Bất Thâu trầm ngâm một lát rồi gật đầu.

— Cũng được, vì đối phó với Ngũ độc Ma, điều khó khăn nhất là đối phương hay dùng độc, song tiểu đệ đã có «Thiên Trừ Châu» một bảo bối trừ độc thần nghiệm thì không còn gì đáng trở ngại nữa.

Hai người đương ăn uống nói truyện, đột nhiên thấy tên Tiểu nhị hốt hoảng chạy đến bên khẽ hỏi :

— Hai vị là khách quá lộ phải không ?

Chu Sưởng gật đầu :

— Đúng rồi, cái gì thế ?

Tiểu nhị đáp :

— Hai vị nghỉ chân một chút, tốt hơn hết nên dời khỏi ngay đây là hơn.

Chu Sưởng ngạc nhiên hỏi lại :

— Vì sao ?

Tiểu nhị nhăn nhó đáp :

— Vì địa phương này gần đây mới phát sinh ra chứng dịch, đã có rất nhiều người bị chết, trong thành ngày nào cũng có đám tang.

Chu Sưởng hỏi lại :

— Đúng là chứng dịch hả ?

Tiểu nhị gật đầu :

— Đúng là bệnh dịch, đáng sợ lắm, chúng tôi cũng định trong hai ba ngày nữa phải đóng cửa thôi.

Chu Sưởng gật đầu nói tiếp :

— Cảm ơn đã có lòng quan tâm đến chúng tôi. Chúng tôi ăn uống xong nghỉ một chút đi luôn.

Sau khi Tiểu nhị lui vào nhà trong Thiên bất Thâu, đôi

mày bạc chau dìu lại và nói :

— Kỳ lạ thực, địa phương này vốn không có thủy hỏa binh đao, cũng không có phát sinh thiên tai bao giờ bỗng dưng lại phát sinh ra ôn dịch thì lạ thật ?

Chu Sưởng tiếp lời :

— Thôi thì mình cứ tránh đi là tốt hơn, vì ôn dịch là một thứ rất nguy hiểm mà sức người không thể nào kháng cự được.

Thiên bất Thâu lắc đầu :

— Không, trong việc này tất có chuyện gì nhiêu khê lắm...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Nhiêu khê ra sao ?

Thiên bất Thâu giải thích :

— Dưới tình trạng, không thể nào phát sinh ra ôn dịch mà bỗng nhiên lại có triệu chứng thời hiển nhiên đó là do người làm ra.

Chu Sưởng kinh ngạc hỏi :

Thiên bất Thâu gật đầu :

— Chính như thế, trong chốn giang hồ trước đây cũng đã có xảy ra nhiều truyện như thế.

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Người nào lại có thể coi mạng người như cỏ rác, làm trái thiên đạo, tàn hại sanh mạng, như thế để làm gì?

Thiên bất Thâu đáp :

— Hoặc là họ lợi dụng kiếm tiền bạc, hoặc là họ mượn thần quyền để mưu đồ một truyện gì đó...

Hai người còn đương nói truyện, lại thấy một đám người rất đông, giắt già cõng trẻ lũ lượt đi qua ngoài cửa tiệm, người nào cũng có vẻ hoảng hốt như thể là chạy giặc không nắng.

http://tieulun.hopto.org

Thiên bất Thâu mời tiểu nhị lại hỏi :

— Chuyện gì sảy ra thế.

Tiểu nhị hoa chân múa tay đáp :

Mới xuất hiện một vị thần tiên sống, cứu nhân độ thế chuyên trị về ôn dịch.

Thiên bất Thâu hỏi tiếp :

— Có thần tiên sống thực hả ?

Tiểu nhị gật đầu :

— Đúng thế.

Thiên bất Thâu lại hỏi :

— Vị thần tiên sống này chữa được khỏi bệnh ôn dịch ư ?

Tiểu nhị cương quyết đáp :

— Chẳng những có thể chữa khỏi mà lại còn có thể phòng ngừa trước khỏi phải mắc bệnh. Thần tiên sống cho bùa uống là có thể bảo đảm được tính mệnh an toàn.

Thiên bất Thâu lại hỏi tiếp :

— Vị thần tiên sống đó ở chỗ nào ?

Tiểu nhị đáp :

— Ở Tiêu Dao quán cách đây chưa tới mười dặm. Những người vừa đi đây đều là những người đi xin bùa ở Thần Tiên Quán đó. Người kéo đi như nước chảy không bao giờ ngớt.

Thiên bất Thâu có ý tò mò :

— Dung mạo vị thần tiên sống như thế nào, có vẻ gì khác người thường không ?

Tiểu nhị lắc đầu, không ai được nhìn thấy mặt Thần Tiên sống, những người đến xin bùa, chỉ nói rõ lai lịch rồi dâng tiền dầu nhang, thần tiên sẽ cho bùa ha... ha... ha... quả là một sự kỳ diệu linh ứng, không ai có thể che mắt được. Nghe nói dâu sáng sớm ngày ở trong thành có một vị hán lâm giả dạng thành một người cùng khổ đến xin bùa, thế mà vị thần tiên sống đó biết liền. Ngài trừng phạt vị hán lâm đó chết đứng ngay tại chỗ.

Thiên bất Thâu hỏi tiếp :

— Vị thần tiên đó xuất hiện lâu mau rồi ?

Tiểu nhị lắc đầu.

— Tôi không được biết rõ, chỉ mới được nghe tin việc đó sáng sớm ngày hôm nay thôi, và hiện bây giờ người ta đương loan truyền rất mau.

Thiên bất Thâu gật đầu :

— Được rồi, tính tiền đi.

Hai người trả tiền xong, liền rời bước ra khỏi tiệm đi lẫn trong đám đông người.

Thiên bất Thâu nói :

— Tiểu đệ, chúng ta đi theo họ đến nơi xem sao ?

Chu Sưởng hỏi :

— Lão ca muốn dùng tay vào việc này hay sao ?

Thiên bất Thâu gật đầu :

— Việc này không phải đơn giản thế đâu, lão ca ngờ là rất có thể Thông Thiên Giáo bầy trò ra thế, một là để vơ vét tiền của hai là để lừa bịp và thu dụng tín đồ.

Chu Sưởng hỏi lại :

— Có thể như thế được cơ à ?

Thiên bất Thâu nói tiếp :

— Tiểu đệ nên nhớ là Ngũ độc Ma là một tay cao thủ chuyên xử dụng độc.

Chu Sưởng sực nghĩ ra, gật đầu luôn mấy cái :

— Đúng rồi.

Hai người lẳng lặng không nói gì nữa, cùng nhau cứ đi theo đám đông người.

http://tieulun.hopto.org

Một lộ trình chưa tới mười dặm, nhưng phải đi trong một thời gian rất lâu mới tới Tiêu Du quán. Gần tới nơi, thấy người đông như nêm, xe ngựa tấp nập, người đi chen chúc, chật ních như là một đám đại hội.

Chu Sưởng và Thiên bất Thâu len qua đám người, tới thẳng cửa quán.

Trước cửa quán có bốn tên đạo sĩ đứng gác giữ trật tự cho những người vào quán, chỉ cho vào dần từng người vào chờ một lúc lâu mới tới lượt Chu Sưởng, một trong bốn đạo sĩ liếc mắt nhìn Chu Sưởng và hỏi :

— Có mang theo tiền cúng dầu nhang không ?

Chu Sưởng lấy tay vỗ vào lưng và nói :

— Có chứ.

Đạo sĩ đó gật đầu :

— Đi vào.

Chu Sưởng tâm tình hiếu kỳ đi theo người trước mặt và bước vào trong quán. Đi tới trước tòa đại điện, chàng thấy khói hương ngào ngạt, lễ vật chất như núi, ở trên một hương án bầy ngay chỗ lối vào trước cửa điện. Sau hương án che một bức màn vải vàng, những người xin bùa tới trước hương án phải quỳ xuống, đưa tay phải qua gầm bàn. Phía trước gầm bàn lại có một miếng màn che nữa. Một lát thì rút tay ra rồi dâng tiền cúng do đạo sĩ đứng bên phải thu nhận xong rồi được phát một lá bùa vàng và lui sang cửa phía bên trái đi ra để nhường chỗ cho người khác.

Chu Sưởng phải đợi hàng nửa giờ mà phía trước chàng còn một người nữa, người này là một ông già mặc áo lam bụng phệ luôn luôn lau mồ hôi, xem chừng ông ta có vẻ hốt hoảng lắm.

Ông già bước lên trước hương án, lảo đảo quỳ phục xuống miệng thì thầm khấn :

— Đệ tử là Hoàng Đại Khí, trong nhà có năm người mắc bệnh, xin câu thần tiêu ban bùa cho.

Khấn xong ông ta thò tay vào gầm bàn qua miếng màn che có chừa sẵn một lỗ hổng.

Tiếp nghe có tiếng từ bên trong màn truyền ra.

— Hoàng Đại Khí, thần tiên có lệnh truyền, mi phải dâng một ngàn lạng bạc, thần tiên sẽ ban phù cho.

Ông già run bần người, ấp úng kêu :

— Thần tiêu... đệ tử gia tư không đủ...

Lại nghe ở trong rèm có tiếng truyền ra :

— Hoàng Đại Khí, đây không phải là mua bán, mà trả giá thêm hớt, năm mạng người không đáng một ngàn lạng bạc ư ? Huống nữa đây lại là một việc thiện, có thể tích âm công và thêm phúc đức về sau.

Hoàng Đại Khí ai kêu :

— Đệ tử xin vâng mệnh, song có điều đệ tử hiện mang theo có một trăm lạng...

Bên trong lại có tiếng :

— Có thể mi sẽ phái người mang tới sau cũng được.

Hoàng Đại Khí thò tay vào trong bọc lấy ra một trăm lạng bạc, hai tay đưa cho đạo sĩ áo vàng rồi nhận lấy mấy lá bùa, vái tạ đứng lui ra.

Đạo sĩ áo vàng dặn tiếp :

— Về đem lá bùa này đốt ra hòa với nước uống, bách bệnh tiêu tan.

Hoàng Đại Khí cúi đầu :

— Đệ tử xin cảm tạ Thần Tiêu.

Hoàng Đại Khí luôn luôn đưa tay lau mồ hôi, không hiểu là ông ta lo sợ hay là tiếc tiền.

Bây giờ mới đến lượt Chu Sưởng. Chàng có vẻ do dự vì

http://tieulun.hopto.org

biết rõ đây là một màn hoạt kịch để lừa bịp những dân ngu không biết gì mà lại bắt chàng phải quỳ, thực ra chàng không muốn một chút nào. Chàng ngáo nghễn nhìn thì chẳng thấy bóng vía Thiên bất Thâu đâu cả, không hiểu là lão ca dã đi biến đâu.

Đạo sĩ đứng bên hương án vừa vẫy tay vừa nói :

— Mau lên, còn phải đến lượt người khác.

Chu Sưởng đành phải chạy đến trước hương án, quỳ xuống và làm theo đúng như người trước.

— Đệ tử Chu vĩnh Nhật, tiện đường qua Quy châu Thanh xin Thần tiêu ban phù phòng bệnh dịch.

Xong rồi chàng cũng thò tay qua lỗ thủng vào gầm bàn. Chàng vừa thò tay vào, liền thấy một bàn tay nắm chặt lấy cổ tay, một luồng nội lực từ từ ép vào mạch môn huyệt. Chính ra Chu Sưởng có thể vận dụng hộ thân cương khí để đẩy bật nội lực của đối phương đi, nhưng nếu làm như thế thì lộ ra mình là một tay cao thủ, nên chàng đành gắng chịu, rồi luồng nội lực đó đột nhiên lại tăng mạnh thêm.

Bây giờ Chu Sưởng mới nhận thấy những lời dự đoán của Thiên bất Thâu là đúng. Vị thần tiêu ở sau bức màn che quả nhiên là một tay nhất lưu cao thủ.

Chu Sưởng cố ý chau mày nhăn mặt và khẽ kêu á một tiếng.

Trong bức rèm có tiếng truyền ra :

— Chu vĩnh Nhật, trong mình mi có mắc một chứng bệnh kỳ dị, Thần tiêu phá lệ thành toàn cho mi, mi hãy theo cửa bên phải vào trong điện để đợi thần tiêu chữa bệnh cho.

Vĩnh Nhật là cái tên chiết tự ở chữ Sưởng mà ra.

Chu Sưởng càng động tình hiếu kỳ, chàng không do dự nhận lời liền.

Chàng nói :

— Xin tuân mệnh Thần tiêu.

Lại có tiếng truyền ra tiếp :

— Mi có đem theo tiền hương hoa không ?

Chu Sưởng gật đầu :

— Có.

81— TRÚNG TUYỂN VÕ SỸ

Tiếp nghe bên trong có tiếng hỏi :

— Có bao nhiêu ?

Chu Sưởng đáp :

— Một hạt minh châu !

Ở trong có tiếng nói tiếp :

— Tốt lắm, đứng lên !

Người cầm tay Chu Sưởng buông ra, Chu Sưởng rút tay ra khỏi gầm bàn tức thời đứng dậy, nhằm thẳng cửa mé bên phải tiến vào trong điện, vào sân bên trong, đưa mắt nhìn tình hình, trong lòng không khỏi không ớn lạnh.

Chàng thấy chỗ giáp với cửa chính điện lại có một bức màn vải che kín, những người vào nội điện vẫn vô phương mà nhìn thấy được mặt mũi vị thần tiêu sống như thế nào.

Có bốn tên đạo sỹ ngồi sắp hàng hai mắt nhắm lại, ngoài ra còn có hai tên trung niên áo đen đứng bên, hai tên này hai mắt đều chăm chú nhìn Chu Sưởng.

Không khí có vẻ thập phần bí ẩn.

Một trong hai tên trung niên áo xanh đơ tay vẫy Chu Sưởng gọi bảo :

— Đi theo ta !

Chu Sưởng gật đầu hỏi :

— Đi vào trong hả ?

http://tieulun.hopto.org

Trung niên áo xanh lừ mắt !

— Bất tất phải hỏi cứ đi theo ta !

Chu Sưởng đi theo tên trung niên, hắn dẫn đi theo lối cửa sau chỗ khám thờ ra khỏi điện vào phía sau, tới một cái sân rất rộng, song lặng lẽ không thấy có một tiếng người nói.

Hai người lủi thủi đi xuyên qua ba viện lạc, tới trước một tòa nhà cổ kính chung quanh có tường bao rất cao, xem chừng đây là một quán để các đạo sỹ cư ngụ.

Tên trung niên dẫn Chu Sưởng vào giữa trong sảnh đường gã để một mình chàng đứng đấy, rồi gã lặng lẽ rút lui chẳng nói gì.

Một lão già áo vàng ngồi chễm chệ giữa bục, nét mặt coi vẻ âm thầm, đưa luồng nhãn quang sáng như điện nhìn ngắm Chu Sưởng một lúc, suốt từ đầu tới chân rồi lạnh lùng hỏi :

— Bằng hữu, võ công của bạn có cao cường không ? nội công ngoại lực thế nào ?

Chu Sưởng làm ra vẻ ngạc nhiên, chàng đứng ngẩn ra một lúc rồi mới nói :

— Tại hạ đến đây để cầu thần tiên cho phù phép để phòng ngừa ôn dịch !

Lão già áo vàng gật đầu :

— Lão biết rồi.

Chu Sưởng hỏi :

— Vậy bây giờ ngài muốn chỉ giáo điều gì ?

Lão già nói tiếp :

— Trước hết mi hãy báo rõ về lai lịch thân thế và xuất thân môn phái nào ?

Chu Sưởng hỏi :

— Những điều này có liên quan gì tới việc trị bệnh không ? xin ngài cho...

Chu Sưởng chưa nói hết, lão già đã gạt đi :

— Mi không được hỏi lại, mà chỉ cần phải trả lời theo những câu ta hỏi !

Chu Sưởng nghe theo nói tiếp :

— Tại hạ không có xuất thân ở môn phái nào cả, võ công, tại hạ sở dắc ở gia học thôi !

Lão già hỏi tiếp :

— Lệnh tôn là ai ?

Chu Sưởng đáp :

— Trước kia là một vị phiếu sư !

Lão già lại hỏi :

— Mi luyện tập sở trường về môn binh khí gì ?

Chu Sưởng không cần suy nghĩ :

— Kiếm thuật !

Lão già áo vàng gật đầu :

— Càng tốt !

Nói xong, lão già áo vàng lại quay sang phía bên cất tiếng gọi :

— Võ sỹ đâu !

Tiếp nghe có tiếng đáp :

— Dạ !

Tiếp thấy một tên võ sỹ áo xanh từ trong bước ra cúi đầu cung kính nói :

— Đệ tử đợi lệnh !

Tên võ sỹ áo xanh này vóc người tráng kiện, lưng đeo trường kiếm, trông có vẻ oai phong lẫm liệt.

Chu Sưởng hoàn toàn mơ hồ không hiểu là đối phương sẽ rở những trò gì ?

Lão già áo vàng vẫy tay với Chu Sưởng và bảo :

— Chu vĩnh Nhật bây giờ mi chuẩn bị tỉ kiếm với tên võ

http://tieulun.hopto.org

sỹ áo xanh này!

Chu Sưởng ngạc nhiên hỏi :

— Làm sao lại phải tỉ kiếm ?

Lão già quát :

— Không được hỏi :

Chu Sưởng lắc đầu :

— Tại hạ có phải đến đây để đấu võ đâu, mục đích chỉ cần thần tiêu ban phù phong bệnh thôi mà ! làm sao lại bảo tại hạ tỉ kiếm ?

Lão già gạt đi :

— Ta đã bảo đấu kiếm là phải đấu, mi không được nói lôi thôi gì hết !

Ngoài miệng Chu Sưởng tuy nói thế, nhưng trong lòng chàng lại nghĩ khác mình đã đến đây cần phải điều tra cho rõ cặn kẽ nguyên ủy, xem chúng làm những trò gì, muốn đạt tới mục đích, thì tất nhiên chúng bảo làm gì cứ phải làm theo.

Chu Sưởng không nói gì nữa, chàng xoay người bước ra khỏi cửa đi ra giữa sân dừng.

Tên võ sỹ áo xanh lấy một thanh trường kiếm đưa cho Chu Sưởng và lạnh lùng nói :

— Bạn cầm lấy kiếm, trong lúc đọ sức, bạn phải cố gắng xuất toàn lực, nếu không lỡ xảy ra chuyện đáng tiếc thì rồi hối không kịp đâu !

Đoạn kiếm của Chu Sưởng, lúc đem Gia cát Minh châu đến Vu sơn tìm Quỷ thủ thần nhân chữa bệnh, Thiên bất Thâu và chàng phải cải trang thành hai cha con người phu xe, đoạn kiếm gói lại trong bao bố, hiện giờ hãy còn ở nơi Thiên bất Thâu giữ.

Chu Sưởng đưa tay tiếp lấy trường kiếm, làm ra vẻ ngờ nghệch hỏi lại :

— Cái gì mà hối không kịp cơ ?

Võ sỹ áo xanh đáp :

— Là trong lúc giao thủ lỡ có xảy ra chết hay bị thương là mi phải chịu !

Chu Sưởng hỏi lại :

— Đây là cuộc so sánh võ nghệ, hay là một cuộc giao chiến thực sự kẻ sống người chết.

Võ sỹ áo xanh nói tiếp :

— Đây tuy nhiên là một cuộc đọ tài cao thấp, song nếu không đánh liều mạng thực sự, thì khó mà biết rõ công lực một cách chính xác !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Biết rõ công lực để làm gì ? cái đó có liên quan gì đến việc chữa bệnh...

Võ sỹ áo xanh ngắt lời :

— Bạn đừng hỏi lôi thôi, chút nữa rồi bạn sẽ biết, nếu qua cuộc đọ kiếm này, mà bạn hãy còn sống được, bây giờ bạn chuẩn bị đi !

Chu Sưởng nghi hoặc chẳng hiểu là đối phương làm trò gì ?

Võ sỹ áo xanh thấy Chu Sưởng đứng thộn ra như tượng gỗ, gã liền hô :

Tuốt kiếm !

Chu Sưởng nghe theo, tuốt kiếm ra khỏi bao, và để bao kiếm ra một bên.

Võ sỹ áo xanh cũng tuốt kiếm vươn tay múa một vòng rồi nói :

— Này bạn, hai chúng ta mỗi người đều khởi ba kiếm.

Chu Sưởng gật đầu :

— Được !

http://tieulun.hopto.org

Võ sỹ áo xanh hô :

— Chuẩn bị tiếp chiêu !...

Chu Sưởng tiếp lời :

— Xin mời !

Võ sỹ áo xanh liền trầm nét mặt, vươn tay xuất kiếm với một thế đánh rất hiểm ác liệt, kiếm thuật cũng vào bậc tương đương cao minh.

Chu Sưởng chỉ dùng ba thành công lực, đã có thể ngăn chặn được thế công mãnh liệt của đối phương.

Hai kiếm chạm nhau phát ra tiếng kêu loảng xoảng, hai bên đều giữ thế quân bình.

Võ sỹ áo xanh lại nói :

— Chuẩn bị đỡ chiêu thứ hai, lần này bạn nên tiêu tâm một chút !

Chu Sưởng gật đầu :

— Xin tự nhiên !

Võ sỹ áo xanh xuất kiếm nhanh như điện loé, tiếng kêu rít lên như xe gió, uy thế lần này vừa mau vừa mạnh gấp hai trước, mũi kiếm nhằm nhằm điểm vào ba yếu huyệt trước ngực Chu Sưởng.

Chu Sưởng lần này cũng vận dụng tới năm thành công lực hai bên lại bất tương thượng hạ.

Võ Sỹ áo xanh cười lạt :

— Bạn còn lưu sức nhiều, kiếm thứ ba này là quan hệ đến vận mạnh của bạn đấy, nên lưu ý nhé !

Chu Sưởng tiếp lời :

— Đa tạ, tại hạ hiểu rồi !

Lần này võ sỹ áo xanh đã vận dụng toàn lực, kiếm thế phát ra như sấm ran chớp loé, toàn nhằm điểm vào những tử huyệt cả, nếu dịch địa vào người khác có thể khó lòng m

tiếp được đường kiếm này của đối phương.

Chu Sưởng dùng đến tám thành công lực, giữ kín cả môn hộ, chàng áp dụng toàn là thế thủ.

Trường kiếm của võ sỹ áo xanh đụng phải trường kiếm của Chu Sưởng kêu «keng» một cái, trường kiếm của y bị đẩy bật trở lại. Đồng thời người y cũng bị lùi liền hai bước, cố gượng mới dừng lại được.

Chu Sưởng hỏi :

— Có thể xong rồi chứ ?

Võ sỹ áo xanh lắc đầu :

— Chưa, dâu đã xong được bây giờ lại đến lượt bạn chủ công ba kiếm !

Chu Sưởng ngần ngừ nói :

— Xin miễn thôi !

Võ sỹ áo xanh lắc đầu :

— Không thể được !

Chu Sưởng hỏi lại :

— Tỉ kiếm như thế không đủ hiểu rồi hay sao ? công hay thủ thì cũng thế, việc gì còn phải bắt ép tại hạ phải chủ công làm gì nữa ?

Võ sỹ áo xanh giải thích :

— Cái luật phải thế, mỗi bên phải công ba chiêu, thủ ba chiêu như thế mới hợp thức !

Chu Sưởng nói tiếp :

— Song tại hạ từ trước đến giờ đã quen lệ, là chỉ có đánh một chiêu thôi !

Võ sỹ áo xanh hỏi :

— Chẳng lẽ bạn chỉ biết có một chiêu hay sao ?

Chu Sưởng trả lời lấp lửng :

— Cũng có thể như thế được !

http://tieulun.hopto.org

Sau một lát tần ngần võ sỹ áo xanh nói :

— Cũng được !

Chu Sưởng có ý nghĩ, là trước khi chưa hiểu rõ nội tình đối phương ra sao, dương nhiên không nên sử dụng tuyệt chiêu với vận dụng toàn lực, mình chỉ nên dùng tâm thành công lực và sử dụng nửa chiêu «Thiên địa giao thái». Dù là nửa chiêu, cũng đủ cho đối phương phải khuất phục rồi.

Sau một lát trầm tư Chu Sưởng mỉm cười nói :

— Các hạ chuẩn bị tiếp chiêu, và nhớ phải vận dụng toàn lực, không thì nguy đấy !

Võ sỹ áo xanh bây giờ cũng đã hiểu rõ công lực của đối phương, cao thâm hơn hẳn mình một bậc, nên không khinh địch, y vội vận dụng đủ mười hai thành công lực, dựng thủ thế.

Chu Sưởng hỏ :

— Tiếp chiêu !

Chỉ nghe «Keng» một tiếng, trường kiếm của võ sỹ áo xanh đã bị gạt ra một bên, còn mũi kiếm của Chu Sưởng chỉ thẳng giữa lồng ngực đối phương.

Võ sỹ áo xanh vội lùi liền hai bước, song Chu Sưởng vẫn như là bóng với hình luôn luôn theo sát, mà mũi kiếm hễ nào cũng chĩa sát ngực đối phương, song chàng vẫn không đâm vào ngực đối phương.

Võ sỹ áo xanh nét mặt tái mét cắt không còn giọt máu trông rất khó coi.

Lão già áo vàng xua tay nói :

— Hợp cách rồi ! lại đây !

Chu Sưởng lui ra, nhặt lấy bao kiếm cho kiếm vào bao đưa trả lại cho võ sỹ áo xanh, rồi mới đủng đỉnh rồi bước vào trong sảnh đường.

Lão già áo vàng nét mặt hơi có vẻ kinh dị, song vẫn cái giọng lầm lỳ :

— Kiếm thuật của mi rất khả quan, từ lúc tuyển lựa đến nay chưa có kén được ai kiếm thuật cao minh như mi đó.

Chu Sưởng mỉm cười :

— Ngài quá khen rồi !

Lão già áo vàng nói tiếp :

— Ta chấm mi hợp cách rồi !

Chu Sưởng ngạc nhiên :

— Hợp cách thế nào ?

Lão già nghiêm giọng :

— Đây là cuộc tỉ kiếm để kén lựa nhân tài, qua cuộc tỉ kiếm này, mi đã hợp cách trúng tuyển làm võ sỹ bản giáo !

Chu Sưởng lắc đầu :

— Sao lại có chuyện lạ thế, tại hạ mục đích đến đây là để cầu thần tiêu ban phù thuốc phòng ngừa ôn dịch chứ không phải là bản ý đến đây ứng tuyển để làm võ sỹ của quý giáo.

Lão già trầm nét mặt và ngắt lời :

— Tiểu tử, mi đã vào đây rồi là hoàn toàn do bản giáo định đoạt, chứ mi không thể tự chủ được, nên nhớ kỹ như thế !

Nghe đối phương nói, Chu Sưởng trong lòng hết sức kinh kỳ, chàng hỏi tiếp :

— Quý giáo đây là giáo phái nào ?

Lão già đáp .

— Thông thiên giáo !

Bấy giờ Chu Sưởng mới lại càng bội phục lão ca Thiên bất Thâu là tay lão luyện giang hồ nhiều lịch duyệt. Chàng lúc này mới minh bạch mọi lẽ, về sự phát ra ôn dịch tại miền

http://tieulun.hopto.org

này là do Thông thiên giáo âm mưu gây lên cả. «Ngũ độc ma» là một tên ma đầu sở trường về dùng độc, mà y lại là dân chủ «Quy Châu phân đàn» của «Thông thiên giáo» nên y lợi dụng sở trường về độc, mà gây nên việc này, một mặt là chúng thừa cơ để vơ vét tiền bạc của dân chúng, lại là để chọn lựa tuyển nạp cưỡng ép lấy thuộc hạ, như thế này thì lại càng tiện cho mình khỏi mất công tìm kiếm dối phương, mà tự khắc do chúng dẫn lộ cho mình.

Sau một lúc trầm tư Chu Sưởng làm ra vẻ hoảng hốt hỏi lại :

— Thông thiên giáo thực ư ?

Lão già áo vàng gật đầu :

— Đúng thế ! Thông thiên giáo bất nhật sẽ bá chủ võ lâm thiên hạ. Này bạn, một chức võ sỹ trong Thông thiên giáo là khó khăn lắm, không có cơ hội thì dừng mà có hòng.

Ngừng một lát lão già áo vàng nói tiếp :

— Lão phu đây là hộ pháp của «Thông thiên giáo Quy châu phân đàn», bây giờ thì mi đã hiểu rõ rồi, không còn thắc mắc gì nữa chứ ?

Chu Sưởng vờ hỏi :

— Thế sao Thông thiên giáo không tuyển lựa công khai để ai muốn tình nguyện thì họ tự đến ứng tuyển, như thế có thể thu dụng được nhiều người, mà khỏi phải dùng lối ép buộc có phải là hơn không ?

Lão già hộ pháp quát :

— Mi không được phép hỏi gì hết !

Chu Sưởng lắc đầu :

— Song tại hạ...

Lão già hộ pháp ngắt lời :

— Im miệng ngay, lúc này nhất thiết do ta định đoạt mi

không được quyền chọn lựa gì hết.

Chu Sưởng chau mày :

— Nếu tại hạ không tình nguyện gia nhập «Thông thiên giáo» thì làm sao ?

Lão già hộ pháp vỗ tay ra hiệu, tức thời, cánh cửa ở phòng bên cạnh mở ra, ở bên trong có một cái bàn lớn, trên bàn bày một hàng đầu lâu, vết máu hãy còn chưa khô.

Lão già hộ pháp dơ tay chỉ vào bàn và cười sằng sặc và nói :

— Mi hãy coi đây !

Chu Sưởng đưa luồng nhãn quang nhìn theo, bất giác máu nóng như sôi, sát cơ ngùn ngụt bốc lên ngực. Song ngoài mặt chàng làm ra vẻ sợ sệt, cất tiếng run run :

— Thế thì... tại hạ xin tình nguyện !

Cánh cửa phòng từ từ khép lại.

Lão già hộ pháp dơ tay vẫy tên võ sỹ áo xanh đứng ngoài thềm và nói :

— Mi dẫn người này vào bên trong ngồi nghỉ ngơi để chờ lệnh nhé !

Võ sỹ áo xanh chạy vào cúi đầu nói :

— Xin tuân lệnh !

Chu Sưởng vội vàng hỏi :

— Tại hạ còn một người bạn đồng hành nữa, cho tại hạ ra ngoài dặn nhắn mấy câu rồi sẽ vào, có được không.

Hộ pháp lắc đầu :

— Không thể được !

Võ sỹ áo xanh mời Chu Sưởng và nói:

— Này bạn hãy đi theo tôi !

Chu Sưởng làm ra vẻ miễn cưỡng, chần chừ một lúc, rồi mới rời bước đi theo võ sỹ áo xanh, đi rẽ ra mé bên tới một

http://tieulun.hopto.org

cái sân nhỏ, chàng thấy ngoài sân đã có bốn gã thanh niên nét mặt buồn rầu cùng ngồi một chỗ, xem chừng mấy người này cũng là đều bị tuyển trúng như mình đây.

Thấy Chu Sưởng tới bốn người ngước nhìn bằng con mắt ngơ ngác nghi hoặc.

Võ sỹ áo xanh đưa Chu Sưởng tới đây, liền chỉ chỗ bốn người ngồi và nói :

— Bạn ở đây nghỉ một lát, nên nhớ đừng có nghĩ đến chuyện bỏ trốn nhé, nếu trốn là chỉ chết uổng thôi, chứ ở đây không có ai là trốn thoát được đâu.

Nói xong võ sỹ áo xanh lại quay gót đi ra để mặc Chu Sưởng ở lại với bọn bốn người trước.

Năm người ngồi nhìn nhau buồn rầu, chẳng thấy ai mở miệng nói gì.

Năm người ngồi chờ một lúc lâu, thấy có tiếng người, tiếng kiếm va chạm, rồi kết thúc bằng những tiếng kêu rền thê thảm, từ cách viện vọng tới. Chắc đấy đã lại có người võ công bị kém mà bị tuyển trúng tới đây lại phải đo kiếm lần nữa, mà bị loại ra khỏi vòng đấu, chết uổng mạng.

Im lặng một lúc, chừng uống xong chén trà nóng, lại nghe có tiếng tỉ đấu vọng lại, nhưng lần này là đấu bằng chưởng chứ không phải đấu kiếm.

Sau một lúc lại thấy tên ten võ sỹ áo xanh lúc nãy, dẫn tới một ông già gầy ốm tuổi chừng trên dưới ngũ tuần.

Chu Sưởng liếc mắt nhìn, bất giác tủm tỉm cười thầm, ông già này không phải là ai xa lạ, chính là Thiên Bất Thâu Thạch hiểu Sơ lão ca của mình.

Thiên bất Thâu lệnh giang tiến vào, cùng ngồi nhập bọn với năm người.

Đợi võ sỹ áo xanh ra khỏi, Thiên bất Thâu liếc nhìn Chu Sưởng và nói :

— Lão phu đây già mới gặp vận đấy, bằng này tuổi mà còn có thể mở mày mở mặt !

Nghe Thiên bất Thâu nói, bốn tên võ sỹ thanh niên đến trước, không hiểu là Thiên bất Thâu nói đùa trong lòng họ cho là già mà con hiếu thắng, họ đều đưa mắt nguýt, tỏ vẻ khinh miệt.

«Thiên bất Thâu Thạch hiểu Sơ» năm nay đã gần tám chục tuổi, tóc đã bạc phơ, song ông ta hóa trang cải dạng rất khéo không ai có thể nhận ra được.

Chu Sưởng phì bật cười :

— Ha, ha, ha !

Thiên bất Thâu nói tiếp :

— Tiểu đệ, cái này của đệ đây cầm lấy :

Nói xong, Thiên bất Thâu đưa một cái gói, trao lại cho Chu Sưởng. Đây là «đoạn kiếm» gói trong chiếc áo dài.

Chu Sưởng đưa tay cầm lấy rồi mỉm cười :

— Cảm ơn !

Sáu người ngồi đợi một lúc lâu, mới thấy ông già áo vàng cùng với hai tên võ sỹ áo xanh, đến thẳng trong phòng đưa luồng nhãn quang nhìn mọi người một lượt, rồi mới trầm giọng nói :

— Chư vị được vinh hạnh trúng tuyển võ sỹ trong bản giáo, bản tòa trân trọng có lời mừng các vị trước, rồi sẽ chiếu theo công lực cao hạ mà trao chức vị. Hiện giờ có mấy viên linh đan, công hiệu của nó có thể khiến cho người ta tráng kiện thân thể và tăng cường nội lực, đây là của thần tiêu ban tử đặc biệt cho các vị, gọi là lễ kiến diện lần đầu.

Lão già áo vàng nói dứt lời, thấy một trong hai võ sỹ áo xanh tức khắc tiến đến chỗ sáu người, chia cho mỗi người

http://tieulun.hopto.org

một viên thuốc màu đỏ to bằng hạt đậu.

Bốn tên võ sỹ thanh niên, cầm viên thuốc trong tay nhưng nghi hoặc không dám cho vào miệng.

Lão già áo vàng mỉm cười :

— Đừng có phụ ân đức của thần tiêu, các vị hãy bỏ vào miệng uống ngay đi.

Chu Sưởng đưa mắt ra hiệu cho Thiên bất Thâu rồi bỏ viên thuốc vào miệng nuốt liền.

Thiên bất Thâu cũng bắt chước bỏ thuốc vào miệng nuốt.

Bốn võ sỹ thanh niên thấy thế, cũng đành phải làm theo như hai người.

Lão già áo vàng đắc ý lại khanh khách cười :

— Tốt lắm, các vị ngồi đợi một chút, lát nữa sẽ có tiệc rượu thết đãi các vị, các vị xin cứ tự nhiên ung dung ăn uống vui vẻ, cho hết ngày hôm nay, đêm nay sẽ tiến dần.

Thiên bất Thâu làm bộ hào hứng vỗ tay reo :

— Hãy quả ! lão đây ba tháng chưa biết mùi thịt, một tháng chưa có rượu đinh mồi, hôm nay được uống rượu ăn thịt khoái biết chừng nào !

Lão già liếc mắt nhìn Thiên bất Thâu mỉm cười, rồi xong bước cùng với hai tên võ sỹ áp xanh đi ra.

Gần tới chiều hôm, quả nhiên có người đem rượu và các món ăn tới, tuy không phải là trân hào mỹ vị, song cũng rất là thịnh soạn.

Sáu người cùng ngồi một bàn, bốn võ sỹ thanh niên này thái độ bỗng nhiên thay đổi hẳn, cũng cười nói vui vẻ, những nét buồn rầu bỗng thấy tiêu tan hết. Cả Thiên bất Thâu hình như cũng khác hẳn thường thái.

Chu Sưởng sau khi uống viên thuốc đỏ, chàng đã ngầm lấy viên «Thiên Trừ chân» ngậm vào miệng, nên dược lực của

đối phương đã mất hết hiệu lực, chàng thấy tình trạng mọi người, liền biết ngay là viên thuốc đỏ đó là thứ thuốc có thể khống chế tâm ý con người ta, đúng như minh sở liệu.

Mọi người vừa ăn uống vừa chuyện trò rất vui vẻ. Chu Sưởng ngầm bỏ viên «Thiên trừ châu» ngâm vào chén rượu của mình một lát, rồi nhân lúc mọi người mải nói chuyện không lưu ý, chàng đem chén rượu của mình đổi cho Thiên bất Thâu.

Được một lát thì Thiên bất Thâu tâm tình lại trở về bình thường như cũ, nhưng Thiên bất Thâu vẫn mang nhiên không hiểu sở dĩ làm sao mà lại có sự biến hóa như thế ?

Mọi người ăn uống no nê, chuyện trò vui vẻ, nhất là bốn võ sỹ thanh niên tâm tình đã biến đổi quên hết mọi sự lo âu.

Tới bắt đầu sang canh hai, thì thấy hai tên võ sỹ áo xanh lại tới, một trong hai gã nhã nhặn cất tiếng :

— Mời chư vị, chúng ta thượng lộ :

Bốn tên võ sỹ thanh niên vui vẻ đáp !

— Xin vâng !

Chu Sưởng đưa mắt ra hiệu cho Thiên bất Thâu, rồi hai người đồng thanh :

— Xin vâng !

Sáu người lục tục đi theo hai tên võ sỹ áo xanh, rời bước ra khỏi quán, lên đường đi nhắm thẳng về hướng tây.

Đi được một quảng xa, Chu Sưởng nhìn bốn phía không thấy ai, chàng liền xuất thủ nhanh như điện điểm huyệt hai tên võ sỹ dẫn lộ, té vật xuống mặt đất.

Bốn tên võ sỹ thanh niên thất kinh :

— Làm sao lại thế ?

Chu Sưởng không thể giải thích cho họ hiểu rõ minh bạch được, chàng chỉ vắn tắt nói :

Bốn vị ở trong quán bị uống mỗi người một viên thuốc đỏ

http://tieulun.hopto.org

thuốc đó nó có một chất độc đặc biệt làm cho người ta thay đổi hẳn tâm tính. Hiện giờ tại hạ sẽ giải độc cho các vị, rồi các vị phải tức khắc trốn chạy thoát khỏi nơi hang hùm nọc rắn này !

Nói xong Chu Sưởng không cần bốn người đồng ý, liền đem viên «Thiên trừ châu» bắt buộc họ lần lượt ngậm vào miệng nửa khắc.

Được một lúc bốn người lần lượt phục hồi bản tính cũng ngơ ngác nhìn nhau.

Thiên bất Thâu hô lớn :

— Không chạy mau còn đợi gì nữa ?

Bốn người vội vàng phóng bước chạy như bay, thoáng mắt đã biến dạng.

Sau khi bốn người đi khỏi Chu Sưởng khẽ hỏi Thiên bất Thâu :

— Lão ca chúng ta đợi đây giáp chiến một trận chứ ? lão ca nghĩ sao ?

Thiên bất Thâu lắc đầu :

— Tiểu đệ sao lại nói thế ?

Chu Sưởng đáp :

— Đợi lát nữa thế nào chúng nó, không thấy hai tên võ sỹ áo xanh phục mạnh, chúng tất nhiên đi tìm, và phải đến cứu thuộc hạ của chúng, lúc đó mình phải ra ứng chiến chứ !

Thiên bất Thâu trầm tư một lát rồi nói tiếp :

— Như thế e lộ tông tích mất ?

Chu Sưởng tiếp lời :

— Đành vậy chứ sao, bí mật không thành thì phải công khai chứ làm sao được nữa.

Ngừng một lát Chu Sưởng lại nói :

— À thôi, lão ca cũng tạm thời rời khỏi đây, để mình tiểu đệ ở lại thôi !

Thiên bất Thâu ngạc nhiên hỏi :

— Vì sao ?

Chu Sưởng đáp :

Tiểu đệ mục đích là trừ khử «Ngũ độc ma», một mình tiểu đệ tùy cơ ứng biến có phần lợi lạc hơn, vì tên ma đầu đó chuyên sở trường về dùng độc, rất khó phòng ngừa, lão huynh cũng đi với tiểu đệ càng thêm bận, còn tiểu đệ đã có Thiên trừ châu trong mình, đối phương bất năng thi kỳ xảo.

Thiên bất Thâu chau mày :

— Tiểu đệ sợ lão thâu nhi này làm quấn chân tiểu đệ đấy phải không ?

Chu Sưởng vội vàng cải chính :

— Đâu dám ! lão ca nói nặng lời rồi, kể về lịch duyệt kiến thức và kinh nghiệm, tiểu đệ đều còn kém, so với lão ca còn cách xa một trời một vực, chỉ có điều đây là đối phó với một cao thủ sở trường về độc,,.

Thiên bất Thâu mỉm cười :

— Lão ca nói đùa cũng, bất tất phải giải thích nữa, chúng ta hẹn sẽ gặp nhau ở đâu ?

Nghĩ một lát Chu Sưởng đáp :

— Chúng ta sẽ hẹn gặp nhau quán trọ giáp vách quán cơm mà chúng ta ngồi ăn trưa hôm qua đó, được không ?

Thiên bất Thâu gật đầu :

— Được, thôi chúng ta sẽ gặp lại sau, bây giờ lão ca đi nhé, tiểu đệ nên thận trọng !

Chu Sưởng nói :

— Lão ca yên trí !

Thiên bất xoay bước đi liền vừa đi một lát lại thấy tất tưởi quay trở về.

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng dón hỏi :

— Lão ca còn có việc gì phân phó nữa đấy ?

Thiên bất Thâu vừa thở vừa nói :

— Xuýt nữa thì quên mất việc lớn...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Việc gì cơ ?

Thiên bất Thâu đáp :

— Chúng ôn dịch mới phát ra ở địa phương này kỳ thực không phải là chứng thời khí, mà chính là một thứ độc chậm phát, do Thông thiên giáo chơ ra rồi, cho người ngầm thả vào các giếng uống nước, nếu mà không có thuốc giải dùng của nó thì không thể cứu được...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Tiểu đệ biết rõ việc đó rồi, chắc đại ca muốn nghĩ tới chuyện cứu dân chúng, thoát khỏi mối hiểm họa đó về sau này phải không ?

Thiên bất Thâu gật đầu :

— Chính thế !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Lão ca đã có phương kế gì chưa ?

Thiên bất Thâu gật đầu :

— Chúng ta sẽ chia nhau mỗi người mỗi việc, tiểu đệ chuyên về ứng phó với ngũ độc ma, còn lão ca sẽ tiến hành việc giải cứu cho dân chúng...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Lão ca định hành động bằng cách nào đây ?

Thiên bất Thâu khì khì cười :

— Lão thâu nhi lại rở sở trường riêng ra, đêm nay sẽ đến viếng «Tiên du quán» chúng giả mạo Thần tiên cho bùa, chắc là trên những lá bùa đó chúng có đồ một lượt thuốc giải độc.

lão ca sẽ lấy trộm những lá bùa đó để cho những người đã trúng độc uống, và một mặt khác sẽ phải triệt tận gốc...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Triệt tận gốc là thế nào ?

Thiên bất Thâu giải thích :

— Là phải làm thế nào loan truyền cho dân chúng biết rõ dã tâm của Thông thiên giáo đã dùng thuốc độc bỏ vào các giếng nước, để dân chúng tự động đình chỉ không dùng nước ở các giếng hiện tại, mà phải đào giếng khác hay lấy nước sông về dùng, đấy là cách triệt độc tận gốc vậy.

Chu Sưởng gật gù :

— Kế hoạch hay lắm !

Thiên bất Thâu hỏi tiếp :

— Tiểu đệ đồng ý như thế nhé ? bây giờ chúng ta bắt đầu vào việc, lão ca đi đây !

Nói dứt lời, Thiên bất Thâu vọng người đi liền, thoáng mắt đã khuất mờ trong bóng tối, không còn nhìn thấy bóng dáng đâu nữa. Chu Sưởng cũng rất thán phục thân pháp thần diệu của lão ca, trừ không không Thần pháp» ra, có lẽ trong võ lâm, sợ rằng ít có thân pháp nào sánh kịp.

Sau khi «Thiên bất Thâu» đi khỏi, Chu Sưởng một mình ngồi nguyên chỗ đó, được chừng nửa khắc, thoáng có mấy bóng người đi tới, trước hết là lão già áo vàng và phía sau có mấy tên thuộc hạ.

Chu Sưởng vội vàng đứng lên đón và nói :

— Bẩm hộ pháp, chúng tôi vừa đi đến đây thì xảy ra chuyện, hiện giờ còn có một mình tại hạ ở đây thôi.»

Lão già áo vàng liền ngừng bước, đưa mắt nhìn hai tên võ sỹ áo xanh nằm vật dưới đất, nét mặt đầy vẻ kinh ngạc cất tiếng run run hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Việc xảy ra như thế nào ?

Chu Sưởng đáp :

— Bị đột kích !

Lão già hỏi tiếp :

— Còn năm người nữa đâu ?

Chu Sưởng đáp :

— Bị đối phương đem đi rồi !

Lão già lại hỏi :

— Sao mi lại không bị chúng đem đi ?

Chu Sưởng làm bộ khoe mẹ :

— Á ! tại hạ không dám nói hay, nhưng tại hạ bằng vào sở học, đối phương chưa dễ mà bắt được tại hạ mang đi một cách dễ dàng được !

Lão già chỉ hai võ sỹ áo xanh nằm trên mặt đất và hỏi tiếp :

— Hai tên kia bị đánh chết rồi hả ?

Chu Sưởng lắc đầu :

— Không phải, hai người này chưa chết đâu, họ bị đối phương điểm huyệt, không hiểu là đối phương dùng thủ pháp gì ? mà tại hạ không sao mà giải được ?

Lão già áo vàng lại hỏi :

— Đối phương là nhân vật như thế nào ?

Chu Sưởng đáp :

— Đối phương toàn mặc áo đen, và trong số cũng có người choàng áo choàng đen bên ngoài.

Lão già lại hỏi :

— Chúng có bao nhiêu người ?

Chu Sưởng nói lấp lửng :

— Tại hạ không rõ dích xác, phỏng chừng bọn chúng có tới hơn mười người.

Lão già gật đầu :

— Hừ ! Bản tòa biết rồi, đấy lại là bọn Hắc bảo, chúng sẽ càng đi mau đến chỗ diệt vong.

Nói xong lão già áo vàng lại đi đến hai tên võ sỹ áo xanh nằm, ngồi xuống dò tìm huyệt đạo để giải cứu cho đệ tử, Song thấy lão hì hoáy hàng giờ mà chẳng thấy hai tên võ sỹ áo xanh nói lên được. Hiển nhiên là hộ pháp cũng vô phương mà giải cứu được.

Chu Sưởng chỉ cười thầm, hai tên võ sỹ áo xanh này chính mình đã điểm huyệt theo thủ pháp chép trong «phù lục chân kinh», những người tầm thường làm sao mà giải được, chỉ mất công vô ích.

Sau một lúc hì hoáy mà không thấy công hiệu, hộ pháp nét mặt đầy vẻ phẫn nộ, hai mày chau dìu lại, hầm hầm quát :

— Đem hai tên này về phân đàn !

Trong bọn thuộc hạ đi theo hộ pháp, tức thời có hai người tiến tới, mỗi người vác một bị thương, rồi cùng rời bước lên đường, đi thành cả một toán.

Đi được một lúc, tới trước một trang viện, cung thông âm hiệu cho nhau, rồi kéo tuốt cả vào trang.

82— ĐOẠN KIẾM CHÉM ĐỘC MA

Tòa trang viện này vị trí rất rộng và kiến trúc rất lộng lẫy, cơ ngôi có vẻ hùng vĩ lắm, chẳng hiểu là chúng đã chiếm cứ của ai ?

Ở đây giới bị rất nghiêm mật, mỗi một cửa đều có võ sỹ canh giữ.

Vừa tới nơi lão già áo vàng gọi một tên thuộc hạ và nói

http://tieulun.hopto.org

— Dẫn người này vào phía trong cho bản nghỉ ngơi, đợi lệnh dàn chủ nhé!

Tên võ sỹ chạy lên cúi đầu nói :

— Xin tuân lệnh !

Nói xong y liền dẫn Chu Sưởng đi qua một cái sân tới một phòng rất rộng rãi sạch sẽ.

Trong phòng đã có mấy tên Võ sỹ đương ngồi xúm lại đánh xúm xắc, họ đương mải về ăn thua, đối với Chu Sưởng mới vào, họ chẳng có để ý tới.

Chu Sưởng muốn được thanh tĩnh, chàng ngồi một mình một bàn dựa phía cửa sổ, để suy tính hành động, chàng không có nhiều thời gian để phung phí, sự an nguy của Công chúa, lúc nào cũng nhắc nhở trong lòng chàng, về việc đối phó với Ngũ độc ma, cần sao phải giải quyết đêm nay cho xong,chậm lắm đến nữa ngày mai là cùng, chứ không thể nào kéo dài được nữa.

Chu Sưởng một mình đương ngồi suy tính. Đột nhiên có một tráng hán trang phục có vẻ là tên đầu mục, từ ngoài chạy vào, đứng trước cửa ngó đầu vào và gọi lớn :

— Vương tam Hỏa, bọn mi sáu người, tới canh hai sẽ đến «Tiên du quán, thay phiên cho bọn Hồ Khuê đấy, nhớ kỹ nhé!»

Một hán tử mặt đen đương cầm trang cho bọn võ sỹ quây quần đánh bạc ngẩng đầu lên :

— Lý đầu mục, mi cắt gác đấy hả ?

Tên đầu mục gật đầu :

— Ừ !

Vương tam hỏa lại hỏi :

— Ngày mai vị nào đóng vai hoạt thần tiêu ở Tiên du quán nhỉ ?

Lý đầu mục đáp :

— Tổng hộ pháp !

Vương tam Hỏa thở dài :

— A ! Tổng hộ pháp hả ? vị này hắc lắm ! đến phiên mình phục thị lại bị khó khăn...

Lý đầu mục trừng mắt :

— Vương tam Hoả, đừng có nói nhăng nói bậy, coi chừng giữ mồm giữ miệng một chút.

Vương tam Hỏa lè lưỡi lắc đầu :

— Có phải chuẩn bị gì không đấy ?

Lý đầu mục đáp :

— Chỉ cần đem một ang nước phép và một rương giấy bùa tới «Tiên du quán» thế thôi, ngoài ra không cần phải chuẩn bị gì nữa !

Vương tam Hỏa lại hỏi :

— Những thứ đó lĩnh ở đâu, có phải xin lĩnh ở chỗ Tổng hộ pháp không ?

Lý đầu mục lắc đầu :

— Khỏi, để ta mang lại đây cho !

Vương tam Hỏa nói tiếp :

— Có thế thôi hả ?

Lý đầu mục gật đầu :

Vương tam Hỏa quay lại nói với đồng bạn :

— Anh em, ngồi xuống ! chúng ta chơi một phen cho đã rồi sẽ hay.

Vương tam Hỏa nói xong lại ngồi xuống lắc xúc sắc, cả bọn lại quay quần tiếp tục ăn thua.

Lý đầu mục lại quay về phía Chu Sưởng và nói :

— Này bạn, Đàn chủ có lệnh gọi, bạn hãy đi theo tôi vào tham kiến đàn chủ !

Chu Sưởng gật đầu :

— Xin vâng !

Nói xong Chu Sưởng liền đứng dậy, trong tay cầm lấy

http://tieulun.hopto.org

cái gói đoạn kiếm.

Lý đầu mục dơ tay :

— Bạn cứ để cái gói lại đây, không có ai ăn trộm mất đâu mà sợ.

Chu Sưởng lắc đầu :

— Vật bất ly thân, người đi đâu thì của cũng phải mang theo chứ !

Lý đầu mục cười lạt :

— Có bảo bối trong đó hay sao đấy ? mà bạn có phải khư khư không dám rời ra vậy ?

Chu Sưởng nói lấp lửng :

— Cũng gần như bảo bối !

Chu Sưởng có vẻ lấn bấn khó nghĩ, dân chủ có lệnh triệu kiếu, đương nhiên là không thể mang nhiều ; vật lấy thân theo được, song cái gói này lại là gói đoạn kiếm không thể rời tay được.

Trong bọn võ sỹ đương ngồi xúm đánh xúc xắc, bỗng có một tên nói lớn :

— Nghe nói có một võ sỹ mới trúng tuyển võ công cao lắm, ngay đến cả Triệu chấp sự cũng không đối thủ được với hắn...

Vương tam Hỏa ghé mắt nhìn lên võ sỹ vừa nói một cái, rồi tiếp lời :

— Người đó có thể được giữ chức chấp sự, võ công hẳn tuy cao thực đấy. Song nhìn người thì lại hết sức quê mùa !

Chu Sưởng đứng ngẩn ra không biết làm sao, đem theo gói đoạn kiếm đi thì không được, mà để lại đây cũng không yên tâm.

Lý đầu mục lại giục :

— Bạn đi nhanh lên chứ. Kẻo để dân chủ phải đợi lâu

lắm rồi !

Chu Sưởng trầm tư một lúc, rồi vẫn xách cả khăn gói đem theo, rời bước ra cửa.

Lý đầu mục chỉ tủm tỉm cười chứ không nói gì, và cũng không bảo chàng phải để cái gọi lại nữa, có lẽ hắn cũng cho Chu Sưởng là anh nhà quê thực thà, nên mặc ý chàng muốn đem đi thì đem.

Lý đầu mục dẫn Chu Sưởng đi qua mấy lần cửa, chỗ nào cũng canh gác nghiêm mật, tới trước một tòa đại sảnh đèn đuốc sáng trưng như ban ngày.

Lý đầu mục dừng ngừng lại và hô lớn :

— Người mới trúng tuyển đã đến !

Từ bên trong tòa đại sảnh truyền ra :

— Đi vào !

Lý đầu mục hất Chu Sưởng một cái và nói :

— Một mình bạn đi vào !

Chu Sưởng gật đầu, cất bước lên thềm tiến vào trong sảnh. Trong giữa sảnh đường đặt một pháp án, đây chắc là nơi phát hiệu lệnh của phân dân.

Đằng sau pháp án có một lão già áo gấm ngồi trên một cái ghế bành, hai mắt lòng lánh như mắt rắn xích luyện xa, khiến cho người ta trông thấy phải rùng mình.

Hai bên pháp án mỗi bên có đặt một hàng ghế tám chiếc bằng gỗ tử đàn, nhưng lúc này thấy có ba lão già ngồi ba ghế trong số có cả lão già áo vàng trung niên, còn các ghế thấy bỏ trống.

Lão già áo gấm ngồi ghế giữa sau pháp án chắc là «Ngũ độc ma «Quỷ châu phân dàn» đầu chủ chứ không còn nghi ngờ gì nữa.

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng vào đến trước pháp án cúi đầu thi lễ chào lão già ngồi ghế giữa và nói :

— Xin tham kiến đàn chủ !

Ngũ độc ma gật đầu, đưa mắt nhìn Chu Sưởng thấy tay chàng còn cầm cái bọc hộ, liền hỏi :

— Mi cầm vật gì ở tay đó ?

Chu Sưởng thản nhiên đáp :

— Đây là hành trang riêng của tại hạ !

Ngũ độc ma lại đưa mắt nhìn về phía ba lão già ngồi hàng ghế bên phải và gọi :

— Khâu Tổng quản !

Một lão già áo xanh đứng lên :

— Ti chức đây !

Ngũ độc ma hỏi tiếp :

— Chuẩn bị xong chưa ?

Khâu tổng quản cung kính đáp :

— Mọi sự xếp đặt xong cả rồi, chỉ còn chờ đàn chủ hạ lệnh thôi !

Ngũ độc ma gật đầu :

— Đi tọa sang bên Võ sảnh !

Khâu tổng quản cúi đầu :

— Xin tuân lệnh !

Ngũ độc ma cùng ba lão già và Chu Sưởng tất cả mọi người đều đời sang bên võ sảnh.

Đi qua một dãy hành lang, xuyên qua một con đường tới võ sảnh.

Võ sảnh là một tòa nhà ba căn, căn giữa đặt một cái án. Ngũ độc ma ngồi vào ghế bành đặt sau án, mỗi bên có một hàng ghế dài, những nhân vật cao cấp ngồi hai bên có hai gia cầm binh khí đủ mười tám ban binh khí, trước sân có một chỗ diễn võ đắp nền cao rộng mỗi bề ba trượng.

Hai bên diễn võ trường có hai hàng ghế đặt dài, mỗi bên đã có sẵn gần hai chục võ sỹ ngồi túc trực, trong số có cả già lẫn trẻ.

Chu Sưởng hãy còn phải đứng ở mé ngoài sân tới ngay lối vào Diễn võ trường.

Ngũ độc Ma trầm tiếng hỏi :

— Tống hộ pháp !

Lão già áo vàng vẫn ngồi nguyên chỗ, khẽ nghiêng mình quay mặt lại và nói :

— Ti chức đây !

Ngũ độc Ma hỏi :

— Người mới đến tên gì ?

Tống hộ pháp đáp :

— Chu Vĩnh Nhật !

Ngũ độc Ma lại hỏi :

— Công lực của hắn cao hạ ra sao ? Có thể liệt vào cấp bậc thứ mấy ?

Tống hộ pháp nói tiếp :

— Công lực hắn rất cao, hắn ở trong «Tiên du quán» chỉ mới đánh một chiêu đã thắng Triệu chấp sự, có thể liệt vào đệ nhất cấp.

Ngũ độc Ma hỏi lại :

— Nhất cấp hả ?

Tống hộ pháp gật đầu :

— Đúng thế !

Ngũ độc Ma truyền lệnh :

— Tống hộ pháp hãy coi chọn một võ sỹ hàng nhất cấp để ra đấu với hắn !

Tống hộ pháp tiếp lời :

http://tieulun.hopto.org

— Xin tuân lệnh đa !

Nói xong Tổng hộ pháp đưa mắt nhìn hai hàng võ sỹ ngồi hai hàng ghế bên diễn võ trường khắp một lượt, rồi cất tiếng hỏ lớn :

— Quách chấp sự, hãy đấu thử với Chu vĩnh Nhật một chiêu kiếm để khảo thí !

Một võ sỹ trung niên rời chỗ đứng lên đáp :

— Đệ tử xin tuân lệnh !

Nói xong Quách chấp sự rời bước lời giữa Diễn võ trường cầm trường kiếm đưa ngang trước ngực hướng lên trên đi làm lễ, rồi mới bước đứng sang một bên.

Tổng hộ pháp lại quay ra ngoài gọi Chu Sưởng :

Chu vĩnh Nhật !

Chu Sưởng đáp :

— Tại hạ đây !

Chu Sưởng rồi bước tiến vào thẳng Diễn võ trường.Tổng hộ pháp nói tiếp :

— Chu vĩnh Nhật, mi hãy tự chọn lấy binh khí, cùng Quách chấp sự tỉ thí một chiêu kiếm.

Chính ra Chu Sưởng rất ngại về những cuộc đấu võ vị này, song vẫn không thể cự tuyệt được, chàng lẳng lặng chạy đến bên giá binh khí tùy tiện rút lấy một thanh trường kiếm rồi tiến vào giữa trường, đứng đối diện với Quách chấp sự.

Thấy Chu Sưởng tay phải cầm kiếm, tay trái lại còn cầm gói bao bố, Quách chấp sự hơi chau mày bảo chàng :

— Bạn để cái bọc bố xuống !

Chu Sưởng khẽ mỉm cười :

— Bất tất !

Quách chấp sự lắc đầu :

— Dùng khinh thường thái quá.

Chu Sưởng tiếp lời :

— Đâu có dám khinh thường, tại hạ nhất hướng vẫn dùng kiếm có một tay quen rồi.

Quách chấp sự nói tiếp :

— Chúng ta mỗi người đều đánh một kiếm.

Chu Sưởng gật đầu.

— Được rồi ! Xin mời !

Quách chấp sự nói :

— Mời bạn xuất chiêu trước !

Chu Sưởng lắc đầu :

— Chấp sự là bậc tiền tiến trong giáo phái, tại hạ dâu dám nhất thủ trước !

Quách chấp sự nói :

— Thế thì bạn dự lị tiếp chiêu !

Nói dứt lời Quách chấp sự liền huy động trường kiếm, kiếm khí phát ra như xé gió, kiếm thế nhằm khắp các yếu huyệt từ trên xuống dưới, toàn bộ đều bị công kích, uy thế quả là mãnh liệt vô cùng.

Chu Sưởng lúc này vẫn chưa dám bộc lộ thân pháp. Chàng vương tay đưa kiếm để chặn giữ môn hộ.

Hai trường kiếm va chạm nhau phát ra những tiếng loảng xoảng, kiếm thế của Quách chấp sự toàn bị ngăn chặn ngay từ ngoài.

Quách chấp sự nét mặt đỏ bừng không nói gì cả.

Chu Sưởng mỉm cười :

— Xin cám ơn chấp sự đã có ý nhân nhượng, bây giờ xin mời chấp sự tiếp tại hạ một kiếm !

Quách chấp sự đáp :

Mời bạn phát chiêu !

Chu Sưởng tà tà vươn trường kiếm lên, không mau cũng

http://tieulun.hopto.org

không chậm, bình thường lơ lửng. Song rất huyền ảo khiến cho đối phương không biết đâu mà chống đỡ. đấy là một thức rất huyền ảo trong ch iêu «Thiên địa giao thái»mà Chu Sưởng tách ra sử dụng một cách độn độc.

Quách chập sự liền lùi lại luôn ba bước, nét mặt nhăn nhó trông rất khó coi.

Chu Sưởng cũng không truy kích. Chàng từ từ thu kiếm trở về.

Phân dàn Chu Ngũ độc Ma đơ tay ra hiệu cho hai bên ngừng tay và nói :

— Tỉ kiếm như thế là đủ rồi, mi hãy về chỗ củ để quan sát trong bảy ngấy, sau đó sẽ chính thức ban chức và lãnh nhiệm vụ.

Nói xong, Ngũ độc Ma tuyên bố :

— Giải tán !

Tất cả những người có mặt tại Diễn võ trường đều đứng dậy cúi đầu chào.

Ngũ độc Ma đi ra cửa bên phía hậu đài lui về bản dàn

Một võ sỹ áo xanh dẫn Chu Sưởng về căn phòng mà chàng đã vào nghỉ lúc trước.

Chu Sưởng vào phòng, thấy Vương tam Hòa cùng năm người võ sỹ nữa, mà lúc chàng đi còn xúm nhau ngồi đánh xúc xắc, bây giờ đều chuẩn bị trang phục sẵn sàng đợi lệnh trên đầu bực thấy để một cái ang, chắc là cái ang này đựng nước phép để vẽ bùa.

Được một lát, lý chấp sự vội vàng chạy đến, ân cần dặn Chu Sưởng :

— Chu vĩnh Nhật, căn phòng này chỉ còn có mình ban ở lại thôi, cứ việc ở trong này nghỉ cho khoẻ, nhưng đừng có đi lăng nhăng đâu đấy nhé !

Chu Sưởng gật đầu !

— Tại hạ nhớ rồi.!

Bảy người kéo một hàng ra khỏi phòng.

Chu Sưởng đợi cho mọi người đi xa xa, liền đóng cửa phòng lại, lên giường nằm giả vờ ngủ. Trong lòng chàng cuồn cuộn như sóng trào dâng, bây g ờ chính là lúc chàng phải lựa chọn và quyết định hành động, xem nên ra tay như thế nào cho thích đáng ?

Đến canh ba, thì mọi tiếng động đều im lặng, trừ thỉnh thoảng ngẫu nhiên có những tiếng chân bước của những tên đi tuần canh, ngoài ra không còn một tiếng động nào khác, đèn lửa lúc này cũng đều tắt hết, trừ ra còn một vài ngọn treo ở các lối đi thôi.

Sau một lúc suy tư, Chu Sưởng liền quyết định. Chàng ở trong bóng tối thay đổi quần áo, đội khăn che mặt lên, đeo đoản kiếm vào, đem hành lý gói lại thành một gói nhỏ đeo trên lưng, rồi sau mở cửa ra, như một bóng ma đi thẳng về sau viện.

Những tụi cảnh vệ đi lại luôn luôn, nhưng đều là những võ sỹ phổ thông, căn bản không thể nào phát giác thấy bóng dáng chàng.

Trong phân dàn, những phòng xá xan xát, muốn tìm đến phòng ngủ của Ngũ độc Ma, thực là không phải chuyện dễ.

Sau một lúc đi tìm quanh quẩn, Chu Sưởng sau cùng tìm đến một căn nhà ở chính giữa, chàng ẩn thân chỗ bóng tối trên mái nhà để nghe ngóng.

Chàng vừa ẩn thân được một lúc,đột nhiên thấy một bóng người tiến vào trong sân, rồi đi thẳng vào trong nhà, vào tới trước cửa liền đứng lại và nói lớn :

— Phân dàn trưởng lệnh Lỗ Nguyên, có việc khẩn yếu

http://tieulun.hopto.org

xin bẩm báo đàn chủ !

Nghe Lỗ nguyên nói Chu Sưởng tâm thần hết sức phấn khởi, cũng mừng thầm là mình đã tìm được đúng địa điểm mà chẳng phải mất công phu gì cả.

Tiếp nghe có tiếng đàn chủ Ngũ độc ma lạnh lảnh từ bên trong phòng truyền ra :

— Việc khẩn yếu gì hả ?

Lỗ nguyên nói tiếp :

— Ở bổng dân có cấp lệnh chuyển đạt xuống !

Ngũ độc ma hỏi :

— Cấp lệnh thế nào cứ nói :

Lỗ nguyên nói tiếp :

— Căn cứ theo mật báo, thì công chúa nước Đại lý vào trung nguyên bị Hắc bảo bắt giữ, mà kẻ gọi là « Đoạn kiếm tàn nhân, đã từng làm chấn động cả võ lâm hiện nay, lại là Trấn điện tướng quân của Đại lý quốc. Đồng thời y cũng là đệ tử của Quốc sư Không Không tử. Thái thượng có thông lệnh cho các phân đàn là phải hết sức trinh sát tìm « Đoạn kiếm tàn nhân» nhưng nếu có phát hiện thấy y ở đâu, không được tự ý động thủ, phải cấp báo ngay cho Tổng đàn, để cho Tổng đàn xử lý.

Ngũ Độc Ma có vẻ kinh ngạc kêu :

— A ! ghê nhỉ !

Chu Sưởng chột dạ, không hiểu những tin tức đó, đối phương thám thính được từ đâu ?

Lỗ nguyên lại nói tiếp :

— Đệ tử lại còn một việc nữa xin bẩm trình !

Ngũ độc Ma hỏi :

— Việc gì ?

Lỗ nguyên nói tiếp :

— Hai tên đệ tử bị điểm huyệt đạo, không ai biết cách giải cứu được cả hiện giờ đã bị chết rồi, có bắt được năm tên môn hạ của Hắc bảo, đã cho chúng uống «chế tâm dan» rồi hỏi cung, song chúng đều cung khai là Hắc bảo tuyệt nhiên không có tay cao thủ nào hoạt động ở quanh gần Quy châu cả, và đối với việc đã thương hai tên võ sỹ cùng cướp mất năm người vừa trúng tuyển đêm nay, chúng hoàn toàn không biết gì hết.

Sau một lúc im lặng suy nghĩ Ngũ độc Ma quay ra hỏi Lỗ nguyên :

— Lỗ chưởng lệnh có ý kiến gì đối với vụ này không ? Xin cho biết ?

Lỗ nguyên đáp :

— Theo như thiển kiến tỉ chức, thời tên Chu vĩnh Nhật mới trúng tuyển võ sỹ hôm nay có nhiều khả nghi lắm. Xin đàn chủ lưu ý...

Ngũ độc Ma ngắt lời :

— Vì lý do gì ?

Lỗ nguyên giải thích :

— Trong sáu tên vừa trúng tuyển, thì năm tên tầm thoát, còn có một Chu vĩnh Nhật ở lại, và xem kiếm thuật của y sử dụng trong lúc tỉ võ, thấy kiếm thuật của y khác hẳn với kiếm thuật trung nguyên, không có giống với kiếm thuật của một môn phái nào cả, mà công lực chân thực, y chưa có biểu lộ ra hết, có một điều lạ kỳ nhất, là lúc ở «Tiêu dụ quán», chính y đã uống một viên «Dịch tích hoàn». Song xem xét về phản ứng của y, thấy rằng tâm tính y chưa thấy thay đổi gì hết, điều đó thực không hiểu ra làm sao ?...

Ngũ độc Ma ngắt lời :

— Điểm đó bản tòa cũng đã nhận thấy rồi, theo ý kiến

http://tieulun.hopto.org

Lỗ chưởng lệnh, thì hiện giờ nên xử lý như thế nào cho thỏa đáng khỏi lỡ việc ?

Lỗ nguyên nói tiếp :

— Lập khai bình đường, bắt y uống «chế tâm hoàn» khiến cho y phải cung khai rõ thực tình !

Ngũ độc ma đồng ý :

— Có lí ! bây giờ Lỗ chưởng lệnh tức khắc truyền lệnh khai bình đường, các đường chủ nhất luật phải có mặt tại bội trường !

Lỗ Nguyên cúi đầu :

— Xin tuân lệnh dụ !

Lỗ Nguyên vội vàng lui ra.

Chu Sưởng nhẹ nhàng từ mái nhà nhảy xuống, đưa tay đẩy cửa phòng, cánh cửa này chỉ khép hờ thôi, nên chàng vừa đẩy khẽ một cái, cánh cửa đã mở ra liền, chàng cất bước tiến thẳng vào trong phòng.

Ngũ độc Ma liền hỏi :

— Ai ?

Chu Sưởng vẫn một giọng ầm ờ :

— Người mà các hạ đương cần cho đi tìm ! tại hạ biết thế, nên tự dẫn thân đến, để đỡ công phu cho các hạ khỏi phải phái người đi tìm !

Ngũ độc ma vẫn thản nhiên như không có sự gì, hắn thắp đèn ra phòng, đưa mắt nhìn thấy Chu Sưởng bỗng thất kinh cất tiếng run run hỏi :

— Mi là «Đoạn kiếm tàn nhân» hả ?

Chu Sưởng khanh khách cười :

— Chính phải !

Ngũ độc ma nhìn Chu Sưởng một lúc lâu, rồi lại châm cây đuốc to cho sáng khắp cả căn phòng Đoạn chia bàn tay

ra và nói :

— Mời ngồi đã !

Bỗng nhiên thấy thái độ Ngũ độc Ma trở lại bình tĩnh dị thường, khiến cho chàng lại hết sức ngạc nhiên, không biết ra sao :

Chu Sưởng lạnh lùng đáp :

— Bất tất !

Ngũ độc Ma vẫn thản nhiên :

— Thong thả ngồi một chút, có chuyện gì chúng ta sẽ cùng nhau thảo luận !

Chu Sưởng lắc đầu !

— Chẳng có chuyện gì đáng thảo luận cả !

Ngũ độc ma hỏi :

— Mi đến đây làm gì ?

Chu Sưởng nghiêm giọng :

— Có thể nói là ta đến đây để thanh toán món nợ máu của bao nhiêu dân chúng đã bị chết uổng mạng vì tay mi, mi nghe rõ chưa ? và bây giờ ta cho mi có thể gọi người đến cứu mạng, hoặc là báo động cho các thuộc hạ của mi đến hộ vệ mi...

Ngũ độc ma bỗng phá lên cười :

— Ha !... ha !... ha !...

Chu Sưởng gật đầu :

— Hừ, mi vẫn bình tĩnh lắm nhỉ ?

Chu Sưởng vừa nói dứt lời, bỗng thấy một mùi hương rất kỳ lạ luồn luồn đưa vào lỗ mũi. Tức thời chàng hiểu ngay nguyên do là đối phương sở cậy vì «độc» nên mới ung dung bình tĩnh như thế, Song chàng đã có sẵn «Thiên trừ Châu» trong mình một khắc tinh của «độc» bách độc đều không xâm phạm được, nên chàng cũng chẳng cần lưu ý mà trái lại còn

http://tieulun.hoptd.org

cười thầm cho đối phương chết đến nơi mà vẫn chưa biết.

Ngũ độc ma lầm lỳ nói :

— Đoạn kiếm tàn nhân, mi dám công nhiên đến thăng phân đấu, mi không biết là vật gì hả ?

Chu Sưởng cười lạt :

— Có thể trái ngược hẳn với lời mi nói, cũng chưa biết chừng, đừng có cao hứng vội !

Ngũ độc ma nói tiếp :

— Ta cũng chẳng cần tranh biện làm gì, mi không tin hãy cứ vận công thử coi ?

Chu Sưởng vờ hỏi :

— Thế là nghĩa lắm sao ?

Ngũ độc ma đắc ý cười :

— Ta nói thực cho mi biết, trong phạm vi chỗ bận tòa năm, dày dẫy chất kịch độc, chỉ cần bước chân vào khu vực «độc» là dù cho thần tiên cũng khó mà thoát khỏi chết !

Chu Sưởng lắc đầu :

— Chưa chắc !

Ngũ độc Ma nói tiếp :

— Mi cứ thử..

Ngũ độc Ma vừa cất tiếng, Chu Sưởng đã ngắt lời hỏi lại :

— Ngũ độc Ma, mi so với «Đoạt phách tỉ bà» thì thế nào mà «Đoạt phách tỉ bà» còn vị tất phế võ công còn mi thì ta coi ra cái thá gì mà dám tự đắc ?

Nghe Chu Sưởng nói Ngũ độc Ma phẫn nộ tới cực độ, nét mặt biến hẳn sắc, hai mắt bắn ra những tia hung quang, gằm như sấm :

— Đoạn kiếm tàn nhân «Thông thiên giáo» nếu mà không

san phẳng Đại lý quốc làm bình địa, thì cũng uổng mang danh là «Thập bát thiên ma».

Chu Sưởng cười lạt :

— Tùng sử mà có thực một ngày nào như thế, nhưng mi cũng không còn nhìn thấy nữa !

Ngũ độc Ma vẫn còn tự tin về «độc» của mình với một sức vô hình, đối phương không thể nào tránh thoát được, nên lại nhắc !

— Đoạn kiếm tàn nhân, mi cứ thử vận công thử xem có thế nào mi sẽ biết ?

Chu Sưởng lắc đầu :

— Bất tất, ta không cần phải thử, còn Ngũ độc ma mi có muốn gọi người đến cứu mạng, thì phải gọi mau, kẻo chậm thì không kịp đâu !

Ngũ độc Ma ý thức thấy đối phương không thấy chứng triệu gì là trúng độc, biết là tình thế ngày nay hết hoàng hôi lại hai bước cất tiếng run run nói :

— Đoạn kiếm tàn nhân, mi quả nhiên không có sợ kịch độc thực đấy hả ?

Chu Sưởng phì bật cười :

— Ha ha ha ha ! Ngũ độc ma những thứ độc nhỏ mọn đó làm gì được ta hả.

Chu Sưởng nói xong từ từ tuốt đoản kiếm ra và trầm giọng nói :

— Ngũ độc ma hay giờ đã đến lúc mi phải đền tội ác chuẩn bị mà chịu chết !

Có thể Ngũ độc Ma tự tin cậy là cao thủ về «độc» không ai dám xâm phạm tới, thế nên chung quanh nhà ngủ của y không có đặt cảnh vệ gì cả, nên Chu Sưởng lâu nhộn lên từ lúc nãy đến giờ lâu lắm, mà chung quanh vẫn lặng như tờ

http://tieulun.hopto.org

không có phản ứng một mảy may nào cả.

Chu Sưởng tự mừng thầm là không ngờ việc hủy diệt Quỷ châu phân dàn và diệt trừ Ngũ độc Ma lại có thể tiến hành một cách thuận lợi như thế.

Ngũ độc ma kinh hoảng cứ lùi dần từng bước một hoài.

Chu Sưởng cũng lại tiến bách lên từng bước không chịu rời một chút nào.

Cái phòng ngũ của Ngũ độc Ma không có gì là rộng lắm. lùi được bốn năm bước thì đã tới xít vách rồi, không còn đất mà lùi nữa.

Chu Sưởng quyết định không để cho đối phương có cơ hội tẩu thoát, để khỏi mất nhiều công phu về sau.

Ngũ độc Ma vốn cũng không phải tay tầm thường, qua những phút kinh hoảng sợ hãi, y tức khắc ngưng thần nhất trí vận công ra hai chưởng, giới bị thủ thế, với một tư thế rất vững chắc không có chỗ nào sơ hở, có thể thừa hư đột kích được.

Chu Sưởng c n tranh thủ thời gian nên không thể cùng đối phương kéo dài thời gian được. Chàng thét lớn một tiếng, đoạn kiem kèm với thế sấm ran chop xẹt, nhao người xông vào nhắm danh Ngũ độc Ma.

Một chiêu kiếm này chàng đã dùng toàn lực, chủ ý quyết phải thắng địch.

Thế kiếm như điện-truyền chớp loé, với một sức mạnh bất khả kháng. Ngũ độc ma muốn lùi không còn đất lùi, hai bên tả hữu đều bị kiếm thế phong tỏa, muốn né tránh cũng không né tránh đâu được nữa, y chỉ còn một phương pháp duy nhất là liều mạng đánh trả lại một chưởng dĩ công phản công thôi, ngoài ra không còn cách nào nữa.

Ngũ độc Ma vận dụng toàn lực hai tay đẩy mạnh ra phát chưởng, phản công lại. Chưởng lực cuồn cuộn phát ra như

vũ bão, với một uy thế như long trời chuyển đất.

Với lối đánh liều mạng như thế này, theo về võ thuật chỉ sài bằng hột thóc hột gạo, sẽ có thể quyết định sống chết thắng bại ngay, nhất lại là hai bên cao thủ đối chiêu, không thế miễn cưỡng một chút nào dù chỉ bằng sợi tơ sợi tóc, vì dưới sự đối chiến toàn bằng ngạnh công này, cơ xảo đã hoàn toàn vô dụng không có bổ ích vào đâu cả.

Bỗng nghe một tiếng kêu thê thảm :

— Ô..i !

Ngũ độc Ma miệng trào máu tươi, hai mắt trợn ngược nhìn Chu Sưởng, hai môi mấp máy, tựa hồ như y không cam tâm bị kết thúc sinh mạng một cách dễ dàng như vậy ! Song mạnh vận đã định rồi. Không còn thể nào cưỡng lại được nữa.

Ngũ độc Ma người run bần bật, từ từ ngã vật xuống đất, tắt hơi chết liền.

Chu Sưởng cũng bị chưởng lực đẩy lại lùi luôn hai bước, huyết khí trong người hầu như bị xáo lộn.

Những dệ tử đi tuần sát ban đêm, nghe tiếng kêu của Ngũ độc Ma đều kinh động, lục tục kéo vào trong hậu viện.

Sau khi giết chết Ngũ độc Ma Chu Sưởng liền đặt những rèm trướng xuống và châm lửa đốt.

Ngọn lửa bốc cháy, các nơi tức khắc báo động, tất cả phân dàn đều xôn xao náo động.

Chu Sưởng vẫn không chịu ngừng tay, bất cứ chỗ nào cũng phóng hỏa đốt, thấy lửa bốc cháy mạnh rồi lại đi chỗ khác.

Sau khi đã đốt linh linh khắp mọi chỗ bấy giờ Chu Sưởng mới chịu rời bước. Chàng phóng bước nhắm thẳng tới Tiêu dụ quan.

http://tieulun.hopto.org

Lúc này thì ở Tiên du quán cũng lại đương nào động lộn mù trời đất chẳng kém gì ở phàn dân, chưa kể việc mấy trăm đạo búa bị mất trộm, mà cả một ấng nước phép vừa mang lời, cũng lại biến tích một cách rất thần bí.

Không hiểu là ai lại cả gan dám vuốt râu cọp ? không biết kiê g nề gì cả !

Lão già áo vàng tức Tống hộ pháp người mới thay phiên đóng vai hoạt thần tiên đương gầm thét lôi đình, bắt tất cả những đệ tử phục dịch trong quán, đều phải đi tìm kiếm, đối với việc nước phép bị mất trộm là cả một việc trọng đại và lôi thôi lắm, vì rằng nếu những bí mật đó mà bị vạch trần ra thì cái trò hí kịch lừa bịp này không còn tiếp diễn được nữa.

Chu Sưởng đ n Tiên du quán đã sang canh tư rồi. Chàng jền vào trong miếu, như là xe nhẹ đường quen, chạy thẳng vào phía sau.

Bỗng có tiếng quát hỏi :

— Ai !

Tiếng quát vừa dứt tiếp nghe hai tiếng :

— Binh, Binh !

Hai tên cảnh vệ đã bị té nhào vật xuống đất, chết liền tại chỗ, không kịp kêu lấy một tiếng.

Lão già áo vàng vãng người từ trong phòng đi ra, vừa tới giữa sân, đưa luồng nhãn quanh nhìn tứ phía và cất tiếng run run hỏi :

— Bạn nào quang lâm đấy hả ?

Từ trong bóng tối có tiếng nói vọng ra :

— Tại hạ đặc biệt tới bái phưởng hoạt thần tiên !

Lão già áo vàng nét mặt tái mét, người run run bần bật nghiến răng hỏi :

— Bạn là ai ?

Lão già vừa hỏi dứt tiếng, trước mắt bỗng hoa lên, một người che mặt đã xuất hiện ngay trước mặt như là một bóng ma nhẹ nhàng không một tiếng động.

Lão già áo vàng hoảng hốt kêu :

— Đoạn... kiếm... tàn nhân ?

Chu Sưởng cười lạt :

— Chính phải !

Lão già áo vàng kinh hoàng hỏi tiếp :

— Đoạn kiếm tàn nhân... mi... mi đến đây có ý định... gì hả ?

Chu Sưởng trầm giọng :

— Bọn mi mạo thần giả quỷ, lừa bịp dân lành, đầu độc sinh linh, tội ác không sao kể xiết, bọn mi chết cũng chưa đền hết tội, ta đến đây để trừ hại cho dân chúng, mi nghe rõ chưa ?

Lão già áo vàng thập phần kinh hoảng, hồn vía bay lên mây xanh, y lùi liền mấy bước và hỏ :

— Lại cả đây !

Lúc này thì tất cả giáo đồ đều đi tìm búa và nước phép, chỉ còn lại có bốn tên giáo đồ cải trang làm đạo sỹ còn ở lại trong quán nghe hoạt thần tiên kêu hốt hoảng không hiểu người xâm nhập nầy là người nào, nên vội vàng kéo ùa cả lại.

Chu Sưởng bất cần phân hắc bạch, đoạn kiếm trong tay liền huy động khoẳng một vòng.

Một đạo kiếm quang xẹt ra sáng loé, nhưng rồi lại thu liễm ngay tức khắc.

Bốn bóng người vừa xông tới bị tia kiếm khí xẹt tới, lần lượt bị ngã vật xuống đất hầu như là bị chết cùng một lúc.

Lão già áo vàng cũng đã được biết rõ «Đoạt phách ti bần

http://tieulun.hopto.org

bị phế võ công, sự thực đáng sợ như thế nào, y tự biết là không phải địch thủ với Đoạn kiếm tàn nhân, nên y đã chủ ý chạy trốn, thừa lúc bốn tên đệ tử bị chặn đánh, liền văng người phóng chạy như bay, thoát cái đã biến dạng.

83.—THÔI MẠNH CỔ

Lão già áo vàng thân pháp đã nhanh song Chu Sưởng lại còn nhanh hơn.

Lão già áo vàng chạy ra đến khu rừng ở phía sau quán liền dừng lại thở phào một hơi, ý có ý định lợi dụng cây cối um tùm để ẩn tránh, chứ không dám tiếp tục chạy thẳng đường sợ đối phương đuổi kịp.

Nhưng không ngờ y vừa ngừng chân đã nghe tiếng Chu Sưởng nói :

Hoạt thần tiên, mi định chạy đâu ? mi phải bị lột mặt nạ trước dân chúng !

Lão già áo vàng ngơ ngác nhìn, đã thấy Đoạn kiếm tàn nhân xuất hiện ngay trước mặt, như là âm hồn âm ảnh không có rời ra phút nào.

Lão già áo vàng hoảng sợ hồn bay phách lạc, há miệng ngọng lưỡi, không nói được ra tiếng nữa.

Chu Sưởng cười lạt :

— Hoạt thần tiên, ta cho mi tự quyết lấy mi nghĩ sao ? khỏi phí bận đến ta ra tay !

Lão già áo vàng tự biết là khó thoát thân, cũng đành liều mạng, hai tay dơ lên đánh vút ra một chưởng, trong lúc cấp bách y đã vận dụng toàn lực với một uy thế như vũ bão, rồi thừa lúc gió bụi tung bay mù mịt, văng người phóng chạy...

Nhưng y vừa chạy được vài bước đã nghe tiếng Chu Sưởng quát vang :

— Mi chạy đâu thoát hả ?

Đoạn kiếm tàn nhân cũng đã lại đứng chặn ngay phía trước mặt vừa tầm tay với.

Lão già áo vàng sợ lạnh toát cả người, hô hấp hầu như bị tắc nghẹn, không còn thở ra hơi nữa.

Chu Sưởng vừa nói dứt tiếng đã khoa tăng tay phát chưởng nhanh như điện loé, đối phương không kịp trở tay.

Chỉ nghe «bình» một cái ! tiếp đến tiếng kêu rên thê thảm lão già áo vàng đã lảo đảo lùi liền bốn năm bước, há miệng trào máu ra ồng ộc.

Chu Sưởng theo bén gót như bóng với hình, co ngón tay phóng chỉ, điểm tiếp liền theo.

Lão già áo vàng kêu nhỏi một tiếng»

— Hự !

Lão già áo vàng đã bị phế võ công, người bủn rủn hiệt sức ngồi phịch xuống đất.

Chu Sưởng cúi xuống ôm hoạt thần tiên chạy thẳng vào trong quán, tới trước đại điện, vén hết những màn rèm lên, đem hoạt thần tiên trói vào chân hương án.

Chu Sưởng lại cười khanh khách và nói :

— Hoạt thần tiên, sau khi trời sáng rõ, những người đến đây xin bùa phép, họ sẽ thấy rõ dã tâm lừa bịp đầu độc dân chúng của bọn mi, tự khắc họ sẽ tỏ thái độ đối với bọn mi.

Lão già áo vàng kêu rít lên quỳ dối :

— Đoạn kiếm tàn nhân, mi giết lão phu đi thôi !

Chu Sưởng lại co ngón tay phóng chỉ điểm vào «á huyệt» của đối phương rồi nói tiếp :

— Giết chết mi chẳng hóa ra tiện nghi cho mi lắm sao bọn «Thông thiên giáo» chúng bay làm nhiều những việc tàn ác

http://tieulun.hopto.org

bất lương sát hại bao nhiêu dân lành vô tội, đâu lại có thể chết một cách dễ dàng êm thấm được.

Lão già áo vàng hai mắt trợn trừng như muốn rách cả mi, mặt khí đưa lên tim, miệng lại trào máu ra, Song vì y công lực bị phế, «á huyệt» bị điểm, muốn nói cũng không nói được đành mặc cho vận mạnh an bài, đến đâu thì đến.

Chu Sưởng tay cầm đoạn kiếm đứng nghiêm nhiên ngay trước án thư giữa Tiên du quán.

Những tay cao thủ được phái đi truy tầm người ăn trộm bùa và nước phép đã lục tục kéo về quán.

Người nào về đến quán, cũng bị chúng sỡ phến vơi Hoạt tàu liền, toàn bộ bị phế võ công, không một ai trốn thoát khỏi tay Chu Sưởng.

Tới canh năm, trời đã tờ mờ sáng, ngoài Tiên du quán đã đông nghẹt những người, đều là dân chúng quanh miền kéo đến xin bùa, đứng xếp hàng chờ đợi.

Chu Sưởng đắc ý đứng đỉnh rồi bước ra khỏi quán.

Sau khi trời sáng rõ tất cả mọi biến ở trong quán đã chứng minh nhất thiết cho dân chúng thấy rõ rồi.

Chu Sưởng lúc này lại cải dạng như cũ trang phục cực cẩn như một người phu, nhắm đi thẳng về phía ngoại thành Quy chân tới quán trọ nơi đã ước hẹn cùng lão ca Thiên bất Thâu.

Chu Sưởng chưa đi tới quán đã gặp Thiên bất Thâu đứng đợi ở bên đường rồi.

Vừa nhìn thấy Chu Sưởng Thiên bất Thâu đã chạy ra đón và vồ vập hỏi :

— Tiểu đệ, tình trạng thế nào ?

Chu Sưởng cười đáp :

— Sự tình phát triển rất thuận lợi, một cách không ngờ.

Thiên bất Thâu gật gù đắc ý :

— Hay lắm !

Chu Sưởng tiếp lời hỏi :

— Lão ca, những bùa và nước phép ở Tiên du quán đêm qua lão ca đã đắc thủ cả rồi hả ?

Thiên bất Thâu gật đầu :

— Đương nhiên !

Chu Sưởng buột miệng khen :

— Thủ pháp lão ca quả là thần diệu !

Thiên bất Thâu khì khì cười :

— Còn phải nói ? thế mới không thẹn mang danh hiệu «Thiên bất Thâu» chứ !

Chu Sưởng lại hỏi :

— Những bảo bối đó, lão ca để đâu rồi ?

Thiên bất Thâu nói :

— À ! lão ca đã chuyển giao cho đệ tử phân đà cái bang tại địa phương này để họ phân phối cứu chữa cho những người nào đã trúng độc, đồng thời họ giải thích cho dân chúng biết rõ âm mưu đã tạm của Thông thiên giáo, mà biết lối tránh, triệt tận gốc mọi hoa hoạn.

Chu Sưởng nghe thiên bất Thâu nói hết sức bội phục phương pháp ứng phó linh hoạt của lão ca.

Chu Sưởng hỏi :

— Như thế là mọi việc ở đây đều xong xuôi rồi, Bây giờ chúng ta có thể thượng lộ rồi chứ ?

Thiên bất Thâu gật đầu !

— Ừ, đi !

Trên con đường đi Kinh sơn, có hai người nhà quê một già một trẻ song song cùng đi.

Một ngày đó hai người đi tới tiểu trấn trong miền núi, từ đây vào núi, là phạm vi trọng yếu của Hắc bảo.

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng lần này tới đây là lần thứ ba rồi.

Sơn trấn này hiện giờ dương bị Hắc bảo khống chế rất nghiêm mật, từ bắt đầu vào sơn trấn đến quán ăn, Chu Sưởng và Thiên bất Thâu bị xét hỏi tới bốn lần. Sở dĩ có sự bố phòng nghiêm mật đặc biệt như thế này, là vì hiện giờ giữa Hắc bảo và Thông thiên giáo hai bên đã đối đầu thực sự như nước với lửa thế không lưỡng lập. Hắc bảo sợ có địch nhân nào hình xâm nhập trọng địa, nên mới phòng bị cẩn mật như thế.

May nhờ Thiên bất Thâu là một nhân vật đã thành tinh rồi, nên ứng phó rất đích đáng, không để sơ hở một chút nào cho đối phương có thể sinh nghi được !

Cứ theo như tình hình ở sơn trấn mà suy luận, thì chắc là ở trong núi còn nghiêm mật gấp mấy nữa, có thể nói là chim bay cũng khó lòng mà thoát được.

Trong lúc ngồi ẩn uống, Chu Sưởng ghé bên tai Thiên bất Thâu khẽ nói :

— Lão ca ở ngoài sơn trấn này nhé, để tiểu đệ một mình vào núi thôi !

Thiên bất Thâu chau mày :

— Tiểu đệ sao lại cứ đến lúc nào khẩn yếu, thì mi lại chăm giữ ta ra vậy hả ?

Chu Sưởng lắc đầu :

— Không phải thế đâu, vì tiểu đệ đã trót có lời thề nguyện là tiểu đệ cần một mình tự tay tự lực giết chết kẻ thù chứ không có nhờ tay ai, mặc dù là người thân mấy !

Thiên bất Thâu nói tiếp :

— Song lần này tiểu đệ có nói là chuyện đi cứu công chúa bảo bối nào đó cơ mà, chứ đâu có phải là chuyện về việc đi báo thù đâu ? mà mi lại gạt ta ở lại hả ?

Chu Sưởng nói :

— Đành rằng thế, song chuyến này tiểu đệ còn tùy cơ mà làm việc, có thể vừa cứu người vừa báo thù làm gồm một lúc cũng chưa biết chừng, nên tiểu đệ muốn đi một mình thôi !

Thiên bất Thâu giận giỗi :

— Thế thì lão ca đây không có trợ lực cho tiểu đệ một mảy may nào hả ?

Chu Sưởng cười nhăn nhó :

— Lão cả ở sơn trấn này để ứng viện cho tiểu đệ trong những thiết yếu, đấy cũng là một điều tối quan trọng.

Ngẫm nghĩ một lúc Thiên bất Thâu mới gật đầu.

— Được rồi ! Chính ra nói đi nói lại, rút cục cũng vẫn thế thôi, chứ mi vẫn chẳng có thay đổi ý.

Chu Sưởng gượng cười :

— Xin lỗi lão ca, tiểu đệ nhất hướng quen tính rồi, đã định thế nào là cứ thế, không muốn thay đổi, xin lão ca rộng lượng bao hàm cho !

Thiên bất Thâu cười lạt :

— Thôi mà, ai bảo chúng ta chơi với nhau làm gì, đã chơi với nhau rồi thì phải chịu nhau vậy, chứ còn làm sao được nữa ? hi hi !

Chu Sưởng rót đầy chén rượu hai tay nâng mời Thiên bất Thâu và nói :

— Lão ca, tiểu đệ xin kính mời lão ca một chén rượu, gọi là tỏ tình biết lỗi...

Thiên bất Thâu lắc đầu :

— Miễn, miễn cái lối ấy đi, mi bắt ta một mình ngẫn ngơ ở sơn trấn này, ngang như là mi giam hãm ta rồi, mi còn nói hoa mỹ gì nữa !

Chu Sưởng lại hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Thế chén rượu tiểu đệ kính mời này, lão ca không chịu nhận cho hả ?

Thiên bất Thâu tặc lưỡi :

— Uống thì uống, nhưng đừng có kính, bất kính gì hết.

Hai người đều cạn chén. Chu Sưởng đưa mắt nhìn tả nhìn hữu một lượt rồi khẽ nói :

— Lão ca, với tài hoạt bát của lão ca, lão ca dù có ở sơn trân lâm mấy đi nữa, cũng chẳng thành vấn đề.

Thiên bất Thâu «hư» một cái và nói :

— Tiểu đệ hãy lưu ý mà suy tính về hành động của mình chứ không cần phải bận tâm về tả hữu.

Chu Sưởng đưa mắt nhìn Thiên bất Thâu bằng cái nhìn cảm kích và mỉm cười.

Hai người cắm đầu ăn uống không nói gì nữa, ăn xong bữa ăn, thì đã cuối gió mũi.

Chu Sưởng cáo biệt Thiên bất Thâu, rồi khởi sòn trấn lên đường vào núi.

Chu Sưởng không có đi theo đường mòn, chàng cứ nhắm thẳng phương hướng vượt núi qua đèo đi giáng thẳng tới mục đích, với công lực của chàng, thì không có gì đáng gọi là gian hiểm cả, mà những chỏ trạm canh phòng của Hắc bảo cũng không thể nào phát hiện thấy tông tích chàng được.

Chu Sưởng đi một mạch đến gần tối, đã đến ngọn núi có cái miếu nhỏ mà lần trước chàng đã đi theo hút Thiếu bảo chủ khi hắn dẫn Kỳ Anh vào trong tiểu miếu này, định cứu trợ đối bại, ngọn núi này đối diện với ngọn núi mà Hắc bảo đặt sào huyệt.

Bây giờ là đêm tối trăng, chỉ có lấp lánh ánh sao thôi. Song đối với con mắt đặc biệt của những tay cao thủ, nhãn lực của họ cũng đủ nhìn rõ rồi.

Chu Sưởng đứng trầm ngâm suy nghĩ :

— Mình nên khởi sự liền ngay ban đêm ? hay là dợi đến sáng sớm mai ?

Đột nhiên Chu Sưởng chợt nhìn thấy hai ngôi mộ lù lù ở bên chỗ chàng đứng, động tính hiếu kỳ chàng liền chạy đến xem, chàng không thấy có mộ chí gì hết chỉ là hai đống đất đắp lên, mà cỏ mọc che kín cả mộ. Vì không có bia nên cũng chẳng hiểu là hai ngôi mộ này là của ai, và cũng không phải là việc cần thiết phải tìm hiểu làm gì.

Ở cách hai ngôi mộ vô danh này, lại có một mô đá to bằng con trâu nằm.

Chu Sưởng liền trèo lên mô đá ngồi, để suy tính dự định về chương trình hành động. Chàng bỉ hoảy lấy ngón tay vạch trên mô đá vẽ trận đồ mà chưởng môn sư bá «Di thế lão nhân Tà Kính Nghiêm» đã chỉ điểm cho, để ôn luyện lại những phương thức phá giải cho tường tận. Vì đây là điểm rất trọng yếu chỉ sai một chút là nguy hại vô cùng.

Chu Sưởng đương vạch ngang vạch dọc, bỗng ngón tay chàng chạm phải một chỗ như là ngấn khắc gì, chàng chợt dạ liền lấy tay phủi sạch những ngấn rêu và đất bùn bám bên trên đá, rồi chàng lấy ngón tay cạy theo những ngấn khắc thấy đây là vết khắc một mũ hòa thượng và một mũ đạo sĩ.

Chu Sưởng bâng khuâng tự hỏi :

— Ai lại khắc hai cái mũ này ở đây làm gì ? Hai cái mũ đó đại biểu cái gì đây ?

Sau một lát suy tư, Chu Sưởng liền động linh cơ, và linh ngộ ngay ra được.

Hai ngôi mộ này chính là mộ «Thiên Huyền Tử» và mộ «Ngộ linh Tử», đại sư huynh Hà vai Tai đã giữ đúng lời hứa, mai táng chu đáo cho nhị Tử, và còn cẩn thận khắc hai cái

http://tieulun.hopto.org

nữ vào mộ đá làm ký hiệu thay cho mộ chí.

Thế là bao nhiêu những vãng sự lại gợi ra trong trí óc chàng : ngục tối, vong hồn, giả chết, chạy trốn...

Bây giờ thì sư huynh Hà văn Tại đã chết mất rồi. Thiên hyêm Tử và Ngộ linh Tử cũng đã an giấc ngàn thu ở ngọn núi này rồi, võ sỹ, ai có thể dự liệu được kết cục về sau ra sao ?

Chu Sưởng trong lòng vô hạn cảm khái, chàng ngồi xuất thần trên mộ đá một lúc lâu...

Đột nhiên có một luồng gió vù vù từ xa vọng tới, Chu Sưởng đặt mình, có lẽ là những đệ tử Hắc bảo đi tuần lên núi chăng ? hay là nhân vật của «Thông thiên giáo đến dò thám chăng ?

Trước khi chưa rõ đối phương, tạm thời hãy ẩn lánh đã để nghe ngóng xem sao, rồi sẽ tùy cơ ứng biến.

Chu Sưởng nghĩ như thế, nên vội lẩn vào rừng, nhảy lên cành cây có lá um tùm che kín.

Chàng vừa ngồi ẩn thân xong, thì đã thấy một người xuất hiện, cả thảy là bốn lão già cao lớn, hình dung cổ quái, trong số có một lão già nhất, tóc trắng xóa như bạc, dưới ánh sao lờ mờ mà hai luồng nhãn quang phản chiếu những tia sáng xanh lè.

Xem ra mấy người này quyết nhiên là không phải người ở trong Hắc bảo.

Không hiểu là bọn này ở đâu đến ? và lai lịch ra sao ?

Bốn người đến nơi nhìn quanh địa thế một lượt, rồi đến ngồi xếp bằng trên nấm mồ.

Lão già ngồi đầu bên phải, hướng về phía ông già tóc bạc ngồi giữa và hỏi !

— Sư phụ, định bao giờ thì phá trận ?

Ông già tóc bạc đáp :

— Sáng sớm mai !

Lão già lúc nãy lại nói tiếp :

— Còn thời gian từ giờ đến sáng, sư phụ định làm gì ? chẳng lẽ ngồi đợi hoài ?

Ông già tóc bạc đáp :

— Bây giờ sẽ nhử cho bọn thỏ con thỏ cháu chạy ra mà giết vợi đi.

Lão già này có vẻ không tán thành ý kiến sư phụ nên hỏi lại :

— Sư phụ, đệ tử sợ làm như thế sẽ làm kinh động, mà khiến cho đối phương tăng gia phòng bị, e lại khó khăn cho việc ứng phó của mình chăng ?

Ông già tóc bạc lắc đầu :

— Cái đó đáng kể gì, đối phương có phòng bị mấy cũng chẳng đáng ngại. Hơn nữa chúng chỉ tin ở «hạo thiên trận» mà thôi !

Lão già ngồi đầu bên trái tiếp lời :

— Mình chỉ cần trừ diệt được Hắc bảo và lấy được đầu Đoạn kiếm tàn nhân, bản giáo : ẽ có thể tâm bá chủ võ lâm Trung nguyên rồi !

Nghe đối phương đối thoại Chu Sưởng liền hiểu rõ lai lịch ngay, nguyên lai mấy lão Ma này đều là nhân vật trong «Thập bát Thiên ma», mà lão ma tóc bạc chúng kêu là sư phụ đây, phải chăng lão ma đó chính là «Thôi mạnh cổn» chứ không còn phải nghi ngờ gì nữa, không ngờ mình lại gặp bọn chúng ở nơi đây ?

Hạo thiên trận là một trong ba đại kỳ trận ở kỳ môn chính giải, mà kỳ môn chính giải là bảo vật truyền phái của Thái hư môn, không hiểu làm sao bọn «Thập bát Thiên ma

http://tieulun.hopto.org

lại biết rõ tên «Hạo thiên trận ?

Mà cũng không hiểu sao Hắc bảo lại biết bày được Kỳ môn trận này ?

Sau một lúc suy nghĩ Chu Sưởng cho là chắc có người nào học trộm được trận pháp này rồi gia nhập Hắc bảo. Bởi vậy nên chưởng môn sư bá mới ân cần dặn mình, là nếu đúng là Hạo thiên trận, thì phải điều tra cho rõ người nào bày trận...

Chu Sưởng còn đương suy nghĩ, thì một lão ma ngồi dưới cuối lên tiếng :

— Lần này nếu không có cửu đệ nhờ ở thuật «thiên diện» để lộn vào Hắc bảo bắt được kẻ bày trận, thì khó lòng mà phá được trận, mà nếu không phá được trận thì vô phương mà tiến vào sào huyệt của đối phương được !

Chu Sưởng chột dạ, chúng vừa nói «Cửu đệ» tức là thiên ma đứng hàng thứ chín Thiên diện yêu ma» rồi, nhưng tên ma đầu này bắt được người bày trận đây là ai ?

Chu Sưởng cần chú ý nghe xem đối phương có nói đến tên người bày trận đó không ? nhưng đối phương lại xoay sang chuyện khác.

Tên ma đầu ngồi bên trái cười sằng sặc tiếp lời :

— Lão bát, đấy cũng là trời tựa bần giáo, nên mới xui ra như thế ?

Lão già tóc bạc ngắt lời :

— Nhưng trước hết mình phải giúp rồi sau trời mới giúp cho !

Lão già ngồi bên phải nói :

— Lão lục, uy hiếp lớn nhất đối với chúng ta là Đoạn kiếm tàn nhân...

Lục ma ngắt lời :

— Nhị ca ! anh em chúng ta; bị Đoạn kiếm tàn nhân, làm cho thất điên bát đảo, kẻ chết người bị phế võ công. món nợ máu này, nước dại lý sẽ phải trả bằng giá gấp trăm lần.

Chu Sưởng bấm đốt tay, trong số «Thập bát thiên ma» đã vừa giết vừa phế võ công được mười ba tên ma đầu rồi, còn năm tên nữa, thì hiện đây có mặt ba tên, chỉ còn vắng có hai tên đệ cửu và đệ nhất nữa thôi, nếu quả đêm nay mình tìm cách trừ khử được bốn tên ma đầu này, thì có thể gần hoàn thành được sứ mạng không còn xa xăm gì nữa.

Có điều riêng về tên ma đầu già nhất, này không dễ mà ứng phó đâu, mình cần phải tìm cơ hội hạ tìa dần từng tên một, chứ nếu để chúng liên thủ hợp công, thì nguy hiểm lắm, khó mà dự liệu được hậu quả ra sao ?

Thốt nhiên lại thấy tên ma đầu ngồi bên phải chỉ tay về phía trước và nói :

— Cửu đệ tới rồi kìa !

Chu Sưởng nhìn theo, thấy một lão già mặc áo dài đen, trong tay cắp một gã trung niên cũng áo dài đen, vừa mới xuất hiện, đi thẳng tới chỗ bốn lão già ngồi.

Gã trung niên áo đen bị bắt này, mặt không còn chút huyết sắc, trong ánh mắt toàn là bị những ám ảnh khủng bố.

Lão già tóc bạc đưa luồng nhãn quang nhìn cửu ma «Thiên diện yêu ma» và hỏi :

— Thế nào ?

Cửu ma đáp :

— Y đã vẽ trận đồ rồi !

Thất mạnh cổ hỏi tiếp :

— Có thể tin được không ?

Thiên diện yêu ma đáp :

http://tieulun.hopto.org

— Có thể tin được lắm, vì y có vẻ sợ chết lắm, chắc là không dám nói giỡi !

Thôi mạnh cồ dắc ý cười :

— Ha ! ha ha ha :

Thiên diện yêu ma thộ tay vào trong bọc lấy ra một tập giấy và nói :

— Đây là trận đồ, một thực nhưng vẻ thành bốn bản, xin mời sư phụ coi !

Nói xong Thiên diện yêu ma đưa cho lệ bát ma người ngồi gần bên y, bát ma đưa tay cầm lấy, trước hết đưa cho lão ma Thôi mạnh Cồ một bản rồi lần lượt đưa cho đồng bạn mỗi người một bản.

Chu Sưởng ngồi trên cành cây, chàng chú mục lưu ý nhìn gã trung niên áo đen bí bắt may xem là ai, song trông gã hoàn toàn xa lạ, theo trang phục, thì gã là một nhân vật có địa vị trong Hắc bảo, chứ không phải là nhân vật tầm thường.

Mấy tên ma đầu cùng Thôi mạnh Cồ đều lẳng lặng ngồi tham khảo về trận đồ.

Thiên diện yêu ma nói tiếp :

— Đây hoàn toàn phù hợp với những lời y đã cung trước, như thế đáng tin cậy được lắm, vì ta sơ lỡ xảy ra thất lạc, nên phải đặc biệt vẽ thành bốn bản, để dự bị lúc nào cần tham khảo...

Thôi mạnh Cồ nói lớn :

— Thời gian cũng không còn mấy nữa, chúng ta cứ theo nguyên như kế hoạch đã định mà hành động !

Thiên diện yêu ma lại đem gã trung niên áo đen đi về hướng chúng tới trước.

Còn ngoài ra ba tên ma đầu đều mỗi người đi theo một phương hướng khác nhau.

Thôi mạnh Cồ bỗng nhiên đánh ba tiếng trống :

— Tung ! tung ! tung !

Ba tiếng trống vang rền phá tan bầu không khí tĩnh mịch của ban đêm.

Vừa nghe tiếng trống, Chu Sưởng bỗng cảm thấy mạch máu chạy mạnh, trái tim nhảy thon thót, tiếng trống « Thôi mạnh cồ» quả là lợi hại.

Tiếng trống quái vị lọt vào lỗ tay, tưởng chừng như là thiết trùy ngàn cân nện vào trái tim vậy.

Chu Sưởng lại liên tưởng đến «Đoạt phách tì bà» một lão ma bà vợ của «Thôi mạnh cồ», bất giác chàng lại vẫn cảm thấy rợn người, nếu không nhờ ở công lực thâm hậu, thì có lẽ mình đã bị toi mạng dưới tiếng tì bà của mụ già đó từ lâu rồi.

Chu Sưởng tức thời quyết định đuổi theo Thiên diện yêu ma, vì chàng cần điều tra xem gã trung niên áo đen này là ai, mà lại biết bày Hạo thiên trận, đây là cả một vấn đề bí ẩn mà chàng cần phải khám phá cho biết rõ căn do, chứ nếu không làm được như thế, thì vô phương mà phục mệnh chưởng môn sư bá được.

Sau khi quyết định chủ ý, Chu Sưởng cẩn thận khẽ tuột từ trên cành cây xuống đất, không hề có một tiếng động nhỏ.

Hiện giờ chàng chưa cần hành động đối phó với bọn «Thôi mạnh Cồ vội, vì đây là trong phạm vi thế lực của Hắc bảo, mà cả hai bên đều là kẻ địch sinh tử với chàng cả, chi bằng tạm thời hãy để mặc cho hai bên đối địch nhau, như chuyện cò trai mà mình đóng vai ngư ông vậy.

Điểm trọng yếu nhất của chàng bây giờ, là phải làm sao để cứu công chúa thoát hiểm.

Chu Sưởng vắng người lẹ làng như làn khói lướt bay, chàng phóng bước rẽ sang bên trái, nhắm theo thẳng hướng

http://tieulun.hopto.org

Thiên diện yêu ma đi.

Sau ngọn núi này là một khoảng đất trũng xuống như bình cái yên ngựa, tiếp liền đến một ngọn đồi cao u lên hình như là lưng con lạc đà vậy.

Bây giờ vào khoảng canh hai rồi, đêm đương tối mít, thì tuyến không được rõ lắm, chỉ có thể nhìn bao quát đại khái thôi.

Chu Sưởng tìm khắp chỗ khoảng đất trũng này, không có phát hiện thấy gì cả, bấy giờ chàng lại leo lên ngọn đồi phía sau.

Trên đỉnh đồi có những cây cổ thụ cao ngất trời nhưng chỉ lưa thưa thỉnh thoảng mới có một cây.

Chàng thoáng nhìn thấy ở phía xa xa có bóng người thấp thoáng, chạy đi chạy lại.

Chu Sưởng liều dùng «Không không bộ pháp» như một bóng ma tiến tới sát bên, mà đối phương không hề phát giác thấy gì cả!

Quả nhiên Chu Sưởng thấy Thiên diện ma đứng ở dưới bên gốc cây, còn gã trung niên áo đen đã trói vào lùm rễ cây mọc xồm xàm ở thân cây tựa mé gốc, xem chừng gì bị đối phương điểm huyệt đạo rồi.

Chu Sưởng mở bao hố ra, lấy đoản kiếm đeo vào hông, chàng không có che mặt, mà vẫn còn nguyên hóa trang là người nhà quê.

Thấy «Thiên diện yêu ma» đưa luồng nhãn quang hướm hướm nhìn gã trung niên áo đen và nói:

— Đại hộ pháp chịu ủy khuất một đêm nay vậy nhé, nếu trận thế «Hạo thiên trận» mà bản giáo phá giải được một cách thuận lợi không có bị trở ngại gì, thì bản nhân sẽ tức khắc cởi trói cho Hộ pháp được tự do.

Sau khi nghe «Thiên diện yêu ma» nói, Chu Sưởng mới biết gã trung niên áo đen này chính là Hộ pháp của Hắc bảo mà không hiểu sao hộ pháp của Hắc bảo là ai? mà lại biết phép bầy «Hạo thiên trận»? vì trận pháp này ở trong cuốn «Kỳ môn trận giải» của «Thái hư phái» người ngoài làm sao mà biết được?

Trước thời cơ cấp bách, Chu Sưởng không muốn để phí thì giờ, chàng liền rời bước ra khỏi bụi cây, từ từ hiện thân ngay trước mặt đối phương.

Thiên diện yêu ma thấy một người nhà quê làm sao giữa đêm khuya lại lò mò trong núi làm gì, y ngạc nhiên trừng mắt nhìn Chu Sưởng và quát hỏi:

— Người nào?

Chu Sưởng lạnh lùng đáp:

— Người đi rừng!

Thiên diện yêu ma thấy Chu Sưởng cải trang cho là người quê mùa, y coi khinh thường, bước thẳng lại gần sát bên rồi sằng sặc cười:

— Thằng oắt con này, ta cho mi về bên kia thế giới với ông bà mi nhé!

Nói dứt lời Thiên diện yêu ma liền vươn tay và dương năm ngón khoằm khoằm như năm móc câu, chộp lấy Chu Sưởng, coi thế rất hung dữ.

Chu Sưởng đợi cho tay đối phương vừa sát đến ngực thốt nhiên phát một chưởng đánh tạt vào Thiên diện yêu ma, với một khí thế rất mãnh liệt.

Vốn đã coi khinh thường đối phương, Thiên diện yêu ma không có ngờ tới, nên bị Chu Sưởng đánh cho một chưởng không còn kịp tránh hơn nữa so về công lực y lại còn kém hẳn một bậc.

Thiên diện yêu ma kêu nhỏi một tiếng thê thảm

http://tieulun.hopto.org

— Ôi... i... !

Rồi miệng y trào vọt máu ra, «bịch» một tiếng y tê vật xuống đất.

Chu Sưởng quát :

— Đứng lên !

Thiên diện yêu ma nằm thở một lát, rồi lóp ngóp đứng lên, nét mặt hầm hầm, hai mắt trợn ngược, trông rất hung dữ. Song đối với Chu Sưởng, thì chàng vẫn coi y dưới con mắt.

Thiên diện yêu ma trừng mắt nhìn Chu Sưởng một lát rồi kinh ngạc hỏi :

— Tiểu tử... mi là ai ? lai lịch ra sao ?

Chu Sưởng hỏi lại :

— Các hạ là Thiên diện yêu ma hả ?

Thiên diện yêu ma ngạc nhiên hết sức :

— Mi làm sao... lại biết lai lịch ta ?

Chu Sưởng cười lạt :

— Tại hạ lẽo đẽo phong trần, chính là chủ ý chuyên đi tìm kiếm bọn «Thập bát thiên ma», nên đối với các hạ đâu có xa lạ gì ?

Thiên diện yêu ma từng từng nhảy lùi lại một bước dài, và hỏi tiếp :

— Mi rút cục là ai ?

Chu Sưởng mỉm cười :

— Rồi sẽ biết, bất tất phải hỏi :

Nói dứt lời, Chu Sưởng từ từ tuốt đoạn kiếm ra khỏi bao dơ lên :

— Bây giờ chắc các hạ minh bạch rồi chứ ?

Thiên diện yêu ma bất giác buột miệng :

— Đoạn kiếm tàn nhân !

Thiên diện yêu ma vừa kêu vừa vãng người lẫn vào sau gốc cây cổ thụ.

Chu Sưởng dùng «Không không bộ pháp» biến hiện như bóng ma. Thiên diện yêu ma không còn biết rõ vị trí đối phương ở đâu mà né tránh nữa.

Thoáng mắt, Thiên diện yêu ma đã thấy Chu Sưởng biến dạng một cách thần bí, khiến cho y càng thêm hoảng hốt phách lạc hồn bay. Vừa rồi y đã bị trúng một chưởng, nội thương rất trầm trọng, y tự lượng sức không địch thủ được với đối phương, chỉ còn cách dào tẩu bọn chăng may còn sống sót, vì nghĩ thế nên y tức khắc vọt người về phía sau phóng chạy như bay.

Thiên diện yêu ma vừa phi thân lên, đã nghe tiếng Chu Sưởng quát vang :

— Đứng lại :

Tiếp thấy một luồng kình khí dầy áp Thiên diện yêu ma từ trên lưng cao, rơi phịch xuống đất.

Vừa đặt chân tới đất, Thiên diện yêu ma lại thấy Chu Sưởng đứng chắn ngay trước mặt rồi, y hoảng hốt cất tiếng run run hỏi :

— Đoạn kiếm tàn nhân... mi... định làm gì lão phu bây giờ đây ?

Lúc ở Quy Châu phân dàn Chu Sưởng nghe Lỗ Nguyên mật bẩm với Ngũ độc Ma, chàng biết là bọn Thông thiên giáo đã hiểu rõ về sự liên hệ của mình đối với Đại lý quốc như thế nào rồi. Bởi vậy nên chàng quyết định phải nhẫn tâm tàn sát đối với bọn Thập bát Thiên ma để tránh hậu hoạn cho Đại lý quốc.

Sau một lát trầm ngâm, Chu Sưởng quyết liệt nói lại «Thiên diện yêu ma»:

http://tieulun.hopto.org

— Các ba chộn thấy nơi này phong thủy có đẹp không : tại hạ giành cho các hạ một nơi an giấc ngàn thu, các hạ vừa ý chứ ?

Nghe giọng nói của Chu Sưởng, Thiên diện yêu ma biết rõ ý định đối phương không có khoan dung, y liền gầm lên như thú dữ, vươn hai tay vận dụng toàn lực phát chưởng đánh thẳng vào đối phương.

Du biết là không phải địch thủ được với đối phương, song chẳng lẽ lại cam tâm khoanh tay chờ chết nên «Thiên diện yêu ma» cũng liều đánh thục mạng một chưởng rồi ra sao thì ra.

Vì liều mạng nên chưởng lực hết sức mãnh liệt, khí thế thực là chuyển núi rung rừng.

Chu Sưởng cũng vươn hai tay phát chưởng nghinh chiến, dùng ngạnh công chọi ngạnh công.

Hai chưởng lực chạm nhau phát ra một tiếng vang rền như sấm, tiếp nghe một tiếng kêu thê thảm :

Ối !

Thiên diện yêu ma thân hình lảo đảo mấy cái, rồi «bình» một cái té vật xuống, chân tay co quắp run lật bật một lúc, rồi tắt thở luôn.

Chu Sưởng nhìn lại diện mạo Thiên diện yêu ma sau khi y té vật xuống đất bỗng thấy hình mạo y biến đổi hẳn, về thuật thay hình đổi dạng của y quả là tuyệt diệu, không ai có thể lường được, thực là xứng đáng với danh hiệu «Thiên diện yêu ma».

Sau khi đã giết chết «Thiên diện yêu ma» Chu Sưởng lại quay về chỗ gốc cây chỗ gã trung niên áo đen bị trói lúc nãy.

Ngọn núi phía trước đã vẳng nghe có những tiếng quát

thảo xen lẫn với những tiếng kêu rên, chắc là mấy tên ma đầu đã bắt đầu tàn sát những đệ tử của Hắc bảo, đây là một cuộc độc lại công độc, tha hồ cho hai bên giết lẫn nhau, Chu Sưởng cũng chẳng cần lý đến chuyện đó.

Chu Sưởng tới nơi thấy tên Hộ pháp của Hắc bảo vẫn còn trói nguyên chỗ cũ.

Tên hộ pháp của Hắc bảo vừa thấy Chu Sưởng tới, nét mặt bỗng tái mét đi.

Chu Sưởng tiến đến gần trước mặt đối phương, lạnh lùng cất tiếng hỏi :

— Các hạ tên họ là gì ?

Gã trung niên áo đen đáp :

— Lưu duy Hiền !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Các hạ xuất thân từ đâu ?

Lưu duy Hiền lắc đầu :

— Xin lỗi, tại hạ không thể phụng cáo được !

Chu Sưởng «hừ» một tiếng :

— Chính là các hạ bày Hạo thiên trận đấy phải không ?

Lưu duy Hiền gật đầu :

— Chính phải !

Chu Sưởng gặng hỏi :

— Nguy hại trận đồ này các hạ nghiên cứu được ở đâu mà ra ?

— Nghe Chu Sưởng hỏi đến đây, Lưu duy Hiền hoảng sợ rán mắt nhìn chàng một lát rồi mới ấp úng đáp :

— Đây... đây... là... gia truyền !

Chu Sưởng lại hỏi :

— Gia truyền thực hả ?

Lưu duy Hiền gật đầu :

http://tieulun.hopto.org

— Chính thế !

Chu Sưởng giãn giọng :

— Nhà nào ?

Lưu duy Hiền chau mày :

— Trận pháp gia truyền của họ Lưu !

Chu Sưởng quắc mắt :

— Nhà họ Lưu hử ?

Lưu duy Hiền đáp :

— Đúng như thế !

Chu Sưởng vặn lại :

— Trong võ lâm Trung nguyên, tại hạ chưa từng nghe ai nói có họ Lưu nào tinh thâm về kỳ môn trận pháp cả, các hạ nói thế...

Lưu duy Hiền ngắt lời :

— Những người có tài năng vị tất tiếng tăm hiển lộ, bởi vậy nên các hạ không nghe ai nói đấy thôi !

Biết rõ Lưu duy Hiền có ý che giấu sự thực mà kiếm cớ nguy biện, Chu Sưởng nổi giận, trừng mắt nhìn đối phương và quát :

— Các hạ đừng nói quanh, nên nhớ rằng : Nếu không chịu nói minh bạch đúng sự thực, thì các hạ sẽ bị nếm đủ mùi thống khổ, muốn sống không sống được mà muốn chết cũng không chết được !

Lưu duy Hiền vẫn khăng khăng một mực :

— Những lời tại hạ nói đây hoàn toàn là đúng sự thực chứ không nói man chút nào hết !

Chu Sưởng nghiêm nét mặt :

— Hừ ! nói thực thế hả ? Đúng là « Các hạ chưa nhìn thấy quan tài chưa rỏ nước mắt ! »...

Nói dứt lời Chu Sưởng đưa ngón tay điểm vào « âm huyệt »

của đối phương.

Lưu duy Hiền kêu rú lên và chân tay co giúm lại, Chu Sưởng đột nhiên nhìn thấy tay bên phải của đối phương thiếu mất hai ngón giữa và trỏ.

Tức thời Chu Sưởng mạch máu căng thẳng lên, hai mắt chàng bắn ra những tia hung quang, nhìn rợn tóc gáy, chàng nghiến răng kêu kẻt :

— Bàn tay phải của mi làm sao lại mất hai ngón ? mất từ bao giờ ? và tại đâu ?

Lưu duy Hiền nét mặt biến hẳn sắc xám lại như chàm, đứng lặng hàng nửa giờ không nói gì.

Sau khi gia đình chàng bị kẻ thù tàn sát thảm hại, chàng tìm thấy có hai ngón tay đứt rơi ở hiện trường, đấy chính là ngón tay của một trong những kẻ đã tham dự trong cuộc huyết ân đó. Bởi vậy nên bây giờ chàng nhìn thấy bàn tay của Lưu duy Hiền cụt hai ngón, tức thời thảm cảnh gia đình của chàng bị tàn sát tại Võ-lăng sơn ngày trước, lại hiện ra trong tâm óc, rồi bao nhiêu hận với cừu lại cuồn cuộn chảy trong huyết quản, khiến cho chàng phẫn nộ như điên.

Thấy đối phương không chịu nói, Chu Sưởng quắc mắt :

— Nói mau !

Lưu duy Hiền ấp úng :

— Cái đó liên quan gì đến Mi ?

Chu Sưởng lại quát :

— Mi không chịu nói hả ?

Lưu duy Hiền lắc đầu :

— Bất bất phải nói, những việc không có liên quan gì đến mi, việc gì mi phải gặng hỏi ?

84.— PHÁ GIẢI HẠO-THIÊN-TRẬN

Chu Sưởng chau mày :

http://tieulun.hopto.org

— Sao lại không liên quan...

Lưu duy Hiền ngắt lời :

— Liên quan thế nào ?

Chu Sưởng giằn giọng :

— Thế vụ huyết án tại trong núi Võ-lăng, mi có dám chối là mi không tham dự chăng ?

Nghe Chu Sưởng nói đúng tội trạng, Lưu duy Hiền sợ mất hồn, y cất tiếng run run hỏi lại :

Đoạn kiếm tàn nhẫn, mi... mi... đúng là con trai của kiếm thánh Chu-minh-Tung đấy hả » ?

Chu Sưởng gật dầu :

— Chính thế !

Lưu duy Hiền hỏi tiếp :

— Làm sao mà mi lại bảo ta có tham dự vào vụ án tại Võ lăng sơn, mi căn cứ vào đâu ?

Chu Sưởng nghiến răng :

— Vì ta thấy hiện trường có hai ngón tay rơi tại đó, nên ta thấy mi cụt hai ngón tay mà biết là mi có tham dự trong vụ huyết án đó !

Lưu duy biền vẫn còn chối :

— Có điều, đấy chỉ là trường hợp ngẫu nhiên mà trùng hợp, nên mi cho là ta có tham dự vào vụ án đó thôi, chứ thực ra ta không biết gì về vụ án đó cả...

Chu Sưởng cáu giận lại phát chỉ điểm tiếp vào « âm huyệt » đối phương lần nữa.

Lưu duy Hiền kêu rú lên như heo bị lấy huyết. Chu Sưởng đưa đoạn kiếm cắt giây trói và giải những huyệt đạo của y bị « Thiên diện yêu ma » điểm trước.

« Bịch » một tiếng Lưu duy Hiền té vật xuống đất, lăn lòn vật vã trong rất thảm sầu...

Chu Sưởng lại quát :

— Mi có nhận không ? hay là còn gàn bướng cố tình chối hả ?

Lưu duy Hiền vẫn phủ nhận:

— Không...thực không có biết..,

Chu Sưởng ngắt lời :

— Được rồi, mi cố ý chối hoài hả ? ta sẽ cho mi chết dần từng chút từng chút để mi nếm mùi thử coi.

Nói dứt lời Chu Sưởng tiện tay bẻ một cành cây làm cái roi, dồn chân lực truyền ra đầu roi tay cầm roi chỉ mặt Lưu duy Hiền, quát lớn :

— Lưu duy Hiền, đúng kiếm thì tiện nghi cho mi nhiều quá hiện giờ ta dùng cành cây nay, để mi nếm thử cái mùi xuyên da rứt thịt của nó.

Nói dứt lời Chu Sưởng cầm cành cây đâm vào mông đối phương sâu tới một ngón tay.

Lưu duy Hiền kêu thốt lên một tiếng thê thảm :

Ối !..

Cành cây không có nhọn và cũng không sắc bén, đầu nó chỉ tày xoắn xoắn, bằng ở chân lực truyền vào khiến nó cứng rắn như sắt, đâm vào người da thịt bị nát bấy ra. khiến cho sự đau đớn tăng lên gấp trăm lần, so với dùng đao kiếm sắc bén mà đâm chém.

Chu Sưởng lạnh lùng hỏi :

— Nói mau ? hay không nói ?

Lưu duy Hiền nét mặt nhăn nhó :

— Không ?

Chu Sưởng lại đưa cành cây đâm vào cánh tay thùng một miếng thịt nữa.

http://tieulun.hopto.org

Lưu duy Hiền lại rú lên :

Ối !...

Máu thịt nhầy nhụa chảy ra lẫn với bùn đất, vì y vùng vẫy lăn lộn nên thành máu với đất dính khắp người trông rất ghê sợ, trong y bất thành nhân dạng nữa, rồi ngay cả tiếng y kêu rên cũng biến đổi giọng, không còn là tiếng người mà giống như là tiếng thú rừng.

Chu Sưởng lại giãn giọng :

— Nếu mi vẫn không chịu nói, ta sẽ dâm bằng trăm miếng khắp trong thân thể mi.

Lưu duy Hiền vừa rên rỉ vừa nói :

— Mi...mi giết ta đi !

Chu Sưởng lắc đầu :

— Đâu có thể cho mi được tiện nghi như thế, ta sẽ cho mi sống cũng không song được, mà chết cũng không chết xong, xem mi có chịu nói không ?

Lưu duy Hiền hoảng hốt :

— Ta ... ta nói, mong cầu mi cho ta được chết một cách mau chóng.

Chu Sưởng gật đầu :

— Ừ, nói đi !

Lưu Duy Hiền đành chịu thừa nhận :

— Hai ngón tay bên tay mặt của ta, chính là bị kiếm thánh chém đứt ...

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Lúc đó có bao nhiêu người tham dự vào cuộc tàn sát thảm khốc đó ?

Lưu duy Hiền tiếp lời :

— Có tất cả tới hơn hai chục người !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Ai cầm đầu ?

Lưu duy Hiền đáp :

— Hắc bảo chủ nhân !

Chu Sưởng gật đầu !

— Được rồi, bây giờ mi nói rõ cho ta biết về lai lịch «Hao thiên Trận» như thế nào ?

Lưu Duy Hiền thở hồn hển một hồi, rồi bỗng đột nhiên gào lên như điên :

— Ta đang chết lắm !

Chu Sưởng lạnh lùng :

— Đương nhiên, mi chết tới trăm lần vẫn chưa đền hết tội..mi nói đi, làm sao mi lại biết bày «Hạo thiên Trận» do từ đâu mà mi biết ?

Lưu Duy Hiền hỏi lại :

— Vì sao mi lại gặng hỏi hoài về điểm này ? có liên quan gì với mi ?

Chu Sưởng gật đầu :

— Đương nhiên phải có nguyên nhân !

Lưu Duy Hiền tiếp lời :

— Mi có thể cho ta biết rõ nguyên nhân được không ?

Chu Sưởng chau mày :

— Thì mi hãy cứ thực mà nói đi !

Lưu Duy Hiền chần chừ :

— Ta rất lấy làm lạ, không hiểu vì sao mi lại truy vấn về điểm này ?

Chu Sưởng nghiến răng :

— Ta nói thực cho mi hay, Hạo thiên trận này là một môn bí truyền của một môn phái nọ trong võ lâm, người ngoài quyết nhiên không thể nào, biết rõ trận thức mà bày ra được.

Sau khi nghe Chu Sưởng nói Lưu Duy Hiền thất

http://tieulun.hopto.org

kinh, y nằm yên không lăn lộn nữa, hai mắt đỏ ngầu, chằm chặp nhìn Chu Sưởng một lúc lâu rồi mãi mới thốt ra được một câu :

— Làm sao mi biết rõ ?

Chu Sưởng kích động :

— Ta nói thêm cho mi một câu nữa. Đấy là sự bí mật của bản môn !

Lưu duy Hiền kinh ngạc vô cùng, nét mặt biến hẳn sắc, hai mắt trợn tròn xoe :

— Bản môn... Bản môn... Mi gia nhập bản môn từ hồi nào vậy ?

Chu Sưởng thấy phản ứng khác lạ của đối phương, chàng sực nhớ tới một sự kiện, nên giãn giọng :

— Mi có phải là đại đệ tử của đại sư bá «Di thế lão nhân» đó chăng ?

Lưu duy Hiền cất giọng run run :

— Mi là ai ?

Chu Sưởng muốn vặng cằm kích :

— Mi có biết Dương Uy là ai không ?

Lưu duy Hiền hỏi lại :

— Mi là đệ tử của Dương sư thúc đấy hả ?

Chu Sưởng gật đầu :

— Đúng thế !

Lưu duy Hiền có vẻ hối lỗi :

— Tổ sư anh linh, đệ tử bất tiếu, mang tội đã nhiều, không thể trốn thoát được nữa, đệ tử xin cam cúi đầu chịu tội !

Nói xong Lưu duy Hiền kêu rú lên một tiếng thê thảm, toàn thân co dúm run rẩy, máu trong miệng trào ra như suối chảy, được một lát thì y tắt thở liền.

Lưu duy Hiền đã tự cắn lưỡi chết.

Lưu duy Hiền đối với « Thái hư môn » là một đệ tử phản bội, đối với Chu Sưởng thì gã vừa là cừu nhân và cũng lại là đại sư huynh nữa.

Trước cái chết của Lưu duy Hiền, Chu Sưởng bủn rủn cả tay chân, tưởng chừng như là vừa qua một cơn ác mộng. Đây cả là một sự thật lạ lùng khiến cho người ta không thể ngờ tới được, cứ theo như lời đại sư bá nói, thì Lưu duy Hiền là đại đệ tử cập môn của Đại sư bá, trước đây mười năm, y về quê thăm mẫu thân, rồi ở luôn nhà để phụng dưỡng mẫu thân, song mỗi năm y lại về núi thăm sư phụ một lần, ai cũng tưởng y là người tử tế, có hiếu với mẹ, và trung thành đối với sư môn, nhưng trên thực tế thì lại trái ngược hẳn, y đã công nhiên giữ chức hộ pháp ở trong Hắc bảo, trò đời quả là muôn mặt, khó hiểu.

Ở ngọn núi bên đối diện lúc này thấy lặng lẽ không còn nghe có tiếng quát tháo hay tiếng kêu rên gì nữa.

Trong sợn khu lại quay về tĩnh mịch đi thường, nhưng không ai ngờ trong cái đêm tối lặng lẽ đó lại ẩm ướp biết bao là sát cơ ghê gớm ?

Lưu duy Hiền tuy cũng là một trong những kẻ thủ huyết hải, và là kẻ phản nghịch của sư môn, nhưng hắn đã chết, với cái chết đó, nhất thiết tội ác của hắn coi như đã rửa sạch được chưa ?

Trong chốn giang hồ bao nhiêu là sự kỳ lạ, không biết đâu mà tưởng được !

Lê duy Hiền chính ra hắn là vị chưởng môn nhân kế vị đại sư bá Di thế lão nhân sau này của Thái hư phái, mà việc làm của hắn, ngang như là hủy diệt Thái hư phái vậy, môn quy của « Thái hư phái » là không có được tham dự bất cứ

http://tieulun.hopto.org

việc ân oán nào ở chốn giang hồ. Thế mà Lưu duy Hiền lại làm trái ngược cả lại, dáng sợ biết chừng nào!

Chính thực là tổ sư có anh linh, nên mới trừ khử cái tên phản bội đó.

Mà cũng chính là trời cao có mắt, kẻ làm ác nhất định có ngày phải đền tội!

Chu Sưởng cố lắng dịu những lớp sóng cuồng loạn trong tâm tư. Chàng đào một cái lỗ để mai táng cho Lưu duy Hiền, chỉ có đắp đất cao lên thôi, chứ không có mộ chí gì cả!

Xong xuôi mọi việc, thì trời đã sáng rõ. Chu Sưởng đi ra phía trước núi, chàng thấy chung quanh núi chỗ nào cũng có xác chết nằm ngổn ngang, cảnh tượng trông rất thê thảm, song trong lòng chàng không có cảm thấy thương xót gì hết, đây đều là những tội đồ đồi bại trong võ lâm và cũng là kẻ thù huyết hải của chàng, bọn chúng chết là rất xứng đáng, chứ không còn oan uổng gì.

Chu Sưởng từ từ đi về chỗ bốn tên ma đầu tụ hội lúc trước, khi đến gần chàng cẩn thận dùng « không không bộ pháp » để khỏi kinh động sợ chúng phát giác.

Lúc đến nơi Chu Sưởng dừng núp trong bụi rậm nhìn qua khe lá thấy bốn tên ma đầu đã trở về ngồi nguyên chỗ cũ.

Chu Sưởng vẫn đứng núp trong bụi nghe ngóng. Một lát thấy lão Ma Thôi mạnh Cổ đứng dậy, nói:

— Bắt đầu hành động, chúng ta phân ra bốn đường tiến vào trong trận, sẽ gặp lại nhau ở cửa hào, về điểm này nữa, mọi người cần phải chú ý, phàm những chỗ nào có cọc cây màu đỏ, tức là chỗ đó có chôn chất nổ, nhớ kỹ đừng có đụng vào đấy, đụng vào là phát nổ liền, chết tan xác tức khắc ngay.

Nghe Thôi mạnh Cổ nói, Chu Sưởng bất giác lạnh toát cả người cũng may mà nghe được đối phương nói, chứ nếu cứ như mình tự tin ở công lực và đã thông hiểu trận pháp, cứ vào phá trận tràn đi, thì nhất định sẽ đụng phải chất nổ mà tan xác chứ không thể thoát được.

Bốn tên ma đầu đều phi thân xuống núi, chúng phóng đi nhanh như là chim bay.

Chu Sưởng tức khắc cũng rời bước theo bén gót bọn chúng.

Chu Sưởng đối với Hạo thiên trận chàng đã thuộc kỹ như bàn tay. Thôi mạnh Cổ nói là chia bốn đường tiến vào phá trận, chàng biết ngay là chúng sẽ phải tiến theo những đường nào rồi.

Chu Sưởng liền nảy ra một ý niệm, là thừa cơ cũng lẻn vào trong trận, rồi đột kích trừ khử đi ba tên ma đầu, chỉ để lại một mình lão ma Thôi mạnh Cổ, để hắn đối phó với những tên cao thủ trong Hắc bảo, dĩ độc công độc mặc cho hai bên cắn sát nhau, mà mình có cơ hội rảnh tay để chuyên lo về việc giải cứu công chúa thoát ra khỏi hiểm địa.

Sau khi đã quyết định kế hoạch, Chu Sưởng tự nhiên thấy tinh thần phấn khởi.

Với thân thủ siêu việt như bốn tên ma đầu và Chu Sưởng mà nói, không kể gì những trạm canh ở ven đường không thể ngăn cản họ được đã đành, nhưng ngay phát hiện thấy tông tích họ cũng rất khó. Hơn nữa lúc nữa đêm bốn tên ma đầu đã lẻn vào tàn sát một phen trước đã làm rối loạn cả trận tuyến đối phương rồi, nên bây giờ năm người tiến vào, dễ dàng như là tới nơi không người vậy.

Bọn năm người tới nơi, thì trời đã sáng bạch rồi.

http://tieulun.hopto.org

Chỗ cửa sơn cốc hai ngọn núi giáp nhau tức là cửa trận.

Bốn tên ma đầu bỏ nhau cùng vãng người phân ra bốn lối tiến vào trong trận.

Chu Sưởng trước hết nhận định tên đệ nhị ma đi hướng vào, chàng liền vãng người theo sau, vào trận đi rẽ sang bên phải đã có người đi trước mở đường, Chu Sưởng chẳng phải phí một chút hơi sức nào, chàng cứ ung dung đi theo đệ nhị ma tiến sâu vào trận.

Bốn tên ma đầu căn cứ vào bức trận đồ do Lưu duy Hiền vẽ ra cho chúng, theo đúng đồ hoa mà tiến vào, còn Chu Sưởng thì đã được «Dị thế lão nhân» giản giáng chàng đã thuộc làu toàn trận trong lòng rồi, sự hiểu biết của hai bên quả chênh lệch. Bốn tên ma đầu chỉ có thể theo những lộ tuyến cố định để phá trận, mà Chu Sưởng thì có thể đi lại tự nhiên tung hoành khắp trong trận.

Chu Sưởng theo sau đệ nhị ma tiến sâu vào trận tức chừng hơn mười trượng, chàng liền tiến bước tới sát sau lưng y và quát :

— Đứng lại :

Đệ nhị ma thất kinh quay lại nhìn.

Chu Sưởng không để cho đối phương có cơ hội phản kháng, đoạn kiếm chàng đã cầm sẵn đưa luôn một đường giữa lúc đối phương vừa quay cổ lại.

— Bình !

Đệ nhị ma bị tia kiếm khí của Chu Sưởng xẹt ngang cổ té vật xuống đất, nằm chết trên vũng máu, không còn kịp kêu lấy một tiếng !

Chu Sưởng đã giải quyết được một tên ma đầu, một cách rất dễ dàng.

Chu Sưởng lại đi quanh theo sau đường trung lộ là đường của lão ma Thôi mạnh Cổ đi, chàng rẽ sang đường bên trái đuổi theo sau đệ lục ma và đệ bát ma.

Chàng lần lượt trừ khử đệ lục ma, rồi đến đệ bát, cũng như giải quyết đệ nhị ma, không có vất vả gì hết, và đều êm như ru, không có náo động chút nào.

Sau khi đã giết xong ba tên ma đầu, Chu Sưởng cứ thuận theo đường bên trái phá vào.

Thôi mạnh Cổ cùng Chu Sưởng song song mỗi người theo một lộ tuyến tiến sâu vào giữa trận.

Trong trận khác hẳn ngoài trận, trước khi mà trận thế chưa bị phá hoàn toàn, thì nhất thiết mọi động tĩnh trong trận những người đứng xa một chút là không thể nào phát giác thấy. Bởi vậy, nên ba tên ma đầu bị Chu Sưởng giết, mà lão ma Thôi mạnh Cổ không có biết mảy may nào hết.

Khi tiến tới mắt trận, tức đúng như lời Hồng nương tử nói trước đây «Hạo thiên trận» là hỗn hợp hai trận, ngoại trận «Cửu cung» và trong trận «Mê hồn» chỗ then chốt của trận nhãn là một cây thông cụt và ba mô đá vun ở giữa chỗ nội trận và nội trận tiếp giáp nhau. Chỉ cần phá vỡ trận nhãn, thì toàn trận coi như là giải quyết xong không còn gì đáng kể nữa.

Thôi mạnh Cổ đến trận nhãn trước Chu Sưởng một chút đương lúc y dơ tay định phát chưởng đánh vào cây thông cụt, thì thoáng thấy một bóng người từ sau mô đá đứng lên tay cầm vật gì đỏ chói tròn như quả cam liệng vào chỗ Thôi mạnh cổ.

Lúc đó Chu Sưởng vừa đi gần tới còn cách chừng ba trượng nữa, chàng thấy trái cầu đỏ bay ra, không cần suy tính lợi hại, buột miệng kêu lớn :

— Lui mau !

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng vừa hô vừa vươn hai tay khoẳng một vòng, một luồng kình phong phát ra nhắm phóng thẳng tới trái hồng cầu.

Thôi mạnh Cổ nghe tiếng hô vội lùi lại hơn hai trượng nằm phục thấp xuống mặt đất.

Trái hồng cầu bị kình khí đẩy bật trở lại, rơi vào giữa mô đá vụn bên gốc thông cụt.

Bỗng nghe nổ ầm một tiếng như sấm vang, cát bụi tung bay, đá vụn bắn ra tứ phía, khi thể thực là kinh khủng sau khi cát bụi rơi hết xuống đất, Chu Sưởng nhìn ra thấy trận nhãn đã bị khoét thủng xuống thành một cái hố, cây thông lớn chắc cũng tan hết rồi không còn nhìn thấy gì nữa, những đống đá vụn cũng thấy sang thành bình địa rồi, chung quanh thỉnh thoảng có những miếng da thịt nát vụn dính ở mặt đất.

Trận nhãn đã bị hủy, toàn trận mất hết hiệu lực, cảnh vật tức thời thấy quang đãng, một tòa cự bảo hiện ra ngay phía trước mặt, cách đấy chừng ngoài mười trượng.

Thôi mạnh Cổ tức khắc đứng dậy, phui những bụi đất bám trên mình, đưa luồng nhãn quang sáng như điện nhìn Chu Sưởng, ngạc nhiên hỏi :

— Mi là ai ?

Chu Sưởng đáp :

— Đi phá trận !

Thôi mạnh Cổ nói tiếp :

— Mi đã cứu mạng cho lão phu !

Nghe đối phương nói, Chu Sưởng không khỏi cười thầm, thực tình mình đâu có định cứu y, vì hai bên là tử thù đối đầu với nhau, chỉ muốn giết chết còn chưa được. Còn cử động lúc nãy là do ư phản ứng tự nhiên, trong tim ý thức, thì hiện hai bên đây còn tạm xếp việc hận thù, và hành sự đương cùng một mục đích, chứ đâu phải chủ ý cứu đối phương.

Chu Sưởng lạnh lùng đáp :

— Đấy là sự ngẫu nhiên đó thôi !

Trước cửa bảo, những ánh đao kiếm dưới ánh mặt trời phản chiếu, sáng loé cả mắt, ít ra cũng tới năm chục người, khí giới hoàn bị, đứng xếp hàng bốn năm trùng, trẻ già trai gái đủ mặt.

Thôi mạnh Cổ ngáo nghễn nhìn tả nhìn hữu, tựa hồ như y có ý tìm ba tên ma đầu cùng vào phá trận với y.

Thôi mạnh Cổ đâu có ngờ tới, là ba tên ma đầu độc tử y đã bị chết dưới đoạn kiếm của Chu Sưởng, tức là anh chàng ăn mặc quê mùa đứng trước đây, mà y cho là người đã cứu mạng y thoát chết dưới trái hồng cầu.

Những toán cao thủ của Hắc bảo đứng canh phòng ở trước bảo, người nào nét mặt cũng kinh hoàng thất sắc, vì họ thấy «Hạo thiên trận» đã bị phá. Hắc bảo không còn bảo đảm vào đâu được nữa.

Thôi mạnh Cổ cầm cái trống dẹp dơ lên đánh...

— Tung !

Một tiếng trống như là tiếng sấm rền từ lưng từng trời vọng xuống, khiến cho người nghe đều bị dao động cả tâm thần.

Tất cả một toán võ sỹ đứng canh trước cửa bảo, tức thời đều thấy, tao động...

Tiếng trống lại vang lên :

— Tung !... tung ! tung !...

Tiếng trống giồn như gió vùi mưa giập, sấm ran chớp xẹt, lại như tiếng sóng vỡ bờ đê, khiến cho quỷ khóc thần sầu, vô cùng ghê rợn.

http://tieulun.hopto.org

Mấy chục tên võ sỹ tức thời bỏ hết hàng ngũ tới tấp ùa bỏ chạy vào trong bảo...

Tiếng trống vừa dứt, nhìn vào cửa bảo đã thấy hơn hai chục chết nằm la liệt trên mặt đất mà người nào cũng bị thất khiếu trào máu ra cùng một cách chết thê thảm như nhau.

Thôi mạnh Cổ lại quay lại ngáo nghễn nhìn trong trận, vẫn chỉ thấy cây với đá thôi, chứ tuyệt nhiên không thấy bóng dáng ba tên mà đâu nào cả.

Thôi mạnh Cổ sắc mặt biến hẳn, có vẻ băn khoăn lo lắng lẩm bẩm nói một mình :

— Kỳ quái thực !

Chu Sưởng cất bước nhẩm tiến lên gần cửa bảo, vì không muốn bộc lộ thân thế, chàng tiện tay nhặt một chiếc trường kiếm của những tên võ sỹ Hắc bảo vừa bị chết bởi tiếng trống của Thôi mạnh Cổ, mà khi giới vứt từ tung trên mặt đất, để làm khí giới.

Thôi mạnh Cổ vẫng mình đi vượt lên trước Chu Sưởng.

Chàng nghĩ thầm, như thế càng tốt, để cho tên lão ma này đi trước mở đường !

«Hắc bảo» xây toàn bằng đá đen, trông có vẻ âm thầm ghê rợn, tên đúng với sự thực.

Bên trong cửa bảo là một khoảng đất trống rất rộng, lát toàn bằng đá đen, không có một cây cỏ nào mọc lên được. chu vi rộng chừng mười trượng, hai bên mé là một rãy nhà đá, cửa sắt, cửa sổ chấn song sắt, sơn toàn màu đen, chắc đây là những căn nhà lao.

Chu Sưởng cùng Thôi mạnh Cổ dừng lại ở giữa sân, chẳng thấy có một bóng người nào. tưởng chừng như vào một nơi tử vong vậy.

Chu Sưởng và Thôi mạnh Cổ cùng đi sát cạnh nhau, kể ra cũng là một sự lạ đáng buồn cười. Hai bên chính là oan gia tử thù với nhau, mà lúc này bỗng nhiên thành ra đồng đạo. Đương nhiên là Chu Sưởng hiểu rõ lai lịch đối phương. Còn Thôi mạnh Cổ thì tuyệt nhiên không có ngờ tới.

Nếu Chu Sưởng mà xuất hiện với diện mục và trang phục Đoạn kiếm tàn nhẫn, thì tình hình đã khác hẳn.

Thôi mạnh Cổ khẽ hỏi nhỏ :

— Tiểu tử mi có biết lão phu là người thế nào không ?

Chu Sưởng bình thản đáp :

— Các hạ cùng với tại hạ như nhau !

Thôi mạnh Cổ ngạc nhiên :

— Mi nói thế là nghĩa làm sao ?

Chu Sưởng thẳng thắng nói :

— Hiện giờ các hạ cùng với tại hạ, hai chúng ta đều là địch nhân đối với Hắc bảo !

Thôi mạnh Cổ gật đầu :

— Mi nói có lý !

Chu Sưởng nối tiếp :

— Đương nhiên là thế !

Thôi mạnh Cổ lại khen :

— Vừa rồi lúc phá trận ta thấy mi xuất thủ đánh bay trái hồng cầu trở lại, phát nổ trúng giữa trận nhãn, thủ pháp của mi cao minh lắm chắc là lai lịch không phải hạng tầm thường ?

Chu Sưởng cười lạt :

— Các hạ quá khen rồi

Thôi mạnh Cổ lại hỏi :

— Lúc mi vào trận có gặp ba tên thủ hạ của lão phu ở chỗ nào không ?

Chu Sưởng thản nhiên đáp :

http://tieulun.hopto.org

— Chết rồi !

Thôi mạnh Cổ thất kinh !

— Làm sao ? chết cả rồi ư ?

Chu Sưởng gật đầu :

— Ừ ! Xác còn nằm vật ở giữa trận đó !

Thôi mạnh Cổ mái tóc bạc phập phồng dựng lên, cất tiếng run run hỏi tiếp :

— Mi nhìn thấy hả ?

Chu Sưởng lại gật đầu :

— Nhìn thấy !

Thôi mạnh Cổ hỏi tiếp :

— Chúng bị chết như thế nào ?

Chu Sưởng «hừ» một tiếng :

— Chết ở dưới tay Đoạn kiếm tàn nhân !

Thôi mạnh Cổ vừa thương cảm mà đồ, vừa phẫn hận đối phương, quên hẳn là hiện đương ở trong trọng địa Hắc bảo, y gầm lên như hổ rống :

— Đúng Đoạn kiếm tàn nhân hả ?

Chu Sưởng vẫn lạnh như băng giá.

— Dùng là hắn ta, không ở đâu nào làm được, mặc áo nho sinh màu lam, che mặt, chân khập khiễng, đeo đoạn kiếm, dùng Đoạn kiếm tàn nhân, chứ không còn ai nữa ?

Thôi mạnh Cổ hai hàm răng nghiến lại quát :

— Lão phu sẽ bắt nó tán xương ra tro !

Chu Sưởng lừ mắt nhìn lão ma khẽ cảnh cáo :

— Nơi đây là trọng địa của Hắc bảo, các hạ đừng quên nhé ! không nên nóng nảy vội.

Thôi mạnh Cổ lại hỏi :

— Làm sao không thấy bóng nó đâu nhỉ ?

Chu Sưởng lấp lửng đáp :

— Nếu hắn ta có ý muốn gặp tất nhiên sẽ hiện thân, còn nếu hắn muốn tránh mặt, thì khó mà phát hiện được ?

Thôi mạnh Cổ thở dài :

— Nếu không có mi cứu viện lão phu...

Thôi mạnh Cổ vừa nói đến, Chu Sưởng thoáng nhìn thấy bên trong có bóng người, chàng liền xua tay :

— Có người tới rồi !

Thôi mạnh Cổ liền ngừng lời, đưa lòng nhãn quang nhìn theo, thấy con đường bên trong cửa cung cách, quãng chỗ căn nhà đá, thẳng phía trước mặt, có một lão già che mặt, áo đen đi trước, và hơn người nữa cũng áo đen đi sau, niên kỷ đều vào quãng trên dưới ngũ tuần, nét mặt người nào coi vẻ cũng âm trầm, tưởng như là đúc cùng một khuôn vậy, không có khác chút nào.

Chu Sưởng nhìn thấy lão già mặc áo bào đen xuất hiện bầu máu nóng của chàng hầu như sôi lên. Song vì chàng còn lo về sự an nguy của công chúa nên cố nén lòng.

Thôi mạnh Cổ cười sằng sặc :

— Hắc bảo chủ nhân đấy hả ?

Lão già áo bào đen lạnh lùng đáp :

Chính phải !

Hắc bảo chủ nhân hỏi lại :

— Các hạ là Thôi mạnh Cổ phải không ?

Thôi mạnh Cổ gật đầu :

— Chính thị lão phu !

Hắc bảo tiếp lời :

— Các hạ có điều gì chỉ giáo ?

Thôi mạnh Cổ đáp :

— Có một câu chuyện thôi !

Hắc bảo chủ nhân giằn giọng :

http://tieulun.hopto.org

Các hạ đến đây, ra tay tàn sát bao nhiêu đệ tử trong bản bảo, với mục đích chỉ có nói một câu chuyện thôi hả?

Thôi mạnh Cổ gật đầu :

— Chính thế !

Hắc bảo cười lạt :

— Chắc là câu chuyện đó phải là câu chuyện trọng yếu lắm, tại hạ rất nóng lòng đợi nghe, xin các hạ chỉ giáo cho !

Thôi mạnh Cổ tiếp lời :

— Tức khắc phải giải tán Hắc bảo, lui ra khỏi giang hồ, là mọi sự đều êm.

Hắc bảo chủ nhân hỏi tiếp :

— Chỉ có một câu chuyện thế thôi ư ?

Thôi mạnh Cổ gật đầu :

— Đúng rồi !

Hắc bảo chủ nhân bỗng phá lên cười :

— Ha ! ha ! ha ! ha !

Thôi mạnh Cổ quắc mắt :

— Hắc bảo chủ nhân cười gì ?

Hắc bảo chủ nhân vừa cười vừa nói :

— Các hạ, à quên, Thái thượng giáo chủ.

Đường đường Hắc bảo, mà lại phải vì một câu nói của Thái thượng giáo chủ, mà tự giải tán, dâu lại có thể dễ dàng thế được ?

Thôi mạnh Cổ nói tiếp :

— Nghe hay không là tùy ở nơi mi !

Hắc bảo chủ nhân hỏi tiếp :

— Nếu không nghe thì sao ?

Thôi mạnh Cổ trầm giọng :

— Nếu không nghe lời lão phu, thì Hắc bảo này chỉ trong giây phút sẽ biến thành tha ma !

Bốn lão già áo bào đen đứng sau Hắc bảo chủ nhân đều nổi giận cùng đồng thanh :

— Hứ !

Hắc bảo chủ nhân lại phá lên cười ha hả một hồi, rồi trầm giọng :

— Thái thượng giáo chủ, quả là quá cao ngạo coi người dưới con mắt ?

Thôi mạnh Cổ nhún vai :

— Thực thế, lão phu đấy chính không có để bọn mi vào trong con mắt đâu !

Hắc bảo chủ nhân lại cười khanh khách :

— Rất tốt. Hắc bảo tuy không phải là nơi âm tào, song so với địa ngục cũng chẳng khác mấy, vào thì còn dễ chứ ra thì khó lắm !

Thôi mạnh Cổ gật gù tự đắc :

— Ha, ha, ha, ha ! hãy nghe ba hồi trống thôi của lão phu thử coi !...

Thôi mạnh Cổ chưa nói dứt tiếng, thấy cửa bảo tự động đóng lại.

Thôi mạnh Cổ ngoảnh lại nhìn, song vẫn khinh thường, nói tiếp :

— Lão phu sẽ phá địa ngục cho mà coi !

65.— CỨU CÔNG CHÚA THOÁT LY HẮC BẢO

Chu Sưởng lẳng lặng nhận xét tình thế. Song chỉ nhìn thấy mấy căn nhà đá, trông tầm mắt chỉ nhìn thấy có thế thôi, còn ngoài rõ không thấy gì nữa. Chính ra trước đây chàng cũng đã từng bị giam trong thạch lao ở Hắc bảo rồi, lần đó

http://tieulun.hopto.org

chàng phải dùng kế giả chết thoát ra khỏi Hắc ngục, song lúc bị bắt vào và lúc thoát ra, đều nhắm trong đêm tối, nên không nhận rõ được địa hình địa vật.

Chu Sưởng băn khoăn suy nghĩ :

Không hiểu công chúa bị tù ở chỗ nào ?

Làm cách nào mà cứu được công chúa thoát hiểm đây ?

Chu Sưởng đương trầm tư, đã thấy Thôi mạnh Cổ một tay cầm cái trống giẹp dơ lên, và một tay nữa làm thế sắp đánh...

Hắc bảo chủ nhân cười sằng sặc :

— Thái thượng giáo chủ, đánh trống ư ? tại hạ xin sẵn sàng lãnh giáo ba hồi trống, có điều tại hạ có một câu chuyện cũng cần nên thanh minh trước...

Thôi mạnh Cổ hạ tay xuống :

— Chuyện gì ?

Hắc bảo chủ nhân hỏi lại :

— Nếu quả Thái thượng giáo chủ đánh dứt ba hồi trống, mà tại hạ vẫn còn sống sờ sờ ở đây, thì Thái thượng giáo chủ nghĩ sao đây ?

Thôi mạnh Cổ cương quyết :

— Nếu quả như thế, thì lão phu sẽ vĩnh viễn không có bao giờ xuất hiện giang hồ, và đồng thời « Thông thiên giáo» cũng sẽ xóa tên trong võ lâm ngay tức khắc !

Hắc bảo chủ nhân cười lạt :

— Thái thượng giáo chủ nói như thế, liệu có đúng như lời mà không có thay đổi chứ ?

Thôi mạnh Cổ giẫn giọng :

— Nói giỡn hoài ! Thôi mạnh Cổ, đâu có phải là hạng trẻ nít, mà lời nói...

Hắc bảo chủ nhân cười lạt ngắt lời :

— Việc đời không biết đâu mà liệu trước, sợ rằng khẩu thuyết vô bằng khó mà tin được lắm !

Chu Sưởng biết rõ Hắc bảo chủ nhân là người giảo hoạt, chàng thấy con mắt y cứ đảo xùng xục, mà những lời đối thoại của y không toàn là những lời không có tính cách thiết ý, đủ chứng minh là y cố ý kéo dài thời gian, mà tiến hành một âm mưu gì đây, mà Hắc bảo lại thiện nghệ về sử dụng hỏa dược. Đối thế nên Chu Sưởng phải đề cao cảnh giác.

Vừa lúc đó...

Chu Sưởng chợt nhìn thấy một trong bọn bốn tên lão già hắc bào đứng sau Hắc bảo chủ nhân, quay mặt về mé bên khẽ gật đầu, hình như là ra ám hiệu gì ?

Chu Sưởng thấy thế liền ý thức thấy ngay là đối phương dự bị thi hành độc kế.

Vừa nghe tiếng trống :

— Coong !

Thôi mạnh Cổ vừa bắt đầu đánh trống mới có một tiếng, Chu Sưởng vội vàng vận dụng công lực, phi thân nhảm bay vọt vào trong nhà đá phía trước mặt, vì chàng vận dụng công lực quá mạnh nên vọt đi một tầm mà xa hơn tới năm trượng. Chu Sưởng vừa vọt đi khỏi, thì hầu như là một tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra, làm rung chuyển cả một vùng, khói đen mù mịt, đá vụn bay tung tứ phía, mái nhà đá ở bên mé sân cũng bị sức ép sập mất một nửa mái.

Trong những căn nhà đá đây, có cửa ăn thông với nhau, căn nọ sang căn kia.

Chu Sưởng suýt thì bị mái nhà đè bẹp, may mà chàng đã nhanh chân, chuyển qua khỏi mấy căn rồi, nên chỉ bị một phen kinh hồn thôi, chứ không có bị gì.

Sau khi im tiếng nổ, đột nhiên thấy vô số bóng người,

http://tieulun.hopto.org

ùn ùn kéo ra như ong vỡ tổ.

Cả một cái sân rộng đá đen, đã bị khoét sâu từng hố, lỗ chỗ khắp trong phạm vi rộng năm trượng.

Chu Sưởng ở bên trong nhà đá nhìn ra qua cửa sổ, thấy Thôi mạnh Cổ chân tay bị gẫy bị cụt phơi xác ở gần chỗ cửa cũng cách chừng hai trượng, dúng là y cũng phát giác thấy cơ nguy mà chạy tránh, song đã chậm mất rồi.

Nghe có tiếng người nói :

— Bẩm bảo chủ, không thấy xác tên tiểu yêu đâu cả không hiểu là nó đã chết chưa ? hay là đã chạy thoát rồi ?

Hắc bảo chủ nhân hỏi :

— Còn lão ma ?

Tiếng người lúc nãy nói :

— Tên lão ma đã bị nổ chết, xác còn nằm ở ngoài mé cửa vuông kia rồi !

Hắc bảo chủ nhân ra lệnh :

— Đi tìm khắp các nhà, xem tên tiểu yêu trốn đâu, phải bắt cho bằng được !

Mọi người đồng thanh :

— Đệ tử tuân lệnh !

Bóng người lố nhố, ba kéo vào trong mấy căn nhà đá lục lạo tìm kiếm.

Chu Sưởng vội vàng lẩn vào phía đàng sau.

Tất cả mọi người đều xúm xít lục tìm phía trước, còn phía sau thì lại không có ai tìm cả.

Chu Sưởng không rõ cung cách ở trong bảo như thế nào, chỉ có cách cứ nhắm mắt chạy càng, muốn đến đâu thì đến, muốn ra sao thì ra.

Chàng chạy một lát tới trước một cửa đại môn hình tròn rất lớn, cảnh tượng ở đây khác hẳn với cảnh tượng bên

ngoài một bức tường vây, ngăn cách bên ngoài bên trong thành hai khu vực.

Bên trong cửa biệt lập riêng hẳn một cơ đồ, trong đầy hoa cỏ kỳ lạ, đá núi linh lung, thấp thoáng nhìn thấy những tòa lâu đài lộng lẫy.

Chu Sưởng sực nhớ tới, trong tổ chức của Hắc bảo, có toán gọi là « nội cấm võ sỹ » chắc trong đây là nội cấm của Hắc bảo rồi.

Sau một lát trầm tư, Chu Sưởng liền rời bước tiến thẳng vào trong cửa.

Chu Sưởng vừa bước vào một bước đã nghe tiếng quát :

— Ai ? đứng lại ?

Tiếp thấy bốn bóng người, từ hai bên cửa nhảy xổ ra cản Chu Sưởng lại.

Chu Sưởng khinh thường không đáp và cũng không thèm nhìn, trường kiếm trong tay liền đưa gạt ngang một đường.

Tiếp nghe hai tiếng kêu thê thảm !

— Oa ! oa !

Hai tên trong bọn đã bị kiếm khí xẹt trúng tè vật xuống đất chết liền tại chỗ.

Chu Sưởng lại đưa tiếp một đường kiếm nữa, một trong hai tên võ sỹ thoát khỏi đường kiếm trước, lại bị kiếm khí xẹt trúng ngay cổ, vật xuống chết liền trên vũng máu, không kịp kêu lấy nửa tiếng.

Còn một tên nữa liền văng người chạy vọt ra ngoài đại môn tẩu thoát.

Những tên võ sỹ trong đây, đều mặc áo dài đen, trang phục đúng là «võ sỹ nội cấm ».

Chu Sưởng nhìn thẳng vào trong, thấy có hai bóng người con gái xuất hiện ở trong tinh xá phía giữa cửa sảnh vào.

http://tieulun.hopto.org

Tiếp lại nghe tiếng :

— Coong ! coong ! coong !

Những tiếng chuông báo động từ trong cấm viện nổi lên từng hồi nghe inh cả tai.

Chu Sưởng liền vẫy người tới bên cửa chỗ hai tên thiếu nữ vừa xuất hiện.

Hai thiếu nữ kinh hoàng kêu rú lên một tiếng, vội lui vào trong đại sảnh.

Chu Sưởng không chịu buông rời, lại phóng bước đuổi theo bén gót, dơ trường kiếm chỉ vào một tên và hỏi :

— Thiếu nữ bị bắt về đây cầm tù ở nơi nào ? nói mau !

Người con gái bị hỏi quay lại toan trốn...

Chu Sưởng liền đưa kiếm xẹt ngang một đường.

Thiếu nữ chỉ kịp kêu được một tiếng :

— Ối !

Rồi té nhào xuống chết liền tại chỗ.

Chu Sưởng quay lại dí kiếm chỉ vào mặt thiếu nữ khác :

— Mi phải nói !

Thiếu nữ sắc mặt tái mét, người run bần bật, nói không ra tiếng :

— Ớ... Ớ... chỗ kia !

Chu Sưởng gật đầu :

— Dẫn đường !

Thiếu nữ hai chân run bắn bước đi không vững, quành ra cửa sanh, ven qua hành lang rẽ sang căn phòng ở về thẳng mé đông.

Những tiếng chân người bước nhộn nhịp vọng tới.

Thiếu nữ thấy thế, quay đầu lại nhìn, và có ý do dự rụt rè.

Chu Sưởng đưa kiếm đứ nhè nhẹ một cái và giục :

— Mau !

Thiếu nữ kêu rú một tiếng, ở bả vai bị rách da máu chảy thấm ướt một miếng áo, nàng chạy vội đến một căn phòng cửa đóng kín, ở mé bên phải dãy nhà phía đông.

Vừa lúc đó đã có mấy bóng người xông tới, và những tiếng vu vu như xé gió, do ở đường kiếm đưa mạnh phát ra.

Chu Sưởng quay lại vung kiếm khoảng một vòng, kiếm khí xẹt ra sáng loé như tia chớp...

Đồng thời hai tiếng kêu thê thảm phát ra :

— Ôi ! Ối !

Hai bóng người bị té nhào chết sóng sượt nằm trên vũng máu, còn ngoài ra mấy người nữa đều kinh hồn táng đởm, thế công bị ngừng trệ hẳn lại.

Chu Sưởng dơ chân đạp tung cửa phòng ra, chàng nhìn vào thấy một thiếu nữ dung mạo tiều tuỵ, đương kinh hoàng đứng ở giữa phòng.

Thoáng nhìn, Chu Sưởng đã nhận ra ngay, thiếu nữ này chính là công chúa bị Hắc bảo bắt giam.

Chu Sưởng tức thời tinh thần phấn khởi và vội vàng hỏi :

— Công chúa nghe tiếng có nhận được ra tại hạ không ?

Công chúa ngơ ngác :

— Có phải Thiếu sư không ?

Chu Sưởng chưa kịp trả lời, thì những tia kiếm phong đã vèo vèo xẹt tới.

Chu Sưởng vội quay lại vươn kiếm phạt ngang một đường chặn đón công thế của đối phương.

Hai tiếng kêu thê thảm liên tiếp :

Ối !... Ối !...

Lại thêm hai tên võ sỹ nội cấm bỏ mạng dưới đoạn kiếm.

Chu Sưởng quay vào :

http://tieulun.hopto.org

— Công chúa có thể hành động được không ? hay là huyệt đạo bị cấm chế rồi ?

Công chúa đáp :

— Tôi bị chế cả công lực rồi !

Chu Sưởng giục :

— Thế Công chúa hãy ra đây mau lên !

Công chúa rời bước ra khỏi phòng, khích động ôm chầm ấy Chu Sưởng.

Lúc này ở ngoài sân đã thấy mấy chục người đứng bao vây theo hình bán nguyệt. Còn ngoài cửa viện, thời người đứng vây chen kín và đen nghịt một màu thành một bức tường bằng người.

Chu Sưởng trong lòng lúc này chỉ nghĩ về sự an toàn của công chúa, nên chỉ mong làm sao thoát thân cho mau khỏi chốn nguy hiểm là hơn. Còn về việc báo cừu rửa hận, sẽ hơi lại một bước cũng không muộn gì. Hiện giờ đương ở trong hang cọp quyết không nên kinh suất lỡ ra mà hỏng cả đại sự.

Sau một lúc suy nghĩ kỹ càng, Chu Sưởng tay trái ôm Công chúa tay phải cầm kiếm phòng bước đi ra.

Chàng vừa bước ra được một bước, đã có hai tên võ sỹ nội cấm xông vào chặn đánh.

Những tên võ sỹ nội cấm đều là những tay võ lâm cao thủ, công lực so với những tên «Hắc võ sỹ» còn cao hẳn một bực.

Mấy thanh trường kiếm đồng thời như điên chuyển chớp loé, từ những phương hướng khác nhau, nhằm đánh vào Chu Sưởng.

Vận dụng công lực tụ vào tay phải, Chu Sưởng phấn lực huy động trường kiếm nghinh chiến, tiếng kiếm va chạm phát

ra «leng keng leng keng» tiếp nghe một tiếng kêu thê thảm, ba thanh trường kiếm bị bay tung đi rất xa, và đồng thời một tên võ sỹ nội cấm chết liền tại chỗ.

Chu Sưởng lại tiếp tục tiến ra, đi được chừng mười bước, đã tới gần chỗ bức tường vây bằng người, lại bị bốn thanh trường kiếm chặn đánh với một khí thế như sấm ran chớp xẹt.

Chu Sưởng đã hạ quyết tâm, nếu muốn thoát thân chỉ còn có cách phải hạ độc thủ.

Trường kiếm trong tay chàng huy động toàn lực, kiếm khí phát ra như xé không khí.

— Ối ! Ối !

Hai tiếng kêu thê thảm phát ra cùng một lúc, hai tên trong bọn bốn võ sỹ nội cấm vừa chặn đánh đã bị loại khỏi vòng chiến.

Chu Sưởng vừa phá vỡ được vòng vây bán nguyệt, lại hấm vào vòng vây tứ diện.

Chu Sưởng vừa đánh vừa tiến ra, nhằm thẳng tới cửa hình mặt trăng.

Bóng người phơi phới, kiếm khí vù vù, xen lẫn với những tiếng rên kêu thê thảm liên tiếp, trong số mười mấy tên võ sỹ nội cấm, lần lượt bị loại ra khỏi vòng chiến quá một nửa rồi, nhưng chúng vẫn tiếp tục xông vào không ngớt.

Chu Sưởng cũng đã đi ra tới mé cửa hình mặt trăng.

Bên ngoài cửa lại có mấy trùng vây, toàn là «hắc võ sỹ» người nào cũng cầm ngang trường kiếm thủ thế sẵn.

Nếu không phải bận vì cứu công chúa, thì chính lúc này là một cơ hội tốt cho Chu Sưởng nhuộm máu Hắc bào.

Qua mấy phen huyết chiến mán chảy thịt rơi, khiến cho công chúa kinh sợ mặt tái mét không còn huyết sắc, một đóa

http://tieulun.hopto.org

cung hoa của nước Đại lý, có bao giờ nhìn thấy cảnh chiến đấu rùng rợn như thế này. Hai tay công chúa ôm chặt ngang lưng Chu Sưởng, trái tim cứ đập lình inh không lúc nào im cả.

Trước sức thần dũng của Chu Sưởng, đã khiến cho trái tim nàng in sâu ấn tượng.

Chu Sưởng quát một tiếng như sấm, và vươn trường kiếm huy động uy lực, đẩy lui mấy tên võ sỹ nội cấm rãn ra hai bên, rồi vãng người ra khỏi cửa đại môn hình tròn.

Những bọn «hắc võ sỹ» đứng vây ngoài cửa đều mất tinh thần trước uy phong của Chu Sưởng, không hẹn nhau mà cùng thống nhất hành động, vừa thấy Chu Sưởng nhảy ra chàng đều nhất tề lùi lại hai bước.

Đột nhiên nghe có tiếng quát :

— Lui ra.

Vừa nghe tiếng quát, bọn võ sỹ vội vàng đứng rãn ra để trống một vòng ở giữa rộng chừng hai trượng.

Hắc bảo chủ nhân đã xuất hiện tại trường diện.

Vừa thấy Hắc bảo chủ nhân hiện thân Chu Sưởng trong lòng phân vân tự hỏi :

— Trước tình thế nghiêm trọng này, liệu mình có đủ năng lực vừa bảo vệ công chúa vừa đối địch được với đối phương được chăng ? đối diện với một kẻ thù huyết hải không đội trời chung, liệu mình cố nén tâm mà không liều mạng với đối phương ư ?

Công chúa nghiến răng nói :

— Hãy buông tôi ra, mi vô phương mà thoát thân được đâu nếu vừa phải ôm một người vừa chiến đấu, không nên để cả hai người cùng chết uổng mạng, mi chạy đi, còn tôi thì nhất định chưa có bị chết đâu, vì chúng cần giữ làm con tin.

mà mong đổi được «phù lục chân kinh.»

Nghe công chúa nhắc đến «phù lục chân kinh» khiến cho Chu Sưởng tức thời quyết định chủ ý, chàng thấy việc cứu công chúa ra nơi an toàn là việc cần thiết nhất, chàng nhận thấy mình sở dĩ được một võ công tuyệt đỉnh như ngày nay, là do ở « Phù lục chân kinh » mà « Phù lục chân kinh là vật quốc bảo của Đại lý. Đây là đặc ân của Đoàn quốc vương, mình không thể nào quên được, nếu mình đi sai một bước, mà để đến nỗi công chúa có mệnh hệ nào, thì dù mình có tự chặt đầu, cũng không chuộc được tội.

Bây giờ thì chàng đã quyết định hẳn tiêu chuẩn hành động rồi.

Tình thế hiện tại rất có lợi cho chàng, là vì thân thế chưa bị lộ, bởi lúc vào phá trận lại cùng đi với Thôi mạnh Cổ, và chàng lại cải trang thành một gã nhà quê, nên đối phương nhất hướng vẫn cho chàng là một tay cao thủ ở Thông thiên giáo.

Hắc bảo chủ nhân trừng mắt nhìn Chu Sưởng một lát rồi cất tiếng :

— Tiểu tử, mạng mi lớn thực đấy. Song mi đừng có hòng ra khỏi Hắc bảo !

Chu Sưởng cười lạt :

— Chưa chắc !

Hắc bảo chủ nhân lại hỏi :

— Mi ở Thông thiên giáo, địa vị như thế nào ?

Chu Sưởng lắc đầu :

— Về điểm này khó có thể phụng cáo được !

Hắc bảo chủ nhân giận giọng :

— Mi thả nàng ra !

Chu Sưởng lắc đầu :

http://tieulun.hopto.org

— Đâu có thể được !

Hắc bảo chau mày :

— Mi giữ nàng với mục đích gì ?

Chu Sưởng nói lấp lửng :

— Mục đích của chúng ta đều như nhau !

Hắc bảo chủ nhân ngạc nhiên :

— Mi biết nàng là ai không ?

Chu Sưởng thản nhiên đáp :

— Công chúa nước Đại lý !

Hắc bảo chủ nhân dịu giọng :

— Bạn buông công chúa ra, bản bảo chủ sẽ để bạn tự do rời khỏi bảo, chứ nếu không thì bạn nhất định sẽ phải chết, bạn nên suy tính lợi hại cho kỹ !

Chu Sưởng phá lên cười :

— Ha, ha, ha, ha !...

Hắc bảo chủ nhân quắc mắt :

— Cười cái gì ?

Chu Sưởng nhún vai :

—Các hạ nói những lời viển vong không đâu, tại hạ đã nó rồi, đâu có thể được ?

Hắc bảo chủ nhân giằn giọng:

— Thế là mi muốn đi theo Thái thượng giáo chủ rồi đấy hả ?

Chu Sưởng nghiêm nét mặt :

—Âm mưu quỷ kế, tại hạ rất khinh bỉ về những hành động của bọn mi.

Hắc bảo chủ nhân «hứ» một tiếng :

— Tùy mi muốn nói thế nào thì nói, nhưng rút lại mi cũng nhất định phải chết rồi..

Chu Sưởng cười lạt :

— Không sống, thì là chết, xưa nay bao giờ cũng thế.

Hắc bảo chủ nhân khì khì cười :

— Tên tiểu ma đầu này lại có khí khái của một võ sỹ đấy nhỉ ?

Chu Sưởng thủng thẳng nói :

— Các hạ quá khen rồi !

Hắc bảo gật đầu :

— Bản tòa sẽ thanh toàn cho mi !

Chu Sưởng gật đầu :

— Sợ không có thực hiện được thôi !

Hắc bảo chủ nhân nổi giận :

— Ắt con mi phải chết !

Nói vừa dứt lời Hắc bảo chủ nhân rút phắt trường kiếm ra khỏi bao, kêu «keng» một tiếng ngân thực dài.

Chu Sưởng ngưng thần tĩnh khí, vận dụng công lực đủ mười hai thành, truyền ra thân kiếm.

Hai bên đều án kiếm theo tư thế xuất thủ.

Khi thế tương dương, hai bên đều không có chỗ nào sơ hở để đối phương có thể thừa hư tập kích được !

Tình thế bỗng chốc trở nên khẩn trương cực độ, sát cơ tràn ngập khắp trường đấu, không khí tưa hồ như ngưng đọng lại, tất cả mọi con mắt đều như ngưng kết cả lại một chỗ, không ai nói một câu nào, khắp cả đều im lặng, không có lấy một tiếng động nhỏ.

Bỗng nhiên nổi lên một tiếng quát :

Há !

Tiếng quát vang dậy phá tan bầu không khí tịch mịch.

Chu Sưởng đã xuất thủ tiến công trước, vì chàng không muốn cầm cự lâu mất thì giờ

Tiếng kiếm chạm nhau loảng xoảng, kiếm ảnh lấp lánh ra

http://tieulun.hopto.org

từ phía, hai bên đều lùi lại một bước.

Chu Sưởng chủ ý muốn thoát thân, để đem công chúa đến nơi an toàn, nên chàng lại phấn khởi khí lực tiến công tiếp luôn một kiếm nữa, với một khí thế mãnh liệt và diệu kỳ tuyệt luân, ở trên đời có một không hai.

Hắc bảo chủ nhân chiêu thức bị ngừng trệ, quay ra chỉ giữ thế thủ chứ không kịp k ỏi thế công.

Chu Sưởng thừa thế tiến công tiếp luôn kiếm thứ ba.

Hắc bảo chủ nhân thân hình lảo đảo, lùi liền lại hai bước, bả vai bên phải đã bị trúng một vết thương máu ra đỏ loè.

Chu Sưởng đánh tiếp đường kiếm thứ tư...

Hắc bảo chủ nhân gầm lên như sấm, tay trở phát chưởng tay phải vun kiếm, giữa giáp phản công.

Lần này Chu Sưởng xuất kiếm chỉ là hư chiêu, trong chớp mắt chủ khách đã thay đổi vị trí, chàng liền dùng «Không không bộ pháp» lẫn luôn ra phía ngoài.

Hắc bảo chủ nhân phản công không trúng, biết là bị trúng kế đối phương, quát vang lên :

— Đuổi !

Hắc bảo chủ nhân vừa quát thuộc hạ, vừa văng người truy kích.

Ngoài ra những thuộc hạ Hắc bảo có mặt tại đây, đều ùa ra các mặt đuổi chặn, tiếng hò la vang dậy một góc trời thanh thế quả là kinh khủng.

Chu Sưởng chạy như bay, trong chớp mắt đã ra tới sân trước cửa đãy nhà đá.

Có mấy bóng người nhảy xổ ra tập kích.

Chu Sưởng trong lòng đã sẵn có kế hoạch, chàng chạy theo vòng cánh cung, tránh chính diện đối phương, rồi phi

thân phóng vút một tầm, đã ra tới chân bức tường quây cửa bảo.

Chu Sưởng nhún chân lấy đà, nhảy vút lên trên mặt tường.

Hắc bảo chủ nhân gần đuổi kịp, vừa cố sức đuổi vừa quát :

— Chạy đâu cho thoát !

Hắc bảo lúc này vừa đuổi theo tới giữa sân, thì đã thấy Chu Sưởng nhảy lên mặt tường rồi.

Chu Sưởng từ trên mặt tường, nhảy xuống, phóng chạy như gió. Hạo thiên trận chắn trước bảo đã bị phá rồi, không còn gì trở ngại nữa, những lên dệ tử của Hắc bảo lăng văng canh gác ở bên ngoài, mà muốn ngăn cản Chu Sưởng thì là một việc không thể nào thực hiện được.

Chu Sưởng đi ven theo mé hên, tiến vào trong núi, chàng vượt liền hai ngọn núi, đi vào một sơn cốc âm u, chọn một chỗ khô ráo, đặt công chúa xuống, thở phào một hơi nhẹ nhõm và nói :

— Thế là thoát ra khỏi hang cọp rồi !

Công chúa ngây ngất nhìn Chu Sưởng, ánh mắt chứa đựng đầy cảm kích, lâu lâu mới cất tiếng :

— Sưởng ca ! anh đã phải vất vả vì tội nhiều quá !

Nghe công chúa dùng lời xưng hô quá thân mật (Sưởng ca) khiến cho Chu Sưởng giật mình đánh thót một cái, chàng gượng cười :

— Công chúa được an toàn thoát hiểm, là cả một sự may mắn, tôi xin tạ trời tạ đất !

Công chúa nhăn nhó :

— Anh không đổi lối xưng hô đi, lại cứ gọi tôi bằng công chúa hoài, nghe nó không có thân mật chút nào !

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng lắc đầu :

— Bắt buộc phải xưng hô như thế, đâu lại có thể thất lễ được, xin công chúa nguyên lượng cho.

Công chúa bây giờ trái hẳn tác phong vui vẻ sáng lòng ngày trước, có lẽ cũng vì những sự biến cố ngoài ý liệu lần này mà nàng đã biến đổi tâm tình. Chỉ thấy công chúa trên môi thoáng hiện nét cười nhẫn nhó, rồi lại thở dài !

— Sưởng ca !... chẳng lẽ anh không hiểu rõ nỗi lòng của tôi hay sao ?

Công chúa nói như thế là đã thổ lộ hết tâm tình rồi. Chu Sưởng có lý nào lại không rõ, chàng cũng thừa hiểu những sự vương vấn trên tình cảm cần phải dứt khoát, chứ nếu không thời sẽ di hoạn về sau khó mà gỡ ra được, chàng nghiêm nét mặt :

— Công chúa cần phải rời khỏi trung nguyên ngay là hơn, chứ nấn ná ở đây nguy hiểm lắm...

Công chúa ngắt lời :

— Tôi có ý định sang trung nguyên để chiêm ngưỡng những nhân vật ở thượng quốc, và lịch lãm phong quang trung thổ...

Chu Sưởng tiếp lời :

— Công chúa, giang hồ phong hiểm, vả dĩ lại gương gấp lúc võ lâm đa sự, đối với công chúa thực là nguy hiểm, công chúa lưu lại không tiện.

Công chúa chau mày :

— Anh định đuổi tôi về nước đấy hả ?

Chu Sưởng vội vàng cải chính :

— Đâu dám thế ! đây là thiện ý khuyên công chúa, Kỷ hiểu Phong cùng Cao Huân sẽ hộ tống công chúa về nước !

Công chúa đôi mày liễu chau dịu lại :

— Còn anh thì sao ?

Chu Sưởng cười nhăn nhó :

— Tôi vốn là người giang hồ, sau khi xong cả việc công việc tư, tôi sẽ chuẩn bị tìm nơi quy ẩn...

Công chúa ngạc nhiên :

— Tìm nơi quy ẩn ? anh nói như là giọng ông cụ ấy, Sưởng ca, anh năm nay bao nhiêu tuổi ?

Chu Sưởng cười lạt :

— Công chúa, tuổi tôi tuy chưa có mấy, song việc đời tôi đã kinh lịch quá nhiều...

Công chúa hỏi tiếp :

— Thế anh không định về Đại lý nữa ư ?

Chu Sưởng gật đầu :

— Sư phụ có nói là cho quyền tôi được tự do tiến thoái !

Công chúa vẫn chưa chịu rời :

— Anh chưa có trả lời câu hỏi tôi lúc nãy ra thế nào cả ?

Chu Sưởng đứng ngẩn ra một lát rồi mới đáp :

— Công chúa, tại hạ... rất cảm kích trước sự đối xử của công chúa, nhưng tại hạ...

Công chúa đưa tay vuốt những sợi tóc xõa xuống mặt lên, nhách mép cười thẹn thùng ngắt lời :

— Anh đừng nói những câu văn hoa phù phiếm làm gì !

Chu Sưởng lắc đầu :

— Đấy không phải là lời văn hoa phù phiếm đâu !

Công chúa gật đầu :

— Thế thì nói nốt đi !

Chu Sưởng nói tiếp :

— Nhưng tại hạ trót đã có định hôn rồi :

http://tieulun.hopto.org

Công chúa biến hẳn sắc mặt, cất tiếng run run hỏi :

— Đinh hôn thực hay là giả ?

Chu Sưởng giãn giọng :

— Đâu phải là chuyện nói dối được...

Công chúa ngắt lời :

— Anh không phải là nói thoái thác để cự tuyệt tôi chứ ?

Chu Sưởng thò tay vào trong bọc lấy cái hà bao ra đưa cho công chúa xem :

— Đây là tín vật đính hôn.

Công chúa đứng lặng hàng nửa giờ không nói gì, nét mặt thảm đạm. Có thể, nàng đã bị sự thực vô tình đánh nát trái tim rồi.

Qua một lúc lâu, công chúa mới gượng cười :

— Vị hôn thê của anh tất nhiên phải là một người tài nghệ song tuyệt đấy nhỉ ?

Chu Sưởng trong lòng đau đớn, như là bị mũi nhọn đâm nhói vào tim. Giảng y nữ nàu cung hoa đau khổ vì bị thất thân, họ lạc chưa biết ở đâu, dặn Hồng nương tử giải trừ hôn ước. Đây là một đại bi kịch trong đời người.

Đứng ngẩn ra một lúc Chu Sưởng trầm giọng :

— Bình thường thôi !

Công chúa lắc đầu :

— Tôi không tin !

Chu Sưởng nói tiếp :

— Đây là một sự thật không thể nào hơn được !

Ngừng một lát Chu Sưởng nói sang chuyện khác :

— À quên, công chúa lúc nãy có nói là công lực bị chế rồi hả ?

Công chúa gật đầu :

— Có !

Chu Sưởng nói tiếp :

— Thế để tại hạ giải huyệt cho công chúa nhé !

Công chúa đáp :

Được !

Chu Sưởng hỏi :

— Công chúa cảm thấy chỗ nào bị chế ?

Công chúa nói :

— Ở chỗ «nhâm đốc» và «đới mạch» hai cuỗ độ chân khí không thể lưu chuyển được !

Chu Sưởng gật đầu :

— Xin lưu ý.

Chu Sưởng vừa nói dứt lời, liền duỗi ngón tay điểm ở bên ngoài cách qua lần áo mấy cái liền.

Lối điểm huyệt cách bức này, trong chốn giang hồ chưa dễ có mấy người làm được, đấy quả là một phương pháp giải huyệt tuyệt diệu vậy.

Công chúa rùng mình liền mấy cái, rồi nói :

— Xong rồi !

Trầm tư một lát Chu Sưởng nói tiếp :

— Công chúa, chúng ta ra núi thôi chứ ?

Công chúa gật đầu :

— Ừ, đi !

Chu Sưởng nói tiếp :

— Chỗ này là nơi trong địa của Hắc bảo, chúng đặt rất nhiều những trạm canh gác và thám sát, vì muốn tránh khỏi xảy ra những sự lôi thôi bất ngờ, công chúa chịu vất vả một chút. Chúng ta không đi theo đường môn, mà đi theo nhằm hẳng phương hướng vượt suối qua đèo...

http://tieulun.hopto.org

Công chúa gật đầu :

— Càng tốt, đi thế cũng có một thú vị khác!

Trong lúc đi đường Chu Sưởng tỉ mẩn hỏi :

— Công chúa làm sao mà bị lọt vào tay đối phương ?

Công chúa chép miệng :

— Hắc bảo chủ nhân tự ra tay...

86.— MỐI TÌNH LẮC LÉO

Chu Sưởng chau mày :

— Á ! Hắc bảo chủ nhân quả là có ý mưu đồ «Phù lục chân kinh» muốn chiếm đoạt cho bằng được, nên mới tự ra tay bắt công chúa, nhưng rút cục cũng chẳng đạt được mục đích !

Công chúa nói tiếp :

— Công lực của đối phương quả là cao siêu, thân pháp tôi học ở như Dương công, mà không ăn thua gì đối với hắn cả.

Chu Sưởng định nói rõ cho Công chúa biết, đấy là do nội lực còn kém, nên không thể phát huy hết được diệu dụng. Song chàng lại sợ nói như thế e chạm lòng tự ái của nàng, nên đành theo ý nàng, chàng nói :

— Đúng rồi, công lực Hắc bảo chủ nhân quả là kinh khủng, và hắn lại nhiều cơ trí. Bởi vậy nên hắn mới hoành hành trong võ lâm trung nguyên hơn mười năm được chứ !

Công chúa hỏi :

— Bọn Phi đại nương bây giờ đâu rồi ?

Chu Sưởng đáp :

— Có hẹn nhau sẽ gặp trên con đường ở gần Đương Dương.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện. Đến xế chiều thì tới sơn trấn. Chu Sưởng dẫn công chúa đến một nơi hẻo lánh rồi dặn :

— Công chúa ở đây đợi một chút, để tôi đi tìm một người lão ca rồi sẽ ra đón công chúa !

Công chúa chau mày :

— Tìm làm gì vội ?

Chu Sưởng đáp !

— Có việc rất cần phải có lão ca mới làm được.

Công chúa gật đầu :

— Thế thì đi !

Chu Sưởng một mình quay vào sơn trấn, theo ám hiệu tìm đến chỗ Thiên bất Thâu.

Chu Sưởng đến nơi, thấy Thiên bất Thâu đương ngồi khề khà nốc rượu ở một quán nhỏ.

Vừa thấy Chu Sưởng tới, Thiên bất Thâu mừng quýnh quýt :

— A, tiểu đệ, lại đây uống một chén đã ?

Chu Sưởng lắc đầu :

— Không được, còn có một việc khẩn yếu cần phải giải quyết ngay, đâu có thì giờ mà ngồi uống rượu được !

Thiên bất Thâu hỏi :

Việc gì ?

Chu Sưởng đáp :

— Tiểu đệ đã đem được người ra, hiện còn đương đợi ở bên ngoài sơn trấn !

Thiên bất Thâu hỏi lại :

— Đem được nàng ra rồi ư ?

Chu Sưởng gật đầu :

— Phải rồi !

http://tieulun.hopto.org

Thiên bất Thâu hỏi tiếp :

— Bây giờ định chuẩn bị như thế nào ?

Chu Sưởng đáp :

— Trước hết đem một ít món ăn, cùng mấy bộ quần áo bình thường, để cho nàng cải trang...

Thiên bất Thâu ngắt lời :

— Những thứ đó kiếm được ngay !

Chu Sưởng nói tiếp :

— Còn nữa !

Thiên bất Thâu hỏi :

— Còn cần gì nữa ?

Chu Sưởng nói tiếp :

— Còn phải kiếm ngựa nữa mới được.

Thiên bất Thâu sốt sắng :

— Được ! sẽ có ngay, cần mấy con ?

Chu Sưởng gật gật :

— Tốt lắm, một con được rồi, tiểu đệ sẽ bộ tống nàng tới chỗ người hộ vệ của nàng, thế là mọi sự đại cát, mình khỏi phải bận tâm về nàng nữa !

Thiên bất Thâu gật đầu :

— Được rồi, tiểu đệ ở đây uống rượu đợi một chút, để ta đi chu biện mọi việc !

Thiên bất Thâu vốn tính mau mắn, nói là làm liền, đứng lên đi ngay tức khắc.

Chu Sưởng gọi lấy thêm chén đũa ngồi vừa rót vừa nống một mình.

Ước chừng hai khắc đã thấy Thiên bất Thâu quay về, vai deo một bọc lớn, vừa cười vừa nói :

— Đầy đủ cả thức ăn đồ mặc, ngựa buộc ở ngoài trấn kia rồi, bây giờ tiểu đệ đi trước ta sẽ giắt ngựa đợi.

Chu Sưởng hết sức cảm kích ;

— Lại phải làm lão ca vất vả một phen...

Thiên bất Thâu ngắt lời :

— Khỏi nói khách sáo làm gì, tiểu đệ hãy ăn cho thực no đi rồi lên đường !

Vừa lúc đó bỗng có hai đạo sỹ, áo mũ xốc xa xốc xếch, tiến vào trong quán, ngồi vào một bàn ở phía góc nhà.

Chu Sưởng đưa mắt nhìn, thấy hai đạo sỹ, mặt trông ngờ ngợ hơi quen, chàng để ý nhìn nhân kỹ lại, bất giác mừng hết sức, hai đạo sỹ này chính là Kỷ hiểu Phong và Cao Huân cải dạng, không ngờ hai người lại đến đây vừa đúng lúc, đỡ cho mình khỏi phải mất công lần dò.

Thiên bất Thâu không hiểu rõ việc này thấy Chu Sưởng cứ ngồi lo ; không đả động gì đến việc lên đường liền giục :

— Cần đi thì đi mau lên chứ, tiểu đệ sao cứ ngồi ngẩn ra vậy ?

Chu Sưởng đưa mắt ra hiệu và khẽ nói nhỏ :

— Bọn họ tới rồi !

Thiên bất Thâu ngơ ngác hỏi :

— Ai ?

Chu Sưởng bất hàm :

— Người đón nàng !

Thiên bất Thâu nhìn vào chỗ bàn hai đạo sỹ mới tới, liền biết ngay đây là hai tay cao thủ ở Đại tỷ quốc cải dạng, nên gật đầu :

— À ! tiện quá nhỉ !

Chu Sưởng miệng đọc một câu ám hiệu, hai đạo sỹ đúc khắc hiểu ngay là cùng cánh, liền đưa mắt nhìn Chu Sưởng ngụ ý dò hỏi tin tức.

Kỷ hiểu Phong và Cao Huân đã mạo hiểm vào trong địa

http://tieulun.hopto.org

Hắc bảo để dò thám tin tức công chúa, song họ chưa biết được tin Chu Sưởng đã giải cứu được công chúa ra khỏi hang cọp rồi.

Lúc này đương nhiên là không thể nói chuyện trực tiếp và rõ ràng ra được.

Chu Sưởng khẽ gật đầu rồi dơ ngón tay ra ám hiệm bằng hai chữ «bình an».

Hai đạo sỹ nhận được ám hiệu, yên trí vui mừng, liền gọi rượu thịt, ăn uống hết sức hào hứng.

Chu Sưởng vẫn nóng ruột về sự an toàn của công chúa, và cũng sợ để công chúa phải đợi lâu không tiện, nên chàng đứng lên, và dặn lão ca liên lạc cùng hai người, rồi chàng ra khỏi quán đi tới chỗ công chúa.

Chu Sưởng đi mải miết một mạch đến chỗ công chúa chàng nhìn khắp cả chẳng thấy công chúa đâu cả, bất giác chàng kinh hoảng toát cả mồ hôi, nếu công chúa mà gặp phải sự gì bất trắc, thì hậu quả sẽ không biết thế nào mà tưởng tượng được.

Chu Sưởng ruột nóng như lửa đốt, tinh quỳnh không biết ra sao.

Chàng kiểm điểm lại hiện trường, nhưng tuyệt nhiên không thấy có vết tích gì, và cũng không có dấu hiệu gì là có cuộc giao chiến mới xảy ra cả.

Chu Sưởng đứng ngẩn ra và đặt ra những giả thuyết.

— Chẳng lẽ chúa công lại bị lọt vào tay Hắc bảo?

Làm sao Hắc bảo lại truy tông nhanh thế được?

Chu Sưởng suy nghĩ hoài vẫn không tìm được câu giải đáp dích xác. Trong lúc này chàng rối ruột hết sức, không còn biết ứng phó ra sao nữa.

Đột nhiên có tiếng gọi

— Hài tử!

Tiếng gọi nghe rất quen khiến cho Chu Sưởng phấn khởi tinh thần, chàng hỏi:

— Phì đại nương đấy ư?

Một bóng người mập mạp từ trong bóng tối xuất hiện bước ra, người này chính là Chu hạnh Di Cô mẫu của chàng mà từ trước vẫn quen gọi là Phì đại nương.

Phì đại nương nói tiếp:

— Hài tử, thực là vất vả cho cháu nhiều quá!

Chu Sưởng tiếp lời:

— Đại nương cũng tới rồi ư?

Phì đại nương gật đầu:

— Hài nhi, gặp hai đạo sỹ rồi chứ?

Chu Sưởng gật đầu:

— Gặp rồi ạ:

Phì đại nương nói tiếp:

— Chúng ta cùng một đường lại đây, cũng may không gặp sự gì rắc rối, và không ngờ lại gặp mi, thực là khéo.

Chu Sưởng hỏi tiếp:

— Đại nương, công chúa...

Phì đại nương không đợi Chu Sưởng nói hết đã ngắt lời:

— Hài tử, ta có mấy câu hỏi mi, mi phải trả lời ta một cách chân thực.

Nghe Phì đại nương nói, Chu Sưởng chột dạ, chàng cũng hiểu ngay là cô mẫu định nói gì rồi, chàng bình tĩnh nói:

— Có điều gì đại nương cứ nói:

Phì đại nương mở dầu hỏi:

— Mi thấy công chúa có đẹp không?

Chu Sưởng thực tình trả lời:

— Rất đẹp!

http://tieulun.hopto.org

Phi đại nương hỏi sâu dần :

— Về phẩm cách thế nào :

Chu Sưởng vẫn công bằng phẩm bình :

— Tính cách công chúa rất hào sảng không thua gì phái mày râu, và lại là cành vàng lá ngọc, nói tóm lại nhất thiết không thể chê vào đâu cả !

Phi đại nương chau mày :

— Hài nhi, thế sao mi lại cự tuyệt nàng ?

Chu Sưởng đỏ mặt, cười nhăn nhó :

— Đại nương, cháu chỉ là một kẻ giang hồ võ sỹ...

Phi đại nương ngắt lời !

— Sư phụ mi «Không không tử» cũng là kẻ giang hồ võ sỹ. Song địa vị cũng cao sang làm tới quốc sư, còn phụ thân mi được tôn làm «Kiếm thánh» nếu bàn về xuất thân, thì mi dâu có hèn mọn gì ?

Chu Sưởng giải thích :

— Đành rằng thế, song...

Phi đại nương không đợi cho Chu Sưởng nói hết, đã vội ngắt lời :

— Mi không nên tự ti mặc cảm, nếu như trước kia lúc mi chưa khôi phục lại được dung mạo, thì ta quyết nhiên không có nhắc đến chuyện này !

Chu Sưởng nói tiếp :

— Đại nương chưa có nghe cháu nói hết...

Phi đại nương giận giọng :

— Mi nói nốt ta nghe !

Chu Sưởng thở dài :

— Cháu đã cùng với một người đính hôn rồi !

Phi đại nương chau mặt, hai mắt tròn xoe với giọng nghiêm nghị hỏi lại :

— Có đúng thế không ?

Chu Sưởng trầm giọng :

— Đại nương, cháu dâu lại dám nói giối !

Phi đại nương lắc đầu :

— Sao ta không có nghe mi nói bao giờ ?

Chu Sưởng nói tiếp :

—Việc đó mới gần đây thôi, do Hồng nương tử làm mai...

Phi đại nương đừng ngẫn ra một lúc lâu rồi mới hỏi tiếp :

— Nàng là người thế nào ?

Chu Sưởng cười nhăn nhó :

— Một thiếu nữ tao ngộ rất kỳ thảm, nàng là Nẫn cung Hoa, thân thế rất đáng thương ! đại nương, cháu không thể nào nhẫn tâm nàng được...

Phi đại nương hỏi :

— Nàng có ơn đối với mi hả ?

Chu Sưởng lắc đầu :

— Không ! song cháu không thể vì sự bất hạnh mà lại xa lìa nàng được...

Phi đại nương ngắt lời :

— Sự bất hạnh gì ?

Chu Sưởng cố giấu nỗi bi phẫn trong lòng, chàng đem đầu đuôi câu chuyện Nẫn cung Hoa bị Ngũ độc Ma dùng bạo lực dâm ô nàng, rồi nàng tự động nói với Hồng nương tử gửi lời giải trừ hôn ước, hiện giờ nàng bỏ đi biệt, hạ lạc chưa biết ở đâu, kể lại một lượt cho Phi đại nương nghe...

Phi đại nương trầm giọng :

— Hài tử, mi không muốn giải trừ hôn ước hả ?

Chu Sưởng cương quyết :

— Dù chân trời góc biển, cháu cũng phải tìm cho thấy

http://tieulun.hopto.org

nàng, thân làm võ sỹ, đâu có thể bỏ mất đạo nghĩa được. Huống hồ nàng với cháu đã có danh nghĩa vợ chồng từ trước, rồi nàng mới bị thất thân vì trường hợp ngoài ý liệu về sau, mà không phải là lỗi ở nàng.

Phi đại nương ái ngại :

— Bởi vậy nên mi mới cự tuyệt công chúa đấy hả ?

Chu Sưởng gật đầu :

— Chính thế !

Phi đại nương chép miệng :

— Ôi ! thế thì không thể trách mi được, song có điều rất khổ tâm cho công chúa...

Chu Sưởng cười nhăn nhó :

— Cháu cũng rất lấy làm áy náy !

Phi đại nương thấy Chu Sưởng đã quyết tâm và sự nhân duyên đã an bài, không thể làm sao hơn được nữa, nên hỏi sang chuyện khác :

— Diệt nhi, tình hình Hắc bảo bây giờ thế nào ?

Chu Sưởng đáp :

— Hạo thiên trận đã phá vỡ rồi, lại thêm mấy lần xung đột với Thông thiên giáo từ trước, nên thực lực bị suy tổn rất nhiều, những tay cao thủ bị chết khá đông, có còn sót lại cũng không đáng kể nữa, tình trạng Hắc bảo đã đến ngày tàn rồi không còn thể nào chấn chỉnh lại được nữa !

Phi đại nương hỏi tiếp :

— Mi đã giao thủ với Hắc bảo chủ nhân rồi hả ?

Chu Sưởng gật đầu :

— Đã giao thủ với hắn rồi, nhưng vì còn bận tâm về sự an nguy của công chúa, nên tạm thời phải bỏ dở cuộc báo cừu.

Phi đại nương hỏi tiếp

— Mi có biết rõ mặt thực của hắn chưa ?

Chu Sưởng lắc đầu :

— Vẫn còn là bí mật. Song diệt nhi tin rằng bí mật đó không giữ được lâu nữa đâu.

Phi đại nương lại nói :

— Còn về mặt « Thập bát thiên ma » thì thế nào ?

Chu Sưởng lầm nhầm tính :

— Bọn Thập bát thiên ma vừa bị chết vừa bị phế võ công, sau trước tới mười bảy tên rồi, chỉ còn sót lại có một tên « Phi thiên thần ma » nữa thôi, chắc là tên ma đầu này còn trấn thủ ở « Thông thiên lồng cân » nhiệm vụ mà gia sư giao phó cho, cái ngày mà hoàn thành chắc cũng không còn xa nữa.

Phi đại nương hết sức khích động :

— Hài tử, sau khi đã hoàn thành xong mọi việc, mi sẽ định liệu tương lai ra sao ?

Chu Sưởng chép miệng :

— Trước hết đi tìm Nẫn cung hoa, rồi sau sẽ lui khỏi giang hồ, tìm nơi thanh sơn tú thủy, sống cuộc đời ẩn dật thôi, ngoài ra cháu chẳng ham muốn gì nữa ?

Phi đại nương hỏi tiếp :

— Thế mi không về Đại lý lĩnh chức trấn diện tướng quân nữa hay sao ?

Chu Sưởng lắc đầu :

— Đại nương, cháu đối với việc đó không cảm thấy một chút hứng thú nào cả !

Phi đại nương chau mày :

— Có lẽ cả ta đây mi cũng chẳng thiết đến nữa đấy nhỉ ?

Chu Sưởng vội vàng phủ nhận :

— Đâu có, Đại nương, diệt nhi đã tính rồi...

http://tieulun.hopto.org

Phi đại nương giòn hỏi :

Mi tính thế nào ?

Chu Sưởng nghiêm nghị đáp :

— Ở trong núi Võ lăng sơn, có một võ sỹ tên Vạn kỳ Phong, ngày trước phụ thân cháu có truyền thụ kiếm thuật cho anh ta, hiện giờ anh ta ẩn cư tại đấy, chỗ anh ta ở sơn thanh thuỷ tú cảnh trí thanh a, nếu đại nương muốn cảnh thanh tĩnh thì cháu sẽ đón đại nương đến đó làm nơi an thân, để cháu phụng dưỡng cho tới khi hết tuổi già.

Phi đại nương cảm động gật đầu :

— Hài tử ! tốt ắm ! tốt lắm !

Chu Sưởng sực nhớ đến việc khẩn yếu liền hỏi :

— Đại nương, công chúa đâu ?

Phi đại nương đáp :

— Nàng vừa cùng đi với ta, còn đợi ở ngoài kia !

Chu Sưởng nói tiếp :

— Bây giờ đi đến tìm nàng chứ !

Phi đại nương gật đầu :

— Đi theo ta !

Chu Sưởng đi theo Phi đại nương. Hai người đi được một quãng đường, tới một chỗ có những mô đá mọc lởm chởm, Phi đại nương dừng lại gọi :

— Công chúa ! công chúa !

Phi đại nương gọi luôn mấy tiếng, mà vẫn không phản ứng gì hết.

Chu Sưởng thấy thế, trong lòng hết sức lo lắng, chàng chỉ sợ lại xảy ra sự gì bất trắc.

Phi đại nương lục tìm các mô đá một lượt vẫn không thấy tông tích của công chúa đâu, đôi mày chau dần lại, miệng thì thầm nói :

— Quái lạ thực, nàng hẹn đợi ở đây mà, sao bây giờ lại đi đâu rồi ?

Phi đại nương và Chu Sưởng hai người đương băn khoăn lo lắng, thoáng thấy một bóng người từ xa xa đương chạy lại.

Phi nương tử khẽ bảo Chu Sưởng :

— Có người tới !

Chu Sưởng lưu ý nhìn một lát rồi nói :

— A, người này là Thiên bất thâu lão ca, tức bạn vong niên của cháu !

Được một lát thì người đó đã đến nơi, chính là Thiên bất Thâu Thạch hiểu Sơ.

Thiên bất thâu cất tiếng hỏi trước :

— Tiểu đệ ở đây hả, còn vị này là ai đây ?

Chu Sưởng vội giới thiệu :

— Đây là Phi đại nương, cô mẫu của tiểu đệ !

Thiên bất thâu gật đầu :

— À, lão thâu nhi xin có lời chào !

Phi đại nương khẽ nghiêng mình đáp lễ :

— Không dám !

Thiên bất thâu đưa lưỡng nhãn quang nhìn thẳng vào mặt Chu Sưởng và hỏi :

— Tiểu đệ đi tìm công chúa đấy phải không ?

Chu Sưởng ngơ ngác đáp :

— Đúng rồi, lão ca có biết...

Thiên bất thâu ngắt lời :

— Bất tất phải tìm nữa !

Chu Sưởng ngạc nhiên :

— Sao thế !

http://tieulun.hopto.org

Thiên bất Thâu cười lạt :

— Nàng đi rồi !

Chu Sưởng cất tiếng run run !

— Nàng đi thực rồi ư ?

Thiên bất Thâu gật đầu !

— Nàng cùng đi với hai tay cao thủ ở Đại lý quốc, hiện hóa trang là hai đạo sỹ, lúc cùng ngồi ăn trong quán đó.

Chu Sưởng thở dài :

— À !

Thiên bất Thâu nói tiếp :

— Nàng có gởi lời nói với tiểu đệ : «trời nam đất bắc, xin vẫn nhớ nhau !»

Chu Sưởng bâng khuâng như là mất một vật gì, chàng tắc lưỡi :

— Cũng được, nàng đi như thế càng tốt !

Nói xong, Chu Sưởng liền quăng cái bao bố gói các thức ăn và đồ dùng quần áo, để dự bị cho công chúa cải dạng, bây giờ không phải dùng tới nữa.

Phi đại nương lắc đầu :

— Như thế này thì mình đối với Đoàn quốc vương và quốc sư không biết nói làm sao đây !

Chu Sưởng tiếp lời :

— Cháu chạy theo nhé ?

Phi đại nương lắc đầu :

— Chạy theo rồi làm gì ?

Chu Sưởng lẳng lặng không nói gì, người thẫn thờ như mất hồn trong lòng thầm tự nghĩ :

— Đúng như lời cổ mẫu nói : Đuổi theo rồi làm gì ? Có thể nói được gì nữa ? hay là lại chỉ làm cho cả hai bên đều xa rịa lấn bấn thêm thôi !

Phi đại nương tìm lời an ủi :

— Hài tử, bất tất phải bận tâm nữa, việc đó coi như là kết thúc từ đây rồi !

Chu Sưởng cảm khái :

— Lúc diệt nhi quay lại trung nguyên, gia sư và Đoàn Quốc vương có phải bốn cao thủ đi theo, bây giờ chỉ còn có hai người về nước. Còn Vương Kiện và Tống bá Lương đã vùi xương nơi xứ lạ. Có ngờ đâu đến chuyện như thế, khiến cháu không an tâm chút nào !...

Phi đại nương ngắt lời :

— Hai người bị chết tuy đáng tiếc. Song cũng có thể nói là họ hi sinh để góp vào phần giữ vững sự an toàn cho Đại lý quốc về hiện tại cũng như tương lai, thế thì đối với cái chết của họ cũng đáng giá lắm...

Chu Sưởng thở dài :

— Đành rằng thế, song cũng vẫn là một sự khiến cho người ta phải thương cảm.

Phi đại nương lái sang chuyện khác :

— Thôi việc đã qua cho nó qua luôn, bất tất nhắc tới làm gì nữa. Hiện giờ hãy nên tính đến chuyện chúng ta phải hành động như thế nào đây ?

Chu Sưởng dành gạt mọi nỗi tâm tư, quay về việc chính yếu chàng quyết định :

— Quay lại tiến công Hắc bảo.

Thiên bất Thâu hỏi :

— Thế không đợi Bùng nương tử ư ?

Chu Sưởng trầm tư một lát rồi lắc đầu :

— Không thể đợi được nữa. Hiện giờ thì tình thế Hắc bảo đã gần như tan rã rồi, không còn hòng khôi phục được nữa, mình không thừa thế tấn công ngay, e rằng «Hắc bảo chủ nhân»

http://tieulun.hopto.org

sẽ xa chạy cao bay, mình lại phải mất công tìm kiếm. Bởi vậy nên tiểu đệ định hành động tức khắc ngay, khiến cho đối phương trở tay không kịp.

Phi đại nương dơ tay vẫy :

— Chúng ta quay lại vào núi !

Chu Sưởng nhìn Thiên bất Thâu hơi có vẻ ngài ngại :

— Lão ca...

Thiên bất Thâu trợn mắt :

— Mi lại định bỏ rơi ta phải không ?

Chu Sưởng nhăn nhó :

— Lão ca lại nói nặng lời rồi !

Thiên bất Thâu cười lạt :

— Thế thì nói làm sao ?

Chu Sưởng phân trần :

— Tiểu đệ chỉ muốn là, về việc gia cừu sẽ do tự mình thanh toán, không muốn mượn tay ai hết, dù là người rất thân...

Thiên bất Thâu hỏi lại :

— Tiểu đệ không muốn ai nhúng tay vào việc báo cừu hả?

Chu Sưởng gật đầu :

— Chính thế ! tiểu đệ đã chủ ý như thế lâu rồi...

Thiên bất Thâu ngắt lời :

— Thế thì lão thâu nhi này chỉ đứng bàng quan thôi, chứ không xuất thủ, như thế có được không ?

Chu Sưởng không biết nói sao nữa đành cười nhăn nhó và gật đầu :

— Thế cũng được ! mời lão ca đi !

Thiên bất Thâu khì khì cười :

— Ừ, nói như thế mới nghe được chứ !

Ba người giữa đêm khuya cùng quay đầu tiến vào trong

núi, khi đi gần tới trọng địa Hắc bảo, thì trời đã tờ mờ gần sáng rồi.

Chu Sưởng trở đi trở lại sào huyệt Hắc bảo đã nhiều lần, như là ngựa già quen đường, chàng đi trước dẫn lộ. Thiên bất Thâu và Phi đại nương đi sau, trèo lên trên ngọn núi. Chu Sưởng đưa tay chỉ về phía trước :

— Phía trước kia là Hắc bảo, đi một lát là tới nơi rồi !

Phi đại nương hỏi :

— Chúng ta khởi sự ngay bây giờ hay là đợi tới lúc trời sáng bạch.

Chu Sưởng đáp :

— Theo ý chàn, thì hành động tức khắc ngay, đánh cho đối phương trở tay không kịp...

Phi đại nương gật đầu :

— Chuẩn bị cứ thế hành động !

Chu Sưởng lần này tới Hắc bảo, là chính thức công khai thanh toán hàn cừu, chàng trừ bỏ những thứ cải dạng, trang thức thư sinh, đeo đoản kiếm bên hông, hiện thân bằng bộ lai diện mục.

Vừa lúc đó chợt thấy dưới ánh sáng lờ mờ có mấy bóng người di động. Ở lưng chừng ngọn núi đối diện cách một đường cốc đạo.

Chu Sưởng chột dạ :

— Đại nương, lão ca nhìn xem người nào đương di động ở sườn núi trước mặt kia !

Hai người chú mục nhìn một lát. Thiên bất Thâu cất tiếng nói trước :

— Đúng có người, ít nhất có mười tên !

Đột nhiên lại thấy Phi đại nương chỉ về phía Hắc bảo và nói :

http://tieulun.hopto.org

— Lửa cháy !

Chu Sưởng quay sang nhìn thấy ngọn lửa đương bùng bùng bốc cháy, đúng là tổng đàn Hắc bảo, dưới ánh lửa sáng có thể nhìn thấy phạm vi tổng đàn một cách bao quát.

Thiên bất Thâu gật gù :

— Có thể là đối phương tự hủy sào huyệt ?

Lời Thiên bất Thâu có thể nhắc cho Chu Sưởng cảnh giác những bóng người di động ở sườn núi đối diện kia có thể là người Hắc bảo rút lui, sau khi đã thiêu hủy sào huyệt.

Sau một lát trầm tư Chu Sưởng liền bảo lớn :

— Chúng ta tiến sang ngọn núi đối diện để truy kích toán người định rút lui.

Vừa nói dứt lời Chu Sưởng đã vãng người đi liền, thân pháp mau lẹ tuyệt luân, như là một luồng gió lướt qua.

Phi đại nương quay sang nói với Thiên bất Thâu.

— Thạch tiền bối chúng ta cũng đi chứ.

Thiên bất Thâu gật đầu :

— Đi !

Hai người đều phóng bước đi theo.

Chu Sưởng vận dụng đủ mười hai thành công lực, dùng «Không không bộ pháp» tới tốc độ tối đa, thân hình phóng đi như chim bay. Xuống núi, vượt cốc, lên đèo, chỉ trong chớp mắt đã tới chỗ bóng người di động.

Vì sợ động cỏ làm cho rắn sợ chạy mất, nên chàng lại vòng sang mé bên rồi mới lên núi, chứ không đi thẳng lên ngay.

Đến lúc Chu Sưởng lên tới nơi, thời những bóng người lúc nãy không hiểu đã biến dạng đâu hết, không còn thấy tông tích một tên nào.

Lúc này thì trời đã hơi sáng, tuy là ở miền núi về ban [illegible]

có nhiều sương mờ mịt, song thị tuyến nhìn cũng đã thấy rõ hơn nhiều so với ban đêm.

Chu Sưởng ở trên đỉnh núi đi quanh một vòng, mà vẫn không có phát giác thấy gì hết, bất giác trong lòng đã cảm thấy bực bội bứt rứt...

Chu Sưởng đứng tần ngần suy nghĩ. Hắc bảo đã thiêu hủy rồi, tất nhiên là Hắc bảo chủ nhân phải rời khỏi sào huyệt. «Thông thiên giáo» cũng đã tàn tạ rồi, không còn lực lượng đâu mà tấn công Hắc bảo được. Mà Hắc bảo «Hạo thiên trận» hộ bảo cũng bị phá, những cao thủ môn hạ cũng bị tử thương khá nhiều. Hắc bảo ở dưới tình thế tan rã không còn đủ sức tự bảo vệ, nên đành phải tự hủy diệt mà bỏ đi ẩn lánh một nơi nào khác, chứ cũng chẳng còn cách nào hơn nữa.

87.— KẺ NGUYÊN HUNG ĐỀN TỘI

Nói đúng ra, lúc này Hắc bảo đối với sự giới bị đe dọa, chúng coi Đoạn kiếm tàn nhân, còn hơn là «Thập bát Thiên ma» ở «Thông thiên giáo».

Phi đại nương cùng Thiên bất Thâu cũng song song lên tới nơi, vừa bước chân tới nơi, Thiên bất Thâu đã vội hỏi :

— Thế nào ? có gặp gì không ?

Chu Sưởng trầm giọng :

— Chúng lẩn trốn hết rồi !

Phi đại nương chau mày :

— Chúng ta có thể tính sai mất một nước cờ, thành ra bây giờ không còn biết tông tích đối phương đâu mà truy tầm được nữa, chứ nếu đến Hắc bảo trước bắt lấy một tên thuộc hạ thì ít nhất cũng tra vấn ra đầu mối.

Ba người đứng ngẩn ngơ trên đỉnh núi nhìn nhau nghĩ

http://tieulun.hopto.org

quẩn nghĩ quanh, chẳng tìm được kế sách gì hay có thể ứng dụng trong lúc này.

Đột nhiên thấy một bóng người, từ trong quáng rừng thưa phía xa xa thoáng lướt qua, trong tay lại cắp một người nữa.

Chu Sưởng lẳng lặng văng người chạy theo.

Chu Sưởng đuổi gần kịp, bất giác thất kinh người này không phải ai xa lạ, mà chính là «Hồng nương tử, mà người bị cắp ở bên hông chính là Gia cát minh châu, nhưng lại là Kỳ Anh thiên kim tiểu thư của Hắc bảo chủ nhân.

Chu Sưởng vô cùng kinh ngạc không còn hiểu nguyên ủy ra làm sao cả.

Tính ngày ra thì Minh châu và Hồng nương tử chưa thể trở về mau thế được, có lẽ Quỷ thủ thần nhân đã chữa cho Minh châu được lành bệnh trước ngày dự liệu chăng? nhưng không hiểu sao Hồng nương tử lại cắp minh châu, như là bắt được địch nhân không bằng?

Chu Sưởng trong lòng nghi hoặc không hiểu ra sao, nhưng chàng vẫn theo bén dằng sau.

Thân pháp của Hồng nương tử kể cũng mau lẹ dị thường nếu không phải là Chu Sưởng thì cũng khó mà đuổi được.

Chu Sưởng đuổi theo riết một hồi, thì tới mé ngọn đồi, nhìn xa xa về phía trước thấy có một khoảng đất lòng chảo, chung quanh có núi bao bọc.

Chu Sưởng buông tầm mắt nhìn theo về hướng đó, bất giác mạch máu chạy mạnh hẳn lên, mười mấy bóng người ở sườn núi rồi mất tích, bây giờ bỗng thấy xuất hiện, và đương chạy và o khu đất lòng chảo này.

Hồng nương tử chạy đến đây ngừng bước lại, và khẽ hỏi nhỏ minh châu:

— Ở đây hả?

Minh châu khẽ gật đầu:

— Đúng rồi!

Hồng nương tử nói tiếp:

— Ta thấy có người đương chạy nhởn nhào ở chỗ đó, cũng khá đông có tới hơn chục tên...

Minh châu ngắt lời:

— Đúng như lời tiểu muội đã dự đoán!

Hồng nương tử thở dài:

— Hỏng mất, làm sao không thấy Đoạn kiếm tàn nhân đâu? ta dành đi một mình thôi.

Minh châu lắc đầu:

— Đại thư, chị đi một mình, thì quá mạo hiểm...

Hồng nương tử ngắt lời:

— Song đây là vì sư cứu, không thể tránh trách nhiệm và cũng không thể nào dằn đo suy tính lợi hại được?

Nghe Hồng nương tử và Minh châu đối thoại, Chu Sưởng đã hiểu rõ đại khái mọi sự, chàng vừa toan hiện thân, thì Hồng nương tử lại cắp Minh châu phóng đi như bay.

Những bóng người chạy xuống khoảng đất lòng chảo, rồi lẫn vào một phía chân núi mất hút không còn thấy đâu nữa.

Chu Sưởng cứ theo hút bóng Hồng nương tử thôi chứ chẳng biết làm cách nào hơn.

Hồng nương tử lại chọn lộ tuyến đi ngay thẳng giữa khu đất lòng chảo, lựa hỡ như nàng cố ý đi công nhiên cho đối phương nhìn thấy.

Chu Sưởng lại chưa muốn lộ diện vội, nên bây giờ chàng không đi thẳng theo Hồng nương tử mà đi ven theo chân núi. Chàng đi như thế nhờ có cây đá che khuất, có thể đi tới ngay chân núi chỗ bóng người lẫn vào rồi biến dạng lúc nãy, mà vẫn không bị đối phương phát giác thấy.

http://tieulun.hopto.org

Hồng nương tử đi giẳng thẳng tới chỗ chân núi đó cũng đứng lại, và cất tiếng nói lớn :

— Hồng nương tử đặc biệt tới thăm Hắc bảo chủ nhân !

Hồng nương tử nói xong đợi một lát, vẫn không thấy phản ứng gì hết.

Chu Sưởng lẻn tới bên chỗ Hồng nương tử đứng còn cách chừng ba trượng, ẩn thân sau một mô đá lớn. Chu Sưởng nhìn vào chỗ vách núi mà Hồng nương tử quay vào nói, thì chẳng thấy có gì khả nghi cả, chỉ thấy rêu xanh bám đầy vách núi, cùng với những hòn đá mọc lổm chổm, ngoài ra chẳng thấy có gì. Song chàng biết là Hồng nương tử đem Minh châu đến đây tất là phải có mục đích gì.

Hồng nương tử lại lên tiếng :

— Nếu Hắc bảo chủ nhân còn ẩn lánh như con rùa không chịu ra, thì bản nhân sẽ dập chết thiên kim bảo bối của mi !

Nghe Hồng nương tử nói thì rõ ràng là Hắc bảo chủ nhân ẩn thân ở đây, không hiểu sao Hồng nương tử lại biết được sự bí mật của Hắc bảo ? À, có lẽ do Minh châu chỉ điểm chăng ?

Trước đây Minh Châu đã không nghĩ đến sự an nguy của nàng, mà liều mạng cứu mình và Hồng nương tử với Thiên bất Thâu thoát khỏi tai ách tan xương nát thịt dưới độc thủ của phó bảo chủ Lê vĩnh Mậu. Cứ xem như hành động của Minh Châu như thế, thì thấy rõ là nàng đã hiểu rõ thân thế của nàng như thế nào rồi, chứ nếu không, thì nàng vẫn còn coi mình là kẻ thù giết mẹ, quyết nhiên không bao giờ lại xả thân để cứu kẻ thù.

Bây giờ Hồng nương tử vớ bắt Minh Châu đem đến đây, có thể là khổ nhục kế. Song nàng đã phản bội Hắc bảo cứu

kẻ thù của Hắc bảo. Việc đó phó bảo chủ đã biết rõ rồi, thì khổ nhục kế làm sao mà Hắc bảo có mắc nữa ?

Chu Sưởng suy đi tính lại hoài, mà không tìm được câu giải đáp có lý vững chắc.

Sau khi Hồng nương tử phát thoại một lát, thì bỗng đột nhiên có tiếng cười :

— Khặc, khặc, khặc khặc !

Chu Sưởng nhìn theo, thấy có mấy bóng người từ mé bên xuất hiện, người đi đầu là một lão già áo bào đen che mặt, đúng Hắc bảo chủ nhân, và hai tên võ sỹ nội cấm theo sau.

Kẻ thù hiện trước mặt, Chu Sưởng mạch máu tức thời căng thẳng sát cơ bốc lên tận đỉnh đầu.

Hắc bảo chủ nhân liền lên tiếng :

— Hồng nương tử, mi tìm được tới nơi bí mật này, kể cũng khá lắm nhỉ ?

Hồng nương tử nghiến răng :

— Đây là trời cao có mắt, mi đã tới ngày đền tội !

Hắc bảo chủ nhân hỏi :

— Làm sao mi lại bắt con gái ta ?

Hồng nương tử nói :

— Mi yên trí ta không có làm gì nàng đâu !

Hắc bảo chủ nhân giằn giọng :

— Mi thả nó ra !

Hồng nương tử lắc đầu :

— Đâu có thể đơn giản như thế được !

Hắc bảo chủ nhân hỏi tiếp :

— Mi muốn gì ?

Hồng nương tử cười lạt :

Mi muốn ta thả con gái bảo bối của mi ra, thì ít nhất cũng phải có điều kiện chứ ?

http://tieulun.hopto.org

Hắc bảo chủ nhân gật đầu :

— Điều kiện như thế nào ?

Hồng nương tử nhún vai :

— Rất đơn giản.

Hắc bảo chủ nhân chau mày :

— Cứ nói.

Hồng nương tử giãn giọng :

— Mi cùng với ta quyết đấu một trận công bằng, không cho người ngoài dùng tay vào.

Hắc bảo chủ nhân cười ha hả :

— Hồng nương tử, thế thì tốt lắm không gì bằng !

Hồng nương tử dơ tay :

— Còn điểm nữa !

Hắc bảo chủ nhân lừ mắt :

— Điểm gì ?

Hồng nương tử nói tiếp :

— Con bé này, ta đã chế trụ huyệt đạo bằng một thủ pháp độc môn, mi đừng có dã tâm thừa cơ hại bên giao thủ mà ngầm cho người cướp con tin, vì mi có làm như thế cũng vô ích, vì chỉ có ta mới giải được huyệt đạo cho nó, còn ngoài ra không ai có thể giải được cả, mà nếu để lâu vài giờ thì mạch máu sẽ ngừng chạy không còn cứu được nữa.

Hắc bảo chủ nhân chau mày :

— Hồng nương tử, mi rất có cơ tâm !

Hồng nương tử cười khẩy :

— Đối với hàng người như mi, thì phải thế !

Hắc bảo chủ nhân trầm ngâm một lát, lại hỏi :

— Hồng nương tử nếu mi chết, vậy thì con gái ta cũng phải bồi táng theo mi hả ?

Hồng nương tử lấp lửng đáp :

— Đấy là tùy ở như vận khí của mi ?

Hắc bảo chủ nhân gật đầu :

— Được rồi, lại đây !

Hồng nương tử nói tiếp :

— Bảo thủ hạ của mi lui xa ra :

Hắc bảo chủ nhân quay lại sau ra lệnh :

— Bọn mi lui đi !

Hai tên võ sỹ nội cấm đồng thanh :

— Xin tuân lệnh !

Nói dứt lời hai tên đều lui lại hơn năm trượng.

Hồng nương tử vẫy người lùi lại hơn trượng, đặt Minh Châu xuống chân núi, chính ngay bên cạnh Chu Sưởng nữa.

Chu Sưởng bất giác chau mày, chàng hiểu rõ là Hồng nương tử không phải là đối thủ với Hắc bảo chủ nhân, nàng tác động như thế này, là quả tử mạo hiểm, có thể bảo cứu không được, mà lại bị nguy hiểm...

Hồng nương tử quay lại chỗ cũ, tay cầm trường kiếm, chính là thanh thiết kiếm của Chu Sưởng đưa cho Nàn cùng hoa làm của tin để đính hôn.

Hắc bảo chủ nhân cũng tuốt kiếm ra khỏi bao kêu «keng» một tiếng ngắn dài.

Hai bên đối diện nhìn nhau giây lát rồi cùng huy động xuất kiếm giao phong.

Kiếm thuật của Hồng nương tử, có thể nói là rất huyền ảo kỳ diệu. Hai bên vừa giao thủ đã đánh rất hung hãn quyết liệt.

Chu Sưởng lưu ý mật thiết theo rõi cuộc đấu, chuẩn bị hiện thân khi tới lúc cần đến.

Chàng biết rõ Hồng nương tử đối với Hắc bảo chủ nhân

http://tieulun.hopto.org

có mối oán cừu rất sâu, nếu chàng giành lấy một mình giao đấu với Hắc bào chủ nhân, không để cho Hồng nương tử có cơ hội báo cừu, thì chưa khỏi quá ư tự tư, và đồng thời chàng cũng biết chắc là Hồng nương tử quyết không đủ sức hạ sát được đối phương, nên hãy nhường cho Hồng nương tử giao chiến trước, đợi lúc cần kíp sẽ ra tay tiếp ứng.

Trạng huống cuộc giao đấu hết sức khích liệt và hung hiểm, khiến cho người ta phải kinh hồn.

Đột nhiên, có hai bóng người lẻn đến bên Minh Châu, đưa tay toan...

Chu Sưởng dơ tay cũng định phóng chỉ tập kích hai tên đến cướp Minh Châu.

Song đã thấy hai tên võ sỹ đó chưa kịp đụng tới người Minh Châu, đã kêu rú lên và lé vật ngửa ra chết liền tại chỗ.

Chu Sưởng lại hạ tay xuống, và đã biết là Hồng nương tử đã dự bị an bài ứng phó những việc xảy ra bất thần từ trước rồi.

Trong đấu trường lúc này, Hồng nương tử bị đuổi thế kiếm mãnh liệt của Hắc bào chủ nhân đã thấy đuối thế hẳn.

— Ối !...

Hồng nương tử thân hình lảo đảo lùi lại mấy bước liền.

Hắc bào chủ nhân huy kiếm tiến lên...

Bỗng có tiếng quát vang như sấm :

— Ngừng tay !

Chu Sưởng đã phi thân vào giữa đấu trường, nhanh như một tia chớp loé.

Hồng nương tử reo lên :

— A, tiểu đệ !

Hắc bào chủ nhân lùi liền lại ba bước, sắc mặt tái mét cất tiếng run run !

— Đoạn kiếm tàn nhân !

Chu Sưởng hai mắt như toé lửa, sắc mặt sát khí đằng đằng, nghiến hai hàm răng lại :

— Ta là «kiếm thánh Chu minh Tung» đệ tử Chu Sưởng, lão thất phu, mi nghe rõ ràng rồi chứ !

Hắc bào chủ nhân hợp mắt nhớn nhác lùi luôn lại hai bước nữa.

Chu Sưởng tiến lên hai bước rút phắt đoạn kiếm ra khỏi bao, chỉ mặt Hắc bào chủ nhân :

— Giờ kết liễu cuộc đời gian ác của mi đã điểm !

Hắc bào chủ nhân đưa luồng nhãn quang nhìn Minh Châu và hậm hực quát :

— Con oắt ti tiện kia, mi dám phản bội ta hả ?

Chu Sưởng nghiến răng quát :

— Lão thất phu, ta sẽ xả thân mi ra từng miếng một, hiện giờ, mi hãy vén cái bộ mặt thật của mi ra cho ta coi...

Hắc bào chủ nhân hai mắt đưa đi đưa lại dáo dác, nhìn khắp tứ phía.

Chu Sưởng giận giọng :

— Lão thất phu đừng có vọng tưởng trốn chạy, mi không thể nào thoát được nữa đâu.

Gia cát Minh Châu bỏ nhỏm dậy đứng lên chạy đến đứng sánh vai với Hồng nương tử.

Hắc bào chủ nhân quát một tiếng như sấm, vươn trường kiếm phát chiêu với một khí thế vô cùng mãnh liệt nhằm tiến công Chu Sưởng.

Một chiêu kiếm này y đã vận dụng tất sinh công lực có ý liều mạng trước tình thế cấp bách.

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng cũng quát lớn một tiếng, huy động đoạn kiếm sử dụng chiêu «nhất kiếm truy hồn» kiếm pháp của phụ thân độc lực sáng tạo ra, dùng công phản công.

Hai luồng kiếm khi chạm nhau phát ra tiếng kêu như xé không khí.

Hắc bảo chủ nhân thân hình hơi lảo đảo, y liền theo đà xoay người định chạy trốn...

Chu Sưởng đã dự đoán phòng ngừa trước, nên Hắc bảo chủ nhân vừa phóng bước chạy, Chu Sưởng đã theo bén gót như bóng với hình và đoạn kiếm cũng huy động đánh tiếp.

Hắc bảo chủ nhân buộc phải quay lại ứng chiến, hai bên đều quyết tâm dồn đối phương đến tử địa, nên toàn dùng những chiêu thức hung hiểm và kỳ tuyệt.

Trong chớp mắt hai bên đã giao thủ năm hiệp.

Một tiếng quát vang trời xen với tiếng kêu thê thảm cũng phát ra một lúc.

Hắc bảo chủ nhân người đã thấy máu ra đỏ loè, thân hình lảo đảo liền mấy cái.

Chu Sưởng lại đánh tiếp luôn một chiêu nữa.

Hai kiếm chạm nhau phát ra những tiếng «leng keng» liên tiếp nghe rất dòn.

Hắc bảo chủ nhân bị lùi liền bốn năm bước. Song y vẫn còn gắng sức đỡ được một chiêu sát thủ của Chu Sưởng.

Chu Sưởng phát điên như hổ dữ, chàng không để cho đối phương lấy một mảy may cơ hội để kịp thở, lại đánh tiếp dồn luôn một chiêu nữa với một khí thế vừa mau vừa mạnh như sấm ran chớp loè.

Lại nghe có tiếng kêu thê thảm :

— Ối !

Hắc bảo chủ nhân lại bị một vết thương nữa.

Chu Sưởng nghiến răng quát :

— Ta sẽ cho mi chết dần dần từng tấc một, mới xứng đáng với sở hành của mi !

Hắc bảo chủ nhân bỗng nhiên gầm lên như hổ rống, trường kiếm trong tay múa tít đánh liên tiếp như điên luôn tám chiêu, mà chiêu nào cũng kỳ diệu và hung hiểm, kiếm khí tỏa ra kín mất không sơ hở một mảy may nào, uy lực bùng mạnh tuyệt luân, khiến cho người ta phải khiếp đảm.

Chu Sưởng buộc phải giữ thế thủ gạt bên tả, chặn bên hữu, lùi luôn lại hai bước dài.

Nếu Chu Sưởng mà sử dụng chiêu «Thiên địa giao thái» trong «Phù lục chân kinh», thì tình thế đã khác hẳn. Hắc bảo chủ nhân dù có hung mãnh mấy chăng nữa, cũng không thể nào thoát qua được năm chiêu. Song hôm nay Chu Sưởng muốn báo phục mối huyết cừu, nên chàng sử dụng toàn là chiêu kiếm pháp gia truyền. Bởi vậy mà đối phương mới có cơ hội phản công.

Hắc bảo chủ nhân vừa tiến công xong tám chiêu, Chu Sưởng tức khắc phản công liền. Chàng vẫn dùng nguyên một chiêu «nhất kiếm truy hồn.»

— Xoẳng !

Xen lẫn với tiếng la hoảng, trường kiếm của Hắc bảo chủ nhân đã bị đoạn kiếm của Chu Sưởng đánh bật ra khỏi tay.

Chu Sưởng cầm đoạn kiếm đưa thẳng ngang, chĩa vào lồng ngực Hắc bảo chủ nhân.

Hắc bảo chủ nhân hoảng sợ lùi dần về sau, Chu Sưởng tiến gần mãi lên.

Sát cơ đã bao phủ khắp người Hắc bảo chủ nhân.

Những đệ tử của Hắc bảo lúc này không còn thấy bóng

http://tieulun.hopto.org

một tên nào nữa. Có thể là chúng biết rõ nguy cơ không còn cứu vãn được, nên không dám thò mặt ra nữa.

Một tảng đá lớn chắn phía sau khiến cho Hắc bảo chủ nhân không còn đường lùi nữa.

Chu Sưởng đưa đoạn kiếm hất trở lên vừa tới mặt đối phương lại khoáng tiếp một cái, khiến khăn che mặt của đối phương ra.

— Ủa !

Chu Sưởng kinh ngạc kêu rú lên, tay cầm đoạn kiếm cũng phát run bần bật.

Khăn che mặt của Hắc bảo chủ nhân bị khều rơi ra, để lộ cái bộ mặt thật của y, y chính là «Võ lâm sinh phật Tây môn Vọng».

Đây cả là một sự lý kỳ bí ẩn. Chu Sưởng không bao giờ ngờ tới được.

«Võ lâm sinh phật Tây môn Vọng» là một nhân vật có tiếng hiệp nghĩa trong võ lâm, mà lại là Hắc bảo chủ nhân, một tên nhất đại kiêu hùng cầm quyền sinh sát trong võ lâm Trung nguyên, một kẻ tàn ác gian trá quỷ quyệt, ai ai cũng căm phẫn.

Đây cả là một sự lý kỳ hãn hữu, khiến cho người ta khó mà tin được.

Y quả gian hùng xảo quyệt, suốt hơn mười năm, mà không có ai nghi ngờ gì thân thế của y, mà cũng không bị ai khám phá ra.

«Một bí ẩn khủng khiếp, bây giờ mới bị lột trần mặt nạ.

«Tây môn vọng cướp vợ chiếm con của bạn» lời Trung nguyên đại hiệp Gia cát Ngọc» nói, bây giờ Chu Sưởng mới thấy dúng là sự thực.

Đại sư huynh Hà văn Tai làm Tổng quản cho Hắc bảo, nằm vùng từng ấy năm, mà vẫn không nhận ra rõ được bộ mặt thật của y, mà lại bị y tàn hại, lúc gần chết sư huynh mới nói là Tây môn Vọng, nhưng đã muộn rồi, mà lúc đó mình cũng không ngờ được tới Tây môn Vọng là Hắc bảo chủ nhan.

Chu Sưởng cầm đoạn kiếm chỉ vào mặt đối phương :

— Tây môn Vọng hơn mười năm nay, mi che mắt người trong giang hồ, Song rút cục mi cũng không thể nào lọt khỏi lưới trời, tội ác của mi đã đầy dẫy, hôm nay mi đã đến ngày phải đền tội.

Nói xong Chu Sưởng lại phá lên cười :

— Ha, ha, ha, ha !...

Tiếng cười nghe rùng rợn chứa dựng đầy sát cơ.

Gia cát minh châu vội xoay mặt nhìn đi về phía khác, có thể nàng nghĩ đến trong hơn mười năm dưỡng dục, tuy là bố nuôi, song đối với nàng cũng yêu quý nâng niu, nên nàng không nỡ nhìn thảm trạng lúc Tây môn vọng bị chàng trả thù.

Thứ nhất là hiện giờ Gia cát minh châu chỉ mới biết là Tây Môn vọng không phải là cha thân sinh ra nàng, chứ chưa hiểu rõ về phụ thân nàng bị tạo ngộ thảm cảnh tối bi đát chính là do Tây môn Vọng gây nên.

Tây môn vọng nét mặt nhăn nhó, hơi thở ồ ồ :

— Tiểu tử, mi hạ thủ đi, lão phu chịu chết rồi !

Chu Sưởng giận giọng :

— Tây môn vọng, tiên phụ ta với mi có cừu hận gì mà mi nhẫn tâm tàn hại như thế ?

Tây môn Vọng nhăn nhó :

— Chính ra tiên phụ mi đối với lão phu không có cừu thù gì, song hắn không nên nhận người ta tôn làm «kiếm thánh».

Chu Sưởng nghiến răng ken két :

http://tieulun.hopto.org

— Lão thất phu, mi chỉ vì hai chữ «đố kỵ» mà nhẫn tâm gây lên vụ huyết án thê thảm như thế, mi không còn thể gọi là người được nữa, mi đã mất hết nhân tính, mi hoàn toàn là một con thú dữ...

Tây môn vọng gào lên :

— Mi hạ thủ đi !

Chu Sưởng hứ một tiếng :

— Đâu có thể cho mi phương tiện như thế được ! mi sẽ phải chết dần dần từng chút một.

Nói dứt lời Chu Sưởng liền đi đoạn kiếm đâm vào vai bên trái tây môn vọng, xuyên từ đằng trước ra đằng sau, máu chảy vọt ra cả hai bên.

— Ối :

Tây môn vọng kêu rú lên một tiếng thê thảm, nét mặt co rút lại, trông nhăn như khỉ.

Chu Sưởng vừa từ từ rút kiếm ra, vừa nói :

— Kiếm này là trả thù cho Gia cát Ngọc tiền bối !

Nói xong, Chu Sưởng lại đi kiếm vào vai bên phải và đẩy mạnh một cái tiếp :

Ối !

Tây môn vọng lại kêu thét lên như heo bị lấy huyết.

Chu Sưởng lừ mắt :

— Đây là một kiếm trả thù cho Hà văn Tai, đại sư huynh của bản nhân !

Tây môn Vọng kêu rên khan cả cổ về sau không còn thành tiếng người nữa, mà như là tiếng cú kêu đêm, khiến cho người ta nghe mà rợn cả tóc gáy.

Tây môn vọng biến thành một con người máu, rồi nằm vật xuống đất chứ không còn đứng được nữa.

Chu Sưởng tìm lấy hầu áo nhắc đứng lên, rồi giận giọng hỏi :

— Lão thất phu, bấy giờ mi đã biết hối về những sở hành của mi trước kia không ?

Tây môn vọng nói không thành tiếng :

— Mi... mi...ác lắm...tiểu tử...

Chu Sưởng quắc mắt :

— Thế trước kia mi có biết mi ác như thế nào không? như thế mi cũng chưa đền hết tội đâu !

Tây môn Vọng nhắm mắt lại chỉ hừ hừ rên, chứ không còn nói gì nữa.

Chu Sưởng một tay nắm hầu áo giữ cho Tây môn Vọng đứng thẳng người, còn một tay đưa ngang đoạn kiếm cắm vào lồng ngực Tây môn Vọng :

Đây là kiếm báo cừu cho toàn gia đã bị chết uổng về mi !

Nói dứt lời Chu Sưởng nghiến răng đâm xuyên qua ngực tuốt ra sau lưng.

Tây môn Vọng chỉ kêu được nửa tiếng là chết liền.

Chu Sưởng buông tay hộ hầu áo ra, Tây môn Vọng lẹ ngã nằm xòng xuọt dưới đất.

Chu Sưởng quay về hướng tây, quỳ xuống đất chắp tay miệng rì rầm khấn :

— Cha, mẹ, em trai, em gái, và Lục thúc... chư vị tiên linh, hôm nay cừu nhân đã phải nộp mạng rồi, các vị hẳn cũng ngậm cười nơi chín suối.

Khấn vái xong Chu Sưởng quay sang nói với Hồng nương tử :

— Đại thư, xác cừu nhân đây, chị có cần phân thây nó không ?

Hồng nương tử lắc đầu :

— Đệ đệ, người chết hận tiêu, chị cũng không cần phân

http://tieulun.hopto.org

thấy nó nữa, nhất thiết cho kết thúc theo với sanh mạng kẻ gian manh quỷ quyệt của nó thôi !

Chu Sưởng đứng nhìn khắp tứ phía một lượt, như có ý tìm xét xem có chỗ nào khả nghi.

— Không hiểu có tên đồ đảng nào ở đây nữa không ?...

Minh Châu bỗng xoay người lại, nét mặt càng tái ngắt, hai mắt ngơ ngác tiếp lời :

Đây là nơi bí mật của Hắc bảo có nhiều đường hầm ăn vào hang núi, nhưng không có ai đâu, chúng đã trốn chạy đi cả rồi...

Chu Sưởng đưa mắt nhìn Minh Châu, chàng xực nhớ tới lời Gia cát Ngọc ủy thác, nên vội nói :

— Minh Châu cô nương tại hạ còn có một câu chuyện chưa kịp nói cho cô nương nghe !

Minh Châu xúc động :

— Gia mẫu lúc phát độc gần lâm chung có nói lại cho tôi nghe cả rồi...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Có nhắc tới lệnh tôn như thế nào không ? tôi chắc rằng bà ta còn giấu chuyện đó ?

Minh Châu nét mặt buồn rười rượi :

— Có, mẫu thân tôi có nói... nhưng chỉ nhắc sơ qua là phụ thân đã ra người thiên cổ rồi !

Chu Sưởng lắc đầu :

— Không phải, bà ta không muốn cô hiểu rõ thảm cảnh của lệnh tôn, nên nói thế đấy thôi, chứ kỳ thực lệnh tôn vẫn sống ở trên dương thế !

Gia cát Minh Châu dật mình thót một cái, hai mắt trôn xoe cất tiếng run run :

— Phụ thân tôi vẫn còn sống thực hả ?

Chu Sưởng gật đầu :

— Tôi đâu có nói dối cô nương làm gì ?

Gia cát Minh Châu hỏi dồn :

— Phụ thân tôi hiện giờ ở đâu ? và sống ra thế nào ?..

Chu Sưởng liền đem việc chàng bị kẻ thù đánh rớt từ trên núi xuống tuyệt cốc, may gặp được «Trung nguyên đại hiệp Gia cát Ngọc» người đã bị Tây môn Vọng am hại đến nỗi tàn phế, nhờ có tinh thâm về y thuật nên mới tu chữa được khỏi chết, mà chính chàng cũng nhờ Gia cát Ngọc cứu sống trước khi rời khỏi tuyệt cốc. Gia cát Ngọc có ủy thác chàng phải giết Tây môn Vọng, và đưa chiếc hà bao cho Hoa hậu Trương huệ Phương và một cái túi nhỏ đưa cho Minh Châu, chàng tóm tắt kể lại một lượt cho Minh Châu nghe.

Sau khi nghe hết câu truyện bi đát, Gia cát Minh Châu trong lòng cảm thương bội phần, hai hàng châu lệ nhỏ xuống như mưa.

Nàng cảm phẫn cực độ, thét vang một tiếng, quay người về phía xác chết Tây môn Vọng, đưa tay phát chưởng đánh xuống, song nàng chưởng lực vừa phát nửa vời, nàng đột nhiên ngừng tay và thở dài :

— Ôi ! sự đã rồi !

Chu Sưởng thò tay vào trong bọc lấy ra một cái gói nhỏ đưa cho Gia cát Minh Châu :

— Cô nương, đây là vật của lệnh tôn gởi tôi đưa lại cho cô nương mấy hôm nay tôi mới có cơ hội hoàn thành được điều mà Gia Cát tiền bối ủy thác.

Gia cát Minh Châu đưa tay nhận lấy, nàng cảm động tay run bần bật, nàng nói :

— Chu công tử, tôi xin cảm tạ công tử đã trả thù cho phụ thân tôi.

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng xua tay :

— Gia cát cô nương, xin đừng nói thế, chính tại hạ đã mang ơn cứu mạng của Gia cát tiền bối.

Chu Sưởng lại quay sang hỏi Hồng nương tử :

— Đại thư, làm sao chị trở về Kinh sơn được mau thế ? trước kỳ hẹn mình dự liệu nhiều nhỉ ?

Hồng nương tử đáp :

— Minh Châu tiểu muội nhờ Quỷ thủ thần nhân tận tâm cứu chữa, nên được lành mạnh trước ngày dự tính, Minh Châu khỏi bệnh là chúng ta quay về liền. Về tới giữa đường thì gặp tên thám tử của Hắc bảo nói cho Minh Châu tiểu muội biết tin, là phó bảo chủ Lê vĩnh Mậu bị mất tích ngay ngày đó, về sau điều tra mới rõ là bị Thông thiên giáo hãm hại. Bởi vậy nên trong Hắc bảo tuyệt nhiên không có hiểu gì về hành động phản bội của Minh Châu, và cũng chẳng hiểu rõ là Minh Châu bị thương. Khi về đến Kinh Sơn, lại được tin mật báo là Hắc bảo tự thiêu hủy sào huyệt và giải tán môn hạ rồi. Minh Châu tiểu muội biết chỗ khu đất lòng chảo đó, là nơi bí mật dành riêng cho Tây môn Vọng và những thủ hạ thân tín của y ẩn thân trong lúc tình thế cấp bách.

Chu Sưởng gật đầu :

—Bởi vậy nên chị mới dùng khổ nhục kế, để nhử cho Tây môn Vọng xuất hiện ?

Hồng nương tử cười nhăn nhó :

— Đúng như thế, song ta đã tính sai...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Tính sai làm sao ?

Hồng nương tử đáp :

— Ta không tự lượng sức, nếu không có tiểu đệ kịp thời biện thân, thì hậu quả sẽ không biết ra sao !

Chu Sưởng tiếp lời :

— Đây cũng là Tây môn vọng đã đến ngày tận số, và đến lúc phải đền tội.

Thốt nhiên thấy hai bóng người mải miết chạy đến, vừa đi tới đã reo vang lên :

Hai người này chính là Phi đại nương và Thiên bất Thâu.

Chu Sưởng trước hết giới thiệu Phi đại nương với Hồng nương tử và Gia cát Minh châu.

Thiên bất Thâu đưa mắt nhìn xác chết Tây môn vọng, vẻ thập phần kinh ngạc :

— Hắc bảo chủ nhân, lại là « Võ lâm sinh phật Tây môn vọng » quả là một sự quái dị, thực không thể ngờ tới...

Phi đại nương hai mắt đỏ ngầu, cất tiếng run run đầy kích động :

— Hài tử, kẻ thù đã đền tội phụ thân, mẫu thân, hai em của cháu, cùng tất cả mọi người tử nạn, đều được ngậm cười nơi chín suối !

Gia cát Minh châu mở cái gói mà Chu Sưởng vừa đưa cho, nàng xem xong lấy giác đứng ngẩn ra.

Chu Sưởng ngạc nhiên buột miệng gọi :

— Gia cát cô nương !

Minh châu cúi gầm mặt, có vẻ thẹn thùng.

88.— KẾT CỤC ĐẦY NƯỚC MẮT

Minh châu khẽ «Dạ» một tiếng, rồi đưa mắt nhìn Hồng nương tử :

— Đại thư !

Hồng nương tử quay lại nhìn miếng ngọc bội ở trong bàn tay Minh châu, rồi hỏi :

http://tieulun.hopto.org

— Đây là vật kỷ niệm của lệnh tôn gửi cho tiểu muội đấy, phải không ?

Minh châu gật đầu :

— Chính phải !

Chu Sưởng tự nhiên cũng đưa mắt nhìn theo, thấy trong miếng vải lụa gói là một miếng ngọc bội màu đen ánh, ở dưới ngọc bội còn có 1 bức thơ. Chàng sực nhớ tới lúc trước khi chàng bị bắt ở Hắc bảo, Kỳ nhA có tặng cho chàng một miếng ngọc cũng như thế, gọi là « mặc phù » nên chàng buột miệng hỏi :

— Đây không phải là mặc phu ư ?

Minh châu liếc nhìn Chu Sưởng bằng ánh mắt rất kỳ lạ, rồi thò tay vào bọc lấy ra một miếng ngọc bội khác, cùng để vào một chỗ, thấy hai miếng ngọc lớn nhỏ màu sắc hoàn toàn như nhau.

Chu Sưởng hết sức kinh ngạc :

— Ủa, sao lại lạ vậy ?

Gia cát Minh châu nét mặt buồn rầu tiếp lời :

— Hai miếng ngọc bội này, chính là một đôi, do phụ thân và mẫu thân tôi mỗi người giữ một miếng, miếng ngọc bội trước là của tiên mẫu để lại cho tôi...

Nói tới đây nét mặt Minh châu tự nhiên thấy cau có, tựa hồ như hận, tựa hồ như oán, nàng ngừng một lát rồi mới nói tiếp :

Miếng ngọc bội của tôi, để làm tín vật của cá nhân tôi, gọi là « mặc phù »... mà ngày trước tôi đã có lần tặng cho công tử, tức là miếng ngọc bội đó !

Chu Sưởng sau khi nghe Minh châu nói, mới hiểu rõ mọi lẽ, chàng gật đầu tiếp lời :

— À, phải rồi «mặc phù» mà ngày trước cô nương tặng tại hạ có hiệu lực trong phạm vi Hắc bảo, ai cũng phải tuân theo khi mà đã có ngọc «mặc phù» trong tay, song đối với người ngoài thì không có hiệu lực gì cả, nguyên nhân là vì thế.

Gia cát Minh châu ngắt lời hỏi :

— Chu công tử vừa rồi có nói là gia phụ bị Tây môn vọng tàn hại, chẳng hay ai nói cho công tử hay ?

Chu Sưởng đáp :

— Đấy chính là tự lệnh tôn kể lại cho tại hạ nghe !

Gia cát Minh châu hai mắt mờ lệ :

— Tôi muốn đi tìm đến chỗ gia phụ, vậy muốn phiền công tử chỉ điểm cho...

Chu Sưởng đỡ lời :

— Chỗ lệnh tôn ở, là một tuyệt cốc, chỉ có một đường bí đạo đi vào, mà đường bí đạo đó chỉ có vệ mùa đông rào mới đi được, cô nương có đi tại hạ sẽ dẫn đường mới có thể đi đến nơi được...

Minh châu đưa mắt nhìn Chu Sưởng tỏ ý kỳ vọng :

— Chừng bao giờ thì công tử có thể dẫn tôi đi...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Đợi sau khi tôi trừ diệt nốt một tên ma đầu trong «Thập bát Thiên ma » còn lọt lưới lại sau cùng, xong rồi tôi sẽ dẫn cô nương đi !

Phi đại nương nói xen vào :

— Tên ma đầu nào ?

Chu Sưởng đáp :

— «Phi thiên Thần ma» đứng hàng thứ nhất trong « Thập

http://tieulun.hopto.org

bát Thiên ma, có lẽ nó còn trấn thủ ở tổng đàn...

Phi đại nương ngắt lời :

— Bất tất phải phí công ?

Chu Sưởng ngạc nhiên hỏi :

— Vì sao ?

Phi đại nương đáp :

— Phi thiên thần Ma đã chết rồi !

Chu Sưởng hỏi tiếp :

— Y chết rồi hả ? y chết về trường hợp nào ?

Phi đại nương nói tiếp :

— Phi thiên thần Ma và Hắc bảo phó bảo chủ Lê vĩnh Mậu, hai bên ngẫu nhiên gặp nhau, Lê vĩnh Mậu dùng «lịch lịch đao» ném chết «Phi thiên thần ma», mà Lê vĩnh Mậu cũng lại bị Thôi mạnh Cổ truy kích bạ sát.

Chu Sưởng gật đầu :

— À, ra thế !

Chu Sưởng thở phào một hơi, chàng cảm thấy nhẹ hẳng cả người, không còn phải bận bịu gì về mọi việc nữa. Hiện giờ đại cừu đã báo phục, nhiệm vụ đã hoàn thành, không còn gì vướng vít nữa. Thế rồi tự nhiên chàng nhớ đến vị hôn thê Nản cung hoa.

Hồng nương tử cầm lấy miếng giấy ở trong tay Minh Châu xem một lát, rồi nói :

— Muội muội, việc này sẽ để chị tác chủ cho !

Gia cát minh châu thẹn thùng ngượng nghịu, cúi mặt xuống, hai má ửng đỏ.

Trước tình cảnh lạ lùng đột ngột, mọi người đều ngơ ngác chẳng hiểu ra sao.

Sau một lát trầm tư, Hồng nương tử đưa mắt nhìn Chu Sưởng và trầm giọng nói :

— Đệ đệ. Chị sẽ đứng ra làm mai cho đệ đệ một lần nữa nhé !

Nghe Hồng nương tử nói một cách đột ngột. Chu Sưởng vô cùng ngạc nhiên hai mắt tròn xoe trừng trừng nhìn Hồng nương tử và hỏi dồn :

— Làm sao ? đại thư nói sao ?

Hồng nương nhắc lại :

— Chị sẽ đứng ra làm mai cho đệ một lần nữa, mà hiện ngay bây giờ !

Phi đại nương và Thiên bất Thâu đều ngạc nhiên nhìn Hồng nương tử một nhân vật thần bí, kì ông hiểu là những lời nàng nói đây là nói đùa hay là nói thực ?

Chu Sưởng lắc đầu :

— Tiểu đệ không hiểu đại thư nói ra thế nào cả, làm sao bỗng nhiên chị lại nói đến chuyện lạ vậy ?

Hồng nương tử nghiêm nét mặt :

— Đâu có phải bỗng dưng mà ta bới chuyện ra, phải có nguyên nhân hẳn hòi ta mới nói chứ !

Chu Sưởng hết sức khẩn hoặc :

— Đại thư càng nói, tiểu đệ càng không hiểu !

Hồng nương tử đưa miếng giấy cho Chu Sưởng rồi tủm tỉm cười và nói :

— Đệ đệ hãy cầm lấy mà xem !

Chu Sưởng trì nghi đưa tay tiếp lấy miếng giấy chàng vừa xem xong bức thư, bất giác mặt đỏ bừng, trái tim đậpìnhình, hả miệng ngọng lưỡi đứng ngẩn ra một lúc lâu chẳng nói gì cả.

Nguyên bức thư này là lời «Trung nguyên đại hiệp Gia cát Ngọc, dặn Minh Châu phải kết duyên với người đưa bức thư này đến cho nàng.

http://tieulun.hopto.org

Đối với Minh Châu, thì đấy là mệnh lệnh của cha, mà trên thực tế lúc Chu Sưởng trước khi lâm nạn, nàng đã khuynh tâm đối với chàng rồi, thế cũng là một sự tao ngộ kỳ kỳ vậy.

Hồng nương tử lại gặng hỏi :

— Đệ đệ, nghĩ sao ?

Chu Sưởng đỏ bừng mặt ngượng ngùng đáp

— Đại thư, chị đã hiểu rõ hoàn cảnh của tiểu đệ rồi... xin đừng nói đến chuyện đó ?...

Hồng nương tử ngắt lời :

— Thì chính vì chị hiểu rõ đệ đệ, nên chị mới làm mai chứ, nếu không thì chị đâu lại hiếu sự làm gì ?

Chu Sưởng chau mày :

— Thôi chị đừng đùa nữa !

Hồng nương tử trầm giọng :

— Chị đùa ở chỗ nào ?

Chu Sưởng nói tiếp :

— Đại thư đã chả làm mai Nản cung Hoa cho tiểu đệ rồi là gì ?

Hồng nương tử gật đầu :

— Đúng chị có tác hợp giữa Nản cung Hoa và tiểu đệ, song việc đó bây giờ đã thuộc về dĩ vãng rồi, nên bây giờ chị mới phải làm mai cho tiểu đệ một lần nữa.

Chu Sưởng lắc đầu :

— Việc hôn nhân là chung thân đại sự, đâu phải là chuyện trò đùa, Chu Sưởng này không thể trở thành một kẻ vong tình phụ nghĩa được...

Hồng nương tử ngắt lời :

— Đệ đệ đừng nói thế, đấy là do ư Nản cung Hoa tự động nêu ra việc giải trừ hôn ước đấy chứ, đâu có phải là

tiểu đệ vong tình phụ nghĩa.

Chu Sưởng cương quyết :

— Không !

Hồng nương tử gặng hỏi :

Minh Châu tiểu muội không xứng với tiểu đệ hay sao ?mà tiểu đệ lại cố chấp thế ;

Bây giờ thì Phi đại nương và Thiên bất Thâu mới hiểu rõ nguyên ủy câu chuyện.

Chu Sưởng phật ý :

— Đại thư, chị như thế là thái quá rồi đấy ;

Hồng nương tử thở dài :

— Đệ đệ, đây không phải là chị vượt quá phạm vi của mình đâu, chính chị đã có lần nói với tiểu đệ, là chị đối với Nản cung Hoa có mối liên hệ rất mật thiết có thể nói là hai người là một, Nản cung Hoa vì chuyện bất hạnh mà phải tự động xin giải trừ hôn ước, song nàng không muốn tiểu đệ vì nàng mà hỏ lỡ cả cuộc đời, nên trước khi nàng xa lánh có dặn dò chị lưu ý lựa người hoàn toàn, để làm mai cho tiểu đệ, có được như thế thì nàng mới an tâm. Bởi vậy nên chị vẫn lưu tâm về việc này, cũng may vì trường hợp đặc biệt xui nên, mà gặp được Minh Châu cô nương, một mặt là phụ mệnh, một mặt nữa là về quá khứ giữa Minh Châu và tiểu đệ trước kia đã có cảm tình với nhau điều này Minh Châu đã nói rõ với chị cả rồi ! Bởi vậy chị mới quyết định tác hợp giữa hai bên với nhau, đấy cũng là một việc xứng đáng vẹn cả tình lẫn nghĩa mong tiểu đệ nên nghe lời chị.

Minh Châu từ lúc này đến giờ nàng vẫn cúi mặt chẳng nói gì.

Chu Sưởng vẫn khăng khăng một mực :

— Nản cung Hoa là một thiếu nữ bất hạnh, dù nàng có đi

http://tieulun.hopto.org

chân trời góc biển, tiểu đệ cũng phải tìm cho thấy nàng mới thôi.

Hồng nương tử cương quyết :

— Kiếp này nàng không có thấy mặt tiểu đệ nữa đâu, tiểu đệ tìm cũng vô ích.

Chu Sưởng lắc đầu :

— Song tiểu đệ nhất quyết phải gặp nàng.

Hồng nương tử chau mày :

— Nản cung Hoa lòng vững như sắt đá, đừng bức nàng quá mà đi đến tuyệt lộ...

Chu Sưởng tiếp lời :

— Đại thư, chỉ nên nhớ là việc hôn ước giữa Nản cung Hoa và tiểu đệ là do chị tác hợp...

Hồng nương tử gật đầu :

— Ta đâu có quên việc đó !

Chu Sưởng nói tiếp :

— Thế thì chị phải nên thanh toán mới phải chứ ?

Hồng nương tử lắc đầu :

Đấy là định mệnh, người ta không thể làm gì hơn được, cuống với định mạnh chỉ thêm một thôi.

Chu Sưởng phủ nhận :

— Có khi nhân định thắng thiên, mình không thể hoàn toàn đổ cho định mệnh được.

Minh Châu đột nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt mờ lệ, nhìn Hồng nương tử rồi nói :

— Thư thư, nhất thiết đều do tiền định, việc này chị bất tất phải nhắc đến nữa !

Chu Sưởng hơi đỏ mặt tiếp lời :

— Gia cát cô nương, xin cô nương lượng giải cho nỗi khổ tâm của tại hạ !

Minh Châu thở dài :

— Tôi đâu dám, Chu thiếu hiệp đã vì gia phụ mà hoàn thành những điều kỳ thác, tôi chỉ có phần cảm kích thôi. Sự thực, trước kia tôi quả có nặng tình đối với Bạch y thư sinh Song, đấy thuộc về dĩ vãng rồi. Chu thiếu hiệp, bây giờ không phải là Bạch y thư sinh ngày trước, mà Bạch y thư sinh ngày trước cũng không phải là Đoạn kiếm tàn nhân ngày nay...

Nói dứt lời Minh Châu hình như không dằn lòng được hai hàng nước mắt nhỏ xuống như mưa.

Nghe Gia cát Minh châu nói thập phần cảm khích khiến cho Chu Sưởng ruột rối như vò.

Hồng nương tử đưa tay vỗ vai Gia Cát Minh Châu và tìm lời an ủi :

— Muội muội, nhất thiết sẽ do chị tác chủ, em cứ yên tâm !

Phi đại nương cũng thập phần quan hoài :

— Việc này cần phải châm chước, Nản cung Hoa tạo ngộ thảm khốc như thế, mà phải dứt khoát ra đi, một mặt biểu thị về khí tiết của nàng rất đáng kính, một mặt khác cũng có thể tưởng tượng cái nỗi thống khổ ở trong lòng nàng là nhường nào ?

Thiên bất Thâu cũng nói xen vào :

— Lão thâu nhi này cũng nhận thấy việc này không thể nào thôi được !

Chu Sưởng trầm giọng :

— Đại thư nghĩ sao ?

Hồng nương tử vẫn giữ vững lập trường.

— Về phần Nản cung Hoa do ta làm chủ, ta quyết định thế nào thì ý niệm của Nản cung Hoa cũng thế !

http://tieulun.hopto.org

Gia cát Minh Châu cười nhăn nhó :

— Các vị bất tất phải tranh chấp về việc này, tiểu nữ từ lúc còn thơ ấu đã gặp phải bất hạnh, nhận kẻ thù làm cha mà không biết...

Nói đến đấy Minh Châu đưa mắt nhìn xác chết Tây môn Vọng với cái nhìn đầy phẫn hận, nàng nghẹn ngào ngừng một lát rồi mới nói tiếp :

— Chỉ vì vọng mẫu một ý niệm sai lầm xui nên gia đình tan nát, cốt nhục xa lìa, cha con tán lạc, nói về thân thế, thực đáng hổ thẹn, không muốn nhìn thấy ai nữa, đại ân của các vị, tiểu nữ quyết chỉ biết ghi sâu trong tâm khảm, thôi từ đây xin bái biệt...

Nói xong Gia cát Minh Châu liền phóng bước đi liền không có quay lại nhìn nữa.

Hồng nương tử liền vội người dừng ngăn lại :

— Muội muội không thể đi được !

Chu Sưởng trong lòng vô cùng bối rối, đứng ngẩn ra như người mất hồn, muốn tìm lời nói thế nào cho Minh Châu khỏi tủi thân, nhưng chẳng nghĩ được câu nào thích đáng.

Gia cát Minh Châu nhìn Hồng nương tử một lúc rồi mới cất tiếng :

— Thư thư thịnh tình của chị đối với em, em hết sức cảm kích. Còn việc này xin chị bỏ qua, đừng bận tâm đến nữa.

Hồng nương tử lắc đầu :

— Không thể được !

Minh Châu đưa tay gạt lệ :

— Thôi chị để em đi !

Chu Sưởng có vẻ ái ngại :

— Minh Châu cô nương, cô nương bây giờ có định tìm đến chỗ lệnh tôn, tại hạ xin dẫn đường.

Minh Châu nhìn Chu Sưởng với ánh mắt đầy u buồn khẽ cất tiếng :

— Xin thiếu hiệp nói cho biết địa điểm và lộ tuyến đi như thế nào, rồi tiểu muội tự đi tìm đến được rồi.

Chu Sưởng nói tiếp :

— Sợ cô nương không biết có tìm đến nơi được không, vì đường đi núi cốt ngoéo khó mà tìm được.

Minh Châu ngần ngại không có ý muốn để Chu Sưởng dẫn đi nên lẳng lặng không nói gì nữa...

Hồng nương tử vẫn không thay đổi ý kiến, nàng cứ bám riết không chịu rời :

— Đệ đệ, nghe lời chị nhé !

Chu Sưởng cương quyết lắc đầu :

— Xin chị thứ lỗi, tiểu đệ không thể nào nghe theo chị về việc này được !

Hồng nương tử ánh mắt bắn ra những tia kỳ quang tựa hồ như là ẩn lộn đủ mọi tình tứ chứa đựng trong ánh mắt ai cũng chẳng hiểu nổi người đàn bà thần bí này, chân chính tâm tư ra thế nào ?

Hồng nương tử trầm ngâm một lúc lâu, rồi mới lại lên tiếng, âm thanh hơi có vẻ thê lương, nàng hỏi :

— Đệ đệ, nếu quả như Nàn cung Hoa không còn ở trên cõi đời này nữa, thì đệ đệ tính sao ?

Chu Sưởng nét mặt thất sắc, hai mắt long lanh mờ lệ cất tiếng run run :

— Sao đại thư lại nói câu đó ?

Hồng nương tử lấp lửng đáp :

— Ta nói giả sử như thế !

Chu Sưởng vặn hỏi :

— Không phải, chị nói như thế tất phải có nguyên nhân

http://tieulun.hopto.org

chứ quyết nhiên không phải vu vơ ?

Hồng nương tử dằn giọng :

— Tiểu đệ cứ trả lời ta đi, chứ đừng có hỏi là có nguyên nhân hay không nguyên nhân !

Chu Sưởng nghiến hai hàm răng lại :

— Nếu quả như Nản cung Hoa mà chết thực, thì tiểu đệ quyết phải tìm cho thấy thi thể nàng !

Hồng nương tử hỏi :

— Tìm thấy thi thể nàng tức là đệ đệ biết rõ là nàng chết thực rồi có phải không ?

Chu Sưởng lắc đầu :

— Không phải thế !

— Vậy thì sao ?

Chu Sưởng dằn giọng :

— Tiểu đệ sẽ ở bên mộ nàng, làm bạn bên nhau tới trọn một kiếp.

Một lời nói vắn tắt, đủ thấy Chu Sưởng có tình ý kiên trinh thủy chung như nhất, khiến cho tất cả mọi người có mặt tại đây đều là phải động lòng.

Gia cát Minh Châu nhoẻn cười coi về thê lương.

— Chu thiếu hiệp. Tôi đối với thiếu hiệp thập phần kính mến, tôi rất lấy làm hào hứng được quen biết thiếu hiệp, được cùng thiếu hiệp kết làm bạn, là vinh hạnh rồi, chứ không cần gì phải xa vọng.

Hồng nương tử lắc đầu :

— Đệ đệ, đệ đệ sở hành như thế, đấy hoàn toàn trái với sở nguyện của Nản cung Hoa.

Chu Sưởng chau mày :

— Nản cung Hoa không có lý do để phải tự sinh lòng lạc như thế.

Hồng nương tử thở dài :

— Nản cung Hoa đã là liễu héo hoa tàn rồi...

Hồng nương tử hạ thấp giọng nói rất nhỏ, nhỏ hầu như người ta không còn nghe rõ nữa.

Chu Sưởng khích động gào lên :

— Tôi không có nghĩ đến chuyện đó ! đây không phải là lỗi ở nàng, mà là mệnh vận an bài một cách quá tàn khốc đó thôi, thân nàng tuy bị vùi giập phũ phàng, song tâm hồn nàng vẫn là thanh khiết.

Phi đại nương chau mày :

— Hồng cô nương vì sao mà cô nương nhất định cưỡng bách chủ trương về việc này ?

Hồng nương tử là một nữ sát tinh bí ẩn, thanh danh lừng khắp võ lâm, chứ không phải là nhân vật tầm thường, mà nàng suốt đời lúc nào cũng che mặt, không ai được thấy rõ chân diện mục của nàng nên cũng không ai đoán được nên kỷ nàng là bao nhiêu mà xưng hô bằng ba chữ : «Hồng cô nương» kể cũng không xuôi tai chút nào. Song vì Phi đại nương không biết rõ họ tên nàng, mà lại thấy nàng và Chu Sưởng xưng hô chị chị em em, nên Phi đại nương mới xưng hô như thế, chứ nàng cũng chẳng biết rõ Hồng nương tử vào cỡ tuổi nào ?

Hồng nương tử khích động đáp :

— Vì tôi phải làm theo ý nguyện của Nản cung Hoa nhất thiết về Nản cung Hoa, đều do tôi làm chủ !

Phi đại nương ngạc nhiên :

— Nản cung Hoa là thế nào đối với cô nương ?

Hồng nương Tử chau mày :

— Tôi và Nản cung Hoa hai người có thể coi như là một, người là hai, như mình là một.

http://tieulun.hopto.org

Phi đại nương lắc đầu :

— Tác pháp của cô nương quả là kỳ lạ, khiến cho người ta không sao mà hiểu nữa...

Chu Sưởng nghiêm nét mặt :

— Đại thư, chị đừng nói đến chuyện này nữa đấy.

Hồng nương Tử chau mặt :

— Đệ đệ, không có con nối rõi, là một tội lớn trong ba tội bất hiếu, đệ đệ phải thành gia thất mới được.

Chu Sưởng lắc đầu :

— Tiền phụ mẫu có anh linh, cũng sẽ khoan thứ tội bất hiếu cho tiểu đệ.

Hồng nương tử dằn giọng :

— Đệ đệ không chịu đổi ý hả ?

Chu Sưởng gật đầu :

— Không bao giờ tiểu đệ đổi ý

Hồng nương Tử hỏi :

— Đệ đệ có muốn gặp Nản cung Hoa nữa không ?

Chu Sưởng đã bị Hồng nương Tử dồn ép trở đi trở lại hầu như điên đầu rồi, nghe Hồng nương Tử hỏi chàng tròn xoe hai mắt, chăm chắp nhìn thẳng vào mặt nàng, không nói nên lời nữa.

Gia cát Minh Châu, Phi đại nương, Thiên bất Thâu tất cả mọi người đều ngẩn cả ra.

Thấy Chu Sưởng đứng im mãi không trả lời, Hồng nương tử lại gặng hỏi :

— Đệ đệ, thế nào trả lời đi ?

Chu Sưởng khích động bội phần :

— Chẳng những là muốn gặp, mà đệ đệ còn thề phải thấy nàng mới nghe !

Hồng nương Tử nói tiếp :

— Ta có thể cho nàng gặp mặt tiểu đệ...

Chu Sưởng trợn mắt :

— Đúng không ?

Hồng nương tử nghiêm nét mặt :

— Đại thư dây có bao giờ lại nói dối tiểu đệ.

Chu Sưởng khích động phát run lên :

— Đại thư, Nản cung Hoa nàng ở đâu bây giờ ? đại thư nói cho tiểu đệ biết ngay đi.

Hồng nương Tử «hừ» một tiếng :

— Đừng có hỏi nàng ở đâu vội !

Chu Sưởng chau mày :

— Vì sao ?

Hồng nương Tử thẳng thắn nói :

— Muốn gặp nàng phải có điều kiện !

— Điều kiện gì ?

Hồng nương Tử lấp lửng :

— Điều kiện rất đơn giản mà rất khẩn yếu !

Chu Sưởng phát cáu :

— Chị nói thẳng ra đi !

Hồng nương Tử đưa mắt nhìn Chu Sưởng bằng cái nhìn kỳ vọng khẩn thiết :

— Đệ đệ trước hết hãy nhận lời đính hôn cùng với Minh Châu tiểu muội !

Phi đại nương và Thiên bất Thâu đều biến sắc mặt, và nhìn nhau lắc đầu.

Chu Sưởng đứng ngẩn ra như tượng gỗ.

Gia cát Minh Châu bỗng nhiên lên tiếng :

— Chu thiếu hiệp dù có nhận lời, nhưng tiểu muội cũng không chịu, tiểu muội đâu lại có thể làm một kẻ bất nghĩa như thế được.

http://tieulun.hopto.org

Hồng nương Tử trừng mắt nhìn Minh Châu !

— Tiểu muội ! không được nói !

Chu Sưởng trong lòng rối loạn hầu như điên đầu, chàng nói gào lên :

— Đại thư, chị dừng hành hạ tiểu đệ nữa, tiểu đệ chịu không nổi nữa đâu !

Hồng nương Tử thở dài :

— Tiểu đệ, không phải đại thư đây cố ý hành hạ tiểu đệ đâu, mà chính là chân tình như thế, chị cam đoan là có thể cho em gặp Nản cung Hoa mà !

Chu Sưởng lắc đầu :

— Tiểu đệ không tin !

Hồng nương Tử lại hỏi :

— Tiểu đệ muốn có chứng cớ hả ?

Chu Sưởng gật đầu :

— Rất cần !

Hồng nương Tử lại quay về đầu đề :

— Tiểu đệ muốn thấy rõ chứng cớ rất dễ, nhưng tiểu đệ có chịu nhận lời kết hợp với Minh Châu tiểu muội không ? hãy nói cho ta biết !

Chu Sưởng lắc đầu ?

— Không thể được !

Hồng nương Tử chau mày :

— Thế thì kiếp này tiểu đệ đừng có hòng gặp mặt Nản cung Hoa nữa !

Chu Sưởng gầm lên như điên :

— Không ! tiểu đệ cần gặp Nản cung Hoa,.. Song tiểu đệ không thể nhận lời kết hôn với ai nữa, đại thư chị tàn nhẫn quá...

Chu Sưởng nói đến đây nước mắt tràn trua chảy xuống như mưa, nghẹn ngào không nói được nữa.

Tất cả mọi người đều im lặng, trường diện trở lên trầm tịch không một tiếng động.

Không khí nặng nề ngột ngạt khiến cho người ta có cảm giác như là bị nghẹt thở.

Qua một lúc khá lâu mới thấy Hồng nương tử lên tiếng với một thanh điệu là lạ :

— Đệ đệ, ta nhượng bộ, song lúc mà mi gặp được Nản cung Hoa rồi phàng có điều sở cầu gì với tiểu đệ, thì tiểu đệ có nhận lời không ?

Chu Sưởng lúc này tâm tình hỗn như rối loạn, không có kịp suy nghĩ gì cả, liền gật đầu :

— Tiểu đệ nhận lời hết, dù là bảo chết tiểu đệ cũng bằng lòng không có do dự gì.

Hồng nương Tử gật đầu :

— Tốt lắm. Nàng ở ngay đây...

Chu Sưởng ngắt lời :

— Ở đâu !

Tất cả mọi người đều nghi nghi hoặc hoặc, tám con mắt đều đổ dồn nhìn Hồng nương tử.

Hồng nương tử tay hơi run run đưa lên kéo cái khăn che mặt bỏ xuống.

— Ủa !

Bốn người đều đồng thanh la hoảng.

Chu Sưởng luôn luôn lùi lại mấy bước, chàng thấy trời xoay đất chuyển, thân hình lảo đảo chỉ chực té vật xuống đất.

Hồng nương tử chính là là Nản cung Hoa vị hôn thê của chàng, quả là ly kỳ bí ẩn, ngoài sức tưởng tượng của mọi người nàng tự mình làm mai cho mình, rồi lại cố ý thoái hôn, và hết sức tác hợp Gia cát minh châu với đầy đủ mọi thủ đoạn.

http://tieulun.hopto.org

Chu Sưởng đưa tay chỉ Nản cung Hoa, miệng ngọng nghịu nói không thành tiếng :

— Cung...Hoa...nàng...

Nản cung hoa trên môi nở một nụ cười thảm đạm, hai mắt long lanh ngấn lệ. Song trước khi hành động nàng đã suy đi nghĩ lại kỹ lắm rồi, nàng cố khắc chế tâm tình cho nắng dịu lại, rồi trầm tĩnh nói :

— Đệ đệ, đệ đệ đã nhận lời là sau khi gặp tôi, sẽ nghe tôi sở cầu một điều rồi đấy nhé !

Chu Sưởng ấp úng đáp :

— Đúng, tôi có nói !

Nản cung Hoa hỏi tiếp :

— Thế thì bây giờ phải thực hiện lời hứa nhé ?

Chu Sưởng gật đầu :

— Cứ nói !

Hồng nương tử mỉm cười :

— Ta yêu cầu đệ đệ nhận lời về việc đính hôn với Minh Châu tiểu muội !

Chu Sưởng lắc đầu ngoảy ngoảy :

— Không ! không thể được, bắt tôi chết tôi cũng không thể làm thế được !

Gia cát minh châu phóng người chạy như bay không có ngoảnh lại nữa.

Phi đại nương kêu nhỏi lên :

— Gia cát cô nương đi đâu thế hả ?

Phi đại nương vừa gọi vừa đuổi theo.

Nản cung Hoa trầm giọng :

— Mi không nhận lời ta, thì vĩnh viễn đừng có nhìn thấy ta nữa !

Nản cung Hoa nói dứt lời thì người đã phóng đi xa ngoài

hai trượng. Thân pháp của nàng quả là thần tốc, chỉ mấy lần phi thân đã lên tít trên đỉnh núi, khuất bóng trong rừng cây không còn nhìn thấy đâu nữa.

Chu Sưởng một mình đứng trơ trơ, chân tay hầu như bị tê liệt đầu óc mờ mịt.

Qua một lúc lâu mới lẩm bẩm nói một mình :

— Vũ trụ bao la, trời đất tuy rộng, nhưng ta nhất định phải tìm cho thấy Nản cung Hoa..

Nói dứt lời chàng lủi thủi dời bước.

Giờ phút này chàng thực tình cảm thấy tâm thần đều mệt mỏi, trong hơn một năm nay bao phen chiến đấu khốc liệt xuất sinh nhập tử, bao nhiêu hào tình tráng chí, cũng đều bị tiêu tan trong phút chốc L.

HẾT

Kiểm duyệt số : 1141/BTT/NT/NHK/QN Ngày 19-6-1968

http://tieulun.hopto.org